

Gặp Em Nơi Tận Cùng Thế Giới

Contents

Gặp Em Nơi Tận Cùng Thế Giới	2
1. Chương 1: Cô Gái Bí Ẩn	3
2. Chương 2: Ở Nhà	9
3. Chương 3: Em Là Ai?	18
4. Chương 4: Bắt Cóc	23
5. Chương 5: Phân Ly	30
6. Chương 6: Rừng Địa Đàng	34
7. Chương 7: Gặp Lại Eden	40
8. Chương 8: Lòng Chim Lửa	47
9. Chương 9: Hôn Ước	53
10. Chương 10: Long Bì	59
11. Chương 11: Lăng Thiên Đế	68
12. Chương 12: Vào Sinh Ra Tử	76
13. Chương 13: Hoàng Tử Quý Tộc	84
14. Chương 14: Tranh Chấp Trên Điện	93
15. Chương 15: Đấu Trường Định Mệnh	102
16. Chương 16: Nước Mắt Thủy Linh	110
17. Chương 17: Kẻ Biến Thể	119
18. Chương 18: Thủy Thành	126
19. Chương 19: Sách Khải Huyền	134
20. Chương 20: Tổn Thương	142
21. Chương 21: Vén Màn Sự Thật	149
22. Chương 22: Lựa Chọn Sinh Tử	158
23. Chương 23: Tần Pháp Sư	164
24. Chương 24: Kẻ Hồ Thời Gian	172
25. Chương 25: Kiếp Trước Kiếp Này	179
26. Chương 26: Để Anh Ôm Em Thêm Chút Nữa	188
27. Chương 27: Nếu Có Thể, Em Cũng Không Muốn Yêu	196
28. Chương 28: Có Nhớ Cũng Không Đến Lướt Anh	203
29. Chương 29: Lãnh Thổ Của Người Lùn	211
30. Chương 30: Dấu Ấn Để Lại Trên Dòng Chảy Ký Ước	220
31. Chương 31: Sa Mạc Tử Thần	228
32. Chương 32: Ngôi Sao Đế Vương	237
33. Chương 33: Dành Tất Cả Cho Anh	244
34. Chương 34: Đừng Để Cô Ấy Biết	252
35. Chương 35: Hỏa Linh Trở Về	259
36. Chương 36: Câu Chuyện Của Eden	270
37. Chương 37: Anh Ấy Là Của Tôi	278
38. Chương 38: Lật Bài	286
39. Chương 39: Tin Xấu Từ Phương Xa	293
40. Chương 40: Kiếp Nạn Báo Trước	301

41. Chương 41: Liên Minh Tiên – Người	309
42. Chương 42: Người Đi Trà Lạnh	318
43. Chương 43: Người Trong Lòng Anh	327
44. Chương 44: Hoàng Đế Băng Hà	336
45. Chương 45: Tờ Di Chiếu Diên Rồ	344
46. Chương 46: Trở Mặt Thành Thù	353
47. Chương 47: Kế Hoạch Đào Thoát	364
48. Chương 48: Ai Sẽ Vì Em Mà Đau Lòng	376
49. Chương 49: Nếu Như Sinh Mạng Đã Đến Điểm Tận Cùng	390
50. Chương 50: Dòng Dõi Thiên Đế	403
51. Chương 51: Loài Người Đã Không Còn Cần Đến Em Nữa	416
52. Chương 52: Trở Lại Thành Phố Vĩnh Hằng	431
53. Chương 53: Giá Như Chưa Từng Có Bắt Đầu	443
54. Chương 54: Người Giữ Ký Ức	464
55. Chương 55: Người Giữ Ký Ức (2)	472
56. Chương 56: Người Giữ Ký Ức (3)	479
57. Chương 57: Âm Mưu Diệt Tiên	489
58. Chương 58: Thiên Sứ Gãy Cánh	501
59. Chương 59: Thủy Chiến	511
60. Chương 60: Rất Gần Và Rất Xa	518
61. Chương 61: Gửi Mây Về Trời	527
62. Chương 62: Dị Biến	536
63. Chương 63: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (1) Tha Thứ Cho Anh	546
64. Chương 64: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (2) Dụ Rắn Ra Hang	554
65. Chương 65: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (3) Chủng Tộc Người Cá	563
66. Chương 66: Đồng Huyết (1) Bí Mật Của Quý Tộc	571
67. Chương 67: Đồng Huyết (2) Linh Thức Cuối Cùng	581
68. Chương 70: Ngoại Truyện Đình Nguyên: Hy Vọng Em Cả Đời Hạnh Phúc	591
69. Chương 71: Ngoại Truyện: Giai Thoại Về Người Cá Cuối Cùng	595

Gặp Em Nơi Tận Cùng Thế Giới

Giới thiệu

Xuyên qua kẽ hở thời gian, có một vùng đất lạc lõng giữa hai thế giới Một miền đất thần thoại tưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-em-noi-tan-cung-the-gioi>

1. Chương 1: Cô Gái Bí Ẩn

Câu chuyện kể về chàng sinh viên Kỳ Phong trong một lần tình cờ đã cứu cô gái kỳ lạ tên Eden. Dần dà giữa họ phát sinh tình cảm, nhưng vì một phút nóng giận, hai người cãi nhau và Eden bỏ đi. Phong cùng nhóm bạn của mình đã làm mọi cách để tìm kiếm Eden, cuối cùng họ quyết định đến địa danh mà cô đã nhắc đến trước kia, chẳng ngờ lại gặp phải tai nạn. Họ lọt vào khe hở của thời gian, lạc đến một thế giới khác, nơi cuộc chiến giữa con người, ma cà rồng và các chủng loài khác nhau đang tranh đấu giành quyền thống trị. Và cũng tại đó, Phong gặp lại Eden trong một thân phận khác, công chúa của tộc người : Hân Vũ.

Hân Vũ tuy chỉ là công chúa, nhưng sinh ra là người của hoàng tộc, vua cha lại đau ốm triền miên, cô phải gánh vác cả gánh nặng của loài người trên lưng. Thế nên 19 năm sống trên đời, cô chỉ có thể giữ dáng vẻ lạnh nhạt mà sống, âm thầm che chở cho hai cô em gái Vân Tình và Diệp Y trưởng thành một cách bình thường. Thế giới của Hân Vũ vốn bình lặng là thế, cho đến khi gặp được một kẻ đến từ dị giới: Kỳ Phong.

Hân Vũ và Kỳ Phong, người như băng lạnh ngàn năm không phiêu tán, kẻ nhiệt tình mà trong trẻo như ngọn lửa sưởi ấm cho đời. Hai con người tưởng như hoàn toàn trái ngược nhau đó lại như hai thỏi nam châm cuốn hút và bổ sung cho nhau.

Ở bên cạnh Kỳ Phong, Hân Vũ học được cách sống lạc quan vui vẻ, biết sống cho bản thân mình một chút. Trái lại, sự xuất hiện của Hân Vũ khiến Kỳ Phong hiểu được gánh nặng và trách nhiệm, khi bên cạnh đã có một người để hấn vì cô mà cố gắng, ít ra phải đủ năng lực để bảo vệ và che chở cho cô.

Vượt qua bao khó khăn hiểm trở, tưởng như sự cố gắng của Kỳ Phong đã được hồi đáp thì bọn họ lại phát hiện được một sự thật kinh hoàng. Liệu bí mật bị vùi lấp bao nhiêu năm đó có thể khiến thế sự thay đổi? Liệu Hân Vũ phải làm thế nào khi đối mặt với sự quay lưng của cả loài người lẫn sự biến chuyển bất ngờ kia. Kỳ Phong sẽ lựa chọn thế nào khi phải đứng trước tình yêu và quyền lực từ trên trời rơi xuống? Và trong hai bọn họ, cuối cùng ai mới là kẻ được số mệnh lựa chọn?

Một câu chuyện tình được vẽ trên bối cảnh rộng lớn, xuyên qua thế giới con người, thế giới ma cà rồng là thế giới của những tiên nhân không màng thế sự, những pháp sư cao ngạo thích ngắm nhìn nhân gian tranh đấu. Đan xen vào đó là những mảnh tình đứt đoạn, đầy tiếc nuối như mối tình trăm năm đợi chờ của Tần pháp sư và vợ ông, mối tình vô vọng giữa Diệp Y và Đình Nguyên, tình cảm thanh mai trúc mã của Vân Tình và Hạ Dương hay vì yêu mà hóa thành thù hận như Vĩnh Hi? Trong vòng xoay của ái tình, một người lại đuổi theo một người. Mỗi người trong chúng ta đều yêu thương một người khác, nhưng lại chẳng bao giờ đoán được rằng ai mới thật sự là số kiếp của ai.

Khi nhẹ nhàng ảm áp, lúc tang thương nghẹn ngào, một cái nhìn đa chiều về nhân sinh, về tình cảm giữa người và người trong khói lửa chiến tranh, về tình yêu, sự đợi chờ và kỳ vọng. Không có ai vừa sinh ra đã là người xấu, chỉ có những kẻ đã từng bị tổn thương. Rốt cuộc thì con người, ma cà rồng, hay những pháp sư đã đắc đạo cao nhân, ai mới thật sự là kẻ tàn nhẫn hơn ai? Có lẽ mình sẽ nhường câu trả lời cho những bạn sẽ đọc hết tác phẩm này.

DẪN TRUYỆN:

Đã 10 năm nay, Kỳ Phong có một giấc mơ.

Trong ánh sáng mập mờ, dường như hắn luôn nhìn thấy chính bản thân mình loạng choạng trên một con đường nhỏ.

Gió rít, ánh trăng xuyên qua kẽ lá lay động thành một dãy dài, chông chênh như những làn sóng gợn li ti, chẳng mấy chốc đã trải dài đến vô tận.

Hắn đứng lặng đó, sau lưng là bậc thang đàng đẵng, trước mặt lại là ánh sáng lấp lánh không thấy điểm tận cùng.

Rõ ràng là chỉ có mỗi mình hắn. Thế mà lại vang vọng một tiếng nói đập vào thính không:

Có bao giờ anh tự hỏi anh là ai?

Có bao giờ anh nghĩ anh đến từ đâu?

Cuộc đời anh, có phải anh luôn cảm thấy mình đuổi theo điều gì đó mà bản thân anh cũng không hiểu?

Thế rồi, giống như ai đó vừa kéo bức màn đêm trước mặt hắn ra thành 2 mảnh. Ánh sáng bỗng dưng ủa vào khiến hắn vội đưa tay che lấy mặt. Khi mắt thích ứng được với ánh sáng, hắn nhìn thấy dáng một người con gái toàn thân trắng toát, chiếc áo lụa trên thân thể cô rũ xuống, rồi lại phiêu lãng như đang có một làn gió lùa vào. Cô cứ đứng đó nhìn hắn, nụ cười thấp thoáng trên gương mặt ẩn hiện giữa ranh giới sáng tối.

“Cô là ai?”

Hắn ngập ngừng nói. Thế mà âm thanh chẳng thể nào thoát ra khỏi môi được. Cô gái vẫn chỉ cười nhạt trước mặt hắn, cánh tay đang buông thõng đột nhiên giương lên.

“Đi theo ta.”

Hắn không nhìn rõ được mặt cô. Thế nhưng trong vô thức, cánh tay hắn cứ thế mà chìa ra phía trước, tựa như ước mong duy nhất trên đời này là có thể chạm vào bóng dáng nhạt nhòa như nước đó vậy.

Đúng vào lúc tay hắn gần như đã chạm được tay cô, cánh cổng kia lại được mở ra một lần nữa. Bấy giờ không chỉ hắn, dường như cả cô cũng hoảng hốt, kinh ngạc nhìn lại khoảng không sau lưng mình.

Hắn muốn hét lên, song không thể. Cô cứ như bị một lực hút nào đó kéo dạt về phía sau, khiến cánh tay hắn vốn gần cô trong gang tấc giờ chỉ có thể vô vọng chạm vào không khí. Và trong lúc hắn vẫn chưa kịp hoàn hồn, cánh cửa đó đã vội vàng khép chặt lại, giam lấy bóng dáng cô ở phía bên kia.

Đó thường cũng là lúc hắn ngồi bật dậy, kinh ngạc nhận ra mình vẫn đang nằm ngay ngắn trong căn phòng của chính mình. Trên tường, tấm poster Lý Tiểu Long nhìn hắn, nửa ngán ngẩm, nửa cười nhạt.

Hiển nhiên, lúc này sự việc đó lại tái diễn một lần nữa.

Kỳ Phong đặt tay lên trán. Cũng không nhớ được mình đã mơ thấy giấc mơ ấy lần thứ bao nhiêu. Có lẽ quá nhiều đến mức bản thân mình cũng không nhớ nổi, có lúc hiện hữu rõ ràng như một bộ phim sống, khi thì lại mập mờ ẩn hiện trong những giấc mơ kỳ quái khác của hắn.

Thế nhưng trong mơ, lúc nào cũng là người con gái đó. Hắn không nhìn rõ gương mặt cô, thế nhưng bóng dáng thoát tục đó, vẻ lạnh nhạt như nước đó vốn chẳng thể nào lằm đi đâu khác được.

Nghĩ đến cô, chẳng mấy chốc giọng nói đó lại vọng về trong tâm trí hắn. Hắn nhắm mắt, mãi một lúc mới an tĩnh lại được. Hắn sỏi từng bước nhẹ nhàng đến cạnh cửa sổ, kéo tấm rèm vẫn còn chưa khép kỹ ra.

Mới 3 giờ sáng. Thế nhưng hắn có thể nhìn thấy một làn ánh sáng mỏng lan ra từ phía xa xa, thấp thoáng chuẩn bị nuốt gọn cả thành phố.

Hắn là ai? Hắn đến từ đâu?

Cuộc đời này, liệu hắn theo đuổi thứ gì?

Khóe môi hắn bắt giác lại nở ra một nụ cười.

Những chuyện như thế, bản thân hắn sẽ trả lời được sao?

Rất nhiều năm sau này, khi Kỳ Phong dần đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh, có một người đã hỏi hắn câu chuyện rốt cuộc là bắt đầu như thế nào? Khi đó, hắn thờ thoi thóp, cả thân mình bất động nằm trên bãi chiến trường vốn chẳng còn mấy người sống sót, cánh tay vô thức lại tìm kiếm điều gì đó giữa không trung.

Từ lúc nào, hắn cũng chẳng nhớ rõ. Có lẽ là ở cánh rừng năm đó, khi hắn phát hiện ra mình có năng lực bất thường. Có lẽ là bước chân đầu tiên của hắn đến vùng đất bí ẩn này, cũng có lẽ vòng xoay của số mệnh đã khởi động trước đó lâu lắm rồi, từ cái buổi trưa đầy nắng nơi giảng đường kín người, hắn ngậm lấy đầu bút, ánh mắt lại lơ đãng ngắm nhìn tầng mây trôi bên ngoài cửa sổ.

Trong trí nhớ mù mịt của hắn, hình như có một vị giáo sư già, ngón tay út đeo chiếc nhẫn ngũ sắc phản quang. Ánh mắt ông bị nhân nhim sau tròng kính dày cộm, và giọng nói vẫn ồ ồ vang lên không ngừng.

“Lịch sử trái đất hình thành 4 tỉ năm, thế nhưng, con người chỉ thật sự có mặt trên trái đất này từ 50.000 đến 100.000 năm trước.

Không cần phải làm bất cứ hình thức so sánh nào, chúng ta cũng nhận ra được, quá trình hình thành và phát triển của loài người, từ loài động vật bốn chân, đến khi hình thành hai chi cầm nắm, dần dần trở thành loài vật thống trị thế giới này, ấy thế mà chỉ trong vài chục ngàn năm ngắn ngủi. Con số đó so với độ tuổi hình thành của quả đất già cỗi chỉ như một giọt nước giữa đại dương.

Đi qua mấy mươi ngàn năm lịch sử, qua bao trận chiến khốc liệt tranh giành lãnh thổ, loài người dần tiến hóa đến một tầng lớp cao hơn, mà ở tầng lớp đó, bản thân chúng ta trở nên tách bạch hoàn toàn với các loài động vật còn lại. Chúng ta tự đặt cho chúng ta một cái tên: con người, và đồng thời cũng đặt tên cho hàng tỷ sinh linh khác trên trái đất này, mặc kệ chúng có đồng ý hay không.

Con người luôn cho rằng mình là loài động vật thông minh nhất thế giới. Vào thời đại này, chúng ta hầu như không có một đối thủ khác loài nào khác. Thế nhưng, với sự tìm tòi vô tận của các nhà khoa học, chúng ta phải đặt ra một giả thuyết: Liệu 4 tỉ năm trước khi loài người hình thành và phát triển, thật sự trái đất không hề có nền văn minh nào khác hay không? Rồi các truyền thuyết, các thần thoại hầu như luôn có điểm tương đồng trên khắp thế giới là từ đâu mà có? Liệu đó thật sự bắt nguồn từ trí tưởng tượng của con người, hay dựa trên những hiện thực nào đó đã bị lớp bụi thời gian bào mòn đến mức chúng ta chẳng thể phân biệt đâu là thực, đâu là ảo nữa.

Hôm nay, tôi sẽ đưa lớp chúng ta đến một hiện tượng kỳ bí về những sự biến mất kỳ dị mà khoa học cũng như con người không thể nào giải thích được. Có người nói, đó là do tự chúng ta thêu dệt nên thành huyền thoại, cũng có người nói, đó là sự can thiệp của người ngoài hành tinh đến cuộc sống của con người. Rất nhiều giả thuyết được đặt ra, nhưng nó đều có một điểm chung, đó là đánh dấu một bước phát triển về nhận thức mới trong lịch sử văn hóa nhân loại.”

Trên bục giảng đối diện với hơn trăm học viên đang tỉ mỉ ghi chép mọi thứ vào vở, vị giáo sư tóc bạc bỗng hắng giọng, tay ông chỉnh cặp kính trước mắt đăm đăm nhìn về dãy trong cùng, nơi một nam sinh đang gạ gạt tựa mình vào tường, môi cậu ta hơi héch, vang lên những tiếng ngáy khe khe.

Cả lớp học vốn chỉ có mỗi tiếng ngòi bút cạ vào giấy âm ỉ bỗng im phất lại, những cái đầu ái ngại vội ngẩng lên, đầy lo lắng nhìn về khoảng trống giữa hai dãy ghế, nơi vị giáo sư đáng kính đang chậm rãi bước xuống. Ông đứng đối diện với cậu nam sinh, cây bút laze trên tay gõ gõ xuống mặt bàn vang lên những tiếng khe khe.

“Kiệt? Khải Kiệt?”

Có mấy nam sinh phía sau không thể thờ ơ nữa, vội lấy tay khều cậu bạn nọ dậy. Cậu ta ngái ngủ khê rên lên vài tiếng, sau đó ánh mắt lại mở to nhìn vị giáo sư đang phẫn nộ trước mặt.

“Tôi nhớ không lầm cậu là Khải Kiệt?” –Giọng ông ồm ồm vang lên, có vẻ đã kìm nén hết sức.

Kỳ Phong cắn môi, biết lần này mình lại gây ra họa lớn rồi. Đây đã là lần thứ bao nhiêu hấn ngủ gục trong lớp học của ông lão tóc bạc này nhỉ? 5 hay 10? Đáng ghét là lần nào ngủ cũng bị bắt gập cả.

Phong héch môi, một ý nghĩ vang lên trong đầu hấn. Họa này do Khải Kiệt gây ra, đành để cậu ta nhận vậy.

“Vâng ạ” -Hấn ngoan ngoãn đáp.

“Cậu có vẻ giỏi đến mức chẳng mấy quan tâm đến tiết học của tôi nhỉ?” –Vị giáo sư vừa nói vừa gõ gõ cây viết vào cạnh bàn. Phong định đứng dậy cho phải phép, nhưng vừa cử động, hấn lại nhận ra chân mình mắc vào kẹt ghế của bàn phía trên, thế là đành phải ậm ừ cười trừ.

“Thế... lớp học hôm nay tới đây thôi” –Vị giáo sư tiếp –“Tiết kế tiếp, chúng ta sẽ thử tìm hiểu những vụ mất tích bí ẩn trên thế giới, có lẽ tiết này nên để cậu Kiệt đây dạy vậy. Thế nhé. Tiết kế xem như tôi dự giờ. Cố mà thể hiện bản lĩnh của cậu đi.”

Ông đặt tay lên vai hấn, đoạn nheo mắt, bước thẳng về bàn phía trên thu dọn. Kỳ Phong đờ đẫn nhìn ông rồi lại quay sang nhìn các bạn trong lớp, lúc này vẫn còn đang ngơ ngẩn. Ý ông lão này là gì đây? Thật sự

bắt hẩn phải đứng lớp sao?

Lòng Phong thâm than không ổn rồi. Chẳng thà ông lão cứ trừ thẳng điểm vào sổ của Khải Kiệt, điểm chuyên cần điểm giữa kỳ gì đó, hẩn cũng mặc. Dù gì thì đây cũng là điểm của Khải Kiệt chứ có liên quan gì đến hẩn. Giờ này lẽ ra phải là giờ hẩn đang ngáy ngon lành ở nhà mới đúng. Nếu không phải thẳng nhóc Khải Kiệt kia bày ra trò đi làm thêm, không thể đến lớp học tiết này thì hẩn có cần phải chen chân vào cái lớp lạ hoắc thế này không? Giờ thì hay rồi. Hẩn vốn chẳng có chút kiến thức nào, đứng ra giảng bậy bạ anh thầy có có phê bình cũng không ổn, mà để Khải Kiệt xuất đầu lộ diện thì càng gay hơn. Hẩn đập gõ gõ tay vào đầu mình, cố nén tiếng thở dài, để ông lão biết thẳng oắt vốn chẳng đi học tiết nào thì khác nào bảo nó nộp tiền học lại từ bây giờ.

Phong cứ ngồi thẩn thờ suy nghĩ, đến khi lớp học đã tan lúc nào hẩn cũng không rõ. Lúc hẩn nhận ra điều này đã là tiếng chuông giữa tiết vang lên. Khoác vội cặp xách vào người, hẩn thẩn oán một câu. Chuyện gì thì cũng diễn ra rồi, chắc chỉ còn một cách tìm Khải Kiệt thương lượng vậy.

Mảnh sân trường vào giờ tan tiết lúc nhúc những sinh viên đang rôm rả trò chuyện. Kẻ ôm cặp sách lao nhanh về nhà, người túm tụm lại bàn bạc về buổi ăn chơi kế tiếp. Kỳ Phong lạc lõng hẩn trong đám người. Hẩn lấy xe đạp rồi quẳng hết cặp giỏ bên hông, mắt cũng chẳng thèm liếc lại đoàn người phía sau lấy một cái.

Chiếc bóng của hẩn dần dần khuất hẩn bên ngoài cổng trường. Sau lưng hẩn, ánh tà dương lấp ló bên dưới hai khóm mây lững lờ, tựa như một nụ cười bí hiểm của thiên nhiên.

...

Khải Kiệt là bạn thân nhất của Kỳ Phong. Trong trí nhớ của hẩn, từ mấy ngày đầu hẩn bắt đầu chập chững biết đi thì Khải Kiệt đã là hàng xóm của hẩn rồi. Kiệt lớn hơn hẩn vài tháng tuổi nên cũng phát triển sớm hơn một tí. Lúc Kiệt biết nói, Kỳ Phong vẫn còn bị người lớn tra tấn hàng ngày bằng hàng đồng từ ngữ như: “Gọi mẹ đi con” “Gọi ba đi” “Chị chị”. Từ khi đó, mẹ Khải Kiệt đã thường xuyên ẵm cậu ta sang nhà chơi rồi. Kiệt nghe ba mẹ và chị Phong liên tục nói thế cũng hình thành thói quen. Mỗi lần nhà họ đang dạy hẩn nói, cậu ta lại nhanh nhẩu lên tiếng trước “ba”, “mẹ”, “chị”. Mấy người lớn thấy thế bèn mắt húng, chỉ vỗ đầu cậu ta rồi cười cười không nói gì nữa.

Kỳ Phong thấy thế ức lắm. Có lần nó mở tròn mở dẹt, cuối cùng cũng bật ra được một tiếng “mẹ”, nhưng hai người lớn lúc này lại đang tám chuyện với nhau, tiếng nhạc cũng khá lớn nên chẳng ai nghe rõ lời cậu chàng. Phong khóc đến nước mắt nước mũi gì cũng trào hết ra ngoài, trong khi Kiệt bên cạnh chỉ cười ngặt nghẽo. Phong giận đến tái mặt, nó mím môi, bật ra một tiếng: “Kiệt”

Xui rủi thế nào, lúc này bản nhạc hòa tấu trong đĩa vừa chuyển sang bài khác. Chữ “Kiệt” mà Kỳ Phong sống chết bật ra lại bị người lớn nghe không thiếu mảnh nào.

Sau này trưởng thành, người lớn hai nhà vẫn thường nhắc lại câu chuyện này. Trong mắt họ, người đầu tiên Phong gọi tên được chẳng phải ba cũng chẳng phải mẹ, mà là thẳng nhóc nhà kế bên. Được như vậy ắt hẩn là hai đứa có duyên lắm lắm. Ba mẹ hẩn vì thế càng thương yêu Kiệt hơn.

Kỳ Phong thì không được như thế. Chữ “Kiệt” đến tận giờ vẫn là nỗi ám ảnh của hẩn. Thế nên hẩn thường gọi cậu bạn là Khải Kiệt, hoặc cả tên lẫn họ. Có thể mới người ngoại bớt được nỗi xấu hổ ăn mòn hẩn bao năm.

Trưởng thành, Phong và Khải Kiệt không học chung một trường nữa nhưng quan hệ vẫn khăng khít như trước. Đến mấy năm cấp ba thì ba mẹ Kiệt mất sau một vụ tai nạn xe cộ bí ẩn, cậu ta ở với bà trong căn hộ ở ngoại thành, thi thoảng ngủ lại nhà Phong. Năm ngoái Phong vào đại học, ba mẹ hẩn quyết chí để hai đứa con ở nhà mà theo đuổi giấc mơ khảo cổ thuở thiếu thời. Họ xin nghỉ hưu non, sau đó tham gia một đoàn khảo cổ người Pháp đóng quân ở khu di tích miền bắc. Thế nên căn hộ năm đó giờ chỉ còn mỗi Phong và bà chị sáng đi tối về là Tâm Du ở mà thôi.

Khải Kiệt nhận công việc bán thời gian là bảo vệ trong một bảo tàng nhỏ gần trung tâm thành phố. Thi thoảng khi Khải Kiệt bận chạy show làm thêm, Phong cũng cùng tạt qua giúp một ít. Dần dần hầu như nhân viên trong bảo tàng hoặc khu vực quanh đó đều quen biết hẩn.

Kỳ Phong đạp chống xe xuống bên dưới tòa bảo tàng đã mấy trăm năm tuổi, hần nhìn lại đồng hồ, vẫn còn 40 phút nữa mới đến giờ Khải Kiệt tan ca. Để không làm phiền cậu bạn, hần quay xe lại, rẽ sang quán café nằm bên kia đường. Đó cũng là quán quen của hần và Kiệt.

Thành phố này vốn là sự kết hợp hài hòa của các lối kiến trúc Đông Tây, rải rác đây đó là những tòa nhà được trùng tu lại từ thời kỳ thực dân xen lẫn kiến trúc Đông Á cổ và những tòa nhà cao tầng hiện đại. Thế nhưng những khu nhà như quán café Destiny đây thì hoàn toàn khác hẳn. Không chỉ khoác lên ngoài lớp tường gạch u ám kỳ bí, bên trong căn tiệm cũng khiến người ta liên tưởng đến gian nhà tự học trong bộ phim Harry Potter nổi tiếng. Nằm lạc lõng bên cạnh thành phố hoa lệ, bảng đèn xanh đỏ của chữ Destiny kiêu hãnh nhấp nháy, lẳng lẳng quan sát nhịp sống vội vã chốn thị thành.

“Phong, đến sớm thế? Hôm nay quán có món mới, cậu muốn thử không?”

Vừa đẩy cửa, bà chủ quán đã vồn vã chào mời hần. Chủ của quán café này là một cặp vợ chồng ngoài 30 tuổi. Kỳ Phong quen biết họ cách đây hơn một năm, lúc Khải Kiệt mới chân ướt chân ráo vào làm việc ở tòa bảo tàng đối diện. Thoạt trông họ có vẻ từng trải hơn rất nhiều so với độ tuổi 30 vốn có, lối sống lại khá kỳ lạ. Chị vợ hầu như là một tín đồ cuồng nhiệt của bói toán những bộ bài Tarot, trong khi đó anh chồng thì thoảng hần mới gặp được, mà mỗi lần gặp là lại níu lấy tay hần, hỏi xem hôm nay có nhận thấy sự khác biệt của chòm sao nào đó hay không.

May mắn thay, hôm nay chỉ có mỗi chị vợ ở lại trông quán.

Phong đặt cặp xách lên chiếc bàn cạnh cửa sổ, sau khi yên tâm là từ vị trí này có thể thoái mái quan sát bên ngoài mà không bị ai làm phiền, hần hất hơi, ra vẻ ngoài ý muốn khước từ:

“Thôi, chị xinh đẹp cho em tách Latte được rồi, em còn phải tranh thủ làm bài tập nữa.”

Ngụ ý của câu nói này chính là: Nếu em uống món mới của chị, có khi ngộ độc đến cả bài tập cũng làm chẳng nổi nữa ấy chứ.

Mặt chị Mạn chủ quán hơi tiu nghỉu. lát sau lúc bưng tách café ra, chị ta nhìn chằm chằm hần, vẻ lo lắng hỏi:

“Cậu không sao đấy chứ? Ăn đường cậu không được tốt lắm.”

Hần ngẩng đầu, cười hề hề lấy lòng: “Ái da, chị xinh đẹp của em không phải chỉ biết bói Tarot thôi sao? Từ lúc nào chị biết coi tướng luôn ấy nhỉ?”

“Đừng có nịnh. Tôi nói thật đấy. Sắc mặt cậu có vẻ không ổn. Hay là... để tôi xem cho cậu một quẻ xem sao?”

Dĩ nhiên là Kỳ Phong chẳng hề đồng ý lời đề nghị này, lập tức tìm mọi cách từ chối. Chị Mạn kỳ kèo mãi không được, chỉ có thể lẳng lẳng trở lại quầy bar, mắt vẫn chăm chú nhìn cậu sinh viên trước mặt. Mãi một lúc, chị lắc đầu, cố gắng trấn tĩnh cảm giác bất an lạ thường, vội vã làm tiếp công việc của mình.

Bên ngoài, những hạt mưa lác đác bắt đầu tạt vào cửa kính, như bức tranh minh họa cho giọng hát chàng ca sỹ đang vang lên trong tiếng nhạc nhàn nhã.

Nụ cười của nàng như nụ hoa chớm nở

Vẻ đẹp của nàng như làn hương phiêu tán

Đến nơi nào ta không thấy được

Trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang đợi nàng... Phong xoay ngọn bút trong tay, hơi mím môi nhìn ra tấm cửa kính đọng nước. Trên bàn, bức vẽ một cô gái gần như đã hoàn thành, chỉ là nghĩ mãi nghĩ mãi, hần vẫn không sao vẽ được gương mặt cô ta.

Nói đến cũng thật kỳ lạ. Bao nhiêu năm qua, hần mơ thấy giấc mộng đó bao nhiêu lần, ấy thế mà vẫn chưa bao giờ nhìn thấy rõ nét mặt cô gái đó. Thậm chí có đôi khi tỉnh lại giữa đêm, thật sự hần đã từng nghĩ đến cô gái thật sự là một giấc mộng, hay là sản phẩm do trí tưởng tượng của hần tạo ra?

Bên kia đường, một chiếc xe bảo an dừng lại ngay trước Bảo tàng thành phố. Kỳ Phong nhìn sang, hẳn bắt đầu cảm thấy lo lắng trước đám đông nhốn nháo, ngay cả dưới màn mưa cũng nhìn rõ vẻ vội vã của các nhân viên. Chưa kịp nghĩ nhiều, điện thoại hẳn đã đổ từng hồi.

“Phong, bên này có sự cố, mình chưa tan ca được rồi, cậu cứ về trước đi. Bản báo cáo đó mai đi học mình sẽ lấy.”

Hắn nhìn dòng tin nhắn vội vã, không nén được cảm giác hiếu kỳ. Bảo tàng thành phố vốn im ắng hơn mấy trăm năm rồi, trừ khách du lịch và các đoàn sinh viên học sinh ra chẳng ai thêm ghé đến đây, thế nào lại xảy ra sự cố được?

Nhưng hẳn cũng không nghĩ được nhiều, nhìn thấy đồng hồ đã chỉ 6 giờ hơn, lúc này mới gọi chị Mạn ra tính tiền, đoạn thu dọn đồ đạc, khoác túi xách bước ra ngoài.

Bảo tàng thành phố thật sự xảy ra chuyện, hơn nữa hẳn cảm thấy chuyện này cũng không nhỏ. Vài nhân viên đã bắt đầu kéo dây phong tỏa khuôn viên tòa nhà. Hơn nữa thấp thoáng xa xa, hẳn thấy bóng vài chiếc xe cảnh sát đang phóng đến. Con phố vốn nhỏ hẹp giờ lại trở nên đông đúc người dân hiếu kỳ kéo đến xem. Hẳn cũng chẳng nhúc nhích được, vội khiêng xe lên làn đường dành cho người đi bộ, cố dắt xe cho qua khỏi dòng người.

Đến một góc phố nhỏ, hẳn mới cảm thấy không khí dễ thở chút. Chưa kịp leo lên xe phóng đi, hẳn đã bị một cánh tay mềm mại nắm lấy. Còn chưa hoàn hồn thì bóng đen đã kéo hẳn vào trong ngõ. Trong khoảng khắc tiếp xúc ấm áp giữa hai cánh tay, cả người Kỳ Phong như mềm nhũn đi. Hẳn không biết phải phản kháng thế nào, cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ vội vàng giằng tay lại, cẩn thận quan sát cô gái trước mặt.

Chính xác thì bóng đen vừa tập kích hẳn là một cô gái rất nhỏ nhắn. Cô hầu như chỉ đứng tới ngực hẳn, mái tóc dài đơn giản phủ xuống vai, che đi phần nào đôi mắt to tròn sắc bén, chiếc mũi cong cong, làn môi hồng tựa xuân thủy. Trong khoảng khắc vừa nhìn cô, hẳn như ngậy người đi.

Phải nói là, hẳn nhìn thấy biết bao cô người mẫu trên tạp chí, ảnh hậu hoa khôi nhìn thấy cũng rõ ràng rành rành, thế nhưng lại chưa từng nhìn thấy một cô gái nào có khí chất đến như vậy.

Do giằng co, tầm mắt hẳn rất gần với gương mặt cô. Cô có làn da cực trắng, thậm chí có phần tái xanh, song lại chẳng mang chút hương phấn nào như các cô gái thành thị. Ngang trán dính một sợi dây trang sức màu xanh biển, trên người lại vận một bộ áo váy dài bằng lụa trắng, khiến hẳn liên tưởng đến hình tượng nữ thần trong các câu chuyện thần thoại Hy Lạp cổ.

Kỳ Phong chớp chớp mắt, xúc cảm ban đầu quá mạnh mẽ, đến mức khiến hẳn không nhận ra được vẻ xúc động của cô gái. Chưa kịp định thần, cô bỗng nhào đến ôm lấy hẳn. Thân hình nhỏ bé dán chặt vào ngực khiến đầu óc hẳn múa may quay cuồng. Mũi hẳn run run, nhưng lại chẳng thốt ra được tiếng nào.

“Là anh?”

Tiếng nói phát ra gần như run rẩy, mang theo sự vui mừng khó diễn đạt thành lời. Hẳn cố áp chế xúc cảm mãnh liệt trong lòng, đợi cô gái có vẻ bình ổn lại mới nắm hai vai cô, chậm chậm đẩy ra.

“Cô biết tôi sao?”

Đừng bảo Kỳ Phong ngốc. Hẳn biết cô gái trước mặt đây rất xinh đẹp, còn tự nguyện đến làm quen, thế nhưng ở cái thành phố này chẳng thể không đề phòng được. Trong đầu hẳn lúc này chỉ có một suy nghĩ, nếu cô không phải nhận lầm hẳn với ai khác thì chắc chắn là kẻ lừa đảo rồi.

Ánh mắt cô gái ngây như phỗng. Cô nhìn hẳn, đôi mi thất thần chớp nhẹ. Hàng mi cô rất dài, khê lay trước gió khiến hẳn có một cảm giác thương xót nhẹ nhàng dâng trong lồng ngực.

Một cô gái thế này, thật sự khiến bất cứ chàng trai nào cũng có ý muốn bảo vệ.

“Anh không nhận ra em?”

Giọng cô khe khẽ, vừa mỏng manh lại mang theo ý hoài nghi. Thế nhưng chẳng hiểu sao hẳn lại cảm thấy trong giọng cô ẩn chứa sự thất vọng.

Hắn nhoẻn miệng, lắc đầu. Đột nhiên cảm thấy cô rất thú vị.

Trước vẻ thần nhiên của hắn, cô khôi phục thần sắc rất nhanh. Vừa định nói thêm điều gì đó thì có tiếng bước chân dồn dập đến gần, hắn nghe có tiếng loa ồn ào ngoài kia, thêm vào đó là khu vực người kéo đến xem cũng dần lan rộng, không còn giới hạn bên ngoài bảo tàng nữa.

Quan sát thấy tình hình, cô gái quay lại, dùng giọng điệu lạnh lẽo nói với hắn.

“Anh có thể đưa tôi ra khỏi đây không?”

Cảm giác sững sờ dần trôi qua khiến hắn lấy lại vẻ giễu cợt vốn có. Hắn khoanh tay lại, cười cười: “Cô em, chúng ta chỉ mới gặp nhau có mấy phút thôi, cả tên cô tôi còn chưa biết, không phải muốn phát triển nhanh đến vậy chứ?”

Cô gái ngạc nhiên nhìn hắn, bỗng nhiên lại lộ ra một nụ cười tựa như hoa nở. Hắn nhìn thấy, bỗng nhiên tim muốn ngừng đập.

“Thật sự đúng là anh rồi.”

Hắn chẳng hiểu cô nói gì. Bước chân bên ngoài càng dồn dập, cánh tay cô nắm lấy tay hắn càng chặt hơn, khiến hắn nhận ra cô dường như e sợ nhóm cảnh vệ bên ngoài. Hắn cau mày, đầy cảnh giác:

“Cô không phải trộm thứ gì đó từ bảo tàng chứ?”

Cô không đáp gì, vẻ mặt ngây ra, hai hàng mi cau cau lại như thể không hiểu lời hắn. Hắn thở dài, cũng không nghĩ được gì nhiều, vội lái chiếc xe vào ngõ tối, sau đó dè dặt người cô lại, nép sau một hốc tường trong ngõ, vừa lúc né được ánh đèn pin rọi qua.

Bên ngoài vẫn ồn ào huyền ảo, hắn che chắn bên ngoài cho cô, lồng ngực ép sát nhìn cô gái nhỏ nhắn bên dưới.

Bất giác lại nhớ đến cô gái trong giấc mơ, nhớ đến ngữ điệu lạnh lùng, nhớ đến hơi ấm mềm mại chạm khẽ vào lòng bàn tay hắn.

Đột nhiên hắn có một cảm giác, phải chăng cuối cùng hắn cũng tìm được cô?

2. Chương 2: Ở Nhà

Hai người đứng lại trong ngõ cụt một lúc, lại cảm thấy đó chẳng phải là ý hay. Nhìn đoàn người kéo đến xem náo nhiệt ngày càng lan rộng, Phong lấy áo khoác choàng lên người cô gái, sau đó kéo theo cô cùng chiếc xe đạp hòa lẫn vào dòng người. Mãi đến lúc ra đến đường vắng hắn mới buông tay cô ra, thở phì phò nói:

“Xong rồi nhé. Giờ tôi có việc phải về. Cô cũng nên về nhà đi. Chẳng biết ba mẹ cô nghĩ gì, sao để một cô bé ngơ ngơ thế này ra ngoài một mình.”

Mắt cô mở to, môi mím lại vẻ kháng nghị. Phong nhảy lên xe, vừa định chạy đi thì lại thấy cô cứ đứng mãi bên đường, cả chân cũng chẳng buồn nhúc nhích. Hắn thầm trách mình lo chuyện bao đồng, nhưng cũng quay sang hỏi cô: “Sao còn chưa đi?”

Cô gái nhìn thẳng vào mắt hắn, nhỏ nhẹ đáp: “Tôi không có nhà.”

Phong quan sát cô gái một cách cẩn thận. Dựa vào vóc dáng nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn không chút son phấn này khiến hắn thật sự có cảm giác như cô chỉ mới là nữ sinh trung học. Song ánh mắt cô lại cho người ta một cảm giác uy quyền khó diễn đạt thành lời. Chẳng biết sao càng nhìn hắn càng cảm thấy cô thú vị. Ánh mắt bức người, giọng nói lại nhỏ nhẹ như chim hoàng yến, chỉ vừa thỏ thẻ thôi đã khiến lòng hắn mềm nhũn rồi.

Trong phút đó đột nhiên hắn có một suy nghĩ. Khi thật, sao lại để hắn gặp được một cô gái thế này? Nếu có cơ hội, hắn thật sự muốn theo đuổi cô.

“Cô tên là gì?” –Hắn hạ giọng, khịt khịt mũi –“Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về?”

Cô gái nghiêng đầu, hàng mi mắt hơi hạ xuống, mắt hồi lâu mới thốt ra được một cái tên: “Eden. Anh trai tôi thường gọi tôi như vậy.”

“Cô đến thành phố tìm anh trai?” –Hắn cũng không ý kiến gì về việc cô không nói tên thật, đành thử đoán mò. Nhớ đến vẻ mặt ngỡ ngàng của cô khi đi cùng hắn suốt con đường vừa rồi, không trách được cô nhìn cái gì cũng lạ lẫm như vậy.

Cô không đáp lời, hắn mặc nhiên cho là mình đoán đúng.

“Tôi có thể ở chỗ anh vài ngày không?” –Im lặng một lát, cô đột nhiên đề nghị -“Tôi vừa đến, hành lý và tiền bạc đều bị kẻ gian trộm mất. Nơi này lại rất xa lạ, tôi cái gì cũng không biết, thật sự cũng không biết phải tìm anh ấy thế nào. Chỉ vài ngày thôi.”

Lòng Kỳ Phong khê động, tự mắng mình. Lúc cô vừa dứt lời, hắn thật sự đã muốn đồng ý cái rụp rồi, thế nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn cảm thấy không đúng, lẽ cô ta thật sự là kẻ trộm thì sao? Thời đại này cáo đội lớp thỏ cũng không ít đâu à.

Song về mặt cô lại khiến hắn không đành lòng, giọng điệu cũng chẳng chừa cho hắn một con đường nào để từ chối. Hơn nữa hắn quan sát cô một lúc, nhận thấy đúng là trừ lớp vải áo trên người ra cô hầu như chẳng mang theo bất cứ gì xách hay thứ có thể đựng đồ gì khác. Nghĩ đến mấy ngày này Tâm Du lại không ở nhà, dù đã quyết định nhưng hắn vẫn cười hề hề, vờ vịt hỏi:

“Tôi không cho ở nhờ free đâu. Cô biết làm gì? Nấu cơm, giặt giũ, lau nhà không?”

Lông mày cô gái khê động, có lẽ không ngờ hắn sẽ hỏi vậy. Nhưng cũng gật đầu nhẹ.

“Vậy thôi được. Nhưng nói trước ở nhà tôi thì phải nấu cơm làm việc nhà cho tôi đấy. Hơn nữa khẩu vị của tôi cũng không dễ nuôi đâu à.”

Hắn nhảy lên yên xe, thấy cô vẫn đứng ngây như phỗng, bèn vỗ vỗ yên sau, hất đầu bảo cô: “Lên xe đi chứ. Tôi chở cô về.”

Eden nhìn yên ghé sau một hồi, vết hằn giữa hai hàng mày càng trở nên rõ nét hơn. Ánh mắt cô tinh tế quan sát dáng ngồi của hắn, sau đó cũng vén váy dài, ngồi khấp nép lên yên sau.

Con đường về nhà hắn rất êm, song chẳng hiểu sao cô gái sau lưng lại run rẩy đến đáng sợ. Đôi lúc bất chợt dừng xe ở đèn xanh đỏ, Phong vô tình cảm nhận thấy bàn tay cô bấu chặt lấy hông hắn mạnh hơn. Hắn không nhìn lại, song vẫn đoán được cô đang sợ hãi. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn: Không phải đây là lần đầu tiên cô ngồi xe đạp đấy chứ?

Đến một ngã tư có biển báo đang thi công, hắn cố ý lách nhẹ. Eden hầu như ôm chặt lấy hắn. Trong khoảng khắc gương mặt bầu bĩnh của cô tựa vào lưng, đột nhiên hắn nghĩ: cứ như vậy, để hắn chở cô cả đời cũng được.

Nhớ đến Khải Kiệt mỗi lần lên cơn sến súa kể rằng, cậu ta quen biết bạn gái mình – Ngôn Chi như sự sắp đặt của số mệnh. Giống như có một số người, bạn không hề biết đến sự tồn tại của cô ấy, thế nhưng cô ấy vừa xuất hiện, bạn lại hiểu rằng quãng đường sau này mình không thể sống thiếu cô ấy. Kỳ Phong không phải chưa từng hẹn hò bạn gái, thế nhưng nghe Khải Kiệt nói, hắn chỉ cười xòa.

Hắn không tin tình yêu sét đánh, cũng chẳng tin có thứ tình yêu như thế tồn tại. Trên đời này làm gì có thứ tình yêu kỳ quặc như thế. Bạn vừa gặp một người, chẳng hiểu cô ta là người thế nào, tính cách ra sao thì làm sao có thể có gái gọi là yêu thật lòng? Cho đến tận hôm nay.

Phong cũng chẳng biết, hắn có phải là rung động trước Eden thật hay chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, thế nhưng lúc nhìn thấy cô đứng trước nhà hắn, nửa ngơ ngác không dám bước vào, nửa cố gắng giữ lại inh về điềm tính mọi khi, bất giác hắn lại bật cười.

Cô vừa ngây thơ đáng yêu, lại ngoài cứng trong mềm như thế, đừng nói là hắn, sợ rằng bất cứ chàng trai nào gặp phải cũng xiêu lòng mất.

Nhà Phong nằm trong một dãy phố lớn. Kỳ nghỉ vừa rồi Tâm Du ra bác thăm ba mẹ vẫn chưa về nên căn nhà chỉ có mỗi mình hắn. Hai chị em, đồ đạc cũng không có gì nhiều, hắn lại thường xuyên vắng nhà nên

căn hộ càng có vẻ thiếu sức sống hơn nữa.

Phong bỏ cặp xách xuống sofa, tự rót ỉnh một cốc nước, rồi như chợt nhận thấy sự luống cuống của mình, hần quay lại nói với Eden vẫn ngơ ngẩn đứng ngay cửa.

“Cô... ngồi đây một lát. Tôi dọn dẹp nhanh thôi.”

Tầm mắt Eden hết đông rồi tây, nhìn khắp một lượt trong nhà. Về mặt cô không thể hiện gì, song cũng khiến Phong ngỡ ngàng cả người. Thôi được, hần thừa nhận trong thời gian bà chị không có nhà, hần thật sự đã biến căn hộ này thành một bãi chiến trường nho nhỏ.

Lúc hần qua loa dọn xong mọi thứ thì đã tầm nửa giờ sau đó, Eden vẫn đứng ngây người cạnh kệ sách, đôi mắt to tròn nhìn đắm đắm vào quả cầu tuyết trong kính. Vóc người cô vốn nhỏ nhắn, lại cúi gập xuống để nhìn rõ quả cầu hơn, nhìn từ xa xa trông như một cô bé học sinh cấp ba đang mê mẩn đồ chơi vậy. Hần bước đến mở cửa kính lấy quả cầu tuyết ra, cười cười hỏi cô.

“Đừng nói là chưa nhìn thấy bao giờ nhé.”

Đoạn mở nút nguồn, để những hạt tuyết trong quả cầu xóc lên, tung bay xào xạc quanh hai cặp tình nhân bằng nhựa. Không gian vang vọng tiếng nhạc như có như không.

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind...

Ánh mắt Eden ngây ngốc nhìn quả cầu tuyết, khóe môi cong lên một nụ cười kinh ngạc. Phong ngây người ra đôi chút, bất giác lại nghĩ, không phải để hần nói trúng rồi chứ? Cô thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy món đồ chơi này sao?

Không khí ngỡ ngàng ngập, hần không biết phải nói gì, trong khi Eden hầu như bị quả cầu thu hút hết sự chú ý. Hần gãi đầu gãi tai, mãi một lúc mới mở lời được: “Chắc cô đói rồi nhỉ? Tôi nấu gì đó cho cô ăn.”

Hần vừa cất lời, Eden lập tức dời sự chú ý ra khỏi quả cầu trên tay. Cô nhìn hần kiên định nói: “Không phải anh nói để tôi làm sao. Tôi nấu cho anh ăn.”

Hần cười cười, cũng không vội đáp mà dẫn cô vào gian bếp. Tủ lạnh vốn đã trống trơn mấy ngày, hần lục mãi, cuối cùng mới tìm được một quả trứng gà còn sót lại, hai gói mì trên đầu tủ, sau đó lấy hai cái bát chìa đến cho cô.

Trái với trong tưởng tượng của hần, hai hàng mi cô hơi cau lại. Cô cắn môi, sờ sờ gói mì, sau đó mới thốt lên thành tiếng: “Cái này... ăn được sao?”

Có thứ gì đó như rơi ầm xuống trong đầu Kỳ Phong. Cuối cùng hần đã dẫn một cô gái như thế nào về nhà vậy? Thật sự muốn mắng một tiếng, nhưng trước vẻ mặt ngây ngô của cô hần lại không thốt lên thành lời được. Hơi cúi kính, hần giật lấy gói mì, lấy ấm điện bắc nước, sau đó tuân tự ì và trứng vào tô. Lúc xoay người tới lui, hần nhận thấy cô vẫn đứng bên cạnh, đắm đắm quan sát hần, cơn giận đột nhiên hạ xuống hơn phân nửa. Chẳng biết tại sao, sau đó hần cũng làm chậm rãi hơn, như cố tình để cô ghi nhớ.

Trước khi hướng dẫn cô bung bát mì ra ngoài, hần còn chỉ chỉ vào ấm điện, dặn qua một lượt: “Cắm dây này vào, sau đó nhấn cái nút này. Đợi nó tự tắt tức là sôi rồi.”

Đang chú tâm vào nhất cử nhất động của hần, cô như sực tỉnh, gật gật đầu, nở một nụ cười như hoa đào đầu xuân. Hần nhìn cô cười cũng ngây đi một lúc, đoạn lấy lại tình thần đập đập vào trán mình.

Kỳ Phong, mày thật sự hết thuốc chữa rồi.

Lúc ăn mì, hắn nhường cho cô bát có trứng. Cử chỉ ăn của cô rất tao nhã, dùng ba ngón tay cầm lấy đũa, mỗi lần chỉ gấp vài sợi mì, cánh tay hết nâng lên rồi hạ xuống như đang cầm bút vẽ thư pháp. Phong nhìn sang mà không khỏi nổi da gà. Trên đời này có người chỉ ăn thôi mà cũng như đang điêu khắc tác phẩm nghệ thuật thế sao.

Nhìn không được, hắn mấp môi hỏi cô: “Quê cô ở đâu vậy?”

“Lam Thành” – Cô đáp, cũng không nhìn hắn.

“Là ở đâu? Thủ đô à?”

Ánh mắt cô hơi động, nhận ra vẻ mặt kỳ lạ của hắn mới điềm nhiên tiếp:

“Là ở Lam Thành đó.”

Đầu hắn bắt giác muốn nổi đom đóm, nhưng cũng không thể thua cuộc, quyết định liều chết hỏi tiếp: “Cô có địa chỉ nhà anh cô không? Tôi giúp cô tìm?”

“Không có.”

Hắn ngẩn người. Đùa à. Thành phố này gần chục triệu dân. Tìm một người mà không có địa chỉ, không có số liên lạc?

Khải Kiệt từng nói, Kỳ Phong cái gì cũng tốt, chỉ là hắn rất dễ dàng nổi nóng. Lúc này luồng nhiệt trong cơ thể như muốn xông ra một lần nữa. Hắn nhìn cô gái trước mắt, cố gắng kìm chế cảm giác khó chịu trong lòng, với tay lấy điều khiển từ xa mở tivi lên, hy vọng có thể dời sự chú ý sang hướng khác.

Thế nhưng tivi vừa mở lên, cô gái bên cạnh hắn đã đứng phắt dậy, sơ ý chạm phải tô mì trước mặt, nước sôi và mảnh vỡ lập tức rơi vãi trên sàn nhà.

Môi Eden run lấy bẩy, nhìn thấy ánh mắt tức giận của hắn mới trấn tĩnh lại được đôi chút. Hết nhìn tivi rồi lại nhìn sang Kỳ Phong đang nghiêng chặt môi, thấy hắn không nói gì khác, cô tự hiểu mình đã làm sai, vội cúi đầu im lặng.

Mắt hắn hơi nheo lại. Cô gái này thật sự muốn hại hắn tức chết sao?

Không muốn nói thêm câu nào với cô, hắn vội đi lấy chổi và đồ xúc rác, sát khí bừng bừng như muốn giết người. Thấy hắn lom khom thu dọn, Eden cũng cúi xuống giúp. Hắn và cô người quét kẻ nhặt, kết quả là một mảnh vỡ xước qua tay cô, kéo một đường máu đỏ chảy xuống.

Phong thấy ngay tức khắc, hắn nắm lấy mu bàn tay chảy máu của cô, quát lên: “Ai bảo cô giúp hả?”

Cô cắn môi, như biết lỗi mà cúi đầu xuống. Hắn thở dài, vẻ ủy khuất này làm hắn chẳng thể nào chịu đựng nổi.

Kết quả vẫn là, hắn đi lấy băng vừa rửa vết thương vừa băng lại giúp cô, cánh môi vẫn lầm bầm mắng cô mang phiền phức đến ình.

Do cảm giác bức bối vẫn chưa thể phát ra được, tối hôm đó hắn chẳng thềm nói với cô tiếng nào, quẳng cho cô bộ quần áo của Tâm Du, sau đó tổng cô vào phòng mình rồi ôm gối sang phòng bên cạnh nằm lẩn lóc.

Hắn chưa từng ngủ phòng Tâm Du bao giờ. Căn phòng có màn treo bên cửa sổ, tầm mắt thấp thoáng nhìn xuống công viên bên dưới. Lúc này ánh đèn đường mờ ảo lại hắt vào tường, hắn nhắm mắt lại, có cảm giác không quen.

Cuộc gặp chiều nay vẫn rõ nét trong tâm trí hắn. Chẳng hiểu sao, hắn không ngủ an giấc được, cứ dờ thức dờ ngủ, đôi khi lại mơ màng thấy bóng dáng cô gái vẫn ám ảnh trong giấc mơ hắn bao nhiêu năm nay, rồi dường như bóng đèn vừa được bật sáng, chót tắt liền hồi. Thấp thoáng gương mặt cô gái đó lại trở thành Eden.

Một đêm dài cứ thế trôi qua, hần lẩm bẩm không yên. Cuối cùng, dường như ai đó ôm lấy hần, dùng thân thể lạnh lẽo bao chặt hần. Giống như trong biển lớn mơ hồ tìm thấy phao cứu sinh, môi hần khẽ nhếch lên, lẩm bẩm vài tiếng, rốt cuộc mới chìm hần vào giấc ngủ.

Trải qua một đêm mộng mị không yên đó, hôm sau hần ngủ dậy trễ hơn mọi khi một tí, đập vào mắt là căn phòng đầy sắc màu của Tâm Du. Hần vươn mình ngồi dậy, vừa lấy lại tinh thần, mới nhận ra một cánh tay vừa trượt khỏi vai mình. Trong cơn hoảng hốt, hần nhìn người con gái vẫn nhắm mắt ngủ bên cạnh, khoe miệng cong cong mỉm cười nhợt nhạt, tự hỏi cái quái gì đang xảy ra thế này?

“Eden” –Hần lay lay cô dậy, thái độ hần học sau một đêm cũng giảm bớt phần nào –“Dậy đi. Sao cô lại ngủ ở đây?”

Lay mãi, cô mới có phản ứng. Vừa cau mày nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của hần, độ cong của khoe môi càng thêm dày.

“Dậy đi” –Nghĩ cô vẫn uể oải chưa tỉnh, hần lay lay mạnh hơn –“Tôi bảo cô ngủ bên kia, sao cô lại sang đây thế này?”

Eden ôm gối ngồi dậy, mái tóc mượt rũ xuống vai cô. Chiếc áo của Tâm Du choàng lên người cô khá rộng, lại thêm lúc ngủ đã xê dịch không ít, lúc này lộ ra cả một khoảng vai trước ngực. Ánh mắt Kỳ Phong bất giác chạm phải xương quai xanh của cô, gương mặt thoáng chốc bỗng đỏ lên.

Nhận ra phản ứng kỳ lạ của hần, Eden ngay lập tức chỉnh trang lại trang phục. Cô cười hòa hoãn, đáp ngắn gọn: “Chỗ lạ, ngủ một mình hơi sợ.”

Phong cau mày, định chê trách vài câu, song nghĩ lại thấy hôm qua mình có phần nóng nảy, phản ứng cũng hơi thái quá, thế nên cũng không bắt bẻ nữa. Hần hướng dẫn qua quýt cho cô một số vị trí để vật dụng trong nhà rồi bảo:

“Hôm nay tôi có tiết cả ngày, chắc đến tối mới về. Trên tủ còn ít mì. Cô nhớ cách nấu hôm qua chứ?”

Eden nghe hần nói thế, vội ậm ừ. Chợt nhận ra có cảm giác ấm ấm sờ đầu mình, cô mới ngẩng lên, vừa bắt gặp Kỳ Phong đang ngượng ngùng rụt tay lại.

Hần cũng chẳng biết tại sao mình lại muốn xoa đầu cô, chẳng lẽ là nhìn vẻ mặt đó thật sự có cảm giác rất đáng yêu. Hần ngượng ngùng xoa xoa mũi. Nói vài câu dằn dờ rồi bước nhanh ra cửa. Đến khi chắc chắn rằng mình đã rời khỏi tầm mắt cô mới đặt tay lên lồng ngực thở hồng hộc. Chẳng hiểu thế nào mà tim lại đập mạnh đến thế.

Dĩ nhiên, Kỳ Phong chẳng thể nào biết được, cô gái phía sau vẫn ngơ ngẩn nhìn theo khoảng trống hần vừa mất hút, đôi mắt lạnh lẽo, lơ đãng bất giác lại trở nên ôn hòa.

Hần thế mà dám xoa đầu cô?

—oo0oo—

Do tâm tình bấn loạn, sáng hôm ấy Phong cũng chẳng còn chút tâm trí nào tập trung vào bài vở. Hần ngồi cả buổi ngó nghiêng qua cửa sổ, trong đầu thoáng chốc lại hiện lên hình ảnh một đôi mắt lạnh lẽo, trông chẳng ăn nhập chút nào với nụ cười hồn nhiên ngây thơ kia.

Thật sự đến lúc này hần vẫn cảm thấy rất hoang mang. Linh cảm trong hần mách bảo rằng Eden chính là cô gái trong mơ nọ, nhưng hiện thực lại phủ định rằng không phải. Lúc tiếng chuông báo hết giờ vang lên, hần vẫn đang vò đầu bứt trán, trong lòng xôn xao với hàng tá ý nghĩ khác nhau.

Kỳ Phong ôm tâm tình chẳng mấy tốt đẹp đến căn tin. Khải Kiệt nhận ra ngay vẻ bất an của hần, vừa đẩy phần cơm đã gọi sẵn ra trước mặt hần vừa cười hỏi: “Sao thế? Tối qua lại gặp thần tiên tỷ tỷ nên không ngủ được à?”

“Thần tiên tỷ tỷ nào thế? Bạn gái anh Phong à?”

Ngôn Chi bên cạnh, vừa nghe thấy đã liếng thoắt hỏi.

Chi vốn là bạn gái Khải Kiệt, vóc dáng cao ráo, giọng nói trong vắt dễ nghe, hơn nữa lại nghe nói nhà cô rất có quyền thế. Lúc Khải Kiệt quen Chi, nam sinh trong trường này hầu như trở mắt ra cả. Biết bao chàng theo đuổi cô đến thế, điều kiện lại tốt hơn rất nhiều, cuối cùng đều thất bại. Nếu người Chi chọn là Phong – một trong các chàng trai vàng của trường thì chẳng nói làm gì, đằng này lại là Khải Kiệt vốn hiền lành, ít được để mắt tới, gia cảnh cũng không được tốt. Khi đó cả bọn nam sinh thường chặn đầu Phong lại hỏi nguyên nhân, hẳn cũng chỉ cười ậm ừ cho qua. Chuyện bí mật của người khác, hẳn ôm vào làm gì?

Thật ra Phong bị vây hỏi cũng có nguyên nhân. Vốn hẳn biết chuyện của Kiệt và Chi thật. Kể ra thì hai người này cũng xem như là có duyên phận. Hôm đó là buổi khám sức khỏe đầu năm của các tân sinh viên, Khải Kiệt lại là cán bộ đàn anh hướng dẫn. Cô Ngôn Chi này vốn ôm mộng làm người mẫu, vóc dáng cũng trên một mét bảy vừa tầm, chỉ có điều thân hình so với người mẫu thì vẫn còn hơi thừa một tí.

Thời điểm đó Chi đang giảm cân, vừa đến lượt mình vào khám thì lẩn đùng ra ngất xỉu. Kiệt đứng gần đó phải bế cô nằng đến bệnh xá, nhờ thế mà cũng có chút ấn tượng. Một thời gian sau đó Chi nằng nặc đòi đi hiến máu nhân đạo. Thế nhưng chỉ số cân nặng cô lại thiếu nghiêm trọng. Khải Kiệt thoáng nhìn đã nhận ra cô sự muội này bèn nhất quyết không cho vào. Hai người gây nhau một chập, từ đó cũng kết thù.

Ông bà ta nói, oan gia nên giải không nên kết. Chẳng ngờ chỗ làm thêm của Kiệt lại gần nhà Chi. Hai người gặp mặt nhau suốt. Có lần cô nằng tính tình bướng bỉnh, gặp phải một vụ cướp giật không tự lượng sức mình đã tháo giày đuổi theo. Cô bị tên cướp dí vào một góc, may mà Kiệt đi ngang qua phát hiện. Sau đó chân cô bị trật khớp, Kiệt còn công Chi đến bệnh viện.

Chuyện sau đó dĩ nhiên là cô nằng Chi nhận ra Khải Kiệt có trên vài chục đức tính tốt, thái độ thay đổi 180 độ. Mà chuyện nực cười nhất là cô nằng lại đi theo đuổi Kiệt ấy chứ. Chỉ có Phong biết, thẳng nhóc Khải Kiệt vốn đã thích cô nằng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt rồi, thế mà vẫn im im lìm lìm như thế, báo hại con gái người ta phải mất một thời gian cọc đi tìm trâu mới có thể cưa đổ được.

Trở lại hiện tại, Phong vừa nghe Chi nhắc đến bốn chữ thần tiên tỷ tỷ đã vội cau mày liếc xéo Kiệt một cái. Cậu bạn biết lỗi vội lôi kéo Chi chuyển sang vấn đề khác. Câu chuyện về giấc mơ kỳ lạ này Phong vốn chỉ kể ối mình Khải Kiệt nghe thôi. Khi đó cả hai mới mười mấy tuổi, tivi đang chiếu âm âm bộ phim Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung trên đài, Kiệt bèn chỉ Vương Ngữ Yên trên tivi, hỏi hẳn dáng vẻ có giống như vậy không. Phong cũng chẳng nhìn đến hai giây đã xua tay bảo: cô này còn thua kém xa lắm. Thế là từ đó Khải Kiệt bảo hẳn thương nhớ cô gái trong mơ đến mù quáng, nhất quyết gọi cô một tiếng thần tiên tỷ tỷ.

Phong chống tay, nhìn mấy món trên bàn mà nuốt không nổi, bỗng tự hỏi không biết Eden ở nhà có biết tự nấu mì không? Hôm qua hẳn chỉ hướng dẫn cô một chút, cô không ngốc đến mức quên cả rồi chứ? Nghĩ đến lại cảm thấy cô gái này cũng thật kỳ lạ. Làm gì có ai trong thời đại nào rồi mà còn không biết nấu mì bao giờ?

Như nhớ ra gì đó, hẳn chống đũa vào khay cơm, hỏi Kiệt:

“Này, cậu biết Lam Thành ở đâu không?”

Khải Kiệt đang thì thào to nhỏ gì đó với Ngôn Chi, nghe hẳn hỏi vội ngẩn ra, mất vài giây mới đáp: “Di tích lịch sử à? Cậu muốn đi thăm hai bác sao?”

“Không phải di tích, mà hẳn là một địa danh.”

Kiệt xoa xoa cằm: “Nghe có vẻ quen quen, nhưng hình như không giống địa danh thông thường, giống tên một thành cổ ấy. Mà thành cổ thì nước mình nhiều lắm, hầu như miền nào cũng có cả. Cũng có thể đó là tên dùng ở địa phương” – Kiệt nhìn hẳn, hơi trầm tư tiếp – “Sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này? Mình nhớ cậu làm gì có hứng thú với địa lý.”

Phong cắn môi. Chẳng biết sao hẳn không muốn san sẻ chuyện của Eden cho bất kỳ ai biết. Linh cảm của hẳn nói Eden có gì đó rất huyền bí, nhưng nhất thời lại không nói ra được.

Kiệt nhìn vẻ mặt khó xử của hẳn, bất giác lại đập tay vào bàn, cười hô hô: “Này, đừng nói mình biết cậu thích cô nằng ở tỉnh thành nào rồi đấy.”

Hẳn nghiêng rằng, định không trả lời, nào ngờ Kiệt đã nhận ra ngay điểm khả nghi đó, tiếp tục truy hỏi:

“Xem mặt cậu kìa, đấng này mình nói đúng phước rồi nhé. Sao nào? Con gái nhà ai? Dáng vẻ như thế nào?”

Phong nhe răng, định mắng tên bạn vô tâm này một câu, song lại nhìn thấy dáng vẻ mong chờ của Chi bên cạnh, không còn cách nào khác hơn là hạ giọng:

“Nhỏ thôi. Không phải muốn anh mày mất mặt đấy chứ?”

Kiệt không cười nữa, lấy lại dáng vẻ nghiêm trang nhìn hẳn: “Được, vậy cậu nói đi.”

“Mới gặp một lần” – Phong hạ âm lượng hết mức có thể, vừa định mô tả hình dáng Eden thì linh cảm trong lòng lại bảo không nên. Thoáng chốc, tầm mắt hẳn lướt qua Ngôn Chi đang ngồi bên cạnh, tiếp – “Cao hơn mét bảy, ngực vừa phải, eo nhỏ, da trắng, tóc dài, mặc váy, mang guốc cao...”

“MK, cậu nghĩ tôi ngốc sao?” – Kiệt đập tay xuống bàn văng tục một câu – “Cậu để ý ai thì để ý, đừng phải chỉ dâu cậu là chết với tôi đấy.”

Thấy sắc mặt hai người trở nên hùng hổ, Ngôn Chi lúc này mới nhìn lại dáng vẻ của mình, bất giác nhận ra Phong nãy giờ vẫn nhìn cô mà tả, gò má bất giác cũng hồng lên. Phong đạt được mục đích, lại ôm bụng cười lăn lộn.

“Thằng nhóc, còn không nói thật” – Khải Kiệt lại quát.

“Để anh cậu mang được cô ấy về nhà rồi cậu biết cũng chẳng muộn” – Hấn chớp chớp mắt, rồi cũng mặc kệ cơn hùng hổ của cậu bạn, lại tiếp tục kéo khay thức ăn về phía mình, đánh nhanh rút gọn.

Có lẽ do chọc giận được hòn đá ngàn năm như Khải Kiệt nên tâm trạng hẳn buổi chiều khá tốt, thời gian cũng trôi qua nhanh hơn. Lúc ra lấy xe, hẳn mới nhớ đến Eden vẫn ở nhà, định bụng chạy đến cửa hàng tiện lợi mua ít thức ăn về cất trong ngăn lạnh cho cô. Dù sao thì hẳn cũng thường đi học, để cô ở nhà một mình cũng không ổn lắm.

Nhưng điều không ngờ tới là, lúc hẳn vẫn loay hoay trong cửa hàng tiện lợi lại nghe được một tin chấn động.

Khi đó cửa hàng khá đông khách, hẳn lựa xong thức ăn chất đầy giỏ, vẫn còn chen lấn trong dòng người chờ thanh toán tiền, mắt lơ đãng lại nhìn thấy bản tin thời sự trên tivi.

Màn hình tivi hiển thị hình ảnh một đám đông đứng trên cầu nhìn xuống, hai bên bờ sông cũng đông nghịt người, khiến hẳn không nhìn rõ nhân vật chính của bài phóng sự.

Lời phát thanh viên lại vang lên ra rả:

“Trưa nay, một cô gái bạn trang phục kỳ lạ đã làm náo động dân cư khu vực gần cầu X. của thành phố. Theo lời một người dân, giữa trưa, cô gái này bỗng nhiên nhảy xuống hồ trước sự chứng kiến của rất nhiều người. Vài thanh niên gần đó lo ngại cô tự vẫn nên nhảy xuống theo, nhưng mất một lúc vẫn không tìm thấy cô. Lúc mọi người tưởng như hết hy vọng, cô gái lại trôi lên mặt nước một lần nữa, sau đó lại đột nhiên mất tích. Hiện cảnh sát đã phong tỏa khu vực hai bên hiện trường, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được cô gái.”

Bên cạnh lời phát thanh viên, khung ảnh màn hình phóng to vào hình ảnh một cô gái toàn thân trắng toát đang ngụp lặn giữa hồ. Chất lượng hình ảnh có lẽ là do một người dân dùng điện thoại để chụp nên rất mờ, song Kỳ Phong vừa nhìn đã nhận ra ngay, tay hẳn bất giác run rẩy.

Bộ trang phục đó chẳng phải là bộ đồ hôm qua Eden mặc sao?

Lúc này người phía sau thúc giục hẳn mới nhận ra đã đến lượt mình thanh toán tiền. Thế nhưng tay hẳn run đến nỗi chẳng lấy nổi ví ra. Bất giác, hẳn đẩy giỏ hàng qua một bên, chạy như tên bắn ra ngoài.

Có trời mới biết hẳn lo lắng đến mức nào. Sao hẳn lại có thể dừng dừng đến thế mà để cô ở nhà một mình kia chứ?

Lúc hẳn ra đến bờ sông, đoàn người cũng giải tán. Cả mấy thuyền cứu hộ của cảnh sát cũng không nhìn thấy nữa. Hấn cứ đứng trên bờ nhìn đăm đăm xuống mặt nước đen nhánh bên dưới, cái gì cũng vỡ tan thành từng mảnh.

Nhánh sông này là một trong những nhánh chính dẫn qua thành phố. Có một thời gian khúc sông bị ô nhiễm nặng, cả tôm cá cũng không sống được. Mấy năm gần đây thành phố làm công tác vệ sinh môi trường, rất cuộc cũng trong xanh lên một ít. Thế nhưng nước rất xiết, ngoại trừ vài thanh niên nhàn nhả ra bờ bắt ghê câu cá thì chẳng ai dám nghĩ đến chuyện nhảy xuống cả.

Kỳ Phong cứ đứng run rẩy như thế, nước mắt nước mũi gì cũng trào hết ra ngoài. Đừng nói hấn không biết bơi, cho dù có thể nhảy xuống, hấn cũng chẳng dám có lòng tin cô trụ được đến giờ phút này.

Eden, hấn chỉ mới gặp cô có một ngày thôi, biết bao nhiêu thứ về cô hấn còn chưa kịp hiểu hết, sao cô có thể cứ thế bỏ hấn mà đi?

Càng nghĩ hấn lại càng tức giận, quẳng cả cặp sách xuống đất. Hấn chụm tay lại trước miệng, điên cuồng gào lên:

“Eden, cô lên đây cho tôi. Không phải cô nói muốn tìm anh trai sao? Tôi dẫn cô đi tìm...”

Bất chấp cái nhìn lạ lẫm của người dân, hấn cứ gào thét như thế. Đến khi cổ họng khan cả, hấn mới chịu dừng lại, ngồi bệt xuống cỏ.

Đám đông xung quanh nhìn thấy hấn thế cũng dần tản ra. Hấn gục xuống ôm lấy gối, vừa nhớ đến ánh mắt sắc bén nọ lại dấy lên một tia hy vọng.

Không đúng, theo cảm nhận của hấn, cô chẳng giống bất cứ người bình thường nào. Thậm chí hấn từng tự hỏi có phải mình đã bị ảnh hưởng bởi bộ phim Thất tiên nữ quá nhiều không? Bởi cô trông cứ như không phải người trần thế. Mà nếu cô thật sự là thần tiên thật, thì sao lại có thể chết đuối một cách vô lý như thế được chứ?

Nghĩ thế, hấn vội chộp lấy cặp xách, phóng như bay về nhà. Chưa bao giờ lại cảm thấy đoạn đường về nhà dài đến như thế.

Hấn vừa đẩy cổng vào đã cảm nhận thấy có gì đó không đúng. Khoảnh sân trước nhà vốn sạch sẽ khô ráo, còn trồng thêm một ít cỏ, thế mà nay chỉ còn một đồng lũng bùng đen nghịt trông chẳng ra thứ gì. Giữa sân là một đám củi xếp vào nhau, lửa cũng tàn hết, để tro trọi lại một cái ấm nước vẫn chưa kịp sôi. Vài cọng cỏ ngoài rìa thì bị cháy đen hết cả.

Lẽ ra nhìn thấy cảnh ấy Kỳ Phong phải nổi giận, thế nhưng vẻ mặt hấn lại không tránh khỏi vẻ sung sướng, vội quẳng xe qua một bên.

“Eden.”

Hấn lao như bay vào nhà, vừa lúc nhìn thấy Eden ngồi chồm hổm bên cạnh ghế sofa, trên bàn là mấy đĩa thức ăn đã hơi nguội. Cô mặc bộ đồ của Tâm Du hôm qua hấn đưa cho, cả mấy thứ trang sức linh tinh trên đầu cũng tháo ra hết. Thấy hấn bước vào, cô như tỉnh người hấn, vội bật dậy chạy đến trước mặt hấn. Mái tóc ướt mỏng manh rủ xuống bờ vai, khiến hấn muốn thôi nhìn cũng không được.

“Anh về rồi à? Mau vào đây ăn đi. Tôi nấu nhiều món lắm.”

Cô cười rạng rỡ như vậy thật sự khiến hấn cảm thấy nỗi lo lắng từ nãy giờ chỉ là hư ảo. Không kìm được lòng, hấn ôm chặt lấy cô, để hơi thở cô áp sát vào lồng ngực mình. Có như thế, hấn mới có thể chắc chắn rằng cô ở đây, thật sự tồn tại.

Eden hơi sững lại trước cái ôm nồng nhiệt của hấn. Còn tưởng rằng cô sẽ đẩy ra, nào ngờ cô lại dùng cả hai tay ôm lấy thất lưng hấn, đầu tựa vào lồng ngực hấn thấp thoáng một nụ cười.

Mãi một lúc hấn mới nhớ ra vấn đề chính, vội hỏi cô:

“Nhà không còn thức ăn, cô nấu bằng gì?”

Eden cau mày, day day trán:

“Tôi tìm hết cũng không có. Tôi hỏi một bác hàng xóm chợ ở đâu. Nhưng đến chợ lại phát hiện mình không có tiền. Tôi thử dùng trang sức của mình đổi, nhưng họ nói mấy thứ này không có giá trị...”-Đến đây cô cắn môi, vẻ hơi khó hiểu –“Ồ chỗ tôi trang sức này rất quý, tôi còn nghĩ sẽ đổi được thứ gì đó, nhưng họ

nói chỉ đổi được rau và một ít thịt thôi. Tôi cảm thấy không có cá, anh nhất định sẽ không vui nên quyết định ra bờ sông bắt cá cho anh.”

Nghe thấy vậy, Kỳ Phong suýt chút lặn đùng ra ngắt đi. Song hắn cố nén giận hỏi cô:

“Cô nhảy xuống sông bắt cá sao?”

“Ừm” –Eden cau mày tiếp –“Nhưng người ở đây lạ lắm, hình như họ không thích tôi bắt cá, cũng không có cá to. Tôi lặn xuống một lúc, bắt được vài con rồi mới ngoi lên mặt nước. Nào ngờ nhìn thấy rất nhiều người, họ đều nhìn chăm chăm vào tôi rất kỳ lạ. Tôi thấy không ổn bèn tiếp tục lặn, bơi đến một đoạn vắng rồi mới leo lên bờ.”

Đến lúc này thì dường như đã vượt quá sức chịu đựng của Kỳ Phong, hắn gầm lên một tiếng, vịn lấy hai vai cô quát:

“Ai bảo em làm ba trò linh tinh này hả? Tôi có bảo em nấu cơm đâu? Em biết làm vậy có thể chết người hay không hả?”

Sắc mặt Eden hơi tái đi, kinh ngạc nhìn hắn: “Nhưng hôm qua anh bảo từ nay tôi phải nấu ăn giặt giũ giúp anh mà.”

“Em...”

Càng nói càng tức giận, Kỳ Phong buông cô ra, đá chân vào vách tường vài cái, sau đó mới quay lại tiếp tục tra khảo:

“Vậy cái đồng bầy nhảy trước sân nhà tôi là gì?”

“A, có thức ăn rồi nhưng tôi không tìm thấy bếp. Tôi đi bộ ra ngoài thành gom được ít củi. Gõ ở đây không tốt lắm, đốt mãi cũng không cháy, may mà bác nhà bên cạnh tốt bụng nhìn thấy giúp tôi. Bác ấy còn cho tôi một ít cành cây cảnh trong nhà làm củi nữa.”

Lúc này thì Kỳ Phong bắt đầu đổ mồ hôi hột. Không phải thế chứ. Eden mới đến nên ngơ ngác không biết thì thôi đi, cả mấy bác hàng xóm cũng điên theo cô sao? Đốt củi để nấu cơm, ý tưởng từ thời cổ này chắc chỉ có mỗi cô mới có thể nghĩ ra thôi.

Như nhận thấy vẻ phồng mang trợn má của hắn, Eden hơi nghiêng đầu, cau mày nói:

“Không phải tôi lại làm sai cái gì chứ?”

“Không phải sai, mà là sai trầm trọng.”

Hắn gầm gừ trong cổ họng. Lời vừa thốt ra đã thấy vẻ mặt cô xụ xuống bèn cố gắng kìm nén.

“Thôi được, thôi được. Coi như tôi thua em. Dù gì em cũng chỉ mới đến đây, có gì cũng phải từ từ học” –Hắn xoa vai cô kéo đến bàn ăn – “Cả ngày nay đã ăn gì chưa? Cùng ăn với tôi đi.”

Được mở lời, Eden có vẻ tươi tắn hơn hẳn, lúc ăn liên tục gấp vào bát cho hắn. Thật ra Eden nấu ăn rất không ổn. Dù là món gì cũng nhạt đến không thể nhạt hơn được, song nhìn vẻ hờ hững của cô, hắn đều cố cho vào miệng. Cô ăn cũng không nhiều, phần lớn là gấp cho hắn, sau đó chống cằm nhìn hắn ăn.

Hắn quan sát cô một lúc, mới nhớ ra sợi dây trang sức trên trán cô ngày hôm qua không còn nữa, hắn cô đã trao đổi với mấy quầy hàng ở chợ để mua thức ăn cho hắn. Hôm qua hắn cũng để ý sơ, nhận thấy mấy viên ngọc trên đó cũng không phải loại thường. Vừa nghĩ đến việc cô bị người khác gạt, máu nóng trong hắn lại muốn nổi lên.

“Mai tôi ở nhà” –Hắn nhìn cô nói –“Tôi hướng dẫn em cách sử dụng đồ đạc. Nhớ đó, chỉ hướng dẫn một lần thôi, không được quên.”

Eden gật gù đầu, sau đó lại rất vui vẻ thu dọn chén đĩa cho hắn. Hắn ở bên cạnh vừa hướng dẫn vừa giúp cô rửa bát, nhìn thấy nụ cười của cô trong lòng cũng thoải mái hơn.

Lúc thu dọn ra ngoài, hắn vô ý nhìn thấy đôi giày thêu đặt ngay ngắn trước cửa. Đôi giày tươm tất là thế, gờ mũi giày lại rách một mảng lớn, xung quanh còn rơi đầy bụi đất. Hắn quay lại nhìn bóng cô tất tả dọn

đẹp trong bếp, bắt giặc lại cảm thấy xót cả ruột gan. Cô gái ngốc này lại có thể vì một bữa ăn của hắn mà cuộc bộ hết cả thành phố, nói không khiến hắn đau lòng thì là nói dối rồi.

Hắn cứ đứng đó, đắm chìm trong dáng vẻ bần rợn của cô. Nét môi bắt giặc lại vẽ lên một nụ cười.

3. Chương 3: Em Là Ai?

Đêm đó hắn vẫn nằm ở phòng Tâm Du, nhưng trong lòng lại bận tâm đến không ngủ được. Vừa rồi hắn cho áo vào máy giặt, tình cờ thế nào lại nhìn thấy trên chiếc áo khoác mặc hôm gặp Eden có một dòng chữ màu xám bạc, hàng chữ nổi hẳn bật: “Eden 2010”. Dĩ nhiên hắn chẳng ngạc nhiên đến mức cho rằng đây chỉ là sự trùng hợp. Dựa vào thái độ hôm đó của cô, hẳn là cô chỉ nhìn áo hắn rồi thốt ra một cái tên hư hư thật thật như thế mà thôi.

Eden thật sự là một cô gái quá kỳ lạ, đến mức người trước giờ theo chủ nghĩa vô thần như hắn cũng cảm thấy bất an, có lẽ nào cô không phải là người thế giới này không?

Nghĩ đến đây hắn lại đập tay vào đầu mình. Hắn nghĩ đi đâu thế này? Nếu không phải thế giới này thì thế giới nào nữa chứ? Có lẽ Eden trước giờ đều được yêu thương chiều chuộng nên cái gì cũng không biết. Hoặc cũng có lẽ quê cô nghèo đến mức không có vật dụng hiện đại chẳng? Nhưng chỉ chuỗi dây lam ngọc hôm qua cô đeo thôi đã không tâm thường rồi. Hẳn càng nghĩ càng cảm thấy gia đình Eden chắc chắn không phải xuất thân thấp. Chẳng lẽ cô thật sự giống như trong tưởng tượng của hắn, là tiên nữ hạ phàm sao?

Nhưng tiên nữ thì phải có phép tiên chứ. Trong cô bê bết cả ngày như hôm nay, hắn nhớ đến lại vừa đau lòng vừa phủ nhận suy nghĩ này. Trong thần thoại chẳng phải bảo tiên nữ chỉ cần vẫy phép là sẽ có ngay một bữa ăn tươi mát sao?

Đang nghĩ, bỗng cánh cửa phòng hắn khẽ lay động. Hắn vốn đang đau đầu đau cổ, vừa thấy cái bóng hắt lên tường lại vội nhắm tịt mắt lại, vờ như đang ngủ. Bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng đến gần, phần nệm bên cạnh bắt giặc lại có cảm giác lôm xướng. Hắn cắn môi. Khỉ thật, con bé này thật sự không dám ngủ một mình sao?

Hắn cứ nằm im như thế, thở đều đều vờ như đã ngủ say. Cô gái bên cạnh thấy thế bèn thở phào, thân hình nhỏ bé nhích lại gần hắn hơn, rồi trước sự bất ngờ của hắn, cô choàng tay ôm lấy hắn từ phía sau, cứ thế áp mặt vào lưng hắn mà ngủ.

Tim Phong đập mạnh như trống giã, càng lúc lại càng thấy khó thở hơn. Lúc này hắn vốn đã trần trọc, giờ lại thêm bị một cô gái nhỏ bé ôm chặt thế này càng khó cử động. Thế nhưng chẳng hiểu sao hắn không muốn giãy cô ra, ngược lại càng cảm thấy cái ôm này thật sự ấm áp.

Trong lúc đó, hắn đột nhiên thông suốt. Cứ cho rằng cô là người cũng được, tiên cũng thế, chỉ cần cô là Eden, cô gái vì hắn mà nhảy xuống sông bắt cá, lội bộ cả thành phố tìm củi, hắn còn phải phân vân lo nghĩ điều gì nữa đây?

Đêm càng thanh tĩnh, tiếng thở phía sau cũng đều dần. Phong rút cuộc cũng xoay người lại, ôm chặt lấy cô, ấn cô vào lồng ngực mình. Thì ra người như hắn cũng sẽ có ngày tin vào duyên phận. Chỉ mới gặp Eden có hai ngày thôi, ấy vậy mà cứ như hắn đã biết cô cả một đời vậy.

...

Sáng hôm sau lúc Eden tỉnh dậy thì Kỳ Phong đã không còn nằm trên giường nữa. Cô cau mày, bắt giặc lại có cảm giác lo lắng. Không phải hôm qua hắn nói sẽ ở cạnh cô cả ngày nay, hướng dẫn cô cách sử dụng đồ đạc trong nhà sao? Cô vừa định bước xuống giường đã nhìn thấy một bóng người đứng trước mặt mình. Hắn đưa tay đỡ lấy cô, nhẹ giọng.

“Vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm một lúc nữa?”

Cô lắc đầu, cười cười song lại không nói gì. Hắn thấy vẻ kỳ quặc đó cũng không nhắc tới nữa. Quả thật sáng nay hắn vì cô mà đến chợ từ rất sớm để mua vật dụng cần thiết chất đầy tủ lạnh. Sau đó còn chạy vạy khắp nơi, hỏi có tiểu thương nào nhận một chuỗi dây trang sức bằng lam ngọc của cô không. Mất cả

buổi hần mới tìm được người đó, sau đó còn dùng một số tiền khá lớn để mua lại sợi dây giúp cô. Nhưng dĩ nhiên trước mặt cô hần cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện này.

Đánh răng rửa mặt xong, hần hỏi cô thích ăn gì. Cô cười cười bảo để cô nấu. Hần dĩ nhiên không chấp nhận lời đề nghị này. Khoan nói đến việc cô chưa biết sử dụng bếp điện từ, ngay cả mấy món cô nấu thật sự cũng rất khó nuốt.

Bữa ăn sáng hần nấu cũng rất đơn giản, song cô lại ăn rất nhiệt tình. Hần quan sát cô một lúc, quyết định không nhắc đến chuyện đi tìm anh trai với cô. Lúc này hần đã cam đoan tám chín phần là ông anh đó chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng rồi.

Chiều hôm đó, hần mới nhận ra tuy cái gì ở thời đại này Eden cũng không hiểu, nhưng lại rất thông minh. Hần chỉ hướng dẫn qua một lượt cách sử dụng mọi thứ với cô, cô đã có thể nhớ kỹ nằm lòng. Lúc hần ngồi làm bài tập, cô còn tỉ mỉ vào phòng đọc sách tìm hiểu sách về nhiều lĩnh vực khác nhau. Vốn hần chỉ nghĩ cô xem cho biết mà thôi, nào ngờ đến chiều lúc bước ra ngoài đã thấy trên bàn ăn một bữa tươm tất. Hần bước đến quan sát các món trên bàn, ba món một canh, không thể nén nổi kinh ngạc. Thậm chí ngay cả cơm cô nấu cũng ngọt và dẻo hơn hần vài phần.

Đây có phải là cái cô gái không biết nấu ăn chút gì hôm qua không vậy?

Trong lúc hần vẫn chưa hết kinh ngạc, đã thấy trên kệ bếp bày rất nhiều sách về ẩm thực. Đa số sách này đều do Tâm Du mua về lúc hai chị em bắt đầu cuộc sống riêng. Khi đó cô chị hần còn vỗ ngực hứa chắc nịch với ba mẹ rằng sẽ lo lắng chu toàn ba bữa ăn cho cậu em trai. Ấy thế mà chỉ được vài ngày, Tâm Du đã quẳng lời hứa đó ra sau đầu. Thậm chí cả năm nay hần cũng chẳng nhớ hai chị em họ đã từng ăn cơm nhà chung được bao nhiêu bữa nữa.

Chỉ với vài cuốn sách mà Eden có thể nấu ra một bữa ăn thịnh soạn thế này sao?

Bắt đầu từ chiều hôm đó, Kỳ Phong hoàn toàn có một cái nhìn khác về cô giúp việc nhặt về này. Eden thật sự học thứ gì cũng nhanh đến kinh ngạc. Đặc biệt trí nhớ cô tốt vô cùng. Thi thoảng rảnh rỗi cô cũng xem tài liệu cùng với hần. Do bị giáo sư chỉ đích danh, lần này hần phải tìm tư liệu về các vụ mất tích bí ẩn để thuyết trình giúp Khải Kiệt. Lúc bày tài liệu ra, không ngờ Eden lại có hứng thú đặc biệt đối với vấn đề này. Có cô bên cạnh vừa đọc vừa làm thư ký, tốc độ làm việc của hần cũng nhanh hơn một chút.

Sau khi Eden nắm rõ cách thức hoạt động của mọi thứ trong nhà, nỗi lo lắng trong lòng Kỳ Phong cũng vơi đi phần nào. Cô không biết thì thôi, chứ bất kỳ thứ gì đã biết rồi, cô đều làm rất tươm tất. Mỗi ngày đều chăm sóc căn nhà đầu ra đó, đợi Kỳ Phong đi học trở về.

Nếu trước đây phần lớn thời gian Kỳ Phong la cà cùng Khải Kiệt hoặc ngồi tiêu tốn trong quán café, thì giờ đây căn nhà đã trở thành mái ấm thật sự của hần. Chỉ cần vừa tan học, hần sẽ hốt hải chạy về nhà ngay, cho dù Khải Kiệt có rủ cũng chỉ ậm ờ từ chối. Chưa được hai tuần, cậu bạn nổi khổ này cuối cùng cũng đặt ra nghi vấn, bắt đầu tra khảo có phải hần có người yêu không? Kỳ Phong cười cười, không phủ nhận mà cũng không trả lời. Hần cảm thấy Eden giống như một bí mật của riêng hần.

Thực tế, trong lòng Phong cũng có nỗi lo. Đôi lúc hần có cảm giác Eden quá hoàn hảo đến không thực tế, lại tự hỏi không biết có phải mình đang trải qua một giấc mộng hay không? Hần luôn cố giấu cô trong thế giới riêng của mình, như thể sợ rằng chỉ cần có người khác biết đến sự tồn tại của cô thì cô sẽ biến mất vậy.

Eden hiển nhiên không biết đến tâm sự của hần. Cô gái này giống như đã yêu hần từ kiếp trước, chỉ cần nhìn thấy hần nở nụ cười vui vẻ thì dù là yêu cầu quái gở gì cô cũng chẳng mảy may từ chối. Cứ như thế, một nam một nữ sống chung một nhà, ngày ngày đối diện nhau, dần dần cũng phát sinh những cử chỉ vượt quá mức bình thường.

Hôm ấy Kỳ Phong về đến nhà thì gác chân xem tivi, Eden vẫn ở trong bếp nghiên cứu món ăn mới cho hần. Chẳng hiểu sao Eden thứ gì cũng học nhanh, nhưng lại không sao chấp nhận được chiếc tivi. Cũng không biết cô sợ thứ gì trong đó, chỉ cần Kỳ Phong mở tivi lên, cô tuyệt đối sẽ không lảng vảng đến phòng khách của hần.

Hần xem một lúc thì chán nên bật sang kênh khác. Lúc này trên hệ thống đang chiếu một bộ phim tình cảm Hàn Quốc rất lãng mạn, trong đó nam nhân vật chính biết rằng mình mắc bệnh ung thư sắp chết, anh

quyết định giấu nữ chính bỏ đi thật xa. Sau đó nữ chính biết được sự thật, tìm đến nơi xa xôi hẻo lánh nọ. Nỗi nhớ nhung khiến họ quên đi tất cả, cùng nhau trải qua một đêm yêu nhau đến chết đi sống lại.

Kỳ Phong nói cho cùng cũng là một thanh niên đang phát triển bình thường. Cảnh nóng trên màn hình khiến hắn miệng nóng lưỡi khô, đành phải lên vào bếp rót một cốc nước uống.

Eden đang cau mày đọc một trang khó hiểu trong sách, vừa thấy hắn bước vào, mặt đỏ bừng, cô đã đi tới giờ tay lên đặt ngay vào trán hắn, môi lẩm bẩm:

“Anh không sao chứ? Không có sốt, sao lại nóng như vậy?”

Thường ngày cô và hắn cũng thường có những hành động thân mật như vậy. Những lúc đó hắn cũng chỉ cười rạng rỡ, mắng cô suy nghĩ quá nhiều, song hôm nay cô lại mơ hồ cảm thấy không giống. Phong không vội đáp lời mà cứ nhìn cô chằm chằm. Ngọn lửa trong đôi mắt hắn khiến cô hơi lùi lại, bất an như thể nhớ ra điều gì đó.

Giống như cô đã quen thuộc với ánh mắt này lâu lắm rồi.

Phong đang phấn khích, dĩ nhiên không vì hành động đó của cô mà dừng lại. Dù sao thì trước giờ cô cũng chưa từng phản đối hắn một điều gì, nghĩ vậy khiến hắn như được tiếp thêm sinh lực, chòang tay ôm lấy cô.

Eden có một làn da rất trắng, thậm chí nhìn sơ còn hơi tái, cơ thể lại lạnh một cách bất thường. Thi thoảng hắn thường ôm cô vào lòng, dùng thân nhiệt của mình sưởi ấm cho cô. Những lúc ấy trông cô mới có cảm giác giống người bình thường một tí. Lúc này cái ôm của hắn rất chặt, hơi thở ấm nóng dần dần chạm đến môi cô.

Vốn hắn còn sợ cô sẽ phản đối. Cho dù nói trước giờ Eden luôn chiều theo ý hắn, nhưng đó cũng chẳng qua chỉ là mấy việc linh tinh bình thường. Còn việc này lại có ảnh hưởng nhất định trong việc phá vỡ mối quan hệ giữa họ. Tiếp nhận cái hôn này, cô không chỉ là “người giúp việc nhặt trên đường” nữa, cô thật sự sẽ trở thành người yêu của hắn.

Thấy mắt cô nhắm lại, hắn mới trút được gánh nặng phần nào. Thú thật thì hắn luôn cảm thấy Eden đẹp hơn hắn các diễn viên trong tivi. Cánh mũi thon gọn, đôi môi hồng nhạt không chút son phấn lúc này lại hơi hé mở, hàng mi dài khê lay động thật sự đánh thức bản năng trong người Phong.

Hắn ngậm lấy môi cô, run rẩy chuyển động một lát mới cảm thấy hồi hộp, không biết tiếp theo phải làm thế nào. Nói cho cùng thì đây cũng là nụ hôn đầu tiên. Trong chốc lát, hắn cảm thấy mình thật sự thất bại. Tại sao hắn lại không hỏi Khải Kiệt cách hôn trước nhỉ?

Trong lúc Phong còn ngơ ngẩn, đôi mắt to tròn của Eden đã mở ra. Rồi trước sự ngạc nhiên của hắn, cánh tay cô chòang quanh cổ hắn, hơi nhón gót, một vật mềm mại đã chạm rai luồn vào miệng.

Khoảng khắc hắn nếm được vị ngọt nơi đầu lưỡi cô, tất cả giác quan dường như cũng dừng hẳn lại. Tựa như sét đánh một tiếng nổ vang trời, sau giây phút đó, hắn ôm ghì lấy cô, tham lam hưởng thụ tất cả sự ngọt ngào mà cô có, ngưng ngậm ban nãy cũng bay biến đâu mất.

Quang cảnh trong gian bếp bất giác trở nên nóng bỏng.

Cả Phong cũng không ngờ tới nụ hôn đầu của mình lại có thể nồng nhiệt đến thế. Hắn và cô ôm ghì lấy nhau, thân thể không có một kẽ hở. Sự hòa hợp ngọt ngào đến kỳ lạ khiến cả hai chìm ngập vào một thế giới đó, linh hồn hòa cũng một thể. Và chắc hẳn họ sẽ không chịu dừng lại nếu lúc này tiếng chuông cửa không vang lên từng hồi.

Eden là người đầu tiên nhận thấy âm thanh đáng ghét ấy. Cô đẩy hắn ra, để mặc hắn thì cầm vào vai cô thở hồng hộc. Hắn cứ ôm lấy cô như thế, giọng nói trẻ con phụng phịu lên tiếng: “Mặc kệ đi. Bấm một hồi là bỏ đi đó mà.”

Hiển nhiên Eden không chiều theo ý hắn. Trước vẻ kiên quyết của cô, hắn bèn chỉnh trang lại quần áo vốn đã xộc xệch hết cả. Nhìn thấy môi cô hồng hào sưng tấy, hắn mới không kìm được bật cười, cánh tay cứ thế mon men trên khóe môi cô, lưu luyến không chịu rời đi.

Không ngoài dự đoán, người đến là Khải Kiệt. Sau hai tuần bị Phong hầu như gạt số khỏi các kế hoạch ăn chơi, sự tò mò của cậu chàng này đã vượt quá giới hạn, bèn không nhịn được mà chạy đến muốn xem mặt cô nàng bí mật của Phong.

Lúc nhìn thấy Eden từ trong bếp bước ra, cậu chàng cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn mãi một lúc. Phong thấy vậy thì cau có mãi không nói. Hấn không thích người khác nhìn Eden như thế, nhưng với Khải Kiệt thì lại không có cách nào giấu cậu ta được.

Eden bưng trà nước mời khách, sau đó dường như cũng nhận ra cái nhìn kỳ lạ của anh chàng, cô mới ngưng ngừng mà lui vào bếp vờ như bận rộn nấu tiếp bữa ăn. Khải Kiệt thấy thế bèn túm lấy Kỳ Phong, giọng không nén nổi tò mò:

“Mình còn tưởng là cậu thích thần tiên tỷ tỷ, sao rốt cuộc lại biến thành nữ sinh trung học rồi. Thay đổi khẩu vị sao?”

“Thay đổi cái đầu cậu.”

Phong âm ức nói. Hấn kể sơ qua về cuộc gặp với Eden và việc cô đến thành phố tìm anh trai. Dĩ nhiên những tình tiết kỳ lạ như bộ quần áo trên người cô, hay việc có chẳng có chút khái niệm nào về thế giới văn minh này thì đều được hấn giấu nhem.

Hôm ấy Kiệt ở lại ăn cơm. Cậu ta ngồi một lúc, cứ tằm tắc khen thức ăn do Eden nấu, còn hỏi cô rất nhiều tình tiết vớ vẩn. Phong ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại phải trả lời giúp cô, lằm bằm tại sao thằng ôn này ngày thường ít nói, hôm nay lại lảm chuyện đến thế.

Lúc nhắc đến chuyện sắp tới Phong sẽ thay giáo sư thỉnh giảng, Kiệt kể lễ rất nhiệt tình, còn khai rằng đây là sự kiện trăm năm có một, cậu ta nhất định phải lên đến xem thử. Phong nghe thấy mà chiếc đũa trong tay cứ dầm lầy dầm để vào bát cơm. Khi thật, cứ như buổi giảng này không phải là hấn đứng ra nhận thế cho cậu ta vậy.

“Thế hôm đó Eden cũng đến chứ?” – Kiệt hào hứng nói.

“Em? Em đến được sao?” – Eden giương đôi mắt mở to, không kìm được nhìn sang Kỳ Phong một cái.

Phong hăng giọng. Hấn vốn không muốn Eden xuất đầu lộ diện ra ngoài. Hướng chi Eden cái gì cũng không biết. Lúc đó hấn lại bận rộn thuyết giảng, lỡ có vấn đề gì đó với cô thì biết làm thế nào. Đang lựa lời để từ chối thì Kiệt đã ngắt ngang.

“Sao lại không được? Hôm đó bạn gái anh cũng đến. Sẵn tiện bọn anh có thể dẫn em đi tham quan một vòng trường đại học luôn. Chắc em cũng muốn biết trường đại học nơi Phong học nhìn thế nào mà phải không?”

Nói xong cậu ta lại quay sang nhìn Phong, ánh mắt Eden lúc này đã trở nên như sao sáng. Phong nhìn cả hai một lúc, biết không thể từ chối được bèn thở phào, để bọn họ muốn làm gì thì làm.

Tối ấy lúc dọn đồ hấn có vẻ hơi bực bội. Thái độ này chẳng mấy chốc đã lọt vào mắt Eden hết. Lúc nằm cạnh bên nhau, cô dùng ngón tay trở vân về trên sống mũi hấn, hàng mi trên mắt lấp lánh lay động, mãi một lúc mới thốt ra lời:

“Nếu anh không muốn em sẽ không đi.”

Phong vốn định mở miệng can ngăn thêm vài tiếng, song nhìn vẻ mặt cô tủi thân như thế hấn cũng chẳng còn cách nào chịu đựng nổi, cuối cùng thành nhượng bộ. Hấn kéo cô vào lồng ngực mình, thở dài:

“Thôi được rồi. Em ở đây cũng lâu rồi, ra ngoài hít thở không khí một chút cũng tốt. Nhưng nơi anh học rất đông người, lúc anh không có ở đó thì phải bám dính lấy Khải Kiệt biết không?”

Nghe thấy vậy, nụ cười trên môi Eden lại rạng rỡ lên bao giờ hết. Cô vội gật gật đầu, ôm lấy hấn nũng nịu: “Biết là anh tốt nhất mà.”

“Tốt thật vậy sao? Vậy còn không mau thưởng cho người ta đi?”

Hắn xoa xoa cằm trêu đùa cô. Chẳng ngờ cô lại nhanh nhẩu hôn lên má hắn thật. Nụ cười hí hí sau đó khiến hắn mềm hết cả lòng.

Có lẽ, cô chẳng bao giờ biết được, bởi vì cô xinh đẹp hoàn hảo, lại ngây ngô một cách đáng yêu như thế lại khiến hắn càng sợ hãi mất cô hơn. Đôi khi hắn lại lo sợ, nếu cô thật sự là thần tiên thật, thì có phải một ngày nào đó cô sẽ rời xa hắn không? Hắn không thể có kết cuộc giống như Từ Thức. Một khi hắn đã phụ thuộc vào cô như thế, nếu cô rời khỏi thì hắn làm sao có thể chấp nhận được đây?

Nhưng hắn còn sợ hơn nữa, sợ rằng lý do cô thích hắn chỉ vì hắn là người đầu tiên cô gặp. Biết đâu nếu cô không gặp hắn mà lại gặp một người khác, có phải cô cũng sẽ đối với người đó như vậy không? Câu hỏi này thật sự là một vết dằm trong tim, khiến hắn tuy có thể gượng gạo mỉm cười, nhưng nghĩ đến thì tim không thể không đau nhói.

Qua mấy ngày vất vả, cuối cùng hôm thỉnh giảng cũng đến. Ngày đó, hắn bảo Eden vận một chiếc váy của Tâm Du, còn cất công chạy ra cửa hàng để tìm mua một đôi giày vừa ý cho cô. Nói ra hắn cũng thật mâu thuẫn, vừa muốn giấu cô đi, không cho bất cứ ai thấy, nhưng sự kiêu hãnh trong lòng lại muốn bọn con trai khác ganh tỵ vì bạn gái hắn lại xuất chúng như vậy. Hắn tự trấn an lòng, thế nào cũng được, quan trọng là có thể khiến Eden vui vẻ. Hắn cũng không muốn lần đầu tiên đưa cô ra mắt bạn bè lại xảy ra bất cứ trục trặc nào.

Vì muốn cô trở nên đặc biệt, hắn cũng phá lệ không đến trường bằng xe đạp nữa, mà lái chiếc mô-tô trong gara ra. Lần đầu tiên ngồi xe nên cô có vẻ sợ, cứ nắm chặt lấy tay hắn. Sự dựa dẫm ấy khiến hắn có đôi chút thỏa mãn. Ít ra trong thời khắc cô cảm thấy không an toàn nhất, người cô muốn dựa vào nhất là hắn chứ chẳng phải ai khác.

Đúng như hắn đoán, Eden khiến cả trường xôn xao ngay từ khi hắn dẫn cô đến cửa. Vóc dáng cô không cao nhưng rất thanh nhã và tinh tế, cộng thêm tiên khí vốn có trên người khiến cô bước bên cạnh hắn cứ như tiên đồng ngọc nữ, thu hút vô số ánh nhìn của sinh viên trong trường.

Đến cả Ngôn Chi cũng phải chớp mắt tặc tặc khen mấy lần. Mà nên biết tính cách cô nàng này, được cô nàng khen cũng chẳng có được mấy người.

“Được lắm nha Phong, không ngờ anh giấu giếm kỹ như thế. Hèn chi có bao nhiêu cô nàng trong trường ve vãn anh cũng không để mắt. Hóa ra là giấu một cô bé xinh xắn thế này trong nhà.”

Sắc mặt Khải Kiệt thì không quá bất ngờ như Chi, dù gì anh cũng đã gặp Eden một lần. Anh ghé tai KỳPhong, nói thầm:

“Thì ra là vậy. Mình còn tưởng cậu thay đổi khẩu vị sang nữ sinh trung học. Nào ngờ cô nàng này lại có khí chất giống thần tiên tỷ tỷ của cậu như thế.”

Phong nghe đến đây thì tái mặt, vội đấm cậu bạn một cái. Đôi mắt hắn không nhìn được mà lén nhìn sang Eden. Không hiểu sao hắn không muốn Eden biết câu chuyện về vị thần tiên tỷ tỷ trong mơ của hắn. Linh cảm nói với hắn rằng nếu cô biết được, chắc hắn sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Eden vẫn còn bị quang cảnh của trường đại học làm kinh ngạc, hết nhìn đông rồi lại tây. Thi thoảng cô lại níu tay hắn hỏi thứ này là gì, thứ kia là sao. Trước cặp mắt ngạc nhiên của Ngôn Chi và Khải Kiệt, hắn thậm chí còn tận tình giải thích cặn kẽ từng thứ cho cô biết. Đến mức hai người này đành phải than ngán thở dài rằng hắn đối tính. Ngày trước bao cô nữ sinh cố tìm cách bắt chuyện làm quen, hắn còn quát tháo người ta, tính tình thì nóng nảy bất thường, cả trường đều gọi bằng danh xưng ‘thùng thuốc nổ’. Ấy thế mà Eden vừa xuất hiện, hắn lại dịu dàng ra trông thấy, thật sự khiến họ đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Do chuẩn bị tài liệu từ rất kỹ, lại có khả năng ba hoa bẩm sinh, thế nên bài thuyết giảng hôm nay không quá làm khó hắn. Ngược lại ngay cả vị giáo sư khó tính ngồi bên dưới thi thoảng cũng nhoẻn miệng cười hài lòng. Các sinh viên khác trong lớp thì khỏi nói cũng biết, từ đầu đến cuối đều xem hắn như thần tượng. Bình thường hắn đã trắng trẻo thư sinh, hôm nay lại mang thêm một cặp kính, vận trên người bộ chiếc áo sơ mi nho nhã, khiến con gái trong lớp đầy ngưỡng mộ. Hắn mặc kệ bọn họ, lâu lâu lại liếc nhìn hàng ghế dưới cùng, nơi Eden đang ngồi chống cằm nghe say sưa, bất giác cảm thấy tự hào. Hai mươi năm sống trên đời, hắn mới hiểu thì ra sự thán phục của bao nhiêu người cũng chẳng bằng một ánh nhìn của cô.

Kết thúc buổi thuyết giảng, trong tràng pháo tay của mọi người, hắn lại nhìn về phía Eden, thấy cô đưa ngón tay cái lên. Con bé này học gì không học, lại rất thích học mấy hành động ám chỉ. Cứ xem tivi thấy ai làm gì thì cô đều bắt chước theo. Lúc hắn định bước đến chỗ cô thì vị giáo sư lại giữ hắn lại, hỏi hắn có muốn làm trợ giảng cho ông hay không. Hắn dùng dần từ chối với ông mất một lúc, khi quay trở ra đã là mười phút sau đó.

Hắn nhìn quanh trường một hồi, nhưng lại không thấy bóng dáng Eden đâu. Nỗi lo sợ bỗng dâng lên khiến hắn càng thấp thỏm hơn bao giờ hết, gọi điện cho Khải Kiệt thì liên lạc không được. Hắn quan sát một lúc, mới nhận ra góc bên kia trường có một đám đông tụ lại, cũng chẳng suy nghĩ nhiều mà đã chạy một mạch sang đó.

Quả nhiên, Eden của hắn đứng giữa đám người, trong số đó có hai thanh niên đang nắm lấy tay cô, một người là Khải Kiệt, người kia là gã đầu gấu nổi tiếng khắp trường: Gia Khiêm. Tên Gia Khiêm này gặp ai cũng tán tỉnh, là thành phần bất hảo mà ai nhìn thấy cũng sợ, tiếng tăm sớm đã không còn nằm gói gọn trong phạm vi trường nữa. Trước đây Phong và Khiêm từng có ân oán cá nhân. Hắn từng nhìn thấy tên này gây rối một bạn học trong trường nên đứng ra giúp đỡ. Cô gái này sau đó lại chuyển sang thích hắn, khiến Gia Khiêm bằng mặt không bằng lòng đến tận giờ.

Phong lao tới, chưa nói được tiếng nào đã vung tay cho Gia Khiêm một đấm. Gã bị đau, lùi lại phía sau. Nhân lúc này hắn mới chộp lấy hai vai cô, giữ cô trước mặt mình quan sát một lượt, đoạn hạ giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Cô chưa kịp đáp thì Khải Kiệt bên cạnh đã ngắt lời: “Cậu đến đúng lúc lắm. Tên khốn này dám bắt nạt Eden. Đòi bắt cô ấy đi theo hắn đấy.”

Phong nghe thế thì lý trí gì cũng quẳng hết ra sau đầu. Kết quả tiếp đó thì không cần nói cũng hiểu. Dưới sự hỗ trợ của Kiệt, Phong náo loạn đoàn người một lúc, đấm cho Khiêm một trận ra trò, đến lúc phần đông các sinh viên khác nhìn thấy kéo họ ra thì sự việc mới có thể lắng xuống. Phong cười gằn, nhìn gương mặt bầm tím của Gia Khiêm, cuối cùng cũng trút được giận.

Sau hôm đó, Eden bị cấm túc triệt để. Cô không còn cơ hội ra khỏi nhà nữa.

Thật ra không phải Phong muốn giới hạn quyền của cô, chỉ là hắn hiểu gã Gia Khiêm này hơn ai hết. Gã có thù tất báo. Hắn thì không nói làm gì, nếu một chọi một thì gã không có khả năng thắng hắn. Nhưng Eden thì khác, cô vốn không có khả năng tự vệ, chỉ đi loanh quanh bên ngoài còn dễ bị lừa gạt như vậy hỏi hắn làm sao yên tâm? Thế nên hắn vừa ra cái thông báo cấm túc này, gương mặt cô cũng xụ xuống. Thỉnh thoảng nhớ ra điều gì đó, lại chạy theo mặc cả với hắn: “Thế em sang nhà bác Phương kể bên được chứ?”

“Có Khải Kiệt và Ngôn Chi bảo lãnh cũng không được à?”

Dĩ nhiên đáp án cuối cùng lúc nào cũng là không.

Sau cùng Eden cũng chấp nhận thua cuộc, không kỳ kèo trả giá gì với hắn nữa. Đôi lúc hắn trong thấy vẻ phụng phịu đó cũng hơi mỉm lòng, song nghĩ đến an toàn của cô vẫn là trên hết, lòng lại trở nên kiên định.

4. Chương 4: Bắt Cóc

Thấm thoát Eden ở lại nhà Kỳ Phong cũng đã gần tròn một tháng.

Thời gian này Gia Khiêm không có động tĩnh khác lạ nào, khiến sự đề phòng của Kỳ Phong cũng vơi đi bớt vài phần, thế nhưng hắn vẫn bảo bọc Eden như trước. Lệnh cấm túc mà hắn đưa ra cũng không hề được gỡ bỏ.

Eden dành phần lớn thời gian để làm việc nhà hoặc đọc sách. Nhưng có hôm hắn vẫn thấy cô đứng trước sân nhà, gương cặp mắt tò mò ra bên kia đường, thi thoảng là những chiếc ô tô lượn qua lượn lại, lúc là những chiếc máy bay nhỏ xíu trên bầu trời, cô đều nhìn đến không chớp mắt. Khi đó, hắn thường thở dài bảo cô có thể tham khảo trên tivi, ấy thế mà vừa nhắc đến hai chữ tivi, sắc mặt cô đã chùn xuống, thất thểu đi vào nhà.

Hắn cũng chẳng hiểu được tại sao cô lại sợ tivi đến thế.

Một hôm rảnh rỗi, hắn không tìm nên được mà quyết định chở cô đi dạo phố. Lúc nhìn thấy chiếc mô-tô trùm mền đã lâu trong gara, đôi mắt cô thấp thoáng niềm vui lấp lánh.

Vốn gia đình Phong rất khá giả, hắn lại là cậu ấm trong nhà. Năm 18 tuổi, vừa đậu đại học ba mẹ đã sắm ột chiếc xe mới cấu. Khi đó được nhiều bạn gái theo đuổi, tính tình vốn lại ngông nghênh sinh hảo thắng. Có lần một gã đàn anh trong khu phố thách hắn đua xe, hắn bắt chấp lời ngăn cản của Kiệt mà đồng ý.

Không ngờ cuộc đua lần đó lại có quy mô rất lớn, thu hút hầu hết dân anh chị trong thành phố. Phong và tay đàn anh nọ đua nhau đến thừa sống thiếu chết. Lúc gần đến đích, tên nọ bị lạc tay lái, tông vào chiếc xe hàng bên đường khiến một bé gái bị thương nặng. Do tính nghiêm trọng của sự việc, khi cảnh sát đến, tất cả tay lái đều bị gông cổ về đồn. Phong nằm trong top đầu, tất cả mọi người đều ghi nhớ màu và bảng số xe hắn, có trốn cũng chẳng thoát được.

Ba mẹ hắn vốn là quan chức chính phủ, vì sự việc này mà ảnh hưởng không ít. Một thời gian sau đó vì không chịu được áp lực đã quyết định xin nghỉ hưu sớm, quyết chí theo đuổi giấc mơ thời trẻ. Phong sau đó cũng mấy lần đến thăm gia đình bé gái nọ. Tuy hắn không trực tiếp là người gây tai nạn, nhưng mỗi lần nhớ đến hình ảnh cô bé ngã xuống, lương tâm hắn lại không cách nào chấp nhận được. Thế nên sau khi quyết chí tu thân, hắn cũng không động đến chiếc xe này lần nào nữa.

Vì Eden mà lần thứ hai hắn phá bỏ nguyên tắc của mình. Thế nhưng chỉ nhìn ánh mắt sáng ngời của cô thôi, hắn đã cảm thấy làm bất cứ điều gì cũng xứng đáng. Cô có vẻ rất thích chiếc xe này, còn háo hức đặt tên nó là Tiểu Bạch. Lúc trở về, thấy cô cao hứng hiem thấy, hắn bèn đánh bạo hỏi:

“Ở chỗ em không có xe sao?”

Thực tế hắn đã lường trước nơi cô ở sẽ không có những thiết bị hiện đại rồi. Một tháng ở bên cạnh cô, hắn hầu như đã mặc định coi cô là thần tiên. Mỗi khi ý tưởng này hiện ra trong đầu, lại đến lượt hắn háo hức không biết thế giới thần tiên trông như thế nào, có muôn màu muôn sắc như trong mấy cuốn tiểu thuyết Tâm Du thường đọc không. Thế nhưng lần nào hắn cũng không hỏi ra miệng được, chỉ sợ hỏi xong thì cô cũng sợ hãi mà chạy trốn mất.

Trái ngược với dự đoán của hắn, Eden ngẩn ra, hơi suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Có xe ngựa.”

Câu nói này của cô khiến hắn suýt bật cười, nhưng cũng không hỏi thêm nữa. Hắn biết Eden vốn thông minh, hiển nhiên hiểu ý hắn là gì. Cô không trả lời, chắc chắn là có gì đó không thể cho hắn biết. Nhưng cảm giác này cũng khiến hắn không dễ chịu là mấy.

Không khí sau đó của hắn và cô khá ngọt ngào. Mấy hôm sau đó, Eden chuyển hứng thú vào xe cộ. Tiếc là trong phòng sách nhà hắn chẳng có mấy cuốn sách về thứ động cơ này, thế nên hắn đành quyết định hôm nào rảnh sẽ đến hiệu sách mua giúp cô.

Lúc gỡ sách ra, câu đầu tiên của cô khiến hắn suýt chút ôm bụng cười nghiêng ngả:

“Thế nó không được ăn gì sao?”

Đến lúc đó hắn mới hiểu, thì ra trước giờ Eden cứ tưởng mô tô là động vật, cả mấy thứ như máy bay, tivi cũng thế. Hỏi sao cô tuy có vẻ thích thú với chúng như vậy, song lại chẳng dám bén mảng đến gần chiếc tivi đến nửa bước. Cô sợ nó là loại linh vật nào đó, nếu không cẩn thận sẽ bắt nhốt cô vào trong đó, mà cô lại chưa thân thuộc với nơi này, chỉ sợ nếu bất cẩn đọc trúng câu chú nào đó thì đến hắn cũng tìm chẳng ra mắt thôi.

Dĩ nhiên những lời này là sau đó cô nói hắn mới biết. Nghe cô nói vậy, hắn suýt chút phun hết đồ ăn ra ngoài, xong chỉ còn cách ôm bụng cười mãi.

Cuộc sống cứ thế nhàn nhã trôi qua. Hắn dần quen với cuộc sống có Eden bên cạnh. Cô vẫn thích ngủ cùng hắn. Lặng lẽ ngồi bên cạnh quan sát hắn làm việc. Nói ra cũng thật kỳ lạ. Tuy rằng cô lặng lẽ là thế, song sự xuất hiện của cô lại khiến cuộc sống của hắn được được điểm thêm muôn ngàn màu sắc. Thi thoảng hắn làm bài tập trễ, quay lại phòng thì cô đã ngủ rồi. Khi đó, hắn nhất định sẽ thích thú đặt một chiếc hôn trộm vào môi cô. Nụ hôn tinh khiết, không mang theo chút ám ảnh dục vọng, hắn thích nhìn cô như thế, nồng nhiệt bên cạnh hắn, chỉ của duy nhất một mình hắn mà thôi.

Biển cố đầu tiên của họ nảy sinh vào một chiều cuối tháng. Khi đó Phong phải tham gia tiệc mừng sinh nhật một vị giáo sư có tiếng trong trường. Vị giáo sư này luôn hết lòng nâng đỡ và đề bạt hẳn, thế nên khi ông mở lời, hẳn chẳng dám từ chối, đành phải gọi điện về nhà báo cho Eden biết. Eden nhà hẳn lúc này đã giải lăm rồi. Cô chẳng những sử dụng thành thạo mọi thứ, cả tivi giờ cũng dám xem, cũng không còn ngơ ngác lo sợ tiếng nói bên kia điện thoại như hồi mới đến nữa.

Nghĩ mọi chuyện thế là đã ổn, hẳn cũng uống với giáo sư vài ly, sau đó tiệc tan rồi mới nhanh chóng về nhà. Lúc về đến đã tầm 10 giờ, hẳn còn nghĩ Eden đang đọc sách trong phòng, thế nhưng vừa bước vào nhà, hẳn đã nhận ra ngay sự khác lạ.

Căn phòng khách im lìm, trên bàn có đặt mấy đĩa thức ăn bỏ dở, tựa như mọi khi cô và hẳn vừa ăn vừa xem tivi cùng nhau. Thế nhưng tính tình Eden rất gọn gàng, chỉ cần không ăn nữa, cô sẽ thu dọn ngay lập tức, có gì lại để dang dở trên bàn thế này?

Lòng càng lúc càng bất an. Kỳ Phong đi dọc hết căn nhà một lượt, vừa tìm kiếm vừa gọi tên cô, thế nhưng đáp lại chỉ là tiếng hẳn vọng lại đến đáng sợ. Cô không có nhà. Sự thật này khiến hẳn sững sờ mất một lúc, cả nghĩ cũng không dám nghĩ cô đi đâu.

Cô không quen đường phố nơi này, hơn nữa hẳn lại không cho cô ra ngoài, thế thì cô có thể đi đâu vào giờ này?

Thần thờ một lúc, như sực nhớ ra điều gì, hẳn mới nhảy ra lan can gõ cửa nhà bên cạnh. Căn hộ này vốn là của vợ chồng bác Phương, một trong những cư dân lâu năm nhất khu này. Bác Phương cũng xem như là đã nhìn thấy hẳn từ từ lớn lên, rất thương yêu hẳn. Nhà họ có hai cô con gái thì đều đã đi lấy chồng cả, chẳng trách lúc Eden mới đến, hai vợ chồng già đã vội lôi cô vào, thiếu chút nữa là bái tổ nhận con gái nuôi luôn rồi. Hôm đó Eden nấu cơm bằng cách đốt củi, suýt chút gây họa lớn cho hẳn cũng do sự ửng hộ và chiều chuộng của họ mà ra cả.

Người già thường khó ngủ, vừa mở cửa thấy hẳn, bác Phương gái đã vội hỏi:

“Phong, con về rồi đấy à? Không phải con bị tai nạn sao? Lúc chiều bác thấy người đến báo tin, con bé Eden lo đến suýt khóc lên cả. Không sao là may rồi.”

Hẳn nghe bác Phương nói mà cả người cứ như lơ lửng trên mây. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Có người đến báo hẳn gặp tai nạn sao? Vậy còn Eden...

“Bác ơi chuyện dài lắm, con sẽ giải thích sau.” –Hẳn gấp gấp nói –“Bác biết Eden ở đâu không? Con về đến thì không thấy cô ấy đâu cả. Trời tối thế này cô ấy đi đâu được chứ?”

Bác Phương nghe thế, ngẫm nghĩ đôi chút rồi mới trả lời: “Lúc chiều bác thấy có người đến báo tin, lại thấy sắc mặt Eden tái xanh như thế sắp khóc mới chạy xem hỏi thăm thế nào. Con bé nói có người báo con bị tai nạn gì ấy, Eden nghe thế thì luống cuống cả lên. Bác giúp nó thu dọn ít đồ rồi theo người đó đến bệnh viện.”

Ngừng một lát nhìn hẳn, bác tiếp: “Nhìn con thế này thì hẳn là không sao rồi. Chết thật, không phải Eden gặp phải người xấu đấy chứ? Con bé lại xinh xắn như thế. Cũng tại bác cả, sao không nghĩ kỹ mà đã giúp nó chứ.”

Mấy lời cuối cùng của bác Phương hẳn chẳng nghe được câu nào nữa. Trong đầu chỉ còn ong ong một suy nghĩ cô đã bị người khác bắt đi. Rà soát một lượt, Eden vốn chẳng có thù oán với ai, kể muốn bắt cô hẳn chỉ muốn uy hiếp hẳn mà thôi.

Nghĩ đến đây, hẳn vội nói vài câu trấn an bác Phương rồi quay về, ngay lập tức gọi điện cho Khải Kiệt dò hỏi số của Gia Khiêm.

Khải Kiệt nghe hẳn tường thuật xong thì làm việc rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhấn số Gia Khiêm đến, còn hỏi hẳn ở đâu, cậu ta sẽ đến ngay. Lúc này dĩ nhiên hẳn không từ chối sự giúp sức của Kiệt, gọi đến Gia Khiêm chưa reo được một hồi chuông thì gã đã bắt máy.

“Trễ thế, tôi còn tưởng cậu phải gọi sớm hơn kia.” –Giọng gã ngả ngớn trong điện thoại.

“Đồ khốn.” –Hẳn gần từng tiếng một –“Mày giấu bạn gái tao ở đâu hả?”

“Đừng nói khó nghe vậy, tao chỉ mời cô ấy đến uống trà thôi. Không ngờ con mắt của mày cũng tinh tường thật đấy, ngay cả chọn bạn gái cũng ngon như vậy. Mày nói xem tao làm sao nữa...”

“Nói ít một chút đi, mày muốn gì?” –Hắn ngắt, nghĩ tới Eden còn đang nằm trong tay một tên khốn như thế khiến hắn suýt chút đập nát chiếc điện thoại.

Gia Khiêm bên kia nghe khẩu khí thế cũng không bõn cợt nữa, gã háng giọng:

“Chung cư Hoàn Cầu, đường X. Bọn tao chờ mày.”

Ngắt điện thoại, Phong nhắn tin cho Khải Kiệt địa chỉ, sau đó lập tức lái xe đến chung cư giao hẹn. Trên đường đi, không biết hắn đã vượt qua bao nhiêu chiếc đèn đỏ.

Đến tận khoảng khắc này, hắn mới thật sự hiểu tầm quan trọng của Eden trong lòng hắn. Hóa ra hắn không chỉ yêu cô, dựa dẫm vào sự quan tâm đến cô đến vậy. Khi nghe được cô gặp nguy hiểm, trái tim hắn vỡ vụn ra từng mảnh. Chẳng thà người gặp nguy hiểm là hắn, có khi hắn lại cảm thấy an tâm hơn.

Hắn trầm nghĩ, sau sự việc lần này, nhất định phải chặt chân cô, giam cô vào nhà suốt đời mới thôi.

Vừa nghĩ tới đó, hắn đã tự cười chính bản thân mình. Từ lúc nào hắn lại có những suy nghĩ tàn độc đến như thế? Tất cả cũng chỉ vì khát vọng chiếm hữu của hắn với cô mà ra cả. Dĩ nhiên nói thì dễ hơn làm. Hắn thà làm tổn thương chính bản thân mình, chứ nỡ lòng nào làm tổn thương Eden được?

Xe rẽ vào một chung cư cũ bỏ hoang nằm ở ngoại ô thành phố. Phong nhảy xuống xe, cũng không suy tính được nhiều mà đã vội lao ngay vào. Trong lúc này an nguy của Eden quan trọng hơn hết thảy. Những điều khác hắn đều chưa dám nghĩ đến.

Tòa nhà rất tối, chỉ được soi sáng bởi một chiếc bóng đèn huỳnh quang đã cũ, có lẽ là do đám công nhân bỏ lại. Ánh sáng thay đổi bất ngờ khiến Phong hơi nheo mắt lại. Trước mặt hắn, Gia Khiêm chỉ ngồi trên chiếc ghế gỗ cười nham nhở, Eden bị trói ngoặc hai tay về phía sau trên một chiếc ghế khác, gương mặt cô đang gục xuống như đang ngủ. Cạnh đó, có khoảng 4 tên đầu gấu khác chỉ nhìn hắn cười cười.

“Nhanh nhĩ, tao còn tưởng phải nửa giờ nữa mày mới đến nơi kia.” –Gia Khiêm cười gằn. Thằng oắt này mới tí tuổi đầu đã học theo mấy đại ca giang hồ, vừa nói chuyện vừa phì phèo điếu thuốc, cứ tưởng mình là xã hội đen thật chắc.

Phong cũng không muốn dôi co lâu với gã, vội nói: “Còn không mau thả bạn gái tao ra? Muốn ông mày tổn thêm vài trận nữa sao?”

Ánh mắt Gia Khiêm cau lại. Ai chẳng biết chuyện năm lần bảy lượt bại trận dưới tay Phong đã khiến gã trở thành trò cười khắp trường. Trước đây gã oai hùng thế nào? Bao nhiêu người đều khiếp sợ gã. Chỉ đến khi Phong đến thì danh tiếng gì cũng bị hắn cướp hết. Gã háng giọng, ý cười không còn mảnh nào.

“Cô ta ở đây, mày thắng được bọn tao thì tự mà đem cô ta về.”

Biết đã đến đây thì không tránh được đấu đá một trận, Kỳ Phong bẻ tay, không nói thêm gì nữa mà lao về phía trước. Bốn gã này giờ vẫn im như thóc lúc này mới có động đậy. Vừa đỡ được đòn đầu tiên, Phong nhận ra mình đã quá khinh địch. Cả bốn tên này chẳng phải bọn sinh viên học đòi như những đối thủ của hắn trước đây, rõ là bọn đâm thuê chém mướn thật sự. Cho dù từ bé giờ Phong đánh đấm cũng thuộc hàng cao thủ, nhưng cùng lắm hắn cũng chỉ có thể ngang ngửa với một trong số này mà thôi. Một chọi bốn cùng lúc, rõ ràng không có cửa thắng dành cho hắn.

Hắn vừa nghĩ vừa thử chiến thuật đánh nhanh rút gọn, chẳng ngờ bọn du đảng này cũng rất đề phòng, chẳng những né được mà còn tặng hắn một quả đấm nặng vào ngực. Hắn lão đảo suýt ngã, may mà cổ trụ lại được. Hắn khẽ liếc nhìn Eden vẫn đang hôn mê, trong lòng thầm nhủ phải gắng gượng. Nếu chỉ có một mình hắn thì không sao, đằng này Eden còn chờ hắn đến cứu nữa.

Trong lúc Phong chật vật chống đỡ sự tấn công của bốn tên nọ, Gia Khiêm lại rất bình thản cúi xuống nhìn Eden. Trên tay gã là một chai nước, gã cũng chẳng nề nang gì mà dốc xuống để nước đổ vào mặt cô. Hàng mi mong manh gặp phải nước chớp nhẹ vài cái khiến gã mỉm cười.

Gã có ý với Eden, nhưng sau mấy ngày quan sát, gã biết trong lòng cô chỉ có Kỳ Phong. Vốn với bốn tên giang hồ thuê về này, gã hoàn toàn có thể chặn đầu Phong ở một con phố nào đó, tấn cho hắn một trận ra trò. Thế nhưng gã lại chọn cách gian nan hơn là bắt cóc cô, lý do rất đơn giản, gã muốn cô tận mắt nhìn thấy Phong thất bại thế nào.

Khi đó, trong tầm mắt cô, hình tượng hoàn hảo của Phong sẽ rạn nứt, còn đối với Kỳ Phong mà nói, để cô nhìn thấy mình gục ngã, đó mới là thất bại nặng nề nhất của một thằng đàn ông.

Ánh mắt Eden yếu ớt mở ra, đầu vẫn nhức như búa bổ. Lúc này cô vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với ngọn đèn nhòe nhoẹt, trước mắt chỉ là những bóng hình mờ mờ liên tục chuyển động. Cô cau mày, cố gắng nhớ xem mình đang ở đâu.

Lúc chiều rõ ràng có người đến báo tin Kỳ Phong bị tai nạn. Khi đó cô lo đến nỗi không suy nghĩ gì, vội thu xếp đồ đạc đi theo người đó. Đến lúc lên xe cô mới bình tĩnh lại một chút, sắp xếp lại sự việc thì thấy không ổn. Cô tìm cách thoát khỏi xe, song ngay lập tức, miệng đã bị bịt kín bằng một chiếc khăn có mùi khó chịu. Sau đó ý thức cô dần mất đi, tỉnh lại đã là ở nơi này.

Trước mặt có một đám người đang đánh nhau. Eden cau mày, nhìn rõ lại mới phát hiện một trong số đó là Phong.

Bấy giờ hắn gần như đã rơi vào thế bị động, liên tục thủ thế đỡ đòn tấn công từ đám giang hồ. Thế nhưng nói cho cùng một thì cũng không thể chống lại bốn đấng. Nhân lúc hắn mãi tránh đòn, một tên đã nhảy công kích từ phía sau. Hắn lãnh trọn một đòn của gã, bước chân lảo đảo, cuối cùng ngã vật xuống, rơi vào thế thất thủ.

Ba tên còn lại thấy vậy bèn không bỏ lỡ cơ hội, xông đến đấm đá túi bụi vào hắn. Cả người Phong nằm mềm oặt trên đất, biết không còn khả năng lật ngược thế cờ. Theo quán tính, hắn nhìn về phía Eden, nhận ra cô đã tỉnh lại, lúc này đang mở to đôi mắt mong nước nhìn hắn.

Nỗi đau từ bốn phía cũng không thấu triệt bằng sự chua xót trong lòng ngực. Cánh tay hắn xiết chặt, nhất quyết không dám nhìn cô nữa.

Thì ra từ đầu đến cuối cũng là hắn đánh giá bản thân quá cao. Hắn từng hứa sẽ bảo vệ cô, nghĩ rằng chỉ cần trong tầm mắt hắn, hắn nhất định sẽ không để cô rơi vào nguy hiểm. Thế mà lúc này đây, hắn chỉ có thể trợ mắt để cô nhìn thấy bản thân mình bị khuất phục. Sau này hắn làm sao có mặt mũi gặp cô lần nữa.

Nụ cười trên môi hắn càng lúc càng trở nên chua chát. Hắn vậy mà không bảo vệ nổi người con gái của mình.

Đúng lúc hắn cảm thấy bản thân mình đang tuyệt vọng nhất, một cơn gió từ đâu bỗng lùa đến, giống như từ trường đẩy bật mấy tên đang hăng máu trên người hắn ra. Áp lực vừa được cởi bỏ, hắn mở choàng mắt, nhìn thấy Eden đã quỳ xuống trước mặt hắn từ lúc nào, nước mắt rơi từ đôi mắt trong trẻo của cô xuống, từng giọt từng giọt nhỏ lên gương mặt hắn.

“Phong, anh không sao chứ? Đừng làm em sợ.” –Giọng cô thỏn thức như có như không. Chắc cô chẳng thể nào biết rằng giọng nói này mới chính là thứ khiến hắn xót xa nhất. Cô mong manh đến là thế, tự như những hạt pha lê dễ vỡ, thế nhưng hắn thì chẳng thể nào bảo vệ nổi cô.

“Eden, em thấy rồi đó, thằng nhóc này ngoại trừ ông bà già giàu có một chút thì chẳng có gì hơn anh cả.” –Gia Khiêm cười nói, gã cũng khụy xuống bên cạnh Eden, ngón tay khẽ nâng gương mặt cô lên –“Dựa vào nó thì chẳng thể nào bảo vệ em nổi. Em đi theo anh đi. Anh đảm bảo sẽ không có ai dám đụng đến em.”

Eden lạnh lùng nhìn gã, đôi mắt vốn lạnh lẽo của cô lúc này giống như lại dâng lên một tầng băng lạnh. Gia Khiêm nhìn thấy, bất giác cũng có cảm giác rợn người.

“Là anh sai người đánh anh ấy?” –Giọng cô nói rất điềm tĩnh, thế nhưng chẳng biết sao tất cả mọi người đứng quanh đó đều cảm thấy lạnh đến nổi da gà. Khí thế này cũng khiến Gia Khiêm bất giác lùi lại. Gã có đôi chút không hiểu. Cô gái có giọng nói âm u này chính là con bé hiền lành, nói sao nghe vậy mọi khi ư?

Gia Khiêm bị khí thế của cô dọa đến mức không thốt lên được thành lời. Gã lùi lại một bước, trong khi đó Eden đứng thẳng người dậy, bước từng bước đến gần gã. Kỳ Phong lúc này đã trấn tĩnh được một lát, hắn

cổ ngồi dậy, nheo mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ đang diễn ra trước mặt.

Ánh mắt đen láy của Eden lúc này đã chuyển hẳn sang màu băng lam lạnh giá. Cánh tay cô giơ ra không trung, không đợi đến giây thứ hai, gã Gia Khiêm trước mặt đã ngã gục xuống mặt đất. Bên kia bốn tên giang hồ thấy vậy, cả người cũng run rẩy không biết phải làm thế nào thì cặp mắt Eden lại giương lên nhìn thẳng vào họ. Trong mắt cô, cả Phong cũng nhận thấy một luồng sát khí.

Bốn tên nọ thấy vậy, cũng không kiêng dè gì nữa mà định lao đến bắt trời cô lại. Thế nhưng họ chưa kịp chạm đến tay cô, cánh tay mềm mại kia đã vung lên cao, tựa như đang đặt những nét bút thư pháp như hoa như ngọc, nhẹ nhàng hạ xuống, bằng tốc độ nhanh đến mức Kỳ Phong không thể nhận ra bằng mắt thường, cả bốn tên giang hồ đồng loạt đổ gục xuống.

Đừng nói là người bình thường, cho dù là Kỳ Phong, từ lâu đã đỉnh ninh Eden của hắn không phải là người trần gian thì cũng bị cảnh tượng này làm cả người run rẩy. Mắt một lúc, hắn không thốt lên được tiếng nào, cho đến khi màu lam trong đôi mắt Eden dần trở nên đen thẫm, cô mới chạy đến bên cạnh hắn, vừa xem xét vết thương của hắn vừa đau xót nói: “May mà không ảnh hưởng đến gân cốt.”

Dứt lời, trông thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, cô lại ấn đầu hắn vào lòng mình, tay vuốt vuốt lên làn tóc rối bởi vì đánh nhau, dịu dàng thổ lộ: “Không sao rồi, không sao rồi. Có em ở đây.”

Thế nhưng Eden chẳng thể nào biết được, những lời này của cô còn làm Phong đau đớn hơn nhiều so với việc bị cả đám người chặn đánh. Mũi hắn cay cay, hắn mấp máy môi, nhưng lời không thể thốt ra thì đã rút lại.

Khải Kiệt đến vài phút sau đó. Khi cậu ta dẫn theo vài người bạn đến thì sự việc đã đầu vào đó. Bốn người Gia Khiêm đều ngã gục trên đất, tuy vết thương khá nặng song cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Trước khi diu Phong ra ngoài, Khải Kiệt còn nhân cơ hội đá cho bọn họ vài cái. Đừng nói Phong, ngay cả Kiệt cũng ngứa mắt bọn này lâu lắm rồi.

Ngồi trên xe, Eden bắt đầu xem xét vết thương cho Kỳ Phong, song hắn vẫn giữ vẻ lầm lì khó chịu. Mãi mà trong xe cũng chỉ nghe được thanh âm của Eden: “đau chỗ này à?”, “anh chịu khó một chút”, “may mà không ảnh hưởng đến xương”, đến cả Khải Kiệt cũng mơ hồ cảm thấy mùi thuốc súng trong mối quan hệ giữa hai người này. Tính Phong cậu ta cũng chẳng còn lạ gì nữa, thế nên vừa thả hai người họ xuống trước nhà thì cậu ta cũng phóng xe đi thẳng.

Còn lại hai người, trong khi Eden tắt bật dọn dẹp ghế sofa, đóng cửa, lấy khăn đắp vết thương thì Phong chỉ ngồi yên một chỗ, mắt hắn nhìn dáng vẻ Eden, thấp thoáng tia bi thương.

Đời này, hắn luôn tự cho rằng mình đánh nhau rất giỏi, vì thế cũng gây thù chuốc oán với bao nhiêu người. Bao nhiêu lần hắn đánh nhau đến nằm liệt giường, cuối cùng cũng có thể cười hơn hờ khi xong việc, chưa từng có lúc nào lại cảm thấy nhục nhã như hôm nay.

Hắn thế mà lại cần cô bảo vệ.

Eden tìm được chiếc khăn trong tủ, cô vội chạy đi nhún nước rồi quay trở lại, thầm nghĩ đắp lên cho hắn, chẳng thể nào đoán được tâm tình hắn lúc đó đã chẳng còn đau vì vết thương ngoài da nữa.

“Sung thế này? Có phải đi khám thầy lang không?” – Cô nâng tay hắn lên rồi lẩm bẩm những lời hắn chẳng hề hiểu. Bỗng dưng hắn cảm thấy thất vọng. Hắn chưa bao giờ hiểu hết về cô, thì ra cô cũng có lúc phiền đến thế.

“Không cần.” – Hắn đẩy cô ra, vẻ mặt bắt đầu cau có – “Em về phòng nghỉ đi. Anh muốn yên tĩnh một lát.”

Eden ngậy ra nhìn hắn một lúc. Kể từ lúc biết nhau đến giờ chưa bao giờ hắn lại cộc cằn với cô đến vậy. Hàng mi hết nâng lên rồi lại hạ xuống. Cuối cùng, cô lại nở ra một nụ cười, nhẹ nhàng bảo hắn: “Vết thương phải chăm sóc tốt một chút thì mới mau lành được. Nếu không sẽ bị nhiễm trùng.”

Nhiễm trùng? Từ này vừa vang lên khiến hắn bỗng cười lạnh. Lúc mới đến đây cô chẳng biết gì cả, thế mà giờ còn biết chăm sóc y tế, biết nhiễm trùng là gì. Cùng với cơn nóng giận này giờ, tất cả những gì hắn nén trong lòng đều muốn tuôn trào ra ngoài. Song hắn cố nhịn, sự im lặng bất thành linh trái lại khiến Eden hiểu sai ý hắn.

“Có phải anh giận em đã bỏ ra ngoài không?” – Cô ngồi xuống nhìn hắn, ngón tay đau lòng chạm lên miệng vết thương trên gò má hắn- “Sau này trừ khi nghe anh trực tiếp nói, em sẽ không đi đâu nữa. Ngoan, đừng giận nữa được không?”

Cô chẳng thể nào hiểu được, tiếng “ngoan” này như một giọt nước làm tràn ly. Tất cả phần uất được tích tụ của hắn đều bùng phát. Hắn đẩy cô ra, bực bội quát:

“Thôi đủ rồi. Em lòi thôi vừa phải thôi. Tôi nói anh cần yên tĩnh, không nghe à?”

“Nhưng...”

“Trước giờ tôi luôn tôn trọng em, những gì em không muốn nói có bao giờ tôi tra ép em nói ra không?” –Hắn cao giọng, giờ phút này chỉ muốn trút tất cả uất ức trong lòng –“Lúc trước em nói em đến thành phố tìm anh trai. Được, anh trai em ở đâu? Em lòi ra cho tôi xem. Tôi hỏi nhà em ở đâu, em bảo ở Lam Thành. Tôi tìm bản đồ khắp cả nước, chẳng có nơi nào tên là Lam Thành cả. Em giỏi như vậy thì chỉ cho tôi xem đi.”

Cơn giận không bùng phát thì thôi, đã đến thì như nước lũ tràn bờ. Phong đứng dậy, vơ hết đồ đạc trên bàn, chân đạp vào chiếc kệ tủ bên cạnh, như thể phải nhìn thấy đồ vật rơi vỡ thì cảm giác khó chịu trong lòng hắn mới giảm đi đôi chút vậy. Sau mấy cú đạp, chiếc kệ rốt cuộc chịu không nổi lực tác động, ngã xuống sàn nhà, đồ vật trưng trên đó vỡ ra hết cả.

“Tôi yêu em, chiều em. Bất cứ cái gì em nói tôi cũng ậm ừ cho qua chuyện. Tôi không hỏi, không có nghĩa là tôi không để ý, không để tâm. Chỉ là vì tôi yêu em, tôi muốn chờ đến một ngày em thật sự có lòng tin ở tôi, cam tâm tình nguyện nói cho tôi biết mọi chuyện. Thế nhưng còn em thì sao? Có bao giờ em thật lòng đối đãi với tôi chưa? Ngay cả một cái tên, em cũng không cam lòng nói cho tôi biết. Eden sao? Em đang lừa ai vậy?”

Eden cúi xuống nhặt lấy những mảnh của quả cầu tuyết vừa vỡ. Cô cúi mặt nên Kỳ Phong không nhìn rõ được cặp mắt cô, chỉ nhận thấy cánh tay cầm mảnh thủy tinh khẽ run rẩy.

Kỳ Phong rốt cuộc không chịu nổi vẻ tủi thân đó nữa, hắn bước đến, mặc kệ bàn chân giẫm đạp lên những mảnh vỡ, nắm chặt lấy tay cô kéo dậy:

“Em rốt cuộc nói cho tôi biết, em có yêu tôi không? Có không hả?”

Eden nhìn sâu vào mắt hắn, nhận ra được cả những mạch máu đỏ trong đó. Khi giận, cả người hắn như tỏa ra một luồng nhiệt khiến cô run rẩy. Nước mắt cô tràn ra khóe mi, môi mấp máy, sau cùng cũng thốt ra được thành lời:

“Có... Em có... yêu...”

“Vậy nói cho anh biết đi. Em là ai?” –Ngữ khí Kỳ Phong dịu đi đôi chút.

Hắn muốn chờ, từng đó thời gian, cho dù trong lòng từng nghĩ đến hàng ngàn hàng vạn lần, song hắn vẫn muốn chính miệng cô nói cho hắn biết cô là ai. Hắn kỳ vọng việc này đến chừng nào. Đối với hắn, đó là sự tin tưởng tuyệt đối của hai người yêu đối với nhau, chứ không phải giống như cách đối xử nửa vời của cô đối với hắn. Sự chăm sóc của cô, sự bảo vệ vô điều kiện của cô khiến hắn thật sự cảm thấy áp lực và mệt mỏi. Cái hắn muốn đâu phải thế này. Hắn chỉ muốn người con gái của hắn có thể dịu dàng nép vào vòng tay hắn, an tâm trước sự bảo vệ của hắn. Hắn muốn khi cô vui có thể mỉm cười nhìn hắn kể những câu chuyện cười, khi cô không vui có thể chạy đến ôm hắn khóc lóc. Những đêm đầy sao, hắn có thể ôm cô dưới mái hiên nhà, cùng nghe cô tâm sự những câu chuyện thời thơ ấu. Hắn muốn, là sự hòa hợp giữa hai tâm hồn, sự yêu thương và hiểu nhau. Thế nhưng đến giờ phút này, chính hắn cũng sợ hãi không biết, những gì hắn muốn liệu có phải là quá đáng đối với cô rồi phải không?

Chẳng biết là bao nhiêu lâu trôi qua, hắn và cô cứ đứng nhìn nhau như thế, nước mắt đã tràn khóe mi, thế nhưng môi cô lại tuyệt không hé ra lời nào.

Hắn buông tay. Đến nước này thì hắn đã mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

“Em đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy em nữa.”

Giọng hắn rất nhạt, như thể đã buông bỏ toàn bộ gánh nặng của thế giới này. Hắn lão đảo bước về căn phòng mình, cũng chẳng hề quan tâm cô gái phía sau vẫn còn giương mắt nhìn theo, khóe mắt ửng đỏ của cô tuôn tràn ra hai hàng nước, chẳng mấy chốc đã lệ rơi đầy mặt.

5. Chương 5: Phân Ly

Có lẽ là do vết thương hành, đêm đó Kỳ Phong bị sốt, trong giấc mơ rất nhiều cảnh tượng được lặp đi lặp lại, thế nhưng hắn lại chẳng thể nào nhớ đến từng chi tiết được. Chỉ có đôi khi, chập chờn giữa mộng và tỉnh, hắn lại nhìn thấy bóng cô ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng đặt khăn lên trán hắn. Khi đó hắn sẽ rên ư ừ, nắm lấy tay cô, bất giác lại cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Cơn giận trong lòng Phong đến rất nhanh mà cũng đi trong vội vã. Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn nhìn thấy một mảnh khăn ướt được vắt lên trán mình, cả người nằm yên ổn trong chiếc chăn ấm, trên kệ đầu giường còn có một cốc nước, vỉ thuốc đã bóc được vài viên, hắn biết đó đều là tác phẩm của cô.

Chẳng biết sao lúc này hắn lại tỉnh táo lạ thường. Suy nghĩ lại những gì trải qua trong đêm, hắn biết tất cả chỉ vì sự tự ti mặc cảm của bản thân hắn. Là vì cô đã bảo vệ hắn, việc đó khiến hắn cảm thấy mình vô dụng và không cách nào đối mặt với cô, chứ hắn sao lại không hiểu cô yêu hắn đến nhường nào?

Về lý do cô không nói cho hắn biết thân thế mình, có lẽ là còn nỗi khổ gì đó.

Lại nhìn đến cốc nước trên bàn, sự trấn tĩnh của hắn cũng tăng thêm phần nào. Hắn cắn môi, quyết định lần này phải trực tiếp giảng hòa với cô.

“Eden”

Hắn khẽ gọi. Bên ngoài phòng khách lặng im không tiếng động. Chiếc kệ hôm qua ngã xuống cũng đã được nâng lên, mảnh vỡ được thu dọn sạch sẽ. Trong bếp còn có một nồi cháo đã nguội từ lúc nào.

Tâm trạng đang phấn khởi, hắn dùng vá khều lấy cháo loãng, nhìn thấy màng cháo đọng lại trên mặt, quả tim bỗng đánh thụt một cái.

Hắn lao nhanh đến phòng mình, vốn cũng là phòng ngủ của Eden một tháng qua. Căn phòng im lìm như đang ngủ, chăn gối đều được xếp gọn gàng đặt ở một góc. Hắn cứ đứng đó, nhìn ngây như phỗng vào khoảng không vắng lặng, cổ họng nghẹn không thành tiếng.

Cả căn nhà rộng rãi này thậm chí chẳng hề có bóng dáng của cô.

Được một lát, như sự nhớ ra điều gì, hắn lại phóng ra ngoài, tìm khắp trong vườn lẫn gara, thế như đáp lại sự chờ mong ấy chỉ là nỗi thất vọng khôn cùng. Hắn đập cửa cả nhà bác Phương bên cạnh, nhận được cái lắc đầu của bác ấy mà lòng tan nát.

Cô bỏ đi rồi sao? Cứ thế bỏ hắn mà đi?

Ở thành phố này cô chẳng có một người thân, không có bạn bè, cô liệu có thể đi đâu chứ?

Gọi điện cho Khải Kiệt, nghe thấy giọng sừng sốt của cậu ta hắn mới nhận ra mình điên mất rồi. Eden thậm chí chẳng có số điện thoại của Kiệt. Ngày thường trừ hắn gọi về ra, cô cũng chẳng bao giờ gọi đi đâu cả. Sao hắn có thể ngây ngốc đến như thế.

Thế nhưng, nếu cả hy vọng cuối cùng này cũng không tìm được, hắn thật sự tuyệt vọng, không biết phải đi đâu tìm cô.

Cô gái ngốc này. Ngày trước hắn bảo cô tuyệt đối không được ra ngoài, cô có nghe đâu chứ? Lần này hắn chỉ giận dữ nói vài câu, sao lại lại có thể coi như thật được?

Lúc Khải Kiệt và Ngôn Chi đến nhà, Kỳ Phong đã nằm thất thểu trên ghế sofa, cả người nồng nặc mùi rượu. Kiệt phải lôi bằng được hắn dậy, không nén được tiếng quát: “Thằng ngốc này, cậu làm gì như xác chết thế hả? Ngồi đây thì có ích gì, sao không đi tìm cô ấy?”

“Vô ích thôi.” –Hắn lảm bảm, lại giật lấy chai rượu bị Khải Kiệt cầm trong tay –“Cô ấy về trời rồi, sẽ không trở lại với mình nữa đâu.”

“Cậu đang nói cái gì thế hả?” –Kiệt và Chi nhìn nhau, thoát cái còn tưởng thẳng oắt này nhớ người yêu đến phát điên rồi. Phong vẫn ôm lấy chai rượu, đôi mắt mờ mịt lăm lăm nhắm những lời không đầu vào đầu.

“Cậu biết không, Eden không phải là người trần đâu. Thật đấy. Ngày đầu tiên mình gặp cô ấy, cô ấy mặc trang phục rất kỳ lạ. Lúc đầu mình còn nghĩ hẳn là mấy tiết mục lừa đảo của Đài truyền hình cơ. Nhưng cúi cùng mình vẫn bị vẻ mặt của cô ấy thuyết phục. Mình nói với lòng. Lừa gạt thì lừa gạt chứ sao. Một cô gái thế này, chỉ cần có điều kiện để tiếp cận cô ấy là mình vui lòng rồi. Cho dù trở thành trò cười của hàng triệu người cũng chẳng sao cả.”

“Thế nhưng cô ấy không lừa mình. Cô ấy thật sự là một vị tiên đến chăm sóc ỉnh. Cậu nhớ lúc cậu so sánh cô ấy với thần tiên tỷ tỷ trong mộng không? Mình không thích cậu so sánh như vậy, bởi vì mình biết, cô ấy nhất định là thần tiên tỷ tỷ rồi. Thật sự là cô ấy bước ra từ trong mộng để tìm đến mình. Cô ấy là bí mật của mình, mình không muốn bất cứ ai tiếp cận cô ấy. Hơn hết là vì mình lo sợ. Cô ấy thương mình có thể chỉ vì mình là người đầu tiên cô ấy gặp. Nếu cô ấy gặp người khác xuất chúng hơn mình thì sao? Liệu cô ấy có rời bỏ mình không?”

“Mình nói với lòng, mình sẽ chăm sóc cô ấy, hết lòng hết dạ bảo vệ cô ấy. Nhưng Khải Kiệt à, cô ấy không cần sự bảo vệ của mình. Mình chỉ có thể trở mắt nhìn thấy cô ấy bị bắt đi, ấy vậy mà chính cô ấy mới là người kéo mình ra khỏi cảnh thảm bại. Cậu không biết đâu. Lúc cô ấy hạ gục Gia Khiêm trong chớp mắt, mình nhìn rõ đồng tử cô ấy chuyển sang màu lam, là màu lam đó. Khi đó mình vừa vui mừng vì dường như mình đã đoán đúng, cô ấy thật sự là thần tiên, song mình cũng lo sợ hơn chừng đó rất nhiều. Kiệt à, cậu hiểu không? Cô ấy hoàn hảo như vậy, liệu còn cần đến sự bảo vệ của mình sao? Mình luôn lo sợ cô ấy sẽ rời bỏ mình, chỉ là không ngờ được cuối cùng cùng lý do cô ấy bỏ đi lại là vì lỗi của bản thân mình thôi.”

Mắt Phong đỏ ngầu, hấn cứ thế vừa lẩm bầm vừa đâm thình thịch vào lồng ngực mình. Khải Kiệt thấy thế cũng đau lòng xót dạ, vội ôm chặt lấy hấn, muốn nói nhưng lời cũng chẳng thể nào tuôn ra khỏi khóe miệng. Cả tháng nay cậu ta đã thấy Phong có biểu hiện khác lạ, còn tưởng là do lần đầu có bạn gái nên mới thế, chẳng ngờ đằng sau còn có câu chuyện sâu xa thế này.

Do ảnh hưởng của cơn sốt đêm qua còn chưa khỏi, hôm nay Kỳ Phong lại sốt cao. Khải Kiệt nhờ Ngôn Chi chăm sóc cậu bạn thật tốt, bản thân mình thì chạy khắp nơi hỏi thăm có ai nhìn thấy Eden không. Nhưng hóa ra Kỳ Phong lại nói đúng, cả con phố này trừ hai vợ chồng bác Phương bên cạnh thì chẳng có ai từng biết Eden mặt mũi tai nheo thế nào. Có mấy lần cô được Kỳ Phong chở ra ngoài thì cũng chỉ là thoáng cái rồi thôi. Cuộc sống hiện đại mạnh ai còn có việc người đó, hơi đâu đi quan sát xem cô gái đó mặt mũi thế nào chứ. Mấy ngày trôi qua, khi Kỳ Phong dần dần qua khỏi cơn bệnh thì hy vọng tìm được Eden ngày càng xa vời.

Khỏi bệnh, Phong cũng không còn hứng thú với việc học mà lại chạy đến những nơi trước đây Eden từng đến để hỏi thăm tin tức về cô. Một hôm Khải Kiệt bắt gặp hấn ở một góc gần bảo tàng nơi cậu ta làm thêm, vẻ mặt muốn nói lại thôi khiến Kỳ Phong càng thêm nóng nảy.

“Nói thẳng đi, rốt cuộc cậu muốn nói gì với mình?” –Hấn gắt gỏng nói.

“Phong này, cậu biết hôm cậu gặp Eden tại sao bảo tàng chỗ mình lại xôn xao như thế không?” –Khải Kiệt nói –“Chỗ mình mất một vật, nghe nói là bảo vật do một nhà khảo cổ người Pháp tìm được. Ông ấy vận chuyển vật này ngang qua thành phố, giữa chừng lại mắc bệnh nguy cấp, nên mới gửi nhờ nó ở chỗ mình vài ngày.”

“Ý cậu là sao?” –Kỳ Phong ngẩng mặt lên, bực dọc nói –“Eden không phải kẻ trộm.”

“Mình không nói Eden là kẻ trộm.”

Khải Kiệt ngập ngừng lúc lâu, cũng không biết phải nói thế nào mới hợp tai thẳng bạn nóng tính này. Cậu ta đã từng gặp qua Eden, theo cảm nhận của cậu, Eden cũng không phải là hạng trộm cắp như thế, huống chi tình cảm của cô đối với Phong ngay cả người ngoài cũng cảm thấy sâu sắc đến mức nào. Chỉ vì sự tình có nhiều điểm phức tạp. Sợ là sự xuất hiện lần mất tích của Eden cũng không như Kỳ Phong đã nghĩ.

Khi tất cả hy vọng về việc tìm kiếm Eden đều không còn nữa, Kỳ Phong bèn thay đổi sách lược. Hấn tin tưởng tình cảm mà cô dành cho hấn, rằng sự bỏ đi của cô chỉ là suy nghĩ nhất thời. Nếu hấn đã không tìm được cô, vậy thì cách duy nhất là ôm cây đợi thỏ, nằm ở nhà chờ cô quay về vậy.

Nhưng cả Kỳ Phong cũng không ngờ đến, cách này lại là sự hành hạ lớn nhất dành cho hắn.

Không có cô, căn nhà vốn hơn trăm mét vuông chỉ còn mỗi mình hắn thần thờ qua lại. Trước giờ Tâm Du thường xuyên không có nhà, hắn vẫn chỉ ở một mình, thế mà chẳng hiểu sao chưa từng có cảm giác cô độc. Vậy mà cô chỉ vừa đi thôi, hắn đã cảm giác được cả thế giới của mình cũng tan vỡ theo cô. Đó cũng là lần đầu tiên hắn nhận ra thói quen quả là điều đáng sợ như thế.

Không còn ai nấu bữa sáng hàng ngày, quần áo hắn sẽ chẳng ai chịu khó thu dọn, khi ăn cơm không có ai gấp thức ăn cho. Hắn cứ ngồi trên bàn, miệng ngòm ngoàm, ấy mà chẳng hiểu sao khóe mắt lại ẩm ướt.

Hắn nhớ đến từng cái cau mày của cô, nhớ ánh mắt lạnh lùng lần đầu tiên gặp gỡ, nhớ cô lúc khó tính như một bảo mẫu thứ thiệt, lúc lại dịu dàng nép vào lòng hắn, dưới hơi ấm của hắn lặng lẽ đi vào giấc ngủ.

Không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu có cảm giác hoang loạn không dám bước vào nhà bếp. Bởi chỉ cần thoáng qua thôi, hắn sẽ tưởng đâu lại nhìn thấy bóng dáng cô tất bật trong góc, chiếc tạp dề được buộc ngay ngắn bên hông, ánh mắt chăm chú nhìn vào quyển sách hướng dẫn nấu ăn, tạp trung đến mức hắn có bước vào cô cũng chẳng mấy may nhận ra được.

Hắn thừa nhận, cô học hỏi mọi thứ luôn rất nhanh, nhất là những thứ có lợi cho hắn. Giống như nấu ăn, chăm sóc y tế, hoặc rửa xe chẳng hạn. Đến giờ hắn mới hiểu, thì ra những thứ cô để tâm nhất vốn cũng chỉ là làm sao để hắn có thể vui vẻ hơn mà thôi.

Chiều hôm đó truyền hình cáp chiếu một bộ phim Mỹ đã khá cũ. Hắn ngồi thần thờ trước tivi rất lâu mà cũng chẳng nhớ nội dung câu chuyện ra gì, trong một thoáng lại nhớ đến dường như trước đây cũng có lần cô ngồi im ắng như thế, lẳng lặng theo dõi tivi trong khi hắn đang cắn bút vò đầu cho bài thi sắp đến.

Lúc ấy cô chỉ vừa mới dẹp bỏ định kiến với cái tivi thôi, nhưng trước quá nhiều hình ảnh sinh động, lại đến lượt óc tò mò của cô hành hạ hắn. Đến một cảnh nọ, cô quay sang kéo tay hắn, lại chỉ vào màn hình đầy vẻ khó hiểu: “Phong, tại sao cô gái đó quẳng hoa cho các các cô gái mà không phải là con trai?”

Hắn ngẩng đầu, lầm bầm: “Đó là tục lệ, thường người nhận được hoa giống như sẽ được chúc phúc. Người ta nói đó là điềm may mắn, cô gái đó sẽ là người tiếp theo bước lên xe hoa.”

Eden hơi nghiêng đầu: “Bước lên xe hoa làm gì?”

“À, ý là kết hôn đó mà.” –Hắn nghĩ nghĩ, đoạn xoa đầu cô đáp –“Giống như hai chúng ta vậy, khi chúng ta kết hôn, anh sẽ trang trí cho chiếc xe thật đẹp, sau đó chở em về nhà. Thế nên kết hôn còn gọi là lên xe hoa. Eden đã hiểu chưa?”

Mỗi khi giải thích cho cô điều gì, hắn luôn đệm thêm một câu cuối như thế, mặc dù cũng chẳng mấy cần thiết. Eden chỉ không hiểu chuyện chứ cô không ngốc, nghe hắn nói thế cũng mặt đỏ tai hồng cả lên. Hắn thấy thế bèn cười mãi không thôi, hôn chụt vào môi cô. Eden của hắn thế mà da mặt cũng mỏng lắm.

Những dòng ký ức kéo về như thác lũ khiến Kỳ Phong không nhận được, hắn chạy vào phòng mở học tủ ra, lấy ra từ trong đó một sợi dây đính ngọc màu lam tinh xảo. Sợi dây này là sau khi Eden bị mấy bà hàng ở chợ đánh lừa, hắn đã đến giúp cô mua lại. Nhưng cất trong tủ một thời gian thì quên băng đi mất, cũng nhờ thế mà đến giờ hắn vẫn còn giữ được.

Hắn bày sợi dây trên bàn, cùng với bộ quần áo kỳ lạ cô mặc hôm hắn gặp và bức ảnh duy nhất chụp chung của cô và hắn. Kỳ Phong không quá quan tâm đến việc chụp ảnh, cũng là cách đó mấy hôm Ngôn Chi ghé nhà. Cô nàng mới mua máy ảnh nên nghịch một hồi, cuối cùng mới có một tấm ảnh của hắn và Eden như thế. Hắn nhìn một lúc, nước mắt bắt đầu tràn ra khỏi mi. Hắn lấy tay lên lau, rồi lại nhận ra những giọt khác lũ lượt kéo đến, thế là đành để mặc chúng cứ thế tuôn trào. Nếu không chắc hắn cũng chẳng còn cách nào trút ra được.

Eden, chỉ cần em quay về, anh sẽ không bao giờ mắng em nữa.

Chiều đến Khải Kiệt ghé qua một lúc, nhìn vẻ thất thần của hắn thì đành lắc đầu ngán ngẩm. Cậu ta giúp hắn dọn dẹp mọi thứ, xong ngồi lẳng lặng bên cạnh mà chẳng biết nói gì. Phong trước giờ vẫn là người hoạt bát, tuy có đôi chút nóng nảy nhưng trừ chuyện tai nạn mấy năm trước, Kiệt hầu như chưa từng nhìn thấy

hắn phiền não bao giờ. Ai mà ngờ được lần đầu tiên hắn thật lòng yêu ai đó lại sâu nặng đến vậy. Có trách cũng chỉ trách Eden thật sự qua giống vị thần tiên tỷ tỷ trong mơ kia thôi.

Điều chẳng mấy ai ngờ được là, sau khi phong ba bão táp gì cũng lắng xuống cả thì Tâm Du lại trở về. Lúc cô bước vào, Phong vẫn còn đang chìm trong ảo tưởng, suýt chút nữa hắn còn nhầm tưởng cô là Eden mà bước đến ôm. Sự việc này cứ khiến Tâm Du vốn phóng khoáng phải cười không ngừng. Thì ra thằng em bao năm không thích bày tỏ tình cảm này lại thương nhớ cô đến thế nha. Dĩ nhiên, chỉ vài mươi phút sau đó, Tâm Du nhanh chóng hiểu ra rằng mình đã lầm, mà còn là lầm to.

Trừ đôi chút xáo trộn thì căn nhà không khác mấy so với trước khi Tâm Du đi, thế nên nếu không có bức ảnh chụp chung và Khải Kiệt tỉ tê làm chứng, không chừng Tâm Du đã nghĩ đứa em mình bị hoang tưởng rồi. Tâm Du học truyền thông năm cuối, mối quan hệ cũng không tệ, bèn tìm cách liên lạc với vài người bạn đăng báo tìm người giúp Kỳ Phong. Sự việc làm hắn khởi sắc một chút, tuy vậy trải qua nửa tháng vẫn không có tiến triển gì. Lúc này thì đám người Tâm Du, Khải Kiệt trừ việc thờ dài ra cũng không làm gì khác được.

Sắc mặt Kỳ Phong càng lúc càng tệ. Dù hắn đã trở về trường học như bình thường nhưng lại thường lơ đãng không tập trung, cả bài tập cũng chẳng muốn làm. Nhiều đêm hắn không về nhà mà lại chạy đến ký túc xá của Khải Kiệt ở tạm. Phòng Khải Kiệt vốn đã chật chội, nhưng dĩ nhiên cậu ta hiểu thằng nhóc này không dám nhìn thấy những gì liên quan đến Eden nên cũng miễn cưỡng đồng ý.

Sự việc cứ thế dần dà trôi qua được một tháng, tình hình Kỳ Phong cũng chẳng khá hơn. Mỗi lần Tâm Du gặp được hắn, nếu không phải vừa đánh nhau một trận với bọn đầu gấu thì cũng là bệnh lên bệnh xuống. Khải Kiệt còn nói các nữ sinh trong trường gần đây đều bị hắn dọa chạy mất, thật sự trở về thùng thuốc nổ của trước kia rồi.

Tâm Du vất tay lên trán, càng nghĩ càng cảm thấy cứ như vậy thật không phải là cách. Với cá tính của mình, cô chị này thật sự chỉ muốn đánh hắn một trận, sau đó tổng ra khỏi nhà cho hắn tự biết khổ mà e sợ. Thế nhưng Kỳ Phong chẳng phải đứa ngoan hiền dễ bảo gì, lại nghĩ đến cô chưa chắc là đối thủ của hắn nữa, thế nên ý định này nhanh chóng bay biến đi mất.

Ý kiến thứ hai của Tâm Du là đánh thuốc mê Kỳ Phong, sau đó mua chuộc một em sinh viên trong hàng tá em đang xếp hàng ngưỡng mộ hắn quăng lên giường. Trong tiểu thuyết chẳng phải thường có những chuyện tình nảy sinh sau một đêm đó sao? Lúc đó thì chẳng cần biết là Eden hay Island gì, đều sẽ trở thành quá khứ rồi.

Thế nhưng ý định này vừa nói ra đã bị Khải Kiệt thẳng thừng phản đối. Cậu cũng không nói rõ với Tâm Du về giấc mơ bí ẩn từ nhỏ của Phong, chỉ nói tính tình hắn rất cố chấp, nếu Tâm Du càng dè dặt thì bùng phát sẽ dữ dội hơn. Tâm Du dĩ nhiên không ngốc, cũng không muốn chọc đến thùng thuốc nổ này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyển đi thăm ba mẹ vừa rồi, cô nàng đã thật sự bị song thân mắng ột trận ra trò vì mãi lo hẹn hò mà không mấy quan tâm đến em trai rồi. Nếu chuyện lần này đến tai họ, chẳng phải tội của Tâm Du nặng càng thêm nặng sao?

Cách này không được, cách kia cũng chẳng xong, Ngôn Chi lại đề cập đến việc để Kỳ Phong đi du lịch một thời gian để giải sầu, có khi tâm trạng sẽ vui đi một chút. Nghĩ ý tưởng này cũng không tệ, thêm đó có thể nhân tiện lợi dụng lý do du lịch để xin xỏ hai cụ một ít, Tâm Du bèn gật đầu nhanh chóng.

Công đoạn khó khăn kế tiếp là phải dụ dỗ cho được Kỳ Phong. Tên ngốc này một mực cho rằng Eden sẽ trở về. Nếu hắn bỏ đi nơi khác cô về không gặp hắn thì biết làm thế nào? Tâm Du chẳng mấy tin giả thuyết này lắm. Theo ý cô, con gái thời đại này nói đi sẽ không trở lại. Huống chi nếu cô gái đó muốn quay lại cũng đã về từ lâu rồi, sao còn phải đợi đến bây giờ? Thế nên sau khi chọn lựa nơi du lịch, Tâm Du bấm số một lúc rồi cười hí hửng. Cô không tin lần này không lừa được cậu hai nhà này.

Chiều hôm đó Kỳ Phong lại thất thểu ngồi trong phòng học như mọi khi. Sau khi Eden đi hắn cũng mặc xác Khải Kiệt, không nhắc đến ý định đi học dùm cậu ta nữa. Môn học đó cũng chỉ còn vài ngày học là sẽ làm bài luận nên Khải Kiệt cũng biết không mà không nhớ vả hắn. Thế mà, thi thoảng đi ngang qua căn phòng cũ, hắn vẫn không nhịn được mà bước vào.

Eden chỉ đến đây có một lần thôi, thế nhưng chẳng hiểu sao căn phòng này lại in rất sâu bóng dáng của cô. Chỉ cần đứng lại một lúc, hắn sẽ nhìn thấy cô cười khích lệ hắn, rồi ánh mắt đầy tự hào khi nghe hắn nói, gương mặt cô rạng rỡ khi đưa ngón tay lên chúc mừng hắn. Từng khoảng khắc đó hắn đều nhớ rất kỹ, cảnh vật vẫn còn đây, thế nhưng người nay phiêu bạt nơi phương nào.

Mãi nghĩ, hắn không nhận ra tiếng chuông điện thoại vang lên trong treo. Vừa bắt máy đã là giọng hối thúc của Tâm Du:

“Phong, lần này thì em phải hậu tạ chị đấy. Chị có một anh bạn ở phòng truyền thông công ty A. Anh ta đeo đuổi chị cũng rất lâu rồi. Vừa đẹp trai, gia đình lại rất có gia thế, lại còn rất chung tình với chị nữa...”

“Được rồi, chị nói vấn đề chính đi.” –Hắn không nén được gắt gỏng. Dòng cảm xúc dâng tràn chẳng mấy chốc đã bị Tâm Du cắt ngang mất. Tính cô chị này thì hắn còn lạ gì, chỉ được cái bô lô ba la chứ việc thì chẳng đâu ra đâu cả.

“Ok Ok. Chị có nhờ anh ấy thăm hỏi chuyện bạn gái em. Một thời gian rồi cũng không có tin gì. Nhưng vừa rồi anh ấy vừa gọi đến, báo có người nhìn thấy cô ấy ở đảo N. Phong à, bạn gái em có phải là người đảo N. không?”

“Người đó nhìn thấy cô ấy lúc nào?” –Ngón tay cầm điện thoại của hắn run run, nhưng vẫn không dám vui mừng vội. Bên kia đầu dây Tâm Du vẫn ríu rít.

“Nghe nói là tuần trước. Anh ấy nhờ người nọ đi tìm hiểu lý lịch cô ấy rồi. Chắc sẽ nhanh chóng có kết quả thôi...”

Cô nàng chưa kịp nói hết câu, hắn đã tắt máy lao vội ra ngoài. Lúc chạy một hơi ra cổng rồi mới lấy lại bình tĩnh mà lấy điện thoại tra thông tin về hòn đảo.

Màn hình dần dần hiện ra, hắn suýt chút nữa đã nhảy cẫng lên. Thật sự không ngờ được, hòn đảo này thật sự có một ngọn núi, mà tên ngọn núi là: Lam Thành.

Chẳng ngờ đi một vòng lớn, kết quả cuối cùng cũng quay về nơi này. Bấy giờ Phong nghĩ, hắn chẳng cần biết ngọn núi Lam Thành đó có phải là nơi cô đến không, trong những lời cô nói trước giờ có bao nhiêu là nói dối, hắn chỉ biết, nếu còn có một phần trăm cơ hội tìm được cô, hắn chắc chắn sẽ không thể bỏ qua.

Bên kia đầu dây, Tâm Du nhìn màn hình đã tắt ngóm mà cười đắc chí. Kỳ Phong vốn không ngốc, nhưng hắn đang si tâm vọng tưởng đến cô gái kia, làm sao lại có thể ngờ được bà chị mình lại bày ra thiên la địa võng để lừa hắn đẹp mặt như thế chứ. Tâm Du bẽ mặt, lau lau mồ hôi trán. Xem ra cũng không bỏ công lên mạng tìm kiếm suốt nửa ngày rồi.

HẾT PHẦN 1

6. Chương 6: Rừng Địa Đàng

Chiều muộn, bên kia cánh rừng, ánh tà dương trải những tia nắng nhàn nhạt xuống thắm cỏ đã ngả màu vàng úa. Dưới mấy khóm mây mỏng manh hơn cả làn khói là một con đường sâu không thấy điểm cuối, uốn éo chạy dọc theo con suối đổ ra hồ lớn. Mặt hồ vốn trong suốt đến mức có thể nhìn thấy đáy, lúc này lại tựa như một tấm kính phản quang thu hết nụ cười của bầu trời vào mắt. Giữa lòng hồ, màu lục đặc trưng của tán cây cũng dần được thay thế bằng những tia sáng màu hổ phách cao ngạo mà không kém phần quyến rũ. Sắc màu ấy ngang ngược bất trị, lần lượt tiến chiếm mọi ngõ ngách trong khu rừng, khiến vạn vật chỉ còn cách cúi đầu trước cuộc xâm phạm không cách nào kháng cự ấy.

Đi sâu một chút vào rừng, có thể nghe loáng thoáng tiếng nước cuộn cuộn đập vào bờ đá bắn ra những bọt nước trắng xóa. Phần còn lại của nước trôi theo dòng đổ xuống con suối róc rách bên dưới, bỗng lại trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, nhẹ lướt qua những hòn đá tròn nhẵn, tạo nên quang cảnh nên thơ cực kỳ đối lập với sự hoang dã mới rồi.

Trên là trời, dưới là nước, cảnh vật vốn diệu kỳ là thế nhưng vẫn có một nhóm người không sao hưởng thụ được.

Bên cây cầu bắc ngang qua dòng thác, một đoàn người nối đuôi nhau miệt mài khai khẩn đá. Nhóm khác trải dài theo con đường mòn xuyên rừng, hối hả thay nhau chăm bón cho hàng cây mới được gieo trồng, thần sắc tuy mỗi mệ nhưng không ai dám ngơi nghỉ. Nếu nhìn kỹ một chút sẽ nhận thấy bên mỗi nhóm người có một loài động vật hình người nhỏ xíu, trên lưng lập lòe đôi cánh mỏng như cánh chuồn chuồn đang lơ lửng giữa không trung. Từ đỉnh đầu chúng mọc ra hai chiếc râu dài ngoẵng, rung rinh phát phơ trước gió.

Mà lúc này loài sinh vật lạ lùng kia đang chăm chú đọc sách trong tay, tay còn lại cầm một chiếc roi nhỏ dài gần gấp mấy lần cơ thể chúng, thi thoảng lại vẩy lên quất vào tấm lưng cường tráng của một gã nhân công phía trước.

“Tiếp tục đi, không được lười biếng.”

Gã kia đang tất bật khiêng đá lên xe đẩy, bất ngờ lại nhận một đòn như thế thì đau điếng, không kịp được rít lên: “Không thấy tôi đang làm việc à? Đồ côn trùng chết tiệt.”

“Ta nói ngươi lười biếng là lười biếng. Dám bảo ta là côn trùng chết tiệt này.”

Loài sinh vật bé nhỏ kia bỏ hẳn quyển sách xuống, đoạn roi liên tục vung lên quất vào tấm lưng gã kia. Mỗi lần roi vút qua, trên chiếc áo vải mục lại xuất hiện một vết rách dài thấp thoáng đỏ ửng.

Gã thanh niên chật vật tránh né trận đòn, ánh mắt hẩn hẩn lên những đường gân đỏ đáng sợ. Song trước khi kịp phản ứng lại, một người trong nhóm nhân công gần đó đã đạp vào chân hắn từ phía sau. Mất đà, hắn ngã nhào xuống mặt đất lồm chồm đá sỏi đến đau điếng. Nhưng vừa ngẩng lên lại nhìn thấy ánh mắt ám hiệu của người kia, đành nghiêng rặng, nuốt cơn giận vào cổ họng.

Sinh vật có cánh đánh mãi một lúc không thấy hắn đáp trả dần cũng trở nên nhàm chán. Nó hất hai cọng râu trên trán, đồng dục nói: “Coi như ta tha cho ngươi một lần. Dám bảo ta là côn trùng nữa, ta tha xác ngươi cho bọn Quỷ hút máu. Xem ngươi còn dám ta đây tự đắc nữa không.”

Dứt lời nó cũng không thèm để ý đến phản ứng của hắn, bay một mạch trở về vị trí ban nãy, tiếp tục vừa đọc sách vừa trông coi đám nhân công, thi thoảng lại vung lên những tiếng cười khanh khách.

“Phong, cậu có sao không? Quay sang đây mình xem.”

Khải Kiệt cúi mặt xuống, chăm chú xem xét mấy vết thương trên người hắn. Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, không mấy đáng ngại. Cậu ta thở phào, lấy ra một tấm khăn chằng biết đã thấm nước sạch từ lúc nào, từ đó lau sạch vết thương cho hắn, sau đó dùng mấy mảnh vải khác băng lại vùng da bị rách sâu hơn bình thường.

“Dặn cậu bao nhiêu lần rồi, làm gì cũng được nhưng đừng động đến họ. Lỡ cậu có chuyện gì mình làm sao ăn nói với chị Du đây.”

Hóa ra người bị đánh đúng là Kỳ Phong thật. Lúc này hắn liếc mắt sang bên kia bãi đá, bực dọc giật lấy mảnh khăn sạch trong tay Kiệt chà chà lên môi. Lúc này bị đánh lại không thể phản kháng, hắn uất giận cắn môi mình đến bật máu, ấy thế mà chẳng biết làm thế nào mới trút giận được.

Khải Kiệt xem vết thương lại một lần nữa, sau đó mới an tâm nhìn hắn tiếp: “Chắc cũng ổn rồi đấy. Lát nữa đến giờ đổi ca, mình dìu cậu ra bờ suối lau lại một lần nữa. Cái thằng này, cậu chưa học câu làm người phải biết cúi đầu sao? Ngày nào cũng bị đánh rách ra rách thịt như thế, chưa tìm được đường về thì có khi cậu đã bỏ xác ở đây rồi.”

Phong cắn môi, cơn đau dâng lên khắp tứ chi khiến hắn không có cách nào phản bác được, chỉ còn cách nghe theo lời Kiệt tiếp tục công việc. Thi thoảng hắn liếc sang chỗ ‘con côn trùng’ kia, ánh mắt không giấu được nét hận thù. Nào có phải hắn chọc giận gì cô ta đâu chứ? Chẳng phải cô ta cứ kiếm chuyện gây sự với hắn mỗi ngày sao?

Hận này Kỳ Phong hắn sẽ nhớ lấy. Nên biết rằng hắn chẳng phải hạng người dễ thù vật ai, mà đã thù thì trước sau gì cũng phải thanh toán luôn một thể.

Lúc mặt trời khuất bóng hắt thì ca làm việc của Phong và Kiệt cũng kết thúc. Kiệt biết hắt đã đuối sức rồi, bèn nhận lấy trọng trách dìu hắt ra suối. Hắt thấy thế cũng chẳng thèm nói gì, để mặc cho cậu ta nửa khiêng nửa vác mang đi. Giờ thì hắt chỉ mong chớp mắt một lúc thôi.

Ánh trăng ở nơi này rất khổng lồ, nửa xanh nửa đỏ bao trùm lấy khu rừng đang chìm trong tĩnh lặng. Thi thoảng đâu đó ngoài xa lại nghe được những âm thanh lạ lùng, có khi tựa như tiếng sói hú, lúc lại rền rĩ như tiếng thì thào của ai đó. Nếu là lần đầu tiên đến đây hắt hắt sẽ lo sợ đến phát run mất.

Thế nhưng Kỳ Phong đã ở nơi này non cả tháng trời. Tiếp xúc với những sinh vật kỳ quái, những loài thực vật to như ở thời cổ đại, dần dần hắt cũng đã quen với những thứ hoang đường đến không thể tin được. Chẳng phải bản thân việc hắt hiện diện ở nơi này đã là một câu chuyện hoang đường rồi đó sao?

Phong vẫn nhớ như in, một ngày cách đây không lâu hắt cùng Tâm Du, Khải Kiệt và Ngôn Chi còn háo hức chuẩn bị hành lý cho chuyến du lịch này. Nôm na thì chỉ có ba người kia là háo hức thôi, còn bản thân hắt thì hồi hộp chết đi được. Lúc ấy hắt vốn chỉ nghĩ, chuyến đi này chính là cơ hội để hắt tìm được Eden của hắt.

Thế nhưng việc bất ngờ thì chẳng ai đoán được. Hòn đảo họ muốn đến là đảo nằm ở vùng hải lý xa nhất nước, vốn chẳng có mấy người ở. Địa thế đảo này cũng khá hiểm trở, sóng và thủy triều rất mạnh, có khi phải đến mấy ngày mới có thuyền ra được đến đảo. Nhóm bốn người họ ở lại đất liền mấy ngày, năn nỉ hết lời mới có một thuyền dân đồng ý cho họ quá giang. Thế nhưng chiếc thuyền dân này vốn nhỏ tí, trông lại cũ kỹ như thế thì làm sao chịu nổi một con sóng lớn? Ngôn Chi vì thế cũng hơi chần chừ, cô nàng nghĩ ở lại đất liền để chờ một chuyến thuyền khác. Xét thấy an nguy của cả bọn, Phong cũng đành đồng ý.

Đến ngày thứ ba, rốt cuộc cũng có một chiếc tàu cá chuẩn bị ra đảo. Tâm Du nhờ khả năng thương thuyết của mình cuối cùng cũng thuyết phục được chủ thuyền đồng ý đưa họ đi kèm, chi phí dĩ nhiên chẳng rẻ chút nào.

Cả đời Phong chẳng bao giờ đi tàu cá, hắt cũng chưa từng vượt qua một quãng đường biển lớn đến thế bao giờ. Thế nên kết quả hiển nhiên là hắt say sóng đến bẹp dí, suốt mấy tiếng đồng hồ chỉ còn cách la hét trên tàu. Tâm Du và Khải Kiệt phải liên tục thoa thuốc xoa dầu cho hắt. Lúc hắt vẫn còn mơ màng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ai đó hét lên, rồi chẳng biết điều gì xảy ra thì đã thấy cả người chìm trong nước.

Khả năng đi biển của Phong vốn tệ, bơi còn tệ hơn. Vốn hắt chẳng biết bơi, nơi đây lại là vùng biển sâu không thấy đáy. Hắt cứ thế uống nước biển đến bất tỉnh, may mắn thế nào mới được Khải Kiệt túm lấy ném vào một mảnh gỗ thuyền trôi nổi. Thế là giữ được cái mạng.

Tỉnh lại thì đã nhận ra mình đang ở vùng đất quái quỷ này. Tay chân hắt bị người ta trói chặt, quẳng vào một căn phòng nhỏ bốc mùi nồng nặc. Ngồi xếp lớp bên cạnh là Tâm Du, Khải Kiệt và Ngôn Chi. Hắt thấy thế cũng thở phào một hơi. Trải qua kiếp nạn lớn đến thế mà cả bọn vẫn còn sống, ngay cả người theo chủ nghĩa vô thần như hắt cũng muốn chấp tay cảm ơn ông trời mất thôi.

Sau đó hắt mới biết được con tàu cá kia đi được hơn nửa đường thì va phải tảng đá ngầm, trên tàu lại chỉ có vài chiếc áo phao cứu hộ. Bọn thuyền viên thấy thế mỗi người đều tranh thủ gom áo phao nhảy đi cả. Hắt thì nửa mê nửa tỉnh, cả Du, Kiệt, Chi đều lần đầu tiên gặp cảnh tượng thế này, không tránh được sợ hãi. May mà tàu đập phải đá ngầm, nhiều đoạn bị vỡ ra, trôi lênh bênh trên biển. Kiệt thấy thế bèn đẩy cả đám người lên hai mảnh ván to nhất, nhờ thế mới giữ được mạng.

Vốn lúc ra đảo bọn họ có mang theo một ít thức ăn bên người, vật dụng trong balô thì chẳng biết rơi ở đâu hết cả, họ đành dựa vào mấy gói lương khô đó mà vật vờ trên biển mất hai ngày.

Kỳ Phong vốn đã khó chịu từ lúc lên tàu, bấy giờ lại gặp phải cảnh phơi nắng chói chang suốt thời gian dài, cuối cùng cũng phát sốt. Thế nên hắt cứ mơ màng trên mảnh ván mà chẳng có dấu hiệu tỉnh lại, cũng bỏ qua phần kinh ngạc nhất.

Theo lời Khải Kiệt, đến ngày thứ ba, bọn họ dùng hết lương khô, cũng chẳng còn chút hy vọng nào sẽ gặp thuyền đến cứu, ngồi thất thểu trên mảnh ván thì may mắn thế nào lại nhìn thấy đất liền. Lúc ấy cả Kiệt lẫn Du đều vui mừng đến mức chẳng còn lý trí, sao lại nhớ được việc mấy trăm hải lý quanh đây làm gì có hòn đảo nào kia chứ? Họ cứ thế vừa vẫy vừa nhanh chóng đẩy ván vào bờ. Cập đến bờ thì trời cũng đã sụp tối, họ đứng trên bờ biển, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt như vừa lạc vào xứ phù thủy.

Không lồ. Hẳn chỉ có từ này để diễn tả mọi thứ quanh đây. Làm gì có gốc cây nào to đến thế kia chứ? Cả đến vòng tay của năm sáu người ôm cũng không xuể. Mà không phải một cây, trước mặt họ là cả rừng cây như thế. Tán cây to đến mức che khuất mọi thứ xung quanh, cả rừng dây leo to bằng cả cột nhà rũ xuống, để lại con đường phía dưới chỉ là một mảnh tối tăm heo hút, sâu đến vô cùng tận.

Ngôn Chi lúc này đã sợ đến run rẩy. Cô nép vào bên cạnh Khải Kiệt đang công Kỳ Phong, ánh mắt lo ngại liếc nhìn xung quanh. Khi nhìn lại mặt biển phía sau lưng, cô suýt chút nữa hét lên kinh ngạc.

Mặt trăng to đến khủng khiếp, gần như chiếm trọn nửa đường chân trời. Ánh sáng của nó không bị khúc xạ mà cứ ngạo nghễ vươn thẳng trên nền mặt biển tối đen, từng tia sáng cứ thế theo làn sóng trôi xa, gợn lên bao nỗi kỳ dị ám ảnh. Chi kinh ngạc đến bất động, cô cứ đứng đờ đẫn nhìn vào ánh trăng như thể hóa đá, cho đến khi cả Tâm Du cũng nhìn thấy sự bất thường này.

Không ai nhớ điều gì đã xảy ra. Dường như cả Khải Kiệt cũng bị ánh trăng dị thường kia hút lấy, rồi như bị lạc trong làn sương mờ ảo, tất cả họ đều mất đi tri giác. Tỉnh lại thì đã ở trong căn ngục tối kia.

Mãi mấy ngày sau đó khi hai người khác bị quăng vào phòng thì bọn Kỳ Phong mới có cơ hội tiếp xúc với con người. Cũng chẳng dễ dàng gì, người nơi đây tuy hiểu được những gì bọn Tâm Du nói, nhưng diễn đạt lại nhằng nhịt khó hiểu đến khôn cùng.

Thông qua chút thông tin tìm hiểu được, bọn Tâm Du mới biết nơi họ đang ở có một cái tên rất thần thánh: Rừng Địa Đàng. Đây là địa phận của tộc Âm Tiên trong cuộc chiến tranh giành lãnh thổ với các chủng loài khác.

Do nhóm Phong thật sự cũng chẳng hiểu Âm Tiên là giống gì, thế nên họ đành phải mua chuộc hai người kia bằng chiếc nhẫn ngọc trai của Tâm Du. Cô nàng xót chết đi được, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Phong và Kiệt, cô cũng chẳng dám có ý kiến gì nữa.

Nghe đâu, vùng đất là nơi tồn tại của các chủng loài khác nhau. Đông đảo nhất trong số đó là tộc Người, tộc Tiên và tộc Quỷ. Ngoài ra còn có rất nhiều chủng loài khác rải rác đây đó, thế nhưng số lượng các loài này không nhiều, cho nên có thể dựng thành vương quốc hùng mạnh thì chỉ có ba chủng tộc nói trên mà thôi.

Thuở xa xưa, nơi đây từng nằm dưới sự thống trị của tộc Tiên và tộc Người. Hai tộc lớn này chia nhau những vùng đất trù phú nhất, xây dựng thành Nhân Quốc và Tiên Quốc. Bao đời nay đều có quan hệ rất tốt, cho đến khi tộc Quỷ trỗi dậy.

Thực tế, mấy trăm năm trước đây tộc Quỷ cũng không lớn mạnh như bây giờ. Thế nhưng sau đó, một tướng thuộc bộ tộc Quỷ đã phát hiện ra rằng một con mồi bị anh ta hút máu không chết lại có những biểu hiện giống người trong tộc. Nhờ việc này, nhân số bộ tộc bành trướng nhanh chóng, đến nay đã có thể đoạt được hai thành ở phía nam, lực lượng có thể nói là khiến các tộc khác cũng phải dè chừng.

Tộc Quỷ phát triển mạnh mẽ đe dọa đến quyền lợi của hai vương quốc còn lại. Hai nước này quyết định liên minh để diệt cái gai trong mắt. Tuy nhiên lúc này ngay cả trong nội bộ tộc Tiên cũng có mâu thuẫn. Một bộ phận đi theo phương án diệt trừ tộc Quỷ, bộ phận còn lại cho rằng mấy trăm năm nay, con người phát triển vững mạnh, đe dọa đến thiên nhiên cũng chẳng phải giống loài tốt lành gì. Vì thế cuộc chiến này hiển nhiên cứ để Người và Quỷ tham chiến thôi thì hơn. Tộc Tiên chỉ cần đứng một bên là được rồi.

Vì vấn đề này, Tiên tộc lại nảy sinh tranh cãi, sau cùng trở thành cuộc chiến phân chia quyền vị. Tiên tộc từ đó chia ra thành hai giống loài: Âm Tiên và Tiên Nhân. Âm Tiên là những tiên theo chủ nghĩa không can thiệp vào chiến tranh, họ tiếp tục chiếm giữ Rừng Địa Đàng, chỉ quan tâm phát triển cuộc sống của tiên trong tộc. Mọi con người đi lạc vào địa phận của Âm Tiên, nếu bị bắt đều trở thành nhân công giúp họ xây dựng công trình. Dĩ nhiên ở chiều ngược lại, họ cũng không bao giờ bước vào lãnh thổ con người.

Tiên Nhân, là những Tiên còn lại theo chủ nghĩa thân cận với con người. Số lượng họ vốn ít, lại không có lãnh thổ để phát triển nên ngày càng hiếm dần. Thế nhưng năng lực của họ mạnh hơn Âm Tiên rất nhiều. Họ ngao du khắp các miền lãnh thổ, đôi khi giúp con người chống lại các thế lực của Âm Tiên và Quỷ tộc. Cũng có lúc họ nhận vài đệ tử là con người, sau đó truyền thụ pháp thuật cho họ. Dĩ nhiên con số này là vô cùng hiếm.

Thế nhưng, chiến tranh cũng chẳng vì sự kiện Tiên Quốc tan rã mà không phát sinh. Trận địa lúc này chỉ còn hai chủng tộc tham chiến là Người và Quỷ, vì thế lại trở nên khốc liệt hơn bao giờ hết. Trận chiến dày dụa mãi suốt 100 năm, con người dần rơi vào thế yếu. Năm năm trước, vua của Nhân Quốc mới đạt được thỏa thuận đình chiến bằng cách lấy Vực Tinh Linh làm mồi, nhượng cả Cánh Đồng Bất Tận và Núi Tiên Tri cho tộc Quỷ. Đây có thể xem là hai vùng trù phú nhất trên tất cả lãnh thổ Nhân Quốc. Bằng cách này, tộc Quỷ gần như đã thống trị toàn bộ phía nam lục địa. Nhờ thế mà nhân gian mới yên ổn được vài năm.

Nơi bọn Kỳ Phong bị bắt chính xác là bìa rừng Địa Đàng, địa phận của Âm Tiên, thế nên chẳng mấy khó hiểu khi chỉ mấy hôm sau, cả bọn đã bị kéo ra ngoài phân xử trước một đám con trùng có cánh đặng đặng sát khí.

“Để xem, bảy ngày rồi, chỉ ăn thức ăn mà không hút máu, có thể an tâm không phải người của Quỷ tộc.”
-Một con con trùng mình người cánh bướm khê lượn đến, chăm chú quan sát hẳn –“Đi, đẩy hai gã này lên suối khai thác đá. Con hai con bé này nữa, đẩy lên làm nhân công hết cả đi.”

Shit. Kỳ Phong suýt chút đã mắng ra tiếng. Bọn chúng dám bắt hẳn làm nhân công à?

Thế nhưng chẳng hiểu sao, cả cơ thể hẳn cứ như mơ ngủ, ngoan ngoãn nghe theo lời của tên Âm Tiên dẫn đầu như thể bị điều khiển. Mãi khi đến được khu vực con suối kia thì hẳn mới giật mình tỉnh ra.

“Đừng manh động, bọn họ có phép thuật đấy.” –Khải Kiệt đứng bên cạnh vừa nhìn thấy đã huých vào vai hẳn –“Họ cảm nhận được người nào có tư tưởng kháng cự, sau đó sẽ thi triển pháp thuật lên người kẻ đó. Cậu biết khôn thì chịu khó nghe lời một chút đi. Ai biết được nếu họ không điều khiển mà ám gì đó với chúng ta thì biết làm thế nào.”

“Khỉ thật. Cậu tưởng mình đang xem Harry Potter thật đấy à?” – Phong cau mày quát, nhưng ánh mắt cảnh cáo của Tâm Du lại khiến hẳn im bật.

Cô chị hẳn mọi khi đều rất vô tư, thế mà lúc này lại lộ vẻ nghiêm trọng thế này hẳn cũng không phải là lúc có thể đùa được.

Phong cắn môi, lại tiếp tục rẽ bước theo đám nhân công đang đứng đó chờ giao việc.

Chẳng lẽ cuộc đời hẳn cứ thế trôi qua ở đây sao?

...

Cuộc sống của bọn họ ở rừng Địa Đàng thoảng chốc đã trôi qua gần cả tháng. Mỗi ngày nam thì khuân vác chuyển đá, nữ thì trồng cây chăm rừng, tuy cũng xem như bị quản thúc chặt chẽ, thế nhưng trừ việc thỉnh thoảng nữ Âm Tiên quản nhân công kia gây khó dễ cho Phong thì những người còn lại cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

Tối đến, đám nhân công bị bắt được chia thành hai nhóm riêng, phụ nữ ở căn nhà tranh gần suối trong khi đó đàn ông thì ở khu vực khai thác đá phía trên, cách đấy hơn nửa dặm. Không có quá nhiều người canh gác bọn họ, hiểu theo cách của những nhân công khác thì tất cả tù binh ở đây đều bị ếm một loại bù bắt đi bất dịch, khiến họ không thể nào bước ra khỏi khu rừng được.

Nhóm Phong và Tâm Du thường gặp riêng mỗi tối để bàn bạc về cách thức thoát khỏi vùng đảo này. Thế nhưng giống như cây kim trong đám thóc, cứ mỗi lần họ nghĩ ra phương pháp nào đó thì y như rằng sẽ có một vài nhân công bị bắt theo đúng cách đào thoát ấy. Mà hình phạt dành cho kẻ đào tẩu lại rất thảm khốc, sự việc này càng khiến cả nhóm phải dè chừng.

Cũng chẳng nhớ là bao nhiêu lâu, lúc Tâm Du vạch đến vạch thứ 30 trên gốc cây, biểu thị cho 30 ngày họ tồn tại ở nơi này, rốt cuộc hy vọng mong manh trong lòng mỗi người cũng dần héo rũ.

Phong cứ tỉnh tỉnh mê mê như thế một lúc, mãi đến khi Khải Kiệt tát nước vào mặt thì hẳn mới lấy lại tinh thần đôi chút. Lúc này Kiệt đã vừa kéo vừa lôi hẳn ra được bờ suối, cậu ta xé mấy mẩu áo rách rưới trên người hẳn ra, rửa sạch dưới làn nước rồi mới kiểm tra vết thương lại một lần nữa. Thấy Phong cau mày nhăn nhó, đến cả Kiệt cũng bật cười: “Cậu thật là, sao tất cả mọi người đều làm việc thì chẳng sao, chỉ có cậu là bị cô ta để ý thế hả?”

“Còn không phải nó để ý mình còn gì?” –Phong cúi kính đáp, đoạn giật lấy mảnh vải trong tay Khải Kiệt rồi bước sâu hơn vào lòng suối. Thế nhưng ban nãy hấn chà xát mạnh quá, giờ nước vừa chạm phải vết thương, hấn đã rít lên âm ỹ.

“Từ từ, chậm chậm thôi, để mình xem.” –Khải Kiệt thấy thế cũng nhảy ngay xuống nước, vừa thấy vết thương của Phong, cậu đập tay vào vai hấn, cố nén cười –“Thằng khỉ, có ai sợ nước như cậu không chứ, chỉ có chút nước lạnh thôi mà đã rên ư ử rồi.”

“Còn không phải tại nó?”

“Biết rồi biết rồi. Là tại cô ta sinh sự. Cậu đúng hết, được chưa?”

Nghe thấy cậu bạn ở bên cạnh vỗ về như thế, Kỳ Phong mới nguôi bớt cơn bực trong lòng. Dưới ánh sáng heo hắt lan tỏa giữa dòng suối lạnh lẽo, bóng hai chàng trai càng trở nên hài hòa hơn bao giờ hết.

Trăng lên cao, thế nhưng ở khoảng giữa của mảnh rừng âm u này, thật khó để luồng ánh sáng tinh khiết ấy có thể chạm đến được mặt đất. Không gian im ắng đến dị thường, thậm chí không có lấy tiếng một con côn trùng vo ve qua lại. Thi thoảng mới nghe được tiếng sỏi hú từ nơi sâu thẳm nào đó vọng về, dường như cũng là dấu hiệu duy nhất của sự sống tồn tại trong đêm tối mịt mịt này.

Bằng bó lại vết thương đau vào đây, Phong và Kiệt nán lại bờ suối thêm một lúc lâu nữa để đợi cho đám nhân công đang kia về nhà tập thể trước. Dù rất cố gắng nhưng cả hai vẫn không thể hòa nhập với con người bản xứ nơi này, đừng nói chi là giống loài có cánh bé tí ti thích ra lệnh kia. Thông thường những gì họ truyền đạt đều rất khó để bọn Kỳ Phong hiểu, thế nên chỉ có thể giao tiếp với nhau bình thường thì họ đã tạ hơn trời đất rồi, còn dám nói gì đến kết bạn kia chứ?

Đó là chưa kể, bọn nhân công ở đây cũng chẳng phải hạng tốt lành gì. Đã mấy lần Phong bắt gặp có vài tên có ý đồ xấu với Tâm Du và Ngôn Chi. Cũng may là bọn hấn tuy không phải đối thủ của Âm Tiên, thế nhưng vài miếng võ mèo quào để dọa cho bọn nhân công hoảng sợ thì chẳng thành vấn đề.

Hơn nửa giờ nữa, nhắm chùng đã đến giờ sang bên khu phụ nữ dùng cơm tối với Chi và Du, Khải Kiệt mới kéo Phong dậy. Ánh mắt cậu chàng hơi dừng lại ở một mảng gì đó trôi lênh bênh trên mặt suối, trông như thể chiếc chần bị vứt bỏ, thế nhưng dưới ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn đom đóm này, cũng thật khó để bọn họ nhận ra đó là gì.

Bấy giờ Phong cũng nhận ra ánh mắt khác lạ của Khải Kiệt, hấn chẳng nghĩ ngợi gì, cứ thế mà lao thẳng xuống dòng suối cạn, chăm chăm quan sát cái túi lênh bênh kia một lúc, cuối cùng hạ giọng: “Là người đấy, Khải Kiệt, lại đây xem đi. Cô ta còn sống.”

Nghe thấy thế Khải Kiệt cũng nhảy xuống suối giúp Phong kéo ‘cái người’ kia lên. Hóa ra phía dưới cô ta là một khúc gỗ to, nhờ thế nên dù trôi dạt từ nơi khác đến nhưng vẫn không bị chìm được. Hai tên con trai hò hực kéo cô ta lên đến bờ. Kiệt giữ người một lúc, chăm chú nhìn dáng vẻ cô gái vừa được họ cứu lên. Hơi thở mềm mại yếu ớt, mái tóc rũ xuống che lấy một phần của dung nhan thanh nhã. Hàng mi cong lúc này khép nghiền lại, im lìm bên dưới vầng trán đã lấm tẩm mấy cọng tóc ẩm ướt. Giữa trán cô đình một chuỗi trang sức kỳ lạ, dưới ánh đèn trông càng óng ánh như hổ phách.

“Thằng khỉ này.” –Kiệt đập vào vai Phong, cười đầy ẩn ý–“Còn đang tự hỏi cái thằng chẳng bao giờ xen vào chuyện bao đồng như cậu sao lại bỗng dưng nổi hứng muốn cứu cô ta chứ? Hóa ra là con gái lại xinh đẹp như vậy.”

“Im đi. Nghĩ ai cũng như cậu chắc.” –Phong cúi kính quát. Ánh mắt hấn lại dừng lại trên vầng trán cô gái, vẻ nghiêm túc này khiến Kiệt hơi khó hiểu, song cũng ngập ngừng góp ý.

“Để cô ta ở đây không được đâu. Nếu lọt vào tay bọn người Âm Tiên thì mệt lắm.”

“Mình biết gần đây có một cái hang nhỏ, đặt cô ấy vào đó tạm cũng được. Lát nữa sang chỗ Tâm Du về, chúng ta mang một ít thức ăn để sẵn cho cô ấy, tối mai lại quay lại.”

“Còn nói không quan tâm đến người ta?” –Kiệt trêu.

Phong chẳng nói chẳng rằng, chỉ hậm hừ xốc cô gái trên tay, khệ nệ đi về phía hang bỏ hoang. Kiệt thấy thế cũng chẳng bỏ mặc hấn được, vội vàng chạy theo. Còn ai hiểu hai chị em nhà này hơn cậu ta chứ? Bình

thường thì lòng bông là thế, nhưng nếu đã nghiêm túc vào việc gì đó thì có nghĩa là việc này rất trọng đại. Thế nhưng cô gái này thì dính dáng gì tới Phong nhỉ?

Kiệt gãi gãi đầu, nhưng cậu ta nghĩ mãi mà vẫn không ra, ngược lại còn vì thế mà bị bỏ một đoạn xa, đành cố gắng tăng tốc.

—Hết chương 6—

7. Chương 7: Gặp Lại Eden

Dù đã để lại thức ăn cho cô gái nọ, thế nhưng để một cô gái đang bị thương ở tạm nơi rừng núi nguy hiểm thế này thật sự khiến Phong và Kiệt không mấy an tâm. Xế chiều hôm đó, vừa xong việc, họ cũng chỉ kịp lấy ở chỗ Tâm Du vài mẩu thức ăn vụn rồi chạy ngay đến hang núi. Tâm Du đối với hành động kỳ bí của hai cậu chàng cũng có vẻ nghi ngờ, thế nhưng công việc của cô vốn là nấu thức ăn rồi chia từng phần cho bọn nhân công, lúc này lại là thời gian cao điểm nhất nên cũng chẳng kịp hỏi han gì.

Phong và Kiệt đến nơi thì cô gái nọ đã tỉnh dậy. Cô ta ngồi trong góc, chẳng biết moi đâu ra một cây gươm ngắn chìa về phía hai người đây cảnh giác. Phong thấy thế hơi cau mày, Kiệt lại nhanh nhẩu vỗ vai cậu bạn, bước ra giới thiệu trước: “Bình tĩnh nào, chúng tôi là người hôm qua đã cứu cô đó. Chúng tôi chỉ tạt qua xem cô đã tỉnh hay chưa thôi.”

“Là các anh cứu tôi?” –Cô gái nheo mắt nhìn bộ trang phục rách rưới trên người cả hai, vẻ không mấy tin, nhưng sau đó lại nhìn thấy túi thức ăn bốc mùi thơm mà Phong đang cầm trên tay, sự cảnh giác cũng lơ lửng phần nào. Cô hạ mũi kiếm xuống: “Các anh nhìn thấy tôi lúc nào? Hiện giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Tôi qua chúng tôi thấy cô bị trôi dưới hạ lưu dòng suối. Đây là rừng Địa Đàng.” –Phong nói, hấn ta bước đến gần hơn, đặt túi thức ăn xuống phần đá nhô lên, đoạn quay lại chìa tay ra trước mặt cô gái –“Tên tôi là Kỳ Phong, cậu ta là Khải Kiệt, còn cô?”

Hành động của hấn khá nhã nhặn, thế nhưng không chỉ khiến cô gái bất ngờ mà cả Khải Kiệt theo sau đó cũng há hốc mồm. Đây thật sự là Phong đó sao? Thằng nhãi này đã bao giờ đi bắt chuyện với người khác đâu nhỉ? Nghĩ thế song Kiệt cũng chỉ cười cười đáp lại, lòng vẫn mơ hồ chưa hiểu được hành động của Phong thế là có ý gì.

“Tôi là Vân Tình.” –Mãi một lúc, cô nàng kia mới ngấp ngừng lên tiếng, nhưng cũng không để ý đến bàn tay hấn đang chìa ra –“Cảm ơn các anh đã cứu tôi. Các anh là... nhân công của bọn Ám Tiên sao?”

“Chúng tôi từ nơi khác đến, vừa lạc đến đây thì đã bị bọn Ám Tiên bắt rồi. Bọn tôi ở đây cũng đã một tháng.” –Phong đáp vội, ánh mắt lóe lên một tia sáng, nếu không phải Kiệt là đứa hiểu Phong nhất, hấn cậu ta cũng chẳng kịp nhận ra –“Cô cứ ở lại đây, đừng đi lung tung. Nếu bị bọn Ám Tiên bắt thì tôi cũng chẳng có cách nào giúp cô đâu.”

Về mặt hấn rất chân thành, lại ăn nói đâu vào đấy khiến Vân Tình ban đầu còn có vẻ dè chừng, sau đó thì thoải mái hơn hấn. Phong và Kiệt bày thức ăn mang đến cho cô, lúc ấy mới nhận ra dường như chân cô bị thương, không cách nào di chuyển được. Cả hai người đều không rành việc chữa thương, cũng may Vân Tình biết một ít thuốc, cô mô tả lại hình dáng cho bọn họ rồi nhờ họ hôm sau đi tìm giúp. Được vài ngày thì vết thương đỡ sưng hấn.

Ngày thứ ba, miễn cưỡng Vân Tình đã có thể chống gậy di chuyển vòng vòng quanh hang động. Thế nhưng Phong không muốn cô bị Ám Tiên chú ý nên dặn dò cô đừng đi ra ngoài. Thái độ chu toàn của hấn khiến cô càng tin tưởng hấn hơn.

Phong và Kiệt cứ lén lút như thế, hiển nhiên chẳng mấy chốc đã khiến Tâm Du sinh nghi. Nhưng cô chưa kịp hỏi thì hôm sau đã xảy ra biến cố.

Tối hôm ấy, Phong và Kiệt mang thức ăn đến hang động cho Vân Tình như thường lệ. Khi họ vừa đến cửa hang thì mỗi người đã bị một thanh kiếm chìa vào cổ, còn chưa kịp hiểu gì, tiếng Vân Tình đã vang lên: “Đừng làm hại họ, là bọn họ đã cứu em đấy.”

Tên lính đứng trước mặt Phong hơi ngập ngừng, lại nhìn về ánh sáng trong hang để chờ lệnh, lúc cái bóng của gã nhích ra mở rộng tầm nhìn, suýt chút nữa Phong đã thét lên vì kinh ngạc.

Trong hang động vốn lập lòe ánh đèn đom đóm giờ lại sáng rực như được thắp bởi hàng trăm cây đèn, ánh sáng roi roi bờ đá lạnh lẽo, để lộ ra một nhóm người ngồi bên trong. Một trong số đó là Vân Tình, cô nàng vẫn ngồi dưới tảng đá mà hôm nọ Khải Kiệt khiêng vào, gương mặt đầy rạng rỡ. Bên cạnh cô là hai thanh niên mặc áo choàng dài, vóc người cao ráo, khí chất vương giả đến bức người. Cả hai đều giương cặp mắt nhìn Phong và Kiệt đầy đánh giá.

Nhưng người Phong để ý nhất lại là một cô gái đang ngồi trên bục đá còn lại trong hang. Vóc dáng cô nhỏ nhắn, thu lại bên dưới tấm áo choàng màu lam lung linh ẩn hiện như nước, thế nhưng từng đường nét trên mặt đó, đến nằm mơ Phong cũng chẳng thể nào quên được.

Eden. Thật sự là Eden của hần sao? Hần lạc đến vùng đất kỳ lạ này, gặp biết bao chuyện nguy hiểm, thậm chí chưa từng dám nghĩ có thể gặp lại cô. Thế mà, vào lúc đã hoàn toàn mất hết hy vọng thế này, cô lại thật sự đứng trước mặt hần?

“Là hai người này cứu em à?” –Eden thản nhiên nhìn hần một lúc, sau đó quay sang Vân Tình, giọng nói lạnh như mang theo một làn băng mỏng –“Nhân công của Âm Tiên?”

“Hân Vũ, họ không phải người ở đây. Họ từ vùng khác tới.” –Vân Tình đáp lời, cũng không thèm quan tâm về đề dẫn của Phong hay ánh mắt sững sốt của Kiệt –“Mấy ngày nay em trò chuyện với họ, họ biết rất nhiều thứ kỳ lạ, lại có công cứu em. Hay chúng ta giải bùa cho họ nhé.”

“Công chúa à, tùy tiện giải bùa cho nhân công của Âm Tiên là vi phạm hiệp ước. Nếu để bọn họ biết được thì chúng ta không xong đâu.” –Một trong hai gã vẫn đứng im lặng từ nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng –“Hơn nữa chúng ta còn đang có việc phải giải quyết, nếu dẫn theo bọn họ e rằng...”

“Không phải lần này đã tìm sai hướng rồi sao? Dù sao tôi cũng bị thương rồi, phải trở về thành tỉnh dưỡng ít ngày thì mới hồi phục được. Hơn nữa chúng ta không thể nhận ơn của người ta mà không báo, phải không phải không Hân Vũ?”

Thái độ nũng nịu của Vân Tình khiến Khải Kiệt vừa thoát khỏi kinh ngạc cũng phải rùng mình. Qua mấy ngày tiếp xúc, Vân Tình tuy không đến nỗi quá xa cách nhưng vẫn luôn giữ vẻ lạnh nhạt trước mặt cậu ta. Thế mà vừa quay người đi đã thế này? Chẳng lẽ đó mới thật sự là bộ mặt thật của cô nàng này sao?

Cậu tinh ý liếc sang Phong, vừa định thăm dò ý kiến cậu bạn thì đã nhận ra ánh mắt Phong vẫn đăm đăm nhìn vào “Eden”. Kiệt thầm thở dài, bỗng đứng lại có cảm giác mình vừa vướng vào một mớ hỗn độn không sao giải thích được.

Bên trong hang động, dường như Hân Vũ không thể chịu nổi thái độ làm nũng của Vân Tình nữa, bèn ngoắc tay cho hai tên đứng bên cạnh ra, đoạn hướng ra cửa nói: “Cho họ vào đây đi.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo ngữ điệu uy quyền khó che giấu. Khải Kiệt được hai tên lính dẫn vào, vẫn không khỏi lo lắng quan sát Kỳ Phong.

Chuyện này... đến cả cậu ta còn chưa biết phải làm thế nào kia mà.

Từ cửa động vào trong chỉ có vài bước thôi, thế nhưng với Kỳ Phong đó tựa như ngàn bước chân xuống địa ngục. Hần không nói được cảm giác đang dâng lên trong lòng lúc này là gì? Hồi hộp, mừng rỡ, hay lo sợ. Eden của hần sẽ làm thế nào khi đối diện với hần đây? Liệu cô có biết hần đã tìm kiếm cô bao nhiêu, đã lo lắng cho cô đến phát điên thế nào? Hần phấn khích đến là thế, nhưng tại sao cô gặp hần lại có dáng vẻ nhàn nhạt như vậy? Chẳng lẽ cô vẫn còn giận hần sao?

Hần đứng trước mặt cô như thể bị ngăn cách bởi hai tầng thế giới. Dáng vẻ cô vẫn vậy, tuy nhiên lại mang theo một vẻ lạnh nhạt chưa từng xuất hiện khi ở bên hần. Cô là ai? Là người của vùng đất này sao?

“Tò gan, thấy công chúa còn không chào?” –Gã áo trắng lúc này vừa lên tiếng lại trừng mắt nhìn hắn. Hắn mặc, trong mắt hắn lúc này chỉ có mỗi Eden, Eden của hắn mà thôi.

Hắn quan sát cô rất kỹ, thế nhưng cô chỉ nhàn nhạt đánh giá hắn. Thấy hắn vẫn chẳng thềm động đậy, cô xua tay, ra hiệu cho gã kia tránh ra, đoạn hạ giọng: “Hai người đã cứu em gái tôi. Nó nói muốn giải bùa cho hai người, để hai người rời khỏi đây xem như trả ơn. Hai người có ý kiến gì không?”

Cả người Kỳ Phong khẽ run rẩy. Cô nói vậy là có ý gì?

Song Khải Kiệt lại nhanh trí hơn hắn rất nhiều. Vừa nghe đến đây, cậu ta đã chen ngang, cung kính nói với Eden, cứ như người trước mắt không phải là cô gái từng nấu cơm cho cậu ta ăn vậy: “Chúng tôi từ nơi khác đến, lại bị Âm Tiên bắt làm nhân công ở đây. Cứu Vân Tình chỉ tình cờ thôi. Không có ý gì khác. Vốn chúng tôi còn hai người nữa, một là chị cậu ấy, hai là bạn gái tôi. Họ vẫn còn bị giam ở căn nhà tập thể bên kia. Nếu các người đã có ý...”

“Hỗn láo, công chúa đã ngổ lồi, người còn dám ra điều kiện sao?” –Gã thanh niên lúc này lại nhảy vào, trong khi gã còn lại này giờ vốn im lặng cũng đưa tay lên vuốt cằm, cười cười nhìn Kiệt đầy ẩn ý. Hân Vũ thấy thế cũng chỉ khoác tay, giọng nói trong trẻo ngân lên.

“Hạ Dương, tôi tự có cách xử lý.” –Đoạn quay sang Kiệt mỉm cười tiếp –“Chúng tôi phải đi vội. Thế này vậy. Anh trở về gọi hai người kia đến đây. Tôi sẽ giải bùa chú cho các người cùng lúc. Sau đó mọi người có thể tự do theo tôi rời khỏi đây được rồi. Nhưng phải nhanh lên một chút. Trước khuya nay chúng ta phải khởi hành rồi.”

Khải Kiệt nghe thế thì mừng còn hơn bất được vàng, vội cảm ơn rồi kéo tay Kỳ Phong, sợ thằng nhãi này lại xúc động làm hỏng chuyện. Thế nhưng hóa ra cậu ta lo lắng thừa, dáng vẻ Kỳ Phong vẫn rất bình tĩnh. Hắn ta nhìn đăm đăm Hân Vũ một lúc, sau đó cũng cắn môi cảm tạ, rồi bước theo sau Khải Kiệt.

Ra đến đường mòn, Khải Kiệt mới thở phào được một tiếng. Cậu quay sang bảo Kỳ Phong: “Mình biết cậu đang nghĩ gì, thế nhưng cơ hội từ trên trời rơi xuống này thì không thể manh động được. Cho dù cô ấy có thật sự là Eden hay không, chúng ta cũng phải ngoan ngoãn một chút. Đợi giải xong bùa chú, thoát khỏi đám Âm Tiên này rồi, cậu muốn làm gì mình cũng không phải đối. OK chứ?”

Phong cắn môi, mãi một lúc hắn mới bật ra được mấy tiếng ngang ngạnh: “Cô ấy thật sự là Eden. Mình chắc chắn chuyện đó.”

Thật nực cười, làm sao có chuyện hắn nhìn nhầm cô được kia chứ? Hắn đã từng ôm cô vào lòng hàng đêm liền, nghe giọng nói trong trẻo của cô liếng thoát bên tai, cảm nhận mùi hương thanh nhã tỏa ra từ sâu thẳm trong cô. Những điều ấy, cho dù nhắm mắt lại hắn vẫn có thể nhận ra được, huống chi cô lại đứng trước mặt như thế.

Nhưng mà, điều khiến hắn cảm thấy đau xót hơn nữa là, cô lại làm như không quen biết hắn.

Phong thừa nhận mình chẳng phải người tốt lành gì, hắn dĩ nhiên chẳng vô duyên vô cớ cứu Vân Tình. Chẳng qua là lần đầu tiên gặp cô ta, hắn đã nhận thấy lối phục trang quen thuộc từng có ở Eden vào hôm đầu tiên ấy. Cả vòng trang sức bằng đá quen thuộc trên tóc kia nữa, chỉ khác mỗi của Eden là màu lam còn Vân Tình là màu hổ phách mà thôi.

Hắn đoán cô gái này có quan hệ với Eden, vì thế vẫn cố đối xử tốt với cô ta hơn một chút, chẳng ai ngờ nhờ thế mà hắn lại gặp được cô thật. Hơn nữa quan hệ giữa Eden và Vân Tình dường như rất thân mật. Liên hệ với những sự kiện kỳ lạ khi hắn mới gặp cô, cuối cùng hắn cũng hiểu ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Eden vốn chẳng phải tiên nữ gì cả như hắn tưởng tượng, cô là người đến từ xứ sở thần bí này. Còn vì sao cô lại đến thành phố của hắn, tại sao lại lấy một cái tên giả thì hắn chịu, không tài nào nghĩ ra được.

Có điều giờ hắn đã tìm được cô, mấy câu hỏi này liệu còn cần phải giải đáp nữa sao?

Khải Kiệt nhìn đăm đăm thằng bạn một lúc lâu. Chơi với nhau từ bé đến lớn, Kỳ Phong nghĩ gì sao cậu ta lại không nghĩ đến? Nhưng tình hình lúc này không thể thêm dầu vào lửa được, khó khăn lắm mới có một cơ hội rời khỏi phạm lam nô lệ khổ sai này, nếu để Phong gây sự thì xôi hỏng bỏng không mất.

Nghĩ thế, cậu ta bèn hít một hơi dài nói: “Cậu nghe cho kỹ đây. Nên nhớ vì ai mà chúng ta mới tham gia chuyến đi này. Mình không đổ mọi trách nhiệm cho cậu vì vốn cậu không ép buộc mình, nhưng trên con thuyền không chỉ có mình cậu mà còn có mình, có Tâm Du, Ngôn Chi nữa. Giờ cậu đến đối chấp với Eden thì thế nào? Cho dù cô ấy có thật sự là Eden đi, cô ấy sẽ chịu nhận cậu sao? Nếu nhận thì ban nãy đã không xem chúng ta như người xa lạ như thế.”

“Chúng ta bị giam ở đây, hiện giờ người có thể cứu chúng ta chỉ có Eden, nếu chẳng may cậu gây sự chọc đến cô ấy thì thế nào? Ban nãy cậu cũng nghe rồi đó, cô ấy không nói giải bùa xong sẽ để chúng ta tự lo mà sẽ mang theo cùng. Trong thời gian đó cậu vẫn có thể tiếp xúc với cô ấy, dần dần đoán xem ý cô ấy là thế nào, những chuyện khác ra khỏi đây rồi hãy giải quyết được không?”

Phong không trả lời, nhưng ánh mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn về hang động thấp thoáng đèn ấy. Kiệt biết hắn đang dao động, bèn vỗ vai hắn, hạ nốt quân cờ cuối cùng: “Không còn nhiều thời gian đâu, Tâm Du đang chờ chúng ta đó.”

Nhắc đến Tâm Du cuối cùng cũng làm Kỳ Phong bình tâm lại. Hắn vốn cũng không phải là người không biết phân nặng nhẹ, lúc này thoát khỏi bọn Âm Tiên vẫn là ưu tiên hàng đầu của cả bọn.

Hướng chi, hắn còn rất nhiều thời gian để làm cho ra lẽ, chẳng phải sao?

Phong cắn môi, rớt cuộc ánh mắt hắn cũng rời khỏi vùng ánh sáng rạng rỡ kia, bước chân lẫm lẫm trở lại khu rừng. Khải Kiệt thấy thế bèn thở dài một hơi, đoạn nhanh chóng đuổi theo hắn.

Trong rừng Địa Đàng này số nhân công nữ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa ban ngày bận rộn nhiều việc, đêm đến mọi người đều tranh thủ ngủ ngay khi có thể. Thế nên lúc bọn Phong quay trở lại thì cả khu tập thể chỉ còn mỗi Tâm Du và Ngôn Chi đang chong đèn đợi họ mà thôi.

Vừa thấy Phong đến, Tâm Du vội cau mày, ánh mắt cô liếc sang Khải Kiệt phía sau, chẳng mấy chốc đã nhận ra vẻ thấp thòm của cậu chàng này. Ngôn Chi thì chẳng bình tĩnh được thế. Cô vội lao ngay về phía Kiệt dòm chừng: “Sao hai anh trẻ thế? Không phải là có chuyện gì ấy chứ?”

“Có, còn là chuyện gấp nữa.” – Kiệt cười hí hửng, nắm lấy tay Ngôn Chi nhìn xung quanh một lượt mới hạ giọng – “Có người đến cứu rồi, chúng ta có thể rời khỏi đây.”

“Ai?” – Tâm Du nhíu mày bước đến, hiển nhiên là cô nghe rõ lời Kiệt vừa nói – “Cậu vừa bảo ai đến? Cảnh sát à? Hay đội tìm kiếm?”

“Chị nghĩ đi đâu thế? Là Eden, Eden đến cứu chúng ta.”

Nếp nhăn trên khóe mắt Tâm Du càng trở nên sâu hơn, cô liếc sang Phong đầy khó hiểu, song lời còn chưa kịp hỏi thì Kiệt đã nhanh nhẩu đáp lại: “Đừng hỏi nhiều nữa, có cơ hội em sẽ giải thích sau. Giờ họ đang đợi ở hang động gần suối. Đi, chúng ta đi thôi.”

Cậu ta cầm tay Ngôn Chi rất chặt, rồi cứ thế lôi cô đi. Hai cô gái vẫn chưa kịp hiểu gì, cả thu xếp đồ cũng không có cơ hội mà đã bị Phong và Kiệt kéo đi. Nói nào ngay thời gian ở đây họ cũng chẳng có thứ gì đáng giá, tất cả đồ mang theo đều bị rơi trên biển rồi.

Đêm đến cả khu rừng rất yên tĩnh, khu vực Âm Tiên khai thác thì thậm chí cả thú rừng cũng không dám sống nên họ di chuyển khá nhanh. Lúc qua một đoạn đầm trơn trượt thì không chỉ Chi mà cả Tâm Du cũng đứng lại thở hồng hộc. Cả ngày làm việc vất vả dường như đã vắt kiệt sức của bọn họ.

“Chị, nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu.” – Phong thấy thế bèn hạ giọng thúc giục. Nãy giờ hắn hầu như không nói lời nào, hơn nữa bọn họ không muốn làm kinh động đến Âm Tiên nên đều không lên tiếng, bấy giờ giọng nói cứ như vang vọng trong cả cánh rừng âm du, dâng lên một nỗi sợ mơ hồ khó lý giải.

Dĩ nhiên Tâm Du cũng bị cảm giác ớn lạnh ấy làm rùng mình. Cô gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Phong tiếp tục bước về phía trước. Cô vốn vẫn chưa hiểu rõ mọi việc, nhưng cứ thoát được đã rồi hẵng tính.

Cứ thế, họ đi thêm một đoạn khúc khủy nữa trên bờ suối trước khi dừng lại trước một hang động sáng đèn. Hang động này nằm khuất dưới mấy tán dây leo khổng lồ rủ xuống, phía trên lại mọc đầy cây cỏ rậm rạp, nếu không có ánh đèn hắt ra, thiết nghĩ cả Tâm Du cũng chẳng dám nghĩ nơi này thật sự có một cái hang thật.

Cảm giác trên vai có phần nhẹ đi. Kỳ Phong đứng thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào cửa hang. Khải Kiệt thấy thế bèn bước lên trước: “Để mình. Cậu đứng ngoài này trông chừng Chi và chị Du đi.”

Hiển nhiên cả hai cô gái đều nhận ra vẻ khác lạ trên mặt Khải Kiệt, chỉ thấy Phong nhẹ gật đầu, thoát cái bóng dáng Kiệt đã khuất hẳn sau tấm màn dây leo dày đặc.

Chỉ vài phút sau, ánh sáng từ trong hang đột nhiên tắt ngúm, thay vào đó là một luồng sáng mỏng manh dịu dịu, dẫn lối cho vài người tuần tự bước ra khỏi động, hai nam hai nữ, tất cả đều toát ra vẻ cương nghị, phong thái thanh tao, hoàn toàn đối lập so với người hiện đại.

Tuy rằng đã lạc đến đây hơn một tháng, nhưng đây mới có thể xem là lần đầu tiên Tâm Du và Ngôn Chi mặt đối mặt với cư dân ở xứ này. Bọn Âm Tiên mình người cánh côn trùng thì đã chẳng nói làm gì, ngay cả nhân công trong rừng cũng khá lam lũ, áo quần tả tơi rách nát, làm sao có thể sánh được với những người đang đứng trước mặt đây? Hai người thanh niên, một áo choàng trắng một áo choàng đen, một người hào hoa phong nhã, người còn lại thì anh khí bức người. Cả hai đều có mái tóc rũ xuống vành tai, thật sự khiến người ta có cảm giác như đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của các bức tượng thần Hy Lạp cổ đại.

Lúc này chàng trai mặc áo choàng đen đang công một cô gái trên lưng. Cô gái này có đôi mắt sáng như sao trời, khoe miệng giương ra nụ cười nhàn nhạt. Cô áp cả người vào lưng chàng trai bên dưới, không thấy rõ trang phục, chỉ thấy hai tấm áo choàng, một trắng một vàng rũ xuống bên cạnh nhau, trông càng hòa hợp đến kỳ lạ.

Chi đã từng gặp Eden trước đây, thế nhưng lúc này nếu không phải do Kiệt đã nhắc từ trước thì chắc cô đã chẳng tài nào nhận ra được. Eden khoác tấm áo màu lam ngọc, bên trong ẩn hiện hai tầng váy Peplous (1) kiểu cổ, hai tay và trên trán là vài món trang sức đơn giản mà lạ lẫm. Thế nhưng điều khác biệt nhất mà Chi có thể nói đến là ánh mắt. Nếu trước đây Chi luôn cảm thấy ánh mắt Eden rất thanh thuần không chút tạp niệm thì bây giờ tia sáng trong đó chỉ còn lại sự lạnh nhạt đến thấu xương. Cô gái này thật sự là Eden sao?

Tâm Du vốn nhanh nhạy là thế, vừa nhận thấy vẻ mặt sừng sốt của Chi là đã hiểu ra người trước mặt chính là cô gái mà cậu em mình đang tìm kiếm rồi. Cô nhanh chóng đưa mắt đánh giá. Lạ thật, Phong mà lại thích kiểu người lạnh như băng thế này ư?

“Đủ cả rồi chứ?” – “Eden” hạ giọng, cũng không mấy quan tâm đến Du mà chỉ nhìn chăm chăm vào Kiệt. Qua một lần tiếp xúc, cô cảm thấy Kiệt mới là người có thể đưa ra quyết định.

“Đủ rồi, đủ rồi.” – Kiệt khấp khởi đáp. Một tay cậu ta vẫn nắm chặt tay Chi, ý khuyên nhủ cô nàng này có quan sát thì cũng đừng trưng ra vẻ mặt ngỡ ngàng như thế, song mắt lại lo lắng dõi theo Phong. Chỉ cần thảng nhãi này nổi hứng lên làm chuyện điên rồ gì đó là bao nhiêu cố gắng của cậu ta đổ sông đổ bể cả.

Eden cười nhạt, bước lên trước một bước, như chợt nhớ ra gì đó nghiêng đầu hỏi Kiệt: “Ai trước?”

Hiển nhiên, cô muốn giải bùa bắt di bắt dịch cho bọn họ.

Kiệt đưa mắt nhìn Tâm Du, như hiểu ý, cô nàng này cũng ngầm bảo Ngôn Chi bước lên trước. Song Chi vừa bị đẩy ra thì gã thanh niên áo trắng đang công Vân Tình đã lên tiếng: “Công chúa, xin cô nghỉ lại đi. Giải một bùa chú của Âm Tiên phải mất sức rất nhiều, huống chi là tới bốn người.” – Lời lẽ thì khuôn phép lễ nghi, thế nhưng trong giọng nói lại có phần trách khứ.

“Nếu không giải, anh nghĩ có cách khác để họ ra khỏi rừng sao?” – Eden nhếch môi, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Gã áo trắng thấy thế bèn thôi, không nói gì nữa, trong khi đó tên thanh niên áo choàng đen thì vẫn giữ nụ cười mỉm, nhàn nhạt nhìn mấy người trước mắt, cứ như bọn họ đang diễn kịch cho gã xem vậy.

Eden tháo chiếc găng tay đen vẫn đeo ra, thấy đến chỗ gã, đoạn xoay sang Ngôn Chi. Năm ngón tay cô vẽ một vòng trên không trung, kéo theo đó là một dải ánh sáng màu lam long lanh đến chói mắt. Trong một thoáng, hàng vạn đốm sáng li ti như soi sáng bầu trời đêm tạo nên một cảnh tượng lung linh huyền ảo, khiến mọi người xung quanh đều ngơ ngẩn nhìn theo. Dưới sự điều khiển của những ngón tay như đang dạo trên những phím đàn lơ lửng giữa không trung, tất cả ánh sáng tản ra mỏng lung rồi lại dần dần tụ lại, tập trung lại một chỗ trên đầu Chi. Rồi đột nhiên ‘bụp’ một tiếng, khối ánh sáng vụn vỡ ra từng mảnh, lũ lượt tựa như mưa sao băng vụt rơi xuống.

Ngôn Chi nhìn thấy cảnh ấy không nén được hoảng sợ, cô ôm đầu gối xoắn xuồng, run rẩy một lúc lâu mới phát hiện ra cơn mưa ánh sáng chỉ xuyên thấu qua người mình, sau đó hoàn toàn biến mất giống như chưa từng tồn tại.

Một cánh tay nhẹ nhàng giơ ra trước mặt cô.

“Đứng lên đi, bùa bắt di bắt dịch của cô đã được giải rồi.” – ‘Eden’ nói nhẹ nhàng.

Thực tế quá trình giải mùa mất công sức hơn êm bùa khá nhiều. Khi ánh trăng thấp thoáng dừng lại trên đỉnh đầu mọi người thì ‘Eden’ cũng mới giải xong cho Kiệt và Du, thần sắc cô không còn hồng hào như ban nãy nữa, hơi thở lại có phần nặng nề. Vân Tình thấy thế cũng tỏ vẻ áy náy nhìn Kỳ Phong góp ý: “Hân Vũ à, hay là chúng ta ra đến cận bìa rừng mới giải cho Phong vậy.”

“Bùa Bắt di bắt dịch trong người họ không được niêm trong phạm vi cả khu rừng. Chỉ cần chúng ta ra khỏi đây thì Âm Tiên sẽ phát hiện ra ngay.” – Eden đáp, đoạn bước đến trước mặt Phong, ngón tay lại lạnh lẽo giương lên.

“Không cần. Bây giờ có giải thì họ cũng phát hiện ra rồi.”

Đây mới chỉ là lần đầu tiên gã thanh niên áo đen lên tiếng. Nụ cười của hắn như có như không nhìn về khoảng không bên kia suối, hạ giọng: “Tôi cứ đợi mãi. Hay thật, cuối cùng chúng cũng tới.”

Eden nghe thế hơi cau mày, nhìn về phía gã vừa lưu ý. Mấy tán cây khổng lồ khẽ động, lộ ra một dáng người nhanh nhạy mặc áo giáp vừa nhảy xuống, nhìn kỹ một chút thì chính là một trong hai gã lính canh đứng trước hang mấy giờ trước.

“Công chúa, phía đầm lầy có động. Vài âm tiên đang hướng về phía này, chúng ta phải rời khỏi đây ngay.”

Tin tức này không chỉ khiến đám người Khải Kiệt, Tâm Du hoảng hốt mà cả Vân Tình cũng lộ vẻ lo lắng. Chuyến đi này Hân Vũ tới đây là để tìm cô, thế nên chỉ dẫn theo hai tướng tâm phúc là Hạ Dương và Vĩnh Hi. Giờ thì cô đang bị thương, lại mang theo bốn người không có tí võ công này, hỏi cô làm sao không lo lắng cho được?

Về đêm chiều cũng thoáng xuất hiện trên gương mặt Eden, cô liếc nhìn Vĩnh Hi đang cười rạng rỡ bên cạnh: “Anh có vẻ rất vui nhỉ?”

“Thú thật thì Hỏa Thành đình chiến đã năm năm rồi. Lâu rồi không được giáp chiến có phần hơi ngứa tay một chút.” – Vĩnh Hi vẫn cười cười đáp, hai tay bẻ vào nhau rôm rốp – “Thế nào? Chiến thuật vẫn như cũ nhỉ? Anh trái em phải, hai ta cùng giáp công bọn chúng.”

Đến lúc này thì cả Hạ Dương- gã thanh niên bận áo trắng cũng cười méo xệch: “Cậu thôi lạc quan tếu đi Hi. Cả đoàn người thế này thì làm sao mà đánh?”

“Đơn giản thôi, cậu bảo vệ Vân Tình, tôi và Hân Vũ tấn công bọn chúng.” – Vĩnh Hi liếc mắt sang đám người Phong, cười nhạt – “Còn bọn người kia thì... mặc xác đi.”

Hân Vũ, thì ra tên thật của cô ấy là Hân Vũ.

Phong đứng giữa đám người, không như những người khác bị tin tức kia ảnh hưởng, sự chú ý của hắn nãy giờ vẫn dồn vào Eden. Cái tên ‘Hân Vũ’ này hắn đã nghe mấy lần rồi, đến giờ mới có thể thật khẳng định đó là tên của Eden chứ chẳng ai khác. Khóe môi hắn cứ thế nhếch lên thành nụ cười. Hóa ra chỉ biết được mỗi cái tên của cô thôi cũng khiến hắn vui đến thế.

Hân Vũ vốn từng cầm quân, linh cảm nhanh nhạy hơn người bình thường. Nãy giờ có người âm thầm quan sát mình, sao cô lại không nhận ra? Thế nhưng đến lúc này nụ cười của Phong mới khiến cô cảm thấy khác lạ, trong thâm tâm lại có phần bối rối, không rõ rốt cuộc là cái tên vốn lẫm lì kia cứ nhìn mình cười ngây ngô như thế là có ý gì.

“Bọn họ còn bao xa nữa thì tới?” – Bỏ qua cảm giác lạ lẫm, cô quay lại hỏi tên lính tiền trạm.

“Thưa, chỉ còn khoảng nửa dặm.”

Nửa dặm cũng không tồi. Hân Vũ ngẩn ra, đoạn quay người sang Hạ Dương, vẻ mặt lại lạnh nhạt như ban đầu: “Tôi đoán bọn họ không ngờ trong chúng ta lại có người biết giải bùa Bất di bất dịch đâu. Vĩnh Hi, anh bảo vệ Vân Tình theo đường cũ lúc chúng ta đến đây. Ra đến hồ lớn thì gọi Thiên mã là được. Hạ Dương, anh bảo vệ bốn người... à không, ba người đã được giải bùa, men theo đường ra các dịch trạm. Đường này khá nguy hiểm, cứ để nhóm lính tiên phong đi theo đi.”

“Vậy còn cô thì sao?” –Lần đầu tiên, vẻ mặt Vĩnh Hi mới lộ rõ khó chịu. Có lẽ anh ta không ngờ Hân Vũ lại chọn giải pháp này. Để anh ta hộ tống Vân Tình, còn Hạ Dương hộ tống mấy người kia ư? Cô làm việc khác thường đến thế cũng chỉ vì lo sợ anh ta sẽ bỏ đám người đó lại thôi, sao anh ta lại không nghĩ ra.

“Trong người anh chàng này vẫn còn bùa Bất di bất dịch, chỉ cần anh ta ra khỏi đây thêm một dặm nữa thì sẽ bị phát hiện ngay.” –Hân Vũ cười, vỗ vai Phong. Hân Vũ không ngờ được rằng chỉ hành động này thôi mà đã khiến quả tim người bên cạnh mừng rỡ đến phát điên rồi –“Đừng lo, nhóm Hạ Dương đi sẽ kéo theo đám người Âm Tiên. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Quy tắc này không cần tôi phải nói lại chứ?”

“Nhưng cho dù là vậy cũng không thể để chị ở lại đây được.” –Đến cả Vân Tình cũng lên tiếng. Trên đời này sao lại có chuyện ngược đời thế được, đường đường là công chúa lại lang thang trong lãnh thổ của quốc gia đối địch mà không có cả một hộ vệ bên cạnh, trong khi đó hộ vệ thật sự lại đi bảo vệ mấy người ngoại quốc xa lạ.

Có vẻ cũng không ngờ Vân Tình sẽ nói vậy, Hân Vũ nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Ở đây ai có quyền cao nhất nhỉ?”

Câu nói này khiến cả đám người đang nhôn nhao phản đối cũng phải giữ im lặng. Hân Vũ không quá câu nệ lễ nghi thứ bậc không có nghĩa bọn họ có thể xem cô như bạn bè bình thường. Trong đa số trường hợp, lời của cô chính là lệnh, mà tình huống này cũng không ngoại lệ.

Vĩnh Hi tức giận thật sự nhưng lại không thể phản đối, chỉ còn cách vung chân đạp vào gốc cây kế bên cho bõ tức. Gốc cây to khổng lồ, đến cả hai thanh niên to khỏe đứng cạnh cũng không thể ôm hết, thế mà chỉ sau cú đạp của anh ta đã run run rũ rượi hết cành lá. Hi cũng mặc, không thèm để tâm đến nữa, gã cúi người xuống công Vân Tình lên, chẳng mấy chốc đã biến mất sau đám rừng.

Nếu Hạ Dương không an tâm về Hân Vũ thế nào thì Tâm Du cũng bất an về thằng em trai mình y thế. Phong vốn vẫn còn dính bùa chú của Âm Tiên, giờ lại một mình lang thang trong rừng với cô gái không tác sắc kia, nếu hai người bị bắt thì biết làm sao? Thế nhưng trái ngược với vẻ lo lắng của Tâm Du, Khải Kiệt lại nhanh chóng kéo tay cô nàng này lại. Tuy lo lắng cho cậu bạn, nhưng Kiệt cũng là người hiểu Phong nhất. Bây giờ mà bảo hắn đi nhóm khác bỏ lại Eden thì có chết hắn cũng chẳng chịu. Hơn nữa lúc này có nhiều người như thế, tại sao không ai đứng ra giải bùa cho họ mà phải là Eden? Qua việc này cũng có thể thấy năng lực cô không thấp tí nào, để Phong ở lại đây có khi còn an toàn hơn bọn họ ấy chứ.

Hạ Dương dẫn đo một lúc rồi mới dẫn theo đám người bỏ đi. Ý Hân Vũ đã quyết thì dù anh ta là ai cũng không có quyền phản đối. Hơn nữa khả năng của Hân Vũ là điều không ai có thể nghi ngờ.

Đội đám người nọ đã khuất hẳn rồi, Hân Vũ mới quay sang nhìn Kỳ Phong, hàng mi trên mắt khẽ cau lại: “Anh biết leo cây chứ?”

“Cái gì cơ?”

Câu hỏi của cô khiến Phong thoáng ngẩn người. Bù lại, Hân Vũ cũng không vội đáp lời mà chỉ đặt tay vào một gốc cây gần đó. Phong theo ánh mắt cô nhìn thẳng lên thân cây cao tít tắp không thấy ngọn, thoáng nhìn mình.

Không phải cô muốn hắn leo lên thật đấy chứ? Cây đại thụ này cao không dưới hai mươi ba mươi mét, thân to quá ba vòng tay, lại không có bất cứ cành nhánh nào trong tầm đủ để bám. Bảo hắn leo lên vốn là chuyện không thể.

Như cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, Hân Vũ khẽ thở dài. Trong khi hắn chưa kịp định thần thì cánh tay cô đã choàng hẳn qua eo. Chỉ một cái nhún chân nhẹ nhàng, cả người hắn như lơ lửng trên tầng mây, chẳng mấy chốc đã thấy cảnh vật dưới chân càng lúc càng xa dần.

8. Chương 8: Lông Chim Lửa

Đêm khuya thanh tĩnh, gió lay trên những tán cây khẽ động, tạo ra tầng thanh âm xào xạt lan tỏa khắp khu rừng.

Trên một nhánh cây đường kính dễ đến hơn bốn tấc, Kỳ Phong và Hân Vũ ngồi cạnh nhau, thỉnh thoảng lại đưa mắt xuống dưới dòm chùng. Vị trí họ ngồi là một nơi khuất tầm so với mặt đất, nhưng tầng cây lại rậm rạp đến mức không có kẽ hở nào khiến ánh trăng lọt qua được. Phải khó khăn lắm mắt Phong mới quen được với điều kiện ánh sáng thế này, song vì Hân Vũ ra hiệu giữ yên lặng nên hắn cũng không tùy tiện nói chuyện, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn theo cô.

Hân Vũ lúi từ sau áo choàng ra một chiếc túi nhỏ. Vừa mở túi, một luồng ánh sáng đã tỏa ra, soi thẳng qua khe hở lên mặt cô. Hân Vũ nheo mắt lại, nhưng cũng không lộ ra vẻ khó chịu. Cô lục lọi trong túi một lúc, đoạn rút ra một vật sáng nho nhỏ đặt trước mặt Phong, thản nhiên nói: “Anh cầm theo cái này đi. Trong rừng buổi tối rất nguy hiểm, cái này ánh sáng không tắt lắm, nếu đi trong rừng cũng không gây chú ý.”

Phong nhìn đăm đăm vật tỏa sáng rực rỡ trong tay Hân Vũ một lúc mới nhận ra đó là một chiếc lông tơ dài cỡ ngón trỏ. Từ mỗi cọng lông lại phát ra một tia sáng mềm mại, cứ thế khiến hắn nhìn đến ngây cả người.

Hắn cầm lấy chiếc lông trong tay Hân Vũ sẫm soi một lúc mới bật ra thành tiếng: “Kỳ diệu quá. Đây là gì vậy?”

Hân Vũ vốn không mấy để tâm đến chuyện này, nghe thấy tiếng hắn mới ngạc nhiên nhìn lại, nhận ra thứ hắn đang hỏi là chiếc lông tơ nõ. Cô lờm lờm hắn, sáng giọng: “Lông chim lửa.”

“Chim lửa? Ý cô là Phượng Hoàng sao?” –Nghe cô nói thế, giọng Phong lại phần khích hắn. Nói gì thì nói, ở thế giới của hắn đã có ai nhìn thấy phượng hoàng bao giờ. Thế nhưng Hân Vũ vẫn bình thản lục lọi gì đó trong túi, đáp đầy khó chịu: “Chim lửa là chim lửa, phượng hoàng là phượng hoàng.”

Câu nói này khiến vẻ phần khích trên mặt Phong tắt ngóm hẳn. Biết đây cũng không phải lúc để hỏi nhiều, hắn lặng lẽ nhét chiếc lông vào trong áo, định bụng lúc gặp sẽ kể cho Kiệt và Tâm Du nghe, sau đây lại ngồi ngay ngắn, yên lặng nhìn Hân Vũ làm việc.

Về mặt nghiêm túc này thật sự khiến hắn nhớ đến mỗi lúc cô tập trung đọc sách. Khi ấy hai hàng mày sẽ cong lại thành một đường thẳng, làn môi mọng hơi hé mở. Sau đó như hiểu ra điều gì đó, khóe môi lại nở ra ra một nụ cười thích thú.

Những lúc ấy, nếu hắn tình cờ thấy được thể nào hắn cũng tranh thủ hôn một cái thật kêu vào má cô, hoặc chỉ đơn giản là lấy tay vén mái tóc lòa xòa kia lên, tùm tùm nhìn gương mặt sáng bừng đang ẩn chứa nét thẹn thùng ấy.

Mà mỗi lần hắn làm thế, cô đều ngưng đến đỏ mặt, sau đó lại ảm ức dấm nhẹ vào vai hắn. Cô dấm chẳng đau tí nào cả, nhưng hắn lúc nào cũng la oai oái mong cô dừng tay lại. Thật sự chỉ có hắn mới biết, hắn phát ghét việc cô ham đọc sách hơn cả quan tâm đến hắn. Nghĩ đến đây thật sự chỉ muốn đem hết mở sách đem đốt hết cho hả giận mà thôi.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ, Phong không nhận ra cánh tay mình đã vươn ra từ lúc nào. Bấy giờ mấy ngón tay chai sạn vì phải lao động nặng nhọc trong suốt thời gian dài kia chỉ còn cách mái tóc Hân Vũ vài phân. Cô còn đang mãi tính toán với chiếc la bàn trong túi, nhìn thấy hành động của hắn cũng ngạc nhiên ngẩn người.

Trong đêm tối, hai cặp mắt cứ thế sưng sốt nhìn nhau.

“Tôi...” –Phong ấp úng, vừa định nói ra lời gì đó để bào chữa cho hành động của mình thì Hân Vũ đã đưa ngón trỏ lên môi, đoạn ra hiệu cho hắn áp sát người xuống nhánh cây.

Dưới mặt đất, một nhóm người xách theo mấy ngọn đèn đom đóm từ mờ bỗng nhiên xuất hiện. Căn cứ vào dấu đèn thì có khoảng năm tên Âm Tiên và một người phụ nữ. Phong nhận ra cô ta chính là phụ bếp bên gian nhà tập thể của Du và Chi. Bọn chúng cứ đứng tụ lại bên dưới gốc cây mà Phong và Hân Vũ đang nấp tạm, chẳng có vẻ gì là nhận ra sự hiện diện của họ.

“Thưa phó tướng, đúng như lời ả nhân công này nói, có dấu vết của một nhóm người đi đến đây thì chia làm hai nhánh. Có lẽ họ đã phát hiện ra ta nên chia ra chạy trốn ả.” – Một tên Âm Tiên trong bầy nói. Bản thân bọn này trưởng thành chỉ cao khoảng một tấc, thế nên Phong dù neho mắt mãi cũng đành chịu, không thể nhận ra gã này.

“Có mấy người?”

“Một nhóm hai người, nhóm còn lại có lẽ là từ sáu đến tám người. Dựa theo dấu chân hần là đang di chuyển đến dịch trạm phía đông.”

“Bọn con người càng lúc càng xất xược, còn dám ngang nhiên xông vào Tiên quốc chúng ta cướp người. Nhanh lên, đuổi theo bọn chúng đi.”

Đám lính Âm Tiên đi theo cũng lí nhí thốt lên vài tiếng rồi tản ra. Bốn người kia dẫn theo ả nhân công đi theo nhóm Hạ Dương, hai người còn lại thì đến hướng Vĩnh Hi.

Từ trên cao, Phong thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra. Nãy giờ cả hần lẫn Hân Vũ đều chú tâm quan sát nhất cử nhất động bên dưới, không hề nhận ra cả hai áp tai ngược hướng với nhau, lúc này định thần lại, thì ra môi hần chỉ cách mũi cô vài phân, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp thở của cô chạm vào môi mình.

Mức tập trung của Hân Vũ cao hơn hần. Lúc cô trấn tĩnh lại cũng đã mấy phút sau đó, vừa ngược mặt lên đã nhận ra một vật gì đó mềm mềm ấm áp chạm khẽ vào môi. Cảm giác đó khiến cô thoáng chốc cứng đờ.

Với Kỳ Phong, cái chạm môi này khiến mọi cảm xúc bị kìm nén trong hần nhất thời bùng nổ. Đến nước này thì hần chẳng thèm quan tâm đến gì nữa, nhân lúc cô chưa kịp lấy lại tinh thần đã choàng tay giữ chặt lấy đầu cô, đoạn lật người một cái khiến cả người hần đè sát lên bên trên cô, cứ thế mà áp chặt môi xuống hôn ngấu nghiến.

Eden này, Hân Vũ này, dám lừa hần cơ đấy. Còn dám thế mà bỏ hần đi, để hần phải lạc đến tận nơi này. Thế cũng thôi đi, ai cho phép cô đã gặp hần rồi còn dám vờ như không quen không biết chứ, khiến hần cả nửa ngày nay cứ như phải sống trong địa ngục trần gian. Lần này để hần hôn chết cô luôn đi.

Hân Vũ cố gắng hết sức để vùng vẫy, thế nhưng Phong ở quá gần cô, ở khoảng cách này thì cô động đậy còn không được, nói chi thi triển pháp thuật lên người hần. Ấy là chưa kể sau khi giải bùa ếm cho ba người kia, lại vận dụng pháp khí bay lên nơi này, cô hầu như đã cạn kiệt sức rồi, lấy gì để ngăn hần lại.

Mà nụ hôn của hần lại thô bạo đến thế.

Hân Vũ tức đến ứa nước mắt. Cô sống đến nay gần hai mươi năm, là công chúa có quyền lực cao nhất của cả tộc người. Thử hỏi đi khắp các lãnh thổ nhân, tiên, quỷ, có kẻ nào lại không phải kính trọng cô vài phần, ấy vậy mà hôm nay lại bị một người ngoại tộc xâm phạm. Mối hận này biết để đâu cho thấu?

Hần dám làm nhục cô, dám hôn cô. Mà còn là... cướp lấy nụ hôn đầu tiên của cô.

Càng nghĩ đến việc này cô lại chỉ muốn bầm hần ra làm trăm mảnh.

Rốt cuộc nụ hôn tưởng như dài vô tận ấy cũng qua đi. Kỳ Phong mới rời khỏi môi cô một chút, thế nhưng hơi thở gấp gáp của hần vẫn khiến cô oán giận. Vừa lấy lại nhịp thở, cô cũng chẳng thèm quan tâm đến hình tượng bị hần giữ chặt, đã vội rít qua kẽ răng:

“Anh dám?”

Phong cũng chẳng vừa. Lần đầu tiên nhìn thấy cô hùng hổ thế khiến hần có phần mát dạ, hạ giọng trêu chọc: “Dám đấy thì sao? Còn có gì mà anh không dám chứ? Thử xem em còn dám làm như không quen biết anh nữa không?”

“Anh nói cái gì thế? Tôi biết anh lúc nào?”

“Còn dám nói không biết anh?”

Hân Vũ đã tức giận, Phong còn tức giận hơn. Đã bao lâu rồi hần mới nhìn thấy cô nhỉ. Hai tháng, là hơn hai tháng rồi đấy. Hần nhớ cô đến phát điên đi được, thế mà cô vẫn cứ bình chân như vại ở đây, an ổn làm công chúa của cô. Giờ lại còn dám xem hần như người đứng ngoài.

Hân Vũ vẫn chưa kịp hiểu điều gì đang xảy ra thì lại bị hôn một lần nữa. Lần này Kỳ Phong lại cắn sâu hơn. Việc cảm nhận thấy thứ gì đó len lỏi trong miệng khiến Hân Vũ từ tức giận đã chuyển sang kinh tởm. Cô rút được một tay ra tát thẳng vào má hấn, hấn lại giữ hai tay cô thật chặt, đè xuống nhánh cây khổng lồ.

Nụ hôn cứ thế triển miên không dứt. Sự ngang ngược đè nén bên trên khiến cô không thở được, tựa như bị giam chặt trong nhiệt tình vô hạn của hấn. Và chính vào lúc đó, Hân Vũ nhận ra được biến đổi kỳ lạ trong cơ thể mình.

Cảm giác này, bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra.

Đó là sự ngứa ngáy khó chịu dâng lên từ sâu thẳm trong cô, tựa như có một tiếng nói mơ hồ đang vẫy gọi, cứ thế dẫn dắt cô vào mê hồn trận. Trong một thoáng, cô ngửi thấy mùi của máu, âm thanh của những dây động mạch chằng chịt đập từng hồi.

Thân thuộc như âm thanh của đất mẹ, nhưng lại xa xôi như từ thưở kiếp nào.

Kỳ Phong đã rời khỏi môi cô. Trong mê mang dường như cô nghe thấy hấn nói gì đó bên tai, tựa như là: “Lần này anh sẽ không để em đi nữa.” Thế nhưng cô không biết, thật sự không biết. Tất cả những gì cô có thể thấy chỉ là những đường gân xanh tím trên chiếc cổ chắc khỏe của hấn, những mạch đập rộn rã như vẫy gọi, mùi máu quen thuộc đến từng chân tơ kẽ tóc.

Giống như tất cả những thứ đó sinh ra vì cô.

Kỳ Phong ôm chặt lấy cô. Hấn tựa cằm vào hõm vai cô thở hồng hộc, chẳng hề biết rằng chính hành động này lại khiến làn môi cô gần như dính chặt vào bên cổ hấn. Hương vị ấm áp chỉ cách một lớp da ấy như chào mời, lại như thúc giục.

Cô hơi hé môi, hôn nhẹ lên làn da chắc nịch ấy. Cử chỉ này khiến người bên trên khẽ run rẩy.

Cô khẽ cười. Dường như là nụ cười của chính cô, nhưng lại không phải là cô.

Làn môi cô lại lần tìm vào vùng da ấy, hàm răng sắc nhọn lướt trên bờ da rần rởi mềm mại, tựa như cánh cửa thiên đường đã chực chờ trước mắt cô.

Khóe môi hé nhẹ, để lộ hai chiếc răng nanh trời ra ngoài, chực chờ lao vào bữa tiệc lớn.

Chờ đã, răng nanh?

Ý nghĩ này khiến Hân Vũ hoảng hốt giật mình. Cô cố rút tay ra khỏi sự kiềm chế của Phong, gấp gáp muốn sờ lại môi mình một lần nữa để kiểm chứng.

Cô thật sự có răng nanh?

Phong cũng nhận ra sự thay đổi bất ngờ của cô. Sự kìm kẹp của hấn vô thức lơ lửng. Ngay lập tức, Hân Vũ rút tay ra, dùng hết sức đẩy hấn ra khỏi cơ thể mình.

Phong không biết tại sao Hân Vũ lại có phản ứng như vậy, song nhìn cô hấn lại cảm thấy không đành lòng, càng không dám kìm chặt cô lại. Chưa kịp nghĩ nhiều, cô đã lùi lại phía sau một quãng xa.

Chỉ có điều, trong cơn hoảng loạn, cả Hân Vũ lẫn Phong đều quên bèn rằng họ đang nằm trên một nhánh cây bề ngang còn chưa đầy tám tấc.

Và như lẽ thường, sau khi Hân Vũ càng lùi càng xa, cái cô chạm phải chỉ là tầng không khí trống rỗng, trước khi lộn nhào xuống mặt đất cách đó hơn ba mươi mét.

Trong đời Hân Vũ từng chứng kiến vài trận chiến của tộc Người và tộc Quỷ, cũng tham gia không ít các trận đánh giữa các tướng sĩ với nhau. Cô không quan tâm quá nhiều đến sống chết, nhưng phải nói rằng cái trải nghiệm rơi xuống từ khoảng cách ba mươi mét mà không có thiên mã lẫn pháp sư bảo hộ thế này vẫn khiến cô hơi hoảng hốt.

Cảm giác mặt đất dường như trôi vùn vụt qua tầm mắt, hơi thở nghẹn lại, cánh tay vô vọng vươn về phía xa, tựa như trông chờ vào một sự cứu rỗi vô hình nào đấy. Nhưng bản năng trong cô lập tức thức tỉnh. Hơn lúc nào hết, cô biết nếu cứ thế này rơi xuống đất, cô chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Mắt thấy một nhánh dây leo đầy gai nhọn cách đó vài thước, Hân Vũ cắn môi, cố vận chút lực còn sót lại đẩy cả người về phía trước. Khi bàn tay hé mở chỉ còn đôi chút nữa là nắm được vào sợi dây, cả người cô đột nhiên bị ai đó ôm lấy. Sợi dây leo nọ cũng trượt khỏi tay cô, lọt vào bàn tay sắt chắc của một người khác.

Sự hoảng hốt dần trôi qua, Hân Vũ lấy lại bình tĩnh, ngược nhìn người đang ôm chặt lấy mình. Là gã thanh niên đó sao?

Kỳ Phong một tay ôm chặt lấy Hân Vũ, tay còn lại níu chặt sợi dây leo. Giờ họ vẫn còn khoảng chục mét nữa mới chạm được đến mặt đất, thế nhưng hắn vẫn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hân Vũ hẳn chẳng thể nào nghĩ tới được, lúc nhìn thấy cô rơi xuống, cả thế giới quanh hắn như vỡ vụn thành từng mảnh. Hắn cố lao đến bắt lấy cô, thế nhưng tốc độ lại chẳng thể nào bắt kịp, thế là hắn cũng chẳng suy tính hơn thua gì, cứ thế mà lao xuống theo cô.

Hắn đã để mất cô một lần rồi, làm sao hắn có thể lần nữa để cô gặp nguy hiểm một mình kia chứ.

Trong lòng hắn, Hân Vũ dường như chỉ đi từ trạng thái hoảng hốt sang sững sờ. Cô cứ nhìn gương mặt lo lắng của hắn đăm đăm một lúc, tìm lại giọng lên từng nhịp rộn rã.

Cô thật sự không thể hiểu được, cô và gã thanh niên này gặp nhau nhiều lần cũng chỉ vài giờ đồng hồ, thế mà hắn lại mạo hiểm bản thân mình vì cô. Một người chẳng có chút pháp thuật gì, dám nhảy từ độ cao như thế xuống chỉ để bảo vệ cô, mấy ai có thể?

Chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa sao?

Sợi dây leo trong tay họ không to lắm, lúc này dưới sức nặng của cả hai càng lúc càng tì xuống, nhắm thấy nó đang dần đứt hẳn, Phong hít hơi mạnh, lỏng tay nắm ra. Hắn cứ thế trượt xuống theo chiều dài dây, tay kia vẫn ôm chặt lấy Hân Vũ trong lòng.

Trượt được một nửa, sợi dây leo đứt hẳn. Hân Vũ chỉ thấy người bên cạnh khẽ động đậy, sau đó trời đất như chao đảo, cô lọt vào vòng ôm ấm áp của hắn, cứ thế rơi xuống mặt đất rồi mà thân thể cô vẫn chẳng chút trầy xước nào.

Cô ngồi dậy ngay lập tức. Kỳ Phong nằm dưới người cô, lấy cả thân mình tiếp đất thay cô. Hân Vũ có hơi áy náy, định cúi xuống xem xét hắn, nhưng vừa lúc đó, cô phát hiện xung quanh mình có đến bốn năm tên Âm Tiên đã vây quanh đây từ lúc nào.

Kỳ Phong cũng nhận ra ngay vấn đề, hắn lồm cồm bò dậy nhưng chẳng biết xương bị thương ở đâu, vừa động thì lập tức đau đến mồ hôi toát ra hết cả. Hắn cắn răng nhìn về lo lắng của Hân Vũ. Toi rồi, không phải hắn liên lụy đến cả cô cũng bị bắt chứ.

“Quả nhiên là các người trốn trên cây.” –Gã Âm Tiên bay đầu lên tiếng. Ở khoảng cách này Phong chẳng mấy khó khăn để nhận ra gã. Gã chính là tên phó tướng đầu tiên hắn đã gặp ở đây. Phong ngờ rằng chính gã này ếm hắn chứ chẳng phải ai khác.

Hân Vũ cắn môi, cũng chẳng mấy quan tâm đến gã mà chỉ cúi xuống nhìn Phong, cô lật người hắn sang một bên, thấy không chảy máu mới hạ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Phong lắc đầu. Hơn ai hết hắn hiểu mình không phải đối thủ của bọn Âm Tiên này. Về phần Hân Vũ, cho dù hắn đã từng chứng kiến cô hạ gục đám người Gia Khiêm, thế nhưng với bốn Âm Tiên cùng lúc, khả năng chạy thoát cũng không lớn lắm.

Nghĩ thế, hắn hơi hạ giọng, cố gắng để mỗi mình cô nghe thấy: “Anh thử đánh lạc hướng chúng. Em chạy đi. Một mình em chắc chắn có thể chạy thoát mà.”

Hân Vũ nghe thế ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, song cũng không nói gì, chỉ nhẹ vỗ tay lên vai trấn an hắn. Bấy giờ một tên Âm Tiên đứng gần đó bắt đầu phóng bùa chú về phía hai người. Hân Vũ nghiêng người sang, vung tay một cái đã có thể chặn được bùa chú ấy từ ngay trong không khí.

“Cô ta biết pháp thuật.” –Tên Âm Tiên vừa đánh lén không thành lập tức la lên. Mấy tên còn lại nghe thế cũng có vẻ hoảng hốt, vội xiết chặt vòng vây quanh hai người. Hân Vũ đứng dậy, từ hai tay cô hiện lên hai

quần sáng xanh thẫm, dần dần tạo thành một chiếc lồng hình cầu khổng lồ che chở cho cả hai, khiến mọi bùa chú bọn Âm Tiên bắn vào đều như chạm phải gương, bị bắn ngược trở lại.

Phong chứng kiến toàn bộ cảnh đó. Hắn không ngờ Hân Vũ lại có năng lực mạnh như thế, lúc này mới nén đau, loạng choạng đứng dậy hỏi cô: “Chúng ta làm sao đây?”

Hân Vũ nheo mắt, chiếc lồng kính vô hình trong tay như mở ra một lỗ hổng, cô hát cầm về phía ấy bảo hắn: “Chạy ra từ phía đó. Cứ chạy thẳng cho đến khi gặp một hồ nước. Ở đó chờ tôi. Tôi sẽ chặn bọn họ lại.”

“Nhưng...”

Vừa nghĩ đến chuyện phải bỏ Hân Vũ lại, Phong đã định phản đối. Thế nhưng ánh nhìn của cô rất kiên quyết, hơn nữa lỗ hổng trong vòng phòng vệ kia càng lúc càng rung động thấy rõ. Phong cũng không ngốc, hắn biết lúc này đó chính là điểm yếu nhất của cô, mà nếu hắn không rời khỏi cô sẽ không khép nó lại.

“Tôi ở đó chờ cô.” –Cân nhắc xong xuôi, hắn cắn răng, đặt một chiếc hôn lướt qua má cô rồi vụt thẳng ra ngoài, chỉ để lại Hân Vũ ngơ ngác thêm hồi lâu vì lần nữa bị hôn trộm.

Vòng phòng vệ trước sự công kích của bốn tên Âm Tiên càng lúc càng mỏng dần. Nếu cứ thế này thì trước sau gì cũng thất thủ. Hơn nữa Hân Vũ cũng không đủ sức tiếp tục dựng phòng vệ nữa. Thế nên cô thu tay lại, từ trong không khí bắn ra một làn nước về phía một gã ám tiên đang tách bầy định đuổi theo Phong. Làn nước vừa chạm phải ám tiên đột nhiên đông lại thành băng, giam chặt gã trong đó, sau đó lại rơi xuống mặt đất vỡ tan thành từng mảnh.

Ba tên còn lại nhìn thấy thế đều nhất thời hoảng hốt, kinh ngạc nhìn cô gái có dáng vẻ nhỏ bé kia. Lúc này cô hơi lùi lại, ngón tay tả lướt như dạo trên phím đàn, mà mỗi ngón tay ẩn xuống lại bắn ra một tia ánh sáng xanh phóng thẳng về hướng bọn họ.

Tên phó tướng dẫn đầu nhận ra ngay tức thì, gã lượn một vòng trên không trung, vừa bay vừa phóng bùa chú phản kích lại. Một trong hai tên lính phía sau gã thì không được may mắn như thế. Gã nhận ngay tia sáng đầu tiên, cả cơ thể đông lại thành đá rồi cứ thế rơi xuống đất vỡ vụn.

Nhân lúc chúng còn đang hoảng hốt phòng thủ, Hân Vũ lại tập trung chút sức lực cuối cùng phóng thêm một cơn sóng nước về phía chúng. Nước bắn ra tung tóe nhất thời che phủ mọi tầm nhìn. Hân Vũ quay người, cố gắng phóng nhanh về phía con suối gần đó. Càng ở gần nước, năng lực của cô sẽ càng mạnh hơn.

Thế nhưng chỉ mới chạy được vài bước, cô đã cảm thấy cả bờ vai trái cứng đờ.

Tên phó tướng ám tiên vừa tung ra một loạt bùa chú khác nhau, không ngờ lại có một cái trúng vào Hân Vũ thật. Gã nheo mắt, tung thêm một loạt bùa nữa. Lần này tất cả đều là bùa Cát sâu.

Toàn thân Hân Vũ đều không cử động được. Cô nhắm mắt, tập trung tinh lực để giải bùa, song thời gian giải thì lâu mà luồng sát khí kia lại càng lúc càng đến gần, dường như không để lại cho cô chút cơ hội nào cả.

Thế nhưng, điều chẳng ai ngờ được là đúng vào lúc loạt bùa Cát Sâu kia sắp chạm vào người Hân Vũ, thì cả người cô đã bị một bóng lưng siết chặt lấy từ phía sau. Bằng cách đơn giản nhất ấy, hắn cũng thay cô chặn bùa.

Hân Vũ thở ra một hơi, cô cũng không gan lì đến mức hoàn toàn không sợ hãi. Giây phút đó cô đã hoàn toàn buông xuôi rồi, thế mà giờ lại an toàn nằm trong cái ôm ấm áp của hắn, việc này khiến cô có hơi dao động.

Nghiến răng, cố tập trung tinh thần lần nữa, cuối cùng cô cũng giải được bùa Đông cứng.

Cô quay người lại, ngón tay nâng lên rồi lại hạ xuống, cố gắng xem xét tình hình người đối diện. Cô biết sau lưng tên ngốc này đã bết máu, nhưng hắn vẫn cứ đứng sừng sững đó, cười hề hề che chắn cho cô. Nụ cười ấy khiến nội tâm cô dù có lạnh lẽo đến đâu cũng lan tỏa một dòng nước ấm áp.

Thở dài. Cô thật sự rất thất bại. Giờ đến cả chút khí lực cuối cùng cũng dùng để giải bùa rồi, cô làm sao còn sức chống lại hai tên ám tiên kia chứ? Chưa kể còn có hắn mình đây thương tích cạnh bên. Người này vì cô mà bị thương, hỏi cô làm thế nào nở bỏ hắn lại?

Phía bên kia, một loạt bùa lại tiếp tục bắn tới, lúc này cả hai tên ám tiên đều dồn toàn lực công kích. Hân Vũ cắn môi, chẳng lẽ thật sự phải dùng đến ngón đòn cuối cùng?

Nhưng trong lúc cô vẫn còn đang suy tính, Phong đã quay lại mặt đối mặt bọn ám tiên kia, đưa lưng về phía cô. Hân vừa làm thế, cô đã cảm nhận được mùi máu nồng nặc xộc vào mũi mình.

Bùa chú được phóng tới cũng chỉ là bùa Cắt Sâu mà thôi. Đến thì đến, thêm vài vết chém thì hân cũng chẳng sợ, chỉ vội lấy từ trong tay ra một vật gì đó, siết chặt trong lòng bàn tay, sau đó gầm lên thật lớn. Giữa tiếng gầm ấy, Hân Vũ thấy gì đó tựa như một quả cầu lửa phóng thẳng về phía bọn ám tiên.

Hết thấy bùa đều bắn trúng vào hân, để lại những vết máu vung vãi, nhưng quang cảnh phía sau còn khiến Hân Vũ kinh ngạc hơn nữa. Quả cầu như được thắp lên bởi ngọn lửa âm ty không tan, cứ thế thiêu đốt tên Phó tướng Âm Tiên thành tro bụi, ngay khi gã còn chưa kịp nhận ra đó là gì. Tên còn lại thấy vậy cũng lấy làm kinh hãi, cứ nhìn hai người, phân vân xem có nên lao tới hay không.

“Nhanh lên, đưa đây cho tôi?” –Giọng Phong đầy phấn khởi, hân quay lại vươn tay về phía Hân Vũ đang ngơ ngác sau lưng.

“Đưa? Cái gì?” –Cô lắp bắp, nhất thời vẫn chưa hiểu ra.

“Lông chim, là lông chim lửa ấy. Không phải cô mang theo rất nhiều sao?”

Hân Vũ vẫn chẳng hiểu gì cả, nhưng vì sự việc vừa xảy ra, cộng với vẻ mặt nghiêm túc của hân, cô đành cúi người lôi ra một nắm lông chim đặt vào tay hân. Phong cầm một chiếc lông siết chặt, rồi trong ánh mắt ngạc nhiên của Hân Vũ, chiếc lông trong tay hân bỗng chốc bị thiêu cháy bởi một quả cầu lửa đang dần hình thành. Rồi nó cứ thế càng lúc càng phình to hơn cả bàn tay hân. Phong cười cười nhìn cô, vung tay một cái, rút cuộc tên Âm Tiên còn lại cũng chỉ là một mảnh tro tàn không hơn không kém.

Ban nãy hân vờ nghe lời Hân Vũ rời khỏi nơi đây, sau đó lại nấp ở một hốc cây trộm xem tình hình cô. Thử hỏi cô bị cả đám ám tiên vây quanh thế, làm sao hân lại có thể an tâm bỏ cô lại một mình cho được. Nhìn thấy cô chiến đấu kịch liệt, mồ hôi hân lại vã ra, tay cho vào áo cũng bắt giắc siết chặt.

Chẳng ngờ lúc cảm thấy tay mình âm ẩm là lạ, hân mới phát hiện một ngọn lửa càng lúc càng lớn dần trong tay hân. Mà điều lạ lùng là, hân không hề có chút cảm giác nóng rát nào.

Hân ngơ ngẩn đứng đó một lúc. Cứ buông tay ra thì đốm lửa lay lắt cũng tắt hân, trở lại thành một chiếc lông bình thường, nhưng vừa siết mạnh thì lại trở thành quả cầu, suýt chút đã thiêu rụi cả chiếc lông mỏng manh.

Chưa bao giờ hân lại cảm thấy mừng rỡ đến thế. Lần đầu tiên hân phát hiện mình không hề vô dụng khi đứng trước bọn ám tiên này. Nếu trở lại, biết đâu hân có thể giúp được cô?

Ánh lửa lóe lên rồi vụt tắt, chỉ để lại những tiếng xì xèo cùng mùi khét gắt gao trong không khí. Cảnh vật tang hoang đập vào mắt khiến Hân Vũ ngơ ngẩn mãi mà vẫn chưa hoàn hồn. Cô hết nhìn gương mặt Phong bên cạnh lại đến mấy chiếc lông vũ lấp lánh trong tay hân, không biết suy nghĩ gì, ánh mắt lại để lộ vẻ kiên định.

Phong cũng nhận thấy biểu cảm khác lạ này của cô, hân vội giữ chặt hai vai cô, xoay tới xoay lui một hồi mới thở phào nhẹ nhõm: “May là đến kịp. Em không sao rồi.”

Hân Phong chẳng hề biết rằng nụ cười rạng rỡ của hân lúc này lại như những vết gai đâm vào lòng Hân Vũ. Cô chớp lấy cánh tay hân vẫn đặt trên vai mình, giơ lên soi trước ánh sáng của lông chim lửa. Bàn tay không chỗ nào là không bết máu, có lẽ do lúc này cứu cô mà bị dây gai đâm vào, sau đó còn trượt xuống cả một quãng dài nữa. Nghĩ đến đây, đột nhiên trong cô lại có cảm giác áy náy.

Cả người Kỳ Phong đầy vết thương, thế nhưng họ không thể nán lại lâu trong rừng. Hân Vũ xé vài mảnh vải trên chiếc váy Peplos cầm máu tạm thời cho hân, sau đó để hân công cô đến hồ nước trong rừng. Cô vốn đã kiệt sức trong trận chiến vừa rồi, đi thêm một đoạn nữa còn phải giải bùa cho hân, vậy nên hai người cứ thế chia sẻ sức lực cho nhau, chẳng mấy chốc đã ra đến hồ.

Từ lúc đến đây đến giờ, Kỳ Phong chưa bao giờ đi xa đến thế. Đường như cái hồ rộng lớn này là nơi duy nhất có thể phản chiếu một phần của ánh trăng. Mặt trăng khổng lồ như nuốt hết ánh sáng của toàn bộ

khu rừng, rọi lên luồng sáng rạng rỡ mà hư ảo. Sự hùng vĩ đó thật sự không có từ nào để diễn tả được. Phong cứ thế nhìn ngậy ngốc vào nó.

Hân Vũ lấy ra một chiếc còi, đang ngập ngừng định thổi đã nhận ra ngay ánh mắt hấn, cô vội bước đến, cũng chẳng màng đến lễ nghi mà vội lấy tay che mắt hấn lại: “Đừng nhìn, mặt trăng ở đây kết hợp với hương trong lá rừng có khả năng thôi miên.”

Phong mất một lúc để lấy lại được bình tĩnh, nhận thấy tay vẫn cô đang thân mật che lên mắt mình, hấn mới cầm lấy bàn tay mềm mại ấy, tủm tỉm cười nói: “Anh không sao rồi. Đừng lo lắng.”

Hân Vũ nheo mắt, dậm dậm chân đầy khó chịu. Cô bảo lo lắng cho hấn lúc nào chứ?

Theo tiếng huýt còi của Hân Vũ, ít phút sau, một đốm sáng long lanh màu lam đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời. Khi nó tiến đến càng lúc càng gần, Phong mới kinh ngạc nhận ra đó là một con ngựa có cánh. Lông nó vốn trắng toát, nhưng chẳng hiểu sao giữa đêm lại óng ánh lên một màu xanh dịu nhẹ, trông vô cùng nổi bật. Hai cánh nó vươn thẳng, nhẹ nhàng tiếp đất bên cạnh Hân Vũ. Trong ánh mắt ngạc nhiên của Phong, nó dụi đầu vào cổ cô, gầm gừ những âm thanh nghe chẳng giống ngựa chút nào.

“Ổn rồi ổn rồi Bé Cưng à. Chúng ta về thôi.” – Cô thân mật hôn lên chiếc bờm sát tai con ngựa, dịu dàng nói với nó – “Hôm nay phải chờ thêm một người nữa, hơi nặng đấy, nhưng Bé Cưng của ta rất giỏi mà, phải không?”

Con ngựa giơ một chân lên, nhẹ ậm ừ vài tiếng, Phong nghĩ chợt nghĩ may mà con ngựa này cũng chẳng phải là chó, không thì nó đã vẫy đuôi kêu ăng ăng rồi.

Có phải hấn mất máu đến mê sảng rồi sao? Cả ngày nay Hân Vũ vốn lạnh lùng với mọi người đến thế vậy mà lại tỏ vẻ rất nuông chiều con ngựa này, còn gọi nó là gì? Bé Cưng cơ đấy.

Nhìn cảnh một người một ngựa thân mật trước mắt, hấn lại ảm ức trầm nghĩ, chỉ cần cô chịu nhận lại hấn, hấn sẽ chẳng bao giờ cho phép cô chạm đến con ngựa này lần nữa.

(*) Chim lửa: trong thần thoại Hy Lạp, chim lửa là họ hàng gần của Phượng Hoàng. Theo truyền thuyết, nó có bộ lông sáng rực màu đỏ cam, rùng rục như một ngọn lửa khổng lồ. Tự bản thân lông chim lửa có thể phát sáng, một chiếc lông có thể thắp cả căn phòng lớn.

9. Chương 9: Hôn Ước

Đối với Phong, lần đầu tiên cưỡi ngựa có cánh vẫn là một trải nghiệm lạ lẫm. Đó là chưa kể đến một sự thật là ‘Bé Cưng’ của Hân Vũ chẳng thích hấn tí nào cả.

Hân Vũ ngồi trên ngựa, hơi nheo mày vì một người một thú bên dưới cứ gầm gừ nhìn nhau. Mỗi lần Phong làm động tác leo lên là Bé Cưng lại di chuyển vài bước, hoặc xoay xoay cái lưng dài ngoằng của nó. Hấn đứng yên thì nó cũng đứng yên và ngược lại. Nhìn mãi một lúc, đến cả cô cũng phải phì cười.

“Anh đưa tay đây.”

Hân Vũ vươn người đến trước, đặt một tay trước mặt Kỳ Phong. Nụ cười vẫn chưa kịp khép lại kia khiến hấn ngẩn người, rồi như hiểu ý lại nhanh chóng đặt tay lên tay cô. Cô dùng lực hất nhẹ, thoáng cái đã để hấn yên vị phía sau mình.

‘Bé Cưng’ có vẻ không thích thú gì trước điều này, nó hơi nhồm lưng, lắc đầu tỏ thái độ không đồng ý. Hân Vũ chỉ nhẹ nhàng vuốt bờm lông nó, hành động này khiến nó gầm gừ một lúc rồi cũng im lặng.

Thoáng cái, cùng với một tiếng hí vang trời, cả người lẫn ngựa bay vọt lên không trung. Phong vốn vẫn chưa chuẩn bị, chớp mắt đã bị động tác này làm mất đà suýt ngã về phía sau, may mà hấn kịp choàng tay ôm lấy eo Hân Vũ, nhờ vậy mới không té ngã. Chẳng ngờ hành động này lại khiến người phía trên hít thật sâu, bất giác cả người cũng đỏ bừng.

Phút tiếp theo, Phong hầu như mất đi ý thức, cánh tay bị ai đó đẩy ra, thế rồi cả người hần cứ thế rơi từ lưng ngựa đang chới với giữa không trung xuống hồ nước lập lõe bên dưới.

Cũng như Kỳ Phong, sau khi nghe được âm thanh chạm nước thì Hân Vũ mới giật mình hồi tỉnh.

Ban nãy cô chỉ phản ứng tự nhiên, vốn không nghĩ Phong dám ôm eo mình nên mới cố đẩy hần ra. Cho dù hần từng cứu cô, nhưng chuyện ở trên cây ban nãy vẫn là hần có lỗi, vốn cô dồn hết sức để chiến đấu nên không để ý, giờ nó cứ hiện ra rành rành đó hỏi sao cô lại không đề phòng cho được. Có điều nhìn tới nhìn lui một lúc, cô nhanh chóng hiểu ra mình hiểu lầm hần, đành cắn môi điều khiển ngựa bay tà tà xuống mặt nước, đợi hần ngoi lên.

Thế nhưng Hân Vũ đợi mãi, đến cả ba bốn phút trôi qua rồi mà mặt hồ bên dưới vẫn lặng im tiếng sóng. Trong lòng cô lúc này mới dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Không phải hần không biết bơi đấy chứ?

Tiếng đồng hồ tí tách đến tiếng thứ năm cuối cùng cũng khiến cô không đủ kiên nhẫn nữa, vội cởi áo khoác ra vắt lên lưng ngựa, khom người nhảy xuống hồ.

Hân Vũ thuộc nhóm người có thủy tính cao nhất ở Nhân quốc, thế nên đối với cô việc bơi lội chẳng là vấn đề gì. Cô rẽ sóng dưới làn nước, nương theo bóng trăng hắt xuống mà tìm ra một dáng người trôi nổi dưới đáy hồ. Cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vội nắm lấy tay hần, lôi ra khỏi mặt nước.

Nước trong hồ vốn không sâu lắm, nhưng lại rất lạnh. Rừng Địa Đàng mấy trăm năm qua vẫn là nơi trú ẩn của tộc Tiên, lúc này tiên khí dày đặc lơ lửng trên mặt hồ, tạo nên một tầng sương mỏng lan tỏa ẩn hiện dưới tầng mây u ám, thoạt trông vừa kỳ dị lại vừa kinh vĩ. Hân Vũ chỉ mặc một chiếc áo mỏng nhưng cũng không thấy hề hần gì, riêng Kỳ Phong đã tím tái, cả người run lên cầm cập. Hân Vũ mím môi, đặt hần xuống đất, vừa cúi xuống làm động tác cấp cứu cho hần vừa để ý hàng mi đang nhắm nghiền kia.

Thủy tính kém như vậy, lại có thể điều khiển được lông chim lửa, ngay cả Tiên Nhân cũng chẳng có mấy người. Hàng lông mày lại nhíu lại, cánh tay cô liên tục đặt xuống ngực, ép từng nhịp mạnh cho hần. Xem cô vẫn phải đích thân tra xét người này kỹ một chút.

Mãi rồi Kỳ Phong cũng nôn hết nước hồ ra, nhưng vẫn không tỉnh lại. Cơ thể hần rất lạnh, Hân Vũ vốn còn áy náy, bèn cúi xuống định xem xét cơ thể hần, nào ngờ cánh tay hần đã choàng quanh người, xiết chặt lấy cô.

Hân Vũ bị hần ôm đến không thở được. Ban đầu cô còn cho rằng hần lại giả trò sàm sỡ, nhưng bình tĩnh lại mới thấy mắt hần vẫn nhắm nghiền, làn môi run rẩy lên những tiếng khe khẽ mới hiểu rằng hần chỉ đang mê sảng mà thôi. Cô muốn đẩy hần ra, nhưng lại càng không biết làm thế nào mới không làm đau hần.

Bé Con đang đứng gần đó, thấy vậy bèn bước đến lượn vòng quanh hai người, tỏ vẻ không mấy hài lòng. Hân Vũ cố nở nụ cười trấn an nó, nhưng lại chẳng biết phải làm gì khác.

Cơ thể Phong đang ôm cô bỗng chốc rung động, liên tục bảo lạnh. Hân Vũ lấy tay vuốt lên lưng hần, càng nghĩ lại càng sợ nước trong hồ làm ảnh hưởng tới hần. Nói cho cùng thì cũng chẳng mấy con người nào từng xuống hồ bao giờ, biết đâu nước hồ thật sự không tốt với con người thì sao? Suy nghĩ này khiến cô mềm lòng, lại ra hiệu cho Bé Cưng bước đến gần mình một chút. Cô vung tay, hất chiếc áo choàng xuống che phủ cho cả hần và cô, im lặng dùng hơi ấm cơ thể mình để sưởi ấm cho hần.

Cố gắng chống đỡ được một lúc, nhưng hành trình một ngày dài ròn rã vừa di chuyển lại vừa chiến đấu khiến cô mệt mỏi, cuối cùng cũng chậm rãi thiếp đi.

Đêm thanh vắng. Nhịp thở của Hân Vũ càng lúc càng đều đặn, mà bên cạnh cô, Kỳ Phong lúc này mới mở mắt ra, nụ cười tươi sáng còn rạng rỡ hơn cả ánh trăng đầu mùa hạ. Hần rướn người, đặt một nụ hôn nhẹ lên vầng trán trắng trẻo kia, rồi lại như thỏa mãn, vùi đầu vào cổ cô, tiếp tục hưởng thụ cảm giác được ôm cô vào lòng.

Cứ thế, bên mặt hồ trong trẻo, ánh trăng lặng lẽ lan xa, để lại chiếc bóng người và ngựa trông càng hòa hợp đến kỳ lạ.

Sáng hôm sau thấy Kỳ Phong đã an ổn hơn, Hân Vũ vội ôm hân cùng lên ngựa, cẩn trọng sắp xếp đầu vào đây rồi mới xoay người, đặt hân sau lưng. Một phần do cảm thấy có lỗi, thế nên lúc ngựa cất cánh bay lên cao, mặc kệ hân co ro ôm chặt từ phía sau cô cũng không dám kháng cự.

Bay mãi bay mãi, đến chiều thì họ cũng ra khỏi địa phận Rừng Địa Đàng. Trạm gác đầu tiên của Nhân Quốc cách biên giới chỉ vài dặm. Lúc thân ngựa có hơi chúi xuống, Phong hé mắt ra, nhìn thấy mấy tên lính gác lại tiếp tục vờ như bị ngất, cánh tay vẫn cứ thế bám chặt lấy vòng eo Hân Vũ. Khỏe môi hân hé lên một nụ cười nhẹ.

Hân Vũ chẳng hay biết gì về động thái bất thường này, cô bình thản ghìm cương ngựa rồi dần dần cho nó hạ cánh xuống trạm gác. Lực dừng lại bất ngờ khiến cả người Kỳ Phong phía sau tì lên người cô, thế mà hân vẫn chẳng suy suyễn gì, cánh tay lại càng xiết lấy cô hơn. Hân Vũ mím môi, lúc chỉ có hai người bọn họ thì không nói làm gì, hiện giờ trong trạm không chỉ có mấy tên lính gác thông thường mà còn có đám Vĩnh Hi, Hạ Dương chờ sẵn, bảo cô biết ăn nói thế nào đây?

“Chị, sao lại thế này?”

Vẫn là Vân Tình lên tiếng trước. Thực tế thì Vĩnh Hi đứng cạnh cô đã nổi cả gân xanh gân đỏ lên rồi, chẳng qua y vẫn còn gắng gượng kìm chế mà thôi. Tính Hạ Dương vốn hiền lành, tuy có hơi bất ngờ nhưng cũng không hỏi gì, chỉ có đám người ngoại quốc kia là đứng đấy cười toe toét.

Hân Vũ hơi liếc mắt, ra hiệu ấy gã lính canh đến dìu Kỳ Phong xuống. Hân vẫn âm ừ lúc lâu không chịu buông cô ra, phải khó khăn lắm hai tên lính mới kéo hân xuống được. Bọn họ nhìn nhau vui mừng đến suýt đổ mồ hôi hột, tình huống nào lại lạ lùng thế này kia chứ?

Hân Vũ cũng nhảy xuống ngựa, đặt dây cương ột tên lính còn lại, đoạn bình thản nhìn Vân Tình đáp lời: “Không có gì? Hôm qua gặp ít trục trặc, chúng tôi bị Âm tiên vây bắt. Là anh ta đã cứu tôi.”

“Anh ta cứu chị?” – Vân Tình lặp lại, vẻ chẳng tin được, trong khi Vĩnh Hi đứng cạnh bên chỉ cười khẩy, có ý không muốn nói.

Vân Tình vẫn ngây ngốc với cảnh tượng vừa xảy ra, còn định bước đến hỏi tiếp, thế nhưng Hạ Dương đã kéo áo cô nàng. Ngay lập tức, như nhớ ra chuyện gì đó, Vân Tình lấy từ trong áo ra một mảnh giấy da dán lên cho Hân Vũ: “Chị, có tin khẩn từ Lam Thành, cha muốn chúng ta quay về ngay lập tức. Bọn em đợi chị ở đây từ sáng giờ, chị vừa đến là khởi hành ngay.”

Hân Vũ thoáng thấy vẻ nghiêm trọng của Vân Tình thì cau mày, quay người đi đọc cho hết thư. Vừa đọc xong cô đã vò nát thư trong tay, trầm giọng bảo: “Vậy còn chờ gì nữa. Chúng ta lập tức lên đường.”

“Công chúa, chúng ta có nên điều động binh mã trước không?” – Hạ Dương ngập ngừng lên tiếng.

“Không cần, nếu làm thế chẳng khác nào bứt dây động rừng. Trước hết chúng ta cứ trở về Lam Thành trước rồi tính sau.” – Hân Vũ gọi thiên mã, vừa quay lại đã bắt gặp ánh nhìn lo lắng của đám người Khải Kiệt. Kỳ Phong bấy giờ được đặt ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm hờ chẳng biết bao giờ mới tỉnh. Cô cắn môi, đoạn hạ giọng bảo Hạ Dương: “Chúng tôi quay về trước, anh hộ tống nhóm người này về Lam Thành, thu xếp chu đáo cho họ. Có thời gian tôi sẽ gặp.”

Hạ Dương vốn cũng đang sắp xếp quân sĩ cho chuyến trở về, vừa nghe Hân Vũ bảo vậy đã ngăn người. Nhưng anh ta đối với Hân Vũ trước giờ đều hết mực trung thành, khi cô đã ra lệnh thì không dám ý kiến gì nữa, chỉ lẳng lặng trao cho Vân Tình cái nhìn đầy ẩn ý.

Mà Vĩnh Hi này giờ vẫn đứng tựa lưng vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng ấy chỉ khinh khỉnh quay người bước ra khỏi trạm gác. Mãi cũng không thấy quay lại nữa.

—oo0oo—

Lam Thành vốn là kinh thành của Nhân Quốc. Trong bản đồ tân thế giới, toàn bộ lục địa này được chia làm ba phần, Phía tây là Tiên quốc, Nhân Quốc phía Đông Bắc, còn Tộc quý lại chiếm toàn bộ phía nam của lục địa. Trong số này, Tiên quốc là một cộng đồng tập thể, họ không bành trướng quá nhiều và chuộng với đời sống thiên nhiên nên chỉ quanh quẩn trong rừng Địa Đàng. Tộc Quý ở phía nam có hai thành, nhưng

tất cả đều là thành quả của trận chiến năm năm trước con người nhượng cho cả. Về cơ bản, tộc quý không cần thành, nhưng họ vẫn duy trì nó đến giờ.

Nhân quốc vốn phồn thịnh nhất. Con người đã đến vùng đất này từ khá lâu, về nhân số càng lúc càng vượt qua Tiên quốc. Họ biết làm công nông nghiệp và thương nghiệp, biết cách tự nuôi sống bản thân, tự dựng ình năm thành rải rác khắp lãnh thổ, lần lượt là Lam Thành, Yên Thành, Hỏa Thành, Thủy Thành và Thanh Thành. Trong số này Lam Thành được xem là kinh đô của Nhân Quốc, nằm trong vòng kèm bảo vệ của các thành còn lại. Đây cũng là thành phồn hoa nhất và là nơi hoàng tộc đang sống.

Từ biên giới bay ngày đêm không nghỉ, cũng phải mất hai ngày nhóm người Hân Vũ mới về đến Lam Thành. Vừa đặt chân đến, cô và Vân Tình cũng chẳng đợi gì mà xông thẳng vào cung của hoàng đế.

Hoàng đế hiện tại của Nhân Quốc vốn chỉ có ba người con gái. Vợ ông đã mất năm năm trước trong trận chiến với tộc Quý. Kết quả trận chiến ấy, vua vì quá đau lòng trước cái chết của vợ đã quyết định ngừng chiến, cắt hai thành phía nam cho tộc Quý, nhờ thế mà thế gian mới được an lành trong vài năm ngắn ngủi.

Thế nhưng sau đó, sức khỏe hoàng đế ngày càng yếu dần, hầu như đều nằm trên giường bệnh. Tất cả việc triều chính đều giao lại cho Hân Vũ, lúc đó chỉ mới mười bốn tuổi. Mấy năm nay Hân Vũ và Vân Tình đi khắp nơi tìm thảo dược quý hiếm để trị bệnh cho ông, nhưng tất cả đều như đổ sông đổ bể, tính mạng hoàng đế đã như đèn cạn dầu trước gió.

Cho đến cách đây vài tháng, thầy của Hân Vũ là Tẩn pháp sư mới tìm ra một đơn thuốc có thể cầm cự bệnh, nhưng đó là bảy vị thuốc hiếm có nhất trên thế gian. Đây cũng là lý do Hân Vũ và Vân Tình phải mạo hiểm đích thân đột nhập rừng Địa Đàng.

Trên hành lang dẫn đến tấm cung nguy uy, mỗi cột đá đều được nạm những viên ngọc quý. Đây đó trạm trở những bức phù điêu nhiều hình thù, tựa như mô tả lại cả quá trình lịch sử lâu dài của loài người. Hân Vũ và Vân Tình bước đến đâu, hàng loạt cung nhân lại cúi chào đến đấy, thế mà hai cô cũng chẳng để ý, cứ thế đi một mạch vào trong.

Trước giường bấy giờ chỉ có vài người đang hầu hạ, ngồi ngay trên giường là một cô gái trẻ, độ tuổi chỉ hơn mười bảy một chút. Vừa nhìn thấy Hân Vũ và Vân Tình, cô đã đứng bật dậy lo lắng nhìn hai người: “Sao giờ mới về? Hai hôm trước cha nguy hiểm lắm, may mà Tẩn pháp sư cử người đến kịp thời.”

“Cha thế nào rồi?” –Hân Vũ cũng không để ý đến dáng vẻ của Diệp Y – cô em cuối cùng của mình, đã lo lắng bước về phía trước.

“Tạm ổn rồi. Thế nào? Có tìm được gân hải tượng không?”

“Giao cho ngự y rồi.”

Vân Tình vẫn đứng sau Hân Vũ từ nãy giờ, vừa nghe đến đấy đã vội xen vào. Ánh mắt cô dừng lại ở cảnh Hân Vũ ngồi cạnh giường, tỉ mỉ xem xét mạch đập cho cha, sau đó lại phân phó các cung nhân tản ra ngoài. Chỉ còn lại ba chị em, cô mới hạ giọng bảo Diệp Y: “Trong cung có xảy ra chuyện gì không? Tin tức về cha không lộ ra ngoài chứ?”

“Không, mấy ngày hai người đi, Kiến Phi cũng phong tỏa tất cả tin tức trong thành.” –Diệp Y cắn môi đáp, rồi lại như hiểu ra điều gì, ánh mắt cô ngơ ngác nhìn Vân Tình –“Không phải ở biên giới xảy ra chuyện gì chứ?”

Vân Tình thở dài, khẽ gật đầu: “Minh Viễn gửi thư báo đến, người của Quý tộc ở biên giới phía nam có dấu hiệu động binh.”

“Thế làm sao bây giờ? Không phải bọn chúng muốn phá vỡ hiệp ước chứ?”

Trước vẻ lo lắng của Diệp Y, Vân Tình cũng không nói thêm được gì. Cô bước thêm vài bước, bắt gặp cái nhìn của Hân Vũ thì biết đây không phải lúc, hai chị em đều nhất thời im lặng. Trên giường bệnh, vị hoàng đế của Nhân quốc vẫn thở từng nhịp yếu ớt. Ông chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu trắng ngà, chần dày kéo đến tận vai, râu tóc bạc phơ, làn da đã lốm đốm đồi mồi, còn đâu bóng dáng oai hùng của vị đế vương đã từng xông pha trận mạc, khiến người của các tộc khác phải khiếp hãi trước đây? Bấy giờ nhận thấy Hân Vũ đang ngồi trước mặt, ông mới nở nụ cười, cổ dùng tay đặt lên gương mặt nhỏ bé của cô con gái:

“Về rồi đấy à? Vĩnh Hi có về cùng con chứ?”

Nghe nói đến cái tên này, cả Vân Tình lẫn Diệp Y phía sau đều nhất thời giật mình. Vân Tình liếc nhìn Diệp Y dò hỏi, cô này chỉ nhỏ giọng thì thầm: “Mấy ngày các chị đi, cha cứ nhắc Vĩnh Hi mãi. Em thấy cha đã quyết tâm lắm rồi. Hôn sự của Hân Vũ và Vĩnh Hi chắc không tránh được.”

Trên giường Hân Vũ cũng nghe được những lời này, khóe mắt nhất thời nhăn lại, thế nhưng trước mặt cha cô cũng không dám có biểu tình gì khác, chỉ nhẹ nhàng bảo Diệp Y: “Em cho gọi Vĩnh Hi đến đây. Nói cha muốn gặp anh ta.” – Đoạn quay sang hoàng đế hạ giọng – “Cha an tâm đi, con và Vân Tình đã tìm được gần đủ các vị thuốc rồi, chỉ còn thiếu một vị nữa là bệnh của cha sẽ ổn thôi.”

Hoàng đế nghe thấy thế cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng xoay người nhìn bức phù điêu khảm bảo thạch trên tường. Bức phù điêu có vài chỗ đã bị mòn qua năm tháng, mơ hồ mô tả cảnh tượng một nam một nữ ngồi cạnh nhau, trên tay mỗi người là một đứa trẻ. Phía dưới chiếc ngai, một đứa bé khác lớn hơn một tí đứng cạnh đó, bàn tay nhỏ xíu nắm lấy tay người đàn ông. Dưới ánh sáng lập lờ trong điện, khung cảnh bức phù điêu trông càng hòa hợp đến lạ thường.

Rất lâu, lúc Hân Vũ tưởng đầu ông đã ngủ thì mới nghe được những tiếng lẩm bẩm khê khàng: “Cha không có bệnh, chỉ là... rất nhớ mẹ con mà thôi.”

...

Mặt trời dần khuất bóng bên ngoài cung điện của hoàng đế. Ánh sáng rực rỡ của ngày cuối cùng cũng lịm đi, chỉ để lại những tia vàng le lói soi rọi trên những mái ngói đỏ tươi đã ngả màu. Đâu đó trên mấy tầng trời lơ lửng lơ đễnh trôi nổi vài đám mây hồng buồn bã, lặng lẽ nhìn xuống một dáng người tịch liêu bên dưới. Trong khoảng khắc ấy, nỗi lòng của thiên nhiên và con người như hòa hợp thành một thể.

Bước chân Vĩnh Hi đang sải trên con đường dài heo hút bỗng dừng lại, anh ta hí hóp, nhìn bóng người nhỏ bé đang đứng trước mặt mình. Cô vốn chẳng cao lắm, nhưng bao nhiêu năm rồi, đôi vai ấy tựa như đã gánh cả thiên hạ trên lưng, không thể mà cũng chẳng nỡ chối từ.

Có đôi khi, anh ta đã nghĩ cô gái bé nhỏ này là tất cả của mình. Bắt đầu từ cái năm anh mười tuổi, cùng với bốn người khác gánh vác trách nhiệm bảo vệ cả vương quốc, anh chưa từng dời ánh mắt khỏi cô. Chẳng phải vì một lời hẹn ước vô nghĩa từ hai họ tộc, chẳng phải vì biết cô sẽ là người có quyền lực cao nhất trong cả vương quốc này, anh thích cô, rung động với cô, chỉ vì cô là cô. Bởi vì anh biết, bên trong dáng vẻ cao ngạo, lạnh nhạt là một trái tim cần được yêu thương, thế nên nếu cô cần được yêu, anh sẽ yêu cô, cần được chiều chuộng, anh chiều chuộng cô. Hầu như tất cả mọi thứ trong thiên hạ này, chỉ cần cô muốn anh sẽ chẳng từ chối. Vốn anh đã nghĩ số phận của anh sinh ra là để ở bên cạnh cô và ngược lại.

Thế nhưng anh sai rồi. Đến cuối cùng anh mới hiểu cũng chỉ có bản thân mình vọng tưởng. Cô gái này vốn không có trái tim, mà nếu có cũng chỉ là dành cho hoàng đế, cho hai đứa em gái của cô, dành cho thiên hạ, còn có chỗ nào dành cho anh sao?

Dưới tia tà dương đang vụt tắt, nụ cười của anh rất cuộc cũng không thể nở ra được nữa. Thì ra anh có thể ngạo nghễ với cả thế giới này, nhưng lại không thể vờ như thế trước mặt cô.

“Em đợi anh à?” – Anh bước đến, dùng tay quét ngang mũi. Không biết từ lúc nào anh lại có thói quen nhìn xuống đất mỗi khi nói chuyện với cô, nhờ thế mà phát hiện ra đôi hài cô đang mang đã dính đầy bùn đất. Cô luôn là vậy, lúc nào cũng phải tất tả ngược xuôi đến mức quên cả bản thân mình. Điều này thật trái ngược với anh, cho dù là vợ và đến mấy thì trang phục cũng phải thơm tất đầu vào đó.

“Ừm, cha muốn gặp anh.” – Cô đáp thản nhiên. Tuy vậy anh vẫn nhận ra cô có điều khó xử. Nếu chỉ một câu truyền lời đơn giản, cần cô phải đích thân ra đến đây để đợi anh sao? Quả nhiên, giọng cô lại ngập ngừng vang lên – “Em nghĩ cha muốn chúng ta thành hôn sớm một chút.”

Khóe môi Vĩnh Hi bắt giác lại gương lên. Anh biết trước sau gì cô cũng sẽ nhắc đến vấn đề này. Gia tộc Vĩnh Hi vốn là một trong những gia tộc có thế lực nhất vương quốc. Mười tuổi, anh đã được chọn vào Ngũ hộ quốc, cùng học tập và sinh hoạt với các công chúa. Lúc nhỏ tình cảm anh và Hân Vũ khá tốt, thế nên cũng chẳng lạ gì khi Hân Vũ mười ba tuổi, đến tuổi đính ước thì hoàng đế đã chọn anh.

Vốn anh đã nghĩ Hân Vũ cũng thích anh, thế nhưng vào năm cô mười bốn tuổi, Hoàng hậu lại đột nhiên qua đời, từ đó nảy sinh ra biết bao biến cố, mà nổi bật nhất là tính cách Hân Vũ cũng thay đổi. Cô không còn là cô bé hay cười nói, thích nhõng nhẽo với anh như ngày nào nữa. Tình cảm cả hai cũng càng lúc càng nhạt, hoặc giả nói đúng hơn là, Hân Vũ đã tự cách ly bản thân mình với những người khác, bao gồm cả anh.

Từ rất lâu rồi, anh vẫn biết giữa mình và Hân Vũ là không thể nào. Thế nhưng một phần là vì cố chấp của bản thân anh, phần khác hôn ước của cả hai là chuyện không thể thay đổi. Cho dù nếu có một ngày Hân Vũ muốn hủy bỏ, chí ít cũng phải thông qua sự quyết định của hoàng đế, mà sự tình hiện nay lại có vẻ đi ngược lại với mong muốn của cô.

“Thế còn em, bản thân em có muốn không?” – Anh cười cười, thích thú nhìn cô khó xử.

“Hiện tại tình trạng sức khỏe của cha không tốt lắm. Chúng ta cứ tạm thời nghe theo ý cha. Đến khi em tìm được long bì, chữa khỏi cho cha, em nghĩ khi đó chúng ta nói thật cũng chẳng muộn.” – Cô đáp, có vẻ đã suy nghĩ câu trả lời này từ rất lâu rồi – “Xin lỗi phải để anh khó xử.”

“Nếu bộ hạ muốn chúng ta thành hôn ngay lập tức thì sao?” – Anh cau mày, khóe môi giễu cợt.

Hân Vũ không vội trả lời, chỉ ngẩng lên nhìn anh, đôi mi hấp háy dưới ánh ta dương rực rỡ. Bất giác ánh mắt ấy khiến anh liên tưởng đến chiếc đuôi phượng hoàng đang vẫy vùng trong biển lửa, cho dù biết là sẽ chết cũng kiên ngạo đến mức không thét ra cả một tiếng khóc than. Mãi một lúc, cô mới lạnh nhạt đáp: “Anh thật sự muốn cưới em sao?”

Có lẽ đến cả Hân Vũ cũng không nghĩ rằng, khoảnh khắc cô nói ra câu đó, Vĩnh Hi đã thật sự muốn nói đồng ý.

Thế nhưng, tất cả những gì anh làm chỉ là bật ra tiếng cười lớn, sau đó tì tay vào cột đá phía sau cô, dùng hơi thở ái muội pha lẫn vẻ trào phúng mà thì thầm: “Chúng ta có thể thử.”

Hiển nhiên, cô lại khó chịu đẩy tay anh ra. Bao giờ cũng thế.

Sau đó, anh chỉ có thể lạnh lẽo nhìn bóng dáng tức giận của cô khuất dần nơi cuối hành lang sâu thẳm.

Hân Vũ, nếu trong thâm tâm em đã có câu trả lời, sao lại còn muốn làm khó cả hai chúng ta?

Năm năm, vì muốn cô chú ý, anh dùng năm năm của cuộc đời để biến mình thành một gã trai bông lơn hào phóng, là người tình trong mộng của mọi cô gái trong vương quốc. Thế nhưng đáp lại bao giờ cũng là ánh mắt lạnh nhạt. Suốt năm năm, anh đi từ hy vọng, hưng phấn, đến thất vọng cùng cực, nhưng bấy nhiêu đó vẫn không thể đổi lại tình cảm của cô.

Anh và cô đều là những người quá tự cao, đều che giấu bản thân quá kỹ mà không muốn người khác nhận ra nhược điểm của mình. Trong màn sương mù mờ ấy, anh cuối cùng cũng không nhìn thấy tình yêu của cô, mà cô, cũng không nhận ra thành ý của anh.

—oo0oo—

Bài thuốc của Tần pháp sư thật sự rất thần kỳ. Chỉ mới mấy ngày sau khi Hân Vũ và Vân Tình mang gân hải tượng về, sức khỏe của Hoàng đế đã khá hơn rất nhiều. Vân Tình thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm. Không uống công cô lặn lội đến tận rừng Địa Đàng, vật lộn nửa ngày với con hải tượng dài đến bốn thước, cuối cùng bị nó đả thương bất tỉnh rơi xuống suối. Vết thương ở chân đến giờ vẫn còn chưa đi đứng bình thường được.

Hân Vũ giải quyết triều chính bận rộn. Bấy giờ dưới sự thúc giục của Hoàng đế, cô và Vĩnh Hi cũng hợp tác với nhau, vờ làm một cặp tình nhân đang yêu trước mắt ông. Sau đó cô lấy lý do tộc Quý động binh mà phái Vĩnh Hi trở lại Hóa Thành trấn giữ. Việc quốc gia dù sao cũng lấy làm trọng, Hoàng đế cũng không hối thúc chuyện hôn sự của hai người nữa.

Đến ngày thứ ba sau khi trở về, Hân Vũ mới thư thả được một tí. Cô vươn vai, hít thở thật sâu, bất ngờ chú ý đến những tiếng ồn ào vang lên bên ngoài cửa sổ. Hân Vũ ngẩng người, vội đẩy bàn ra bước đến mở cửa.

Một tia sáng đỏ vọt qua trước mắt cô. Định thần lại, mới nhận ra nó đã dừng lại trên thanh tre treo trước mặt. Thanh tre đó vốn là quà của Tần pháp sư, ông vốn rất thương yêu đứa học trò này, nhưng lại chẳng mấy khi cô ghé đến thăm ông. Mỗi lần ông đều phải viết thư cho cô, sau đó gửi chim lửa mang đến. Biết cô chẳng để tâm đến, ông phải cử người đến chỗ cô đóng cả thanh tre cho con vật cưng yêu quý của ông.

Hân Vũ nheo mắt nhìn con chim lửa to đến nửa thước đang nhả một bức thư ra khỏi miệng. Cô vốn kỳ hỏa, tiếp xúc với lông chim lửa thì không sao, chứ với một vật thể sống đang cháy hừng hực thể này thì ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Thế nên cô cũng không động chạm tới nó, chỉ lẳng lặng đọc hết bức thư ông thầy gửi, sau đó nhẹ nhàng viết một bức khác đáp lại.

Ấy vậy mà lúc cô chìa ra trước mặt, con chim lại xoay người đi, thản nhiên mổ mổ vào bộ lông đang cháy rực rỡ của mình, ánh lửa hơi bắn ra khiến Hân Vũ phải lùi lại tránh. Cô cắn môi, rút từ trong mớ công văn ra một tờ giấy trắng hươ hươ trước mặt nó.

Chim lửa thấy giấy thì mừng như bắt được vàng, vội giương mỏ ra. Nhưng cấu tạo mỏ chim vốn nhọn, làm sao nó có thể nuốt được một mảnh giấy da dày thể cơ chứ. Chim ta cứ vật vờ với mảnh giấy một lúc, mãi đến khi bìa giấy gặp phải bộ lông đang cháy lách tách kia bốc lên thành tro thì chú ta mới chịu thua, giương ánh nhìn như muốn khóc sang Hân Vũ cầu cứu.

Hân Vũ thấy vậy bèn vo tròn mấy mẩu giấy lại thành viên, nhưng cũng không vội quăng cho chim lửa mà chỉ lượn lơ trước mặt nó vẻ trêu chọc. Công giao thư cô đã đưa cho nó rồi, chẳng qua là do nó không ăn được thôi. Bây giờ muốn ăn thêm thì phải có gì đó để trao đổi.

Chim lửa nhìn thấy thế mi mắt giật giật. Đây cũng không phải lần đầu nó giao thư cho Hân Vũ, sao lại không hiểu ý cô. May mà mỏ nó hơi nhọn quá, nếu không hẳn đã ngứa đầu khóc nước nỏ rồi.

Tần pháp sư vốn nhân hậu hiền hòa, vẫn yêu chiều nó hết mực, sao lại đẩy nó ột cô chủ nhỏ khó ưa đến thế cơ chứ?

Hân Vũ cho chim lửa ăn xong, hài lòng nhìn chú ta tức tưởi quay mặt đi, đôi chân bước lện khệnh chống chịu cái bụng căng phồng ra cửa sổ. Trước khi đi còn uất ức liếc nhìn Hân Vũ một cái. Cô chỉ cười nhạt, bắt giác cúi xuống nhìn thấy đồng lông rơi vãi trên bàn mình.

Cũng đến lúc cô phải đến quan sát mấy người ngoại quốc này rồi thì phải.

10. Chương 10: Long Bì

Cung điện hoàng gia cách trung tâm thị trấn nhỏ đến cả buổi đi bộ. Sau khi vào Lam Thành, nhóm Kỳ Phong được Hạ Dương sắp xếp trú tạm trong phủ của anh ta. Hạ Dương là một trong Ngũ hộ quốc công có quyền lực nhất Nhân quốc. Nơi ở của anh ta dĩ nhiên cũng không phải bình thường, đình đài lát ngọc, bảo vật trân châu lóa mắt, người hầu kẻ hạ dàn trải khắp phủ không đếm xuể. Thế nhưng cuộc sống nhàn hạ như thế vẫn khiến Kỳ Phong chẳng chút an tâm.

Đã năm ngày hắn không gặp Hân Vũ rồi, tại sao cô vẫn không đến tìm hắn?

Mấy ngày nay Hạ Dương cũng không hạn chế tình hình đi lại của cả nhóm, thế nên với những nhà văn hóa học ham học hỏi như Chi và Kiệt, hiển nhiên họ đều ra ngoài khám phá đường phố và phong cách sinh hoạt của người dân trong thành. Với một kẻ thực dụng như Tâm Du thì dĩ nhiên không có gì hấp dẫn cô nàng hơn là đồng kho báu của cải trong phủ. Du từng đến những địa điểm khảo cổ mà cha mẹ cô khai quật, thế nên cũng nhận ra mấy món đồ nơi đây có món trị giá cả triệu đô la. Thế nên cô cần gì phải đi đâu xa chứ? Cứ việc nhớn nhोर trong phủ này gom một ít làm của hồi môn là được rồi.

Kỳ Phong không quan tâm nhiều đến thế. Nếu trước đây hắn luôn tâm niệm con đường trở về thì giờ đây toàn bộ suy nghĩ của hắn đều là Hân Vũ. Sau mấy ngày lân la đợi tin tức từ Hạ Dương không thành thì nay hắn đã chạy thẳng đến cửa hoàng cung mà tìm Hân Vũ. Thế nhưng hắn bị gác cổng bắt đợi cả ngày trời mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô, lại lo nghĩ có phải cô đã quên bèn đi hắn hay không.

Trời chiều miên man tưới lên hai con sư tử đá ngoài cổng một bức màn óng ánh. Kỳ Phong thất thểu trở về, trong lòng hần miên suy nghĩ về những hành động kỳ lạ của Hân Vũ. Càng nghĩ hần càng cảm thấy không hiểu nổi cô, cũng chẳng cách nào lý giải được.

Ở hướng con đường ngược lại, Kiệt và Chi cũng đi dạo đâu đó trở về. Trong Lam Thành không giống như các thành phố khác. Do đề phòng bị tộc quý trà trộn tấn công, khi mặt trời lặn thì cũng là lúc giới nghiêm. Tất cả các nhà cửa, hiệu buôn đều phải đóng lại. Ngoại trừ quan lính được đặt cách trong thành thì không ai được đi lại cả. Kiệt và Chi vừa đi vừa cười nói, thế nên mãi đến khi bước qua cửa thì họ mới trông thấy Phong đang đứng đó, ánh mắt đầy giễu cợt nhìn về tình tứ của hai người.

“Hai da. Trai lớn lấy vợ gái lớn lấy chồng.” –Hần chống cằm, đầu lắc nhẹ ra vẻ đáng thương –“Uổng công mình ngày nào cũng ngồi đây đợi cậu về, xem ra cậu đã quên mất mình rồi.”

Chi nghe hần nói thế thì hai má đỏ ửng, nấp phía sau Kiệt, trong khi Khải Kiệt cau mày, tự hỏi thằng nhãi này không biết lại phát bệnh gì. Còn không phải là hần mãi đi tìm tin tức của Hân Vũ mà bỏ mặc cậu ta đó sao?

Từ hôm đến đây, hai chị em nhà này người nào lo việc của người đó, cuối cùng cũng chỉ có cậu ta và Ngôn Chi đi thám thính tình hình. Trước đây bọn họ bị giam cầm trong rừng thì không nói, giờ đã ra đến thành thị của con người, ấy vậy mà cả những sinh viên xuất sắc như Khải Kiệt cũng không tài nào phán đoán được họ đang tồn tại trong không gian nào. Cậu ta bỏ vài ngày tìm tòi, so sánh, ôi thôi thì đủ kiểu kiến trúc, từ gothic đến mái vòm, từ đông đến tây, đền tháp của người Hy Lạp, mái ngói đỏ tươi của Trung Hoa, cả những đài cao lạ lẫm chẳng biết thuộc về kiến trúc gì. Trong suốt mấy mươi năm sống trên đời, chưa khi nào cậu ta lại nghe đến một nền văn minh tổng hợp đa chiều đến thế. Trong lòng lúc này đã cảm thấy ý định rời khỏi nơi đây càng lúc càng xa vời.

Mắt thấy Tâm Du đang ôm một chiếc túi lạ lẫm đứng gần đó, Kiệt liền bước đến kéo cô nàng ra khỏi góc tối. Mấy hôm trước cậu ta còn không hiểu cô nàng này trộm nhiều của cải thế làm gì, dù thế nào họ cũng chẳng mang về được. Đó là chưa nói Hạ Dương cho bọn họ tá túc như thượng khách, nhưng cũng đâu có nói là họ có thể mang đồ của anh ta ra khỏi đây.

“Em thì biết cái gì? Cho dù không thể trở về được, muốn sống ở đây chúng ta cũng cần phải có tiền chứ. Tốt nhất là mỗi thứ vợ được bao nhiêu cứ vợ. Nếu Hạ Dương không tiếp chúng ta nữa, ra ngoài ít ra cũng có vốn liếng để kinh doanh chứ?”

Khi nghe Tâm Du nói thế, cả ba người còn lại như thế đứng bất động, khóe môi giương lên, suýt chút nữa đã muốn cho nàng ta một tràng pháo tay tán thưởng.

Thế nhưng cái gì cũng phải có giới hạn. Mấy ngày nay bốn người họ gom góp cũng khá nhiều rồi, thế mà vẫn chưa thấy Tâm Du dừng tay lại. Khó mang ra ngoài thì không nói, chẳng lẽ cô nàng này thật sự muốn Hạ Dương trời gông họ lại mới vừa lòng sao?

“Chị Du, về phòng Phong một chút đi. Em và Chi có chuyện muốn nói.” –Kiệt hạ giọng. Khu vực Hạ Dương để bọn họ sống vốn khá rộng lớn, cung nhân cũng chẳng ít gì, nhưng càng nhiều người thì Kiệt lại càng không cảm thấy an tâm. Trong lòng cậu luôn cảm thấy dường như mọi hành động của mình đều bị theo dõi cả.

Trên đường đi một mạch về phòng, cậu ta cũng tóm lấy mấy thứ lủng củng trên người Tâm Du trả lại đầu vào đây, sau đó lẳng lặng đóng cửa phòng lại, nghiêm túc bày trên bàn một tấm giấy da nhỏ.

“Lúc này bọn mình lân la mua bán đồ trên đường, có hỏi thăm mấy người dân bản địa một chút. Cuối cùng cũng gặp được một người có vẻ uyên bác. Hai người có biết ông ấy nói với bọn mình điều gì không?”

Phong khoanh tay lại, vẻ nghiêm trọng của Kiệt khiến hần cũng phải dăm chiêu đôi chút. Liếc nhìn sang Tâm Du, thấy cô nàng chỉ nhún vai, hần cũng đành lắc đầu.

“Chúng ta không phải là những người duy nhất từng bị lạc đến nơi này.” –Kiệt chống tay lên bàn, nhìn quanh một lượt, về mặt cậu ta bắt đầu lộ vẻ phẫn khích –“Phong, cậu có nhớ bài thuyết giảng về những vụ mất tích bí ẩn mà cậu từng giúp mình làm không? Năm 1915, một tiểu đoàn binh lính Anh đã mất tích ở Thổ Nhĩ Kỳ, sau đó chính phủ Anh huy động mọi lực lượng để tìm kiếm họ nhưng đều không thành công.”

Phong nhướn mày, ánh sáng trong mắt dần dần rõ ràng: “Ý cậu là...”

“Ông lão đó nói với mình, trước đây từng có một tộc người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện ở phía Nam, đến gần cả ngàn người. Họ sử dụng những vũ khí rất lạ lùng với mưu đồ đánh chiếm Nhân quốc. Cậu đoán coi thứ vũ khí đó là gì? Ông sát bên trong có chữ những viên đồng hình khối. Lực bắn rất mạnh. Mình cam đoan đó hẳn là súng chứ chẳng phải gì khác.”

“Vậy bây giờ họ ở đâu?” – Tâm Du nãy giờ im lặng lại đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện này ông lão ấy cũng không rõ. Nhưng trong lịch sử vùng đất này, có một người duy nhất từng đến thế giới của chúng ta rồi quay lại. Ông ấy là một vị pháp sư nổi tiếng nhất Nhân quốc, và hai người đoán được không, ông ấy cũng là thầy của Eden.”

Kiệt dứt lời, ánh mắt mọi người lúc này bất giác đều ngẩng lên nhìn Kỳ Phong. Hắn cắn môi, như chợt nhớ ra điều gì đó. Ý của Kiệt dĩ nhiên hẳn hiểu được. Thầy của Hân Vũ không phải là người duy nhất từng đến thế giới hiện đại rồi trở về, cả Hân Vũ cũng từng làm thế. Nói vậy nếu muốn quay về, chuyện quan trọng cần làm hiện nay là phải bắt được liên lạc với Hân Vũ trước đã.

Nghĩ đến đây, Phong lại thở dài. Nào phải hẳn muốn liên lạc với cô là được? Cũng phải do cô có đồng ý cho hẳn tiếp cận không đã chứ.

Nhưng hẳn cũng chẳng có thời gian ngẫm nghĩ cho xong chuyện này, Khải Kiệt đã vờ vờ tay lên tấm bản đồ trên bàn, dẫn đo một lúc mới cất giọng: “Còn một chuyện khác nữa mình muốn nói. Hai người đoán thử xem quỷ tộc mà người ở đây nói đến, ở chỗ chúng ta gọi là gì?”

Phong và Du nhìn nhau, ngập ngừng trong giây lát, Tâm Du mới lên tiếng: “Chuyện này chị có nghe mấy cung nhân ở đây trò chuyện với nhau. Nghe nói bọn quỷ tộc rất mạnh, còn hút máu người nữa.”

“Sự thật còn đáng sợ hơn vậy nữa kìa.” Kiệt gõ gõ tay lên bàn, ngón trỏ thoáng vờn quanh vị trí phía nam của lục địa, nơi Phong ngỡ ngỡ là lãnh thổ của tộc quỷ: “Theo mình biết, quỷ tộc có hai loại, thuần chủng và không thuần chủng. Quỷ không thuần chủng là do con người bị quỷ tộc hút máu không chết mà thành. Quỷ thuần chủng cực kỳ sợ ánh sáng mặt trời, hoạt động mạnh về đêm, và đa phần bọn chúng có cánh như cánh dơi.”

Mấy tiếng cuối, cậu ta cố ngân dài giọng. Thế nhưng cho dù Kiệt không cần làm thế, trong lòng Phong và Du vẫn dâng lên từng đợt ớn lạnh. Phong nhép môi, nhưng ba tiếng ‘ma cà rồng’ mãi mà không thốt ra được.

Hóa ra cái gọi là quỷ tộc trong miệng những người dân ở đây chẳng phải gì khác, mà là một sinh vật quen thuộc trong truyền thuyết của loài người hiện đại. Chẳng qua bao nhiêu năm trưởng thành, Phong chưa từng nghe đến việc ai đó tận mắt chứng kiến một ma cà rồng còn sống bao giờ, còn với tình hình hiện tại, con số ma cà rồng đe dọa họ nhiều đến mức không tưởng tượng được.

Thoáng ngỡ ngàng qua đi, Kiệt lại chỉ tay vào phần dưới tấm bản đồ, trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Nói cách khác, mình nghĩ nơi này không hề an toàn tí nào cả. Bởi vì ở phía nam nơi đây có đến hàng ngàn con ma cà rồng đang chờ chờ xông vào. Mọi người nghĩ nếu thật sự có giao tranh, chúng ta có khả năng sống sót không?”

Đây cũng là vấn đề khiến họ phải băn khoăn nhiều ngày sau đó. Chưa tính đến chuyện có thể trở về hay không, thì việc ở lại vùng đất đang giao tranh này cũng rất bấp bênh. Trong thời tạm đình chiến này, việc ở lại lãnh thổ loài người có thể giúp họ an ổn một thời gian, nhưng lỡ chiến tranh thật sự bùng nổ thật, thì khi đó những người tay không sắt như họ sẽ gặp phải đe dọa trước tiên.

Nhưng ở thời điểm đó, họ cũng không thể suy tính đến quá nhiều thứ, huống chi Phong còn muốn gặp Hân Vũ. Hắn hít một hơi thật sâu, vừa định nói ra chuyện này thì tiếng gõ cửa đột ngột vang lên bên ngoài, thấp thoáng một giọng nam nhẹ nhàng vang lên: “Phong, Kiệt, công chúa đến tìm các người.”

Tiếng gọi này khiến Phong như tỉnh khỏi bùa mê, lập tức tỉnh táo lại. Hắn vội chỉnh trang phục đầu ra đây rồi mới bước ra mở cửa. Nhóm Kiệt, Du cũng hiểu chuyện, vội cất giữ tấm bản đồ lại vào túi.

Bên ngoài cửa, Hạ Dương vẫn khoác áo một chiếc áo choàng lông trắng. Đêm ở Lam Thành rất lạnh, anh ta lại phải chạy tới lui, làn da chẳng mấy chốc đã hơi tái xanh. Sau lưng anh, Hân Vũ cùng một người khác đã đứng đấy từ lúc nào. Hôm nay Hân Vũ cũng mặc áo choàng trắng, lông thú rũ xuống hai bên tay áo trông vừa cao quý lại xa cách đến lạ. Phong không quen với kiểu y phục này của cô, cứ đứng đấy ngơ ngẩn mãi một lúc.

Gã thanh niên đứng cạnh cô thấy vậy mới ho khẽ một tiếng, lúc này Phong mới mời họ vào phòng, khẽ dời sự chú ý sang gã ta. Hạ Dương hiểu ý, vừa nhường đường cho Hân Vũ bước vào xong liền giới thiệu: “Đây là Kiến Phi, cậu ấy là một trong Ngũ hộ quốc.”

Ở trong thành mấy ngày, Phong cũng chẳng mấy xa lạ với cụm từ Ngũ hộ quốc này. Đó là tên gọi của năm chàng trai trẻ, gia tộc hiển hách nhất vương quốc, tư chất lại tinh thông. Ở Nhân quốc khoảng cách của nam nữ cũng không lớn mấy, thế nên từ nhỏ họ đã được chọn cùng học tập với các công chúa. Lớn lên, năm người này lần lượt trấn giữ các thành. Như Vĩnh Hi vốn trấn giữ Hỏa Thành, giáp với biên giới tộc quý. Hạ Dương trấn giữ Thanh Thành giáp với biên giới Tiên quốc. Duy nhất Kiến Phi là được giữ lại kinh đô mà thôi.

Lần này nghe nói Hân Vũ vì có việc khẩn gì đó phải ra ngoài một chuyến, Vĩnh Hi nghe tin cảm thấy lo lắng nên mới tức tốc từ Hỏa Thành trở về bảo vệ cô. Cô an toàn rồi, hiển nhiên anh ta cũng phải quay lại biên giới tiếp tục trấn giữ. Trong thành lúc này cũng chỉ có hai hộ tướng là Hạ Dương và Kiến Phi mà thôi.

Kiến Phi không có vẻ ngoài thu hút như Vĩnh Hi, cũng không thật thà như Hạ Dương, dáng vẻ anh ta ôn hòa, đôi mắt lại có màu ve chai đặc trưng, có thể nói là vừa nhìn đã không thể lẫn lộn giữa vạn người được.

Nơi bọn Phong khá rộng, tùy ý mà nói thì có thể so được với một phòng khách lớn. Bấy giờ Hân Vũ ngồi xuống chiếc ghế bành duy nhất trong phòng, ánh mắt cô lướt nhanh qua gian phòng đánh giá, thấy có vẻ hài lòng mới lên tiếng: “Mọi người thấy ở đây thế nào? Đã ổn chứ?”

Dĩ nhiên nhóm Kiệt, Du chẳng nói khác được, cứ gật gù theo lời cô nói. Tâm Du chưa từng gặp Eden trước đây, thế nhưng đối với khí thế vương giả phát ra từ cô gái trước mặt này, Du dĩ nhiên cũng chẳng dám sơ suất coi cô như em dâu. Khải Kiệt và Ngôn Chi cũng là người biết thời biết thế. Nếu cô đã không muốn tỏ vẻ quen biết bọn họ, họ cũng nên xuôi theo ý cô một chút.

Hỏi thăm băng qua một lúc, Hân Vũ mới tinh ý liếc sang Phong lúc này vẫn im bất, thản nhiên nói: “Thật ra lần này tôi đến tìm mọi người là có chuyện muốn nói với anh ta.”

Tim Phong giật nảy lên. Bên cạnh hẳn cả Khải Kiệt cũng vui đến mức véo hẳn một cái rõ đau. Hẳn hơi đứng thẳng dậy, nhưng rồi sau đó lại ngập tràn thất vọng khi nghe cô tiếp: “Hôm trước anh đã dùng lông chim lửa cứu tôi. Trước đến giờ có bao giờ anh biến ra lửa từ thứ gì đó tương tự không?”

Phong lắc đầu, ngơ ngẩn không hiểu mấy. Cô nói với hẳn chuyện này có ý gì?

Hân Vũ lấy trong túi ra một túm lông khác, đặt lên bàn bảo hẳn: “Anh biểu diễn lại cho chúng tôi xem được không?”

Kiệt, Du chưa từng nghe Phong nhắc đến những gì xảy ra trong rừng, thế nên lúc này chỉ biết nhìn nhau kinh ngạc. Trong khi đó cả Hạ Dương lẫn Kiến Phi đều cau mày, ánh mắt lộ vẻ chờ đợi.

Phong vẫn chẳng hiểu ý Hân Vũ là gì, thế nhưng nếu cô bảo hẳn làm, dĩ nhiên hẳn cũng chẳng lý gì mà từ chối. Vậy nên chỉ nhẹ đứng dậy, siết chặt lấy sợi lông. Chẳng mấy chốc từ trong nắm tay hẳn, một ngọn lửa dần lan tỏa. Lúc hẳn mở tay ra, lửa đã bén đến cả mảnh tro cũng chẳng còn, là tả rơi ra khỏi tay hẳn.

Tâm Du suýt chút nữa thì hét lên, trong khi Kiệt và Chi nhìn nhau sững sờ. Hân Vũ vuốt vuốt tóc, khoe môi hơi mỉm cười quảng cho Kiến Phi cái nhìn đặc ý.

“Thật sự là quá kỳ diệu.” –Mắt hồi lâu, Hạ Dương mới thốt nên lời. Anh ta bước tới xem xét bàn tay Kỳ Phong, lần vụn tro là tả đang bay trong không khí, về mặt lại đây tán thưởng.

“Thế anh nghĩ giả thuyết của tôi có đúng không?” –Hân Vũ hơi nhướn mày, cười cười.

Hạ Dương không nói gì, ánh mắt chỉ lóe lên tia ngưỡng mộ. Trong khi đó Kiến Phi trầm tư mắt một lúc mới hạ giọng: “Dù sao thì tôi vẫn nghĩ chúng ta nên đưa anh ta đến chỗ Tản pháp sư mới chắc chắn được.”

“Chuyện đó hiển nhiên. Nhưng trước tiên tôi muốn anh giúp anh ấy luyện tập một số kiến thức căn bản đã.”
–Hân Vũ trầm giọng tiếp –“Dù sao sắp tới không chắc chuyện gì sẽ xảy đến, tốt hơn hết là anh ta phải tự bảo vệ được mình.”

Lúc nói câu này, ánh mắt Hân Vũ chỉ nhìn Kiến Phi, sự tập trung của cô rất chuyên chú, nên không hề nhận ra Kỳ Phong đang mím môi đầy bất mãn.

Ý cô là hẳn không bảo vệ được bản thân mình ư?

Tiến nhóm người Hân Vũ về, Hạ Dương cũng chào tạm biệt bọn họ, Kỳ Phong đem hết chuyện trong rừng ra kể. Vốn hẳn cảm thấy những tình tiết đó đều không mấy quan trọng, chuyện có thể phóng lửa chẳng qua chỉ do mấy sợi lông thần kỳ kia thôi, nhưng qua thái độ của Hân Vũ và Hạ Dương, có lẽ mọi việc cũng không đơn giản đến thế.

Kiệt nghe xong nhướn mày, nhưng cũng không phản đối gì. Thực tế cậu ta cảm thấy để Phong đến chỗ Hân Vũ cũng là điều hay, chí ít hẳn có thể điều tra chút gì đó cho con đường của bọn họ sau này. Hạ Dương đối xử với họ cũng tương đối tốt. Nếu Hân Vũ và Phong giảng hòa thì dĩ nhiên mọi chuyện đều tốt đẹp.

Thế nhưng vẫn còn lý do thứ hai mà Kiệt không muốn tiết lộ. Cậu ta nghĩ, trong trường hợp Hân Vũ không phải là Eden, Phong cũng có cơ hội dò la được tung tích Tần pháp sư từ đám người hoàng tộc ấy.

Tất nhiên vấn đề thứ hai này cậu ta chưa từng trao đổi với Phong. Chỉ là qua mấy ngày, bình tĩnh suy nghĩ lại, người lý trí như cậu càng nhận thấy khả năng Hân Vũ và Eden là một hoàn toàn không có khả năng mà thôi.

Phần Tâm Du, từ đầu đến cuối câu chuyện vẫn dăm dăm nhìn Phong tiếc rẻ. Hẳn cô đang nghĩ nuôi thành em này thật ổng phí, trực tiếp quẳng hẳn cho gánh xiếc là kiếm được bao nhiêu tiền rồi.

Đêm đó Phong không ngủ được. Cả đêm hẳn cứ ngồi miết tay lên mảnh dây màu lam của Eden trước đây. Sau khi cô bỏ đi, hẳn đến tiệm kim hoàn chế tác sợi dây lại thành dây đeo tay nho nhỏ, bao nhiêu ngày nay vẫn đeo trên cổ tay như thế. Hẳn cảm thấy mỗi lần nhìn thấy những mảnh ngọc này, hẳn sẽ lại nhớ đến cô.

Thế nhưng, về mặt cô trong tối nay lại khiến hẳn nảy sinh một nỗi bất an mơ hồ.

Trong đêm thanh tĩnh, hẳn gục đầu xuống gối, đột nhiên lại nhớ đến nụ cười tươi tắn như hoa hương dương của người đó, khóe môi giương ra một nụ cười cay đắng.

Có một số người, cũng không hẳn là ngốc, nhưng vì quá chú trọng đến kết quả, rốt cuộc lại không dám đối mặt. Vì sợ bản thân sai lầm, nên nói cho cùng cũng không dám quay đầu.

Hẳn Hân Vũ chẳng thể nào biết được, Phong lưu lạc đến thế giới này, tất cả điểm tựa của hẳn chỉ là tình yêu với cô. Mất đi nó, hẳn không biết cuộc đời mình còn gì để bám víu nữa.

—oo0oo—

Nắng chen chút qua khe cửa khiến Hân Vũ bất giác khó chịu. Cô đứng dậy, tự tay kéo chiếc rèm ra che kín ánh sáng. Xong xuôi đầu vào đấy, cô phải tay nhìn lại căn phòng u ám chỉ được soi sáng bởi mấy sợi lông chim lửa của mình, mỉm cười hài lòng.

Đợt không khí lạnh kéo dài mấy tuần cuối cùng cũng đã lướt qua Lam Thành, tiết trời dần trở nên ấm áp, thuận lợi với nhu cầu sinh hoạt và mua bán của dân chúng hơn, chỉ có điều với bản thân Hân Vũ lại chẳng thích điều này tí nào cả. Từ nhỏ cô đã sợ lửa, sợ nóng, thậm chí bây giờ cả ánh nắng gắt một chút cũng khiến cô cảm thấy khó chịu. Cung nhân biết đặc tính này, thế nên toàn bộ tấm điện riêng của cô lẫn đại điện tiếp kiến triều thần đều đặt ở những nơi kín cổng cao tường. Riêng Thiên điện vốn là nơi cô làm việc thì cũng thường giăng rèm kín mít, một tia nắng cũng không thể lọt vào được.

Xong xuôi, Hân Vũ trở lại bàn. Trên bàn chỉ có một mảnh giấy da đang viết dở và vài cuộn giấy đã được xem qua. Hân Vũ giương tay cầm lấy bút, vừa quét quét mực vừa ngẩn ra, tựa như đang suy tư gì đó. Đúng lúc ấy thì có tiếng cung nhân bên ngoài vọng vào: “Công chúa, Kiến Phi tướng quân đến.”

Cô cũng không bỏ bút xuống, chỉ cho triệu Kiến Phi vào, đoạn chau mày tiếp tục nhìn mảnh giấy da vẫn còn trống khá nhiều kia, răng cắn hờ xuống môi dưới. Trong lúc vẫn còn băn khoăn như thế thì Kiến Phi

lặng lẽ bước vào.

Trong Ngũ Hộ quốc, bốn người kia đều túc trực ở biên giới, chỉ có Kiến Phi được cử trấn giữ Lam Thành. Xét về kinh nghiệm trận mạc, anh chàng này khó mà so được với Vĩnh Hi hay Hạ Dương, thế nhưng lại là nhân tài thông thạo kỳ kinh bác học, điều binh khiển tướng cũng chẳng thua kém ai. Một năm gần đây Hân Vũ và Vân Tình thường xuyên phải ra ngoài tìm kiếm vị thuốc, cũng là do Kiến Phi ở lại trấn giữ cả.

Mặt khác, việc Hân Vũ để lại Kiến Phi ở Lam Thành còn là vì một lý do riêng tư mà cô không muốn để nhiều người biết. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cô lại tin tưởng Kiến Phi đến vậy.

“Đang viết thư gửi Tần pháp sư à?” – Kiến Phi nghiêng người, nhìn mặt giấy vẫn chỉ mới có vài dòng trong tay Hân Vũ, bất giác bật cười – “Sao lần nào viết thư cho thầy em cũng nhăn nhó như gà mắc tóc thế hả?”

“Lần nào viết cho em thầy ấy cũng viết kín cả trang giấy, nếu em viết quá ít thì người sẽ nói em không thương người. Viết quá nhiều thì...” – Hân Vũ cau mày, đặt bút xuống thở dài – “Chuyện trên dưới Vương quốc, từ lính gác cổng bên ngoài cho tới mấy nhân công trong cung em đều kể cả rồi. Anh nói còn gì để em kể nữa chứ?”

“Sao lại không nhỉ?” – Kiến Phi ra vẻ nghi ngờ. Đoạn anh cầm lấy ấm trà trên kệ tự rót ỉnh một tách, rồi leo lên chiếc ghế đối diện, cứ ngồi chồm hổm thế mà cười đầy ngụ ý – “Như chuyện long bì chẳng hạn.”

Nghe đến đây, cây bút trong tay Hân Vũ bỗng dừng lại giữa không trung, rồi như nghi ngờ gì đó, cô gác bút lên giá mực, tựa thẳng người ra ghế, mắt nhắm nghiền.

“Đừng có giả chết trước mặt anh. Hôm nay em giải thích không xong, anh sẽ ngủ lì trong điện này luôn đấy.” – Lời lẽ thì trách móc như thế, nhưng Kiến Phi vẫn tao nhã nhấp ngụm trà trong tay mình. Hân Vũ hơi hé mắt, gương mặt nghiêm nghị thế này trông chẳng ăn nhập tí nào với cái dáng ngồi chồm hổm của anh cả.

“Không phải anh cũng biết rồi còn gì. Bọn em đã tìm được sáu vị thuốc rồi, giờ chỉ còn mỗi long bì nữa thôi. Thời gian của cha em cũng chẳng còn nhiều, phải nhanh chóng tìm được long bì trở về.”

Cô vừa dứt lời, tách trà trên tay Kiến Phi cũng dừng lại hẳn. Về bờn cột biển mất, thay vào đó là không khí trầm mặc bao phủ cả điện.

Long bì, nói trắng trợn ra thì đích thị là da rồng. Mà người sống ở thời đại này có ai lại không biết rồng tuyệt chủng đã mấy ngàn năm, trên đời vốn không còn rồng thì làm sao còn có da rồng tồn tại? Cho nên lúc Tần pháp sư gửi bài thuốc cổ này đến, ngay cả bản thân ông cũng lắc đầu cho rằng không có cách nào.

Nhưng Hân Vũ và Vân Tình lại không nghĩ thế. Họ tìm đủ mọi cách để mang về sáu vị thuốc còn hiện hữu kia. Chẳng ngờ may mắn tiếp nối may mắn, lúc tìm đủ sáu vị thuốc mang về thì tin tức về thứ long bì kia cũng bay về đến Lam Thành.

Trong tài liệu cổ có nói, long bì là một trong số tế vật được người ta chôn cất theo Thiên đế. Đây là vị hoàng đế tài ba nhất trong lịch sử Nhân tộc. Mấy ngàn năm trước, chính ông đã thống nhất các bộ lạc loài người để hình thành Nhân quốc như ngày nay.

Thế nhưng, tin tức tưởng như vui mừng này thực tế như một mũi dao cắt đứt hy vọng của mọi người. Bởi Lăng Thiên đế được bài trí rất nhiều chạm bẩy nguy hiểm, mấy ngàn năm qua, gần như bao nhiêu người có ý lên vào Lăng Thiên đế đều chưa từng trở về. Chưa kể sau mấy ngàn năm niêm kín, khí độc yểm vào giờ hẳn đã lan tràn toàn mộ. Con người muốn vào là chuyện không thể.

Hôm trước bọn Vân Tình, Kiến Phi đã bàn qua chuyện này một lần, đến cả Vân Tình cũng cảm thấy Lăng Thiên đế là nơi không thể bước vào, có lẽ bọn họ vẫn nên tìm một con đường khác. Khi đó Hân Vũ cũng gạt đầu đồng ý. Thế nhưng Kiến Phi là người hiểu rõ Hân Vũ nhất trong cả bọn, cô công chúa này là ai chứ? Nếu trên thế gian này có duy nhất một kẻ biết chết mà vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào thì anh biết cũng chỉ có thể là Hân Vũ mà thôi.

“Chúng ta có thể tìm cách khác.” – Sau hồi lâu trầm mặc, rốt cuộc Kiến Phi cũng lên tiếng – “Anh nghĩ nếu Lăng Thiên đế có hẻm nơi khác cũng còn. Chỉ cần chúng ta có thời gian.”

“Cha em không có nhiều thời gian như vậy.” – Cô cắt ngang – “Thầy Tần nói mỗi vị thuốc chỉ tiếp tục cầm cự 49 ngày thôi, mà em đã lãng phí mất 30 ngày rồi.”

Kiến Phi nghe thấy thế, mi mày bắt giác nhăn lại, anh ngã người ngồi xuống ghế nhưng lại không thốt ra lời nào nữa. Hồi lâu sau, như quyết định điều gì, anh mới vội vã lên tiếng: “VẬY CŨNG KHÔNG ĐỂ TỚI PHIÊN EM ĐƯỢC. LẦN TRƯỚC EM VÀ VÂN TÌNH ĐỀU ĐI RỒI, VẬY LẦN NÀY ĐỂ ANH ĐI.”

Hân Vũ nghe thế nhếch môi, nhưng giọng nói lại có ý an ủi: “Trong Lăng Thiên để bày trận ngũ hành, lại ngập tràn khí độc, không phải là nơi con người có thể vào. Anh nghĩ anh có cơ hội sống sót trở ra sao?”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, lần này thật sự không còn cách nào khác.” –Hân Vũ cắn môi, lần đầu tiên mới nhìn thẳng vào Kiến Phi, giọng nói rõ ràng từng tiếng một –“Phi à, hơn ai hết anh phải hiểu rõ, không phải em liều lĩnh muốn đi, mà lần này không ai thật sự thích hợp bằng em cả. Trẻ rồi. Nếu anh không còn chuyện gì khác, em phải viết thư cho thầy Tần nữa.”

Kiến Phi vẫn còn muốn khuyên can nhưng lại bị đuổi khéo, anh tức giận quay người đi thẳng ra cửa.

Khi cánh cửa sắt trước mặt nặng nề khép lại, gương mặt Hân Vũ mới ngược lên, trong đôi mắt lại thoáng nét nhu hòa.

Có lẽ trong Lam Thành này cũng chỉ có Kiến Phi là người duy nhất hiểu cô. Cô liều mạng như vậy cũng chẳng phải cô coi trọng sinh mệnh của người khác, chẳng qua là coi thường mạng sống của bản thân mình mà thôi.

...

Hân Vũ đã thu xếp việc triều chính đầu vào đấy, cô vốn nghĩ hôm nay ít nhiều gì Kiến Phi cũng biết rồi, sáng mai cô để lại một bức thư cho Vân Tình rồi lặng lẽ ra đi là ổn. Có hai người họ ở lại đây, cô cũng không còn gì để lo lắng nữa. Thế nhưng chẳng hiểu sao lúc cầm bức thư của thầy Tần lên xem xét lần cuối, tâm mắt cô lại dừng lại bên chiếc lông trong giá đèn. Cứ nhìn đăm đăm vào ánh sáng hồi lâu mới phát hiện, thì ra có một số thứ cô để trong lòng nhiều hơn cô vẫn nghĩ.

Ban ngày trời nắng gắt, Hân Vũ lại không thích ra ngoài, vậy nên mãi đến chiều hôm đó, khi ánh tịch dương đã tắt hẳn sau khe núi ngoài cổng thành, Kỳ Phong mới thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước về phía mình.

Thật ra phản ứng đầu tiên của hắn khi nhìn thấy cô là... có đôi chút giận dỗi.

Kể từ lần cô bất ngờ xuất hiện ở phủ của Hạ Dương đến giờ đã gần một tháng rồi, ấy thế mà cô vẫn chưa đến thăm hắn lần nào, báo hại hắn mỗi ngày đều chăm chỉ tập luyện, thi thoảng lại dỗi mắt về phía cổng thao trường, mong ngóng sự xuất hiện của cô.

Vậy mà cả một lần cô cũng không đến.

Hân Vũ dường như cũng nhận thấy dáng vẻ kỳ lạ của Phong. Bước chân cô chậm lại, nghiêng nghiêng đầu quan sát hắn một lúc. So với lần gặp trước hắn có vẻ rần rỏi hơn, thế nhưng chế độ luyện tập nặng nề trong trường pháp thuật dường như cũng chẳng mấy ảnh hưởng đến hắn. Trên mặt vẫn là nụ cười niềm nở tươi sáng, tựa như sinh khí của cả thế gian này đều rót vào con người này vậy.

Nghĩ đến đấy, chính cô cũng không biết khéo môi mình vừa nở ra một nụ cười.

Hạ Dương đi bên cạnh cũng không mấy để ý đến điều này, chỉ nhẹ giọng trình báo: “Cậu ta luyện tập rất siêng năng, lại có thiên phú. Chỉ mới một tháng mà đã vượt qua lớp pháp thuật căn bản, thậm chí gọi được lửa. Tuy vậy người có hỏa tính cao cũng không phải là hiếm. Bấy nhiêu đó cũng chưa hẳn đã xác thực cậu ta chính là...”

Đang nói, đột nhiên ngón tay Hân Vũ bấm nhẹ vào tay anh ta. Nãy giờ Hạ Dương vẫn cúi đầu, ngẩng lên mới phát hiện bọn họ chỉ còn cách Kỳ Phong mấy bước chân, vì vậy cũng cảm thấy khá ngỡ ngàng. Phong chẳng mấy quan tâm đến hai người đang đối thoại về mình, chỉ chăm chú quay đầu vào tấm bia trước mặt, chăm chú dùng tay không tạo ra những quả cầu lửa rồi phóng về đó.

Người trong vương quốc này có tiềm chất pháp thuật vốn rất hiếm, chỉ có vài người được chọn ra để vào học tại trường pháp thuật Hoàng gia. Mà những người có thể vượt qua được lớp căn bản này để đến núi

Tiên Tri bái sư học pháp thuật càng hiếm hơn nữa. Điển hình là ngày đó ba công chúa và Ngũ Hộ quốc đều theo học, thế nhưng sau cùng người có thể đến núi Tiên Tri chỉ có Hân Vũ và Điệp Y mà thôi.

Ban đầu Phong cũng không tin vào việc mình có tiềm chất này, thế nhưng sau đó qua những bài tập, hẳn nhận ra mình là người duy nhất trong đám pháp sư học việc có thể tạo ra lửa từ lòng chim. Sự kiện này khiến hẳn phấn khích, càng lao vào luyện tập, nhờ thế mà về pháp thuật đã tiến bộ thần tốc, giờ đã thuần thục dùng tay không tạo lửa rồi. Vốn hẳn còn đợi Hân Vũ đến để khoe với cô, thế mà qua cả tháng rồi cô mới đến thăm hẳn.

Do Phong cố tình không quan tâm đến hai người, mà Hân Vũ lại không giỏi bắt chuyện, thế nên cuối cùng vẫn là Hạ Dương lên tiếng: “Phong, công chúa đến thăm cậu.”

Lúc này biết không giả vờ được nữa, hẳn mới bắt đắc dĩ quay người sang nhìn Hân Vũ, nở nụ cười méo xệch ra thay cho lời chào. Vốn cúi chào mới là nghi lễ bắt buộc với công chúa, thế nhưng Hân Vũ cũng chẳng trách hẳn lời nào, ánh mắt chỉ như lơ đãng lướt qua những vết thương chằng chịt lúc này đã kéo da non của hẳn, cảm giác áy náy trong lòng mới dịu bớt.

Ngồi im lặng một lúc cũng cảm thấy cũng không còn gì để nán lại, cô quay người, vừa định nói lời tạm biệt với Hạ Dương thì Tâm Du đã bước vào cổng, tay xách nách mang thứ gì đó. Thấy Hân Vũ, cô nàng cũng chẳng khách khí gì mà sấn tới nói: “Cô đến rồi đây à. Đã đến thì cùng dùng bữa tối với chúng tôi đi. Thức ăn còn nhiều lắm.”

“Cái này...” – Cả Hạ Dương lẫn Phong đều có phản ứng. Trong khi Hạ Dương phân vân đứng trước Hân Vũ và Tâm Du thì Phong kéo chị mình ra. Chẳng phải hẳn ác cảm gì, nhưng với tính cách của Hân Vũ bây giờ, nếu ngứa mắt mà lôi cô chị hẳn ra xử tử cũng là chuyện có thể.

Thế nhưng Hân Vũ cũng chẳng để ý tới hai người họ, chỉ nhẹ cúi xuống, ánh mắt hiếu kỳ nhìn thứ chất lỏng sóng sánh trong chiếc nồi Tâm Du đang khiêng: “Đây là gì thế?”

“Súp nấm đây.” – Tâm Du thản nhiên vừa đáp vừa lôi kéo Hân Vũ – “Em gái à, em may mắn lắm nhé. Món súp này không phải ai cũng được ăn đâu. Vào đây đi, cả nhà chúng ta cùng dùng bữa.”

Mấy tiếng ‘cả nhà’ Tâm Du nói rất thản nhiên, chẳng hề nhận ra bóng dáng hai gã đàn ông phía sau đang ôm đầu.

Làm sao họ dám nói với Hân Vũ, nồi canh đó thực chất là đồ ăn thừa Tâm Du bán không hết ở chợ chứ. Mấy hôm nay Kiệt và Chi đã quyết định ra ngoài mở một quán trà nho nhỏ. Theo chủ ý của Kiệt thì bằng cách đặt tên tiếng Anh cho quán trà này, nếu có người hiện đại nào ở đây thì họ cũng sẽ nhận ra. Thêm vào đó ở những nơi trà dư tửu hậu như thế này, họ cũng có thể nắm được nhiều tin tức, nếu nghe được phong phanh tin chiến trận thì chỉ có lợi chứ không hại chút nào. Về chi phí thì dĩ nhiên là do bán mấy món khoảng được ở nhà Hạ Dương rồi.

Tâm Du tuy không có chí hướng như Kiệt và Chi, nhưng bù lại cô nàng này rất thích huyền ảo, mỗi ngày đều nghĩ ra nhiều món ăn khác nhau ra rao bán cửa cửa hàng của Kiệt. Xui xẻo thế nào, hôm nay cô nàng bán ế thì Hân Vũ lại ghé qua.

Hân Vũ ngơ ngác bước theo Tâm Du vào phòng, lại nhìn cô nàng này hâm nóng súp rồi múc ra cho vào chén. Hân Vũ không có khẩu vị ăn uống, nhưng nhìn thức ăn hơi lạ lắm thế này, cô cũng thấy tò mò.

Trên bàn ăn có bốn người. Cả buổi Hân Vũ ăn rất ít, phần lớn thời gian là nhìn Tâm Du huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Thi thoảng cả đến Kỳ Phong cũng phiền hà mà đá mấy cước vào chân cô chị, thế nhưng đâu lại hoàn đấy.

Nói mãi rồi nồi thức ăn cũng cạn đáy, hầu hết đều do Tâm Du ép Phong và Hạ Dương ăn cả. Lúc tạm biệt Tâm Du nhét rất nhiều thức ăn vào tay Hân Vũ, cô cứ ôm trong lòng như thế, bất giác lại cảm thấy ấm áp.

Cô rất thích Tâm Du, thật sự rất thích. Cô nghĩ những người có thể sống cuộc sống vô tâm vô nghĩ như vậy, ắt hẳn đã có một tuổi thơ rất hạnh phúc.

Mới bước được vài bước ra khỏi cổng phủ Hạ Dương, Kỳ Phong đã vội vã đuổi theo, trên tay hẳn là một tấm áo lông dày màu lam ngọc. Cô nhìn mãi một lúc mới nhớ ra là tấm áo hôm đó mình đã khoác cho

hắn. Lúc này hắn lại tỉ mỉ choàng qua vai cô, thắt dây lại, tướm tất đầu vào đáy mới hạ giọng: “Thế này sẽ không lạnh nữa.”

Hân Vũ cắn môi, ngập ngừng hồi lâu cũng không biết phải nói gì. Cô cứ cúi người nhìn chiếc nơ thắt hình con bướm dưới cổ mình, ấm áp trong lòng lại đọng đầy từng giọt, từng giọt.

Dường như, đã rất lâu rồi mới có một người quan tâm với cô như thế.

Đêm đến, các nhà trong thành đều đóng cửa, chỉ thấy thấp thoáng ánh đèn lồng của đội bảo vệ cô đang giữ khoảng cách đằng xa. Về mặt Phong hết hồng lại chuyển sang trắng. Hắn ấp úng hồi lâu mới kèm nén giọng điệu trách móc: “Sao không đến thăm anh?”

Cô không ngờ hắn sẽ hỏi vậy, có hơi giật mình, nhưng rồi cũng chẳng biết sao lại cúi đầu, lẩm bẩm thành tiếng: “BẠN.”

Câu trả lời này khiến tâm tình Phong vừa hạ xuống bấy giờ lại dâng lên tầng tầng nổi tức giận. Hắn phần đầu trong cả thời gian dài như thế vì cô, ấy vậy mà cô chỉ nói một tiếng ‘bạn’ là phải sạch sẽ trách nhiệm của mình được sao?

Hân Vũ vốn không giỏi quan sát sắc mặt người khác nên dĩ nhiên không nhận ra vẻ kỳ lạ của hắn. Ánh mắt cô cứ dừng lại ở mũi giày, giậm giậm mãi một lúc mà không thấy hắn nói gì nữa. Bầu không khí nặng nề khiến cô cảm thấy bất an, bèn ngẩng đầu, khen một câu lấy lệ: “Chị của anh... rất dễ thương. Tôi rất thích chị ấy.”

Chẳng ngờ đôi mày Phong vì lời khen này mà càng trở nên dí sát vào nhau hơn. Lòng hắn có hơi giận, bèn sỗ sàng hỏi thẳng: “Em thích chị anh, vậy có thích anh không?”

Hân Vũ đương nhiên không ngờ hắn sẽ hỏi vậy, đôi môi hết hé ra rồi lại khép lại, cảm thấy nói gì cũng thành dở, bèn quyết định đánh nhanh rút gọn, quay đầu bỏ trốn: “Tôi còn có việc, tôi về trước đây.”

Thế nhưng chỉ mới đi được vài bước, cánh tay đã bị ai đó xiết chặt. Phong đứng phía sau nhất quyết giữ lấy tay cô, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Hân Vũ bản khoản mắt một lúc mà không biết làm thế nào thì giọng Phong đã vang lên lần nữa: “Anh hỏi em có thích anh không, sao lại không trả lời.”

Giọng điệu tuy cố tỏ ra điềm tĩnh, nhưng lại mang theo đôi chút giận dữ. Hân Vũ càng nghĩ càng thấy khó xử, trước giờ cô còn chưa từng bị ai áp bức đến như vậy, lòng vẫn còn đang rối bời thì cả người đã bị một lực kéo mạnh, chẳng mấy chốc đã va vào lồng ngực kẻ cứng đầu kia.

Nhớ đến hai lần bị ‘tập kích’ trong rừng, bấy giờ Hân Vũ dứt khoát hơn. Từ cánh tay cô tỏa ra một làn sương mờ ảo, chỉ thiếu chút nữa là ấn vào người Phong, thế nhưng hắn vẫn bất chấp cái lạnh kỳ lạ lượn lơ trong không khí, chỉ khê khàng ôm lấy cả người cô, cơ thể run run kích động.

“Đồ gốc này, anh nhớ em đến chết đi được.”

Vì câu nói này, cánh tay đang giơ lên vận khí kia chợt sững lại, dường như nó cũng đánh sập thành lũy cuối cùng trong lòng Hân Vũ.

Làn hơi lạnh trong tay cô dần dần tan biến. Trong đêm tối mịt mờ, bóng dáng hai người ôm siết lấy nhau từ nhòe nhoẹt dần trở nên rõ nét.

Giây phút đó, Hân Vũ mới hiểu thì ra bấy lâu nay cô cũng rất mong chờ có ai đó sẽ ôm lấy cô thế này, sẽ thì thâm bên tai rằng rất nhớ cô, mang cho cô hơi ấm của cả một đời.

Hóa ra bao nhiêu năm sống trên thế gian này cô chỉ cần một người như thế, để cho cô biết bản thân mình có tồn tại mà thôi.

Nhưng Phong cũng chẳng ôm lấy cô lâu, vội buông tay véo má cô, ra điệu bộ bí ẩn nói: “Anh mới học được cái này hay lắm, để anh biểu diễn cho em xem.”

Không đợi cô có đồng ý không, hắn vươn tay ra giữa không trung, bắt đầu niệm chú. Từ mỗi ngón tay dần hiện ra những tia lửa lòe loẹt bắn ra, tựa như những ánh sáng pháo hoa nhập nhòa.

Rồi cũng chẳng để Hân Vũ kinh ngạc lâu, ngón tay hắn lại vẽ vẽ trên không khí. Chẳng biết hắn làm cách nào, những đốm lửa vẽ ra vẫn cứ lơ lửng như thế, tạo thành những ký hiệu kỳ lạ. Hân Vũ nheo mắt, cuối cùng cũng không nhìn được bèn chỉ tay vào hỏi: “Cái này nghĩa là gì?”

Vẻ mặt Phong thoáng nghi hoặc, nhưng đôi mắt mở to, hàng mi chớp nhẹ kia khiến hắn quàng nghi vấn ra sau đầu ngay lập tức, vội vàng chạy đến nắm lấy tay Hân Vũ, vẽ vẽ theo những nét ký tự kia: “Đọc theo anh nhé. I.”

“I.” –Hân Vũ mím môi, cố gắng học theo.

“Love”

“Love”

“You”

“You”

“Kết hợp lại có nghĩa là, anh rất yêu rất yêu em.” –Phong cười, siết chặt lấy tay cô, ánh mắt rạng rỡ tiếp –“Mà em cũng vừa mới nói là em rất yêu rất yêu anh.”

Không biết tại sao, khi nghe được những lời này, nơi sâu thẳm trong lòng Hân Vũ bất giác khê động, cô cứ mím môi nhìn hắn như thế, có muốn nói cũng không nói được lời nào. Hắn nhận ra ngay tức thì, còn tưởng cô bị lửa bắn vào nên hối hả dùng tay xoa xoa gò má cô, vẻ mặt lo lắng: “Sao thế? Anh làm em đau à?”

Hân Vũ không nói gì, chỉ biết lắc đầu. Phong lại nghĩ cô bị lạnh nên càng xoa hai tay vào tay cô nhiều hơn. Trời cũng không lạnh đến mức có tuyết rơi, nhưng hắn cứ đứng giữa đường như thế, vừa xoa vừa hà hơi vào tay cô, cứ như thể làm thế mới có thể làm ấm trái tim băng giá của cô vậy.

Hân Vũ hoàn toàn có thể đẩy hắn ra, nhưng cô chỉ có để đứng ngây ngốc như một đứa trẻ, lặng lẽ nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn. Cô vốn nghĩ lòng đã lạnh giá, vốn không còn có cảm xúc gì, thế nhưng lại không tìm được khi đứng trước người con trai này.

Có lẽ vì nói cho đến cùng thì, sống trên đời này, nào có ai không muốn được yêu thương?

Hai tay Kỳ Phong hết chà xát rồi lại đặt lên má Hân Vũ. Chẳng biết sao đôi mắt long lanh của cô lúc này lại khiến hắn thân thuộc đến lạ. Hắn nhớ đến dáng vẻ mèo nheo của Eden trước đây, nhớ cô lúc nào cũng để lộ vẻ mong manh yếu ớt là thế, giống như chỉ cần hắn buông tay là sẽ lập tức tan vỡ.

Hân Vũ, thật ra nếu có thể, hắn cũng muốn dùng cả đời của mình để bảo vệ cho cô.

Lúc bị vòng tay ấm áp ấy xiết chặt lấy lần nữa, Hân Vũ mới giật mình thoát khỏi cơn mộng mị. Nhưng giây phút ấy, sâu thẳm trong cô dường như lại có chút mong chờ.

Nếu như sau ngày mai cô không thể trở về, thì đây có lẽ là cái ôm cuối cùng của một kiếp người. Sau ngày mai, sẽ không có ai vì cô mà lo lắng, không một ai sợ hãi cô có lạnh hay không, có biết đau hay không, không ai ôm cô và lòng và nói thật ra anh ta rất yêu cô, cũng rất nhớ cô.

Cô sống trên đời bao nhiêu năm, cứ ngỡ rằng lòng đã lạnh với thế thái nhân tình, nhưng thì ra khi thật sự đối diện với những điều ấy, cô mới nhận ra bản thân mình cũng muốn có một lần ích kỷ như vậy.

Không có tương lai, cũng chẳng một lời ước hẹn, giữa con đường vắng chỉ có những đốm sáng nhấp nhoe vẫn chưa kịp tắt ấy, Hân Vũ bỗng muốn tự hỏi mình, liệu bản thân cô còn có trái tim hay không.

11. Chương 11: Lãng Thiên Đế

Nghe nói, mỗi con phượng hoàng đều mang trong lòng một vết thương như thế, vật vã sống hết kiếp, tự chống chọi với vết thương của chính mình, sau đó kiệt sức chết đi rồi lại tái sinh từ đồng tro tàn, kiêu ngạo đến mức không cần ai giúp đỡ.

Mười ngày sau hôm đó, Phong không gặp lại Hân Vũ.

Ban đầu hẳn vốn còn nghĩ cô bận việc, nhưng thời gian này cả thái độ của Hạ Dương cũng rất kỳ lạ, mà người ra ra vào phủ càng lúc càng nhiều. Đừng nói bọn Tâm Du, Khải Kiệt buôn bán ở ngoài nghe được tin tức gì đó, cả Phong vốn bị giam lỏng trong lớp học pháp thuật cũng ít nhiều nghe thấy tin đồn về một sự kiện lớn sắp xảy ra: hoàng tử tộc quý bất ngờ muốn viếng thăm Lam Thành.

Ai chẳng biết, quý tộc và nhân tộc chiến tranh mấy trăm năm nay, cho dù hòa bình tạm thời nhưng cũng không mấy qua lại, giờ đột nhiên hoàng tử quý tộc muốn ghé Lam Thành, chắc hẳn đây phải có một ý đồ khác.

Nhưng tin đồn cũng chẳng dừng lại ở đó. Lúc Phong về đến nhà đã nhìn thấy bọn Khải Kiệt, Tâm Du chờ sẵn. Kiệt kéo tay hẳn, cẩn trọng cho hẳn biết Hân Vũ không có trong thành.

Tin tức này khiến hẳn sững sốt mãi một lúc.

Theo những gì Kiệt biết được, bắt đầu từ mười ngày trước đã có người nhìn thấy Hân Vũ bí mật rời khỏi thành, nhưng không hiểu vì lý do gì mà hoàng tộc giấu giếm chuyện này. Mấy hôm nay việc triều chính đều do Kiến Phi và Vân Tình tiếp quản. Mà năm năm nay, Hân Vũ cho dù có rời khỏi thành cũng chưa bao giờ biến mất lâu đến thế, giờ lại thêm việc hoàng tử quý tộc muốn ghé Lam Thành, hẳn vài ngày tới trong thành sẽ có biến chuyển lớn.

Phong nghe tin, hết nhìn Kiệt lại quay sang tìm ánh mắt Tâm Du để trấn an. Mười ngày trước chẳng phải là ngay sau cái đêm Hân Vũ ghé thăm hẳn sao? Chẳng lẽ sau đó cô đã thật sự xảy ra chuyện gì?

Mà không chỉ Hân Vũ, động thái của Hạ Dương mấy ngày nay cũng không bình thường. Hôm trước Phong còn để ý thấy lớp pháp thuật có vài học viên mới từ nơi khác chuyển đến, thậm chí hôm qua trong thành còn được lệnh giới nghiêm từ sớm để quân đội duyệt binh.

Tình thế hiện tại như vậy, chỉ sợ rằng sớm muộn gì cũng có chiến tranh.

Phong cắn môi, hồi lâu mà vẫn không nói được lời nào. Chiến tranh lúc này với hẳn chỉ là chuyện nhỏ, điều hẳn lo lắng là... Hân Vũ.

Đêm đó thật sự là cô muốn đến từ biệt hẳn sao?

Càng nghĩ hẳn lại càng tức giận, chẳng lẽ cô nghĩ đến gặp hẳn một lần như ban ơn thế là xong sao? Nếu không biết cô an toàn hay không thì làm sao hẳn an tâm cho được?

Qua mấy ngày, Khải Kiệt cũng nhận thấy vẻ đắn đo của hẳn, cậu ta trầm mặc một hồi, cuối cùng hạ giọng: “Tình thế hiện tại cho dù là thế nào chúng ta cũng không thể ở lại Lam Thành được. Rất nhiều tiểu thương cũng bắt đầu di tản rồi. Mình đã tra bản đồ. Yên Thành nằm ở cực Bắc Nhân quốc. Nơi này địa thế rừng núi hiểm trở, bao bọc quanh đó đều là sương mù, rất khó bị tấn công. Thời gian tới mình sẽ đưa Chi và Chi Du cùng đến đó tránh một thời gian.”

Nghe đến đây, Phong cũng gật đầu tán đồng. Bọn họ không có khả năng tự vệ, lời đồn về quý tộc lại đáng sợ như thế thì tốt hơn cũng không nên ở lại. Nhưng tạm thời hẳn lại không muốn rời khỏi đây, ít ra, hẳn cũng phải biết Hân Vũ thế nào đã.

Chơi với nhau bao năm, Kiệt đương nhiên hiểu ý Phong. Cậu ta cũng không ép hẳn phải đi cùng, chỉ dặn dò vài câu. Phong biết nếu chỉ có một mình Kiệt thì cậu sẽ ở lại cùng hẳn, thế nhưng lúc này còn có Chi và Tâm Du, bọn họ không thể cứ lo cho bản thân mình được.

Phong vừa nghĩ đến việc đi tìm Hạ Dương hỏi chuyện, chẳng ngờ hôm sau, anh ta đã đến gặp hẳn. Vấn đề anh ta đề cập đến khiến hẳn suýt chút thì không tin nổi.

“Anh muốn đưa tôi đi huấn luyện?”

Vừa nghe Hạ Dương mở lời, Phong đứng bật dậy, trong lúc bất cẩn lỡ tay hất văng mấy chiếc tách trên bàn khiến chúng rơi xuống vỡ vụn, hẳn cũng chẳng mấy để tâm. Cái tin này thật sự quá mức bất ngờ với hẳn.

Nhớ lúc hẳn mới đến lớp pháp thuật, vị pháp sư ở đây còn nói phải tập luyện ít nhất nửa năm mới được xét duyệt xem có đủ tư chất hay không, sau đó mới được gửi đến núi Tiên Tri cùng các thầy pháp sư nổi

danh khác. Những người không được chọn phải ở lại tiếp tục luyện tập. Thế nhưng Kỳ Phong đến lớp chỉ hơn một tháng, vì sao hắn lại bất ngờ được chọn như vậy?

Hạ Dương đẩy đẩy tách trà trong tay mình. Mấy ngày nay, dường như phải đối mặt với quá nhiều áp lực khiến anh ta không còn vẻ hăng hái như mọi khi nữa. Trong tách bấy giờ đã cạn khô nước, chỉ còn đọng lại bã trà vốn không rõ hình thù. Hạ Dương ngẩng người, đăm đăm nhìn hình dáng trong tách một lúc mới lên tiếng: “Hân Vũ đã căn dặn tôi phải lo liệu chu đáo cho cậu. Nhưng thời gian tới trong Lam Thành sẽ có chút biến động. Chuyện này tôi tin rằng các cậu cũng nhận ra rồi. Tôi không thể bảo vệ cậu mãi được. Tôi có thăm dò lão pháp sư ở lớp pháp thuật, ông ấy nói thiên phú của cậu rất tốt, nếu giờ đưa cậu đến núi Tiên Tri hẳn cũng không có vấn đề gì.”

Phong ngược lại chẳng có vẻ gì là để tâm đến những lời Hạ Dương nói lúc sau, vừa nghe đến Hân Vũ, hắn đã như chạm trúng chỗ hiểm, vội bật dậy hỏi: “Hân Vũ đâu? Sao cô ấy lại không đến tìm tôi mà phải nhờ anh đến?”

Hạ Dương cũng không ngờ Phong lại hỏi vậy, ngẫm nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Trong cung có nhiều việc, những việc thế này cần công chúa phải tự tay làm sao?”

“Vậy thì tôi không đi. Nếu Hân Vũ không đến, tôi sẽ không đi.”

“Cậu...”

Thái độ của Phong rút cuộc cũng làm Hạ Dương bực dọc. Anh ta đứng dậy, sốt ruột muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ đành bỏ đi thẳng một mạch ra ngoài.

Nhưng Kỳ Phong cũng chẳng phải kẻ thích ôm cây đợi thỏ. Hắn đã đợi Hân Vũ non chục ngày rồi, với hẳn quãng thời gian này cũng vượt quá giới hạn. Đó là chưa kể giờ trong thành có biến, nếu Tâm Du và Khải Kiệt muốn khởi hành di tản ngay thì hẳn cũng chẳng thể bỏ lại họ được. Suy tính đâu vào đấy, hắn quyết định đứng thẳng dậy, chạy một mạch đuổi theo Hạ Dương.

Có một điều mà cả Hân Vũ lẫn lão pháp sư dạy hắn đều nói đúng, đó là Phong thật sự có thiên phú về pháp thuật. Chỉ non mấy mươi ngày tập tành căn bản, hắn đã có thể thuần thục thuật lướt gió, tuy không thể nhanh như mấy trò độn thổ, dịch chuyển tức thời gì gì ấy trong lời đồn, nhưng tính ra vẫn nhanh hơn tốc độ chạy bộ chân. Chẳng mấy chốc hắn đã đuổi kịp Hạ Dương. Lúc vừa định chặn đầu anh ta lại thì thể nào đã gặp ngay một cô gái đang đứng trước cổng phủ. Cô gái này có lối phục sức khá giống Hân Vũ và Vân Tình, tuy nhiên gương mặt non nớt, trông vẫn trẻ hơn Vân Tình một chút.

“Thế nào? Anh ta không chịu đi à?” –Giọng cô ta cất lên, Phong nghe thấy giọng điệu này rất quen, nhưng đành chịu, không tài nào nhớ ra được. Hắn nghĩ nghĩ, quyết định nấp vào một góc xem xét tình hình.

Hạ Dương đưa cái nhìn sang mấy tên cận vệ, ra hiệu cho họ tản ra. Lúc bọn họ đi sát qua người, Phong phải cố chèn hơi thở của mình lại. Hắn tập luyện chăm chỉ cũng không bỏ công, ít ra qua mặt mấy tên lính không có phép thuật này cũng không khó.

Thấy không còn ai bên cạnh, Hạ Dương mới hạ giọng, vẻ cẩn mật: “Ừ, chắc em phải đi một mình rồi. Coi ra Vĩnh Hi vẫn đoán đúng, cậu thanh niên này không dễ xử lý chút nào.”

“Nhưng để anh ta ở đây ổn không? Lỡ để người khác biết được...”

“Trong phủ có rất nhiều cận vệ, không sao đâu. Điều quan trọng lúc này là không cho cậu ta chuyện của Hân Vũ. Còn em cũng mau chóng đến núi Tiên Tri đi. Cố gắng ở chỗ các thầy mà luyện tập. Giờ Hân Vũ không có ở đây, tất cả đều trông chờ vào em đấy.”

Giọng Hạ Dương không cao, nhưng vẫn đủ để khiến đôi tay Phong siết chặt lại. Hóa ra lời đồn là đúng, mấy ngày nay Hân Vũ không đến tìm hắn là bởi cô xảy ra chuyện thật. Nhưng Phong chưa kịp định thần lại đã nghe cô công chúa kia tiếp lời:

“Vậy phía bên Hân Vũ thì sao? Chị ấy mất tích đã mấy ngày rồi, nếu Thiên Vi đến mà chị ấy còn chưa về thì biết làm thế nào? Đó là chưa kể... chưa kể... trước giờ làm gì có ai bước vào Lăng Thiên để mà trở ra đâu chứ?”

“Mấy chuyện này anh đã bảo Đình Nguyên đến đó hỗ trợ rồi, không có Hân Vũ thì còn có Vân Tình và Kiến Phi, còn cả anh nữa, đối phó với một mình Thiên Vĩ hẳn là không sao đâu. Chỉ có điều...” –Hạ Dương hơi trầm ngâm, anh đắn đo một lúc rồi mới tiếp lời –“Đến núi Tiên Tri rồi em cũng đừng nhắc với ai chuyện của Hân Vũ. Lỡ Tần pháp sư biết, với tính cách của ông ấy chắc sẽ làm ầm đến chỗ bệ hạ mất.”

“Em biết rồi. Mọi người cũng cẩn thận, bên Hân Vũ có gì nhớ báo tin cho em biết.”

Điệp Y cẩn môi, dường như định nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ quay người đi. Cô hướng tay về phía đường chân trời, vẫy nhẹ. Đột nhiên từ phía chân trời râm ran một tiếng rền kéo dài, ngay sau đó, một chú ngựa có cánh như bước ra từ không khí. Toàn thân chú ngựa toát ra màu rêu cổ kính như vừa bị ngâm trong đầm lầy, khí thế oai nghiêm, nhưng đôi mắt lại trong trẻo đến lạ thường.

Thấy chú ngựa vươn người khụy xuống trước mặt Điệp Y, Phong nhìn đến gần cả người. Cùng là ngựa có cánh nhưng khí chất và tính cách thật sự khác xa con Bé Cưng của Hân Vũ.

Điệp Y leo lên lưng ngựa, gật đầu với Hạ Dương rồi thúc dây cương. Chẳng mấy chốc, cùng với tiếng ngựa hí vang trời là cả thân mình một người một ngựa phóng vượt lên không trung, dần dần biến mất trong không khí.

Hạ Dương nhìn theo bóng Điệp Y một lúc, sau đó mới gọi cận vệ đến dặn dò to nhỏ. Cuối cùng anh ta cũng không quay đầu, bước vội về phía hoàng cung.

Đợi đến lúc anh ta đã đi khỏi, Phong mới bước ra khỏi chỗ nấp. Bấy giờ trời vẫn còn sáng tỏ, đợt gió lạnh mấy ngày trước cũng chẳng còn bóng dáng, thế nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng hẳn lại cảm thấy băng giá đến lạ.

Hắn đứng sững lại, lặng người nhìn vị trí ít lâu trước còn cùng Hân Vũ nói cười vui vẻ, đột nhiên cảm thấy không có cô, thành phố dù náo nhiệt thế nào, ồn ã ra sao, cũng chỉ còn một mảnh tro tàn lạnh lẽo.

Phong cứ bước đi vô định trên đường cái. Đi mãi đi mãi, đến lúc dừng chân hẳn mới nhận ra là mình đã đứng trước cổng hoàng cung. Đền đài mái cao, được chống đỡ trên những cột trụ khổng lồ chạm trổ hoa văn tinh xảo, thấp thoáng đây đó bóng phượng hoàng lả lướt trên đài cao.

Hắn nhìn đắm đắm vào mắt phượng hoàng, bất giác lại nhớ đến cái nhìn bi thương của cô lúc tựa cằm vào vai hắn. Cô của lúc ấy trông yếu ớt thế nào, nhỏ bé ra sao, dường như chỉ có mỗi mình hắn mới có thể nhìn thấu.

Nghe nói, mỗi con phượng hoàng đều mang trong lòng một vết thương như thế, vật vã sống hết kiếp, tự chống chọi với vết thương của chính mình, sau đó kiệt sức chết đi rồi lại tái sinh từ đồng tro tàn, kiêu ngạo đến mức không cần ai giúp đỡ.

Nhưng hẳn lại không thích một Hân Vũ như thế. Cái hẳn thích, là nụ cười rạng rỡ của cô lúc còn là Eden, hẳn thích là sự thiện lương của cô khi không bỏ hẳn lại khu rừng, thích cái cúi đầu đỏ mặt của cô khi thừa nhận cái ôm của hẳn, thích sự ngây thơ đáng yêu khi cô bị hẳn lừa mà vẫn cảm thấy áy náy trong lòng. Còn một Hân Vũ lạnh lùng và kiêu ngạo của hiện tại kia, hẳn lại cảm thấy không quen.

Dòng người chen lấn qua lại vẫn ồn ã như thế, nhưng lại chẳng chút ảnh hưởng gì đến hẳn. Phong chợt nhắm mắt lại, tựa như đang lắng nghe những âm thanh trong trẻo của hồi ức.

Lúc quay người lại, trong lòng hẳn cũng đã có quyết định của riêng mình.

Hắn không muốn cô cô độc đối diện với mọi nỗi đau thương trên thế giới này. Cho dù cô gặp khó khăn thế nào, hẳn cũng muốn ở bên cạnh cô. Một người gánh không được thì hai người cùng gánh. Dù thế nào, hẳn cũng không bao giờ để cô đơn độc đối chọi với tất cả.

Mà đến cả Phong cũng chẳng ngờ được, khi bóng dáng hẳn đã khuất hẳn, cánh cổng trước hoàng cung đột ngột đẩy ra. Hạ Dương đứng trên mây bạc đài cao, gió nóng thổi sát qua tấm áo choàng, khiến nó phát ra những tiếng phàn phật có phần khó chịu. Anh ta nheo mắt, nhẹ phất tay ấy tên lính phía sau âm thầm bám theo Phong.

Chân trời xa thẳm không gợn chút mây, ấy vậy mà lại nhan nhác vài bóng dơi phiêu diêu giữa lưng chừng, báo hiệu một thời kỳ tang tóc sắp đến.

Phong không phải là người thông thạo vùng đất này, lại biết nếu hỏi Kiệt thì cậu chàng này thế nào cũng đòi theo, thế nên hẳn trở về thu dọn ít tiền lộ phí, viết thư để lại cho Tâm Du rồi mới mua một con ngựa khởi hành.

May mắn là trong lớp pháp thuật cũng có học kỹ thuật. Tuy về mặt này Phong không tinh tường lắm, nhưng chỉ điều khiển ngựa đã được thuần hóa thì cũng không thành vấn đề.

Dựa theo bản đồ, Lăng Thiên để nằm cách Lam Thành đến hơn hai trăm dặm, phía tây là rừng Địa Đàng của Tiên quốc, đi về phía bắc lại là Thanh Thành do Hạ Dương trấn thủ. Mà khoảng thời gian này Hạ Dương lại túc trực ở kinh thành, nên xem ra nếu Hân Vũ có bất trắc gì cũng khó có thể được cứu viện kịp thời.

Phong trải qua mấy mươi ngày miệt mài trong lớp pháp thuật, dĩ nhiên cũng không uổng công. Hắn biết một chút về địa đồ vùng đất này, lại nắm được tình hình quân sự đang diễn ra. Bấy giờ Hạ Dương và Kiến Phi đều đang ở kinh thành chuẩn bị tiếp đón hoàng tử tộc quý, Vĩnh Hi lại phải trấn thủ Hỏa thành, nơi tiếp giáp với lãnh thổ của tộc quý, dĩ nhiên càng không thể lơ là. Thủy Thành xuôi về phía đông, cơ bản nước xa không cứu được lửa gần, như vậy người duy nhất có thể được cử đến ứng cứu Hân Vũ chỉ có thể là Đình Nguyên mà thôi.

Đình Nguyên cũng là một trong Ngũ hộ quốc. Người này trấn thủ Yên Thành ở tận phía bắc Nhân quốc, tuy nhiên mấy năm gần đây đường như đắc tội với hoàng đế nên vẫn không được triệu về kinh. Nếu như lần này anh ta mang được Hân Vũ về, hẳn có thể xem là đoái công chuộc tội.

Phong vừa cưỡi ngựa vừa suy tính, chẳng mấy chốc đã ra khỏi biên giới Lam Thành. Hắn thúc ngựa không ngơi nghỉ, mấy lần suýt lạc đường phải quay lại, cuối cùng cũng đến được Lăng Thiên để.

Bên dưới trời chiều, một người một ngựa cứ đứng sững lại, dăm dăm nhìn xuống lăng mộ trong truyền thuyết.

Dù ở lớp đã được kể sơ qua về lịch sử hình thành Nhân quốc và vị vua đầu tiên của tộc người, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến lăng mộ bí hiểm nhất ở Nhân quốc, Phong cũng không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên. Cổng lăng là nửa phần cung điện lộng lẫy trôi ra từ lưng chừng núi, mà dọc theo lối vào, rất nhiều bờ gạch đã bị hóa thạch, bám trên đó là rong rêu đã khô cạn màu. Nhưng điều ngạc nhiên lớn nhất chính là phần chính của lăng mộ. Toàn bộ lăng được tạo thành từ bốn mặt tam giác xếp đều vào nhau, tạo nên một kim tự tháp khổng lồ. Kim tự tháp này không phải bằng đá hay chất liệu gì khác mà lại ẩn nấp như một đồi đất bị cây rừng và cỏ lau bao phủ, trông xa xa tựa như một ngọn đồi do tạo hóa tạo nên.

Cảnh tượng choáng ngợp như thế khiến Phong không thể không ngỡ ngàng. Hắn đưa mắt đánh giá toàn lăng mộ một lúc rồi lại tự nhủ, lần sau thế nào cũng phải mang Khải Kiệt đi cùng, để cậu ta chiêm ngưỡng kỳ quan này.

Lúc sau, hẳn mới nhận ra bên cạnh lối vào có một nhóm quân đội khoảng trăm người đang đứng thành hàng. Dẫn đầu nhóm này là một thanh niên mặc áo choàng xám, bên trong ẩn hiện lớp quân giáp bằng bạc ánh kim. Từ xa xa, khí chất của y vẫn khiến hắn giật mình thán phục.

Như cũng nhận ra sự xuất hiện của Phong, gã thanh niên bấy giờ mới quay người lại. Cả hai thoáng nhìn nhau một lúc, Phong cũng chẳng ngại ngần mà thúc ngựa bước tới, sau đó nhảy xuống mặt đối mặt với y.

Cảm giác đầu tiên là gã này thật sự rất lạnh lùng. Khác với Vĩnh Hi vốn mang vẻ kiêu ngạo thuần túy, ở Đình Nguyên tỏa ra một khí thế lạnh lẽo mà cả Phong cũng phải hơi e dè khi mặt đối mặt, tựa như đã được tôi luyện qua gang thép mấy mươi năm trên chiến trường. Từ ánh mắt, thái độ của y đều khiến người đối diện phải e sợ.

Không ngờ y lại mở lời trước: “Cậu là người có khả năng điều khiển lửa?”

Vừa nghe thấy vậy, Phong giật mình. Hắn tới đây mà không thông qua ý kiến của bất kỳ ai khác, làm sao y vừa nhìn đã có thể nhận ra hắn? Song Đình Nguyên dường như cũng không muốn mất thời gian, chỉ xoay người lại nói: “Đã đến rồi thì cùng vào đi. Công chúa đã vào đó mười ngày rồi.”

Câu nói này kéo Phong trở về thực tại. Nghĩ đến Hân Vũ có thể đang gặp nguy hiểm, tinh thần hắn lại căng lên. Đình Nguyên đứng bên cạnh thấy vậy cũng không nói gì, chỉ để lộ ánh nhìn khó đoán.

Lối vào lăng không rộng mấy, Đình Nguyên ra lệnh ột nửa số quân đội túc trực bên ngoài, nửa còn lại theo y tiến vào trong lăng. Mỗi người đều mang theo một chiếc đèn lồng, khăn ướt để chống khí độc. Theo lời Đình Nguyên nói, ngôi mộ cổ này đã bị niêm ấn mấy ngàn năm qua cũng chưa từng mở ra. Chìa khóa duy nhất mở phong ấn lại nằm trong tay hoàng tộc. Trải qua mấy ngàn năm như thế, không chừng tà khí đã ăn đến mọi ngõ ngách trong hang rồi.

Đi qua hết đoạn cột trụ đá cẩm thạch là đến lối vào chính của lăng mộ. Một chiếc cổng sắt cao hơn hai thước chắn lối vào, thân cổng chạm trổ những chữ viết li ti và hình dáng rất kỳ lạ. Phong lẫn trong đoàn người, việc bị chen chúc khiến hắn khó khăn lắm mới nhìn rõ những ký tự trên đó, trông na ná như kiểu chữ tượng hình cổ. Hắn không hiểu được nghĩa, nhưng tên lính bên cạnh vừa nhìn thấy lại thoáng run rẩy.

Đình Nguyên đứng trước cổng, tay bắt đầu vẽ trên không trung những hình thù kỳ quái. Chưa đầy mấy mươi giây sau, cánh cổng từ từ hé mở, nhường lối cho đoàn bộ binh hơn năm mươi người bước vào.

Bên trong lăng rất tối, lại bốc mùi ôi ứ khiến không ít binh lính phải dùng khăn che kín mũi lại. Đi được mấy bước đã nghe những âm thanh kẻo kẹt tuần tự phát ra. Sau lưng gã lính cuối cùng, cánh cổng kia cũng nặng nề khép lại. Ngay vị trí lẽ ra là tay nắm cửa, một quãng sáng cam nhè nhẹ tỏa ra, sau đó lọt tóms vào trong không khí.

Giây phút đó, Phong cũng chợt đoán ra những lời trên cánh cổng ngoài kia có ý nghĩa là gì. Thì ra với những kẻ bước vào đây, cái chết đã định sẵn dành cho họ.

Đình Nguyên cũng thoáng nhìn khoảng không tối mịt vừa còn là cánh cổng kia một lúc, sau đó anh ta quay người, khoác tay, ra hiệu cho đoàn người đi tiếp.

Bọn họ cứ thế mò mẫm đi trong đêm tối khoảng hai mươi phút, con đường vẫn chỉ là những hành lang hẹp bốc mùi meo mốc, thì thoáng có vài ngã rẽ phân ra từng nhánh khác nhau, nhưng mỗi lần như thế, Đình Nguyên chỉ dừng lại khoảng mấy giây, sau đó lại nhắm một hướng nào đó mà bước thẳng. Đi mãi đi mãi, cuối cùng họ cũng đặt chân ra khỏi hành lang hẹp, bước vào một khoảng không rộng đến hơn trăm mét vuông, thoáng nhìn trừ vài hình khắc trạm trổ trên tường ra thì không có chi tiết nổi bật nào khác.

Thế nhưng, Đình Nguyên đang dẫn đầu đoàn người lại bất chợt ngừng bước. Y nhìn quanh một lúc, đoạn rút thanh gươm này giờ vẫn giắt trên lưng ra, vẽ mặt cẩn trọng ra hiệu cho bên dưới: “Đến tầng Kim rồi. Tất cả bình tĩnh, chuẩn bị chiến đấu.”

Phong vẫn còn ngờ ngẩn, chưa hiểu điều y muốn nói là gì thì binh sĩ hai bên đã vội tuốt gươm ra, chẳng mấy chốc khí thế ào ạt, ánh đao bóng kiếm lấp lóa dưới ánh đèn lồng lan tỏa, đồng thời lộ ra mùi sắc gỉ càng lúc càng nồng nặc.

Đúng lúc ấy, trần nhà đang yên ắng bỗng chấn động, rền rĩ ầm lên một tiếng, rồi dưới đôi mắt ngạc nhiên của Phong, những hình thù binh lính chạm trổ trên tường bỗng chốc sống động như thật, khẽ rùng mình, chậm chạp bước ra ngoài.

Mất một lúc rồi mà Phong vẫn ngờ ngác nhìn đội quân binh sĩ mặc giáp mà mấy phút trước hắn còn tưởng là hình khắc trên tường. Cảnh tượng này khiến hắn lại chợt nhớ đến mấy bộ phim 3D trước đây vẫn thường xem, có khác chẳng là những hình thù kia không chỉ là ảo ảnh thật bước ra khỏi màn hình, mà là vật thể sống động như thật mà thôi.

Tuy nhiên Đình Nguyên lại không mất thời gian đến mức đó. Với động tác chặt xuống dứt khoát, y chém ngang người một bộ giáp sắt đang ịch bước ra khỏi tường. Nửa người bộ giáp lia hẳn, ngã oặt xuống đất, đôi chân còn nhấp nhô trong tường cứ thế vung vẩy một lúc rồi cũng xụi lơ.

“Giết chúng trước khi chúng ra khỏi tường. Nhanh lên.” –Tiếng Đình Nguyên hét lên thúc tỉnh mọi người khác đang đứng ngờ ngẩn. Nhưng đội quân này dường như cũng đã trải qua huấn luyện khá nghiêm khắc, lập tức cả đội người tản ra theo thứ tự, cứ thế xuống tay với những bộ giáp sắt vẫn còn ngai ngủ kia.

Chẳng mấy chốc, cả không gian đã bị âm thanh đao kiếm va chạm bao trùm. Tuy nhóm của Đình Nguyên xuống tay rất nhanh, nhưng như thế dường như lại khiến đám hình vẽ trên tường nổi giận. Chúng xuất hiện càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã có mấy con thoát ra ngoài được, bắt đầu một đối một với đoàn binh sĩ.

Thực tế là những chiến binh giáp sắt này khi ra ngoài thì hung hãn đáng gờm hơn hẳn động thái ngái ngủ mới rồi kia. Càng tiếp xúc với không khí thì lớp sắt trên người chúng cũng trở nên chắc chắn hơn, đao kiếm của binh sĩ cũng không thể đâm thủng được.

Tình thế càng lúc càng gay go hơn cho đội quân người. Đình Nguyên thoáng nhìn quanh, như cũng nhận ra không thể lấy một chọi mười, y bèn phóng người nhảy ra khỏi vòng vây, hét vọng lại: “Hai mươi người ở lại kèm chặt bọn chúng, còn lại theo ta.”

Dứt lời, bóng y đã khuất hẳn.

Phong vẫn đang vật lộn với một bộ giáp nửa trong nửa ngoài. Hắn thúc tay vào vị trí lẽ ra là đầu của bộ giáp, để lộ khoảng trống đen ngòm phía sau. Phong hơi rùng mình, rút thanh gươm của một binh sĩ gần đó thẳng thay chém xuống, rồi cũng không nghĩ ngợi gì mà chạy theo hướng Đình Nguyên vừa biến mất.

Qua khỏi tầng thứ nhất vẫn là những dãy hành lang hẹp quanh co khúc khuỷu. Phong cầm một chiếc lông chim lửa to chừng bàn tay, thấp thỏm vừa đi vừa tìm bóng dáng nhóm người Đình Nguyên, song con đường trước mặt dường như dài vô tận mà lại không thấy bóng người.

Rốt cuộc, đến một đoạn dốc, hắn cũng nhìn thấy những đốm ánh sáng lập lờ phát ra từ một tầng trống khác, thấp thoáng có tiếng người kêu thét gọi nhau í ới. Bước chân hắn nhanh hơn, lúc cảnh vật kia hoàn toàn đập vào mắt thì có chút kinh hãi.

Ở tầng này, bốn mặt không gian đều trống rỗng, thứ duy nhất sống động là một cây dây leo có thân chính chỉ to hơn vòng ôm của người trưởng thành đôi chút, nhưng điều kỳ lạ là dây leo nó tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, gần như bao trùm cả gian phòng, đang siết chặt nhóm người của Đình Nguyên.

Vừa thấy Kỳ Phong bước vào, Đình Nguyên vươn tay chặt lấy chiếc dây đang cố siết lấy cổ mình, đoạn quay lại hét lên với hắn: “Dùng lửa, mau lên.”

Ngay phút đó, Phong hiểu ra ngay tức thì tại sao Đình Nguyên lại dễ dàng dẫn hắn theo đến vậy.

Nhưng hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, vội niệm chú, tạo ra một quả cầu lửa từ lòng bàn tay ném thẳng về đám dây leo đang bám lấy Đình Nguyên.

Trời sinh cây cỏ vốn kỳ hỏa, chẳng mấy chốc, lửa nhanh chóng bén vào nhánh cây, lan tỏa ra các cành nhánh khác. Phong cũng nhân cơ hội đó tạo thêm hai quả cầu nữa phóng về phía những đoạn dây leo ở lối ra. Thân cây run rẩy, thoáng chốc lại bốc lên thành một ngọn lửa khổng lồ.

Đình Nguyên vừa thoát khỏi vây hãm, vội cúi xuống xoa xoa cổ. Mắt y giương lên nhìn thấy thân cây đang bốc cháy, lại ra hiệu cho những người sống sót mau chóng rời khỏi đó.

Cả nhóm người cứ thế liều sống liều chết tháo chạy khỏi ngọn lửa đang bốc lên hùng hực, đâu đó trong không khí hòa lẫn tiếng thét của con người với âm thanh thân rừng đang vùng vẫy.

Thế nhưng lần này, bọn họ chỉ rời khỏi gian phòng đó vài bước chân, lập tức cửa ải tiếp theo đã rục rịch chuyển động.

Không một dấu hiệu báo trước, mặt đất dưới chân bỗng rùng mình, trời sập xuống dưới tạo thành một chiếc hố tử thần khổng lồ. Đoàn người vốn không nghĩ đến việc này, tất cả nhóm người đi trước chưa kịp rên lên tiếng nào, đã rơi vào khoảng không thăm thẳm không thấy đáy bên dưới.

Đình Nguyên vẫn là người có phản xạ nhanh nhất. Không biết bằng cách nào, y nhanh chóng tóm được một nhánh dây leo lan ra ngoài của cái cây đang cháy kia. Trong lúc rơi xuống vẫn có thể kịp thời một tay kéo lấy tay Kỳ Phong, tay còn lại quăng dây lên cái cột trụ bằng đá ở bờ bên kia.

Bằng cách đó, hai người theo quán tính miễn cưỡng đập vào phần thành hố bên kia. Phong mới rồi còn nghĩ đầu mình đã cắm chắc cái chết, giờ nhìn thấy vực sâu hun hút bên dưới mới không tránh được thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Đình Nguyên cũng chẳng cho hắn có thời gian lấy lại tinh thần, vội bảo:

“Tôi quăng cậu lên trên. Cứ tiếp tục đi thẳng một mạch về phía trước, tôi đoán chắc hẳn cô ấy mắc kẹt ở cửa tiếp theo.”

“Nhưng...?”

Hắn chưa kịp hỏi hết câu, cả người đã bị quăng trở lại bên không trung. Cơ thể hắn lơ lửng trong không khí một lúc, thoáng chốc lại rơi xuống bờ vực bên kia. Vừa ngồi dậy được, hắn lại lập tức chạy đến bên miệng vực, nắm dây định kéo Đình Nguyên lên.

“Đi đi, đừng làm mất thời gian.” –Đình Nguyên thét vọng lên nói –“ Binh lính của tôi sẽ đến cứu tôi ngay thôi. Cậu nhanh lên. Công chúa không còn nhiều thời gian nữa.”

Vừa nghe y nói vậy, Phong lại ngập ngừng nhìn đám binh sĩ còn sống sót bên kia vực đang đan dây vào nhau. Đến lúc chắc chắn rằng họ sẽ mau chóng cứu được Đình Nguyên, hắn mới siết chặt đầu dây vào cột chống thêm vài vòng cho chắc chắn, đoạn tiếp tục rẽ theo con đường phía trước.

Mà Đình Nguyên thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm. Y cúi xuống, nhìn ánh sáng đang mờ dần của mảnh thạch anh trên cổ mình, đôi mắt lại thấp thoáng tia ưu thương.

Kim, mộc, thổ... y cũng chỉ có thể cố gắng tới đây thôi. Sự sống còn của cô rất cuộc cũng phải đặt vào tay một người khác.

...

Phong tự tạo ra một luồng ánh sáng từ tay mình, rồi cứ nương theo ánh sáng đó mà đi theo lời Đình Phong chỉ dẫn. Có lẽ do cửa thứ hai và thứ ba quá gần nhau, nên hắn đã đi một đoạn rất dài rồi mà vẫn chưa gặp phải trở ngại nào khác, trừ việc nhiệt độ không khí dần trở nên lạnh hơn.

Ban đầu Phong cũng không mấy để ý đến điều này. Hắn vốn còn nghĩ rằng do đi sâu xuống lòng đất nên nhiệt độ hạ xuống, chẳng ngờ đi mãi đi mãi, cái lạnh tê buốt dần khiến hắn sinh nghi. Cơ thể hắn lại cực kỳ bài xích cái lạnh, thoáng cái mà đã sắp không chịu đựng nổi.

Hắn vận khí, liên tục tạo ra những đốm lửa nhỏ để tự sưởi ấm ỳnh. Dần dà nhiệt độ đã hạ xuống đến mức những đốm lửa không sao chịu đựng nổi nữa, hắn vừa tạo ra liền biến mất trong không khí. Hai bên hành lang hẹp, những mảnh đá ngàn năm cũng dần dần bị đóng băng.

Cổ đi sâu thêm một chút, không biết từ đâu mà không gian lại bắt đầu có tuyết bao phủ, lá tả rơi xuống mặt đá. Tuyết dày đến cẳng chân hắn, phủ lên toàn bộ con đường một màu trắng xóa. Phong hít hơi, xoa tay vào nhau, tiếp tục tạo ra những đốm lửa lớn hơn hòng xua tan cái lạnh. Ngay cả bản thân hắn cũng không biết, bản thân lúc này đã giống như một ngọn đuốc khổng lồ, cô đơn chống chọi với luồng không khí giá rét kỳ dị.

Không biết đã đi bao lâu, bước chân hắn bỗng nhiên va phải thứ gì đó, tựa như tảng băng khổng lồ chắn ngang lớp tuyết dày đến tận đầu gối. Ban đầu hắn còn định bỏ qua, tuy nhiên một suy nghĩ quái dị đột ngột hình thành trong đầu khiến hắn không kìm nén được mà quay lại xem xét khối băng đó.

Hắn dùng lửa, một tay hơi một tay lại đào sâu xuống tuyết. Lúc đào được một cái rãnh hình người lọt thỏm giữa màn tuyết, tim hắn thoáng như ngừng đập.

Không phải là...

Hắn cố xua tan nỗi lo lắng trong lòng, cẩn trọng dùng pháp thuật truyền nhiệt vào trong khối băng, không quá lạnh nhưng cũng không quá nóng, vừa đủ để lớp băng dày kia dần dần tan rã, để lộ ra làn da tựa băng tuyết của một cô gái.

Cuối cùng, khi lớp băng dần đã nhìn rõ hình người, nhịp tim Phong rốt cuộc cũng ngừng hẳn lại, không biết là vui mừng hay tuyệt vọng.

Trên nền lớp băng bị lửa của hắn làm tan chảy, một cô gái đang nằm yên lặng trên đất, mái tóc tản ra, bện vào tầng tầng băng khác bên dưới. Gương mặt cô vẫn còn ẩn dưới tầng tầng băng trong suốt, đôi mắt tinh mịch nhắm nghiền, tựa như đã trải qua giấc ngủ ngàn năm như thế.

Nhưng Phong biết, cô gái này chỉ mới người ngày trước thôi còn dụ dàng đi bên cạnh hắn, cùng hắn ăn cơm, cùng hắn tán gẫu. Nụ cười của cô khi đó, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy được

Hân Vũ, thì ra rốt cuộc hắn cũng đến trễ một bước.

12. Chương 12: Vào Sinh Ra Tử

Màu của sự sống hóa ra vẫn chói mắt như vậy, nó cảm dỗ không chỉ những người ham sống, mà còn khiến những kẻ lay lắt giữa cõi đời như cô chẳng muốn rời đi.

Tuyết rơi lả tả, sương lạnh mờ mịn giăng kín không gian vốn không có ngọn gió nào lọt tới. Trên nền tuyết ẩm ướt, Phong vẫn nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, ánh mắt trợ trọi nhìn cô gái đang nằm trong vòng tay mình.

Mái tóc vừa rã đông lạnh lùng rũ xuống bờ vai, làn môi trắng bệch vì lạnh. Đôi mắt cô nhắm nghiền, trên hàng mi dài cong cong lúc này đã đọng không ít bông tuyết trắng xóa. Da cô vốn bình thường đã trắng, sau thời gian bị ngâm trong băng đá cũng dần trở nên lạnh lẽ thiếu sức sống. Một cô gái từng có thời lay động lòng người đến thế, rốt cuộc cũng chỉ còn lại một tảng băng lạnh lẽo nằm đấy mà thôi.

Phong vẫn kiên trì truyền nhiệt vào người cô. Nước tan ra đọng thành vũng rĩ xuống ướt đầm bờ vai hần, hần cũng chẳng thèm để ý, trong mắt hần, trong lòng hần lúc này chỉ có mỗi cô gái này mà thôi.

Nhớ đến lần trước cô còn phát cáu vì nụ hôn của hần, còn cả vẻ mặt ngượng ngùng của cô khi hần ôm cô vào lòng, từng cái cau mày, từng cái nhếch môi lạnh lẽo, những cử chỉ tưởng như mới ngày hôm qua là thế vậy mà giờ chỉ còn có thể sống trong hồi ức của hần.

Mấy tháng qua, dù đã từng xa cách, từng bị cô ghẻ lạnh, cũng từng lo lắng cho tính mạng của cô, nhưng hần lại chưa bao giờ nghĩ đến viễn cảnh thế này, cô nằm đây, im lặng trong vòng tay hần, cho dù hần ôm cô thế nào, gọi cô ra sao, cô cũng vĩnh viễn không thể nghe thấy được nữa.

Giây phút này, hần mới chợt nhận ra hần có thể chịu được cảm giác bị cô thờ ơ, bị cô ruồng bỏ, nhưng lại không thể chịu được nỗi đau nhìn thấy cô hồn lìa khỏi xác.

Trên thế gian này thật sự không có gì đáng sợ hơn cái chết, cho dù hối tiếc thế nào, đau đớn ra sao, cũng vĩnh viễn không thể nào làm lại được nữa.

Chưa bao giờ hần cảm thấy bản thân mình vô dụng đến thế. Cô nằm trước mắt hần đây, đôi mi vẫn chìm sâu vào giấc ngủ, có phải cô luôn đợi hần đến cứu không? Nếu như hần có thể khởi hành sớm hơn một chút thì biết đâu cô vẫn còn ngồi đây vừa trách móc lại vừa ngượng ngùng nhìn hần?

Hần Vũ, Eden. Cho dù em muốn là ai đi chẳng nữa, anh cũng không để ý, nhất quyết không để tâm. Nhưng nếu em chết rồi, con đường sau này dài đến như thế, em bắt anh phải làm thế nào đây?

Tuyết rơi lả tả trong không khí, phủ trắng cả bờ vai, cả mái tóc hần. Nhưng hần vẫn quyết tâm truyền nhiệt vào cơ thể lạnh giá của cô. Hần biết thân nhiệt của cô rất thấp, lại thêm tiết trời thế này, làm sao cô có thể chịu nổi?

Cứ miệt mài mãi như thế, nước đọng thành giọt rũ ra trên gương mặt cô, cũng chẳng phân biệt nổi là tuyết tan, hay là nước mắt.

Lúc Kỳ Phong gần như kiệt sức, suýt chút nữa là ngã ngược ra sau, đột nhiên cánh tay lại bị ai đó nắm lấy. Trong lúc hần vẫn còn thất thần, hàng mi Hàn Vũ khẽ lay động, sau đó chậm rãi mở ra.

Sự kiện kỳ lạ này khiến Phong gần như không tin nổi vào mắt mình. Lúc này hần đã cẩn thận xem xét hơi thở và nhịp tim cho cô. Rõ ràng cả đến mạch cô cũng không hề đập, thế mà...

Nhưng Phong cũng không suy nghĩ nhiều đến thế, vòng tay hần như được tiếp thêm sinh lực, lại xiết chặt cô, mừng rỡ nhìn môi cô mấp máy: “Anh... làm tôi... đau...”

Mấy tiếng cuối cùng, đến cả Hàn Vũ cũng chẳng ngờ lại bị môi Phong nuốt mất.

Hàn Vũ đã bị hần hôn hai lần, nhưng cả hai lần đều không nhìn thấy hần điên cuồng đến vậy. Hần hôn ngẫu nhiên, vừa hôn vừa cấu xé bờ môi cô. Cô hơi đau, định đẩy hần ra, song cơ thể đông cứng đã vài ngày, giờ nhắc tay lên cũng không nổi. Sau vài lần cố gắng cô đành bỏ cuộc, nhú mày nhìn Phong càng rõ vết kiệt không khí của mình.

Đây mà gọi là hôn sao? Điên cuồng giống như trỏ thù, càng rõ như trút giận, lại kịch liệt giống như hấn đang cố gắng chứng minh điều gì đó.

Cô chau mày, suy nghĩ một lúc mới chợt hiểu ra, ánh mắt nhu hòa khép nhẹ.

Thì ra bốc đồng đến như thế cũng chỉ trút ra nỗi vui sướng trong lòng mà thôi, bởi vì quá sợ mất đi nên mới bạo ngược giữ lấy, vì muốn chiếm hữu cô cho riêng mình nên mới giận dữ khi nhìn thấy cô ra đi.

Phổi cô hơi đau, lại không cách nào thở nổi, im lặng chịu đựng cảm giác đau đớn và tê dại như hòa quyện lẫn nhau, rung động đến tận sâu thẳm trong tim.

Ánh mắt Hân Vũ thẫn thờ nhìn trần hang đầy băng nhũ rũ xuống, nhìn những giọt nước lóng lánh bị tan chảy bởi luồng nhiệt khổng lồ bên cạnh mình, cả đến ánh sáng rực rỡ đang tỏa ra kia, đột nhiên dâng lên một nỗi vui sướng mơ hồ.

Cô đã từng nhiều lần nghĩ đến cái chết, thậm chí tự dùng dao dĩa vào tim mình. Bao năm nay, cô cứ nghĩ đến cái chết như một sự giải thoát. Cô bất chấp, cô liều mạng lao vào nguy hiểm như thiêu thân lao vào lửa, cô coi thường tính mệnh của bản thân mình chỉ để đợi một ngày có thể đường đường chính chính ra đi.

Đã từng nghĩ, chỉ cần được chết, cuối cùng cô cũng sẽ không phải chịu đựng gánh nặng hay trách nhiệm gì nữa.

Thế mà, khoảnh khắc ngã xuống mặt tuyết, trở mắt nhìn bản thân mình trở thành tảng băng sống, cô mới nhận ra rằng trên thế giới này, vẫn còn rất nhiều thứ mà cô không nỡ.

Màu của sự sống hóa ra vẫn chói mắt như vậy, nó cảm dỗ không chỉ những người ham sống, mà còn khiến những kẻ lay lắt giữa cõi đời như cô chẳng muốn rời đi.

Cảm thấy hô hấp của Hân Vũ càng lúc càng dồn dập, Phong mới vội buông cô ra. Hấn nhìn cô hợp lấy không khí như chết đi sống lại, lo lắng ban đầu dần trở thành buồn cười. Hấn véo má cô, cười cười bảo: “Đồ ngốc, nếu không thở được thì phải nói chứ. Nếu em chết trong lúc hôn anh thì anh biết làm thế nào?”

Hân Vũ thở một lúc, đang mặt đỏ tai hồng lại nghe mấy lời này chỉ cảm thấy lạnh lạnh. Nhưng ngay lập tức cô nhận ra tình trạng của mình, vội ra hiệu cho Phong công mình. Phong thoáng nhìn thấy tuyết lại bám trên tóc cô cũng hiểu ý, nhanh chóng xúc cô lên vai, vừa đi vừa truyền nhiệt ra không khí xung quanh, nhờ thế mà nhiệt độ mới ấm áp hơn một chút.

Đi thêm một đoạn nữa, Hân Vũ cũng dần thả lỏng được cơ thể bị tê cứng, cô thở phào, bắt giác lên tiếng hỏi Phong: “Sao anh đến được đây?”

“Anh... đi theo nhóm của Đình Nguyên.”

Vừa nghe đến cái tên này, Hân Vũ thoáng im ắng, sau đó mới cất giọng hỏi tiếp: “Sao anh biết được tôi đến đây? Trong thành không xảy ra chuyện gì chứ?”

Phong không muốn Hân Vũ lo lắng, nhưng cũng vừa đi vừa kể những việc xảy ra ở Lam Thành cho cô nghe. Đúng như hấn dự đoán, về mặt cô hết xanh rồi lại trắng. Không ngờ thoáng cái mà cô đã ở trong này mười ngày.

Vốn trước khi đến đây Hân Vũ đã nghiên cứu kỹ thiết kế lăng mộ này. Về cơ bản nếu lấy ngũ hành làm mốc, mỗi tầng đều là một cửa ải thì không mấy khó với cô. Cô đi một mình, không quá kinh động đến những loại bùa chú ngàn năm ếm nơi này, huống chi, cô còn là loại sinh vật duy nhất không thể chết.

Thế nhưng chẳng ai ngờ được, cô lại thất thủ ở cửa Thủy, vốn là cửa ải cô tự tin nhất.

Hân Vũ cứ nghĩ cửa Thủy chứa đựng nước thuần túy, nhưng lại không ngờ nơi này lại là một vùng đất băng lạnh giá. Cô bản sinh tính thủy, càng cố sức vận khí thì càng khiến bản thân mình lạnh hơn, đến cuối cùng kiệt sức ngã xuống tuyết, bị băng dày phủ lên.

Cửa này nếu không phải người biết ngũ hành thì sẽ không vượt qua được. Thậm chí cô nghĩ cho dù là những người có tính thổ, tính kim hay tính mộc cao cũng không cách gì vượt qua. Ấy thế mà may mắn thay, người đến cứu cô lại là Kỳ Phong, một người sở hữu hỏa tính cao nhất mà cô từng gặp. Nhưng chính vì thế lúc

này cô lại càng không thể mừng vội được. Cũng như bản thân cô có thủy tính cao, cuối cùng lại thất thủ ở cửa hỏa, vậy thì cửa tiếp theo với Kỳ Phong càng nguy hiểm hơn.

Hân Vũ nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng lại hướng dẫn Phong đi đúng theo trận đồ được bố trí. Chẳng biết qua bao lâu, bằng động hai bên đường cũng dần biến mất, thay vào đó lại là những tảng đá ngàn năm lạnh lùng ẩn trong đêm. Trong lảng rất tối, không gian tĩnh lặng chỉ có mỗi bước chân Phong nặng nề bước đi, thi thoảng lại vang lên những tiếng thở nặng nhọc.

Con đường đi vẫn kéo dài mãi, cũng chẳng biết thời gian đã qua mấy ngày, trước mắt vẫn chỉ là bờ gạch tối tăm đen kịt. Hân Vũ tựa đầu vào lưng Phong, dĩ nhiên cũng nghe được nhịp tim càng lúc càng hỗn hển của hắn. Cô thấy hơi lạ, vừa định hỏi đã nghe thấy tiếng sỏi sùng sục phát ra từ đâu đó. Tiếng động này khiến bước chân Phong bất giác dừng hẳn lại, cổ hắn bắt đầu đổ ửng.

Hân Vũ biết hắn xấu hổ, nhưng cũng không thể không hỏi: “Anh đến đây lúc nào? Bao lâu rồi chưa ăn gì?”

Phong đáp ứng, đầu càng cúi gằm xuống: “Lúc sáng nghe tin thì đã vội chạy một mạch đến.”

“Bây giờ là giờ nào?” –Hân Vũ lại nhíu mày hỏi.

“Không biết.” –Đầu Phong cúi thấp đến mức chẳng dám ngẩng lên nữa. Đúng thật là trong lảng mộ này không phân rõ ngày đêm, hẳn nhiên hẳn không nhận ra được lúc này là lúc nào. Hơn nữa vì vội cứu cô nên hẳn cũng chẳng mua lương thực gì ỉnh cả. Hân Vũ biết hắn xấu hổ, nhất thời còn chưa biết phải nói gì để trấn an thì đã bị những âm thanh phía trước làm chú ý.

“Anh có nghe thấy tiếng gì không?” –Cô hơi rướn người về phía trước, trong đầu lại nghe thấy giọng hát và âm thanh huyền ảo của ai đó.

“Cái đó... em còn không rõ sao?” –Phong giậm giậm chân, nghĩ cô đang trêu chọc mình.

“Không, là tiếng cười nói ấy. Anh đi thêm một đoạn nữa xem sao. Chậm chậm thôi.”

Phong cầm theo chiếc lông chim lửa của Hân Vũ, nghe thế bèn dò dẫm mãi ra được đường lớn.

Sau ngã rẽ là một khoảng không rộng khác, điều khác biệt là gian này được soi sáng bởi rất nhiều đám lửa lập lòe không có hình thù nhất định, nhưng ẩn trong lửa lại mơ hồ nhìn thấy cái miệng ngoác to, cùng đôi mắt sâu không thấy đáy. Chúng lượn nhơ nhớt trong không khí, những cái miệng đen ngòm cứ ngơ ngẩn hát bài ca nào đó.

Chúng ta là yêu quái ngàn năm

Chúng ta đợi chờ chúng ta chờ đợi

Hiệp sỹ nơi rừng sâu, chiến binh nơi hoang dã

Cứ vào đến đây vào đến đây

Cùng ta hóa thành đồng tro tàn

Chúng ta là yêu quái ngàn năm

Chúng ta đợi chờ chúng ta chờ đợi...

Những câu thoại cứ lặp đi lặp lại không đầu không đuôi như thế, thoáng chốc lại khiến Phong ngây ngẩn, hẳn hơi nghiêng người, khe thì thào vào tai Hân Vũ: “Chúng đang hát sao?”

Hân Vũ thoáng nhìn, nhận ra ngay loài sinh vật kỳ dị này, cũng nhẹ giọng đáp: “Chúng là lửa ma trời, tương truyền là một trong năm loại yêu tinh đến từ địa ngục. Chúng thích hát và hút linh hồn người khác. Anh đừng động đậy, thả tôi xuống đi.”

Phong vẫn đứng yên, ngang bướng đáp: “Là lửa thì càng dễ, cứ để anh xử lý chúng cho. Em mới khỏe lại thì nằm nghỉ đi.”

“Bình sinh chúng thích nhất là linh hồn. Linh hồn của anh có hỏa tính rất cao, là loại linh hồn chúng thích nhất. Hút được linh hồn của anh sức mạnh của chúng sẽ tăng lên rất nhiều lần. Với lại lửa anh tạo ra cũng là lửa âm ty, anh nghĩ có thể thắng chúng sao?”

“Nhưng...”

“Vạn vật đều tương sinh tương khắc. Giống như thủy tính của tôi tuy cao, nhưng loại không vượt qua được bằng vạn năm. Anh cũng vậy thôi. Giờ thì thả tôi xuống. Tôi muốn anh ở phía sau yểm trợ cho tôi, nhưng nhớ là không được làm gì cả.”

Giọng nói kiên định của Hân Vũ khiến Phong không biết nói gì hơn, đành thả cô xuống đất. Hân Vũ vốn đã được nghỉ ngơi suốt chặng đường, lúc này đã lấy lại được phần nào sức lực. Cô tập trung khí lực vào hai tay, tự tạo ra một vòng bảo vệ vô hình màu lam bao phủ cả hai người, chuẩn bị đầu vào đấy rồi mới bảo Phong: “Anh cứ đứng trong vòng bảo vệ là được.”

Phong gật đầu, tỏ ý đã hiểu, thế nhưng hân vẫn nắm chặt tay trong áo choàng, định bụng nếu có gì sơ suất sẽ lập tức ra tay bảo vệ cô.

Nhịp thở của Hân Vũ càng lúc càng ngắt quãng. Cô hít hơi mạnh, đoạn nhích chân bước vào bên kia kết giới của cổng Hỏa.

Cùng với tiếng động đầu tiên khi cổng Hỏa bị xâm nhập, đám lửa ma trời ngay lập tức chú ý đến hai người vừa bước vào. Mới đầu chỉ là vài con đang đứng gần đấy tò mò lao lại, dần dần thu hút cả quân đoàn yêu tinh lửa. Chúng không xông vào được vòng bảo vệ của Hân Vũ, thế nên cứ vây quanh Phong và Hân Vũ như một ngọn lửa khổng lồ.

Dù đã có sự đề phòng trước, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, Phong vẫn không nén được kinh hãi. Hân Vũ đứng trước hân, cánh tay đang giăng vòng bảo vệ bất giác cũng xiết chặt lại.

Đi được nửa gian hầm, tiếng hò hét ban nãy còn rải rác, giờ đã hợp lại thành khối âm thanh khổng lồ bủa vây xung quanh họ. Những con yêu tinh lửa ngoác cái miệng đen ngòm ra, tiếng cười rít lên, đỉnh tai như ọc như xuyên thấu qua màng nhĩ khiến Phong bất giác bịt tai lại, rồi như chợt nhận ra điều gì đó, hân lại vội đưa tay bịt hai tai Hân Vũ.

Hành động này khiến Hân Vũ gần như sững sờ. Cùng với sự ngạc nhiên đó, vòng bảo vệ cũng đột nhiên toác ra một lỗ hổng lớn, một con lửa ma trời đang đứng sát đó nhìn thấy, vội lách mình nhảy vào, cái lưỡi dài đầy khói lướt qua vai Hân Vũ, để lại một mảng áo choàng bốc lên thành khói. Phong sợ Hân Vũ bị thương, lập tức xé nửa mảnh áo choàng đang cháy quăng ra, sau đó phóng thẳng một ngọn lửa ra lòng bàn tay, đẩy con yêu tinh văng ra khỏi vòng bảo vệ.

Hân Vũ thấy thế, biết cản cũng không kịp, vội dùng lực gia cố thêm cho vòng bảo vệ, hét lên với Phong: “Chạy nhanh đi.”

Phong mới đầu còn không hiểu tại sao Hân Vũ lại đột nhiên thay đổi như thế, cho đến khi cả đám yêu bắt đầu lao đến, từng đám từng đám lửa cứ như thiêu thân lao thẳng vào vòng bảo vệ. Bằng mỏng trên lớp vòng hình cầu vừa được tăng thêm lực bào mòn những đốm lửa, thế nhưng cứ hết con này lại đến con khác liều mạng.

“Chúng... chúng làm sao thế?” –Phong hoảng hốt đuổi theo Hân Vũ vừa hỏi. Ngay sau hân, những đốm lửa ma trời cứ điên cuồng gào rít rồi lại dốc sức lao vào vòng kính. Tiếng hát hi hi ha ha lúc này giờ đã biến thành tiếng rền rĩ đáng sợ.

“Đã bảo anh đừng tấn công chúng mà.” –Hân Vũ cau mày, không nén nổi bực dọc –“Chúng nhận ra hỏa tính của anh rồi. Giờ có chết chúng cũng muốn ăn được linh hồn anh.”

Câu nói của cô khiến Phong hơi âm ức, nhưng cũng không dám nổi giận với cô. Thử hỏi lúc đó hai tay cô đều giăng lưới pháp thuật, hân không tấn công con lửa ma trời đó thì để nó đốt cô ra tro à? Dĩ nhiên, hân chỉ nghĩ thế chứ không dám thốt ra miệng, chân vẫn miệt mài chạy theo Hân Vũ.

Họ chạy mãi, càng gần đến cửa ra cổng Hỏa thì vòng bảo vệ càng mỏng dần mà bọn yêu lửa lại càng điên cuồng tấn công hơn. Mắt thấy một mảng băng mỏng bị yêu lửa làm lung lay, ngón tay Phong càng siết chặt lại, cố kìm nén cảm giác muốn được đốt hết bọn lửa này một trận ra trò.

Thế mà chẳng ngờ, đúng lúc này Hân Vũ lại vấp phải một tảng đá ở gần đó, cả người cứ thế ngã nhào xuống mặt đất, kéo cả Phong ngã xuống theo.

Đám lửa ma trôi vừa nhìn thấy cảnh ấy, như được tiếp thêm sức mạnh, vội lao đến là những cái lưới nóng hừng hực vào hai người họ. Hân Vũ ngược lại càng lấy lại tinh thần rất nhanh, vươn tay phóng ra những tia chất lỏng màu lam đặc sệt. Nước bắn tới đâu lại kết thành băng tới đó, khiến vài tên lửa ma trôi bị bắn trúng chẳng mấy chốc hóa băng, rơi xuống vỡ ra lả tả.

“Hân Vũ.” – Phong vừa ngồi dậy đã thấy ngay cảnh ấy, định phóng lửa ra, nhưng Hân Vũ đã nhanh chóng ngăn lại:

“Đừng phóng. Anh càng ra tay sẽ càng khiến chúng điên tiết hơn.”

Dứt lời, cô liền tạo ra một tấm lưới mỏng từ giữa hai tay, tấm lưới vừa vươn ra đã chặn ngang đám lửa ma trôi đang điên cuồng lao tới, chấp chới giữa không trung. Những ngón tay thanh thoát sau đó lại tiếp tục giương lên, phóng lên trần lẳng những tia sáng nhỏ. Tia sáng đi theo hình vòng cung lượn tròn giữa không khí, sau đó lại vỡ tan ra, tựa như một cơn mưa băng đổ ào xuống gian phòng đang ngập tràn lửa cháy.

Chẳng mấy chốc, cả một tầng đồ rực bồng chốc bốc lên hơi nước nồng nặc, nhốt lũ ma trôi vào trong vòng vây.

Tuy vậy, vẫn có những con ma trôi vượt qua được tấm lưới đang giăng ra, điên tiết lao đến chỗ Phong như muốn nuốt chửng hấn mới cam lòng. Lúc này Phong cũng không kiêng dè gì được nữa, vội phóng lửa về phía tên đang lao vào. Trong đôi mắt ngạc nhiên của hấn, con ma trôi rít lên từng hồi ghê rợn, cả người bị giam trong một tầng lửa khổng lồ. Thế nhưng, đám lửa không làm nó biến mất, ngược lại như bị con ma trôi nuốt vào, chẳng mấy chốc toàn thân nó đã trở nên cao lớn bằng hình người.

Thì ra đó mới là lý do Hân Vũ không cho hấn ra tay. Lửa của hấn chẳng những không diệt được đám yêu này mà ngược lại còn khiến chúng mạnh hơn.

Con ma trôi rít lên từng tiếng dài, ngoác cái miệng đen ngòm ra. Chiếc lưới dài đầy lửa vươn ra trong không khí, chẳng mấy chốc đã bay đến sát cạnh Phong.

Trong một thoáng hấn còn phân vân không biết nên ra tay hay im lặng, một cánh tay đã vươn tới đẩy hấn ra sau. Hân Vũ đứng đấy, cả cơ thể cô run rẩy tiếp nhận làn hơi nóng đang lan tỏa kia. Phong gần như muốn hét lên khi nhìn thấy một quang sáng màu lam đang bị hút ra khỏi cơ thể Hân Vũ. Cô bất động, cánh tay run run vươn lên tạo thành một quang sáng khác như thể đang cố chống chọi lại với lực hút của ma trôi. Hai bên giằng co một lúc, cuối cùng, con ma trôi như bị lực của Hân Vũ đẩy ra, loạng choạng trong không khí cho đến khi vỡ thành từng mảnh nhỏ, keo xèo xèo tan chảy vào không khí.

Hân Vũ ngã ngồi xuống đất, đôi mắt thất thần giây lát, rồi như chợt nhận ra chiếc lưới pháp thuật đang run run sắp vỡ bụi ra, cô mới hét lên với Phong: “Kéo tôi dậy, chạy mau.”

Cứ thế, hấn đỡ lấy Hân Vũ hồi hã chạy về đoạn cuối gian hầm. Càng gần đến đích, chiếc lưới giam giữ chúng lại càng rung rinh dữ dội hơn, chẳng mấy chốc đã vỡ bụi ra, nhường chỗ ột loạt ánh sáng khủng khiếp với cả ngàn con ma trôi cùng lao đến. Chúng ủa đến như thác chảy, đi kèm những tiếng rít chói tai cực kỳ ghê rợn vang vọng trong không gian trống rỗng.

Nhưng lúc ấy, Phong và Hân Vũ cũng vừa nhảy qua được kết giới cuối cùng của cửa Hỏa. Hân Vũ vừa thở hồng hồng vừa rút chân về, nheo mắt nhìn hàng ngàn đóm lửa như thiêu thân lao vào kết giới, rốt cuộc bị kết giới thiêu đốt, rơi lả tả xuống như những bọt khói. Số ít trong chúng dừng lại kịp thời, chỉ có thể vừa gào rú vừa hung hăng dùng ánh mắt tức giận nhìn hai người.

Thoát hiểm trong gang tấc khiến Phong tựa người vào tường thở nặng nhọc, trong khi Hân Vũ vẫn ngồi thần thờ đó, tuy không nói gì nhưng sắc mặt lại xanh lè. Phong vừa nóng lòng lại giận dữ, cứ nghĩ đến việc cô suýt chút nữa bị con ma trôi kia hút mất hồn thì hấn chỉ muốn mắng cô cho hả giận. Thế nhưng càng nghĩ càng thấy không đành lòng, chỉ có thể bước tới, cánh tay nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng gầy yếu kia, chua xót nghẹn ngào nơi mũi.

Hân Vũ và Kỳ Phong nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục lên đường. Bọn họ tiếp tục hành trình dò dẫm đi trong vô định mà con đường thì cứ dài mãi không thấy điểm cuối. Thời gian đằng đẵng trôi, chẳng biết đã mấy ngày, Phong cũng dần kiệt sức, không chịu nổi nữa mà ngã gục xuống đất.

Suốt cả chặng đường thi thoảng cũng nghe tiếng hấn hỏi han này nọ, Hân Vũ còn nghĩ hấn không vấn đề gì, đến lúc thấy hấn ngã gục thì cô mới nhận ra chuyện không ổn rồi. Gã ngốc này cứ nhiên lại xông vào đây mà chẳng mang theo thức ăn gì dự trữ. Đoán chừng cũng đã hơn ba ngày hấn không ăn uống gì mà còn phải vận dụng hết sức lực vừa đuổi theo cô, sau đó còn chạy trốn, là người bình thường dĩ nhiên không gượng nổi.

Hân Vũ dẫn đo mãi, con đường này dài không thấy ánh sáng, cứ để hấn ở lại đây thì càng không ổn. Với thể chất của người bình thường, chỉ qua hai ngày nữa hấn không chết vì đói thì cũng đã chết khát rồi. Cô cẩn thận, lấy ra một túi hạt nho nhỏ cho vào miệng lấy sức, sau đó mới kéo thân thể hấn lên vai, bước nặng nhọc về phía trước.

Đành rằng cô có pháp thuật, cũng khỏe hơn người bình thường rất nhiều, thế nhưng xóc một thanh niên trưởng thành thế này phía sau vẫn khá khó chịu. Chân hấn dài quá trốn, cứ xộc xệch rơi xuống đất chắn ngang cả bước chân cô. Cô vừa công hấn vừa cầm lông chim lửa soi đường, đi được một đoạn lại phải kéo chân hấn lên, chật vật vô cùng.

Thêm một ngày nữa trôi qua, Phong vẫn lúc mê lúc tỉnh, có lúc níu áo cô một mực bắt cô bỏ hấn xuống, khi lại im lặng tì đầu vào vai cô. Cô chịu tính khí hấn mãi cũng quen, không thêm nói gì nữa. Thi thoảng nhân lúc hấn ngủ mê sẽ tạo ra ít nước từ không trung dứt cho hấn uống. Khi ấy hấn cứ ngậm lấy ngón tay cô như trẻ con, môi lại thắm lấm bầm gì đó mà cô không hiểu. Trong vô thức cô cũng thắm nhớ từ này, nhắc mình lúc trở về thử tra xem đó là từ gì mới được.

Lặng lẽ thêm hai ngày nữa, vào ngày thứ ba, họ cũng đến được tầng cuối cùng của lăng mộ, nơi vị Thiên đế trong truyền thuyết đang yên nghỉ.

Tuy đã vượt qua được năm cổng ngũ hành, nhưng nói cho cùng lăng mộ Thiên đế nào dễ phá giải như thế. Trên đường đi Hân Vũ cứ mãi suy tính vấn đề này, đến lúc đứng trước cỗ quan tài kia cô mới vỡ lẽ ra.

Hóa ra tầng cuối của lăng Thiên Đế lại được canh giữ bởi Vong hồn.

Vong hồn, tương truyền là những linh hồn không được siêu thoát, oán khí tích tụ khiến chúng quanh quẩn trên trần gian, dần trở thành một chủng loài không tiêu diệt được. Đùng nói là đao kiếm thông thường, cho dù là băng ngàn năm của cô, hay lửa âm ty mà Kỳ Phong tạo ra cũng chưa chắc có thể diệt được chúng. Mà nơi này, canh giữ ngay cạnh lăng Thiên đế lại là mấy trăm Vong hồn đang lượn lờ khắp nơi.

Nhưng ít ra, trong cái rủi bao giờ cũng chứa một ít yếu tố may mắn. Điều Hân Vũ không ngờ đến là tầng sâu nhất trong lăng mộ này thế mà lại có cây cối phát triển tươi tốt vô cùng, từng nhánh cây rậm rạp tràn ra cả ngoài kết giới. Nét cười trên môi Hân Vũ càng rạng rỡ hơn khi thấy đâu đó là những trái táo, lê quen thuộc. Cô không nghĩ ngợi gì, vội vận khí nhảy lên bẻ vài trái táo. Tay vừa động vào táo, kết giới vô hình bị phá vỡ khiến cô chẳng mấy chốc trở thành đối tượng bị chú ý của đám Vong hồn kia.

Trước khi chúng kéo thành bầy tới bao vây cửa kết giới, Hân Vũ vội cắn mấy miếng táo rồi nhét vào miệng Kỳ Phong. Lúc này hấn đã đuối sức lắm rồi, nhưng cũng không đến nỗi vô dụng. Thấy miếng ăn dứt vào miệng vội nhai nhai rồi nuốt xuống, chẳng mấy chốc đã ăn được nửa quả táo.

Hân Vũ lại vận khí, truyền ít khí cho hấn. Thực ra khí của cô là hàn khí, cũng chẳng giúp gì được cho hấn, nhưng để hấn có thể thanh tỉnh thì cũng chẳng là vấn đề gì.

Lúc Phong mở mắt ra, nhìn thấy không chỉ Hân Vũ đang nhìn chăm chăm mình mà cả đến cả ngàn con mắt đang cách một tầng kết giới kia, bất giác hoảng hồn lùi về phía sau.

Hân Vũ vỗ vai hấn, vừa nói cho hấn biết thông tin về đám Vong hồn kia. Hấn ậm ừ đôi chút, nhưng đôi tay vẫn xiết chặt trong áo choàng, tỏ vẻ cảnh giác. Hân Vũ không nói gì, chỉ lượn lờ ngay rìa kết giới, tìm thêm vài quả trái cây nữa mọc trời ra ngoài để mang về cho Phong, chờ hấn ăn uống no nê rồi mới cho hấn biết ý định của mình.

Bấy giờ họ đã ở tầng lăng cuối cùng rồi. Giữa tầng chính là cỗ quan tài chôn cất Thiên đế cùng với số đồ vật đã được táng theo ông, dĩ nhiên long bì cũng nằm trong số này. Thế nhưng cả trăm thước xung quanh cái gờ nổi lên của quan tài thì lại được nước bao phủ, không có bất cứ bụi đỡ nào khác. Ngay sát bờ hồ

lại là đám Vong hồn lượn lơ xung quanh, muốn xông vào cũng chẳng phải chuyện có thể ngày một ngày hai được.

Thế là, lần này nhiệm vụ Hân Vũ giao cho Phong nghe cũng khá đơn giản: dụ đám Vong hồn đi nơi khác.

Khi nghe cô vừa nói vậy, Phong lại dụi dụi mũi, mắt không tự chủ nhìn sang đám oan hồn trong suốt đường như chỉ muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống hẳn, lòng cũng thầm khen ngợi khả năng nói giảm nói tránh của Hân Vũ.

Hai người bàn tới bàn lui một lúc mới bắt tay vào việc. Từ ngoài kết giới, Phong tạo ra một quang sáng đỏ bao phủ cả người, sau đó mới bước chân vào trong, vừa chạy như ma đuổi vừa tranh thủ phóng lửa dụ mấy con Vong hồn khác. Bọn Vong hồn lúc đầu còn nấn ná nhìn chăm chăm vào Hân Vũ đang đứng ngoài kết giới, sau đó lại bị Kỳ Phong chọc tức, kết quả là hẳn bị ma đuổi thật.

Nhìn thấy cả đàn Vong hồn trước mặt chỉ còn vài ba con không đáng kể, Hân Vũ mới nhíu mày, thanh thân bước vào trong kết giới. Mấy con Vong hồn thấy thế hí hửng lao vào, cô chỉ khê động ngón tay đã tạm giam chúng vào băng, sau đó lạnh lùng tiến về cái hồ ở giữa kia.

Mặt hồ sóng sánh đen ngòm, không thấy gì khác trừ đám lửa huỳnh quang soi sáng từ cổ quan tài nổi giữa hồ. Hân Vũ tỉ mỉ xem xét nước trong hồ, vẫn không nhận thấy động tĩnh gì, mà trong hồ vốn không có bất cứ điểm nổi nào khác. Thế nên cô cắn môi, vừa cởi áo ngoài ra định lội xuống hồ, sau đó lại nhớ ra gì đó, vội nhặt lấy một tảng đá vụn ném xuống nước.

Hòn đá lăn tăn nhảy ba vòng trên mặt hồ rồi mới chìm dần xuống, không gian chợt trở lại yên tĩnh. Khi Hân Vũ đã chắc chắn an toàn rồi, chỉ còn thiếu chút nữa là chân đã chạm xuống nước thì mặt nước lại chấn động mạnh, liền sau đó, cô thấy một vật thể đen ngòm nhào ra khỏi làn nước đen. Thân nó to khổng lồ, bằng cả một căn nhà với những xúc tu quấy đập. Chưa kịp định thần lại thì nó đã rơi tòm xuống hồ, nhấn chìm không gian trở lại thình lạng lần nữa.

Phía bên kia, Kỳ Phong cũng kịp nhìn thấy cảnh tượng phía trước. Sự việc làm hẳn lo cho Hân Vũ đến mức tay cũng quên vận pháp lực, đóm lửa vừa tắt là bọn Vong hồn lại lập tức tấn công. Phong không kịp suy nghĩ, vội ba chân bốn cẳng nhảy ra ngoài kết giới. Có lẽ Hân Vũ cũng liệu trước sự tình nên bảo hẳn chỉ chạy vòng vòng sát kết giới chứ không vào trong hẳn.

Bọn Vong hồn gào rít bên trong kết giới mãi không được, lại định quay đầu tấn công mục tiêu phía trong là Hân Vũ.

Sự việc diễn tiến quá nhanh, Phong không ngờ bọn Vong hồn này chẳng mấy chốc đã vượt qua hẳn, tiến bằng bằng lại chỗ Hân Vũ đang nhìn xuống nước thất thần. Hẳn không còn cách nào khác, đành nhảy trở vào trong kết giới, liền tục phóng cầu lửa thu hút sự chú ý của Vong hồn, thế nhưng dường như đã cảm thấy con mồi là hẳn khá khó chơi, bọn Vong hồn hoàn toàn chẳng để ý đến hẳn.

Luồng khí lạnh vừa kéo đến, Hân Vũ đã nhận ra tình hình ngay tức thì, vội giương tay làm thành vòng chắn bảo vệ phóng thẳng về hướng bọn Vong hồn. Vòng chắn màu lam đi đến đâu, kéo theo những mảnh Vong hồn bị hút vào đến đó, sau cùng va vào tường kết giới giam lỏng chúng lại. Bấy giờ Phong cũng đuổi theo đến, hẳn học theo Hân Vũ, tạo ra một vòng chắn cam tương tự thế. Tuy không giết được Vong hồn ngay nhưng chí ít cũng kiềm chế được bọn chúng.

Cả hai người vận hết khí lực đối phó với đám Vong hồn, không ai nghĩ đến phía sau bọn họ, một chiếc xúc tu lạng lẽ trườn khỏi mặt nước. Từ giữa hồ nổi lên một cái đầu dẹt lét, hai con mắt u tối bắt đầu dòm láo liên.

Hân Vũ đứng gần hồ nước hơn Phong, đến lúc cô nhận ra có nguy hiểm thì chân đã bị nhắc bổng lên không trung, cả người cô chúc ngược xuống, hoảng hốt nhìn thấy khoảng cách giữa mình và cặp mắt đen ngòm kia càng lúc càng gần. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, bắn pháp chú về phía nó, thế nhưng những tia sáng xanh chỉ tựa như gãi ngứa con quái vật, khiến nó càng điên tiết hơn, vùng vẫy trên không trung một lúc lại kéo cô vào sâu trong hồ.

Theo lẽ thường, nước là môi trường bách chiến bách thắng của Hân Vũ, thế nhưng xung quanh cô chỉ là một màn đêm nói mật, không thể nhìn rõ đối phương ở đâu. Trong lúc cô còn đang định thần lại thì phía

trên đột nhiên bùng sáng rực rỡ.

Nương theo ánh sáng mờ mờ nhìn lên, cô mới thấy một bóng người đang nhảy lên cao, tầm rơi của hấn đúng vào vị trí cái đầu con quái vật đang giữ chân cô. Cùng với một tiếng rú đinh tai nhức óc, chiếc xúc tu đang xiết chặt Hân Vũ vấy vùng điên loạn. Cả cơ thể cô bị hất văng khỏi mặt nước, chênh vênh trên không trung hồi lâu trước khi rơi thẳng vào thứ gì đó cứng như đá.

Cú rơi này làm cả người cô như bị rút xương, đau đến không thốt ra tiếng nổi. Cô cứ mơ màng một lúc, nhìn thấy cảnh vật trước mắt lúc mờ lúc tỏ, cho đến khi tiếng rít của con quái vật kia biến thành tiếng gào thét kéo dài, cùng theo đó là một ngọn lửa khổng lồ bốc lên ngàn ngút, cơ hồ còn mang theo mùi mực nướng khét.

Không biết qua bao lâu, Kỳ Phong mới chạy đến trước mặt cô, cả người hấn đều ướt sũng. Cánh tay hấn vươn lên, tựa như muốn ôm cô vào lòng, rồi lại như sợ cô bị gãy xương, cứ bối rối nhìn cô mãi mới thốt lên được: “Đau lắm à, em thấy đau ở đâu?”

Hân Vũ mấp má môi, thật ra ngồi nghỉ cũng khá lâu, cô đã khá hơn ban nãy rất nhiều rồi, nhưng toàn thân lại đau đến mức muốn vỡ vụn. Kỳ Phong nâng tay cô lên, sau đó lại nâng chân, thấy không có gì, sắc mặt hấn đột nhiên tái hẳn. Giọng hấn bắt đầu ấp úng: “Em ngồi dậy được không? Cử động thử anh xem.”

Hân Vũ thoáng cười, cô biết hấn đang suy nghĩ gì nhưng cũng không tiện nói ra. Cơ thể cô nhanh chóng lành lặn hơn người bình thường rất nhiều, cho dù bây giờ cột sống có bị tổn thương thì cũng không ảnh hưởng lâu dài được. Nghĩ nghĩ, cô bèn viện cớ mình đói đến không đi nổi. Phong tin ngay lập tức, vội chạy đi tìm trái cây xung quanh giúp cô. Dù gì từ lúc vào đây hấn cũng chưa thấy cô ăn gì cả.

Ngồi nghỉ nửa ngày, cảm thấy cơ thể bắt đầu lành lặn lại, cô mới đưa mắt sang quan sát xung quanh. May rủi thế nào, con quái vật lúc nãy lại hất cô lên thẳng vào ụ nhỏ giữa hồ, nơi đặt cỗ quan tài Thiên đế. Mà nãy giờ cô lại ngồi ngay cạnh quan tài chứ chẳng đâu khác.

Trong lòng hồ, con bạch tuột khổng lồ bị Phong dùng lông chim lửa đâm đã cháy đến đen thui, bọn Vong hồn thì vẫn vây quanh hồ, nhưng lại có vẻ sợ hãi không dám đến gần, tựa như nơi này có gì đe dọa chúng vậy. Khi Hân Vũ bắt đầu gượng đứng dậy được, cả hai lại bắt tay vào nhau tìm trong đồng đồ táng theo mộ. Cô mô tả cho Phong biết hình dáng long bì họ đang tìm, kèm theo việc dặn dò hấn không được táy máy lung tung. Dù sao Thiên đế cũng có thể xem là tổ tiên của cô.

Đồ táng theo hoàng đế nhiều không sao kể xiết. Họ mất cả ngày trời mà vẫn chưa tìm được thứ mong muốn. Đang lúc Hân Vũ bực dọc trừng mắt với mấy con búp bê gỗ không biết có công dụng gì thì Kỳ Phong đã ‘A’ lên một tiếng.

“Gì thế?” –Hân Vũ quay lại, nheo mắt nhìn vào chiếc hộp trong tay Phong mới nhận ra đó là một cuốn sách cổ, giấy đóng vàng dường như đã rất lâu rồi. Cô quan sát những ký tự tượng hình trên đó, sắc mặt bất giác trở nên nghiêm trọng.

“Tôi lấy quyển này được không?” –Phong hớn hởi hỏi –“Kiểu này chắc Kiệt thích lắm.”

Khải Kiệt có thói quen suy tầm sách hoặc giấy cổ, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì. Thế nhưng Hân Vũ không chỉ nhìn, mà còn giở ra xem những trang giấy trắng trong đó. Sau cùng mới nói: “Cuốn này không được. Tôi lấy. Anh chọn món khác đi.”

Về mặt Phong tiu ngưu hấn. Nhưng ban nãy cô đã nói hấn không được táy máy vào thứ gì, giờ lại bảo có thể chọn món khác, có thể trong mớ đồ táng này còn có gì đó hay hơn. Nghĩ thế nên Kỳ Phong cũng vui vẻ giao lại quyển sách cổ cho cô.

Phong tìm được trong đồng đồ vài món đồ chơi thú vị nữa, định bụng mang về tặng bọn Du và Chi. Nhân lúc vẫn còn đang tìm kiếm thì Hân Vũ đã thủng thẳng đứng sau lưng hấn.

“Tôi tìm được rồi. Chúng ta đi thôi.”

Câu nói này khiến Phong hơi thất vọng, nhìn lại đồng đồ vừa bị mình xáo trộn lên. Hấn vẫn chưa tìm tòi hết, nhưng gương mặt Hân Vũ lại tỏ ra rất vui vẻ khiến hấn cũng an ủi phần nào. Hấn biết chắc chắn vật mà cô tìm được có ý nghĩa rất quan trọng, nếu không cô cũng chẳng mạo hiểm xông vào đây làm gì.

Phong xoa hai tay vào nhau, vừa định nhảy xuống đất thì lại vướng vào mấy món đồ linh tinh xếp bên dưới, ngã lộn mào. Hấn cố nhịn tiếng thét đau điếng, vội đứng dậy thì đã thấy Hân Vũ cúi xuống, ánh mắt rạng rỡ chăm chú xem xét mớ đồ vừa bị moi ra..

Trước ánh nhìn ngạc nhiên của hấn, Hân Vũ rút ra một chiếc roi mỏng, thản nhiên đặt vào tay hấn.

“Cái này cho anh.” –Như sợ hấn không hiểu, cô vội nói thêm –“Không phải dây dậu, xem ra anh cũng rất may mắn. Đây là Hỏa Chi kiếm, một trong những thần khí thời cổ, cũng là vũ khí mà trước đây Thiên đế thường dùng.”

“Kiếm sao?” –Phong tỏ vẻ không mấy tin, lại nhìn sợi dây trong tay mình.

“Ừ, anh học pháp thuật cũng một thời gian rồi, hấn phải biết pháp sư có khá nhiều trường phái khác nhau. Thông thường khác biệt nhất giữa các pháp sư chính là vũ khí. Tùy theo tính của mỗi người mà sẽ sử dụng vũ khí khác nhau. Nếu anh có một vũ khí thì sau này tự vệ cũng sẽ dễ dàng hơn.”

“Ừm.” –Phong còn muốn hỏi về cách sử dụng, thế nhưng thấy vẻ mặt Hân Vũ tựa như không muốn nói, thế nên hấn cũng im lặng nhìn cô ôm khư khư quyển sách và một chiếc hộp khác trong tay, đi một vòng quanh khu vực nổi giữa hồ.

Sau cùng, cô cũng tìm được trên cái lồm cạnh thành quan tài, đặt quyển sách vào, ấn nhẹ một cái. Chẳng ngờ quyển sách lại thật sự vừa khớp với hốc trên quan tài. Dưới chân bắt ngờ rung động mạnh. Trong phút chốc, ánh sáng xung quanh mờ dần, những cảnh vật của mỗi tầng cứ thế vùn vụt qua trước mắt, sau cùng để lộ ra một mảng mặt trời lộ rõ. Định thần lại, Phong mới hiểu họ đang đứng trên tầng cao nhất của kim tử tháp chẳng biết đã mở toang từ lúc nào.

Trái ngược với vẻ kinh ngạc của Phong, Hân Vũ chỉ bình thản lôi quyển sách ra khỏi kẽ hở, sau đó kéo chiếc nón sau áo choàng trùm lên che khuất đỉnh đầu. Bên ngoài kim tử tháp, bầu trời đã ngả sang bên kia khu rừng. Cô đứng trước gió, vài sợi tóc cứ thế phất phơ bên cạnh áo choàng, trông vừa yêu mị vừa ngoan cường đến lạ.

Hân Vũ huýt còi một lúc, khá lâu sau mới có bóng dáng một con thiên mã lượn đến lơ lửng bên cạnh họ. Cô nhón chân, thả người vào không trung, chẳng mấy chốc đã ngồi vững vàng trên ngựa, tay lại chìa ra ra hiệu cho Kỳ Phong.

Hấn cũng vén đồ đạc sang một bên, bắt chước Hân Vũ nhảy xuống ngồi sau lưng cô. Bé Cương hí lên một tiếng, nhưng Hân Vũ cũng không vội bắt nó phóng đi mà cứ lơ lửng bay giữa không trung, ánh mắt cô lại lẳng lặng nhìn khoảng trống trên đỉnh kim tử tháp.

Trong tầm mắt họ, tấm cửa trên đỉnh kim tử tháp hở ra giờ đang dần khép lại, tia nắng dần bị thay thế bởi sắc đen âm u của bóng tối vĩnh hằng.

Chứng kiến cảnh ấy, Hân Vũ hơi cúi người xuống, vẻ mặt đầy cung kính. Phong cũng mơ hồ đoán được người trong lăng mộ này là một vị hoàng đế cổ xưa, hấn là tổ tiên của cô, thế nên cũng chẳng ngại ngần gì mà bắt chước cô cúi xuống lạy một cái. Tổ tiên của cô thì cứ coi như tổ tiên của hấn, không phải sao?

Hân Vũ cúi lạy xong ngồi thẳng dậy thì lưng đập phải cằm hấn. Ngay lập tức cô hiểu ra hành động của hấn, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười khích lệ nhẹ nhàng khiến Phong không khỏi ngơ ngẩn.

Trải qua mấy ngày kiệt sức, có lúc tưởng như chôn vùi cả đời trong lăng mộ, thế nhưng tất cả mỗi một đó cũng chẳng thể nào so được với một nụ cười của hồng nhan.

Thế giới kỳ lạ này có quá nhiều thứ hấn không hiểu. Thế nhưng có hề gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, hấn đều cảm thấy mọi trả giá đều là xứng đáng.

— Hết chương 12 —

13. Chương 13: Hoàng Tử Quỷ Tộc

Trên trời cao, ánh trăng khổng lồ tỏa sáng lừng lẫy cả vòm trời, hóa ra cũng chỉ là nửa mảnh trăng tàn cô đơn.

Lúc này trong hoàng cung Lam Thành, mọi thứ đang trở nên xáo trộn hơn bao giờ hết.

Đại điện rộng mênh mông nhưng chỉ có vài cung nhân đang nghiêm cẩn đứng thỉnh lặng. Ánh nắng mặt trời vừa tắt, hàng chục sợi lông chim lửa bị neo lại trong cái chặn đèn to bằng chiếc cốc nhỏ, mỗi lần một ngọn gió thổi qua, sợi lông lại khẽ lay động khiến ánh sáng trong gian điện cũng lung lay ít nhiều.

Cửa vừa hé mở khiến Vân Tình đang đi tới đi lui trong điện ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy đó là Kiến Phi thì sắc mặt thất vọng trông thấy, lại cúi xuống nhìn nhìn mũi chân mình, ngón tay vô thức siết chặt lại.

“Bọn Thiên Tường đã đi qua Hỏa Thành rồi, nhắm chừng trong nay mai sẽ vào đến đây thôi.” – Kiến Phi đi vào, đặt một cuộn giấy da lên cái bàn thấp dưới điện, thở dài – “Đột nhiên lại muốn đến đây, còn là đúng lúc Hân Vũ không có trong thành nữa. Không biết bọn chúng muốn gì.”

“Có khi nào chúng biết tin Hân Vũ không ở đây nên định đánh úp không?” – Vân Tình đan hai tay vào nhau, sắc mặt tái xanh liếc ra bầu trời đêm bên ngoài – “Bây giờ trong thành chỉ có anh và Hạ Dương. Em thật sự rất lo...”

“Không có gì phải lo cả, Đình Nguyên cũng đã về rồi. Ít ra có ba người bọn anh ở đây, quân quỷ tộc kéo đến cũng không nhiều, chúng không làm gì được chúng ta đâu.”

“Sao Đình Nguyên lại về?”

“Mấy ngày trước anh gọi cậu ấy về trợ giúp Hân Vũ. Nhưng cậu ấy không qua được cửa Thổ, may mắn lắm một mình cậu ấy mới tìm được đường thoát ra. Cậu ấy nói cổng Lăng Thiên để hoàn toàn đóng lại rồi, thử mọi cách cũng không vào được, thế nên anh gọi cậu ấy về.”

“Sao cổng lại bị đóng? Có lẽ nào Hân Vũ...”

Vân Tình lắp bắp, nửa câu cuối mãi mà vẫn không thốt ra được. Sắc mặt Kiến Phi lúc này cũng trắng bệch. Ngẫm đi ngẫm lại, bước vào Lăng Thiên để bao nhiêu nguy hiểm không nói. Mà với cá tính của Hân Vũ, nếu không lấy được Long bì cũng không trở ra. Cô đi lâu như vậy ắt hẳn là có vấn đề.

Lẽ ra khi đó anh phải cương quyết ngăn chặn cô hơn mới phải.

Vân Tình lo lắng đến mức nắm chặt áo choàng muốn rách cả ra. Kiến Phi thấy vậy bèn kéo tay cô ra khỏi mảnh vải, nhẹ nhàng nói: “Em bình tĩnh một chút. Mai là bọn Thiên Tường kéo đến rồi. Bây giờ Hân Vũ không có ở đây, bệ hạ lại bệnh như vậy, mọi chuyện đều phải trông chờ vào em. Nếu em cũng như vậy thì bọn anh làm sao chứ?”

Vân Tình thở ra, nhẹ giọng: “Em biết, nhưng... anh biết mà, trước giờ em chưa từng đối mặt với một người quỷ tộc nào cả.”

“Còn có anh và Hạ Dương ở đây. Em lo gì chứ? Hơn nữa...”

Kiến Phi còn chưa nói hết câu đã bị ngắt ngang bởi một tên lính xông vào. Phi thoáng nhìn màu sắc liền nhận ra đó là cấm quân giữ cổng. Gã thấy anh và Vân Tình bèn cúi xuống thông báo: “Thưa tướng quân, công chúa vừa trở về, người đang vào cung ạ.”

Tin tức này khiến bầu không khí ngột ngạt trong điện bỗng biến mất hẳn. Vân Tình cũng chẳng thềm hỏi lại, liền lao ra ngoài. Nhưng cô chỉ đi được mấy bước đã va thẳng vào một người khác đang đi hướng ngược lại, nhìn kỹ một chút mới nhận ra là gã thanh niên trước đây đã từng cứu cô trong rừng Địa Đàng.

“Cô làm gì thế? Lỡ đụng trúng cô ấy thì sao?”

Giọng Phong có vẻ hơi tức giận. Theo lý thì Hân Vũ chưa từng bị ai tròng mắt lớn giọng như vậy, nhưng một phần vì cũng đã biết tính cách Kỳ Phong không quan trọng hóa những chuyện này, huống chi đứng cạnh hẳn không phải Hân Vũ thì còn ai vào đây? Mũ choàng trên đầu cũng không che hết được vẻ mệt mỏi của cô, nhưng thần sắc lại bình thường, tay chân lạnh lặn, có vẻ là không tổn thất nào. Vân Tình cũng chẳng hỏi việc long bì thế nào, chỉ bước lại dìu Hân Vũ: “Chị không sao chứ? Sao lại tự mình quyết định thế hả? Lỡ chị có chuyện gì thì sao?”

Vân Tình cao hơn Hân Vũ một chút, thế nên lúc này Hân Vũ hơi cúi xuống, trông lại giống như cảnh tượng bà mẹ đang mắng con vậy. Hân Vũ chẳng những không giận, lại còn lấy tay xoa xoa mặt Vân Tình, cười bảo: “Không phải đã không sao rồi sao. Xem chị mang gì về này?”

Lúc này mọi người mới chú ý vào chiếc hộp và quyển sách dày cộm trong tay Hân Vũ. Vân Tình nhận lấy chiếc hộp trước, về mặt hơi nghi ngờ nhìn vào mảnh da xù xì nằm dày trong hộp. Hân Vũ cười xòa:

“Còn nhìn gì nữa? Là long bì thật đấy. Mau mang đến cho người bào chế thuốc cho cha mau.”

Vân Tình nghe thấy thế thì mừng rỡ vâng dạ, ôm lấy chiếc hộp chạy ra ngoài, gần như quên bèn đi sự hiện diện của quyển sách kỳ lạ mà Hân Vũ đang ôm trong tay.

Bóng dáng Vân Tình vừa biến mất, nụ cười trên khóe môi Hân Vũ cũng dần nhạt đi. Cô đưa mắt sang nhìn Kiến Phi, lạnh lẽo nói: “Gọi Hạ Dương đến đây. Còn tình hình mấy ngày qua nữa. Anh nói hết một lần đi.”

Bấy giờ Kiến Phi mới cười cười, bước ra ngoài ra lệnh cho quân lính gọi Hạ Dương đến. Ánh mắt anh cũng nhanh chóng lướt qua Kỳ Phong. Hắn đặt một tay lên tay Hân Vũ, dìu cô đi đến chiếc ngai bên trên. Mà lạ lùng là, Hân Vũ cũng chẳng phản đối.

—o0o0—

Bởi vì quý tộc là chủng loài khá kiêng kỵ ánh sáng mặt trời, thế nên phải đến xế chiều ngày hôm sau, phái đoàn của họ mới vào đến cổng Lam Thành. Tuy vậy từ trước đó một ngày toàn thành đều đã được lệnh giới nghiêm, thỉnh thoảng vài hộ dân lại hé cửa, nhìn ra bầu không khí im ắng đến đáng sợ, dường như họ chỉ mong mau chóng đuổi được bọn quý tộc này ra khỏi thành sớm lúc nào càng tốt lúc ấy.

Thời gian cấp bách, Kỳ Phong chỉ kịp nhờ người báo bình an cho nhóm Kiệt và Du biết. Hắn mất tích mấy ngày, cô chị hắn thế nào cũng ngồi trên chảo lửa. Mà tình hình trong thành lúc này đã loạn hết cả lên rồi, đến cả hắn cũng chẳng biết bọn họ đã di tản chưa nữa.

Hắn chỉ ra ngoài một lúc, quay trở lại đại điện thì đã thấy nhóm người Vân Tình, Hạ Dương, Kiến Phi đứng đấy từ lúc nào. Không chỉ vậy, cả anh chàng Đình Phi hắn từng gặp trong Lăng Thiên đế cũng có mặt nữa.

Phong vừa bước vào bèn cảm thấy bầu không khí khác lạ. Trong điện trừ nhóm vương tôn quý tộc trên và Hân Vũ ra thì chẳng còn cung nhân nào khác, thậm chí cả lính gác cũng bị đẩy ra tới tận cổng lớn. Có gã nhìn thấy hắn cũng muốn chặn lại, nhưng lại ngại vì hắn là người Hân Vũ mang về nên cũng không dám có hành động gì khác, đành để hắn qua cửa.

Hết thấy Kiến Phi và Vân Tình nhìn thấy Kỳ Phong cũng có phần ngạc nhiên, còn sắc mặt Hạ Dương, Đình Nguyên vẫn không có gì thay đổi. Phong đã từng gặp hết mọi người, thế nhưng khi đó mỗi người đều mang theo vẻ hiên ngang khí phách, chưa từng có vẻ mặt trang trọng xen lẫn e sợ như thế, nhìn càng khiến hắn không quen. Như cũng cảm thấy sự có mặt của mình khiến không khí trở nên quái dị, Phong tăng hắng một tiếng, đành đi thẳng một nước đến bên cạnh chiếc ngai Hân Vũ đang ngồi.

Hân Vũ liếc mắt sang nhìn hắn, nhưng cũng không nói gì. Hành động này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm. Từ trên đài cao nhìn xuống nhóm người bên dưới, đột nhiên hắn lại nhớ tới hình ảnh các vị vua thường triệu kiến triều thần trên tivi, mà đứng bên cạnh lúc nào cũng là một thái giám cả. Nghĩ tới đây, về mặt hắn lại trở nên cau có.

Thời gian hắn ra ngoài chắt chắt đã bỏ qua chuyện hay ho gì đó, bởi về mặt ai nấy lúc này cũng đều xám xanh như cá chết, thậm chí Hạ Dương còn hơi cúi đầu xuống. Không khí trầm lắng càng lâu khiến ai nấy đều sốt ruột, Vân Tình đành lên tiếng: “Hân Vũ, chuyện này bỏ qua được thì bỏ qua đi. Không phải dù sao anh ta và chị cũng đã trở về an toàn rồi đấy thôi? Hạ Dương chỉ là...”

Nhưng cô chưa nói được hết lời, Hân Vũ đã nhàn nhạt đưa mắt sang Kiến Phi, cắt ngang: “Phi, anh nói thử xem theo quân quy thì Hạ Dương nên bị xử thế nào?”

Kiến Phi phút chốc bị đẩy ra đầu con sóng, ái ngại nhìn cậu bạn bên cạnh, song cũng không cách nào khác là đành nói thật: “Quân lính không tuân theo lệnh bị cách chức, đuổi ra khỏi quân đội. Tướng quân tùy theo mức độ nặng nhẹ mà trừ bổng lộc hoặc phạt trấn giữ công thành một tháng.”

“Được thôi, vậy Hạ Dương, anh nói tôi nghe anh thấy lỗi của mình là nhẹ hay nặng?” –Giọng Hân Vũ vẫn vang lên đều đều.

Hạ Dương thở dài, đành giơ đầu chịu báng: “Nặng.”

Hân Vũ nghe vậy hàng lông mày cau lại mới khẽ giãn ra, cô khoác tay nói như truyền lệnh: “Vậy phạt tướng quân Hạ Dương trấn giữ cổng thành trong một tháng đi.”

Câu nói này khiến không chỉ khóe mắt Vân Tình co giật mà cả Kiến Phi, Đình Nguyên đều giật mình ngạc nhiên. Bọn họ vốn trưởng thành cùng nhau, xưa nay cũng phạm không ít lỗi, nhưng tội nặng lắm thì cũng như Đình Nguyên vài năm không được về Lam Thành thôi, chứ chẳng ai phải làm lính giữ cổng cả. Họ đều là tướng quân, đứng trước thành như thế chẳng phải làm trò hề cho cả Nhân quốc hay sao?

Không đợi ai kịp cầu xin, Hân Vũ đã hướng mắt sang, ra lệnh cho Kiến Phi và Đình Nguyên: “Tôi nghĩ nội trong rạng sáng nay họ sẽ đến nơi. Hai người đưa quân ra cổng thành tiếp đón đi. Nhớ là đừng làm kinh động dân chúng. Hạ Dương, anh cũng ra cổng thành đi, hình phạt bắt đầu từ bây giờ.”

Mấy tiếng cuối cô nói rất liền mạch, nhưng ba người kia đã ở bên cạnh cô bao nhiêu năm, hiển nhiên lập tức hiểu hàm ý trong đó. Chỉ có Vân Tình dường như vẫn còn muốn tranh cãi.

“Chị, em cảm thấy...”

“Ban ngày là thời điểm quý tộc yếu nhất. Họ đến, Vân Tình chịu trách nhiệm thu xếp phòng nghỉ ngơi cho họ. Sau đó là yến tiệc vào buổi tối. Nên nhớ cả hoàng cung phải tăng cường canh gác, đừng để họ có cơ hội lên được ra ngoài. Trong cung được giảng bùa bảo vệ rất nhiều, sẽ hạn chế được chúng.”

Sắc mặt Hân Vũ rất nghiêm túc, hầu như không đá động gì tới Vân Tình. Cô nàng này hơi uất ức vì bị bỏ qua, còn định lên tiếng nữa thì vạt áo choàng đã bị Hạ Dương kéo kéo. Dù sao đối phó với quý tộc lúc này vẫn quan trọng hơn. Những chuyện khác đành gác lại.

Gian điện thoáng chốc lại trở về vẻ thâm trầm vốn có. Không ai hỏi thì Hân Vũ tựa như chẳng hề ý kiến gì, mắt vẫn dõi theo mấy cuộn giấy da lớn trải trên bàn, thỉnh thoảng khóe môi lại mím chặt.

Kỳ Phong đã đứng trong điện từ nãy giờ. Nhìn thấy vẻ căng thẳng của cô, hẳn không dám gọi, chỉ có thể lẳng lặng đứng cạnh ngắm nhìn. Da Hân Vũ lúc nào cũng trắng bệch, nhìn hơi thiếu sức sống. Cả Kỳ Phong cũng không hiểu được, bấy giờ trong Lam Thành không còn lạnh mấy nữa, trong điện còn có cả một chiếc lò sưởi đang cháy lách tách, vui tai là thế mà hầu như chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

Kiến Phi và Đình Nguyên nhìn nhau, lại khẽ liếc sang Kỳ Phong, rốt cuộc cũng không tìm được lòng mà lên tiếng: “Công chúa, vậy người này...”

“Từ giờ, anh ta sẽ là hộ vệ của tôi.”

Hân Vũ vẫn không thèm nhìn lên, nhưng cái tin này chẳng mấy chốc khiến tất cả mọi người trong điện đều ngạc nhiên. Phong dĩ nhiên cũng không ngờ Hân Vũ lại nói vậy, quyết định bất ngờ này bất chợt khiến hẳn cảm thấy khó hiểu. Cô rõ ràng không muốn nhìn nhận hẳn, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác giữ hẳn bên mình, thậm chí lần này còn để hẳn ở lại bên cô. Thế có phải là ngầm đồng ý rồi không?

Bên kia Vân Tình vẫn là người cảm thấy khó hiểu nhất. Xưa nay cô là người duy nhất không e ngại Hân Vũ, vẫn còn muốn làm rõ trắng đen thì Hạ Dương đã giữ cô lại, kính cẩn nói với Hân Vũ: “Giờ không còn sớm, chúng tôi lập tức chuẩn bị quân đội.”

Đình Nguyên và Kiến Phi dĩ nhiên cũng không ngạc nhiên, thấy Hạ Dương đánh bài chuẩn, liền lấy lý do tương tự để lập tức cáo lui. Họ đi rồi mà Phong vẫn còn ngơ ngẩn đó, thật sự không tin được thái độ của bọn người này thế là sao chứ?

Đi khá xa đại điện rồi Hạ Dương mới buông cánh tay đang giữ chặt Vân Tình ra, cô nghiêng rắng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh: “Sao không cho em hỏi chứ? Cho dù Kỳ Phong từng cứu em, cũng đã cứu Hân Vũ, nhưng lại lịch anh ta không rõ ràng. Giữ một người như thế bên cạnh, rốt cuộc Hân Vũ muốn gì chứ?”

Hạ Dương khẽ lắc đầu, còn chưa kịp cất lời thì Kiến Phi và Đình Nguyên đã bước lên trước. Tay Kiến Phi xoa xoa cằm, hàm răng trắng hé lộ nụ cười bí hiểm: “Em không cần lo quá, trước giờ Hân Vũ chẳng làm

chuyện lỗ vốn bao giờ. Người nên thấy lo là gã ngoại quốc kia thôi.”

Vân Tình càng mờ mịt hơn: “Nghĩa là sao?”

Hạ Dương thở dài: “Khờ quá. Em nghĩ tại sao anh lại phải bày ra nhiều trò như vậy, cho dù kháng lệnh Hân Vũ cũng phải lén lút ra ám hiệu cho cậu ta tới Lăng Thiên để chứ? Em nghĩ Lăng Thiên để là nơi dễ đi dễ về thế sao? Năm mươi tinh binh của Đình Nguyên đều chôn vùi trong đó cả đấy. Cả Hân Vũ cũng suýt chết trong đó, chỉ có cậu ta mang được cô ấy về thôi. Mà trăm năm nay, đi hết thế giới có ai có hỏa tính cao như cậu ta không chứ?”

Vân Tình ngậy ra, những mảnh ghép mơ hồ trong đầu càng lúc càng rõ ràng. Cô lắp bắp: “Ý anh là cậu ta chính là Hỏa Linh.”

“Tạm thời thì vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng sau khi họ trở ra từ Lăng Thiên để, anh nghĩ cũng chín phần mười rồi.” –Kiến Phi khẽ nhếch môi, ánh mắt lại hướng về phía đại điện cách đấy mấy trăm bước –“Hiện giờ Hân Vũ giữ cậu ta bên cạnh như thế có thể là vì muốn kèm cặp pháp thuật cho cậu ta. Dù sao lúc này để cậu ta ra ngoài cũng không an toàn. Khi thời cơ đến rồi, trước sau gì cô ấy cũng tống cậu ta đến chỗ Tần Pháp sư mà thôi.”

Dưới sự trấn an của Kiến Phi và Hạ Dương, Vân Tình rốt cuộc cũng có thể trút được gánh nặng trong lòng, thở phào thành tiếng. Chỉ có Đình Nguyên này giờ vẫn lạnh lùng đứng tách biệt với bọn họ, tay đưa lên vờ vờ tà áo choàng. Thần sắc trong mắt anh bất giác lại mờ mịt đến lạ.

Trên trời cao, ánh trăng không lồ tỏa sáng lờ mờ lấy một góc trời, hóa ra cũng chỉ là nửa mảnh trăng tàn cô đơn.

Trong đại điện, Hân Vũ vẫn ngồi phê duyệt công văn rất lâu. Hơn nửa tháng cô vắng mặt, dù có Vân Tình và Kiến Phi cùng nhau giúp đỡ việc trong triều, nhưng có nhiều thứ họ cũng chẳng dám tự quyết được. Cô chăm chú đến nỗi hầu như không hề để ý bên cạnh mình vẫn còn một người khác, đến lúc cảm thấy mỏi cổ, giật mình lại thì bên ngoài đã gần nửa đêm rồi.

Hân Vũ hơi xoa xoa vùng thắt lưng. Hơn ai hết cô biết rõ lúc ngã trúng cỗ quan tài thì vùng này đã bị chấn thương nghiêm trọng. Chẳng qua thể trạng cô vốn hồi phục nhanh, hơn nữa còn phải vội vàng rời khỏi lăng nên không mấy để ý, giờ ngồi một chỗ thì lại âm ỉ cả. Bàn tay vừa vươn lên lại chạm trúng vật nào đó.

Ở góc bàn lớn bên cạnh, Kỳ Phong ngồi gục đầu xuống bàn ngủ mê mết. Mái tóc lòa xòa của hắn rũ xuống che đi nửa phần gương mặt, dưới ánh sáng vàng vọt của lông chim lửa lại càng trở nên thanh thoát đến lạ.

Cô biết hắn đã mệt lắm rồi. Trở về hoàng cung rồi cô mới kinh ngạc nhận ra hắn đã ở bên cạnh mình đến năm ngày trong lặng mịt. Cả năm ngày dài đằng đẵng thế, liên tục di chuyển, triển miên chiến đấu mà không có hột cơm nào vào bụng, đến cả cô cũng thấy đuối sức chứ huống chi là hắn.

Vậy mà, tên con trai này chẳng than thở lời nào, vẫn cứ một mực đi lẻo đẻo theo cô.

Đến cả cô cũng chẳng hiểu mình có chỗ nào thu hút khiến hắn cứ phải bán mạng vì mình như thế. Dầu cho điều này có hơi phù hợp với ý định ban đầu của cô, nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy chua xót.

Nhớ đến, dường như từ lúc gặp nhau đến giờ, cô còn chưa bao giờ nhìn rõ gương mặt hắn.

Không phải cô cố ý, nhưng cá tính cô trước giờ vẫn vậy, cái gì lãnh đạm được thì lãnh đạm, không cần để ý thì không để ý. Thêm nữa khả năng nhận diện gương mặt cũng rất kém. Có những đại thần đã tiếp kiến hơn chục lần, nhưng nếu vô tình gặp lại, cô cũng chẳng nhớ họ là ai. Những lúc ấy toàn là Kiến Phi phải bao che cho cô cả.

Nhưng nhìn vẻ mặt đang say ngủ này, trong lòng cô lại như bị thôi thúc. Cô hơi vươn người, tay nhẹ vén mái tóc lòa xòa kia lên, chỉ sợ làm hắn thức giấc.

Thật ra hắn cũng khá đẹp trai. Sóng mũi thẳng, môi mỏng, hàng mày dày vừa nghiêm nghị vừa khẳng khái, đôi mắt lúc này đang nhắm nghiền kia thế mà lại khẽ đong đưa hàng mi.

Cô hơi nghiêng đầu, chẳng hiểu sao lúc nhìn vào hàng mi dài kia, tim lại khẽ run lên thành thạch.

Mà trong lúc Hân Vũ vẫn còn nhìn đến ngăn người thì Phong đã thềm kêu gào trong đầu mong cô nhìn đi chỗ khác. Hân sắp chịu hết nổi rồi.

Lẽ ra chỉ là buồn ngủ, gục đi một lát thôi, nào ngờ vừa hé mắt thì lại mơ hồ bắt gặp cái nhìn của cô. Hân run đến mức cứ phải tịt mắt lại, giả vờ như ngủ say lắm rồi. Thế mà cô cứ nhìn mãi như thế thì làm sao hân chịu nổi đây?

Chờ đã nào. Không phải cô muốn hôn hân đấy chứ? Trước đây chẳng phải Eden cũng thường hôn trộm hân lúc ngủ còn gì?

Nghĩ thế, hân cũng chẳng dám động đậy, tiếp tục giả vờ, cũng chẳng biết người bên kia có còn nhìn theo nữa không. Ấy thế mà hân cũng chẳng giả vờ được lâu. Chuta gì đã bị những tiếng động kỳ lạ phát ra từ bụng tổ cáo mất rồi.

Hân hơi ngượng, không còn cách nào khác đành mở mắt, liền bắt gặp cái nhìn khó hiểu của cô.

Thấy hân bất ngờ mở mắt, Hân Vũ hơi giật mình, mặt ửng đỏ quay đi. Cô không biết tại sao mình lại có cảm giác kỳ lạ thế này, cứ ngồi ngây ngốc một chỗ mà quan sát nhịp thở của một người, cũng có phải muốn hút máu anh ta đâu chứ?

Thật ra khoảng khắc nhìn hân như vậy, trong tim cô lại có một cảm giác khó diễn tả, cô nghĩ đó còn gọi là: bình yên.

Thế nhưng tại sao chỉ có mỗi cảm giác này với hân thì cô lại không giải thích được. Nhất thời lại bị hân bắt gặp như thế, cô có hơi xấu hổ. Sau đó mới chợt nhớ ra điều gì mà ngạp ngừng lên tiếng: “Anh đói chưa?”

Mấy ngày rồi toàn chỉ ăn táo cầm chừng, không đói mới lạ. Thế nhưng hân chỉ cau mày nhìn cô một lúc, sau đó mới khẽ ừ.

Cô mím môi. Thông thường cô đều thích yên tĩnh, cung nhân trong điện đều bị đuổi về ngủ cả, chỉ còn vài gã lính gác ở đằng xa thôi. Mà cô lại không thích làm phiền lính gác, đành nói: “Ăn gì không, tôi đưa anh đi ăn?”

Dĩ nhiên, Phong chẳng có lý do gì để phản đối cả.

Hai người họ một trước một sau lên vào nhà bếp trong cung. Trước giờ Hân Vũ chưa bao giờ vào đây, chỉ đường đi thôi cũng đã bị lạc mất mấy lần. Lúc thấy được ánh đèn phòng bếp vắng người, cô mới nhẹ thở ra.

Tuy vậy họ cũng chẳng vui mừng được lâu. Trong bếp nguyên liệu gì cũng có, nhưng thứ có thể ăn ngay thì lại chẳng có món nào.

Sắc mặt Phong hơi bí xị, còn Hân Vũ thì chỉ khẽ cau mày. Cô quên mất trong bếp hoàng cung không có thức ăn thừa. Sau khi hoàng đế dùng bữa khuya thì đồ thừa gì cũng đem đi phát cho cung nhân cả. Vấn Tình và Diệp Y đều ra đã ra ngoài, cô lại không có thói quen ăn khuya nên dĩ nhiên giờ này làm gì còn thức ăn.

Phong đi một vòng quanh bếp, dường như cũng nhận ra vấn đề đó, hân lại đột ngột lên tiếng: “Vậy em làm cho anh ăn đi.”

Đề nghị rất tự nhiên, nhưng lại khiến đôi mắt Hân Vũ mở to đầy kinh ngạc.

Phong gãi đầu. Thôi được rồi, hân đã quên mất, người ta bây giờ là công chúa, làm gì còn chịu hạ mình nấu cho hân ăn chứ. Hân ngẫm một chút, nhớ đến món súp tử của Tâm Du, ngay lập tức lên tiếng lấp liếm: “Ý anh là, anh nấu cho em ăn.”

Phong chẳng nấu ăn bao giờ, trước đây lúc ở thế giới hiện đại cũng chỉ toàn là ngồi rung đùi chờ Eden nấu nướng xong cung phụng cho hân, giờ bước vào bếp nhất thời khá chập choạng. Thế nhưng đây là một món canh hạt sen này hân quan sát đã lâu, bởi vì trước đây Eden rất thích ăn nên cũng dần để ý, không ngờ thật sự có thời gian thực hiện.

Lúc hân đem ra đến bàn, cả đến Hân Vũ cũng kinh ngạc.

Ổ Nhân quốc đàn ông biết nấu ăn bị xem là thấp hèn. Cô trưởng thành cùng với năm chàng trai tướng mạo đường hoàng là thế, nhưng lại chưa từng nghe nói đến việc bọn họ vào bếp. Giờ Kỳ Phong lại làm vậy, tuy không nói ra nhưng cô vẫn thấy khá cảm động.

Bếp hoàng gia rất rộng, lại chỉ có vài cái ghế, bàn đá làm chỗ ngồi. Phong đặt bát canh nóng xuống bàn, tuần tự múc ra chén, sau đó thổi một thìa rồi đút sang cho cô.

Hân Vũ nhìn thấy, ngẩn người.

Lúc này Kỳ Phong mới nhận ra mình vừa thất thố đến mức nào. Trước đây hắn vẫn thường làm thế với Eden, nhất thời quên bèn đi là bây giờ thân phận cô và mình đều không thích hợp. Thoảng sững sờ, còn chưa biết nên hạ thìa xuống không thì Hân Vũ đã cầm lấy tay đang cầm thìa của hắn, nhẹ nhàng đút vào miệng mình.

Canh vẫn còn nóng lắm, cô nuốt một ngụm xuống, nhắm mắt lại nhú mày. Cô vẫn nên ăn thức ăn lạnh hơn một tí mới đúng. Ngẩng lên đã bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của Phong. Hắn hết nhìn cô, lại nhìn đến bàn tay vẫn đang nắm lấy tay mình.

Cô không giật lấy thìa, mà lại giữ lấy tay hắn.

Ánh mắt hắn khiến Hân Vũ chú ý, rồi cả cô cũng ngưng chín cả mặt, vội vàng rút tay về.

Phong biết cô ngưng, vội đẩy chén canh đến trước mặt cô. Cô mím môi, song cũng không nói gì. Cả hai lại im lặng ăn canh, mỗi người chìm đắm trong suy nghĩ riêng.

Qua một lúc, thấy hắn sắp ăn hết cả bát lớn, cô mới lên tiếng nói: “Anh nấu thức ăn cho tôi rồi, có qua có lại. Hỏa Chi Kiếm hôm nọ tôi đưa anh có giữ đấy không? Tôi chỉ anh cách sử dụng.”

Hắn hơi ngập ngừng, rồi cuộc cũng rút sợi dây mảnh quấn chặt cổ tay ra. Lúc rút, hắn cố tình vén tay áo lên, để lộ cả mảnh dây lam ngọc lúc nào cũng đeo ra, thiếu điều chỉ giương ra trước mắt cô nữa thôi. Thế mà cô cũng chẳng để ý, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cái mà cô gọi là Hỏa Chi Kiếm kia.

Trở về với việc chính, sắc mặt Hân Vũ lại lạnh lẽo như mọi khi. Cô dạy hắn một câu thần chú gọi kiếm. Lúc cô rút dây trong tay mình ra, hắn mới kinh ngạc nhận ra cô cũng có 1 sợi y thế, chỉ có điều thân dây cũng là màu lam mà thôi.

Quả nhiên, sau khi cô đọc lầm bầm vài tiếng, mảnh dây run rẩy phình to, rồi bắt chợt bụp một tiếng, giữa không trung hiện ra một thanh kiếm băng, toàn thân trong suốt. Hân Vũ gọi nó là Thủy Ngân Kiếm.

Thanh kiếm cứ như được đúc từ băng lạnh, cả thân lẫn chuôi cầm đều có thể nhìn xuyên thấu, đẹp óng ánh như pha lê. Nếu không phải trên kiếm vẫn toát ra từng luồng khí lạnh thì hẳn hắn đã cho rằng đó là pha lê rồi. Thế nhưng lạ là trước giờ hắn chưa từng thấy cô sử dụng kiếm này bao giờ, cả khi đối mặt với bọn Âm Tiên lẫn mấy con lửa ma trời, Vong hồn trong Lăng mộ, cô cũng chỉ đơn giản dùng tay không mà thôi. Đưa mắt ẩn ý nhìn cô, thế mà cô vẫn quyết định ngó lơ.

Trầy trật cả giờ, cuối cùng hắn cũng gọi ra được một ngọn lửa hơi hơi có hình dạng như kiếm, nhưng cô chỉ liên tục lắc đầu. Hỏa Chi kiếm là thanh gươm mà Thiên đế sử dụng trong truyền thuyết, sao lại chỉ có vài tia lửa heo hút như vậy. Rõ ràng là năng lực hắn vẫn chưa đủ.

Cô cứ nghiêm khắc như thế, mãi cho đến rạng sáng thì cuối cùng thanh kiếm Phong gọi ra cũng khiến cô tạm hài lòng. Nhưng chẳng hiểu sao, gươm vừa xuất hiện thì Hân Vũ lại hơi tránh người, né nó như né tà.

Nước và lửa, vốn là tương sinh tương khắc.

Phong vẫn luôn quan sát cô, thái độ này hiển nhiên chẳng thể qua nổi tầm mắt hắn. Thấy cô như thế, đột nhiên hắn lại mơ hồ cảm thấy dường như bản thân đã quên điều gì đó.

—oo0oo—

Hôm nay là ngày hoàng tử quý tộc Thiên Tường ghé thăm Lam Thành. Đây cũng là lần đầu tiên sau khi hiệp định đình chiến diễn ra mới có một chuyến viếng thăm công khai của hoàng tộc. Mãi đến rạng sáng nhóm người quý tộc mới nhớn nhớn tiến vào địa phận Lam Thành. Phái đoàn tiếp đón bao gồm Kiến Phi,

Đình Nguyên cũng đã xuất hiện từ cổng thành từ sớm, chỉ lạ lùng là hoàng đế Nhân quốc bệnh đã lâu không nói tới, nhưng ngay cả hai vị công chúa đang tiếp quản việc triều chính cũng tuyệt không xuất đầu lộ diện.

Hành động này chứng tỏ, Nhân quốc tiếp đón quý tộc theo lễ, nhưng lại không nồng nhiệt. Hẳn nhiên chuyến viếng thăm này kết thúc sớm lúc nào thì càng tốt lúc ấy.

Thiên Tường thật ra là ma cà rồng thuần chủng. Gã được sinh ra từ hai trong số ít những ma cà rồng thuần chủng duy nhất trên thế giới này. Dòng máu tinh khiết, lại cư xử ngang tàng, bạo ngược khiến gã từ lâu đã bị tất cả các dòng tộc khác khiếp sợ. Nhân gian thường có lời đồn, chẳng cần biết là nhân tộc, tiên tộc, hay người lùn, thần cây gì gì ấy, chỉ cần gặp phải lúc Thiên Tường không vui, gã sẽ hút máu đến cạn khô cả. Phàm là những người đã gặp phải Thiên Tường đều chẳng mấy ai sống sót.

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, Thiên Tường tuy bạo ngược là thế, nhưng gã lại chẳng mấy khi quan tâm đến việc chính sự. Cả trăm năm đã đến hơn chín mươi năm là lang thang bên ngoài vui đùa. Mãi đến năm năm trước, trong trận đánh một mất một còn bên ngoài Hỏa Thành, hoàng hậu loài người dùng pháp lực cả đời mình để tự thiêu cùng phụ vương hấn. Cũng may mà hoàng đế quý tộc chỉ bị thương rất nặng, trong khi mẹ hoàng hậu kia thì ngọc vẫn hương tiêu. Sau biến cố đó, Thiên Tường đành phải quay lại phụ giúp cha trấn an nội bộ quý tộc, mấy năm nay cũng rất ít khi rời khỏi lãnh thổ.

Lúc này, nhìn thấy phái đoàn tiếp đón trước mặt, Thiên Tường cũng chỉ cười khẩy, không có phản ứng gì. Mắt hấn lơ đãng lại nhớ đến tin tình báo mới nhận mấy giờ trước. Vẫn còn định nhân lúc cô nàng công chúa kia rời khỏi Lam Thành, Nhân quốc như rấn mắt đầu mà bí mật đánh úp. Nào ngờ cô ta trở về rồi, chuyến đi này của gã cũng chẳng còn mấy ý nghĩa. Gã khịt khịt mũi, tự trấn an mình cũng lâu rồi không ra ngoài, cứ xem như du lam thắng cảnh cũng chẳng tệ.

Cứ thế, phái đoàn hơn hai mươi ma cà rồng bình thản lướt qua đoàn người tiếp đón, chào khách khí vài câu rồi lại tùy ý theo sự sắp xếp của Kiến Phi, một đường tiến thẳng vào hoàng cung.

Cả ngày, không khí trong Lam Thành vẫn lặng như tờ, các hộ dân thậm chí chẳng dám ra khỏi nhà, chỉ sợ sơ sẩy chút thì sẽ làm mối ngon cho quý tộc. Trong khi đó ở hoàng cung, tất cả binh sỹ tinh nhuệ nhất đều được triệu vào trấn giữ các vị trí chủ chốt, chỉ phòng việc bất trắc xảy ra. Nhưng cho đến lúc mặt trời lặn, mọi thứ dường như vẫn không vượt ngoài tầm kiểm soát.

Sau khi mặt trời lặn cũng là thời điểm người quý tộc sung sức nhất, cảnh giới lại được giảm đến mức báo động. Nhất là vào thời điểm chuẩn bị diễn ra yến tiệc tiếp đón của hoàng gia hai nước.

Từ đêm hôm trước lúc được Hân Vũ phong làm hộ vệ, Phong đến giờ cũng kè kè đi theo cô. Hân Vũ lúc đầu cũng không mấy để tâm đến vấn đề này, nhưng gần đến giờ khai tiệc, cô thay quần áo đầu vào đó thì mới bước ra, nhìn thấy tấm áo choàng đã hơi sờn trên vai hấn, đột nhiên lại mỉm cười.

Gã thanh niên này lúc nào cũng thế, chẳng phải đến giờ cô mới nhận ra hấn chẳng thèm để ý đến gì khác ngoài cô, nhưng đường đường cũng là hộ vệ của công chúa, ăn mặc còn rách nát hơn cả cung nhân thì còn thể thống gì? Thế nên cô cũng bảo cung nhân chuẩn bị một bộ trang phục cho hấn. Hấn thay xong, lóng ngóng mãi mới một lúc mà không dám đưa mắt sang nhìn cô.

Chẳng biết bọn cung nhân này nghĩ gì, lại còn chuẩn bị cho hấn một chiếc áo choàng màu đỏ bordeaux, trong diêm dúa chết đi được.

Hân Vũ lại không để tâm nhiều đến vậy. Lúc nghe tiếng công vào tiệc, cô đi ngang qua hấn cũng chỉ liếc sơ qua một chút. Hấn vừa nghĩ đã có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, nào ngờ sau đó cô lại dừng bước, quay lại nở nụ cười nhẹ nhàng: “Màu này hợp với anh lắm.”

Suyt chút nữa thì Phong cười đến ngoác cả mang tai.

Trong lòng hấn thầm nghĩ, nếu cô thích, sau này lúc nào hấn cũng mặc cho cô xem.

Yến tiệc được tổ chức trong đại sảnh đường, cách cung của Hân Vũ khá xa. Cô lại không thích có nhiều người cung phụng bên mình nên chỉ có vài thị vệ lẻo đẻo ở đằng sau, cả cung nhân cũng chẳng dẫn theo lấy một người. Bước chân cô rất nhàn nhã, Kỳ Phong cũng không vội. Hai người họ chẳng giống đang gấp rút đến yến tiệc mà ngược lại như thể đang đi tản bộ hơn.

Trong ánh sáng tĩnh lặng, một đôi trai gái cùng sóng bước trên con đường rộng lớn, người trước, người sau, nhưng hai chiếc bóng lại như thể được lồng vào nhau, trông hòa hợp đến lạ.

Phong ngăn người, nhận ra ngay hình ảnh phía trước. Mặt hấn hơi đỏ lên, len lén nhìn qua Hân Vũ vẫn nhàn nhàn bước đi bên cạnh. Mắt cô dõi về phía xa, tựa như nhìn thấu tất cả mọi thứ, lại tựa như không nhìn thấy gì.

Nếu có dịp nào đó, hấn nghĩ, hấn cũng muốn cho cô biết rằng hấn thật sự rất thích cảm giác này, tựa như cả thế giới chỉ có hấn và cô tồn tại.

Bên cạnh cô chỉ có hấn, mà trong lòng hấn cũng chỉ có mỗi mình cô mà thôi.

Lúc họ đến được đại sảnh đường thì mọi người đều đã đến đông đủ, cả hoàng đế cũng có mặt ở trên ngai, chỉ còn thiếu mỗi họ mà thôi. Hân Vũ hơi cúi xuống chào, Phong cũng bắt chước theo y vậy. Cho dù hấn không quan tâm đến nghi lễ lắm, nhưng dấu sao đây cũng là cha của Hân Vũ, hấn không thể thất thố được.

“Con mới về chưa lâu, đã nghỉ ngơi chưa mà lại đến đây?” –Hoàng đế loài người vượt vượt hàm râu đã thừa thốt chỉ còn vài cọng, ông khoác một chiếc áo da cừu rất dày, tựa như che kín cả cơ thể, nhưng đôi mắt vẫn lộ ra nét hiền từ –“Lại đây, hoàng tử vừa nhắc đến con.”

Hân Vũ cũng chỉ vâng dạ, không trả lời gì. Phong đi theo cô bước về phía chiếc bàn trống duy nhất bên phải hoàng đế. Lúc ổn định rồi hấn mới có dịp quan sát mọi người trong đại sảnh. Có vài người hấn đã từng gặp. Vân Tình ngồi bên tay trái hoàng đế. Cách đó khá xa lần lượt là những chiếc bàn của Kiến Phi, Đình Nguyên và vài viên tướng lĩnh khác. Thế nhưng, hấn vẫn đặc biệt chú ý đến một gã thanh niên đang ngồi ở bàn cạnh Kiến Phi. Chiếc bàn của gã này chất liệu cao quý hơn hấn những người khác, da lót bên dưới chỗ ngồi cũng óng ánh một màu vàng chóc. Bên cạnh gã còn đến vài viên hộ vệ khác đứng vây quanh, trông chẳng có vẻ gì như đang dự yến tiệc cả. Hân Vũ thoáng thấy vẻ mặt ngưng trọng của hấn, khẽ vỗ vỗ tay hấn ra hiệu. Quả nhiên đó thật sự là hoàng tử quý tộc.

Trong suốt buổi tiệc, Hân Vũ vốn im lặng không nói lời nào, phần lớn vẫn là Kiến Phi đứng ra đối đáp với sứ giả quý tộc. Thỉnh thoảng cả Vân Tình và hoàng đế cũng chen vào, chỉ có Đình Phong ngồi một góc, vẻ mặt đầy cảnh giác gã hoàng tử ngồi đối diện kia. Không khó để nhận ra từ lúc Hân Vũ bước vào đến giờ, ánh mắt gã chưa từng rời khỏi cô.

Hân Vũ dĩ nhiên cũng nhận thấy ánh mắt khiêu khích kia luôn nhìn về phía mình, nhưng cô không muốn phiền hà gì, miễn cưỡng chọn giải pháp yên lặng. Tưởng đâu tình hình đã có thể cầm trụ được, nào ngờ món thức ăn đầu tiên vẫn chưa mang ra, Thiên Tường đã cười cười lên tiếng: “Công chúa, tôi trông cô rất quen, không biết đã từng gặp mặt chưa?”

Trong điện có đến hai vị công chúa, nhưng vẻ mặt gã chỉ đăm đăm nhìn Hân Vũ như thế, thật sự khiến cả Vân Tình cũng cảm thấy khó chịu. Cô nàng đành nhảy vào chắn ngang: “Ngại quá, đây cũng chỉ là lần đầu tôi có dịp gặp hoàng tử, không biết là gặp lúc nào?”

Chẳng qua Vân Tình chỉ muốn gã bẽ mặt thôi. Tính sơ sơ, gã này đã là ma cà rồng hơn trăm tuổi, trong khi đó Vân Tình, Hân Vũ chỉ mới mười tám mười chín, lúc nhỏ đều không được ra ngoài. Năm năm trước Thiên Tường trở về quý tộc thì từ đó cũng không xuất đầu lộ diện nữa, bọn họ chẳng có chút cơ hội nào để gặp nhau cả.

Thiên Tường lại chẳng mấy quan tâm đến thái độ của Vân Tình, chỉ nhìn chăm chăm Hân Vũ: “Năm năm trước, ở gần vực Tinh Linh, tôi đã gặp một cô bé loài người. Nếu còn sống thì đến giờ này cô ấy cũng khoảng tuổi công chúa rồi. Chẳng hay có đúng thật là công chúa hay không?”

Hân Vũ bấy giờ mới ngẩng mặt lên. Cuối cùng cô mới hiểu ra tại sao gã luôn chú ý đến mình như thế. Nụ cười lại mở ra một cách hoàn mỹ.

Oan nghiệt, quả thật là oan nghiệt. Chẳng ngờ kẻ đó lại thật sự là gã.

Ngón tay cô đặt dưới bàn bất giác xiết chặt lại, lộ cả mảng gân xanh trên làn da trắng nõn. Kỳ Phong đứng sau lưng cô nhanh chóng nhận ra tất thấy, im lặng quan sát gã hoàng tử quý quái kia.

Hấn biết, gã này chắc chắn là có ân oán gì đó với Hân Vũ của hấn.

“Chắc là hoàng tử nhầm rồi. Năm năm trước tôi đang ở đảo Rùa. Mãi một năm sau hiệp định đình chiến mới trở về Lam Thành, sao lại có thể đi ngang qua vực Tinh Linh được chứ?”

Giọng Hân Vũ rất bình thản, nghe không ra tư vị gì. Gã hoàng tử lúc bấy giờ mới tựa như há hốc ra. Gã “ồ” lên một tiếng, vội vỗ đầu mình cười cười như tự trách: “Tệ thật, đúng là trí nhớ tôi kém thật mà. Đã quên mất khi đó không kìm lòng được mà lỡ động tay động chân với cô bé rồi. Nếu còn sống cũng chỉ mãi mãi là một cô bé mười bốn tuổi mà thôi, sao lại có thể trở thành một mỹ nhân xinh đẹp như công chúa đây chứ? Thật đáng trách quá đi mất.”

Lời vừa thốt ra, không chỉ Kỳ Phong mà tất cả mọi người trong điện đều toát mồ hôi.

Thế nhưng, nếu tất cả những người kia chỉ thở phào trong chốc lát rồi thôi, thì bàn tay Kỳ Phong đã siết chặt lại trong tay áo. Hấn cau mày, đau xót nhìn nụ cười trên môi Hân Vũ đã cứng đờ.

Hắn biết, cô bé đó thật sự là cô.

— Hết chương 13 —

14. Chương 14: Tranh Chấp Trên Điện

Hân Vũ thả lỏng người, dần dần chìm vào cái ôm ấm áp của hắn. Cảm giác trở thành cả thế giới trong tay ai đó, dường như sau cùng cô cũng cảm nhận được rồi.

Sau tình huống ‘nhận người quen lầm’ của Thiên Tường, bầu không khí trong điện bất giác trở nên nghiêm trọng hẳn.

Để gỡ gạc lại phần nào, hoàng đế loài người phía trên bèn vỗ tay vào nhau, âm thầm ra hiệu cho Vân Tình bảo cung nhân mang thức ăn vào. Chẳng ngờ thức ăn vừa mang ra, mọi người còn chưa cắn được miếng đầu tiên thì gã tướng quân đi theo Thiên Tường đã đập bàn ầm một tiếng, giọng gã vừa tức giận vừa trêu người: “Còn nói là tiếp đón nồng hậu, mang thứ thức ăn rác rưởi này ra làm gì. Thứ này thì bọn ta làm sao mà ăn được chứ?”

Vân Tình nheo mắt. Cô nàng vốn đã giận dữ với bọn quý tộc này từ đầu đến giờ, càng cảm thấy ngứa mắt không sao chịu nổi. Ai chẳng biết quý tộc thích nhất chính là máu của những động vật máu nóng, nhất là con người. Mà trong lãnh thổ Nhân quốc này gã lại ngông nghênh muốn được tiếp đón bằng máu thì chẳng khác nào tuyên chiến với cả Nhân quốc còn gì? Hành động này khiến cả Kiến Phi cũng cau mày, y vừa định lên tiếng thì nào ngờ Thiên Tường đã đi trước một bước. Gã trầm giọng, nói: “Không được vô lễ. Sắp trở thành người một nhà cả, ta không muốn làm mọi người mất hòa khí.”

Gã tướng quân theo hầu nghe nói ghé, hàm gần như muốn trề cả ra. Chẳng phải trước khi bước vào đây chính miệng hoàng tử nói muốn gây khó dễ cho bọn loài người này một chút còn gì? Sao chưa đánh trống đã rút quân? Thế nhưng Thiên Tường đã nói vậy, gã cũng không thể không nghe theo, chỉ còn cách cúi đầu tuân lệnh.

Mà phía bên kia, cả hoàng đế, Vân Tình Hân Vũ cùng các quan viên đều nghe rõ mồn một. Kiến Phi không thể bỏ qua được, vội cau mày nói: “Hoàng tử, xin tha lỗi Kiến Phi bất tài, không hiểu ngụ ý của hoàng tử là gì. ‘Sắp trở thành người một nhà’ ý là sao?”

Thiên Tường tủm tỉm cười. Trong thoáng chốc vẻ bồn chột trong mắt dường như lại dày hơn. Gã cũng chẳng vội trả lời Kiến Phi mà lại đứng dậy, bước đến trước mặt Hoàng đế, hơi cúi người cung kính nói: “Có vẻ hơi đường đột. Thưa hoàng đế loài người, ban đầu Thiên Tường chỉ đến đây với ý định du ngoạn một chuyến, gia tăng quan hệ giữa hai tộc rồi trở về. Tuy nhiên, chỉ ít phút ngồi trong điện này thôi, Thiên Tường bỗng đã hiểu được cái gì gọi là tình yêu sét đánh.”

Im lặng. Mọi người trong điện đều không tự chủ được mà nhìn sang Hân Vũ. Mắt cô lại đăm đăm quan sát Thiên Tường. Gã nói thế là có ý gì?

“Hoàng đế bệ hạ, Thiên Tường vừa gặp công chúa đã yêu. Thời gian quen biết không bằng nhất kiến chung tình. Trước mặt bá quan loài người, Thiên Tường bạo gan xin hoàng đế bệ hạ gả công chúa cho Thiên Tường, từ nay hai nước kết thông giao, vĩnh viễn không gây chiến.”

Giọng nói Thiên Tường vẫn ra rả trên điện. Bất giác đều khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác. Hần thê mà lại cầu hôn Hân Vũ.

Mà cái giá hần đưa ra quả thật rất đáng suy nghĩ. Nên biết con người chưa bao giờ là đối thủ của quỷ tộc, chẳng qua trước giờ nội bộ quỷ tộc đều có mâu thuẫn, chiến tranh giành lẫn nhau, thế nên mãi cũng không đoàn kết được. Nhưng trong năm năm qua, từ khi Thiên Tường trở về, gã đứng ra dàn xếp các bộ tộc, quỷ tộc đang dần trở thành một khối thống nhất. Ai mà biết được, sau khi nội loạn được diệt trừ rồi, mục tiêu kế tiếp của gã có phải là vương quốc loài người hay không?

Hiệp định hiện thời giữa hai nước cũng chỉ là tạm đình chiến. Một tiếng kết giao, vĩnh viễn không gây chiến này của Thiên Tường có giá trị thế nào? Hoàng đế quỷ tộc bệnh năm năm nay chưa khỏi, sau này cả lãnh thổ tộc quỷ là giang sơn của một mình gã. Chỉ cần gã còn sống, gã lại dám lật lọng hay sao? Nếu có thể đổi một cuộc hôn nhân để lấy trăm năm bình yên cho loài người, cuộc đánh đổi này cũng thật sự rất đáng giá.

Đó là chưa kể, chẳng thà gã không lên tiếng, một khi đã đưa ra đề nghị rồi, nếu con người phản đối chẳng phải sẽ càng khiến quỷ tộc có cơ gây khó dễ sao? Đến lúc đó chưa biết chừng Thiên Tường còn có thể lấy đây làm lý do để khởi binh tấn công nữa kìa.

Cả điện lặng như tờ, Thiên Tường vẫn giữ tư thế hơi cúi xuống như cũ, khóe miệng hần lại nở ra một nụ cười thản nhiên. Lướt mắt sang nhìn Hân Vũ, ngay cả bản thân cô lúc này cũng rơi vào trạng thái dao động.

Một cuộc hôn nhân, đổi lại trăm năm bình yên cho vương quốc loài người. Nếu hy sinh một mình cô vì lợi ích toàn chủng tộc, sao cô có thể từ chối?

Huống chi, đã từ lâu cô cũng chẳng phải con người nữa.

Đình Nguyên và Kiến Phi kín đáo nhìn nhau. Cả hai đều biết Hoàng đế thật sự đang suy nghĩ. Tuy rằng Hân Vũ từ lâu đã được đính ước với Vĩnh Hi, nhưng Vĩnh Hi nói cho cùng cũng chỉ là một võ tướng. Chỉ cần hoàng đế nói một câu hủy hôn, cậu ta làm sao dám không nghe theo. Còn nếu hỏi ý kiến Hân Vũ, họ còn rõ hơn nữa rằng cô sẽ chẳng thể từ chối.

Hân Vũ là người trọng thời cuộc, chỉ cần có lợi cho vương quốc, có bảo cô nhảy xuống chảo lửa, cô cũng cam tâm làm.

Trong điện yên ắng, tiếng thở dài của Đình Nguyên thoáng chốc lại rõ ràng hơn bao giờ hết.

Thế cuộc đã định, chỉ mình anh liệu có thể thay đổi được sao?

Ánh mắt anh lướt qua Hân Vũ, mắt cô vẫn đắm đắm nhìn về khoảng không trước mặt, lúc nào cũng như thế.

Cái cô nhìn thấy lúc nào cũng chỉ là bình yên của cả loài người, là an lành của hoàng đế và hai công chúa. Liệu có bao giờ, cô để tâm đến bản thân mình một chút không?

Vân Tình ngồi ở hàng ghế đầu, nhìn thấy quyết định rõ ràng trên gương mặt của những quan viên phía trước, bất giác chợt nở nụ cười lạnh lẽo.

Thử hỏi trong số bọn họ, trừ Đình Nguyên và Kiến Phi ra, liệu có ai lo nghĩ đến việc chị cô phải sống cuộc sống thế nào nếu cuộc hôn nhân này được quyết định không? Có ai nghĩ đến Hân Vũ đã lao tâm lao lực bao nhiêu năm nay vì cái gì, rốt cuộc lại đánh đổi kết cuộc thế này không?

Lòng Vân Tình chẳng mấy chốc đã lạnh đi. Cô thật sự muốn phỉ nhổ bọn người trước mắt này. Vì chúng sinh nhân loại gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một lũ già tham sống sợ chết, thấy cái lợi trước mắt là vội vàng dao động. Thử nghĩ nếu người hôm nay Thiên Tường ngỏ lời là cô, nếu bảo cô phải chia cắt với Hạ Dương... Nụ cười trên môi Vân Tình lại càng trở nên nhạt nhẽo.

Nếu cô có thể làm gì đó, cô nhất định sẽ ngăn cản phán quyết này. Cho dù có khiến chiến tranh lần nữa bùng phát, máu chảy thành sông, cho dù...

Môi khẽ run run, vừa nghĩ đến đó, Vân Tình lại ôm lấy đầu. Thì ra không chỉ bọn họ, cả cô cũng không làm được. Thứ cô muốn cũng chỉ là yên bình cho bản thân mình mà thôi.

Nếu có một ngày, vì phán quyết này mà khiến loài người diệt vong, cô làm sao gánh nổi tội danh đó?

Rất lâu, dường như đến cả Hoàng đế cũng trầm đưa ra quyết định. Mắt ông đau xót nhìn Hân Vũ lần cuối, chỉ thấy cô cau mày, ánh mắt cương quyết đáp lại ông, chiếc cằm tròn trĩnh khẽ nâng lên rồi hạ xuống.

Cô muốn ông đồng ý.

Hoàng đế khẽ thở dài, cổ nở nụ cười: “Hoàng tử quý tộc, thế này vậy. Ta...”

“Tôi phản đối.”

Giữa lúc chắc chắn mọi thứ đã được quyết định, giọng Kỳ Phong lại lặng lẽ vang lên trong điện. Giọng hần rất cương quyết, âm điệu lại mang theo vài phần uy hiếp, bất giác đều khiến mọi người ngẩng nhìn.

Hần đã quan sát tất cả mọi người một lúc lâu rồi. Bọn họ muốn bán Hân Vũ của hắn đi sao? Chưa hỏi ý kiến hắn, ai cho chứ?

Cả Hân Vũ cũng không ngờ hắn sẽ nói vậy, vừa định đưa mắt sang ngăn cản thì đã thấy hắn bước ra ngoài, mặt đối mặt với Thiên Tường: “Tôi nói tôi không đồng ý. Các người muốn thành hôn gì gì đó thì lết về lãnh thổ của mình, tìm một cô gái quý tộc mà thành hôn. Hân Vũ của chúng tôi không gả đi đâu cả.”

Thiên Tường há miệng, cười cười, cũng không thèm nhìn hắn mà chỉ lướt sang Hoàng đế. Ông lúc này đã tức giận lắm rồi, mắt híp lại, dăm dăm chỉ tay vào Kỳ Phong: “Người này là ai? Sao dám hồ ngôn loạn ngữ trong điện của ta?”

Bất đắc dĩ, Hân Vũ đành thở dài, cúi người bước ra: “Cha, đây là hộ vệ mới của con.”

“Hộ vệ?” –Cả Hoàng đế cũng cảm thấy bất ngờ. Hân Vũ xưa nay không để ý tình tiết, sao lại có thể tự nhiên có hộ vệ? Vân Tình hiểu ý, vội bước lên thì thầm mấy tiếng vào tai ông. Lúc mấy chữ “hỏa linh” đập vào tai, ông suýt ngạt nhiên đến mức không ngờ được.

Hỏa linh? Vợ ông chỉ mới mất năm năm, thế mà thế giới thật sự xuất hiện một hỏa linh?

“Quy tắc của loài người cũng thật thú vị. Không ngờ cả hộ vệ cũng có quyền cất lời hoàng đế sao?” –Thiên Tường dĩ nhiên để ý ngay tới mấu chốt vấn đề, liền nở nụ cười nhìn Phong. Hân Vũ lúc này đã đứng cạnh hắn, hắn siết tay, không chút ngại ngần mà kéo cô về phía sau, cũng nghênh ngang đáp: “Cô ấy là người yêu của tôi.”

“Cậu là Vĩnh Hi?” –Thiên Tường phẩy tay nói. Người khắp thế giới ai lại không biết Hân Vũ đã có hôn ước với Vĩnh Hi. Thế nhưng gã đã từng gặp Vĩnh Hi ở Hỏa Thành, cậu thanh niên mồm còn hôi sữa này làm sao có thể so với người kia được.

“Tên tôi là Kỳ Phong.” –Phong lạnh lùng đáp –“Tôi mới là người yêu của Hân Vũ.”

“Cậu nhóc, cậu có biết chữ ‘người yêu’ này có ý nghĩa thế nào không?”

Nhìn hai người họ trừng mắt nhìn nhau, cả Hân Vũ cũng đành thở dài đau khổ. Cô sai rồi, sao lại mang hắn vào yến tiệc này chứ?

Kỳ Phong cũng chẳng đáp lại lời Thiên Tường vội. Hắn ngẫm nghĩ một lúc, thật sự không hiểu ‘người yêu’ ở thế giới này có nghĩa là gì, nhưng đã leo lên lưng cọt rồi thì không con cách nào khác, lại kéo tay Hân Vũ ra, ấn cô vào lồng ngực mình, đồng dục nói: “Tôi hôn cũng đã hôn cô ấy rồi, ngủ cũng ngủ cùng rồi. Anh nói quan hệ giữa chúng tôi là gì?”

Thoáng chốc, Hân Vũ đỏ chín cả mặt.

Mà người trong điện cũng chẳng hơn gì, tất cả đều nhìn dăm dăm vào Kỳ Phong đang ôm xiết lấy Hân Vũ, như không thể tin được.

Công chúa của họ và gã ngoại quốc này, thế mà đã...

Phong biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng hắn mặc. Dù sao hắn cũng không nói dối, còn lời nói ra có bao nhiêu ý thì có phải lỗi của hắn đâu.

Sắc mặt Hân Vũ đã từ đỏ chuyển sang tím tái. Cô vội lùi ra khỏi người hắn, thiếu điều quát lên: “Anh nói linh tinh gì thế? Mau ra ngoài đi.”

Thì ra, cả khối băng ngàn năm như cô cũng có lúc tức giận rồi.

Tình huống đến nước này, Kỳ Phong còn hơi đầu suy nghĩ đến nhiều như thế. Hấn mất bao nhiêu công sức mới có thể tiếp nhận được cô. Cô còn chưa nhìn nhận hẳn, ai cho cô đồng ý đi lấy người khác chứ? Huống chi cái tên bóng bẩy này nhìn tới nhìn lui cũng chẳng phải người tốt. Ai biết được gã có lén lút hút máu cô không?

Nghĩ thế, hấn vội nắm chặt tay cô, hất hàm bảo: “Quát cái gì? Anh nhịn em đủ rồi. Em muốn anh đi chứ gì? Đi thì đi, hai chúng ta cùng đi. Anh dẫn em về nhà.”

Suýt chút nữa thì hàm Vân Tình và bá quan văn võ xung quanh muốn há hốc cả ra. Hấn thế mà lại dám mắng Hân Vũ, hơn nữa còn lại là ở nơi đông người thế này. Hân Vũ cả giận, chẳng thềm nể nang gì nữa mà dùng tay bị hấn nắm lấy vận khí, chẳng mấy chốc làn hơi lạnh đã tỏa ra khắp điện, báo trước cơn giận của Thủy linh đang bốc hỏa đến mức nào.

Nhưng Kỳ Phong cũng chẳng vừa gì, hấn cũng vận khí, dùng hơi nóng kiềm hãm cô lại. Cả hai cứ thế giữ chặt nhau một lúc, bầu không khí hết nóng như lửa rồi lại hạ xuống độ âm, khiến không ít quần thần thoáng chốc đã chịu không nổi.

Kiến Phi nhìn sang Vân Tình. Nếu lúc này họ ra tay, dĩ nhiên Kỳ Phong chẳng có cơ hội làm càn như thế. Thế nhưng trong lòng mỗi người để thâm hiểu, Phong chỉ mới học pháp lực có hai tháng, sao lại có thể đánh tay đôi với Hân Vũ được? Chẳng qua là, cô không muốn ra tay nặng với hấn mà thôi.

Lúc này, loài người đã ở vào thế không thể cự tuyệt, chỉ có cách Phong mang Hân Vũ đi mới có thể tránh được một cuộc hôn nhân lợi ích, mà triều đình cũng không phải chịu trách nhiệm trước mặt quỷ tộc. Tuy rằng suy nghĩ này có vẻ ích kỷ, nhưng là người thân của Hân Vũ, họ cũng không muốn cô phải hy sinh cả cuộc đời về sau này.

Giữa lúc hai bên vẫn giằng co như thế, trong điện đột ngột vang lên tiếng vỗ tay lã chã. Thiên Tường ngồi vắt chân trên cái bàn lờ ra đặt thức ăn nước uống, cặp mắt hứng thú chuyển sang nhìn chằm chằm Kỳ Phong.

“Hay. Nghe danh Hân Vũ công chúa đã lâu, có thể một chọi mười chiến sỹ quỷ tộc. Không ngờ trong điện này lại có thể gặp được một người đấu ngang sức với công chúa như vậy. Tôi cũng rất phấn khích. Nếu công chúa đã có người trong lòng thì Thiên Tường tôi cũng không muốn ép. Nhưng lời nói ra không thể rút lại. Thế này đi. Ở Lam Thành không phải có đấu trường Định Mệnh rất nổi tiếng sao? Trong thời gian ở lại Lam Thành tôi cũng muốn chứng kiến một lần. Hay để thiếu niên trẻ tuổi này thách đấu với chiến sỹ trong đấu trường. Nếu cậu ấy thắng, tôi sẽ hoàn toàn nhượng lui và thậm chí mang lễ vật đến chúc mừng cậu ấy và công chúa. Nếu thua, cứ như đề nghị lúc nãy, để công chúa gả đến quỷ tộc, mọi người thấy thế nào?”

Cả đại sảnh đường thoáng chốc im lặng như tờ.

Phong phát hiện lực tay của Hân Vũ dần biến mất, hấn cũng không dám vận khí nữa, sợ sẽ làm tổn thương cô, vội rút tay lại. Quan sát vẻ mặt của mọi người trong điện một lúc vẫn không hiểu gì, hấn kéo kéo tay cô, hỏi nhỏ: “Đấu trường Định Mệnh là gì?”

Ánh mắt Hân Vũ liếc nhìn hấn, vừa có vẻ bực mình, lại thoáng chút gì đó tựa như là...

Lo lắng.

Cô đang lo lắng cho hấn sao?

Sau hồi lâu trầm mặc, Hân Vũ mới khó nhọc lên nhìn Thiên Tường lên tiếng: “Chỉ là trò đùa trẻ con mà thôi, hoàng tử cần gì phải bận lòng như vậy. Đấu trường Định Mệnh đã đóng cửa hai mươi năm rồi, e là cũ nát đến mức hoàng tử không muốn nhìn nữa đâu.”

“Vậy sao?” – Thiên Tường cười, bỡn cợt – “Bổn hoàng tử lại rất có hứng thú với những gì cũ nát. Thỉnh thoảng ghé thăm di tích một chút cũng có cái hay. Thêm nữa tôi cũng rất hứng thú muốn biết năng lực của người trong lòng công chúa là thế nào mà.”

Nói rồi, ánh mắt lại liếc sang Kỳ Phong. Phong không ưa gã này, nhưng vẻ mặt ngưng trọng của tất cả mọi người trong điện khiến hấn hiểu được sự việc không đơn giản như vậy, cũng không dám làm càn.

Rất lâu, trong điện vẫn không ai lên tiếng.

Sự việc bấy giờ đã nằm vượt tầm kiểm soát. Nhóm Vân Tình, Kiến Phi dĩ nhiên không dám can thiệp. Mở lại đấu trường Định Mệnh, chuyện này hệ trọng đến thế nào? Đấu trường này trước đây là nơi dùng để giam giữ những người đã bị quỷ tộc cắn, còn gọi là Kẻ biến thể. Số lượng này rất nhiều, lại thường xuyên háu đói và đi lẩn la khắp nơi để rình rập cắn người. Hoàng đế những triều đại đó không còn cách nào khác, bèn phải nhờ các pháp sư trên núi Tiên Tri cùng hợp sức xây một pháo đài bị niệm chú, sau đó nhốt những người này vào đấy. Sau này số lượng người bị cắn vượt quá nhiều, một số hoàng đế háu chiến đã xây dựng đấu trường, với mục đích mua vui là chủ yếu. Các Kẻ biến thể này sẽ đấu với nhau đến thừa sống thiếu chết, kẻ thắng được tiếp tục nuôi bằng máu động vật, người thua không chết ngay lúc đó cũng từ từ bị bỏ đói đến chết. Vì vậy đấu trường này còn có tên là Định Mệnh.

Thế nhưng hai mươi năm trước, sau khi Hoàng đế hiện tại lên ngôi, vì cảm thấy sự tồn tại của đấu trường là quá tàn ác cho nên đã niêm phong nơi này lại. Tuy vậy pháo đài Chết bên trong nó vẫn là nơi giam giữ các Kẻ biến thể. Nếu có người đi vào đó, phải đối diện với số lượng ma cà rồng lai tạp khổng lồ như vậy thì làm sao có cơ hội sống sót trở ra chứ?

Đình Nguyên vẫn tách bạch với nhóm người, khóe mi hơi nheo lại. Gã hoàng tử này bất chợt đến đây, giờ lại đề nghị ghé thăm đấu trường Định Mệnh, e rằng mọi chuyện không chỉ đơn giản thế. Nhưng nếu bây giờ từ chối, vậy thì Hân Vũ sẽ ra sao?

Anh thoáng đưa mắt nhìn sang Hân Vũ vẫn đang đăm đăm cúi mặt nhìn xuống đất, không rõ thần sắc lo lắng hay sợ hãi, cuối cùng đành đánh bạo lên tiếng:

“Hoàng tử thứ lỗi. Đấu trường đã đóng cửa bao năm như vậy, mở ra cũng không hay lắm. Thế này vậy, chúng ta không mở hết mà chỉ mở một phần pháo đài được không? Kỳ Phong thật ra cũng chỉ là một thanh niên trẻ người non dạ. Việc này cứ để tôi đứng ra thay cậu ấy là được.”

Lúc này Hân Vũ mới ngẩng lên nhìn Đình Nguyên, trán cô hiện rõ vài giọt mồ hôi đang dần rơi xuống tóc mai. Khóe môi Đình Nguyên cười nhạt. Hóa ra dự cảm của anh thật sự đúng. Người không buông tay được lại là bản thân cô.

“Người là ai?” – Thiên Tường nhàn nhạt hỏi

“Hộ quốc tướng quân Đình Nguyên.” – Đình Nguyên hơi cúi người, cung kính đáp.

“Người là người trong lòng công chúa sao?”

Đình Nguyên cứng môi. Bất giác, những lời anh suy nghĩ từ nãy giờ đều bay biến.

Thì ra, anh cũng chẳng có tư cách gì cả.

Kỳ Phong nhìn tới nhìn lui một lúc, lại thấy bờ vai Hân Vũ run run. Hắn thở dài, cảm thấy tự mình làm tự mình chịu, nhưng vì Hân Vũ, dù chỉ có một tia hy vọng hắn cũng chẳng muốn từ chối, huống chi giờ đã leo lên lưng cọp, cùng lắm thì chữa lợn lành thành lợn què thôi.

“Được, tôi đồng ý.” – Hắn thản nhiên nói – “Nhưng nhớ kỹ giao ước hoàng tử đưa ra. Nếu tôi đi qua được nơi đó, vậy thì miễn nhắc lại chuyện kết hôn đi.”

Thiên Tường cười ngặt nghèo, tựa như vừa nghe phải câu chuyện ngu ngốc nào đó. Cười xong, hắn xoa xoa cằm, tầm tầm nhìn Hân Vũ đầy ẩn ý: “Được thôi. Chọn ngày chi bằng cứ bắt đầu ngay trong ngày mai đi. Để tôi xem lựa chọn của công chúa tính tường ra sao.”

Hân Vũ cau mày, cuối cùng cũng không hiểu được cảm giác trong lòng là thế nào.

—oo0oo—

Đêm hôm đó, Kỳ Phong lại ngủ trong hoàng cung.

Chuyện này cũng không có gì lạ, vốn đêm trước hắn đã ngủ ở điện bên ngoài cung của Hân Vũ rồi. Thế nhưng chẳng hiểu sao cả đêm, hết Kiến Phi rồi Vân Tình ghé thăm hắn. Thậm chí Vân Tình còn áp úng hỏi, hắn có nguyện vọng gì chưa hoàn thành không, nếu có cô sẽ tận lực giúp hắn hoàn thành.

Phong nghe đến đây cũng hơi giật mình. Hấn không ngờ cô gái này cũng có lúc sốt mướt đến vậy. Tuy nhiên cũng vì biết cô lo lắng ình nên hấn cũng không tiện nổi câu, đành chỉ viết vài chữ cho cô, nhờ chuyển giúp cho Tâm Du và bọn Khải Kiệt. Cô nàng vừa kể kể vừa lau nước mắt, mãi đến nửa đêm mới chịu thôi làm phiền hấn.

Còn lại một mình, Kỳ Phong trần trọc cả đêm mà không tài nào ngủ được. Ánh mắt lơ đãng lại liếc nhìn mấy ngọn đèn ở cửa cung bên cạnh. Hấn biết đó là cung của Hân Vũ.

Ban nãy hấn cũng có hỏi thăm Vân Tình đôi chút về đấu trường Định Mệnh. Vốn hấn còn nghĩ đây chẳng qua cũng là một dạng đấu nhau đến chết đi sống lại tựa như thời La Mã, chẳng ngờ nghe cô nói xong, kể cả người lúc nào cũng lạc quang như hấn cũng không tránh được lo lắng.

Đời này hấn chưa từng gặp ma cà rồng, từ lúc đến nơi kỳ lạ này cũng chỉ gặp gã hoàng tử ấy là quỷ tộc đầu tiên, cả tự tin đối phó với một tên hấn còn không có, nói chi là cả bầy như thế? Nhưng chẳng hiểu sao, cho dù bất an là thế, nhưng trong lòng hấn có một dự cảm, hấn sẽ bình yên vượt qua cửa ải ngày mai.

Cũng chẳng phải hấn tự tin gì, chẳng qua có một số chuyện, hấn luôn cảm thấy con đường sinh tử của mình không đặt ở nơi đó.

Bất giác lại nhớ đến vẻ mặt của Hân Vũ trong yến tiệc, lòng hấn có chút hoang mang. Hấn cũng chẳng biết ánh mắt cô nhìn mình lúc đó là gì, đau lòng, áy náy, hay thương hại. Có lẽ, bản thân cô chưa từng mong muốn hấn đến thế giới này, vì thế nên mới bỏ đi, mới trốn tránh hấn, mới vờ như không quen biết chẳng? Vì đến cả cô cũng chẳng biết được, định mệnh đang chờ hấn ở đây là gì.

Ban đầu, hấn chỉ muốn cô nhìn nhận mình, sau đó sẽ dẫn cô đi. Nhưng thời gian ở đây càng lâu, hấn càng hiểu được đó là chuyện không thể nào. Chỉ cần thế giới này còn chiến tranh, loài người còn bị đe dọa, người thân của cô còn, cô sẽ chẳng bao giờ có thể rời bỏ.

Chính vì thế, so với người thân của cô, so với trách nhiệm mà cô đang mang, hấn lại càng cảm thấy mình nhỏ bé.

Ở thế giới hiện đại, Kỳ Phong là tất cả của Eden.

Nhưng ở nơi này, hấn là gì của Hân Vũ đây?

Càng ngẫm nghĩ, khoe môi hấn lại không tránh được nụ cười nhạt. Thật ra đến bản thân hấn cũng chẳng biết, tất cả kiên trì mà hấn đang cố gắng có phải là đáng giá hay không. Khi mà có thể ngày mai hấn phải nói lời từ biệt rồi, vậy mà cô còn chẳng đến thăm hấn.

Kiến Phi đến thăm hấn, Vân Tình nán lại rất lâu. Cả Đình Nguyên chỉ mới gặp một lần cũng ngập ngừng đứng ngoài cửa. Thế mà chỉ mỗi mình cô, người mà hấn tình nguyện hy sinh cả mạng sống lại chẳng thấy mặt.

Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu. Hấn cúi gập người, nhét cả mặt vào chăn, thầm ước gì mình có thể không cần phải nghĩ nữa.

Đêm đen mịt mờ, một lần nữa như bao trùm tất cả.

Nương theo bóng ánh đèn lồng hắt ra từ cổng cung đối diện, một bóng dáng nhỏ nhắn đứng đấy, áo choàng màu lam rũ xuống, nhàn nhạt nương theo lời mời gọi của gió.

Mái tóc cô rũ xuống, không có dáng vẻ gì là được tươm tất như mọi khi. Trong mắt cô mơ hồ nhìn thấy dáng người ôm chăn đang nằm trong bóng tối, lại lơ đãng nhớ đến cơn ác mộng ban nãy, khi cô gục xuống thiếp đi trên bàn sách.

Máu, trừ máu ra thì không còn gì cả.

Những hàm răng nanh sắc nhọn, âm thanh hung khí va vào nhau, tiếng máu chảy đọng từng giọt từng giọt trên nền cỏ.

Giây phút bật dậy, vươn mình ra khỏi ánh sáng rực rỡ như ban ngày kia, cô đã thầm nói với lòng, mình sẽ không để cho những chuyện đó xảy ra.

Thế nhưng, giờ đây, chỉ còn vài bước nữa thì cô lại trở nên hoảng loạn. Đường như mười mấy năm sống trên đời, cô chưa từng bất chấp tất cả đến thế.

Cô nhớ, cái năm cô chỉ vừa tròn bốn tuổi, mẹ dứt ruột đẩy cô lên núi Tiên Tri học pháp thuật. Đoàn người đưa tiễn theo cô chỉ loe hoe vài cận vệ thân tín và người cha Hoàng đế. Ông bế xúc cô lên, nhẹ nhàng đặt vào cỗ kiệu, chỉ thầm bảo: “Hân Vũ, con phải học hành cho tốt nhé. Phải trở thành người đứng đầu vương quốc.”

Khi đó cô vẫn còn rất bé, chẳng hiểu gì cả. Cô chỉ biết mẹ không đến tiễn mình, dù mọi khi cô cũng chẳng mấy gặp mẹ, nhưng thời khắc thế này, đứa trẻ nào chẳng muốn mẹ ôm vào lòng. Mẹ luôn lãnh đạm với cô. Vì thế, cô rất sợ, rất sợ mẹ. Cô ôm lấy cha và òa khóc: “Cha, có phải mẹ rất ghét Hân Vũ không? Mẹ không muốn nhìn thấy Hân Vũ nữa phải không?”

Cha nhẹ nhàng xoa lấy đầu cô, ôn tồn bảo: “Khờ quá, làm gì có chuyện đó. Mẹ rất thương Hân Vũ mà.”

“Nhưng mẹ không thích Hân Vũ, đến cả Kiến Phi còn nói, mẹ không thích con gái, cả cái tên Hân Vũ cũng là tên con trai còn gì?”

“Ngốc, tên con chẳng phải ghép từ tên cha mẹ là gì? Mẹ mong con có thể đỉnh thiên lập địa. Sự nghiệp của con sau này, chắc chắn còn phải hơn cả bọn Kiến Phi nữa kia.”

Mẹ cô là con gái của hai trong số những pháp sư nổi danh nhất thời đó. Bà vừa sinh ra đã có hỏa tính cao hơn người. Tất cả mọi người đều hi vọng bà sẽ là Hỏa linh tiếp theo. Sau đó mặc dù không thể bằng được Hỏa linh, nhưng bà cầm quân đông chinh bắt chiến, nhờ có bà mà loài người mới không bị lép vế trước quỷ tộc, đến nay vẫn là một nữ anh hùng trong lòng dân chúng. Còn cha lại là đứa con được thương yêu nhất của Tiên đế, nổi tiếng hiền lành nhân hậu. Cô phải may mắn thế nào mới có thể được làm giọt máu của hai người họ?

Nhưng khi đó, cô vẫn còn quá bé, chẳng hiểu gì cả. Chỉ vì cha đã rất dịu dàng ôm lấy cô như thế, nên cả đời sau này cô đã nghĩ, tất cả mọi người đều có thể tùy hứng, chỉ có cô là không được.

Vì cái tên của mình, trọng trách sau này của cô là cả loài người, cô không thể từ bỏ gánh nặng đó, thế nên cô phải giỏi hơn những người khác.

Chừng ấy năm, chưa ai từng hỏi: “Hân Vũ, cô có đau hay không? Có thấy mệt mỏi hay không?”

Cô cũng không cảm thấy mình có cái quyền đó.

Rồi lại đến chuyện xảy ra trong cái đêm định mệnh năm năm trước.

Khi đó cô đã biết rằng, cả đời này, mình không còn có quyền được đau lòng nữa.

Cô nhớ, nhớ rất rõ dáng vẻ của mọi người trong Đại sảnh đường lúc Thiên Tường ngỏ lời cầu hôn. Hơn phân nửa là mong cô nhanh chóng gặt đầu đồng ý, nửa còn lại thì phân vân và hoang mang, trong đó có cả Kiến Phi, Vân Tình, và cả người cha hiền từ của cô.

Cô biết, đó là lựa chọn duy nhất, thế nhưng thực ra trong lòng vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Giá trị của cô, cuối cùng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thế nhưng, vào khoảng khắc đó, vẫn có một người dám đứng lên phản đối. Cho dù hấn chẳng hiểu gì cả, cho dù nửa phần trong cô vẫn tức giận, nhưng lúc nhìn vào cặp mắt hấn lúc đó, đột nhiên cô lại không nói nên lời.

Lần đầu tiên cô hiểu được cảm giác, có một người, trong lòng người đó, trong mắt người đó, chỉ hoàn toàn có cô.

Không phải vì cô là công chúa tôn quý của loài người, không phải vì cô là Thủy linh, càng không phải vì sự tồn tại của cô có giá trị cho sự tồn vong của chủng tộc thế nào.

Chỉ đơn giản, cô là cô, là Hân Vũ trong lòng hấn.

Dù cho ý định ban đầu của cô là lợi dụng hấn, dù cho cách tiếp cận của cô cũng chẳng vinh quang gì, dù cho có lẽ cô cũng chẳng thật sự yêu hấn, chỉ là cảm kích một chút, một chút mà thôi.

Nhưng nói cho cùng thì, một người như thế, làm sao cô có thể đành lòng để hắn chết được?

Bước chân cô càng lúc càng trầm ổn hơn. Lúc chiếc bóng nương theo ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn kia tạo thành khoảng đen mịn mờ trên thảm giường, bất giác tấm chăn lại bị mở ra.

Trong đêm tối, bốn mắt cô và hắn nhìn nhau, không gian cũng trở nên tĩnh lặng.

Kỳ Phong dĩ nhiên không ngờ được Hân Vũ sẽ đến lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Hắn vừa mở chăn ra, nhưng lại ngập ngừng không biết nên nói gì. Sau hồi lâu im lặng, cuối cùng Hân Vũ cũng lấy lại tinh thần, cô mỉm môi, hạ giọng nói: “Anh thay trang phục đi. Đi theo tôi.”

Dưới ánh sáng vàng vọt của chiếc lồng chim lửa trong tay Hân Vũ, Kỳ Phong rút cuộc cũng nhanh chóng mặc y phục tươm tất vào, lỏ chỏi đi theo cô qua một quãng sân vắng. Trong suốt chặng đường đi không thấy Hân Vũ nói gì, hắn cũng không tiện hỏi, chỉ lầm lũi bước sau cô. Thỉnh thoảng có vài lính tuần tra bắt gặp họ trên đường, nhưng vừa nhìn thấy Hân Vũ, họ cũng chỉ cúi chào rồi đi thẳng mà không dám nói gì nhiều. Đi một mạch như thế, sau cùng hai người cũng ra khỏi tường gạch mái cao, đến một bãi cỏ vắng, tựa như là khu trại chăn ngựa.

Hân Vũ thoáng nhìn Phong, thấy vẻ mặt hắn dường như cũng chộn rộn bèn nở một nụ cười trấn an. Cô lấy trong chiếc túi nhỏ vẫn đeo chéo bên hông ra ít bạc và một tấm thẻ bài nhỏ, nhét vào tay hắn, ngập ngừng bảo: “Anh lấy một con ngựa, từ đây đi thẳng là sẽ ra đến cổng phía Đông Lam Thành. Đến lúc đó đưa thẻ bài này ra, bảo là có lệnh của công chúa ra khỏi thành làm việc. Ra khỏi thành rồi tìm một nhà dân nấp tạm thời, tôi sẽ tìm cách đưa các bạn anh đến chỗ anh.”

Đến lúc này Phong mới hiểu cô có ý gì, vội cau mày bảo: “Em muốn anh bỏ trốn, vậy còn em thì làm sao?”

“Tôi tự có cách, việc của tôi cũng không cần anh lo.” –Hân Vũ lạnh lẽo đáp, hướng mắt nhìn những cồn cỏ phía xa –“Lính canh gác ở phía trước tôi sẽ giúp anh đối phó. Từ đây anh cứ đi thẳng một mạch là được.”

Kỳ Phong siết chặt chiếc thẻ bài trong tay đến đỏ ửng, chẳng hiểu sao hắn thấy lòng tê tái lạ lùng. Thấy bóng dáng cô dậm bước về phía chuồng ngựa, hắn vội níu tay cô lại, nghiêm túc nói: “Không được. Muốn đi thì cả hai cùng đi. Anh đưa em rời khỏi đây. Sau đó chúng ta tìm cách về nhà.”

Dù đã quyết định, nhưng chẳng hiểu sao bàn tay ấm nóng của hắn vẫn khiến cử động ngón tay Hân Vũ khẽ run. Bước chân cô dừng lại, rất lâu sau mới ngập ngừng đáp thành tiếng: “Nhà của tôi vốn là ở đây.”

“Khỉ thật, bọn họ mà em cũng gọi là nhà sao?” –Kỳ Phong nổi nóng, suýt chút nữa đã văng ra tiếng chửi tục –“Anh cóc cần biết em nghĩ gì. Một là em đi theo anh, không thì anh chẳng đi đâu hết. Em ở đâu, anh sẽ ở đó. Bọn họ không thương em thì để anh thương em.”

Hân Vũ đứng quay lưng về phía Phong, hắn không nhìn thấy rõ mặt cô nên dĩ nhiên không nhận ra được hàng mi cong cong vì câu nói này mà nhẹ nhàng lay động. Hắn cũng chẳng phải người tinh tế gì, chỉ thấy cô quay lại nhìn mình, nụ cười nhợt nhạt như không tin được: “Anh... thương tôi sao?”

“Cái này... còn phải hỏi sao?” –Phong ngắt người, trong một thoáng lại hơi thất vọng. Chẳng lẽ những ngày ra biểu hiện của hắn không rõ ràng? Là hắn không đủ thành ý, hay trách cô quá ngốc đây? Nghĩ nghĩ, hắn lại thở dài, bước đến nắm chặt lấy cánh tay lạnh lẽo của cô, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên đó như thể chia sẻ cho cô một ít hơi ấm. Còn cô vẫn hơi ngẩn đầu nhìn hắn như thể đợi một câu trả lời.

“Đồ ngốc, anh nào có thương em thôi. Anh yêu em, thích em chết đi được. Nếu không sao lại phải mạo hiểm như vậy vì em chứ? Em nghĩ anh rảnh hơi sao?”

Tầm mắt Hân Vũ khẽ dao động. Mãi mà cô cũng không dám nhìn hắn, ánh mắt lại mơ màng vờn ra khoảng không xa xăm.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến, nhưng đến lúc nghe chính miệng hắn thản nhiên thừa nhận như vậy, tim cô vẫn run rẩy từng hồi.

Bao lâu rồi, mới có một người thẳng thắn đứng trước mặt cô nói yêu cô? Rõ ràng hắn cũng chẳng phải người đầu tiên, giống như hai năm trước, người đó cũng từng nói vậy, nhưng trong lòng cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Hay như lúc Vĩnh Hi hồi hợt nói với cô: “Chúng ta thử yêu nhau nhé!” , cô cũng chỉ cười nhạt. Vốn cô nghĩ rằng trên đời này không có gì có thể khiến cô rung động được nữa.

Thế nhưng, dường như cô sai rồi, nếu như quả tim đã lạnh lẽo đến chết đi, vậy thứ đang đập từng hồi trong lồng ngực này là gì đây?

Lúc này cô đã mơ hồ cảm thấy bản thân tựa như trò hề. Nhớ đến trước đây có lần thầy Tần nói với cô, thế gian luôn có một số người, cho dù con có thể lãnh đạm trước mắt cả thế giới, nhưng lại không tài nào diễn kịch được trước mắt họ. Cô nghĩ, cuối cùng dường như cô đã gặp được người đó.

Ánh mắt Kỳ Phong vẫn đăm đăm nhìn cô. Hắn thừa nhận mình chưa bao giờ hiểu rõ được cô gái này. Lúc ở thế giới hiện đại, cô ngây thơ, mềm mại như nước, còn từ khi đặt chân đến đây lại trở thành một tảng băng chẳng cách nào xuyên thấu được. Nhưng thi thoảng, khi chỉ có mỗi hắn bên cạnh, cô lại như dần tan chảy ra sự nhiệt thành, ra sự ấm áp tựa như chỉ thuộc về mỗi hắn mà thôi.

Hắn nghĩ nó giống như duyên nợ từ kiếp trước, mà đời này, đuổi theo nhau qua hai miền thế giới như thế, rốt cuộc số phận vẫn để hắn gặp lại cô.

Rất lâu mà vẫn không thấy Hân Vũ ừ hử gì. Phong mới nóng lòng nâng cằm cô lên, nào ngờ vừa nhìn thấy mắt cô, hắn sững sờ đến quên cả thở.

Mắt cô hơi ửng đỏ, làn mi run rẩy không dám nhìn thẳng vào hắn. Năm năm rồi, cô mới phát hiện hóa ra trái tim mình vẫn còn tồn tại nhiều cảm xúc đến vậy. Sự mong manh yếu đuối chưa từng để lộ ra trước mắt người ngoài thế mà lại để gã con trai nhìn thấy được. Mà cô mới gặp hắn có bao nhiêu ngày đâu chứ? Chỉ vài tháng, vài tháng thôi, mà cứ tưởng như đã trải qua cả một đời.

Cánh tay Kỳ Phong cứ thế giương ra trong không khí, không biết có nên ôm lấy cô hay không, hắn ngập ngừng, rồi lại run rẩy nhìn cô hít hơi dài, cổ nén chua xót trong chiếc mũ đã đỏ ửng một mảng, nở ra nụ cười tan nát lòng hân: “Đừng thương tôi, Phong à, tôi không phải người xứng đáng để người khác yêu.”

“Tại sao?”

Hân Vũ mấp máy môi, cuối cùng cũng không thốt ra được lời trong lòng mình: “Vì đối với tôi tình yêu không phải là điều quan trọng nhất. Dành tình cảm cho tôi, trước sau gì anh cũng sẽ hối hận.”

“Anh biết. Anh cũng chẳng hy vọng có thể trở thành số một trong lòng em, cũng chẳng mong sẽ được là số hai, số ba, hay thậm chí bốn năm sáu gì đó. Anh chỉ cần em biết là anh thương em. Chỉ cần là lúc em muốn, anh sẽ luôn ở cạnh em, vậy là được rồi.”

Lời Phong nói ra làm Hân Vũ khẽ cười khổ, trong lòng lại dâng lên từng đợt chua xót. Sao lại có người ngốc đến như vậy, chẳng lẽ muốn cô phải làm tới cùng hay sao?

Ký ức như chậm rãi bày ra trước mắt cô. Đã bao lâu rồi, cô níu giữ một bí mật trong lòng. Cho dù khó chịu thế nào, dù bản thân cảm thấy tuyệt vọng ra sao cũng chỉ có thể một mình nhận lấy. Cô biết, cho dù có yêu đến thế nào cũng chẳng thể vượt qua được sự thật này. Bao năm rồi cô sống vật vờ trên cõi đời, ai có thể chấp nhận được cô? Ai có thể cho cô một chút ấm áp? Mắt cô lại lơ đãng nhìn về hướng đầu trường Định Mệnh. Một kẻ như cô, tự mình sống tiếp, cố gắng không bị người khác nhét vào cái địa ngục kia đã là may mắn lắm rồi, sao còn dám mơ tưởng tới chuyện trai gái kia chứ?

Con người luôn cho rằng bản thân mình rất thiện lương, nhưng sự thiện lương ấy chỉ áp dụng được với người cùng chủng tộc mà thôi. Còn cô, nào đã còn là con người?

Từ rất lâu rồi cô đã biết, cô không thuộc về thế giới này, cũng có thể kiếp sống của cô chỉ là tạm bợ, để trả nợ hết ân tình mà cô đã nợ ở thế giới loài người. Để rồi đến khi chiến tranh kết thúc, mọi người đều sống trong yên bình, đó cũng là lúc cô sẽ ra đi.

Như cũng nhận thấy phản ứng của Hân Vũ quá mức điềm tĩnh, Phong lại ôm chặt lấy cô, hắn cứ dụi đầu vào cổ cô như thế, siết chặt đến nỗi cô muốn thở cũng chẳng thở nổi, luôn miệng bảo: “Anh nói rồi, anh sẽ không để em rời xa anh. Vậy nên đừng đuổi anh đi có được không? Để anh ở lại bên em đi, anh sẽ bảo vệ em, em muốn gì anh cũng làm hết, chỉ cần đừng đuổi anh đi thôi.”

Hân Vũ chỉ thiếu điều chết ngạt trong vòng ôm của hắn, nhưng thâm tâm lại ấm áp lạ thường. Cô chẳng ngờ cả những câu như vậy mà hắn cũng nói ra cho được.

Những lời muốn nói rốt cuộc cũng nghẹn lại trong cổ họng. Hân Vũ thả lỏng người, dần dần chìm vào cái ôm ấm áp của hắn. Cảm giác trở thành cả thế giới trong tay ai đó, dường như sau cùng cô cũng cảm nhận được rồi.

15. Chương 15: Đấu Trường Định Mệnh

Cho dù chỉ có vài phần khả năng khiến cô bị tổn thương, hắn cũng chẳng muốn điều đó xảy ra.

Với bản tính của Hân Vũ, không quyết định thì thôi, sau khi quyết tâm rồi thì mau chóng bắt tay vào việc. Kỳ Phong nói chuyện sống chết rất dễ, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy đấu trường Định Mệnh, làm sao hiểu hết được sự đáng sợ của nơi đó. Hân Vũ thì khác. Mấy tiếng trước vì không muốn hắn chết, cô mới quyết tâm thả hắn đi, sau khi nghe được những lời chạm vào tâm can thế kia thì cô càng nhất định không để hắn xảy ra chuyện.

Phong chưa từng thấy ai tàn khốc đến thế. Trong một đêm, hắn mơ hồ bị cô nhét cho toàn bộ nền tảng bùa ám, pháp chú mà cô đã học mười mấy năm. Cho dù bản thân chỉ mập mờ hiểu được năm sáu loại bùa trong số đó, nhưng về cơ bản thì đều thuộc lòng cả. Mãi đến rạng sáng thì Hân Vũ mới tạm hài lòng, cho hắn thư thả vài tiếng để cô trở về giúp hoàng đế giải quyết chính sự.

Một mỗi cả đêm, hắn vừa nằm xuống đã thiếp đi mất. Chẳng ngờ chỉ độ vài tiếng sau, Hân Vũ vừa về là đã chạy đến chỗ hắn, xốc chân gọi hắn dậy. Tỉnh hẳn trước giờ ngủ vẫn xấu, vừa giật lấy chăn vừa găm giữ lấy cô, sau đó lại mơ mơ màng màng nhớ đến hồi sống cùng Eden, chẳng ngại ngần gì mà ngồi dậy kẹp cổ cô kéo xuống giường, cứ thế mà gục đầu vào cổ cô tiếp tục ngủ.

Hân Vũ ban đầu còn kịch liệt chống cự, nhưng sau đó vòng ôm của hắn quá sát, hơi thở lại ồ ồ nặng nề chẳng quan tâm chuyện gì khác. Biết hắn sắp kiệt sức rồi, cô cũng cảm thấy xót dạ, đành thở dài nằm yên trong lòng hắn.

Mặt trời chẳng mấy chốc đã leo lên cao, đến khi Vân Tình và Kiến Phi ghé qua thì họ thật sự trông thấy cảnh tượng mà Phong từng nói “ôm cũng ôm rồi, ngủ cũng ngủ cùng rồi” là thế nào.

Vốn Hân Vũ lúc bước vào không đóng cửa, lại bị Kỳ Phong kẹp chặt như thế, nhìn thấy hai người kia mặt tên tò đứng đàn ra đẩy thì cả cô cũng ngượng chín cả mặt.

Kỳ Phong ngủ đã rồi mới bị lôi dậy, lại mặt lì hơn bất kỳ ai hết. Hắn vui vẻ ăn thức ăn Vân Tình và Kiến Phi mang đến, cũng chẳng thêm quan tâm hai người này cứ nhìn mình bằng ánh mắt nửa bực mình nửa ngưỡng mộ, vừa ăn xong đã bị Hân Vũ ngượng ngừng kéo ra ngoài, tiếp tục việc luyện tập.

Lần này do có thêm Vân Tình và Kiến Phi giúp đỡ, Phong thực hành cũng khá khảm hơn rất nhiều. Vốn Hân Vũ tuy biết nhiều thuật pháp, nhưng lại không giỏi trong việc truyền đạt. Kiến Phi ngược lại giảng rất đúng vào trọng tâm vấn đề, nói đến đâu hiểu đến đấy. Chẳng mấy chốc Phong cũng mơ hồ hiểu được một ít thuật chú.

Về cơ bản, cũng như những gì đã biết ở thế giới hiện đại, Kẻ biến thể không mạnh như Thiên Tường, mức độ dị ứng với ánh sáng mặt trời cũng thấp hơn rất nhiều. Chúng có khả năng phục hồi vết thương nhanh chóng, nhưng như thế không có nghĩa là lành lặn ngay lập tức được. Phần lớn lại không có pháp thuật, vì thế nếu Phong xoay xử tốt, vượt qua hai giờ trong giao ước cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

Tuy vậy, có thể thắng chúng là một chuyện, có thể tránh bị chúng tấn công lại là chuyện khác.

Phản xạ của những Kẻ biến thể nhanh hơn người bình thường rất nhiều, thế nên Phong trước tiên vẫn phải thuần phục bùa chú khắc chế số đông. Kiến Phi dạy hắn lý thuyết bùa Khiên và ‘Ngưng thần’, trong đó bùa Khiên để tạo ra lớp kết giới phòng vệ, tựa như tấm màn bảo vệ mà Hân Vũ đã sử dụng trước bọn ma trơi trong Lăng Thiên đế. Bùa ‘Ngưng thần’ để đông cứng cử động của một người. Loại bùa này không mấy hiệu nghiệm đối với các chủng loại như yêu tinh, Âm tiên, nhưng lại rất hiệu quả trong việc khắc chế Kẻ biến thể.

Mãi đến chiều Phi và Tình mới rời khỏi đồi cỏ để chuẩn bị cho trận chiến trong đấu trường, chỉ còn lại hai người nên Hân Vũ cũng không nỡ bắt Phong luyện tập tiếp nữa. Họ nằm dài trên bãi cỏ thở dốc, mắt lại

đăm đăm nhìn ánh trăng đang dần trôi lên sau ngọn đồi. Lúc ngửa đầu, nhìn thấy tóc Hân Vũ bê bết dính đầy cỏ khô, rất cuộc hấn cũng không nhịn được cười.

Vốn trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, vốn nghĩ rằng sẽ luyến tiếc rất nhiều thứ trên thế gian này, nhưng thì ra, được nằm cạnh cô như thế này, hấn mới biết được dù làm gì cũng là đáng giá.

Hân Vũ vẫn nằm yên lặng ngẩng nhìn trời cao. Có lẽ bởi không khí trong lành, lại không có những tòa nhà chọc trời gây ô nhiễm mà bầu trời ở Nhân quốc có rất nhiều sao, nhưng hết thấy đều tùm tùm ở góc trời phía Đông, nơi ít bị ảnh hưởng bởi mặt trăng nhất. Phong chẳng giỏi thiên văn học, trước giờ hấn chỉ phân biệt được mỗi Sao Hôm vì nó sáng nhất, còn khi nó nằm lạc lõng một mình thì có cho hấn thêm vài đôi mắt cũng chẳng thể xác định được.

Xa xa vang vọng lại tiếng cồng báo hiệu đã qua một giờ mới. Hân Vũ nheo mắt, cuối cùng cũng ngồi bật dậy. Ánh mắt cô nhìn hấn hơi phức tạp, nhưng rồi cũng không thốt được lời nào ra hồn, chỉ bảo hấn cùng cô chuẩn bị trở về.

Phong bẽn lẽn, vẻ mặt đầy uất ức trêu chọc nhưng vẫn không chịu đứng dậy theo Hân Vũ: “Tặng anh cái gì đó khích lệ đi.”

Hân Vũ ngơ ngẩn: “Cái gì cơ?”

“Hôn một cái đi.” –Hấn nheo mắt, như sợ cô không đồng ý, vội vã cúi gầm mặt xuống, giả vờ tủi thân lẩm bẩm –“Dù sao cũng không biết là có sống qua ngày mai nổi không.”

Hàng mi đang cau lại của Hân Vũ nghe thấy thế cũng dần giãn ra. Cô lúi lại đầy cảnh giác: “Anh đã hôn tôi. Ba lần.”

Phong không ngờ cô nàng này lại thù dai đến thế. Còn đếm cả số lần cơ đấy. Ba lần, thế không tính cả chục lần Eden hôn trộm hấn đó chứ. Nhưng hấn cũng chỉ ỉu xiu hạ giọng: “Đều là anh hôn em mà, em có hôn anh bao giờ đâu.”

Vẻ mặt Hân Vũ đã tựa như muốn khóc, lúc này thì cái vẻ lãnh đạm thường thấy kia cũng bay biến đi đâu mất. Cô hít hơi, cố gắng kìm nén lắm mới bật ra được một tiếng “Không” đờ đẫn.

Kỳ Phong vốn cũng chẳng mới hy vọng gì, nghe thấy thế chỉ lặng lẽ xoay người đi. Hấn hơi bẽn lẽn: “Anh biết thế nào em cũng từ chối mà. Chẳng qua chỉ muốn có một kỷ niệm với em thôi. Nếu lỡ đêm nay anh chết rồi, sau này em kết hôn với người khác còn có gì đó nhớ tới anh.”

Thôi được, hấn thừa nhận mình hơi tiểu nhân một chút, nhưng có chi đâu. Mấy ngày nay hấn quan sát Hân Vũ, nhận ra cô tuy có vẻ ngoài kiên cường là thế, nhưng thật ra lại rất dễ mềm lòng. Chẳng qua hấn chỉ muốn khích cô một chút mà thôi. Quả nhiên nghe hấn nói thế, mặt cô đã từ ửng đỏ chuyển sang trắng bệch. Ngẫm nghĩ một lúc, cô mới hạ giọng thương lượng: “Má thôi nhé.”

“Không, môi cơ.”

Trán Hân Vũ chẳng mấy chốc đã mồ hôi đầm đìa, trong lòng nghĩ, cuối cùng cô cũng hiểu cái cảm giác chơi dao thế nào cũng có ngày đứt tay rồi.

Phong nhìn thấy toàn bộ sắc thái trên mặt Hân Vũ, cũng thầm thất vọng. Nào ngờ lúc hấn mới mím môi, chuẩn bị đứng dậy thì Hân Vũ đã cúi người xuống, cánh môi chần chừ áp vào môi hấn.

Cơ thể Hân Vũ bình thường đã lạnh, lúc này tựa như mới kết thêm vài lớp băng. Môi cô lạnh đến mức không thể lạnh hơn, tay run rẩy không biết làm thế nào, đành đặt hờ lên cổ hấn. Có lần cô vô tình nhìn thấy Hạ Dương và Vân Tình tình tứ trong hoa viên, hình như... cũng là thế này.

Nếu là Vĩnh Hi hay bất cứ ai khác đề nghị với cô điều này, hấn cô sẽ cảm thấy rất buồn cười. Thế nhưng từ khi gặp Kỳ Phong, càng lúc cô càng không thể hiểu nổi bản thân mình, cứ lần lượt vượt qua hết giới hạn này đến giới hạn khác.

Cũng có lẽ, Hân Vũ là người quá quan trọng nhân quả, giữa cho đi và nhận lấy, cô bao giờ cũng không muốn tiếp nhận lấy quá nhiều ân tình của người khác. Mà với Kỳ Phong thì... cô luôn cảm thấy mình nợ hấn.

Mồ hôi lạnh trên người Hân Vũ toát ra hết cả, bàn tay đặt lên cổ Phong càng lúc càng run rẩy. Môi miết rồi lại miết, lại có đôi chút cảm giác bất lực.

Cô thật sự không biết kế tiếp phải làm thế nào cả.

Mà trong lúc Hân Vũ vẫn còn đang bối rối kể sát mình, Kỳ Phong vẫn ngồi thẫn thờ ra đấy, ánh sáng trong mắt lóe lên rồi vụt tắt.

Thật sự chính hần cũng không thể nói được cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Thất vọng ư? Cũng không hẳn, bởi vì đã từng nghĩ đến kết cuộc, chẳng qua là sự thật rành rành ra đấy, lại có chút không cam tâm.

Hân Vũ càng lúc càng mờ mịt. Cô không hiểu phản ứng của Kỳ Phong lúc này là thế nào, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy thế này chắc là đẹp lòng hần rồi, bèn hơi tách ra.

Nhưng môi cô chỉ vừa rời khỏi hần vài giây, Kỳ Phong đã đột nhiên nghiêng người, đẩy cô xuống nền cỏ, cứ thế cả người chấn trên người cô.

Hân Vũ dờ dẫm, nhưng không như trong tưởng tượng của cô, Phong cũng chẳng bạo ngược như những lần trước. Bấy giờ tuy hoàn toàn áp chế được cô, ấy vậy mà mọi cử động của hần đều rất dịu dàng.

Nhẹ nhàng mơn trớn lên làn môi đỏ hồng kiều diễm, hơi nóng từ hần cứ nhẹ nhàng lướt qua cô, lại như thổi lên đó cảm giác trống rỗng mà cô không sao hiểu nổi. Cả cơ thể bỗng chốc mềm mại như được thả vào chín tầng mây, rồi cứ nhẹ rơi dần rơi dần như thế, giống như sợi lông mịn màng khuấy đảo nội tâm, khiến đáy lòng cô cũng từ từ lan tỏa những gợn sóng âm ỹ.

Cánh vật tiêu điều, thấp thoáng sương đọng trên nhánh hoa mỹ miều. Cánh hoa khẽ động, lay lay theo chiều gió.

Trên đồng cỏ bao la, mấy ngọn cờ trên cao bị gió thổi bay phấp phới, giăng lên rõ một mồn mấy dòng nguyệt bạch ngoác, vậy mà lại chẳng thể sinh động bằng một phần hai bóng người đang kịch liệt ôm lấy nhau bên dưới.

Một nụ hôn, hóa ra lại có thể kéo dài vô tận đến thế.

Lúc tiếng cồng lần nữa vang lên, bọn họ mới sững sốt buông nhau ra. Phong thì cầm vào cổ Hân Vũ, cố nén tiếng thở hồng hộc, lại thỏa mãn khi nhận thấy vẻ mặt cô ửng hồng, ánh mắt vẫn chưa hết mông lung. Áo quần trên người cô lúc nào cũng thơm mát là thế, ấy vậy mà lúc này lại xốc xếch đến buồn cười.

Mắt chột khép nhẹ, lại một lần nữa ôm lấy cô. Nếu có thể, thật sự cứ muốn ôm cô cả đời thế này, mặc cho thương hải tang điền, biển cạn hóa nương dâu.

Có một số thứ có thể lầm lẫn, nhưng cảm giác thì không thể nhầm được. Mà thứ hần tin tưởng nhất, chính là cảm giác của mình. Cho dù chỉ có vài phần khả năng khiến cô bị tổn thương, hần cũng chẳng muốn điều đó xảy ra.

Tiếng cồng vang lên liên hồi, như nóng lòng thúc giục. Kiến Phi đứng trên đài cao, tự mình đánh cồng, vốn đang hồi hộp đến thế, vậy mà vừa nhìn thấy Hân Vũ và Kỳ Phong bước vào điện thì suýt chút đã há hốc cả ra, vội ba chân bốn cẳng chạy xuống đài.

Vân Tình đứng gần đấy. Cô ít ra cũng từng trải chuyện tình cảm hơn Hân Vũ, vừa nhìn thấy cô chị quần áo xốc xếch, khoe môi sưng mọng lên thì liền hiểu ra chuyện gì, môi cố nén cười mà ép Hân Vũ đi sửa sang lại trang phục, khoe mắt thì thoảng lại gương lên nhìn Kỳ Phong đầy tán thưởng.

Cô nàng nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, lần này có nên gửi một lá thư trêu tức Vĩnh Hi hay không. Anh chàng kia cao ngạo là thế, nếu nghe tin này hần sẽ học máu tức đến chết mất.

Đình Nguyên vẫn không có thái độ rõ ràng, chỉ ấn một bộ trang phục mới vào tay Phong. Ánh mắt Phong liếc nhìn Kiến Phi và Vân Tình đang thì thầm gì đó, sau cùng cũng cố nén câu hỏi trong lòng xuống. Hần cũng không muốn tâm tình của mình bị ảnh hưởng trước trận đấu lớn này.

...

Chiên trống vang dội một góc trời, cờ bay phấp phới, chiếc cổng đầu trường kiêu hãnh nằm đấy hai mươi năm, rốt cuộc cũng mở ra một lần nữa.

Toàn đầu trường là một bãi đất rộng đến hơn trăm mét mà chiều dài thì tít tắp không thấy điểm cuối, được bao vây bởi tường gạch hình vòng cung cao đến năm mươi thước. Toàn bộ lối vào đều bị niêm phong lại bằng một loại bùa cổ dùng để chống ma cà rồng, chỉ chừa lại duy nhất một vị trí nằm phía bên trên ngọn tháp cao nhất, nhìn xuống có thể thấy tượng tận toàn cảnh đầu trường. Thế nhưng lối vào từ ngọn tháp này xuống đầu trường cũng bị giăng bởi mấy tầng kết giới, cả quỷ tộc thuần chủng cũng không cách gì xuyên phá được.

Bên dưới phần chính của đầu trường cũng không phải là một dải đất bằng phẳng, mà được xây dựng nhiều tường gạch xem kẽ nhau, có nước, có lửa và trụ thạch cao làm chỗ nấp, về căn bản không giống như tạo điều kiện cho trận đấu tay đôi.

Vì không thể vào bằng những lối cổng chính, thế nên Đình Nguyên đành phải đưa Phong đi xuyên qua pháo đài Chết, vốn là nhà ngục dùng để giam giữ những Kẻ biến thể. Đường vào ảm thấp và tăm tối, thi thoảng mới có vài ngọn đèn leo lét tỏa ra, không khí lại bốc mùi âm ỉ khiến Phong vừa lo lắng vừa bất an. Như nhận thấy ánh mắt hẩn, Đình Nguyên cẩn trọng trấn an: “Không sao đâu, bên ngoài mỗi ngục đều có yểm bùa chú chết đối với ma cà rồng, bọn chúng không dám xông bừa ra đâu. Lát nữa cậu vào tới đầu trường, tôi mới trở vào giải bùa cho chúng.”

Phong liếc mắt, ngón tay hơi co lại, thật tình không đoán được gã trước mặt này thật sự muốn an ủi hay lại đang hăm dọa hẩn.

“Trong ngục này có tất cả bao nhiêu con?” –Hẩn không kìm được lòng hỏi.

“Có tất cả hai ngàn phòng giam, mỗi phòng giam một gã. Số phòng giam còn trống không nhiều lắm. Cậu tính thử xem là bao nhiêu?” –Đình Nguyên hỏi ngược lại hẩn, giọng vẫn đều đều –“Nhưng cậu an tâm đi, tuy là số lượng rất nhiều, thế nhưng từ phòng giam cuối cùng đến sảnh đầu trường lại rất xa. Về cơ bản nếu cậu không gây chú ý thì những tên ở lối vào không nghe thấy mà xông ra đâu.”

Phong gờ gờ trán mình, càng ước gì người dẫn đường ình là Kiến Phi.

Đi mãi đi mãi rồi cũng ra sảnh chính. Tuy đã được mô tả tường tận về đầu trường cổ kính này, thế nhưng lúc đứng trước nó, Kỳ Phong vẫn không nén được ngạc nhiên. Bỗng nhiên hẩn lại nghĩ đến hình ảnh Colosseum trong mấy quyển giáo trình từng học, thật sự chỉ hơn chứ không kém đi tí nào.

Bốn phía được phù chú bằng những ngọn đèn rực rỡ, khiến mọi nơi đều sáng như ban ngày, thấp thoáng cờ bay bốn phía càng khiến nhịp tim Phong đập nhanh hơn. Hẩn nhắm mắt lại, đột nhiên lại có cảm giác như mình đang sống lại những năm tháng hào hùng thời trung cổ, tựa như đã từng thật sự trải qua, tựa như chỉ có nơi này mới chân chính thuộc về hẩn.

Đình Nguyên dậm bước, dẫn dò hẩn vài câu rồi cũng rời khỏi đó. Phong đứng một mình trong đầu trường lạnh lẽo, bỗng nhiên cảm thấy nhớ đến Hân Vũ khủng khiếp. Hẩn ngược nhìn lên đài quan sát, cố tìm thấy ánh mắt cô nhưng lại bị ngược sáng, chẳng thấy gì trừ mấy bóng nhòe nhòe trước mắt. Rồi lại nghĩ đến gì đó, hẩn rút sợi dây đỏ ra, niệm câu chú để nó biến thành Hỏa Chi Kiếm, đoạn chạy một mạch đến cái bục lớn nằm giữa đầu trường, nơi cao nhất, rồi cứ đứng đấy vậy vậy như kẻ ngốc.

Hẩn không nhìn thấy cô, nhưng lại có niềm tin mãnh liệt rằng, cô đang quan sát nhất cử nhất động của hẩn.

Mà lúc này trên đài cao, Vân Tình đứng cạnh Hân Vũ cũng nhận ra hành động quái dị kia, cô cau mày, nín vai Kiến Phi: “Cái gì thế, anh ta có điên không? Sao cứ đứng đấy mà vậy vậy như thế?”

Kiến Phi xoa cằm, vẻ mặt trào phúng: “Anh càng lúc càng thích cậu nhóc này rồi, rất có khí chất đấy.”

“Không phải anh ủng hộ Vĩnh Hi sao?”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến Vĩnh Hi kia chứ? Anh cá cược với Hạ Dương một vạn đồng vàng đấy. Nếu cậu ta thắng thì vị hôn phu của em nghèo lắm rồi.”

“Ấy thế mà em còn tưởng anh có lòng tốt đến chỉ dẫn cậu ta, hóa ra là cá cược à?” –Vân Tình bẽ môi, lại nhìn Hân Vũ vẫn đứng ngó đăm đăm xuống đài, sắc mặt thậm chí chẳng có chút biểu lộ. Cô nàng bèn quay

sang, kéo ống tay áo Kiến Phi –“Anh nói xem, có phải Hân Vũ lần này đã đỡ rồi không?”

Kiến Phi lại héch mũi, cười gian: “Năm mươi đồng vàng, giao ngay đi rồi anh nói cho em nghe.”

“Anh đi chết đi.”

Trong lúc Vân Tình và Kiến Phi lại cãi nhau chí chóe, nhóm người Thiên Tường chỉ ngồi lẳng lẳng một chỗ, ánh mắt đầy ẩn ý liếc nhìn bốn cột trụ cao nhất. Trên đài quan sát này cũng được ếm một loại bùa cổ áp chế sức mạnh của ma cà rồng. Thậm chí cả Thiên Tường bước vào đây cũng chẳng khác mấy so với người thường.

Hân Vũ vẫn không nói lời nào, cô đứng như pho tượng gỗ, nhìn đăm đăm vào bóng người đang điên cuồng vẩy kiếm bên dưới, không ai nhận thấy khóe môi cô hơi giương lên, để lộ một nụ cười nhạt nhòa như nước.

Rốt cuộc, tiếng tù và hiệu lệnh lần thứ hai cũng vang lên. Bốn góc cột cờ đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng, tụ lại ngay đỉnh của đài quan sát tạo thành một tấm lưới khổng lồ bao bọc cả đấu trường. Ánh sáng vàng vọt lung linh soi rọi màn đêm, rục rở đến mức từ những nơi xa nhất ngoại thành cũng có thể nhìn thấy được. Sắc mặt Hân Vũ lại trở nên trầm trọng hơn.

Bùa chú ở mỗi phòng giam đã được đồng loạt tháo gỡ.

Ngay cả Vân Tình lẫn Kiến Phi giờ cũng chẳng thể đùa giỡn được mà bắt đầu mím môi mím lợi quan sát tình huống bên dưới. Thế mà Thiên Tường lại tựa như không thêm để ý đến gì khác, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chiếc nhẫn ngọc óng ánh bên phải, ánh mắt hàm tiếu nửa đùa nửa thật hỏi Hoàng đế ngồi cách đó vài bước: “Bệ hạ, Thiên Tường cảm thấy rất ngạc nhiên. Những Kẻ biến thể không thể sống quá bảy ngày nếu không hút máu, ngài lại giam giữ được chúng lâu như vậy, không phải là vẫn cung cấp máu cho chúng chứ?”

Hoàng đế không ngờ Thiên Tường lại hỏi vậy, ánh mắt thoáng ngạc nhiên, nhưng ông chưa kịp lên tiếng thì giọng Hân Vũ đã hờ hững vang lên: “Sao hoàng tử chắc chắn rồi chúng chỉ sống được nếu hút máu động vật máu nóng?”

Như hiểu ra gì đó, khóe môi Thiên Tường nhợt nhạt hẳn: “Ý công chúa là, người để bọn chúng tự hút máu nhau?”

“Trời sinh voi sinh cỏ, trước giờ tôi đều không thích đi ngược lại với quy luật tự nhiên. Số lượng Kẻ biến thể đông đến thế, hoàng tử nghĩ chúng tôi dư nhân lực để đi tìm nguồn thức ăn nuôi sống họ sao?”

Thiên Tường cau mày, không đáp lời, song nắm tay tên hộ vệ đứng cạnh gã đã run rẩy cả lên. Đối với quỷ tộc mà nói, cho dù chết vì đói hẳn cũng không đáng sợ bằng việc hút máu đồng loại mà sống. Những kẻ sống sót bằng cách này cũng sẽ bị nguyên rủa, cả đời chỉ có thể neho nhuốc trong bóng tối, tinh lực và sức lực càng lúc càng cạn kiệt dần, tựa như cây khô chậm rãi héo rũ mà chết. Cái chết như thế chính là hình phạt thảm khốc nhất trong mọi giống loài.

Tuy nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, thế nhưng vẻ mặt Hân Vũ vẫn thản nhiên. Dường như những lời vừa thốt ra cũng chỉ là chuyện trời xanh mây trắng mỗi ngày mà thôi.

Bên dưới đấu trường, những con ma cà rồng đầu tiên đã nhảy ra khỏi phòng giam, lừng lững tiến về phía Kỳ Phong đang đứng ngoài. Chúng bị giam đã lâu, thậm chí cả đến ánh sáng nhân tạo thế này vẫn khiến chúng khó chịu, thế nhưng bấy nhiêu đó vẫn chẳng là gì so với miếng mồi béo bở đứng trước mặt kia. Trong pháo đài chết chửa từng cung cấp máu sống, tên nào tên nấy cũng đều háo hức lao đến.

Nhưng Kỳ Phong đã có sự chuẩn bị từ rất lâu rồi. Hẳn kiên nhẫn chờ bốn năm tên đầu tiên đến gần mình, ngón tay lại tích tụ lực, phóng ra một tấm bùa Khiên khiến chúng bị bắn văng xa đến mấy thước.

Nhân lúc chúng chưa thể ngồi dậy, Phong lại sử dụng thuật lướt gió, nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh chúng. Hỏa Chi kiếm trên tay hẳn giờ ra rất nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc đã cắm phập vào tim gã ma cà rồng kia. Dường như gã này cũng không ngờ đối thủ lại lợi hại như vậy, chỉ kịp giãy vãi cái rồi dần tan ra, thân xác bốc hơi thành tro bụi.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, đến cả Phong cũng không ngờ mình có thể đối phó một ma cà rồng dễ dàng đến thế, càng không nghĩ đến khi tận tay sát hại một sinh vật sống, hẳn lại càng khó chịu đến lạ.

Hắn đến từ thế giới hiện đại. Nơi đó giết người là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, trước nay trừ vài con muỗi, con kiến ra, hắn cũng chưa từng đích thân ra tay giết một sinh vật nào khác. Thậm chí cả đến khi hạ sát gã Âm Tiên trong rừng Địa Đàng, lúc ra tay với lũ Vong hồn và Lửa ma trời, hắn cũng chỉ cảm thấy bọn chúng như những con côn trùng nào đó chứ chẳng phải con người. Lần này, tận mắt nhìn thấy một sinh vật có hình dáng như con người biến mất trước mặt, đột nhiên hắn lại có cảm giác mình như kẻ sát nhân.

Trong lúc hắn vẫn còn thần thờ như thế, mấy tên ma cà rồng còn lại đã lấy lại đà, tiếp tục nhảy vào hắn. Lại thêm một nhóm khác vừa xông ra từ cổng Pháo đài Chết, rốt cuộc cũng khiến Phong lấy lại tinh thần. Nắm chặt Hỏa Chi Kiếm ở một bên tay, tay còn lại liên tục tung ra bùa Khiên và Ngưng Thần, cuối cùng hắn cũng hiểu được cảm giác đấu tranh để sinh tồn là thế nào.

Hắn không muốn giết bất kỳ ai, thế nhưng trong tình huống này, nếu không ra tay thì kẻ nằm xuống lại là hắn.

Con người là loài động vật thông minh, nhưng nói cho cùng bản chất của động vật đã là tàn nhẫn, giết hại lẫn nhau vì bản thân mình còn làm được, huống chi hắn chỉ tự vệ mà thôi.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn thật sự cũng không đếm được mình đã xuống tay với bao nhiêu ma cà rồng. Số lượng thoát khỏi phòng giam càng lúc càng nhiều, chúng tụ tập đông như kiến trước mặt hắn, mà hắn thì vẫn một tay phóng bùa, một tay tàn sát. Máu bọn chúng vương vãi cả trên vai áo hắn, nhưng hắn mặc, toàn bộ ý niệm trong đầu chỉ có giết và giết.

Giết để sinh tồn, giết để tồn tại, tựa như một chân lý.

Hắn không biết điều cuối cùng mình sẽ đối mặt là gì, nên chỉ còn cách cố gắng hết sức. Đàng nào thì thời hạn Thiên Tường đưa ra cũng chỉ là hai giờ đồng hồ. Trải qua hai giờ này, hắn chính là kẻ thắng cuộc, sẽ chẳng ai dám cướp Hân Vũ của hắn đi nữa.

Tiếng gầm rú vang dội cả góc trời, khắp nơi nhuộm một màu máu như địa ngục, cùng với không khí âm u, ảm thấp từ trong Pháo đài tỏa ra. Phong vẫn điên tiết lao vào đám đông. Phóng bùa, đâm tới, chém, giết. Hắn gần như hành động theo bản năng, để rồi chợt nhận ra cùng với hành động chém giết nọ, hắn dường như đạt đến thứ gì đó gọi là... khoái cảm.

Giống như hắn rất quen thuộc với sự giết chóc này, quen thuộc với bạo lực, cường quyền, càng nhiều máu đổ ra lại càng khiến hắn cảm thấy thỏa mãn. Một tiếng nói liên tục lặp lại yêu cầu hắn tiếp tục, tựa như chỉ có cảnh tượng này mới khiến hắn vui sướng.

Phong biết, hắn đã không còn là bản thân hắn, nhưng lại tuyệt vọng không cách nào dừng tay được.

Trên đài quan sát, cả Vân Tình cũng nhận ra được dấu hiệu bất thường. Cô nín tay Kiến Phi, ngưng giọng: “Hình như có chuyện rồi. Anh ấy làm sao vậy?”

Kiến Phi không đáp vội, ánh mắt vẫn quan sát đăm đăm tình hình bên dưới. Mãi một lúc, cánh môi anh cũng run rẩy, vội bước đến nhìn Hân Vũ như không thể tin được: “Hân Vũ, kiếm trong tay cậu ta thật sự là Hỏa Chi Kiếm?”

Hân Vũ liếc mắt, không đáp lời ngược lại càng khiến tình hình rối rắm thêm. Mà bên kia, Thiên Tường xoay người, tiếp tục có hứng thú với người bên dưới. Càng lúc gã ta lại cảm thấy mọi việc trở nên thú vị.

Hỏa Chi kiếm là thanh kiếm mà Thiên đế dùng trong truyền thuyết. Thanh kiếm tưởng như đã biến mất mấy ngàn năm rồi, ấy vậy mà giờ lại xuất hiện trong tay một người ngoại tộc, chuyện này có đáng buồn cười không?

Vân Tình nghe lọt thê thì gần như lắp bắp, xoay người Hân Vũ lại hỏi cho rõ ràng: “Hai người tìm được Hỏa Chi kiếm trong Lăng Thiên đế sao? Là chị giao cho anh ta?”

“Em nghĩ có ai khác sử dụng được sao?” –Không còn cách lảng tránh, Hân Vũ đành cau mày, nhàn nhạt trả lời.

“Chỉ là, Hân Vũ, em biết sự xuất hiện của Hỏa Chi kiếm có ý nghĩa thế nào không?” –Kiến Phi gần từng tiếng một –“Thế mà em lại giao ột người ngoài?”

“Người ngoài thì thế nào? Em chưa bao giờ nghi ngờ lựa chọn của mình. Em hy vọng anh cũng tin tưởng em.”

Giọng Hân Vũ rất nhạt, lại hơi liếc chùng sang Thiên Tường. Hiển nhiên có một kẻ thù của loài người ở đây, cô cũng không muốn tiết lộ quá nhiều thứ. Kiến Phi dường như chưa bao giờ nổi giận đến mức ấy, thậm chí có thể nghe được âm thanh xương ngón tay vang lên những tiếng ‘rắc’ nhẹ. Song anh chưa kịp nói thêm lời nào thì Đình Nguyên đã xuất hiện sau lối vào, anh bước dài đến chỗ họ, nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh không nghi ngờ em lựa chọn đúng người hay không, nhưng anh xem tình hình, có vẻ chàng trai của em không điều khiển nổi Hỏa Chi kiếm rồi.”

“Hỏa Chi kiếm có sát khí rất mạnh, cậu ta cứ giết chóc thế này thì càng lúc sẽ không kìm chế được. Sau hai tiếng cho dù thắng cược anh nghĩ cậu ta vẫn sẽ bị linh khí của kiếm ảnh hưởng mà không ngừng lại. Số lượng Kẻ biến thể đông đến mấy ngàn, chỉ cần cậu ta hơi xuống sức một chút thì đấu trường đóng lại được rồi. Trở thành một Kẻ biến thể khác thì mãi mãi cũng không trở ra được.”

Hân Vũ mím chặt môi, song cô cũng không đáp lời. Thiên Tường lại ngồi vắt chân phía sau, hời hợt xem kịch vui.

Xem ra chuyến đi lần này thu hoạch được nhiều hơn những gì gã nghĩ.

Hết thấy mọi người đều trầm mặc, lẳng lặng đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình, mãi đến khi Vân Tình hốt hải thốt lên: “Chết rồi, sao gã biến thể kia lại có phép thuật.”

Tiếng gọi này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Bên dưới đấu trường, một gã ma cà rồng khác vừa ra khỏi Pháo đài gia nhập bọn. Khác với bọn kia, gã này lại rất hồ hững, chỉ vẫy tay một cái lại có một luồng ánh sáng xanh phóng tới tấm bùa Khiên mà Phong đang che chắn. Chẳng mấy chốc, tấm màng bảo vệ lại run rẩy.

“Không xong rồi.” – Kiến Phi rít lên một tiếng. Rất hiếm quý tộc và con người biết pháp thuật, con số chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Bởi thế cho nên trong các cuộc chiến, nhờ vào một số cá nhân thông thạo pháp thuật, loài người mới có thể cầm cự được với quý tộc mạnh và dẻo dai hơn rất nhiều. Trong cuộc thách đấu này cũng thế. Sở dĩ Phong có thể dễ dàng vượt qua này giờ chỉ bởi vì hắn biết pháp thuật, trong khi bọn biến thể kia dù có mạnh hay háu đói đến mức nào thì tay không cũng không thể chống trả được. Đối ngược lại, thậm chí người vào trong có là Kiến Phi hay Vân Tình, sự việc cũng không cầm cự được đến bây giờ.

Thế nhưng, một khi trong bầy xuất hiện một Kẻ biến thể biết pháp thuật, mọi thứ lúc này sẽ khác.

“Sao lại như vậy được?” – Vân Tình vẫn kinh hãi kêu lên – “Anh ấy chết mất.”

“Chỉ mới một giờ trôi qua thôi.” – Thiên Tường lẳng lẽ lên tiếng, nụ cười trên khóe môi càng nở ra rạng rỡ hơn. Hoàng đế ngồi cạnh nhứ mày, không biết đang suy nghĩ gì, trong khi Vân Tình đập tay vào vai Kiến Phi, sốt ruột nói – “Nếu xảy ra chuyện thì chúng ta mở kết giới được không? Thế này làm sao anh ấy đối phó nổi?”

Kiến Phi thoáng bối rối. Vân Tình trước giờ vẫn nóng nảy, không hề quan tâm đến lợi hay hại của vấn đề. Kỳ Phong từng cứu cô, thế nên trong lòng cô vẫn không muốn cậu ta có chuyện, nhưng anh lại không thể tùy tiện như thế. Thoáng chốc, như chợt hiểu ra gì đó, anh liếc nhìn Thiên Tường đang cười cười sờ tay lên nhần.

Thì ra đây mới là mục đích của gã. Gã đến Lam Thành vì muốn tìm cách phá bỏ kết giới của đấu trường Định Mệnh ư?

Hơn ai hết, Kiến Phi hiểu rõ rằng nếu lúc này mở kết giới ra sẽ để Thiên Tường nhắm được nhược điểm. Còn nếu không mở thì chỉ còn một cách là phải đi xuyên qua pháo đài bên trong mới đến được chỗ Kỳ Phong. Pháo đài kia lúc vào thì không có gì, giờ toàn bộ phòng giam đều đã được mở ra, số lượng Kẻ biến thể trong đấy làm sao có thể đếm hết được. Trong bọn họ chẳng ai dám tự tin rằng mình có thể vượt qua đoạn đường chết đó thì làm sao giúp Phong đây?

Đang miệt mài suy tính, bỗng nhiên Kiến Phi giật mình, ánh mắt thất thần nhìn lại vị trí bên kia đài, vốn đã trống không tự lúc nào. Giọng anh lạc hẳn đi: “Hân Vũ đâu rồi?”

...

Sự xuất hiện của kẻ biết pháp thuật kia ít nhiều cũng giúp được Phong một việc, khiến hắn trở nên tỉnh táo hơn.

Việc phải tập trung đối phó với lực công kích bắn vào tường phòng vệ khiến hắn không thể diên tiết giết chóc được nữa, loay hoay mất một lúc, cuối cùng chút lý trí cũng trở lại.

Biết không thể cứ sống chết đấu xáp lá cà thế này mãi được, hắn lại đưa mắt quan sát mấy cột đá phía trên. Những chiếc cột này cao hơn ba mét, đường kính đến cả mét hơn. Ban nãy hắn mãi mê tham chiến nên không để ý, lúc này nếu muốn dụ địch thì không cách nào khác hơn là phải chuyển địa thế thi đấu từ đất bằng sang những vùng nhấp nhô như thế, may ra mới có cơ hội sống được.

Nghĩ là làm, hắn tập trung tinh thần, bắn một loạt bùa Ngưng Thần loạn xạ về phía nhóm ma cà rồng, rồi lợi dụng lúc chúng mãi lo né tránh mà ba chân bốn cẳng chạy về phía cột trụ.

Thế nhưng bước chân hắn chưa kịp chạm đến cột đầu tiên thì ‘bùm’ một tiếng, chiếc cột đã nứt ra. Từng mảnh vụn trắng xóa bắn về phía Phong khiến hắn phải dùng tay bị mũi lại, thoáng cái gốc cột sừng sững đã vỡ ra, đổ ập xuống đất tạo thành một mảnh sương mịn mờ giăng tứ phía.

Phong ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía bùa chú vừa bắn ra kia. Lúc này đám ma cà rồng vốn nhao nhao lao về phía hắn bỗng đứng sững cả lại, dường như còn cố ý nép ra hai bên, nhường đường ột bóng người lừng lững đi đến. Người này rất to cao, vẻ mặt kham khổ chẳng chịt se, nhưng dù quần áo trên người rách nát lại bốc mùi, khí chất toát ra từ y vẫn khiến Phong chột rợn ít nhiều.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến nhân vật Kiều Phong trong tác phẩm nổi tiếng của Kim Dung. Dù chỉ là một gã ăn mày, vẻ oai phong của y vẫn khiến người khác kính sợ, lại thêm vài phần kính nể. Tựa như, y chẳng phải một Kẻ biến thể mà là giống loài thần tiên nào đó, ngay cả trong bùn mà vẫn chẳng vương chút hơi bùn.

Tất nhiên đó chỉ là ấn tượng ban đầu của Kỳ Phong, bởi vì sau đó hắn nhận ra ngay tức thì là gã này chỉ hăm he ăn tươi nuốt sống mình. Đó là chưa kể, hắn biết gã chính là người vừa ra tay đã làm đổ sụp cả cột trụ to cả mét.

Thậm chí cả gã lúc nãy dùng bùa phép tấn công Phong lúc này cũng đã đã đứng dạt sang một bên, dáng điệu run rẩy. Trong một khắc nhìn thấy đó, tự nhiên hắn lại muốn hắn chửi thề. Rốt cuộc cái nhà ngục này làm ăn kiểu gì mà lại nhốt ma cà rồng chung với mấy gã biết pháp thuật thế kia chứ? Nhưng hơn ai hết, hắn cũng hiểu rằng có chửi thì bọn này cũng chẳng hiểu, mà hắn lại không có hứng tự chửi tự nghe bao giờ, thế nên đành im lặng.

Khu vực cột đá nhìn bề ngoài không thấy rõ lắm, nhưng khi thật sự chạy vào trong rồi mới nhận ra rất rộng. Khoảng cách giữa các cột cũng vừa đủ để hắn có thể đề phòng bị tấn công từ xa. Song Phong chạy mãi chạy mãi mà vẫn không thấy ai đuổi theo mình. Lúc cảm thấy ngạc nhiên, hắn quyết định thử ló đầu ra ngoài thì thấy cả đàn ma cà rồng vẫn đứng lúc nhúc đó, tựa như không có ý định muốn can thiệp.

Mà phía sau hắn, từng đợt âm thanh rền rĩ vang dội đến. Chẳng mấy chốc, những cột đá trắng toát lần lượt ngã xuống nền đất, mảnh vụn bắn ra trắng xóa cả đầu trường. Khi khói tan hẳn, trước mặt hắn một lần nữa lại là khoảng không bằng phẳng.

Phong nhìn gã đang bước chậm rãi về phía mình, yết hầu nghẹn lại, mồ hôi trên trán cũng ứa ra từng giọt, khe khàng rơi xuống mặt đất.

Một người có thể khiến cả trăm cột đá khổng lồ bốc hơi chỉ trong thoáng chốc, rốt cuộc pháp lực phải cao thâm đến bao nhiêu?

Phong lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn quanh. Phía sau hắn là khoảng không mịn mờ, bụi vẫn loáng thoáng đọng thành lớp dày, mờ ảo che khuất tầm mắt, bên phải bọn ma cà rồng bao phủ, còn trước mặt lại là gã ‘Kiều Phong’ đang tiến dần tới.

Cả người lạc quan như hắn cũng lần đầu tiên cảm thấy tiếc vì mình đã không chọn trước một cỗ quan tài tốt nhất. Nhưng thâm nghĩ lại, nếu hắn thất thủ trong này, chẳng biết có còn cần đến quan tài nữa không.

Tay phải vẫn giữ chặt Hỏa Chi kiếm, tay trái hấn lại tập trung tinh lực, một đốm sáng vàng vọt bay thẳng về phía gã ‘Kiều Phong’ kia.

Gã cười gằn, phất tay một cái, lập tức bùa chú hấn vừa bắn ra biến mất như thể chưa từng tồn tại.

Chưa bao giờ Phong cảm thấy bản thân mình bất lực đến thế.

Bước chân kia vẫn chậm rãi đến gần, vốn rất nhẹ nhàng, vậy mà cứ như từng nhát búa nặng ngàn cân thoi vào tim hấn.

Cách nhau vài bước, hấn cố sức giơ kiếm lên, song gã chỉ phất tay, cả người hấn đã bay lên, văng vào vách đá cách đây chục thước. Hấn chống kiếm, phóng bùa, vận dụng tất cả những gì mình biết, lại không thể kìm nén được thân thể hết lần này đến lần khác va vào tường, xương cốt như gãy từng đoạn nhỏ, mà gã vẫn kiêu ngạo đứng đấy, giống như hấn chỉ đang diễn một vở hài kịch thể thoi.

Hấn vốn biết, mình không phải đối thủ của gã nhưng vẫn cố gắng, cho đến khi cả người bất động tựa vào đá, niềm hy vọng cuối cùng trong hấn cuối cùng cũng vỡ vụn.

Trên đài quan sát, Vân Tình không chịu nổi nữa, vội lao đến bên Kiến Phi hỏi dồn: “Gã đó là ai vậy?”

Sắc mặt Kiến Phi cũng trầm hẳn, kín đáo liếc nhìn Thiên Tường: “Trước đây từng là học trò của Tần pháp sư, sau đó y đi theo quý tộc, trở thành tướng quân tộc quý. Hai năm trước y xâm nhập Lam Thành, ý đồ bắt cóc bệ hạ. Hân Vũ đã bắt được y.”

“Học trò của Tần Pháp sư, nói vậy y là...”

“Y là sư huynh của Hân Vũ, tướng quân Nam Tinh của quý tộc.”

Vân Tình nghe thế há hốc mồm. Nào ai có thể đoán được, trong Pháo đài chết lại giam giữ một nhân vật xuất quỷ nhập thần như thế chứ? Cô bực dọc nhìn Đình Nguyên, hơi oán hận: “Điều tại anh cả đấy, bảo là thả thoi, sao lại thả cả y ra chứ?”

Đình Nguyên lại tựa như không nghe thấy cô nói, chỉ lơ đãng nhìn xuống đấu trường chính, lúc này chỉ còn lại một mảnh tang hoang.

Kỳ Phong mở mắt, Đài quan sát càng lúc càng mờ ảo trong mắt hấn, vài ngọn đèn khiến hấn không thể nào nhìn thấy được bóng dáng người đang đứng trên đó. Nhưng hấn cứ nhìn mãi, đột nhiên muốn tự hỏi có phải cô đang nhìn hấn hay không.

Bước chân kia chậm rãi đến gần, như thể thần chết cười cợt đến đòi mạng. Mơ hồ có tiếng bọ ma cà rồng xung quanh gầm rú gì đó, nhưng Phong cũng chẳng còn sức đâu mà nghe thấy được, ánh mắt của hấn vẫn dán chặt về phía đài cao kia.

Mãi cho đến lúc này, ước vọng duy nhất vẫn chỉ là có thể nhìn thấy cô.

Tầm nhìn chẳng mấy chốc bị một bóng đen che khuất. Gã kia đứng chắn trước mặt hấn, khoe mắt lại nhìn thấy thanh Hỏa Chi kiếm vẫn bị hấn xiết chặt trong tay, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Thế rồi, như đã quyết định xong, cánh tay gã lạng lẽ giơ lên, một nguồn lực xanh thẳm bắn ra từ cánh tay chần chịt se.

16. Chương 16: Nước Mắt Thủy Linh

Đó cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy cô khóc. Lần đầu tiên anh có cảm giác, cô gái cùng anh trưởng thành mười mấy năm qua đã thật sự chết rồi, người trước mặt đây chỉ là một cái xác mang tên Hân Vũ mà thoi.

Vậy mà, khoảng khắc kết thúc ấy lại không xảy ra.

Phong chịu đau, cố lấy lại lý trí một lần nữa để mở mắt ra. Gã ma cà rồng vẫn đứng như tượng đá, tay chìa vào vị trí lúc nãy còn là hấn. Đối chiếu với cánh tay gã, đất bằng bị san thành một cái hố, tựa như vừa

chịu phải lực nổ tương đương quả bom nhỏ. Trong khi bản thân hẳn lại bị kéo ra xa đến mấy chục mét, ở vị trí an toàn với đám ma cà rồng lúc nhúc còn lại.

Đầu hẳn rối mù, rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra?

Mà gã ma cà rồng kia lấy lại tinh thần rất nhanh. Chỉ vài giây, gã quan sát cánh tay mình cũng như cảnh tượng hỗn độn bên dưới, đột nhiên gầm lên mấy chữ: “Ngưng đọng thời gian?”

Đến lúc bóng người nhỏ nhắn ấy dần dần bước ra khỏi cổng đấu trường, Kỳ Phong mới nhận ra người đang được đề cập đến là Hân Vũ.

Thậm chí ngay cả khi thất thủ trong Lăng Thiên đế thì cô gái này cũng chưa từng bày ra dáng vẻ bết bát như thế. Trên chiếc áo choàng lam lốm đốm những vết máu còn chưa kịp khô, có chỗ còn rách một mảng lớn. Vài chỗ trên cánh tay, cổ, và cả gò má đều là những vết cào thây mà đau lòng, thế nhưng bấy nhiêu đó chẳng là gì nếu so với vẻ mặt cô. Đó mới là lần đầu tiên hẳn mới nhìn thấy được, cô có một biểu cảm mà người đời vẫn gọi là ‘hoảng hốt’.

Không hiểu sao, hẳn lại cảm thấy vui sướng trong lòng. Dường như sự thất thố này chỉ có thể là do hẳn mà thôi.

Hân Vũ không thềm đối đáp gì mà chỉ lướt đến bên cạnh Phong. Cô cúi xuống, xem xét vết thương cho hẳn một lúc mới an lòng ngẩng đầu lên nhìn người từng có thời là sư huynh của mình kia.

Khi cô đến, đòn sát thủ của Nam Tinh đã xuất ra rồi. Lúc ấy cho dù có dùng ‘Ngưng Thần’ để cứu Phong cũng không kịp. Thế nên cô bất đắc dĩ, phải sử dụng đến bùa chú mà thầy Tần đã từng nghiêm cấm: ‘Ngưng đọng thời gian.’

Không phải là ngừng cử động của một người, một cá thể, mà là tất cả, vạn vật trên đời đều ngừng lại, từ mây trôi, nước chảy, đến cả cho dù có là núi lửa đang phun trào.

Tuy năng lực của cô không đủ, chỉ có thể hiệu nghiệm trong vài ba giây ngắn ngủi, nhưng bấy nhiêu đó cũng có thể kéo Phong ra khỏi vòng nguy hiểm.

Thế nhưng, một loại bùa chú kinh thiên động địa như thế, ai có thể nhìn thấy mà không khiếp hãi đây?

Quả nhiên, vẻ mặt của người đứng đối diện cô lúc này lại thấp thoáng ghen tị. Gã nhếch môi, không chỉ gã mà tất cả những người đã chứng kiến thuật pháp vừa rồi đều nảy sinh một quyết tâm: Cô gái này, tuyệt đối không thể giữ lại.

Hân Vũ nhìn thấy rõ ý định của gã đàn anh mình, chỉ nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Sư huynh, đã lâu không gặp.” –Cô lạnh lẽo nói.

“Lâu rồi chúng ta không đấu tay đôi, thế này thì cứ thử một trận nhé.” –Gã bình thản đáp lại, thậm chí chẳng thèm nhìn đến Phong kể bên, chỉ nhấn nhá thêm vài chữ –“Trong kết giới.”

“Bạn em ở đây thì anh bảo làm kết giới thế nào được. Vẫn theo cách thường đi.” –Hân Vũ cũng không vừa, vội vàng kiên nghị. Phong đã bị thương đến thế này, nếu cô bước vào kết giới với Nam Tinh thì bọn ma cà rồng bên ngoài cũng chưa chắc bỏ qua cho hẳn. Nam Tinh dường như cũng hiểu ý, miễn cưỡng gạt đầu.

Ngay sau đó, hai luồng gió lốc đột nhiên xuất hiện ở chỗ mà Hân Vũ và Nam Tinh vừa đứng. Khi lốc tan, cả hai người đều đã biến mất mà chẳng ai kịp nhìn thấy gì.

Chẳng phải họ xuất quỷ nhập thần, mà là mọi pháp chú đều quá nhanh, đến mức mắt thường không cách nào quan sát được.

Trong thiên hạ vẫn đồn, Tần pháp sư là vị pháp sư vĩ đại nhất trong mấy trăm năm qua. Ông thậm chí không ở lại núi Tiên Tri mà tự ra đảo Rùa ẩn cư, rất ít khi nhận học trò. Những người may mắn trở thành học trò của ông rất hiếm, trong một trăm năm trở lại đây thì càng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ví như Hoàng hậu, mẹ của Hân Vũ, Hân Vũ, và Nam Tinh là ba trong số đó.

Thực tế, đây cũng là ba người có năng lực nhất.

Tuy nhiên Nam Tinh là một người có tham vọng. Gã không cam lòng ở lại thế giới loài người mà muốn tự thân tự lập ở quý tộc, vì để có thể danh chính ngôn thuận, gã cam tâm tình nguyện trở thành một Kẻ biến thể, sau đó lấy được lòng tin của Thiên Vương, dần dần leo lên chiếc ghế tướng quân.

Gã vốn tự tin, sau khi có được sức mạnh của quý tộc, lại thêm pháp lực mấy mươi năm, chẳng con người nào có thể đối phó được mình, thế nên ngang nhiên xông vào Lam Thành định bắt Hoàng đế. Thế nhưng gã sao có thể ngờ được mình chỉ rời thế giới loài người có mấy năm, Nhân quốc lại xuất hiện một Hân Vũ?

Càng không ngờ được, Hân Vũ cũng bị biến thể.

Trận chiến đó chấn động khắp các tộc người, lần đầu tiên trong lịch sử, danh tiếng của Nam Tinh tuột dốc thảm hại, còn Hân Vũ lại nổi lên như một biểu tượng chiến thắng của con người. Tất cả loài người đều cho rằng, chỉ cần sự có mặt của Hân Vũ, bọn họ đều không thể thất bại.

Còn Nam Tinh lại bị giam giữ trong Pháo đài Chết này. Gã vốn còn tưởng rằng cả đoạn đời còn lại mình cứ trải qua như thế. Nào ngờ trời cao lại ban cho gã một cơ hội quý hơn vàng để trả thù.

Chưa bao giờ, mọi người có mặt trong đấu trường Định Mệnh lại chứng kiến một trận đấu pháp thuật quỷ khóc thần sầu như thế.

Hai cá nhân như bị cuốn vào nhau, chẳng ai kịp nhìn rõ bóng dáng họ, chỉ kịp trông thấy những vệt mờ mờ di chuyển khắp đấu trường, những luồng ánh sáng chói lọi bắn ra tứ phía.

Không nhìn thấy rõ đâu là thù, đâu mới là địch.

Kỳ Phong ngồi nghỉ một lát, dần lấy lại tinh thần. Hắn lồm cồm bò dậy, bắt đầu lo lắng cho Hân Vũ.

Có lẽ cô cũng không biết, sự có mặt của cô trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này chứng minh điều gì, nhưng Phong lại cảm thấy rất xúc động. Hắn biết, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cô cũng sẽ chẳng để hấn lại một mình.

Vì cô là Hân Vũ, nhưng cũng là Eden. Trái tim Eden nhỏ bé nhưng kiên cường, Kỳ Phong là cả bầu trời của cô.

Trận đấu cứ thế diễn ra với tốc độ chóng mặt. Rốt cuộc, một bóng người cũng ngã xuống đất. Thân thể va mấy hồi trên mặt đất làm Phong nóng ruột, cũng may quan sát kỹ, người thất thủ bấy giờ lại là Nam Tinh.

Lúc này, cả khí chất bức người của gã cũng chẳng còn thấy đâu nữa, chỉ là một gã pháp sư còm cõi vừa bại trận, trên người chỉ chít vết thương, ngã người nằm nhũn ra trên nền đá, cả hai tay gã đều đã gãy vụn.

Cho dù là một pháp sư lợi hại thế nào, thì tay cũng là yếu điểm chí mạng nhất. Một khi tay bị gãy, cho dù có là ma cà rồng thì cũng phải mất một thời gian mới có thể hồi phục. Trong lúc trận chiến đang diễn ra thế này, Nam Tinh bị gãy cả hai tay thì gã đã có thể nhìn thấy kết cục của mình.

Từ trên đồng gạch vụn, Hân Vũ nhảy xuống đất. Trái ngược với vẻ thảm hại của Nam Tinh, tuy toàn thân vẫn bê bết máu là thế, nhưng dáng vẻ cô lại rất nhàn nhã, tựa như trận đánh vừa rồi chẳng hao tổn chút tinh thần nào, còn nhẹ nhàng mỉm cười trấn an với Kỳ Phong.

Vậy mà chẳng biết sao, nhìn thấy nụ cười ấy hấn lại xót xa đến lạ.

Vừa gượng đứng dậy, định cố bước về phía cô thì giọng nói hồ hững của Nam Tinh đã vang lên: “Nhóc con à, tay cô cũng bị thương rồi.”

Hân Vũ cười nhợt nhạt. Nhìn kỹ mới thấy, cánh tay phải này giờ vẫn bị cô giấu trong túi áo chùng.

“Giết anh, chỉ cần dùng tay trái là đủ rồi.” –Giọng cô cũng hồ hững chẳng kém.

“Thằng nhóc này đã bị thương. Tay phải của cô tạm thời không dùng được, cô dự định sẽ thoát khỏi đấu trường này như thế nào?”

Thấy ánh mắt Phong đã từ lo lắng sang phần nộ, Hân Vũ đành thở dài, muốn kết thúc ngay trận chiến. Ngón tay trái cô giương ra, thanh Thủy Ngân kiếm lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đối với ma cà rồng, pháp thuật có thể kiềm chế được chúng, nhưng mãi mãi cũng không làm chúng chết được. Cách duy nhất vẫn là cách nguyên thủy nhất.

“Đầu hay tim, anh chọn đi.” – Cô lên giọng, lạnh lẽo

“Có sự khác biệt sao? Dù sao cũng muốn cảm ơn cô, lần đó đã không giết tôi.” – Nam Tinh cũng cười nhợt nhạt – “Chỉ tiếc là tôi không thể để cô rời khỏi đây được.”

Vừa dứt lời, gã đã làm động tác huyết gió, tiếng huých lạnh lạnh cao, tựa như kêu gọi cả giống loài đến vây lấy con mồi. Thần sắc trong mắt Hân Vũ lạnh lẽo hẳn, lần này cô không nói nhiều, một tay đâm thẳng kiếm vào tim Nam Tinh. Gã ngã vật xuống đất, cơ thể dần tiêu tán thành tro bụi. Tiếng huých cũng vì thế mà ngừng hẳn.

Một nhân vật từng có thời kinh thiên động địa đến thế, rốt cuộc cũng không thể tránh được kiếp số trong đấu trường cổ xưa này. Hân Vũ nắm tay Phong, đoạn ngược lên xem lại chiếc đồng hồ cát canh giờ khổng lồ treo trên bờ tường, giờ thứ hai đã vượt qua được từ rất lâu rồi.

Thế nhưng, cô chẳng mừng rỡ được bao lâu, bởi tiếng huých sáo kia tựa như trống báo hiệu của ma cà rồng, khiến giống loài dã tính này gần như cuộn cuộn xông về phía họ, thiếu điều không kiêng kị gì nữa mà chỉ muốn phanh thây xẻ thịt hai kẻ trước mặt.

Nhìn thấy cảnh ấy, Hân Vũ cũng chỉ cười yếu ớt, quay lại nhìn Kỳ Phong: “Vẫn còn đánh được chứ?”

Kỳ Phong đã nghỉ ngơi một lúc, miễn cưỡng có thể đứng dậy được. Tuy không tổn hao nặng đến cơ thể, nhưng nhìn thấy cả người bê bết của hắn lúc này mà buông ra hai tiếng ‘khỏe như vâm’ thì vẫn thật buồn cười.

Vậy mà hắn lại nói ra câu ấy thật.

Rồi hắn xiết tay, một tay nắm chặt cánh tay đã gãy của Hân Vũ, tay kia giương Hỏa Chi kiếm lên đối nghịch với cả đàn ma cà rồng đang lao tới, bỗng nhiên lại lẩm bẩm: “Cảm ơn em đã đến.”

Vốn còn muốn mắng cô một trận, nhưng vừa rồi nhìn thấy ánh mắt ấy, hắn lại không nói được câu nào. Đến cùng thì hắn cũng không đối bản thân mình được. Nếu được chết cùng với cô, so với một mình lạnh lẽo trong bãi đất hoang vắng này, việc đó còn may mắn hơn đến nhường nào?

Tình hình lúc này trên Đài quan sát cũng trở nên hỗn loạn.

Vân Tình liên tục đập vào vai Kiến Phi, bấy giờ cô cũng chẳng kiên nhẫn gì nữa, một bực hét lên: “Mở kết giới đi. Thời gian đã qua bao lâu rồi chứ? Anh muốn Hân Vũ chết sao?”

Kiến Phi nghiêng răng, cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, nhẹ nhàng đáp: “Đình Nguyên đã dẫn người vào pháo đài rồi. Sẽ nhanh chóng tới thôi.”

“Tới gì kia chứ, Hân Vũ sắp chết rồi.”

Nước mắt ướt nhoe trên mặt Vân Tình. Cô quay người, chẳng chút xấu hổ nào mà quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, dập đầu nói: “Cha, cha bảo Kiến Phi mở kết giới cứu Hân Vũ đi.”

Thiên Tường ngồi bên cạnh liếc nhìn nhợt nhạt. Ban nãy mọi người đều lo lắng cho Hân Vũ nên không để ý được, chỉ có gã tinh ý nhận thấy lúc Hân Vũ dùng thuật ‘Ngưng đọng thời gian’, nắm tay Hoàng đế đã xiết chặt.

Chỗ càng cao thì càng giá lạnh. Cha con thì đã sao, là công chúa thì thế nào? Sự tồn tại của một người có thể kêu gọi được thời gian chính là một sai lầm. Ánh mắt gã lại dõi xuống vị trí Hân Vũ và Kỳ Phong đang chống chọi với cả đàn ma cà rồng biến thể, bỗng đứng lại có chút thương cảm.

Có lẽ một cô gái như thế cũng không thích hợp tồn tại trên thế gian này.

Về mặt Hoàng đế vẫn rất lạnh lùng, để mặc Vân Tình khấu đầu một lúc rồi, ông mới thờ ơ lên tiếng: “Con đừng lo quá, Đình Nguyên cũng sắp vào tới rồi.”

Khi nghe được câu đó, Vân Tình ngã vật ra sau, nhìn đăm đăm vào người cha hiền từ của mình. Đột nhiên cô lại cảm thấy bao nhiêu năm qua, mình chưa bao giờ hiểu nổi ông.

Sương xuống, giá lạnh. Thời gian lặng lẽ trôi.

Kỳ Phong và Hân Vũ đơn độc hỗ trợ nhau chống chọi trong biển ma cà rồng. Hết đợt này lên lại đến đợt khác, máu nhuộm đầy trên cơ thể bọn họ, nhưng lưng người này vẫn kiên trì tựa vào tấm lưng ấm áp của người kia.

Nếu chỉ có một người, hẳn cả hai đã ngã quỵ từ lâu lắm rồi, thế nhưng vì người bên cạnh, vì muốn tiếp tục nghe thấy hơi thở của người đó trong bầu không khí này, lại muốn gượng dậy làm chút gì đó.

Bản thân tình yêu chính là một loại kỳ tích.

Lũ ma cà rồng sau cái chết của Nam Tinh dường như phát điên, chúng tấn công hung bạo và ngông cuồng hơn khi này rất nhiều. Trong ranh giới sinh tử, giữa tiếng hò hét rộn người của biển ma cà rồng, đột nhiên Phong nhận thấy vị trí bên cạnh Hân Vũ có một ma cà rồng khác xông vào, chẳng biết là lần thứ bao nhiêu phải để hẳn trạm vị trí cho cô.

Cô có vẻ rất tin vào sức khỏe của mình. Hẳn biết vì cô tự xem mình là một Kẻ biến thể, thế nên cô chẳng quan tâm vào bất cứ thứ gì khác, cứ ý mạnh mà xông tới. Thế nhưng cô biết chẳng, trong vòng vây này không phải vài mươi, vài trăm, mà là cả ngàn con ma cà rồng không màng sống chết.

Cái chúng cần không chỉ là cơ thể bọn họ, mà còn để trả mối thù của Nam Tinh.

Mà trên đường đến đây, xuyên qua pháo đài Chết cũng tràn ngập ma cà rồng như thế, rốt cuộc cô đã dùng cách nào để vượt qua trong quãng thời gian ngắn như vậy, cũng chỉ có cô mới biết được.

Cả hai đều đã kiệt sức, bóng dáng của thần chết lượn lơ đến gần. Phong giương mắt nhìn về cửa ra của đấu trường, nơi mà Đình Nguyên sắp đến.

Bỗng nhiên lại có một ý nghĩ điên rồ, tay lại siết chặt lấy cô hơn, giọng rõ ràng rành mạch: “Hân Vũ, phải luôn nhớ rằng, anh rất yêu em.”

Thật ra hẳn nghĩ, chỉ cần cô đã đến đây, chỉ cần sự có mặt của cô thôi cũng đã khiến hẳn cảm kích đến thế nào rồi. Ít ra thì những gì hẳn bỏ ra cũng là đáng giá. Nhưng nếu bảo cô chôn vùi bản thân cùng hẳn trong nơi máu tanh biển lửa thế này, làm sao hẳn nỡ nhắm mắt?

Hân Vũ cau mày, chẳng hiểu trong tình huống này mà hẳn lại có thể nói ra những lời như thế, nhưng lúc quay lại, nhận thấy thần sắc trong mắt hẳn, đột nhiên cô lại thấy hoảng loạn.

Anh yêu em, vì thế, em phải sống thật tốt nhé.

Chẳng hiểu sao, khoảng khắc đó, cô lại nhìn thấy hẳn muốn nói như vậy, dù hẳn chẳng hề nói ra nhưng từng lời cứ ghim sâu vào tai cô.

Tựa như, ngàn năm trước khi họ gặp nhau, hẳn cũng đã từng nói như vậy. Lại tựa như, họ biết nhau chẳng phải vài tháng ngắn ngủi, mà là cả mấy đời rồi.

Hân Vũ không tiếp tục nghĩ được nữa, bởi vì cô cảm thấy cả cơ thể mình đột nhiên nhẹ nhàng như một chiếc lông vũ, chưa kịp định thần đã bị một lực đẩy lên cao.

Đến lúc ấy, cô cũng chưa từng ngờ được, lại có một ngày mình dính phải bùa chú của Kỳ Phong.

Cùng với cú ném dùng hết tốc lực ấy, Kỳ Phong mất đà ngã lăn quay trên đất. Biển ma cà rồng vì thế càng nhôn nhao tiến về phía hẳn.

Trước đôi mắt kinh ngạc của cô, hẳn chỉ nằm yên dưới đất, thần nhiên nở một nụ cười, lòng bàn tay đột nhiên mở ra một chiếc lông nho nhỏ.

Trên không trung, vẻ mặt kinh hoàng của Hân Vũ dần dần tan biến. Cũng khoảng khắc đó, cô mới hiểu ra ý định của hẳn.

Cả đoạn đường cuối cùng, hẳn vẫn không muốn để cô theo.

Bỗng nhiên, cô nhớ đến hình bóng hẳn lần đầu tiên gặp gỡ. Lúc ấy hẳn chỉ đứng lấp ló ở cửa động, nửa gương mặt bị bóng đen che khuất, thế nhưng vẫn không giấu được ánh mắt vui sướng vì nhìn thấy cô.

Lúc ở rừng Địa Đàng, cô rõ ràng bảo hấn chạy trốn, thế mà hấn vẫn quay lại cứu cô. Cô ngã từ cành cây xuống đất, hấn nhảy theo, mặc cho tay chân chịt vết thương, mặc cho lưng đổ máu vẫn cương quyết không để cô xảy ra chuyện.

Đến Lam Thành, hấn vì cô học pháp thuật, vì cô xông vào Lăng Thiên đế, lại ôm lấy cô, muốn che chở cô qua nửa đời giá lạnh.

Thật ra nghĩ lại, cô cũng rất muốn cười cợt bản thân mình. Rõ ràng đã rung động, nhưng tại sao vẫn kiên trì không muốn tiếp nhận hấn. Trước giờ cô chỉ cảm thấy thời gian của mình quá dài, nào đâu biết có thể ở bên cạnh hấn lại ngắn ngủi đến như vậy.

Cô đã từng nghi ngờ lý do hấn tiếp cận, từng đề phòng hấn, lại muốn lợi dụng hấn, nhưng trước giờ lại chưa từng nghi ngờ hấn yêu mình.

Cũng có lẽ, vì ý lại vào tình yêu của hấn khiến cô một mực làm theo ý mình.

Một người có thể vì cô mà xông vào sinh ra tử, vì cô chẳng chẳng ngại nguy nan thách đấu với Hoàng tử Quỷ tộc, đếm đi đếm lại được có bao nhiêu người?

Nhớ đến bàn tay ấm áp ban nãy vừa chạm vào mình, run rẩy nói “Anh rất yêu em”, đột nhiên cô lại nhận ra trong tay chỉ còn là một mảnh lạnh băng.

Cô đã quen cô độc bấy nhiêu năm rồi, dường như sự ấm áp ngắn ngủi thế này chỉ tồn tại khi ở bên cạnh hấn.

Nghĩ thế, nụ cười trên khóe môi càng trở nên rạng rỡ, mà hốc mắt lại chực trào từng giọt chảy dài.

Trong một khoảng khắc đó, cô thật sự muốn buông xuôi hết thảy. Trách nhiệm là gì, gánh nặng ra sao, cô cũng chẳng quan tâm nữa. Nếu kết cuộc của đời cô trước sau vẫn là cái chết, thì cô nghĩ, được chết bên cạnh hấn mới là điều cô mong muốn nhất.

Cùng với một tiếng gầm lớn, Vân Tình hoảng hốt thoát khỏi cơn mê man, vội lập cập chạy đến bên đài. Trước mắt cô không phải là cảnh tượng biển lửa lan tràn như trong tưởng tượng, chỉ là một màu trắng bao phủ.

Tuyết rơi khắp nơi, tựa như quay trở lại vào kỷ Băng hà. Khắp nơi trên mặt đất hình thành những tảng băng hình người đông cứng chen chúc nhau, ngoại trừ cái hố lợt thỏm trước mắt, nơi Kỳ Phong đang nằm. Mà trước bầu không khí như thế, ngọn lửa hấn vừa tạo ra trong tay cũng chỉ kêu xè xè rồi tắt ngóm, triệt tiêu hoàn toàn.

Gió lạnh hoang vu, dường như cả thế gian không một bóng người, hoặc giả chỉ vì người duy nhất muốn nhìn thấy lại không tồn tại nữa.

Kỳ Phong bật người ngồi dậy. Bất an trong lòng dần trở thành nỗi tuyệt vọng.

Chỉ vì hấn muốn cùng chết với kẻ thù, cô lại giận dữ đến mức giành chết với hấn sao?

Nếu vì sự sống còn của hấn mà đổi lại để cô ra đi, thế thì hấn sống để làm gì?

Chỉ trong chớp mắt, chẳng ai đoán được bao phủ cả đấu trường chỉ còn lại một màu tang thương.

Khắp nơi xung quanh hấn, băng dày bao phủ đến hơn hai thước, nhấn chìm toàn bộ biển ma cà rồng biến thể vào trong băng. Tuyết rơi tang hoang một cõi khiến hấn khẽ rùng mình. Hấn từng học căn bản về pháp thuật nên cũng hiểu ít nhiều. Phải là loại pháp lực cao thâm đến mức nào mới có thể điều khiển cả thời tiết, vượt qua quyền hạn của thiên nhiên? Càng nghĩ càng cảm thấy dường như trước đây khi đối đầu với hấn, cô bao giờ cũng nhường hấn thật nhiều.

Hoặc cũng có lẽ, cô chưa bao giờ thể hiện hết bản thân mình trước mắt người khác. Kể cả có năng lực thì càng nguy hiểm, ấy vậy mà hôm nay, cô lại vì hấn mà phơi bày tất cả trước kẻ thù của loài người.

Nhưng nói cho cùng thì mọi thứ có còn ý nghĩa gì nữa đâu? Rốt cuộc thì cô cũng chọn cách ra đi, ngay cả một lời từ biệt cũng lười cho hấn.

Hắn cứ ngơ ngẩn như thế, tưởng đầu lòng đã chết lặng, tưởng như mọi thứ trên đời chỉ còn lại một màu vô nghĩa, cho đến khi nhận ra một bóng dáng màu lam đã chậm rãi bước đến trước mặt từ lúc nào.

Giữa màn tuyết rơi thăm thẳm, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau, tất cả mọi lời muốn nói đều hàm chứa trong ánh mắt.

Thứ mất đi rồi lại thấy được, mới là thứ đáng giá nhất.

Cả hai đều bị thương khắp người, đều máu chảy nhuộm đỏ vành áo, tóc tai rũ rượi lấm tấm tuyết rơi, nhưng chẳng hiểu sao, người kia trong mắt bọn họ vẫn rực rỡ là thế.

Giống như một giấc mộng, hắn chợt mỉm cười, lao đến ôm chầm lấy cô, xiết chặt lấy cô vào lòng, chỉ để cảm nhận hơi ấm của cô, cho thấy rằng cô có tồn tại. Mà cô vẫn chẳng động đậy, mới đầu hắn còn bất an, vội lo lắng cúi xuống nhìn cô. Đỉnh đầu cô lấm lũi một mảng tuyết, nhưng hàng mi bên dưới lại long lanh nước.

Dường như, đó cũng là lần đầu tiên hắn thấy cô khóc, mà càng rõ hơn nữa là những giọt nước mắt này vì hắn mà rơi

Rõ ràng là thân thể cô lạnh toát đến thế, ấy vậy mà chẳng hiểu sao trái tim hắn lại nóng đến run rẩy.

Khẽ khàng lấy tay nâng cằm cô lên, lặng lẽ nhìn vào ánh mắt trong không gợn chút mây ấy, mọi sinh tồn đều trở thành đáng giá.

“Lần sau không được làm vậy nữa.” –Giọng cô run run, nghẹn ngào –“Chẳng phải anh nói anh yêu tôi sao? Nếu anh chết rồi thì tôi phải làm sao?”

Cơ thể cứng đờ vì một câu nói này mà nhẹ nhàng buông lỏng.

“Không chết, không chết. Cả đời này, anh sẽ không chết trước em.”

Vì quá vui mừng, hắn cứ thốt ra một câu chẳng rõ ràng như thế, càng ôm lấy người trong lòng chặt hơn. Đường như nghe thấu lời cam đoan của hắn, Hân Vũ mới dần thả lỏng, cả người ngã nhào trong vòng tay hắn.

Hắn cũng chẳng còn sức, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô ngồi xuống vị trí duy nhất không bị đóng băng, để đầu cô tựa vào lòng mình, an ổn đi vào giấc ngủ.

Trên mảng trời cao, tuyết vẫn lấm tấm rơi rả rít, một ít thấm cả vào vai, vào tóc Phong, trong khi hắn dường như chẳng để ý đến bất kỳ điều gì khác, chỉ nhẹ nhẹ vuốt ve làn tóc của cô gái trong lòng.

Hai chiếc bóng, một lam một đỏ, cứ thế đan chặt vào nhau, càng trở nên nổi bật giữa tấm màn trắng băng giá. Giấc mơ vốn chân thật là thế, lúc này đây lại tựa như ảo mộng.

Đây cũng là cảnh tượng đập vào mắt Đình Nguyên lúc anh cùng mấy ngàn cấm quân xông vào, công chúa của họ đang nằm trong lòng người thanh niên ngoại quốc kia, dường như đã trải qua giấc ngủ ngọt ngào nhất trong đời.

Chẳng biết bao lâu, rốt cuộc tuyết trên trời cũng ngừng rơi.

...

Vì lúc Hân Vũ vào đến đấu trường thì hai giờ trong thỏa thuận cũng đã kết thúc, thế nên xem như Phong thắng trận cá cược. Khi Kiến Phi thông báo kết quả thì Thiên Tường cũng không phản đối gì, ánh mắt gã chỉ chuyên chú nhìn Hoàng đế, lóe lên một nụ cười bí hiểm.

Không hiểu sao trông thấy nụ cười ấy, Kiến Phi lại cảm thấy lạnh toát cả người, tựa như anh đã bỏ sót điều gì đó.

Thiên Tường không vội trở về, gã nói muốn chào tạm biệt Hân Vũ nên nán lại Hoàng cung vài ngày, trong khi đó Kiến Phi chiều theo ý Phong, đưa cậu ta trở về nhà Hạ Dương nghỉ ngơi. Một trận máu tanh khốc liệt, cuối cùng cũng đành kết thúc ở đó.

Hơn ba ngày mà Hân Vũ không hề tỉnh lại, cả các cung nhân cũng nháo nhào tìm Kiến Phi giúp đỡ. Lúc anh đến nơi thì cô vẫn còn nằm trên giường, ánh mắt mê mẫn thiếp đi. Rèm che bằng lụa mỏng phất phơ khuất đi nửa phần gương mặt, dung nhan sâu không thấy đáy.

Dường như, đã từ rất lâu rồi, anh mới nhìn thấy cô có một giấc ngủ an ổn đến vậy.

Kiến Phi ngẩn ngơ ngắm nhìn cô gái đang nằm trên giường mãi một lúc, bỗng dưng anh lại nhớ đến cái buổi chiều định mệnh cách đó năm năm, khi cô một mình cưới Bé Cưng trở lại Lam Thành tìm anh.

Năm ấy trận chiến giữa loài người và quỷ tộc đang đến hồi thảm khốc nhất, tất cả các tướng lĩnh đều dốc sức ra tiền tuyến hỗ trợ. Trong Ngũ Hộ quốc, chỉ có anh và Đình Nguyên là những người có số tuổi nhỏ nhất nên được giao nhiệm vụ ở lại trấn giữ thành.

Mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi, nếu tiền tuyến không đột ngột báo tin về: Hoàng hậu Nhân quốc tự thiêu trong biển lửa, chôn vùi toàn bộ ba ngàn binh sỹ và Hoàng đế quỷ tộc.

Người ta nói, đó là trận cháy kinh hoàng nhất trong lịch sử, lửa cháy thiêu rụi đến mười mấy dặm khu rừng bên ngoài vực Tinh Linh, ngoại trừ Hoàng đế quỷ tộc bị thương nặng thì không còn một ai sống sót. Còn thi thể Hoàng hậu thì tan thành tro bụi, Hoàng đế đau lòng đến mức ngất đi.

Cũng trong buổi chiều tang thương ấy, Kiến Phi nhìn thấy Hân Vũ toàn thân mồ hôi ướt đẫm đứng bên ngoài phòng mình, ánh mắt cô nhìn anh tràn trề hy vọng. Anh còn nhớ rõ, giọng cô mỏng như tờ giấy lụa, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Có thật hay không?”

Đến cả Kiến Phi cũng chẳng biết phải trả lời cô thế nào.

Cuối cùng, anh đành quyết định để Đình Nguyên ở lại, một mình đưa cô cùng Bé Cưng ra biên giới. Có lẽ đó cũng là sai lầm đáng tiếc nhất trong cuộc đời anh.

Dù Kiến Phi thông tuệ đến mức nào, anh rốt cuộc chỉ chỉ là một cậu bé mới mười lăm tuổi đầu, lại chưa từng bước ra thế giới bên ngoài. Hai người quanh quẩn rất lâu trong khu rừng cấm mà vẫn không tìm được vị trí quân loài người đóng quân. Tối hôm đó, họ đành nghỉ lại trong rừng.

Anh nhớ rất rõ, khi anh từ bờ suối lấy nước trở về đã mơ hồ nghe thấy tiếng kêu cứu. Anh chạy mãi chạy mãi trong rừng mà vẫn không cách nào tìm thấy cô. Đến khi gặp Bé Cưng, được nó dẫn về thì Hân Vũ chỉ còn nửa cái mạng, nằm sóng soài bên vệ rừng, trên cổ là dấu răng đã khô hoét từ lúc nào.

Cả đời này, dường như anh chưa bao giờ tuyệt vọng đến vậy.

Nhân quốc luôn có hình phạt rất khắc khe với Kẻ biến thể. Một khi bị cắn, đời này của Hân Vũ chỉ còn có thể trôi qua trong Pháo đài Chết, cùng với hàng ngàn Kẻ biến thể khác lúc nào cũng lăm le lấy mạng cô. Nhưng cô lại là công chúa của anh, bảo anh để mặc cô tự sinh tự diệt, anh quả thật không thể nào làm được.

Cuối cùng, anh vẫn cứu sống cô, dùng chính máu mình cấp cứu cho cơ thể đã khô cạn ấy, ròng rã một đêm để kéo cô trở lại từ tay tử thần.

Ấy vậy mà, ngày đầu tiên sau khi tỉnh lại ấy, cô lại một mực muốn tự sát.

Thì ra sống, luôn khó khăn hơn là chấp nhận cái chết.

Anh dùng mọi thứ để thuyết phục cô, cái chết của Hoàng hậu, thể trạng bệnh tật của Hoàng đế, cả tình hình chiến loạn căng thẳng để níu kéo cô lại thế gian này. Vẫn nhớ rõ cái nhìn đau đáu của cô khi đó, nước mắt chảy xuôi, tựa như trong mắt chỉ còn lại một mảnh trống rỗng vô hồn.

Đó cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy cô khóc. Lần đầu tiên anh có cảm giác, cô gái cùng anh trưởng thành mười mấy năm qua đã thật sự chết rồi, người trước mặt đây chỉ là một cái xác mang tên Hân Vũ mà thôi.

Năm năm đã trôi đi, loài người trải qua biết bao biến cố đều do một tay cô gồng gánh. Có lúc anh nhìn cô mỗi mệt đến chán chường nhưng chưa bao giờ kêu than lấy một tiếng. Anh đau lòng, nhưng lại không nỡ ngăn cản cô.

Bởi anh biết, lý do cô tồn tại trên thế gian này đến giờ, cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Trên giường Hân Vũ đã hơi cử động khiến Kiến Phi giật mình thoát khỏi hồi tưởng. Anh nhanh chóng bước đến, dùng tay xoa xoa gò má trắng mịn ấy.

Trong năm năm, anh đã từng suy nghĩ quyết định năm đó của mình là đúng hay sai. Nếu anh không cứu cô, có lẽ công chúa thật sự đã chết, nhưng Hân Vũ trong ký ức vẫn chỉ mãi mãi là cô em gái thích vòi vĩnh níu lấy tay anh, ngập ngừng dưới sự che chở của anh.

Còn Hân Vũ của hôm nay, ngay đến cả anh cũng chẳng cách nào nhìn thấu được.

Hân Vũ hơi cau mày, động tác của anh làm cô tỉnh hẳn, vội mở choàng mắt ra. Lúc nhìn thấy người đến là anh thì cô có hơi hoảng hốt, lại ngồi bật dậy, vội vàng hỏi: “Kỳ Phong đâu rồi? Kết quả tính thế nào?”

Anh thở hắt ra, cười trấn an: “Lúc em đến thì đã vượt quá hai giờ rồi, vẫn tình là cậu ấy thắng cược. Chuyện Thiên Tường cầu hôn không tính tới nữa. Cậu ta muốn về thăm nhà nên anh sai người đưa cậu ấy sang chỗ Hạ Dương rồi.”

Hân Vũ nghe thế thì ánh mắt mới nhu hòa được một chút, chợt nhớ ra gì đó lại tiếp tục truy khảo: “Em đã ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn ba ngày. Cung nhân đều sợ em có chuyện nên lôi anh vào đánh thức em đấy.”

Nhắc đến đây, Hân Vũ đột nhiên hơi lù lù, tự kéo chăn lên che phần chân thò ra ngoài, giọng cô hơi buồn bực: “Vân Tình đâu mà không bảo nó vào?”

“Con bé này, trước đây anh còn vắt khăn lau người cho em đấy. Mấy chuyện này còn tính toán với anh sao?” – Hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, Kiến Phi lại bật cười trêu chọc.

“Lúc đó em mới hai tuổi.”

“Hai tuổi cũng là con gái mà.”

“...”

Thấy vẻ mặt Hân Vũ càng lúc càng tối, Kiến Phi không nhịn được cười. Anh đứng bật dậy, xoa xoa gò má cô: “Đùa em thôi. Anh ra ngoài trước, em sửa soạn rồi ra thư phòng gặp anh. Anh có chuyện muốn nói với em.”

Nói rồi anh cũng chẳng đợi cô trả lời, dậm bước đi thẳng một mạch ra ngoài.

Lúc Hân Vũ vào thư phòng đã là nửa giờ sau đó, nhìn thấy Kiến Phi nằm áp tai lên sàn, vẻ như chăm chú nghe ngóng gì đó. Cô cũng đã quá quen với thói hành xử kỳ quặc của anh nên nói gì mà chỉ nhẹ bước vòng ra sau cái ghế quen thuộc sau bàn. Mọi khi tất cả công văn trong cả vương quốc đều qua tay cô xử lý, có khi xếp đến mấy chồng dài dưới đất vẫn không hết, lúc này trên bàn bặt lại hầu như trống trơn. Trừ vài mảnh giấy da còn mới thì chẳng còn gì khác nữa. Thấy thế, hàng mày Hân Vũ bất giác lại cau chặt.

Kiến Phi ngay lập tức nhận ra động thái ấy, anh lồm cồm bò dậy, xoa hai tay vào nhau, cười cười nói: “Bệ hạ sau khi dùng thuốc điều chế đã khỏe hơn rất nhiều rồi. Mấy ngày em ngủ như chết, bệ hạ bảo cung nhân mang công văn sang bên chỗ người. Công chúa à, anh phải chúc mừng em đấy, từ nay xem ra em sẽ thành thoi hơn nhiều rồi.”

“Ừ, em biết rồi.” – Hân Vũ đáp nhàn nhạt.

Tuy nói thế, nhưng mắt cô vẫn không tự chủ liếc nhìn đăm đăm nhìn vào ngọn đèn được thắp lên bởi lông chim lửa trên bàn. Không như người bình thường, thể chất cô vốn yếu ớt, từ nhỏ đã không thể tiếp xúc nhiều với lửa thật. Thế nên lúc cô từ đảo Rùa trở về, Tần pháp sư cũng gửi cho cô một con chim lửa quý hiếm của mình. Kiến Phi vẫn còn nhớ rõ gương mặt hàm tiếu của ông khi đó. Ông nhấn nhá từng từ: “Cho – tụi – bây – tụi – ý – sử – dụng.”

Kết quả là từ sau hôm con vật yêu quý của ông suýt bị vật trụ lông để làm đèn cho cả Hoàng cung.

Bấy giờ trong phòng không có ai khác. Cả con chim lửa mọi khi đậu vắt vẻo trên xà ngang chắc cũng đang vi vu ở đảo Rùa. Bỗng nhiên anh lại nhận thấy căn phòng này trống trải, nhưng lại hoang vu đến đáng sợ.

Nghĩ nghĩ, anh mím môi, vẫn nên đề cập đến vấn đề chính: “Chuyện hôm ở đầu trường là thế nào? Sao em lại biết bùa chú ‘Ngưng đọng thời gian’?”

“Có lần vô tình đọc được trong sách, tùy tiện làm thử thôi.” – Cô hồ hững nói.

“Cái gì mà tùy tiện chứ? Em biết câu bùa chú này nguy hiểm thế nào không?” – Anh cắn răng, bật ra thành tiếng – “Mấy trăm năm qua, tính cả Tần pháp sư cũng không ai gọi được câu bùa chú tối cổ này. Em lại cứ thế ngang nhiên mang ra trình diễn trước mặt Thiên Tường. Rốt cuộc là em muốn sống nữa hay không? Đến cả một đứa trẻ còn biết người có thể điều khiển thời gian có quyền lực thế nào. Tin đồn này lan ra, đừng nói quý tộc, mà sợ đến cả tiên tộc cũng muốn em chết đấy.”

Hân Vũ tiện tay lấy một cuộn giấy da trên bàn ra, dường như chẳng mấy quan tâm đến lời Kiến Phi nói. Cô rút cây bút lông ngỗng trong lọ, vừa chấm mực vừa lơ đãng đáp: “Lúc đó anh nghĩ em còn lựa chọn khác sao?”

“Chẳng lẽ cậu nhóc đó quan trọng đến thế với em sao?” – Kiến Phi vỗ vỗ đầu, bắt lực nói.

“Dù sao anh ấy gặp nguy hiểm cũng là vì em. Em không thể để anh ấy có chuyện được.” – Trên giấy chẳng mấy chốc đã đầy chữ. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt cô lại trở nên ngập ngừng – “Kiến Phi này?”

“Sao nữa?”

“... À không có gì”

Hân Vũ hiếm khi có thái độ ngập ngừng, muốn nói lại thôi như thế. Việc này khiến Kiến Phi có chút không quen. Mắt anh cứ chăm chú nhìn thẳng vào vẻ mặt chẳng chút biểu lộ nào ấy, hàng vạn giả thuyết lại hiện lên trong đầu.

Mà Hân Vũ như mất hồn, cây bút lông ngỗng trong tay cũng khựng lại, mực đọng thành giọt to tướng nhiều xuống tờ giấy da mà cô cũng chẳng để tâm, chỉ ngẩng nhìn lên bức vẽ của Hoàng đế và Hoàng hậu treo trên tường, ánh mắt lại thoáng nhu hòa.

Kiến Phi không muốn ép cô, thở dài tiếp: “Thiên Tường nói muốn gặp em một lần rồi mới về. Em chuẩn bị đi, anh sẽ thông báo cho hẳn.”

Nghĩ mọi thứ cũng đã xong, Kiến Phi đứng phắt dậy, tay giữ giữ vạt áo choàng rồi mới bước ra ngoài. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, bước chân anh lại đột ngột dừng lại, tầm mắt thoáng nhìn vào bóng dáng trong phòng kia, khóe môi hơi cong lên một nụ cười khó hiểu.

17. Chương 17: Kẻ Biến Thế

Con người luôn cho rằng quý tộc chúng ta là xấu xa, nào biết được, bản thân con người cũng mực rửa từ bên trong rồi

Ngày Kiến Phi tiễn Thiên Tường trở về, cả Lam Thành chỉ thiếu chút nữa là đốt pháo ăn mừng.

Thiên Tường rất giữ lời hứa. Ngay sau khi Hân Vũ tỉnh lại, cô lập tức cho người thu xếp rồi thông báo ra tiễn Thiên Tường, thế nhưng gã vẫn lịch sự từ chối, chỉ yêu cầu muốn gặp mặt cô một lần.

Không ai biết Hoàng tử quý tộc và Công chúa loài người đã trao đổi gì với nhau, chỉ là sau khi gã rời khỏi, có cung nhân đã tìm được trong túi rác ở thư phòng Hân Vũ một chiếc nhẫn hồng ngọc, dường như đã bị chủ nhân của nó quẳng đi không thương tiếc.

Mà bấy giờ, Thiên Tường cùng đoàn tùy tùng của mình lại dừng chân bên ngoài cổng Lam Thành chỉ vài trăm thước, ánh mắt gã ngược lên nhìn cổng thành, thấp thoáng một nụ cười nhạt: “Hào, cậu trước đây cũng là con người. Cậu nói tôi nghe xem tại sao con người lại buồn cười như vậy?”

Gã phó tướng tên Hào bị gọi thì khá sượng sùng, ngạc nhiên hỏi lại: “Ý hoàng tử là thế nào ạ?”

“Rõ ràng là đề phòng nhau, nhưng lại vì lợi ích bản thân mà lợi dụng nhau để sống. Tôi thấy bọn họ còn đáng khinh bỉ hơn quý tộc chúng ta nữa kia.”

“Hoàng tử, người còn không hiểu sao? Chúng tộc giống loài chẳng nói lên điều gì cả. Một người tốt hay xấu, còn phải nhìn nơi này.” –Hào đặt tay lên tim mình, trịnh trọng đáp –“Con người luôn cho rằng quý tộc chúng ta là xấu xa, nhưng ai biết được, bản thân con người cũng mục rữa từ bên trong rồi.”

Thiên Tường sờ sờ cằm, thích thú hỏi: “Vậy theo cậu, tôi là người tốt hay xấu?”

Hào mỉm cười, cũng không suy nghĩ mà cúi đầu nói ngay: “Hoàng tử là người biết lấy đại cuộc làm trọng.”

Thiên Tường phá lên cười, ánh mắt lại đăm đăm nhìn lên lá cờ Nhân quốc cắm trên đỉnh thành: “Một ngày nào đó, chính tay tôi sẽ tháo lá cờ kia xuống.”

Nói rồi gã quay lại, vỗ tay ra hiệu cho đoàn người phía sau mình: “Đi dạo đủ rồi, giờ thì chúng ta về thôi nào các chàng trai.”

“Hoàng tử, vậy còn kế hoạch?” –Gã tên Hào vẫn bám riết hỏi.

“Vẫn diễn ra như cũ, trông tôi giống người sẽ bỏ cuộc giữa chừng lắm sao?”

“Nhưng Hoàng tử không phải nói lo ngại về Hỏa Chi kiếm đó sao?”

Thiên Tường nghiêng đầu, nghĩ nghĩ: “Để thăng nhóc đó lại. Tôi tin rằng sau này sẽ có chỗ dùng.”

“Vậy còn cô công chúa đó?”

Vừa nhắc đến Hân Vũ, ngón tay Thiên Tường vô thức lại chạm vào vị trí chiếc nhẫn giờ đã trống không.

Mãi một lúc, y mới cất thành tiếng: “Người này không thể giữ lại được.”

Vừa dứt lời, bóng dáng đã xoay người, chớp mắt đã chỉ còn nhìn thấy tà áo choàng bay phất phơ cuối đường chân trời.

...

Lần này trở về nhà Hạ Dương, tuy tâm trạng Kỳ Phong phần khởi không thôi, nhưng hẳn lại đang phải đối phó với một tình trạng cực kỳ nhức đầu.

Đó là suốt hai mươi năm, lần đầu tiên hắn bị bà chị yêu quý của mình... giận.

Thì ra sau khi Phong để lại vài dòng nghêch ngoạc rồi đến Lăng Thiên để tìm Hân Vũ, nhóm Tâm Du và Khải Kiệt ở nhà đã hốt hoảng chạy đi tìm Hạ Dương. Thế nhưng câu trả lời của Hạ Dương càng khiến bọn họ thêm bất an. Vốn Khải Kiệt có ý định rời khỏi Lam Thành, vì chuyện này mà đành gác lại. Suốt mấy ngày, cậu ta và Tâm Du đi khắp nơi dò hỏi tung tích Kỳ Phong, thậm chí còn có ý định chạy đến Lăng Thiên để xem thế nào.

Sau đó thì Kỳ Phong và Hân Vũ trở về. Tâm Du chưa kịp vui mừng thì lại nghe người dân trên đường kháo nhau về cuộc thách đấu gì đó trong đấu trường Định Mệnh, cô nàng lo đến ngất lên ngất xuống, còn ép buộc Hạ Dương phải thu xếp cho họ vào đấu trường. Thế nhưng cuộc đấu chỉ có Hoàng tộc mới được vào, Hạ Dương có tài phép mấy cũng không thu xếp cho Tâm Du được. Rốt cuộc Tâm Du cũng phải hồi hộp bất an cả đêm dài trước khi biết tin Phong an toàn trở về.

Cô nàng bảo, mấy mươi năm chưa từng có cảm giác đau tim thế bao giờ. Xét những yếu tố khách quan và cảm quan kia, Phong xứng đáng bị... giận.

Cũng may mà, Khải Kiệt và Ngôn Chi không đến nỗi quá quất như thế. Khải Kiệt tuy cũng bất mãn vì vết thương dày đặc trên người Kỳ Phong, dù đã được người trong cung băng bó cũng chẳng khiến cậu bớt lo. Ngôn Chi thì tinh tế bàn bạc cách giúp hắn mua chuộc được Tâm Du. Cứ thế được hai ngày, hẳn vừa nũng nịu vừa lấy lòng, rốt cuộc Tâm Du cũng hết giận.

Hôm ấy cô nàng cuối cùng cũng chịu nói chuyện với hắn. Sau lại thấy vết thương băng cũ đã bong ra gần hết, bèn lo lắng lấy vải ra đòi băng mới lại. Tài năng của Tâm Du thì Phong biết rõ hơn ai hết. Cô nàng không bẻ gãy tay chân hắn là may lắm rồi, sao lại có thể thành thạo băng bó lại được chứ? Thế nhưng vì chiều lòng bà chị, hắn cũng đành ngồi im làm tỏ bạch nhìn cô nàng hùng hổ cắt cắt, ướm ướm vải lên người mình. Xong việc, tự ngắm mình trong gương khiến hắn suýt chút là lăn đùng ra ngất.

Vốn các lang y trong cung phán hấn chị bị mấy vết rạn xương, nhìn bề ngoài thì không nguy hiểm lắm, bị thương nặng nhất cũng chỉ gãy tay trái mà thôi. Thế mà chẳng hiểu sao Tâm Du cứ băng bừa lên cả, giờ trông hấn chẳng khác gì xác ướp với cả người chẳng chặt vết băng. Hấn thầm nghĩ, may mà từ đầu không bị băng sấn trên đầu, nếu không lúc này mình có thể tham gia phiên bản mới của bộ phim ‘Xác ướp Ai Cập’ rồi.

Mà lúc Hân Vũ bước vào, đây cũng là cảnh tượng đầu tiên cô nhìn thấy.

Vốn cô cũng chỉ vừa tỉnh dậy, tiễn Thiên Tường đi, lại giải quyết quốc vụ xong bèn sắp xếp để đến thăm Phong. Dù Kiến Phi cam đoan hấn không bị thương nặng lắm, thế nhưng tình trạng của Phong bên trong đầu trường vẫn khiến cô không an lòng. Cô thì chẳng sao cả, nhưng thể chất người bình thường sao có thể so được? Tình cảnh nhìn thấy lúc bấy giờ lại khiến cô càng thêm khẳng định hấn bị thương rất nặng, trong lòng vừa áy náy lại vừa lo lắng.

Phong đương nhiên chẳng hiểu được lo lắng của Hân Vũ. Vừa thấy cô đến, hấn vội đưa mắt ra hiệu cho Tâm Du nhường ghế, áy vạy mà cô chị này dường như chẳng để tâm đến gì khác, vẫn ngồi như đinh đóng cột một chỗ, ánh mắt nhìn Hân Vũ chằm chằm.

Hân Vũ càng không hiểu sao Tâm Du lại thay đổi thái độ như thế, lần trước cô nàng này vẫn rất vui vẻ với cô. Cô nhìn Phong đến ngẩng người, lúc này Hạ Dương bên cạnh mới vội vàng ra hiệu, vừa kéo cô vào nhà, vừa bảo người mang một chiếc ghế ra giữa phòng. Thế nhưng Hân Vũ chỉ nhìn chiếc ghế bành một lúc mà không bước đến, ngược lại, cô đến bàn đối diện với Kỳ Phong, tao nhã ngồi xuống. Dường như sau thoáng thất thần thì cô đã lấy lại giọng điệu trước kia, nhẹ nhàng nói: “Kiến Phi bảo anh không bị thương nặng lắm, sao lại ra thế này?”

Phong mắt tròn mắt dẹt nhìn vẻ lo lắng của cô, như chợt hiểu ra gì đó, lại bắt đắ dĩ lườm Tâm Du một cái. Hân Vũ nhìn thấy thế còn tưởng hấn không muốn nói, vội xoay người bảo với Hạ Dương: “Anh về cung lấy một bộ ngọc cốt trị thương mang tới giúp tôi nhé. Sẵn tiện mang một ít thuốc bổ đến đây luôn.”

Hạ Dương nghiêm cẩn cúi chào vâng lệnh. Trước khi bước ra ngoài, anh rất nhanh trí kéo luôn cả Tâm Du đi cùng. Cô nàng này dù phản đối thế nào thì cũng không dám trái ý chủ nhà, đành lẻo đẹo đi theo anh. Mới đó mà cả gian phòng rộng thênh thang ấy chỉ còn Phong và Hân Vũ ngồi đối diện nhau.

Hân Vũ hơi cúi đầu, tay đan đan vào nhau mà không biết nói gì. Phong thấy thế bèn cười nhạt, hấn dùng cánh tay trái băng bó vén mấy lọn tóc của cô sang một bên. Hôm nay cô vẫn xõa tóc dài xuống như thường lệ. Mái tóc mềm mại, đen nhánh rũ xuống bờ vai, vừa đơn thuần lại vừa thu hút đến lạ. Hấn nhìn đắm đắm dải ngọc trang trí trên trán cô một lúc, cất giọng hỏi: “Tay em sao rồi? Đã khỏi chút nào chưa?”

Hân Vũ ngẩng lên, ngập ngừng đáp lời: “Không sao rồi, còn anh thì sao? Hai tay băng bó cả thế kia?”

Dĩ nhiên Kỳ Phong chẳng thể nào nói rằng đây là tác phẩm của bà chị mình. Hấn thấy vẻ lo lắng của cô, đột nhiên lại muốn đùa một chút, bèn làm mặt đau khổ nói: “Hình như lúc ngã xuống bị gãy cả tay rồi. Nghe nói cũng phải vài tuần nữa mới hồi phục lại được.”

“Sao lại nặng như thế chứ?” –Hân Vũ cau mày.

“Không tin thì em cứ thử một chọi với cả bầy ma cà rồng thế đi.” –Hấn hơi bểu môi, chống tay vào cạnh bàn vờ than thở: “Cả đi lại cũng đau áy chứ.”

Ánh mắt Hân Vũ càng khó xử hơn. Cô tự nhủ với lòng, phải tìm cách bù đắp cho hấn mới được.

Từ hôm ấy, thi thoảng Hân Vũ lại đến nhà Hạ Dương xem xét tình hình Kỳ Phong thế nào, có lúc lại dẫn theo cả Kiến Phi hoặc Vân Tình đi cùng. Thế chất Phong khỏe mạnh, lại được tặng nhiều thuốc trị thương như thế, chẳng mấy chốc đã lành lặn rất nhiều, song hấn vẫn bắt Tâm Du băng bó kín mít inh như trước. Mỗi lần gặp thì lại bày trò trẻ con với Hân Vũ. Việc này làm Tâm Du ban đầu cũng còn bực dọc Hân Vũ, sau đó lại thấy thương cô bé con này bị em trai mình gạt, chẳng mấy chốc đã quẳng cơn giận ra sau đầu.

Gặp gỡ lâu ngày, Hân Vũ cũng dần quen thân với nhóm người Tâm Du và Khải Kiệt hơn. Qua đó, cô cũng hiểu đôi chút về bối cảnh những người ngoại quốc này. Tâm Du muốn thăm dò Hân Vũ về đường trở lại thế giới hiện đại, song cô cũng không rõ, đành nói có dịp sẽ đi hỏi Tần pháp sư giúp họ.

Thật ra Hân Vũ vốn trưởng thành ở đảo Rùa, những câu chuyện về thế giới song song cô cũng được thầy Tần giảng cho ít nhiều. Dân gian thường nói, Tần pháp sư là người duy nhất đến thế giới hiện đại rồi trở về, chỉ có Hân Vũ càng rõ hơn, năm đó thầy cô không chỉ trở về một mình, mà còn dẫn theo cả một phái đoàn khác.

Sở dĩ cô biết việc này cũng là cách đây năm năm, sau vụ tai nạn ở bìa vực Tinh Linh, Kiến Phi một mình cưỡi Bé Con đưa cô trở lại đảo Rùa. Vốn Nhân quốc có luật hà khắc với Kẻ biến thể, thế nên Kiến Phi cầu cứu thầy Tần, hy vọng ông cứu cô.

Thời điểm đó, cô lại là đứa học trò duy nhất của Tần pháp sư trên đảo Rùa, dĩ nhiên ông không bỏ mặc cô được. Để Hân Vũ có thể từ từ thích nghi với cuộc sống của một Kẻ biến thể, thời gian đầu ông bào chế rượu huyết thanh cho cô sử dụng. Loại rượu này trích từ máu của các loài động vật huyền bí như Bạch Kỳ mã, vong điểu, lang sư... được pháp chú. Sau đó ông lại thành công trong việc bào chế huyết thạch, đây là một loại dược chất tích tụ đầy đủ thành phần của một sinh vật máu nóng. Một viên như vậy có thể giúp Kẻ biến thể duy trì tình trạng được bảy ngày. Thế nhưng tình hình cũng không đơn giản như vậy. Bởi nguyên liệu huyết thạch là thứ cực kỳ hiếm có, chỉ tồn tại trên đỉnh núi lửa Thánh Hỏa, ngọn núi lửa này lại thuộc quyền trị vì của một vị pháp sư tên tuổi khác. Cứ như thế cũng giúp Hân Vũ cầm cự được năm năm nay.

Giải quyết xong tình trạng thức ăn, Tần pháp sư lại tặng cô một chiếc áo choàng chống ánh nắng mặt trời. Kẻ biến thể không đến mức dị ứng với ánh sáng chói như quỷ tộc thuần chủng, thế nhưng trên phương diện nào đó họ vẫn bị ánh sáng mặt trời gây hại. Nguy hiểm hơn nữa là với một người dị ứng ánh sáng, họ sẽ rất nhanh chóng bị cả loài người nghi ngờ.

Vậy là Tần pháp sư bịa ra câu chuyện Thủy linh cực kỳ dị ứng cả với những luồng sáng nóng, yêu cầu cả hoàng cung phải thay đổi để phù hợp với Hân Vũ thì mới cho cô trở về. Vì việc này, khi cô đến tuổi trưởng thành, cả hoàng cung vẫn còn tất bật thay da đổi thịt, nơi nào cần giăng màn thì giăng màn, cần bít gió thì bít gió, hầu như chỉ để phục vụ ổi mình cô mà thôi.

Lúc bị cắn Hân Vũ chỉ mới mười bốn tuổi, vẫn chưa qua tuổi dậy thì, gương mặt và vóc người đều non nớt. Không hút máu, không động tới ánh sáng thì không nói, nhưng điều cô và Kiến Phi lo lắng nhất là, nếu cô cứ mãi như thế mà không lớn thì thế nào.

Chẳng ngờ Tần pháp sư lại thật sự có cách thật. Mà điều cô càng không ngờ sau lưng ông thầy giáo vẫn hi ha mọi khi của mình lại chất chứa nhiều bí mật đến thế, hơn nữa, ai mà đoán được cũng trên hòn đảo này, trăm năm trước lại có một câu chuyện bi kịch như vậy xảy ra.

Khi đó, cô ngồi trong hầm kín nhìn đăm đăm gương mặt dưới quan tài thủy tinh rất lâu. Cô chưa từng nghĩ, trên thế giới này lại có một người có gương mặt giống cô đến thế, nhưng cô vẫn may mắn hơn rất nhiều, bởi gương mặt ấy đã vĩnh viễn dừng lại ở tuổi lên mười. Rồi cũng từ đó, cô hiểu ra nhiều chuyện. Tại sao thầy Tần luôn ưu ái thiên vị cô, thậm chí còn đối xử với cô tốt hơn cha mẹ ruột. Tại sao thầy lại có thể nhanh chóng tìm ra những biện pháp ứng phó với Kẻ biến thể như vậy, thậm chí ngay cả việc làm sao để phát triển cơ thể, ông cũng nghĩ đến. Cô không thích cô bé đó, như thường lệ một con người chẳng ai lại đi thích một bản sao của mình, thế nhưng trong thâm tâm cô lại rất cảm kích cô ta.

Bởi nếu không có cô ta, Hân Vũ đã không thể có ngày hôm nay. Mà cô còn hiểu rõ hơn nữa là, cô gái đó không đến từ thế giới của cô, cô ta sinh ra ở một thế giới song song cách đó rất xa rất xa, mà theo lẽ thường thì không thể nào đến được, một không gian tưởng như ngược chiều ánh sáng với không gian mà cô đang sống.

Thế nên, ngay từ khi nghe được lời Vân Tinh về nhóm người kỳ lạ này, cô đã nghĩ đến việc mang bọn họ đến chỗ Tần pháp sư. Ông đã cô độc mấy mươi năm rồi, ắt hẳn cũng rất vui nếu tìm được những người có cùng nguồn gốc với cô bé kia.

Dĩ nhiên tâm tư ấy, cô chẳng thể để ai khác biết được.

Hạ Dương được phóng thích với thân phận làm lính gác cổng trước thời hạn, anh chàng vui mừng đến mức quyết định bày tiệc trong phủ. Thật ra anh cũng biết Hân Vũ chẳng có ác ý gì, cô chỉ muốn có một người thân tín âm thầm ở bên ngoài, điều động binh sĩ và quan sát nhất cử nhất động của Thiên Tường mà thôi.

Thế nhưng ngẫm lại mấy ngày đó làm anh cứ cảm thấy oan ức, lúc viết thiệp mời, anh cứ ghi rồi bôi tên Hân Vũ mất mấy lượt mới thôi.

Phủ Hạ Dương tuy không thể sánh với Hoàng cung, nhưng nói cho cùng anh chàng này cũng là một người thích chưng diện. Thế nên chẳng trách được khi trong phủ bày biện bao nhiêu là kiến trúc tinh tế, người hầu kẻ hạ thì như kiến quanh miệng mỡ, cứ thế những sắc màu xanh xanh đỏ đỏ tràn ngập cả đại điện, trông đến mà nhức đầu.

Mối quan hệ của Hạ Dương và Vân Tình mấy năm nay người cả thành đều biết, gần như chỉ còn chờ Hân Vũ đi trước một bước thôi thì họ sẽ nhanh chóng trở thành người một nhà. Thế nhưng Hân Vũ và Vĩnh Hi càng lúc càng thấy không có bước phát triển nào, giờ đột nhiên xuất hiện một Kỳ Phong khiến Vân Tình như bắt được vàng. Cô nàng chỉ thiếu điều muốn trói Hân Vũ lại để gả đi nữa thôi.

Mà lúc yến tiệc này diễn ra thì cái tin Hân Vũ vì Kỳ Phong mà bất chấp tất cả, xông vào đấu trường Định Mệnh đã bay xa khắp các thành rồi. Người ngoài dĩ nhiên không hiểu tình hình, thế nhưng bọn Kiến Phi, Vân Tình, những người đã tận mắt chứng kiến chuyện ở đấu trường Định Mệnh thì làm sao không rõ cho được. Với bản tính buôn chuyện, cả hai chỉ tùm tùm chờ kịch vui xảy ra. Ấy vậy mà đã qua giờ khai tiệc mấy khắc, Hân Vũ vẫn chưa lộ diện trong đại điện.

“Hạ Dương, rốt cuộc anh có viết thư mời Hân Vũ không thế?” –Vân Tình dùng dằng câu giận hỏi. Hân Vũ chưa đến thì bọn họ làm sao mà khai tiệc cho được?

Trước sự bức bách của Vân Tình, Hạ Dương vẫn ngồi tùm tùm cười trên điện. Anh không có râu, nhưng cũng làm ra điệu bộ của mấy gã kể chuyện trong quán rượu, cười đầy ẩn ý: “Chưa tới giờ đâu. Em đợi một lát nữa đi.”

“Một lát là bao giờ?” –Vân Tình cau mày, nhưng cũng đi lệt bệt xuống bàn mình mà ngồi xuống. Ánh mắt Hạ Dương lại nhìn ra tít tắp xa, nhin cười đến đau khổ.

Sự thật đúng như dự đoán của Hạ Dương, Hân Vũ vốn đã đến phủ từ chiều rồi, thế nhưng cô lại mắc kẹt trong gian nhà của Kỳ Phong vì một lý do vô cùng tế nhị: bôn thuốc cho hắn.

“Anh nhanh lên một chút được không? Khai tiệc rồi, mọi người còn đang chờ tôi.” –Hân Vũ cuối cùng cũng không kìm lòng được mà lên tiếng. Cô đặt chiếc thìa thuốc xuống, bất mãn nói.

Thuốc thì đắng, mà cô cứ vừa bôn vừa thổi thế thì biết đến bao giờ.

Kỳ Phong lại đùa rất dai. Hắn thoáng thấy dáng vẻ Hân Vũ thì giương tay lên, vờ nắm lấy chiếc thìa: “Em có việc thì đi đi. Anh tự uống cũng được mà.”

Tuy nói thế, nhưng dáng vẻ hắn lại rất tử thân. Tay vừa cầm thìa lên thì đã mất lực rơi xuống bàn, thử nhặt lên thì lại rớt xuống lần nữa. Hân Vũ liếc thấy, cuối cùng đành khuất phục.

“Ngồi yên đó đi. Tôi đi bảo người lấy một chiếc thìa khác.”

Cô dặn dò rồi đi thẳng một mạch ra ngoài. Trong phủ khá rộng, ban nãy cô lại đuổi hạ nhân ra ngoài hết, lúc này phải đi mãi mới gặp vài người đang tùm tùm trong góc. Cô lấy một chiếc thìa khác, còn cẩn thận dặn người đến báo với Hạ Dương cứ vào tiệc trước, đừng chờ cô.

Chiếc thìa mới đổi có hình một đôi nam nữ đang nhảy múa dưới lửa, trên trời là ánh trăng tỏa sáng. Lúc Hân Vũ đi được nửa đường, nương theo ánh đèn trên hành lang mới thấy được hình vẽ. Cô ngẩn ra giây lát, lại chợt nhớ đến những buổi tiệc ngoài trời luôn có tiết mục này, bất giác khóe miệng lại cong cong.

Trước đây cô không thích tham gia yến tiệc, cảm thấy rất vô nghĩa. Có một lần cùng các triều thần ngắm trăng. Khi đó Vĩnh Hi cứ nắm tay cô, nài nỉ cô nhảy cùng anh ta, cô cũng một mực từ chối. Nhưng chẳng hiểu sao lúc này, đứng dưới vòm trăng sáng, bên kia vọng lại sang sang những tiếng nói cười, đàn tranh tiếng hát rộn rã, cô lại cảm thấy vui vui trong lòng.

Không giải thích được cảm giác đang trào dâng kia là gì, cô đành theo lối cũ, quay trở lại gian nhà của Kỳ Phong.

Pháp lực cô thuộc loại cực kỳ tốt, mặc dù chỉ đi dạo thông thường, nhưng bước chân vẫn bị ảnh hưởng bởi thuật lướt gió, nhẹ nhàng đến mức không ai phát hiện được. Khi cô đứng trước phòng Kỳ Phong thì bên trong đã có ba người khác cùng ngồi đấy. Là Tâm Du, Khải Kiệt và Ngôn Chi chứ chẳng ai khác.

“Thằng nhãi này, bao giờ cậu mới thôi hành hạ con gái người ta hả? Bắt cô ấy dứt thức ăn cho cậu cũng mấy ngày rồi đấy.” –Giọng Khải Kiệt lạnh lạnh vang lên. Vừa nghe nhắc đến mình, bước chân Hân Vũ vốn định bước vào cũng ngừng lại. Cô nghĩ nghĩ, vội nhân lúc chưa ai nhìn thấy mình mà xoay người quay ra ngoài.

“Khó khăn lắm mới có dịp tiếp cận cô ấy. Cậu nghĩ mình buông tha sao?” –Kỳ Phong cười cười đáp. Trước ánh nhìn ngạc nhiên của cô, hần cầm lấy chiếc thìa lúc nãy rơi trên bàn, ung dung ột thìa chè vào miệng: “Chưa kể cô ấy lỡ mình đi bao lâu nay, mình trả thù lại một ít thì đã sao?”

“Căn bản là tay cậu không còn vấn đề, vậy mà còn bắt người ta ngồi chăm sóc cho cậu, bón thuốc cho cậu. Chẳng qua cậu sợ lộ vết thương thì sơ hở thôi, chứ không thì hẳn việc thay băng cậu cũng bắt cô ấy làm rồi.”

Phong gõ gõ đầu: “Chậc, sao cậu nói câu nào câu đó trúng tim đen mình thế hả?”

Tâm Du đang ngồi ở chiếc ghế bành bên cạnh, lúc này vừa bóc hạt dưa vừa nhàn nhạt lên tiếng: “Thử thách con bé một chút cũng tốt mà. Nhưng chị thấy cái gì cũng được, nấu ăn thì không ổn. Để làm dâu nhà ta thì cần phải sửa đổi một chút.”

“Chị làm như chị nấu ngon lắm vậy?” –Phong khoanh tay, hất hàm bênh vực –“Vợ em nấu ăn vẫn khá khẩm hơn chị nhiều lắm đấy nhé.”

Càng nghe càng thấy khó chịu, Hân Vũ cắn môi, quyết định xoay người bỏ đi. Thế nhưng có lẽ do cơn giận kiềm chế cảm xúc, bước chân cô lại không được thanh thoát như bình thường, Kỳ Phong thoát cái đã nghe được. Mặt hần biến sắc, vội vã chạy theo cái bóng đang dần biến mất kia.

Trong phủ Hạ Dương vốn rộng. Phía sau khu nhà Phong ở là một chiếc hồ, trên mặt hồ có cây cầu đá nhỏ nhấp nhô bắc ra mái đình bỏ hoang. Phong tìm quanh quẩn một lúc mới nhìn thấy bóng dáng kia đang ngồi vắt vẻo trên thành cầu. Bóng trắng tinh khiết vời vời lồng dưới mặt hồ, hất lên nửa gương mặt cô một màu trắng dã lạnh lẽo yêu mị. Đôi chân trần cứ thế thoải mái thả xuống mặt hồ long lanh nước, khuấy động trên mặt hồ những vòng tròn đồng tâm nho nhỏ, dần dần lan xa đến vô tận. Đôi mắt cô cứ hờ hững nhìn đắm đắm xuống mặt nước như thế, tóc dài lơ lững bay trong gió, cũng chẳng biết là suy nghĩ gì.

Biết cô phát hiện mình đã đến nhưng lại không có phản ứng, Phong mới ho nhẹ một tiếng, đoạn cũng bước lên cầu, bắt chước theo cô buông hai chân xuống mặt nước. Im lặng rất lâu lại không nghe thấy cô lên tiếng, hần bèn mặt dày nói: “Anh xin lỗi.”

Hân Vũ không vội đáp lời, chỉ nhàn nhạt nhìn cánh tay băng bó của hần. Phong ngượng nghịu, đành dùng tay không vừa xé vừa tháo băng ra. Đến lúc cánh tay chỉ còn nhìn thấy làn da ứng hồng vừa kéo da non hần mới bằng lòng dừng lại, chìa ra trước mặt cô.

Cô cũng chỉ thoáng nhìn một chút, môi hơi mím lại, bật ra thành tiếng: “Lần sau đừng làm vậy nữa.”

“Ừm.” –Nghe cô nói thế, hần vội gật đầu. Có cho tiền lần sau hần cũng chẳng dám. Chẳng ngờ lại nghe thấy cô thờ ơ nói tiếp.

“Làm vậy tôi sẽ rất lo lắng.”

Quả tim đang yên tĩnh của hần chẳng mấy chốc lại vì câu nói này mà loạn nhịp. Hần hơi ngẩng lên quan sát nét mặt cô. Đôi mi dài lúc này hơi cúp xuống, nhưng lại không có dáng vẻ gì là đang đùa. Hân Vũ cũng chẳng phải loại người thích đùa như thế bao giờ, tuy nhiên trước nay cô cũng không nói thẳng lòng mình. Việc này khiến hần có chút không quen.

Trong hồ rất lạnh lẽo, lại thêm vài cơn gió chậm rãi thổi tới, khe khẽ đập vào tán trúc phát ra những tiếng như mời gọi. Thi thoảng, từ phía đại điện lại vọng về tiếng nhạc reo vui âm ỉ. Lúc chạy ra ngoài Phong vốn vội nên chỉ mặc đúng một chiếc áo mỏng tang. Hần cảm thấy hơi lạnh, lại xoa hai tay vào nhau nhìn cô dò hỏi: “Em không sang bên đó sao?”

“Cũng không cần thiết.” – Cô cười nhạt nhòa. Lần đầu tiên mới ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh. Trong khoảng khắc thoáng nhìn thấy vẻ dịu dàng như nước ấy, đột nhiên hẳn lại nghĩ đến những bông sen trắng toát trôi nổi giữa hồ kia. Sóng nước dập dềnh đập lên cành lá, thế nhưng nước đẩy đến đâu, hoa sen vẫn trôi nổi đến đó, tuy rằng bấp bênh vô định, nhưng lại không bao giờ bị khuất phục.

Hắn không kìm lòng được, lại dùng tay vuốt lên mái tóc mềm mại khê khàng buông xuống kia. ‘Không cần thiết’, bởi sự có mặt của cô cũng có ảnh hưởng chi phối với mọi người. Không có cô, họ cũng có thể vui vẻ hết buổi tiệc mà thôi. Nếu miễn cưỡng ép bản thân mình không vui mà lại không có tác dụng gì, cô cũng chẳng thừa hơi đi làm.

“Nói một chút về hồi nhỏ của anh cho tôi nghe đi.” – Cô đột nhiên lên tiếng – “Anh và chị Du, cả Khải Kiệt nữa, lúc nhỏ chắc vui vẻ lắm.”

“Cũng không có gì đặc biệt, hai người đó toàn bắt nạt anh cả thôi.” – Hẳn gãi gãi tai, ngưng ngưng nói – “Nhưng lúc nhỏ anh lại rất thích mặt trắng. Anh luôn nghĩ, chỉ có mặt trắng mới lẳng lẳng đi theo mình, nhưng lại không bao giờ chọc ghẹo mình. Trắng mới là người bạn tốt nhất. Sau đó lớn lên một chút, anh lại cảm thấy, trắng chắc hẳn là một hiệp sỹ trên trời được phái xuống để bảo vệ mình. Nói không chừng anh chính là hoàng tử ở một thế giới khác không chừng.”

Hân Vũ nghe vậy cũng không tránh ý cười lan tỏa: “Anh nghĩ vậy thật à?”

“Đối một câu anh nhảy xuống nước tức thì cho em luôn đấy.” – Hẳn tủm tỉm cười, lại nói thêm vào – “Với điều kiện là em nhảy xuống cứu anh nhé. Em biết là anh kỹ thủy thế nào rồi mà.”

“Anh cứ nhảy xuống chết đi.” – Giọng cô lạnh nhạt, không có vẻ gì là đang đùa.

“Trong pháo đài ai đã nói với anh rằng ‘Nếu anh chết rồi thì cô ấy phải làm sao’ còn gì? Anh chắc rằng em sẽ không để anh chết. Đúng không?”

Phong đáp lời, lại dựa đầu vào cổ cô cọ cọ. Mấy ngày nay Hân Vũ cũng đã quen với thói biểu cảm chẳng quan tâm đến ai này của hẳn nên cũng tùy ý. Cô cảm thấy chẳng khác gì mình vừa nhận nuôi một đứa con to xác vậy. Ánh mắt cô lại nhìn xuống mặt hồ dờn dợn sóng, nhớ đến câu chuyện hẳn vừa kể, khóe môi lại giương lên cao.

“Kỳ Phong, sao anh lại thích tôi?” – Câu hỏi này cô đã tự hỏi lòng lâu lắm rồi.

“Anh nói thật, em không được bỏ anh nhé.” – Hẳn xoay người, ra điệu bộ nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô – “Từ lần đầu nhìn thấy em anh đã biết rằng em rất giàu có rồi. Lấy em anh sẽ được bao nuôi cả đời.”

“Anh đúng là một người rất có lý tưởng.” – Cô nhướn mày, không tin, song cũng không phản bác.

“Nói thế cũng không đúng. Từ hồi còn nhỏ xíu đã có một lý tưởng rất lớn rồi. Lý tưởng đó là tìm được một cô gái thật giàu có lại hết lòng hết dạ yêu anh, sau đó cô ấy sẽ nuôi anh cả đời.”

Phong vốn chỉ định nói đùa trêu Hân Vũ mà thôi, nào ngờ cô lại ra vẻ suy nghĩ thật. Mất cả nửa ngày, dường như tính toán xong, cô mới vỗ vỗ vai hẳn: “Ừ, vậy anh cứ đi theo tôi đi. Tôi sẽ nuôi anh .”

“Không phải em nghĩ thật đấy chứ?” – Thái độ này làm hẳn tái mặt hẳn. Sao cô lại chẳng có chút đầu óc hài hước gì ấy nhỉ?

Hân Vũ lại không đáp lời, chỉ chậm rãi đứng lên mang giày vào. Trước mặt hẳn, cô vẫy vẫy vạt áo choàng cho sạch rồi lại bình thần đi một mạch về đại điện.

“Này, em chưa trả lời anh mà. Em không phải nói thật đấy chứ?”

Phong hốt hải xách giày đuổi theo. Gió lạnh tạt xuyên quá làn áo mỏng mà hẳn cũng chẳng để ý, cứ thế chân trần chạy sau cô. Đột nhiên Hân Vũ ngừng bước, đôi mắt sáng trong lại quan sát người đang vội vã chạy đến. Trong một khắc ấy, cô đột nhiên cảm thấy dường như, tất cả ánh sáng của thế gian này đang bay về phía mình.

—Hết chương 17—

18. Chương 18: Thủy Thành

Kỳ thực có một số việc, bản thân cậu ta cứ khăng khăng đi tìm lời giải đáp, hóa ra cũng chỉ là làm chuyện bao đồng.

Thiên Tường trở về quý tộc chẳng bao lâu thì cuộc sống tất bật ở Lam Thành lại quay về như cũ. Nơi đây là trung tâm chính trị của Nhân quốc, hàng ngày phải tiếp nhận rất nhiều công văn từ khắp nơi gửi về khiến của những người trong hoàng tộc gần như không kịp thở. Thế nhưng, những ngày này dường như lại đánh dấu một bước chuyển giao quyền lực bất ngờ ở Lam Thành, khi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Hoàng đế vừa khỏi bệnh ra lệnh tiếp quản toàn bộ công văn. Cùng với quyết định này, quyền hạn tối cao trong ba năm vừa qua của Hân Vũ xem như đột ngột biến mất. Mà ngạc nhiên hơn nữa là, Hoàng đế lại giao phần việc lẽ ra phải thuộc về cô cho Vân Tình.

Vân Tình cũng không hiểu ý của Hoàng đế, nhưng bắt buộc dĩ đành phải nghe theo. Mấy năm nay đôi khi Hân Vũ rời khỏi thành, cô cũng phải đứng ra gồng gánh không ít, thế nhưng đa số cũng đều nhờ Hạ Dương và Kiến Phi ở phía sau hỗ trợ cả. Lần này cùng với quyết định của Hoàng đế, cả quyền hạn của hai người kia cũng bị giảm dần, thậm chí Hạ Dương còn được lệnh mau chóng quay lại trấn thủ Thanh Thành. Loạt sự kiện liên tiếp này càng lúc càng khiến hoàng cung Lam Thành nhấp nhỏ không yên.

Theo lời hướng dẫn của cung nhân, Hân Vũ chậm rãi bước qua hành lang hẹp, thấp thoáng con đường đến thư phòng Hoàng đế. Sau khi được liệu điều chế xong, sức khỏe Hoàng đế đã khôi phục rất nhiều, tuy vậy do tuổi cao nên vẫn chọn ở những nơi ấm áp một tí. Thư phòng ông nằm sâu dưới tầng hầm hoàng cung, giăng rất nhiều đèn lồng và nến, bên trong còn có một lò sưởi nhỏ âm ỉ cháy khiến Hân Vũ vừa bước vào đã cảm thấy áp lực.

Hoàng đế đang đứng cạnh bàn sách. Toàn bộ công văn đều được chất thành chồng ngắn gọn, xếp ngay ngắn bên dưới chân bàn. Lúc này mặt bàn chỉ trải một mảnh giấy lụa dài khoảng một thước. Thấy Hân Vũ đến, cây bút lông trong tay Hoàng đế cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục chuyên chú đặt lên nó những đường nét tinh tế khác.

Hân Vũ cúi người hành lễ, mắt cô hơi lướt qua mảnh giấy trên bàn. Vốn cô thích viết bằng bút lông, cũng cảm thấy việc vẽ chữ thư pháp thế này rất tốn thời gian, chẳng hiểu sao các triều Hoàng đế loài người đều rất thích. Sau khi thầy Tần từ thế giới kia về, ông mang theo rất nhiều trò kỳ dị để thư giãn. Thú vui thanh nhã này cũng là một trong số đó.

Mấy năm qua, phần lớn thời gian Hoàng đế đều nằm trên giường bệnh, giờ đây bỗng dưng nhìn thấy ông khỏe mạnh, đôi mắt sắc sảo chờ đợi mình, cô vừa mừng rỡ, vừa cảm thấy không quen.

“Hân Vũ, cha chuyển giao quyền của con có Vân Tình, con có giận cha không?” – Hoàng đế rút cuộc cũng vẽ xong chữ trên bàn, ngồi xuống hài hòa nhìn Hân Vũ. Người ở Nhân quốc đều không nuôi râu, thế nên dù đã ngoài tứ tuần, nhưng thoát trông Hoàng đế vẫn còn rất trẻ, ngũ quan thanh tú được chăm sóc chu đáo lúc này càng ưa nhìn hơn rất nhiều. Hân Vũ đang chăm chú nhìn cuốn giấy, vừa được nhắc đến vội cúi người: “Thưa cha, con không dám.”

“Vậy con đoán thử xem tại sao cha phải làm vậy?”

Hân Vũ nghĩ nghĩ: “Có phải cha e ngại chuyện của Thiên Tường không?”

Những lời Thiên Tường nói trên đại diện thoát trông có vẻ vô thường vô phạt, nhưng rất nhiều triều thần đều tham dự buổi yến tiệc đó, làm sao có thể giấu diếm. Chẳng mấy chốc lời đồn đã lan khắp Lam Thành, thậm chí có người còn hoài nghi Hân Vũ có phải đã trở thành Kẻ biến thể hay không. Tuy cô nắm binh quyền trong tay, tận lực cai trị vương quốc, nhưng hành tung lại rất bí ẩn, lại từng có lời đồn cô e ngại ánh sáng mặt trời. Một đồn trăm, trăm đồn ngàn, tuy e ngại thế lực của Hoàng gia nhưng đây vẫn là câu hỏi âm ỉ trong lòng dân chúng loài người.

Hoàng đế cau mày, nhìn cô một thoáng, đoạn ông phát tay chỉ vào mấy chữ nguệch ngoạc trên bàn, nhẹ giọng: “Con biết đây là chữ gì không?”

Hân Vũ tuy sống cùng Tần pháp sư mười mấy năm, các dạng ngôn ngữ đều được thầy nói qua nhưng lại không có hứng thú. Vì thế cô chỉ có thể phân biệt được từng loại chữ để hiểu tường tận trong đó thì vẫn

chưa thể. Cô ngượng ngừng lắc đầu.

“Đây là một trong rất nhiều loại chữ viết mà trước đây Tần Pháp sư đã trao đổi với cha.” –Hoàng đế cười, thân mật vẫy tay bảo Hân Vũ lại gần –“Đây là chữ ‘Nhẫn’”

Cô lướt nhìn ký tự trên bàn, gật đầu ra hiệu rằng mình đã hiểu.

“Chuyện Thiên Tường nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Chỉ là hiện giờ đang là thời điểm mọi người tập trung sự chú ý nhiều nhất, nếu tiếp tục để con tiếp quản thì sẽ khiến một số bậc quan viên muốn chĩa mũi dùi vào con. Cha nghĩ, thời gian này con cứ kiên nhẫn chờ đợi. Vài tháng nữa khi lời bàn tán qua rồi, lúc đó con trở lại thì sẽ chẳng ai dám nói những nói cuội nữa.”

“Vâng, con biết rồi.”

Cô biết, loại tin đồn này là tối kỵ đối với hoàng tộc. Thật ra muốn trấn an lòng dân cũng không mấy khó, trước đây cũng có tiền lệ. Lần đó có một vị hoàng tử bị nghi ngờ là Kẻ biến thể, anh ta đã tự nguyện giam mình giữa quảng trường Thời đại ở trung tâm Lam Thành. Mỗi ngày ngoại trừ thức ăn ra thì không nhận thứ gì khác. Cứ thế sau mười ngày, hoàng tử an lành trở ra mà lời đồn cũng không cánh mà bay.

Thật ra cô nghĩ, nếu cha cô muốn cô làm thế, cô cũng chẳng có lý do gì từ chối. Nhưng chuyện này không chỉ liên quan tới an nguy của cô, mà còn là thể diện của cả hoàng tộc. Vả lại tuy Hoàng đế không nói ra, nhưng ông là dạng người nào? Trị vì một vương quốc hơn hai mươi năm, hằn trong lòng ông cũng ít nhiều nghi ngờ.

Có điều bởi gì ông lại dùng cách thức vòng vo như thế để bảo vệ cô, khiến cô càng cảm thấy cảm động hơn.

Hoàng đế dường như cũng hiểu ý cô, nở một nụ cười hiền hòa: “Con biết không, chữ ‘Nhẫn’ này căn bản là được ghép từ chữ ‘Đao’ và chữ ‘Tâm’. Một con người thật sự muốn nhẫn nại, cho dù đối mặt với bất kỳ việc gì, cho dù là chịu nỗi đau dao khoét vào tim, vì mục đích cuối cùng của mình cũng có thể kiên trì vượt qua được. Đây chỉ là một chút trắc trở trong đoạn đường sau này của con mà thôi.”

Hân Vũ không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười với ông.

Đối với việc tước quyền tạm thời của Hân Vũ, các quan lại tuy rất bất ngờ nhưng cũng không dám có ý kiến gì. Ngược lại Hân Vũ bao năm nay đều dồn toàn lực cho việc triều chính, đột nhiên lại rỗi rãi như thế thật sự khiến cô không quen chút nào.

Vân Tình bỗng bị đẩy ra trước biển lửa, lại sắp phải xa cách Hạ Dương, thế nên cứ cách vài ngày là cô nàng lại chạy đến chỗ Hân Vũ than thở. Hân Vũ không có biểu lộ gì đặc biệt, đôi khi đóng góp vài ý kiến trong việc trị quốc an dân, còn phần lớn thời gian chỉ ngồi yên lắng nghe. Những việc như thế cô cũng dần quen rồi.

Thời gian cứ thế nhàn nhạt trôi, Lam Thành cũng dần bước vào những ngày đầu của tháng mưa rả rích.

Hôm ấy Kiến Phi có việc đến tìm Hân Vũ, anh lang thang hết gần hết cung điện, hầu như hỏi thăm mọi cung nhân mà chẳng ai biết cô ở đâu. Cuối cùng thế nào lại được một tiểu yêu hướng dẫn đi thẳng đến nhà bếp trong cung. Lúc nhìn thấy cô đang ngồi hun lửa trong lò, bên cạnh là vài tiểu yêu khác nhắng nhít xung quanh, chẳng biết sao anh lại toát mồ hôi lạnh.

Kiến Phi ngẫm nghĩ, quyết định bước ra ngoài hành lang, nhắm mắt lại mười phút rồi mới lấy lại bình tĩnh trở vào bếp. Lúc này lửa đã nhá nhem cháy trong lò. Vài tiểu yêu thấy thế thì vội vỗ tay hoan hô. Hân Vũ vừa dùng tay vén mớ tóc rối trên mặt ra, cũng nở nụ cười nhìn thành quả trước mặt. Chẳng hiểu sao trong giây phút ấy, Kiến Phi lại có một cảm giác lạ lẫm dâng lên trong lòng.

Vốn anh không mấy ngạc nhiên trước quyết định của Hoàng đế. Anh nghĩ, trong thời điểm hiện tại ngược lại đó cũng là một cách để bảo vệ an toàn cho cô. Thế nhưng thâm tâm anh vẫn lo lắng. Hân Vũ trải qua mấy năm nay thế nào, anh càng hiểu rõ hơn ai hết. Nếu bất cô đột nhiên rơi vào tình trạng ‘không làm gì cả’, làm sao cô có thể chịu đựng nổi.

Ấy vậy mà, lúc này cô gái trước mắt anh lại đang nở nụ cười thật tươi, đứng trong gian phòng mà một cô công chúa như cô không nên có mặt, xung quanh còn rất nhiều tiểu yêu khác ve vẩy xung quanh. Đột nhiên anh cảm thấy, cô thế này cũng không tệ như anh tưởng.

Hân Vũ rút cuộc cũng nhận ra sự có mặt của Kiến Phi. Nét cười trong mắt càng rạng rỡ hơn, cô giao lại vá thức ăn ột tiểu yêu rồi bước ra ngoài chào anh. Trên má cô vẫn còn dính một ít tro than. Cô dùng tay cọ cọ, thế nào lại khiến vết lem lan ra nhiều hơn. Anh thấy thế cũng chẳng buồn nhắc.

Bên cạnh bếp tiếp giáp với một cánh rừng ăn thông đến tận lưng chừng núi. Sát đó lại có một dòng thác chảy dài. Càng đến gần, tiếng nước đập vào ghềnh đá lại càng rộn rã hơn. Khoảng trống dưới bờ thác này cũng là nơi trước đây Kiến Phi và Hân Vũ thường ngồi, người ngoài rất hiếm khi lui tới.

Vài giọt nước bắn vào người bọn họ, khiến những vệt nhọ nhám trên mặt Hân Vũ càng lem luốt. Rốt cuộc Kiến Phi cũng không nhịn được, đành giương tay sang lau cho cô, giọng điệu trách móc: “Sao lại khiến bản thân mình thế này? Em muốn ăn gì thì cứ bảo bọn tiểu yêu làm là được rồi, cần gì phải nghịch như thế?”

Hân Vũ cười cười, lại đưa mắt sang nhìn một bầy tiểu yêu đang bận rộn ở gần gian bếp xa xa. Tiểu yêu vốn là một loại sinh vật có hình dạng khá giống tinh tinh, đầu bồm xồm, muỗi khoằm, mắt và mắt đều tròn xoe. Bọn chúng có râu dưới cằm và nước da thì xám ngoét, tay chân có năm ngón dính màng, trên đỉnh đầu lại có một cái đĩa hình bầu dục đựng nước. Trước đây hầu hết chúng đều sống trong rừng phía sau hoàng cung, sau đó một thời gian lại bị các Hoàng đế thuần hóa. Do chúng rất khéo tay nên còn được nhận vào làm việc trong bếp hoàng cung hoặc các gia tộc quyền quý khác, cũng từ đó mà con người rất ít khi vào bếp. Những việc này phần lớn đều giao cho tiểu yêu làm cả.

“Rảnh rồi nên muốn học hỏi chút ít. Còn anh sao lại đến đây? Không phải gần đây có nhiều công sự phải giải quyết lắm sao?”

“Tự nhiên nhớ đến em thôi.” – Kiến Phi nằm xuống tảng đá trơn nhẵn trên rìa xuống, lưng lại cọ cọ. Anh vốn thường có những hành động kỳ quái như thế, Hân Vũ cũng chẳng chấp. Cô hơi vén váy lên, lại cởi giày thả hai chân vào nước, để làn sóng dịu dàng vuốt ve da bàn chân nhỏ bé của mình. Đây cũng là cảm giác cô thích nhất mỗi khi đến đây.

“Có thời gian thì đừng làm những chuyện linh tinh nữa, hay là em về đảo Rùa một chuyến đi. Xem như đi du sơn ngoạn thủy cũng được. Lần nào anh đến đây Tần Pháp sư cũng nhắc em cả.”

“Ừ, em cũng định vài ngày nữa sẽ về. Dù sao cũng phải thông báo với thầy về chuyện của Nam Tinh.” – Hân Vũ khẽ gật đầu, lại đột nhiên ngừng lên – “Không phải đột nhiên anh nảy sinh lòng tốt thương cảm thầy em thế chứ?”

Kiến Phi không vội đáp, nghiêng người sang nằm đối diện với cô. Trên tảng đá mềm mại trải dài dưới ghềnh đá, bóng dáng một nam một nữ ở cạnh nhau bất giác lại khiến anh cảm thấy ngơ ngẩn. Anh nhìn kỹ cô, thật lâu mới tiếp lời: “Anh vừa nhận được thư của Vĩnh Hi.”

“Anh ấy thế nào rồi?”

“Còn thế nào nữa chứ? Dĩ nhiên là tức điên lên được. Tin đồn về em và Kỳ Phong đã lan truyền khắp vương quốc rồi. Cả mấy đứa nhóc trong ngõ cũng biết công chúa của họ và tên thanh niên ngoại quốc kia thắm thiết thế nào, cùng sống cùng chết ra sao. Dù sao Vĩnh Hi cũng chờ đợi sáu năm, giờ đột nhiên lại nghe được mấy tin đồn như thế, đến thánh thần còn phải giận nói chi đến cậu ta.”

“Ừm, Em cũng đoán được là sẽ xảy ra tình huống này.” – Hân Vũ điềm nhiên đáp.

“Có hối hận không?”

“Tại sao phải hối hận? Nếu quay lại thời điểm đó một lần nữa, em cũng sẽ quyết định như vậy. Còn anh, có hối hận không?”

“Sao anh phải hối hận? Anh có phải em đâu chứ?”

Kiến Phi lại cọ cọ người vào tảng đá, động tác này khiến vạt áo khoác anh rơi xuống nước, ướt cả một mảng, thế mà anh vẫn thờ như không thấy. Hân Vũ thấy thế phì cười, tiện tay kéo lên giúp anh: “Đừng vờ nữa. Em biết anh đã nói tốt cho Kỳ Phong trước mặt cha, việc này còn khiến Vĩnh Hi nổi giận đòi cắt đứt với anh.” – Cô hơi nghiêng đầu, vẻ khó hiểu – “Anh không phải nói mình là anh em tốt của anh ấy sao? Sao lại làm vậy?”

Cuối cùng Kiến Phi cũng thôi không giả vờ khó hiểu nữa, anh ngồi thẳng dậy khoanh tay ôm gối, thở dài đáp: “Vĩnh Hi giận một thời gian lại thôi ấy mà. Còn hạnh phúc của em lại là chuyện cả đời.”

Hân Vũ nhìn nhìn anh, ra hiệu cho anh nói tiếp.

“Anh cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế. Thật ra đặt lên bàn cân mà tính, giữa Kỳ Phong và Vĩnh Hi, anh chắc chắn sẽ giúp đỡ Vĩnh Hi. Nhưng giữa Vĩnh Hi và em, anh sẽ chẳng suy nghĩ gì mà chọn em. Trước đến giờ vẫn luôn là như thế. Anh chỉ mong em có thể vui vẻ, hạnh phúc mà sống. Nói cho cùng thì em cũng chẳng thể vì cái vương quốc này cả đời được. Anh cảm thấy cuộc sống này quá dài, nếu có một người ở bên cạnh em, em sẽ không thấy cô đơn nữa.”

Hân Vũ lẳng lặng nhìn Kiến Phi thật lâu, mãi sau mới lên tiếng: “Đừng nói rằng anh đang nói thật nhé. Em sẽ bị cảm động đấy.”

“Nếu em bị cảm động thì bổng lộc của anh có được tăng không?”

“Bây giờ em đâu có quyền đó.”

“Thôi nào, trước sau gì cũng có ngày em nắm lại quyền thôi. Mà anh đã nói thật với em rồi đấy, rốt cuộc em có chịu nói thật với anh không? Em đang định nấu gì thế?”

Hân Vũ nghiêng đầu, xem như không nghe lời anh vừa lải nhải. Kiến Phi lại chẳng chịu thua, một mực đòi kéo áo Hân Vũ bắt cô nói cho bằng được mới thôi. Cả hai cứ kỳ kèo mãi như thế, rốt cuộc Hân Vũ cũng đành chịu, phải lúi anh trở về nhà bếp. Bấy giờ chiếc nồi đất trên bếp đã sôi sùng sục, Kiến Phi không còn cách nào khác ngoài việc tiêu tốn thời gian ngồi ngoài đợi cho cô thực hiện xong phần công việc trong lúc rỗi rãi của mình.

Đến chiều thì mọi thứ cũng đã xong. Hân Vũ cho tất cả vào một túi nhiệt, xách theo ấm mặc kệ Kiến Phi lẻo đẻo theo sau đi một mạch ra bên ngoài cung. Giữa đường lại gặp phải Đình Nguyên và Vân Tình đang bước đến, biết được là Hân Vũ lần đầu nấu ăn cũng háo hức đi cùng. Về mặt Hân Vũ lúc ấy phải nói rằng còn tốt hơn cả bầu trời đêm ba mươi nữa.

Điểm đến của họ là một quán thức ăn vặt trong thành. Quán có cái tên với những ký tự rất lạ: ‘Hello’. Có lần Hân Vũ hỏi Kỳ Phong tại sao lại đặt cái tên lạ lùng như thế. Hân Vũ giải thích rằng đây là một ngôn ngữ thông dụng ở thế giới của hắn. Nếu là người từ thế giới đó đến thì hắn là sẽ nhận ra được. Thế nhưng Khải Kiệt đợi ở đây cũng rất lâu rồi mà vẫn chưa tìm được manh mối nào.

Lúc bước vào quán thì khách khứa khá thưa thớt, chỉ có Ngôn Chi đang tính sổ ở quầy tính, còn Kỳ Phong, Khải Kiệt và Tâm Du lại ngồi trong góc, mỗi người cầm trên tay những mảnh da khô cứng được cắt tĩa gọn gàng, chơi trò chơi rất kỳ lạ mà Hân Vũ chưa nhìn thấy bao giờ. Hân Vũ mím môi, rốt cuộc cũng phải gọi lên thành tiếng. Vốn cô muốn chia sẻ riêng với mỗi mình Kỳ Phong, nhưng dựa vào tình huống này thì bọn Kiến Phi cũng chẳng để cô yên. Nếu trước sau gì cũng bị định tội thôi thì cứ gờ đầu chịu báng vậy.

Hầu như khi biết đây là Hân Vũ xuống bếp, mắt tất cả mọi người đều sáng như sao trời, nhanh chóng tìm mỗi người một chén đặt dài bước bàn háo hức nhìn cô. Thế nhưng chẳng mấy chốc, sau thìa đầu tiên thì ánh mắt tò mò ấy cũng bay biến đi đâu mất, nhường chỗ về mặt ngưng ngáp.

Hân Vũ dĩ nhiên nhận ra ngay sự biến đổi đó, cô quan sát ánh mắt mọi người, sau cùng quyết định thẳng thừng nhìn Ngôn Chi, người có vẻ là ăn ngay nói thật nhất trong cả bọn: “Khó ăn lắm sao?”

Bị hỏi trực tiếp, về mặt Chi miễn cưỡng há ra rồi lại khép lại, vô ý liếc sang nhìn Vân Tình đối diện. Dù cô cũng chẳng thân thiết gì với Vân Tình, nhưng thấy cô nàng liên tục lắc đầu ra ám hiệu như thế cũng hiểu được chút chút, bèn cắn răng dối lòng: “Không đâu. Ngon lắm, chỉ vì hôm nay thức ăn trong quán còn thừa khá nhiều, lúc này vừa ăn xong, bây giờ vẫn còn rất no.”

Lý do này suýt chút khiến Tâm Du vỗ tay khen hay, thiếu chút nữa là đã bỏ ngay thìa xuống, sau lại thấy Kỳ Phong đang đăm đăm nhìn mình mới chột dạ, vội cầm cúi nhét mấy phần còn lại vào miệng.

“Thôi được rồi, mọi người không cần phải giả vờ nữa.” –Hân Vũ đương nhiên là nhận ra ngay vấn đề, vội lên tiếng –“Tôi biết mình nấu không ngon. Nếu không ăn được thì không cần phải ăn.”

Không khí trên bàn ăn thoáng trầm mặc. Tuy rằng Hân Vũ nói thế, nhưng mọi người lại chẳng thấy tỏ phào chút nào, chỉ thiếu chút nữa là cắm mặt vào bàn ăn. Giữa tình thế đó, đột nhiên Kỳ Phong lại ngồi thẳng dậy, chìa chiếc chén trống rỗng về phía Hân Vũ, giọng thản nhiên nói: “Ai bảo là không ngon chứ? Chẳng qua họ ở thế giới của anh, không hợp khẩu vị thôi. Ngược lại từ nhỏ anh đã thích ăn nhạt. Chén súp này anh ăn rất vừa miệng. Còn nữa không, anh muốn ăn nữa.”

Tuy Hân Vũ vẫn không mấy tin, nhưng ánh mắt lại thấp thoáng nét cười: “Anh nói thật sao?”

“Thật, anh dối em làm gì?”

“Trong bếp còn một ít, để tôi đi lấy cho anh.”

Thấy bóng dáng Hân Vũ biến mất sau bếp, những người còn lại mới mừng rỡ buông chén xuống, nhìn Kỳ Phong đầy cảm kích. Ái khó khăn này xem như họ vượt qua được rồi.

Vốn nồi súp sữa dê này là nấu cho Phong, chỉ cần hần khen ngon thì ý kiến của họ đều không có giá trị gì nữa.

Tâm Du cười cười, chẳng ngại ngần gì mà sốt toàn bộ phần súp trong chén mình sang cho Kỳ Phong. Khải Kiệt cau mày, nhìn vào nước trong chén một lúc rồi lại liếc nhìn vẻ thản nhiên của cậu bạn, khóe mi cau lại càng thêm chặt. Trong khi đó, phía góc cuối cùng của bàn, Đình Nguyên vẫn lẳng lặng nuốt thìa súp xuống, chua chát dâng lên đầy trong lòng.

Chẳng ngờ, lúc Hân Vũ quay lại, trước cửa quán đã xuất hiện thêm một người nữa. Hân Vũ thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn tiếp tục đặt chén súp nóng xuống trước mặt Kỳ Phong. Cô xoay sang, nhìn Diệp Y đầy khó hiểu: “Không phải em đến núi Tiên Tri sao? Sao lại quay về?”

Cô gái vừa đến quả nhiên là Diệp Y thật. Cô công chúa này vẫn có phong thái hệt như lần đầu tiên Kỳ Phong nhìn thấy, nhưng trên trang phục xanh lục vốn mềm mượt bấy giờ lại mang theo dấu vết bụi bặm, giống như vừa vượt một quãng đường xa trở về. Cô chẳng để ý đến Hân Vũ, chỉ đi một mạch đến trước mặt Đình Nguyên: “Anh về Lam Thành sao lại không báo cho em biết?”

Sự có mặt của cô gái lạ này khiến không khí trong gian nhà bắt giác trầm xuống. Tâm Du luôn là người nhanh trí nhất, vội giả vờ thu dọn chén rồi kéo tay Ngôn Chi đi một mạch ra sau bếp. Ít phút sau đó cả Khải Kiệt cũng lẳng lặng đi theo. Nói cho cùng nếu đây là việc của hoàng tộc, bọn họ cũng không tiện góp phần vào.

Kỳ Phong thì ngược lại, vẫn thản nhiên nhâm nhi thìa thức ăn trong chén. Tay hần đã tháo băng được mấy ngày, vết thương ở cổ tay cũng lành lặn hẳn, nếu lúc này bảo hần chiến đấu cũng chẳng thành vấn đề. Hần không muốn xen vào quá nhiều thứ, thế nhưng những chuyện liên quan đến Hân Vũ thì lại rất hứng thú muốn biết.

Mà ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà lúc này đều dán vào chàng trai đang ngồi trong góc kia.

Đình Nguyên đặt chiếc chén trắng trên bàn, nhìn đăm đăm vào Diệp Y: “Anh làm gì cũng phải có nghĩa vụ báo cho em sao? Công chúa?”

Tiếng gọi công chúa này dường như khiến Diệp Y rất khó chịu. Cô loay hoay muốn nắm chặt tay Đình Nguyên, anh lại vội ra: “Có gì thì nói ở đây đi. Chúng ta cũng chẳng có chuyện riêng gì cả.”

“Được, vậy chuyện xảy ra ở Yên Thành, không lẽ anh cũng muốn em nói ở đây?” –Diệp Y nghiêng rặng, thốt lên từng từ, ánh mắt lại nhìn đăm đăm về phía Hân Vũ –“Trước mặt chị ấy?”

Sắc mặt Đình Nguyên rớt cuộc cũng thay đổi. Anh không nhìn mọi người xung quanh, vội cúi đầu lẩm bẩm một câu: “Chúng tôi ra ngoài trước” rồi kéo theo Diệp Y biến mất.

Hai người họ đi rồi mà không khí căng thẳng vẫn còn đọng lại đâu đó trong phòng. Kỳ Phong vẫn thản nhiên ăn hết thìa cuối cùng, hần ngược mắt lên, nhìn thấy Hân Vũ vẫn đăm đăm nhìn mình, tựa như chuyện Diệp Y chẳng hề xảy ra. Nếu không phải nhận thấy thái độ của Kiến Phi và Vân Tình khá kỳ quái, ắt hẳn hần sẽ nghĩ cảnh tượng này giờ là do bản thân mình tưởng tượng ra rồi.

Mà sau khi Đình Nguyên bỏ đi, Kiến Phi và Vân Tình cũng vội vã đuổi theo. Hân Vũ bấy giờ cũng chẳng để ý, chỉ nghiêng đầu, vẻ mặt căng thẳng hỏi hân: “Anh thích thật sao?”

Mất một lúc hân mới nhận ra rằng cô đang hỏi gì.

“Dĩ nhiên là thích. Nhưng đây cũng không phải món anh thích nhất. Anh thích pizza hải sản nướng. Hay là lần sau em làm cho anh nhé.” –Hân cười cười lên tiếng. Chuyện Đình Nguyên và Điệp Y đúng là có vẻ quái dị thật, nhưng nếu không quan trọng với Hân Vũ thì việc gì hân phải để tâm?

Mặt Hân Vũ dờ dãn: “Pizza là gì?”

“Là bánh bột nướng ấy. Mà Hân Vũ này, không phải em rất bận rộn sao? Sao gần đây lại có thời gian đến tìm anh thế?” –Lại còn bỏ thời gian học nấu ăn cho hân thế này.

“Gần đây... tương đối rảnh rỗi.” –Cô ngập ngừng đáp –“Mấy ngày nữa tôi dự định trở về đảo Rùa. Nếu bọn anh muốn gặp thầy, hay là cùng đi đi. Biết đâu thầy sẽ tìm được cách giúp mọi người trở về.”

“Đi cùng với em sao?”

“Ừm.”

“Thế thì được rồi. Chỉ cần là đi cùng em, em dẫn anh xuống địa ngục anh cũng cam tâm tình nguyện.” –Kỳ Phong cười cười đáp lời. Hân xích đến gần, lại thấy Hân Vũ không phản đối, Tâm trí giãy giụa một lúc rồi vẫn quyết định tựa đầu vào vai cô.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng lấp ló từ đằng xa, chỉ một góc trăng mà tựa như soi sáng cả nửa tòa thành rực rỡ. Ánh sáng lướt qua màn cửa mỏng manh, rơi vào hai người đang ngồi sát nhau kia một màu xanh huyền ảo. Chiếc bóng họ trải dài phía xa xa, vượt qua khoảng cách không gian thời gian, vượt qua ranh giới luân thường, xộc thẳng vào tìm người đứng phía sau.

Khải Kiệt nép mình bên rèm cửa. Ngón Chi bên cạnh vẫn lo lắng nắm chặt lấy tay cậu, nhưng cậu chỉ xoa xoa lòng bàn tay cô trấn an. Kỳ thực có một số việc, bản thân cậu ta cứ khăng khăng đi tìm lời giải đáp, hóa ra cũng chỉ là làm chuyện bao đồng.

—oo0oo—

Thời tiết Lam Thành những ngày này cực kỳ không tốt. Nếu không phải mưa rả rích nguyên ngày thì cũng là tuyết rơi dày đặc, lại gây khó khăn cho các phương tiện đi lại. Suốt mấy ngày Vân Tình cứ ngăm trắng nhìn mây như thế, càng lúc càng không yên lòng. Các quan văn trong triều không biết từ đâu lại nghe tin tức đồn rằng đợt thời tiết khắc nghiệt này là do Hân Vũ gọi tuyết rơi trên đầu trường Định Mệnh, đã thay đổi quy tắc khí hậu thông thường. Hoàng đế vì việc này mà nổi giận, chuyển biến trên triều càng lúc càng phức tạp.

Thế nhưng, những việc này đều được Hoàng đế và Vân Tình bưng bít, chẳng thể nào đến được tai Hân Vũ, bấy giờ đang ngồi xe ngựa di chuyển đến đảo Rùa. Vốn chuyến đi này có cả bọn Tâm Du, Khải Kiệt đi theo, lại có Hạ Dương khăng khăng đòi hộ tống nên Hân Vũ chẳng cách nào dùng tới Bé Cưng được, đành ngồi xe ngựa theo ý Hạ Dương.

Tính ra, ngoại trừ rừng Địa Đàng- lãnh thổ của tiên tộc và Lam Thành – kinh thành của loài người thì đến nay nhóm Kỳ Phong chưa từng đến các vùng khác bao giờ. Lần này được di chuyển như thế khiến họ đều không khỏi phấn khích. Riêng Hân Vũ đã xác định đây là dịp để thư giãn. Thế nên họ cứ di chuyển đồng tâm như thế, đến mười ngày sau lại dừng chân ở Thủy Thành.

Thủy Thành nằm ở cực Đông của Nhân quốc, khắp cả thành đều có kênh hào bao bọc, dân cư đông đúc chẳng kém gì Lam Thành. Thành phố này cũng được xem là trung tâm kinh tế của các chủng tộc, vì thế tuy nằm trên lãnh thổ Nhân quốc, nhưng thực tế các thương nhân trong thành lại đến từ tứ xứ. Có những Âm tiên vẫn lén lút qua lại với loài người, nhóm người lùn ở phía nam vực Tinh Linh, những tiểu yêu tự do, thậm chí là cả người của quỷ tộc.

Thế nhưng cũng không bị kiểm soát gắt gao như Lam Thành, Thủy Thành cho phép các chủng tộc tự do mua bán, hầu như cũng không xen vào giao ước của các vương quốc, dưới quyền cai trị của Minh Viên- vị tướng quân cuối cùng của Ngũ hộ quốc, mấy năm nay Thủy Thành phát triển ngày một lớn mạnh.

Sự quy mô náo nhiệt này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của nhóm người Tâm Du. Ngồi trên thuyền chèo qua các dòng kênh tầng tầng lớp lớp đan xen như một tấm lưới khổng lồ, họ vẫn không nén được sự kinh ngạc. Khắp các dãy nhà nổi là những biển hiệu lấp ló trên rìa cổng được phủ chú bằng những sợi đèn ngũ sắc. Đây đó, trên những chiếc cầu bắc ngang qua từng ụ nhà lại có những gánh hàng reo lên ồn ã, nhộn nhịp sống cứ rộn ràng không ngừng như thế.

Thỉnh thoảng, họ bắt gặp những bóng người kỳ lạ, với mũ trùm kín cả đầu, lom khom lủi nhanh vào trong ngõ vắng, Hạ Dương cũng chỉ giải thích đây là điều bình thường. Bởi thương nhân ở Thủy Thành bao gồm quá nhiều chủng tộc, một số bị cấm giao du với con người, thế nên họ đến đây phần nhiều đều là lén lút cả.

Thế nhưng nói vậy cũng không có nghĩa Thủy Thành thả nổi dân nhập cư. Mỗi người muốn bước vào thành đều phải trình diện mặt thẻ thương nhân, nhật trình những vụ làm ăn trước đây cũng như mặt hàng mua bán, thế nên trừ những thương nhân tiếng tăm ra, không phải ai cũng có thể bước vào Thủy Thành được.

Lúc này bọn Hân Vũ, Tâm Du đều ngồi trên một chiếc thuyền độc mộc, thả neo theo dòng sông về phủ chính của thành phố. Phủ này nằm ngay tâm điểm của thành, hầu như nối liền với tất cả các dòng chảy xuôi dòng khác. Càng vào sâu bên trong thì lính canh gác càng dày đặc hơn, đâu có còn có thể nhìn thấy cả các tầng pháp chú được giăng khắp nơi để đề phòng người bên ngoài xâm nhập.

Hân Vũ vốn không muốn cho người ngoài biết việc mình đến Thủy Thành, thế nên cô đề nghị Hạ Dương sắp xếp ình và nhóm Kỳ Phong một gian nhà ở ngoài phủ chính, như thế có thể tránh được tai mắt của các tộc khác, vừa khiến họ có thể thoải mái du hành nhiều nơi hơn. Thế nhưng Hạ Dương cũng không dám sơ suất, đành phải chọn một dãy phòng cao cấp rồi dặn dò Minh Viễn đến gặp.

Ngũ hộ quốc thì Kỳ Phong đã gặp đến bốn người rồi, nhưng đến lúc đứng trước mặt Minh Viễn hẳn vẫn ngạc nhiên không ít. Vóc dáng Minh Viễn không quá cao, cơ thể rắn chắc, đôi mắt lại lộ vẻ cương nghị. Không như Kiến Phi hay Vinh Hi có vẻ thanh tao, Hạ Dương lại thư sinh quá mức, nhìn vào Minh Viễn, người ta có thể nhận ra anh là một võ tướng thực thụ. Nước da hơi đen cùng vẻ trầm tĩnh ít nói dường như lại khiến bọn Kỳ Phong có cảm tình hơn với anh.

Cũng như Hạ Dương, Minh Viễn hầu như thần phục tuyệt đối trước mặt Hân Vũ. Cô đang trong thời gian nghỉ ngơi nhưng cũng không quên hỏi anh ít chuyện ở Thủy Thành. Việc giao thương trong thành vô cùng tốt, Thủy Thành lại nằm quá xa biên giới Âm Tiên hay quỷ tộc nên cũng không thể có xung đột. Chẳng mấy chốc việc chính đã xong, Hạ Dương lại thăm dò về đường về việc bắt thuyền ra đảo Rùa.

“Chuyện này...” –Nhắc đến đảo Rùa, sắc mặt Minh Viễn lại sa sầm xuống –“Công chúa, không phải em đùa chứ? Xưa nay có ai đi thuyền ra đảo Rùa bao giờ?”

“Sao lại không?” –Hân Vũ ngắt người, ngạc nhiên lặp lại –“Không phải lần trước mọi người đưa em ra đảo cũng là dùng thuyền còn gì?”

“Cô nương à, lúc mọi người đưa em ra đảo thì em chỉ mới ba bốn tuổi thôi, Tần pháp sư lại chỉ đích danh muốn nhận em làm học trò, dĩ nhiên người phải thư thả cho em một chút. Thử nhớ lại xem mấy năm sau này em đi về bằng gì? Đường ra đảo vốn đã bị pháp chú rồi, không cách nào đi thuyền ra đấy đâu.”

Hân Vũ ngẫm nghĩ: “Vậy để em gửi một bức thư cho thầy, bảo thầy đỡ bỏ pháp chú. Trong thời gian chờ thầy anh cứ giúp em chuẩn bị một con thuyền trước. Xem như bọn em đi tham quan Thủy Thành một chuyến vậy.”

Minh Viễn nhướn mày, cười hiền: “Chuyện đó thì dễ thôi. À, đúng lúc tối nay trong thành có lễ hội hoa đăng, anh sẽ tham gia chủ trì. Hay mọi người cũng tham gia đi. Khó khăn lắm mới có dịp đến đây một chuyến.”

Hân Vũ chưa kịp đáp lời đã nhận thấy vẻ mặt Kỳ Phong sáng bừng lên, đành cười cười, miễn cưỡng đành nói đồng ý.

...

Trong số Ngũ hộ quốc, Minh Viễn có thể xem như người may mắn nhất khi được phân chia trấn giữ Thủy Thành. Khác với Hỏa Thành của Vinh Hi lúc nào cũng nằm trong tình thế ngập ngừng chiến tranh, Thanh Thành của Hạ Dương kinh tế ổn định, nhưng phần lớn là duy trì phát triển nông nghiệp để cung cấp cho

cả vương quốc. Yên Thành của Đình Nguyên ở phương Bắc thì càng không nên nói tới, địa hình núi cao và sương mù dày đặc khiến nơi đây chỉ có thể là nơi khó công dễ thủ, đơn giản là một thành trì quân sự.

Thế nhưng Thủy Thành lại hầu như hội tụ đầy đủ các yếu tố để phát triển thuận lợi, Minh Viễn hầu như không lo đối mặt với chiến tranh, chỉ chuyên tâm vào kinh tế. Thi thoảng anh cũng thường tổ chức những lễ hội để thu hút các thương nhân giàu có trên thế giới, nhờ đó kiếm được rất nhiều lợi nhuận từ các dịch vụ ăn theo khác. Lễ hội hoa đăng đêm nay là một minh chứng điển hình.

Minh Viễn tìm được cho Hân Vũ một lâu đài cổ kính ở rìa thành phố, thế nhưng bọn Kỳ Phong sau khi nghe về lễ hội hoa đăng thì lại nhất quyết muốn thuê phòng trong vùng trung tâm. Bây giờ là thời điểm các phòng ốc đều được thuê hết, Minh Viễn khó khăn nhất mới tìm được một nhà trọ cao cấp quen biết. Anh thẳng tay đuổi hết số người trong nhà trọ ra, bồi thường tiền cho họ. Nói nào ngay thì an nguy của công chúa anh sao có thể đem ra đùa được?

Lúc đứng trước chủ quầy để chọn phòng, Tâm Du suýt chút nữa khiến mặt mày cả bọn đều tái xanh cả.

“Cho hai phòng đôi, hai phòng đơn.” –Cô nàng rất đồng dạng nói.

Khải Kiệt và Kỳ Phong vừa nghe thấy liền biết không ổn, vội vã lôi lôi kéo kéo cô nàng ra ngoài. Kiệt đổ mồ hôi hột, nhẹ giọng trách mắng: “Chị, chị đang nói gì thế? Ở đâu ra mà hai đôi hai đơn?”

Tâm Du ngơ ngác: “Không phải sao? Em và Ngôn Chi một phòng, Phong và Hân Vũ một phòng.”

Dù đứng khá xa, song những lời Tâm Du vẫn cứ oang oang thế khiến những người đứng ngoài hầu như há hốc. Minh Viễn tinh ý liếc Hân Vũ một cái, thấy vẻ mặt cô vẫn bình thản, nhưng màu sắc thì đã trắng bệch ra cả.

“Chị nghĩ sao vậy? Em và Hân Vũ sao mà ngủ chung được chứ?” –Phong bực mình mắng.

“Không phải chứ? Hai đứa quen nhau lâu thế mà vẫn.... chưa có gì à?”

“... Chị đã thấy bọn em có gì bao giờ?”

“Không phải lúc nó còn lấy tên là Eden, em và nó đã ở chung cả tháng sao?”

Tâm Du vốn chưa từng gặp Eden trước đây, qua lời kể đại khái của Ngôn Chi cũng chỉ biết Hân Vũ là Eden mà thôi. Thời gian này tuy ai cũng có suy tư riêng, nhưng lại ăn ý không nói cho nhau biết, thế nên trong lòng Tâm Du vẫn cho rằng cô công chúa trước mặt này và cô bạn gái trước kia của Phong là một. Lúc này lại nói lớn thế đều khiến Phong và Kiệt ngơ ngác không biết làm thế nào.

Kỳ Phong giận đến tím cả mặt. Sao hắn có thể đứng trước thanh thiên bạch nhật thế này mà nói oang oang chuyện của hắn và Hân Vũ được chứ? Đó là chưa kể... thật sự hắn và Eden cũng chưa có gì mà.

Hân Vũ đứng khá xa chỗ bọn họ, nhưng giọng Tâm Du lại khá lớn. Cô cũng mơ hồ nghe thấy gì đó, bèn cau mày, nghi ngờ đứng nhìn.

Phong đành phải rí tai Tâm Du vài câu, để cô chị này trấn định tâm lý đầu vào đó rồi mới lôi nàng ta trở lại quầy tính. Hắn cười cười với ông chủ quán râu tóc bạc phơ sau quầy: “Chị tôi đùa thôi. Một phòng đôi, bốn phòng đơn nhé.”

Hạ Dương và Minh Viễn nhất thời thở hắt ra, quay lại gọi người dẫn họ lên phòng. Nhà trọ này có quy mô khá lớn, hai bên tường đều khảm ngọc, bậc cầu thang thì được đúc bằng đá thạch anh tím. Dưới ánh đèn lồng, sắc tím của đá như được phản quang, lóng lánh rọi lên tường những vệt màu mờ ảo.

Đang rảo bước, bỗng nhiên Hân Vũ đứng sững lại. Trong nháy mắt bàn tay lập tức lóe ra năm tia sáng, nhanh như chớp bắn về phía ông lão chủ quầy kia.

Mọi người xung quanh đều chưa kịp nhận thấy gì, quay người lại đã thấy lão chủ quầy vung tay, mấy tia sáng của Hân Vũ bắn tới trong thoáng chốc đều hòa tan vào không khí. Song lão chưa kịp đắc ý đã nhận thấy một làn sóng ánh sáng kia phóng tới, có cái thẳng băng, cái lại cong cong khúc khủy, quỹ đạo khó lường. Tuy thế, lão cũng chỉ mất vài giây là đã có thể hóa giải được hết thấy bùa chú trên.

Lão mở miệng, chưa kịp giả vờ hỏi đã nhận thấy cô bé áo lam trước mặt giờ đã biến đâu mất. Định thần lại, chiếc mũ chóp nhọn phía trên đầu đã bị tháo ra, để lộ một chấm nhỏ màu vàng giữa hai hàng mày.

“Đúng thật là người?” –Hân Vũ đã đứng phía sau ông lão tự lúc nào, trên tay cô vẫn còn cầm chiếc nón chóp nhọn –“Sao người lại ở đây?”

“Haizz... sao cuối cùng vẫn bị phát hiện? Chẳng vui gì cả.”

Ông lão lâu bầu. Rồi trước cái nhìn ngạc nhiên của tất cả mọi người, ông lấy tay xoa xoa lên mặt vài cái. Gương mặt nhăn nheo già cả trong thoáng chốc biến mất, thay vào đó là một thanh niên có nước da vô cùng trắng, gương mặt trong trẻo mà đẹp đến nao lòng. Khoảng khắc anh ta xuất hiện, tựa như xung quanh tỏa ra một vầng sáng dập dờn lan rộng, khiến người đối diện như bị hút hồn. Trang phục anh ta đang mặc cũng thoáng chốc trở về màu trắng tinh khôi, kiểu dáng tương tự như loại áo Hân Vũ thường mặc, tựa như một bức tượng thần Hy Lạp hoàn mỹ.

Sau thoáng ngỡ ngàng, Kỳ Phong vẫn là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lập tức lướt đến đứng cạnh Hân Vũ, vẻ mặt đầy cảnh giác: “Người này là ai vậy?”

Hân Vũ mím môi: “Cụ tổ của tôi.”

Hạ Dương và Minh Viễn lúc này cũng đang bước tới, vừa nghe đến đây lại kinh ngạc nhìn nhau. Ai chẳng biết, Hân Vũ là học trò của Tần Pháp sư nổi tiếng nhất Nhân quốc. Mà vị pháp sư này không phải là học trò của bất kỳ người phạm nào khác. Dân gian vẫn đồn, thầy dạy của ông là một Tiên Nhân đã rất nhiều năm không xuất hiện. Chẳng lẽ lại là người thanh niên trước mắt này?

Chỉ là, vẻ ngoài của người thanh niên này chỉ trên dưới đôi mươi tuổi, thật sự khó mà tin được y lại là thầy dạy của Tần Pháp sư.

Người thanh niên nghe Hân Vũ nói thế bèn đành giọng: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi là Hải Kỳ.”

“Vâng, thưa cụ tổ Hải Kỳ.”

“Con bé này...” –Dường như cũng cảm thấy việc chọc Hân Vũ chẳng hề vui, Hải Kỳ lại xoay sang Kỳ Phong, tận dụng tay sờ sờ nắn nắn bả vai hấn –“Nhóc con à, lụm đâu ra cậu nhóc này thế? Trông cũng được đấy.”

Không như Hạ Dương hay Minh Viễn, Kỳ Phong chẳng có chút hiểu biết nào về người thanh niên trước mắt này. Hấn chỉ thấy y tuy hành xử quái dị, giọng nói lại có phần cường điệu quá mức, nhưng dù sao cũng là người quen biết của Hân Vũ, đành chọn giải pháp im lặng.

Mà Hân Vũ dường như cũng chẳng nhin nổi nữa, đành thở dài nêu ra thắc mắc trong lòng: “Sao anh lại ở đây?”

“Sao lại không thể ở đây?” –Hải Kỳ nhướn mày, cánh tay vừa giương lên thì không khí đã xuất hiện một chiếc quạt mo. Mặc kệ cái sự thật to tướng rằng chiếc quạt trông vô cùng lạc quẻ với bộ quần áo trên người, y vẫn đi thong thả xuống chiếc ghế bành ở gần đó, tao nhã ngồi xuống –“Nghe nói Thủy Thành có lễ hội hoa đăng nên tôi ghé thôi. Cứ nghe thiên hạ đồn thổi hoàng cung Nhân quốc đang rắc rối lắm, nào ngờ chỉ đi một chuyến, lại gặp cả hai cô con gái nhà Hoàng đế đi lang thang thế này.”

Hân Vũ nắm ngay trọng tâm của vấn đề: “Anh bảo hai người, là tôi và ai?”

Hải Kỳ ngẩng người, tay cầm quạt cũng dừng lại: “Hân Vũ này, Điệp Y này. Tôi còn biết ai nữa à?”

Quả thật là trong hoàng cung bấy giờ, chỉ có Hân Vũ và Điệp Y đủ tố chất trở thành pháp sư. Từ nhỏ Điệp Y cũng được gửi đến núi Tiên Tri, thế nên việc Hải Kỳ biết con bé cũng chẳng lạ gì. Nhưng điều mọi người đều kinh ngạc là: Nói vậy Điệp Y cũng đang ở Thủy Thành sao?

19. Chương 19: Sách Khải Huyền

Hân Vũ ngồi yên trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt chỉ lặng nhìn đăm đăm vào bóng đêm. Mãi cho đến khi trăng đã lên thật cao, nước dâng lên, đá phản quang đã đông đầy màu ngũ sắc, còn trong mắt cô lại chỉ còn một mảnh tro tàn.

Cái tin mới này chẳng mấy chốc đã khiến người trong cuộc đầy hoang mang. Sau lần trước gặp nhau ở cửa hàng của Khải Kiệt thì Hân Vũ cũng không gặp lại Diệp Y nữa. Xưa nay Diệp Y không quan tâm đến chính sự, phần lớn thời gian chỉ chạy tới chạy lui vui đùa giữa núi Tiên Tri và Lam Thành. Lần đó cô bé đột nhiên trở về, rồi lại đột nhiên biến mất cùng với Đình Nguyên, hầu hết mọi người đều cho rằng cô theo đuổi Đình Nguyên về Yên Thành rồi. Hoàng đế cũng quen với bản tính tùy tiện của con gái, chỉ ra mật lệnh bảo Đình Nguyên chăm sóc tốt cho cô bé mà thôi. Thế nên sự có mặt của cô ở Thủy Thành lúc này không chỉ khiến mọi người bất ngờ, mà còn lo lắng không kém.

Minh Viễn nhận ra ngay vẻ trầm trọng của mọi người, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: “Có lẽ đêm nay có hội hoa đăng nên cô ấy muốn đến chơi mà thôi. Mọi người đừng lo quá. Tôi sẽ cử người điều tra xem sao.”

“Không phải bước vào Thủy Thành phải có thẻ thông hành sao? Đừng nói là con bé vào thành mà anh không hề biết nhé Minh Viễn?” –Giọng Hân Vũ rất lãnh đạm, nhưng lại chứa vài phần giận dữ. Dù sao cũng là đứa em gái cô hết lòng che chở nhất, lúc này làm sao bảo cô yên tâm cho được.

Minh Viễn ngậm ngừ, cuối cùng biết không còn cách nào khác, đột ngột quỳ xuống: “Xin công chúa thứ tội, trước đây Diệp Y công chúa có đến đây vài lần. Cô ấy yêu cầu tôi giao ra thẻ thông hành để tự do đi lại. Nửa năm trước tôi đã giao cho cô ấy một cái rồi.”

“Nói vậy nửa năm này Diệp Y thường xuyên đến đây sao?”

Đầu Minh Viễn càng cúi thấp hơn nữa: “Vâng.”

Hân Vũ thở nhẹ. Mỗi quan hệ tay ba giữa Minh Viễn, Diệp Y và Đình Nguyên chẳng phải cô không biết. Diệp Y vốn được Hoàng đế hứa gả cho Minh Viễn, nhưng sau đó cô bé lại phải lòng Đình Nguyên. Hai năm trước vì việc này mà Hoàng đế nổi giận, ra lệnh cho Đình Nguyên không được về Lam Thành nữa. Còn Minh Viễn thì không muốn mất hòa khí, tự động ở lại trấn thủ Thủy Thành. Mấy năm nay trừ khi trong triều có việc triệu kiến, anh cũng không trở lại nữa, chỉ chuyên tâm phát triển kinh tế trong thành. Cô cứ nghĩ đã qua hai năm, mọi người đều trưởng thành hơn ít nhiều, đối mặt với tình cảm cũng thẳng thắn hơn, chẳng ngờ đâu vẫn hoàn đó.

Việc quan trọng nhất lúc này là xác định nơi ở của Diệp Y, sau đó là thăm dò xem cô bé và Đình Nguyên có đi cùng nhau không. Về việc Minh Viễn, dĩ nhiên anh không có lỗi nên cô cũng không tiện truy cứu.

Vừa ra lệnh cho Minh Viễn đứng dậy, ông cụ tổ Hải Kỳ đứng phía sau đã đột ngột lên tiếng: “Con bé ở đâu thì lúc đó tôi cũng không để ý, nhưng tôi nghĩ mọi người nên nhanh chóng đi. Bởi vì lúc ấy tôi thấy nó đi cùng với một Âm Tiên đấy.”

Âm Tiên xuất hiện ở Thủy Thành không lạ lắm, thế nhưng nếu một Âm Tiên lại đi cùng với Diệp Y, công chúa loài người thì sự việc càng lúc càng trở nên cổ quái. Sắc mặt Hân Vũ càng khó coi hơn, cô quay sang bảo Minh Viễn: “Anh lập tức cho người phong tỏa mọi lối vào thành. Thuyền tàu qua lại đều phải kiểm kê. Vẽ một bức ảnh của Diệp Y, phân chia mọi người cùng lẫn vào lễ hội hoa đăng. Tôi tin chắc nó đến đây chứ chẳng đâu khác.”

Minh Viễn chẳng ngậm ngừ, lập tức vâng lời rồi đi ngay.

Hân Vũ quay sang Hải Kỳ, vẻ mặt nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Hải Kỳ. Anh còn ở lại đây chứ? Tôi có một thứ muốn nhờ anh chỉ dạy.”

Vốn lúc được Hân Vũ giới thiệu người trước mặt là cụ tổ, Kỳ Phong tuy có hơi ghen ghét vẻ đẹp quá mức của y nhưng cũng không có ác ý gì, giờ đột nhiên lại nghe giọng điệu thế khiến cả người hấn bốc hỏa. Cụ tổ gì chứ, rõ ràng giữa Hân Vũ và người này có bí mật không tiện để người khác biết mà.

Còn cái người được giới thiệu đã mấy nghìn tuổi kia vẫn chẳng xấu hổ chút nào, hí hửng đáp: “Được, Hân Vũ đã ngỏ lời, sao tôi lại không giúp chứ?”

Chưa bao giờ Kỳ Phong cảm thấy gã nào lại chói mắt đến thế.

Hắn đứng bên cạnh, hầu như cũng chẳng quan tâm bọn Tâm Du hay Khải Kiệt đã im lặng rút lui từ lúc nào, vẫn cứ đăm đăm nhìn hai người trước mặt. Hân Vũ và Hải Kỳ thì thâm to nhỏ một lúc, dường như

mới chợt nhớ đến hần, vội vàng bước đến áy náy nói: “Anh về phòng với mọi người trước nhé. Tôi còn chút việc phải giải quyết. lát nữa tôi bảo hạ nhân dẫn mọi người ra ngoài xem hoa đăng.”

“Ừ, biết rồi.” Hần mím môi mím lợi đáp.

“VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC NHÉ.”

“Ừ.”

Tuy nói thế song hần vẫn cứ đứng ngây phỗng mà nhìn Hân Vũ xoay người bước ra ngoài cùng Hạ Dương và Hải Kỳ. Thì ra cô nghĩ rằng hần thích xem hoa đăng, nhưng lại không hề biết rằng hần chỉ muốn xem cùng với cô mà thôi. Chỉ sợ rằng tiếng lòng của hần, cô chẳng bao giờ hiểu được.

Ấy vậy mà, hóa ra cũng có lúc Kỳ Phong hoàn toàn ngạc nhiên về Hân Vũ.

Cô đã đi mấy bước rồi, lại đột nhiên quay đầu, ánh mắt ngập ngừng nhìn về phía hần vẫn đứng chôn chân đấy. Dường như nghĩ ra điều gì, cô lại nhích đến gần hần hơn, vẻ mặt nghi ngờ: “Không được giận đấy.”

Thấy nét mặt cô như thế, cả hần cùng phì cười: “Không giận thật mà.”

Chẳng qua là, trong lòng có hơi buồn bã mà thôi.

Nhưng Hân Vũ vẫn chẳng buông tha. Cô chẳng phải người hay quan sát, tuy nhiên có một số người, cô không thể kìm lòng mình lại được. Nếu như hần không vui, cô cũng chẳng thoải mái gì. Cô mím môi, hạ quyết định: “Thế này đi, tôi bảo Minh Viễn dời giờ mở màn Hội hoa đăng sang 10 giờ nhé.”

Kỳ Phong ngẩng đầu, hết sức bất ngờ. Nhân quốc vẫn dùng đồng hồ của người phương Tây. Lễ hội hoa đăng này đã được ấn định mở màn vào lúc 8 giờ. Lúc này Hân Vũ lại nói thế chẳng phải là sẽ quay trở lại tham dự cùng hần là gì. Càng nghĩ, nét cười trên môi hần lại càng nở ra rạng rỡ. Thật sự hần chưa từng dám mơ tưởng cô lại vì hần mà thay đổi đến thế.

Hân Vũ tuy không biết suy nghĩ trong lòng hần, nhưng nhìn vẻ mặt ấy cũng hài lòng. Cô vội nói thêm mấy câu rồi nhanh chóng đi theo bóng Hạ Dương, Hải Kỳ đứng ngoài cửa.

Hần vẫn nhìn theo bóng dáng cô một lúc, sau đó tự dùng tay véo véo má, thấy đau mới dám xác nhận chuyện vừa rồi không phải là mơ. Vậy là cứ thế vội vã chạy lên phòng, định bảo Tâm Du tìm ình một bộ đồ đẹp nhất để mặc.

Thế nhưng, cả hần lẫn Hân Vũ đều chẳng tài nào đoán được, quay người lần nữa, đã là chuyện vật đổi sao dời.

—oo0oo—

Hải Kỳ vốn chỉ nghĩ rằng với một cô bé như Hân Vũ thì những chuyện nhờ y chỉ là chuyện cỏn con. Thế nhưng lúc cô bảo Hạ Dương đưa bọn họ đến một tòa lâu đài bỏ hoang ở ngoại thành, cho người canh gác xung quanh, thì y mới mơ hồ cảm thấy cô nghiêm túc đến thế nào. Cuối cùng, cô dẫn y vào một tầng hầm trống, nơi chỉ có duy nhất một chiếc hồ bên dưới đài phun nước bắn ra mờ ảo, bốn phía tầng hầm lại được bao bọc bởi những viên đá phản quang ngũ sắc, ánh sáng quang tụ lại ngay viên pha lê trên đỉnh của đài phun nước.

Hải Kỳ là một Tiên Nhân, mà Tiên Nhân là ai kia chứ? Giống loài của y sống đến hàng ngàn năm, là chủng loài có tri thức nhất trong tất cả giống loài trên thế giới. Tuy bọn y không phá vỡ nguyên tắc của loài tiên là xen vào trận chiến giữa loài người và quỷ tộc, nhưng nhiều năm này y đi khắp nơi, những gì y biết nhiều hơn bất cứ loài người nào khác. Vì thế khi vừa bước vào gian hầm này, ngay lập tức y hiểu Hân Vũ muốn nhờ y làm gì.

“Em tìm được sách Khải Huyền?”

Khắp thế giới đều có lời đồn về sự tồn tại của một quyển sách có thể biết trước vận mệnh. Chỉ cần đặt nó trong trận đồ ánh sáng ở Thủy Thành, cùng với sự hỗ trợ của một vị Tiên Nhân, trang sách sẽ cho họ biết quá khứ lẫn tương lai của nhân loại. Nhưng lời đồn tuy tồn tại rất lâu như thế mà vẫn chẳng có ai từng nhìn thấy sách Khải Huyền rốt cuộc là có hình dạng thế nào, thậm chí là ở Thủy Thành có thật sự tồn tại

một trận đồ ánh sáng như trong truyền thuyết hay không. Vốn Hải Kỳ còn cho rằng Hân Vũ chỉ tình cờ đi ngang qua đây, chỉ là nhìn vào cách cô hiên ngang đi vào đây là đã có thể phần nào hiểu được.

Đưa Kỳ Phong đến đảo Rùa thật ra chỉ là một cái cớ. Trong tình hình bấy giờ, cô không nắm binh quyền, càng khiến người bên ngoài ít đề phòng hơn. Mà chuyến hành trình của bọn họ vốn vô định, cứ đi đông rẽ tây như cưỡi ngựa ngấm hoa ấy lại khiến cô lúc này trông như vô hại, nghĩ rằng Hân Vũ thật lòng muốn du sơn ngoạn thủy chứ chẳng ai đoán được Thủy Thành mới là đích đến cuối cùng của cô cả. Chỉ sợ để tìm ra vị trí trận đồ ánh sáng này, cô cũng đã phá Minh Viễn bí mật điều tra từ lâu lắm rồi.

Thế nhưng cho dù có Sách Khải Huyền và tìm được vị trí trận đồ ánh sáng trong truyền thuyết thì Hân Vũ cũng không thể mở được những lời chú trong đó. Có lẽ vì thế nên cô mới cố tình lấy cớ trở về đảo Rùa thăm Tản Pháp sư, chủ yếu vẫn là muốn hỏi tung tích của y. Nghĩ đến đây, Hải Kỳ lại thầm xuyt xoa. Ai mà ngờ được y lại tự chui đầu vào rọ thế cơ chứ.

“Mấy tháng trước, tôi tình cờ nhìn thấy chúng trong lăng Thiên đế.” –Hân Vũ nhàn nhạt đáp –“Lúc này anh đã hứa giúp tôi rồi. Không phải bây giờ muốn nuốt lời chứ?”

Hải Kỳ đương nhiên không thể làm chuyện mắt mặt đến thế. Huống chi, công bằng mà nói thì bản thân y tuy được nghe nói rất nhiều nhưng lại chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy sách Khải Huyền, cơ hội này càng không thể bỏ qua. Hân Vũ thấy y đã thuận theo, bèn lấy trong túi đeo bên hông ra một hộp nhỏ, đặt ngay giữa cái bục trước đài phun nước. Chiếc hộp vừa rời khỏi tay cô, lập tức nở to ra mấy lần, biến thành một quyển sách cổ đặt vừa vặn trong cái rãnh trên bục.

Xong đâu vào đấy, cô đứng nghiêng người sang một bên, làm điệu bộ nhường lối cho Hải Kỳ. Y thấy thế cũng cười nhạt, chậm rãi bước lên đài.

Hai tay nhẹ nhàng vận khí, gọi ra câu thần chú phong bế tâm linh. Theo những lời xì xầm liên tục phát ra, một quang sáng cũng nhẹ nhàng bao phủ đỉnh đầu y. Từ trung tâm luồng sáng, một tia sáng xanh nhẹ nhàng lướt qua làn ánh sáng dày đặc, bắn vào những tấm bảo ngọc phản quang treo trên bốn góc hầm. Ánh sáng cứ thế chạy dọc khắp phòng, cuối cùng đột nhiên tụ lại một điểm trên đỉnh đài phun nước. Từ đỉnh này, ánh sáng lại hắt xuống quyển sách trên bục, khiến quang sáng ban đầu đột nhiên biến thành một dòng chảy những hình ảnh bằng ánh sáng, tựa như ảo ảnh hiện ra giữa không trung.

Hải Kỳ lướt mấy dòng chữ vừa hiện ra trong sách, hàng mày khê chau lại, rồi như đã hạ quyết tâm, y quay lại, bàn tay vươn ra ra hiệu cho Hân Vũ bước đến.

Hân Vũ nắm lấy tay y, bước dần lên bục. Lúc hai người cứ thế đứng cạnh sát bên nhau, y đột nhiên hít mạnh, bàn tay phải tao nhã đặt lên vai Hân Vũ.

“Cô nhóc à, tin tôi đi, em sẽ không thích chuyện này tí nào đâu.”

Hân Vũ còn chưa hiểu được ẩn ý trong lời y thì cảnh tượng đã đột ngột thay đổi, tựa như cả hai người vừa bị hút vào một vùng không gian trống, không có bất kỳ hình hài gì cố định, chỉ là những vật thể méo mó liên tục xoay tròn.

Rồi như ánh sáng đột ngột mở ra, cảnh vật trước mắt lại đột nhiên thay đổi. Hân Vũ nhận thấy mình và Hải Kỳ đang đứng trong một dãy núi cực lớn. Lúc này trời đã vào đêm, từ ánh trăng âm u vọng lại, có thể thấy năm đỉnh núi phía đối diện chen chúc nhau ẩn hiện dưới vành trăng. Từ trên bãi đá, một vị tướng quân đang nôn nóng đi tới đi lui trên dãy bậc thang, cách đó không xa là khoảng một trăm lính kỵ binh đang phục sẵn, không biết là chờ đợi gì.

Hân Vũ nghiêng đầu, cố quan sát bối cảnh xung quanh một lúc nữa mới dám khẳng định nơi mình đang đứng là núi Tiên Tri, vùng đất cư ngụ của hầu hết các pháp sư trên thế giới. Lúc bé cô đã từng đến đây một lần, trước khi Tản pháp sư kiên quyết bắt cô về đảo Rùa. Từ đó cô cũng không đến đây nữa.

Hải Kỳ đứng bên cạnh, dường như cũng hiểu được nỗi lo lắng của cô, nhẹ nhàng đáp: “Đây là quá khứ. Quyển sách đang cho em nhìn thấy lại thời điểm người đó chào đời.”

Hân Vũ ngẩng đầu: “Người đó là ai?”

Hải Kỳ chỉ cười cười, không đáp lời.

Bấy giờ, khoảng trống trước mặt vị tướng lĩnh dẫn đầu đột ngột hiện ra một đám lửa. Ánh sáng hắt lên mặt vị tướng, soi rõ từng đường nét minh mẫn trên gương mặt ông. Tuy đôi mắt có sắc bén hơn, dáng vẻ trẻ trung hơn rất nhiều, song cũng chẳng mấy khó khăn để Hân Vũ nhận ra đó chính là Hoàng đế hiện tại của loài người, cha của cô.

Đám lửa mờ ảo dần trở nên rõ ràng. Từ trong lửa, một bóng người toàn thân phủ kín áo choàng đen lặng lẽ bước ra. Ông ta đứng ngược sáng nên không thể quan sát rõ mặt, chỉ có thể nghe thấy âm thanh ồ ồ rền rĩ cất lên: “Chúc mừng bệ hạ. Thời khắc đó đã đến. Đứa trẻ được số mệnh lựa chọn vừa chào đời.”

“Tốt. Đứa trẻ đó hiện đang ở đâu?” –Giọng điệu Hoàng đế không khỏi vui mừng.

Bóng người áo đang cúi người, còn chưa kịp nói thì đột nhiên một quầng ánh sáng đã phát ra rực rỡ từ phía tây. Vừa ngay sau quầng sáng, bầu trời đã bị giăng phủ bởi những đốm pháp hoa bắn lên khắp vòm trời. Ban đầu chỉ là từ hướng Lam Thành, sau đó, dường như cả bốn phương tám hướng đều bị giăng kín bởi những bông hoa ánh sáng rạng rỡ. Từ bầu trời phía Tây, tiếng trống và tù và nổi lên càng lúc càng dồn dập.

Một vị tướng lĩnh đứng gần đó nhìn thấy tình hình, không nén được vui mừng quỳ xuống thông báo: “Chúc mừng bệ hạ, đứa bé đầu tiên của người và Hoàng hậu đã bình an chào đời rồi. Nhân quốc đã có vị điện hạ đầu tiên rồi ạ.”

Hoàng đế dĩ nhiên càng vui mừng hơn thế nữa. Y phất tay ra hiệu cho đoàn người đứng lên, rồi lại như chợt nhớ ra gì đó, giọng nói hướng người khoác áo choàng kia, run rẩy lên tiếng: “Vây, pháp sư... phải chăng...”

Người mặc áo choàng chỉ cười nhẹ: “Chúc mừng bệ hạ. Đứa trẻ có vận mệnh thay đổi trật tự nhân loại đang ở Hoàng cung.”

Khó mà nói được về mừng rỡ trên gương mặt Hoàng đế lúc này. Ông cũng chẳng quan tâm đến thể diện gì nữa, vội nói lời từ biệt vị pháp sư nọ rồi túm lấy một con ngựa gần đó. Cùng với tiếng hí vang dội của đàn ngựa, mấy trăm người nhanh chóng phi nước đại về hướng Lam Thành.

Bấy giờ Hân Vũ đứng gần đấy quan sát vẫn còn chưa hoàn hồn. Cô ngẩng đầu, không tin được nhìn Hải Kỳ: “Họ đang nói gì vậy? Lời tiên tri gì chứ?”

“Khó trách em ngạc nhiên đến vậy, thì ra em không biết thật.” –Hải Kỳ thở dài, một tay vãn vắt sau lưng –“Trước khi em sinh ra, các pháp sư nổi tiếng về chiêm tinh học trên núi Tiên Tri đã quan sát được một vì sao vương tinh sắp ra đời. Nhưng khi đó họ vẫn chưa xác định được đứa trẻ đó sẽ là loài người, tiên tộc hay quỷ tộc. Vì thế mà Hoàng đế loài người đã không ngại nguy hiểm, một mình lên tận núi cầu kiến cho đến khi biết được tin mới thôi. Vừa rồi em cũng nhìn thấy rồi đó. Đứa trẻ đó được sinh ra ở hoàng cung, là đứa con đầu tiên của Hoàng đế.”

“Ý anh nói... đứa trẻ đó là em ư?” –Hân Vũ vẫn chưa tin mấy.

“Anh chẳng bao giờ thích thú mấy lời tiên tri ba láp của con người cả.” –Hải Kỳ cười nhạt –“Đôi khi họ vẫn thích tự lừa gạt mình. Thế nhưng trở trêu là đa số những gì được dự đoán đều là thật. Nhưng Hân Vũ, có đôi khi tất cả những cái chúng ta đang thấy cũng chỉ là tiền đề để tương lai sau này sẽ đi theo cách mà số mệnh muốn thôi. Vì vậy, đừng bao giờ tin bất kỳ thứ gì.”

Hân Vũ cúi mặt xuống đất, theo thói quen, mũi giày lại di di xuống cỏ. Cảnh vật lúc này lại đột nhiên thay đổi.

Họ đang đứng trong một gian phòng không lớn mấy, vật dụng trong phòng thì hết sức lạ lẫm. Căn phòng được thấp sáng bởi thứ ánh sáng vàng vọt âm áp, trần nhà đính một vòm đèn pha lê lóng lánh, song điều ngạc nhiên nhất chính là, trên chiếc ghế dài đặt giữa phòng có một nam một nữ. Cô gái đang ngồi yên tĩnh đọc sách, chàng trai nằm gối đầu lên đùi cô, ánh mắt anh ta cũng dán vào mảnh gỗ phẳng đang cầm trên tay. Trong không gian có tiếng nhạc chậm rãi vang lên, hai bóng người tĩnh lặng bên nhau càng trở nên hài hòa đến lạ.

Mà trong hai người này, chàng trai chính là Kỳ Phong, còn cô gái chính là Hân Vũ.

Hân Vũ gần như há hốc. Cô rút tay khỏi cánh tay đang nắm chặt của Hải Kỳ, bước gần hơn đến hai người trước mặt. Rõ ràng cô gái này là cô, nhưng lại không thể. Cách ăn mặc này, phục sức này, cả dáng vẻ nhu

hòa thân nhiên như thể tuyệt đối không thể là cô được.

Hải Kỳ quan sát thấy dáng vẻ kích động của cô, nhẹ nhàng bước đến nhắc nhở: “Cái sách Khải Huyền cho chúng ta xem chỉ là hình ảnh. Chúng ta chỉ có thể quan sát, không thể xen vào bất cứ điều gì cả, thế nên em cũng đừng manh động.”

Hân Vũ gật đầu. Điều Hải Kỳ vừa nói đương nhiên là cô cũng hiểu. Thế nhưng vẫn không nén được sự kinh ngạc trong lòng.

Nếu không phải cô, vậy cô gái trước mặt này là ai?

Kỳ Phong đang nằm yên ắng, đột nhiên gấp tấm bảng gỗ vào lồng ngực, hấn ngẩng đầu, giọng nũng nịu: “Eden, anh muốn uống nước.”

Cô gái kia nghe thế cũng nhẹ nhàng buông sách ra. Trên bàn cách đó chỉ vài phân có hai tách nước lọc. Cô hơi rướn người, kéo được một tách chìa về phía hấn. Kỳ Phong thấy thế vẫn hờn dỗi: “Thế này làm sao mà uống? Em dứt cho anh đi.”

Cô gái nhướn mày: “Dứt thế nào?”

Kỳ Phong cười đắc ý. Ngón tay cái hấn nhẹ nhàng chạm phải viền môi cô gái, miết nhẹ rồi lại miết, giọng nói vang lên đầy mờ ám: “Dùng cái này này.”

Cô gái nghe đến đó mặt cũng ửng hồng.

Thế nhưng sau đó, cô vẫn ngoan ngoãn tự uống một hớp nước, trước ánh nhìn ngạc nhiên của Hân Vũ và Hải Kỳ, cứ thế cúi xuống, cho đến khi môi chạm vào môi của chàng trai bên dưới.

Chẳng biết qua bao lâu, cái chạm môi nhẹ nhàng dần biến thành một nụ hôn say đắm. Thấy Hân Vũ vẫn nhìn chăm chú vào hai người họ, ánh mắt trống rỗng, Hải Kỳ mới vội quay người đi, khẽ tăng hấn.

Dù gì y cũng là trai chưa vợ, sao cứ bắt y phải xem những cảnh tượng mờ ám thế này cơ chứ?

Cuối cùng, khi hai cánh môi đã rời khỏi nhau, Kỳ Phong mới nở một nụ cười mãn nguyện. Hấn xoa xoa gò má ửng hồng của cô gái, nhẹ nhàng bảo: “Eden này, em cứ đáng yêu như thế thì hỏi sao anh không thương cơ chứ?”

Eden. Cái tên này lập tức vang lên trong đầu Hân Vũ. Đây cũng chẳng phải lần đầu cô nghe thấy, nhưng lúc này xâu chuỗi lại, cô mới nhận ra đó cũng là chuỗi âm thanh vô nghĩa mà Kỳ Phong đã lập đi lập lại khi hấn bất tỉnh trong Lăng Thiên đế. Sau đó đến cả Tâm Du, Khải Kiệt cũng nhắc đến mấy lần.

Hân Vũ mím môi, sóng mũi đột nhiên cay xè. Cô cũng chẳng buồn tí nào đâu, chỉ là, chẳng biết tại sao trong tim rất đau.

Sau đó sách Khải Huyền đưa dẫn họ đến rất nhiều cảnh tượng khác nhau của cặp tình nhân này. Cô gái nấu nấu ăn cho Khải Kiệt và Ngôn Chi. Kỳ Phong dẫn cô đến trường. Họ cùng nhau ăn cơm, dạo phố. Trong suốt thời gian ấy, nụ cười của Kỳ Phong lúc nào cũng nở ra thật hạnh phúc.

Rồi chẳng biết lý do gì, hai người họ lại to tiếng với nhau. Hân Vũ nhìn thấy Kỳ Phong tự khóa mình trong phòng. Cô gái đứng bên ngoài nấu cháo cho hấn. Cô cứ đứng khuấy nôi, vừa khuấy mà nước mắt cứ rơi xuống không ngừng. Hân Vũ quay người, bàn tay vẫn siết chặt hơi mở ra, rốt cuộc cũng chẳng thể xem tiếp được nữa.

Cô nhìn Hải Kỳ, lạnh giọng: “Đây không phải là những gì anh muốn cho tôi xem chứ?”

“Em tưởng tôi thần thông quảng đại đến thế sao?” –Hải Kỳ nhướn mày –“Sách Khải Huyền chỉ cho phép Tiên Nhân can dự vào chuyện mở niêm ấn, còn cái chúng ta thấy chỉ là những gì nó muốn ta thấy mà thôi. Tiên Nhân cũng vô dụng thôi cô bé à.”

Hân Vũ cũng không nói nhiều. Cô biết mình có hơi nhỏ nhen khi nghi ngờ Hải Kỳ, thế nhưng tại sao sách Khải Huyền lại muốn cho cô nhìn thấy hai người trước mặt nhiều như thế, cô thật sự không rõ.

Sau khi cô gái bỏ đi, Kỳ Phong gần như suy sụp. Mãi đến khi Tâm Du trở về và kể hoạch kia xảy ra, rốt cuộc Hân Vũ cũng biết được tại sao họ lại đột nhiên xuất hiện trong rừng Địa Đàng.

Chỉ là, câu hỏi mà cô vẫn muốn chứng thực kia, giờ dường như cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Cảnh tượng lại thay đổi. Lần này bọn họ đang đứng trước Lam Thành. Có lẽ lúc này chiến tranh đã thật sự xảy ra, Kỳ Phong mặc áo giáp, một mình cưỡi trên lưng ngựa, tay cầm Hỏa Chi Kiếm từng từng dẫn đầu quân loài người. Mà ở một bên khác trên chiến tuyến, Hân Vũ cũng dẫn một nhóm khác ngăn cản đoạn đường rút lui của quân địch. Quân quỷ tộc dần bị dồn vào thế bí, liên tục tháo chạy. Mà đứng trên đỉnh đồi kia, họ lại nhìn thấy Kỳ Phong leo xuống ngựa, chạy một mạch về phía Hân Vũ đang đứng giữa tàn quân.

Cứ như sự tồn tại của mấy người xung quanh chỉ là vô hình, tựa như cả thế giới chỉ duy nhất là của hai người họ, cứ thế, hôn nhau một cách cuồng nhiệt.

Hải Kỳ tủm tỉm cười, còn Hân Vũ chỉ cảm thấy chua chát trong lòng. Cuốn sách Khải Huyền này cũng thật biết cách trêu chọc con người.

Những hình ảnh xung quanh liên tục thay đổi. Có lúc là Kỳ Phong, lúc lại là Hân Vũ, thế nhưng dường như bất cứ lúc nào, sự tồn tại của người này cũng dính líu tới người kia và ngược lại. Cho đến một cảnh tượng kia, bên dưới ngôi làng thôn dã.

Hân Vũ chưa từng đến ngôi làng này bao giờ, cũng khó tượng tượng được vị trí của nó. Thế nhưng hình ảnh cô lúc này lại rất khác lạ, trên người chỉ mặc một bộ vải mộc, tóc xõa xuống đơn giản. Cô đang nấu ăn trong bếp, đột nhiên ngừng người, nghe thấy bên ngoài có tiếng ngựa hí vang lên.

Bấy giờ, cô mới cười rạn rở, vội vàng úp nắp nồi lại, tay cũng chỉ chùi sơ sài vào vạt áo rồi lao ra ngoài. Cô chạy một mạch ra đến bờ vực bên rìa rừng mới thấy bóng dáng Kỳ Phong đang đứng. Nhìn thấy cô, hân cũng quay lại cười thật tươi.

“Trận chiến ở Yên Thành thế nào rồi?” – Cô vừa đến gần đã hỏi dồn dập – “Quân ta thắng chứ? Còn Vân Tình thế nào? Điệp Y thế nào rồi?”

“Có anh ở đây, dĩ nhiên là thắng rồi.” – Kỳ Phong cũng cười, ngoắc cô đến gần – “Lại đây anh xem nào, càng lúc càng gầy rồi.”

Hân Vũ trong ảo ảnh chỉ cười rạn rở. Dường như cô quá hạnh phúc nên không thể nhìn thấy ánh mắt của người trước mặt, còn Hải Kỳ và Hân Vũ đứng bên ngoài lại trông thấy quá rõ ràng.

Trong mắt hân lúc đó lóe lên một tia tàn nhẫn.

Kỳ Phong ôm lấy Hân Vũ, cô cũng dịu dàng nép người vào lồng ngực vững chãi của hân, cánh tay siết chặt. Trong một thoáng, mắt cô nhắm nghiền.

Nhưng cũng lúc này, Kỳ Phong lại đột ngột lùi lại phía sau. Tay hân vung lên, trên ngực trái Hân Vũ đã cắm một con dao rỉ máu đầm đề.

Cô ngơ ngàng dùng tay chạm vào vết thương, đôi mắt mở to nhìn người trước mặt, thần sắc trong mắt cũng chẳng rõ là kinh ngạc hay thất vọng. Kỳ Phong thấy thế cũng chỉ cười nhạt, hân gần từng tiếng một: “Cô chết rồi thì mọi việc đều được giải quyết. Đừng trách tôi.”

Hân Vũ trong ảo ảnh lại bỗng dưng bật cười, nụ cười cứ thế vang vọng trên rìa núi, nhẹ nhàng mà tang thương đến cực điểm. Môi cô chỉ lắp bắp mấy chữ: “Không ngờ cũng có ngày tôi nhìn nhầm người.”

Ánh mắt tuyệt vọng đó, bất cứ ai nhìn thấy cũng không thể quên được.

Sắc mặt Kỳ Phong tối lại, hân vừa định bước lên, song Hân Vũ đã nhanh hơn một bước. Cô nhấc chân, chỉ dùng lực nhẹ nhàng đã ngã ra khỏi rìa vực. Bóng dáng nhỏ nhắn cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm.

Phải tuyệt vọng đến mức nào, mới có thể ngay cả cái chết cũng không muốn chết trước mặt hân. Hoặc giả nếu có thể, cô đã chọn chưa từng gặp mặt.

Bóng dáng Kỳ Phong bên rìa núi dần dà biến mất. Y cứ đứng mãi đấy, cũng chẳng biết là bao lâu. Nhưng có lâu đến thế nào cũng chẳng cách nào cứu nổi đoạn tình cảm đã chết kia được.

Hải Kỳ lén lút đưa mắt sang nhìn Hân Vũ, khóe môi cô giương lên, nhưng lại không phải một nụ cười.

Bỗng nhiên y cũng cảm thấy đau lòng thay cô.

Ảo ảnh cuối cùng trong sách Khải Huyền là một trận chiến đẫm máu. Có xác Thiên Tường nằm vắt vưởng trên cổng thành, có cảnh tang hoang khói lửa chiến tranh, cũng có, hình ảnh Kỳ Phong bước lên đài cao, một mình nhận ấn linh Hoàng đế từ tay Vân Tình.

Lạ lẫm thay, một trận chiến thảm khốc đến chừng ấy, cuối cùng chiến thắng lại thuộc về một kẻ ngoại tộc.

Bước chân Kỳ Phong cứ dài mãi dài mãi trên hành lang thăm thẳm. Hân Vũ đang đắm chìm trong mộng寐 cũng bị hình ảnh này lôi trở lại thực tại. Cô biết quá rõ hành lang này.

Năm năm trước cô cùng từng đến đây một lần, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ người nằm trong đấy lại có sức ảnh hưởng đến thế đối với cuộc đời sau này của cô. Đó chính là đường vào gian mật thất trên đảo Rùa, cũng là nơi chôn giấu bí mật của Tần Pháp sư.

Bên trong mật thất, cô thấy Kỳ Phong cúi xuống chiếc quan tài bằng thủy tinh trong suốt. Hấn cứ nhìn gương mặt ẩn sâu dưới mấy tầng băng kia, nước mắt chằng mấy chốc đọng thành hàng.

Nghi vấn của Hân Vũ ngày càng rõ ràng hơn. Cô cũng bước đến từng bước nặng nề, cuối cùng ép mình nhìn thẳng vào gương mặt trong quan tài.

Lúc nhìn thấy, cô syút chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Cô gái này nào phải hình ảnh cô bé loài người mười tuổi cô từng nhìn thấy trước kia nữa? Đó thật sự là cô, thật sự là bản sao của chính cô mười chín tuổi hiện tại.

Hay nói nào ngay rằng, đó mới thật sự là hình ảnh của cô gái có cái tên Eden kia?

Ảo ảnh lóe lên rồi vụt tắt. Một lần nữa, cô nhìn thấy mình đang ở trong trận đồ ánh sáng, dưới tầng hầm của tòa lâu đài bỏ hoang kia. Tiếng nước chảy vẫn vang lên róc rách, Hải Kỳ đứng cạnh cô, ánh mắt không rõ tâm tình.

Mãi một lúc lâu, y mới lên tiếng: “Anh đã từng nói, những gì chúng ta thấy cũng chỉ là những gì sách Khải Huyền muốn mà thôi. Lời tiên tri cho dù có thật cũng chỉ mang tính chất tham khảo. Có từng nghe một câu ngạn ngữ thế này chưa: Một con bướm đập cánh ở phương Đông cũng có thể gây nên cơn bão lớn ở phương Tây. Con đường lúc nào cũng là do bản thân mình chọn cả. Trước giờ anh chưa từng tin vào cái gì gọi là số mệnh.”

Hân Vũ cười mỉa mai: “Em không sao đâu. Dù gì cái em muốn thấy cũng đã nhìn thấy. Sau này em sẽ không làm phiền đến anh nữa.”

“Còn quyển sách Khải Huyền này, em định thế nào?”

“Anh giúp em giữ nó đi. Dù sao ở trong tay anh vẫn an toàn hơn rất nhiều.”

Hải Kỳ thở dài. Y khẽ đưa tay về phía bục, quyển sách đang nằm ngay ngắn trên đấy cũng bỗng nhiên thu nhỏ lại, rơi vào trong vạt áo y. Quyển sách vừa rời khỏi bục, ánh sáng rực rỡ ngay trung tâm đài phun nước cũng nhanh chóng biến mất, chỉ để lại gian phòng một màu tím nhờ nhờ của đá ngũ sắc phản quang trên tường.

Thu xếp xong xuôi, y lại quay người nhìn Hân Vũ, giọng đầy ẩn ý: “Nhớ hai năm trước anh đã từng nói gì không? Nếu một ngày nào đó em thay đổi quyết định, thì lời hứa đó vẫn còn hiệu nghiệm.”

Hân Vũ nghiêm túc nhìn y: “Em sẽ không thay đổi.”

“Ừ, anh chỉ nói ‘nếu’ thôi.” –Hải Kỳ cũng đáp lại một cách hờ hững. Đoạn, y quay người, chẳng biết làm thế nào mà đã hoàn toàn biến mất vào không khí.

Hân Vũ ngồi yên trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt chỉ lặng nhìn đăm đăm vào bóng đêm. Mãi cho đến khi trăng đã lên thật cao, nước dâng lên, đá phản quang đã đọng đầy màu ngũ sắc, còn trong mắt cô lại chỉ còn một mảnh tro tàn.

—Hết Chương 19—

20. Chương 20: Tổn Thương

Nếu sách Khải Huyền đã nói Kỳ Phong trở thành tân vương, thì cô sẽ trợ giúp hắn trở thành tân vương. Tất cả những gì có thể giúp hắn, cô đều sẽ giúp, chỉ cần không phải là tình yêu, thì có gì mà cô không bỏ ra được?

Thời tiết ở Thủy Thành về đêm không quá lạnh, nhưng do tiếp giáp với nhiều kênh rạch chảy qua nên ven hồ đều có gió lớn, thi thoảng đánh bật vào các cửa hiệu bên đường vang lên những tiếng cọt két cực khó nghe. Thời điểm này phần lớn người dân trong thành đều đổ vào trung tâm để tham gia hội hoa đăng nên đường phố khá ít người qua lại. Thấp thoáng bóng dáng những thương nhân chưa kịp thu dọn hàng hóa, giờ cũng đang vội vàng cho kịp chuyến tàu cuối cùng.

Trong không khí vốn đã nổi bật lên một bóng người đang hồ hững bước đi trong vô định. Toàn thân cô phủ một tấm áo choàng dài màu trắng bạc, tay áo xanh nhạt thấp thoáng khoanh lại trước ngực, đôi mắt trầm lặng rũ xuống che giấu nét tang thương. Chẳng ai biết cô đã đi bao lâu, bóng dáng vẫn cứ xiu xiu vẹo vẹo như thế, giống như chẳng biết đâu mới là bến bờ.

Cách đó chừng mấy mươi bước, một nhóm người vẫn kiên nhẫn quan sát nhất cử nhất động của cô. Bất ngờ cô gái đột nhiên dừng lại, khiến người dẫn đầu nhóm theo dõi kia thoáng chốc giật mình, còn chưa kịp quay đi thì giọng cô đã nhàn nhạt vang lên: “Hạ Dương, anh quay về đi. Tôi chỉ muốn ở một mình một lát thôi.”

Hạ Dương ấp úng, định nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không thốt lên thành lời. Anh không rõ hành động này của công chúa là thế nào, rõ ràng mấy giờ trước còn rất tốt, nào ngờ sau khi từ tầng hầm trở ra thì thái độ thay đổi hẳn. Anh không nhìn thấy Hải Kỳ nên cũng không biết phải hỏi ai, đành phải âm thầm theo dõi cô vào đến tận trong thành.

Anh biết cô có tâm sự, nhưng mình cũng chẳng phải người thích hợp để chia sẻ, đành xoay người, tiếp tục ra hiệu cho quân lính chuyển vào chỗ tối, âm thầm bảo vệ cô. Nói cho cùng cô vẫn là công chúa của anh, về công hay tư, anh cũng không thể để cô một mình được.

Hân Vũ cứ đứng trên cầu một lúc, gió hồ thổi qua làm áo choàng bạc khẽ phất phơ. Cô nương theo hướng ngọn gió lửa đến, nhìn thấy những ánh lửa lập lòe tạo thành quần sáng ở phương xa. Ngọn lửa thổi bùng lên trong mắt cô những tia vàng chói lọi, rồi cứ thế nhạt nhòa tỏa ra làn khói trong trẻo, cũng chẳng rõ là sương, hay là nước mắt.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng có một giọt nước rời khỏi khóe mi, nhàn nhạt rơi xuống sàn đá lạnh lẽo. Hân Vũ ngơ ngẩn nhìn theo vết nước đọng tròn trĩnh, nhìn mãi nhìn mãi, sau cùng cũng không nén được tiếng cười lặng lẽ.

Bao nhiêu năm rồi, cô đi mòn gót hết thế gian, nhìn thấy lòng người bạc bẽo, vốn còn tưởng đâu cuối đoạn đường cũng nhìn thấy được một tấm chân tình. Cô từng nghi ngờ, cũng từng bác bỏ, nhưng rốt cuộc vẫn chọn đặt niềm tin vào hắn. Đây cũng chẳng phải bởi cô ngây thơ, chẳng qua, cô vẫn hy vọng rằng thế giới này có lẽ vẫn còn công bằng với cô một chút, dẫu chỉ một chút mà thôi.

Thế nhưng, đáp án cuối cùng thì ra cũng chỉ là cô tự mình đa tình.

Cô bước đến cạnh thành hồ, lặng lẽ nhìn gương mặt thanh tú mập mờ trên làn nước nổi. Thử hỏi, trừ gương mặt giống nhau ra, cô có gì để so được với người con gái ấy?

Trái tim con người vốn rất nhỏ nhen. Thật ra trong thâm tâm cô vẫn có chút ganh tị với người đó. Dáng vẻ dịu dàng của người đó khi ngồi cạnh Kỳ Phong, cả nét cười hạnh phúc khi bàn tay họ xiết chặt nhau dạo phố trên đường, cô chẳng chút khó khăn nào cũng nhận ra được rằng trong lòng cô ta, trong mắt cô ta chỉ có mỗi Kỳ Phong, thậm chí còn xem hắn quan trọng hơn sinh mệnh của bản thân mình. Một tình yêu thuần khiết như thế, Hân Vũ cô có tư cách gì để vượt qua được?

Rốt cuộc thì cô cũng hiểu, tại sao Kỳ Phong lại cố chấp đến như thế. Có lẽ bởi vì quá yêu cô gái đó, thế nên càng không thể chấp nhận được khi cô ta rời xa. Cho dù giữ lại bên cạnh chỉ là một hình bóng tương tự thế cũng đủ để hắn mãn nguyện.

Mà Hân Vũ cô, vừa được sinh ra đã định sẵn là một kẻ thay thế.

Cô có thể hình dung được gương mặt thất vọng của cha khi nhìn thấy người được lời tiên tri nói đến chỉ là một đứa con gái, hay nhớ lại dáng vẻ ngạc nhiên của Thầy Tần vào lần đầu tiên nhìn thấy cô. Khi đó cô chỉ bốn tuổi, nhưng có lẽ từng đường nét trên mặt cũng đã tương ứng với cô gái nằm trong quan tài kia rồi.

Lại còn có cả, cái nhìn kinh ngạc của Kỳ Phong trong động, giờ nghĩ lại, bản thân cô tựa như một trò hề.

Cô chống tay, ngẩn ngơ nhìn ra mặt hồ yên ả sóng nước. Từ bé cô đã thích nước. Cho dù là làm bất cứ việc gì, chỉ cần được ở gần nước là tinh thần cô lại mạnh mẽ hơn một chút. Mỗi khi cô vui, tâm trạng không được tốt cũng chẳng biết cùng ai tâm sự, những lúc ấy việc đầu tiên cô làm sẽ là chạy ra bờ hồ trong cung, cứ ngồi ngơ ngẩn ngâm chân trần xuống lòng hồ, để nước nhẹ nhàng gột rửa mọi ưu phiền trôi đi.

Khi đó, cô cứ nghĩ rằng dòng nước quá thần kỳ, có thể xua tan đi tất cả khó khăn thống khổ trong cuộc đời cô, thế nhưng, lúc này đây, cô nhìn mãi nhìn mãi, mới nhận ra được chẳng qua khi ấy mình vẫn chưa hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Thật ra, cô không biết điều gì khiến bản thân mình rối loạn hơn lúc này, là lời tiên tri vào thời khắc cô chào đời, hay là người con gái trong lòng Kỳ Phong, hoặc đau xót hơn nữa thay, cũng có khi là cái tương lai thăm khốc chỉ có thể chọn một trong hai của hai người.

Nhớ đến ảo ảnh bên bờ vực, ánh mắt cô bỗng lạnh đi rất nhiều.

Nói cô không mấy tin vào điềm báo tương lai là một sự lừa dối trắng trợn. Nếu không tin, cô tội gì phải tìm mọi cách để xác định vị trí của trận đồ Ánh Sáng. Nếu không tin, cô cũng chẳng lặn lội đường xa đến đây để tìm cho được Hải Kỳ. Cho dù là trước đây hay bây giờ, tâm nguyện của cô vẫn chỉ có một, đó chính là nhìn thấy tương lai âm no của loài người.

Thế nhưng, cô cũng chưa từng nghĩ, thì ra ngày khai hoàn ấy lại không có sự góp mặt của mình. Thì ra một kẻ tự cho là giỏi như cô, cũng chỉ đảm đương một vai trò phụ mà thôi.

Càng nghĩ, cô càng thấy trong tim dâng lên từng đợt khó chịu. Bỗng nhiên lại nhớ đến cái ngày định mệnh đó, cô tỉnh lại trên đảo Rùa với một vết cắn đáng sợ trên cổ, trái tim tựa như đã chết một lần.

Thật ra mà nói, giờ nghĩ lại, cô lại cảm thấy sao lúc đó mình không thể cứ thế mà đi. Nếu khi đó cô chết rồi, có lẽ mọi người sẽ đau lòng vì cô một chút, còn bản thân cô lại rất thanh thản khi không phải đối diện với quá nhiều chuyện như vậy.

Thì ra sống thật sự là một hành trình quá đổi mệt mỏi. Cho dù cô không muốn tiếp tục đi nữa, nhưng cũng chẳng biết được phải làm sao để dừng lại.

Lúc ngẩng đầu lên, mặt trời cũng sắp hừng sáng. Cô ngơ ngẩn hồi lâu, đột nhiên nhớ đến cái hẹn đêm hôm trước, lại cảm thấy rất bi ai.

Hội hoa đăng chắc cũng kết thúc từ lâu rồi.

Mà cô ngây người cả một đêm dài như thế, sau cùng cũng tìm được một đáp án cho riêng mình.

Đoạn đường của mỗi con người có thể dài, cũng có thể rất ngắn. Trước đây cô luôn cho rằng mình chẳng có bao nhiêu thời gian để làm mọi thứ mà mình muốn. Thêm một ngày thì một ngày, nếu có thể ra đi như thể âu cũng là điều không hối tiếc.

Chỉ là, cô chẳng muốn tiếp tục làm kẻ thay thế nữa. Một cô gái như cô, không có tình yêu cũng được, nhưng lại không thể không có cả tự tôn.

Nếu cuộc sống không có tình yêu thì không sống nổi, vậy thì cô đã chết lâu lắm rồi. Còn về tương lai sau này của bọn họ, nếu sách Khải Huyền đã nói Kỳ Phong trở thành tân vương, thì cô sẽ trợ giúp hắn trở thành tân vương. Nói cho cùng cũng là an nguy của nhân loại, cô sẽ không từ bỏ. Tất cả những gì có thể giúp hắn, cô đều sẽ giúp, chỉ cần không phải là tình yêu, thì có gì mà cô không bỏ ra được?

Hạ quyết tâm rồi, cô lại thấy lòng thanh thản hơn rất nhiều. Lúc cử động chân, cô mới nhận ra chân mình tê đến mức chẳng còn cảm giác nào, trầy trật mãi một lúc mới đứng dậy, quay đầu lại thì đã nhận ra có một bóng người phía sau mình từ lúc nào.

Hải Kỳ ngồi vắt chân trên một chiếc ghế vô hình, tay vân vê chiếc quạt mo kỳ dị. Bay lơ lửng bên cạnh y là một con thỏ điều màu xám tro, loài vật này có thân mình của thỏ, nhưng lại mang đôi cánh của đại bàng, trên đầu còn có một đôi sừng nai nhỏ. Nó vẫy vẫy cánh trên không trung, đôi mắt xanh biếc lạ lùng lại càng trông hòa hợp với khung cảnh một cách quỷ dị. Dáng vẻ Hải Kỳ vốn rất thanh tao, cả người mặc áo peplos trắng toát, mái tóc lại hoe màu hạt dẻ rũ xuống vành tai những lọn xoắn vừa phải. Một nhan sắc đến cả con gái cũng phải ghen tị như thế, ửng trên y thật khiến người khác phải buồn cười.

Bỗng nhiên, cảnh tượng này khiến Hân Vũ nhớ đến lần đầu tiên cô gặp y. Khi đó cô chỉ mới ba bốn tuổi, còn đang chập chững học mấy bài pháp thuật căn bản trên đảo Rùa. Hòn đảo nói rộng thì không rộng mấy, nhưng một đứa trẻ nhỏ như cô vẫn có thể tha hồ nghịch ngợm cả ngày. Hạ nhân đi theo Tần pháp sư cũng chỉ có vài ba người, chẳng ai chơi với cô, cô đành phải lang thang đây đó một mình. Cứ thế thì gặp Hải Kỳ.

Trước đó cô cũng từng nghe hạ nhân đồn rằng thầy dạy pháp thuật của Tần pháp sư là một Tiên Nhân bí ẩn. Cô chưa từng nhìn thấy Tiên Nhân bao giờ, thế nhưng chỉ vừa nhìn cái người đẹp thế kia thì ngạc nhiên đến không chớp mắt.

Hải Kỳ tính tình chẳng mấy tốt đẹp. Thực tế anh trai y mới là thầy thật sự của lão Tần. Chỉ là ông anh này ẩn dật tránh đời đã ngót nghét mấy trăm năm, chẳng ai còn nhìn thấy nữa. Bản thân y thì thích đi đây đi đó, đảo Rùa lại có thời tiết khá tốt, thường vào những ngày biển êm sóng lặng, y lại chạy ra đây hưởng thụ gió mát.

Hôm ấy y đang nằm trên chiếc võng bằng mây tán dừa đan vào nhau, đung đưa là đà trên biển, thế nào lại nhìn thấy cô bé con này.

Hải Kỳ không thích trẻ con, bao năm nay y đến đảo Rùa cũng chưa từng gặp tình huống tương tự. Nhìn thấy con bé lững thững đi tới thì cũng chẳng nhìn lấy một cái, chỉ túm lấy cổ áo cô quăng thẳng xuống biển.

Đến khi một số hạ nhân trên đảo phát hiện cô bé mất tích, chạy khắp nơi tìm kiếm thì đã là chiều tối. Cả hòn đảo vận động hết đèn đóm, tìm kiếm nửa ngày trời mới phát hiện Hân Vũ ba tuổi đang ôm một trái dưa nổi lên bềnh trên khu vực cách đảo đến mấy hải lý. Tần Pháp sư trở về vì việc này mà nổi giận đùng đùng, bắt y một trăm năm không được ghé đảo nữa. Hải Kỳ khó khăn lắm mới tìm được một chỗ tốt lại vắng vẻ như thế, làm sao lại bỏ qua. Thế là y nài nỉ thế nào, cuối cùng lão Tần cũng đồng ý cho y thỉnh thoảng lưu lại đảo, với điều kiện là y phải trợ giúp lão dạy pháp thuật cho Hân Vũ.

Hải Kỳ vì chỗ ngủ mát mẻ của mình, rốt cuộc cũng phải đồng ý. Nhưng y không nhận Hân Vũ làm học trò, cảm thấy đáng về cô và y không lớn hơn bao nhiêu, nếu gọi y một tiếng ‘thầy’ thì thật mất hết khí chất. Trong khi đó Hân Vũ từ bé đã rất có tôn ti trật tự, lễ độ đi theo y gọi một tiếng ‘cụ tổ’. Y nghe mãi, cho dù không cam lòng cũng chẳng dám làm bừa mà quăng cô xuống biển lần nữa.

Quan hệ của hai người họ cứ thế kéo dài mười mấy năm. Hải Kỳ một mặt dạy pháp thuật cho cô, mặt khác nhân lúc mọi người không để ý lại kéo cô đi đông đi tây, chọc cho cả đảo Rùa náo loạn không yên. Tính cách cô khi đó tuy nghiêm túc, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, nhiều lần vì y mà bị thầy Tần trách phạt. Song nói đi nói lại, cũng nhờ sự có mặt của y mà tuổi thơ của cô trên hòn đảo lại có thêm nhiều màu sắc thi vị đến thế. Nếu nói quan hệ của cô và bọn Vĩnh Hi, Kiến Phi là thanh mai trúc mã, vậy có lẽ với Hải Kỳ còn hơn vậy rất nhiều. Mãi cho đến cách đây mấy năm, không biết tiên tộc xảy ra chuyện gì, y lại bị triệu về rừng Địa Đàng, từ đó cũng hiếm khi gặp lại.

Thấy Hân Vũ rốt cuộc cũng quay người lại, Hải Kỳ lúc này mới gượng đứng lên, vắn vẹo thất lừng vài cái: “Suy nghĩ lâu như vậy, đã nghĩ thông rồi sao?”

Hân Vũ không trả lời y ngay, ngược lại hỏi: “Sao anh lại ở đây? Anh ngồi đây từ lúc nào?”

“Lúc em mới đến còn gì.” –Y che miệng, cố nén cái ngáp dài, tiếp –“Xong rồi thì về thôi. Người ta buồn ngủ chết đi được.”

“Sao anh lại ở đây?” –Hân Vũ vẫn chẳng buông tha.

“Chợt nhớ ra rằng mình chưa dùng bữa tối. Sao hả? Có muốn tôi mời em một bữa sáng không?”

Hân Vũ biết y không muốn nói, cũng không nài ép, chỉ lẳng lặng tìm những tia sáng đầu tiên sắp ló dạng trên mái tòa thành. Bỗng nhiên cô thấy vai mình hơi nặng, hóa ra là con thỏ điều đã bay đến đậu trên vai

cô từ lúc nào. Nó gạ gạ cái sừng nhung vào cổ cô, tuy nhồn nhột nhưng cô vẫn thấy thích thú. Hải Kỳ đứng bên cạnh, thấy ánh mắt cô sáng ngời bèn phất tay một cái. Bộ lông màu xám tro của thỏ điều chẳng mấy chốc hóa thành màu lam nhạt. Y phẩy tay:

“Haizz haizz. Thôi xem như tôi xui xẻo. Không được quà mà còn mất thú cưng. Con thỏ điều này rất ngoan, tặng em đây. Trong thành này có một quán ăn phục vụ cả quý tộc. Để ‘cụ tổ’ dẫn ‘con’ đi. Rượu đỏ ở đây ngon tuyệt.”

Hân Vũ cau mày nhìn cô thỏ điều màu lam trên vai, cũng mặc kệ việc bị Hải Kỳ lôi đi, ánh mắt cô thậm chí thoáng nét nhu hòa.

...

Trong khi đó, bên kia thành, Kỳ Phong lại mất ngủ cả đêm dài.

Hắn thay trang phục trước khi hội hoa đăng mở màn, nhưng đợi mãi vẫn không thấy Hân Vũ về, trong lòng thoáng thất vọng. Nhưng càng đến đêm thì thất vọng càng trở thành nỗi bất an mơ hồ, nhất là khi hắn trông thấy Minh Viễn trở về tìm Hạ Dương, dường như trong thành xảy ra việc gì đó.

Đến rạng sáng, Tâm Du và Khải Kiệt từ hội hoa đăng trở về, riu rít kể lại trong hội xảy ra đám cháy. Cả con đường đông nườm nượp người là thế cứ giẫm đạp lên nhau bỏ chạy, cũng may mà khu vực xảy ra hoảng loạn khá nhỏ, không mấy ảnh hưởng đến toàn hội, số lượng người bị thương cũng không nhiều lắm. Nhưng trong nhóm này, có cận vệ đã thấp thoáng nhìn thấy Diệp Y.

Minh Viễn vẫn không quay lại, Hạ Dương thì chẳng thấy tăm hơi. Những chuyện này khiến Kỳ Phong càng cảm thấy lo cho Hân Vũ hơn. Hắn biết cô không phải loại người thất hẹn, bèn xách đèn đi dò hỏi đám quân lính để thăm dò tung tích cô.

Nhưng hắn lại nghe được những câu chuyện chẳng thể ngờ khác.

Khi ấy lễ hội đã tan, thế nhưng ở trung tâm phố thị vẫn còn đông đúc những người dọn dẹp hàng, thu dọn rác sau lễ hội. Hắn lang thang cả đêm dần mệt mỏi, tình cờ nhìn thấy một hàng nước mở khuya vẫn chưa đóng cửa. Bên cạnh quầy nước dựng hồ chỉ có hai binh lính đang chén thù chén tạc. Đi mãi cũng khát nước, hắn bèn bước vào gọi một ấm trà. Ông chủ quán đang ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy hắn cũng chỉ phục vụ qua loa rồi tiếp tục tìm một vị trí để an vị. Hắn thầm đoán, ông lão này cũng vì mấy tên binh lính chốt ở đây mà không đóng cửa được, đành qua đêm ngay trong cửa tiệm.

Ngồi được một lúc, trà xuống ấm bụng. Hắn ổn định lại tâm tình mới cảm thấy nếu Hân Vũ xảy ra việc gì không khí trong thành hẳn không thể yên ắng thế này được, vừa định thanh toán tiền quay về thì âm thanh của hai gã bên cạnh lại vọng đến tai hắn: “Này cậu nói xem, cô gái mà Minh Viễn tướng quân bảo chúng ta bảo vệ có phải là một trong ba vị công chúa không? Dân thường làm sao xinh đẹp được như thế?”

“Thằng nhãi này, thế ra cậu chưa từng nhìn thấy công chúa bao giờ à? Công chúa sao lại có thể ung dung đi lại trong Thủy Thành như thế chứ? Hiện giờ cô ấy còn đang ở Lam Thành kia kìa.”

“Thế cậu đã gặp công chúa à?” –Gã đầu tiên cất giọng hào hứng –“Thế nào, đẹp không?”

“Công chúa chúng ta không đẹp thì còn ai đẹp nữa chứ.” –Tên kia hất cằm đáp –“Cho cậu biết nhé, công chúa không chỉ có hôn ước với Vĩnh Hi tướng quân đâu. Vừa rồi hoàng tử quý tộc là Thiên Tường đến Lam Thành cũng bị công chúa mê hoặc, thậm chí còn cầu hôn trước đại diện nữa đấy. Chỉ là Hoàng đế đã từ chối. Mấy cô gái tầm thường làm sao có thể so sánh với công chúa được.”

“Kinh thế, cả hoàng tử quý tộc cũng thích cô ấy à. Nhưng nếu lấy nhau về thì sau này cô ấy chẳng phải là Hoàng hậu quý tộc còn gì?”

“Công chúa mà thèm đấy à. Tiết lộ cho cậu một bí mật. Hai năm trước, cả người của tiên tộc cũng đến tận cửa Lam Thành cầu hôn đấy.”

Kỳ Phong vốn không hứng thú với những chuyện đầu đường xó chợ thế này, nhưng chủ đề về Hân Vũ rốt cuộc cũng khiến hắn chú ý. Cánh tay vừa nâng lên định gọi chủ quầy đến tính tiền lại hạ xuống, thay vào đó, hắn lẳng lặng châm thêm một chén trà, im lặng nghe mọi yên tĩnh phía bên kia.

“Không phải người tiên tộc không can dự vào quan hệ các vương quốc khác sao?”

“Đồ ngốc, tiên tộc ở đây không phải bọn Âm Tiên trong rừng Địa Đàng đâu, là các Tiên Nhân ẩn dật ấy. Năm ấy tôi còn là lính gác trong thành, chuyện ấy cứ âm ỹ một thời gian dài nữa kìa. Nghe nói vị Tiên Nhân đến cầu hôn là một người có quyền cao chức trọng, có mối quan hệ với Tần pháp sư. Nhưng cậu biết đối với lời cầu hôn này, công chúa chúng ta đã nói gì không?”

“Nói gì cơ, không phải cô ấy phản đối đấy chứ?” –Gã lính đầu tiên cũng hạ giọng đầy tò mò.

“Dĩ nhiên công chúa không thẳng thừng như thế rồi. Cô ấy nói: ‘Nếu muốn cưới tôi, có phải Tiên Nhân sẽ phá bỏ nguyên tắc không can dự vào chuyện của con người không? Vương quốc của tôi cũng là vương quốc của người, nếu Nhân quốc xảy ra chiến sự, người sẽ can bảo vệ chúng tôi chứ?’. Cậu biết mà, giao ước giữa tiên tộc với nhau đã hình thành mấy trăm năm, Tiên Nhân đều có lời thề không can thiệp vào chuyện của tộc khác. Vị tiên ấy cho dù thích công chúa đến mức nào cũng buông tay thôi.”

“Cả tiên tộc cũng động lòng cơ à...”

Kỳ Phong thở hắt ra, đặt cốc nước xuống bàn. Đến lúc này mới phát hiện thì ra nãy giờ trong cốc vẫn trống không, còn nước hẳn rót từ ấm lại tràn cả trên bàn, lan ra sát mép nhưng chỉ lẩn qua lẩn lại mà không rơi xuống đất hẳn.

“Hồi ở Lam Thành, bọn tôi vẫn nghe đồn rằng...” –Gã kia đang kể, bỗng nhiên hạ thấp giọng hết mức có thể. Kỳ Phong phải hơi nghiêng người mới lèm bèm nghe được vài tiếng của hắn –“Nghe đâu công chúa Hân Vũ không phải con ruột của Hoàng đế, mà là con của Tần pháp sư đấy. Cô ấy chẳng có chút gì giống hai vị công chúa còn lại cả.”

“Cái gì? Cậu nói...”

“Suýt, những chuyện này có thể nói đùa được sao? Chết như chơi đấy.”

Gã kia nghe thế liền hiểu mình thất thố, cũng hạ giọng: “Sao lại có thể được chứ? Tần Pháp sư là thầy của Hoàng hậu còn gì.”

“Haha, đồn thì cũng chỉ là đồn thôi. Có lẽ vì công chúa Hân Vũ không kế thừa hỏa tính của Hoàng hậu hay mộc tính của Hoàng đế chăng? Ai chẳng biết Tần Pháp sư là pháp sư dụng thủy, còn công chúa chẳng phải là Thủy Linh còn gì.”

“Nói cũng đúng...” –Gã kia ngẫm nghĩ, sờ cằm.

“Đúng cái đầu cậu ấy. Chỉ là nói chơi thôi. Tiết lộ ra thì cứ xem tôi hay cậu chết trước nào.”

“Ừ nhỉ ừ nhỉ. Thôi cứ xem như tôi chưa biết vậy.”

Hai gã lính dường như cũng nhận ra đề tài này không nên tiếp tục, bèn chuyển hướng sang câu chuyện tâm phào về một kỹ viện nào đó rất nổi tiếng trong Thủy Thành. Kỳ Phong cảm thấy không còn gì đáng nghe nữa, bảo chủ quán lại thanh toán rồi nhanh chóng quay trở về quán trọ.

Trời bấy giờ đã hửng sáng, thấp thoáng vài cánh chim lượn lờ ở bờ phía đông. Dọc theo hai bên đường có nhiều nơi dọn dẹp chưa kỹ, vẫn còn rải rác xác mấy ngọn đèn lồng nằm tro tro. Hắn đi ngang qua cửa hàng đèn lồng lớn nhất trong thành, bước chân bắt giắc bỗng khựng lại.

Ít phút sau, Kỳ Phong đứng trong cửa hàng, trên tay là một chiếc đèn thiên đăng hiếm hoi còn sót lại sau lễ hội. Ở Nhân quốc cũng có tục lệ viết lời ước nguyện vào thiên đăng. Chủ quán đưa cho hắn một cây bút lông loại lớn. Hắn hơi ngẫm nghĩ, viết xong chữ Kỳ Phong rồi mà vẫn cứ đứng ngẩn người, tay giơ lên rồi hạ xuống mấy lần đều không viết nốt được cái tên còn lại.

Eden? Hay là Hân Vũ?

Cho dù trước giờ trong lòng biết đó chỉ là một người, thế nhưng lúc này trước ngọn đèn, đột nhiên hắn lại cảm thấy hoang mang.

Lần đầu tiên mới cảm thấy, thật ra mỗi cái tên này lại có ý nghĩa thế nào đối với bản thân như vậy.

Rốt cuộc hẳn cũng hạ bút xuống được. Nguyệt ngọc vài nét, sau đó cảm ơn ông chủ tiệm, rồi lại lững thững bước ra trước bờ sông thả đèn.

Ánh sáng mặt trời càng lúc càng rõ ràng, ngọn đèn trong thiên đăng nhàn nhạt không nhìn thấy rõ lắm, nhưng hẳn vẫn mơ hồ nhìn thấy dòng chữ bằng bút lông đen nổi bật ở nửa bên đèn, ngón tay hơi khum lại che lên vầng trán, nhìn đến khi chiếc đèn khuất hẳn mới thôi.

Về tới quán trọ thì đã có vài nhóm lính gác ở đó. Kỳ Phong nhận ra đây là nhóm đã đi theo Hạ Dương và Hân Vũ, bèn mừng rỡ tăng nhanh bước chân vào trong. Đúng như hẳn nghĩ, lúc này Hân Vũ đã ngồi ngay ngắn bên góc bàn, cách cô mấy bước chân là Minh Viễn và Hạ Dương. Hải Kỳ lại nằm ngay ngắn trên chiếc ghế rộng trong góc, dáng vẻ thản nhiên như đang ngủ. Lính gác đều biết Kỳ Phong là do Hân Vũ dẫn đến nên cũng chẳng ngăn cản hẳn.

Hân Vũ thấy hẳn bước vào, ánh mắt cũng chỉ dừng lại một thoáng rồi lại lướt sang Minh Viễn đang cúi đầu. Vốn cô nghĩ lễ hội hoa đăng mọi năm Minh Viễn đều tổ chức không vấn đề gì, nào ngờ lúc quay lại mới biết tối qua đã xảy ra cháy ở một góc đường, rất nhiều dân thường đã bị thương. Ấy vậy mà Minh Viễn cũng không cho người đến báo với cô, phải đợi đến sáng, cô và Hải Kỳ mới nghe dân trong thành kháo nhau.

Hóa ra trong thời gian diễn ra hội hoa đăng, người Minh Viễn phái trà trộn vào khu vực thả đèn lại nhìn thấy Điệp Y bèn đuổi theo. Thế nhưng Điệp Y chẳng những không chịu, còn dùng pháp chú làm náo loạn khu vực, khiến một số dân thường ngã vào nhau. Phần lớn người tham gia lễ hội đều mang theo đèn nến, thế nên đám cháy chẳng mấy chốc đã lan rộng, đến khi Minh Viễn dẹp yên được thì Điệp Y cũng mất tích.

Nhưng cái Hân Vũ bận tâm là, Điệp Y lại không chỉ đi một mình.

Trước vẻ mặt đầy sát khí của cô, cả Minh Viễn lẫn Hạ Dương đều im lặng cúi đầu.

“Thật sự xác nhận người đi cùng với Điệp Y là Đình Nguyên sao?” – Cô ngược mặt nhìn hai vị tướng lĩnh, thanh âm lạnh lẽo – “Hạ Dương, không phải anh nói Đình Nguyên đã về Yên Thành rồi?”

Câu sau cô hơi nhướn mày, khóe mắt cong cong khiến Hạ Dương được chỉ đích danh phải ngẩng lên. Anh liếc nhẹ sang Minh Viễn bên cạnh, biết không tránh né được bèn ngập ngừng nói: “Vâng, hai ngày trước tôi vừa nhận được thư tín của cậu ấy. Gần đây các tướng lĩnh dưới trướng cậu ấy phát minh ra một loại vũ khí mới, có sức sát thương rất cao đối với quỷ tộc, thế nên cậu ấy bèn thông báo về, hy vọng có thể giúp ích cho tiền tuyến.”

Ngón tay Hân Vũ đang đặt trên mặt bàn lại gõ liên hồi, vô thức phát ra những tiếng lách cách dồn dập. Yên Thành nằm tận nơi xa nhất vương quốc, lại có địa thế hiểm trở, là nơi dễ thủ khó công. Thế nên từ lúc hình thành đến giờ Yên Thành vẫn trọng về công nghệ, thường dùng chính sách ưu đãi thu hút các thợ rèn binh khí nổi tiếng từ khác tộc khác. Đa phần binh khí của quân sỹ sử dụng đều đến từ Yên Thành cả.

Trong lúc không khí trong phòng vẫn còn đang trầm mặc, thì Hải Kỳ đang nằm trong góc rốt cuộc cũng chịu đứng dậy. Y thở dài, tăng nhịp độ chiếc quạt mo trên tay mình, ngao ngán nói: “Không cần đắn đo suy nghĩ nữa. Yên Thành quá xa, cho dù có dùng thiên mã cũng phải mất hơn hai ngày mới có thể đến tận đây được. Trong khi tôi đã gặp Điệp Y cách đây cả tuần rồi.”

“Công chúa.” – Minh Viễn ngập ngừng lên tiếng – “Những quân sỹ nhìn thấy Điệp Y công chúa đem qua đều là thân tín của tôi. Họ đã gặp Đình Nguyên mấy lần rồi, tuyệt đối không thể lầm được.”

Ngón tay đang gõ trên bàn của Hân Vũ thoáng chốc dừng hẳn lại.

“Nếu nói vậy, trong hai Đình Nguyên, một người ở Yên Thành, một người đang đi cùng Điệp Y có một người là giả.”

Đây không phải câu hỏi mà là một câu khẳng định chắc nịch. Hạ Dương và Minh Viễn ngập ngừng nhìn nhau, nhất thời không dám lên tiếng. Thực tế cho dù người nào là giả đi chăng nữa thì sự tình cũng rất nguy hiểm. An toàn của Điệp Y hiện tại càng không được đảm bảo. Huống hồ gì họ vẫn không đoán được người đứng phía sau chuyện này.

“Liệu có thể nào là đeo mặt nạ giả không?” – Hân Vũ khoanh tay hỏi – “Tôi vẫn nghe nói những người lùn phía Nam vực Tinh Linh rất khéo tay. Họ có thể sản xuất ra những chiếc mặt nạ giả da người.”

“Công chúa, em nghĩ thân tín của Minh Viễn này là ai chứ? Họ đã được huấn luyện từ sớm, nếu chỉ là mặt nạ giả, họ không thể không nhìn ra.” –Minh Viễn trầm ngâm đáp –“Nhưng quân sỹ của Đình Nguyên ở Yên Thành cũng không phải là những người bình thường. Họ tuyệt đối không thể nhầm lẫn chủ tướng với kẻ chỉ mang một chiếc mặt nạ được.”

“Nếu nói vậy, kẻ giả mạo Đình Nguyên hẳn phải là một kẻ biết pháp thuật.” –Hân Vũ mím môi, đoạn đứng dậy rảo chậm từng bước quanh gian nhà. Mọi người xung quanh đều biết nỗi băn khoăn của cô nên nhất thời cũng chẳng dám lên tiếng, trong phòng thoáng chốc yên lặng như tờ. Mãi một lúc, Hân Vũ mới ngẩng lên nhìn Hải Kỳ –“Cụ tổ, anh nói thử xem có loại pháp thuật nào có thể biến thành người khác không? Về cả giọng nói lẫn gương mặt.”

Hải Kỳ vẫn đang tự quạt ình, nghe thấy thế thì cũng lộ vẻ suy tư. Y cân nhắc nói: “Về căn bản, nếu biến đổi giọng thành người khác không khó. Nhưng biến đổi gương mặt thì cần phải có pháp lực rất cao. Mà biến đổi giọng nói, gương mặt, và vóc dáng là ba loại pháp thuật khác nhau, nếu muốn trở thành một người hoàn toàn khác thì phải thông thạo cả ba thuật này. Tôi nghĩ căn bản ngay cả lão Tần cũng chẳng làm được.”

Hân Vũ nghe thế thoáng thất vọng, thế nhưng Hải Kỳ lại tiếp lời: “Tuy nhiên, pháp thuật này đối với con người tuy khó, trên thế giới này, quý tộc có pháp lực mạnh như thế thì càng không tồn tại. Có điều, nếu là tiên tộc thì hoàn toàn có thể.”

Hân Vũ nhướn mày.

“Xem kìa, bản thân tôi không phải là một ví dụ tốt nhất hay sao?”

Hải Kỳ cười lớn, đoạn y vỗ tay một cái, dáng người nhàn nhã vừa ngồi trên ghế dài đã biến mất, thay vào đó, bên cạnh Hân Vũ lúc này lại xuất hiện thêm một Hân Vũ khác, khuôn mặt, vóc dáng và trang phục hoàn toàn giống hệt. Trong khi Hạ Dương và Minh Viễn đều há hốc thì Hân Vũ dường như lại rất quen thuộc với chuyện này, chỉ thở dài nói: “Tôi còn hy vọng nếu là pháp sư bình thường thì còn đỡ cho chúng ta một chút. Nếu thật sự là người của tiên tộc thì...”

Mấy câu cuối cô cũng bỏ lửng. Tiên tộc bao năm nay vẫn không xen vào chuyện các tộc khác. Nếu giờ đột nhiên thay đổi chủ kiến, cũng chưa chắc họ sẽ ngã về phía con người. Mà nếu tiên tộc thân thiết với quý tộc thì việc này càng đáng lo hơn cả.

Hân Vũ mím môi, quay sang Minh Viễn hạ lệnh: “Lập tức phong tỏa các lối ra vào thành, thậm chí cả thương nhân cũng không được qua lại. Tôi muốn xác định thật rõ Điệp Y có trong thành hay không. Nếu anh tìm được nó và Đình Nguyên thì lập tức báo cho tôi biết.”

“Vâng, thưa công chúa.”

Cô lại quay sang Hạ Dương, ánh mắt thoáng trầm tư, song chưa kịp lên tiếng thì Hải Kỳ – người đang trong bộ dáng y hệt cô đã nhẹ nhàng bước đến bên Kỳ Phong, ngón tay y nhẹ vuốt lên vùng cổ hần, dùng chính giọng nói của Hân Vũ, thêm thốt vài phần nũng nịu để nói: “Nhắc đến Âm Tiên, tôi quên mất một chuyện. Kỳ Phong à, tại sao trên người cậu lại có Tình Khóa của tiên tộc vậy hả?”

Nhất thời, tất cả mọi người còn lại trong phòng đều nổi cả da gà. Hân Vũ vẫn là người đầu tiên lên tiếng: “Cụ tổ, anh nói vậy nghĩa là sao?”

Hải Kỳ không vội trả lời, chỉ nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc. Vẫn gương mặt ấy, vóc dáng ấy, nhưng chẳng hiểu sao từ y lại toát lên một vẻ mỉa mai hoặc vượt trên cả Hân Vũ thứ thiệt nhiều lần. Hạ Dương rốt cuộc cũng chẳng chịu nổi nữa, vội lấy một tấm khăn ra lau lau mồ hôi trán.

Hải Kỳ dường như càng cảm thấy đùa như vậy rất vui, càng nhất quyết vuốt vuốt tóc, lượn lờ xung quanh Kỳ Phong, ngón tay trắng trẻo khẽ nâng cằm hần lên: “Tình Khóa là bùa chú đặc trưng của tiên tộc, được tiên tộc ếm lên người tình nhân của mình, người bị ếm dù có đi đến đâu, thậm chí cả khi anh ta có chết thì người kia vẫn dễ dàng biết được vị trí anh ta đang ở. Cậu nhóc à, cậu đã gây chuyện với cô nàng tiên tộc nào rồi đấy hả?”

Kỳ Phong vốn đang bực mình hành động kỳ dị của gã này, giờ đột nhiên lại nghe nói thế có hơi hoảng hốt, vội vàng nhìn Hân Vũ thanh minh: “Không có đâu, Hân Vũ, em đừng nghe anh ta nói bậy. Trước giờ anh

chưa từng gặp cô gái tiên tộc nào, trừ cái lần bị bắt đó thôi. Mà khi đó bọn họ xem anh như nô lệ thì làm sao có chuyện ếm này ếm kia được.”

Hân Vũ chăm chú nhìn Kỳ Phong một lúc, cô biết hẳn không dối mình, nhưng đột nhiên lại có một suy đoán khác. Cô cũng không trả lời hẳn mà chỉ nhẹ nhàng hỏi Hải Kỳ: “Anh có thể giải bùa không?”

“Đây là bùa riêng biệt của tiên tộc. Trên lý thuyết, trừ người ếm bùa thì không ai có thể giải.” –Hải Kỳ ngẫm nghĩ, đoạn búng tay, hóa trở lại về hình dáng bình thường của mình, cười ngọt ngào –“Nhưng nếu Hân Vũ đã lên tiếng thì tôi sẽ cố gắng nghĩ cách.”

“Mất bao lâu?”

“Có lẽ phải mất một tuần.”

Hân Vũ đưa mắt sang. Lần đầu tiên từ khi Kỳ Phong bước vào đến giờ, hẳn mới cảm thấy cô đang nhìn mình quá vài giây, còn chưa kịp vui mừng thì cô lại lên tiếng: “VẬY CŨNG ĐƯỢC. Xem như cụ tổ giúp tôi, đưa anh ta và những người khác lên đảo Rùa đi. Trong thời gian ấy thì giải bùa cho anh ta. Tôi sẽ viết một lá thư cho thầy Tần. Nếu được tôi sẽ nhờ thầy ấy thu nhận anh ta làm học trò. Anh ta là người đến từ thế giới bên kia, có lẽ nếu được, thầy sẽ tìm được cách giúp họ quay lại đó không chừng.”

Bốn người trong phòng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, cả Hải Kỳ và Kỳ Phong đã đồng loạt lên tiếng: “VẬY CÒN EM? EM MUỐN ĐI Đâu?”

“Tôi muốn đến Yên Thành một chuyến. Nếu được sẽ tranh thủ về sớm. Nếu ngồi đây trông chờ vào việc tìm được Diệp Y để xác định thì chi bằng tự tôi đi sẽ tốt hơn.”

Giọng Hân Vũ rất bình thản, cả Hạ Dương lẫn Minh Viễn đều cảm thấy chủ kiến này rất hay, có thể rút ngắn thời gian giải trừ nguy cơ cho họ. Hải Kỳ thì trầm lặng không nói gì, trong khi Kỳ Phong mỗi lúc càng buồn bực hơn.

Chẳng phải tinh ý lắm cũng nhận ra, từ lúc bước vào đến giờ, cô thậm chí chẳng thêm quan tâm đến sự tồn tại của hẳn.

21. Chương 21: Vén Màn Sự Thật

Cô mím môi, cuối cùng cũng nở một nụ cười như có như không: “Kỳ Phong, anh tự hỏi lại bản thân mình, anh thật sự yêu tôi sao?”

Hân Vũ dường như chỉ muốn rời khỏi thành càng sớm càng tốt. Mặt trời vẫn chưa lên quá cao, cô đã vội vã điều lệnh cho các toán quân đi thực thi nhiệm vụ, đoạn quay về phòng lấy nốt mấy món đồ thường ngày, chuẩn bị cho chuyến hành trình dài đến Yên Thành.

Hành lý cô thường mang theo mình cũng chẳng nhiều lắm, sau khi thu xếp cẩn thận, nhét vài món đồ gọn nhẹ vào túi đeo thường mang bên người, cô mới yên tâm bước ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Kỳ Phong đứng vắt chân ngay bờ tường đối diện. Hân khoanh tay, ánh mắt đăm đăm quan sát mọi cử chỉ của cô.

Minh Viễn và Hạ Dương hầu như bao cả quán trọ, thế nên hành lang lúc này rất trống trải, trừ hai người họ ra thì không còn ai khác, cả quân lính bảo vệ cô cũng chỉ được di chuyển bên ngoài. Gian phòng của Hân Vũ nằm ở góc kín sáng nhất, thế nhưng bên hành lang thì vẫn còn thấy thấp thoáng vài tia nắng lọt vào. Dưới ánh nắng vàng vọt, đá thạch anh tím hắt lên vạt áo Kỳ Phong một vệt màu chẳng rõ là màu gì, mặc dù là óng ánh rất đẹp, nhưng chỉ cần hẳn khẽ chuyển động, vệt màu ấy lại biến mất ngay lập tức.

Ánh mắt Hân Vũ lúc này càng trầm xuống.

Thực tế từ nhỏ cô đã rất ngưỡng mộ tình cảm mà cha cô dành ẹ, cô cảm thấy trên thế gian này, nếu có thể tìm được một người đàn ông giống như cha cô, có thể cùng người đó trải qua một cuộc sống bình thường, yên ả cho đến tận cuối đời, đó mới là điều hạnh phúc nhất. Thế nhưng vật đổi sao dời, số mạng chẳng bao giờ đi theo quỹ đạo mà con người ta muốn. Bao nhiêu năm nay, cô vốn chẳng còn dám mơ tưởng đến điều giản dị đó nữa, mãi cho đến khi gặp Kỳ Phong.

Cô cũng đã từng nghĩ lý do tại sao hấn yêu mình. Cô chẳng tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên. Đối với cô, yêu là yêu, là một quá trình dài vun đắp cho đến khi bạn thật sự hiểu rõ một người. Chẳng có ai cam tâm tình nguyện sống chết vì một người mới vừa thoáng gặp, lại càng không ai hy sinh mạng sống của mình vì một kẻ mà y thậm chí chẳng biết có phải là người tốt hay không.

Thế nhưng, cô thừa nhận, có lẽ do phải giả vờ mạnh mẽ quá lâu, thế nên khi đứng trước một kẻ lúc nào cũng muốn bảo vệ mình, dường như nửa phần trong cô đã vài lần rung động, thậm chí cũng đã từng mơ tưởng, nếu cứ thế này, có lẽ cô cũng đã lựa chọn được một người có thể ở bên cho đến giây phút cuối cùng.

Chỉ là mộng ảo thì trước sau gì cũng phải tỉnh lại. Tình yêu trên thế gian này cũng chẳng khác gì những vệt màu loang lổ kia. Cho dù đẹp đến cách mấy cũng chẳng bao giờ giữ được nguyên vẹn đến tận phút cuối cùng. Còn cô lại thật sự sấm vai trong một vở kịch tình cảm, nhưng nữ chính thì chẳng phải là cô. Cô chẳng ngại làm một nhân vật phụ, thế nhưng, điều tuyệt đối không thể làm chính là thế thân. Mỗi mình cô phải tự đóng nhân vật của chính mình đã đủ mệt mỏi rồi, làm sao còn đủ tâm sức đóng vai một người khác kia chứ.

Kỳ Phong đứng yên lặng khá lâu, cho đến khi thấy cô có ý định đi lướt qua mình thì rốt cuộc hấn cũng chẳng nhịn nổi nữa, vội chạy đến nắm tay cô. Hấn gần từng tiếng một: “Sao lại tránh né anh? Thái độ của em sáng giờ là sao? Hôm qua vốn còn rất tốt mà, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Hân Vũ cau mày, giãy ra khỏi tay hấn. Cô không muốn tranh chấp, chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi bảo Hải Kỳ giải bùa cho anh rồi. Trong vài ngày tới anh an phận ở lại đảo Rùa đi. Có thể thầy tôi sẽ giúp anh quay về thế giới của mình. Hoặc giả nếu muốn thì có thể học hỏi thêm một ít pháp thuật từ chỗ thầy. Tôi chưa bao giờ ép anh bất cứ điều gì cả. Nếu anh không thích, anh có thể rời khỏi đây.”

“Em nói cái quái gì thế? Còn chuyện của chúng ta thì sao?” – Kỳ Phong nóng nảy đáp – “Em từng nói sẽ nuôi anh cả đời còn gì. Không phải em muốn nuốt lời đó chứ?”

“Anh đến đảo Rùa, thầy tôi sẽ lo ăn ở cho anh. Anh ở Lam Thành, tôi cũng bảo Hạ Dương săn sóc anh. Ở đây cũng thế. Rõ ràng anh không phải làm gì, mỗi ngày đều có cơm ăn áo mặc, đó chẳng phải là tôi nuôi anh còn gì?”

Bị Hân Vũ đáp lời đến nghẹn họng, Kỳ Phong không còn cách nào khác, đành quyết định xuống nước hòa giải. Thấy cô sắp bước đi, hấn lại dùng cả hai tay vịn vai cô lại, nhẹ giọng: “Thôi được rồi, nghiêm túc đi. Hôm qua xảy ra chuyện gì? Chẳng phải là cùng nhau xem hội hoa đăng sao? Tự đứng sáng nay lại thay đổi như thế?”

“Chẳng có chuyện gì cả. Tôi còn công việc, anh buông tay ra đi.” – Hân Vũ phiến muộn gỡ bỏ tay hấn ra – “Sau này có chuyện gì, anh cứ trực tiếp tìm Hải Kỳ hoặc Minh Viễn giúp đỡ là được, không cần đến gặp tôi.”

Giọng nói cô lạnh nhạt lại càng khiến Kỳ Phong tuyệt vọng. Đêm qua đến giờ, kể từ khi gặp Hải Kỳ hấn vẫn cảm thấy bất an, lúc này thái độ của cô càng khiến hấn giận dữ hơn. Hấn kéo tay cô lại, hai tay giữ chặt tay cô ghì sát vào vách tường, ép cô nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Có gì thì ba mặt một lời nói cho rõ ràng. Anh không thích bị người ta đá mà không rõ nguyên do.”

Hân Vũ không giãy giụa, cũng chẳng cố cử động tay, ánh mắt chỉ khẽ ngược lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm của hấn, thậm chí gần đến mức có thể nghe nhịp thở của hấn nóng hổi phả vào ngực mình. Cô múm môi, cuối cùng cũng nở một nụ cười như có như không: “Kỳ Phong, anh tự hỏi lại bản thân mình, anh thật sự yêu tôi sao?”

Hấn chẳng ngờ vòng vo một hồi, cô lại nhắc đến vấn đề này, bèn bực dọc đáp: “Vớ vẩn, nếu không yêu em thì theo đuổi em làm gì?”

Nét cười trên môi Hân Vũ lại càng đau đớn hơn.

Trong lúc Kỳ Phong thoáng nhìn thấy nụ cười ấy, ánh mắt hấn hơi sững lại, nhưng còn đang suy tư thì Hân Vũ đã đột nhiên nhón chân lên, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng vào môi hấn. Hấn ngạc nhiên đến ngẩn người.

Chỉ là một cái hôn khê, môi khê chạm môi, hơi thở cô nhẹ nhàng quấn quanh hắn một lúc, nhưng mùi hương phảng phất vẫn khiến hắn ngây dại. Đến khi hắn lấy lại tinh thần, định hôn lại cô thì cô đã nghiêng người tránh ra, nhẹ nhàng dựa lưng vào bờ tường thạch anh cười cười: “Anh cảm thấy, hôn tôi và hôn Eden có giống nhau không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng lại khiến toàn bộ hưng phấn vừa thoáng qua tan biến đầu mắt.

Kỳ Phong đứng thật lâu, thất thần nhìn vẻ thần nhiên của Hân Vũ, ngón tay hắn run run, song cuối cùng lại không thốt lên được lời nào. Ấy thế mà đối lập với hắn, Hân Vũ lại càng cười rạng rỡ hơn, cảm cô hơi ngẩng, ánh sáng trong mắt rực rỡ đến không thể nhìn thấu: “Kỳ Phong, Eden là ai, cô ấy và tôi có phải là một người hay không, hắn trong lòng anh hiểu rõ hơn tôi rất nhiều.”

“Sự việc không phải như vậy, em nghe anh nói đi.” – Kỳ Phong lấp bắp, đột nhiên hắn có một cảm giác, nếu lần này không thể rõ ràng, có thể hắn sẽ thật sự mất đi cô. Nhưng Hân Vũ cũng không để hắn có cơ hội phản bác.

“Anh không cần phải giải thích. Cái gì tôi cũng rõ cả. Nếu cần tôi sẽ cho anh biết. Trong ba năm gần đây, Lam Hân Vũ này chưa từng rời khỏi Lam Thành quá mười ngày. Tôi tuyệt đối không có cơ hội đến thế giới của anh. Chuyện đó cả Vân Tình lẫn Kiến Phi đều có thể làm chứng. Nói một cách đơn giản, tôi không biết Eden là ai, càng không có khả năng là cô ấy được. Anh tự lừa mình dối người lâu như vậy, nếu không cảm thấy có lỗi với bản thân mình, vậy anh có từng cảm thấy có lỗi với tôi, với Eden hay chưa? Anh mất thời gian với tôi ở thế giới này, có từng nghĩ đến Eden của anh có thể đang ở một không gian khác, bị người khác ức hiếp hay chưa?”

Giọng nói Hân Vũ rất điềm tĩnh, nhưng từng câu từng chữ đều áp bức đến không cách nào phản bác lại. Kỳ Phong thở dài, hắn càng nghĩ càng không biết phải làm cách nào, đành giang tay ôm chặt lấy cô. Cơ thể Hân Vũ cứng ngắc, cũng lười phản kháng. Hắn siết chặt lấy cô hơn, tựa như chỉ muốn hòa cô vào bản thân mình.

Ngàn lời muốn nói bất giác lại không thốt nên được lời nào.

Thật ra, hắn cũng muốn nói với cô, hắn yêu cô, hắn muốn cô tin tưởng vào cảm nhận của hắn, rằng trước giờ hắn chưa từng thay đổi, chưa từng lừa mình dối người, người hắn yêu từ đầu đến cuối vẫn chỉ có mình cô. Thế nhưng, nhìn vào vẻ mặt đờ đẫn đó, hắn lại không cách nào thốt ra được.

Phải nói làm sao, khi ngay cả bản thân mình còn không có tiền đề tin tưởng. Chưa bao giờ hắn lại cảm thấy thiếu tự tin đến thế, ngay từ lúc cô nói mấy năm nay cô chưa từng rời khỏi Lam Thành, vậy rốt cuộc cô gái trong mộng ảo của hắn là ai, Eden là ai, tựa như ngàn vạn câu hỏi mơ hồ mà không tìm được lời giải đáp.

Hắn cảm thấy rối loạn, cảm thấy không dám tin vào chính mình, nhưng cũng có một điều hắn càng hiểu rõ. Hắn không thể để mất cô, không thể để mất Hân Vũ, tựa như từng một lần mất Eden.

Chỉ là, lại không biết phải giải thích làm sao, khi vẻ mặt cô vẫn cứ lạnh nhạt như thế. Tựa như bắt đầu từ cái giây phút cô bắt đầu chất vấn hắn về Eden thì hắn đã thật sự mất cô rồi.

Ngày trước không còn Eden, hắn vốn đã nghĩ, chỉ mất đi cô hắn mới hiểu thế nào là quý trọng. Nhưng tại sao, ngay cả khi hắn dùng hết sức mình để quý trọng Hân Vũ, kết quả cũng không giữ được cô?

Hắn không biết phải nói gì với cô, tất cả những gì hắn có thể cũng chỉ là siết cô thật chặt vào lồng ngực mình. Rõ ràng trái tim cô đang gần đến thế, gần đến mức có thể nghe được nhịp tim đang chậm rãi vang lên, ấy vậy mà hắn lại cảm thấy như nó không còn ở đó nữa.

Trong mơ hồ, hắn hoảng hốt gọi tên cô, lại nhìn thấy bóng dáng cô khuất dần sau bóng tối heo hút, tựa như giấc mộng bao năm một lần nữa tái diễn. Môi hắn lấp bắp, muốn chạy đến nắm lấy tay cô, nhưng khi cánh tay gần chạm đến làn da trắng trẻo mỏng manh nọ, nửa gương mặt được ánh sáng soi rọi kia bỗng nhiên nở một nụ cười nhạt nhòa, thanh âm vang vọng bốn phía: “Anh nói xem, tôi là Hân Vũ hay là Eden?”

Hắn thẫn thờ, phút chốc cánh tay buông lỏng, và bóng tối một lần nữa lại bao trùm, hắn cũng hoàn toàn mất đi cô.

Lúc Kỳ Phong tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường trong quán trọ. Hấn xoa đầu một lúc, lại khê cười cợt. Hân Vũ ra tay đúng là dứt khoát hơn người thường rất nhiều, cô cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ vậy mà trực tiếp ếm bùa hấn.

Ngay cả một cơ hội để hấn giải thích cô cũng không muốn nghe.

Bấy giờ trời đã vào chiều. Hấn hỏi vài viên lính canh mới biết Hân Vũ đã rời khỏi thành ngay trước buổi trưa, đi cùng cô còn có Hạ Dương và một toán quân lính khác. Sau khi cô đi thì tất cả cổng thành cũng được lệnh đóng lại trong vòng một tuần.

Vì vấn đề bảo an, Minh Viễn vẫn chưa để Hải Kỳ dẫn bọn hấn ra khỏi thành, Kỳ Phong lại càng không muốn đi, thế nên họ đành nán lại đó vài ngày. Hải Kỳ cũng mấy lần đến gặp Kỳ Phong, chủ yếu là để giải bùa chú cho hấn. Hấn không hiểu Tình Khóa là gì, làm thế nào lại xuất hiện trên người hấn, thế nhưng vì Hân Vũ đã có lời cảnh dặn nên hấn cũng không muốn phản kháng, chỉ im lặng mặc gã Tiên Nhân này muốn làm gì thì làm. Hải Kỳ cũng chẳng có mấy thiện cảm với hấn. Trừ mấy lần đầu y còn dò hỏi vài câu, sau thấy hấn không hứng thú nên cũng thôi hấn.

Hai ngày sau đó, Thủy Thành vẫn nằm trong tình trạng cửa đóng then cài. Minh Viễn vận dụng hết nguồn lực sẵn có nhưng vẫn không thể tìm được Điệp Y, vài thương nhân trong thành đã bắt đầu nôn nóng muốn tuần hàng ra ngoài, vài người lại diễn trò biểu tình trước tòa phủ chính. Minh Viễn bận rộn đến đâu tắt mắt tối, cũng không có thời gian đến tìm Hải Kỳ hỏi chuyện nữa. Trong khi đó Tâm Du và Ngôn Chi lại chẳng bị ảnh hưởng gì, nghiêm nhiên xem đây là một dịp thăm thú hiếm có. Hai cô nàng suốt ngày la cà ở cả chợ phiên, chẳng mấy khi có mặt ở nhà. Thường cả quán trọ rộng là thế, trừ lính canh ra thì chỉ còn Khải Kiệt và Kỳ Phong quanh quẩn qua lại.

Chuyện Hân Vũ đột nhiên bỏ đi, Khải Kiệt dĩ nhiên cũng đoán được ít nhiều. Vốn cậu chàng đã dự đoán được tình huống này từ sớm, chỉ là không ngờ Hân Vũ lại nhanh chóng biết sự thật, càng quyết tâm đoạn tuyệt như thế. Khải Kiệt không bênh bạn, cậu cho rằng việc này Kỳ Phong phải chịu trách nhiệm lớn nhất, bởi từ đầu vốn là hấn nhận sai người, nếu chịu khó tìm hiểu kỹ thì không nói, đằng này vẫn cứ phóng lao theo lao, chẳng trách người diêm tĩnh như Hân Vũ cũng nổi giận.

Nhưng sai thì cũng sai rồi, giờ thấy hấn lúc nào cũng thất thần như thế, cậu lại cảm thấy không an tâm. Có hôm thấy Kỳ Phong đứng ngơ ngẩn ở cổng thành, nhìn mấy chiếc thuyền buôn bên dưới dùng dằng với lính canh, rốt cuộc cậu không nhịn được đành hỏi: “Phong này, mình đặt giả thuyết, giả thuyết thôi nhé. Nếu Hân Vũ và Eden cùng rút xuống sông, cậu sẽ cứu ai trước?”

Kỳ Phong đang ngơ ngẩn, thấy Khải Kiệt chăm chú nhìn mới nhận ra là cậu ta đang hỏi mình. Hấn trầm tư một lát, rốt cuộc mới diêm tĩnh nói: “Mình nghĩ nếu mình nhảy xuống, họ sẽ tranh nhau cứu mình trước.”

Câu trả lời này khiến Khải Kiệt ngây ngốc.

“Thôi nào, không đùa nữa. Cậu biết mình có ý gì mà.” –Kiệt xua tay nói –“Nếu chọn lựa giữa Eden và Hân Vũ, cậu thích ai hơn.”

“Căn bản là một người.” –Kỳ Phong gắt gỏng đáp, thấy ánh mắt Khải Kiệt hơi lạ lắm, hấn mới ậm ừ, hạ giọng –“Mình chắc chắn là vậy.”

“Thế cũng được. Nhưng mình chỉ nói ví dụ thôi. Ví dụ, Eden và Hân Vũ là hai người khác nhau, và bọn họ cùng xuất hiện trước mặt cậu. Cậu sẽ chọn thế nào?”

Thấy Khải Kiệt đã hạ giọng hết mức có thể, lúc này Kỳ Phong mới hơi cúi đầu, vẻ nghiêm túc suy nghĩ. Bản thân hấn là một người rất cố chấp. Phạm là chuyện hấn cho là đúng, hấn sẽ làm hết sức để theo đuổi nó, chưa đến đường cùng chưa quay đầu. Thế nhưng, những sự kiện liên tiếp mấy ngày qua đột nhiên khiến hấn lung lay. Lẽ nào cảm nhận của hấn cũng không chính xác như những gì hấn nghĩ?

Về mặt suy ngẫm quá lâu của Kỳ Phong rốt cuộc cũng khiến Khải Kiệt hiểu được chút chút. Người khác không nhắc đến, cậu ta lại trưởng thành cùng Kỳ Phong, những gì trong lòng hấn, cậu cũng đoán được ít nhiều. Có lẽ bản thân hấn đã có câu trả lời, chỉ vì quá cố chấp nên không dám thừa nhận mà thôi.

Cậu ta hơi nghiêng người, vờ như quan sát động tĩnh bên dưới thành. Thủy Thành khá lớn, bốn bề chia làm hai loại cổng thành, đường thủy và đường bộ. Lúc này hai người họ đang đứng trên một vòm cầu bắt

qua cổng đường thủy ấy, bên dưới là đám thuyền buôn vừa được lệnh di tản. Một chiếc thuyền có treo cờ của Nhân quốc vừa vãn vừa tới, lính trên thuyền nhảy lên bờ, cầm theo một tờ bố cáo màu vàng dán vất vèo trên vách tường thành. Dù đứng khá xa, nhưng Khải Kiệt cũng phần nào hiểu được nội dung trên đó.

Minh Viễn rút cuộc cũng bỏ cuộc. Lệnh phong tỏa thành bị tháo dỡ, một số thương buôn đặc quyền đều sẽ được cấp phép ra ngoài. Khải Kiệt thoáng nhìn, ánh mắt lại lướt qua Kỳ Phong đang đứng cạnh. Tuy cậu chưa bao giờ ngăn cản Kỳ Phong, nhưng trong thâm tâm, cậu lại không quá hy vọng hẳn sẽ chọn Hân Vũ. Nói cậu ta ích kỷ cũng được, nhưng với quan điểm của cậu mà nói, cả cậu lẫn Kỳ Phong đều không thuộc về thế giới này. Nếu ở lại đây, họ cũng mãi mãi chỉ là những vị khách qua đường mà thôi.

...

Đêm xuống, ở một trạm gác cách Thủy Thành không xa.

Hạ Dương vừa đảo một vòng quanh trạm gác. Đến lúc chắc chắn rằng bốn phía đều nằm trong tình trạng an toàn thì mới thở phào, đi một mạch trở về lều chính. Vốn ban đầu Hân Vũ kiên quyết đến Yên Thành một mình, thế nhưng trong số họ, chẳng ai biết được cạm bẫy đang chờ cô ở Yên Thành là gì, Đình Nguyên ở đó có phải là Đình Nguyên thật hay không, thế nên cả anh lẫn Minh Viễn đều không dám để cô mạo hiểm. Thuyết phục mãi, Hân Vũ mới đồng ý để anh dẫn theo một toán quân khác đi cùng. Như vậy không chỉ bảo vệ được cho cô mà còn tránh những rắc rối không cần thiết. Chỉ tiếc là như vậy sẽ khiến thời gian di chuyển của họ chậm đi rất nhiều.

Đây chỉ là một trạm gác nhỏ của quân sỹ loài người, diện tích trại không lớn. Thế nên Hạ Dương cho người dựng một chiếc lều nhỏ làm chỗ cho Hân Vũ nghỉ lại, phần anh và các binh sỹ khác đều canh gác bên ngoài, đề phòng bất trắc. Bấy giờ trong lều Hân Vũ vẫn còn sáng đèn. Bóng cô hắt lên bức màn vải, thỉnh thoảng lại có tiếng bút lông ngỗng xột xoạt chạm vào giấy da. Hạ Dương ngẫm nghĩ, quyết định bước đến gõ tay vào thanh chắn màn: “Công chúa, em ngủ chưa?”

Nơi này không phải hoàng cung, lại không có người ngoài, Hạ Dương cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Chiếc bóng của Hân Vũ khẽ lay động, thanh âm chậm rãi vang lên: “Chưa, anh vào đây đi.”

Hạ Dương vén màn lều bước vào trong. Lều dựng tạm nên khá đơn giản, chỉ có vài tấm da lớn chồng lên nhau làm chỗ ngủ cho Hân Vũ, mặt đất được trải cỏ khô rải thành thảm dày. Hân Vũ ngồi cạnh một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có mấy mẫu giấy da còn chưa khô mực. Thấy Hạ Dương bước vào, cô thuận tay nhét cây bút lông ngỗng vào lọ, đoạn cuộn mẫu giấy da lại thành cuộn, thản nhiên nói: “Tìm em có việc?”

Thú thực thì Hạ Dương có hơi hối hận vì đã giành đi chuyến này với Kiến Phi. Anh vốn chỉ muốn đi đây đó một chuyến, lại không muốn trở về Thanh Thành đâu đâu cũng là đồng cỏ ruộng vườn kia nên mới xung phong hỗ trợ Hân Vũ, nào đâu biết được rằng bên cạnh cô còn có một khối thuốc nổ như Kỳ Phong cơ chứ? Bình thường anh vẫn than thiết với công chúa của anh, tuy nhiên nhìn thấy tình cảnh giằng co giữa cô và gã ngoại quốc kia, cả anh cũng không tránh khỏi phiền lòng.

“Minh Viễn đã ở một cổng thành rồi.” –Hạ Dương lên tiếng nói –“Chúng ta cắm trại ở đây cũng hơn một ngày, vẫn chưa nhìn thấy Điệp Y xuất hiện. Không lẽ chúng ta đoán lầm?”

“Không lầm đâu. Em chắc chắn nếu Điệp Y thoát được, con bé nhất định sẽ nghĩ chúng ta đang ở Yên Thành chờ nó, thế nên nó sẽ đi ngược về hướng này.”

Thì ra từ đầu đến cuối, Hân Vũ không hề có ý định đến Yên Thành. Cô chỉ chọn một vị trí hiểm yếu từ Thủy Thành trở ra rồi đóng chốt chặn ở đó, định đợi cho bằng được Điệp Y. Ý định này sau khi đến đây cô mới cho Hạ Dương biết, vì thế bọn họ giăng lều đợi cho đến khi Minh Viễn y theo kế hoạch, mở một cổng thành ra.

Lúc này đã bước vào đêm thứ hai, con đường hiểm yếu xuyên qua rừng vẫn vô cùng im ắng. Đến cả Hân Vũ cũng cảm thấy có điều bất thường. Ngón tay cầm cuộn giấy da của cô hơi run rẩy, cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hạ Dương: “Anh nói thử xem, có khi nào hai ngày qua con bé đã không còn trong thành rồi không?”

Sắc mặt Hạ Dương cũng trầm xuống: “Tuyệt đối không thể. Ngay sáng hôm ấy chúng ta đã phong tỏa thành. Chỉ đến...”

Đang nói, anh bỗng ngừng hẳn, ngược mặt lên kinh ngạc nhận ra đôi mắt sững sờ của Hân Vũ. Cô đứng bật dậy, ánh mắt hơi lay chuyển: “Soát lại toàn bộ cánh quân bên ngoài cho em. Đừng để em biết có binh sĩ nào đã đào ngũ.”

Hạ Dương hiểu ý, lập tức bước nhanh ra ngoài. Thế nhưng anh chỉ đi đến màn cửa đã bị một âm thanh xé toạc không gian ngăn lại. Giữa đêm trong rừng âm u, tiếng kêu thảm thiết kia càng hãi hùng hơn bao giờ hết.

Tựa như tiếng của cả đàn dơi đang bay đến, nhưng lại không hẳn là dơi. Một thanh âm mà chỉ có những người từng giáp mặt mới có thể phân biệt rõ sự khủng khiếp trong đó, tiếng gọi rền rĩ của thần chết đang khua chiêng gõ trống đáp xuống.

Ánh mắt Hân Vũ lúc này càng không rõ là màu gì. Cô vươn tay, lập tức thanh Thủy Ngân kiếm nhẹ nhàng hiện ra từ không trung. Thân thanh gươm trong vắt, toát ra làn khói nhẹ lạnh lùng, chẳng biết là tỏa ra từ bản thân nó hay người đang giữ chặt kiếm kia.

“Chuẩn bị lửa.” –Giọng cô rành mạch từng tiếng một –“Em không thích âm thanh này, cắt cổ chúng hết cho em đi.”

Hạ Dương rét lạnh, song cũng nhanh chóng rút kiếm ra. Anh biết Hân Vũ nói có vẻ thản nhiên là thế, nhưng số lượng quỷ tộc thuần chủng ngoài kia không biết bao nhiêu người, sao có thể không lo lắng cho được?

Lúc họ vén màn bước ra, bên ngoài đã biến thành một bãi chiến trường hỗn độn. Bên cạnh nhóm Kẻ biến thể đang khát máu còn khoảng ba bốn gã quỷ tộc thuần chủng đang giương đôi cánh dài, bay lững lờ trên mặt đất. Đôi cánh chúng đen thui, phần đuôi hơi gập xuống tựa như cánh dơi, sắc mặt lại trắng bệch, chẳng rõ thần sắc. Đôi móng tay dài thay thế vũ khí chiến đấu, cứ thế lao vun vút vào nhóm quân sĩ bên ngoài, vừa phát ra những tiếng cười ghê rợn.

Hạ Dương siết tay nắm chặt kiếm, đứng chắn trước mặt Hân Vũ. Bọn họ mang theo không nhiều binh sĩ lắm, chỉ tầm mấy mươi người, nếu gặp phải Kẻ biến thể thì còn có thể nghĩ đến khả năng cầm chân chúng để Hân Vũ chạy trốn, nhưng đối với mấy gã thuần chủng trước mặt thì sự tình lại xấu đi rất nhiều.

Hân Vũ liếc nhìn ánh mắt quyết tâm của Hạ Dương, càng hiểu anh muốn làm gì vội đẩy anh sang một bên hạ giọng: “Hiệu cho binh sĩ tập trung lại thành hàng, đừng tản ra. Em sẽ cố gắng tạo một kết giới chống quỷ tộc. Tình hình trước mắt không thể trực tiếp đối kháng chúng được, đành chọn cách này thôi.”

Hạ Dương không đành lòng để Hân Vũ mạo hiểm, nhưng lại không còn cách nào khác đành thu tay lại, ra lệnh triệu tập quân sĩ. Trong lúc đoàn người vẫn nháo nhào chạy tứ phía, Hân Vũ lại nhanh tay phóng ra vài tia sáng, chẳng mấy chốc đã khiến vài kẻ biến thể bất động.

Thế nhưng đối với quỷ tộc thuần chủng thì cô lại không may mắn như vậy. Bọn chúng quá nhanh, đến mức bùa chú Hân Vũ phóng ra chưa kịp chạm trúng thì chúng đã biến mất. Cô rút tay lại, biết không thể đối kháng bèn vận lực, tự tạo ra một lá bùa chắn khổng lồ che phủ cho cả nhóm người phía sau.

Hai cánh tay vươn ra hai bên, môi bắt đầu tập trung niệm chú, trong lúc chuyên chú, cô hoàn toàn không nghe được tiếng hét thất thanh của Hạ Dương phía sau: “Hân Vũ, cẩn thận.”

Không kịp nữa, một tia sáng đen ngòm chẳng biết từ đâu phóng tới đã xuyên qua lồng ngực cô.

Một giây ấy, Hân Vũ hoảng hốt như thể mình thật sự chết rồi, thậm chí đã đứng trở ra tự nhìn vị trí tim mình mãi, nhưng lại không thấy khác biệt nào. Cô định thần lại, thâm cảm thấy may mắn vì đó chỉ là một tia pháp chú chứ không phải là một mũi tên hay vật nhọn nào khác. Hạ Dương lao đến, hầu như dùng cơ thể mình ôm gọn lấy cô. Anh siết chặt vai cô, nhìn tới nhìn lui một lúc, chắc chắn rằng cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đi vào trong ngay.” –Anh gằn từng tiếng –“Bọn chúng có kẻ biết pháp thuật. Vừa rồi không biết là chúng dùng bùa chú gì với em nữa.”

Hân Vũ dĩ nhiên biết mình trúng bùa, nhưng cô tự kiểm tra lại mình, cảm thấy cử động vẫn bình thường, càng nghĩ càng cảm thấy mình không giống người vừa bị ếm lả. Cô kéo tay Hạ Dương: “Em không sao. Anh giúp em che chắn, em thử tạo kết giới lần nữa.”

Hạ Dương từ một tiếng gọn nhẹ, lại xoay sang, vừa che chở cô vừa ra hiệu lệnh triệu tập binh sĩ lại. Trong lúc ấy, anh vẫn cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Hân Vũ vươn tay, cô ém bùa đến lần thứ ba rồi mà vẫn chưa nhìn thấy thậm chí một tấm màng kết giới. Ngón tay cô co lại rồi lại giãn ra, trước mặt họ vẫn chỉ là một bầu không khí rỗng. Hạ Dương nhận ra ngay vấn đề, anh hoảng hốt nhìn Hân Vũ: “Pháp thuật của em bị sao vậy?”

Hân Vũ cắn môi: “Không ổn rồi. Chắc là do bùa chú lúc này.”

Hạ Dương nghe thế hơi ngẩn ra nhưng không nói gì. Lúc này Hân Vũ không dùng phép thuật được, anh càng không cho cô ra ngoài mạo hiểm, đành để binh sĩ dàn thành vòng tròn vây quanh họ. Trong lều trại ban đầu chỉ có vài mươi binh sĩ, sau mấy mươi phút vật vã với nhóm quỷ tộc thì cũng chẳng còn bao nhiêu người. Trái ngược với suy nghĩ của Hân Vũ, quỷ tộc không ào ạt tấn công bọn họ ngay mà mấy tên thuần chủng thì lại nhàn nhã vờn quanh, tựa như chỉ quan sát loài người chiến đấu giành sự sống, trong khi đó nhóm Kẻ biến thể hơn mười người thì cậy mạnh, đi đến đâu chém giết đến đó, chẳng mấy chốc đã phá vỡ phân nửa phòng tuyến của quân sỹ Hạ Dương.

Tình thế này Hân Vũ cũng chẳng tiếp tục đứng sau được nữa. Hàng rào phòng ngự đã bị xuyên thủng một mảng lớn, cô không sử dụng phép thuật được, bèn trực tiếp dùng gươm một đối một với Kẻ biến thể.

Hạ Dương vừa nhìn thấy hành động của Hân Vũ thì xanh cả mặt. Anh vừa hỗ trợ cô vừa kéo vai cô lại, rít qua kẽ răng: “Gọi thiên mã mau. Em cứ rời khỏi đây, anh sẽ hỗ trợ để em chạy thoát.”

Hân Vũ cười khổ. Trong lòng Hạ Dương, dường như cô bao giờ cũng chỉ là một cô công chúa luôn cần anh bảo vệ, nhưng sự thật phía sau đó thì cô làm sao có thể kể ra với anh được? Anh kéo tay cô, dưới sự hỗ trợ của nhóm binh sỹ phía sau mở đường cho hai người thoát khỏi vòng vây. Họ bước chân loạng choạng vấp phải nhau chạy ra khỏi đường mòn, càng lúc càng đi sâu vào rừng. Mỗi lần bị Kẻ biến thể đuổi kịp, Hạ Dương lại tự mình xông pha chiến đấu với chúng. Hân Vũ đứng phía sau muốn hỗ trợ anh cũng không được.

Chẳng mấy chốc Hạ Dương đã bị thương rất nặng. Anh thở từng nhịp nặng nề, vì thay Hân Vũ đỡ khá nhiều đòn công kích nên cả người hầu như không nơi nào không bị thương. Hân Vũ đứng trong lòng anh, chẳng biết sao lại dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Nếu anh vì cô mà chết, làm sao cô có thể đối mặt với lương tâm mình?

Cuối cùng, khi họ đến được một con thác nhỏ thì mới nhận ra nơi đây đã bị quỷ tộc bao vây từ lúc nào. Hân Vũ cắn môi, dùng cả thân mình đỡ lấy Hạ Dương. Cơ thể anh hầu như không còn sức, chỉ tì lên người cô để trụ vững, cảm tức nhìn bọn quỷ tộc thuần chủng đang vây quanh họ. Số lượng quỷ tộc thuần chủng trên thế giới không còn nhiều lắm, bấy giờ xung quanh bọn họ, nếu không kể vài tên Kẻ biến thể còn vật vờ sống sót thì cũng có đến ba bốn tên thuần chủng. Chúng tập trung tại đây, chỉ sợ rằng mục tiêu cuối cùng chính là Hân Vũ chứ chẳng phải ai khác.

Quả nhiên, gã đi đầu hăng giọng, cười khùng khục quát: “Xử lý thằng nhóc này nhanh lên rồi mang con bé về. Lần này chắc chắn hoàng tử sẽ hài lòng.”

Cánh tay nắm lấy tay Hân Vũ của Hạ Dương càng siết chặt hơn. Trái ngược với cô cả thân mình thậm chí không có cả một vết bầm, toàn thân anh đều bị thương, thậm chí còn chẳng tự đứng nổi. Bỗng nhiên anh lại nhìn cô chăm chú, Hân Vũ cảm thấy ngay được ánh nhìn đó, vội vàng nhìn lên.

Chưa bao giờ, cô nhìn thấy anh mắt anh vừa xót xa, vừa tuyệt vọng như thế.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có lẽ mình cũng đôi chút hiểu anh.

Bản thân cũng có phần hụt hẫng.

Hơn ai hết, cô biết Hạ Dương liều mình bảo vệ cô, bởi cô là công chúa của anh. Cho dù anh hy sinh cả tính mạng cũng phải bảo vệ cô an toàn, nhưng trong trường hợp không thể..

Anh chắc chắn cũng không để cô trở thành một kẻ biến thể.

Khóe mi Hân Vũ cong cong, khoảng khắc đó, cô cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo xộc vào hông mình, cứ thế ẩn vào sâu dần sâu dần, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, lan tỏa cả đến tận trái tim cô.

“Hân Vũ, anh nhất định sẽ không để em rơi vào tay bọn chúng.”

Hạ Dương hơi cúi người, con dao bạc đâm sâu sau lớp áo choàng nên bọn quỷ tộc đứng gần đây cũng chẳng cách nào nhìn thấy được. Cũng tiếng nói nhẹ nhàng ấy, chỉ cách đây mấy giờ còn nhẹ nhàng trấn an cô, liệu thân đứng ra che chở cô khỏi hiểm cảnh, mà lúc này cũng chính anh trực tiếp đẩy cô xuống đáy vực.

Nỗi chua xót thoáng chốc dâng đầy trong lồng ngực Hân Vũ. Cơn đau không đến từ vết thương rướm máu mà đến từ con dao lạnh lẽo đang ghim chặt bên hông. Chủ nhân của nó cũng chẳng phải ai khác, chính là người con trai đang tì lên người cô đây.

Hân Vũ loạng choạng ngã xuống mặt đất đầy sỏi. Vài viên đá găm vào lưng cô, Hạ Dương lại đè thân mình lên cơ thể cô. Nhịp thở anh chỉ còn thoi thóp, thế nhưng ánh mắt lại nhìn tâm đến lạ.

Cảm giác lạnh lẽo đột nhiên biến mất. Hân Vũ đau đến run rẩy người khi Hạ Dương rút con dao bạc ra. Anh dùng tay sờ sờ gương mặt cô, khóe mi dường như ẩm ướt, nhưng anh có rơi nước mắt hay không, cô lại chẳng thể nào nhìn rõ.

Trong bóng đêm, chỉ có vài tia ánh sáng thấp thoáng soi sáng nửa bên gương mặt anh. Hình ảnh này khiến Hân Vũ nhớ đến một đêm cách đây năm năm, cũng trong một tình cảnh tương tự, cô nằm bên dưới thân mình Thiên Tường, cố gắng giãy giụa để thoát khỏi nanh vuốt của gã ta, nhưng đáp lại chỉ là thanh âm của tuyệt vọng.

“Xin lỗi, Hân Vũ.” – Giọng Hạ Dương vang lên rất khê, thanh âm lại nặng nề. Trong đêm tối, ánh sáng của con dao bạc giương lên càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Hân Vũ lại có một cảm giác, dường như cô thấy cả ánh mắt mình trong lưỡi dao kia.

Kỳ lạ thay, gương mặt đó chẳng có chút biểu hiện nào của đau đớn, mà tựa như sắp được giải thoát. Đột nhiên cô nghĩ, nếu như người ở bên cạnh cô ngày đó không phải Kiến Phi mà là Hạ Dương, có phải năm năm vừa qua, cô đã không phải trải qua trong một mỗi như thế không?

Hân Vũ mỉm cười, cảm cô hơi cúi, để lộ một nụ cười nhẹ nhàng với Hạ Dương. Anh nghiêng rằng, trong không khí thoáng chốc chỉ còn tiếng kim loại lướt nhanh qua không khí.

Thế nhưng, điều Hân Vũ chờ đợi mãi cũng không xảy ra. Cùng với tiếng lướt gió, Hạ Dương bị đẩy lên cao, cả thân mình va vào hòn đá lớn bên suối. Đứng trước mặt Hân Vũ bấy giờ lại là một tên trong số mấy gã quỷ tộc thuần chủng. Gã chỉ bay là đà giữa không trung, ánh mắt giương lên nhìn Hân Vũ đầy tán thưởng:

“Chẳng trách hoàng tử phải phái tất cả bọn ta đến đây. Công chúa loài người quả nhiên không bình thường.”

Hân Vũ hơi nhồm dầy. Vết thương vừa rồi ở hông chẳng mấy chốc đã ngừng chảy máu, thế nhưng để lành hẳn vẫn còn phải mất một ít thời gian nữa. Trong khi cô không biết vì lý do gì lại không sử dụng được pháp thuật. Tình huống này mình cô chống lại chúng thật chẳng khác gì trúng chọi với đá.

Song cô cũng chẳng suy nghĩ được lâu. Bởi đúng lúc này, một tiếng tù và đã vang lên rất gần chỗ cô. Về mặt gã thủ lĩnh quỷ tộc hơi biến sắc. Gã lao xuống, vừa định vươn tay chạm vào Hân Vũ thì một mũi tên đã xé gió lao đến, ghim ngay vào cánh tay gã. Mũi tên co giật, vội lách người, vừa vặn tránh được một mũi tên khác suýt chút nữa đã ghim thẳng vào tim.

Nhưng số phận cũng chẳng mỉm cười với gã là bao. Khi gã vừa nghĩ mình đã thoát nạn rồi, quay lại nhìn Hân Vũ bên cạnh thì cánh tay cô đã vung lên, thanh Thủy Ngân kiếm cứ thế xé gió lao thẳng vào tim gã. Gã đập cánh gào thét trong không khí. Quỷ tộc thuần chủng vốn đáng sợ, thế nên pháp lực của Thủy Ngân kiếm còn nguy hiểm hơn thế rất nhiều lần. Gã chỉ vùn vụt được một lúc, toàn thân đã biến thành tro bụi, lá tả bay trong không khí.

Những tên quỷ tộc còn lại thấy thế định lao vào bắt giữ cô, thế nhưng một bóng đen vẫn nhanh hơn một bước, không biết từ đâu đã đứng chắn trước mặt Hân Vũ. Cùng với tiếng tù và, ánh sáng chẳng mấy chốc giăng kín khu vực bờ thác, nương theo những tấm khiên khổng lồ rơi vào giữa tạo thành một trận pháp khác chế quỷ tộc. Bọn chúng rít lên giận dữ, thế nhưng quân đội loài người chẳng biết đã đến từ lúc nào, tràn xuống như thác lũ, xiết chặt chúng vào giữa trận pháp.

Lúc ngày thì người vừa xuất hiện mới bước đến gần Hân Vũ. Trong đêm tối, đường nét trên mặt anh không mấy rõ ràng, nhưng cô chỉ thoáng nhìn là đã nhận ra ngay. Anh cúi xuống quan sát khắp người cô, ánh mắt đầy tự trách: “Anh đến trễ rồi. Xin lỗi em.”

“Em không sao.” –Hân Vũ ngắt lời, cô hơi ngược về phía Hạ Dương đang bị thương, vội vàng nói –“Anh xem Hạ Dương thế nào rồi. Mau cầm máu cho anh ấy.”

Đình Nguyên mím môi, định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng. Anh cẩn thận xem xét cô thêm một lượt nữa, thấy không có vết thương nào đặc biệt nghiêm trọng mới hơi đứng thẳng, dợm bước về chỗ Hạ Dương. Bước chân gấp gáp thậm chí chẳng thèm quan tâm đến nhóm quỷ tộc đang bị vây đánh trong trận.

Hạ Dương đã bất tỉnh từ lúc nào, anh bị thương nặng hơn Hân Vũ rất nhiều, cả thân mình đều lem luốc giữa đất bùn mà máu. Đình Nguyên nhét một viên thuốc trị thương cấp tốc vào miệng anh, sau đó lại nường theo ánh sáng mà xem xét. Lúc nhìn thấy một dấu răng còn mới nơi vị trí cổ Hạ Dương, ánh mắt Đình Nguyên lại càng trở nên nặng nề.

Có lẽ, anh khựng lại quá lâu nên ngay cả Hân Vũ đã bước chậm rãi đến bên cạnh lúc nào mà anh cũng chẳng nhận ra. Cô chống một tay nường theo chiều dài Thủy Ngân kiếm làm điểm tựa. Trái ngược với Đình Nguyên, nhìn thấy vị trí vết cắn, cô chỉ lên tiếng dứt khoát: “Dù làm thế nào cũng phải cứu sống anh ấy. Đây là lệnh.”

Hàng mi Đình Nguyên hơi cau lại, ánh mắt anh nhìn Hạ Dương cũng chẳng rõ là đau thương hay giận dữ. Anh xoay người, nói với Hân Vũ: “Trận pháp này chỉ khắc chế quỷ tộc được một thời gian ngắn. Anh đưa em và Hạ Dương rời khỏi đây trước.”

Hân Vũ quay người lại, nhìn thấy trận chiến vẫn căng thẳng phía sau. Quân lính Đình Nguyên mang đến ít nhất cũng mấy trăm người, ai nấy đều tinh nhuệ, lại sử dụng trận pháp kìm chế quỷ tộc nên thế trận lúc này có vẻ phần nào nghiêng về phía con người. Cô thở hắt, nhẹ nhàng gạt đầu với Đình Nguyên.

Cách đó không xa, trên lưng chừng ngọn đồi phía đối diện có hai bóng người đang lẳng lặng quan sát toàn bộ tình cảnh bên dưới. Người thứ nhất hơi nhướng mày, đặc ý nhìn cô gái bên cạnh đang nắm chặt tay, siết tằm áo choàng muốn đứt lìa: “Cô tin tôi rồi chứ? Loại pháp chú này chỉ có tác dụng đối với quỷ tộc thôi.”

Môi cô gái kia hơi mím lại. Cô đấu tranh nội tâm rất lâu, rốt cuộc cũng bật ra được câu trả lời: “Trở thành Kẻ biến thể thì sao chứ? Trước giờ Hân Vũ chưa bao giờ hại ai, chị ấy hết mình vì loài người, làm sao tôi có thể vì lý do này mà tố giác chị ấy được?”

Cô gái thứ nhất cười lớn: “Cô gái ngốc à, cô nghĩ mọi chuyện đơn giản thế sao? Cho dù bây giờ không có gì đi chăng nữa, Hân Vũ cũng đã là Kẻ biến thể rồi. Nếu có một ngày cô ta trở thành người kế vị vương quốc thì thế nào? Mà cứ cho là cô ta thật sự có ý tốt đi, nếu chuyện này đến đó mới bại lộ thì không phải càng tạo điều kiện cho quỷ tộc sao? Việc cô cần làm bây giờ không phải là phân vân đắn đo nữa, mà là nên quay về Lam Thành, tìm cách ọi người ở đó biết thể trạng bây giờ của Hân Vũ. Cô ta mới chỉ là công chúa thôi, cho dù có phán xét thế nào cũng là loài người tự quyết định với nhau. Nếu cô ta lên được ngai vị thì còn ai ngăn cản được cô ta nữa?”

“Hân Vũ không phải là loại người như vậy.” – Điệp Y kiên quyết đáp, sau lại lộ vẻ đắn đo –“Nhưng có lẽ cũng nên để cha biết. Có lẽ cha sẽ có biện pháp khác. Lần này toi thật rồi. Tôi hại cả Hạ Dương rồi. Nếu anh ấy cũng trở thành Kẻ biến thể, Vân Tình sẽ nhai sống tôi mất.”

Cô gái kia hást cằm: “Chuyện này chỉ có tôi và cô biết. Cô không nói, tôi không nói, cô nghĩ sẽ có người khác biết được sao?”

“Cũng phải ha.” –Điệp Y nghiêng đầu, nhìn người bên cạnh vẫn được che phủ bởi một tấm áo choàng kín từ đầu đến chân, như chợt nhớ ra điều gì đó, cô lại nhíu mày đầy cảnh giác –“Tại sao cô lại phải giúp tôi? Rốt cuộc có phải giữa cô và Hân Vũ có thù oán gì không?”

“Cũng không có thù oán gì, chẳng qua là, cô ta đã cướp mất một thứ của tôi?”

“Thứ gì?” –Điệp Y càng hỏi càng cảm thấy tò mò.

Bên dưới lớp mặt nạ óng ánh bạc ẩn trong áo choàng, nụ cười của cô gái bên cạnh chỉ nở ra nhàn nhạt: “Không phải thứ, mà là một người. Một người đàn ông.”

—Hết chương 21—

22. Chương 22: Lựa Chọn Sinh Tử

Nhưng lòng nhẫn nại của con người không phải là không có giới hạn, quá nhiều giọt nước rút cuộc cũng sẽ tràn ly. Khoảng khắc cô đứng trước mặt anh, nói ra những lời đó, có lẽ cô cũng buông xuôi mất rồi.

Rạng sáng hôm ấy, cả Thủy Thành gần như náo loạn.

Cho dù lần đầu đến Hân Vũ hành động khá kín kẽ, nhưng lúc này, cô trở lại dưới sự hộ tống của Đinh Nguyên cười thiên mã cùng Bé Cung, hai con vật thần thoại cùng một lúc lại xuất hiện ở Thủy Thành, lại là báu vật của hai vị công chúa, thế nên thân phận cô lúc này hầu như đã được xác định. Chưa đầy vài giờ, tin Hân Vũ và Diệp Y xuất hiện ở Thủy Thành hầu như đã lan ra khắp thế giới, truyền đến tận Lam Thành. Theo đó, việc tướng quân Hạ Dương, một trong Ngũ hộ quốc bị thương rất nặng cũng một đồn trăm, trăm đồn ngàn, trở nên trầm trọng hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, ở Thủy Thành, Hạ Dương vẫn chưa thoát khỏi tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Hải Kỳ vẫn ngồi trong phòng chạy chữa cho anh, trong khi đó cả Hân Vũ, Đinh Nguyên lẫn Minh Viễn đều đi tới đi lui bên ngoài hành lang, vẻ mặt mỗi người lại mang một sắc thái khác nhau.

Cảnh tượng lúc mới mang Hạ Dương về vẫn còn đọng lại trong tâm trí bọn họ. Khi đó Hải Kỳ vẫn đang nằm ngủ trên ghế bành, y vừa bị đánh thức dậy, chỉ xem qua tình trạng của Hạ Dương đã cau mày nói: “Quá trình chuyển thể đã bắt đầu rồi. Lúc này không cứu được.”

Hiển nhiên, mọi người đều biết một khi bị quỷ tộc cắn thì chuyện trở thành Kẻ biến thể là không thể tránh khỏi, thế nhưng với quyết tâm của Hân Vũ và sự cố gắng của Hải Kỳ trong thành thì bọn họ vẫn ôm chút hy vọng. Chỉ là khi ấy, mọi thứ đã trở thành tuyệt vọng.

Nắm tay Minh Viễn hơi cong. Tính cách anh trước giờ vẫn lãnh đạm, chẳng mấy khi biểu hiện rõ thái độ như thế. Lúc anh xoay sang nhìn Hân Vũ, dường như đã hạ quyết tâm thì Hân Vũ lại đột ngột lên tiếng: “Dù làm cách nào cũng phải cứu cho bằng được anh ấy. Tôi cần Hạ Dương còn sống.”

Khoé môi Hải Kỳ hơi nâng lên, nhưng y cũng không đáp lời mà đã quay bước vào trong. Từ đó đến giờ vẫn chưa hề bước ra nửa bước.

Đinh Nguyên ngồi một chỗ, im ắng nhìn gương mặt cố làm ra vẻ trấn tĩnh của Hân Vũ cũng như thái độ im lìm của Minh Viễn. Tình thế trước khi trở về chỉ có mình anh biết, anh không đồng ý cách làm của Hạ Dương, thậm chí có hơi oán hận. Nếu như anh đến muộn một chút, chắc chắn Hân Vũ đã chết dưới tay Hạ Dương rồi, liệu có còn có thể đứng đây hay không?

Nhưng nếu bảo anh thật sự bỏ mặc Hạ Dương thì lại càng không thể. Cho dù những năm sau này anh và Hạ Dương không gần gũi nhiều lắm, thế nhưng họ dù sao cũng đã cùng trưởng thành với nhau. Tựa như mũi tên đầu tiên anh học bắn là do Hạ Dương chỉ dạy, lần đầu tiên anh thích một cô gái, cũng là Hạ Dương vỗ vai anh bảo: “Đi, thích cô ấy thì ngỏ lời đi. Anh ủng hộ cậu.” Trong số năm người bọn họ, Hạ Dương tuy không phải là người lớn tuổi nhất, nhưng anh lại thân thiện và hoà nhã hơn Vĩnh Hi rất nhiều. Thế nên, cho dù trong lòng anh cảm hận những Kẻ biến thể đến thế, nhưng khi biết Hạ Dương sắp trở thành một trong số họ, anh lại không nở nhẫn tâm.

Hân Vũ khoanh tay đứng tựa vào tường. Từ khi cô bước vào vẫn chưa cởi áo choàng ra, thế nên một bên hông đầy máu vẫn chẳng ai nhìn thấy rõ. Thật ra vết thương đã lành từ lúc nào rồi, vậy mà lòng cô vẫn đau âm ỉ như thế. Trong hành lang lúc này chỉ có mấy người bọn họ, Minh Viễn cho lính gác canh phòng nghiêm ngặt, cả bọn Kỳ Phong cũng chỉ có thể lo lắng đứng bên ngoài mà không được bước vào. Chuyện Hạ Dương bị biến thể lúc này mà nói thì càng ít người biết càng tốt.

Đợi thêm một lúc thì bóng dáng Hải Kỳ mới xuất hiện trước cửa, trên gương mặt tuấn tú vẫn điềm nhiên nở nụ cười bốn cột như mọi khi. Ánh mắt y nghiêng nhìn Đinh Nguyên, giọng nói lại đặc biệt nghiêm trọng:

“Tôi đã dùng pháp chú điều trị thể trạng của cậu ấy, cậu ấy chỉ vừa bị cắn, thế nhưng trước đó lại tự dùng dao tự sát nên mất máu khá nhiều. Ở thời kỳ đầu lại cần phải có một lượng máu nóng tiếp tế để tiến hành quá trình biến thể. Ở đây ai có thể?”

Chuyện Hạ Dương người ngoài không ai biết được, thế nên lúc này người có thể tiếp máu chỉ có thể là một trong ba người: Hân Vũ, Đình Nguyên và Minh Viễn. Hơn ai hết, Hải Kỳ càng hiểu Hân Vũ không có khả năng, Minh Viễn đã thể hiện lập trường của mình, vậy nên người y có thể đề xuất lúc này chỉ có mỗi Đình Nguyên mà thôi.

Ấy thế mà điều chẳng ai ngờ đến là, trước khi Đình Nguyên kịp lên tiếng thì Minh Viễn đứng phía sau đã bước đến: “Tôi có thể. Tôi theo anh vào.”

Hành động này khiến cả ba người đứng đấy đều kinh ngạc, thế nhưng Minh Viễn cũng chẳng đợi ai đồng ý đã vội bước vào trong. Hải Kỳ nháy mắt với Hân Vũ, thoát cái bóng dáng y cũng khuất hẳn sau bức màn.

Đằng đằng mất mấy giờ, rốt cuộc Hạ Dương cũng vượt qua được thời kỳ nguy hiểm. Thể chất anh vốn khoẻ mạnh, lại không mất máu quá nhiều, quá trình biến chuyển đều thực hiện rất thuận lợi. Lúc Hải Kỳ trở ra, y xoa xoa thái dương, cuối cùng ai cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc còn lại còn phải xem tâm lý Hạ Dương khi tỉnh lại thế nào. Hân Vũ phân phó Minh Viễn và Đình Nguyên ở lại chăm sóc anh, lại cố tình truyền tin ra ngoài rằng Hạ Dương bị thương rất nặng, vẫn còn trong thời kỳ nguy hiểm. Bản thân cô không ngơi nghỉ, đi một mạch đến phòng của Hải Kỳ.

Hải Kỳ vừa trải qua một ngày không ngủ, vừa thấy Hân Vũ đi đến cũng biết ngay là chẳng phải chuyện tốt gì. Trước giờ cô đến tìm y, không phải là nhờ vả thì cũng là cầu cứu, y còn lạ gì nữa cơ chứ. Quả nhiên chưa kịp ngồi xuống, Hân Vũ đã nói ngay: “Lúc này trong rừng em bị trúng pháp chú, không hiểu sao đến giờ vẫn không thực hiện pháp thuật được.”

Bấy giờ Hải Kỳ còn đang cho thố điều ăn. Con thỏ vẫy vẫy cánh trên không trung, hai chân ôm lấy củ cà rốt tí hon cắn từng ngụm từng ngụm, nhìn thấy vẻ mặt của chủ nhân cũng tỏ vẻ hiểu chuyện, vội bay đến đậu trên vai Hân Vũ. Hân Vũ từ lần đầu gặp đã rất thích con vật nhỏ này, để nó tùy ý đậu trên vai cũng không phản đối.

Sắc mặt Hải Kỳ thoáng trầm tư. Cánh tay y vung lên, một luồng không khí vô hình bắt giác theo lực cánh tay va mạnh vào cơ thể Hân Vũ. Bước chân cô hơi rung, vội trấn tĩnh lại trước đòn công kích, thế nhưng Hải Kỳ đã nhanh chóng thu tay lại. Cơ lốc vô hình vừa lướt lơ quanh phòng cũng bắt giác biến mất.

“Thế nào?” – Vẫn là Hân Vũ lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là bùa Thuật Khoá mà thôi.” – Hải Kỳ nhàn nhạt đáp. Tuy giọng nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt y lại tái đi trông thấy. Y cau mày, bước đến bên chiếc bàn mặt đá lục bảo, khoan thai ngồi xuống. Ngẫm nghĩ một lúc, y mới lên tiếng – “Vừa rồi tôi đã giải bùa cho em. Nghĩ ngơi một lúc là có thể dùng pháp thuật bình thường.”

Hân Vũ nghe thế thở hắt ra. Thế nhưng cô cũng rất nhanh đã nhận thấy được vẻ mặt khó nói của Hải Kỳ, bèn ngập ngừng lên tiếng: “Còn có gì không ổn sao?”

Trên bàn chỗ Hải Kỳ không có nước. Y tự biến ình một tách trà từ không khí, lại biến thêm một tách nữa đẩy đẩy ra trước bàn, ra hiệu cho Hân Vũ ngồi xuống. Thấy cô ngoan ngoãn làm theo lời, y mới trầm tư nói: “Thuật pháp này căn bản không có vấn đề. Các pháp sư bình thường cũng đều biết cách ếm chú để ngăn cản đối thủ của mình trong trận đánh. Nhưng em có biết tại sao mình không thể tự giải bùa không?”

Hân Vũ cầm cốc trà lên, chén trà làm bằng đá tinh xảo, vài làn khói nóng bốc ra mang theo mùi bạc hà thoang thoảng. Cô nhấp môi một ít, vẫn là hương vị the the mà cô thích nhất, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tôi đã xem qua loại bùa Thuật Khoá trên người em. Có hai điểm khác thường.” – Hải Kỳ hạ giọng – “Một là, bùa chú tuy đơn giản, nhưng pháp lực của người ếm lại rất cao. Trên thực tế rất hiếm pháp sư nào có pháp lực đến vài ngàn năm như thế. Điều thứ hai là, trong bùa Thuật Khoá này còn được ếm kèm theo một câu chú đơn giản khác, nó chỉ có hiệu lực đối với người có dòng máu quý tộc mà thôi.”

Sắc mặt Hân Vũ chẳng mấy chốc tối sầm, nhưng Hải Kỳ vẫn tiếp tục:

“Nói cách khác, người hạ bùa chú này lên người em cũng không có ý định giết em hoàn toàn, cái người đó muốn chỉ là xác định xem em có phải đã trở thành Kẻ biến thể hay chưa thôi. Vấn đề thứ hai thì chắc em cũng nhận ra rồi. Người đó chắc chắn là người của tiên tộc.”

“Liên tiếp những sự kiện gần đây, từ việc Âm Tiên xuất hiện bên cạnh Điệp Y, bùa Tình Khoá trên người Kỳ Phong, cho đến lần em bị tập kích lần này, có thể khẳng định một điều rằng trận chiến kéo dài mấy trăm năm nay giờ đã không còn là của riêng loài người và quỷ tộc nữa. Ít nhất có một hoặc vài Âm Tiên đã nhảy vào. Trước mắt chúng ta không biết họ đứng ở phe nào, có ý chống lại phe nào. Vì thế càng phải thận trọng. Thân phận của em lúc này rất nguy hiểm. Cần phải biết rằng, trước giờ em có thể đánh đâu thắng đó như thế, là bởi không ai từng nghĩ em đã mang dòng máu của quỷ tộc cả. Trên thế giới này có biết bao câu chuyện cổ xưa chuyên dùng để đối phó quỷ tộc, hẳn em còn rõ hơn tôi. Loại pháp chú hôm nay em trúng phải chỉ có thể xem như một lời cảnh báo mà thôi.”

Sau khi Hải Kỳ dứt lời là một khoảng lặng rất lâu, trong không khí dường như chỉ còn phảng phất tiếng nhai cà rốt giòn tan của thổ điểu. Nó hết đưa mắt khó hiểu nhìn chủ nhân cũ rồi lại nhìn đến Hân Vũ bên cạnh, như ngộ ra điều gì đó, vội tập trung trở lại chuyên môn chính, không thèm để ý đến họ nữa. Hân Vũ vẫn vờ về miệng chiếc cốc đang toả khói, chẳng biết qua bao lâu mới khẽ khàng lên tiếng: “Vâng, em hiểu rồi.”

Hàng mi Hải Kỳ nhấp nháy, dường như cũng chẳng tin lời Hân Vũ là mấy. Y khoác tay:

“Haizz. Bọn người ở Lam Thành kỳ thị Kẻ biến thể thế nào thì em cũng biết rồi đấy. Lần này đừng dại dột mà tự mò về đó đấy. Tốt nhất là tìm một chỗ ẩn thân một thời gian, đợi cho sóng yên biển lặng rồi tính tiếp. Giờ thì tôi buồn ngủ rồi, em đi ra nhớ đóng cửa nhé.”

“Bùa Tình Khoá trên người Kỳ Phong...” –Hân Vũ ngập ngừng mãi cũng phải lên tiếng.

“Đã giải xong rồi. Không tin thì em cứ đi hỏi lão Tần thử xem. À có gặp thì nhớ nhắn với lão, tôi còn vài việc chưa làm, ván cờ đó để lần sau tôi sẽ về chơi tiếp với lão.”

Hân Vũ mím môi, sau cùng cũng đành nói tạm biệt, sau đó dắt theo thổ điểu ra ngoài. Trước khi khép cửa lại, cô còn thấy Hải Kỳ ngáp dài, điệu bộ như thể thật sự rất buồn ngủ.

Thực tế năng lực của Hải Kỳ cô rõ hơn ai hết, chỉ cần y muốn cứu một người, người đó tuyệt đối không thể gặp nguy hiểm được. Lúc Hạ Dương gặp chuyện cũng chỉ là vừa bị cắn, thế mà y lại mất đến vài giờ để trị thương, còn bày ra trò tiếp máu gì gì đó. Có hiểu ý tốt của y, nhưng lại không thể đáp lại, chỉ đành chọn cách im lặng.

Tình hình của cô và cả Hạ Dương lúc này đều rất nguy hiểm. Cô không biết tên Âm Tiên đứng phía sau có mưu đồ gì, chuyện cô đã trở thành Kẻ biến thể rất cuộc có bao nhiêu người biết. Để tránh rắc rối cho hoàng tộc, tạm thời cô cũng không thể trở về Lam Thành.

Hành lang trong quán trọ khá dài. Cô vừa đi vừa ngẫm nghĩ, cảm thấy lúc này quay về đảo Rùa có lẽ là một lựa chọn tốt nhất, ít ra chính cô còn có thể phần nào tự lo chuyện của Kỳ Phong.

Trong thời gian trị thương cho Hạ Dương, cô có tranh thủ thăm dò Đình Nguyên vài điều. Theo lời anh thì sau lần gặp trước Điệp Y đã theo anh trở về Yên Thành, nhưng sau đó không hiểu vì lý do gì mà con bé lại biến mất, cả thiên mã cũng không mang theo. Anh vẫn lo lắng cho con bé, mấy hôm trước lại nhận được thư Hạ Dương gửi, bảo có người nhìn thấy Điệp Y ở đây, anh bèn tức tốc cưỡi thiên mã đến, lại điều động quân sĩ tinh nhuệ bám theo. Giữa đường thì thấy dấu vết của quỷ tộc, thế nào lại cứu được cô và Hạ Dương.

Cùng với sự xuất hiện của Đình Nguyên thì lúc này mọi người đều có thể chắc chắn kẻ ở bên cạnh Điệp Y là giả. Nhưng người này có mục đích thế nào thì họ nghĩ mãi cũng không ra. Thân phận Hân Vũ bây giờ lại nhiều kẻ hở, cô suy đi tính lại, cảm thấy mình không thể trực tiếp ra mặt.

Hai ngày sau đó, đúng với sự trông đợi của mọi người, Hạ Dương rốt cuộc cũng tỉnh lại. Thế nhưng hành động đầu tiên của anh lại là cúi xuống, xin Hân Vũ ban cái chết ình.

Không phải Hân Vũ chưa từng nghĩ đến tình huống này. Tính cách khẳng khái của Hạ Dương cô rõ hơn ai hết. Thế nhưng cứ nghĩ đến việc mọi người đã tổn công sức thế nào để lôi anh từ cõi chết trở lại, giờ anh

lại đòi sống đòi chết như thế thật sự khiến cô cũng không nén nổi bất mãn. Trong đại điện hôm ấy, lần đầu tiên đám người Đình Nguyên, Minh Viễn mới trông thấy Hân Vũ nổi nóng là thế nào. Cô xô ngã hết tất cả ly bát đựng thuốc trên kệ, ánh mắt thăm thẳm lướt sang hai người đứng bên cạnh, gần từng tiếng một: “Hai người đi ra ngoài.”

Minh Viễn thoáng dẫn đo, nhưng lập tức đã ra ngay quyết định, lặng lẽ lôi kéo Đình Nguyên cùng lui ra. Đến cửa điện, anh lại đuổi lính canh bên ngoài đi hết, bản thân mình trực tiếp ở lại canh gác.

Bên trong điện, Hạ Dương vẫn chưa dám ngẩng đầu lên. Trong tiềm thức của anh, anh luôn cảm thấy làm một võ tướng, thà chết vinh còn hơn sống nhục. Cứ nhìn vào cái cách anh đối xử với Hân Vũ là có thể thấy được. Anh thương cô là thế, luôn cung kính cô vì cô là công chúa, nhưng cũng chiều chuộng cô bởi cô là em gái của anh. Nhưng một khi ở vào tình huống phải lựa chọn, anh còn nghĩ cô sẽ giống như anh, cho dù có chết cũng không muốn sống trong kiếp bị dấn vặt như thế. Anh vốn đã suy tính, sau khi tự tay giết cô, anh sẽ tự sát để đền tội. Thế nhưng hóa ra cô không chết, còn anh lại trở thành thế này. Có lẽ đây mới là sự trêu ngươi mà ông trời dành cho anh.

Hân Vũ vẫn đứng trên bục nhìn xuống mái đầu hơi cúi của Hạ Dương. Anh chỉ vừa tỉnh dậy, vết thương sau khi trải qua quá trình biến thể đã không trầm trọng như lúc ban đầu, làn da vốn trắng trẻo nay dường như có chút tái xanh. Cô cắn môi, mãi một lúc mới ngồi xuống chiếc ngai trên bục, cố hạ giọng nhẹ nhàng hỏi: “Hạ Dương, anh cảm thấy trở thành một Kẻ biến thể đáng sợ lắm sao?”

Hạ Dương vẫn cúi đầu, anh không nhìn thấy vẻ mặt Hân Vũ nên càng cảm thấy cô đang giấu cợt mình, chỉ ngập ngừng phun ra mấy tiếng: “Anh thà chết còn hơn phải mang trong mình dòng máu của quỷ tộc.”

Nụ cười trên môi Hân Vũ càng sâu: “Vậy nên lúc đó anh mới muốn giết em?”

Câu hỏi này khiến Hạ Dương trong nhất thời không đáp lại được, chỉ ngẩng đầu lên. Lúc trông thấy nụ cười chua xót của cô, ruột gan anh bỗng nhiên quặn thắt.

Nhát dao đó rốt cuộc đã làm cô tổn thương đến thế nào, anh thật sự không dám tự trả lời. Thế nhưng cho dù có phải lựa chọn lại một lần nữa, anh cũng sẽ làm y như thế. Trong tất cả bọn họ, nếu như có một người hiểu nỗi đau của Kẻ biến thể nhất, người đó chắc chắn phải là anh. Anh không cách nào biện hộ được với cô, chỉ đành nhẹ giọng nói: “Hân Vũ, em nhớ cha anh đã chết như thế nào không?”

Khi Hạ tướng quân, cha của Hạ Dương mất thì Hân Vũ vẫn còn rất nhỏ, tuy nhiên cũng đã được nghe ít nhiều. Hạ tướng quân là một trong những vị tướng giỏi nhất của Hoàng đế. Trong một trận chiến với quỷ tộc, ông bị tập kích và trở thành Kẻ biến thể. Ban đầu vì tiếc thương ông, Hoàng đế đã hạ lệnh đưa ông về phủ, thậm chí còn sai người tiếp tế máu tươi mỗi tháng để nuôi dưỡng ông. Thế nhưng dòng máu quỷ tộc ngày một lần chiếm thần trí con người. Hạ tướng quân sau đó không khống chế được bản thân, nhiều lần trốn ra ngoài tấn công dân thường. Thời điểm đó trong thành rất loạn, số lượng Kẻ biến thể tăng lên càng nhiều khiến Hoàng đế không còn cách nào khác đành bắt nốt ông. Khi phần người của Hạ tướng quân tỉnh lại, ông vì cần rút lương tâm nên đã quyết định tự sát. Chính Hạ Dương, năm đó chỉ mới hơn bảy tám tuổi đầu đã phải tự tay chôn cất cha mình.

Hân Vũ vẫn cứ đăm đăm nhìn Hạ Dương như thế, nhưng thoáng chốc, lửa giận đã mất đi hơn phân nửa. Hạ Dương cười cay đắng: “Khi đó anh chỉ nghĩ, anh tuyệt đối không để em giống như cha anh. Nỗi đau trở thành một Kẻ biến thể là thế nào, trên thế giới này chỉ có ai từng trải qua mới có thể hiểu được. Anh thà để em ra đi một cách êm ái cũng tuyệt đối không muốn em phải chịu sự phỉ nhổ của người khác. Nhưng Hân Vũ, đây là cách em trả thù anh sao? Rõ ràng anh có thể đã chết, nhưng em lại cố tình để anh sống. Em muốn anh nhận lấy nỗi nhục này sao?”

Hân Vũ mím môi, cuối cùng nở ra một nụ cười. Thế nhưng chính Hạ Dương cũng không hiểu, tại sao cô cười tươi như thế, song anh lại cảm thấy một nỗi thê lương lan tỏa cả gian điện. Cô gượng đứng dậy, bước chân loạng choạng đi xuống đài. Cặp mắt mang ý cười lúc này lại hơi ngược lên nhìn Hạ Dương: “Xin lỗi Hạ Dương. Em sai rồi, lẽ ra em không nên bắt họ phải cứu anh.”

Cho đến tận rất lâu sau này hồi tưởng lại, Hạ Dương vẫn nhớ như in vẻ mặt tan nát cõi lòng khi đó của Hân Vũ. Có lẽ vì cô trước mặt anh bao giờ cũng lãnh đạm, cũng mạnh mẽ như thế, cô che giấu bản thân mình quá tốt, thế nên anh càng không cách nào hiểu nổi cô. Một câu xin lỗi khi đó dường như đã mang

theo toàn bộ sự gắng gượng của cô trong chừng ấy năm. Nhưng lòng nhẫn nại của con người không phải là không có giới hạn, quá nhiều giọt nước rớt cuộc cũng sẽ tràn ly. Khoảnh khắc cô đứng trước mặt anh, nói ra những lời đó, có lẽ cô cũng buông xuôi mất rồi.

“Đi được đến đây bản thân em cũng rất mệt mỏi. Hạ Dương à, có lẽ anh nói rất đúng. Em cố gắng nói với bản thân mình rằng em không muốn để anh chết, bởi vì anh là Hạ Dương, là anh trai em, nhưng thật ra chỉ là vì bản thân em thôi. Chắc là bởi vì em đã cô độc đi con đường này chừng ấy năm rồi, quay đầu lại bên cạnh không một ai khác, thật ra lại rất mệt mỏi. Có lẽ trong thâm tâm em đã hy vọng, có anh đi cùng, em sẽ không còn nặng nề như thế nữa. Nhưng em sai rồi. Em làm tất cả là vì bản thân mình, cũng chưa từng hỏi anh có đồng ý hay không. Vậy nên em sẽ không ép anh nữa. Nếu anh không muốn đi tiếp, em sẽ thành toàn cho anh. Chỉ là, Hạ Dương này, anh mang em đi cùng có được không? Em thật sự không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Trong điện lúc này vốn rất ấm áp, thế mà Hạ Dương chẳng hiểu sao lại có một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng. Đôi mắt anh cứ đăm đăm nhìn hàng mi long lanh nước của Hân Vũ, tim không ngừng đập rộn rã. Cả nửa thế kỷ trôi qua, rớt cuộc anh cũng thốt lên được thành tiếng: “Em nói vậy là có ý gì?”

Chẳng phải anh không hiểu ẩn ý trong đó, chỉ là anh thà tự cho rằng mình đang trải qua một giấc mộng cũng không muốn chấp nhận đây là sự thật. Thế nhưng, chỉ một câu khẳng định sau đó của cô đã cuốn trôi toàn bộ mộng tưởng của anh.

Trong tiếng nền chày lách chách nhẹ nhàng vang trong điện, giọng Hân Vũ lại cất lên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết: “Hạ Dương, em cũng là một Kẻ biến thể, từ rất lâu rồi.”

...

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, người dân trong Thủy Thành dường như đã nghe qua đủ loại tin tức trời ơi đất hỡi nhất trong mấy năm trở lại đây. Nào là hội hoa đăng xảy ra chuyện, hai vị công chúa xuất hiện trong thành, Hạ Dương tướng quân bị thương nặng... vâng vâng. Thế nhưng nếu nói đến cái tên gây chấn động nhất thì vẫn là Hạ Dương, một trong Ngũ hộ quốc đã trở thành một Kẻ biến thể.

Tin tức từ vài viên lính trong thành truyền ra ngoài, Hạ Dương bị công chúa phế truất tại chỗ, sau đó một mình rời khỏi Thủy Thành. Về phần anh đi đâu thì không ai được rõ.

Thực hư câu chuyện chẳng biết thế nào. Nhưng chỉ một ngày sau khi câu chuyện lan truyền, thành phố này lại tiếp đón một vị khách chẳng mời mà đến khác.

Hôm ấy Hân Vũ nhận được tin Tàn pháp sư đã mở kết giới con đường ra đảo Rùa, đám người Kỳ Phong còn đang chuẩn bị thu dọn mọi thứ chuẩn bị cho chuyến hải hành, mỗi mình cô đứng trong thư phòng ở phủ Minh Viễn, dọn dờ nốt vài việc cuối cùng thì quân lính cấp báo có một con thiên mã đang bay đến.

Thiên mã vốn là một trong những sinh vật kỳ bí nhất thế giới. Có thể nuôi dưỡng được chúng chẳng có mấy người, cả thế giới chỉ chưa đầy năm sáu con. Lúc Hân Vũ được tám tuổi, Tàn pháp sư đột nhiên các cước thẳng ba con thiên mã vừa sinh này. Trùng hợp thay mỗi con đều có tính chất phù hợp với các công chúa. Hoàng hậu mẹ của Hân Vũ giữ trò nài nỉ mãi, cuối cùng ông thầy vì thương học trò, đành nhượng bộ tặng cả ba cho các công chúa.

Ở Nhân quốc, việc nhìn thấy thiên mã cũng là việc tương đối hiếm lạ. Thế nên lúc này chỉ cần thấy thấp thoáng bóng thiên mã trên bầu trời thì mọi người đã đoán được người đang đến là ai rồi. Quả thật chỉ mấy phút sau đã thấy bóng dáng Vân Tình hốt hải xộc vào trong điện.

Chỉ một thời gian ngắn không gặp mà Vân Tình đã có vẻ gầy hơn trước nhiều. Đình Nguyên đã được Hân Vũ phái ra ngoài, thế nên lúc này trong điện chỉ còn mỗi cô và Minh Viễn. Vân Tình cũng chẳng nề hà lễ nghi gì, vội vàng bước đến trước mặt Hân Vũ hỏi: “Hạ Dương đâu? Không phải anh ấy đi với chị sao?”

Minh Viễn thấy tình cảnh này thì vội quệt tay ngang mũi. Anh bước lên một bước, cố gắng chen giữa Vân Tình và Hân Vũ, thế nhưng cả hai cô gái này dường như chẳng bận tâm gì đến anh. Vân Tình thiếu chút nữa đã túm lấy áo Hân Vũ: “Chị mau nói cho tôi biết những gì người ta đồn ngoài kia không phải là thật đi.”

Minh Viễn hơi nhướn mày. Thế này thì có hơi quá rồi. Cho dù đã mấy năm không gặp, thế nhưng trong trí nhớ anh, Vân Tình bao giờ cũng là một cô gái rất đúng mực. Dĩ nhiên cô không đến nỗi quá cứng nhắc như Hân Vũ, nhưng vẫn biết phân biệt nặng nhẹ. Lúc này cô đứng ngay trong điện, tay nắm tay kéo với Hân Vũ, nếu để người ngoài thấy thì còn ra thế thống gì?

Nhưng Vân Tình chẳng quan tâm đến những điều đó, khoe mắt cô hơi đỏ, tay vẫn giữ chặt tay Hân Vũ, gần từng tiếng một: “Tại sao không nói?”

Thấy vẻ mặt Hân Vũ cau lại, Minh Viễn càng sốt ruột hơn. Bấy giờ anh không thể đứng ngoài được nữa, vội vàng len vào tách Vân Tình ra.

“Vân Tình, em nghe anh nói đi, chuyện không phải như những gì họ đồn đầu. Hạ Dương là đi làm một nhiệm vụ quan trọng, một thời gian nữa cậu ấy sẽ về.”

Vân Tình bị Minh Viễn giữ chặt, không thể xông tới được nhưng mắt vẫn dăm dăm nhìn cô chị: “Vậy được, còn chuyện Hạ Dương trở thành Kẻ biến thể là thế nào?”

Nhắc đến đây, Minh Viễn lại ấp úng không nói được lời nào.

Vân Tình chỉ cười cợt nhả: “Chắc chắn là đúng rồi chứ gì? Hạ Dương thật sự đã trở thành Kẻ biến thể đúng không? Nếu anh ấy bị biến đổi, các người còn nghĩ tôi sẽ ngây thơ tin rằng anh ấy đi làm việc cho các người sao?”

“Cái khác em không thể tin, nhưng chuyện này trăm phần trăm là thật.” –Minh Viễn gấp rút đáp –“Thời gian gần nay trong thành xảy ra một số việc, anh không tiện nói. Nhưng Hạ Dương chắc chắn vẫn đang an toàn.”

Hàng mày Vân Tình cau lại, bắt giác khe lướt qua Hân Vũ này giờ vẫn im lặng đến cả vẻ mặt đang cố gắng thuyết phục của Minh Viễn, cô phân vân một lúc, sau cùng dường như ngộ ra điều gì đó, bèn bước đến, mặt đối mặt với Hân Vũ:

“Rốt cuộc chị đã ép buộc Hạ Dương làm gì?”

Hân Vũ nhướn mày, có lẽ không ngờ Vân Tình sẽ hỏi vậy, nghiêm giọng đáp: “Chị không ép anh ấy.”

Vân Tình cười khinh khỉnh: “Hân Vũ, chị giả vờ với ai chứ? Thôi trưng ra bộ mặt ấy đi. Minh Viễn không hiểu chị, Hạ Dương không hiểu chị, nhưng chị nghĩ tôi cũng như bọn họ sao? Chị sẽ không bao giờ để Hạ Dương sống nếu không điều khiển được anh ấy. Vì thế, chị dùng cách của mình, ép anh ấy đi vào khuôn khổ.”

Thấy vẻ mặt Hân Vũ vẫn không thay đổi, cô quay sang cười cợt với Minh Viễn: “Hạ Dương, và cả anh nữa đây Minh Viễn, tất cả đều bị chị ấy lừa rồi. Cái tài giỏi nhất của công chúa Hân Vũ chính là bắt chúng ta phải làm theo những gì chị ấy muốn, trong khi trong lòng cứ nghĩ là do bản thân chúng ta cam lòng tình nguyện. Tôi nói thế có đúng không, công chúa?”

Mấy tiếng cuối cùng, Vân Tình thốt lên gay gắt đến nỗi cả Minh Viễn cũng không tin được. Dứt lời cô đã vội vã bước ra bên ngoài, nhưng Hân Vũ đã nhanh hơn một bước. Cô vừa động chân, cả người đã đứng chắn trước mặt Vân Tình.

“Em muốn đi đâu?”

“Hạ Dương ở đâu, tôi sẽ ở đó. Đời này tôi sẽ chỉ ở bên anh ấy.”

Thái độ của Vân Tình cương quyết đến nỗi Hân Vũ không thể nói gì khác, đành để cô nổi giận ùng ùng bước ra ngoài. Minh Viễn vẫn đứng ngây ra, chưa biết phải làm thế nào thì Hân Vũ đã lên tiếng: “Cử người bám theo con bé. Hôm nay nó hành động rất bất thường, có thể có người đứng phía sau kích động. Còn nữa, anh chắc là Điệp Y đã trở về Lam Thành chứ?”

“Đúng vậy. Hai ngày trước Điệp Y đã về đến Lam Thành rồi. Nhưng theo tin tình báo thì không có Đinh Nguyên giả đi theo. Đinh Nguyên cũng vừa gửi thư báo lại, cậu ấy đã đến nơi rồi.”

“Vậy được. Anh bảo Đinh Nguyên thu xếp ổn thỏa việc của Điệp Y, còn nữa, do thám thật kỹ ở Lam Thành mấy ngày nay xảy ra chuyện gì. Anh cũng thu xếp về kinh một chuyến đi.”

“Vâng, thưa công chúa.”

Minh Viễn cung kính đáp, sau đó lại vội vã bước ra ngoài.

Bấy giờ trong đại điện rộng lớn chỉ còn lại mỗi mình Hân Vũ. Cô thả người ngồi xuống chiếc ngai trên bục, tay xoa xoa lấy đầu. Thái độ của Vân Tình tuy khiến cô ngạc nhiên, nhưng xét cho cùng, cũng có đôi điều cô bé đoán đúng.

Hân Vũ cô chẳng bao giờ làm điều thừa thãi. Một khi cô đã chọn cứu Hạ Dương, trong lòng cô đã chắc chắn cũng nghĩ ra cách khiến anh toàn tâm toàn ý tiếp tục sống. Chỉ là nước cờ này cô tuy không thua, nhưng cũng chẳng thể trở thành người thắng, bởi lựa chọn của Hạ Dương khiến cô thật xoay sở không kịp.

Một điều ngạc nhiên nhất nữa là, đi một vòng lớn như vậy, không ngờ người hiểu cô nhất lại là cô em gái mà cô hết lòng bảo bọc.

Cô dùng bí mật của mình, bán đứng tự tôn của bản thân để đổi lấy sinh mệnh của Hạ Dương, thế mà cuối cùng trong mắt em gái cô, cô cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hân Vũ không khỏi cười cợt chính mình.

Chưa bao giờ cô cảm thấy giọt nước mắt của mình lại rỏ mặt đến thế

23. Chương 23: Tàn Pháp Sư

Nếu có thể lựa chọn làm cánh diều tự do, mấy ai lại lựa chọn bị giam lỏng trên một con tàu nhỏ hẹp chứ?

Thời tiết Thuỷ Thành mấy ngày này đặt biệt khô ráo, gió thổi mạnh, thuận lợi cho việc ra khơi. Sáng hôm sau, theo sự sắp xếp của Minh Viễn, bọn Kỳ Phong, Tâm Du được đưa ra tận bến tàu. Đây là lần đầu tiên sau nửa năm đặt chân đến đây, đám người Kỳ Phong mới nhìn thấy biển, khó trách có cảm giác lúng túng. Nói nào ngay thì chuyến vượt biển cuối cùng của họ cũng kết thúc chẳng mấy tốt đẹp gì cho lắm.

Hành trình đến đảo Rùa không xa mấy. Minh Viễn cấp cho họ một chiếc thuyền buồm vừa phải cùng với thuỷ thủ đoàn. Trước khi tàu khởi hành, anh vẫn đứng lại trao đổi rất lâu với Hân Vũ. Kỳ Phong lượn lờ quanh đấy, thấy vẻ mặt cô có vẻ nghiêm trọng, lại thấy Minh Viễn nhắc thoáng đến Hải Kỳ.

Vốn mấy ngày nay trong thành xảy ra nhiều chuyện, Kỳ Phong cũng chưa gặp lại Hân Vũ. Chính hẳn cũng chẳng ngờ lần này cô lại đích thân đưa hẳn đến đảo Rùa mà không phải là Hải Kỳ. Dù cô hầu như trốn tránh trong khoang thuyền chứ nhất quyết không bước ra ngoài, thì chỉ duy nhất sự có mặt của cô thôi cũng cảm thấy hẳn vui vẻ trong lòng.

Biển ở Nhân quốc trong xanh dù có hơi ngả sang màu ánh hồng. Lúc này gió thổi lồng lộng, Tâm Du nằm duỗi người trên ghế bành trên boong tàu. Mắt cô hơi híp lại, nhìn thấy Kỳ Phong thất thểu đi ra từ hầm tàu thì môi nở ra nụ cười ngật nghêo.

“Thế nào? Hai đứa vẫn còn đang chiến tranh lạnh à?” –Cô ngoác ngoác tay, đập lên thành tàu ý bảo Kỳ Phong ngồi xuống –“Cứ bình thần đi. Con gái giận vài bữa là hết ngay ấy mà.”

“Chị thì hiểu gì.” –Phong lầm bầm, thế nhưng hẳn cũng yên vị tựa hờ vào thành tàu. Thật ra chỗ ngồi này khá nguy hiểm. Nếu là trước đây hẳn vốn sợ nước thì sẽ không dám bèn mảng đến. Cũng may là đường như Hải Kỳ đã có chuẩn bị, mấy hôm trước đã ém cho hẳn một loại bùa chống say sóng. Nhờ thế mà lúc này hẳn có lênh thênh trên biển mấy ngày cũng có thể xem như bình an vô sự.

Nhớ tới chuyến hải trình gần nhất, cả hai chị em đều không tránh được cảm giác lo lắng trong lòng. Tính đến giờ thì họ mất tích cũng đã nửa năm rồi, thế nào ba mẹ họ cũng nhận ra và báo cảnh sát, thậm chí có khi cho rằng hai chị em đã chết rồi cũng nên. Kỳ Phong biết tính tình Tâm Du tuy hời hợt, nhưng thi thoảng hẳn vẫn thấy cô ngẩn người nhìn ra ngoài. Tuy nói bọn họ cam chịu số phận mắc kẹt ở thế giới này, nhưng phần nào đó tiềm tàng trong lòng vẫn mong đợi, sẽ có một kỳ tích có thể đưa họ trở lại.

Thấy Tâm Du dăm dăm nhìn biển, sóng mũi dần ửng đỏ, Kỳ Phong liền hiểu cô chị lại đang nghĩ đến ba mẹ. Hẳn khê ho tăng hắng, cười cười trấn an: “Chị yên tâm đi, ai cũng nói Tàn pháp sư giỏi như vậy, ông ấy nhất định sẽ có cách mà.”

Tâm Du nhận thấy ánh mắt hần thương cảm nhìn mình thì bẽ môi, cũng không nhắc đến vấn đề này nữa mà chỉ ngược mắt nhìn trời, thoáng chốc đã lấy lại vẻ bồn chột mọi khi: “Đánh trống lảng đây à? Đang nói chuyện của em mà.”

Phong không đáp lời mà chỉ ngồi hờ xuống cái chiếc ghế Tâm Du đang nằm. Cô nàng hơi nghiêng người, liếc mắt nhìn Kỳ Phong, đột nhiên hạ giọng thỏ thẻ: “Này, lần trước em nói thật đấy à? Em và Eden vẫn chưa...”

“Chị lại nói nhăng nói cuội gì thế?” – Kỳ Phong cau mày, theo quán tính liếc nhìn xung quanh một lượt, thấy không có ai đứng gần họ mới hạ giọng: “Ở đây không phải nhà mình đâu. Chị cứ lung tung vậy thể nào cũng có ngày bêu đầu cho xem.”

“Định dọa chị à, ở Nhân quốc chỉ có xử bắn, không có bêu đầu đâu.”

Tâm Du cũng không nói bừa. Quả thật ở vương quốc loài người, kẻ phạm tội nặng nhất cũng bị tử hình bằng cách bắn tên vào người, nhưng rất hiếm ai bị xét xử như thế. Ở Lam Thành cũng gần nửa năm, chỉ duy nhất một lần Tâm Du nghe đồn về một kẻ bị tử hình kiểu này. Nghe đầu gã này là một tên đâm thuê chém mướn, chuyên đi đòi nợ cho các thương nhân, gã giết quá nhiều người, lại liên tục trốn thoát quân lính triều đình, không còn cách nào khác hơn là phải bị xử tử. Hôm thực thi lệnh cả cái Quảng trường Thời Đại gần chỗ họ đông nghịt người, Tâm Du lúc đầu cũng hào hứng chen lấn vào xem. Nhưng cảnh tượng hôm ấy, cả đời này cô cũng chẳng muốn nhớ lại.

Thấy đáy mắt Tâm Du hơi lay động, Kỳ Phong mới tùm tùm cười. Chẳng ngờ cô nàng lại kéo hần xuống, tiếp tục truy hỏi: “Chỗ chị em thì nói nhỏ cho nhau nghe thôi. Đừng bảo chị không dạy em, muốn thuận phục con gái, cứ một cường hôn, hai lên giường ngay đi thôi. Con gái một khi trở thành người của em sẽ một lòng một dạ theo em, có còn gì nữa đâu mà dối với hờn chứ?”

Mặt Kỳ Phong thoáng chốc xanh lè.

Chẳng phải hần không biết tính Tâm Du trước giờ vẫn phóng khoáng là thế, lại gai mắt chuyện tan hợp của hần và Hân Vũ lâu lắm rồi, thế nhưng khi nghe cô nàng bộc trực nói một mạch vẫn khiến hần ngưng ngưng không thôi.

Nói nào ngay, trước đây hần ở bên cạnh Eden cả ngày lẫn đêm, lại đang ở tuổi trưởng thành, bảo không có ý gì xấu thì cũng thật oan uổng quá. Thế nhưng trong lòng hần khi đó, Eden cũng chẳng phải một cô bạn gái thông thường. Sự xuất hiện của cô quá mức kỳ bí, cứ chỉ lại thanh tao, thậm chí hần còn cho rằng cô là tiên nữ giáng trần, cho dù có muốn đến đâu cũng chẳng dám làm bừa. Hần cứ cảm thấy làm vậy mực một tờ giấy trắng như cô khi đó thì chẳng có gì đáng trách hơn.

Với Hân Vũ của hiện tại, dẫu cho hần cảm thấy cô chân thật hơn con búp bê trước đây rất nhiều. Thế nhưng khi đối diện với cô, với danh phận công chúa quá lớn mà cô đang mang trên vai, hần lại chẳng dám làm càng. Còn chưa nói thêm là cô cũng chỉ mới tiếp nhận hần đây thôi. Vậy nên, đáp lại ánh nhìn chờ đợi của Tâm Du, hần chỉ có thể thở dài. Trong lòng lại thầm nghĩ, nếu Hân Vũ có thể có tính cách như cô chị hần thì đời này hần xem như đi tong rồi.

Tâm Du nằm trên bục một lúc, đến khi cảm thấy bụng bắt đầu biểu tình thì mới đứng lên, lê bước xuống gian bếp. Trước giờ cô vẫn biết thằng em mình là đồ ngốc không thể học khôn được, có nói nhiều với nó cũng vô ích, thôi thì cứ lo cho cái bụng của mình trước vậy.

Chiếc tàu Minh Viễn cấp cho họ là một con thuyền buồm kiểu caravel cổ, trang bị đến bốn cánh buồm khổng lồ đang được kéo căng để bắt gió, lúc này các thủy thủ đều hối hả tới lui trên boong thuyền, chỉ có bọn cô là nhàn nhã nhất. Cô đi vòng qua bọn họ, vừa định bước vào gian bếp nằm ở đuôi thuyền thì tình cờ thế nào lại nhìn thấy một dáng người thanh mảnh đang đứng tựa vào đuôi tàu, tay hờ hững chống lên lan can, mắt nhìn xa xăm. Còn ai khác ngoài cô em dâu tương lai của cô đây?

Tâm Du chép miệng, lòng vẫn còn đang suy tính xem có nên làm gì không thì lại thấy một tên lính đi đến, trên tay vẫn còn bưng một khay nước uống. Cô nhìn gã, rồi lại nhìn sang Hân Vũ vẫn còn đang ngơ ngẩn trên kia, vội vã nhảy ra chen ngang: “Này, cái này của công chúa à?”

Tên lính vẫn còn lạ nước lạ cái, không ngờ Tâm Du lại đột nhiên nhảy ra nói vậy. Gã biết Tâm Du là khách

quý bên cạnh công chúa, cũng không dám vô lễ, vội cúi đầu nói: “Vâng, cả ngày nay công chúa ăn rất ít, có lẽ là không quen đi đường xa, thế nên thuyền trưởng bảo tôi mang thuốc đến cho cô ấy.”

“Vây phiền anh quá. Thế này đi, tôi có việc lên tìm công chúa, để tôi đem cho.”

Gã lính thấy dáng vẻ Tâm Du như thế thì cũng có vẻ nghi ngờ, nhưng nghĩ lại Minh Viễn tướng quân đã dặn bọn gã phải chăm sóc chu đáo cho nhóm người này, xem họ như chủ nhân thì ắt hẳn cũng không phải người ngoài. Gã còn có việc, phải đứng đợi công chúa dùng xong rồi lại thu dọn thì đúng là hơi phiền thật, đành đặt khay vào tay Tâm Du, rồi rút cảm ơn.

Tâm Du cũng không rảnh rang lâu, mắt cô hơi liếc Hân Vũ ngơ ngẩn, lại thấy bóng dáng Kỳ Phong đang lơ đãng bước đến gần, vội vã chạy về phía hắn: “Này, đừng nói chị không tạo điều kiện cho em nhé. Lại nói chuyện với con bé đi. Không phải thì nói cho phải.”

Kỳ Phong đang ngẩn người, nhìn theo hướng Tâm Du chỉ mới thấy Hân Vũ đứng cuối thuyền, tà áo trắng mỏng manh chứ nương theo gió bay tán loạn. Hắn hơi cau mày, vừa lo lắng lại vừa căng thẳng, liếc mắt nhìn Tâm Du: “Chuyện của em em tự có cách giải quyết. Chị xen vào làm gì?”

Tâm Du tức đến mức khói bốc lên cao, nghiêng răng trèo trẹo: “Còn trách chị? Không phải chị lo cho em còn gì?”

Gương mặt cau có của Kỳ Phong hơi hơi ửng lên. Hắn giật lấy chiếc khay trong tay Tâm Du, đánh giọng: “Chị nói đi kiếm gì ăn mà, còn không mau đi?”

“Cái đồ, cái đồ vắt chanh bỏ vỏ, có trắng quên đèn, ăn cháo đá bát. Nói chuyện với em chẳng thà nói chuyện với cái đầu gối còn vui hơn.”

Trong cơn tức giận, Tâm Du cơ hồ xô ra tất cả thành ngữ mà mình nhớ được, dù về mảng này thì cô nàng cũng chẳng tinh thông gì cho cam. Cô cứ thế hùng hổ xông ra ngoài, chẳng thèm đoái hoài gì đến gian bếp chỉ cách đó mấy bước nữa. Phong thấy dáng vẻ cô thì hơi áy náy, nhưng nhớ đến Hân Vũ thì lại kiên định hơn một chút. Thôi được, hắn thừa nhận mình có phần trọng sắc quên chị. Chẳng qua hắn không muốn Tâm Du suốt ngày rồi hơi chạy đến làm phiền Hân Vũ mà thôi.

Đi vài bước nữa lên bậc thang, hắn mới càng nhận ra được nơi này lạnh đến thế nào, ấy vậy mà Hân Vũ cứ điềm nhiên đứng đó, mắt đăm đăm nhìn đường chân trời không có điểm cuối, thậm chí nghe tiếng bước chân hắn đến mà cô cũng không phản ứng. Hắn gõ gõ đầu mình, suy nghĩ nên làm thế nào để mở lời với cô đây? Vờ như tình cờ gặp ư? Vây thì chiếc khay trên tay đã tổ cáo hắn mất rồi.

Kỳ Phong nghĩ mãi vẫn chưa ra lý do thì bước chân đã đến cạnh Hân Vũ. Hắn đặt khay thức ăn xuống chiếc bàn cạnh đó, ánh mắt hơi nheo lại khi nhận ra trên đó bày ra một mảnh giấy lớn, kèm cả bút mực đầy đủ. Hoá ra cô vì muốn vẽ tranh nên mới chịu ra khỏi phòng. Trên giấy chỉ mới có vài nét, có lẽ là vì gió quá lớn, rốt cuộc cũng không vẽ được. Lòng mi Hân Vũ khẽ động. Cô đưa mắt nhìn sang, thấy người đến là hắn, song lại không nói gì.

Hành động nhỏ này vậy mà lại khiến hắn mở cờ trong lòng. Lá gan như được tiếp thêm sức mạnh, bạo dạn bước đến nhẹ giọng trách mắng: “Sao lại đứng đây? Không biết là gió lớn lắm sao?”

Hân Vũ nhướn mày, buông ra một câu không đầu không đuôi: “Nếu như bị thổi bay cũng tốt.”

Mặt Kỳ Phong thoáng chốc đen sì.

Hân Vũ lại không để ý, tựa như đang độc thoại: “Lần đầu tiên ngồi thuyền, tôi chỉ mới ba tuổi. Khi đó cũng ngồi ở cuối thuyền như thế này, thích thú nhìn mặt đất ngày càng rời xa ngay trước mắt. Tôi cảm thấy rất vui vẻ, tựa như cả thế giới này đều trôi vụt qua mắt tôi. Không gian, thời gian, con người, chỉ cần tôi muốn, tất cả đều chỉ là những chấm đen nhỏ xíu cuối chân trời.

Nhưng sau đó, thuyền càng đi càng xa. Tôi mới nhận ra mình không phải là người thần kỳ như vậy. Bốn bề đều là chân trời, không chỉ những thứ tôi ghét, mà cả những gì tôi thích đều không thể giữ lại. Tôi sợ hãi, tôi muốn mình có thể quay trở lại, chạm vào những thực thể sống đó, nhưng chiếc thuyền lại không hề nghe theo những gì tôi muốn, nó cứ đi mãi đi mãi, để tất cả mọi thứ biến mất trước mặt tôi.

Anh nói xem, tại sao cùng là ngồi thuyền, nhưng có người thích ngồi ở mũi tàu, có người thích ngồi ở đuôi tàu? Tại sao có người có thể tự mình quyết định số mạng của mình, người phải thuận theo nó? Tôi chưa bao giờ tin vào số mạng, thế nhưng phần đầu bao nhiêu năm nay, ngoảnh đầu lại mới phát hiện thì ra mình cũng dậm chân ở cuối con tàu. Ngay cả vận mệnh của mình tôi còn không điều khiển được, lấy gì có tư cách điều khiển cho người khác đây?”

Trong ấn tượng của Kỳ Phong, chưa bao giờ Hân Vũ nói nhiều với hần như vậy. Thật ra hần cũng không phải quá hiểu Hân Vũ. Thời gian bọn họ ở bên nhau cũng vồn vện chỉ mới mấy tháng, gặp mặt thì ít, xa nhau thì nhiều. Ngẫm một chút, cảm thấy chuyện của Hạ Dương đã lan khắp nơi, dĩ nhiên hần không thể không biết. Tuy không rõ ẩn khúc đằng sau đó, song hần đoán được việc khiến Hân Vũ bận tâm chắc chắn liên quan ít nhiều đến việc này.

Chuyện Nhân quốc hần không thể san sẻ với cô, trên phương diện tình cảm, cả hai đều đang có khuất mắc nên hần không dám quá thân thiện. Chỉ có thể lúc gần lúc xa, dùng cách của mình để khiến cô vui vẻ.

Hần nhìn mấy mảnh giấy trên bàn, buộc miệng hỏi: “Trên tàu có tre không nhỉ?”

“Tre?” –Hân Vũ cau mày, không hiểu hần muốn làm gì.

Kỳ Phong nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, rồi như chợt nhớ ra gì đó, vội kéo tay Hân Vũ đi một mạch về phía khoang trước. Trong đây có bếp, hần nghĩ tìm vài thanh gỗ làm nẹp đỡ cũng không thành vấn đề.

Khoảnh khắc tay hần chạm vào tay Hân Vũ, cô hơi rụt lại, song thấy thái độ của hần nhẹ nhàng, tựa như không có ý gì khác nên cũng tò mò đi theo. Từ lần trước cô đã đưa ra quyết định, cho dù không thể ở bên nhau cũng phải giúp hần hoàn thành lời tiên đoán đó. Tương lai cả hai vẫn còn dài, nếu vẫn giữ thái độ căng thẳng như mấy ngày qua thì không hay. Thôi thì cứ ở bên nhau như hai người bạn, còn những gì không cần thiết, cô để trong lòng thì được rồi.

Cả hai hì hục tới lui giữa các khoang một lúc, mãi đến xế chiều, Kỳ Phong mới hoàn thành tác phẩm của mình. Hân Vũ nhìn mấy mảnh giấy dán ghép được nẹp bởi thanh tre tháo ra trừ ghế trong phòng mình, ngẩn người một lúc, lại nhìn đến vẻ mặt Kỳ Phong lúc này đã khá bết bát, cau mày hỏi: “Thứ này là gì?”

Kỳ Phong lau mồ hôi trán, cười rạng rỡ: “Điều.”

Trời chiều lộng gió, hai người cứ náo loạn như thế chẳng mấy chốc đã thu hút sự chú ý của toàn bộ người trên tàu. Thế nhưng thân làm hạ nhân, dĩ nhiên chẳng ai dám tò mò bén mảng đến, Tâm Du đang hờn dỗi Kỳ Phong, Khải Kiệt và Ngôn Chi lại là những kẻ cực hiểu chuyện, nên chẳng ai dám làm phiền họ cả.

Tâm tình phiền não của Hân Vũ vốn đã bị Kỳ Phong lôi kéo tới lui cả buổi trời mà quên đi phần nào, giờ lại nhìn thấy một trò chơi thú vị như thế. Tuy nói Hân Vũ nghiêm túc, song dù gì cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, lại cực kỳ tò mò, chẳng mấy chốc đã đòi tận tay mình được thả điều. Kỳ Phong dĩ nhiên không phản đối. Nhìn nụ cười vui vẻ của cô, cho dù bất hần ngược xuôi hơn nữa cũng cảm thấy xứng đáng.

Giữa biển gió lớn, con điều cứ thế cất cánh bay cao, tựa như cuốn đi hết mọi ưu tư của đời người. Tầng trời xanh thẳm không gợn chút mây. Bóng điều trắng chao lượn lúc này càng nổi bật hơn bao giờ hết, tựa như đang nhún nhảy những vũ điệu không bao giờ ngừng. Hân Vũ nhìn theo cánh điều, nhìn đến ngẩn người.

Đến lúc này, cô mới phát hiện thì ra bản thân mình rất tham lam. Thậm chí cô có suy nghĩ, nếu cô là cánh điều ấy, có phải sẽ tự do nhìn thấy bên bờ bên kia không?

Nhưng là, nếu có thể lựa chọn làm cánh điều tự do, mấy ai lại lựa chọn bị giam lỏng trên một con tàu nhỏ hẹp chứ?

Kỳ Phong lại không biết những gì trong lòng Hân Vũ, hần chỉ đơn thuần tưởng rằng cô lo lắng cho Hạ Dương, lại nhớ đến những lời nói mơ hồ lúc nãy. Nhân lúc cô đang ngẩn người, hần chậm rãi bước đến bên cạnh, đôi mắt cũng nhìn theo cánh điều, nhẹ giọng nói: “Anh biết em không tin số mệnh, anh cũng không tin. Anh và em không giống nhau, anh tin là con người tuy không thể thay đổi được hoàn cảnh của mình, song có thể thay đổi tương lai. Là điều, là thuyền, hay là người, đều là lựa chọn của em. Nếu em cảm thấy mệt mỏi rồi, vậy thì bỏ đi, đừng làm thuyền nữa, làm một cánh điều cũng được, là mây, là gió, hay là nước, chỉ cần em có thể buông bỏ thì có gì là không được? Chẳng qua là, lựa chọn của mỗi người không

giống nhau. Thế gian này có nhiều người như vậy, đâu chỉ có mình em phải vật lộn với vận mạng của mình? Huống chi em đâu phải chỉ có một mình. Chí ít...”

Đang nói, đột nhiên giọng nói Kỳ Phong hạ xuống rồi mất hút hẳn. Môi hắn hơi run, nhưng mãi mà không thốt ra được. Ngược lại, Hân Vũ nhận ra ngay khoảnh khắc này, nở một nụ cười mỉa mai: “Còn có anh sao?”

Nắm tay Kỳ Phong bắt giác xiết chặt lại. Hắn cực kỳ, cực kỳ không ưa cái giọng điệu này của Hân Vũ.

“Có lẽ anh nói đúng, lựa chọn là của bản thân tôi, cho dù thế nào, tôi cũng không thể oán, không thể hận mà đi tiếp con đường đó. Nhưng cho dù có sự xuất hiện của anh hay không, tôi cũng sẽ đi – một – mình.”

Nói rồi cô trực tiếp đặt sợi dây vải buộc dây điều vào tay Kỳ Phong. Hắn bị hành động của cô làm điếng người. Rõ ràng là đang vui vẻ, sao lại thế này rồi?

Hân Vũ định lướt qua người hắn, thế nhưng lần này hắn vẫn nhanh hơn, vội dùng cả hai tay giữ chặt vai cô. Dây điều không còn bị cố định nữa, nương theo gió phất phới lên trời cao, càng bay lại càng xa.

Kỳ Phong không rảnh để tâm đến con điều, nhưng Hân Vũ lại ngược mắt nhìn theo, khoé môi khẽ run rẩy.

Cứ thấy biểu cảm này của cô là hắn lại cảm thấy yết hầu mình căng thẳng, tim đập rộn rã từng hồi mà không cách nào níu lại được. Hắn xoay mặt cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình, trầm giọng: “Hân Vũ, anh chỉ nói một lần này thôi. Chỉ cần anh còn ở lại thế giới này, anh sẽ chẳng bao giờ để em một mình cả. Không thì em đi theo anh đi. Đến thế giới của anh, anh sẽ chăm sóc em, sẽ không bao giờ để em phải chuyện bất kỳ uất ức gì nữa. Nếu em cần cái gì khác thì em nói ra luôn đi. Anh không tin có gì khác mà anh không ở bên em được.”

Hân Vũ cười cười, ngang ngược nói: “Vậy còn Eden thì sao? Nếu anh ở bên tôi, vậy anh để Eden ở nơi nào rồi? Trừ phi là, anh cũng không thật sự yêu cô ấy.”

“...” – Kỳ Phong đang hăng tiết đến thế, nghe mấy lời này cũng cứng họng mất mấy giây. Cô gái này ăn trúng phải gì thế, đến tận đây mà vẫn nói ngang với hắn cho được. Hắn mở miệng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì cô đã cắt ngang.

“Thật ra cho đến lúc này, người không hiểu được vấn đề là anh chứ không phải tôi. Nếu tôi chỉ muốn tìm một người để ở bên cạnh, tôi có thể đã kết hôn với Vĩnh Hy từ lâu lắm rồi, còn phải chờ đến hôm nay sao? Cuộc đời con người quá dài, tôi không có hứng thú với tình yêu. Cái tôi cần, chỉ là một người có thể yêu tôi vì tôi là chính tôi. Cả đời làm vật thế thân cho người khác đã mệt mỏi lắm rồi, tôi không muốn cả đến trong tình yêu cũng phải chịu số mệnh như thế. Nhưng Kỳ Phong, chuyện này anh làm được sao?”

Vẻ mặt Hân Vũ rất cuộc cũng chọc tức Kỳ Phong, hắn hơi nhếch môi, bực dọc đáp: “Rõ ràng là đang nói vấn đề của em, sao lại thành của anh rồi? Em có thể nói lý một chút không?”

“Nói lý, người không nói lý rõ là anh mới đúng. Vấn đề có thể kể ra đều là vấn đề, anh còn chưa quản được việc của anh, sao lại rảnh rỗi đi lo chuyện của tôi?”

Kỳ Phong không ngờ Hân Vũ mọi khi đều lãnh đạm, lúc cãi nhau thì ngang ngược đến thế. Hắn hít hơi, vừa định lên tiếng biện minh thì một lần nữa lại bị thanh âm ngắt ngang.

“Báo, công chúa?”

“Có chuyện gì?”

“Không thấy người ta cãi nhau sao? Báo gì mà báo?”

Bình thường thì không sao, lúc này hai giọng nói cùng cất lên một lúc lại như sấm giữa trời quang. Đến lúc định thân lại, Hân Vũ hơi ngẩng đầu, thoáng cái đã nhìn thấy vẻ mặt á khẩu của viên lính vừa tới. Bấy giờ cô và Kỳ Phong đang đứng cạnh một khoang thuyền, hắn gần như đẩy cô vào sát vách, tư thế khá mập mờ. Hân Vũ này giờ lo trút bực dọc, cũng không nhận ra điều ấy, lúc này ngược đến chín cả mặt, vội đẩy Kỳ Phong ra, ho khụ khụ vài tiếng: “Nói đi.”

Viên lính nọ cũng khá thức thời, chẳng dám trì hoãn lâu, vội lên tiếng: “Hoa tiêu cấp báo, phía trước đã là đảo Rùa rồi ạ.”

“Cho tàu đến gần rồi hạ buồm, thả neo. Lúc này vào bờ cũng không tiện lắm. Bảo thuyền trưởng chuẩn bị thuyền con rồi báo với những người khác. Sáng sớm mai bọn tôi sẽ dùng thuyền con vào bờ.”

Giọng cô rất trầm tĩnh, tựa hồ như cảnh tượng vừa rồi không hề xảy ra. Viên lính vâng dạ vài tiếng rồi vội vã tháo lui, mồ hôi đọng đầy trán. Có trời làm chứng cho gã, nhìn thấy bí mật hoàng gia không phải sẽ bị giết người diệt khẩu đấy chứ?”

Hân Vũ liếc nhìn Kỳ Phong, trời lúc này đã gần tối hẳn, nhưng lạ thay trên biển không hề thấy được mặt trời lặn. Ánh mắt cô loé sáng, lại nhìn đến cánh điều trắng chỉ còn là một chấm nhỏ cuối tầng trời, đoạn nhẹ kéo vạt áo đi thẳng về khoang phòng mình.

Kỳ Phong không hiểu tại sao Hân Vũ lại có phản ứng kỳ lạ như thế. Hắn quay đầu, nhìn theo hướng cô chú ý mới nhận ra bóng dáng con điều kia, bấy giờ mới chợt hiểu ra, ngón tay bắt giác khẽ động.

Suốt đêm hôm ấy, Hân Vũ lại giam mình trong phòng, kể cả bữa tối cũng phải có người mang đến cho. Kỳ Phong lại chẳng màng đến ăn uống, cả buổi giữ vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, hằm hằm đứng trước cửa phòng cô.

Cách một cánh cửa, hai người cứ thế lặng thinh trong bất động. Người muốn giải thích thì không tìm được lý do để giải thích, kẻ muốn từ bỏ lại nhận ra muôn ngàn lý do để từ bỏ. Tựa như khoảng cách giữa họ không chỉ là một cánh cửa hữu hình, mà còn là muôn vật vạng trạng khác, kéo họ càng lúc càng xa.

...

Đảo Rùa là một đảo nhỏ nằm ở phía đông Nhân quốc, đứng ngoài xa đã có thể mơ hồ nhìn thấy toàn cảnh hòn đảo vốn không có nhiều thực thể, nổi bật nhất chỉ là một toà lâu đài hồng hồng giữa đảo, ngoài ra thì phần diện tích còn lại chỉ rộng chưa đến năm cây số vuông mà thôi.

Lúc thuyền trưởng phát tín hiệu thả neo thì Hân Vũ mới chậm rãi bước ra ngoài. Cô nhẹ nhàng phân bố cho các thủy thủ đoàn ở lại trên thuyền lớn, phần mình dẫn theo nhóm Kỳ Phong cùng leo lên một chiếc xuồng nhỏ. Đợi ọi người an vị đầu vào đấy, cô chỉ phất tay một cái, con thuyền đã tự động rẽ sóng lao nhanh về phía trước.

Kỳ Phong chẳng mấy ngạc nhiên trước pháp thuật của Hân Vũ, thế nhưng với bọn Khải Kiệt, Tâm Du thì đây mới chỉ là lần đầu tiên chứng kiến, không khỏi kinh ngạc. Thậm chí cặp mắt Tâm Du nhìn Hân Vũ sau đó còn thoáng ngưỡng mộ. Hân Vũ bị nhìn thế mãi cũng hơi ngượng, cô cúi đầu xuống, tránh để tầm mắt mình chạm phải cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống kia.

Trước hòn đảo này có rất nhiều tảng đá ngầm. Hân Vũ điều khiển cho xuồng nhỏ rẽ trái phải theo hình zig zac, cứ đi đường vòng rất lâu như thế, sau cùng họ mới đặt chân đến được hòn đảo trong truyền thuyết kia.

Khuôn viên hòn đảo không hề lớn. Khi bọn họ đến thì trên bờ đã có một nhóm người đứng đợi sẵn, trang phục đều hết sức đơn giản. Người dẫn đầu trong số đó cũng có vẻ là người lớn tuổi nhất, một cụ ông chống gậy, tóc và râu bạc trắng lớm khớm như đã hơn trăm tuổi. Vừa nhìn thấy Hân Vũ nhảy lên bờ, ông đã vội bước đến, chậm rãi kéo tay cô lại: “Công chúa, cuối cùng cô cũng đã về đảo rồi. Lão Tần cứ trông ngóng cô mãi.”

Tuy dáng vẻ tưởng như rất già nua, thế nhưng cử động của lão vẫn linh hoạt, giọng nói lại trong trẻo đến khó ngờ. Mặc kệ sắc mặt ngạc nhiên của đám người đứng cạnh, lão vẫn thản nhiên kéo tay Hân Vũ, lôi cô đi một mạch về phía con đường mòn phía sau: “Nào nào, đi thôi, tôi dẫn cô về lâu đài. Mau về cho lão Tần xem nào.”

Hân Vũ cười cười, thân thiết để ông lôi lôi kéo kéo như thế, rốt cuộc cũng băng qua con đường mòn, đi đến một chiếc hồ rộng cả trăm mét kéo dài dọc đến tận lâu đài cổ, bọn Kỳ Phong cũng vội vã theo sau. Cả con đường dẫn vào lâu đài được lát một loại đá màu tím óng ánh, hai bên lại trang hoàng những cột trụ cao đến mấy mươi mét cực kỳ tráng lệ. Bản thân toà lâu đài kia nhìn tự xa xa lại giống như một viên hồng ngọc khổng lồ, thu rọi mọi ánh sáng của trời và đất. Trong một thoáng nhìn thấy toà lâu đài ấy, Kỳ Phong đột nhiên hiểu tại sao gần đến đảo, mặt biển nơi đây lại phẳng phất một màu ánh hồng kỳ dị đến như vậy.

Cứ thế, đi hết con đường lát đầy đá tím cũng đến cửa lớn, cụ già ban nãy mới thu xếp cho họ một vị trí trong đại điện. Về cơ bản, đại điện trang trí khá tương đồng với con đường đá bên ngoài, trừ một điều là

nơi lẽ ra là trần điện lại được hoá phép thành bầu trời đầy sao.

Khải Kiệt đi theo sau Kỳ Phong, khi vừa trông thấy cảnh tượng này thì hơi nheo mắt lại, cánh tay cậu ta bất chợt nắm lấy vai hắn, không nén được vui mừng: “Phong, cậu nhìn đi, rõ ràng đây là bầu trời của chúng ta.”

Kỳ Phong không phải là người thích nghiên cứu vạn vật như Khải Kiệt, thế nhưng hắn cũng không phải ngốc. Bầu trời ở Nhân quốc khá lạ thường, vị trí các vì sao đều biến đổi không ngừng, chỉ có một điểm chung là tụ lại ở cuối trời đông. Trong khi đó bầu trời được hoá phép trong điện lại dần trải cả vòm điện, cần cứ theo từng vị trí chính xác của các vì sao ở thế giới hiện đại, không lẫn đi đâu được.

Cả Tâm Du lẫn Ngôn Chi đều khắp khởi mừng thầm. Họ đến vùng đất này bao lâu nay, mọi hy vọng trở về gần như sắp lụi tàn thì lại nhìn thấy tia sáng cuối đường hầm, hỏi sao không vui vẻ cho được?

Hân Vũ đã ngồi lên một trong những chiếc ghế trong đại điện, bấy giờ quan sát thấy vẻ mặt vui mừng của bọn Tâm Du, khoẻ môi trong vô thức cũng hơi nhếch lên. Kỳ Phong quay người, vừa đúng lúc thấy được nụ cười ấy, tâm trạng ấy thoáng chốc tựa như pháo hoa bùng sáng.

Rõ ràng tình cảm đang bé tắc đến thế, vậy mà chỉ nhìn thấy một nụ cười của cô thôi, hắn đã cảm thấy thế gian này chẳng còn gì đáng lưu luyến hơn.

Đúng vào lúc này, đột nhiên giữa điện vang lên một tiếng ‘bụp’ thanh thúy. Trong không khí bỗng lan ra một luồng khói mờ ảo, từ đó xuất hiện bóng dáng một thanh niên mặc áo choàng màu bạc, tay cầm cây trượng cao đến đầu người. Vẻ mặt người thanh niên này chưa đến ba mươi tuổi, nhưng mái tóc ngắn trên đầu đã bạc trắng, hàng mày nghiêm nghị. Thoáng nhìn vào mắt anh ta, Kỳ Phong thậm chí nhận ra đôi chút quen thuộc mà nhất thời không thể nhớ ra. Trong sự ngạc nhiên của mọi người, vẻ mặt anh ta như thể ăn trúng cả tấn thuốc nổ, hùng hổ đi thẳng một mạch đến trước mặt Hân Vũ: “Hải Kỳ, Hải Kỳ đâu rồi? Thằng nhóc đó có về với con không?”

Hân Vũ cũng ngạc nhiên chẳng kém gì bọn Kỳ Phong, hoang mang đáp: “Không có, mấy hôm trước cụ tổ đột nhiên biến mất, thậm chí không nhắn gì với con cả.” Dừng lại một chút, mím môi nhìn sát khí bắn ra từ người trước mặt, cô mới cẩn thận nói tiếp – “Thầy à, không phải cụ tổ lại chôm chia thứ gì của thầy chứ?”

Vừa nghe Hân Vũ gọi một tiếng ‘thầy’, đám người Kỳ Phong đứng gần đó thoáng chốc mắt chữ O mồm chữ A cả. Mấy tháng ở đây, bọn họ không ít thì nhiều cũng nghe được danh tiếng của Tần pháp sư, vị pháp sư vĩ đại nhất vẫn còn sống của loài người. Nghe đâu ông đã sống hơn mấy trăm năm, trợ giúp biết bao vị hoàng đế loài người trong trận chiến chống lại quỷ tộc. Những chiến tích huy hoàng đến giờ vẫn còn đọng lại bao trang giấy, trong lòng họ, Tần pháp sư nếu không phải một ông lão lơm khòm thì cũng tóc bạc phơ, râu ria xồm xoàm, chống gậy vì đi không nổi chứ. Mà người trước mặt này, e hèm, cho dù cũng có mái tóc trắng toát ấy nhưng cây gậy trên tay lại chẳng ăn nhập gì với anh ta cả. Thậm chí nếu không phải vì vẻ mặt anh ta đang cau có, thì mái tóc được chải chút kỹ lưỡng kia lại khiến họ liên tưởng đến mấy chàng ca sỹ nhuộm tóc bạch kim trong phim Hàn Quốc nhiều hơn.

Cả Tần pháp sư lẫn Hân Vũ dĩ nhiên chẳng hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn Kỳ Phong, gương mặt Tần pháp sư càng như lửa đốt, hậm hực đập cây trượng trong tay xuống sàn ầm ầm: “Thằng nhóc đó làm ta tức chết. Mấy lần trước trộm các thứ linh tinh còn không nói, lần này ngang nhiên lại đột nhập vào thư phòng, trộm cả Bản đồ tiên tịch, con xem có tức chết không chứ?”

Khoẻ môi Hân Vũ méo xệch, lòng thầm cảm thấy không ổn rồi. Trên đảo chẳng có mấy người, mọi khi Hải Kỳ ở đây vẫn thường thách đấu qua lại với thầy cô, lấy của nhau không ít đồ. Tần pháp sư là người keo kiệt, muốn xin của ông bảo vật gì đó không hề dễ dàng. Hải Kỳ lại là người thế nào chứ? Phóng khoáng như y, không xin xỏ được thì cứ nhân tiện chôm chia lấy, nếu chỉ là vài vật linh tinh thì phải rất lâu sau Tần pháp sư mới phát hiện ra, lúc ấy y đã cao chạy xa bay mất rồi.

Hân Vũ ở trên đảo mười năm, vô tình chung lại bị mắc kẹt giữa hai người. Thi thoảng cô cũng buộc lòng phải giấu giếm giúp Hải Kỳ, thế nhưng tên này ngày càng quá quắt, trộm gì không trộm, lần này lại đi trộm Bản đồ tiên tịch. Đây có thể xem là bảo vật hiếm có của tiên tộc, vốn thuộc về thầy dạy của Tần pháp sư, cũng tức là anh trai của Hải Kỳ. Hân Vũ không rõ tác dụng thật sự của nó, thế nhưng cứ nhìn vào cái cách ông thầy cô giữ nó khư khư bao năm nay là hiểu rồi. Trước giờ Hải Kỳ cũng không mấy hứng thú với nó,

với y giữ một bảo vật chẳng khác nào mang theo cục nợ trên người, lại không có giá trị về mặt kinh tế thì giữ làm gì? Ấy vậy mà lần này lại chạm tay vào nó sao?

Trong lúc Hân Vũ vẫn còn đắn đo suy nghĩ, Tần pháp sư đã đi tới đi lui trên sàn điện, đôi giày cứ chà xát vang lên những tiếng rít rít khó chịu. Đám Kỳ Phong thấy ông như thế, cũng không dám bèn mảng đến. Hân Vũ đành phải tự mình ra trận, cắn môi bước đến khuyên giải: “Thôi mà thầy, chắc cụ tổ cảm thấy buồn chán nên mượn vài ngày thôi. Tính cụ tổ thầy cũng biết rồi đó, chuyện hệ trọng chắc chắn sẽ không đùa. Mà một khi cụ ấy muốn tránh né thì có đào cả thế giới lên cũng chẳng cách nào tìm ra được. Thầy cứ đợi vài ngày, nếu cụ tổ không trở lại, con đích thân đi tìm ngài ấy về cho thầy được không?”

Tần pháp sư vốn đang bực mình, nhưng thấy vẻ mặt khúm núm của Hân Vũ cũng đã dịu đi không ít, ông cau mày, buồn bực nói: “Đứa nào cũng như đứa nấy. Nhắc đến con ấy à, bao năm nay không về, có phải xảy ra chuyện rồi mới chịu đến tìm ta không? Ăn uống sao lại trở nên gầy còm thế này? Sắc mặt còn xanh lét. Còn nữa, sao không cao thêm tí nào thế? Ta nhớ lần trước tiễn con đi, con đã cao tới vai ta rồi cơ mà. Sao bây giờ lại còn thấp hơn thế?”

Tần pháp sư cứ thế nói một mạch, Hân Vũ cũng chỉ cười cười thuận theo. Vẻ mặt nhu hoà của cô thật sự khiến đám người Kỳ Phong ở bên cạnh mở mang tầm mắt.

Hân Vũ cũng không để mất thời gian lâu, vừa thấy ông thầy mình dời sự chú ý, bèn vội bước đến cạnh đám người Kỳ Phong, nhẹ nhàng giới thiệu: “Thầy, con mang bắt ngờ đến cho thầy đây. Họ thật sự là người của thế giới bên kia đấy ạ.”

Lúc này Tần pháp sư mới nhìn sang đám người Kỳ Phong, tầm nhìn vừa quét đến hẳn, khoé miệng ông khẽ rung nhẹ: “Thằng nhóc này là Kỳ Phong à?”

Kỳ Phong bắt ngờ bị hỏi như thế thì không biết nên đáp thế nào, vội nhìn sang Hân Vũ, thấy cô chỉ gật đầu mới dám thừa nhận: “Vâng, là tôi, à không là con ạ.”

Tần pháp sư đã cao tuổi, điều ấy hẳn biết. Thế nhưng cứ gọi một người đáng vẻ chẳng hơn mình mấy tuổi là thầy xưng con thì hẳn cứ thấy ngỡ ngàng ngập thế nào ấy. Cũng may Tần pháp sư lại không chú ý đến điệu bộ thấp thỏm ấy lắm. Ông chỉ nhìn hẳn một lúc đã vội quay sang Hân Vũ: “Lâu lắm rồi mới về thì ở lại ít hôm đi. Ta dẫn con đi thăm khu vườn phía sau. Cái cây kỳ quái con trồng mấy năm trước đã lớn rồi đấy. Phòng con ta cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, về nghỉ một lúc rồi hãy ra dùng cơm. Bữa ăn hôm nay cũng đều là những món con thích nhất đấy. Còn nữa...”

Cánh tay lại giơ lên, dường như định đặt lên đỉnh đầu Hân Vũ, nhưng rồi chợt nhận ra điều gì ấy, khoé mắt lại thoáng nhu hoà, những lời còn lại cũng nuốt vào lòng. Hân Vũ nhận ra được vẻ xúc động của ông, mắt cô ngập tràn ý cười, chẳng thềm để tâm đến có những ai xung quanh nữa mà nhẹ nhàng lao vào lòng ông nức nở: “Thầy, con cũng rất nhớ thầy.”

Tần pháp sư cười lớn, hai tay xiết lấy tấm lưng Hân Vũ, để mặc cô cứ tựa mặt vào lồng ngực mình làm nũng. Cảnh tượng này thoáng chốc khiến bọn người Kỳ Phong đứng cạnh há hốc cả ra.

Không như bọn Tâm Du, Kỳ Phong không chỉ ngạc nhiên về sự thoải mái của Hân Vũ, mà hẳn còn gai mắt không ít. Cho dù là xưng thầy gọi con như thế, song dáng dấp Tần pháp sư này vẫn là quá trẻ, Hân Vũ lại là một cô gái sắp hai mươi. E hèm, nhớ lúc nghe mấy tên lính ở Thuỷ Thành đồn đãi Tần pháp sư và Hoàng hậu có chuyện mờ ám, hẳn còn cảm thấy không thể. Sao Hoàng hậu lại có thể thích thầy mình kia chứ. Thế mà giờ đây nhìn Hân Vũ và ông ta trái ôm phải ấp như thế lại khiến hẳn bốc lửa giận đùng đùng.

Đừng nói là Hoàng hậu đã mấy mươi tuổi, Tần Pháp sư này cho dù đứng cạnh Hân Vũ trông cũng chẳng khác gì một đôi diễn viên chính trong mấy bộ phim điện ảnh đình đám, đẹp đôi vô cùng.

Mà càng đẹp đôi bao nhiêu, Kỳ Phong lại càng gai mắt bấy nhiêu.

Tần pháp sư vỗ về Hân Vũ một lúc, tầm mắt hơi mỉm cười bất giác trông thấy vẻ cau kính của Kỳ Phong, chẳng hiểu sao hẳn lại cảm thấy nụ cười ấy muôn phần đắc ý.

24. Chương 24: Kẽ Hở Thời Gian

Hắn cau mày, mãi mới thốt lên được: “Tần pháp sư, theo người nghĩ, nếu kẽ hở thời gian ngăn cách giữa hai thế giới song song, thì hai thế giới đó có khi nào có hai người giống hệt nhau về ngoại hình, thói quen, sở thích không?”

Mọi nơi trong lâu đài của Tần pháp sư đều được rải hồng ngọc rực rỡ, thậm chí còn lộng lẫy hơn hoàng cung nhiều lần. Đường như ở nơi đây, ngày cũng như đêm, ánh sáng đều được mang đến bởi những cột đá hiu hắt hai bên điện, khiến những hành lang dài ảm thấp nhất cũng âm u một màu huyền ảo. Sau khi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn người Kỳ Phong xong, Hân Vũ mới âm thầm đến gặp riêng Tần pháp sư.

Lúc cô đến, Tần pháp sư đang giam mình trong phòng riêng, đăm đăm nhìn vào một chậu thủy tinh nhỏ trên bục. Trong chậu chỉ chứa một chất lỏng màu lục sền sẹt, mặt chất lỏng dâng lên rồi hạ xuống theo nhịp điệu bàn tay đang đặt lơ lửng trên chậu.

Thấy Hân Vũ, ông mới buông tay xuống, thở dài xoay chiếc ghế sang nhìn cô.

Hân Vũ cười hiền: “Vẫn chưa tìm được phải không ạ? Con nói rồi mà, một khi Hải Kỳ đã trốn tránh thì làm sao dễ dàng cho chúng ta bắt gặp chứ?”

Tần pháp sư chẳng vì cô đoán đúng mà vui mừng, ngược lại vẻ mặt ông càng cau có hơn: “Con nghĩ Bản đồ tiên tịch là thứ có thể đùa được sao? Thầy ta đã để lại cho ta vì ông ấy biết không ai có thể tùy ý bước vào đây được, huống chi cũng chẳng mấy người trên thế giới này biết nó nằm trong tay ta. Nếu nó rơi vào tay người ngoài, hệ quả thật sự không dám nghĩ đến.”

“Thầy à, rốt cuộc đó là thứ gì thế?”

Hân Vũ nhin mãi, sau cùng cũng không tìm được lòng mà thốt ra. Tần pháp sư thấy cô như thế đành thở dài, mắt đăm đăm nhìn vào cái chậu chất lỏng xanh lục một lần nữa: “Chắc con đã từng nghe nói đến, tiên tộc có bốn vị trưởng lão, chia ra trông coi ở bốn cực thế giới. Mỗi vị trưởng lão này đều giữ một pháp bảo riêng của tiên tộc là Thần trượng, Bản đồ tiên tộc, Sách Khải Huyền và Hòn đá trường sinh. Trong đó, người nắm giữ Thần trượng sẽ có quyền hạn sai khiến Tiên tộc. Sách Khải Huyền có thể dự báo vận mệnh thế giới, Hòn đá trường sinh khiến mọi giống loài khi giữ nó đều trở nên bất tử. Đặc biệt, với Bản đồ tiên tộc, người sử dụng sẽ có khả năng nhìn thấy vị trí của bất kỳ một Tiên Nhân nào. Nói cách khác, chỉ cần nắm giữ được tấm bản đồ này, việc muốn tìm được một thành viên nào đó của tiên tộc là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Hân Vũ càng nghe càng kinh hãi. Truyền thuyết về bốn pháp bảo tiên tộc cô đã nghe qua, nhưng lại không ngờ mỗi pháp bảo lại lợi hại như vậy. Nghĩ đến Hải Kỳ, cô chợt nhớ đến Âm Tiên xuất hiện mấy ngày qua ở Thủy Thành, thế là bèn đem mọi chuyện ra kể sơ qua một lượt. Cô hồ nghi Hải Kỳ vì muốn giúp mình nên mới đi trộm Bản đồ, nhưng cho dù là thế đi chăng nữa thì lần này y cũng đắc tội lớn với Tần pháp sư rồi.

Tần Pháp sư nghe Hân Vũ thuật lại một lần, sắc mặt chẳng những không hoà hoãn hơn mà lại mang theo một tầng mây đen. Ông nhìn Hân Vũ, tay đột nhiên vận lực, ấn một luồng khí vô hình vào cơ thể cô. Luồng khí chạm vào ngực đau điếng, sau đó lại biến mất không tung tích khiến Hân Vũ muốn khóc mà không kịp. Sao thầy Tần của cô cũng thế, mà Hải Kỳ cũng vậy, mọi người muốn kiểm tra tình trạng thân thể cô cũng không thể báo trước một tiếng sao?

Thấy vẻ mặt Hân Vũ đầy uất ức, Tần pháp sư lại càng hả hê. Trong mắt ông cô học trò này bao giờ cũng chỉ là một đứa trẻ, mấy năm qua tham gia chính sự đã khiến cá tính cô bị bào mòn đi ít nhiều, có lúc lại trở nên lãnh cảm. Chỉ có ở bên cạnh ông, cô mới để lộ ra bộ mặt làm nũng oán giận như thế.

Ông phẩy tay, lấy từ trong không khí ra một tách trà nhỏ vẫn còn nghi ngút khói, ấn vào tay Hân Vũ: “Trà định thần đây. Tính cảnh giác của con ngày một yếu, chỉ một đòn thế thôi mà đã đỡ không nổi rồi.”

Hân Vũ bẽn lẽn, nhận lấy tách trà thổi phỉ phò, đột nhiên lại nhận ra những người học tiên thuật thực ra là y xì như nhau. Đoạ cho xong rồi lại nhét kẹo vào trán an, nghĩ cô là trẻ ranh ba tuổi sao?

Nghĩ đến việc chính, ý cười trong mắt Tần pháp sư cũng dần mất hẳn. Ông xoay người, hỏi Hân Vũ vẫn đang trừng mắt nhìn mấy lá trà trong tách: “Hải Kỳ nói đúng, Pháp lực tấn công con ít nhất cũng phải cả

ngàn năm tuổi. Ngay cả những pháp sư có đạo hạnh cao hơn ta cũng không thể nào sống lâu được đến thế. Nhưng nói đi nói lại, vì thế mà đi trộm Bản đồ tiên tộc của ta thì...”

Hân Vũ thấy Tần pháp sư nhẹ giọng, biết là cơn giận của ông cũng đã nguôi ngoai phần nào, vội chuyển sang thăm dò vấn đề khác: “Thầy, người tên Kỳ Phong lúc này thầy thấy thế nào?”

Tần pháp sư tủm tỉm cười: “Thế nào là thế nào? Con muốn hỏi ta có hài lòng nó làm rở không sao?”

Mặt Hân Vũ thoáng chốc đỏ bừng. Cô vội vàng nâng chiếc tách trong tay lên uống một hơi, lại quên rằng trà vẫn chưa nguội bớt, cứ thế nước vừa chạm môi thì nóng đến bỏng lưỡi, rót cuộc đành buông tách, ho sặc sụa.

Tần Pháp sư càng cười lớn hơn: “Lúc này ta đã vì con mà quan sát qua rồi. Thằng nhóc khá được đấy, hơn nữa khi con ôm ta ánh mắt nó còn ghen rõ ràng ra thế. Đến sư phụ con mà nó cũng ghen, xem ra những ngày tháng sau này con khó sống đó học trò của ta à.”

Gương mặt vốn đã đỏ bừng vì sặc trà của Hân Vũ giờ chẳng khác nào miếng thịt bò tái. Cô ấp úng một lúc mới ngượng ngùng lên tiếng: “Thầy, thầy biết con không hỏi chuyện này mà.”

“Nếu nói về năng lực, nghi ngờ của con cũng có cơ sở. Trước giờ cả ta cũng chưa từng nhìn thấy người nào có hoá tính cao như vậy.” –Tần pháp sư nghiêm giọng nói –“Tuy nhiên hoá tính quá cao cũng chẳng phải là chuyện tốt. Ta là pháp sư dụng thủy, trong quá trình luyện tập, e là sẽ xảy ra những trường hợp bất khả kháng mà ta không thể ngăn được. Đó là chưa kể nếu nó là Hoả Linh thật, vậy thì càng không ổn. Quá trình biến đổi trở thành Hoả Linh phải trải qua ba giai đoạn. Ta không có cách kiềm chế được nó.”

Hân Vũ nghe vậy thì càng gấp gáp hơn: “Thầy, vậy thì...”

“Đợi đã, ta không thể kiềm chế được, không có nghĩa là người khác không thể. Ta nghĩ để đánh thức thằng bé này, trên thế giới chỉ có một người, đó cũng là một trong những học trò của thầy ta. Nếu có thể thuyết phục được ông ấy giúp đỡ, vậy thì quá trình biến chuyển của thằng bé này sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Nếu cũng là đồng môn của thầy, vậy thì hay quá rồi.” –Hân Vũ vui mừng nói, song Tần Pháp sư lại dùng tay hất mái tóc bạch kim ra vành tai, vẻ khó xử tiếp lời: “Cũng không thể gọi là hay lắm. Vốn ta và ông ấy... ờ, có chút hiểu lầm nhỏ.”

Hân Vũ lấy tay rịn trán. Không ai hiểu Tần pháp sư hơn cô. Ông bình thường đạo mạo nghiêm nghị là thế, song đối với mọi chuyện đều rất dễ dãi, chưa từng chấp nhất điều gì. Trên đời này ông vốn cũng chẳng có kẻ thù, một khi ông nói có hiểu lầm với ai đó, vậy thì cũng có thể coi là chuyện lớn rồi.

Thế nhưng cô đã tìm được một người như Kỳ Phong, dĩ nhiên chẳng muốn để hấn vượt mắt. Đó là chưa kể cả thầy cô cũng đánh giá cao hấn đến vậy. Nếu có thể để hấn thuận tiện trở thành Hoả Linh, vậy thì việc chiến thắng quỷ tộc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Ngập ngừng mãi một lúc, Hân Vũ cũng lên tiếng: “Vậy, người đó bây giờ ở đâu? Con có thể đi tìm người đó được không?”

Tần pháp sư thoáng thấy vẻ mặt lo lắng của cô, cười cười: “Hân Vũ, nói thật cho ta biết, giữa con với thằng nhóc đó có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có.” –Hân Vũ chối biến, nhưng lại nhận ra hành động của mình hơi quá phận, bèn hạ giọng –“Chẳng phải lúc này con nói với thầy rồi sao, Sách Khải Huyền đã nói...”

“Sách Khải Huyền cũng nói con là vì sao Vương tinh, sao ta thấy con chẳng có chút tin tưởng nào vậy?” –Tần pháp sư cười cợt, cắt ngang lời Hân Vũ. Tuy cười, nhưng ánh mắt ông lại ngập tràn ý lạnh –“Trước đây ta đã từng nói với con, vận mệnh là do bản thân mình chọn lựa. Con không thể vì một lý do nào đó mà cảm thấy mình không có giá trị. Giá trị hay không không phải là những gì vận mệnh đưa đường dẫn lối, mà còn ở lòng người. Trong lòng ta, những gì con làm mấy năm qua cho loài người là đã đủ, đủ lắm rồi.”

Không khí trong gian phòng chẳng mấy chốc lại trở nên nặng nề. Hân Vũ ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt xám nhạt và cặp lông mày màu bạch kim đang khẽ nhíu lên của người thầy, sóng mũi đột nhiên lại cay cay.

Bao năm rồi, có thể vì cô mà đau lòng thật sự chẳng còn có mấy người.

Tần Pháp sư dường như cũng không muốn làm cô khó xử, bèn hạ giọng nói: “Thôi được rồi, ai bảo đám học trò vô dụng của ta bây giờ chỉ còn một mình con cơ chứ? Không giúp con thì biết giúp đỡ ai? Đi ra ngoài bảo bọn người ngoại quốc đó đến Sân đường đi. Ta cũng có vài việc muốn ôn chuyện với chúng.”

Hân Vũ nghe thấy thầy Tần nói thế thì nở ra nụ cười rạng rỡ, lộ ra cả hàm răng trắng bóng. Tần pháp sư nhìn thấy, lại nghĩ đến ai đấy, ánh mắt thâm sâu chậm rãi nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài toà lâu đài cần hồng ngọc trong suốt, tịch dương cũng dần chìm xuống ở đầu bên kia. Ánh sáng phản chiếu màu ráng chiều rực rỡ cả một góc trời, diệu kỳ đến chừng ấy, thế nhưng người cần nhìn thấy thì mãi mãi cũng không thể nào thấy lại được nữa.

...

Phòng Kỳ Phong được sắp xếp ở nơi gần tháp cao của toà lâu đài nhất, vị trí giường lại nằm sát cửa sổ. Lúc bấy giờ ánh tịch dương đang dần xuống ở bờ bên kia, vài tia sáng le lói tưới qua gương mặt hần một màu nhàn nhạt. Cánh tay lại bị ai đó kéo lấy. Hần chếp miệng, khó chịu gạt thứ đó sang một bên, lại quay đầu vào góc tiếp tục ngủ.

Mãi cho đến khi ai đó không thể tiếp tục đóng kịch cảm được nữa, hần mới nghe loáng thoáng có giọng nói đang gọi mình: “Kỳ Phong, Kỳ Phong. Anh dậy đi.”

Giọng nói này thì hần còn lạ gì hơn, vội vàng xoay lại mở mắt ra. Hân Vũ hơi cúi người xuống nhìn hần, thấy hần vừa kéo chăn một cái thì cả người lộ ra hết ngoài không khí, chỉ còn lại chiếc quần ngắn đến tận đùi thì ngưng đến đổ mặt, vội lùi lại mấy bước, lắp bắp nói: “Tôi... à không... anh thay đồ đi. Ra ngoài tôi tìm anh có việc.”

Dứt lời bèn chạy tháo thân ra ngoài.

Thầy Tần đồng ý giúp đỡ bọn Kỳ Phong, Hân Vũ cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì mình không thất hứa với hần. Thế nhưng hạ nhân trong lâu đài chẳng có mấy người, cô đi một mạch từ phòng thầy Tần ra tới đại sảnh, trở về dãy phòng ngủ mà không gặp ai, bất đắc dĩ đành phải tự mình vào gọi hần. Đây vốn chẳng phải lần đầu, cô còn tưởng chẳng đến nỗi nào. Nào ngờ...

Cô đứng ngoài hành lang, cố gắng hít thở một lúc mới cảm thấy nhịp tim mình trở lại bình thường, thế nhưng gương mặt vẫn còn ửng hồng. Cô sờ má mình, cảm thấy hơi nóng bèn bước một mạch lại tẩm gương lớn treo ngoài hành lang, tự nhìn mình mà chẳng biết phải làm thế nào mới hết được.

Đây cũng là cảnh tượng Kỳ Phong nhìn thấy khi bước ra khỏi phòng. Dáng vẻ cô đứng ngồi không yên, áp tay vào má tự nhìn vào mình trước gương bất chợt đi sâu vào lòng hần, khiến hần cứ đứng nhìn cô mãi không thôi. Không hiểu tại sao, hần cảm thấy từ khi bước chân lên hòn đảo này, cô trở nên dễ xúc động hần. Thái độ của cô bấy giờ đều thể hiện hết trên mặt, hoàn toàn thả lỏng, khiến hần liên tưởng đến hình ảnh bầy gà khi trở về tổ của mình. Một cảm giác mà ngay cả khi ở trong hoàng cung, hần cũng chưa từng nhìn thấy.

Hân Vũ lấm lét hồi lâu mới tình cờ liếc sang, nhận thấy Kỳ Phong đang khoanh tay đứng trước cửa phòng, miệng tùm tùm cười thì không còn gì mất mặt hơn. Cô ho khan vài tiếng, cố lấy lại dáng vẻ thường ngày, trong khi ý cười trên mắt Kỳ Phong chỉ càng đậm thêm.

“Thầy tôi muốn gặp mọi người. Anh bảo chị Du và Khải Kiệt, Ngôn Chi chuẩn bị đi.” –Hân Vũ nghiêm giọng nói –“Tôi sẽ đợi mọi người ở phía trước.”

Tuy nói thì chậm, nhưng hành động lại nhanh. Hân Vũ chẳng đợi Kỳ Phong đáp lời đã vội bước qua hần. Kỳ Phong mím môi nín cười, xoay người gọi cô lại: “Hân Vũ này!”

Bước chân Hân Vũ dường như chỉ mong sao có thể bước nhanh hơn. Thế nhưng nãy giờ cô cũng cảm thấy đủ mất mặt lắm rồi, đành dừng lại, đứng đưng hỏi: “Có chuyện gì thế? Tôi đang vội.”

“Cũng không có gì, chỉ là tự nhiên cảm thấy...” –Kỳ Phong kéo dài giọng, đột nhiên lại muốn trêu Hân Vũ. Ngón tay cái hần giương lên, sờ nhẹ vào gò má cô –“Em thế này thật dễ thương.”

Hân Vũ hơi hơi lùi lại, tránh đi ngón tay hần. Lúc này không còn tâm sức đâu mà để ý đến hình tượng gì nữa, chỉ vội bước nhanh ra khỏi đó. Lòng cô thật muốn nguyên rửa hần vài câu, nhưng nghĩ mãi lại không ra câu nào để nguyên rửa cả, phần cũng cảm thấy không an tâm, lỡ mình nguyên mà thành thật thì thế nào?

Cứ thế, cô bước đi một mạch ra đến đại sảnh, dường như cũng quên bèn đi chuyện hạm hực trên tàu. Cô vẫn cứ tránh xa hần ra một chút thì mới là an toàn nhất.

Đội bốn người Kỳ Phong thu xếp đầu vào đây thì Hân Vũ mới dẫn họ ra đại sảnh. Cũng như phần lớn các điện khác trong lâu đài, đại sảnh được thấp sáng bởi những hòn hồng ngọc lấp lánh, phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn lông chim lửa khổng lồ treo giữa điện, khiến cả điện tuy rực rỡ, nhưng lại ẩn giấu đôi chút bí ẩn.

Trong điện không bày trí nhiều đồ đạc, thế nhưng hai bên tường lại được khoét những ô trống, mỗi ô lại đặt một vật khác nhau. Khải Kiệt đang đứng gần đó, nhin không được bèn tiến lại gần. Lúc nhìn thấy thứ nằm trong đó, cậu ta mừng đến suýt chút hét lên.

“Phong, cậu xem đây là gì? Là súng đấy.”

Kỳ Phong và bọn Tâm Du vẫn còn đang ngẩn ngơ ngấm nhìn khung cảnh thần tiên trong điện, nghe thấy thế bèn bước đến gần. Đúng như lời Khải Kiệt, toàn bộ những bực âm tường này đều được trang trí bởi những kiểu súng khác loại, từ dạng thô sơ nhất phát triển loại súng trường quen thuộc. Bọn Phong, Du đều không biết gì nhiều về súng lắm, chỉ thấy giọng Khải Kiệt đầy sung sướng liên tục nói: “Cậu xem đi, đây là súng nạp đạn sau, xuất hiện vào năm 1772 ở châu Âu. Còn đây nữa, M1819 Hall, một trong những khẩu súng được ứng dụng đầu tiên trên thế giới. Sao lại có thể xuất hiện ở đây cơ chứ?”

Kỳ Phong nhìn vẻ mặt phần khích điên cuồng của Khải Kiệt, chẳng còn cách nào khác hơn là vỗ vỗ vai cậu bạn. Chẳng phải từ lần đầu nghe Khải Kiệt nói muốn đến làm ở Bảo tàng hần đã ngăn cản rồi sao? Tính tình cậu ta thích tìm tòi đến thế, giờ ngón thêm một mở kiến thức nữa thì đúng là phiền chết được.

Đúng lúc hần định lắc đầu ra hiệu cho Ngôn Chi thì một giọng nói đã cất lên: “Ra là các con đã tìm thấy được niềm tự hào của ta. Có thể hiểu được bấy nhiêu, xem ra cũng không ngốc lắm.”

Tần pháp sư đã ngồi trước một bàn cờ lớn, tựa như đội họ từ rất lâu. Ông cũng đã thay y phục khác, áo choàng bên ngoài cởi ra để lộ một tầng áo trắng mỏng rũ xuống tận mắt cá chân. Thất lưng được buộc lại bởi một sợi dây thừng mỏng, quyền trượng thẳng đứng nằm một góc, vừa thanh tao lại vừa cao quý.

Vừa thấy vẻ sững sờ của bọn Kỳ Phong, ông hơi mỉm cười, búng tay ra mấy bộ bàn ghế và trà nóng, nhẹ nhàng bảo họ ngồi xuống.

“Ta đã nghe Hân Vũ kể qua tình trạng của các con, nhưng chi tiết thì không rõ lắm. Các con kể lại cho ta nghe một lần đi.”

Giọng ông nhàn nhạt, tuy quyền uy nhưng lại chứa vài phần ấm áp. Bọn Kỳ Phong nhìn nhau, rốt cuộc quyết định chọn Khải Kiệt làm người đứng ra. Khải Kiệt có nhiều hiểu biết về những chuyện kỳ lạ, cậu ta cũng là người ăn nói rành rọt nhất bọn, chỉ thoáng nửa giờ là đã kể xong ngọn ngành từng chi tiết một.

Tần pháp sư nghe xong thì ánh mắt nhu hoà dần chuyển sang căng thẳng. Ánh mắt ông lướt qua từng người trong bọn Kỳ Phong, ngón tay ông vuốt ve hàng mày trắng toát, chậm rãi nói: “Chắc các con cũng từng nghe nói, ta đã đến thế giới bên kia và sống ở đó một thời gian có phải không?”

Tâm Du, Khải Kiệt nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ. Chuyện của Tần pháp sư bọn họ đã hỏi qua rất nhiều nhưng dĩ nhiên chẳng ai dám xác nhận những lời đồn đãi ấy là đúng hay không. Giờ ông đã đứng trước mặt họ, cơ hội này không phải ai cũng có được.

Khải Kiệt nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đứng lên hỏi trực tiếp: “Thưa Tần pháp sư, vậy lời bọn họ có đúng không? Người thật sự từng đến thế giới của bọn con có phải không ạ?”

Tần pháp sư mỉm cười, ánh mắt nhìn Khải Kiệt có phần khen ngợi: “Không chỉ đến đó, ta còn sống ở đó trong khoảng mười năm.”

Cái tin này thật sự khiến bọn Tâm Du vui như mở hội, thế nhưng Khải Kiệt chưa kịp hỏi tiếp thì Tần pháp sư đã đưa bàn tay lên, ra hiệu cho họ im lặng. Ông khẽ chạm tay xuống cái bàn vân gỗ, bóng ánh sáng lên

mấy sợi cước bạc dính cứng ngắc trên đầu ông tỏa ra một màu nhạt để chịu khi ông nói.

“Ta biết các con muốn hỏi gì, nhưng rất tiếc, ta thật sự vẫn chưa tìm được cách nào khả dĩ giúp các con có thể trở về thế giới bên kia được cả.”

Tâm Du, Khải Kiệt và Ngôn Chi nhìn nhau, thất vọng đến không thốt lên được lời nào, trong khi Kỳ Phong lại gấp gáp hỏi: “Không phải thầy đã từng đến thế giới bọn con sao? Vậy làm cách nào thầy trở về được?”

Tần pháp sư nhướng mày, tay vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi, khề khàng bảo: “Ta đã ở đó.” – Ông nhấn mạnh – “Dù chính ta cũng chẳng thể nói rõ ràng cho con biết là ta đến và đi bằng cách nào.”

Ông nhìn thẳng vào mắt Phong, điều đó làm hắn có cảm tưởng mãnh liệt là ông đã luôn khao khát tìm được bất kỳ ai đó chịu nghe cái điều mà ông sắp sửa tiết lộ.

“Đó là một ngày kỳ lạ khi ta 16 tuổi.” – Ông chậm rãi tiếp – “Ta trèo lên đỉnh một cây Thuộc để thu hoạch trái theo lời dặn của cha ta. Không có bất cứ nhà tiên tri nào trong vương quốc khi đó lại dự đoán trước rằng sẽ xảy ra một trận bão. Mọi người vẫn hăng say làm việc. Thế rồi, việc đó xảy ra.”

“Cơn lốc Kinh Hoàng kéo tới trong lúc ta còn ở trên ngọn cây. Ta không có lựa chọn nào khác. Nếu ta rơi xuống đất, chắc chắn sẽ không còn mạng trở về nhưng điều tệ hơn nữa sẽ xảy ra nếu ta bị lốc cuốn đi. Thế là ta ôm chặt lấy thân cây, với suy nghĩ non nớt rằng cơn lốc sẽ không đủ mạnh để bứng gốc cây của ta, mong rằng lốc sẽ qua đi nhanh chóng và để ta lại.”

“Ta sợ đến mức không dám mở mắt ra. Và chỉ đến khi cảm nhận được sóng đã yên gió đã lặng thì ta mới dám chấp nhận thực tế. Và khi đó... ta thấy mình đang ôm ghì lấy một cây cột trong cái thị trấn hoàn toàn xa lạ. Dân tình lại mặc đồ lượm lượm và quái đản. Phải ít ngày sau đó, ta mới hiểu được sự thật rằng mình đã đặt chân đến thế giới khác, một nơi mà tất cả mọi người đều không thể đến được theo cách thông thường.”

“Ta phấn khích với thế giới mới này đến nỗi không hề thấy nhớ nhà. Ta thích ứng rất nhanh, bắt đầu lao vào tìm hiểu. Cứ thế, ta đã sống ở thế giới đó mười năm, trở thành một nhà thám hiểm và du hành qua rất nhiều lục địa khác nhau cho đến khi một cơn sóng cuốn, nhấn chìm toàn bộ con tàu của ta và thủy thủ đoàn. Lúc ta tỉnh lại, thì phát hiện ra mình đã trở lại nơi này rồi.”

Bốn người Kỳ Phong nhìn nhau, thậm chí cả tách trà trên bàn cũng chẳng còn hứng thú động vào. Vốn bọn họ cũng chẳng dám đặt nhiều kỳ vọng khi đến đây, vậy mà lúc nghe được toàn bộ sự thật từ miệng Tần pháp sư vẫn khiến họ thất vọng không thôi. Người đàn ông này được cho là người có quyền phép nhất mà họ biết, thế mà ngay chính ông ta cũng không tìm được con đường nối giữa hai thế giới thì họ làm sao có thể?

Tần pháp sư nhấp một ngụm trà, ánh mắt lướt qua Hân Vũ này giờ vẫn chăm chú nhìn mình, tiếp tục lên tiếng: “Trong suốt mấy trăm năm, ta đã dành khá nhiều thời gian để tìm hiểu sự bí ẩn về mối liên hệ giữa hai thế giới nhưng chưa thành công. Ta vốn nghĩ mình đã hết hy vọng, cũng may mà, tuổi thọ của một người học tiên thuật đủ lâu để giúp ta khám phá ra một số thứ.”

“Cách đây mấy trăm năm, vùng đất phía nam quý tộc đã xuất hiện một đội quân kỳ lạ. Khi đó ta vẫn còn đi ngao du khắp nơi để tìm kiếm một số vị thuốc. Tình cờ thế nào lại gặp được một người dân nơi đó. Thông qua sự mô tả của họ, ta bèn hiểu ngay rằng đội quân này chính xác là đến từ thế giới bên kia, bởi vũ khí mà họ sử dụng cũng chính là những phiên bản mới hơn của những họng pháo trên tường này.”

“Vì thời gian không cho phép, ta bèn tức tốc đến đó. Thế nhưng dù đội quân này được trang bị thế nào thì cũng làm sao sánh được với đội quân quý tộc đã được huấn luyện mấy ngàn năm? Khi đó Hoàng đế quý tộc ra tay tàn nhẫn, ta đến nơi thì chỉ còn vài người. Không còn cách nào khác, ta đành phải đưa họ trở về đảo, từ từ trị thương cho họ.”

Kỳ Phong nheo mắt, nhìn vào vẻ mặt đăm chiêu của Tần pháp sư, đột nhiên lại nhớ đến bài giảng mà mình thực hiện thay Khải Kiệt. Hắn đứng bật dậy, giọng nói không khỏi xúc động: “Một trăm năm trước, năm 1915, một tiểu đoàn hơn 800 lính của quân đội Anh đã biến mất trong lãnh thổ Thổ Nhĩ Kỳ. Thầy à, có phải bọn họ đều là người da trắng không?”

“Chuyện này... ta cũng không chắc chắn lắm.” –Tần pháp sư xoa xoa tay lên cây quyền trượng, nhìn Kỳ Phong đầy ẩn ý –“Nhưng đúng như lời cậu vừa nói, một trong những người ta cứu được thật sự rất có ích. Y giúp ta xác định niên đại ở thế giới bên kia. Năm đó xác thực là năm 1915.”

“Vậy bây giờ người đó ở đâu?” –Kỳ Phong kích động tiếp.

Khải Kiệt nãy giờ vẫn im lặng, nghe thấy thế thì thở dài: “Thằng ngốc này, cậu nghĩ đi đâu thế hả? Nếu bọn họ còn sống thì cũng mấy trăm tuổi rồi, trừ khi là học pháp thuật chứ làm sao sống lâu được đến thế?”

Kỳ Phong lúc này mới ngẩng người, ngồi phịch xuống ghế. Tầm mắt mơ hồ nhận thấy hàng lông mày của Hân Vũ đứng gần đó hơi cau lại, như nhớ ra gì đó, hẩn quay lại, trực tiếp hỏi Tần pháp sư: “Vậy từ đó đến nay, thầy có gặp trường hợp nào như thế nữa không? Những người lính sống sót sau đó thế nào? Họ có thể quay về chứ?”

Tần pháp sư mỉm cười: “Bọn họ không rành ngôn ngữ ở đây, lại không có thân thích. Ta giữ một số ở lại. Lúc nãy các con đã gặp cung nhân trong điện rồi chứ? Hầu hết bọn họ là con cháu của nhóm quân đội đó. Trừ một người...”

Nhắc đến đây, tầm mắt ông bất giác khẽ lướt qua Hân Vũ, sau đó lại nhanh chóng lảng qua vấn đề khác: “Ngoài trừ nhóm quân này thì sau đó ta không gặp được ai khác nữa. Bọn họ cũng mắc kẹt ở đây không đi được. Nhưng thông qua họ, ta tìm được một vài điểm khác lạ.”

“Khi ta đến thế giới bên kia lần đầu, đã từng theo một đoàn thủy thủ đến phương Tây. Khi đó, ta nhớ được năm đó là năm 1728 ở thế giới Tây Dương. Nhưng sau đó ta trở về nơi này, trải qua năm trăm năm tu luyện pháp thuật mới gặp gỡ nhóm người nọ. Vậy mà lúc họ đến vẫn chỉ là năm 1915. Nói cách khác, mốc thời gian ở hai thế giới có sự chênh lệch cực kỳ lớn. Ta cũng đã thăm dò những người còn sống trong đội quân nọ. Họ nói lúc đó mình đang thực hiện mệnh lệnh, hành quân tới một thung lũng. Đang di chuyển thì bất ngờ xuất hiện một đám mây lướt qua họ. Mây tan, cái họ nhìn thấy chính là thế giới này. Điều này cũng tương tự như những gì ta đã trải qua khi lần đầu đi và trở lại đây.”

“Nói cách khác, dường như những người đến được đây hoặc rời khỏi như ta đều bị dịch chuyển một cách tình cờ, không hề thông qua bất kỳ một quy luật cố định nào. Ta nghĩ về cơ bản, không có con đường đồng nhất nối giữa hai thế giới, mà con đường này... di chuyển liên tục.”

Kỳ Phong mím môi, âm thầm trao đổi cái nhìn với Khải Kiệt. Câu chuyện về nhóm binh sỹ nọ bọn họ cũng biết được ít nhiều. Đúng thật là sau đó không có người nào trong 800 binh sỹ đó xuất hiện trở lại. Thế nhưng, bên cạnh đó vẫn còn rất nhiều câu chuyện li kỳ khác.

Khải Kiệt dợm đứng dậy, bước vài bước trên nền đá long lanh ánh tím, chậm rãi nói: “Thực tế, nhóm binh sỹ đó cũng không phải là những người duy nhất từng mất tích một cách bí ẩn. Tựa như năm 1991, thuyền trưởng Smith của con tàu Titanic huyền thoại được tìm thấy ở bờ biển Bắc. Ông ta mất tích 80 năm, rốt cuộc vẫn giữ nguyên dáng vẻ và độ tuổi của năm con tàu bị chìm. Trước đó một năm, một con tàu khác đã tìm được Kate, một trong những hành khách của con tàu Titanic năm đó. Khi tìm được, cô gái này vẫn 29 tuổi, và thậm chí cho rằng đây là vẫn còn là năm 1912. Tương tự, năm 1945, một đoàn tàu ở Trung Quốc đã hoàn toàn mất tích trước khi trở về ga mà không hề để lại một dấu vết nào.”

Kỳ Phong âm thầm hít một hơi. Không phải bài tập này là do hẩn làm giúp Khải Kiệt sao? Vậy mà cậu ta còn nhớ rõ hơn hẩn vậy?

“Để lý giải cho các trường hợp này, một số nhà khoa học đã cho rằng dưới tác động của rất nhiều trường lực, không gian và thời gian đã nứt ra một kẽ hở hút những vật thể bị kẹt giữa các tác động này lại. Thông qua đó vật thể này cũng bị đưa đến một không gian khác, một thời gian khác. Qua đó mới có chuyện những vụ mất tích ở nơi này, nhưng lại xuất hiện ở nơi khác, mất tích lúc này, nhưng lại xuất hiện ở một thời điểm khác. Họ gọi đây là một hiện tượng khách quan của vật chất, cái mà chúng ta có thể gọi chung là: Kẽ hở thời gian.”

Đáp lời Khải Kiệt là tràng tiếng vỗ tay thanh thúy âm vang giữa điện. Tần pháp sư gác một chân lên chân kia, vẻ mặt đầy kích động: “Đến cả ta cũng không thể giải thích rõ ràng hơn, nhưng đó đúng là những gì ta đã suy đoán.” –Đoạn ông quay sang Hân Vũ, nửa đùa nửa thật –“Hân Vũ, lần này con thật sự làm được một việc đáng khen rồi đấy. Thằng nhóc này rất hợp ý ta.”

Biết thầy đang đùa với mình, nhưng Hân Vũ cũng chỉ có thể đỏ mặt cúi xuống. Vốn tưởng lần này sẽ lại phải nghe câu chuyện mất tích bí ẩn mà Tần pháp sư nhai tới nhai lui cả chục năm nay, không ngờ lại biết được thêm nhiều việc đến vậy. Hàng mi cô nâng lên, bất giác lại quan sát Kỳ Phong đang ngồi đối diện, chẳng biết là đang nghĩ ngợi gì.

Được khen, Khải Kiệt cũng chỉ cười yếu ớt đáp lại. Cậu ta mím môi, vẻ mặt vẫn chẳng tươi tỉnh hơn tí nào: “Nếu nói vậy, thì phải làm thế nào kể hở thời gian này mới mở ra một lần nữa đây?”

“Đây cũng là điều ta luôn thắc mắc.” –Tần pháp sư lại nhấp một ngụm trà, đôi mắt híp lại nhìn Khải Kiệt –“Ta đã nghiên cứu qua những vụ mất tích tựa như cậu vừa nói. Tuy rằng không gian và thời gian những vụ việc này không hề giống nhau, nhưng nếu như thật sự có cái gọi là kẽ hở thời gian, ta cho rằng giữa các vụ mất tích này phải có một đặc điểm chung nào đó. Thế này đi, ta nghĩ cho dù đi khắp thế giới này nhất thời cậu cũng không tìm ra lời giải đâu. Mấy trăm năm qua ta sưu tầm rất nhiều tư liệu về kẽ hở thời gian, đảo Rùa cũng có thể xem là nơi lưu trú của đa phần những người thuộc thế giới bên kia. Nếu không có gì khác, các cậu cứ ở lại đây tìm hiểu đi. Cậu có kiến thức ở thế giới hiện đại, ta có pháp thuật cùng những hiểu biết về thời cổ xưa. Hợp sức hai chúng ta lại, ta tin trước sau gì cũng tìm được lời giải đáp thôi.”

Khải Kiệt nghe thế thì mừng như bắt được vàng. Không phải cậu ta lo xa gì, nhưng nếu Tần pháp sư có thể giữ họ lại, không chỉ tiện cho việc tìm đường trở về, mà với năng lực của ông ta cùng với việc hòn đảo này xa đất liền đến thế, cho dù cuộc chiến của con người và quỷ tộc có đánh thêm vài mươi năm nữa thì cũng không thể đánh đến chỗ họ. Cho dù có nán lại đây, ít nhất cậu ta cũng có thể đảm bảo những người bên cạnh mình được an toàn.

Kỳ Phong đương nhiên cũng có cùng suy nghĩ với Khải Kiệt. So với việc ở lại Lam Thành thì hòn đảo này quả là một nơi dừng chân lý tưởng.

Thỏa thuận xong đầu vào đấy, Tần pháp sư bèn sai người sắp xếp phòng ở lại cho bọn họ. Vốn khi đặt chân đến đây họ đều nán lại phòng khách của lâu đài, lần này Tần pháp sư lại ưu ái cho bọn họ phòng của học trò ông, như vậy cũng có thể xem là một nửa chủ nhân của lâu đài rồi. Thấy Tâm Du mỉm cười đầy sung sướng, Hân Vũ lại chỉ có thể nhẹ lắc đầu. Ai chứ ông thầy mình thì cô biết quá rõ. Mấy trăm năm nay học trò của ông chỉ có mấy người, trừ phòng cô ra, các phòng còn lại làm sao thoát được ầm mồm và bốc mùi chứ? So ra, mấy căn phòng này còn thua xa phòng khách nhiều lần.

Bọn Khải Kiệt lần lượt tạm biệt Tần pháp sư để về phòng, Kỳ Phong vẫn chần chừ nán lại. Đợi đến khi cả Khải Kiệt lẫn Tâm Du đều khuất bóng, hắn mới quay sang nhìn Tần pháp sư đang chuẩn bị làm phép biến mất, chậm rãi lên tiếng: “Thưa Tần pháp sư, con có một việc còn muốn hỏi thầy. Thầy có thể cho con xin vài phút được không?”

Hân Vũ đã bước ra đến cửa điện, quay đầu lại không thấy Kỳ Phong, lại nghe rõ mồn một những lời đó bèn đứng lại, ánh mắt đầy lo lắng. Tần Pháp sư xoa tay lên quyền trượng, nhận ra Kỳ Phong đang khó xử bèn hất cằm bảo Hân Vũ: “Hân Vũ, con ra ngoài trước đi.”

Hân Vũ mím môi, lại nhìn Kỳ Phong, dù không đành lòng đến mấy cũng đành bước ra ngoài. Trước khi đi cô phất tay một cái, cánh cổng lớn sau lưng đã vội vã va vào nhau, vang lên một tiếng ‘ầm’ thanh thúy. Kỳ Phong nghe thấy mà rét lạnh cả người, trong khi Tần pháp sư lại chỉ cười không ra tiếng.

Ông cũng không ngờ nha, thì ra cô học trò cưng này lúc giận dỗi lại đáng yêu đến vậy.

Lúc quay trở lại nhìn Kỳ Phong, ánh mắt ông đã sắc lạnh đi vài phần. Dù gì, ừm, cũng phải giữ hình tượng chứ nhỉ?

“Rốt cuộc thì cậu còn gì muốn hỏi ta?” –Ông chậm rãi lên tiếng.

Kỳ Phong đan hai tay vào nhau, từ từ ngẩng đầu. Thật ra Tần pháp sư chỉ cao hơn hắn một chút, nhưng trên người lại luôn toát ra một thứ quyền uy khiến người khác chỉ có thể vâng dạ khuất phục. Hắn cau mày, mãi mới thốt lên được: “Tần pháp sư, theo người nghĩ, nếu kẽ hở thời gian ngăn cách giữa hai thế giới song song, thì hai thế giới đó có khi nào có hai người giống hệt nhau về ngoại hình, thói quen, sở thích không? Hoặc giả, kẽ hở thời gian đó không chỉ có thể đưa một người xuyên không gian từ quá khứ đến hiện tại, mà ngược lại còn có thể đưa người đó quay ngược về quá khứ không?”

Tần pháp sư nghe thế không ngờ lại bật cười, tay xoa xoa cảm đầy đắc ý.

Xem kìa, quanh đi quẩn lại, sau cùng cũng hỏi đến vấn đề trọng yếu rồi.

—Hết chương 24—

25. Chương 25: Kiếp Trước Kiếp Này

Trời đất tuần hoàn, không gì là không thể. Làm sao con biết được thế giới này không có tiền kiếp? Sao con chắc chắn được linh hồn con người chết rồi sẽ không tái sinh một lần nữa?

Khải Kiệt và Ngôn Chi bước ra tới bên ngoài hành lang thì trời đã tối hẳn. Trong lòng cả hai đều hưng phấn không thôi, lúc quay lại mới nhận ra Tâm Du đi phía sau đang ngơ ngẩn như mất hồn. Khải Kiệt nheo mày, lườm lườm Tâm Du đầy ẩn ý. Không phải tới lúc này cậu ta mới nhận ra cô nàng mọi khi mồm mép nhất bọn này cứ im thin thít, bắt đầu từ lúc bước vào cổng lâu đài.

Nếu nói Tâm Du e ngại người lạ cũng không hẳn, bởi trước giờ cậu ta chưa từng thấy cô nàng sợ hãi trước ai bao giờ. Thế nhưng dáng vẻ nàng ta lúc này không chỉ có mấy phần lặng lẽ, thêm vào đó, dường như còn chứa đựng sự e thẹn mà không phải lúc nào cũng thấy được. Nghĩ đến đây, Kiệt tăng hăng, nghịch nghịch tóc trên vai Tâm Du, láu lỉnh nói: “Nãy giờ chị làm sao thế? Bọn em nói quá nhiều không hiểu sao?”

Nghe nhắc đến tên mình, Tâm Du bấy giờ mới thoát khỏi trạng thái bản thần. Cô nàng ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc rối, cúi kính đáp: “Không hiểu cái đầu cậu ấy.”

Khải Kiệt phá lên cười: “Đấy, thế này mới là chị Du mà em biết chứ. Nãy giờ em còn tưởng chị bị anh đẹp trai nào trong lâu đài hớp hồn mất rồi. Điệu bộ chị cứ như thiếu nữ lần đầu gặp thần tượng ấy.”

Khải Kiệt vốn chỉ định trêu Tâm Du thôi, nào ngờ đâu cô nàng nghe thế thì bắt đầu ửng đỏ cả mặt, vội quát: “Cậu nói những nói cuội gì thế. Còn không mau tìm lão quản lâu đài nhờ ông ta thu xếp phòng đi.”

Dứt lời, cô nàng đã hùng hổ cất bước ra khỏi hành lang. Khải Kiệt càng không hiểu, cậu lướt mắt nhìn Ngôn Chi, song cô nàng chỉ nhún vai lắc đầu.

Không phải để cậu ta nói linh tinh mà trúng rồi đấy chứ?

Từ phía sau hành lang, lúc này Hân Vũ mới lững thững bước ra ngoài, một tay cô nàng đặt lên môi, cắn cắn ngón tay. Khải Kiệt chưa từng thấy Hân Vũ có điệu bộ này bao giờ nên càng ngạc nhiên, thay vì bỏ cửa chạy lấy người như mọi khi thì lại đứng lại quan sát.

Hân Vũ vẫn còn đang bận tâm về vấn đề của Kỳ Phong và Tần pháp sư nên không mấy chú ý đến Khải Kiệt. Cô biết chủ đề bọn họ đang nhắc đến chắc chắn là có liên quan đến mình, nhưng lại không có lý do chính đáng để ở lại. Càng nghĩ càng thấy không an lòng. Đã bao giờ cô lại bị Tần pháp sư thẳng thẳng đuổi ra như thế đâu chứ?

Định thần lại cô nhận ra Kiệt và Chi vẫn còn đang đứng đấy, khẽ cười chào một cái, rồi lại ngượng ngùng đi thẳng ra ngoài.

Mà chính cô cũng không biết rằng, điệu bộ vừa rồi của mình khiến Khải Kiệt nhìn ngẩn cả người, hàng mày nheo lại, dường như rất cuộc cũng sáng tỏ điều gì đó.

...

Bên trong đại điện, Tần pháp sư vẫn bình thản nghe Kỳ Phong thuật lại luận điệu của mình. Đợi đến khi hẳn dứt lời cuối cùng, ông mới đứng dậy, bước chân đảo qua lại trong điện rộng mênh mang. Âm thanh ông vốn đã sang sảng, giờ lại vang hơn bao giờ hết.

“Nói vậy, lúc còn ở Lam Thành, cậu đã biết mấy năm nay Hân Vũ chưa hề rời khỏi Lam Thành. Con bé lại không hề biết gì về việc đã gặp cậu ở thế giới bên kia. Tính cách Hân Vũ và Eden mà cậu nói lại khác nhau đến thế, vậy thì Kỳ Phong, cậu nói ta nghe xem, tại sao cậu lại dám khẳng định Hân Vũ và Eden thật ra chỉ là một người?”

Tuy là giọng điệu chất vấn, nhưng thái độ ông lại rất ôn hòa. Đối diện với một người đàn ông quyền lực thế này, dĩ nhiên Kỳ Phong cũng không dám giấu giếm. Hắn ho khẽ, đoan nhìn vào mắt ông, nhẹ nhàng hỏi: “Thầy Tần, cho phép con được gọi như vậy vì Hân Vũ cũng gọi thế. Con mạn phép hỏi thầy một câu, thầy đã từng yêu ai chưa?”

Tần pháp sư không đáp lời, chỉ xoa xoa cằm, ánh mắt hơi mỉm cười ra hiệu cho hắn nói tiếp. Như được tiếp thêm sức mạnh, hắn cũng gượng đứng thẳng dậy, trầm mặc tiếp: “Nói thật với thầy thì, lần đầu tiên gặp Hân Vũ, con không dám khẳng định. Bởi ngoại trừ vẻ ngoài ra thì Hân Vũ thật sự khác xa với những gì con biết trước đây. Lúc ấy, kiên trì tin tưởng chẳng qua là vì bản thân cố chấp mà thôi. Thậm chí, trong khoảng thời gian ấy con đã từng hoang mang, mình như vậy, liệu có phải là điên cuồng rồi không. Dù cảm thấy nghi ngờ nhưng vẫn cứ lao đầu vào như thế?”

“Nhưng rồi, dần dần tiếp xúc với Hân Vũ, con nhận ra được, cô ấy cũng không lạnh lùng như những gì thể hiện. Hân Vũ cũng là người rất mềm mỏng, thậm chí có những mặt trái mà con đã từng nhìn thấy ở Eden.”

“Khải Kiệt cũng đã từng hỏi con, có phải là bản thân cố chấp hay không. Hân Vũ thì hoàn toàn không tin tưởng. Thậm chí cô ấy còn cho rằng mình chỉ là vật thay thế của người khác. Nhưng thầy à. Nếu như thầy thật lòng yêu một người thì không thể nào nhầm lẫn được. Tựa như giọng nói, tựa như dáng vẻ cô ấy khi mỉm cười, tựa như mùi hương tự nhiên toát ra từ cô ấy, thậm chí là những thói quen rất nhỏ nhặt, nhưng không biết từ lúc nào đã đi sâu vào lòng.”

“Nếu nói rằng, tất cả là dựa vào cảm giác, con nghĩ thầy sẽ không tin. Nhưng thầy biết không, Hân Vũ vì con mà lần đầu vào bếp. Hương vị thức ăn cô ấy làm ra hoàn toàn giống hệt với hương vị bữa ăn đầu tiên Eden làm cho con. Còn nữa, chiếc vòng màu lam này đến giờ con vẫn giữ lấy, nó hoàn toàn tương xứng với chiếc dây đeo mà Hân Vũ luôn mang theo người. Chưa kể đến trang phục ngày đầu tiên con gặp Eden nữa, cùng với trang phục hiện nay Hân Vũ thường mặc hoàn toàn là là một kiểu dáng, một màu sắc, một chất liệu. Trừ phi là ở mỗi thế giới song song đều tồn tại một người giống hệt nhau, con chẳng còn giả thuyết nào nữa để tin rằng Eden không phải là Hân Vũ cả.”

Kỳ Phong tháo chiếc vòng lam ngọc vẫn mang theo bên người ra, chìa trước mặt Tần pháp sư. Giọng điệu hắn hết sức thành khẩn khiến ông cũng trầm tư giây lát.

Thực tế Kỳ Phong đã chuẩn bị cho buổi gặp gỡ này rất lâu. Ngày ấy, sau trận chiến trên đấu trường Định Mệnh, hắn bí mật đến tìm Kiến Phi hỏi rất nhiều chuyện về Hân Vũ. Khi đó mối quan hệ của cả hai đã khá tốt, thế nên Kiến Phi cũng chẳng giấu hắn điều gì. Cho dù đã chuẩn bị sẵn, nhưng lúc biết được sự thật vẫn khiến hắn ngỡ ngàng không thôi.

Có thể vì lòng tự tin ở bản thân quá lớn. Đêm hôm ấy Hân Vũ không đến tìm hắn, hắn lại bình tĩnh đem mọi chuyện sắp xếp từng bước từng bước một.

Lần đầu tiên gặp Eden là ở ngõ nhỏ gần bảo tàng thành phố. Khi đó trên người cô là phục trang ở thế giới này. Hắn hỏi tên cô, cô lại không hề nói mà chỉ thuận miệng gọi một cái tên vốn chêm chệ trên ngực áo hắn.

Đột nhiên lại nhớ đến ánh mắt sững sốt của cô khi đó. Rốt cuộc lúc vừa nhìn thấy hắn, cô đã nhận ra điều gì?

Hắn nghĩ mãi, nhưng lại không tài nào tìm ra được đáp án.

Những kỷ niệm về Eden cứ thế thoáng qua đầu hắn. Thời gian hắn tiếp xúc với cô không lâu lắm, chỉ vỏn vẹn một tháng ngắn ngủi, nhưng trong một tháng ấy, họ cùng ăn cùng ngủ, tựa như trong cuộc sống người này chỉ duy nhất sự tồn tại của người kia. Sự gắn bó thân thiết đến chừng ấy, sao hắn lại có thể nhầm lẫn cô với bất kỳ ai khác được.

Chính trong những ngày tìm tòi về ký ức ấy, hắn rốt cuộc cũng nhớ ra được một điểm quan trọng, cũng là lý do tại sao từ lúc gặp lại đến giờ, trừ nụ hôn kia thì hắn chưa bao giờ nghi ngờ Hân Vũ điều gì.

Đó chính là thói quen.

Hắn nhớ, có một hôm Eden muốn hắn dẫn cô lên nóc nhà ngắm sao. Lúc nằm ngửa mặt lên trời, cô đột nhiên cầm tay hắn, lặng lẽ nói: “Nếu như có một ngày gương mặt em hoàn toàn thay đổi, anh có nhận ra em không?”

Khi đó hắn chỉ cho rằng cô nghĩ vu vơ, thuận miệng gạt: “Em hóa thành tro anh cũng nhận ra.”

“Gạt người.” – Cô nhăn mặt, nhưng gò má lại hơi ửng đỏ. Như chợt nhớ ra gì đó, bàn tay chụm lại, đặt lên mắt hắn – “Anh thử nói cho em nghe mười đặc điểm về em. Nếu nói đúng hết em sẽ tha cho anh.”

Mọi khi Eden đều rất ngoan ngoãn nghe lời, thái độ như vậy cũng là lần đầu tiên Kỳ Phong mới nhìn thấy. Vốn định bông đùa vài câu, nhưng lại nhìn thấy cặp mắt cô tràn đầy mong đợi qua kẽ hở ngón tay thanh mảnh kia, hắn nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ.

“Eden rất đẹp. Vừa nhìn đã không thể lẫn với ai khác rồi.”

“Không kể ngoại hình mà.” – Eden thấy hắn ăn gian bèn phụng phịu lên tiếng. Hắn vờ như không nghe thấy.

“Không tính gương mặt sao? Vậy thì vóc dáng rất nhỏ, chỉ cao đến lồng ngực anh. Mới nhìn còn tưởng học sinh trung học ấy.”

“Đã bảo không tính ngoại hình.” – Giọng Eden đã chuyển sang giận dỗi.

“Thôi được thôi được. Sợ em rồi đấy. Cơ thể Eden rất lạnh, anh phải ôm cả ngày mới ấm lên được một chút. Khi suy nghĩ rất hay cắn móng tay, như vậy bản chết đi được. Lúc bị anh chọc giận thì gò má sẽ ửng hồng, trông rất đáng yêu, bối rối thì cứ lấy mũi chân cào cào đất như gà ấy. Cũng may nhà anh không phải sàn đất, nếu không đã bị em biến thành chuồng gà rồi.”

Thấy hắn cuối cùng cũng có vẻ nghiêm túc tiếp chuyện, sắc mặt Eden dần hòa hoãn. Bàn tay che trước mặt hắn cũng thu lại. Khóe môi cô hơi mỉm cười: “Còn gì nữa?”

Hắn nghiêng nghiêng đầu, tinh nghịch vuốt mái tóc cô: “Kể hết có thưởng không?”

Sắc mặt Eden lại ửng đỏ, nhưng ngay lập tức tập trung vấn đề chính: “Không được đánh trống lảng, em hỏi trước mà.”

“Ừm. Em giỏi nhất là làm súp, ngoài ra thì cái gì cũng giỏi. Đọc sách thì hay vò góc giấy, làm hỏng mất mấy quyển sách của anh. Trên người Eden lại có một mùi hương rất đặc biệt.” – Nói đến đây, đột nhiên hắn xoay sang nhìn cô – “Anh vẫn thắc mắc lâu lắm rồi, rốt cuộc là em dùng nước hoa gì thế?”

Eden mỉm môi, có vẻ khó chịu: “Em không thích dùng hương. Không được dứt lời, nói tiếp.”

Ánh mắt hắn trở nên quái dị, giọng điệu bắt đầu kéo dài ra: “Và Eden hôn rất là...”

Gương mặt Eden đã từ đỏ chuyển sang tím. Cô quẳng thanh kẹo chocolate đang cầm vào ngực hắn, gương đứng dậy: “Kỳ Phong, anh đi chết đi.”

“Là em bảo anh kể mà, sao lại nổi giận chứ? Nghe hát xong rồi tính quýt tiền à? Mau trả công cho anh mau lên.”

Hắn chỉ thuận miệng nói thế thôi, nhưng da mặt Eden vốn mỏng, sao lại có chuyện đứng lại nghe hắn sai khiến được? Cô nàng cứ thế trượt theo máng xuống dưới nhà, chẳng mấy chốc đã lên vào phòng đóng kín cửa lại.

Khi đó hắn còn cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra bản thân mình vốn hờ hững cũng có lúc để tâm tới Eden nhiều như vậy, nhưng sau này xảy ra nhiều chuyện, mọi thứ cũng dần lắng xuống. Lúc này bình tâm nghĩ lại, có lẽ nào Eden đã biết trước sẽ có ngày này xảy ra không?

Hắn không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Hân Vũ, nhưng mỗi khi cô đến thăm, hắn đều cố tình để ý thói quen của cô. Lâu dần chín phần mười đều đúng như những gì hắn dự đoán. Thế nên hắn càng có cơ sở để củng cố niềm tin của mình.

Vốn còn định đến đảo Rùa sẽ trực tiếp tham khảo ý kiến Tần pháp sư, chẳng ngờ ở Thủy Thành, chẳng biết Hân Vũ bằng cách nào lại biết chuyện Eden, giận dỗi với hắn. Không phải hắn không muốn kể cho cô nghe, thế nhưng có những việc, nếu không chắc chắn, hắn cũng không muốn làm tổn thương cô. Đằng nào thì sau khi mọi thứ sáng tỏ, hắn làm lành với cô cũng chẳng muộn.

Tần pháp sư chậm rãi nhận lấy chiếc dây lam ngọc trong tay Kỳ Phong. Ông rảo bước đến gần ngọn đèn giữa điện, dưới ánh sáng trong vắt, hoa văn trên những mảnh ngọc càng ẩn hiện rõ ràng. Xem xét một lúc,

đường như cả bản thân mình cũng không tin được, ông cau mày xác nhận: “Quả thật, hoa văn trên sợi dây này và sợi của Hân Vũ thường đeo là hoàn toàn giống nhau.”

Ánh mắt Kỳ Phong thoáng chốc sáng ngời. Tần pháp sư xoa xoa cằm, thoáng nhìn ra cánh cửa điện đóng chặt, trầm ngâm tiếp: “Khó trách Hân Vũ không tin con. Chuyện này đến cả ta cũng thật khó chấp nhận. Đừng nói là mấy năm này con bé không rời khỏi Lam Thành, từ năm nó ba tuổi, đặt chân đến hòn đảo này, nó cũng chưa từng rời khỏi mắt ta.”

“Lại lịch mảnh lam ngọc này cũng không phải tầm thường. Năm đó con bé vừa chào đời, sao Đế vương chiếu rọi trên bầu trời, các pháp sư trên núi Tiên Tri đã tặng con bé mảnh ngọc này xem như bùa hộ thân. Bao năm nay Hân Vũ vẫn mang nó theo người. Thế gian này cũng không thể có được mảnh thứ hai.”

Kỳ Phong nghe đến đây thì rét lạnh. Đột nhiên hắn muốn biết, nếu Tần pháp sư biết Hân Vũ vì mua đồ ăn cho hắn mà đi cầm mảnh ngọc thì ông sẽ có thái độ thế nào. Dĩ nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Tần pháp sư đặt mảnh ngọc trên bàn, sẫm soi rất lâu, dường như đã âm thầm thử rất nhiều loại pháp thuật lên nó mà không hiệu quả. Kỳ Phong cũng chỉ dám đứng cạnh quan sát tình hình. Mãi đến lúc tia sáng cuối cùng rời khỏi lòng bàn tay, tan chảy vào mảnh ngọc thì ông mới thở dài, lắc đầu bảo Kỳ Phong: “Ta cũng đành chịu. Ta nghĩ mảnh ngọc này hoàn toàn là thật.”

Cái tin này không khiến Kỳ Phong bất ngờ. Hiển nhiên hắn luôn biết mảnh ngọc là thật, chỉ có điều câu hỏi mà hắn đặt ra, dường như ngay cả người như Tần pháp sư cũng không sao hiểu thấu được.

“Con đã bao giờ kể với Hân Vũ về sợi dây này chưa?”

Kỳ Phong khẽ lắc đầu. Ngay từ khi cảm thấy trong chuyện này còn có gì đó mập mờ, hắn không hề nhắc với Hân Vũ lần nào nữa. Bởi việc này không chỉ phi lý mà còn có thể dẫn đến nhiều hệ lụy khác. Tần pháp sư cũng là người đầu tiên hắn kể đến.

Nhận ra thái độ của Kỳ Phong, đột nhiên Tần pháp sư rút tay lại. Mảnh ngọc bay vòng trên không khí, rơi thẳng vào tay Kỳ Phong. Trong lúc hắn vẫn còn bất ngờ, ông đã đứng lên, phất tay tắt thứ ánh sáng huyền ảo trong điện. Trong bóng đêm giăng kín cả phòng, ông nhẹ giọng bảo: “Nãy giờ con đã kể ta nghe câu chuyện của con, vậy, hãy để ta kể với con một câu chuyện khác.”

Lúc ánh sáng tái hiện một lần nữa, cả hai người đã đứng trong một căn phòng khác. Chỉ có điều căn phòng này nhỏ hơn đại điện rất nhiều, tuy cũng được soi sáng bằng phản quang đá lam thạch, thế như không khi lại âm u lạnh lạnh, tựa như chỗ họ đứng là sâu dưới lòng đất.

Kỳ Phong chớp mắt mấy lần, xoa hai tay vào nhau để xua đi cái lạnh. Tập trung một chút, hắn mới nhận ra căn phòng này là một hầm băng. Bốn phía tường đều được dát những tảng băng mỏng vẫn còn tỏa ra khối pháp thuật. Giữa phòng là một cỗ quan tài thủy tinh trong suốt. À không, nói chính xác thì đó hẳn là một cỗ quan tài băng dày đến cả mét. Lớp băng tuy trong, nhưng quá dày đến mức hắn không sao nhìn rõ được người trong quan tài, chỉ có thể phảng phất nhìn ra đó là dáng vẻ mỏng manh của một cô gái.

Tần pháp sư phất tay. Tức thì hơi lạnh quanh Kỳ Phong cũng dần phiêu tán. Hắn ngỡ ông vừa ình một loại bùa giữ ấm nào đó, nhưng thông minh không nói thành lời. Hắn biết, chuyện ông muốn nói hẳn có liên quan đến người trong quan tài này.

Tần Pháp sư đặt ngón tay lên tường băng mỏng, mắt đăm đăm nhìn nó một lúc mới lên tiếng: “Chắc con chưa biết, lúc còn ở thế giới của con ta đã kết hôn, có một đứa con gái. Sau đó vợ ta vì sinh khó mà qua đời. Thế nên thời điểm tám trăm năm trước, lúc ta bị hút trở về vùng đất này, cùng trở về với ta không chỉ có thủy thủ trên con thuyền đó, mà còn có một bé gái. Đó là con gái ta: A Kiều.”

“Thời điểm đó, thế giới này rất loạn lạc. Loài người ở vào thế yếu so với quỷ tộc, thậm chí phải dựa vào sự giúp đỡ của tiên tộc mới trụ vững được. Con người khắp thế giới đều bị truy sát. Bọn ta vừa trở về liền gặp ngay một nhóm người quỷ tộc. Tuy may mắn thoát thân, nhưng A Kiều lại bị bị quỷ tộc cắn. Bọn ta cố gắng hết sức, nhưng con bé cũng trở thành Kẻ biến thể. Khi đó, con bé chỉ mới mười tuổi mà thôi.”

Ánh mắt Kỳ Phong nghe đến đây, không tự chủ lại liếc sang cô gái đang nằm trong quan tài. Không hiểu vì sao, khoảng khắc nhìn thấy chiếc bóng mờ ảo kia, quả tim hắn lại giống lên từng hồi, đau đốn như thể bị ai đó xiết chặt.

Tần pháp sư vờ như không nhìn thấy động thái của Kỳ Phong, nhàn nhạt tiếp lời: “Kể biến thể có dòng máu quý tộc, cơ thể tự nhiên sẽ không phát triển nữa. Vì việc này, bọn ta không thể để A Kiều lưu lại một thôn làng nào đó quá lâu. Con bé tự nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Sau đó chúng ta tình cờ gặp được một vị Tiên Nhân, người mà hiện thời là thầy của ta. Ông ấy dạy ta cách kiềm chế quý tính trong người A Kiều, thậm chí đưa ra một đề nghị rất hời là đưa A Kiều đến vùng đất được niêm ấn. Ở địa phận của Tiên tộc, sẽ không ai muốn làm hại A Kiều nữa, với điều kiện là ta phải bái ông ấy làm sư.”

“Dĩ nhiên ta đồng ý. Khi đó ta vốn không nghĩ được cách trở lại thế giới bên kia. Huống chi ở nơi ấy, vợ ta đã chết, A Kiều có dòng máu quý tộc trong người, có quay lại đó cũng sẽ bị dân chúng phát hiện. Cứ thế, ta tu luyện pháp thuật mấy trăm năm, càng tu luyện càng hứng thú dạt dào. Thậm chí đã bỏ quên A Kiều. Để mặc con bé sống mấy trăm năm cô độc, trong dáng vẻ một đứa trẻ mười tuổi.”

“Rồi thì ta cũng học xong, tự xây dựng địa phận riêng của mình tại đảo Rùa, sau đó lại giúp loài người lập nhiều chiến công hiển hách. Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ta, tôn sư ta là vị pháp sư vĩ đại nhất. Ta sống trong men say chiến thắng, gần như quên rằng mình còn có một đứa con gái.”

“Cho đến sự kiện gần 300 năm trước, ta cứu được vài binh sỹ từ thế giới bên kia đến. A Kiều trực tiếp chữa trị cho bọn họ. Con bé đặc biệt có tình cảm với một người thanh niên trong số đó, thế nhưng, anh ta chỉ xem con bé như em gái mà thôi.”

Đến đây, Tần pháp sư lắc đầu, nụ cười đầy miễn cưỡng: “Dĩ nhiên, nếu là con, con sẽ đi thích một cô bé con như A Kiều sao?”

Kỳ Phong không biết nên đáp lại thế nào. Thực tế, nếu là bản thân hắn, hắn nghĩ mình cũng sẽ không thể yêu A Kiều. Một cô gái có vẻ ngoài vĩnh viễn dừng lại ở cái tuổi lên mười, khoan nói đến những khía cạnh khác, chỉ hình dáng bé thôi, làm sao có thể là tình yêu?

Thế nhưng, không biết sao, trong lòng hắn lại có một sự đồng cảm với cô bé. Thử nghĩ, một cô gái đã sống qua mấy trăm năm, cô độc mà trưởng thành, nhưng vẻ ngoài lại không thể thay đổi. Cô muốn yêu một người, nhưng ai cho cô yêu, cô liệu sẽ có quyền được yêu hay sao? Khi đó Tần pháp sư cứu sống cô, sợ rằng chỉ là đào cho cô một nấm mồ khác mà thôi.

“Người binh sỹ đó dĩ nhiên không thể đáp lại tình cảm của A Kiều, ngược lại anh ta còn sợ hãi. Sau đó anh ta nhân lúc A Kiều đi vắng, lại đến tìm ta, xin phép ta được rời khỏi đảo. Ta không muốn A Kiều đau lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành để anh ta đi.”

“A Kiều trở về không nhìn thấy anh ta, con bé gần như trở nên điên dại. Suốt bao nhiêu năm, lần đầu tiên ta mới nhìn thấy A Kiều như thế. Trong mắt ta, con bé lúc nào cũng rất lạnh lẽ. Lạnh lẽ cười, lạnh lẽ khóc, thậm chí ngay cả khi phải đấu tranh giữa sự sống và cái chết nó cũng chưa từng than vãn một tiếng nào, ấy vậy mà năm đó, nó vì người con trai đó mà không muốn sống nữa.”

“A Kiều nói với ta, nó đã sống năm trăm năm trong kiếp một yêu quái hút máu người, cuộc sống quá dài cho đến khi nó gặp được người đó. Nó có thể không sống nữa, nhưng lại không thể mất anh ta. Nó không cần anh ta yêu nó, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ta, âm thầm giúp đỡ anh ta là đủ rồi.”

“Nhìn thấy A Kiều như thế, ta lại không đành lòng, sau cùng đành cho người tìm tung tích người đó rồi báo cho A Kiều biết. A Kiều vui sướng lập tức chạy đến tìm anh ta, nhưng trở trêu là lúc này, người đó đã đính hôn với một cô gái tiên tộc.”

“A Kiều vẫn không bỏ cuộc. Con bé hóa thân thành một người bình thường gặp nạn trên đường, âm thầm tiếp cận anh ta. Người này không nhận ra A Kiều, còn tốt bụng mang con bé về nhà. Nhưng cô gái kia là ai chứ? Cô ta có dòng máu tiên tộc, chỉ thoáng nhìn là đã nhận ra thân phận thật sự của A Kiều. Cô ta lợi dụng lúc người kia đi vắng bèn bắt trói A Kiều lại, giao cho quốc vương loài người.”

“A Kiều bị xử theo lệ cũ. Thời điểm đó, tất cả quý tộc phạm tội đều bị áp giải đến quảng trường, chịu trăm mũi tên bắn vào người hành hạ, mũi cuối cùng mới đâm vào tim mà chết. Cô gái tiên tộc kia vu cho A Kiều tội ám sát cô ta, bắt quốc vương loài người phải tử hình. Cũng may mà người thanh niên kia vẫn còn có chút nhân tính. Anh ta trở về không gặp được A Kiều, liền truy hỏi bọn yêu tinh giúp việc, đến tận pháp trường cứu A Kiều ra. Tuy vậy, lúc anh ta đến được, con bé cũng trúng mấy mươi phát tên rồi.”

“Tên trong pháp trường đều được ém bùa độc chống lại quỷ tộc. Anh ta mang A Kiều chỉ còn nửa mạng sống trở về đảo Rùa, nhờ ta giúp đỡ. Ta cứu sống được con bé, nhưng pháp chú quá sâu, nó vĩnh viễn cũng không luyện pháp thuật được nữa.”

“Sau đó, anh ta có ở lại đảo với A Kiều không?” – Kỳ Phong không nén được thắc mắc mà bật hỏi ngang. Hắn đột nhiên thấu hiểu cảm giác của người thanh niên hiện đại kia. Nếu giống như hắn suy nghĩ, có lẽ anh ta cũng yêu A Kiều, chẳng qua bị ngăn cản bởi ngoại hình của cô nên không tiến thêm một bước. Nếu không, sao anh ta lại quan tâm đến cô như thế. Ấy vậy mà Tần pháp sư chỉ bật cười, âm thanh mang chút giễu cợt.

“Tại sao phải ở lại? A Kiều chỉ là một con bé mười tuổi, hoàn toàn không có chút quyền rũ nào, lại thân tàn ma dại như thế. Ta tuy có chút danh tiếng, nhưng lại không xen vào quyền lực thế tục. Người đó có tham vọng hùng bá một phương, nếu vậy, anh ta không trở về cưới công chúa Tiên tộc thì còn cưới ai đây?”

“Cô gái mà anh ta muốn cưới là công chúa tiên tộc sao?” – Phong ngạc nhiên hỏi.

Tần pháp sư khẽ chau mày, ánh mắt cũng lướt nhanh qua cổ quan tài: “Khi đó tiên tộc và loài người vẫn còn đứng cùng một phía. Tiên quốc muốn phát triển thịnh vượng, đương nhiên cũng phải có một bộ máy thống trị. Cô gái đó chính là công chúa của Tiên tộc lúc bấy giờ. Tiên tộc tuy không thể xem là bất tử, nhưng họ lại trường thọ. Những tiên nhân được tự do lựa chọn ‘cái chết’ ình, vào thời điểm mà họ muốn. Theo lệ thường, con người nếu lấy tiên tộc, hiển nhiên anh ta cũng sẽ thừa hưởng được một nửa dòng máu trường thọ từ cô ấy. Sau này con cái anh ta hiển nhiên cũng sẽ như thế.”

“Tiếc rằng A Kiều vốn rất ngốc nghếch, làm sao hiểu được điều này? Tỉnh lại, nó còn khăng khăng cho rằng người kia cứu mình chắc chắn là vì có tình cảm với mình. Thế là nhân lúc ta không để ý, bỏ trốn vào đất liền một lần nữa.”

Nụ cười trên môi Tần pháp sư nở ra nhạt thêch. Kỳ Phong cũng mím môi, nghĩ đến việc sau này có con gái, hẳn chắc chắn phải càng siết chặt con bé hơn, tuyệt đối không thể để nó giống A Kiều được. Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn lại ngẩn ra. Nếu con bé giống Hân Vũ thì còn gì tốt đẹp hơn?

Tần pháp sư không nhìn thấy hắn có dấu hiệu lơ là, chỉ miễn cưỡng kể tiếp: “Nó ngủ một giấc là mấy năm, nào biết được lòng người thay đổi. Người thanh niên kia chẳng mấy chốc dựa vào quan hệ với tiên tộc và tài trí của mình, thoáng cái đã trở thành tướng quân loài người, dưới một người mà trên vạn người. Khi đó tiên tộc và loài người liên kết, đuổi quỷ tộc xuống tận vùng cực nam lục địa, nhưng quỷ tộc liều mạng chống trả, cứ thế dùng dằng cả năm trời.”

“A Kiều sau cùng cũng gặp lại được người đó. Nhìn thấy anh ta vì chiến trận mà gầy đi rất nhiều, trong lòng đau xót bèn tìm cách để giúp anh ta. Cô công chúa tiên tộc kia cũng vì đứng cùng chiến tuyến mà không để ý đến A Kiều nữa, thậm chí còn cho phép con bé đi lại trong doanh trại. A Kiều vốn còn tưởng là cô ta đã tốt hơn nên cũng không đề phòng gì.”

“Mãi sau đó, liên minh tiên-người không hiểu sao lại không tiến lên được. Các tiên nhân liên liên kết lại, nghĩ ra một loại bùa phép mới chống lại quỷ tộc. Tuy vậy, họ bảo phải có một kẻ mang dòng máu quỷ tộc tình nguyện lấy máu làm thuốc dẫn. Cô công chúa kia đến tìm A Kiều, năn nỉ con bé giúp đỡ. A Kiều vì muốn giúp người thanh niên kia hoàn thành sự nghiệp, thật sự đã tin tưởng cô ta, lấy máu mình ra thử phép.”

Nói đến đây, ngón tay Tần pháp sư đột nhiên siết chặt lại: “Nhưng A Kiều quá ngây thơ, làm sao biết được rằng cho dù là tiên nhân cũng không phải là kẻ lương thiện. Cô công chúa kia lừa con bé. Thật sự chẳng có cái gì gọi là bùa phép mới cả. Loại bùa chú kia là dùng để chống lại người áu, khiến con bé dù bất tử đi nữa, cũng dần dần suy yếu, trái tim sẽ bị yểm độc đến chết đi. Lúc A Kiều biết được sự thật thì đã quá muộn. Nó nhân lúc bọn họ sơ ý, bèn nhờ một viên tướng loài người giúp đỡ mang nó về đảo Rùa. Viên tướng kia cũng là một trong số những binh sỹ trước đây được ta cứu. Để trả ơn, anh ta chấp nhận đào ngũ, mang thân xác A Kiều về cho ta.”

Giọng run run đầy xúc động của Tần pháp sư kết thúc đã lâu, ấy vậy mà Kỳ Phong vẫn không dứt ra được. Hắn nhìn đôi mắt ông đã hằn tơ máu, lại nhìn đến bóng người nằm trong quan tài, mãi một lúc mới cất giọng: “Vậy ra người đó là A Kiều?”

Tần pháp sư quay người, hần chỉ nhìn thấy bóng lưng ông chậm rãi gặt đầu.

Kỳ Phong chậm rãi suy nghĩ lại những gì Tần pháp sư vừa kể, đôi mắt dừng lại ở làn sương lan tỏa mờ mịt trong gian phòng, đột nhiên lên tiếng: “Vậy, người thanh niên đó thì sao? Sau đó anh ta có biết chuyện của A Kiêu không?”

Chính hần cũng không rõ tại sao, mình không chỉ có niềm thương cảm đặc biệt không chỉ cho A Kiêu, mà còn cả nhân vật nam trong câu chuyện. Lời kể của Tần pháp sư chấp vá, nhưng hần có thể mơ hồ nhận ra được, người thanh niên đó cũng không hẳn là vô tình với A Kiêu.

Lần này Tần pháp sư lại cười nhạt: “Lúc anh ta biết thì A Kiêu đã được đưa về chỗ ta rồi. Ban đầu cô công chúa kia giấu anh ta, một mực cho rằng A Kiêu bị quỷ tộc bắt. Anh ta mặc kệ thương tích trên người, vì xông vào phòng tuyến của quỷ tộc mà bị vây trên núi mất mấy ngày mấy đêm, sau đó thoát ra được thì mới nghe việc A Kiêu đã về đảo Rùa. Lần này anh ta không bị lừa nữa, bỏ trận chiến đang xảy ra, cứ thế mà cười ngửa ngày đêm trở về.”

“Vì chủ tướng đột nhiên bỏ trận, liên minh tiên-người bị quỷ tộc đánh cho không còn hơi sức, phải lùi ngược trở lại biên giới. Lúc này người thanh niên kia cũng không biết được việc A Kiêu chết rồi. Anh ta quỳ gối ba ngày trước lầu đài của ta, một mực cầu xin được gặp lại A Kiêu. Ta không đồng ý, sai người đuổi anh ta ra khỏi đảo, sau đó niêm phong bùa chú, khiến không ai có thể tùy tiện lên đảo lần nữa.”

Kỳ Phong liếc nhìn ánh mắt Tần pháp sư, trong lòng không khỏi rét lạnh. Ông già này thì ra cũng là một người lạnh lẽo đến thế.

Tần pháp sư vỗ vỗ tay lên đầu cây trượng đang cầm, ngẫm nghĩ một lúc mới tiếp tục lên tiếng: “Điều ta không ngờ là cái chết của A Kiêu lại có ảnh hưởng rất lớn đến toàn cục. Người thanh niên kia đột ngột tuyên bố hủy hôn ước với công chúa tiên tộc, đòi tiên tộc giao cô ta cho loài người xử lý. Tiên tộc dĩ nhiên không nghe theo, nội bộ bắt đầu hoảng loạn. Có rất nhiều vị tiên nhân đều không đồng ý cách làm của công chúa. Sau một trận tranh cãi có tính truyền thống giữa các tiên nhân đứng đầu bộ tộc, Tiên tộc bắt đầu phân chia thành hai nhánh, Âm Tiên trấn giữ rừng Địa Đàng, và Tiên Nhân lang bạt khắp nơi. Bộ máy nhà nước của Tiên tộc cũng vì thế mà tan rã, từ đó không còn quốc vương công chúa gì nữa. Quan hệ của tiên tộc với loài người cũng không thể trở lại như xưa được.”

“Còn người thanh niên kia thì sao?” – Kỳ Phong ngạc nhiên hỏi.

“Anh ta chết trong một trận đánh giữa loài người và quỷ tộc, nhưng không phải bị giết mà là rơi từ trên tường thành xuống. Lý do vì sao rơi thì... chỉ có anh ta mới biết được.”

Đáp án này khiến Phong bần thần một lúc lâu. Hần không ngờ câu chuyện lại kết thúc theo cách này. Cả A Kiêu lẫn người kia đều chết, mà thậm chí đến lần cuối cùng, anh ta cũng không thể gặp lại A Kiêu. Đó có thể là trừng phạt lớn nhất dành cho anh ta rồi.

Tần pháp sư thở một hơi dài, chậm rãi đi vòng qua cỗ quan tài vẫn còn tỏa sương lạnh nghi ngút. Ngón tay đeo nhẫn của ông chậm rãi vuốt ve lên mặt tấm băng dày. Ông đắm đắm nhìn gương mặt ẩn hiện trong đó thật lâu, trước khi nói: “Ta vĩnh viễn cũng không quên được khoảnh khắc cuối cùng ta nhìn thấy A Kiêu. Hai mắt con bé nhắm nghiền, trong tay chỉ siết chặt một mảnh vải xé từ áo mình ra. Trên mảnh vải loang lổ máu tươi nhưng nét chữ đầu tiên vẫn chưa thành hình. Trong giây phút đó, ta đột nhiên nhớ lại những lời cuối cùng A Kiêu nói với ta trước khi nó bỏ trốn theo người kia. Nó hỏi ta: ‘Cha, nếu con là một cô gái trưởng thành, có phải anh ấy sẽ chấp nhận con không?’”

“Khi đó, ta cuối cùng cũng hiểu ra rằng người có lỗi lớn nhất trong việc hại chết A Kiêu là ta. Lẽ ra, nếu ta có thể bớt chú tâm vào pháp thuật mà dành nhiều thời gian hơn cho con bé, ta sẽ biết tâm nguyện của nó là gì. Nó cũng không phải sống trong dẫn vật khổ sở như thế. Thậm chí khi nó gặp được người mà nó thích, cuộc đời nó cũng không phải kết thúc thê thảm như vậy.”

“Vậy nên người bắt đầu nghiên cứu cách để trẻ em quỷ tộc có thể trưởng thành, nghiên cứu thức ăn dành cho Kẻ biến thể?” – Phong đáp lời.

Tần Pháp sư không ngờ hần lại nói vậy, khẽ nghiêng đầu hỏi: “Tại sao con biết?”

Phong mím môi, biết không giấu được bèn nói thẳng: “Con ở bên cạnh Hân Vũ bao lâu, tự nhiên sẽ tìm hiểu kỹ càng về cô ấy. Hơn nữa cô ấy lại là người mà con yêu, làm sao con không biết cô ấy là Kẻ biến thể được? Lần trước ở hoàng cung Lam Thành bọn con có gặp hoàng tử quý tộc là Thiên Trường, theo con nghĩ y chính là người khiến Hân Vũ trở thành Kẻ biến thể. Dựa theo số tuổi thì năm gặp y, Hân Vũ chỉ mới mười bốn tuổi, thực thể không thể phát triển như hiện nay. Có một lần con và Hân Vũ bị giam trong Lăng Thiên đế. Suốt mười ngày, cô ấy hầu như không ăn, chỉ sử dụng một loại hạt nhỏ cho vào miệng là có thể khỏe mạnh vượt qua mấy ngày. Vì thế con lại đoán, hẳn đó là viên thức ăn thay thế máu dành cho Kẻ biến thể. Quan sát mấy ngày, dường như số người biết chuyện của Hân Vũ cũng không nhiều lắm, mà người có tài phép có thể chế ra mấy thứ đó thì càng hiếm hơn. Tổng kết lại, người giúp Hân Vũ vượt qua mấy năm này chỉ có thể là thầy mà thôi.”

Tần pháp sư xoa xoa cằm, rốt cuộc cũng không nén được nụ cười tán thưởng.

“Con đoán đúng lắm. Quả thật sau khi A Kiêu chết, ta đã dành rất nhiều thời gian để chế ra những loại thuốc dẫn trên. Nhưng nguyên liệu thuốc này quá hiếm, ta tìm mấy trăm năm cũng chỉ có thể điều chế được một liều duy nhất. Số thuốc của ta chỉ đủ ồi mình Hân Vũ dùng mà thôi.”

Kỳ Phong mím môi, xúc động nói: “Dù thế nào cũng cảm ơn thầy. Nếu không có thầy thì con và Hân Vũ chắc sẽ không được như hôm nay.”

“Con không thắc mắc tại sao ta lại cứu Hân Vũ sao?” –Tần pháp sư nheo mắt cười.

“Chẳng phải vì cô ấy là học trò của thầy còn gì?”

“Thứ thuốc này quá hiếm, một ngàn năm e là chỉ có thể cho ra vài ba viên. Đây vốn là thứ ta muốn dành tặng A Kiêu. Cho dù con bé không còn nữa, ta cũng muốn nó ra đi trong thân thể một kẻ trưởng thành. Học trò của ta thì sao chứ? Vì A Kiêu, ta cũng không thể trao thuốc này cho bất kỳ ai khác được.” –Tần pháp sư vẫn nói, một tay đẩy nắp quan tài bằng ra –“Lý do thật sự ta giúp Hân Vũ, chắc con chỉ cần nhìn thì cũng hiểu.”

Theo hướng ông chỉ, Kỳ Phong nhìn thẳng vào quan tài. Lúc nhận ra gương mặt ẩn sau lớp khí lạnh ngàn năm kia, bỗng dưng hắn cảm thấy cả người tê dại.

...

Bên ngoài cổng lâu đài, Hân Vũ ngồi trên bệ hồ nước giữa sân bỗng nhiên hắt hơi liên mấy cái. Cô khó chịu rút khăn lau lau mũi, khóe môi đột nhiên hơi cong lên khi nhìn thấy một bóng sáng lướt ngang qua bầu trời, cuối cùng đáp xuống trên bờ vai mình. Con thỏ điều thoáng chốc hiện nguyên hình, đứng co một chân lại liếm liếm vào cổ cô, chân kia vung vẩy một mẩu giấy trong móng. Hân Vũ bị nó liếm đến bật cười, vội kéo nó ra, đặt lên bục cạnh hồ nước rồi mới cẩn trọng xem xét tình hình trong thư.

Có lẽ tin báo trong thư cũng không có gì đặc biệt, ánh mắt cô hơi thất vọng, chẳng mấy chốc đã quẳng nội dung nó sang một bên mà nghịch tai thỏ điều. Con vật thấy cô vui vẻ, cũng nhảy lò cò quanh thành hồ, hai cánh vẫy vẫy, hy vọng tìm vui cho cô chủ.

Hân Vũ nghịch lông thỏ điều mãi cũng chán, lại nghiêng nghiêng đầu nghĩ ra gì đó, cô cúi xuống mắt đối mắt với con vật, mím cười hỏi: “Ta quên mất, hình như vẫn chưa đặt tên i. Một cái tên thế nào thì hợp với mi đây nhỉ?”

Nghe cô nói thế, thỏ điều chẳng những không vui sướng mà còn co một chân nhảy thụt lùi lại. Hân Vũ thấy thế bèn cười tươi hơn nữa, vâng vâng vẫn hơi cau lại, song cô chưa kịp nghĩ ra cái tên nào thì trong không khí đã vọng lại một tiếng cầu nhàu: “Phiền phức thế làm gì? Thiên mã đã đặt là Bé Cương rồi, không thì thú cưng cứ đặt là Bé Ngốc đi.”

Tiếng nói vừa dứt lời thì im bật.

Hân Vũ dĩ nhiên là nhận ra giọng nói ấy, cô nghiêng người, cẩn thận quan sát xung quanh mới nhận ra một tia sáng nhàn nhạt đang tụ lại ở gần đó, di chuyển càng lúc càng nhanh để lướt qua cô hướng về phía trong lâu đài. Cô nghiêng tay, lòng bàn tay thoáng chốc đã xuất hiện một viên đá trong suốt, phất tay một cái, đá đã bay thẳng vào hướng luồng sáng kia.

Chớp sáng lóe tắt trong đêm, mặt đất bất thành linh hiện ra một bóng người cao lớn ngồi bệt dưới đất, dáng vẻ chật vật. Y xoa xoa đầu, trên trán chẳng mấy chốc đã đỏ một mảng lớn.

“Biết thế thì không lẽ miệng nói rồi.” –Hải Kỳ gượng đứng dậy, tay vẫn che vết bầm trên trán, vẻ mặt đầy trách móc –“Con bé xấu xa này, đã biết là tôi rồi mà còn nặng tay như vậy.”

“Không nặng tay thì làm sao bắt được anh?” –Hân Vũ khoanh tay lại, ánh mắt chẳng hề giấu vẻ trào phúng –“Tôi khuyên anh nhân lúc thầy còn chưa ra thì mau chóng thu xếp ổn thỏa đi. Lần này anh chết chắc rồi cụ tổ à?”

Hải Kỳ xoa xoa đầu, nụ cười trên môi méo xệch. Y bất chấp khả năng bị lão già kia lột xác mà về đây cũng chẳng phải vì tử tế gì. Dĩ nhiên, chuyện đằng sau đây càng không thể để Hân Vũ biết được.

...

Trong căn hầm băng thình lạng, Kỳ Phong vẫn ngậy ngốc nhìn vào gương mặt cô gái trong quan tài, khóe môi hẳn hết nâng lên rồi hạ xuống. Gương mặt này, từ khóe mắt, cánh mũi, viền môi, đến cả cạnh lỗ tai cũng chẳng thể nào sai một ly được. Cô ta chẳng phải Hân Vũ thì là ai đây?

Chẳng qua là, ‘Hân Vũ’ đang nằm trong quan tài kia dường như vẫn giữ dáng vẻ của một cô nhóc tí chưa trưởng thành. Thấy Kỳ Phong như thế, Tần pháp sư cũng lộ vẻ hài lòng.

“Lúc này con hỏi ta chuyện Eden và Hân Vũ, thực tế ta cũng không có cách nào lý giải được. Tựa như A Kiều và Hân Vũ vậy. Gần hai mươi năm trước, ta rời khỏi đảo đến hoàng cung dự lễ thôi nôi Hân Vũ, ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã biết linh hồn bên trong cơ thể con bé chính là A Kiều.”

Kỳ Phong hết nhìn Tần pháp sư rồi lại nhìn sang gương mặt đang ngủ kia, môi lắp bắp: “Làm sao có thể?”

“Trời đất tuần hoàn, không gì là không thể. Làm sao con biết được thế giới này không có tiền kiếp? Sao con chắc chắn được linh hồn con người chết rồi sẽ không tái sinh một lần nữa. Ta học pháp thuật gần cả ngàn năm, chưa gì chưa trải qua, nói đến chuyện nhìn linh hồn người khác chuyển kiếp càng không phải là lần đầu.”

Kỳ Phong dĩ nhiên không dễ dàng tin lời Tần pháp sư nói. Hắn mím môi, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng bật ra thành tiếng: “Hân Vũ biết chuyện này không?”

Tần pháp sư khẽ lắc đầu: “Năm năm trước ta từng dẫn nó xuống đây một lần. Thế nhưng tâm thức Hân Vũ quá mỏng, có thể nó sẽ không chấp nhận những chuyện nó cho là hoang đường thế này. Thực tế bao năm nay, nó vẫn nghĩ ta xem nó là người thay thế cho A Kiều, lại không ngờ rằng nó mới thật sự là A Kiều chuyển kiếp.”

Nói đến đây, Tần pháp sư đột nhiên phẩy tay. Nắp quan tài bằng cũng dần dần khép lại, che kín dung nhan đang ngủ kia. Ông nhìn vào mắt Kỳ Phong, lúc này vẫn còn đang ngậy người: “Mỗi con người khi sống đều có một linh hồn. Linh hồn này là một thực thể vô cùng nhẹ mà không phải ai cũng có thể nhìn thấy được. Một số người như ta có thể nhìn thấy, tiên nhân cũng có thể thấy, tùy theo mức độ quan sát của họ đối với linh hồn kia mà nhận ra. Ta không nói dối con, Hân Vũ thực tế chính là chuyển kiếp của con gái ta. Vì thế mà ta mới thương yêu nó như thế. Chỉ là không ngờ bảo bọc mười mấy năm, cuối cùng nó vẫn đi theo vết xe đổ của A Kiều.”

“Chuyện của con và Eden, Hân Vũ, ta không cách nào giải thích được. Bởi thực tế khi mọi thứ diễn ra ta không ở đó, ta không thể nhìn giúp con xem Hân Vũ bây giờ có thật sự là Eden hay không. Thứ ta chắc chắn chính là sợi dây lam ngọc này chính xác là thứ mà Hân Vũ luôn mang theo bên mình. Trên đời này tuyệt nhiên sẽ không thể có hai cái. Chuyện ta có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi. Còn sự thật phía sau nó, ta nghĩ bản thân con phải tự đi tìm lời giải đáp rồi.”

Kỳ Phong ngậy ngốc nhận lại sợi dây từ tay Tần pháp sư. Hàm ý trong mắt ông quá rõ ràng. Chuyện này hẳn tuyệt đối không thể để Hân Vũ biết, nhưng tại sao phải làm vậy thì hẳn vẫn còn có cảm giác mơ hồ.

Tần pháp sư rút một chiếc lông chim trên giá ra. Ánh sáng trong gian hầm lần nữa vụt tắt. Khi mở mắt ra họ đã lại hiện diện trong đại điện, với những bức âm tường và ánh sáng rực rỡ phản chiếu từ lông chim lửa. Tần pháp sư ngồi trên ngai giữa điện, ông vỗ vỗ lên tay ghế, hạ giọng nhẹ nhàng: “Mặc kệ con suy đoán

thế nào, mặc kệ kết quả ra sao, thì Kỳ Phong, ta chỉ có một câu muốn nói với con: ‘Trân trọng người trước mắt.’”

“Cứ đặt giả thuyết, Hân Vũ là Eden thì thế nào? Mà không phải thì ra sao? Nếu con yêu Eden đủ sâu, chắc chắn không thể nhầm nó với Hân Vũ, nếu Hân Vũ và Eden cùng là một người, vậy thì còn gì phải phân vân lo lắng? Thế giới luôn có rất nhiều câu chuyện kỳ lạ. Khăng khăng đi tìm đáp án, vì vậy mà bỏ lỡ bao nhiêu thời gian quý báu. Rốt cuộc không chỉ làm tổn thương mình, mà còn tổn thương những người bên cạnh mình. Ta biết cho dù nói trắng nói đen thế nào, cứ tách bạch ra thì Hân Vũ hay Eden, cũng có một người chiếm vị trí cao hơn trong lòng con, chẳng qua bản thân con không muốn thừa nhận mà thôi.”

“Nên biết rằng Hân Vũ không chỉ là học trò ta, nó còn là chuyển kiếp của A Kiêu. Thế nên, chỉ cần trong tương lai nó có bất kỳ tổn thương nào, ta tuyệt đối cũng sẽ không tha thứ cho con.”

Câu cuối cùng, thanh âm ông cũng bắt giác lên cao. Kỳ Phong nhét sợi dây lam ngọc vào túi đeo bên người, lặng lẽ gạt đầu. Hấn biết đây không chỉ là lời khuyên của ông đối với hấn, mà còn là một lời cảnh báo.

Ông làm mọi thứ chỉ để nói cho hấn hiểu rằng, trên thế gian này, bất cứ ai muốn làm Hân Vũ tổn thương, chỉ ít cũng phải bước qua cửa ải của Tần pháp sư đã.

—Hết chương 25—

26. Chương 26: Để Anh Ôm Em Thêm Chút Nữa

Không mong có thể ở bên nhau trọn đời trọn kiếp, cũng chẳng dám ảo tưởng sẽ cùng nhau đến sông cạn đá mòn. Trong kiếp sau đó, nếu cô có thể vì hấn mà nở một nụ cười, hấn đã cảm thấy mãn nguyện.

Ai bảo kiếp này hấn lại nợ cô nhiều đến thế?

Dường như đã lâu lắm rồi, kể từ khi gặp được Eden, Kỳ Phong không còn nhìn thấy cô gái mặc áo trắng trong giấc mơ kia nữa. Thực tế, hơn nửa năm trời, hấn cũng không mơ thấy thứ gì khác đặc biệt. Ấy vậy mà, đêm hôm ấy, hấn lại lần nữa nằm mộng.

Tuy nói mơ nhưng lại không giống là mơ. Cảnh vật quanh hấn chân thật đến mức hoang đường. Hấn thấy bản thân mình là một tướng quân uy dũng, vai mang khiên sắt, tay cầm kiếm gậy gượng chống lại vết thương vẫn còn đang rỉ máu, cứ thế mà quỳ trước một tòa lâu đài khảm hồng ngọc. Mà bầu trời phía trên vẫn giam mình trong mưa bão.

Chỉ là một giấc mơ, nhưng chẳng hiểu sao nỗi đau lại chân thật đến thế.

Cổng lâu đài nhẹ mở, bước ra là một thanh niên trẻ tay cầm ô, đây là một trong những binh sỹ từ thế giới hiện đại lạc đến đây cùng hấn. Từng cùng nhau vào sinh ra tử, thế nhưng ít ngày trước, cũng chính người này đã tự tiện đào ngũ, rời khỏi liên minh tiên-người để trở lại đảo Rùa.

Đầu gối hấn mệt mỏi đến mức không lê bước được nữa, chỉ có thể giữ tư thế quỳ như thế, khẩn thiết van nài người kia: “Ken, coi như tôi xin cậu. Hãy để tôi gặp lại cô ấy một lần đi.”

Người tên Ken chỉ chậm rãi lắc đầu: “Cậu về đi, đừng khiến Tần pháp sư nổi giận nữa. A Kiêu sẽ không gặp cậu đâu.”

“Một lần thôi được không? Tôi chỉ muốn nhìn thấy cô ấy bình an thôi. Không thì cậu nói tôi biết cũng được, tình hình cô ấy thế nào rồi?”

Lần đầu tiên Ken mới lộ vẻ khó xử, cậu ta nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc vẫn cứng rắn đáp: “Cậu về đi, ở lại cũng không ích gì đâu.”

“Cậu nói thế tức là có ý gì?”

“A Kiêu chết rồi. Lúc còn ở doanh trại cô ấy đã hấp hối. Trên đường tôi đưa cô ấy về đây, cô ấy đã không còn thở nữa rồi. Cũng may mà lúc về đến thân xác cô ấy chưa tan biến, nếu không cả Tần pháp sư cũng không gặp được cô ấy lần cuối. Ông ấy đang rất đau khổ. Để cậu quỳ ngoài này mấy ngày nay đã là vượt giới hạn của ông ấy rồi. Nếu cậu còn không về, tôi e rằng ông ấy...”

Mấy tiếng cuối hẳn không nghe rõ nữa, bởi cả thân mình đã gục xuống mặt đất. Nước rơi âm ỹ, chảy qua kẽ tay, luồn sâu vào tận mái tóc sũng nước. Trong đôi mắt vẫn đang mở to kia, mơ hồ chỉ còn lại một mảnh tro trọi.

Mấy ngày sau đó, những biến động lớn liên tiếp xảy ra.

Nhân quốc yêu cầu Tiên quốc giao ra công chúa, hai bên vì việc này mà trở mặt thành thù. Nội bộ Tiên quốc tan rã, quý tộc ở phía nam nhân dịp này lại vùng lên.

Lại là chiến tranh, các chủng loài liên tục hơn thua tranh đấu không ngừng, loài người hiển nhiên không đứng ngoài trận chiến ấy. Thế nhưng, trong lòng vị tướng tối cao của loài người kia thì mọi thứ đã không thể cứu vãn được nữa.

Hắn mắc bệnh, còn là bệnh đến mức không thể rời giường nổi.

Nửa đêm mơ hồ tỉnh giấc, lại nghe có tiếng trẻ con cười nói, bóng người bé nhỏ ngồi trước mặt, lẳng lẳng nghe hẳn nói, hứng thú dạt dào mỗi khi nhìn hẳn thêu dệt giấc mộng hùng bá của mình.

Hắn chỉ là một quân sỹ người châu Á hiếm hoi trong quân đội Anh, vì gia đình có thể được ở lại Châu Âu mà tham gia Thế Chiến. Thế giới phương Tây hiện đại không chứa chấp nổi hẳn. Ở vùng đất này, hẳn tựa như cá gặp nước, tự do vùng vẫy. Hẳn muốn dựng nên sự nghiệp mà sau này mọi người đều phải nhắc đến, nhưng muốn trèo cao thì phải có quan hệ. Cuộc hôn nhân với công chúa tiên tộc cũng chỉ là một nước cờ nho nhỏ của hẳn.

Hắn không yêu cô ta, nhưng nếu lấy cô ta để có được sự trường thọ, để nhận được sự hậu thuẫn lớn từ tiên tộc, vậy thì tình yêu có là gì?

Mà nói đến cùng thì, hẳn cũng chưa từng yêu ai.

Bên cạnh hẳn có một cô gái tên A Kiều. Cô hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt hẳn, mong hẳn chú ý đến. Hẳn đối xử tốt với cô, song cũng chỉ vì cô là con gái của ân nhân. Hẳn là người ân đền oán trả, vì Tần pháp sư, hẳn cũng chẳng dám làm tổn thương cô chút nào.

Ấy vậy mà, cô lại nói yêu hẳn. Lúc nghe những lời đó hẳn thật sự rất buồn cười. Một đứa trẻ mười tuổi lại nói yêu mình, cho dù hẳn có tệ thế nào cũng không đến nỗi mắc bệnh yêu trẻ con chứ?

Vì không thể đối mặt với sự đeo bám của cô, hẳn đành vờ như không để ý. Hẳn để mặc cô và công chúa tiên tộc thân thiết với nhau, dù biết cô gái tiên tộc kia thực ra lại không phải người tốt, dù biết cô ta có thể tổn hại đến A Kiều, chỉ cần không dính đến hẳn, hẳn dấy vào làm gì?

Giữa chiến trường hôm ấy, hẳn đột nhiên nghe tin A Kiều bị quân quý tộc bắt.

Cho dù biết bản thân cô cũng là một Kẻ biến thể, nhưng chẳng hiểu tại sao hẳn lại vô cùng lo lắng. Đến khi cảm thấy không thể đứng ngoài được nữa, hẳn trực tiếp cầm quân lao vào trận địa của địch, bị giam trong núi mấy ngày trời, rốt cuộc cũng không gặp được cô.

Mấy ngày nằm nghỉ trong doanh trại liên quân, hẳn lại đột nhiên nghe loáng thoáng được, cô bị tiên tộc hãm hại, đã cùng Ken quay trở về đảo Rùa rồi.

Lẽ ra hẳn nên vui mừng mới đúng, cuối cùng cũng thoát khỏi sự đeo bám của cô rồi. Thế nhưng càng ngẫm nghĩ, hẳn lại càng không an tâm. Nếu như cô cũng không có ở đảo Rùa thì phải làm thế nào?

Chẳng biết từ lúc nào, trách nhiệm hẳn đối với A Kiều không chỉ là để giao phó cho Tần pháp sư. Hẳn ghét sự đeo bám của cô đối với mình, nhưng mặt khác, cũng không thể không để tâm đến cô được. Thế nên hẳn quỳ ba ngày trước cổng lâu đài, chỉ mong muốn nhìn thấy A Kiều một lần. Vậy mà lần này Tần pháp sư tuy hòa nhã bác ái là thế, song lại cứng rắn không mở cửa cho hẳn. Cho đến khi hẳn gặp được Ken.

Chẳng rõ tại sao, dường như trái tim đã mất đi một sinh mạng, giống như cả thế giới này, không còn gì quan trọng đối với hẳn nữa.

Tần pháp sư phong tỏa đảo Rùa, bất cứ ai cũng không thể lên đảo được. Thế là hẳn cũng không thể gặp lại A Kiều.

Những ngày biến động sau đó, thế gian chiến trận liên miên. Hấn đứng trên chiến trường, thế nhưng lòng người đã đổi khác. Trường thành cao phất phới, ấy thế mà cũng không níu kéo được sĩ khí trong lòng hấn.

Có thể từ khi đứa trẻ kia chết đi, tất cả của hấn cũng đã đi cùng cô.

Thế nên, chẳng mấy ngạc nhiên khi đột nhiên hấn nhìn thấy cô giữa lưng chừng trời, nở một nụ cười đau tận tâm can. Hấn vươn tay, mãi mà không chạm đến cô được, thế là cứ thế đặt một chân lên trường thành.

Sau lưng có tiếng binh sỹ gọi, nhưng hấn không nghe thấy. Tay hấn cứ vươn ra mãi, rồi thì cả người cứ thế rơi khỏi trường thành.

Cánh tay hấn chênh vênh trên không trung, rớt cuộc lại không thể chạm vào tay cô. Áo ảnh kia cũng đột nhiên tan biến.

Trong khoảnh khắc giữa không trung ấy, đột nhiên hấn lại nghĩ, thế này cũng tốt, nếu như có kiếp sau, hấn sẽ không bận tâm bất cứ thứ gì nữa, chỉ cần có cô ở bên cạnh là tốt rồi.

Nghĩ thế, hấn lại nở một nụ cười thỏa mãn.

Kiếp này cô đuổi theo hấn, đuổi theo cả một đời. Kiếp sau, kiếp sau nữa, hãy để hấn theo đuổi cô.

Không mong có thể ở bên nhau trọn đời trọn kiếp, cũng chẳng dám ảo tưởng sẽ cùng nhau đến sông cạn đá mòn. Trong kiếp sau đó, nếu cô có thể vì hấn mà nở một nụ cười, hấn đã cảm thấy mãn nguyện.

Ai bảo kiếp này hấn lại nợ cô nhiều đến thế?

...

Lúc Kỳ Phong tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, Tâm Du đang đứng trước mặt hấn, đưa một bàn tay lên xoa xoa trán, thấy hấn tỉnh lại mở miệng hỏi: “Thì ra là không sao thật. Còn tưởng em bị trúng gió chứ?”

Kỳ Phong vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh trong mơ, cả người ngơ ngẩn. Tâm Du thấy thế lại thở dài, với tay lên giá gần đó quăng cho hấn vài mảnh vải: “Thầy Tần bảo người mang đến cho em mấy bộ đồ này. Đi tắm rồi ra ngoài dùng cơm đi.”

Hấn nhận lấy mảnh vải từ tay Tâm Du, trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại giấc mơ ấy, đột nhiên hiểu ra gì đó. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, hấn xộc ra khỏi phòng, đuổi theo Tâm Du.

“Chị, chị có gặp Hân Vũ không?”

Trước vẻ vội vã của hấn, đến lượt Tâm Du cũng ngơ ngẩn lắc đầu.

Hấn chạy khắp lâu đài, gặp bất kỳ ai cũng dừng lại hỏi có gặp Hân Vũ không. Đến khi chạy ra đến đại sảnh mới nhìn thấy cô đang ngồi ôm gối, nghiêng đầu nhìn con thỏ điều đang làm trò trước mặt, khóe môi nở ra một nụ cười mơ hồ.

Lúc này bên ngoài sân, ánh nắng cực kỳ gay gắt. Hân Vũ không tiếp xúc nhiều với ánh sáng mặt trời được, chỉ có thể vùi mặt sâu trong đại điện chơi với thỏ điều. Trong điện yên ắng, khung cảnh thanh bình tĩnh lặng, một nụ cười của cô thôi, cũng khiến lòng hấn an tĩnh.

Hấn cứ thế bước đến trước mặt cô.

“Anh tìm tôi à?”

Hân Vũ rớt cuộc cũng nhận ra hấn đến gần, cô vừa ngồi thẳng dậy, chưa kịp phản ứng đã thấy gã con trai trước mặt cúi người xuống, cứ thế mà ôm chặt lấy cô.

Khóe môi Kỳ Phong khẽ run rẩy. Sao lại có thể không xúc động cho được, khi mà giấc mơ kia đã kéo hấn lại một mảnh ký ức khác, một cuộc đời khác?

Lúc nghe câu chuyện từ Tần pháp sư, bản thân hấn đã nhận ra những cảm xúc mãnh liệt đang tuôn chảy trong lòng. Hấn cứ nghĩ đó là vì mình đồng cảm với vị tướng đó mà thôi, ai mà ngờ được, thì ra người kia lại là hấn, thật sự là hấn chứ chẳng phải ai khác. Là hấn đã phụ lòng A Kiều, là hấn vô tình, khi quay đầu hối hận thì đã quá muộn.

Ôm lấy cô gái trong lòng, giờ phút này cả người theo chủ nghĩa vô thần như hân cũng muốn cảm ơn trời cao đã để hân gặp lại cô. Hân nghĩ trong kiếp này, cho dù cô có đối xử với hân thế nào hân cũng cam tâm tình nguyện. Hân sẽ dùng đôi tay của mình để trao tặng cô hạnh phúc. Bởi cũng chỉ có hạnh phúc mới xứng đáng với một người con gái như cô mà thôi.

Cánh tay hân xiết rất chặt, cả người run rẩy khiến cô còn tưởng hân có chuyện. Nhưng hân làm thế lại khiến cô hơi đau, không nén được đành mím môi hỏi: “Sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ là nằm mộng thôi.” –Hân lắc đầu nguầy nguậy.

Ra là nằm mộng, nhưng sao lại phản ứng như vậy chứ? Cô cũng có phải mẹ hân đâu?

Nghĩ thế, nhưng Hân Vũ cũng buông lỏng hân. Chẳng biết sao lại lấy tay xoa xoa lên tấm lưng hân.

“Bây giờ đã không sao rồi?”

Hành động của cô nhẹ nhàng đến mức khiến hân cảm thấy buồn cười, song những hình ảnh trong mơ kia lại cứ vây lấy, khiến hân không đủ can đảm buông cô ra, cứ như thế càng ôm cô vào lồng ngực mình, tựa hồ như muốn hòa cô và mình làm một thể.

Mãi một lúc, hân mới cất giọng run run nói: “Em biết anh mơ thấy gì không?”

Đầu Hân Vũ chẳng mấy chốc lượn lơ mấy dấu hỏi to đùng, chỉ có thể trơ người ra, cả đầu ngón tay đang vuốt lưng hân cũng cứng ngắc giữa không khí.

Kỳ Phong cảm nhận được cử động của cô, tiềm thức bắt giác lại xiết cô chặt hơn: “Anh nhìn thấy em không còn nữa. Hân Vũ, đời này anh chưa từng cảm thấy sợ hãi đến vậy. Em phải hứa với anh đừng bao giờ rời khỏi anh được không?”

Hân Vũ không ngờ giấc mơ khiến hân xúc động đến thế lại có liên quan đến mình, nhất thời ân oán gì mấy ngày qua cũng quẳng ra sau đầu. Không thể không nói, dường như bản thân cô cũng có hơi... cảm động.

Con người cô không thể gọi là đơn giản, đa phần tâm sự đều để trong lòng. Cô cũng rất hiếm khi nằm mộng. Bởi thường chỉ ngủ khi cơ thể đã mệt lả. Những giấc mơ gần nhất cũng chỉ diễn ra vào năm năm trước, đa phần là tái hiện lại cảnh tượng đáng quên kia, thế nên khi nghe Kỳ Phong nói, hân vì trong mơ nhìn thấy cô mà lo lắng đến thế thì hỏi sao cô không cảm động cho được.

Nhưng cảm động thì cảm động, tình cảnh mấy ngày trước cô cũng không quên. Không muốn mọi thứ tái diễn lần nữa, cô vừa định đẩy hân ra, nào ngờ Kỳ Phong đã buông cô ra trước, dùng giọng hết sức kích động níu tay cô nói: “Hân Vũ, anh suy nghĩ thông rồi. Anh thừa nhận mình là người đàn ông không tốt. Anh một chân đứng hai thuyền, đứng núi này trông núi nọ, thấy trăng quên đèn. Em muốn nghĩ anh thế nào cũng được, nhưng cứ thế này mãi anh không chịu nổi nữa.”

Hân Vũ bị hân nói một mạch như vậy làm sững cả người. Cô im lặng suy nghĩ một lúc, cuối cùng mới rút tay đang bị níu lại, nhả mặt hỏi: “Anh đang nói gì vậy?”

Về mặt Kỳ Phong nửa tự trách, nửa lại không giấu được vui sướng, hân nhìn thẳng vào mắt cô, nói rõ ràng từng chữ một: “Hân Vũ, anh không phải người đàn ông tốt. Anh thay lòng đổi dạ rồi.”

“Việc đó thì có liên quan gì đến tôi?”

“Sao lại không liên quan? Lúc đầu là anh sai, anh tưởng em là Eden nên cứ lẻo đẻo đi theo em. Nhưng bây giờ ngẫm lại mới phát hiện ra, vị trí của em trong lòng anh đã vượt qua Eden rất nhiều. Không biết từ lúc nào, trong lòng anh chỉ nghĩ đến em, chỉ lo cho em. Em khiến anh thay lòng đổi dạ, biến anh trở thành người xấu. Thế nên từ bây giờ em phải chịu trách nhiệm với anh thôi.”

Khóe miệng Hân Vũ lúc này đã há hốc cả ra. Rốt cuộc thế này là thế nào? Lần đầu tiên cô mới phát hiện, thì ra trên đời lại có một gã đàn ông ngang ngược đến thế.

Cho dù lời hân nói, e hèm, cũng khiến cô dao động đôi chút.

Hân thật sự không xem cô là Eden nữa? Thậm chí còn thích cô hơn cả thích Eden?

Hình như suy đi tính lại, câu nói này rốt cuộc cũng khiến cô phân vân ít nhiều.

Kỳ Phong thấy Hân Vũ không phản ứng, nhất thời càng siết chặt lấy cô hơn. Bấy giờ tĩnh tâm lại, hân mới hiểu được những gì Tần pháp sư muốn truyền tải lại ình.

Ông yêu thương Hân Vũ, nhưng lại chưa bao giờ muốn nói cho cô biết chuyện của A Kiều, chẳng qua vì một kiếp đau thương kia thật sự không đáng để nhắc lại. Ông muốn kiếp này của Hân Vũ phải thật vui vẻ, có thể mới xua tan được nỗi ân hận trong lòng ông.

Nếu Hân Vũ biết cô chính là A Kiều, nhưng bản thân cô lại chẳng có chút ký ức nào của trước kia cả. Khi nghe kể câu chuyện A Kiều, cô sẽ buồn một chút, song thực ra cũng chỉ là câu chuyện cổ trong lời kể người nào khác mà thôi. A Kiều là kiếp trước của cô, nhưng lại không phải là cô, cô không thể vì nỗi đau của A Kiều mà đau thương, cũng như không thể vì tình yêu của A Kiều mà day dứt trong lòng.

Hân Vũ chỉ muốn là Hân Vũ, cô không muốn trở thành người thay thế của bất cứ ai khác. Thế nên Tần pháp sư mới giấu cô một thời gian dài, mãi cho đến khi vì kích thích ý chí sinh tồn của cô, ông mới để cô nhìn thấy A Kiều, nhưng đó cũng chỉ là bất khả kháng mà thôi.

Với chuyện của Eden cũng thế. Cho dù sự thật Eden và Hân Vũ có phải là một người hay không, nhưng một người tự tôn như Hân Vũ càng không thể chấp nhận điều ấy. Hướng chi sự việc xảy đến với cô quá khó tin, khi cô không hề có ký ức về những gì đã xảy ra mà Kỳ Phong cũng không thể có minh chứng cụ thể nào. Vì vậy, tất cả những gì Tần pháp sư muốn lúc này, chính là để Kỳ Phong thuyết phục Hân Vũ rằng người hân yêu là cô chứ không phải Eden. Việc này nghe ra có vẻ khó khăn, song vẫn dễ chấp nhận hơn việc chứng minh Hân Vũ là Eden gấp nhiều lần.

Nghĩ đến đây, Kỳ Phong không khỏi thầm biết ơn Tần pháp sư. Hân biết ông làm nhiều việc như vậy, đưa đường dẫn lối ình cũng chỉ vì muốn bảo vệ Hân Vũ mà thôi.

Trong lòng Kỳ Phong, Hân Vũ rất cuộc cũng thoát khỏi trạng thái ngỡ ngàng. Cô khẽ tựa quây, thế nào lại bị hân siết chặt hơn: “Đừng động. Để anh ôm thêm một lát nữa thôi.”

Khóe miệng Hân Vũ thoáng chốc mím lại. Đã ôm nãy giờ rồi, ôm thêm một lát là biết đến bao giờ?

Mà lúc này, trong thư phòng của Tần pháp sư, cảnh tượng Kỳ Phong và Hân Vũ ôm nhau đều hiện rõ nét qua một quả cầu thủy tinh đặt giữa phòng. Tần pháp sư nhìn thấy thế cũng chỉ vuốt đầu cây trượng khẽ cười, trong khi người đứng bên cạnh đã giận đến mức đỏ cả mặt.

“Lão Tần, được lắm, quen biết bao nhiêu năm, ông lại ủng hộ thằng nhóc này mà không ủng hộ tôi.”

Tần pháp sư vươn tay, chẳng mấy chốc cảnh tượng trong quả cầu đã tắt ngóm. Khóe mắt ông vẫn chưa hết ý cười, liếc nhìn Hải Kỳ đầy giễu cợt: “Không ủng hộ cậu? Ba năm trước tôi bảo cậu đến Hoàng cung cầu hôn, không phải là đã ủng hộ cậu đó sao? Ai bảo cậu làm Hân Vũ chướng mắt, bây giờ còn đổ lỗi cho tôi?”

Hải Kỳ nhẩy khỏi cái bàn mình đang tựa lưng, vẻ ảm ức càng hiện rõ trên mặt. Không nhắc đến thì thôi, càng nhắc y lại càng cảm thấy giận dữ: “Ủng hộ kiểu gì cơ chứ? Lúc đó rõ ràng ông bảo Hân Vũ không thích về hoàng cung, cứ trực tiếp đến Lam Thành cầu hôn đi, kiểu gì con bé cũng đồng ý? Kết quả thì thế nào? Mấy năm nay tôi mất mặt đến mức không dám đến gần nó, bảo tôi làm sao tin ông không có ý đồ khác đây chứ.”

“Ai bảo cậu lúc nào cũng gọi nó là bé con xấu xí? Nó thích cậu mới lạ đấy?” –Tần pháp sư nheo mắt, cười thần nhiên.

“Đó là... thôi không nói đến vấn đề này. Cho dù thế nào thì ông cũng không đúng. Không được, cứ thế con bé lại đây thật không ổn. Tôi phải bắt cóc nó mang về nhà mới được.”

Mắt thấy Hải Kỳ đã lao ra đến cửa, Tần pháp sư vẫn không động đậy, ánh mắt chỉ đăm đăm nhìn vào chiếc lò sưởi cuối phòng. Ánh sáng trong chiếc lò cũng bắt chợt tắt ngóm.

Hải Kỳ thấy thái độ bình thản đấy thì không chịu nổi nữa, quay lại khó hiểu nhìn ông: “Này, tôi sắp bắt Hân Vũ đi thật đấy, ông không quan tâm à?”

“Cậu nghĩ mang được con bé ra khỏi đây thì cứ việc.” –Khóe miệng Tần pháp sư khẽ cười –“Cứ tiếp xúc nhiều với con bé đi, để tôi xem nếu nó biết cậu làm mất Sách Khải Huyền rồi thì cậu ăn nói ra sao.”

Vừa nhắc đến vấn đề này, vẻ hùng hổ vừa rồi của Hải Kỳ dịu hẳn xuống. Không nói cũng biết, mấy ngày nay y vì vấn đề này mà mất ăn mất ngủ thế nào. Ai mà ngờ được, trên đời này lại có kẻ to gan trộm đồ trong tay một tiên nhân như y cơ chứ? Lúc y phát hiện thì sách Khải Huyền đã mất rồi. Vì không muốn Hân Vũ biết, y bí mật truy tìm tung tích kẻ trộm ngay trong đêm. Khi vừa tìm đến trận đồ ánh sáng thì mất hẳn tung tích. Hải Kỳ biết người có thể dùng trận đồ này để mở Sách Khải Huyền chỉ có thể là một tiên nhân, thế nên đành quay lại đảo Rùa trộm bản đồ Tiên tộc, hy vọng có thể dò la được kẻ đứng đằng sau là ai.

“Mất cũng đã mất rồi, cậu nhấn nhó thế cho ai xem?” –Tần pháp sư nhìn ra được vẻ đắn đo của Hải Kỳ, nhẹ giọng nói –“Điều quan trọng bây giờ là tìm ra được âm mưu của kẻ đứng phía sau kia.”

“Để một bảo vật như vậy bên ngoài mà ông vẫn an tâm vậy sao?” –Hải Kỳ kinh ngạc hỏi.

“Cậu là tiên nhân, nguyên tắc hoạt động của sách Khải Huyền cậu càng biết hơn tôi. Nó vốn chỉ bày ra những viên cảnh khiến tương lai đi theo điều nó muốn mà thôi. Huống chi Quân Tuyết không phải là kẻ ngốc. Nếu cô ta đã xem được bên trong rồi thì sẽ cất giấu chứ trưng ra trước mắt như cậu à?”

“Ừ nhỉ.” –Hải Kỳ hất tay lên một tấm gương ánh sáng trên tường, y đắn đo một lúc, cuối cùng mới cất tiếng –“Tiếc là cuối cùng vẫn chậm một bước, vẫn không tóm được cô ta.”

“Cậu đã mấy ngàn tuổi rồi, để một cô oắt con dắt mũi đã mất mặt lắm rồi, đừng cố tỏ vẻ anh hùng nữa được không?” –Tần pháp sư bình thản nói tiếp –“Điều tôi lo lắng là mục đích đằng sau cô ta. Trộm sách Khải Huyền, giả làm Đình Nguyên, lại tiếp cận công chúa loài người, chưa kể việc êm bùa Hân Vũ nữa. Tôi cảm thấy lần này cô ta muốn nhắm vào Hân Vũ.”

“Người kia đã chết mấy trăm năm rồi, cho dù bây giờ cô ta biết Hân Vũ chính là A Kiêu chuyển kiếp thì đã sao chứ? Còn gì để họ tranh giành đâu?”

“Thế cậu nghĩ thằng nhóc Kỳ Phong đó để làm gì?” –Tần pháp sư nhướn mày.

“Thì là...” – Hải Kỳ đang nói, bỗng nhiên im bặt –“Ông đừng bảo với tôi thằng nhóc đó thật sự là chuyển kiếp của tên tướng quân kia đấy nhé.”

“Trước giờ tôi có nói đùa bao giờ sao?”

“Tôi còn tưởng rằng ông cố tình chuyển ký ức của tên kia vào giấc mộng cho cậu ta.” –Hải Kỳ ngơ ngác một lúc, sau cùng đập đập tay xuống bàn –“Không phải trùng hợp vậy chứ? Sao lại có chuyện chuyển kiếp cùng một thời điểm, lại còn gặp lại nhau nữa? Vốn chỉ xem thằng nhóc đó là kẻ địch tầm thường, nếu thật sự là vậy thì phải đánh nhanh rút gọn mới được.”

Tần pháp sư nghe thế, chỉ lơ đãng nhìn cái chậu chất lỏng trước mặt, không thềm lên tiếng. Hải Kỳ biến ra một cái ghế, kì kèo ngồi ngay trước mặt ông: “Thôi nào, giao tình bao nhiêu năm, ông giả Hân Vũ cho tôi đi. Dù sao ông cũng là thầy con bé, nó nghe lời ông nhất mà.”

Tần pháp sư bị y quấy đến nhức cả đầu, ông gõ gõ cây pháp trượng trong tay, rầu rĩ lên tiếng: “Hải Kỳ này, cậu biết tại sao Hân Vũ không thích cậu không?”

“Tại sao?”

“Cậu thông minh như vậy, tự mà suy nghĩ đi.”

Hải Kỳ nhướn mày, chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy người trước mặt biến thành một làn khói, thoát cái bốc hơi. Ngón tay y đang giơ ra cũng rút lại giữa không khí, vô đầu khổ não.

Không uống là cha con, hành động cũng tuyệt tình giống hệt nhau.

...

Thoáng cái mà bọn Kỳ Phong, Hân Vũ ở lại đảo Rùa đã hơn một tuần.

Trừ một hai ngày đầu tiên Hải Kỳ thường bén mảng đến gần bọn họ ra, mấy ngày sau đó y hoàn toàn trốn mất biệt. Khải Kiệt và Ngôn Chi dựa theo những tài liệu cổ của Tần pháp sư, làm thế nào đó mà lại tạo ra được nguồn điện từ sấm sét, chỉ mất mấy ngày sau đó là hai cô cậu này đã nạp được năng lượng cho chiếc

điện thoại vốn đã ướt sũng vì ngâm nước biển của mình. Tuy vậy, đúng như lời Khải Kiệt suy đoán, thế giới này hoàn toàn không bắt được sóng tín hiệu với thế giới của họ, thế nên chiếc điện thoại đời cũ của cậu ta xem như vô dụng.

Thua keo này bày keo khác, thế là hai nhà phát minh đại tài này lại bắt đầu cắm trại trong phòng sách của Tần pháp sư, vùi đầu nghiên cứu đạn dược ấy khẩu súng.

Tâm Du những ngày này hoàn toàn biến đổi khác lạ, không còn quần lầy cậu em mình như trước nữa mà bắt đầu đi theo Tần pháp sư học hỏi mọi điều. Thái độ này đến cả Kỳ Phong cũng cảm thấy bà chị này đã uống nhầm thuốc rồi, thế nhưng vì Tâm Du không làm phiền hắn, nên hắn còn cảm ơn không kịp, lầy đầu ra thời gian bận tâm về cô nàng nữa.

Thời gian rảnh, Tần pháp sư thường gọi Hân Vũ và Kỳ Phong đến dạy một ít pháp thuật. Hân Vũ dường như gặp rắc rối với một số thuật pháp đặc biệt, loại bùa chú này lại không gây ảnh hưởng cho con người, thế nên Tần pháp sư thường bí mật bảo hắn đứng ra làm đối kháng cho Hân Vũ tập bùa Phản chú, cũng qua đó dạy hắn thêm một số loại pháp thuật cơ bản khác. Với căn cơ của Kỳ Phong, Tần pháp sư xem ra rất hài lòng. Ông thường nhân lúc hai người tập luyện đến đổ mồ hôi hột, vừa phẩy phẩy gió vừa khen hắn có ngộ tính khá cao, có thể uốn nắn được. Kỳ Phong vì thế càng hơn hớn hơn bao giờ hết.

Những ngày này Hân Vũ đối với hắn cũng không có thay đổi gì đặc biệt, nếu có thì cũng là không bài xích hắn như trước nữa. Thịnh thoảng cô còn có thể vì hắn trêu chọc vài câu mà mỉm cười. Tuy hơi gượng ép, nhưng hắn cũng cảm thấy đây đã là một bước tiến quan trọng rồi, không dám cầu hơn nữa.

Cứ thế đến một hôm, Tần pháp sư bỗng gọi Hân Vũ đến, bảo cô đem một thứ vào vườn Mê Trận ở cuối đảo. Kỳ Phong rồi rôi bèn nhất quyết đòi đi theo. Hân Vũ cản hắn không được, đành dắt hắn theo. Đàng nào thì mấy ngày qua hắn cũng đã quen thói theo cô rồi.

Hai người họ đi theo lối mòn ra khỏi lâu đài, sau đó lại xuyên qua một khu rừng nhỏ. Nói đến cũng lạ, vốn lúc đứng trên tàu nhìn xuống Kỳ Phong đều cảm thấy hòn đảo này bé tí, nhìn một cái đã trông thấy toàn bộ đảo rồi. Thế nhưng những ngày vừa qua, thi thoảng hắn có ra khỏi lâu đài, đi dọc bờ biển xem thử, song đi mãi đi mãi mà cũng không trở lại vị trí cũ được. Hân Vũ nghe hắn thắc mắc thì chỉ nhướn mày: “Anh nghĩ đảo Rùa là nơi nào? Muốn đi thì đi được sao? Cả đảo đều được ếm bùa chú, anh không bị lạc hay gặp quái thú đã là rất may mắn rồi.”

“Trên đảo này nhỏ như vậy mà cũng có thú dữ sao?”

Hàng mày Hân Vũ lại nhướn lên, dáng vẻ hơi suy nghĩ không biết có nên nói thật cho hắn biết hay không, nào ngờ trong lúc cô còn đang đắn đo ấy, phía sau đã vang lên một tiếng gầm lớn.

Hân Vũ đứng quay lưng lại nên không kịp thấy, nhưng Kỳ Phong thì nhìn rất rõ, bắt giác mồ hôi lạnh ứa đầy lòng bàn tay. Trong đời mình, hắn chưa từng trông thấy một con vật nào kỳ dị đến thế.

Con quái vật to gần bằng cả tòa nhà hai tầng, thân mình tựa như con sư tử đang chống đỡ cái đầu gà khổng lồ, hai bên hông nó mọc ra một đôi cánh, cũng chẳng rõ là cánh gà hay cánh chim, riêng chiếc đuôi vung vẩy lại xoắn ra cái đầu rắn hổ xanh lè.

Thú thật, nếu không phải Hân Vũ đang đứng phía trước, hắn đã lập tức bỏ chạy ngay tức khắc rồi.

Thế nhưng sự thật thì Hân Vũ đang đứng chắn giữa hắn và con quái vật kia. Lúc này con quái vật cũng đã nhận ra sự hiện diện của hai người, cứ thế mà nhảy xồm vào con mồi trước mặt, cái mỏ gà của nó cúi xuống, chẳng mấy chốc đã chuẩn bị cú mổ chính xác vào vị trí đỉnh đầu Hân Vũ.

Kỳ Phong tái cả mặt, không nghĩ ngợi gì mà cứ thế đẩy Hân Vũ ra, một tay vội vung lên, giăng bùa Khiên che kín hai người. Con quái vật vừa nhào tới, cái mỏ mổ vào tấm kết giới của bùa Khiên khiến cả tấm bùa run rẩy, còn quái vật thì bật ra một tiếng rên đau đớn. Kỳ Phong thấy thế, tay còn lại đã nhanh chóng rút sợi dây luôn mang theo mình ra, thoắt cái để nó biến thành Hỏa Chi kiếm sáng hừng hực. Một người một thú cứ thế đứng đăm đăm nhìn nhau, chỉ chờ xem kẻ kia ra tay trước là sẽ chớp lấy cơ hội.

Hân Vũ vô duyên vô cớ bị Kỳ Phong đẩy xuống đất, lúc này mới ngồi dậy được, sắc mặt cô tối sầm nhìn hai kẻ đang giương đao giương kiếm kia, không khỏi xoa xoa đầu: “Dừng lại, dừng lại. Nhóc Tì, đừng nghịch nữa, anh ấy là bạn chị.”

Một tiếng gọi khiến một người một thú đang đứng kia thoáng chốc cứng đờ, nhất thời đều giương mắt nhìn cô gái bé nhỏ ngồi dưới đất.

Kỳ Phong thấy ánh mắt Hân Vũ nhẹ nhàng, ngẩn ra đôi chút mới hiểu mình không nghe nhầm, lại xoay sang nhìn con quái vật gà không ra gà, thú không ra thú cao bằng cả tòa nhà kia, nhất thời toát mồ hôi lạnh.

Thế này mà gọi là ‘Nhóc Tì’ sao? Cặp mắt Hân Vũ cũng ít có khác người quá.

‘Nhóc Tì’ dường như cũng hiểu ra tình hình, lại đưa mắt oán giận nhìn Kỳ Phong. Hân Vũ biết ý nó, vội đứng dậy, vùi cả gương mặt vào cái chân trước đầy lông lá kia.

“Biết rồi biết rồi, là chị không tốt, để anh ta bắt nạt em. Một lát chị lại xử lý anh ta có được không?”

‘Nhóc Tì’ lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật, chẳng biết có ý gì.

Hân Vũ lại như tâm linh tương thông với con vật, mỉm cười đầy thương cảm: “Ừm, chị cũng nhớ bọn em lắm. Còn cả ‘Bảo Bối’, ‘Bé Ngoan’, ‘Đáng Yêu’... nữa. Em gọi bọn nó ra gặp chị đi.”

Ít phút sau đó, Kỳ Phong và Hân Vũ đã bị giam lại trong vòng vây của một đám quái thú kỳ dị. Có một con sói ba đầu, một con ngựa trắng toát trên đầu có sừng, một con rùa đầu rắn vô cùng kỳ dị. Lại có một con cáo trắng muốt có đến ba cái đuôi, một con quái vật mình sư tử đầu đại bàng... Cứ thế mỗi lúc chúng kéo đến càng đông, trong khi Phong không tài nào ghi nhớ nổi đặc điểm của chúng nữa, chỉ có thể nghe tiếng Hân Vũ nhỏ nhẹ trò chuyện với từng con một, có lúc lại ôm lấy chúng đầy thân thiết, khéo mắt không khỏi cong cong.

Bọn họ nán lại đến tận chiều, lúc bụng Kỳ Phong đã bắt đầu biểu tình âm ỹ thì Hân Vũ mới cam lòng đi. Đám thú vô cùng luyến tiếc, thậm chí còn kéo ra đến tận đầu vườn để đưa tiễn. Lúc Kỳ Phong quay đầu nhìn lại lần cuối, hóa ra tất cả bọn chúng đều đứng mãi đấy, im lặng dõi theo hình bóng hai người.

“Linh thú trên thế giới này không còn nhiều mấy nữa.” –Biết hẳn có ý hỏi, Hân Vũ đã nhẹ nhàng lên tiếng trước –“Bọn chúng tuy có vẻ ngoài hung dữ, nhưng bản chất lại rất hiền lành. Cuộc sống nơi hoang dã của chúng không ổn định, đa số chủng loài đều đã bị con người và quỷ tộc giết hết, phần khác lại phải chen chúc trong rừng Địa Đàng để bảo tồn nòi giống. Trước đây thầy Tần thường qua lại với người Tiên tộc, một số Tiên Nhân đã tặng trứng của các loài Linh thú này cho thầy. Vì thế thầy Tần mang chúng về đảo, xây dựng một khu vườn riêng để chúng an toàn phát triển.”

Kỳ Phong không ngờ đề tài này lại khiến Hân Vũ chủ động nói nhiều đến thế, vui mừng tiếp lời: “Chúng biết em từ nhỏ sao?”

“Ừm, có con lớn hơn tôi vài tuổi, con thì lúc tôi sắp trưởng thành rồi mới được sinh ra. Trên đảo không nhiều người, thầy thường bảo tôi mang đồ ăn đến, thỉnh thoảng thì kiểm tra xem chúng có cắn nhau bị thương không. Thế nên tôi rất thân với chúng.”

Khi nhắc đến đám thú này, vẻ mặt Hân Vũ lại mang theo sự tự hào hiếm khi nhìn thấy. Phong vì nụ cười ấy cũng ngập ngừng vài giây. Hắn nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng hiểu tại sao cô trưởng thành lại ít nói đến thế. Hóa ra vì khi còn nhỏ đều chỉ toàn chơi với quái thú mà ra cả.

Hân Vũ dĩ nhiên không nghĩ đến hẳn lại nghĩ linh tinh đến thế, thấy hẳn im lặng, còn tưởng hẳn sợ hãi mình: “Có phải anh cảm thấy tôi rất quái dị không? Bây giờ tránh xa tôi ra vẫn còn kịp đấy.”

Nụ cười của cô nở ra hơi ngượng ngập, Kỳ Phong thoáng nhìn là nhận ra ngay. Hắn nghiêng người, nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Không phải, chỉ là anh nhận ra em rất thích cuộc sống trên đảo này. Khi ở đây em dường như trở thành một con người khác.”

“Đáng sợ hơn?” –Hân Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Không, là đáng yêu hơn.” –Hắn cười, dùng tay vuốt mái tóc hơi rối của cô –“Anh thật sự thích dáng vẻ của em lúc này, thích gương mặt sáng ngời của em lúc nói chuyện với đàn thú. Thích cách em dùng sự đứng đưng để bắt nạt Hải Kỳ, thích cả cách em có thể thoải mái dựa vào lòng thầy Tần làm nũng. Hân Vũ, lúc nào em mới có thể tựa vào anh để làm nũng như thế?”

Hân Vũ bị cách nói chuyện trực tiếp của hắn làm đỏ mặt. Cô cúi đầu xuống, chân lại bắt giắc chà xuống mặt đất, buông một câu trách móc không ra đầu đuôi: “Nhặng cuội.”

“Ừa, nhặng cuội thế đấy, nhưng biết làm sao được.” –Hắn bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Hân Vũ, áp vào lồng ngực mình –“Bởi vì anh trúng độc của em quá nặng rồi. Em không cứu anh sẽ chết mất.”

“Anh học ở đâu cách ăn nói lưu manh thế?”

Hân Vũ cau mày, vừa định rút tay ra thì ánh mắt đã dừng lại. Bất giác cô cầm lấy tay hắn, sẫm soi mu bàn tay lúc này đã nổi lên hai dấu răng sâu hoắm: “Tay anh làm sao vậy?”

Kỳ Phong lúc này mới để ý đến dấu răng trên tay, nét đùa nghịch trên mặt cũng bay biến đâu mất: “Hình như lúc này có bị đuôi của con Nhóc Tì va vào.”

Đôi mày Hân Vũ lại cau lại thành một đường ngang. Kỳ Phong cũng chẳng ngốc, tuy hắn không rõ lắm Nhóc Tì là loài vật gì, thế nhưng cái đuôi nó thò ra cả đầu con rắn hổ như thế hắn làm sao không thấy cho được.

Được lắm, nói gở mà thành thật. Lần này trúng độc thật rồi. Con quái vật kia dám nhân cơ hội đánh lén hắn. Ngày sau gặp lại cho dù là họ hàng của Hân Vũ hắn cũng chẳng tha, chứ nói chi đến một con thú.

Vẫn còn đang hung hăng ý định trả thù, chẳng ngờ lúc này mu bàn tay lại có cảm giác ấm áp lan tỏa. Nhìn xuống đã nhìn thấy Hân Vũ cúi đầu, tỉ mỉ dùng môi hút máu độc ra cho hắn. Chẳng biết sao nhìn thấy cảnh ấy, đáy lòng hắn lại giống như có một sợi lông vũ mềm mại khẽ khuấy động, khiến hắn vừa cảm thấy hạnh phúc, lại vừa lâng lâng khôn tả.

Tựa như cả đời, cũng chỉ vì chờ đợi một giây phút này mà thôi.

—Hết chương 26—

27. Chương 27: Nếu Có Thế, Em Cũng Không Muốn Yêu

“Trái tim anh nhỏ bé lắm, không đủ rộng để chứa nhiều người như thế. Chưa kể Lam Hân Vũ, cái tên này thật sự dài quá, choáng hết chỗ rồi. Nhét thêm sẽ chết ngạt mất.”

Kỳ Phong thật sự bị trúng độc, thế nhưng không như hắn nghĩ, loại độc này chẳng thể gây chết người, chỉ đủ để khiến hắn mấy ngày sau đó không dám bước ra ngoài mà thôi.

Những ngày này đều là Tâm Du săn sóc hắn. Hân Vũ mấy lần đến thăm đều bị Khải Kiệt chặn ở cửa không cho vào. Tuy lòng cô bất an, thế nhưng nhìn sắc mặt Khải Kiệt cố nhịn cười như thế, lại thêm thầy Tần đảm bảo là không có chuyện gì, cô cũng hơi vững tâm. Chỉ là, nếu thật sự không sao, sao lại cố tình tránh né cô?

Hân Vũ nghĩ mãi, thật sự không hiểu tại sao Kỳ Phong lại hành động kỳ lạ như vậy. Theo tính khí hắn, chỉ cần một vết thương nhẹ cũng đủ khiến hắn vùi vĩnh đời cô chăm sóc rồi. Ấy vậy mà bây giờ thậm chí không muốn gặp cô. Trừ phi loại độc này quá nặng nên hắn mới sợ cô lo lắng? Nghĩ vậy, tâm trí cô thường xuyên rối loạn, thậm chí cả lúc tập pháp thuật cùng thầy Tần cũng không tập trung, chỉ mong sao kết thúc giờ tập luyện nhanh chóng để xem xét tình hình hắn. Tần pháp sư thấy cô thế cũng biết ý, thi thoảng còn trêu ghẹo vài câu khiến cô xấu hổ đến đỏ mặt, vội vàng vâng dạ cúi chào rồi biến mất.

Như thường lệ, hôm nay Hân Vũ lại kết thúc buổi tập pháp thuật trở về. Sau ngày cô bị đánh lén ở Thủy Thành, Tần pháp sư và Hải Kỳ đã cùng nhau nghiên cứu rất nhiều cách phản chú khác nhau đối với loại bùa tiêu diệt Kể biến thể. Tuy nói trên đời không ai không có điểm yếu, thế nhưng với sự trợ giúp của hai pháp sư bậc thầy này, pháp lực phòng vệ của Hân Vũ cũng cũng củng cố phần nào. Ít ra sau này nếu có đối kháng với những pháp sư khác cũng không đến nỗi vô lực như khi ở Thủy Thành nữa.

Thoắt cái cô đã bước đến trước cửa phòng Kỳ Phong. Hiếm khi căn phòng im ắng thế, không có Tâm Du hay bọn Khải Kiệt túc trực bên cạnh nữa. Hân Vũ mím môi, rốt cuộc quyết định đánh bạo đẩy cửa vào. Dù sao nếu tình trạng Kỳ Phong cứ lấp lửng thế, cô sẽ lo lắng đến phát điên mất.

Cửa vừa mở, Kỳ Phong đã hơi nhô đầu ra, giọng nói bực dọc thốt lên: “Chỉ đi lấy nước ấm thôi, sao chị lại đi lâu thế chứ?”

Ánh mắt hần ngược lên, vừa bắt cặp đôi mắt trong vắt của Hân Vũ, thoáng chốc đã co rúm người, vội kéo chăn lên che kín đầu lại: “Sao lại là em? Ai cho em vào? Đi ra ngoài mau!”

Mọi khi hần nói chuyện với Hân Vũ đều rất dịu dàng, nếu không phải khen ngợi khiến cô nức mũi thì cũng là nâng như trứng, hứng như hoa, có khi nào gắt gỏng đến thế? Chỉ mấy giây mặt đối mặt thôi, Hân Vũ đã mơ hồ nhìn thấy sự khác lạ trên gương mặt hần. Cô bước đến ngồi cạnh giường, cánh tay túm lấy đầu chăn, lạnh giọng: “Mặt anh làm sao vậy? Để tôi xem nào.”

Kỳ Phong vẫn vùi đầu mình vào chăn, giọng líu ríu xấu hổ: “Em đi ra ngoài đi mà, anh xin em đấy.”

Dĩ nhiên, Hân Vũ một khi đã quyết thì không gì ngăn nổi. Đầu tay cầm chăn cứ thế dùng lực hất lên, chẳng mấy chốc tấm chăn đã bị kéo ra rơi xuống đất. Kỳ Phong thấy đầu vai lạnh lạnh, lại sống chết dùng hai tay ôm chặt lấy mặt.

“Để tôi xem nào.” –Thấy dáng vẻ hần phập phồng như thế, giọng Hân Vũ lại càng nhẹ hơn. Cô nắm lấy hai tay hần, mặc kệ hần cúi đầu mà cứng rắn gỡ ra từng chút một. Trên gương mặt trắng trẻo mọi khi lúc này đã ửng lên những bọng nước đỏ chói, mọc rải rác trên da thịt. Có những đốm vừa lặn, để lại ít vết thâm như vết sẹo. Hân Vũ tỉ mỉ xem lại tay chân và cổ hần, khắp nơi đều có những bọng nước ấy, chẳng hiểu sao trong lòng lại dâng lên từng đợt chua xót. Cô khẽ thở dài.

Kỳ Phong thấy sắc mặt cô như thế, lại vùi đầu vào hai tay, tủi thân nói: “Anh nói rồi mà. Em nhìn thấy sẽ không thích anh nữa.”

Hân Vũ khẽ cười, không khỏi trách mắng: “Anh bao nhiêu tuổi rồi? Còn xấu hổ vì những chuyện này sao?”

“Anh không xấu hổ, nhưng anh sợ. Thật đấy.” –Kỳ Phong hé hai ngón tay đang che mặt ra, nhận thấy Hân Vũ không có ý phản bác mới nói tiếp –“Người ta nhìn anh ra sao anh cũng chẳng để ý, nhưng anh không thích em nhìn thấy anh thảm thương thế này. Không thích.”

“Ừ, tôi cũng không thích.” –Thấy mắt hần ngấn ra, Hân Vũ mới giữ lấy đôi bàn tay hần kéo xuống, cô cứ nhìn đăm đăm vào từng vết đỏ trên người hần, sau cùng hạ giọng –“Tôi không thích cảm giác ngồi một chỗ lo lắng cho anh, không thích anh xảy ra chuyện lại cố tình giấu tôi. Anh biết như thế khiến tôi khó chịu thế nào không?”

Phong cúi đầu, lí nhí nói: “Nhưng nhìn thấy anh thế này em sẽ không thích anh nữa.”

Hân Vũ phì cười: “Khờ quá, cho dù anh có biến thành thế nào, tôi cũng thích anh mà.”

Lời vừa thốt ra, cả Hân Vũ lẫn Kỳ Phong thoáng chốc ngây người. Hân Vũ che miệng, không tin được là mình vừa nói vậy. Mắt Phong lại sáng rỡ, mừng như bắt được vàng, vội giữ chặt tay cô: “Hân Vũ, em vừa nói gì? Nói lại anh xem.”

Hân Vũ bị hần nhìn đến hoảng loạn, định rút tay lại song hần lại giữ chặt khiến cô không cách nào lùi lại được. Kỳ Phong lúc này đã vui sướng đến mất tự chủ, vội kéo cô vào lòng, run rẩy thốt lên: “Anh chờ bao lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được ngày này. Em nói lại anh nghe đi.”

Hân Vũ nằm trong lòng hần vẫn chưa thoát khỏi tình trạng hốt hoảng. Chính cô cũng cảm thấy hoang đường, sao bản thân mình lại có thể thốt ra một câu nói như vậy?

Thế nhưng, cô cũng không nghĩ đó chỉ là lời nói băng quơ, đó thật sự là lời tận đáy lòng cô. Từ rất lâu rồi cô đã biết, cô thích hần, chẳng qua là sự kiêu hãnh chưa bao giờ cho phép cô nói ra mà thôi. Đó là chưa kể giữa cô và hần còn có khoảng cách quá lớn là cô gái tên Eden kia.

Cô giấu bí mật này sâu trong tận đáy lòng, tự cho là chỉ có bản thân mình biết được, nào ngờ trong một tình huống như hôm nay lại vô tình thốt ra. Nếu như hần đã biết, sau này cô còn mặt mũi nào gặp hần, còn tư cách nào để nói : hay chúng ta giữ quan hệ bạn bè đi. Hần không cảm thấy ngỡ ngàng thì cô cũng xấu hổ đến mức muốn tự đìm chết chính mình.

Ai mà ngờ được, thứ cảm tình đè nén bấy lâu chẳng biết từ lúc nào đã lớn dần, trở nên mất kiểm chế như thế.

Thấy cô im lặng hồi lâu, Kỳ Phong dường như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng cô. Hắn không ép cô nữa, nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói: “Thôi nếu em đã không ngại, từ hôm nay em chăm sóc cho anh đi. Chị Du làm việc cầu thủ lắm, lần nào bôi thuốc cũng làm anh đau chết đi được. Mà không gặp em, anh cũng rất nhớ.”

Hân Vũ không đáp lời, chỉ nhẹ ngồi dậy, dăm dăm nhìn gương mặt tủm tỉm cười của hắn. Trong khoảnh khắc vừa rồi, hình như hắn cũng cảm nhận được, nhịp tim cô đập nhanh đến bất thường.

Bên ngoài song cửa, tấm rèm nhẹ nhàng lay động che khuất tầm nhìn của một nam một nữ đứng cạnh nhau. Trông thấy cảnh Hân Vũ im lìm nằm trong lòng Kỳ Phong, người nam chỉ cười nhẹ, đoạn xoay người bỏ đi.

“Này, đợi tôi một chút.” – Tâm Du vừa nhận ra Tần pháp sư đang rời khỏi đó thì cũng nhanh chân chạy theo, trên tay cô vẫn cầm thau nước nóng. Ra đến đoạn sân vắng, cô nâng đặt thau nước xuống bàn đá, thở hồng hộc nói: “Hèn chi thầy lại giữ tôi lại lâu như vậy, hóa ra là muốn tạo điều kiện cho hai đứa nhỏ sao?”

Tần pháp sư không đáp lời, ánh mắt chỉ hơi mím cười quan sát bầu trời phía xa xa. Bấy giờ thời tiết trên đảo khá lạnh, gió thổi phần phật khô rát mà ông chỉ mặc một chiếc áo choàng trắng mỏng. Cho dù ông chỉ đứng lặng lẽ như thế, song vóc người tựa như toát lên khí khái mà người đứng cạnh cũng phải dè chừng. Tâm Du bị dáng vẻ này thu hút đến mức chỉ có thể đứng thẫn thờ bên cạnh ông. Chẳng ai nói ra, nhưng nhịp tim cô nâng dường như đã rơi mất mấy nhịp.

Lòng Tâm Du thăm mắng mình vô dụng. Tự nhận bản thân đã trải qua bao nhiêu mối tình, ấy vậy mà chỉ đứng cạnh người đàn ông này thôi cũng đủ để cô tim đập chân run thế này. Mà nói cho cùng thì, ông cũng đã là gì của cô đâu chứ.

Tần pháp sư dường như rất hài lòng với thái độ của Tâm Du. Cầm ông lúc này hơi hạ xuống, khoe môi nhếch lên để lộ một nụ cười như có như không: “Cứ thế này thì hẳn vài hôm nữa trên đảo có thể nhìn thấy cực quang. Trời sẽ lạnh đấy. Cô mặc thêm áo đi.”

Tâm Du cúi xuống nhìn tấm áo mỏng manh của mình, còn chưa kịp cảm động thì bóng người trước mặt đã biến đâu mất.

Lão già này thật là, cả một cơ hội trò chuyện ông ta cũng chẳng chừa cho cô hay sao?

...

Mấy ngày tiếp theo, Tâm Du rất hiểu chuyện mà nhường việc chăm sóc Kỳ Phong lại cho Hân Vũ, cho dù cô gái này chẳng bao giờ thừa nhận là mình đồng ý, thế nhưng cứ sau giờ tập, cô sẽ lại ngoan ngoãn xuất hiện trong phòng Kỳ Phong, nhiệt tình giúp hắn xay thuốc, đắp thuốc, nếu thuận tiện thì còn ở lại chăm sóc đến tận tối mịch mới về. Kỳ Phong hoàn toàn dựa dẫm vào cô, bọn Tâm Du, Khải Kiệt thì xem đó như lẽ tất nhiên, thế nhưng bản thân Hân Vũ lại cảm thấy băn khoăn, thực tế chính cô cũng không hiểu lòng mình đang nghĩ gì.

Chẳng phải đã bảo là chỉ xem hắn như bạn bè thôi sao? Ấy vậy mà mỗi khi hắn có chuyện, cô sẽ lại lo lắng đến không thể tập trung được, thậm chí để người khác chăm sóc hắn cô cũng không thấy an tâm, còn những đòi hỏi vô lý của hắn thì bản thân cô luôn miệng phản đối, nhưng hành động lại thuận theo. Cô có cảm giác mình lúc này cứ như thiêu thân lao vào lửa, cho dù biết sẽ chết vì đám cháy, vẫn cứ mơ mơ màng màng mà đi về phía trước.

Tình tâm lại, cô chỉ có thể nở nụ cười cay đắng. Cô tự cho rằng có thể lừa mình dối người, nhưng rốt cuộc là lừa được ai chứ? Ngay cả thầy Tần cũng âm thầm chúc phúc cho cô, chỉ riêng bản thân cô là chưa chấp nhận. Đừng nói cô không chấp nhất mối quan hệ trước đây của hắn và Eden, kể cả những viễn cảnh trong sách Khải Huyền, hay dự báo về ngày hắn bước lên ngôi vương ấy, cho dù chỉ một điều thành thật, cũng khiến tình cảm của cô trở nên vô phương cứu chữa.

Bất giác, cô lại nghĩ đến Hải Kỳ, nhớ đến lần cuối cùng gặp nhau trên đảo, y còn trầm mặc cảnh cáo cô: “Tôi nói rồi đấy, em yêu ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là Kỳ Phong. Chẳng lẽ em quên cảnh tượng lúc ấy trong sách rồi hay sao?”

Thật ra khi đó cô rất muốn nói với Hải Kỳ: Nếu có thể, cô cũng không muốn yêu. Nhưng dường như đã quá trễ rồi.

Như mọi khi, ánh trăng trên đảo Rùa vẫn sáng vàng vạc. Ánh trăng rọi xuống hồ nước bên dưới, hắt lên những cột trụ hai bên những hần xanh đỏ. Trong đêm vang vọng tiếng côn trùng kêu yên ả. Cô tựa lưng vào thành hồ, trầm nghĩ tại sao ánh trăng sáng đến là thế, nhưng lại không cách nào rửa sạch được tâm hồn rối rắm của cô?

“Gần đây tâm trạng con có vẻ tốt nhỉ? Còn có hứng thú ngắm trăng cơ đấy?”

Giọng nói của thầy Tần vang lên khiến cô thoáng ngạc nhiên, ngoảnh lại đã thấy ông ngồi trên thành hồ từ lúc nào. Ánh sáng tươi lên mái đầu bạch kim của ông để lại những vệt màu chói mắt, ông chỉ cười nhẹ nhàng, cúi xuống xoa đầu cô.

Cái xoa đầu này như khiến Hân Vũ được tiếp thêm sức mạnh. Cô trườn tới một chút, áp đầu mình vào đùi ông, cất giọng làm nũng: “Thầy...”

Hành động này khiến ngón tay đang vùi vào tóc Hân Vũ khẽ sững lại, khóe môi người đàn ông nhếch lên, không hề che giấu nụ cười từ tận đáy lòng.

“Con không vui?”

Hân Vũ mím môi, rốt cuộc cũng quyết định không nói ra. Thực tế cô cảm thấy Tần pháp sư mọi khi cũng đủ bận rộn rồi, nếu cô không giúp gì được cho ông cũng không nên làm phiền ông. Huống chi nếu nói phải trái, cô sợ rằng nếu ông biết được nhưng ảo ảnh trong sách Khải Huyền, ông sẽ không cho phép Kỳ Phong qua lại với cô nữa.

Mà sâu thẳm trong lòng cô hình như cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Tần pháp sư mỉm cười, chỉ cho là cô không muốn kể, nhẹ giọng nói: “Học trò lớn rồi, biết yêu rồi, cả thầy cũng không quản được.”

Hân Vũ nghe vậy lại càng xấu hổ hơn, nhất quyết vùi mặt vào lòng ông, khiến ông bật cười sang sảng: “Đấy, lại thế rồi. Con từ nhỏ đến lớn thay đổi rất nhiều, vậy sao cái bệnh dễ xấu hổ này lại không thay đổi vậy hả?”

“Thầy...” –Hân Vũ lại lấm bắm rồi đỏ mặt.

Tần pháp sư vuốt vuốt mặt cô, đột nhiên chuyển đề tài: “Hân Vũ, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi.”

“Đông chí này là tròn 19.” –Hân Vũ ngẩng đầu đáp.

“Ừm, vậy cũng sắp hai mươi năm rồi.”

Hân Vũ theo khóe mắt ông nhìn về phía tòa lâu đài khảm Hồng ngọc. Hàng mày ông hơi nhíu lại, lông mi cong cong vẽ ra ánh nhìn sáng quắc. Cô mím môi, vừa định hỏi thì ông đã cất lời: “Hân Vũ, đời người có mấy nỗi trăm năm. Không dễ gì mới gặp được một người mình yêu mà người đó cũng thật lòng yêu mình. Đừng khiến bản thân mình sau này phải hối hận.”

Hân Vũ nghe ông nói thế, trong lòng lại đột nhiên dâng lên từng đợt cảm xúc khó nói thành lời.

Từ nhỏ cô đã sống trên đảo Rùa, cung nhân trên đảo lại ít nói nên những gì cô biết về Tần pháp sư cũng chỉ thông qua vài lần Hải Kỳ buộc miệng nói ra. Người đời thường cho rằng thầy cô tài phép là thế, kiêu hãnh đến mức độc lai độc vãng đến mấy trăm năm trời, chỉ có cô mới mơ hồ hiểu được, ông cô độc chẳng qua là vì không muốn đi bước nữa mà thôi.

Hải Kỳ nói, trước đây ông đã thành hôn ở thế giới bên kia, có một cô vợ xinh đẹp. Cô gái trong cổ quan tài bằng dưới tầng hầm chính là kết quả của mối tình này. Thế nhưng người vợ kia chẳng may lại mất sớm, một mình Tần pháp sư gà trống nuôi con. Sau này khi trở thành một pháp sư tài phép, ông cho người xây dựng lâu đài hồng ngọc, mỗi năm lại tu bổ một chút. Người đời cho rằng ông thích cuộc sống hoa lệ, chỉ có Hân Vũ thỉnh thoảng lại nhận ra ông đứng bên ngoài nhìn vào lâu đài đến ngây người, cũng hiểu được ít nhiều. Trong lòng ông, có lẽ không bao giờ có ai có thể thay thế được cô gái đã mất kia.

Điểm bắt đầu và kết thúc của đời người đều là cô tịch. Cho dù có trường thọ như Tần pháp sư thì thế nào? Một mình trải qua hành trình ấy, có khi nào ông cảm thấy mệt mỏi hay chẳng?

Tần pháp sư nhẹ vuốt tóc cô, nhận thấy dây buộc đã đứt rời bèn mỉm cười, thuận tay lấy ra một cây lược từ không khí. Lúc nhỏ ông cũng thường thắt tóc cho Hân Vũ thế này, cô biết ý bèn chỉ ngồi im, lim dim hưởng thụ, mãi đến khi phần tóc sau lưng đã tết lại thành một bím gọn gàng, Tần pháp sư mới nhẹ nhàng buông tay, cũng đặt luôn cây lược vào lòng cô, đánh giọng:

“Lúc này ta thấy chim lửa gửi tin về. Lần này con cũng to gan thật, dám lấy hết huyết thạch tặng cho người khác. Để xem sau này con còn dám nữa không?”

Giọng Hân Vũ cũng trở nên ngưng trọng hẳn:

“Thầy, lần này là tình thế ép buộc. Thời kỳ đầu luôn là thời điểm khó khăn nhất, nếu không dựa vào huyết thạch, con chỉ sợ anh ấy không kiềm chế được quý tính trong người.”

“Hay nhỉ. Vậy còn con thì làm sao đây?” –Tần pháp sư hờ hững đáp –“Con nghĩ huyết thạch muốn thì có thể ra chợ mua hay sao? Ta tốn bao nhiêu công sức mới làm ra được một túi, lần này con lại tặng đi, số còn lại làm sao đủ cho con dùng?”

“Thầy sẽ có cách mà, phải không?” –Hân Vũ nhẹ giọng, âm thanh mang theo mấy phần nũng nịu. Tần pháp sư thở dài: “Ta chịu thua con rồi. Ta sẽ nghĩ cách bào chế thêm. Nhưng con cũng không được ý lại đâu đấy. Thời gian này, tốt nhất là đừng tiếp xúc với máu người. Ta bảo quản gia vào vườn trích một ít máu bạch kỳ mã cho con.”

Nghe đến đây, khóe mi Hân Vũ hơi nhăn lại. Tần pháp sư nghiêng đầu nhìn về phía cực quang đang dần xuất hiện cuối đảo, may mà ông không nhìn về phía cô.

Cực quang là hiện tượng hiếm gặp, có thể quan sát được từ đảo Rùa thì lại càng hiếm hơn nữa, thế nên bọn Kỳ Phong, Khải Kiệt đều rất hứng thú. Bọng nước trên người Kỳ Phong chỉ vừa lặn xuống, vẫn chưa khỏi hẳn thì hẳn đã một hai đôi Hân Vũ dẫn đi xem rồi.

Trời tối mịch, bọn họ phải đi khá xa mới có thể tránh được ánh sáng rực rỡ của tòa lâu đài bên kia. Hân Vũ chọn được một mũi đất có thể trông xa ra tận biển, cẩn trọng trải thảm rồi mới dìu Kỳ Phong ngồi xuống. Lúc này vệt sáng đã xuất hiện rõ nét trên bầu trời, những đốm màu xanh đỏ cứ thế lượn lờ trên bức màn thăm thẳm, ánh sáng lại được phản chiếu lần nữa qua tấm gương mặt nước bên dưới, trông xa xa tựa như con rồng khổng lồ đang vùng vẫy bay lên.

Kỳ Phong trước giờ chỉ nhìn thấy cảnh tượng này qua những bức ảnh chụp lại, lúc này vô cùng hưng phấn. Hẳn hết chỉ đông rồi lại chỉ tây, lúc lại lay lay Hân Vũ đang ngồi bên cạnh. Hân Vũ thấy thế chỉ miễn cưỡng cười trừ. Tay cô chống cằm, ánh mắt lại hờ hững nhìn về phía xa xăm, chẳng biết là nghĩ gì.

Kỳ Phong rốt cuộc cũng bị dáng vẻ này của cô làm mất hứng.

“Nếu em không thích có thể nói anh mà. Không cần miễn cưỡng chiều anh đâu.” –Hắn ngồi bệt xuống đất, phụng phịu nói.

Hân Vũ đang chống tay lên cằm, nghe hắn hỏi thế mới sực tỉnh. Cô hơi nghiêng đầu, hiểu ra điều hắn vừa hỏi mới nhẹ giọng đáp: “Không có, chỉ là đang nghĩ vài thứ thôi.”

“Việc ở kinh thành à?” –Lần này đến phiên Kỳ Phong tò mò. Trước đây hắn thường thấy cô rất bận rộn, thậm chí có khi cả tuần liền mới có thời gian rỗi ra khỏi cung. Ấy vậy mà lần này cô đã đi cùng hắn cả tháng trời rồi, cũng không có vẻ gì là sắp quay về.

Hân Vũ lắc đầu, không buồn đáp.

Kỳ Phong cũng không vì thế mà thất vọng. Dáng vẻ cô lúc này khá thoải mái, dường như không có ý trách cứ. Thế nên hắn càng lớn mật, muốn trêu chọc cô một tí.

“Không phải nghĩ công việc, vậy chắc là nghĩ về anh rồi?”

Khóe môi Hân Vũ hơi giật giật. Tên này ăn gì mà tự tin gớm thế nhỉ?

“Thôi nào, em không nói tức là đúng rồi chứ gì? Nghĩ về anh đúng không?” –Kỳ Phong vẫn không chịu buông tha, hần ngồi bật dậy, nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt cô. Thấy cô hơi tránh đi, hần lại bật cười lớn hơn.

“Cũng thật trùng hợp, nãy giờ anh cũng toàn nghĩ đến em cả đấy.”

Môi Hân Vũ bắt giác bều lên, tự hỏi từ lúc đặt chân đến đây hần nói huyền thuyên cả ngày như thế, giờ lại bảo đang nghĩ đến cô, hần nghĩ hần là thánh nhân chắc.

Thấy Hân Vũ có ý không tin, Kỳ Phong càng mặt dày lấn tới gần, nắm một tay cô giữ chặt: “Thật đấy, khi nãy anh vừa nghĩ trên đảo này rất tốt. Em rất thích nơi này, anh cũng thích. Thế này đi, đợi đến khi anh tìm được cách đưa chị Du và bọn Khải Kiệt, Ngôn Chi về nhà, anh quay lại đây nhé. Lúc đó nếu em cũng giao hết việc ở Hoàng cung lại cho Vân Tình đi. Hai chúng ta trở lại đảo sống cùng thầy Tần nhé. Em đồng ý không?”

Tâm tình Hân Vũ vốn không đến nỗi nào, chẳng ngờ nghe hần nói thế lại khó chịu rút tay ra. Cô xoay lưng về phía hần, giọng không tự chủ mà thốt lên: “Anh về thế giới đó thì cứ thế sống cùng Eden. Trở lại đây làm gì?”

Mặt Kỳ Phong nghếch ra vài giây mới hiểu hành động của Hân Vũ có nghĩa là gì, bèn mặt dày chạy đến trước mặt cô: “A, để anh bắt quả tang rồi nhé. Hân Vũ, em đang ghen.”

“Ai rảnh đi ghen với anh?” –Hân Vũ lại khó chịu xoay người.

“Không ghen? Thế đáng về bây giờ của em là gì đây?” –Kỳ Phong cười cười, dùng tay véo má cô –“Cô dẫu nhỏ làm nũng với chồng sao?”

Da mặt Hân Vũ vốn mỏng, làm sao độ nổi độ lì lợm của Kỳ Phong? Mới nói mấy câu mà mặt cô đã đỏ hết lên, muốn tránh hần đi nhưng cô xoay về phía nào thì hần lại chạy đến chặng đầu phía ấy. Bất đắc dĩ, cô đành thở dài nói: “Kỳ Phong, cứ thế này mãi tôi cũng mệt mỏi rồi. Chúng ta thẳng thắn nói chuyện với nhau một lần đi. Rốt cuộc có phải anh đang đùa giỡn với tôi không?”

“Đùa giỡn gì chứ? Cả thế giới đều thấy rằng anh yêu em. Chỉ có em là không để ý thôi.”

Về mặt này thật sự khiến Hân Vũ khê rung động. Cô mím môi hỏi tiếp: “Vậy Eden là gì?”

“Eden là... là người yêu cũ của anh.” –Biết thế nào cũng bị Hân Vũ hỏi đến vấn đề này, Phong lại nhanh miệng tiếp lời –“Cũng như Vĩnh Hi đối với em vậy. Hân Vũ này, em đừng tưởng anh không biết nhé. Anh không chấp nhất Vĩnh Hi và Hải Kỳ, sao em lại cứ suốt ngày đi ghen với Eden thế hả?”

“Tôi...” –Hân Vũ bị hần hỏi một câu đã cứng miệng. Rõ ràng lẽ phải thuộc về cô, sao hần chỉ nói mấy câu thôi thì cứ như cô mới là người làm sai vậy?

Kỳ Phong lại như không thấy vẻ mặt ngập ngừng của cô, lần này hần đã nghiêm túc hơn, giọng điệu cũng hạ xuống rất nhiều: “Được rồi, anh thừa nhận, Eden và em có gương mặt rất giống nhau. Nhưng dù gì cô ấy cũng chỉ là quá khứ rồi. Bây giờ trong lòng anh chỉ có em thôi. Chẳng lẽ vì gương mặt giống nhau mà em chưa kết án đã mang anh đi xử bắn à? Nếu em không tin, anh có thể thề với...”

Hần mới gơ tay ra, chưa kịp mở miệng đã bị Hân Vũ dùng tay bịt môi lại. Cô cau mày, cũng không rõ thái độ là gì: “Thôi được rồi, đừng động chút là thề. Nơi này cũng không phải nơi bình thường đâu.”

Kỳ Phong thấy thế mới cười hề hề, cầm lấy tay đang đặt lên môi mình của cô. Tay cô rất mềm mại, lại nhỏ xíu, hần sờ sờ nắn nắn cũng thấy thích: “Thế, em tin anh nhé!”

Giọng hần nhẹ nhàng, ánh mắt cứ nhìn chăm chú như cuốn lấy mắt Hân Vũ. Cô ngưng ngưng một lúc mới lên tiếng: “Vậy giả sử, nếu có một ngày, anh gặp lại Eden thì thế nào?”

Kỳ Phong thoáng chốc cứng đờ. Dĩ nhiên hần chưa từng nghĩ đến tình huống này.

Có lẽ Tần pháp sư nói đúng. Nếu như hần yêu Eden đủ sâu sắc, sẽ chẳng bao giờ có thể nhầm cô với Hân Vũ. Giả sử, chỉ nói giả sử hai người không phải là một, trong lòng hần ắt hần cũng có câu trả lời rằng ai mới là người hần nặng lòng hơn. Tựa như cái hòm thả thiên đấng đó, cho dù đứng phân vân rất lâu trong cửa hàng, nhưng cuối cùng kết quả là thế nào chứ? Người hần chọn vẫn là Hân Vũ.

Nghĩ thế, hắn lại siết chặt tay cô gái trước mặt, chậm rãi nói: “Hân Vũ, em có cảm thấy anh là người phụ bạc không?”

Hân Vũ mím môi, không nói gì.

“Trước giờ anh chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành người như thế. Nhưng sự thật đã chứng minh sai rồi, không gì là không thể. Bây giờ trong tâm trí anh chỉ có mình em, anh không muốn nhìn thấy em phải chịu bất kỳ uất ức nào. Phải, đành rằng anh nợ Eden rất nhiều, nhưng cho dù bây giờ cô ấy có xuất hiện trước mặt anh, anh cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa một người bạn chăm sóc cho cô ấy thật tốt thôi. Trái tim anh nhỏ bé lắm, không đủ rộng để chứa nhiều người như thế. Chưa kể Lam Hân Vũ, cái tên này thật sự dài quá, choáng hết chỗ rồi. Nhét thêm sẽ chết ngạt mất.”

Câu cuối cùng rốt cuộc cũng khiến Hân Vũ ngẩng đầu, tuy vẫn không nói gì, nhưng khóe mắt lại hơi cong cong. Kỳ Phong nhận ra ngay biểu cảm ấy, bèn dùng tay nâng cằm cô lên: “Thích ánh mắt này của em nhất. Thôi chết rồi, sao em làm gì anh cũng thấy yêu thế này?”

Hân Vũ ngượng ngùng lấy tay đấm vào ngực hắn. Lực đánh nhẹ hẫng, hắn chộp ngay lấy tay cô, tinh nghịch dùng tay còn lại sờ sờ lên cánh môi anh đào kia: “Anh nói một hơi như thế, câu hỏi gì cũng trả lời hết rồi. Giờ đến phiên em. Hân Vũ, nói anh biết đi, em có yêu anh không?”

Hân Vũ không ngờ hắn lại hỏi trực tiếp như thế, vội cúi đầu xuống nhưng lại bị tay hắn giữ chặt, đột nhiên cảm thấy một làn hơi ấm áp chạm khẽ vào môi mình, cả người chẳng mấy chốc bị đẩy ngã xuống nền cỏ.

Kỳ Phong giữ chặt lấy hai tay cô, mặt kề mặt. Thậm chí dưới ánh sáng rực rỡ của cực quang trên cao, cô có thể mơ hồ nhìn rõ từng sợi lông mi hắn đang lay động. Hắn hôn nhanh một cái lên môi cô.

“Hân Vũ, em có yêu anh không?” –Thêm một cái hôn nữa.

“...”

“Có yêu anh không?” –Lại hôn.

“...”

Hân Vũ chẳng mấy chốc khóc không ra tiếng. Đây nào có phải là đặt câu hỏi chứ? Rõ ràng là bắt nạt con gái nhà lành mà. Hắn cứ hỏi liên tù tì như thế, vừa dứt lời là lại hôn vào môi cô. Trên thực tế cũng chẳng cần đợi cô trả lời.

Hai người cứ vùng vẫy trên cỏ, thậm chí Hân Vũ còn cho rằng trò chơi của hắn chẳng bao giờ dứt nếu gần đó không phát ra một tiếng ho thanh thúy đến lạ. Phút chốc, da gà của Hân Vũ cũng rợn cả lên. Còn ai quen thuộc với tiếng ho này hơn cô?

Cách họ mấy bước chân, Tần pháp sư đang đặt tay lên môi, giả vờ ho khan, ánh mắt lại lơ đãng nhìn vàng sáng rực rỡ trên bầu trời. Chẳng những thế, bên cạnh ông còn có Tâm Du, Khải Kiệt, Ngón Chi, mỗi người đều cầm những túi to túi nhỏ, ánh mắt đầy trào phúng.

Hân Vũ xấu hổ đến muốn khóc, chẳng cách nào khác hơn là vùi mặt vào lồng ngực Kỳ Phong, mãi cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Thấy vẻ mặt Kỳ Phong đỏ bừng như muốn giết người, nụ cười trên môi Khải Kiệt cũng nhạt đi phần nào. Cậu ta gãi gãi đầu, chỉ tay vào túi to túi nhỏ trong tay: “Tần pháp sư bảo ngồi ở nơi đây ngắm cực quang là đẹp nhất. Hơn nữa ở đây còn rất dồi dào linh khí, nên bảo bọn này đem mấy món ra đây nhâm nhi, xem như bữa tối. Không... không phiền hai người chứ?”

Mấy tiếng cuối cùng, cậu ta cũng biết khôn mà nói lí rí trong miệng. Ý tứ rất rõ ràng, là Tần pháp sư chủ mưu đây, cậu đừng có nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi thế chứ.

Tần pháp sư thấy tình thế ngượng ngùng, chẳng những không thức thời bỏ đi mà còn cau mày, chỉ chỉ khoanh cổ dưới đất bảo Khải Kiệt: “Cậu còn đợi gì nữa? Rải thảm, mang đồ ăn ra mau. Bản pháp sư lâu lắm rồi không nhâm nhi trà bánh dưới cực quang rồi.”

Kỳ Phong quàng cho Tần pháp sư cái nhìn đầy oán giận, nhưng lại không dám làm gì khác, đành liếc Khải Kiệt đang ngồi xồm gần đấy. Cậu ta cảm nhận được cơn giận của hắn ngay tức thì, vội che mặt ngoảnh đi hướng khác.

Có Tần pháp sư làm bia chắn, bốn người cứ thế nhất mực bày đồ ăn thức uống ngồi trước mặt Hân Vũ và Kỳ Phong, bất chấp mặt hắn đen sì, trong khi Hân Vũ ngượng ngập đến mức chẳng dám lộ đầu ra.

Trên đỉnh đầu họ, ánh cực quang khẽ lượn lơ chuyển động giữa không gian, lặng lẽ thu tiếng cười nói của nhóm người bên dưới vào đáy mắt.

—Hết chương 27—

28. Chương 28: Có Nhớ Cũng Không Đến Lướt Anh

Hắn đến thế giới này vì cô chứ chẳng phải ai khác. Nếu bảo không phải hắn được ở bên cô đến tận giây phút cuối cùng, hỏi hắn làm sao cam tâm?

Cách đảo Rùa rất xa về phía Tây, đến tận biên giới của ba tộc Tiên – Người – Quỷ có một chiếc hồ nổi tiếng gọi là hồ Thủy Kính. Nước hồ trong vắt, đứng trên bờ cũng có thể nhìn đến tận đáy. Thế nhưng không hiểu tại sao lưu vực gần hồ trừ con người thì đều không có sinh vật nào lai vãng, kể cả tiên nhân hay quỷ tộc, các loài linh vật thì càng hiếm có hơn nữa.

Gần hồ nước không xa có một thị trấn nhỏ loài người. Thế nhưng vì lí do không có nguồn lương thực chủ yếu, đa số thanh niên khỏe mạnh đều rời thị trấn để đến nơi khác lập nghiệp, hầu hết trong trấn nhỏ này chỉ còn lại lác đác người già và trẻ em, hiếm hoi lắm mới có một hai người phụ nữ trẻ ở lại chăm sóc người già. Vậy nên, sự xuất hiện của một đôi nam nữ trong trấn bấy giờ đã trở thành đề tài xôn xao mấy ngày liền.

Trấn hầu như không có quán trọ, đôi thanh niên này bỏ tiền ra thuê lại một gian phòng khách có vẻ khá khảm nhất trong làng, ở lại đó đã đến ngày thứ ba. Bầu trời bấy giờ đã có tuyết rơi lác đác, người con trai vừa ra ngoài trở về, anh ta đóng kín cửa, cởi chiếc áo lông phủ đầy tuyết xuống, vẻ mặt suy tư nhìn cô gái đang co ro trong chăn.

Thấy anh ta bước vào, cô gái cũng choàng ngồi dậy: “Bên ngoài thế nào rồi?”

“Tuyết rơi rất dày, nhất thời không quan sát được gì.” –Người thanh niên đáp, đoạn thấy sắc mặt cô gái hơi tái hồng, bèn bước đến kéo thêm chăn cho cô –“Em nhiễm lạnh rồi. Cũng thật là, sao lại đuổi theo anh đến đây chứ?”

“Em sợ anh bị người ta bắt nạt mà.” –Cô gái bẽn lẽn, cười hì hì nhìn anh –“Đừng vờ vịt nữa, lúc nhìn thấy em anh vui như bắt được vàng còn gì?”

Thấy cô gái như thế, chàng trai cũng không nỡ trách mắng nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Nhiều ngày trước, anh bị quỷ tộc tấn công, trong nhất thời không chấp nhận được sự thật mình trở thành kẻ biến thể nên đã bỏ đi. Ấy vậy mà chẳng ngờ cô gái này cứ thế vứt bỏ mọi thứ đi tìm anh, thậm chí cả đến thân phận cao quý cũng chẳng thèm. Anh đau lòng nhìn cô ro trong tiết trời lạnh giá, thầm nghĩ nếu lúc này cô vẫn ở hoàng cung, có phải là đã chặn âm nệm êm rồi không.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, anh lại vội đẩy vai cô, trầm giọng hỏi: “Phải rồi, Vân Tình, trước lúc em đi trong thành có xảy ra chuyện gì quan trọng không?”

“Trước lúc em đi?” –Vân Tình cau mày, rồi lại lắc đầu –“Điệp Y trở về, sức khỏe của cha cũng đã bình phục. Lúc ấy em nghe chuyện của anh, còn hơi sức đâu mà lo những việc khác chứ? Cứ cười thiên mã bay một mạch đến thôi.”

“Điệp Y không nói gì với em chứ?” –Hạ Dương lại hỏi.

“Kể qua vài việc lúc ở cùng Đình Nguyên thôi.” –Vân Tình nheo mắt, đột nhiên lại hơi cúi mặt –“Có nói qua một ít chuyện của nó, Đình Nguyên và Hân Vũ.”

Hạ Dương không đáp lời, không cần nghĩ anh cũng hiểu ra ít nhiều.

Lúc Vân Tình đến tìm anh, vẻ mặt cô rất gấp gáp, thậm chí còn nôn nóng nói vài lời không tốt về Hân Vũ. Khi đó anh chỉ cho là cô quá xúc động, giờ nghĩ lại, tựa như có một tấm lưới đang bủa lấy bọn họ, từng chút một xiết chặt lại.

Đầu tiên là việc anh trở thành Kẻ biến thể. Vốn không có nhiều người biết chuyện này, việc chữa trị cho anh cũng chỉ có mấy người Hân Vũ, Đình Nguyên và Minh Viễn biết mà thôi. Quyết định bỏ đi của anh cũng chỉ là nhất thời nóng giận, vậy mà chỉ sáng hôm sau, tin tức này đã lan truyền khắp thế giới, không thể không hoài nghi rằng có ai đó nhúng tay vào.

Hiện giờ thân phận của anh đã không thể trở về Lam Thành, Vân Tình lại nhất mực đi theo anh. Vô hình chung, hoàng cung thiếu đi một nhân vật có thể thay đổi tình thế. Trong thư Hân Vũ gửi, cô điều động Đình Nguyên và Minh Viễn tập trung trở lại, nhất thời chưa có biến chuyển gì nhiều, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc cả Thủy Thành, Yên Thành lẫn Thanh Thành là nơi anh trấn giữ đều vô chủ. Anh càng nghĩ càng không hiểu kẻ đứng sau việc này rốt cuộc là ai? Có âm mưu gì? Bởi nếu là Thiên Tường thì gã cũng không cần thiết phải làm thế. Mấy năm nay lực lượng quý tộc phát triển vững mạnh, nếu gã muốn phát động tấn công, cho dù có vận dụng hết Ngũ hộ quốc ra trận cũng không thể làm chủ tình thế.

Huống chi, hiện giờ nhân gian lại lan truyền một tin đồn đáng sợ đến thế.

Hạ Dương đột nhiên đẩy vai Vân Tình, ánh mắt đầy phức tạp: “Vân Tình, chuyện xảy ra trong đấu trường Định Mệnh, lúc Thiên Tường đến hoàng cung làm khách em cũng có mặt. Em nhớ lúc đó đã xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Vân Tình cau mày: “Không có. Khi đó Kỳ Phong đánh ngang ngựa với bọn biến thể. Sau đó có một gã biến thể có pháp thuật xuất hiện. Kiến Phi bảo gã là quốc sư gì đó của quý tộc trước đây. Kỳ Phong chỉ là người, đương nhiên không đấu lại gã. May mà Hân Vũ đột nhiên xông vào.”

“Lúc Hân Vũ vào có chuyện gì không?”

“Năng lực của Hân Vũ anh cũng biết rõ mà.” –Vân Tình suy nghĩ rồi đáp –“Hạ được Nam Tinh xong, Hân Vũ và Kỳ Phong còn diệt hết bọn biến thể gần đó. Cảnh tượng lúc ấy cực kỳ kịch tính. Giây trước Kỳ Phong còn không muốn Hân Vũ xảy ra chuyện, đẩy chị ấy lên cao, vậy mà giây sau Hân Vũ đã làm thế nào ấy, khắp nơi nơi đều đóng đầy băng tuyết. Sau đấy người trong thành còn đồn về việc này rất nhiều mà.”

Nhận ra sắc mặt Hạ Dương trầm xuống, Vân Tình mới cảm thấy lạ, kéo áo anh hỏi: “Không phải kinh thành xảy ra chuyện gì chứ?”

“Lúc này anh ra ngoài, tuy không quan sát được động tĩnh bên kia biên giới nhưng nghe được một số người dân đồn với nhau, Hân Vũ là Kẻ biến thể, không chỉ vậy, họ còn nói trong đấu trường ấy, Hân Vũ vì cứu Kỳ Phong mà sử dụng thuật ‘Ngưng đọng thời gian.’” –Hạ Dương chậm rãi nói – “Em biết việc này có ý nghĩa nguy hại thế nào không? Một Kẻ biến thể có pháp thuật đã đáng sợ lắm rồi, nếu như em ấy còn có thể điều khiển cả thời gian... Chuyện này chẳng khác nào nắm quyền lực sinh sát của cả loài người trong tay. Hân Vũ chỉ mới mười mấy hai mươi tuổi, nếu như sau này có biến xảy ra, em ấy quay lưng lại thì đó cũng là lúc loài người nắm chắc diệt vong rồi.”

Vân Tình nghe thế, sắc mặt càng trắng bệch, lắp bắp nói: “Không thể nào. Tuy em không đồng ý cách làm việc của Hân Vũ, nhưng chị ấy không thể nào quay lưng với chúng ta được.”

“Đó là chúng ta biết thôi, những người khác chưa chắc nghĩ như thế. Nghe nói cả Lam Thành đang náo loạn lên. Triều đình ngày ngày đều dâng sớ, yêu cầu Bệ hạ giao Hân Vũ ra để chứng minh em ấy không phải là Kẻ biến thể.”

“Nhưng Hân Vũ... không thể nào.”

Vân Tình càng nói càng không chấp nhận được nữa, giọng nói run rẩy vùi mình vào trong lòng Hạ Dương. Hoàng cung xảy ra việc lớn như thế, theo lý cô là công chúa càng phải tức tốc trở về, nhưng lúc này cô lại không thể để một mình Hạ Dương ở lại được.

Hạ Dương cảm nhận cơ thể Vân Tình run lên, không muốn làm cô hoảng sợ hơn nữa, chỉ nhỏ giọng: “Vân Tình, em có tin anh không?”

Vân Tình ngẩng đầu nhìn anh, dù không hiểu nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì em phải phải nhớ đến lời anh nói hôm nay. Trên đời này ai cũng có thể phản bội em, cả anh cũng thế, nhưng Hân Vũ tuyệt đối không phản bội em. Cho dù bất kỳ điều gì xảy ra, em cũng phải tin tưởng Hân Vũ nghe không?”

Vân Tình không đáp lời, chỉ nhẹ gật đầu.

Hạ Dương thấy cô thế, chỉ thở dài giương mắt nhìn những bông tuyết đang lác đác ngoài cửa sổ. Vân Tình của anh vẫn còn khờ dại, anh làm sao nữa để cô biết quá nhiều về tình hình khốc liệt hiện nay.

Chuyện Hân Vũ là Kể biến thể, sợ rằng trên đời này cũng không mấy người biết. Hân Vũ nói với anh vì cô tuyệt đối tin tưởng anh. Anh cũng tin cô, nhưng đâu phải những người khác cũng sẽ như thế.

Thời gian này anh lang thang khắp vương quốc, nhìn thấu lòng người âm lạnh là thế nào. Không cần biết anh là người tốt hay kẻ xấu, chỉ cần anh là Kể biến thể, mọi người nhìn thấy anh nhẹ thì xa lánh, nặng thì tìm cách bắt trói anh giao cho quan lại, làm sao còn hơi sức quan tâm anh có vô tội hay không? Tương lai của anh nếu không phải che giấu thân phận, ẩn nấp như hiện nay thì cũng sẽ chết mục xương trong Pháo đài Chết.

Vốn từ lúc anh bị tấn công, anh đã cảm thấy sinh mạng mình chẳng còn gì để lưu luyến, thế nhưng đối mặt với cô gái này, anh lại không nỡ nhẫn tâm. Giây phút nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt mình, đột nhiên anh mới hiểu được những lời Hân Vũ từng nói: Nếu anh chết rồi, Vân Tình phải làm sao?

Anh từng muốn giết Hân Vũ, thế nhưng cô em gái này không chỉ cứu sống anh, hơn nữa lại còn giúp đỡ anh thoát khỏi kiếp sống hút máu của quỷ tộc, thậm chí cho anh một lý do để tiếp tục sống. Cho dù cô không là công chúa thì những gì anh nợ cô cũng là quá nhiều. Giờ phút này, biết tin cô có thể gặp nguy hiểm, làm sao anh có thể tiếp tục ở lại đây trốn tránh, hưởng thụ cuộc sống vô âu vô lo?

So tình hình hiện tại mà nói, bấy giờ mũi giáo khắp nơi đều nhắm vào cô. Đừng nói loài người, cả quỷ tộc lẫn tiên tộc đều không muốn một người như thế tồn tại. Ấy thế mà trong thư qua lại cô vẫn không nhắc đến một lời, điều đó chỉ có thể chứng tỏ hai khả năng: một là Hân Vũ không muốn cho anh biết, hai là ngay bản thân cô cũng chưa biết việc này. Suy đi nghĩ lại, lý do thứ hai càng khiến anh lo lắng hơn cả.

Biên giới Nhân quốc và Quỷ tộc chỉ có một mình Vĩnh Hi trấn giữ, Vân Tình không có trong Hoàng cung, mà lúc này Hân Vũ bị buộc ở tình thế không thể trở về. Nói vậy, người hiện đang nắm quyền sinh sát trong tay chỉ có thể là hai người, Hoàng đế và Diệp Y. Chỉ có điều, nếu Hoàng đế vẫn khỏe mạnh như trước đây, có gì ông lại để tình hình rối ren như thế?

Hạ Dương càng phân tích thế cuộc càng cảm thấy rối rắm, lại cúi nhìn cô gái trong lòng. Tình thế hiện tại, anh phải làm sao cho phải đây?

Trong khi cả ba giới đều lâm vào tình thế căng thẳng thì ngược lại ở đảo Rùa, cuộc sống của Kỳ Phong và Hân Vũ vẫn trôi đi một cách nhàn nhã. Sau khi Hân Vũ thành thạo được một số thuật pháp phòng thủ cơ bản, Tần pháp sư lại quay sang giúp Kỳ Phong đánh thức năng lượng tiềm ẩn của mình. Cho dù bấy giờ mọi người đều đã chắc như đinh đóng cột rằng hấn chính là Hỏa Linh rồi, thế nhưng Tần pháp sư trầy trật mãi, rờn rã hơn tháng trời mà vẫn không cách nào khiến hấn bộc phát được khả năng. Những lúc ấy, ông chỉ có thể dùng khăn lau lau trán, cố nén một tiếng thở dài.

Kỳ Phong lại chẳng vì thái độ của Tần pháp sư mà thất vọng. Thực tế hấn rất thích cuộc sống trên đảo Rùa, thậm chí còn nghĩ nếu có thể ở lại đây cùng Hân Vũ cả đời mới thật tốt. Nhưng hấn cũng hiểu rõ, mục đích ban đầu Hân Vũ tiếp cận mình cũng là vì cái gọi là năng lực Hỏa Linh này, có lúc cũng thầm nghĩ, nếu hấn không phải là Hỏa Linh, liệu Hân Vũ có ở bên cạnh mình không?

Thế nhưng, dĩ nhiên cuộc sống chẳng bao giờ có cái gọi là ‘nếu như’, Kỳ Phong lại là người chưa bao giờ coi trọng tình tiết nhỏ. Đối với hấn mà nói, bất kể khi bắt đầu Hân Vũ có mục đích thế nào, thì kết quả hiện tại vẫn là cô yêu hấn. Trải qua hai kiếp sinh tử, cuối cùng bọn họ đã có thể ở bên nhau, như thế hấn cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Hân Vũ chẳng bao giờ thừa nhận chuyện của cô và Kỳ Phong, mặc cho bị Tần pháp sư và mọi người trên chọc đến đỏ mặt tía tai, quay đầu đi là cô lại mang theo chiếc mặt nạ lạnh giá như trước. Bên cạnh thời gian tập pháp thuật, thi thoảng Kỳ Phong cũng giúp cô đến trông chừng đàn thú. Hẳn chẳng mất mấy ngày đã thân thiết được với đám thú nơi đây, ngoại trừ con Nhóc Tì quái gở. Sau lần trước làm hấn trúng độc, cứ hễ gặp riêng hấn là nó sẽ lại bày ra dáng vẻ muốn lao vào chiến đấu. Kỳ Phong trên nó được vài ngày, sau lại chán, quyết định không thêm chú ý đến nó nữa.

Cách vài hôm Hân Vũ sẽ lại nhận được thư từ đất liền. Dù trong thư không có gì đặc biệt quan trọng, nhưng chẳng hiểu sao cô luôn có cảm giác là lạ, như thể có chuyện gì đó tất cả mọi người đều biết, chỉ mỗi mình cô đều mờ mịt. Thế nhưng sống trên đảo, trừ Tần pháp sư ra thì cô cũng không còn mối liên hệ nào khác, cả Hải Kỳ cũng biến mất tăm hơi, thế nên cô càng không tìm ra kẻ hở gì.

Kỳ Phong vẫn thích quấy lấy cô. Có lần hấn vô tình đến lúc cô đang vẽ tranh. Thực tế cũng là buồn chán muốn tìm thứ gì đó để giải sầu thôi, thế mà chẳng hiểu sao Kỳ Phong lại có hứng thú với thứ cô vẽ vô cùng. Thấy hấn có ý nhìn vào tranh, cô lại càng nhanh tay giấu đi, nhất quyết không để hấn trông thấy. Kỳ Phong ngoài mặt vờ như không có chuyện gì, lợi dụng lúc cô đi thì lẻn vào phòng sách tìm cho bằng được bức tranh kia. Lúc cô trở về đã thấy hấn ngồi cười hả hê trên ghế, tay vẫn cầm bức tranh cô chưa vẽ xong.

Hân Vũ giận thật sự. Cho dù cô sinh ra trong hoàng tộc, nhưng cũng đâu phải là thánh nhân đâu mà việc gì cũng phải giỏi? Huống chi cầm kỳ thi họa vốn ít nhiều cũng cần tài hoa. Cô hậm hực giật lại bức vẽ từ tay hấn. Ủ thì cô không có hoa tay đấy, vẽ cũng không thể miễn cưỡng gọi là đẹp, thế nhưng hấn có thể dùng cười trên chọc cô như thế không?

Kỳ Phong thấy cô tức giận bỏ đi mới giật mình biết cô hiểu sai ý. Thật ra hấn chỉ vì cô vẽ hấn mà cảm thấy vui vẻ thôi, ai mà ngờ được cô lại nhỏ mọn đến thế? Nghĩ mãi mà cũng không ra cách nào chiều lòng cô, bất chợt lại nhớ đến chiếc máy ảnh của Khải Kiệt, thế là tối đến hấn lại mò sang phòng cậu ta nài nỉ.

Vốn Ngôn Chi mang theo một chiếc máy ảnh lấy liền cho chuyến đi lần này, thế nhưng khi lạc đến đây thì máy cũng rơi vào tình trạng hết pin và thấm nước, Khải Kiệt dùng mọi biện pháp cũng không sửa được. Lần này nhờ Tần pháp sư giúp sức, cậu ta mới hoàn thiện được tính năng nạp điện ấy, còn chưa kịp thử nghiệm đã bị Kỳ Phong vùi lấy.

Vì để Hân Vũ vui, Kỳ Phong dẫn cô đi hết một vòng quanh đảo, lại chụp nhiều hình cho cô. Lúc đầu Hân Vũ vẫn còn giận, cứng đầu không muốn đi theo hấn, sau nhìn thấy cái máy thì lại nổi máu tò mò, cứ thế bị hấn dụ dỗ lúc nào không biết.

Hai người chơi đùa hết một buổi chiều, lúc trở về thì nhận thấy đảo có một trận động đất nhỏ. Hân Vũ vẫn tỉnh như sáo, song bọn Tâm Du, Khải Kiệt lại lo sốt vó lên, cứ thế ôm đồ bỏ chạy khỏi phòng. Ban đầu cô còn thắc mắc không hiểu tại sao mọi người lo lắng thế, sau đó hiểu ra, mới từ tốn giải thích rằng đảo này cũng không phải đảo, nó vốn là mai của một con rùa khổng lồ nên thi thoảng có vài trận động đất cũng bình thường.

Đây cũng có thể xem là một kỳ công của Tần Pháp sư. Con rùa này lúc nhỏ suýt chết lại được Tần pháp sư cứu sống, để trả ơn, nó tình nguyện lấy mai mình làm chỗ trú ngụ cho ông. Rùa khổng lồ vốn là loài động vật ăn tạp, đối với con người vẫn có sự nguy hiểm nhất định. Đặc tính của chủng loài này là dụ dỗ cho các sinh vật khác đến gần, nghĩ nó là một hòn đảo rồi lên trú ngụ trên đó. Thời gian trôi qua, lúc rùa đói nó sẽ bất ngờ lặn xuống biển, cứ thế mà ăn thịt hết các động vật mắc cạn phía trên.

Tần pháp sư vốn tinh ranh, dĩ nhiên cũng không mấy tin tưởng giống loài nham hiểm này. Thế nên ông cho người cột bốn chân nó vào bốn chiếc phao được ếm bùa nổi, sau đó mới chịu xây cơ ngơi trên đó, thậm chí thoát đã mấy trăm năm rồi. Đám đá ngầm bọn họ đi qua khi đặt chân đến đảo thực tế cũng là tứ chi của rùa cả.

Đám người Tâm Du sau khi nghe kể xong chẳng những không bớt lo mà thậm chí còn toát cả mồ hôi hột. Cứ nghĩ đến viễn cảnh nơi họ đang đứng không phải mặt đất mà là mai của một con rùa khổng lồ thì đã run như cây sậy rồi. Thế mà Hân Vũ chẳng những không hiểu cho nỗi lòng của họ, còn cau mày hỏi như chuyện hiển nhiên: “Thế mọi người nghĩ tại sao đảo này tên gọi là đảo Rùa? Dĩ nhiên vì nó là một con rùa rồi.”

Đôi mắt với vẻ mặt của cô, Tâm Du càng âm thầm lau lệ. Kỳ Phong yêu ai không yêu, lại yêu phải Hân Vũ thì đời này của hắn không bị cô quấy phá cũng chẳng yên thân nổi.

Thỉnh thoảng Khải Kiệt cũng đem vài phát minh ra bàn luận với Tần pháp sư. Để tăng tính thuyết phục, cậu ta thường mời cả bọn ra làm thính giả. Thực tế trừ Ngôn Chi thì những người còn lại đều không hứng thú mấy đối với vấn đề này. Trong khi Kiệt nói, đa phần Tâm Du đều ngủ gật còn Kỳ Phong lặng lẽ ngắm Hân Vũ, sau đó lại bật cười hì hì thành tiếng. Hân Vũ mới đầu còn bị hắn làm ngược ngược, dần dần cũng dạn hơn, có lúc còn bực mình quăng lại một câu trêu chọc: “Liếc nhiều quá mắt sẽ bị lè đấy. Anh không sợ sao?”

Câu nói này khiến Tâm Du đang gà gật giật mình tỉnh cả ngủ, còn Khải Kiệt thì hậm hực chẳng yên. Cậu ta bảo họ tới để nghe chứ có phải đến hện hò đâu chứ?

Hôm ấy, Khải Kiệt lại tìm ra một số luận cứ về vùng đất huyền bí này. Cậu ta cho rằng nơi này rất có thể chính là lục địa Atlantic huyền thoại mà nhà học thuyết Plato đã từng nhắc đến. Có thể trong thực tế, Atlantic không chìm xuống đáy biển mà nó đã bị loại pháp thuật nào đó làm trôi ra phần rìa thế giới, sau đó hình thành nên thế giới hiện nay. Tần pháp sư cũng có vẻ thích thú với suy nghĩ này, nhưng ông chưa kịp bình bàn thì lại nhận được tin có khách viếng thăm.

Nghe nói, đây là một vị pháp sư nổi tiếng khác đến từ núi Tiên Tri. Ánh mắt Tần pháp sư vốn đang dạt dào hứng thú, vừa nghe người thông báo thì lập tức trầm xuống, bảo bọn Phong, Vũ lui ra ngoài. Ông và người này gặp nhau rất lâu trong phòng sách, phải đến tận chiều, Hân Vũ mới nghe cung nhân đến báo vị khách đã đi rồi. Cô còn cảm thấy hơi tiếc, vốn còn mong rằng có thể gặp ông ấy một chút để hỏi thăm tình hình bên ngoài kia.

Lúc Hân Vũ còn đang ngẩn ngơ, suy nghĩ đến ý định trở về đất liền một chuyến thì mái tóc đã bị giật giật từ phía sau. Người đã biến mất cả tháng nay, Hải Kỳ lại đột ngột xuất hiện bên cạnh từ lúc nào.

“Nhóc con xấu xí, đang nghĩ gì thế? Nhớ tôi phải không?”

Hân Vũ nghe vậy thì nhướn mày, sao giọng điệu này càng lúc càng giống người kia thế không biết.

Cô vốn còn định trả lời, nào ngờ Kỳ Phong lại đột nhiên nhảy ra, một tay kéo cô đứng dậy nhét cô vào lòng mình. Vẻ mặt hắn ngược lên nhìn Hải Kỳ đầy đắc ý: “Có nhớ cũng không đến lượt anh.”

Hải Kỳ thấy hắn ôm lấy Hân Vũ thì cũng chỉ cười cười, nhưng khoe mắt lại hơi híp lại, răng nghiến chặt vào nhau: “Tôi nói chuyện với Hân Vũ, cậu có quyền gì mà xen vào?”

Kỳ Phong đương nhiên không chịu thua kém, tay giữ lấy Hân Vũ càng siết chặt: “Sao lại không có quyền. Hân Vũ là bạn gái tôi rồi, đời này kiếp này anh cũng đừng hòng có ý đồ xấu đối với cô ấy nữa. Muốn gì thì kiếp sau xếp hàng đi.”

Sắc mặt Hải Kỳ càng thâm trầm hơn, y quay sang nhìn Hân Vũ lạnh giọng: “Hắn nói thật sao? Em đồng ý với hắn rồi?”

Hân Vũ giằng khỏi tay Kỳ Phong không được, lại cảm thấy xấu hổ với Hải Kỳ, nhất thời không biết nói gì, đành nhìn Phong hạ giọng: “Anh thôi nói nhăng nói cuội đi. Ở đây không đùa được đâu.”

Tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng Hải Kỳ là người thế nào, đương nhiên vẫn nghe rõ mồn một. Thái độ của Hân Vũ bấy giờ cũng không phải ý phản đối. Y bỗng cảm thấy cả giận, bèn bắt lấy tay kia của cô, cao giọng quát: “Em làm trò gì vậy? Chẳng phải anh đã nói rồi sao? Em yêu ai chọn ai là quyền của em, nhưng nhất định không thể là cậu ta.”

“Tại sao không thể là tôi?” –Thấy y nắm tay Hân Vũ, Kỳ Phong cũng lên giọng. Hắn thật sự gai mắt gã tiên nhân này lâu lắm rồi. Ấy vậy mà Hải Kỳ cũng chẳng vừa, một mực lôi kéo Hân Vũ, lại nhìn hắn sáng giọng:

“Cậu câm miệng. Nếu nói đến trước sau, tôi còn ở bên cô ấy lâu hơn cậu, cậu có quyền gì mà xen vào giữa chúng tôi.”

“A, vậy thì anh phải xem lại ăn ở rồi. Xếp hàng sớm cũng không lấy được thì có tư cách gì so với tôi?”

Thái độ của Kỳ Phong cũng chẳng hơn gì, hai bên cứ thế mắt to mắt mở trừng nhau, Hân Vũ càng nhìn càng cảm thấy phiền. Cô bất chợt giương mắt nhìn thẳng, cất giọng: “Thầy, sao thầy lại đến đây?”

Kỳ Phong và Hải Kỳ dù đang háu đá, nhưng dù sao cũng nể trọng Tần Pháp sư ít nhiều. Nghe Hân Vũ gọi ông, cả hai đều vô thức buông lỏng tay, xoay sang nhìn về phía cô vừa gọi. Thế mà chỉ trong nháy mắt nhìn lại, Hân Vũ vốn đứng bên cạnh họ đã biến mất không tung tích.

Hân Vũ bỏ chạy như thế ngược lại khiến thế trận đang giằng co cũng giảm nhiệt phần nào. Kỳ Phong tuy nóng nảy, nhưng hẳn cũng tự lượng sức mình, biết không phải đối thủ của Hải Kỳ. Trong khi Hải Kỳ dù sao cũng đã cả ngàn tuổi, đương nhiên không có tư tưởng hơn thua với trẻ con. Thấy bóng Hân Vũ vừa khuất, y cũng buông thái độ dao kiếm ban nãy xuống, ánh mắt đầy phức tạp nhìn Kỳ Phong: “Tôi nói lần cuối, nếu cậu muốn tốt cho con bé thì tránh xa nó ra một chút. Nếu không đừng trách tôi vô tình.”

“Tại sao phải tránh, Hân Vũ thích tôi, tôi yêu cô ấy. Chỉ có mấy người không được yêu mới ở đây hơn thua muốn làm người thứ ba.”

Ngón tay Hải Kỳ bắt giắc xiết chặt. Y không hiểu tại sao Hân Vũ lại thích một thằng oắt con thế này, mà lão Tần cũng hết sức vun đắp cho bọn họ. Cứ cho rằng Kỳ Phong chính là vị tướng quân năm đó thì đã sao chứ? Đối với những gì hắn làm với A Kiều kiếp trước còn chưa đủ sao? Y một tay nhìn thấy Hân Vũ lớn lên, đời này cũng chưa từng bỏ công bỏ sức với một cô gái nào như thế, nhưng Kỳ Phong, hẳn ta có lý do gì không cần cố gắng cũng chiếm trọng được trái tim con bé kia?

Đột nhiên nghĩ ra gì đó, khóe miệng y lại hơi hé mở. Kỳ Phong nhận thấy nụ cười này thì lạnh cả sống lưng, còn tưởng y muốn giết người diệt khẩu. Nào ngờ Hải Kỳ cũng chỉ phát tay, thâm trầm nói: “Cậu muốn Hân Vũ chết thì cứ tiếp tục. Dù sao cuộc đời tôi cũng còn rất dài. Kiếp này con bé không yêu tôi, tôi có thể chờ đợi, đợi đến kiếp sau nó một lòng một dạ với tôi. Còn cậu có thể chờ sao?”

“Anh nói vậy là có ý gì?” – Phong cảm thấy hơi hoảng loạn. Về mặt Hải Kỳ lại không có vẻ như đang đùa. Đột nhiên hắn lại có suy nghĩ, không phải tên này yêu quá hóa hận, muốn giết Hân Vũ chứ?

Như cũng đọc được ý nghĩ trong lòng hắn, Hải Kỳ chỉ phát tay nói: “Đừng đem bụng ta so bụng người. Tôi thích Hân Vũ là thật, nhưng cũng không muốn ép uống con bé. Người sẽ làm hại nó là cậu. Nếu hai người vẫn còn qua lại với nhau, tương lai nhất định sẽ có một ngày cậu giết chết con bé.”

“Làm gì có chuyện đó?” – Phong vẫn không tin.

“Có nhớ chuyện xảy ra ở Lam Thành không? Có khi nào cậu tự hỏi, tại sao Hân Vũ lại biết chuyện của cậu và Eden không?”

Lần này rốt cuộc Hải Kỳ cũng khiến hắn hơi phân vân. Chuyện xảy ra ở Thủy Thành vẫn là câu hỏi lớn trong lòng hắn. Hắn chắc chắn mình chưa bao giờ để lộ chuyện Eden, cả Khải Kiệt, Tâm Du cũng không có lý nào, thế mà hôm đó Hân Vũ trở về, dường như thấu hiểu mọi thứ trong lòng bàn tay. Hắn biết Hân Vũ cũng có thể coi là một pháp sư, nhưng pháp thuật của cô không tinh thông đến mức độ đọc được tâm tư của người khác. Vậy thì tại sao cô lại biết chuyện Eden?

Thấy sắc mặt hắn hoảng hốt, Hải Kỳ mới khẽ cười, nổi tức giận trong lòng cũng vơi đi ít nhiều. Y xoa xoa cổ tay, lại lấy quạt phe phẩy vài cái, mắt nhìn lơ đãng về phía xa: “Nếu muốn, tôi có thể tiết lộ cho cậu một ít. Nhưng tuyệt đối chuyện này không được cho con bé biết.”

....

Hân Vũ rời khỏi khu vườn nợ thì đi một mạch trở về phòng. Gần đây không biết cô gặp phải chuyện xui rủi gì, hết Kỳ Phong lại đến Hải Kỳ, chưa kể chuyện ở kinh thành vẫn khiến cô đứng ngồi không yên.

Trên bàn sách vẫn đặt yên vị những lá thư cuối cùng bọn Kiến Phi, Minh Viễn thông báo cho cô. Tuy cả hai người đều bảo mọi thứ vẫn bình thường, song lòng cô vẫn bất an, nhận thấy có gì đó không đúng xảy ra. Tựa như không chỉ mấy người anh trai này, mà cả đến Tần pháp sư cũng đang giấu giếm cô.

Ngồi một lúc, cô càng cảm thấy buồn bực. Nếu Hải Kỳ ở lại trên đảo thì những ngày tới xem ra cô phải sống trong cảnh chó mèo không yên, thôi thì cứ thu xếp đồ quay lại kinh thành một chuyến. Dù gì nếu đích thân cô đi thì vẫn yên tâm hơn.

Nghĩ thế, Hân Vũ bắt đầu lấy giấy viết một lá thư cho thầy Tần, lá còn lại, ngập ngừng rất lâu mới quyết định để lại cho Kỳ Phong. Cô biết hẳn không biết chữ của Nhân quốc, thế nên cả bức thư cũng chỉ là mấy mẩu giấy vẽ hình chẳng ra hình, họa chẳng ra họa, đấng đo mĩ cũng đành cho vào bao.

Rốt cuộc, lúc đã thu xếp xong mọi thứ, cô lại bắt đắ dĩ tiếp một vị khách. Tần pháp sư đứng bên ngoài phòng cô, ánh mắt ông vẫn hiền từ như trước, chỉ là lúc này lại mang theo vài phần khó xử.

“Thầy, trẻ vậy còn tìm con có việc ạ?”

Hân Vũ vừa rót trà mời ông vừa dò hỏi. Tần pháp sư rất hiếm khi đến phòng cô, lần cuối cùng cũng là năm đó cô xảy ra chuyện.

“Ừm, con bảo Kỳ Phong thu xếp đi. Sớm mai hai đứa lập tức đến núi Thánh Hỏa.” –Thầy Tần hớp một ít trà, đôi mắt lặng lẽ nhìn mẩu lá trà nổi trên mặt nước –“Ta vừa đạt được thỏa thuận với Thiệu pháp sư bên ấy. Ông ấy nói nếu như Kỳ Phong thật sự là Hỏa Linh, vậy ông ấy sẽ giúp cậu ta đánh thức năng lượng tiềm ẩn. Nhưng người này tính khí thất thường, rất dễ thay đổi. Hai đứa vẫn nên khởi hành sớm để tránh có rắc rối phát sinh.”

Hân Vũ vốn đang ôm ý định trở về Lam Thành, nghe thầy mình nói thế cũng không khỏi há hốc. Cô nghĩ tới nghĩ lui một lúc mới lên tiếng: “Thầy, lần trước thầy nói thầy và ông ấy có hiểu lầm mà. Nếu khó xử thì bảo Kỳ Phong đến núi Tiên Tri cũng được. Con không tin là trên ấy có nhiều pháp sư tài giỏi đến thế mà không ai có thể đánh thức anh ấy được.”

Tần pháp sư vỗ vỗ đầu cô: “Khờ quá, con nghĩ Ngũ Linh dễ đánh thức thế sao? Núi Tiên Tri tuy là nơi trú ngụ của hầu hết pháp sư trên thế giới, nhưng bọn họ tự ình là thanh cao, chẳng mấy quan tâm phát triển pháp thuật của mình, dần dần cũng không còn như xưa nữa. Thiệu pháp sư lại khác. Ông ấy và ta cùng một thầy dạy, trước đây thầy ta vẫn nói ông ấy là pháp sư có Hỏa tính cao nhất hiện tại. Chỉ là ông ấy không thích xen vào thế sự, mấy mươi năm nay đều không ra ngoài thôi. Nếu có ông ấy giúp, Kỳ Phong của con chẳng phải sẽ nhanh chóng thành Hỏa Linh hơn hay sao?”

Hân Vũ nghe đến từ “Kỳ Phong của con” lại bất giác cúi thấp đầu xuống. Tần pháp sư biết cô xấu hổ, hắng giọng nói tiếp: “Hơn nữa, đây không phải là lý do duy nhất ta bảo con đi. Còn nhớ chuyện huyết thạch chứ? Máu bạch kỳ mã không thể giúp con cầm cự mãi được, nguyên liệu bào chế huyết thạch trên đảo cũng không còn nữa. Lần này con phải đi một chuyến thôi, tận tay xin ông ấy một ít cỏ hỏa hoàng trên núi Thánh Hỏa. Có hai thứ này, ta mới có thể giúp con bào chế Huyết Thạch tiếp được.”

“Để sau được không? Con dự tính ngày mai quay về kinh thành một chuyến.” –Hân Vũ ngập ngừng đáp.

“Để sau cũng được, nhưng máu bạch kỳ mã cũng chẳng còn nhiều. Thời gian qua vì chuyện của con mà ta cũng xin nó không ít máu. Con thương ‘Đáng Yêu’ đến vậy, nỡ lòng để nó vì con mà làm bình máu di động sao?”

Hân Vũ cau mày, thăm cân nhắc nặng nhẹ. Tuy chuyến đi này đến hơi bất ngờ, thế nhưng xưa nay Tần pháp sư làm việc đều có nguyên do, cô cũng không có thói quen hỏi nhiều, chuyện này cứ thế xem như quyết định xong. Việc trở về kinh thành cứ phải dời lại đã.

Vừa tiễn Tần pháp sư ra ngoài, Hân Vũ cũng hơi giật mình khi nhận ra Kỳ Phong đang đứng trước cửa. Hẳn dù hơi càn quấy nhưng cũng là kẻ biết lễ nghĩa, trước giờ chưa từng có ý vào phòng cô, thế nên sự xuất hiện của hẳn lúc này cũng khiến cô kinh ngạc ít nhiều.

Thật ra sau khi Hải Kỳ bỏ đi, Phong đã đi một mạch đến đây rồi, thế nhưng hẳn ngập ngừng mãi vẫn không dám gõ cửa. Tiềm thức hẳn có một nỗi sợ hãi, tâm lý hẳn xúc động thế này cả hẳn cũng sợ mình sẽ làm Hân Vũ e ngại.

Sau đó hẳn lại tận mắt nhìn thấy Tần pháp sư từ phòng Hân Vũ đi ra. Tuy biết quan hệ giữa thầy trò cô không có gì mờ ám, nhưng việc cô để người đàn ông khác vào phòng vẫn khiến hẳn giận dữ. Cùng với cơn khó chịu trong lòng từ nãy giờ, không đợi bóng Tần pháp sư khuất hẳn thì hẳn đã đẩy cô vào tường, chẳng nói chẳng rằng cúi mặt xuống hôn ngẫu nghiêng vào môi cô.

Hân Vũ chẳng phải lần đầu bị hẳn ‘tập kích bất ngờ’ thế này, thế nhưng nhất thời vẫn không kịp phản ứng, theo phản xạ cứ thế đẩy hẳn ra. Cô che môi, nhắm mắt cau kính: “Anh nổi điên gì vậy?”

Phong nhìn về mặt cô, vừa định mở miệng chất vấn lại nhớ đến lời Hải Kỳ, sau cùng lời gì cũng nuốt vào bụng.

Trước đây nếu có ai đó nói với hắn về sách tiên tri, trời định gì đó hắn chắc chắn sẽ cười gà gật cho là trò đùa. Thế nhưng từ lúc đặt chân đến thế giới này, tận mắt chứng kiến bao sự việc kỳ lạ, lại mơ hồ cảm nhận được kiếp trước của mình, hắn đã thừa nhận không gì là không thể. Cho nên khi nghe Hải Kỳ nhắc đến cảnh tượng trong sách Khải Huyền, có thể hiểu hắn càng kinh sợ đến mức nào.

Mà một kẻ ngoại đạo như hắn còn có thái độ đó, nói chi đến Hân Vũ, cô trăm phương ngàn kế chạy đến Thủy Thành, chẳng phải cũng chỉ vì muốn biết những lời trong sách hay sao?

Vốn hắn còn nghĩ, ngày hôm đó cô trở nên khác lạ như vậy chỉ vì biết mối quan hệ của hắn và Eden, không ngờ lại để chính mắt cô nhìn thấy một cảnh tượng đau lòng như vậy.

Không phải hắn không tin định mệnh, nhưng hắn tự tin vào bản thân mình, tin rằng chẳng bao giờ mình sẽ vì vinh hoa phú quý mà phản bội cô, chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi hắn đã cảm thấy trái tim dường như bị xé nát. Nếu giết cô cũng là giết chết hắn, tội gì hắn phải làm thế?

Ấy nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong lòng hắn mà thôi, lời hắn nói và lời sách Khải Huyền dẫn ra, người khác sẽ nghe theo phía nào hắn còn rõ hơn ai hết, khó trách Hải Kỳ từ ngày đó đến nay đều không vừa mắt với hắn. Vậy mà cô gái trước mặt này vẫn bình thản như thế, thậm chí những ngày gần đây còn mơ hồ để hắn bước vào cuộc sống của mình. Chỉ điều này thôi cũng đủ để hắn hiểu, cô thậm chí còn coi trọng hắn hơn sinh mệnh của chính mình.

Trong cuộc tình này, Kỳ Phong luôn cho rằng mình mới là người bỏ ra nhiều nhất. Hắn vì cô mà cả việc trở về thế giới hiện đại cũng chẳng mấy để tâm, vì cô mà bỏ qua mọi thứ, mong ước duy nhất chỉ là có thể cùng cô sống trọn vẹn một đời. Thậm chí đối với sự lạnh nhạt của cô cũng chỉ cười hì hì mà bỏ qua, nhưng ai có thể biết được, thì ra để chấp nhận đến với hắn, cô đã phải bỏ qua điều gì? Chỉ nghĩ thế thôi cũng đủ để hắn muốn nhào đến ôm cô vào lòng, càng muốn cô đừng tin vào những lời đó, cô luôn là người hắn yêu nhất, trọn đời này hắn cũng không muốn làm tổn thương cô.

Thế nhưng những lời trong sách kia vẫn khiến hắn rung động. Cho dù chỉ là một phần trăm khả năng, hắn cũng không thể để cô xảy ra chuyện.

Còn nhớ, hắn đã đứng rất lâu trong vườn hoa, cân nhắc đắn đo đầu vào đáy mới thận trọng hỏi Hải Kỳ, liệu có cách nào cứu cô không.

Sắc mặt Hải Kỳ khi đó cũng chẳng mấy tốt, chỉ hạ tầm mắt xuống mấy nhánh hoa đang úa tàn vì đông giá, sau cùng mới lắc đầu nói: “Số mệnh đã định, vậy tức là, dù muốn dù không cũng phải có một cái chết xảy ra.”

Những lời đó, đến giờ phút này hắn vẫn còn nhớ rất rõ, cũng hiểu được ngụ ý của Hải Kỳ.

Nếu giữa hai người chỉ có một người được sống, nếu cố gắng bao nhiêu cũng không thể được cùng nhau đi đến cuối đoạn đường, thì hắn càng hy vọng mỗi giây mỗi khắc còn có thể này đều được ở bên cạnh cô. Hắn đến thế giới này vì cô chứ chẳng phải ai khác. Nếu bảo không phải hắn được ở bên cô đến tận giây phút cuối cùng, hỏi hắn làm sao cam tâm?

Hân Vũ thấy hắn cứ im lặng nhìn mình hồi lâu, rốt cuộc cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô nghiêng mặt, tỉ mỉ quan sát vẻ ngoài của hắn: “Anh không sao chứ?”

Kỳ Phong lắc đầu, bước đến ôm chậm lấy cô: “Không. Chỉ là tự nhiên rất nhớ em.”

Đầu óc Hân Vũ ong ong mấy tiếng. Nếu cô nhớ không lầm, chỉ hơn một giờ trước hắn còn đứng cùng cô trong vườn, sao chưa gì đã xộc vào đây bảo rất nhớ rồi?

Cô khẽ cử động, Kỳ Phong lại cứng đầu không buông tay. Hắn giữ chặt cô một lúc, lại thấy cô có vẻ sắp phát cáu thì mới tỉ mỉ cảm mình xuống tựa vào vai cô, phụng phịu lên tiếng: “Đừng nhúc nhích, để anh ôm em một lát đi.”

Hân Vũ thật sự là người chịu mềm không chịu cứng, nghe đến đây thì cũng dịu hẳn. Lòng cô thầm nghĩ, chỉ một cái ôm thôi mà, cũng chẳng phải lần đầu thì có gì phải tiếc với hắn chứ.

Chỉ là sự thật luôn chứng minh, lời của đàn ông mà thật thì heo nái cũng biết leo cây.

Hơi thở của hắn dần lan tỏa quanh mũi khiến cô ngứa ngáy. Cô nghiêng đầu, hơi tránh đi thì hắn lại rất nhanh nhẹn hôn ngay vào gáy cô. Cho dù là Hân Vũ hay Eden, vị trí nhạy cảm cũng chẳng hề khác nhau. Nụ hôn vừa lan xuống thì cả người cô đã tê dại đi, trong nhất thời nào cũng không kịp suy nghĩ có nên đẩy hắn ra không nữa.

Thấy Hân Vũ im ắng, Kỳ Phong càng được nước lấn tới, lập tức lật người cô lại, cứ thế mà trực tiếp đẩy lưng cô dán vào vách tường, hơi thở dồn dập đầy hương vị nam tính kia chẳng mấy chốc không để cô có đường thoái lui, cánh môi nóng bỏng trực tiếp áp vào môi cô.

Dù đã mấy lần bị hắn hôn, song phản ứng của Hân Vũ đối với việc này cũng rất kém. Kỳ Phong bấy giờ lại không tốc chiến tốc thắng như mọi khi nữa mà cứ chậm rãi nếm môi cô cứ như đang gặm nhấm sơn hào hải vị, cánh tay mang theo hơi ấm lại không ngừng lượn lờ trên từng tấc da thịt, khiến cơ thể cô không kịp được mà run rẩy.

Lúc này này tiết trời đang vào mùa tuyết rơi, cơ thể Hân Vũ vốn trắng bệch vì không khí nóng bỏng trong phòng mà dần trở nên hồng hào. Nụ hôn nhẹ nhàng như tuyết đọng trên hoa, từng chút từng chút một dạt cô vào mê hồn trận. Tay chân Hân Vũ xuội lơ, lúc này cũng không cách nào nghĩ đến chuyện gì khác nổi. Nói cho cùng thì cô cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, người trước mặt lại là người cô yêu nhất, làm sao còn đủ định lực để chống cự?

Nhận thấy ánh mắt cô đờ đẫn, dần mất đi tiêu cự, Kỳ Phong lại khẽ cười chậm rãi lui về phía sau.

Hân Vũ bị hắn dẫn dắt, dần đã không còn kiểm soát được mình nữa. Lúc môi hắn rời khỏi, cô theo phản ứng cơ thể mà tự động vươn người, áp sát vào môi hắn. Hắn nhìn thấy thế càng bật cười, xóc cơ thể Hân Vũ lên, vắt hai chân cô quàng quanh hông mình. Nụ hôn lướt dần xuống cổ, một vùng trắng nõn dập diu lộ ra nơi vành áo cũng dần đỏ ửng. Cô gái phía trên nhất thời bị mất đà, không còn cách nào khác đành ôm chặt lấy cổ hắn, cứ thế một lần nữa bị nhấn chìm trong nụ hôn triền miên không dứt.

Bên ngoài cửa sổ, những hạt tuyết đầu tiên trong năm cũng đã lan đến đảo Rùa. Bông tuyết mềm mại nhỏ xinh tạt vào kính thủy tinh càng tô điểm cho quang cảnh nồng nhiệt trong phòng. Chỉ tiếc là khi đó, cả Hân Vũ lẫn Kỳ Phong đều không ngờ trước được rằng chuyến đi ngày hôm sau lại thay đổi số phận của hai người. Trong vòng quay tàn khốc của định mệnh, mặc cho ai đi ai đến, cuối cùng tất cả mọi người đều phải quay trở lại vị trí ban đầu.

29. Chương 29: Lãnh Thổ Của Người Lùn

Trong vùng không gian rộng lớn mà ánh sáng mặt trời không thể rọi đến là một bầu trời được hóa phép như thật, thậm chí neho mắt lại có thể mơ hồ nhìn rõ cả từng áng mây ngũ sắc đằng xa.

Như dự liệu, sáng hôm sau mặt trời vừa ngái ngủ trườn lên mặt biển thì cũng là lúc Hân Vũ và Kỳ Phong lên đường. Phong đã được thông báo từ sớm, nghĩ chuyến đi này cũng không mất quá nhiều thời gian nên hắn chỉ chào đại khái bọn Tâm Du vài tiếng, trước khi đi vẫn không quên trừng mắt liếc con chim lửa đang vỗ cánh phành phạch trước hồ.

Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy tức giận. Khó khăn lắm đêm qua Hân Vũ mới nhiệt tình như thế, nào ngờ giữa đường thì con chim này bay đến, thành thạo dùng mỏ đẩy cửa kính lượn vào phòng. Tiếng động vang lên quá lớn, nhiệt khí từ nó chẳng mấy chốc đã lan ra cả phòng khiến Hân Vũ dần dần thoát khỏi mê man, vội vã đẩy hắn ra.

Dù hắn biết con chim này là bảo bối Tàn pháp sư tặng cho cô, nó xuất hiện đồng nghĩa với tin mật báo quan trọng từ kinh thành, thế nhưng nhìn vẻ mặt hung ác kia thì hắn cũng không cách nào kiềm nổi cơn tức giận, thậm chí có ý nghĩ đốt trụi lông nó mới khiến mình dễ chịu.

Quãng đường đi lần này nghe nói khá xa và hiểm trở, Tàn pháp sư phái theo “Nhóc Tì” để chở hắn, phòng trường hợp con ‘Bé Cưng’ của Hân Vũ đuối sức vì chở đến hai người. Kỳ Phong và ‘Nhóc Tì’ vốn cũng chẳng ưa gì nhau, hăm he gờ nhau một lúc, phải đến khi Tàn pháp sư ra lệnh thì nó mới chịu cúi xuống vâng lời hắn. Phong thấy thế rất tự mãn, nào ngờ hắn vừa leo lên lưng con vật thì Nhóc Tì đã quạt cánh,

ưỡn lưng đẩy hán rơi từ độ cao ba mét xuống. Phong xanh cả mặt, vẫn may Hân Vũ đứng gần đó lạnh tay lệ mắt phóng bùa chú Lơ Lửng vào hán, khiến hán nhẹ như một sợi lông, lượn qua lượn lại hồi lâu mới đáp đất được. Hân Vũ vừa lo vừa buồn cười, Phong lại trừng mắt với với Nhóc Tì mãi một lúc, đến khi Tần pháp sư hồi thức thì cả hai mới chịu buông vũ khí xuống nghe lời, nhờ vậy chuyển đi mới có thể khởi hành được thuận lợi.

Xế trưa, Hải Kỳ ra bãi biển nhặt được một ít hải dược về, chưa kịp tìm Hân Vũ đã nghe tin cô đi cùng Kỳ Phong đến núi Thánh Hỏa. Y tức giận đến gân xanh nổi đầy mặt, vội vã tìm Tần pháp sư hỏi cho ra lẽ. Tần pháp sư lúc này đang phẩy tay tưới nước ẩm ấy chậu hoa mùa đông. Tiết trời này vốn không thuận lợi để thực vật phát triển, nhưng ông là Pháp sư dụng thủy, nhờ pháp thuật của ông, trên đảo vẫn có rất nhiều loài hoa tuyết nở vào mùa này, trông còn thu hút hơn nhiều lần những loại hoa đủ màu sắc trên đất liền.

Thấy Hải Kỳ đến, Tần pháp sư không đợi y lên tiếng mà đã ngắt ngang: “Hôm qua lão Hàn đến đây.”

Hải Kỳ đang cơn nóng giận, còn tưởng sẽ được âm ỹ một trận cho bõ cơn tức, nào ngờ Tần pháp sư chưa gì đã quăng một câu mất hứng như thế, khiến y âm ừ mãi mới cất thành lời: “Sao lão lại đột nhiên đến đây? Không phải vì chuyện của Hân Vũ chứ?”

Hải Kỳ tuy tính tình quái gở, lại không thích giao thiệp với pháp sư nhiều, thế nhưng dù gì y cũng đã sống ngàn năm, tự nhiên sẽ biết không ít người trong giới. Huống chi Hàn pháp sư vừa được đề cập đến lại là nhân vật đứng đầu núi Tiên Tri. Bao năm nay ông ta cùng các pháp sư khác đều sống ẩn dật, trừ chuyện dạy dỗ học trò thì chưa từng xuống núi. Thậm chí nếu có chuyện cần hỏi ý thì Hoàng đế các triều còn phải lặn lội đến tìm. Trước giờ đảo Rùa và núi Tiên Tri không bằng mặt nhau lắm, nhất là sau sự việc mười mấy năm trước Hân Vũ trên đường lên núi lại bị Tần pháp sư cướp về, trở thành học trò của ông thì hai bên càng như nước với lửa. Bấy giờ đột nhiên lão Hàn kia đến đây, lại đúng lúc tin đồn về Hân Vũ đã bay khắp các nước, hán cũng không phải chuyện tốt gì.

Tần pháp sư khê gật đầu: “Ông ta muốn ta giao con bé ra.”

Cơn giận trong lòng Hải Kỳ chưa kịp nguôi, giờ nghe thế đột nhiên lại bùng phát. Y siết chặt tay lại, đánh giọng nói: “Biết ngay là bọn họ chẳng có ý tốt gì mà. Từ hồi Hân Vũ đi theo ông họ đã coi con bé như cái gai trong mắt rồi. Thế nhưng tôi thật sự không hiểu nổi, nói thế nào nó cũng chỉ là một con bé mười mấy tuổi thôi, giờ cả đến bọn Pháp sư tự ỉnh là hơn người đó cũng muốn đỏi cùng giết tuyệt là thế nào?”

Đối với vấn đề này, Tần pháp sư cũng không vội trả lời. Ông chậm rãi bước đến chiếc xích đu đong đầy tuyết trong vườn, phẩy tay cho tuyết rơi ra hết rồi mới tảo nhả ngồi xuống. Ánh mắt ông hấp háy, mơ hồ có thể thấy cả ánh sáng màu bạc tỏa ra: “Cậu đã xa lánh thế sự quá lâu rồi. Thế cậu nghĩ vì lý do gì, tại sao bao năm nay số lượng quý tộc biết pháp thuật chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay như thế? Quý tộc trước giờ không cần đến pháp thuật vẫn có thể chống đối ngang ngửa với loài người và tiên tộc, nếu như một pháp sư nào đấy trở thành kẻ biến thể thì còn nguy hại đến mức nào?”

“Ý ông là bao năm nay bọn pháp sư trên núi Tiên Tri vẫn âm thầm ra tay?” –Hải Kỳ ngơ ngác, dần hiểu chút ít tình hình.

“Vị thế của pháp sư không phải tự nhiên mà có. Nếu như có một ngày thế giới có thể thống nhất, cậu nghĩ còn có chỗ cho bọn họ dụng võ sao? Núi Tiên Tri ngoài mặt ra vẻ không quan tâm đến sự đời, song thực tế họ vẫn đứng phía sau, âm thầm ra tay khiến thế cuộc ba nước vẫn trụ vững đến lúc này. Họ không thể để quý tộc thất trận, nhưng cũng không thể bàng quang để quý tộc phát triển vững mạnh.”

“Bởi thế cho nên, sự xuất hiện của những người như Hân Vũ hay Nam Tinh lại là điều khó chấp nhận. Nam Tinh đã chết, điều này không cần bàn tới nữa, nhưng thân phận của Hân Vũ quá quan trọng. Nếu như bọn họ để sống con bé, nó là Kẻ biến thể, Hoàng đế loài người lại không có con trai, sau này để nó lên ngôi thống trị Nhân quốc thì khả năng thống nhất của hai nước ngày càng cao. Thế nên lúc này, điều họ có thể làm là trăm phương ngàn kế tóm được Hân Vũ trở về. Cứ cho là nó không phải Kẻ biến thể đi, nhưng một pháp sư có khả năng ‘Ngưng đọng thời gian’ thì thế giới này có mấy người? Đó là chưa kể bên cạnh nó lại có một người có khả năng là Hỏa Linh trong truyền thuyết. Một khi hai đứa trẻ này ở bên cạnh nhau, thế chân vạc mà núi Tiên Tri khổ công xây dựng bao năm qua càng trở nên lung lay hơn bao giờ hết.”

Hải Kỳ thoáng trầm ngâm, không phải y chưa từng nghĩ đến tính nghiêm trọng của vấn đề, chỉ là không

ngờ phía sau bọn người trên núi Tiên Tri lại có mưu đồ như thế. Y nhíu mày: “Vậy nên ông mới bảo Hân Vũ và Kỳ Phong đến núi Thánh Hỏa? Từ đây đến đó rất xa, lộ trình lại hoàn toàn tách khỏi Nhân quốc và lãnh thổ của quý tộc, thực tế là để tránh tầm mắt của bọn người trên núi Tiên Tri?”

Tần pháp sư khẽ nhếch môi: “Ừm. Mà nói vậy cũng không hẳn, chỉ là một công đôi chuyện. Kỳ Phong thật sự cần phải đến đó mới có thể xác định hỏa tính trong người cậu ta, mà nguyên liệu bào chế huyết thạch cũng chỉ lão Thiệu mới có. Tuy chặng đường đi rất gian nan, nhưng ta tin vào năng lực của hai đứa trẻ này, chút khó khăn này sẽ không làm khó được chúng nó. Còn hơn là để chúng ở lại đây hoặc lang thang đây đó càng dễ tạo điều kiện cho người ngoài lợi dụng hơn.”

“Nhưng tôi tin rằng mấy ngày nay hòn đảo cũng bị quan sát rồi. Ông chắc là chúng sẽ vượt qua được tầm mắt của bọn người kia chứ?”

“Thế nên mới phải nhờ cậu giúp đỡ.” –Tần pháp sư khẽ vuốt sợi dây thừng dính tuyết trên xích đu, cười đáp –“Tôi dự tính để cậu giả làm Hân Vũ, rời khỏi đảo này theo hướng ngược lại. Tạm thời không thể về Lam Thành. Phía biên giới rừng Địa Đàng và quý tộc có một hồ nước gọi là hồ Thủy Kính, hiện nay Hạ Dương và Vân Tình đang ở đây. Tôi không biết cậu nhóc này có ý đồ gì, nhưng mối quan hệ của Hân Vũ và cậu ta rất tốt. Cậu cứ di chuyển theo hướng này, sẽ không ai nghi ngờ lý do Hân Vũ đến đó cả.”

Hải Kỳ vuốt mũi. Lẽ ra y phải nghĩ đến chuyện của lão già này thì chẳng có gì tốt lành mới đúng. Thế mà bản thân lại quên mất, tự mình chạy đến để mắc câu. Nhưng chuyện này lại liên quan đến an nguy của Hân Vũ, bảo y từ chối y cũng không nữa.

Như biết suy nghĩ trong lòng y, Tần pháp sư lại vỗ vỗ vai y, khẽ cười: “Nếu chỉ một mình Hân Vũ rời khỏi đây thì không đáng tin lắm. Dù sao thì mối quan hệ của con bé và Kỳ Phong cũng lan truyền khắp nơi rồi. Tôi tìm thêm một người cho cậu, hai người giả làm Kỳ Phong và Hân Vũ, cứ thế mà làm. Tôi tin là cậu sẽ thu xếp ổn thôi.”

Hải Kỳ càng nghe càng có cảm giác như vừa bị gài bẫy, y nhăn mặt, phỉ phỉ chỗ vai vừa bị Tần pháp sư vỗ: “Lão Tần, đừng để tôi biết ông chơi tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho ông đâu. Rốt cuộc ông muốn quảng củ khoai nóng nào cho tôi thế hả?”

Tần pháp sư phẩy tay: “Áy, cậu nói thế thì oan cho tôi quá. Người này cậu cũng biết. Thời gian vừa rồi cô ấy ở lại đảo có vẻ buồn chán, vừa hay, cứ để cậu dẫn cô ấy tham quan một vòng quanh thế giới này. Cậu sẽ thích cô ấy à xem.”

Dứt lời, cả bóng người cũng chưa kịp nhìn thấy mà đã biến mất. Khóe môi Hải Kỳ giật giật. Không phải để y đoán trúng rồi chứ? Lão già này thật sự ăn ốc rồi bắt y đổ vỏ giúp hay sao?

...

Theo hướng dẫn của Tần pháp sư, Kỳ Phong cười ‘Nhóc Tì’, Hân Vũ ngồi trên người Bé Cưng chẳng mấy chốc đã bay khỏi đảo Rùa trở về đất liền. Chỉ là hướng đi lần này hoàn toàn khác những lần trước đây, thay vì đi sâu vào lục địa thì họ lại bay dọc theo bờ biển, dần xuôi về phía nam.

Hiện nay tuy nói quý tộc kiểm soát toàn bộ lục địa phía nam, thế nhưng đó cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Thực tế tộc dân quý tộc và kẻ biến thể đều sống rải rác gần khu vực biên giới Hỏa Thành, nơi gần với con người sinh sống. Nếu đi xuôi theo bờ biển, thuận lợi vượt qua ranh giới mà quý tộc kiểm soát đến tận cực nam của lục địa sẽ có một vùng đất hoang ít được biết đến. Quý tộc trên danh nghĩa quản lý vùng đất này, thế nhưng thức ăn chủ yếu của họ vẫn là động vật máu nóng và con người, vùng đất phía nam này lại cằn cỗi, hơn cả ngàn dặm không sinh vật nào sống sót được, thế nên nơi đây hầu như bị bỏ hoang.

Mà ít ai biết rằng, vùng đất này thực tế cũng là nơi ẩn náu của một vị pháp sư nổi danh không kém gì Tần pháp sư, chỉ là bao nhiêu năm nay người này đều trú ngụ trên núi lửa, không hề xuất đầu lộ diện, thế nên thế hệ sau cũng hiếm người biết đến y. Hân Vũ bao năm nay hầu như chỉ quanh quẩn trên đảo Rùa và hoàng cung, dĩ nhiên càng chưa nghe nói đến. Nếu lần này không phải vì đánh thức năng lực của Kỳ Phong và tìm nguyên liệu bào chế huyết thạch thì cô cũng không có dịp đến vùng đất này.

Núi Thánh Hỏa nằm tận cực nam của lục địa, thực tế cũng chưa từng có ai đến đó trở về để xác định xem đoạn đường mất bao nhiêu ngày. Hân Vũ và Kỳ Phong cứ thế bay ba ngày, rốt cuộc cả những dấu tích cuối

cùng của làng chài ven biển cũng không còn nữa.

Đêm xuống, hai người không có chỗ nghỉ tạm bèn rải thảm trong một khe núi. Bấy giờ tuyết rơi càng lúc càng nặng hạt, chân trời cuối đất trừ màn đêm thăm thẳm thì cũng chỉ còn một màu trắng xóa phủ khắp núi đồi. Hân Vũ ngồi im lặng nhìn ra trời tuyết, trong khi Kỳ Phong bắt đầu vun củi lại, tự tạo ra một đóm lửa rồi ép cô đến hơi tay cho ấm.

Mấy ngày này Kỳ Phong chăm sóc cô cực kỳ chu đáo. Hân biết cô từ nhỏ đến lớn đều sống trong cảnh được người hầu kẻ hạ, cho dù là lúc lang thang cùng bọn hân đến Thủy Thành cũng có cả đội quân hộ tống đi theo thế, giờ phải một thân một mình thì không tránh được khó chịu. Đối với thái độ này của hân cô cũng không có phản ứng gì nhiều, phần lớn là cười trừ, lẳng lặng nhìn hân xúc thức ăn ra chén.

Họ mang theo không nhiều lương khô cho lắm. Số cá mua ở làng chài cũng chẳng mấy chốc là dùng hết. Phong thấy thế hơi nhăn mặt. Vốn hân không nghĩ đoạn đường lần này xa đến thế, mà dọc đường cũng không có chợ búa gì. Cứ dờ dẫm như thế một lúc thì Hân Vũ hiểu ý, chợt đẩy vai hân: “Anh ăn đi. Không cần chờ cho tôi.”

“Sao thế được, dù gì em cũng ăn một ít chứ.” –Hân phản đối ngay tức khắc –“Đừng ý mình là...”

Mấy tiếng cuối đột nhiên không thốt ra lời được. Hân Vũ nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua hàng mi hân, nhẹ giọng: “Ý mình là gì?”

Hân biết mình lỡ lời, tập tức im thin thít.

Hân Vũ cuối cùng cũng không tra khảo tiếp nữa. Thực tế cô không nghĩ sẽ giấu hân quá lâu. Dù gì hai người đã đi đến bước này, sớm hay muộn gì cũng nên để hân biết. Thế nhưng lần lửa mãi mà không biết mở miệng thế nào, nếu tự hân đã phát hiện thì càng đỡ cho cô một chuyện phải phiền não. Cô mỉm cười, chỉ tay vào mấy lọ chất lỏng màu xanh giắt bên túi đeo hông: “Đây là thức ăn dạng lỏng thầy cho tôi, có nó thì không cần ăn cũng no.”

Phong đương nhiên biết thứ đó là gì, chỉ gật gật ra vẻ đồng ý, đưa một mẩu lương khô lên cắn.

Tuyết rơi mấy ngày, lương khô trong túi hầu như đóng băng, cứng đến mức không nhai nổi. Hân cố ý thấm ít nước bọt cho thổi lương khô mềm ra, ánh mắt bất giác lại liếc sang nhìn Hân Vũ, thấy cô vẫn đang cầm cúi xem bản đồ thì không nhận được mà lên tiếng:

“Hân Vũ này.”

Cô gái trước mặt hơi ngẩng đầu. Cô ngồi khá xa đóm lửa, tuy nhiên trong mắt lúc này gần như có thể nhìn thấy được tia lửa xanh đỏ đang cháy, hàng mi khê cong. Kỳ Phong cười cười, nửa đùa nửa thật: “Sắp sinh nhật anh rồi đấy. Đến lúc đó em nhớ tặng quà cho anh nhé.”

Khóe môi Hân Vũ hơi nâng lên. Nào có ai lại đi đòi quà trắng trợn thế này? Song cô vẫn gật đầu, thản nhiên hỏi lại: “Sinh nhật anh là ngày mấy?”

“Đông chí, sắp đến rồi đấy.” –Không ngờ cô sẽ hỏi thật, giọng Kỳ Phong lại phản kích hơn.

Mắt Hân Vũ bất giác nheo lại: “Trùng hợp vậy? Sinh nhật tôi cũng là đông chí.”

Phong nghe thế, vừa bất ngờ vừa vui sướng. Hân quẳng cả thanh lương khô trong tay, nhảy sang ôm cô cười hi hi: “Em biết không, ở thế giới của anh có một câu nói, nếu hai người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, thì tỉ lệ kết hôn của họ là 300 phần trăm đấy. Em chắc chắn là người tình trời định của anh rồi.” –Đang nói, hân đột nhiên suy tư –“Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”

Giọng hân khê trầm xuống: “Anh hăm một. Nhưng không sao, cùng ngày cùng tháng thì đã có 200 phần trăm rồi. Thế này đi, hôm ấy chúng ta trở về đảo Rùa làm sinh nhật chung nhé. Em muốn gì, anh tặng em.”

Hân Vũ nhếch mép: “Nếu nói ra thì không có thành ý rồi. Anh tự suy nghĩ đi.”

Hắn nghiêng đầu, đột nhiên hôn nhanh vào má cô: “Thứ gì em lại không có? Thôi suy đi nghĩ lại, anh tặng bản thân anh cho em nhé.”

Sắc mặt Hân Vũ dần đỏ lên: “Nhặng cuội.”

“A, thế cũng không hợp lý nhỉ. Anh tặng thứ khác cho em. Nhưng em cũng phải tặng quà cho anh. Hay là em tặng bản thân em cho anh đi.”

“...” –Hân Vũ càng không có lời nào để nói.

Đêm đến tuyết rơi càng lúc càng dày. Phong sợ Hân Vũ bị lạnh, bèn nhất quyết dùng bản thân mình sưởi ấm cho cô. Hai người cứ ôm nhau ngủ đến tận đêm, đột nhiên hắt lại giạt mình tỉnh dậy.

Trong động vẫn bấy giờ vô cùng yên ắng, thậm chí có thể nghe cả tiếng thở đều đặn của hai con Nhóc Tì và Bé Cưng lẫn âm thanh lách tách đám lửa phát ra. Kỳ Phong ôm đầu, ánh mắt liếc nhìn cô gái bên cạnh khe thở dài.

Kể từ hôm gặp Tần pháp sư đến giờ, hầu như đêm nào hắn cũng nằm mơ, trong mơ hết lần này đến lần khác đều tái hiện lại cảnh tượng của vị tướng quân năm đó rơi xuống tường thành. Mới đầu hắn vốn còn nghĩ đây là do Tần pháp sư cố tình cho hắn thấy, nhưng sau đó lại dần cảm thấy không phải.

Ký ức kiếp trước quá sâu, dường như mỗi đêm hắn lại sống lại một cuộc đời khác. Nơi rừng hoang nước độc, có ánh mắt trẻ con vì hắn mà mỉm cười. Có hôm hắn bị quỷ tộc tấn công, bóng dáng chỉ cao chưa tới ngực hắn lại giúp hắn phản công, cả cảnh tượng hài hòa khi hai người bị đuổi bắt phải trốn trong một căn nhà gỗ, tựa như hoàn toàn tách bạch với thế giới bên ngoài.

Từng mảnh vụn quá khứ cứ thế từng bước từng bước đi sâu vào lòng hắn, dất hắn qua quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời, cuối cùng lại trở về thời khắc đau tận tâm can ấy.

Lần nào cũng như lần ấy, khi tỉnh lại hắn đều rất giận dữ. Càng nghĩ càng cảm thấy viên tướng quân ấy ắt hẳn là điên rồi, tình cảm đến là nhường ấy, sao anh ta lại không nhận ra đó là tình yêu?

Đến lúc sự tỉnh, nhìn sang người đang thở nhẹ nhàng bên cạnh, hắn không khỏi giận lây lấy cô. Cùng trải qua quãng thời gian ấy, tại sao chỉ có hắn là từng chút một nhớ lại, trong khi cô vẫn điềm nhiên như thế, sống cuộc đời mới vì những kẻ khác, thậm chí cũng từng quên đi rằng mình đã từng là A Kiều. Cô quên tất cả, trong khi để hắn ôm mối hận mà nhớ đến cô, sao cô lại có thể nhẫn tâm như thế?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy nhức đầu, ánh mắt giương ra xa. Lúc nhìn thấy trước cửa hang có một khối băng nhỏ cộm lên mới giạt mình. Hắn nương theo ánh lửa, bước từng bước chậm rãi đến chỗ gỗ lên, càng nhìn càng thấy bất thường. Sao lúc vào hang hắn không hề nhìn thấy thứ này?

Thử xúc khối tuyết này lên, thế nào lại nhận ra đó là một vật thể sống. Sinh vật này có hình dáng khá giống người, nhưng tay chân nhỏ tí, mắt lồi, mũi lại dài khoằm. Nếu đứng thẳng cũng chỉ cao hơn đầu gối hắn một chút, trên đầu đội một chiếc mũ chóp cũng đã bị chuyển sang màu trắng trong.

Kỳ Phong nheo mắt, gằng giọng: “Người là ai?”

Sinh vật bị hắn nắm áo giờ ra giước không trung càng run rẩy, khoe môi lấp bắp chưa nói được câu nào thì từ phía sau, Hân Vũ cũng bị tiếng gọi của Phong đánh thức. Theo thói quen trên chiến trường, cô ngồi bật dậy, nhận ra thứ trong tay Phong mới nhẹ thở ra: “Cậu ta là một người lùn. Phong à, anh dẫn cậu ấy vào đây đi.”

Kỳ Phong vốn vẫn chưa hiểu ý Hân Vũ lắm, nhưng hắn vẫn xúc cái gọi là người lùn kia vào, tiện tay quăng cậu ta xuống đất: “Anh làm em thức giấc à?”

Hân Vũ nheo mắt cười, lại nhìn xuống chú lùn đang rên ư ử trên nền đá, nhẹ giọng: “Cậu bị thương à?”

Sinh vật kia vừa bị Kỳ Phong đối xử thô bạo thế, giờ gặp phải người nhẹ nhàng như Hân Vũ như tìm được đường sống trong kẻ chết, vội vàng bày ra dáng vẻ thê thảm lết đến gần cô. Bấy giờ cậu ta đã bị lộ, chẳng cần phải ngụy trang toàn thân trong suốt nữa, da dẻ cũng quay về màu sắc người bình thường, chiếc mũ chóp nhọn trên đầu lại đựng đưa một màu đỏ chói, trông lạc quẻ cực kỳ với bộ quần áo màu xanh lục.

Phong nhìn thấy chợt há hốc. Sao hình dáng này lại quen thuộc đến thế kia?

Hân Vũ xem xét chân của người lùn, lại quan sát tình hình bên ngoài nói: “Chân cậu bị gãy có vẻ lâu rồi. Cậu ngã từ vách núi xuống đây, sau đó lại bị thương không thể ra ngoài đúng không?”

Người lùn chỉ thiếu điều khóc sụt sùi, e lệ gật đầu. Kỳ Phong đứng cạnh lại không có vẻ gì là thương cảm: “Nếu đã ở đây từ trước, sao chúng ta đến nó lại trốn chứ? Chắc chắn là có ý đồ xấu.”

Mặt người lùn đỏ bừng đầy cảm phẫn.

Hân Vũ thấy thế bật cười, xoa tay lên bắp chân chưa đầy ba phân của cậu ta: “Anh ấy đùa đấy, không phải có ý đó đâu. Chắc mấy ngày rồi cậu không ăn gì? Chúng tôi có một ít lương khô, cậu dùng đỡ đi. Nếu bên ngoài thời tiết đỡ hơn chúng tôi đưa cậu về.”

Người lùn ríu rít gật đầu cảm ơn, nhưng cậu ta chưa gật đến cái thứ ba đã nghe ‘rắc’ một tiếng, nhìn lên chỉ thấy Hân Vũ neho mắt cười, còn xương cậu ta cũng vừa bị kéo đau đến muốn vùi đầu vào tuyết tự tử.

Người lùn quay sang nhìn Kỳ Phong đang toác miệng cười đắc ý, lại nhìn đến Hân Vũ vẫn đang giữ chân mình trong tay, khoe môi chỉ cong cong, nhưng lại đáng sợ đến lạ.

Tục ngữ nói nhìn người không thể nhìn bề ngoài, ít nhất lúc này cậu ta đã hiểu được rồi.

...

Tuyết rơi hai ngày liên tục mới ngừng. Thời gian này Hân Vũ và Kỳ Phong đều nán lại trong hang với người lùn. Hóa ra cậu ta tên Enzo, thuộc chủng tộc người lùn sống tách bạch với thế giới bên ngoài. Tộc người lùn bẩm sinh thể chất yếu ớt, rất giỏi về công nghệ nhưng lại không thích học pháp thuật cao. Khi quý tộc nổi dậy và các dân tộc có ý định đánh chiếm lẫn nhau, tộc người lùn đã dẫn lui về ẩn cư gần khu vực này. Nhờ có tay nghề kỹ thuật cao, họ tự xây nên một vùng đất không thể xâm phạm, hầu như thoát khỏi cuộc chiến giữa các chủng tộc, yên ổn sống đến ngày nay.

Nếu so tuổi với loài người thì Enzo vẫn chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, vì ham chơi nên nhất thời đi lạc ra ngoài, sau đó lại gặp tai nạn mà rơi xuống đây. Cậu ta bẩm sinh bị câm, lại bị thương không thể ra ngoài, cứ tưởng cầm chắc cái chết thì thể nào lại nhìn thấy bọn Hân Vũ, Kỳ Phong vào.

Enzo đã nghe qua câu chuyện về những chủng tộc sống bên ngoài, cậu ta cho rằng mọi con người đều độc ác, thế nên mới nấp đi, sau đó nhân lúc họ ngủ mà bất chấp sống chết lết chân bị thương ra ngoài. Nào ngờ giữa đường lại bị Kỳ Phong phát hiện, đành giả vờ nguy trạng thành một ụ tuyết.

Kỳ Phong vốn còn tưởng thế giới này chỉ có mấy chủng tộc, người, tiên, quỷ thôi, bấy giờ nhìn thấy Enzo vừa ngạc nhiên lại phần khởi, có lẽ một phần cũng là vì đáng về Enzo thật sự khiến hắn liên tưởng đến chú lùn trong câu chuyện cổ tích Bạch Tuyết. Song Hân Vũ lại không mấy ngạc nhiên, ắt hẳn cô cũng đã biết qua sự tồn tại của giống loài này rồi.

Enzo vẫn chỉ là một đứa trẻ, tuy vừa mới gặp đã bị Hân Vũ bẻ chân, nhưng sau đó lại phát hiện mình dần có thể cử động được thì rất phấn khởi. Lại thêm việc mấy ngày ở đây đều nhận thấy Hân Vũ ăn nói vô cùng nhẹ nhàng, ánh mắt phúc hậu, hoàn toàn không giống người tên Kỳ Phong kia chút nào, dần dần tin tưởng cô. Đến khi tuyết ngừng rơi, Hân Vũ cũng ra hiệu cho Kỳ Phong dẫn bọn thú mang Enzo về nhà.

Chân Enzo vẫn chưa lành hẳn, cậu bé cứ sống chết bám lấy Hân Vũ, lúc được cưỡi thiên mã thì phần khởi đến mức quên cả đường về. Họ phải đi loanh quanh một lúc, vượt qua một loạt các hàng rào cây mới đến được thung lũng mà cậu bé nói đến.

Lúc đi qua các hàng cây, Hân Vũ đã nhận ra đây là một dạng mê trận nhân tạo được thiết kế vô cùng chặt chẽ. Tuy chỉ là những hàng cây mỏng thẳng tắp, nhưng nếu không có sự hướng dẫn của cậu bé, chắc chắn cô chẳng thể nào tìm ra được, trong lòng đã thầm khen ngợi sự phát triển của chủng tộc này. Ấy thế mà, lúc đứng trên thung lũng nhìn xuống thứ gọi là thành phố Vĩnh Hằng trong truyền thuyết kia, khoe mắt cô vẫn không tránh được kinh ngạc.

Nằm giữa cánh rừng tưởng như sâu thẳm thẳm là một thung lũng bạt ngàn. Lòng thung lũng lúc nhúc những ngôi nhà ngói đỏ chen chúc nhau, cho thấy sự thịnh vượng kéo dài không chỉ vài chục năm gần gũi của một nền văn minh hầu như đã bị lãng quên. Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là càng đi về cuối thung lũng, bên rìa vực núi không thấy đáy lại ra vô số hòn đảo được treo trôi nổi giữa không trung. Viễn

cảnh này lại được những tàng cây nguyên sinh khổng lồ che lấp, từ trên cao hoàn toàn không thể nhìn thấy được.

Trong vùng không gian rộng lớn mà ánh sáng mặt trời không thể rọi đến là một bầu trời được hóa phép như thật, thậm chí nheo mắt lại có thể mơ hồ nhìn rõ cả từng áng mây ngũ sắc đàng xa. Cả Hân Vũ lẫn Kỳ Phong đều sững sờ trước cảnh tượng kinh vĩ này. Tuy nói đây là vùng đất của phép thuật nhưng những điều chủng tộc này làm được hầu như đã vượt qua sự hiểu biết của con người và quỷ tộc, thậm chí có thể nói là đi trước cả thế giới hiện đại. Phải mất hồi lâu, khi Enzo ngồi trên vai cô không nén được mà giương tay gơ ra trước mắt, cô mới giật mình choàng tỉnh.

Cũng trái ngược với dự đoán của hai người, thành phố này không hề bị kiểm soát chặt chẽ, thậm chí khi Enzo đưa họ đi xuyên qua lòng thành phố, tuy có gặp vài tiểu thương đang mua bán nhưng cũng không ai ngăn cản.

Nhà của cậu bé nằm trong cùng thành phố, gần sát với bìa vực treo lơ lửng những hòn đảo trôi kia. Lúc nhìn thấy khung cảnh nơi đây, sắc mặt Hân Vũ đột nhiên tối sầm lại, cô ngơ ngẩn đứng đó nhìn xuống vực núi lằng đằng sương khói, bước chân cũng vì thế mà chậm lại.

Kỳ Phong nhận ra ngay vẻ khác lạ của Hân Vũ, hần cũng dừng bước, dõi theo ánh mắt cô nhìn xuống vực sâu không đáy: “Sao vậy? Có gì bất thường à?”

Hân Vũ chỉ lắc đầu cười trừ, khoe môi cô hơi mím lại, tiếp tục chậm rãi bước theo hướng Enzo chỉ.

Nhà Enzo nhỏ hơn những ngôi nhà có ống khói trong thành phố rất nhiều. Khi họ đến, mẹ cậu bé đang ngồi trước sân đan lát vật dụng gì đó. Bà mặc váy bằng vải thô nhưng lại không đội nón như cậu bé, mái tóc xoắn màu hạt dẻ thả dài xuống lưng. Khi bà đứng thẳng, chiều cao cũng không hơn cậu con bao nhiêu.

Hiển nhiên, việc gặp lại đứa con đi lạc mấy ngày khiến mẹ cậu bé vui mừng khôn xiết, cũng mặc kệ chuyện Kỳ Phong và Hân Vũ là người ngoại tộc, tiếp đón cả hai rất nhiệt tình. Hân Vũ nhân cơ hội này cũng hỏi thêm được một ít thông tin về thành phố Vĩnh Hằng này.

Nghe nói cả nghìn năm trước, khi Quỷ tộc dần bành trướng và có ý định chiến tranh với các vương quốc khác, tộc người lùn đã phát triển vững mạnh. Vì không muốn bị dính vào cuộc chiến vô nghĩa này, lãnh đạo người lùn khi đó đã quyết định dời tộc mình sâu vào rừng, sau đó cho xây dựng một mê trận che phủ bên ngoài, khiến bất cứ tộc nào cũng không xâm nhập được. Người lùn từ đó phát triển theo hướng hoàn toàn khác với các chủng tộc còn lại. Họ tinh thông công nghệ và kỹ thuật, lại sống an bình nên không xây dựng quân đội, chỉ tập trung phát triển dụng cụ phục vụ cho đời sống người dân.

Lãnh thổ người lùn lúc đầu vốn chỉ thu hẹp trong phạm vi thung lũng. Thế nhưng dù người lùn hiếm muộn con, nhưng tuổi thọ họ lại khá cao nên dân số ngày càng phát triển. Dần dần, họ xây những ngôi nhà lán ra ngoài thung lũng, lan sâu vào rừng. Cách đây mấy trăm nay, có một vị Tiên Nhân tình cờ phát hiện ra nơi này. Ông nhận ra tình trạng thiếu đất của người dân nơi đây nên đã thực hiện một ít pháp thuật, dựng nên những hòn đảo trôi nổi giữa không trung như hiện tại, khiến diện tích nhà ở được mở rộng mà vẫn nằm trong phạm vi bảo vệ của mê trận bên ngoài.

Mẹ của Enzo nói, tuy không có quân đội nhưng trong thành phố vẫn có lực lượng bảo an riêng, chỉ cần người ngoài bước vào sẽ phát hiện ra. Thế nhưng cũng không hiểu sao lúc Kỳ Phong và Hân Vũ vào lại không gặp phải sự cản trở nào, chuyện này đến cả bà ta cũng lấy làm lạ.

Trong lúc mọi người đang tiếp chuyện, bất ngờ lại có một nhóm sĩ quan bước vào. Hầu hết bọn họ chẳng cao đến đâu gối Kỳ Phong, tuy vậy trên người lại mặc quân phục nên cũng thêm vài phần uy nghiêm. Phong tưởng bọn họ muốn gây chiến, vội vã đứng dậy định gọi Hỏa Chi kiểm, song Hân Vũ đã nhanh tay chặn hẳn lại.

Mắt cô lướt nhanh qua nhóm sĩ quan vừa đến. Tuy họ chỉ khoảng mười người, vóc dáng thì không thể so với cô và Kỳ Phong được, nhưng suy cho cùng đây cũng là lãnh thổ của họ, nghĩ thế bèn cười cười lên tiếng: “Tình cờ đi ngang qua, cũng không có ý gì khác. Nếu có gì mạo phạm mong các vị thông cảm cho.”

Viên sĩ quan đứng gần Hân Vũ nhất nghe thế, sắc mặt cũng không thay đổi gì, nhẹ cúi người, cùng nhóm quan viên bên cạnh anh ta lại dạt thành hai hàng. Lúc này Phong mới nhận rõ đi cùng với họ còn một

người nữa. Đây có vẻ là một người lùn cao tuổi, bởi tóc tai ông gần như đã bạc trắng, râu dài cột thành chòm thắt nơ chọi lỏi, trán đầy nếp nhăn. Nhận thấy tình hình trong sân, ông liền phẩy tay quát viên binh sĩ: “Đứng đây làm gì, đây toàn là khách quý của ta, các cậu làm họ sợ thì sao?”

Nhóm binh sĩ nghe thế chỉ biết cúi đầu, lú lú xin lỗi rồi lùi về phía sau. Hân Vũ nhướn mày, chưa kịp lên tiếng đã bị ông lão cắt ngang: “A Kiều, đừng nói rằng cô không nhận ra ta đấy nhé. Xem ra cô trưởng thành càng lúc càng xinh đẹp, có phải lão Tiên Nhân đã tìm ra thuốc tăng trưởng cho cô rồi không?”

Kỳ Phong há hốc mồm, bên cạnh y, Hân Vũ đã lập tức cười gượng: “Hình như ngài nhận lầm người rồi. Tôi không phải A Kiều.”

Thấy sắc mặt ông lão người lùn trước mặt đột nhiên thay đổi, cô vội tiếp lời: “Nhưng cha của A Kiều là thầy dạy pháp thuật của tôi. Theo vai vế, tôi phải gọi cô ấy một tiếng chị.”

“Cô là học trò của lão Tần?” –Lão người lùn vuốt râu, vẻ hoài nghi.

“Đúng vậy, nói thế hẳn lão Tiên Nhân trong lời ngài đây là Hải Duệ Tiên Nhân, cũng là sư tổ của tôi rồi.”

Giọng Hân Vũ rất nhẹ nhàng, gương mặt lại nở nụ cười hiền hòa khiến ông lão trước mắt quan sát một lúc cũng dần tin tưởng.

Hân Vũ không ngờ đến đây lại có một khám phá lớn như vậy. Hóa ra vị tiên nhân trong lời kể lại là sư tổ của cô. Qua lời của trưởng lão người lùn, cách đây năm trăm năm, Hải Duệ Tiên Nhân lúc đó dắt theo một đứa trẻ đi khắp nơi du ngoạn, thế nào lại phát hiện ra mê cung dẫn vào thành phố. Hải Duệ Tiên Nhân lại có hứng thú với những trận đồ, mê trận kỳ bí nên càng tìm cách phá giải. Sau đó ông vào được thành phố, lại giúp đỡ người dân xây nên nền móng vững chắc như ngày hôm nay.

Cụ ông vuốt râu, chậm rãi quan sát Hân Vũ, giọng điệu không tránh được buồn rầu: “Lúc hai người vào thành phố, bảo an trong thành đã cho người báo với tôi. Tôi quan sát thấy cô qua kính viễn vọng, vừa nhìn thì cứ nghĩ là A Kiều. Năm đó A Kiều ở lại đây một thời gian, trưởng tộc lúc đó bảo tôi tiếp đón cô ấy, quan hệ của chúng tôi cũng khá tốt. Nào ngờ chỉ qua mấy trăm năm, cảnh còn người mất...”

Hân Vũ nhìn thấy được sự đau xót trong mắt ông, nhất thời không nói được gì. Tuổi thọ của Người lùn chỉ khoảng năm trăm năm, tiên tộc và quỷ tộc lại gần như trường thọ. Thế mà giờ ông đã trở thành một ông lão râu tóc bạc trắng, còn cả A Kiều lẫn Hải Duệ Tiên Nhân đều đã đi về thế giới bên kia rồi.

Vì buổi gặp diễn ra khá nặng nề, thế nên chiều hôm đó, dù được trưởng lão an bài trong một ngôi nhà khá đẹp trên đảo nổi, Hân Vũ vẫn mặt chau mày ủ như thường. Tâm trạng Kỳ Phong lại hứng khởi hơn thế nhiều lần. Các đảo nổi này đều được nối với nhau bởi những chiếc cầu dây cực kỳ chắc chắn. Suốt buổi hân lang thang qua lại giữa các đảo, tiếp chuyện với không ít dân bản xứ. Lần đầu tiên thành phố mới xuất hiện một người lạ như vậy, thế nên dân cư đều rất tò mò, nhất nhất đều thích thú làm quen với hắn. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, hắn đã thu nhận không ít quà tặng của người nơi đây, hí hửng mang về cho Hân Vũ.

Lúc ấy Hân Vũ chỉ ngồi cách mép vực vài bước. Vị trưởng lão già cũng rất tận tình, sắp xếp cho cô và Kỳ Phong ở hòn đảo có vị trí thấp nhất trong các đảo, thậm chí chỉ thò chân xuống là có thể cảm nhận cả làn sương lượn lờ bốc lên từ đáy vực. Ánh mắt cô nheo lại, âm thầm tính toán.

Nếu như cô thật sự phải bỏ mạng ở một chốn bồng lai tiên cảnh thế này, âu ông trời cũng không quá tệ bạc với cô nhỉ?

Kỳ Phong ôm một mớ hoa quả trở về, nhìn thấy vẻ mặt thất thần của cô, còn tưởng rằng cô đang nghĩ đến A Kiều. Trong thành phố Vĩnh Hằng tuyệt không chạm đến được, nhưng dù sao tiết trời bấy giờ cũng rất lạnh, lại có sương bốc lên từ dưới vực, ấy thế mà cô chỉ mặc chiếc áo chiết vai, thậm chí áo khoác cũng chẳng thèm mang. Hắn thấy thế hơi giận, bèn quẳng cả hoa quả sang một bên mà chạy đến ôm cô vào lòng.

“Em muốn chết hay sao thế hả? Lạnh thế mà còn chạy ra đây ngồi.” –Hắn làu bàu, lại nhìn đến vực thẳm cách đây chỉ vài phân, cả giận tiếp –“Có muốn chết sớm cũng đâu cần chọn cách này? Mất xác thì làm sao anh tìm ra?”

Hân Vũ nhướn mày, cười cười: “Tốt mà, vậy thì anh càng đỡ mất công chôn.”

Kỳ Phong vỗ vỗ miệng cô: “Ăn nói linh tinh, phải phạt em mới được.”

Chưa nói dứt câu, hấn đã xốc cô lên tay, đứng bật dậy. Hân Vũ nhất thời mất đà, không còn cách nào khác đành phải choàng tay ôm lấy cổ hấn.

Tay cô rất lạnh, thân nhiệt của hấn lại ấm bất thường. Cả hai chạm phải nhau thì cứ như có một luồng điện chạy từ tim lan ra từng tế bào trong cơ thể. Phong không kịp được nữa, bế cô đi nhanh vào ngôi nhà gỗ duy nhất trên đảo nhỏ. Vừa bước vào hấn đã vội dùng chân đóng cửa lại, áp chặt cô vào tường hôn ngấu ngiến.

Dường như cả thế kỷ trôi qua, hấn mới buông cô ra, néo néo chiếc mũi đã ửng hồng: “Sau này không được trả treo nữa biết không? Còn dám tái phạm anh hôn em đến chết.”

Nhịp thở Hân Vũ vẫn chưa thể điều hòa lại, vừa thở hỗn hển vừa buồn cười, cuối cùng chọn giải pháp ngó lơ, không đáp lời.

Kỳ Phong thấy cô thờ ơ nhưng không có ý giận, lại cả gan dùng môi cắn cắn vạt áo cô: “Không sợ hôn? Được rồi, vậy anh cắn em tới chết.”

Vốn chỉ nghĩ hấn đùa, nào ngờ tên này lại cắn thật. Hân Vũ bị hấn cắn khắp người, rốt cuộc không nén được, bật cười chịu thua. Bấy giờ Kỳ Phong đã cắn đến mãn nguyện rồi, chỉ hôn vội một cái vào môi cô, đột nhiên đổi giọng:

“Chúng ta ở lại đây hai ngày nhé. Ngày kia hãy đi.”

“Nhưng đã trễ ba ngày so với lịch trình rồi.” –Hân Vũ cũng nghiêm túc hấn, cau mày nói. Cô chỉ dự định chuyến đi này trong mười ngày nữa tháng thôi, nhưng mất hai ngày tránh tuyết trong động, giờ họ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Tối mai trong thành này có một lễ hội, mọi người đều bảo mỗi năm chỉ có một lần thôi. Anh muốn tham gia. Không phải em muốn để anh ở lại một mình chứ?”

Cô gái trước mặt nhăn mày, vẻ không hề muốn thỏa hiệp.

“Đi mà, chỉ một ngày thôi.” –Cứng không được thì phải giả vờ mềm mỏng, hấn lại giả giọng nài nỉ, hơi thở áp sát vào vùng cổ nhạy cảm của cô. Hân Vũ theo thói quen cảnh giác liền nghiêng người tránh:

“Ngu Ngốc.”

“Cái gì, em dám mắng anh ngốc?”

Phong nghe thế bèn lùi lại, neho mắt nhìn cô. Cơn giận mới bùng phát bất giác lại xui xuống khi nhận thấy cằm cô hơi ngước lên, hấn nhìn theo hướng cô ra hiệu liền thấy trên bức cửa sổ có một con chim lửa đậu chễm chệ đó, đang cúi đầu dùng mỏ rửa bộ lông rực lửa.

Hân Vũ đẩy hấn ra, tao nhã bước đến nhặt mảnh giấy da mà chim lửa vừa thả xuống mặt đất. Mắt cô lướt nhanh qua nội dung trong thư, lại thấy ánh nhìn như phát hỏa của hấn, bình thần chỉ chỉ vào một túm da gân đuôi con chim lửa: “Anh biết tại sao chỗ này của nó lại không có lông không?”

Phong không hiểu tại sao cô lại đột ngột nói vậy, chỉ nhẹ lắc đầu.

“Lúc tôi còn nhỏ đã bị nó cắn. Lớn lên một chút, tôi xúi giục Hải Kỳ vặt trụi lông nó.”

Kỳ Phong á khẩu, đương nhiên hiểu được chim lửa thì làm gì có răng để cắn cơ chứ.

Hân Vũ hiềm khi thấy hấn có vẻ mặt chịu thua ấy, khéo môi cong cong, lại thả mảnh giấy da đến gần con chim lửa, để góc giấy da cháy hết một đoạn mới cam lòng cuộn lại, nhét vào chân nó như trước.

Phong nhìn theo bóng con chim bay đi, nhất thời cũng hiểu đây là cách liên lạc của cô với bọn người ở kinh thành. Hấn nghiêng đầu, bất chợt hỏi: “Con chim đó tên là Ngu Ngốc?”

Hân Vũ ngồi xuống tự rót một cốc nước lạnh, ơ hồ đáp: “Ừm.”

“Tên do em đặt?”

Hân Vũ hơi ngạc nhiên nhưng cũng đáp lời: “Không, là do Hải Kỳ đặt.”

Tia sáng trong mắt Phong lại lóe lên quá nửa: “Em và ông già đó có vẻ thân thiết nhỉ? Còn gọi em là gì? Bé con xấu xí? Không biết xấu hổ.”

Giọng điệu ghen tuông rõ ràng rành rành ra đây, Hân Vũ làm sao lại không nhận ra? Cô uống nước quá nhanh, suýt chút nữa thì bị sặc. Mãi một lúc mới trấn tĩnh lại để nhìn Kỳ Phong đang tựa lưng vào vách tường trước mặt: “Chỉ là cách xưng hô, nếu có cảm tình đặc biệt thì cũng là do người đó tự nghĩ, làm sao tôi quản lý được chuyện người ta gọi mình là gì?”

“Vậy em gọi Hải Kỳ là gì?”

Hân Vũ mím môi: “Hải Kỳ, cụ tổ.”

Phong nghe cô nói vậy thì vẻ hậm hực trên mặt mới dần dịu xuống. Bước chân hần đảo qua lại trong phòng, đôi mắt cau lại thành một hàng, cuối cùng mới lên tiếng: “Từ giờ em đừng gọi Phong, gọi anh là ‘Chồng’ đi.”

Nghe hần nói thì Hân Vũ lại còn khó hiểu hơn nữa. Nghiền ngẫm một lúc mới nói: “Nghĩa là gì?”

“Là danh xưng, cũng như từ ‘anh’ hay ‘em’ vậy đó. Ở thế giới anh người ta thường gọi vậy.”

“Vậy anh gọi tôi là gì?”

Kỳ Phong tủm tỉm cười, bước đến véo má cô: “Dĩ nhiên là ‘vợ’ rồi. Nào, ngoan, gọi một tiếng anh xem.”

Hân Vũ khó chịu gạt tay hần ra, môi mấp máy hồi lâu mới thốt được thành lời: “Chồng.”

Phong cười ha hả, lại bế cô lên tay xoay thành vòng tròn. Hân Vũ bị hần xoay đến chóng mặt, chưa kịp lấy lại tinh thần đã tiếp tục bị hôn mấy cái liên tiếp vào má.

“Vợ ngoan. Gọi lại một lần anh nghe.”

“Chồng.” –Sắc mặt Hân Vũ càng mờ mịt.

“Ngoa ngoan. Sau này cứ gọi thế nhé.”

Hân Vũ cau mày, càng lúc càng không hiểu lý do hần lại vui đến thế. Nghĩ lại, sao cô lại có cảm giác mình vừa bị gài bẫy thế nhỉ?

—Hết chương 29—

30. Chương 30: Dấu Ấn Để Lại Trên Dòng Chảy Ký ức

Cô thừa nhận bản thân mình rất chấp nhất, nhưng cũng dễ dàng thỏa mãn. Cô không tiếc vì tình yêu mà hy sinh, nhưng thứ khiến cô bỏ ra, nhất định phải là thứ đáng giá.

Dùng dần cả buổi tối, rốt cuộc Hân Vũ cũng chịu nhượng bộ, cả hai quyết định nán lại thành phố Vĩnh Hằng thêm một ngày nữa.

Mới sáng sớm, Kỳ Phong đã bị đánh thức bởi tiếng kèn trống vang dội cả góc trời. Ở phòng bên cạnh, Hân Vũ cũng thức dậy từ lúc nào, bấy giờ đang ngồi hí hoáy viết gì đó bên cạnh bàn. Nhìn thấy bộ dạng mới ngủ dậy của Kỳ Phong, môi cô hơi mím lại, ý cười nhẹ nhàng lan tỏa.

Phong giờ cũng không ngại ngần mấy việc hình tượng trước mặt Hân Vũ nữa. Nói nào ngay, ngay cả lúc hần nổi mụn nước cả người, gương mặt xấu xí hơn cả yêu tinh thì cô còn chẳng ghét bỏ hần, thế này thì đã là gì? Trong nhà cũng chẳng có gương. Hân Vũ thấy tóc hần hơi rối bèn lấy ra một chiếc lược, từ tốn chải cho hần.

Kỳ Phong vô cùng thích cảm giác này. Lúc cô chải xong, hần nhất quyết yêu cầu cô cũng ngồi xuống, giành lấy lược chải ngược lại cho cô. Hân Vũ phản đối không được đành miễn cưỡng chiều ý. Hần xoay xoay lược một lúc, đột nhiên cúi xuống ôm lấy cô từ phía sau, cằm tựa vai cô thổ thê: “Sau này ngày nào chúng ta cũng thế này nhé. Em biết không, nếu mỗi ngày thức dậy, người đầu tiên nhìn thấy cũng là người anh yêu nhất. Cảm giác ấy tuyệt lắm.”

Ánh mắt Hân Vũ khẽ động, hàng mi cúp xuống, song cuối cùng cũng không đáp lời.

Trái hẳn với tiếng chiêng trống rộn rã vang vọng từ trung tâm thành phố, nơi Hân Vũ và Phong sống lại khá yên ắng. Khu vực này được mở mang sau này, quang cảnh tuy đẹp nhưng lại không thích hợp để phát triển kỹ thuật, vốn là nền kinh tế chính của người lùn, thế nên quanh đây đều là những hộ dân nghèo cả. Trưa hôm ấy, hai người ghé sang thăm Enzo. Vết thương thằng bé đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn chưa thể đi lại được. Gặp Hân Vũ, gương mặt thằng bé buồn so vì chân không lành kịp để tham gia lễ hội. Hân Vũ không giỏi an ủi người khác, cuối cùng cũng là Kỳ Phong phải xuống nước, kể vài câu chuyện góp vui, tâm tình Enzo mới khá hơn được.

Mẹ con Enzo đều không phải người giàu có, buổi trưa chỉ có thể tiếp đãi hai người món mì nước đặc trưng. Nhà của người lùn và bàn ghế đều nhỏ tí tẹo, Hân Vũ và Phong phải bắc ghế ra sân ngồi. Đã mấy ngày rồi Phong không ăn được một món đàng hoàng nào, lúc này nhìn thấy mì cứ hổ đói, chẳng mấy chốc đã ăn hết một bát to. Lại nhìn sang Hân Vũ, thấy cô vẫn đang cố định bát bằng một tay, tay kia cầm đũa giương lên cao, bất giác hân lại phì cười: “Vợ à, lúc nào em cũng ăn mì như vẽ thư pháp thế sao?”

Đối với xưng hô này, Hân Vũ vẫn chẳng thể quen thuộc được. Bấy giờ nghe hân trêu chọc thế trong lòng cô cũng hơi ngượng ngùng, tay hơi hạ xuống. Chẳng phải cô có ý gì, chẳng qua trong hoàng cung có nhiều phép tắc, từ khi biết cầm thìa cô đã được dạy phải ăn sao cho tao nhã nhất rồi.

Phong biết cô ngượng bèn trêu cô nữa, quay sang bắt chuyện với hai mẹ con Enzo.

Thấy vẻ mặt Enzo rầu rĩ, rốt cuộc Hân Vũ không nhịn được nữa mà nói sẽ dẫn cậu bé theo, đàng nào cô nghĩ Enzo cũng vô cùng nhỏ bé, ngồi lên vai mình không thành vấn đề. Ấy vậy mà chẳng hiểu sao Kỳ Phong vì chuyện này mà có vẻ giận dỗi. Cô ngập ngừng gợi ý mãi mà hân cũng không nói ra lý do. Cuối cùng cũng là mẹ Enzo hiểu ý, thay cậu con mình từ chối thì vẻ mặt hân mới có vẻ nhu hòa một chút.

Rời nhà mẹ con Enzo thì trời vẫn còn sớm, hai người cứ thế đi vào lòng thành phố lúc này đã được trang hoàng rực rỡ. Toàn bộ cư dân nơi đây đều là người lùn, thế nên lúc hai người đi vào trông cực kỳ nổi bật. Kỳ Phong dạo quanh các hàng bán tạp phẩm, rốt cuộc chọn được một đôi hoa tai rất xinh. Nhìn thấy Hân Vũ bước đến, hân lại bí mật giấu vào lòng bàn tay, cười cười bảo cô: “Vợ à, mua quà cho anh đi.”

Hân Vũ thoáng nhìn đã nhận ra ngay chỗ hân đứng là một quầy nữ trang, khéo môi hơi giương lên, vờ bước đến chọn hàng. Kỳ Phong thấy thế tái cả mặt: “Này, anh bảo mua quà cho anh mà.”

“Thì đang chọn cho anh đấy thôi.” –Hân Vũ thản nhiên nói, đoạn cầm lên một mảnh dây đính ngọc ướm thử lên trán hân –“Cái này trông hợp với anh đấy.”

Kỳ Phong mặt méo xệch, nghiêng đầu nhìn đi nơi khác. Hân Vũ thấy thế bèn phì cười: “Thôi nào, không phải rất hợp với đôi hoa tai anh vừa mua sao?”

Bị cô nói trúng tim đen, hân khó chịu nhăn mặt, rốt cuộc cũng bực bội nhét đôi hoa tai vào tay cô: “Chẳng vui gì cả. Hân Vũ, bộ em giả vờ ngu một chút thì sẽ chết sao?”

Hân Vũ cố nín cười, lại nhìn đến mảnh dây trong tay: “Không có sáng tạo gì cả.”

Phong càng giận dỗi, quay lưng đi nơi khác.

“Có điều trông cũng khá hợp với tôi.” –Cô nhìn vào bóng lưng hân, chậm rãi tiếp lời: “Này, anh không quay lại thì lấy ai mang cho tôi đây, không lẽ bảo tôi tự mang à?”

Hai người hờn dỗi nhau một lúc. Song nói cho cùng thì Hân Vũ không phải người thích để bụng, còn Kỳ Phong lại chẳng giận dai. Chẳng mấy chốc thì trời đã sụp tối, người trong thành phố nhất thời đều bị sự xuất hiện của hai vị khách lạ làm hiếu kỳ. Một nam một nữ cứ thế chậm rãi dạo bước trên còn đường bìa bán vô vàn hàng hóa, dáng vẻ cực kỳ nổi bật. Đây đó trong lễ hội còn rộn rã tiếng chào mời đơn giản của chủ hàng, những quầy trò chơi trúng thưởng, thậm chí là cả xiếc, tạp kỹ cũng không thiếu. Bóng cả hai trong đêm tối cứ thế lồng vào nhau, nhất thời bị ánh đèn phía trên hắt xuống, thấp thoáng nhìn thấy bên tai cô gái có một đôi hoa tai màu xanh óng ánh vô cùng bắt mắt.

Cuối lễ hội, người trong thành phố đổ xô ra quảng trường đốt lửa rồi cùng nhảy múa. Kỳ Phong nài nỉ Hân Vũ mãi vẫn không thấy cô gạt đầu, nhất thời hân cũng cảm thấy bị mất hứng.

Tính tình Kỳ Phong hiếu động, mười mấy tuổi đã bắt đầu học đủ ngón ăn chơi, thế nên mấy trò nhảy múa sôi động này hắn không thể nào không biết, thậm chí nhìn thấy còn rất ngứa chân muốn được thể hiện. Hân Vũ ngược lại chưa từng tham gia những việc này bao giờ. Cho dù là lễ hội trong hoàng gia, cô cũng chỉ ngồi yên một chỗ, lẳng lặng nhìn mọi người vui đùa mà thôi.

Thật ra trong thâm tâm Hân Vũ cũng có chút hứng thú. Thế nhưng nếp sống bao năm nay không thể nói thay đổi thì liền thay đổi được. Ánh nhìn của những người xung quanh vẫn khiến cô rất ngại ngùng. Cho dù có đứng lên được, hẳn cũng sẽ ngượng đến chân tay run rẩy mất.

Kỳ Phong nghĩ nghĩ một lát, đột nhiên lại đoán được suy nghĩ trong lòng cô. Hắn thuận tay xé một mảnh vải trên áo choàng, cứ thế ướm lên mắt cô, cột thành một chiếc gút nơ bướm phía sau.

Mới đầu Hân Vũ còn bị hành động của hắn làm ngạc nhiên, định vươn tay tháo ra, nào ngờ Phong đã nhanh hơn, vội giữ chặt cô lại. Hắn cúi người, thì thầm: “Để yên đây cho anh. Động đậy anh thiêu sống em bây giờ.”

Lâu nay hắn nói chuyện vẫn tùy hứng như thế nên cô cũng chẳng chấp. Cơ thể đột nhiên bị hắn kéo dậy. Một tay hắn nắm lấy tay cô, trong tai bỗng nghe tiếng hắn dịu dàng nói: “Em không cần phải làm gì cả, thả lỏng, mọi thứ cứ giao cho anh.”

Chẳng hiểu tại sao, những lời này cứ như một câu thần chú, khiến cả cơ thể cô phút chốc nhẹ bẫng, cứ thế mơ mơ hồ hồ đi theo hắn.

Tựa như cô đang sống trong một màn đêm u tối, không rõ đâu là chân trời cuối đất, ngay cả bản thân mình cũng chẳng nhìn thấy được. Thế nhưng lạ thay cô tuyệt không có chút sợ hãi nào, có lẽ bởi vì đã có cánh tay người kia níu lấy tay cô, trong tiếng nhạc rộn rã, tiếng cười nói của mọi người, hắn bảo, cô cứ an tâm đi theo hắn.

Hân Vũ đột nhiên lại nghĩ đến tình cảnh thế gian trở lại thuở hồng hoang, đất trời hỗn độn, cho dù tất cả những gì cô có đều không còn sót lại chút gì, chỉ cần có hắn ở bên cô, cô cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Sự nhu thuận bất ngờ của Hân Vũ khiến cả Kỳ Phong cũng phải ngạc nhiên. Chưa bao giờ hắn lại cảm thấy cô nghe lời đến vậy. Đôi tay nhỏ nhắn cứ mãi miết níu lấy tay hắn. Lúc hắn dạy cô nhảy, khi hắn ôm cô cười nói với những người lùn khác, vì cô mà hát một bài hát, thậm chí cả khi hắn lợi dụng điệu nhảy mà sờ soạng cô một chút, bờ vai vẫn bị đôi tay kia ôm chặt lấy, tựa như hắn là cả vũ trụ của cô.

Không thể không nói, hắn thật sự rất thích cảm giác này, thậm chí từng nghĩ cô cứ không nhìn thấy thế này thì hay biết mấy. Nhưng ý nghĩ ấy vừa hiện ra đã nhanh chóng bị cắt đứt. Cho dù mong muốn được độc chiếm cô cao đến thế nào, hắn cũng không nỡ làm tổn thương cô.

Điệu nhảy kết thúc, hắn kéo tay cô trở về chỗ ngồi, cô muốn tháo mảnh vải ra. Chẳng hiểu sao, hắn lại dùng tay ngăn lại:

“Đêm nay đừng tháo nó ra được không? Anh nắn nỉ đây.”

Hân Vũ suy nghĩ một lúc, rốt cuộc không biết vì sao lại gật đầu.

Có lẽ, vì tận sâu trong đáy lòng cô vẫn muốn được dựa dẫm vào hắn thế này, cứ xem như hai người phóng túng chơi một trò chơi. Trời hửng sáng, mọi thứ lại trở về nơi bắt đầu.

Tính tình Kỳ Phong hướng ngoại, chẳng mấy chốc đã bắt chuyện vui vẻ với rất nhiều người lùn. Hắn cùng bọn họ uống hết chén này đến chén khác, tiếng cười sang sảng phát ra rộn rã, Hân Vũ lại ngồi im lặng ở một bên, lẳng lẽ nắm tay hắn.

Không nhiều lời, không cần quan tâm đến ánh nhìn của bất kỳ ai khác. Thế giới của cô lúc này chỉ tồn tại duy nhất người con trai đang ngồi bên cạnh này mà thôi.

Lễ hội kết thúc, hầu hết mọi người đều say đến mức chẳng đi nổi. Hân Vũ khó khăn lắm mới kéo lê Kỳ Phong về được đến ngôi nhà gỗ. Đáng vẻ cô nhỏ nhắn, hắn lại to lớn hơn rất nhiều, về đến nơi bước chân không khỏi loạng choạng, đẩy hắn lên giường xong thì cũng mất đà ngã vào lòng ngực hắn.

Thực tế, trong tình trạng bị che mắt, Hân Vũ chỉ bị ép uống vài ly. Thế nhưng trước giờ tửu lượng cô rất kém, cho dù yến tiệc trong cung cũng chẳng dám động đến giọt rượu nào, giờ ngã xuống cũng hơi xây xẩm. Cô nằm trên bờ ngực vững chãi của hân tĩnh tâm thật lâu, lúc mở mắt ra đã bắt gặp hàng mi dài kia nhẹ run rẩy, bực mình bèn dậm thành thịch vào ngực hân: “Còn giả vờ ngủ, anh làm bộ với ai thế hả?”

Kỳ Phong bị đau, lúc này mới hơi mở mắt ra. Vốn hân đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, nhưng trên đường bị cô gái này tha từ thành phố về, va phải vật cản mấy lần nên đau đến mức tỉnh lại đôi chút. Giờ lại bị cô đánh thế, mở mắt ra cũng chỉ miễn cưỡng thấy vài bóng mờ mờ mà thôi.

Người ta thường bảo, đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với người say. Kỳ Phong uống rượu vào thì chẳng cần biết trời cao đất rộng gì nữa, nhìn thấy cô gái kia đánh mình thì cứ thế xoay người lại, áp chặt cô vào sàn giường.

Hân Vũ bất ngờ bị tập kích, sức đề kháng vốn đã do rượu vào mà chẳng còn mấy nữa, giờ cứ như con cá nằm trên thớt, mở to mắt nhìn con người lơ đãng của Kỳ Phong. Phong lắc đầu vài cái, cố trấn tĩnh mới nhận ra Hân Vũ, cười cười véo mũi cô: “Láo thật, dám đánh anh cơ đấy. Xem anh hôn cho em chết luôn.”

Nói sao làm vậy, vừa dứt lời đã áp sát cô. Hơi thở nóng bỏng lại bị rượu kích động, môi vừa chạm cổ Hân Vũ đã khiến cả người cô run rẩy, nhất thời không thốt lên thành lời.

Đầu lưỡi mang theo hơi rượu, lướt từ vai xuống cổ, chạy ngược lên cằm kích thích từng tế bào trên người Hân Vũ. Cô quá quen thuộc với nụ hôn này, bấy giờ hơi thở lại phập phồng, thay vì đẩy hân ra thì bờ môi đã vang lên một âm thanh ngân nga kiều mị. Phong vì âm thanh này mà hầu như phát cuồng, nhất quyết hôn cuồng nhiệt vào môi cô.

Nụ hôn mang theo mùi rượu ướt át chẳng mấy chốc đã nhấn chìm lý trí Hân Vũ, tay cô đặt lên cơ ngực rắn rỏi của hân, dần dần cả cơ thể đều bị thân nhiệt người phía trên tác động. Toàn thân cô nóng như lửa đốt, thần trí ngược lại dần mơ màng, cảm nhận bàn tay nóng bỏng kia nhấn nạy lướt qua vai, xuống vùng eo mẫn cảm, chậm rãi từng bước lùi sâu.

Hân hôn quá nồng nhiệt, động tác càng lúc càng trở nên điên cuồng. Hân Vũ có một ảo tưởng rằng cả người Phong đang tỏa ra lửa, nhiệt tình nuốt hết mọi thành lũy cuối cùng của cô. Chẳng biết từ lúc nào, cánh tay cô đã luồn sâu vào cổ áo hân, tựa như tay hân đang đặt lên vùng đầy đặn của cô, nhẹ nhàng yêu thương.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, ánh sáng của lông chim lửa soi rõ hai bóng người đang cuồng nhiệt dây dưa lẫn nhau, nhiệt tình dần nở rộ thành dục vọng. Mắt Phong mơ màng vừa giật vừa kéo áo của chính mình, để lộ làn da chần chờ lúm đóm mồ hôi. Mùi hương bạc hà thơm mát của cô, hơi thở tràn đầy nam tính của hân bắt giắc hòa quyện thành một.

Hơi thở Hân Vũ hỗn loạn, nhất thời không phân biệt rõ đâu là hiện thực, đâu là mộng ảo, cả thế giới đều chìm ngập trong thứ cảm xúc vỡ òa không nói thành lời.

Tựa như ai đó từng nói, yêu và được yêu, chính là niềm hạnh phúc nhất thế gian.

Kiểu áo cô đang mặc vốn là kiểu thắt gút trên vai khá cầu kỳ. Bấy giờ Kỳ Phong lại chẳng còn thần trí nào nữa, hân kéo mãi không được, nhất quyết xé vải trên người cô ra thành từng mảnh nhỏ, để lộ da thịt trắng như tuyết. Hân Vũ vì nghe thấy tiếng động này mà bừng tỉnh, mở mắt ra đã thấy cặp mắt hân hừng hực đỏ, điên cuồng cắn xé từng tấc da thịt mình.

Cô mím môi, rốt cuộc quyết định giữ chặt cánh tay đang làm loạn trên người, nhẹ giọng hỏi: “Phong, em là ai?”

Cặp mắt đỏ của hân lơ đãng, nghiêng người như thể không nghe rõ cô hỏi gì, rốt cuộc mới bật ra tiếng cười ngờ nghệch: “Ngốc quá, dĩ nhiên là Hân Vũ rồi.”

Khóe môi Hân Vũ mỉm cười. Được rồi, cô thừa nhận bản thân mình rất chấp nhất, nhưng cũng dễ dàng thỏa mãn. Cô không tiếc vì tình yêu mà hy sinh, nhưng thứ khiến cô bỏ ra, nhất định phải là thứ đáng giá.

Cổ hơi ngẩng lên, hơi thở lần tìm làn môi nóng bỏng của hân, trần trọc mút vào.

Kỳ Phong, bởi vì là tình yêu nên em không sợ hãi. Chỉ cần anh muốn em sẽ trao tất cả mọi thứ cho anh, đến tính mạng mình cũng không cần, vậy thì thân xác này có ý nghĩa gì?

Nếu như có một ngày, anh thật sự phản bội em, điều đó cũng chẳng phải vì anh tài giỏi, mà chỉ vì người em yêu là anh. Chấp nhận yêu anh là em đã chấp nhận đánh cược với định mệnh. Cho dù thua đi tất cả cũng là em cam tâm tình nguyện. Chỉ cần là bản thân em cảm thấy đáng giá.

Dưới bầu trời âm u được hóa phép, gió lốc thổi dồn dập, mây hồng riu rít rượt đuổi nhau, những thanh trúc ven bờ gập gáp xô đẩy, vồn vã, ngâm nga, trước khi vụn vạt trở nên im ắng lần nữa.

Đêm dài đặng đặng, bên ngoài gian nhà nhỏ giờ đã thấp thoáng nghe được âm thanh trầm ồm đều đặn phát ra, tựa như nét chấm phá trong màn đêm cô tịch. Muôn thú trong vùng cũng ngập ngừng im lặng, thật lâu mới nghe được tiếng chuông đồng hồ dây cót vang vọng ở trung tâm, báo hiệu thêm một giờ nữa vừa trôi qua.

Mà bên trong gian nhà gỗ, Hân Vũ nằm bên dưới Kỳ Phong, cũng rơi vào cảnh thần trí mờ mịt.

Chính cô cũng chẳng biết phải giải thích tình trạng hiện tại là thế nào. Biết nói sao đây khi cô cuối cùng cũng lấy hết can đảm rồi, ấy vậy mà... hấn lại lẩn đùng ra ngủ gật.

Cứ cho là say đến bất tỉnh nhân sự đi, nhưng mấy phút trước chẳng phải còn điên cuồng xé nát quần áo cô sao? Vừa quay đi đã lại gật đầu đều đều như thế, báo hại cô rơi vào tình cảnh có trang phục cũng như không, thật sự chẳng khác nào quần gia đã mở cửa mà trộm chê không vào.

Càng nghĩ, Hân Vũ lại càng cảm thấy tức đến nghiến răng. Lúc này Phong ngủ say bất tỉnh không nói, nếu hấn tỉnh dậy thấy đang nằm cạnh mình, mà cô thì trừ lớp áo trong ra chẳng còn mảnh vải che thân sẽ nghĩ thế nào?

Khó khăn lắm cô mới đẩy được hấn ra, càng nhìn vẻ mặt ngủ ngon như con trẻ ấy lại càng phát bực. Sao lúc nào cũng là hấn làm vỡ ly, nhưng cô mới là người thu dọn mảnh vỡ thế này?

Loạng choạng nhặt lại hết những mảnh vải đã bị quăng lung tung trên đất, nghĩ tới nghĩ lui cô lại không đành lòng, đành thở dài đặt hấn nằm ngay thẳng, sau đó đắp một tấm chăn lên, cuối cùng mới đi thu dọn tàn cuộc kia.

Cô tự nói với lòng, chuyện xấu hổ này tuyệt đối không thể nào nhắc lại, không thì lần này cô có nhảy xuống biển cũng chẳng thể hết ngượng.

Trong ánh đèn nhập nhoạng, Hân Vũ lại lần mò sang gian phòng bên ngoài, lấy ra một cọng lông chim lửa làm đèn, lại dùng kim chỉ khâu lại chiếc áo rách, ánh mắt thỉnh thoảng liếc người đang ngủ đều đều ở phòng bên, không tránh được oán giận.

Cô mà buông xuôi lần nữa với hấn thì cô hấn là đồ con heo.

...

Hôm sau tỉnh dậy, Kỳ Phong mơ màng cảm thấy dường như có điều gì đó không đúng.

Cả người hấn nằm úp sấp trên giường, đầu nhúc như búa bổ, căn phòng vẫn im ắng như mọi khi, song lại không thấy bóng dáng Hân Vũ đâu.

Hấn sống trong cảnh thấp thỏm mãi đến xế trưa, bóng dáng cô mới xuất hiện nơi ngưỡng cửa, cả đến cái liếc mắt cũng chẳng thèm nhìn hấn, chỉ ơ hờ nói: “Anh thu dọn đồ đi. Chúng ta khởi hành ngay bây giờ.”

Thái độ lạnh lùng này khiến Phong bất giác cảm thấy hụt hẫng. Nhớ đến sự dịu dàng hôm trước, lại nhìn thấy những mảnh chỉ vá chằng chịt trên chiếc áo trắng mỏng của cô, bất giác khóe môi hấn cứng đờ.

Hân Vũ chẳng giỏi việc nữ công gia chánh, điều này hấn rõ hơn ai hết. Cứ nhìn vào vết may vá chằng chịt trên áo cô thì biết cô thức cả đêm để khâu lại, cả hai người đều không mang theo trang phục dự phòng, mà phục trang của người lùn thì không cần nói cũng biết rằng không phù hợp. Tình trạng cô thế này, chẳng lẽ đêm qua hấn say rượu đã xâm phạm cô?

Nghĩ đến đây, Kỳ Phong lại vỗ mặt mình vài cái. Không phải thế chứ? Cô gái này là người hấn trân trọng đến mức dùng tay nâng cũng sợ vỡ, làm sao hấn có thể đối xử với cô thế được?

Hân Vũ vẫn chưa hết bực dọc, thấy dáng vẻ hẩn lủi thủi như trẻ con phạm tội cũng không nói gì. Trời vừa sáng, cô đã sang tạm biệt mẹ con Enzo, sau đó lại cất công vào thành phố một chuyến trò chuyện với trưởng lão. Biết cô có ý định đến núi Thánh Hỏa, ông cũng tỏ vẻ lo lắng: “Từ đây đến đó phải ngang qua hai vùng đất nữa là Cánh đồng Bất Tận và sa mạc Tử Thần. Cánh đồng Bất Tận thì không thành vấn đề, nhưng nghe nói sa mạc Tử Thần có khí hậu rất khắc nghiệt, chưa ai đến đó được. Nếu cô nhất quyết đến thì phải cẩn thận.”

Hân Vũ nghe nói cũng chỉ gật đầu. Chuyện đến núi Thánh Hỏa là chuyện định sẵn, cô nhờ trưởng lão giúp mình vẽ bản đồ ra khỏi ma trận của thành phố, sau đó mới nói cáo biệt. Có lẽ vì gương mặt cô quá giống A Kiều, vị trưởng lão này vẫn có vẻ quyến luyến cô, thậm chí còn gửi lời nếu cô muốn quay lại, tộc dân của ông vẫn luôn chào đón.

Bữa tiệc nào cũng đến lúc phải tàn, rốt cuộc Hân Vũ và Kỳ Phong cũng rời khỏi thành phố Vĩnh Viễn, một lần nữa dắt theo hai con Bé Con và Nhóc Tì xuôi về phía nam, chỉ khác là lần này họ bắt đầu đi sâu vào đất liền. Dấu vết của khu rừng bạt ngàn phía sau cũng dần mất hút.

Qua thêm một ngày, thái độ của Hân Vũ vẫn chẳng khác bao nhiêu, lúc lạnh lúc nhạt với Phong khiến hẩn thâm lo lắng chuyện mình e ngại là thật. Mấy lần hẩn đều có ý định giảng hòa với cô, thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia thì cũng biết khôn mà im lặng. Thật ra hẩn nghĩ, nếu khi ấy hẩn vì say mà có hành vi đòi bại gì đó với cô, có giết hẩn vài trăm lần cũng đáng. Thế nhưng nếu như tội không nên phạm cũng đã phạm rồi, ít ra phải cho hẩn nhớ chút gì đó chứ? Thứ cảm giác mơ mơ hồ hồ đi lên đoạn đầu đài thế này khiến hẩn thật sự rất khó chịu.

Đúng như tên gọi, cánh đồng Bất Tận là một cánh đồng rộng mênh mông với hàng ngàn cánh đồng những loại hoa nối tiếp nhau. Nơi đây không có rừng, hầu như chân trời góc biển đều tắm mình trong bể hoa, nhìn mãi vẫn không thấy điểm cuối.

Càng đi về phía nam thì tuyết cũng rơi dần, tiết trời cũng càng lúc càng trở nên ẩm áp. Đi hết nửa ngày, rốt cuộc Hân Vũ cũng cho thiên mã dừng lại, cùng Phong đăm xuống dựng tạm chỗ nghỉ. Lúc dựng lều, hẩn lảng xăng chạy đến giúp cô, lại bị cô trừng mắt nhìn, không còn cách nào khác phải nở nụ cười cầu hòa.

“Giận cũng đã giận rồi, để anh giúp em nhé, được không?”

Hân Vũ chẳng nói chẳng rằng, nghiêng đầu quay đi nơi khác. Phong thở dài, đành phải dùng chiêu mặt dày nhất của hẩn kéo tay cô lại: “Rốt cuộc em giận gì cũng phải cho anh biết lý do chứ? Anh vừa tỉnh lại đã thế này, chuyện xảy ra anh chẳng nhớ gì cả. Có phải đêm đó anh xúc phạm gì em không?”

Hàng mày Hân Vũ cau lại, lại cúi nhìn xuống đất không thềm đáp.

Thấy vẻ mặt ấy của cô, Kỳ Phong cũng đoán ra được phần nào.

“Thật sự là anh xúc phạm em? Tay nào của anh vô lễ, anh chặt nó tạ lỗi với em.”

Hẩn nói cứ như thật, còn giương ngón tay ra làm bầm đọc chú gọi Hỏa Chi kiếm. Hân Vũ rốt cuộc cũng chẳng nhịn được, vội lấy tay ngăn lại: “Thôi được rồi, đừng làm trò nữa.”

Phong cười hì hì, xắn đến ngồi cạnh cô: “Biết em không nở mà. Thôi nào, đừng giận anh nữa em nhé.”

Gần hai ngày trời nghe hẩn xin lỗi như thế, cả Bé Cưng lẫn Nhóc Tì còn mủi lòng chứ nói chi Hân Vũ. Khóe môi cô hơi cong lên, giật lấy mẫu bánh hẩn đang cầm trong tay nhỏ giọng: “Sau này không được thế nữa.”

Nói nào ngay thì Kỳ Phong ngủ li bì nguyên đêm hôm ấy, cũng chẳng rõ ‘không được như thế’ của cô là có ý gì, nhưng vì cô chịu nói chuyện với hẩn, thế nên hẩn cứ nhe răng ra cười nham nhở. Hân Vũ nhìn thấy nụ cười như con trẻ ấy, cũng không nén được mỉm cười, hàng môi cong lên, để lộ một lúm đồng tiền sâu bên gò má.

Kỳ Phong nhìn thấy nụ cười ấy, bất giác ngẩn ra.

“Sao vậy?” –Hân Vũ thấy hẩn nhìn thế cũng ngượng, vội sờ sờ má mình –“Dính gì à?”

“Không, chỉ là đột nhiên anh nghĩ đến một việc.” –Hẩn cũng dùng tay xoa xoa vị trí lúm đồng tiền bên má cô nói –“Hân Vũ, em tin kiếp trước kiếp này không?”

Đột nhiên hần nhắc đến vấn đề này khiến Hân Vũ cũng nhăn mày suy nghĩ. Thực tế cô đi theo Tần pháp sư này bao nhiêu năm, nếu nói đến những chuyện huyền bí thì nhiều không kể xiết. Những câu chuyện tiên kiếp thỉnh thoảng Hải Kỳ cũng nhắc đến, nhưng cô nghe qua chỉ cảm thấy như cười ngửa xem hoa. Không phải cô không có hứng thú với tiên kiếp, chỉ là cô nghĩ, cô tưởng thành được đến ngày hôm nay, không cần có một đoạn ký ức nào đó thì cũng đủ mệt mỏi rồi, nếu nhồi nhét thêm nữa cô sẽ chẳng chịu được mất.

Thấy Hân Vũ không gật đầu cũng chẳng phản đối, Kỳ Phong lại ôn hòa tiếp: “Em biết không, ở chỗ của anh người ta có một truyền thuyết. Họ nói rằng những người trong kiếp trước chết đi sẽ đi qua một nơi gọi là địa phủ. Nơi ấy có một người phụ nữ gọi là Mạnh Bà sẽ cho họ uống chén canh quên lãng. Sau khi uống canh, họ sẽ quên đi tất cả những chuyện trong kiếp trước, sau đó luân hồi trở thành một con người mới, trải qua cuộc sống lại từ đầu.”

“Nhưng cũng có những người, vì quá nặng lòng với kiếp trước, họ không muốn quên đi quá khứ, quên đi những người đã xuất hiện trong cuộc đời mình. Đối với những người này, quỷ sai không còn cách nào khác phải đóng cho họ một dấu ấn, đó chính là lúm đồng tiền. Thế nên người ta vẫn nói, những người có má lúm đồng tiền là những người vẫn còn giữ lại rất nhiều tình cảm trong kiếp trước của mình. Có thể hiện tại họ không nhớ đến nữa, nhưng thứ tình cảm đó với họ rất sâu nặng, phải trải qua rất nhiều năm mới có thể được luân hồi.”

Nói đến đây, đột nhiên hần ngừng lại, nhìn sâu vào mắt cô: “Hân Vũ, có bao giờ em cảm thấy kiếp trước của mình chắc chắn là có một đoạn tình cảm rất sâu đậm không?”

Hân Vũ nhếch môi: “Nếu đã là kiếp trước, sao phải chấp nhất làm gì. Thời gian trôi qua, biển cạn cũng hóa nương dâu. Nếu như tạo hóa để cho vạn vật có thể luân hồi thì chính là để họ có cơ hội quên đi tất cả, làm lại mọi thứ từ đầu. Huống chi tình cảm sâu nặng, nếu là bên tình bên nguyện thì tốt, nếu chỉ là của một người, biết đâu kiếp trước còn phải ôm nỗi đau mà chết, uất ức đến mức cho dù có đầu thai chuyển thế cũng không muốn gặp lại người trước kia nữa. Thế nên nếu quên được chưa hẳn đã là điều không tốt. Chưa quên được cũng chẳng qua vì không buông được oán niệm mà thôi.”

Giọng Hân Vũ rất bình thản, thực tế đó cũng là suy nghĩ trong lòng cô. Đời người luôn phải hướng về phía trước. Cô đi đến tận hôm nay, cho dù thi thoảng có hồi tưởng lại những ngày trước kia nhưng cũng chưa bao giờ vì nó mà chậm bước. Quá khứ nếu như đã qua, cô cũng sẽ không vì nó mà đau khổ. Kỳ Phong lại bị những lời này làm sững sờ. Đột nhiên hần nghĩ đến tình cảnh trước đây của A Kiều, có phải là cũng như Hân Vũ nói, vì quá oán hận, đến mức cho dù luân hồi chuyển thế vẫn không muốn tiếp tục gặp lại người trước kia không?

Hân Vũ thấy hần sững sờ cũng nhẹ giọng mỉa mai: “Anh cũng có lúm đồng tiền đấy, không phải anh cũng nghĩ đến những chuyện kiếp trước của mình chứ? Sao nào? Hồi ấy cưới vợ rất đẹp sao, hay là còn mối tình nào dang dở đến mức tiếc hận như vậy?”

“Con bé này, sao hồ tít là lại ghen rồi hả? Anh thật sự nghi ngờ kiếp trước em có phải Bà La Sát không đấy?”
–Hần véo bờ bả bầu bình của cô, càng lúc càng thấy đã tay. Hân Vũ tránh đi, hoài nghi hỏi: –“Bà La Sát là ai?”

“Vợ của Ngưu Ma Vương, trong Tây Du Ký ấy.”

Hân Vũ mím môi, thấy vẻ mặt hăng say của hần lại quyết định trêu hần một chút: “Tây Du Ký là ai?”

“Là câu chuyện rất nổi tiếng về bốn thầy trò đi thỉnh kinh. Có một con khỉ, một con heo, một con...”

“Thỉnh kinh là gì?”

Kỳ Phong bị cô hỏi đến phát giận, quát lên: “Con bé này, sao cái gì em cũng không biết thế hả? Mọi khi có thấy em hỏi nhiều thế bao giờ đâu?”

Hân Vũ cả đời chưa từng bị to tiếng như thế, bấy giờ nhìn vẻ mặt hùng hổ của hần cũng hơi tủi thân, lẳng lặng quay lưng đi.

Hần biết mình lỡ lời, vội dùng hai tay vịn vai cô nài nỉ: “Xin lỗi, xin lỗi, sau này anh không to tiếng với em nữa. Anh kể em nghe câu chuyện của Tây Du Ký nhé.”

Hân Vũ cau mày, vẫn không chịu nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Thôi nào, cười lên cái cho anh xem. Người ta bảo những người có lúm đồng tiền cười xinh lắm đấy.” –Hắn nháy mắt, lại làm mặt xấu trước mặt cô. Hân Vũ cố nín cười, nhướn mày ra vẻ nghiêm túc nói –“Anh đang tự khen mình đấy à?”

“Đâu có, khen em mà. Hân Vũ của anh xinh nhất, đẹp nhất. Không cười cũng đẹp.”

“Nịnh nọt không biết ngượng.” –Cô lại nghiêng đầu nhìn nơi khác, khóe môi không nhịn được khê cong. Kỳ Phong ngay lập tức bèn dùng tay véo hai má cô lên, cố để cô nặn ra một nụ cười thật tươi.”

“Đúng rồi, là cười thế này nè. Đấy, cười lại anh xem đi.”

Bị hắn làm phiền, rốt cuộc Hân Vũ cũng đành phải chiều theo. Hai người cứ đứng đấy đùa nghịch giữa cánh đồng hoa. Trên nền trời không gợn chút mây, hàng ngàn cánh hoa bồ công anh với những sợi tơ màu trắng đang tung mình theo gió, trôi ngược về phía họ như những giấc mơ.

...

Tuyết rơi khiến mọi nơi trong vùng đều đóng thành từng mảng băng lớn. Ở một trạm gác bỏ hoang gần bờ hồ Thủy Kính, Hạ Dương cũng đang đứng nhìn một đoàn quân đang di chuyển dọc theo con đường mòn. Anh giương kính viễn vọng lên, nhìn đi nhìn lại mấy lần mới dám xác định đây đúng thật là quân đội loài người. Vân Tình đứng bên cạnh bấy giờ đã lo đến đứng ngồi không yên, thấy vẻ mặt anh ngập ngừng bèn hỏi dồn: “Sao rồi? Không phải quỷ tộc chứ?”

Hạ Dương không có ý giấu Vân Tình, mím môi hồi lâu mới nói: “Có quân đội hành quân ngang qua đây thật, nhưng nhìn qua không phải là người quỷ tộc.”

“Không phải quỷ tộc là được rồi.” –Vân Tình thở hắt ra, đoạn mỉm cười tiếp –“Anh đừng mặt ủ mày chau thế. Làm em sợ hết hồn.”

Hạ Dương lại không lạc quan như Vân Tình, ánh mắt anh khê nhìn xuống mặt hồ Thủy Kính đóng băng xa xa, càng nghĩ càng thấy mọi việc không đơn giản như thế.

Trước nay anh đều cai quản Thanh Thành, là thành phố loài người ở gần đây nhất nên anh hiểu được tầm quan trọng của nó. Hồ Thủy Kính nằm giữa biên giới ba tộc, tuy nhiên từ thời cổ nước, bao năm nay hầu như chỉ có con người mới không bị pháp thuật trong hồ ảnh hưởng. Xét ra thời gian nước hồ đóng băng thế này chính là thời cơ thuận lợi nhất để quỷ tộc có thể tràn qua hồ, cũng là cơ hội duy nhất nếu Thiên Tường muốn phát động tấn công. Thế nhưng tại sao quân vượt hồ bấy giờ lại là con người. Nói về tình về lý, quân lính Thanh Thành của anh cũng không lý nào chạy đến đây.

Đột nhiên, Hạ Dương đập tay xuống tranh trực chống ngang trạm gác, ánh mắt không kìm được lo lắng: “Vân Tình, chúng ta phải quay về Thanh Thành ngay, may ra còn kịp.”

Vân Tình ngỡ ngác quan sát thái độ của Hạ Dương. Nói về điều binh khiển tướng, cô đương nhiên không hiểu bằng anh, thế nhưng lúc này biên giới hai quốc gia đều an toàn, tiên tộc và loài người lại có hiệp ước không xâm phạm, cô càng nghĩ càng không hiểu được anh đang lo lắng điều gì.

Bấy giờ, trong một cung điện hoa lệ nồng nặc mùi tanh của thứ chất lỏng màu đỏ thẫm, Thiên Tường nhẹ nhàng đẩy một quân cờ lên phía trước, khóe môi cong lên đầy giễu cợt: “Rốt cuộc cũng không nhịn được à?”

Cung điện xây lộ thiên giữa vách núi cheo leo, xung quanh rải rác những tảng đá lởm chởm mà không phải ai cũng đến được, lúc này trừ hai người đang đánh cờ ra thì hầu như cũng không còn ai khác. Người thanh niên khoác áo choàng trắng đối diện Thiên Tường cười nhạt: “Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nếu lần này tôi còn không làm thì anh nghĩ đợi đến bao giờ.”

“Nghe nói quân hậu của cậu vẫn đang la cà ở Thủy Thành. Cậu không sợ kinh biến lần này sẽ ảnh hưởng tới cô ấy sao?”

“Thì đã sao? Tôi mong cô ta chú ý còn không kịp.”

“Nghe nói thẳng nhóc cô ấy dẫn theo có thể là Hỏa Linh.”

Thanh niên mặc áo bào trắng cười, khoe môi giương lên mỏng hơn cả làn nước. Ngón tay y đặt lên quân vua, chậm rãi mơn trớn trên chiếc vương miệng bằng đá nhẵn nhụi.

“Cậu có biết vì sao tôi thích chơi cờ vua mà không phải bất kỳ loại cờ nào khác không?”

Thiên Tường nhướn mày, không đáp lời.

“Bởi vì chỉ có cờ vua mới có quân hậu. Tôi thích cảm giác nhìn quân hậu ngược xuôi khắp bàn cờ, cho đến khi kiệt sức ngã quy. Người chiến thắng cuối cùng, nếu không phải quân vua đen, thì là quân vua trắng thôi.”

Nói rồi y phất tay, quân cờ lăn lóc ngã xuống nền mặt đá đen trắng vang lên một tiếng thanh thúy. Ánh mắt lúc này lại nhìn ra bầu trời tuyết lất phất bay: “Cô ta hẳn cho là mình đã tìm được một quân vua mới, nhưng lại quên một điều, quân vua từ đầu đến cuối sẽ không rời khỏi thành trì của mình. Những quân cờ khác nếu có cũng chỉ là thể thân mà thôi.”

Thiên Tường nhìn vẻ mặt đắc ý của người đối diện, tay bắt giắc lướt trên chiếc nhẫn đầu rắn hổ màu lục, cười nhạt: “Hay là chúng ta cá một ván đi. Xem thử quân thể thân của cậu có thể đi xa đến đâu.”

“Xa đến đâu không quan trọng.” –Người thanh niên khẽ cười –“Quan trọng là, lúc cô ta và con cờ kia trở về, liệu bàn cờ này còn lại được bao nhiêu quân.”

Thiên Tường nghe thấy thể cũng cười rộ lên. Có lẽ cha gã nói không sai, trên đời này thứ khó đối phó nhất là lòng người, nhưng dễ đối phó nhất cũng là lòng người. Trên bàn cờ này, gã không muốn làm quân trắng, cũng chẳng làm quân đen. Thứ gã muốn bây giờ chỉ đơn giản là chờ đợi mà thôi.

Ánh mắt lại lơ đãng lướt qua những bông tuyết đọng trên cửa sổ. Không phải tuyết màu trắng sao? Nhưng gã lại mơ hồ cảm thấy một màu đỏ chót đang bao phủ ấy nhỉ?

31. Chương 31: Sa Mạc Tử Thần

“Con người thì luôn ao ước có thể trường thọ như tiên nhân. Mấy ai thấu hiểu tường tận, thực ra sống quá lâu cũng có thể trở thành một nỗi dày vò.”

Bất chấp tất cả những lời cảnh báo của Tần pháp sư và trưởng lão người lùn về mức độ tàn khốc của sa mạc Tử Thần trong truyền thuyết, rốt cuộc thì Hân Vũ và Kỳ Phong cũng đặt chân đến đây được năm ngày. Và phải đến lúc này thì cô mới nhận ra rằng mình đã chủ quan như thế nào.

Cả ngàn dặm quanh nơi đây không hề có một bóng cây bóng cỏ sinh trưởng. Mặt trời không biết bằng cách nào luôn treo trên đỉnh đầu, rọi thứ ánh sáng như thiêu đốt vạn vật xuống mặt đất. Bờ cát nóng đến mức cháy da, và một khi cả những giọt mồ hôi cũng bốc hơi khi chưa rơi khỏi mặt đất thì trông chờ vào việc tìm thấy lương thực là một mơ tưởng xa xỉ.

Thể chất quý tộc kiêng kị ánh nắng mặt trời, cho dù Hân Vũ có áo choàng bảo vệ thì trước ánh nắng gay gắt thể này cũng như giăng lưới vớt nước, hoàn toàn không khắc phục được bao nhiêu. Ngày đầu tiên, cô miễn cưỡng còn có thể tạo ra màn chắn để cân bằng nhiệt độ cho đoàn người ngựa, thể nhưng cơ thể Nhóc Tì quá khổng lồ, có tạo ra nước nhiều thế nào cũng không đủ. Hân Vũ đành bấm bụng ếm bùa đông lạnh ngắn hạn cho nó rồi thả nó trở về.

Bé Cưng cũng giống như cô, là động vật thuần tính thủy, chẳng mấy chốc đã không chịu được nữa. Hân Vũ nhìn tới nhìn lui thì không nở lòng, sau cùng cũng cho nó một lá bùa giống Nhóc Tì, để nó về tìm thức ăn. Bé Cưng vốn thân thiết với cô, dùng dần thể nào cũng không chịu về. Cô phải vừa giận lẫy vừa dọa nạt, cuối cùng nó mới chịu bay đi.

Song danh tiếng của sa mạc Tử Thần cũng đâu đơn giản chỉ có thế. Trôi qua ba ngày, Hân Vũ mới sững sốt nhận ra mình vẫn dậm chân ở vị trí cũ. Hóa ra sa mạc không chỉ khắc nghiệt về thời tiết, mà địa hình nó căn bản cũng là một mê cung khổng lồ. Trước đây cô chưa từng nghĩ đến điều này, giờ phát giác thì có lo lắng cũng không kịp nữa, cơ thể vì liên tục mất sức mà ngã quy.

Mặt Kỳ Phong đỏ bừng, gần như toàn thân đều có thể phát ra nhiệt. Mấy ngày rồi tuy hần rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng vượt qua để Hân Vũ không phải lo phần của mình. Bấy giờ thấy cô bị ngất mới hốt hoảng chạy đến, nhận thấy sắc mặt cô không còn chút máu, trong lòng vừa giận lại vừa lo lắng.

Nước mang theo vốn đã cạn kiệt từ lâu, cho dù liên tục sử dụng pháp thuật nhưng thể chất Hân Vũ lại tốt hơn người bình thường rất nhiều. Kỳ Phong vẫn cầm cự được không lý nào cô lại kiệt sức như thế. Kỳ Phong không còn cách nào khác bèn tự quyết định lục túi nhỏ cô luôn đeo bên hông. Cái túi nhét đầy giấy da, bút lông ngỗng và lọ mực tí ti. Hần lấy ra hết một lượt, ánh mắt bị một hai bức họa nhàu nhĩ lẫn trong đó làm chú ý. Bức thứ nhất vẽ hình một cô gái xõa tóc, trán dính trang sức đang cười trên con vật gì đó có vẻ là thiên mã bay khỏi nhà. Bức thứ hai là hình họa chàng trai tóc ngắn đang ngồi ngắm ra, trong khung ý nghĩ là gương mặt cô gái đó toét miệng cười, để lộ duy nhất một hai cái răng nguệch ngoạc. Hần nhìn bức vẽ hồi lâu, lại nhìn đến cô gái đang nhắm mắt nằm bên cạnh, khoe môi cũng nở ra toét hoét. Nghĩ thế nào đấy, lại tịch thu hai tấm giấy, nhét vào túi riêng của mình.

Xong đâu vào đấy, hần mới dốc túi cô ra, nhìn nhìn một lúc mới xác định là không nhìn thấy mấy cái tuýp chất lỏng màu xanh kia, thậm chí căng thẳng. Lần cuối cùng hần thấy cô dùng máu bạch kỳ mã là đã bao lâu rồi? Chu kỳ thực phẩm của Kẻ biến thể thông thường không vượt quá bảy ngày. Nếu trong bảy ngày này không có tiếp tế, cho dù pháp thuật cao đến bao nhiêu cũng đành bó tay. Hần càng nghĩ càng sợ hãi, vội cúi xuống kiểm tra nhíp thở của cô, lại lấy tay lay lay cô dậy.

Mặc hần lay thế nào, Hân Vũ vẫn không chút động tĩnh. Sắc mặt cô hoàn toàn tái xanh, làn môi tím càng trở nên kỳ dị hơn trong bầu không khí gần chạm mốc sôi thế này. Nếu không phải cô vẫn thở, hần Phong sẽ nghĩ cô đã hoàn toàn bỏ hần mà đi rồi. Cố gắng mãi, Phong cũng dần tuyệt vọng. Hần không khỏi tự trách mình, tình trạng cô khác thường thế này, sao hần lại không nhận ra ngay kia chứ?

Nhưng ngồi đây than trời trách đất cũng không phải là cách. Giờ phút này Hân Vũ đã như thế, nếu như ngay cả hần cũng bỏ cuộc thì cô sẽ thế nào? Nghĩ thế, hần lại dùng áo choàng che kín cơ thể cô lại rồi bế xốc cô lên tay, cứ theo hướng ban nãy định ra mà đi thẳng.

Đoạn đường trước mắt vẫn nhấp nhô không thấy điểm cuối, thỉnh thoảng vài luồng gió sa mạc thổi đến, rất đến cắt da. Phong chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình kiên cường đến vậy, trong tình trạng kiệt sức vẫn có thể ôm siết lấy cô gái trong lòng, chân bước lê về phía trước. Cho dù không nhìn thấy rõ bờ trước mặt là gì, vẫn cố chấp lầm lũi đi trong vô định.

Trên mấy tầng trời không gợn chút mây, tia sáng khủng khiếp mang tên mặt trời vẫn lặng lẽ lan tỏa, cuốn trôi bờ cát sa mạc trong mùi nồng nặc của khí trời. Gió vẫn cuộn cuộn thổi, vài nơi lại để lộ từng khúc xương trắng động vật chưa kịp phân hủy, gai góc ghê người.

Cùng khoảng thời gian ấy, trên một tường thành bắt ngang qua kênh hẹp trong Thủy Thành, có một đôi nam nữ đang lặng lẽ ngồi cạnh nhau. Cô gái mặc trang phục màu lam nhạt, tóc ơ hờ buông dài xuống lưng. Gương mặt cô vốn thanh tao chẳng hiểu sao lúc này lại toát thêm ba phần khí chất kiêu diễm, nét môi tươi cười đáng yêu ngây ngô, khiến thi thoảng lại có vài thanh niên đi trên đường không nén được mà xoay lại nhìn. Trên tay cô cầm một túi hạt tơi, vừa ăn vừa phun phì phèo xuống dòng kênh bên dưới, một ít hạt bắn sang cả vạt áo người thanh niên ngồi cạnh, khiến anh ta tắc lưỡi, nghiêng người tránh đi.

“Tôi nói bao lần rồi hả? Cô không thể hành xử đứng đắn một chút à? Ăn uống như thế còn ra thể thống gì? Người ta nhìn cô mà nghĩ cô là Hân Vũ tôi mới thấy lạ đấy.”

Cô gái mang dáng vẻ của Hân Vũ lúc này mới xoay sang nhìn y, thần sắc cũng bực dọc không kém. Cô quẳng cả túi hạt vào tay y, hếch mồm quát: “Anh tưởng tôi thích chác? Còn bảo là được ra ngoài chơi. Chơi chẳng thấy đâu, toàn dẫn tôi đi đông đi tây, lại còn phải vác bộ mặt này nữa chứ. Anh không tự soi gương à? Mỗi lần soi tôi sợ đến muốn ngất đi ấy chứ?”

Tiếng quát chẳng mấy chốc đã thu hút không ít người đi đường, Hải Kỳ nhìn quanh, đột nhiên hơi chột dạ, vội nhẹ giọng lấy lòng cô: “Cô muốn đi đâu? Tôi dẫn cô đi. Cứ thế lộ tấy hết bây giờ.”

Tâm Du cũng chưa vội trả lời, xoay người nhảy xuống đất, lại đứng đỉnh đi một mạch vào dòng người. Hải Kỳ đuổi theo cô đến choáng váng, vừa lắc đầu vừa than khổ không thôi. Y chẳng biết lão Tần suy nghĩ thế nào, lại bảo bọn họ giả làm Hân Vũ và Kỳ Phong. Y thì không nói, dấu sao bao năm nay y chơi trò giả mạo

người khác cũng đã quen rồi, nhưng bảo một cô gái như Tâm Du đóng vai Hân Vũ thì quả là tai hại. Đừng nói đến giọng nói và khí chất khác hẳn nhau, chỉ nội thái độ đồng đánh kia thôi cũng lạy ông tôi ở bụi này rồi.

Mới nghĩ tới nghĩ lui, thoát cái y đã mất dấu cô nàng. Nơi này là khu vực mua bán của Thủy Thành, người qua kẻ lại đông khôn xiết. Hải Kỳ thở dài, vội bấm tay đọc một câu thần chú. Cũng may mà mấy ngày nay y đã quen với thói ngang ngạnh của cô nàng, có chuẩn bị sẵn cả.

Tâm Du bấy giờ vừa tưởng cắt được cái đuôi Hải Kỳ, chưa kịp hả hê đã thấy bóng dáng y xuất hiện trước mắt, nét mặt thất vọng chưa kịp rõ ràng đã lập tức vỗ tay vào nhau, tinh nghịch nháy mắt với y: “Tài thế. Hay anh nhận tôi làm học trò nhé. Tôi cũng muốn có thể biến tới biến lui giống anh.”

“Cô tưởng pháp thuật ai cũng học được chắc. Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Càng nhìn cô nàng này Hải Kỳ càng phát bực. Đột nhiên lại oán giận lấy lão Tần. Nếu không phải vì con bé này thì y có phải mắc kẹt ở Thủy Thành đến cả tuần nay không chứ? Xưa nay y vốn đọc lai đọc vãng, đi đây đi đó cũng không hề vướng bận, giờ phải vác theo một cửa nợ thế này, lại còn là một cửa nợ phiền phức, hỏi sao y không cảm thấy bực?

Vốn lúc tiếp xúc sơ qua trên đảo thì y đã không ưa gì cô nàng này rồi. Qua mấy ngày đi cùng, nếu nàng ta không phải chạy đây chạy đó thì cũng quẩn lấy y hỏi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nào là tại sao y gọi là tiên mà lại không giống với tiên thế giới hiện đại, nào y không có cánh và nhỏ xíu như bọn ám tiên, rồi tất tần tật về Tần pháp sư đều muốn hỏi cho ra lẽ. Hải Kỳ càng nghĩ tới càng giận, chửi tục y có quái lắm đâu mà cô ta cứ xem như yêu tinh phương nào thế không biết.

Trước thái độ dứt khoát của y, Tâm Du vẫn chưa chịu buông tha: “Thôi không nhận cũng được, nhưng anh dạy tôi biến biến giống lúc này đi, tôi muốn học mà.”

Hải Kỳ càng nghĩ càng bực mình, xoa tay bữa bãi khắp người vẫn không tìm được thứ gì khả dụng, bèn xé một mảnh vải áo choàng ra, lẩm bẩm đọc thần chú. Xong đâu vào đấy, y quẳng mảnh vải cho Tâm Du, hầu như nghiêng qua kẻ răng: “Giữ cho kỹ vào. Bất cứ lúc nào cô muốn, chỉ cần đọc câu chú này lên thì sẽ lập tức biến đến bên cạnh tôi.”

Tâm Du nhận mảnh vừa vừa mừng vừa hoài nghi, lật tới lật lui lại hỏi: “Câu thần chú là gì?”

“Hải Kỳ rất đẹp trai.” – Mặt Hải Kỳ không đổi sắc, điềm tĩnh thốt từng từ.

“Anh tưởng tôi ngốc à? Mau nói đằng hoàng đi.”

Lúc này y mới thở dài, cúi người thì thầm vào tai cô câu thần chú, còn hướng dẫn cô cách sử dụng. Tâm Du tập suốt một buổi chiều, rốt cuộc cũng thành thạo thuật biến đổi tức thời này, nhưng như thế vẫn là quá nhanh so với mức mà Hải Kỳ dự định. Y nhìn cô gái trước mặt, ngón tay lại âm thầm điểm chú xem pháp tính ẩn chứa của cô. Mà điều lạ lùng hơn nữa là Tâm Du dường như không thuộc về bất cứ đặc tính nào trong ngũ hành cả.

Đến tối, cả hai lại phải trở về phòng trọ. Tâm Du vẫn hăng say với kỹ năng vừa học trong khi Hải Kỳ lại lẩm bẩm tính toán. Y càng nghĩ càng thấy quái lạ, tại sao không chỉ Kỳ Phong mà cả Tâm Du cũng có những đặc tính bất thường thế nhỉ?

Lúc ngang qua quán ăn, Tâm Du đột nhiên nói đói bụng, Hải Kỳ đành phải chiều lòng cô, mua cho cô túi to túi nhỏ đựng thức ăn. Không phải y lo lắng suông gì, nhưng với thái độ ăn uống của cô như mới rồi, nếu có người theo dõi bọn họ thì bại lộ thân phận là chuyện hiển nhiên rồi.

Tâm Du vốn hiểu động. Trong lúc hai người ngồi chờ thanh toán thì cô nàng đã ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ kia. Hải Kỳ quan sát cô nàng một lát, lại trầm ngâm bẻ hạt tơ cho vào mồm.

Chẳng hiểu sao, tuy cô gái trước mặt này đang hóa trang thành dáng vẻ của Hân Vũ, nhưng y nhìn thế nào cũng mơ hồ cảm thấy bóng dáng của A Kiều năm đó.

Năm lão Tần bá Hải Duệ Tiên Nhân, anh trai y làm thầy thì y cũng chỉ là một đứa trẻ. Có một thời gian dài, để tạo điều kiện cho lão Tần chú tâm học thuật, A Kiều được gửi đến chỗ y. Nếu tính tuổi tác thì A Kiều còn nhỏ hơn y vài trăm tuổi, cả hai đều còn trẻ, tương đối nghịch ngợm nên cũng gây chuyện không

ít. Đến giờ nhắc đến biệt hiệu yêu tinh nhí rừng Địa Đàng của cả hai, các tiên nhân vẫn còn lắc đầu ngán ngẩm.

Sau đó y được gửi đi học thuật, một thời gian sau quay lại thì nghe được câu chuyện đau lòng của A Kiều. Y nghĩ thế nào cũng không ra được, tại sao con bé phá phách năm đó sau cùng lại có thể trở nên lụy tình đến như vậy? A Kiều tuy là Kẻ biến thể, nhưng đã vượt qua được giai đoạn mẫn cảm với máu người. Cô bất tử, biết pháp thuật, lại không cần ăn uống như người bình thường, về cơ bản thì chẳng khác gì tiên tộc. Cứ như vậy sống vui vẻ cả đời chẳng phải sẽ hạnh phúc hơn sao?

Hải Kỳ không hiểu thế nào là tình yêu, cũng không hiểu tình là gì mà khiến người ta bán mạng đến thế. Bao năm qua y vẫn sống đơn độc. Anh trai duy nhất của y không còn nữa, y đi khắp nơi, vẫn luôn cảm thấy cuộc đời mình nhàn nhạt trôi, mãi cho đến khi gặp Hân Vũ trên đảo Rùa.

Không thể không nói, việc nhìn thấy hồn phách của A Kiều trên người Hân Vũ khiến y có cảm giác thân thuộc, tựa như phát hiện ra trên thế gian này vẫn còn có gì đó thuộc về mình. Có lẽ vì lý do đó mà y vẫn vừa bất nạt, lại vừa dung túng cho Hân Vũ đến thế, cũng chỉ vì Hân Vũ và lão Tần cho y cảm giác của một gia đình. Nói nào ngay, con người thì luôn ao ước có thể trường thọ như tiên nhân. Mấy ai thấu hiểu tường tận, thực ra sống quá lâu cũng có thể trở thành một nỗi dầy vò.

Hải Kỳ vẫn kiên nhẫn vừa tách hạt tơ vừa uống trà, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ. Tâm Du nhìn thấy vẻ mặt ấy, lại cho rằng y nhìn mình mà nhớ đến Hân Vũ. Cô chống tay xuống bàn, nhẹ giọng dò hỏi:

“Này, anh thích Hân Vũ lắm à?”

Hải Kỳ nghiêng đầu nhìn sang bàn bên cạnh, không thèm đáp lời.

Có những bí mật, y mãi mãi cũng không muốn người khác can thiệp vào. Đôi khi, giữ chặt một người ở bên cạnh cũng không liên quan đến việc thích hay không thích, chẳng qua là không muốn mất đi thôi.

Tâm Du thấy y im lặng, lại càng cho rằng y ngầm đồng ý: “Tôi nói nhé, anh bỏ cuộc đi. Trước giờ những gì thăng Phong thích nó đều không để người khác lấy được đâu.”

Hải Kỳ càng không để ý, ánh mắt vờ như liếc sang bàn bên cạnh. Bàn bên chỉ có một đôi nam nữ mặc trang phục của thường dân trong thành đang trò chuyện với nhau. Giọng họ không lớn, nhưng với thính lực của tiên nhân, Hải Kỳ chẳng khó khăn cũng nghe rõ mồn một.

“Anh nói thật sao? Thanh Thành bị phản tặc chiếm đóng rồi?” –Cô gái cúi mặt, ánh mắt đầy hốt hoảng –“Ai chiếm mới được chứ?”

Người nam cẩn trọng nghiêng người quan sát động tĩnh xung quanh, sau đó mới hạ giọng nói: “Là thật cả đấy. Sáng nay mới nhận được tin của Khang, khó khăn lắm nó mới chạy được vào thành. Nghe nói Thanh Thành có biến động, nhưng kẻ tấn công lần này không phải quỷ tộc mà là đội quân loài người. Nó bảo chúng ta mau rời khỏi đây đi. Nội chiến xảy ra, tình hình này nơi kế tiếp bị đánh sẽ là Thủy Thành mất.”

“Trời ạ, đối phó với quỷ tộc đã khó khăn lắm rồi. Lúc này còn cần nội chiến gì nữa cơ chứ?”

“Thế nên anh mới chạy vội về báo với em. Thu xếp đi, chắc chúng ta phải trốn lên núi một thời gian. Chiến tranh không có mắt, ai biết được bọn họ đánh nhau ai chết trước.”

Người phụ nữ thoáng nhìn quanh, sau đó lại gật đầu im lặng thu dọn đồ đạc, hai người nhanh chóng rời khỏi quán. Bóng họ khuất hẳn rồi mà Hải Kỳ vẫn trầm tư ngẩn người nhìn theo. Ngón tay y chạm rãnh gỗ gõ trên mặt bàn, những hoài nghi trong đầu lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Nội chiến? Phản tặc? Giữa các thành đều có lực lượng truyền tin cho nhau, chỉ cần một thành trong Nhân quốc có chuyện thì dĩ nhiên những thành khác cũng phải sắp xếp lực lượng tiếp cứu. Nếu như Thanh Thành thật sự bị phản tặc chiếm đóng thì không lý nào Thủy Thành này vẫn yên ắng như thế? Trừ phi là...

Vừa nghĩ đến khả năng này, Hải Kỳ đã lập tức đứng dậy. Tâm Du vừa thanh toán tiền thức ăn vặt xong, quay lại đã thấy y vội vàng muốn đi, nhanh chóng giương tay ngăn cản: “Này, đi đâu thế? Đừng nói bỏ lại tôi một mình đấy?”

“Có bỏ lại cô cũng phải bỏ lại chuồng heo hay miếu hoang đền thờ gì đó cho đỡ phí tiền, có dại mà để cô ở lại đây không hả?” –Y nhép miệng, khó chịu đáp –“Tôi có việc cần đi kiểm chứng. Cô cầm tiền quay lại phòng trọ đi. Nhớ, cứ ở trong phòng đợi tôi về.”

Dứt lời y đã định quay lưng bỏ đi ngay, nhưng thấy dáng vẻ ngơ ngác của cô nàng trước mặt, bấy giờ lại không đành lòng. Giọng y nhẹ hẳn:

“Còn nhớ câu thần chú tôi dạy không?”

Tâm Du cắn môi, uất ức gật đầu.

“Có chuyện thì lấy mảnh vải ra đọc câu thần chú ấy. Rõ chưa?”

Thấy Tâm Du gật đầu, y mới thoáng yên tâm, thoát cái đã biến thành vệt ánh sáng phóng đi mất. Tâm Du tay xách nách mang mấy túi đồ ăn vặt, lại nhìn đến mảnh vải thần chú vốn được y cẩn trọng cột vào tay mình, để phòng lúc nguy cấp, sóng mũi cô đột nhiên cay cay.

Tên tiên nhân vừa hắc ám lại vừa keo kiệt này khó ưa thật đấy, nhưng y làm thế là đang quan tâm cô sao?

...

Hân Vũ không biết mình đã thiếp đi bao lâu, mãi đến khi nghe được âm thanh quen thuộc réo gọi bên tai, lại có một làn nước lạnh leo liên tục áp lên mặt khiến cô choàng tỉnh, mở mắt ra đã nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Kỳ Phong.

Cô nghĩ, cả đời này mình cũng sẽ không thể quên được nét mặt hần khi đó, trong lo lắng có yêu thương, trong vui mừng có phần nộ, đôi mắt lại ảm ướt, tựa như ngàn lời muốn nói song lại không cách nào thốt thành lời. Ngón tay hần cứ đi lại trên gò má cô, hết như giờ phút này mới chịu tin rằng cô gái trước mặt đã thật sự hồi tỉnh.

Có một giọt nước đọng trên khóe môi Hân Vũ, cô ngăn không được, chỉ kịp cảm nhận vị mặn mặn len qua đầu lưỡi, bèn nảy sinh ý định trêu chọc hần: “Không phải anh khóc đấy chứ? Mít ướt quá đi.”

Phong cũng chẳng chấp nhất, tròng mắt bảo cô: “Còn đùa, em biết anh lo lắng thế nào không? Cứ tưởng em thật sự bỏ anh mà đi rồi. Túi dung dịch mất lúc nào? Sao không nói cho anh biết?”

Hân Vũ gượng người ngồi dậy, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn lấy lại sức khiến ngón tay chống đất của cô run lấy bầy. Cô nhắm mắt định thần, lúc mở mắt lại khẽ mỉm cười trấn an hần.

Mấy ngày qua, do phải tập trung tinh lực tìm đường, lại phải liên tục sử dụng pháp chú nên cô hầu như quên bèn đi chuyện phải uống máu bạch kỳ mã. Mãi đến một hôm trước, trong tình trạng sức cùng lực kiệt mới lôi chiếc túi ra, phát hiện túi dung dịch không còn nữa thì đã muộn, cô có muốn quay lại cũng chẳng kịp.

Cô không biết tại sao túi dung dịch lại vô có mất, thế nhưng vì không muốn Kỳ Phong lo lắng nên cũng không nói cho hần biết. Cô vốn nghĩ mình còn có thể chịu được vài ngày, nào ngờ khí hậu trong sa mạc lại đáng sợ đến thế. Thậm chí cô cũng chẳng nhớ được mình ngất đi lúc nào.

Kỳ Phong thấy Hân Vũ im lặng lúc lâu liền hiểu cô không muốn nói, cả giận gõ gõ vào đầu cô: “Có chuyện thì người đầu tiên em nghĩ đến là ai hả. Trong sa mạc này chỉ có mỗi anh và em, chẳng lẽ em muốn anh nhìn thấy em chết trước mặt anh mới hài lòng sao?”

Hân Vũ híp mắt, mỉm cười lấy lòng tựa người vào ngực Kỳ Phong. Hần vẫn chưa thôi giận, nhưng thấy dáng vẻ cô yếu đuối thế lại không nỡ trách móc thêm. Nằm chưa yên ổn, Hân Vũ lại đột nhiên ngẩng đầu: “Đúng rồi? Sao anh lại cứu được em? Chúng ta đang ở đâu?”

Bấy giờ Hân Vũ mới ngồi dậy nhìn cảnh trí xung quanh. Không biết bằng cách nào, Kỳ Phong đã đưa được cô đến một ốc đảo tí hon nằm giữa sa mạc, với cái hồ nhỏ chỉ rộng chưa đến mười mét, hai bên mọc đầy những cây xương rồng và giống thực vật tựa cây cau. Nếu tiếp thu được sự xuất hiện khó tin của một ốc đảo thế này giữa lòng sa mạc Tử Thần thì việc Kỳ Phong được cứu chẳng có gì bất ngờ. Thế nhưng vậy còn cô thì phải giải thích thế nào đây? Ánh mắt Hân Vũ lại trở nên sắc bén: “Làm sao anh cứu được em?”

Đối diện với câu hỏi này, Kỳ Phong mím môi, lại hơi nghiêng người nhìn đi nơi khác. Cử chỉ có tật giat mình này hầu như đã tổ cáo hẳn. Ngay lập tức, Hân Vũ túm lấy cánh tay hắn nãy giờ vẫn giấu phía sau. Trên cổ tay vốn nhẵn nhụi bấy giờ lại được băng lại bởi một lớp vải trắng cơ hồ lộ ra cả vết máu. Bất giác cô đưa tay lên sờ khoe môi mình, nơi lúc nãy cô cứ nghĩ là giọt nước đọng lại có màu đỏ nhạt như bị pha loãng. Kỳ Phong thấy vẻ mặt Hân Vũ sững sờ, đột nhiên bật cười trêu cô: “Chỉ một vết thương thôi mà, trước đây còn bị nặng hơn thế nhiều, em sợ anh không chịu nổi chốc.”

Dĩ nhiên, Hân Vũ vẫn chẳng hề vì lời trêu chọc của hắn mà đi chút nào.

Kỳ Phong là người hiện đại, thế nên hắn không hiểu tác dụng của máu người đối với quỷ tộc. Nếu nói kẻ biến thể chỉ cần máu động vật để duy trì sự sống, thế thì sẽ không có chuyện tranh chấp giết chóc kéo dài mấy trăm năm thế này. Thực tế cái khiến giống loài này không cứu vãn được lại là bản tính khát máu xuất hiện trong quá trình biến thể, càng tiếp xúc với máu nhiều thì quỷ tính càng mạnh, đến lúc nào đó sẽ không thể cứu được nữa. Giống như Hân Vũ chẳng hạn. Khi vừa bị Thiên Tường cắn, Kiến Phi tiếp máu cho cô, nhưng sau đó Tần pháp sư đã làm mọi cách cắt đứt cơn khát máu này, vì thế mấy năm nay cô mới có thể an ổn sử dụng huyết thạch. Nếu như là một kẻ biến thể khác, cho dù có huyết thạch trong tay, hẳn anh ta cũng vẫn khao khát được uống máu người như bình thường.

Nếu lượng máu hấp thu càng nhiều, sẽ có một ngày kẻ biến thể này trở nên giống cha của Hạ Dương, mất kiểm soát và không còn là chính mình. Thế nên khi Hạ Dương vừa gặp nạn, Hân Vũ phải lập tức tặng anh túi huyết thạch. Bằng không nếu anh ra ngoài, không kèm chế được quỷ tính mà đi giết người, lúc ấy sẽ không cứu vãn được nữa.

Ngay cả một trường hợp hiếm hoi như Hân Vũ, năm năm nay không tiếp xúc với một giọt máu nào, thế nhưng thi thoảng cô vẫn để quỷ tính bộc phát, chuyện trong rừng Địa Đàng vào hôm đầu tiên gặp Kỳ Phong là một ví dụ điển hình. Giờ đây Kỳ Phong để cô uống máu hắn, những chuyện xảy ra sau đó làm sao cô dám đảm bảo rằng mình có thể khống chế được đây?

Sự im lặng quá lâu của Hân Vũ rốt cuộc cũng khiến Kỳ Phong bực dọc. Hắn hất hàm, giọng đầy phẫn nộ: “Thái độ này là ý gì? Đừng nói rằng em đang trách anh cứu em đấy?”

Hân Vũ cau mày, lúc này đầu óc cô rối như tơ vò, chẳng còn sức đâu đi hơn thua với hắn, chẳng ngờ thái độ này lại khiến Phong tin chắc suy luận của mình là đúng. Hắn giật phất tay cô, ép cô nhìn về phía mình.

“Không nói là đúng rồi chứ gì? Em ngang ngược vừa thôi. Nếu anh không cứu em, chẳng lẽ em bảo anh trở mắt nhìn em đi chịu chết sao?”

Ánh mắt Kỳ Phong đỏ như lửa, hai tay lại bức Hân Vũ nhìn thẳng vào mình. Càng nghĩ hắn lại càng tức giận, cô gái này nghĩ mình là ai chứ? Trên đời này lại có người như cô, chẳng thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành sao? Cô làm sao có thể tưởng tượng được khoảnh khắc hắn nhìn thấy cô thoi thóp, trong lòng hắn đã đau đớn đến mức nào. Trước khi gặp cô, hắn chưa từng yêu ai, chỉ cảm thấy tình yêu thật sự chỉ là mơ tưởng của mấy cô gái chưa trưởng thành thôi. Thế nhưng lúc này, trong mắt hắn, trong lòng hắn chỉ có mỗi mình cô. Trong sinh mệnh của hắn, cô quan trọng hơn hết thảy, ấy vậy mà cô lại chẳng thà chịu chết đi cũng không muốn tiếp nhận dòng máu đang chảy trong người. Hắn thật sự không hiểu được, trên đời này liệu còn có gì đáng sợ hơn cái chết chứ?

Nhớ đến những lời Tần pháp sư từng nói trước đây, đôi tay hắn cũng dần buông lỏng, chỉ nhẹ nhàng vịn vào má cô. Nỗi đau đớn nhất trên đời này là nỗi đau không thể diễn đạt được thành lời. Hắn chẳng thể nói với cô, cô đã từng là A Kiều, là người kiếp trước hắn yêu. Một lời hối lỗi sau mấy trăm năm cũng chẳng có tác dụng gì cả. Càng không thể kể với cô những năm tháng bọn họ đã đi qua cùng nhau, đã từng một lần đánh mất cô như thế nào. Đoạn trí nhớ trước đây vốn chỉ có một mình hắn biết. Hắn không muốn sự việc lại tái diễn một lần nữa.

Hân Vũ vốn vẫn đang chìm đắm trong những dòng suy tư, lúc này mới nhìn rõ ánh mắt tóe lửa của hắn, đột nhiên cô lại cảm thấy rất đau lòng. Thật ra cô cũng không nở trách hắn, chẳng qua là nhất thời lại không biết đối mặt thế nào thôi.

“Đừng như vậy.” –Môi cô mấp máy, cầm lấy tay hắn nhẹ nhàng nói –“Em biết anh lo lắng cho em, cũng không hề trách anh. Chỉ là em đang rất sợ hãi.”

“Sợ?” –Từ này thốt ra từ môi cô khiến Phong gần như sững sốt, nhưng Hân Vũ đã từ tốn cắt ngang –“Nếu như em chết ở đây, có lẽ chỉ đơn giản là chết đi mà thôi. Mọi người có thể vì em mà đau buồn vài ngày, vài tháng, vài năm, nhưng sau đó em cũng sẽ dần chìm vào ký ức. Họ sẽ nhớ loài người từng có một công chúa, có lẽ cũng chẳng còn biết tên em là gì nữa. Nhưng ít ra, đó là một hình ảnh thật đẹp.”

“Thế nhưng anh biết không, máu người sẽ khiến em thay đổi. Nhanh thì vài ngày, chậm thì vài tháng. Sẽ có một lúc nào đó em đứng trước mặt anh, nhưng lại không biết anh là ai, thậm chí sẽ xem anh là con mồi, sẽ giết anh, hút máu anh, làm những chuyện mà Hân Vũ không bao giờ làm. Sẽ không còn ai nhớ em là ai nữa, họ sẽ chỉ nhớ đến một kẻ biến thể ác độc chuyên làm hại con người mà thôi. Nhưng chuyện đó cũng không đáng sợ. Phong à, em không sợ chết, nhưng em sợ, thật sự rất sợ một ngày nào đó em sẽ làm tổn thương đến những người em thương yêu nhất...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” –Phong càng nghe càng thấy khó chịu, vội lao đến ôm lấy cô, ấn cô vào lồng ngực mình. Hân không biết sao cô lại có thể nói những lời này bình thản đến thế, thậm chí vẻ mặt chẳng có chút cảm xúc nào. Hân ghét thái độ này của cô, xem mọi thứ thật an tĩnh, cứ như trên đời này chẳng hề có sự tồn tại của hân. Sao cô không nghĩ tới hân phải làm thế nào nếu cô không còn nữa? Ý nghĩ này chỉ vừa nảy sinh trong đầu thôi đã khiến hân đau đến thế rồi. Nếu như... vậy thì cô bảo hân phải làm sao?

Trên lưng đột nhiên có cảm giác ấm áp, ra cánh tay Hân Vũ đã chậm rãi choàng qua lưng hân. Cô xiết chặt, nhưng lại rất nhẹ nhàng, cứ như thể mạnh tay một chút thì hân sẽ hoàn toàn biến mất.

Vốn cô còn nghĩ cuộc đời mình vẫn có chút may mắn khi gặp được một người con trai thế này. Nhưng hóa ra vui vẻ dễ qua, pháo hoa chóng tàn. Nhanh như vậy đã bắt cô phải đối diện với sự thật, cô không bỏ được hân, cũng không dám nghĩ đến một ngày mình sẽ không còn đoạn ký ức này nữa.

Cô từng nghĩ mình yêu hân, bất chấp số mệnh, thế nhưng số mệnh chưa động đến cô thì bản thân cô đã chùn bước mất rồi.

“Sao em lại có thể nói ra lời chết chóc dễ dàng vậy hả? Làm kẻ biến thể thì đã sao chứ? Sống không bằng chết? Chỉ cần em còn sống, có chuyện gì là không giải quyết được?” –Giọng Kỳ Phong vang lên đầy bức dọc –“Anh biết trong lòng em sợ điều gì. Anh nói cho em biết, tương lai chưa định trước, làm sao em biết được mình sẽ trở thành một người như thế nào? Không ai có quyền phán xét em trừ bản thân em cả. Trước đây em chỉ có một mình, muốn làm gì anh cũng không chấp nhất nữa, nhưng Hân Vũ, giờ phút này anh muốn em biết rõ, em là của anh. Nếu em chết, Kỳ Phong sẽ rất đau lòng. Chính vì vậy em tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện này biết không?”

Tuy lời nói đồng dạng thế, nhưng Hân Vũ vẫn mơ hồ cảm nhận được bàn tay đặt lên vai mình khẽ run run. Cô ngẩng đầu, vừa hay lại bị một giọt nước rơi vào mắt.

Kỳ Phong nhìn cô thật lâu, sau cùng lại cả giận quay đi nơi khác, trong khi Hân Vũ vẫn bị mấy tiếng “em là của anh” làm ngây ngẩn.

Thật ra, cô là kẻ rất ích kỷ. Trong vũ trụ bao la này, cô còn tự cho rằng chỉ có một mình đơn độc chống chọi với tất cả, tự mình cái quyền được điều khiển sống chết của bản thân, chưa hề nghĩ tới việc sẽ có ai đó vì hành động mạo hiểm của mình mà lo lắng, vì sống chết của mình mà đau lòng. Nhưng từ bao giờ cô đã trở thành sở hữu của một người khác? Nói thế sau này, niềm vui của cô sẽ không chỉ là của riêng cô, đau khổ cũng không phải chỉ một mình cô đón nhận? Cảm giác này cứ tựa như một mình giông con thuyền ra khơi, lấy chân trời là màn, ván thuyền làm gối, cứ thế lẳng lặng nhìn mặt biển trôi nổi trong cả vạn năm, đột nhiên lại nhìn thấy một con thuyền khác cũng trôi nổi phiêu dạt như mình.

Có thể gặp được một người như vậy, thử hỏi trong cuộc đời này còn có điều gì đáng tiếc?

Thấy Hân Vũ dần buông lỏng thuận theo, Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, cánh tay vô thức lại giương ra, ôm siết lấy cô vào lòng.

Hơn ai hết, hân hiểu Hân Vũ của hân là một cô gái lương thiện, cô tuyệt nhiên sẽ không muốn nhìn thấy một ngày mình làm hại những người cô đã từng ra sức bảo vệ. Thế nhưng, Kỳ Phong hân lại không phải là một người như thế.

Không biết từ lúc nào, hân dần nhận ra mình đã kịp thích ứng với thế giới này. Có lẽ là sau trận chiếm đẫm

máu trong đầu trường Định Mệnh, có thể là sau khi ký ức kiếp trước bị đánh thức, hoặc cũng có lẽ bản tính hoang dã này đã tồn tại trong lòng hắn từ lâu lắm rồi, chẳng qua đến giờ mới có dịp phát tác mà thôi.

Đối với hắn lúc này, không điều gì quan trọng hơn mạng sống của Hân Vũ. Cô là Kẻ biến thể thì sao chứ? Đừng nói cô không muốn hút máu người, cho dù cô vì duy trì sinh mạng của mình mà phải sống bám víu vào việc giết chóc người khác, hắn cũng sẽ cam tâm tình nguyện thay cô làm tiên phong. Ai bảo cô là Hân Vũ, là người hắn thương yêu nhất?

Ánh mắt Phong dõi theo mặt hồ lấp lánh trước mặt, hàng mi híp lại thành một hàng dài. Lúc này hắn mới nhận ra tà dương đã dần buông xuống ở chân trời bên kia.

Trí óc hắn thoáng mơ màng, sau đó lại đột nhiên bật dậy đẩy Hân Vũ ra. Hân Vũ thoáng nhìn cũng nhận ra ngay vấn đề, bước chân loạng choạng cố gắng trụ vững trên nền cát nhộn nhào. Sau khi được Kỳ Phong cứu, thể chất cô bấy giờ đã khỏe hơn rất nhiều, thoát cái đã gọi thanh kiếm Thủy Ngân ra cầm chắc trong lòng bàn tay.

Cô và Kỳ Phong đã đến sa mạc này mấy ngày, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng mặt trời lặn. Hơn nữa trường lão người lùn cũng từng nói, khí hậu trong sa mạc rất khắc nghiệt, do pháp sư Thiệu cố tình tạo ra để ngăn cản những người có ý tò mò muốn bước vào lãnh thổ của ông ta. Một người có pháp thuật cao đến vậy, sao lại có thể lộ một lỗ hổng, khiến ốc đảo thế này tồn tại được?

Trừ khi thực tế là ốc đảo này hoàn toàn không có thật, cảnh tượng mặt trời lặn phía trước kia cũng chỉ là một ảo ảnh được phép thuật tạo ra. Hoặc còn một khả năng nữa là cô và Kỳ Phong đã rơi vào tâm của bùa phép được ém chú nơi này, thế nên mới xảy ra những hiện tượng kỳ dị đến thế.

Phong cũng gọi kiếm Hỏa Chi ra cầm trong tay. Hắn hết nhìn đến đường chân trời phía trước lẫn về mặt đằng đằng sát khí của Hân Vũ, trong lòng nhất thời mơ hồ không biết cô muốn đối phó thứ gì. Hoặc giả muốn đối phó, thứ đó cũng phải có hình thù mới được chứ?

Hân Vũ nhắm mắt, lầm rầm đọc câu thần chú gì đó. Thoáng sau đã lập tức lấy lại vẻ nghiêm trọng, cau mày nhìn hắn: “Trước khi đến được đây, anh có từng gặp phải thứ gì bất thường không?”

Phong gãi gãi đầu: “Bất thường thì không. Nhưng anh có nhìn thấy một cây xương rồng nhỏ cỡ này.” –Hắn giơ tay xuống vị trí gần đầu gối, tiếp –“Trên thân xương rồng có vài quả. Tình hình lúc đó quá nguy cấp, em lại đang gặp nguy hiểm, anh còn suy nghĩ được gì nữa, cứ thế mà lấy dao bổ quả ra ăn bừa thôi. Sau đó anh nghỉ ngơi một lúc, đi tiếp thì gặp được chỗ này.”

“Anh có cho em ăn không?”

“Mặt em chẳng còn chút máu, đương nhiên phải mớm cho em một ít rồi.”

Thấy mặt Hân Vũ sa sầm, Phong lại càng cảm thấy nguy to rồi, không phải hắn lại làm sai chứ? Nhưng hắn cũng đâu có làm bừa. Vấn đề trước đây hắn từng xem một chương trình ti vi, một số loại quả xương rồng đều ăn được, như cây thanh long chẳng phải là ví dụ điển hình. Hắn đã nghiêm túc suy nghĩ rất lâu mới dám động đến thứ quả này. Vì làm gì còn lựa chọn nào khác nữa? Nhưng thái độ của cô gái trước mặt rõ ràng là nhắc nhở hắn đã bỏ qua điều gì đó.

“Một số giống quả xương rồng thì ăn được.” –Hân Vũ nghĩ nghĩ rồi mới lên tiếng, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn một chút –“Nhưng một số khác sẽ làm người ăn phải nảy sinh một số ảo giác. Em biết anh không có kinh nghiệm đối phó với chuyện này, cũng không hề trách anh. Trước đó nếu anh không ăn quả đấy thì chúng ta đã chẳng còn sống đến lúc này nữa rồi. Nhưng dựa vào tình hình hiện tại thì rõ ràng chúng ta đang rơi trong một loại ảo ảnh do pháp thuật gây ra. Sau này nếu gặp phải anh cũng nên cẩn thận một chút.”

Thấy Hân Vũ chỉ có ý nhắc nhở chứng tỏ sự việc cũng không nghiêm trọng lắm, Phong lại cười hề hề, buông thanh kiếm xuống, xắn tới vờ đâm lưng cho cô: “Vợ anh nói thế có phải là đã biết cách giải rồi không?”

Hân Vũ bẽn lẽn, làm như chẳng để ý đến dáng vẻ nịnh nọt của hắn, nhẹ nhàng thu kiếm lại thành sợi dây mảnh. Bước chân cô chậm rãi đảo quanh thành hồ nước nhỏ, lại nhìn đến mấy cây cau hiu hắt phía trên.

“Lúc này em còn tưởng có người theo sau chúng ta giờ trò. Nhưng nghe anh kể rồi thì đây chỉ là loại ảo ảnh pháp thuật tự nhiên mà thôi. Trước đây thầy có dạy em cách phá giải rồi, chỉ cần tìm đúng thân cây xương

rồng ban đầu anh gặp, chặt bỏ nó là được.”

Phong còng mặt dày vô liêm sỉ, cười hề hề giờ ngón cái về phía cô: “Anh biết vợ anh giỏi nhất mà.”

Gò má Hân Vũ thoáng chốc ửng một mảng. Thế nhưng cô cũng chẳng nói gì nữa mà lúi cúi đi quanh thành hồ, vừa đi vừa tính toán. Đếm chừng hơn một giờ sau, cô mới gọi Phong dậy đi theo một lối rẽ giữa mấy thân cau, cứ thế di chuyển theo hình lười. Đi thêm nửa giờ thì đã đặt chân đến vị trí ban đầu của cây xương rồng kia thật.

“Là cây này à?” –Hân Vũ giương mắt dợm hỏi Phong.

Phong cúi xuống, hí hoáy nhìn thân cây to cỡ ba lon nước ngọt chụm lại, nhưng lại cao đến đầu hần, gặt gặt rồi lại lắc đầu: “Hình như là phải, mà không. Anh nhớ nó không to đến như vậy.”

Hân Vũ nghe thế cũng cảm thấy khó hiểu. Cô không dám nhận mình là một pháp sư giỏi, nhưng trong các bộ môn pháp thuật được học, cô vẫn tự hào nhất khả năng giải mê trận của mình. Trừ mê trận dày đặc không cách giải của thành phố Vĩnh Hằng ra thì cả trận khó như lăng Thiên Đế cô còn giải được, sao lần này lại có thể tính sai chứ?

Phong lại càng mơ hồ hơn. Chính hần cũng chẳng hiểu được. Hần cảm nhận rõ ràng đúng là thứ cây này rồi, trên nhánh gai vẫn còn rõ dấu vết hần đã bẻ quả ra, nhưng sao cả hình dạng lẫn dáng vẻ cây đều khác như vậy? Hân Vũ nghĩ mãi không ra, đành quyết định đánh liều, giương tay gọi kiếm lần nữa: “Anh lùi lại đi. Em chặt bỏ nó xem thế nào. Nếu đúng là nó thật thì ảo ảnh phía sau cũng tự nhiên biến mất thôi.”

Kỳ Phong gặt đầu, lùi về phía sau một bước. Thanh kiếm Thủy Ngân chẳng hổ danh là một trong năm bảo vật ngũ hành, vừa vung lên, thân cây đã lập tức đứt lìa. Nương theo bề dọc dao cắt, một dòng nước màu trắng đục ngày lập tức ứa ra, rỉ xuống phần thân còn cắm rễ.

Quan sát xong cái cây vừa bị ‘hạ sát’, Phong mới nhận thấy Hân Vũ đang cúi mặt, dùng tay áo lau lấy lau để vào mắt. Hần lập tức nhận ra điểm khác lạ, bước đến nâng mặt cô lên: “Mặt em làm sao thế?”

Hân Vũ nhắm một mắt, mắt kia chớp chớp liên hồi: “Hình như bị văng trúng một ít nhựa cây.”

“Em cảm thấy sao? Có khó chịu không?” –Giọng hần nghiêm trọng hần. Cũng trong chương trình ti vi từng xem được, hần biết nhựa xương rồng là loại rất độc. Nếu để bắn vào mắt thậm chí có khả năng bị mù. Càng nghĩ hần lại tự trách mình, sao lúc này lại quên mất mà không nhắc cô.

“Không có gì, hơi xót một chút thôi. Anh xem thử xem ảo ảnh lúc này đã biến mất chưa đi.”

Phong tuy không an tâm về Hân Vũ lắm nhưng cũng gặt đầu. Song hần chỉ vừa bước vài bước, đột nhiên nhận thấy một cơn co thắt lan từ bụng đến tận tứ chi, khiến cả người hần như vừa bị một tia sét đánh trúng, nhất thời đau không kể xiết, cứ thế ngã lăn lóc xuống cát.

Hân Vũ thấy hần vừa ngã xuống liền đau đến bất tỉnh, chẳng kịp nghĩ gì nữa mà chạy vội đến đỡ lấy hần. Rõ ràng trong thời gian qua hần đều rất khỏe mạnh nên cô cũng không nghi ngờ gì nhiều, giờ ngấm lại, không lẽ trong quả xương rồng có vấn đề?

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện thì Hân Vũ cũng đã cảm nhận thấy một đợt choáng váng mơ hồ kéo đến. Ngón tay cô bám chặt vào lòng bàn tay để giữ tỉnh táo. Cơn đau càng lúc càng rõ ràng hơn, tựa như có ai đó dùng dao xâu xé từng cơ quan trong lục phủ ngũ tạng, xong đâu đấy rồi lại quẳng cô vào chảo dầu đang sôi, cứ thế để cô trở mặt nhìn bản thân mình phồng rộp lên. Từng thớ thịt căng như thế bị lạng lẹ.

Trong tranh sáng tranh tối lý trí còn chút tỉnh táo, ngón tay cô lại giương ra, cố gắng chạm lấy bàn tay Phong lúc này đã bất tỉnh. Cô vùng vẫy chống chọi một lúc, cuối cùng cũng chạm được vào đôi tay ấm áp ấy. Khi ngón tay nhỏ lồng vào ngón tay lớn, khóe môi cô nở ra một nụ cười mãn nguyện.

Giữa tấm màn sa mạc vàng vọt trải đến tận chân trời, gió nóng vẫn cuộn cuộn thổi, thấp thoáng bóng một con chim lớn có cái mỏ nhọn hoắc và bộ lông màu nâu xỉn, to bằng cả người trưởng thành đang bay đến. Nó đáp xuống bên cạnh thân cây xương rồng đã bị chặt đứt, đôi mắt hổ phách dữ tợn lại nhìn đến hai dáng người bất tỉnh nằm cạnh đấy, ánh lên một tia giận dữ.

Rồi nó cứ đứng đấy, giương đôi cánh khổng lồ ra, cổ ngửa lên cao hét lên một tiếng thật dài. Tiếng kêu vang vọng khắp góc trời, ngân lên như ai oán.

32. Chương 32: Ngôi Sao Đế Vương

Trên tầng cao nhất của lâu đài hồng trên đảo Rùa có một nơi được gọi là tháp thiên văn. Đây cũng là nơi có vị trí tốt nhất để quan sát tinh tượng trên thế giới, nhưng dưới sự bảo vệ của Tần pháp sư, rất hiếm người có thể bước chân vào đây. Dân gian vẫn thường có lời đồn, trên tháp thiên văn này chôn giấu một bí mật lớn của Tần pháp sư. Nghe nói đó là một vầng hào quang kỳ lạ, có thể giam giữ và truy tìm linh hồn của con người. Thế nhưng lời đồn cũng chỉ là lời đồn, trên thực tế chẳng ai có thể quang minh chính đại đặt chân đến đảo Rùa mà sống sót trở về cả, lấy gì biết được sự thật có đúng hay không?

Thế gian này luôn có rất nhiều câu chuyện đã đi vào quên lãng bằng cách như thế. Rõ ràng là một câu chuyện có thật, truyền tai qua trăm người ngàn người rồi cuộc cũng chỉ là lời đồn. Rồi lại qua trăm năm, ngàn năm, đến khi lời đồn trở thành truyền thuyết và truyền thuyết trở thành thần thoại, chẳng còn có mấy người biết được chân tướng câu chuyện thuở ban đầu.

Bấy giờ người đàn ông được nhắc đến trong truyền thuyết kia đang ngồi bên cạnh cái bàn gỗ lọc cọc, tỉ mỉ ghi chép gì đó. Trong gian tháp quá im ắng, thậm chí trừ tiếng loạt xoạt của bút lông ngỗng va chạm vào giấy da thì không còn tiếng động nào khác. Trên trời cao, các vì sao như được phóng đại nhiều lần, lười biếng rọi thứ ánh sáng mờ ảo của chúng xuống mái đầu bạch kim đang rũ xuống. Một số vì sao hồ như đang nhấp nháy, vùng vẫy lóe lên vài lần rồi mãi mãi vụt tắt vào cõi vĩnh hằng. Ở một góc khác trên bầu trời, lại có vài đốm sáng nhỏ lớn dần lên, có thể mấy mươi năm tới lại có thể trở thành một ngôi sao thực thụ.

Tần pháp sư thở dài, cầm lại cây bút lông ngỗng vào lọ, chau mày nhìn tấm bản đồ vì sao vì vẽ xong. Đoạn phát tay về phía chiếc kệ nhét đầy những cuộn giấy da gần đó, chẳng mấy chốc, một cuộn giấy đã xé không khí, nhào vào lòng bàn tay ông.

Tấm bản đồ chòm sao này dường như đã cũ kỹ lắm rồi, hầu như còn nghe cả mùi ẩm mốc. Tần pháp sư rũ vài cái, lại ém lên nó một lá bùa tái tạo, đoạn rải ra bên cạnh tấm bản đồ mới, hàng mi trên đôi mắt hẹp dài khẽ lay động.

Không thể phủ nhận, những lời Hải Kỳ nói trước khi đi đã gióng lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng ông. Trước giờ ông vẫn tác hợp Kỳ Phong và Hân Vũ, chẳng qua vì ông biết hẳn là người mà trước đây A Kiều yêu, cũng là muốn chuộc lại phần nào đó cho sự tiếc nuối của con gái mình. Hơn nữa tính cách Kỳ Phong trong kiếp này thật sự khiến ông rất hài lòng. Một chàng trai nhiệt tình như lửa, lại thật lòng thật dạ đối với Hân Vũ như vậy, ông vốn không có chút lo lắng nào về việc hẳn có thể lần nữa tổn hại đến con gái ông.

Thế nhưng, một lần nữa, dường như ông đã tính toán sai quá nhiều. Trước giờ sách Khải Huyền chưa từng dẫn sai bất cứ cảnh tượng tương lai nào, thế nên việc Hải Kỳ nói Phong sẽ giết chết Hân Vũ rồi cuộc cũng khiến ông sợ hãi không thôi.

Lúc Hân Vũ ra đời, rõ ràng sao Đế Vương đã xuất hiện ở hướng Hoàng cung, thế nên mọi người đều nhất tề suy luận ra con bé chính là người được định mệnh nói đến. Sau đấy Hân Vũ dần trưởng thành, không chỉ có tiềm năng pháp lực cực à còn là Thủy linh do một tay ông đánh thức. Rồi năm con bé 10 tuổi, ông lần đầu tiên nhận ra cô bé con này lại có thể thực hiện nhuần nhuyễn bùa chú ‘Ngưng đọng thời gian’ – loại bùa chú mà cả đến ông cũng không có khả năng gọi ra. Tất cả những dấu hiệu đó khiến ông mặc nhiên cho rằng linh hồn con gái mình thật sự là mệnh đế vương. Nhưng sau đấy thì sao?

Hân Vũ bị Thiên Tường tấn công, trở thành Kẻ biến thể. Cho dù năng lực con bé lúc này hầu như đã có thể chạm đến một cảnh giới khác, nhưng ông lại âm thầm e ngại, thân phận nó lúc này làm sao còn có thể lên ngôi nắm quyền loài người? Chỉ cần một khắc sơ sẩy thôi, không trở thành kẻ thù của cả vương quốc đã là may mắn lắm rồi, làm sao ông còn dám tin tưởng để con bé đi mạo hiểm? Nhưng thân phận là thứ không thể thay đổi được. Cho dù con bé là A Kiều đi chăng nữa, sự thật vẫn là kiếp này nó đã sinh ra trong gia đình đế vương. Thế nên, vì bảo vệ bí mật của con gái, ông không còn cách nào khác hơn là can dự càng sâu

vào chuyện của Nhân quốc. Bởi cũng chỉ ông biết rằng, nếu Hân Vũ thật sự không thể lên ngôi, con đường phía trước chờ con bé chỉ có thể là đường chết.

Tấm bản đồ trên bàn nhìn qua thì không có gì thay đổi, nhưng nhìn kỹ lại, liền phát hiện có rất nhiều chòm sao đang dần biến mất, thay vào đó, vài chòm sao lại nhấp nháy rực rỡ hơn. Và ngày tháng ghi trên giấy da thì liên tục thay đổi.

Tần pháp sư nhìn chăm chăm vào chòm sao thể hiện mười chín năm trước đây, đột nhiên quả tim như bị thiên lôi đánh trúng.

Hải Kỳ nói, hình ảnh trong sách Khải Huyền cho thấy rõ Kỳ Phong bước lên ngôi vua. Là con người đến từ thế giới khác này đã dẹp yên được bạo loạn, mang lại cho thế giới này một sự sống mới, nhưng cũng con người ấy, lại một lần nữa giết chết con gái ông.

Nếu nói như vậy, trừ khi hai mươi năm qua thật sự phải có biến đổi, thậm chí dẫn đến việc ngôi sao đế vương cũng thay đổi, hoặc giả, người mà định mệnh nhắc đến năm đó vốn không phải là Hân Vũ.

Suy đoán này bất giác khiến ông cả đứng dậy cũng không nổi, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn từng tấm bản đồ sao thay đổi theo chu kỳ từng tháng mà ông vẽ ra.

Mười chín năm trước, vào đúng ngày Hân Vũ ra đời, sao Đế Vương rực rỡ chiếu sáng trên bầu trời Hoàng Cung.

Nhưng chỉ nửa ngày sau đó, chòm sao này lại tàn đến mức hầu như chỉ còn là một vết chấm mờ.

Một việc quan trọng như vậy, tại sao lúc ấy ông lại không để ý đến? Mà cho dù ông không để ý, không lẽ nào bọn người trên núi Tiên Tri cũng không nhìn thấy được đây?

Vài tháng sau đó, vết chấm mờ này mới dần dần tỏa sáng trở lại, song vẫn vô cùng yếu ớt. Theo thời gian nó mới dần trở nên lấp lánh như trước.

Thế nhưng, đúng vào thời gian cách đây năm năm, Hân Vũ xảy ra chuyện ở vực Tinh Linh, sao Đế Vương lại suýt héo tàn.

Tần pháp sư xoa xoa thái dương, nhìn theo tấm giấy da vẫn đang biến đổi không ngừng theo từng ngày, từ hai mươi năm trước trở về đây. Càng lúc càng thấy mệt mỏi.

Hai năm trước, Hân Vũ đấu pháp thuật một mất một còn với Nam Tinh trong thành, sao Đế Vương hết sáng rồi lại tắt.

Nửa năm trước, theo đúng ngày Kỳ Phong gặp nạn trên biển, ngôi sao này cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Rốt cuộc thì sao Đế Vương ám chỉ điều gì? Như thế, người nó đề cập đến là Kỳ Phong, hay là Hân Vũ đây?

Tần pháp sư thở dài, đoạn lại nhìn đến ngôi sao lúc này chỉ còn là một vết mờ nhỏ xíu, cảm giác lo ngại càng lúc càng nặng nề. Phải chăng ông đã quá tự tin vào năng lực của hai đứa trẻ này. Cho dù sao Đế Vương thật sự là ai, giờ chúng đang ở bên cạnh nhau, vậy thì dù muốn dù không con gái ông cũng đang gặp nguy hiểm.

Nhưng theo lý, lão Thiệu cũng không đến nỗi đi làm khó chúng nó đấy chứ?

Tần pháp sư bắt hai tay vào nhau lẩm nhẩm tính, lúc ông đang loạng choạng đứng dậy, tháp thiên văn đã đột nhiên bị mở toan bởi một luồng ánh sáng vàng rực. Luồng ánh sáng đập vào cạnh tường, theo đó là thân mình Hải Kỳ cau có ngã vật trên đất.

Tần pháp sư đang bận tâm suy tính, làm gì còn nghĩ đến việc giúp đỡ, chỉ cau mày bảo: “Lúc nào cũng nhanh nhẩu đoán như thế. Tôi nói bao lần rồi? Không có lời của tôi không được tự tiện xông vào đây. Cậu nghe có hiểu tiếng người không hả?”

Hải Kỳ loạng choạng ngồi dậy, nhìn thấy ông cũng quên mất giả vờ đứng đần gì đấy, vội vàng nói: “Lão Tần, ông nghe gì chưa mà bình tĩnh thế? Thiên hạ đại loạn rồi ông biết không?”

Vẻ mặt Hải Kỳ nghiêm trọng thế cũng làm Tần pháp sư hơi ngạc nhiên. Quen biết bao năm, chưa bao giờ ông thấy y vồn vã đến thế, vội bảo: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi.”

“Thằng nhóc Vĩnh Hi tạo phản, mấy ngày trước nó lợi dụng lúc hồ Thủy Kính đóng băng, cho quân đội tràn từ Hỏa Thành sang chiếm đóng Thanh Thành, mặt khác thì ra từ lâu nó đã âm thầm phái người làm nội gián trong Thủy Thành. Minh Viễn vừa rời khỏi thành, Thủy Thành cũng xem như thất thủ. Bây giờ trong tay Vĩnh Hi nắm giữ tới ba thành trì quan trọng là Hỏa Thành, Thanh Thành lẫn Thủy Thành, nó cho ba phía cùng bao vây Lam Thành, buộc Hoàng đế thoái vị.”

“Cậu nói thật chứ?” -Giọng Tần pháp sư vẫn ồm ồm, không hề lộ ra vẻ thất thố, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt ông.

“Chuyện lớn thế tôi nói đùa làm gì?”

Ánh mắt Tần pháp sư dời đi, liếc nhìn tấm bản đồ pháp thuật trên bàn lẫn bầu trời rục rờ ngoài kia. Mảnh trăng bạc hắt lên đôi mắt ông một luồng sáng trong vắt. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn xoay xoay cây trượng trên cổ tay nói: “Tiên tộc có hiệp ước không xâm phạm chuyện các giống loài khác, việc này cậu không thể can thiệp được. Cậu dẫn Tâm Du về Lam Thành đi, nhớ kể cho cô ấy ngọn nguồn sự thật. Tính cách Tâm Du không đến nỗi không phân biệt được lớn nhỏ, để cô ấy dùng thân phận Hân Vũ dò thám người trong kinh thành thử xem. Còn nữa, nếu được thì bắt liên lạc với bọn Kiến Phi, Đình Nguyên. Tôi không tin xảy ra chuyện lớn như thế mà chúng nó vẫn không liên lạc với tôi.”

Hải Kỳ tức giận đáp: “Đến nước này mà ông còn tin tưởng bọn nhóc đó sao? Cái gì mà Ngũ hộ quốc? Nếu không phải ngày xưa ông đứng ra lựa chọn bọn chúng, sao chúng lại có ngày hôm nay? Thế mà giờ cứ nhìn Vĩnh Hi đi, ông quý nó biết bao nhiêu, cuối cùng chẳng phải nó cũng là người đầu tiên đứng lên làm phản đó sao? Không đánh thì thôi, vừa xuống tay là nuốt luôn ba thành trì. Ông nghĩ nếu không có ai hỗ trợ, nó có thể làm được đến nước này sao?”

Nói đến đây, Hải Kỳ như hiểu ra điều gì đó, hàng mày cũng hơi cau lại: “Không đúng, nếu chuyện lớn thế này xảy ra, hẳn Hoàng đế không thể không biết. Nếu Hoàng đế lên tiếng nhờ vả, mấy lão già trên núi Tiên Tri sao lại đứng ngoài cuộc được. Không lẽ ông nghi ngờ có bàn tay khác nhúng vào?”

Tần pháp sư gật đầu, đoạn bước đến bàn cuốn tấm bản đồ lại, vội nói: “Cậu nghe lời tôi, mau chóng trở lại Lam Thành đi. Tôi cũng đến núi Tiên Tri xem thử, rốt cuộc mấy ông bạn già này đang bàn tính điều gì.”

Hải Kỳ theo động tác của ông liếc nhìn tấm bản đồ bấy giờ đã được cuộn lại, y xoay sang, nhìn vì sao Đế Vương đang mờ ảo trên bầu trời. Tâm trạng càng phiền não hơn mấy phần.

...

Cảm giác áp lực đè nặng khiến Hân Vũ lần nữa hồi tỉnh. Mắt cô vẫn chưa lấy lại cảm giác lắm, chỉ mơ hồ nhận thấy trước mặt mình có ba bóng người cao lớn đang đứng, một mùi hương ngai ngái của cỏ khô đập vào mũi khiến cô cắn răng nhăn mày. Nhưng điều khiến cô khó chịu hơn cả là bầu không khí nơi này toát lên một thứ hỏa tính nồng nặc đến chết người. Cô thở một cách khó khăn, như thể hỏa tính kia đang từng chút một nuốt chửng mọi năng lượng trong cơ thể cô. Theo phản xạ, cô giương tay dụi mắt, nào ngờ vừa cử động mới phát hiện cánh tay đã bị pháp chú khóa chặt từ lúc nào.

“Thưa ngài, cô ta tỉnh rồi.”

Chủ nhân giọng nói có vẻ rất trẻ. Hân Vũ thầm suy đoán, lại đâm ra bực dọc điều kiện ánh sáng nơi này. Chẳng phải thầy Tần đã bảo pháp sư Thiệu này bị cuồng ánh sáng sao? Sao lại có thể nhét cô vào một nơi mà cả cái lông chim lửa cũng chẳng có thể này, khiến cô muốn nhìn cũng chẳng thể phân biệt rõ ai với ai.

Tuy không thể nhìn rõ, thế nhưng cảm giác áp lực bị đè nén thì Hân Vũ vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Cô nằm dưới mặt đất, neho mắt nhìn lên cái bóng cao vợi vội vừa tiến đến gần, tim già lên từng hồi rộn rã. Cô không hiểu tại sao người đàn ông này lại khiến mình sợ hãi, tựa như chỉ một cái liếc mắt của ông ta cũng đủ để cô nhất mực phục tùng. Bỗng nhiên cô lại nghĩ, may mà mình không nhìn thấy. Chỉ sợ nếu nhìn thẳng vào mắt ông chẳng biết cô sẽ càng run rẩy đến mức độ nào.

“Mi là ai?” -Mãi rồi ông ta cũng kết thúc màn thăm dò bằng một câu hỏi. Giọng ông ta rất lớn, âm thanh tựa như xé toạt bầu không khí, âm trầm, vắng vắng. Hân Vũ đột nhiên lại nghĩ đến tiếng gầm của sư tử

khổng lồ bên bờ vực Tinh Linh ngày ấy. Trong đời mình, cô không nhớ mình đã từng nghe thấy thứ âm thanh nào uy quyền và đáng sợ như thế lần thứ hai hay chưa.

Cô cắn môi, cố nén cảm giác run rẩy từ tận đáy lòng, đành giọng nói: “Hân Vũ, từ đảo Rùa đến. Thầy Tần bảo con đến tìm thầy xin một ít cỏ hỏa hoàng.”

Mấy năm tạm quyền cũng chẳng uổng phí. Cho dù cảm giác thật sự thế nào, lời đáp trả của Hân Vũ cũng rất nhẹ nhàng, tựa như cô chẳng hề bị áp lực của pháp sư Thiệu làm ảnh hưởng. Ngược lại lão pháp sư trước mặt cô lại im lặng hồi lâu.

Cảm giác này thật sự khiến Hân Vũ khó chịu. Cô cảm nhận được cái nhìn của ông ta đang ngầm quan sát mình. Ngày thường cô hiếm khi bị ai nhìn chăm chăm như thế, chưa kể đó lại là một pháp sư chẳng thua kém gì thầy cô. Với năng lực của ông ta, e là những gì nhìn thấy không chỉ là lớp vỏ bề ngoài này thôi.

Cô cắn môi, rốt cuộc không nén được mà bật ra câu hỏi vẫn vang lên trong lòng nãy giờ: “Thưa thầy, người thanh niên đi cùng với con đâu rồi ạ?”

Pháp sư Thiệu lại chẳng tỏ vẻ gì quan tâm đến câu hỏi vừa rồi của cô. Giọng ông ta lại ồ ồ vang lên: “Hân Vũ, con cả của vua và hoàng hậu loài người?”

Hân Vũ chẳng hiểu sao ông ta cứ phải lặp đi lặp lại vấn đề này mấy lần, chỉ nhẹ giọng thừa nhận.

“Các người đến đây không phải chỉ để xin cỏ hỏa hoàng thôi chứ?”

Lúc này, thái độ pháp sư Thiệu lại có phần bồn chồn. Hân Vũ cau mày, hiểu ngay là ông ta đã nhận ra điều khác lạ từ Kỳ Phong. Nếu giờ phút này cô phủ nhận thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này, đành lựa lời nói: “Chẳng giấu gì thầy, trên đường ra ngoài du ngoạn, con gặp được một thanh niên có hỏa tính rất cao. Ngay cả thầy con cũng nói trước giờ chưa từng nhìn thấy ai có hỏa tính cao đến thế, anh ấy lại có tiềm chất pháp thuật rất tốt. Thầy con đoán, anh ấy có thể là Hỏa trong Ngũ Linh. Thế nên lần này nhân dịp đến đây xin cỏ hỏa hoàng, con dẫn anh ấy theo để thầy xác nhận giúp. Và lại nói gì thì nói, trên đời này trừ thầy ra, làm gì có ai đủ năng lực để đánh thức anh ấy nữa ạ?”

Có tiếng cười khe khẽ, dường như của người thanh niên ban nãy, song bấy giờ Hân Vũ lại không mấy để tâm. Tất cả tâm trí cô đều dồn hết vào người đàn ông trước mặt. Có lẽ do mắt đã quen với bóng tối, lúc này cô có thể nhìn rõ ông ta hơn. Tính ra ông ta lớn hơn thầy cô chẳng bao nhiêu tuổi, làn da hơi ngăm, nhưng từ sát khí tỏa ra lẫn ánh nhìn đầy khiêu khích đều khiến người khác rợn tóc gáy. Sự thâm trầm của ông càng khiến cô lo lắng cho Kỳ Phong. Cô không hiểu con người trước mặt này, cũng không đủ khả năng đoán được tâm tư ông ta. Điều cô muốn biết lúc này chỉ là Kỳ Phong có an toàn không thôi.

“Thưa thầy, thế người đi cùng với con...” – Cô ngập ngừng nói – “Anh ấy đâu rồi ạ?”

Pháp sư Thiệu cười, tiếng cười vang vọng qua những khoảng trống bên trong điện dội lại như tiếng sấm nổ. Trong một thoáng, Hân Vũ lại ước gì mình có thể bịt tai lại, nhưng dĩ nhiên đó chỉ là chuyện bất khả thi. Pháp sư Thiệu nhìn cô, cười bồn chồn: “Làm gì nó à? Các người nên tự hỏi các người đã làm gì bảo vật của ta.”

“Bảo vật của thầy?” – Hân Vũ ngơ ngác lặp lại.

“CÁC NGƯỜI ĐÃ GIẾT CHẾT CÂY XƯƠNG RỒNG NGÀN NĂM CỦA TA.”

Ông ta hét lên. Ngay lập tức, Hân Vũ cảm thấy như tất cả mạch máu trong người đều ngừng đập. Một cách chậm rãi, cô dần rơi vào trạng thái mộng mị, các tế bào cảm giác lảng lạng trượt khỏi tầm kiểm soát.

Trong giấc mơ mộng lung ấy, dường như có một người con trai đang nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, kéo cô đi về phía mình. Cô không nhìn rõ được gương mặt hắn, nhưng chỉ bóng dáng quen thuộc kia cũng khiến trái tim cô khẽ động. Cô nhào đến, muốn ôm chặt lấy hắn, nhưng cái cô có thể ôm bấy giờ chỉ là thanh không tĩnh mịch.

Hồi tỉnh lần nữa, Hân Vũ lại nhận ra pháp sư Thiệu và hai người kia lại trở thành những bóng hình biết cử động. Cố dồn nén cơn xúc động đang dâng trong lòng, cô trầm tĩnh lên tiếng: “Cây xương rồng đó là của thầy sao?”

“Thế cô nghĩ mấy trăm dặm quanh đây có thứ gì không phải là của ta?” –Pháp sư Thiệu cười, ánh mắt nhìn cô đầy giễu cợt –“Giống xương rồng này ngàn năm mới nở hoa một lần. Trước đây Hải Duệ Tiên Nhân gieo trồng nó, ông ấy để lại cho ta. Ta chăm sóc nó bao năm, chỉ cần hai năm nữa là nó sẽ nở hoa thì các người phá hỏng nó.”

“Con... xin lỗi.” –Hân Vũ nghĩ một lát mới hạ giọng. Tuy nói thế song trong lòng cô lại chẳng lấy làm thương tiếc gì cho lắm. Nói nào ngay thì nếu không chặt bỏ cây xương rồng đó, làm sao bọn họ vượt qua mê trận ảo ảnh được? Pháp sư Thiệu đặt nó làm tâm mê trận thì cũng phải dự báo trước được rằng trước sau gì nó cũng bị chặt bỏ mà thôi. Chỉ trách cô và Kỳ Phong lại xui rủi thế nào, là người đầu tiên vượt qua mê trận này.

Pháp sư Thiệu đột nhiên bật cười: “Không cần mè khóc chuột. Dù sao thì thăng nhóc đó cũng không thể qua khỏi hôm nay.”

“Thầy nói sao?” –Hân Vũ cau mày, cảm thấy ông ta có ý khác.

“Cô nghĩ một loại thực vật sống ngàn năm ở vùng đất khô héo thế này, chẳng lẽ chỉ có tí tác dụng làm tâm mê trận thôi sao? Thứ cây này có trái trước rồi mới ra hoa sau. Nếu đợi đến hai năm nữa, hoa và quả của nó đều có tác dụng thần kỳ, chữa được bách bệnh. Thế nhưng trước khi ra hoa, toàn thân cây xương rồng này đều cực độc. Chỉ cần chạm phải cơ thể sinh vật sống, nó sẽ khiến thứ đó bị thiêu đốt đến cùng kiệt mà chết. Huống chi thăng nhóc trực tiếp uống thì sống đến giờ này đã là hay lắm rồi.”

“Chạm vào?” –Hân Vũ lẩm bẩm, đột nhiên lại nhớ đến đôi mắt mình, khoe môi bất giác hơi nhếch lên.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được rồi, vấn đề chẳng phải nằm ở ánh sáng trong điện này, mà là nằm ở đôi mắt cô.

Pháp sư Thiệu nhìn thấy vẻ mặt cô mơ màng, lại hạ giọng trêu chọc: “Ta quên mất nhỉ. Hai đứa đồng cam cộng khổ như thế, nó tìm thấy giống quả đó, sao lại không cho cô một chút được chứ? Đừng lo, thế thì cô cũng nhanh chóng đi theo nó thôi.”

Hân Vũ chẳng vì những lời ông ta nói làm lay động. Cô mím môi, cố giữ giọng bình thản nói: “Thầy, xin thầy giúp anh ấy.”

“Ta thấy cô nên tự lo cho bản thân mình trước thì vẫn hơn.”

Pháp sư Thiệu gằn giọng, cánh tay khê nhấc, khoảng trống trước mặt cô chỉ còn lại có hai người. Chẳng hiểu sao, cô lại cảm thấy dường như ông ta cố giấu nỗi tức giận trong lòng. Nhưng ông tức giận vì điều gì, vì sao lại như thế, thật sự cô chẳng cách nào hiểu nổi.

Màn đêm lạnh lùng buông xuống.

Vào buổi đêm, điện Thánh hỏa hầu như không một bóng người. Lai vãng rải rác đây đó là bóng vài con thiên điều lượn lờ, giương xuống những cặp mắt sắc lạnh. Ánh trăng trên đỉnh hắt lên bộ lông chúng những luồng phản quang thấp thoáng chuyển động liên hồi.

Đêm nay trăng tròn.

Hân Vũ nghiêng người, nhìn ánh trăng khổng lồ rọi qua những cột lửa hừng hực cháy trong nhà giam. Thị lực của cô vẫn lúc tỏ lúc mờ, bấy giờ cô đã có thể nhìn tổng thể nơi mình đang bị giam giữ. Đó là một gian phòng khổng lồ, với trần mái vòm cao đến cả chục thước, xung quanh gian phòng đều được pháp chú bằng những cột lửa âm ty chạm trần. Hân Vũ ngẫm nghĩ, rồi lại khê cười. Cả gian phòng giam rộng như vậy, ấy thế mà chỉ có mỗi mình cô.

Ai mà ngờ được, Hân Vũ cô rồi cũng có ngày không quen với sự tĩnh lặng thế này.

Có tiếng cửa mở kêu kẹt. Chẳng bao lâu đã có hai người bước vào. Một người là pháp sư Thiệu, người còn lại chính là gã thanh niên mà cô nghe giọng trước đây. Trái ngược với pháp sư Thiệu có làn da rám nắng sần chắc, người thanh niên này lại trông cực ốm và gầy gò. Làn da anh ta trắng đến tái xanh, đến mức Hân Vũ mơ hồ nghĩ, biết đâu chừng người này cũng là một Kẻ biến thể giống mình. Thế nhưng đó cũng chỉ là nghĩ mà thôi, cô cũng không đoán chắc, mơ hồ ngược nhìn pháp sư Thiệu, khê cười chào.

Ánh mắt ông ta chỉ lơ đãng liếc qua cô, môi lẳng lẳng đọc câu thần chú nào đó, cánh tay cô nhờ thế cũng được trả tự do. Cô xoa xoa cổ tay, chống người dậy lễ phép nói: “Con cảm ơn thầy.”

Pháp sư Thiệu không đáp lời, ánh mắt đăm đăm nhìn cô, hay nói đúng hơn là sợi dây trang sức trên trán cô, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ta đã trao đổi với lão Tần, cở hỏa hoàng ta sẽ giao cho cô. Nhưng vấn đề độc xương rồng, ta không nắm chắc sẽ giải được. Trước đây Hải Duệ Tiên Nhân có để lại một lọ thuốc giải, nhưng chỉ đủ ột người uống. Cô tự chọn lựa đi.”

Giọng ông ta lúc này đã bớt đi mấy phần âm vang như ban chiều. Hân Vũ nghe thế, vội ngăn người hỏi: “Vậy thầy còn chờ gì mà không giải độc cho anh ấy?”

Pháp sư Thiệu dĩ nhiên không ngờ cô lại hỏi ngược lại mình như thế, ông ta lại lẳng lẳng quan sát vẻ mặt cô, biết cô không có ý gì khác mới âm trầm nói: “Ta đã cho thằng nhóc uống thuốc kìm chế độc tính. Sáng mai ta sẽ mang thuốc đến giải độc cho nó. Có điều loại độc này mang tính hỏa rất cao, chỉ sợ khi tiếp xúc với thằng nhóc sẽ làm bộc phát tính hỏa trong người nó.”

“Có thể nhân cơ hội này đánh thức anh ấy luôn không ạ?”

Gã thanh niên trắng trẻo đứng bên cạnh Pháp sư Thiệu bỗng nhiên ho khẽ vài tiếng. Ông ta lướt tầm mắt sang gã, giọng nói thoáng bực bội: “Có thể.”

“Vậy, con cảm ơn thầy rất nhiều.” –Hân Vũ vui mừng đáp.

“Khoan cảm ơn ta vội. Cở hỏa hoàng là ta đã đồng ý với lão Tần, chuyện đánh thức năng lượng cũng thế. Nhưng các người đã làm hỏng báu vật của ta. Xưa nay ta không giúp đỡ ai không công bao giờ.” –Ông ta điềm nhiên chấp tay ra sau lưng, cặp mắt đỏ hấp háy nhìn cô, thản nhiên tiếp –“Ta giúp hấn giải độc, với điều kiện cô phải đồng ý một yêu cầu của ta.”

Ánh mắt ông làm Hân Vũ cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng. Cô nuốt nước bọt, cẩn trọng đáp: “Chỉ cần không ảnh hưởng đến Nhân quốc, cho dù thấy muốn con lên núi đao xuống chảo dầu con cũng đồng ý.”

“Lên núi đao xuống chảo dầu?” –Pháp sư Thiệu lặp lại lời cô một lần nữa, đột nhiên lại bật lên tiếng cười lớn. Hân Vũ cố nén đến đâu cũng không chịu nổi, vội bị tai lại. Từ lúc gặp nhau đến giờ thái độ lên xuống thất thường của ‘ông lão’ này thật sự khiến cô hồi hộp đến thót tim. Cứ nghĩ đến điệu cười của ông ta, cô lại thầm nghĩ có khi nào mình đồng ý quá vội vàng rồi đấy chứ? Không phải ông ta lại muốn cô làm một việc biến thái nào đó...

Nghĩ đến đây, cánh tay đang giương lên của Hân Vũ muốn nổi cả da gà.

Pháp sư Thiệu cười đã, lại nhìn cô hất hàm bảo: “Ta hy vọng cô nói được làm được. Mai ta sẽ giải độc cho thằng nhóc ấy. Có điều, đừng bảo ta không nhắc nhở cô. Kẻ biến thể tuy bất tử, nhưng không phải là bất khả xâm phạm. Độc tính của quả xương rồng ngàn năm rất mạnh, thậm chí còn có sức phá hủy hơn năm loại lửa âm ty cộng lại. Cô có thể không chết, nhưng sẽ bị đau đớn... suốt đời.”

Mấy tiếng cuối, ông ta cố tình gầm lên. Thoắt cái, một làn khói ủa ủa xuất hiện ngay chỗ ông ta đang đứng, chẳng mấy chốc cuốn ông đi mất, chỉ để lại Hân Vũ và người thanh niên kia nhìn nhau đến ngẩn người. Hân Vũ nghiêng đầu, càng lúc càng cảm thấy quái dị. Sao cô cứ có cảm giác ông ấy đang giận dỗi thế không biết.

...

Mây trên đỉnh đầu vừa tan, vài tiếng kêu của thiên điều vang vọng cả góc trời báo hiệu sắp hừng sáng. Bấy giờ cũng là lúc Kỳ Phong dần dần lấy lại được ý thức.

Lúc này là lúc nào? Phong không biết. Hấn choàng mở mắt, cảm nhận vài tia sáng hắt qua thành cửa sổ, trải đều như tấm lụa thời gian khổng lồ. Hấn lùi lại, hoảng hốt khi nhận ra một vũng máu kê bên mình. Máu đỏ, cô đặc, đậm dần.

Bất giác hấn chùi khoe miệng mình, tay hấn vãi đầy thứ dung dịch đo đỏ tởm lợm ấy. Ruột gan hấn thét lên đau đớn, chẳng biết là lần thứ bao nhiêu trong cùng một ngày. Hấn quên đi tất cả. Hấn là ai? Hấn

đang ở đâu? Mọi nơ tron xúc giác và cảm giác dần dà ngừng hoạt động, chìm lìm vào khoảng không u tối như tấm bùn nhão nhệt mà hấn càng vùng vẫy thì càng bị ấn sâu vào nó.

Nhưng hấn không mê muội hấn, hấn biết có chút gì đó trong cơ thể mình vẫn còn hoạt động. Chầm chậm thôi, nhưng ít ra là vẫn còn. Nó phản chiếu cho hấn ảo ảnh của một cô gái. Cô chạy đến bên hấn, đôi mắt trong vắt như giọt sương buổi sớm. Rồi như một phép lạ thần kỳ mà tạo hóa bất ngờ thương xót cho hấn, hấn cảm nhận được bàn tay lạnh ngắt của cô chạm vào mình.

“Phong. Em đây, đừng sợ.”

Hấn rên lên ư ử, vùng vẫy trong vòng tay cô. Hấn nhận ra cô, hấn biết cô là ai rồi, hấn muốn hét lên tên cô nhưng cái phát ra chỉ là chuỗi âm thanh vô nghĩa. Mắt hấn đầy nước, nhưng những giọt nóng hổi ấy chảy ngược vào trong khi một giọt lạnh hơn rơi xuống bờ mi hấn.

“Em xin lỗi, Phong à, xin lỗi...”

Một luồng ánh sáng đột nhiên ủa vào căn phòng u tối mang tên hấn. Đột nhiên hấn lấy lại được tất cả, thị giác, xúc giác... Hấn thấy Hân Vũ ngồi bên cạnh mình, từ khóe mắt vô hồn của cô rơi xuống hai dòng nước, dài liên hồi như những sợi thủy tinh. Hấn chạm tay vào mắt cô, vô tình bẻ gãy sợi thủy tinh ấy, giọng nói ồm ồm khản đặc:

“Hân Vũ...”

“Anh sẽ không sao đâu.” –Hân Vũ nói, cố tránh đi tiếng nấc –“Pháp sư Thiệu đã nhận lời giúp đỡ chúng ta. Ông ấy sẽ cứu anh. Đừng lo.”

“Hân Vũ.”–Hấn cố gắng nói, tiếng rên trong họng hấn làm cô phải cúi xuống mới nghe rõ. Hấn vuốt mái tóc rối của cô, đôi mày đậm mà mảnh dẻ, đến bờ má tròn trĩnh đang ửng hồng, âm thanh run rẩy thốt lên từng tiếng một –“Anh cảm thấy sợ lắm.”

Hân Vũ nghĩ hấn đau đến mức mê sảng rồi, vội xiết lấy bờ vai hầu như đã toát ra lửa, cố giữ giọng trấn an: “Đừng sợ, em sẽ không để anh chết đâu.”

Kỳ Phong lắc đầu, cười cười: “Anh không sợ chết. Nhưng anh sợ sẽ không thể nhìn thấy em nữa.”

Sóng mũi Hân Vũ bắt giác cay xè. Cô hít thật sâu, cúi đầu tựa vào vai hấn. Cho dù trước khi đến đây, cô đã thâm bảo lòng, chỉ cần hấn còn sống, bất kể hấn trở thành thể nào cũng không quan trọng, nhưng cô lại chưa từng nghĩ mình có thể vì tình trạng hiện tại của hấn mà đau lòng đến thế.

Độc của cây xương rồng ấy thật sự đáng sợ đến vậy sao? Máu chảy ra từ khắp người hấn, dù toàn thân chẳng có vết thương, nhưng từ tai, từ mắt, từ miệng hấn lại không nơi nào không có máu. Nỗi đau đớn xiết chặt lồng ngực cô. Thế mà cô vẫn cố cười, đôi mắt mọng nước nhìn sâu vào mắt hấn, run giọng: “Em biết anh rất sợ. Em cũng rất sợ. Thế nên chúng ta càng phải ở bên nhau đúng không anh? Ở bên nhau, chúng ta sẽ không còn gì phải sợ nữa.”

Kỳ Phong đau đến từng tế bào đều biểu tình ngừng hoạt động, vậy mà chỉ nhìn thấy vẻ mặt này của cô thôi cũng khiến trái tim hấn như được xoa dịu phần nào. Hấn cũng cố cười cười, nâng tay vuốt ve đuôi mắt cô: “Ừ, nhưng em đừng khóc được không. Trông em khóc mắt sưng lên cả, xấu chết đi được.”

Hân Vũ cau mày, cả giận: “Anh hồi hận rồi chứ gì?”

Thái độ của cô khiến hấn quên cả đau, tùm tùm cười lấy lòng: “Đâu có. Bây giờ anh cũng xấu chết đi được. Em thế này, trông chúng ta mới giống một đôi.”

“Ai là một đôi với anh?” –Hân Vũ nhướn mày đáp.

Kỳ Phong mỉm cười, xích người lên dựa sát lưng vào lồng ngực cô. Hấn đã mệt đến mức chẳng cách nào nói nổi nữa. Hơn nữa hấn cũng rất sợ, mở miệng ra lại khiến máu tuôn ra, kiểu gì cũng khiến cô sợ, thôi thì cứ yên lặng nằm trong lòng cô thế này là được rồi.

Hấn nhắm mắt, muốn nghỉ một tí. Trong bóng tối bao trùm, một giọt nước lạnh băng nhẹ nhàng rơi lên cánh tay hấn, tựa như xuyên thấu qua da thịt, một đường rớt thẳng vào tận tim.

33. Chương 33: Dành Tất Cả Cho Anh

Cho dù trong tương lai có một ngày mối tình này khiến cô đau thương, sợ hãi hay đau lòng, đó cũng là cô đã lựa chọn. Chỉ cần cô cảm thấy đáng giá, tất cả đều không quan trọng nữa.

Lúc Hân Vũ ra khỏi phòng thì Kỳ Phong đã ngủ rất sâu rồi. Ngay trong đêm qua, sau khi pháp sư Thiệu rời khỏi, Hân Vũ và Kỳ Phong đều được thu xếp dọn vào hai căn phòng tắm tất trong điện. Hân Vũ vẫn chưa có thời gian để rảo hết một vòng quanh nơi này, song cô nghĩ căn bản nó cũng là một dạng lâu đài giống như lâu đài trên đảo Rùa, chỉ có điều phần lớn nơi này đều sử dụng ánh sáng lộ thiên là chủ yếu. Pháp sư Thiệu dường như chẳng mấy hứng thú với loại ánh sáng phản quang lấp lánh như thủy cô. Thế nên lúc này, khi mặt trời vẫn còn chưa kịp thức giấc thì cả gian điện chỉ được soi bởi hàng dọc những chiếc lồng đèn dom đóm lơ mờ.

Người thanh niên có làn da trắng tái đang đứng đợi trước hành lang. Ánh mắt y hơi hạ xuống, nhìn thấy thau nước và giẻ lau đồ đặc sệt trên tay Hân Vũ, không tránh được vẻ ngạc nhiên. Mà đừng nói chỉ anh ta, cả đến bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên về bản thân mình cơ mà. Nếu là vài tháng trước, cô sẽ chẳng bao giờ tin sẽ có chuyện mình đích thân xả nước ấm, lau từng giọt máu trên mặt Kỳ Phong.

Sự đời vốn kỳ lạ như thế. Cô cũng chẳng dám nói tại sao mình và hẳn lại có thể đi đến ngày hôm nay. Nếu nói là do quá trình đồng cam cộng khổ cũng được, nói cô cảm động vì tấm lòng của hẳn cũng chẳng sai, nhưng nói đi nói lại, nếu như ngày hôm đó người cô gặp không phải là Kỳ Phong mà là một người khác, liệu cô có bất chấp tất cả vì hẳn mà đánh cược thế này không? Bởi vì cô không thể quay lại, nên lời giải đáp cho câu hỏi này cô mãi mãi cũng không thể nào biết được, cũng như câu hỏi con gà và quả trứng, rốt cuộc cũng chỉ là một câu hỏi cho thuận miệng mà thôi, chứ mấy ai đã liệu mình mà đi tìm lời giải đáp bao giờ.

Người thanh niên nhận lấy chậu nước từ tay Hân Vũ, cố nở một nụ cười ý nhị trước đi rời khỏi. Tính tình của thầy Thiệu dường như còn quái gở hơn thầy cô rất nhiều. Cả lâu đài ngoài cha con người thanh niên này thì cô hầu như chưa từng nhìn thấy một nô bộc hay yêu tinh nào khác. Lúc nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Phong lấm lem mà không được ai chăm sóc, cô không còn cách nào khác đành phải cầu cứu anh ta. Cũng may anh ta cũng là người dễ chịu, cô vừa ngỏ lời thì đã đồng ý giúp rồi.

Vốn cô còn định trở lại phòng Kỳ Phong xem hẳn thế nào, ngờ đâu vừa quay người, một cơn đau đột nhiên kéo đến khiến cô xây xẩm. Cô ngã xuống cái sàn nóng hổi mang đầy hỏa tính. Một ngọn lửa bốc lên, lướt qua lục phủ ngũ tạng, cào cấu từng tế bào thần kinh trong cơ thể. Cô chộp được một cái bục trên hành lang, thở dốc một lúc thì cơn đau mới có khuynh hướng giảm dần.

Cố dần lòng lại, cô lê thêm vài bước cho đến tận phòng mình liền khoá chốt lại, cả người khụy xuống bên kia cánh cửa.

Vốn sau khi nhìn thấy tình trạng của Kỳ Phong, Hân Vũ đã đoán trước được tình cảnh của mình, chỉ là không ngờ nó lại kéo đến nhanh đến thế. Cảm giác ấm nóng và mùi máu tanh trào ra khỏi miệng khiến cô càng lúc càng kinh tởm chính mình. Thật sự quá đau, đau đến mức từng cơ quan cảm giác đều biểu tình ngừng hoạt động. Nội tạng như bị xé toạc ra. Trước khi lý trí dần tắt liệt, cô nhanh tay tự ếm một bùa bất tỉnh lên chính mình, nhờ thế mà cơ thể rũ ra, phút chốc đau đớn gì cũng không cảm thấy nữa.

Mãi đến tận chiều hôm sau, Hân Vũ mới mơ màng tỉnh dậy. Cảm giác đau đớn đã kết thúc, nhưng ê ẩm thì vẫn còn. Cô cứ nằm bất động trên sàn nhà nóng đến bốc khói, thà chịu cái nóng thiêu đốt cũng không nhấc tay lên nổi. Mãi sau đó cô mới ngồi dậy được, tự chỉnh trang bản thân thật sạch sẽ rồi bước ra ngoài. Hóa ra cái đau đớn đến chết đi sống lại mà thầy Thiệu nói đến cũng chỉ thế này thôi. Hân Vũ thầm nghĩ, thế thì lần sau mình cứ tự ếm bùa bất tỉnh là được, tuy hơi ê ẩm, nhưng so với tự mình chịu đựng thì cũng đỡ hơn chán.

Cô không nghĩ mình ngất đi một lúc thế mà đã qua cả ngày trời rồi, bấy giờ mới nhớ đến lời thầy Thiệu nói mà vội vã chạy đến hang động nham thạch bên ngoài lâu đài để tìm Kỳ Phong. Ông từng nói sẽ lợi dụng nham thạch nơi này cùng với độc tính xương rồng để đánh thức hẳn. Những lời này Hân Vũ vẫn chẳng quên. Thế nhưng lúc cô đến tận cửa động thì dường như thầy Thiệu đã bỏ đi rất lâu rồi. Trước động chỉ có

dáng vẻ người thanh niên kia đang mắt nhắm mắt mở nằm chống tay trên sàn đá, phất quạt nhẹ nhẹ, gió thổi lướt qua làm vài sợi tóc anh ta dập diu bay bay.

Hân Vũ nhìn một lúc, tự quyết định không đánh thức anh ta mà xông vào. Thế nhưng cô chỉ vừa nhấc chân, một luồng khí nóng đã lập tức đẩy cô ra xa vài bước. Định thần lại, người thanh niên ban nãy đã chắn trước cửa động, mỉm cười nhợt nhạt nhìn cô: “Trước giờ chỗ tôi canh gác không phải ai muốn qua thì qua được. Em gái à, em đã hỏi ý tôi chưa vậy?”

Hân Vũ cau mày, chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra được người trước mặt chẳng dễ đối phó. Khóe môi cô nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ nhàng, hạ giọng: “Thầy Thiệu đã nhận lời giúp thầy tôi thì hẳn cũng không muốn làm khó. Tôi chỉ muốn xem người bên trong thế nào rồi thôi.”

“Thầy Thiệu của cô cũng bảo tôi canh gác chỗ này, không phận sự miễn vào.” – Gã thanh niên khoanh tay trước ngực, cười nhạt nhèo – “Hay thế này đi. Cô và tôi đấu nhau một trận. Cô vượt qua tôi thì có thể vào. Lúc ấy cho dù thầy Thiệu có hỏi tội thì cũng không phải lỗi của tôi đúng không?”

Khóe môi Hân Vũ hơi mím lại, tự đánh giá đối thủ. Cô không biết nhiều về người thanh niên này, trừ chuyện y vẫn lớn vồn quanh pháp sư Thiệu, thậm chí cả cái tên của y cũng chưa từng hỏi đến. Tuy nhiên không hiểu sao y lại luôn tạo cho cô một cảm giác thân thuộc đặc biệt. Càng nghĩ cô càng cảm thấy lạ lẫm, rốt cuộc cô đã từng gặp y ở đâu?

Thế nhưng, cũng không đợi cô lên tiếng, gã thanh niên đã nhanh chóng động thủ. Cánh tay y vừa phất lên, một luồng gió nóng đã cuộn cuộn ào đến. Hân Vũ vừa thấy thế thì không kịp suy nghĩ gì nữa, ngón tay cũng đảo một vòng quanh khoảng không trước mặt, tự tạo ra một tấm màn bảo vệ bằng bùa Khiên. Làn gió nóng vừa chạm phải bùa Khiên thì hoàn toàn tắt lịm, song chỉ ngay sau đó, lại bị một luồng khí khác lập tức thay thế, không gian xung quanh bất giác lại trở nên lạnh lẽo kỳ dị.

Hân Vũ bị luồng khí ép vào thế bí. Bùa Khiên cô tạo ra vốn mang tính thủy đặc trưng, lại định dùng để phòng ngự trước đợt hỏa tính vừa rồi, chẳng ngờ lần này không khí lại dày đặc tính hàn. Ngón tay cô run rẩy, vừa gọi ra kiếm Thủy Ngân thì cũng là lúc lá bùa bảo vệ vỡ ra, bay lả tả trong không khí ngập tràn những mảnh thủy tinh ngũ sắc.

Trái ngược với vẻ chật vật của cô, gã thanh niên trước mặt vẫn đứng vững như cũ, ngay cả lá bùa Cát mà Hân Vũ phóng tới y cũng chỉ nhích người qua là đã có thể tránh được. Hân Vũ lướt những ngón tay trong không khí, bày ra một loạt bùa chú khác, vốn định thăm dò đặc tính pháp thuật của y, song càng thăm dò thì càng rơi vào thế cụt. Lần lượt những loại bùa chú năng lực cao như Băng ngàn năm, Lửa địa ngục, Trời rung đất chuyển... thay nhau phóng về phía cô. Hân Vũ vừa tránh né vừa cố gắng chống trả chẳng được bao lâu. Sao cô có thể ngờ được, trên đời này lại có một người sử dụng nhuần nhuyễn cả năm loại đặc tính ngũ hành, hơn nữa còn điều khiển được gió và sấm sét, những thứ mà cả Hải Kỳ cũng chưa chắc hoàn toàn chế ngự được?

Trong lúc Hân Vũ vẫn đang suy tính thì mây đen đã lũ lượt kéo đến. Bầu trời bỗng nhiên tối sầm một cách kỳ dị, lác đác những tia sấm chớp giăng ngang, vang dội cả một góc trời. Hân Vũ vừa nhìn thấy đã lạnh cả tóc gáy. Trông thấy cô hoảng hốt như thế, dáng vẻ ngạo nghễ của gã thanh niên càng thêm dày, môi hé lên một nụ cười quỷ dị.

Hơn ai hết, Hân Vũ biết mình chẳng cách nào chống chọi lại với tia sét. Chưa kể đến chuyện tốc độ ánh sáng quá nhanh thì những tia sét thế này thường rất chuộng người có thủy tính cao. Trước đến nay chẳng biết đã có bao nhiêu vụ người có thủy tính cao bị sét tấn công mà chết rồi, nói chi đến một Thủy Linh như Hân Vũ.

Mọi người thường kể rằng, sau khi cô sinh ra được vài ngày, một trận sét lớn chưa từng có đã ráo riết kéo đến Lam Thành. Sau đó phải nhờ núi Tiên Tri cứu người đến hỗ trợ, cả thành mới vượt qua được cơn sóng dữ. Ở đảo Rùa, Tản pháp sư cũng phải bày ra rất nhiều loại pháp chú đánh lạc hướng sét khác nhau mới giữ được an toàn cho hòn đảo của mình. Lúc này giữa rừng sét như tấm lưới khổng lồ càng lúc càng siết chặt, Hân Vũ cứ như mở trước miệng mèo, gần như chẳng còn phương hướng nào khác. Ánh mắt cô cau chặt, khe lướt qua nụ cười giễu cợt của gã thanh niên, càng cảm thấy khó hiểu.

Theo lý cô là khách ở nơi này, cho dù là pháp sư Thiệu chí ít cũng phải nể mặt thầy cô một chút. Có sao gã

thanh niên chỉ mới gặp vài lần này ra đòn nào đòn nấy đều như muốn lấy mạng cô? Y rốt cuộc là ai? Với năng lực vừa thể hiện, Hân Vũ có thể mập mờ ước lượng pháp thuật của y chẳng thua kém gì thầy cô, sao lại phải nhần nhịn phục tùng pháp sư Thiệu ở nơi đồng không hiu quạnh này? Phải chăng giữa hai người này còn có bí ẩn gì khác?

Thế nhưng ưu tiên lúc này của Hân Vũ cũng không phải đi tìm lời giải đáp mà phải thoát khỏi rừng sét này trước đã.

Với những người có pháp lực tính thủy mà nói, điều tối kỵ nhất của họ không phải lửa mà là tia sét. Bởi vô hình chung, môi trường nước cũng là điều kiện thuận lợi để dẫn sét, như vậy Thủy Ngân kiếm muốn đối phó với loại phép thuật này cũng vô dụng. Hân Vũ đành thu kiếm trở về, tập trung đọc thần chú gọi băng.

Chẳng mấy chốc, một vòm cầu bằng băng đã xuất hiện trên đỉnh đầu, bao quanh Hân Vũ. Cô vẫn tập trung niệm, tiếp tục gia cố thêm vòm cầu này bằng nhiều lớp khác, ánh mắt thấp thoáng lại liếc nhìn rừng sét đang thu hẹp dần. Đến cả cô cũng chẳng phát hiện, ngón tay mình đang khẽ run rẩy.

Cô biết mình chẳng phải đối thủ của trận sét này, khả năng có thể sống sót mà đối chọi chỉ là một phần vạn, phần ngàn, thế nhưng dù có thất bại vẫn muốn thử một lần. Có lẽ bởi cô tham luyến sự sống nơi này, hoặc nói chính xác hơn là, tham luyến tình yêu của người con trai chưa rõ sống chết trong động kia.

Âm thanh rền rĩ bắt đầu vang vọng tứ phía. Hân Vũ ngẩng lên, tuyệt vọng nhìn tia sét đầu tiên giáng thẳng xuống đầu mình. Luồng ánh sáng va chạm vào vòm cầu bằng trong suốt, những tia điện cứ thế liên hồi chớp giật, ánh sáng văng xa đến vài dặm, tạo nên một quang cảnh cực kỳ tráng lệ.

Đợt sét thứ nhất cứ thế nhanh chóng trôi qua. Bàn tay Hân Vũ cũng xiết chặt, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi lạnh. Trên đỉnh đầu cô, vòm cầu bằng cũng đã xuất hiện những vết nứt loang lổ, e là chẳng chịu nổi thêm một đợt sấm chớp nữa.

Trong cái khó ló cái khôn, rốt cuộc Hân Vũ cũng nhớ ra được mình vẫn còn một câu thần chú chưa sử dụng đến. Ngón tay cô vẽ một quang sáng giữa không trung đen thẫm, môi lầm rầm đọc thành tiếng: “Ngưng đọng thời gian.”

Tiếng đọc rất nhỏ, nhưng dường như lại đặc biệt ngân vang giữa bầu không khí vốn chỉ sột soạt âm thanh sấm gầm và mùi không khí bị cháy khét. Cả gã thanh niên đang đứng bên ngoài vòng chiến kia cũng nghiêng cổ, ánh mắt chăm chú nhìn cô, song chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mắt thấy luồng sét thứ hai đang tiến đến như vũ bão, vòm cầu bằng cũng lả tả rơi ra những vết nứt vụn vỡ, Hân Vũ càng sốt ruột hơn. Cô vẽ lại pháp chú một lần nữa, gấp rút lớn giọng: “Ngưng đọng thời gian.”

Có tiếng gã thanh niên đứng ngoài cười khùng khục, thần sắc trong mắt Hân Vũ càng tuyệt vọng. Cô nhìn tới nhìn lui một lúc, rốt cuộc quyết định không chịu thua. Khi đợt tia sét thứ hai bắt đầu dội xuống mái vòm bằng lúc này chỉ còn một lớp mỏng dính, một tiếng thét đã vượt ra, lan truyền trong không gian thẫm thẫm.

“NGỪNG ĐỘNG THỜI GIAN.”

Mãi thật lâu sau này, khi được một người khác yêu cầu tả lại cảnh tượng ngày hôm đó, gã thanh niên kia cũng chỉ vuốt ve chiếc cằm trơn nhẵn nhụi của mình, nở một nụ cười nhàn nhạt, vô sắc vô thanh.

“Đẹp.”

Nghe y nói thế, người đối diện cũng đánh rơi cả chiếc cốc thủy tinh trong tay, thiếu điều ngã chổng vó từ trên ghế đá xuống đất. Bởi một con người như y, cả đời cũng chưa từng dùng từ “đẹp” để diễn tả bất kỳ ai.

Thế nhưng, nhớ đến cảnh tượng hôm ấy, y nghĩ đến nghĩ lui vẫn không tìm được một từ nào khác thích hợp hơn. Giữa bầu trời âm vang giận dữ, gió lốc cuộn cuồng sảng sảng cuốn bay mọi thứ, sấm chớp giật đi đùng đùng trên trời cao, và không khí tràn ngập những mảnh băng vỡ lả tả rơi rụng, thì bóng dáng màu trắng nhỏ bé của cô gái kia bắt giác lại in sâu vào lòng y.

Cô đứng giữa vùng cầu sáng rực, mái tóc đen dài phiêu tán trong không khí, từng mảnh từng mảnh của chiếc áo lụa trắng mỏng lững lờ trôi về phía xa, tựa như kéo dài mãi đến tận dải ngân hà. Đối mặt với cái nhìn của y, ánh mắt cô chỉ khẽ nâng lên, khóe môi mỏng bỗng thấp thoáng một nụ cười nhàn nhạt.

Thời gian, tựa như cô đọng lại vào đúng khoảnh khắc ấy.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô gái trước mặt đã hoàn toàn biến mất. Đối với sự việc này y cũng chẳng lấy làm bất ngờ lắm, chỉ rút trong áo ra một chiếc khăn tay, chậm rãi lau mồ hôi trên trán. Cách đó vài mươi bước chân, vòm cầu bằng băng mỏng rớt cuộc cũng không chịu đựng nổi tia sét giáng xuống, cả bức màn bảo vệ vội âm âm sụp đổ, để lại tiếng hò hét điên cuồng tràn đầy vị chiến thắng của rừng sét trên trời cao.

Gã thanh niên vẫn bình thản dùng khăn chấm từng giọt mồ hôi trên mặt. Xong xuôi đâu đấy, y lại tỉ mỉ gấp khăn nhét lại vào tay áo, sau cùng mới lẩm bẩm đọc thần chú cho ngừng sét đi. Thoáng chốc, trong không gian chỉ mơ hồ còn lại tiếng y thở dài đánh thượt.

...

Trong khi ấy, phía sau trong động, Kỳ Phong bấy giờ mới khẽ trở mình, mộng mị rời khỏi cơn mê sáng.

Hắn đang nằm trong một cái hồ nông nước, à không, phải nói là một cái thùng mới đúng. Bong bóng trườn lên mặt nước, nổ bụp rồi vỡ tan trước mặt hắn. Hơi nước bốc thành cụm, thành cụm rồi bay lơ lửng, một ít thấm vào mái tóc bờm xờm sẫm màu của hắn. Trong mơ hồ, hắn cố nén đau, lê thân người bước ra khỏi đó.

Cơn đau như vậy bủa quanh hắn từ đời thuở nào, từng bước từng bước cào cấu da thịt mà đến giờ hắn mới chịu nghe thấy. Hắn mím môi, tựa tay vào thành của cái thùng khổng lồ rồi lấy đà mà lách ra khỏi đó. Cái thùng sôi sùng sục nước đã vơi đi quá nửa, đổ ập theo chiều nghiêng của cơ thể hắn, kéo theo cả mét khối nước tràn vung vãi trên nền.

Hắn lồm cồm bò dậy, đột nhiên thắc mắc khái niệm mét khối ấy là gì, nhưng rồi hắn nhận ra điều đó cũng chẳng quan trọng, ngay cả bản thân hắn còn chẳng biết hắn là ai cơ mà.

Hắn bị nhốt trong gian phòng kín, với bếp lửa vẫn đang hừng hực cháy, một tấm phản kê nghiêng đặt trong góc với chỉ vài ngọn nến lay lắt vất vưởng trên tường. Nước lửa qua kẽ chân đột ngột đánh thức hắn. Hắn nhìn xuống ảnh phản chiếu của mình dưới mặt nước, bật cười.

Hắn là ai thế này? Một quái vật với những vết bỏng chạy dài xuống lưng, cánh tay sưng lên như thể vừa được chiên phồng và gương mặt hốc hác, chi chít vết tiêm châm cứu. Hắn cười không ra cười, khóc không ra khóc.

Hắn không muốn như thế này, hắn muốn rời khỏi đây. Chỗ của hắn, phải là bầu trời.

Hắn lấy hết sức bình sinh động mạnh vào tường đá. Máu ứa ra từ cơ thể hắn. Hắn quẹt ít máu, đưa lên mũi ngửi ngửi, hồ như có vị tanh.

Hắn tổng dám cơ bắp của mình vào tường lần thứ hai, lần thứ ba. Đất dội uỳnh uỳnh sau lưng hắn, nhưng tường đá vẫn không suy sụp. Hắn càng nghĩ càng thấy khó chịu, bèn gằm lên trong đau đớn.

Tiếng gằm của hắn dội ra xa rồi vọng ngược trở lại, chạm vào từng tế bào thính giác.

Hắn nấc lên, bỗng dưng cảm thấy trong không gian mông lung này, bản thân mình lại cô độc biết bao.

Cuối cùng, hắn buông mình ngồi xuống. Máu trên người hắn rỉ ra, hòa cùng với làn nước bốc lên màu đỏ đậm đậm chết người. Thế rồi, đột nhiên, ánh sáng ào ạt ủa vào vùng không gian u tối vốn chỉ có mỗi mình hắn.

Hắn ngẩn người nhìn ra theo hướng ánh sáng, một cô gái xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, dáng đi khập khiễng, tay cô lần mò theo từng mấu tường đá để bước đi. Hắn nheo mắt lại trước khi bóng tối đổ sụp xuống lần nữa.

Lần này, mắt hắn quen với bóng tối nhanh hơn. Hắn nhìn cô gái lúc này đã đứng trước mặt mình, song lại dường như chẳng có chút gì là nhận ra hắn. Hàng mi cô hơi nheo lại, giọng cũng hạ xuống: “Phong, anh ở đâu? Là em, Hân Vũ đây.”

Mắt hắn rất tốt, lại đã quen với bóng tối. Hắn nhận ra cô gái trước mặt này ngay cả cái nhẵn mày cũng thật đẹp, ánh mắt long lanh, hàng mày mảnh dẻ, khóe môi lại hơi mím lại. Càng nhìn hắn lại càng cảm thấy tò mò, bèn giương tay chạm khẽ vào gò má cô.

Hành động này chẳng mấy chốc khiến cô gái nhận ra ngay sự tồn tại của hắn. Cô có hơi giật mình, mắt nheo lại hồi lâu mới thích ứng được với ánh sáng nhòe nhoẹt. Lúc nhìn rõ hắn, cô đột nhiên hoảng hốt lùi lại.

“Phong... Người anh...”

Thái độ của cô đột nhiên khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Lúc này qua làn nước phản quang, hắn cũng có chút hiểu tình trạng hiện giờ của mình. Bản thân hắn còn kinh tởm chính hắn, làm sao có thể trách cô đây? Nhưng đứng trước người con gái này, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy mình không thể chịu đựng được bất kỳ phản ứng nào của cô. Hắn không muốn, tuyệt đối không muốn cô rời khỏi hắn. Hắn hầu như đã chạm tới cái ngưỡng của cơn say. Tự hắn không thể kiểm soát được cơ thể hắn, rồi thì hắn cứ thế lao vào cô như con hổ đói, hai tay hắn choàng lấy cơ thể cô, ấn cô vào tường, điên cuồng hôn vào đôi mắt ấy, chiếc mũi ấy, làn môi ấy.

Cơ thể cô rất lạnh, hoàn toàn tương phản với ngọn lửa đang thiêu cháy trong lòng hắn. Càng hôn, hắn lại càng cảm thấy tiếp xúc với cô khiến cảm giác hừng hực trong lòng cũng với đi ít nhiều. Hai tay hắn giữ chặt tay cô, cứ thế nhấn chìm cô vào nụ hôn dài vô tận. Môi hắn mân mê nhấm nháp từng tấc da thịt trên người cô, đầu lưỡi dần dần cảm nhận cô từ yếu ớt đáp trả trở nên nhiệt tình thế nào. Nóng và lạnh bỗng chốc hòa quyện làm một, khiến cơ thể cô gái kia run rẩy từng hồi.

Hắn đang phát điên. Hắn khao khát cô, khao khát đến độ từng thớ thịt trong người hắn căng lên theo nhịp thở của cô. Hắn hôn rất sâu, hầu như oanh tạc khoang miệng cô. Tay hắn lần mò vào trong lớp áo khoác cô đang mặc, lớp trong, rồi lớp trong nữa, cảm giác tiếp xúc với da thịt mát lạnh khiến hắn càng bị kích thích, cứ thế xé toạc tất cả đi.

Làn da cô rất mềm mại, trơn trượt, nhưng lạnh ngắt. Hắn không biết làm cách nào da một con người lại có thể lạnh đến vậy. Bỗng hắn phát hiện tiếp xúc với người con gái này có thể khiến hắn vơi đi cơn nóng đang thiêu đốt trong lòng, bèn bắt chấp tất cả mà thô bạo nhấn cô xuống phần. Áo cô đã bị hắn xé nát, để lộ một vùng da thịt trắng như tuyết đang phập phồng theo từng nhịp thở. Mắt hắn nheo lại, bất thành linh làn môi cũng hạ xuống.

Thật sự rất đau.

Hắn Vũ bị Kỳ Phong đè chặt trên tấm phản ngập tràn thứ nước được đun nóng bởi lửa âm ty, nước mắt cô chảy dài, lăn tròn xuống má. Nước mắt theo đường cong cơ thể chạm khe vào làn nước ùn ụt bên dưới, loang ra thành những vòng tròn đồng tâm mở rộng đến vô cực. Nước xát vào vết thương da thịt cô, nhấn cô vào nỗi đau kiệt cùng. Nước tràn qua bờ vai rỉ máu của hắn, tẩm tấp thêm vào cơn điên dại của một kẻ thậm chí không nhận ra sống và chết khác nhau như thế nào.

Nước...

Nhấn chìm tất cả.

Hắn vẫn đang mê mải khám phá cô. Hơi nóng từ hắn phả vào cổ cô, đẩy lùi mọi nỗ lực phản kháng từ cô. Cô yếu dần, yếu dần khi hỏa tính lần lượt xâm nhập cơ thể. Cô đau, cả về tinh thần lẫn thể xác, nỗi đau mà ngay cả nước mắt cũng không thể làm dịu bớt được.

Sao cô lại có thể ngờ, mình lại hại hắn đến nông nỗi này?

Khoảnh khắc khi nhìn thấy những vết thương trải dài trên thân thể hắn, nhìn vẻ điên cuồng ngạo mạn của một kẻ người không ra người trước mặt, trái tim cô tựa như có ngàn mũi dao cùng găm chặt vào, cứ thế như những chiếc đinh càng dần càng sâu mà không cách nào dừng lại.

Nếu như có thể lựa chọn một lần nữa, cô sẽ không đưa hắn đến đây. Hỏa Linh thì thế nào? Cũng chỉ là một nhân tố tăng thêm khả năng thành công của loài người mà thôi. Không có hắn, loài người vẫn chẳng nguy hại hơn chút nào. Nhưng cô thì không thế, hắn là người quan trọng nhất của cô. Cũng có lẽ, là vương bản duy nhất của cô giữa cõi đời này. Thế mà cô lại vẫn ích kỷ như vậy, từng chút từng chút một đẩy hắn vào nguy hiểm.

Thế nên, khi trông thấy tình cảnh của hắn, cô lại đau xót thầm oán: Hân Vũ, mi còn là con người nữa không?

Cô thừa nhận, mình sợ hãi con quái thú trước mặt, nhưng lại càng khao khát hơn là có thể yêu thương hắn, bảo vệ hắn. Cô chẳng có gì cả, chỉ là không thể để hắn bị tổn thương.

Chỉ bởi vì hắn là Kỳ Phong của cô.

Cô vận hết sức, rút cuộc cũng rút được một tay ra khỏi sự kìm chặt của hắn, lặng lẽ gọi ra vài lá bùa băng tuyết, hy vọng tuyết tan có thể làm giảm bớt nhiệt độ quái quỷ trong hang động này, mặt khác lại tạo ra vài mảnh băng cực lớn kèm giữ xung quanh hai người, tập trung đến mức hầu như quên bèn đi mỗi nguy hiểm đang kề cận bên trên mình.

Cô để mặc hắn làm càng, tùy ý để hắn bừa bãi trên cơ thể mình. Chẳng phải cô không để tâm, chỉ bởi vì là hắn, cô chẳng có gì để e ngại cả. Nếu như sự thân cận da thịt này có thể khiến hắn vui đi nỗi đau, dù chỉ một chút thôi, cô cũng cam tâm tình nguyện đánh đổi.

Mãi cho đến khi, một cơn đau tựa như xé rách cơ thể ra làm hai mảnh bất chợt tràn đến, cô mới giật mình choàng tỉnh, cũng phát hiện ra mình vừa đánh mất điều gì. Ánh mắt hoảng hốt cố gắng tìm kiếm cái nhìn trấn an mọi khi của Kỳ Phong, thế nhưng hắn chẳng quan tâm đến cô, trong đôi mắt hừng hực lửa lúc này chỉ tràn đầy một màu đục vọng. Hân Vũ đau đến không thở nổi, cơ thể hết bị đẩy lên rồi lại hạ xuống hồi lâu mà nỗi đau vẫn chẳng giảm xuống tí nào. Càng nghĩ cô lại càng cắn răng, thềm mắng những lời trong sách toàn là lườm gạt. Cái gì là sự hòa hợp giữa hai người yêu nhau? Trừ đau và đau thì chẳng còn gì khác nữa.

Chẳng hiểu sao, Kỳ Phong càng điên tiết thì Hân Vũ lại càng thanh tỉnh lạ kỳ. Tự dưng cô cảm thấy uất ức. Vì có gì người hành sự vẫn là hắn, trong khi nỗi đau thì chỉ mình cô chịu cơ chứ?

Nghĩ thế, ngón tay này giờ vẫn ghim chặt vào lòng bàn tay chợt giãn ra. Hân Vũ tự chồm người lên, choàng tay qua cổ hắn. Thế nhưng ý định chỉ nảy sinh nhất thời rồi cũng nhanh chóng tắt ngóm. Ngón tay cô di di qua vùng da phồng rộp vì phỏng của hắn, rất cuộc lại không nở. Quan trọng nhất vẫn là, cô nhận ra mình có thể làm tổn thương chính mình, nhưng nghĩ đến hắn cũng đau đớn, cô quả thật không chịu được.

Thì ra cảm giác thật sự yêu một người lại kỳ lạ đến thế. Trước khi gặp hắn, cô nghĩ Hoàng đế và Nhân quốc là tất cả của cô. Thế nhưng sau khi hắn xuất hiện, toàn bộ thế giới này dường như chỉ quan trọng vì có hắn ở đó.

Cô yêu người con trai này, vì tình yêu mà không ngại cho đi. Có lẽ giống như thầy cô đã từng nói, trong kiếp người dài đằng đẵng miên man này, gặp được hắn chính là phúc phận của cô. Cho dù trong tương lai có một ngày mỗi tình này khiến cô đau thương, sợ hãi hay đau lòng, đó cũng là cô đã lựa chọn. Chỉ cần cô cảm thấy đáng giá, tất cả đều không quan trọng nữa.

Cơ thể cô dần áp sát vào lồng ngực hắn, cảm nhận từng giọt mồ hôi rỉ ra từ làn da rần rần chốc hòa lẫn vào dòng nước nóng cuộn cuộn bên dưới. Kỳ Phong vẫn chẳng hay biết gì, miên man dời lực chú ý vào khoái cảm kéo dài vô hạn, trong khi cô run rẩy dùng răng cắn chặt cổ tay đến ứa máu, hồng giải thoát nỗi đau đớn trong lòng. Cứ thế, một bên là lửa nóng ngút trời, bên kia lại là băng tuyết lạnh lùng phảng phất, một kẻ ngộp tràn trong vui sướng bất tận, kẻ kia lại chìm trong thống khổ triền miên, lặng lẽ hòa quyện, lặng lẽ tra tấn lẫn nhau, cùng dẫn dắt nhau đến ngọn nguồn của men say tình ái.

...

Lại thêm một ngày nữa trôi qua.

Ánh trăng tròn thanh tĩnh lặng lẽ trôi lên ở góc xa, bấy giờ đã neo lơ lửng trên đỉnh trời. Trăng khổng lồ, rọi thứ ánh sáng huyền ảo xuống mặt đất, soi rọi bóng hình của một cô gái đang chìm trong giấc ngủ. Hàng mi cô khép chặt, có lúc lại khẽ nhả mặt, liên tục phát ra âm thanh gì đó như gọi về những giấc mơ.

Người thanh niên ngồi cạnh cô thấy thế càng thêm hoảng hốt, một tay hắn siết chặt cánh tay đang run rẩy của cô, lại nhìn sang một người khác ngồi cạnh đó, gắt gỏng nói: “Chẳng phải anh bảo cho cô ấy uống thuốc đó xong thì không sao nữa sao? Sao tình trạng vẫn chẳng khá hơn tí nào vậy?”

Gã thanh niên vuốt mấy sợi tóc đen nhánh trên đầu, đứng đưng đáp: “Thuốc thì cần có thời gian để ngấm chứ, cậu nghĩ là thuốc tiên chắc. Nếu không thích thì đừng dùng.”

Thái độ của gã khiến Kỳ Phong nghiêng rặng nghiêng lợi mà không biết nói gì hơn, lại nhìn đến cô gái trong lòng ngay cả ngũ tạng bất an đến siết chặt tay lại, lòng hấn đau như cắt.

Thoát cái đã ba ngày rồi, ấy thế mà cô vẫn chẳng tỉnh lại.

Ba ngày trước, hấn tỉnh lại trong hang đá, cả người uể oải như vừa thoát khỏi cơn say, cơ thể chẳng chỗ nào là không đau đớn, ấy thế mà bấy nhiêu đó cũng chẳng bắt ngờ bằng việc nhìn thấy cô gái đang thiếp đi bên cạnh. Chiếc áo cô bị xé rách tang hoang thành từng mảng, da thịt trắng nõn chìm sâu dưới một tấc nước, bấy giờ cũng hiện ra những vết phồng rộp xấu xí, và quan trọng hơn nữa là nhìn vào tình trạng thâm của cô, hấn nhận ra ngay chuyện gì đã xảy ra.

Làm sao hấn dám nghĩ tới, cô gái mà hấn xem như bảo vật, cho dù nâng niu cũng sợ rơi vỡ, cuối cùng lại bị chính mình đối xử thế này? Hấn tự trách mình cũng chẳng xong, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, vội vơ ít vải còn sót lại choàng vào cho cô, sau đó hối hả bế xốc cô ra ngoài.

Lúc gặp được gã thanh niên này bên ngoài động, Kỳ Phong mới biết thì ra mình chẳng những đã được giải độc, mà năng lực Hỏa Linh trong người cũng đã được đánh thức, thế nhưng cái giá mà hấn phải đánh đổi lại quá lớn.

Việc bị ngâm quá lâu trong động tràn ngập hơi nóng của lửa âm ty khiến Hân Vũ bị tổn thương nghiêm trọng, đó là chưa kể độc tính của quả xương rồng trong người cô vẫn còn. Hấn cứ thế, nửa tỉnh nửa mê đưa Hân Vũ vào chỗ nghỉ, sau đó vội vã theo gã thanh niên này đến điện của pháp sư Thiệu.

Pháp sư Thiệu hầu như đã đoán trước được rằng hấn sẽ đến. Trước khi hấn ngỏ lời cầu xin, ông ta đã lẳng lẳng lên tiếng: “Ta trước giờ đều không làm chuyện không công. Ta cứu mi là mi đã nợ ta một ân tình. Mi chưa trả, sao lại đòi ta cứu tiếp con bé kia được?”

Kỳ Phong càng nghe lão nói càng nóng nảy, bực dọc đáp: “Vậy ông muốn gì, chỉ cần cứu được Hân Vũ, ông muốn tôi làm gì cũng được.”

“Làm gì cũng được?” –Pháp sư Thiệu dường như chỉ chờ hấn nói vậy, ánh mắt bỗng long lên sòng sọc –“Vậy cũng được. Con bé này vốn bất tử, chẳng qua chỉ là một ít lửa âm ty và độc xương rồng sẽ không làm gì được nó. Ta nhận lời mi, tạm thời sẽ giúp nó vượt qua đau đớn, nhưng sau khi mi hoàn thành việc này cho ta rồi thì hãy trở lại đây, lúc đó ta sẽ trị khỏi hoàn toàn cho nó.”

Khi đó, Kỳ Phong dù cảm thấy vị pháp sư này tính tình quái dị, nhưng cũng không ngờ ông ta lại thật sự kỳ lạ đến thế. Sao hấn ngờ được, yêu cầu ông ta đưa ra là hấn phải bước lên ngôi vị Hoàng đế loài người?

Kỳ Phong nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình dường như chẳng có chút dính dáng gì đến chuyện tranh đấu này, cho dù là hấn có dã tâm đi nữa cũng không thể đường đường chính chính cướp ngôi như pháp sư Thiệu muốn. Vậy ông ta đưa ra đề nghị oái oăm thế này chẳng phải muốn làm khó hấn hay sao?

Đó là chưa kể, Hân Vũ mới là người kế thừa ngôi vị, nếu hấn giành lấy quyền này thì cô sẽ thế nào?

Hấn không còn cách nào khác, vì muốn Hân Vũ bớt đau đớn mà đành ậm ờ cho qua chuyện. Thế nhưng mấy ngày qua, trong lòng vẫn dằn đo không thôi vì việc này. Mãi cho đến lúc người thanh niên này đến.

Kể ra cũng thật kỳ lạ, người thanh niên này hầu như lúc nào cũng túc trực bên cạnh pháp sư Thiệu. Ban đầu hấn vốn còn cho rằng y chỉ là một tay sai vặt tầm thường nên cũng không mấy quan tâm đến, chẳng ngờ, những lời y nói sau đó chớp mắt đã khiến Kỳ Phong phải thay đổi cách nhìn.

Lúc đó, y vất một chân lên bàn, tay vuốt vuốt vạt ống quần rơi ra, chậm rãi bảo: “Rảnh rồi không có gì làm, nhân tiện ghé sang xem hai người thế nào rồi. Vẫn ổn chứ?”

Dĩ nhiên, Kỳ Phong vốn đang lo lắng cho Hân Vũ, còn tâm trí nào tiếp chuyện phiếm với y. Ấy thế mà y cũng chẳng chấp nhất thái độ thờ ơ của hấn, chỉ nhẹ giọng nói: “Hôm nay là ngày mất của vợ lão Thiệu, thế nên ông ấy sẽ không đến làm phiền hai người được đâu. An tâm đi.”

Tại Kỳ Phong hơi đồng lên. Hắn chẳng ngờ đến mức không nhận ra trong giọng điệu người thanh niên này có ẩn khuất, nhưng lại không muốn thể hiện ra ngoài, chỉ cau mày nhìn y. Người thanh niên phất phơ chiếc quạt trong tay, thổi bay vài cọng tóc đen xì, thản nhiên tiếp: “Hai da, chắc là mấy kẻ sinh sau đẻ muộn như cậu đương nhiên không biết vợ của lão Thiệu. Tôi lại hơi quá lời rồi. Đừng nói cậu, e là cả con bé này cũng không biết.”

Bước chân y khẽ động, dường như có ý xem xét tình hình Hân Vũ. Kỳ Phong tưởng hẳn thế là thôi, nào ngờ hắn chỉ nhìn một lát, lại quay về ghế tiếp tục nói: “Bỗng nhiên lại có chút hứng thú. Xem như tôi bổ sung kiến thức cho cậu vậy. Nghe qua đôi chút về chuyện tình oanh liệt của lão Thiệu cũng không phải chuyện xấu, đúng không?”

Sau khi được đánh thức hỏa tính, khả năng kim chế của Kỳ Phong thấp hơn người bình thường rất nhiều. Lúc này nhìn thấy người trước mặt khua môi mép như thế khiến hắn cả giận, tay đã gồng lên, tự mình tạo ra một quả cầu lửa định đui y đi. Nào ngờ cánh tay vừa giương lên đã trở ra trong không khí. Kỳ Phong hoảng hốt, cử động chân mới nhận ra mình đã dính phải bùa Ngưng thần từ lúc nào.

Người thanh niên lại như thể không nhìn thấy phản ứng của hắn, bình thản gõ gõ tay lên bàn, giọng điệu trầm bổng tiếp tục câu chuyện.

Tương truyền, ở phía đông tân lục địa có một thành phố hoang sơ ít người lai vãng đến. Đó không phải nơi trú ngụ của chủng tộc nào trong các tộc đã được biết đến như tiên, quỷ, người hay người lùn, mà là một nơi biệt lập với pháp thuật, với những cư dân chính là người cá.

Người cá là một giống loài kỳ lạ, hình dạng chính của họ chỉ có hai chi hoàn thiện như tay người, nhưng phần dưới, thay vì hai chân thì lại là một chiếc đuôi dày vẩy cá. Chính vì cấu tạo cơ thể đặc biệt như vậy nên họ vốn không thể rời khỏi môi trường của mình, chỉ có thể loanh quanh trong thành phố cổ, vốn đã được pháp thuật bảo vệ.

Nhưng mỗi người mỗi tính, không phải ai trong tộc người cá cũng cam chịu số phận như vậy. Bấy giờ tộc trưởng người cá có năm người con, cô con gái út Phi Yến lại là một người cực kỳ tinh nghịch. Tuổi thọ của người cá lại không dài lắm, chỉ tầm một trăm năm. Phi Yến lúc này đã trưởng thành, không muốn bị bó buộc trong thành phố yên ắng này, vì thế cô vạch ra một kế hoạch bỏ trốn, lên đến tân lục địa.

Kế hoạch diễn ra rất êm thấm bởi Phi Yến đã tìm hiểu thông thạo địa thế nơi đây. Thế nhưng khi vào đến đất liền thì cô lại gặp một trở ngại lớn bởi hình dáng của mình. Con người chưa từng nhìn thấy người cá bao giờ, cảm thấy rất kỳ lạ bèn tìm mọi cách để bắt cô. Trong một lần chạy trốn như vậy, Phi Yến gặp được pháp sư Thiệu.

Pháp sư Thiệu yêu thích những món đồ kỳ lạ. Thế nên khi gặp phải Phi Yến, ông ta cảm thấy rất hứng thú bèn dùng phép thuật tạo cho cô một đôi chân rồi mang cô về núi Thánh Hỏa. Thời gian họ nán lại đây vốn không dài. Đặc tính của người cá là vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, Phi Yến còn trẻ, chưa trải đời nhiều, còn pháp sư Thiệu lúc đó đã là một người đàn ông uy quyền. Chẳng mấy chốc, cô gái người cá Phi Yến đã đem lòng yêu pháp sư Thiệu.

Pháp sư Thiệu vốn không có niềm vui nào khác ngoại trừ nghiên cứu pháp thuật, xung quanh ông chưa từng có bất cứ cô gái nào, mãi đến khi Phi Yến xuất hiện. Dần dần, bọn họ đều trao tình cảm cho nhau, thế nhưng thể chất Phi Yến thuần tính thủy, vốn không thể nán lại quá lâu trên núi Thánh Hỏa. Pháp sư Thiệu bèn phải nghĩ cách, viết một bức thư gửi pháp sư Tần, nhờ sư đệ giúp đỡ Phi Yến. Cứ thế, Phi Yến sống nửa năm trên núi Thánh Hỏa rồi lại đến đảo Rùa tá túc nửa năm, thi thoảng pháp sư Thiệu lại đến thăm cô. Hai người duy trì mối quan hệ như thế được gần năm năm.

Lần đó núi Thánh Hỏa rung chuyển dữ dội, suốt bốn tháng trời, pháp sư Thiệu không thể thu xếp được việc để đến thăm Phi Yến. Nào ngờ khi ông trở lại thì nhận được tin cô đã có thai được ba tháng.

Ông chẳng phải người diêm đạm gì, dĩ nhiên thấy chuyện diễn biến như thế thì gần như phát điên, mặc cho Phi Yến giải thích thế nào cũng không tin, suýt chút nữa đã san bằng đảo Rùa thành bình địa. Sau chuyện đó, đảo Rùa và núi Thánh Hỏa trở mặt thành thù. Pháp sư Thiệu dẫn Phi Yến trở lại núi Thánh Hỏa, thế cả đời cũng không bước chân lên đảo Rùa nữa.

Thế nhưng, sự việc không chỉ dừng lại ở đó.

Thể chất của Phi Yến hoàn toàn không thích hợp với cuộc sống trên núi, đã thế còn mang thai đứa trẻ, chẳng mấy chốc đã hơi tàn lực kiệt. Pháp sư Thiệu tìm mọi cách để duy trì mạng sống của cô, thậm chí ông ta còn có ý định giết đứa bé để Phi Yến có thể bình an mà sống. Phi Yến sau khi nghe tin này đã vô cùng hoảng hốt. Trong lúc không còn ai để cầu cứu, cô nghĩ ngay đến pháp sư Tần, bèn liên hệ với lão Tần nhờ ông giúp mình tìm cách giữ đứa bé.

Thời điểm đó, Hoàng hậu loài người cũng đang mang thai. Lão Tần vốn là thầy của của Hoàng hậu, thường xuyên phải túc trực bên cạnh bà. Sau khi nghe lời cầu cứu của Phi Yến, lão đắn đo rất lâu, rồi cuối cùng quyết định đến núi Thánh Hỏa một chuyến.

Chẳng ngờ chuyến đi này bị pháp sư Thiệu phát hiện, ông ta càng thêm tin rằng Phi Yến và pháp sư Tần có quan hệ mờ ám. Một trận chiến nảy lửa đã xảy ra, pháp sư Tần bị thương nặng, và ngay trong đêm đó, Phi Yến chuyển dạ, vừa sinh xong thì cũng trút hơi thở cuối cùng.

Nhưng điều oái oăm hơn nữa là, đứa trẻ sinh ra lại có thủy tính cực mạnh.

Pháp sư Thiệu mang hỏa tính trong người, về căn bản, con cái ông ta dĩ nhiên không thể mang thủy tính. Vì chuyện này, Pháp sư Thiệu hầu như chắc chắn rằng đứa trẻ là bằng chứng cho việc Phi Yến phản bội mình. Trong lúc nóng giận, ông ta suýt chút đã giết chết đứa trẻ. May mà một người tùy tùng bên cạnh ông nảy ra sáng kiến để giúp ông trả thù.

Ngay trong đêm đó, pháp sư Thiệu và người tùy tùng này dịch chuyển tức thời đến hoàng cung Lam Thành, vừa lúc Hoàng hậu vừa sinh hạ đứa trẻ. Ông ta dùng khả năng của mình, đánh tráo hai đứa trẻ với nhau, khiến đứa trẻ của Phi Yến vừa sinh ra đã phải sống trong cảnh tranh đấu cung đình, bị số mệnh đè nặng, trong khi đó pháp sư Tần ở ngay bên cạnh nhưng lại không phát hiện ra đây lại là con gái mình.

Về phần đứa trẻ con của Hoàng hậu, pháp sư Thiệu bảo người tùy tùng quẳng đứa bé đi. Thế nhưng người này vẫn còn chút nhân tính, không đến nỗi cả trẻ con cũng không tha, vì thế ông ta đã trao hoàng tử ột cung nhân thân cận, bảo người này mang đứa bé đi.

Thế nhưng điều không ai ngờ nhất lúc này lại xảy ra. Trên đường rời khỏi hoàng cung, người cung nhân này đã vô tình đi xuyên qua một đám sương mờ, rồi lạc đến một thế giới khác, một thế giới không có pháp thuật và hoàn toàn tách khỏi tân thế giới này. Cô ta lập gia đình, cho đứa trẻ một cuộc sống hạnh phúc và chưa từng nhắc gì đến quá khứ của mình. Không ngờ, trong một vụ tai nạn sau đó hai mươi năm, con trai cô ta, cũng tức là vị hoàng tử được đề cập đến trong câu chuyện lại bị kẻ hờ thời gian đẩy lùi đến vùng đất này một lần nữa. Và trùng hợp thế nào, cậu ta lại gặp được con gái của Phi Yến, lúc này đã là người nắm giữ vị thế cao nhất ở vương quốc loài người.

“Câu chuyện sau đó, Kỳ Phong, cậu đoán thử xem thế nào?”

Đang kể, đột nhiên người thanh niên lại dừng lại, khóe môi hé ra một nụ cười nhẹ. Kỳ Phong càng cảm thấy quái dị, nhưng hắn vẫn không cử động được tay, vừa nóng ruột vừa vội, đáp bừa: “Chuyện đó làm sao tôi biết?”

“Cậu không biết, nhưng câu chuyện này lại có liên quan mật thiết đến cậu.” –Gã thanh niên vẫn thản nhiên cười, ánh mắt tà tứ nhìn sang Kỳ Phong rồi lại nhìn sang Hân Vũ vẫn đang ngủ thiếp đi bên kia giường, giọng nói dần dần lại –“Bởi vì vị hoàng tử bị pháp sư Thiệu đánh tráo trong câu chuyện chẳng phải ai khác, mà chính là cậu.”

—Hết chương 33—

34. Chương 34: ĐỪNG ĐỂ CÔ ẤY BIẾT

“Em chẳng mong gì cả, thật đấy. Nhưng nhiều năm sau này, nếu có ai đó nhắc đến rằng trong lòng Kỳ Phong yêu sâu đậm một người, vậy thì em hy vọng cô gái đó chỉ có thể là em.”

Ánh trăng sáng vàng vạc vẫn rọi qua thành cửa, hắt lên bóng dáng dong dỏng cao của người thanh niên. Chiếc bóng của anh ta dưới tác động của mấy loại ánh sáng khác nhau rọi thành ba bốn phân thân cùng lúc, bấy giờ lại càng trở nên quỷ dị đặc biệt. Bờ môi Kỳ Phong khẽ run run, cho dù cơn giận vẫn còn lắng

vàng đầu đó trong đầu, thế nhưng không thể không nói, những lời của kẻ trước mặt cũng khiến hắn bị ảnh hưởng ít nhiều.

Kỳ Phong chẳng phải ngốc. Kể từ lúc y kể đến đoạn người cung nhân kia bế hoàng tử loài người trên tay rồi bị lạc đến thế giới khác là hắn đã ngờ ngợ rồi. Thế nhưng lời thừa nhận của y lại càng khiến hắn kinh hãi hơn. Hắn không biết câu chuyện y kể chân thật bao nhiêu phần trăm, chưa đề cập đến cái thân phận gì đó ở thế giới này, nhưng câu chuyện này cũng nhắc nhở hắn một chuyện đau lòng khác, hắn hoàn toàn không phải con ruột của ba mẹ hắn, cũng như chẳng hề có máu mủ gì với Tâm Du cả.

Mà không nói cũng biết, sự thật này nhắc lại khiến hắn đau lòng chết đi được. Nỗi uất ức vốn chôn vùi đã lâu lần nữa lại nảy sinh trong đầu hắn, dần ăn mòn đến các dây thần kinh khác trong cơ thể, và ngạc nhiên thay, đúng vào lúc chẳng ngờ nhất, hắn lại đột nhiên phá bỏ được lời chú Ngưng thần của người thanh niên.

Năm mười lăm tuổi, có lần hắn nghịch ngợm, bị cả một mảnh thủy tinh lớn cắt vào động mạch chân, máu chảy không ngừng. Thời điểm ba mẹ đưa hắn đến bệnh viện, gần đó lại xảy ra một vụ tai nạn giao thông lớn, rất nhiều người được đưa vào phòng cấp cứu và phẫu thuật. Cũng vì vậy mà lúc đến lượt hắn, bệnh viện rơi vào trường hợp hết máu dự trữ.

Nhóm máu của hắn là nhóm O, vì thế hơi kén người ột chút. Thế nhưng điều chẳng ngờ là khi đó cả ba mẹ hắn đều đứng ngây như phỗng, bác sỹ giục mấy lần cũng không nghe thấy. Chỉ có Tâm Du đứng cạnh vẫn nháo nhào đòi ấu mà thôi.

Sau đó may thay, ba mẹ hắn thỏa thuận thế nào với bệnh viện mà phía bác sỹ chấp nhận tiếp cứu hắn bằng một bình máu dự trữ khác, thế nhưng việc này hắn vẫn để trong lòng.

Phải mất mấy tháng sau đó, có lần tình cờ vào phòng ba mẹ, hắn mới biết được một sự thật, cả ba mẹ và Tâm Du đều thuộc nhóm máu B, mẹ hắn lại là nhóm máu A. Trên cơ bản, hắn, mẹ hắn và cả Tâm Du chẳng có mối liên hệ nào với nhau cả. Sự việc này khiến hắn đau lòng rất lâu, thậm chí rơi vào tình trạng sống thác loạn. Hắn bỏ bê học hành, chẳng màng đến lời khuyên can của mọi người mà tụ tập với đám bạn xấu, mãi đến khi xảy ra vụ tai nạn xe năm đó.

Khoảnh khắc đón hắn ra từ sở cảnh sát, nhìn thấy ba mẹ vì lo cho hắn mà mái tóc hầu như bạc đi rất nhiều, thấy Tâm Du khóc nức nở như một đứa trẻ, hắn lại càng tự trách mình. Không phải con ruột thì đã sao? Dẫu sao bao năm nay ba mẹ cưng chiều hắn còn hơn Tâm Du mấy lần, cho dù Tâm Du thích bắt nạt hắn, nhưng khi hắn gặp nguy hiểm, cô vẫn luôn là người lo lắng cho hắn nhất. Lúc hắn gặp chuyện, thì những người duy nhất ở bên hắn cũng chỉ có gia đình này mà thôi.

Thế nên hắn giấu nhẹm đi chuyện biết được thân thế mình, vờ như chẳng có gì xảy ra. Hắn vẫn là Kỳ Phong như trước, tiếp tục ngoan ngoãn học hành, tiếp tục phần đời mà gia đình mình đã cố gắng để bảo vệ. Còn người cha người mẹ thật sự kia, hắn nghĩ mình không biết tới cũng chẳng sao. Hắn có thể truy tìm sự thật, nhưng lại không muốn gia đình hiện tại của mình phải đau lòng.

Bẵng đi bấy nhiêu năm, hắn hầu như đã chôn vùi câu chuyện này vào hồi ức, giờ một lần nữa bị con người kỳ lạ trước mặt phanh phui, bất giác lại khiến hắn dao động không ít.

Người thanh niên trước mặt dường như rất hả hê khi quan sát biểu cảm trên mặt Kỳ Phong. Y dùng khăn tay lau trán, ý cười càng thêm dày: “Thế nào? Chẳng phải cậu có rất nhiều điều muốn hỏi sao?”

Kỳ Phong bị y kéo ra khỏi dòng cảm xúc, hắn im lặng một chút để định thần, rồi cuộc mới lấy lại giọng điệu lãnh đạm nói: “Tại sao tôi phải tin anh? Anh có chứng cứ gì khiến tôi tin rằng Hân Vũ là con của pháp sư Thiệu? Và anh dựa vào đâu tin rằng tôi là con của Hoàng hậu chứ?”

Người thanh niên hất cằm mỉa mai: “Đồ ngốc, trên vai cậu có dấu hiệu đặc biệt của hoàng gia, đừng nói sống hai mươi năm mà cậu vẫn không biết đấy nhé.”

“Dòng tộc họ Lam ở Lam thành xưa nay đều có một đặc điểm, con cái họ sinh ra đều có một vết bớt hình đôi cánh trên vai. Đây không phải dấu vết tự nhiên, mà là một loại bùa chú trước đây Thiên đế đã để lại. Ông ấy muốn nhắc nhở con cháu mình trách nhiệm với loài người. Nói cách khác, đôi cánh cũng chính là một gánh nặng. Người có dấu hiệu này trên vai, vĩnh viễn cũng không thể sống và lựa chọn như người bình thường.”

Hai mươi năm trước, lão Thiệu trong cơn nóng nảy đòi giết Hân Vũ. Thế nhưng tính cách ông ấy xưa nay ngoài cứng trong mềm, nếu thật sự giết Hân Vũ, tôi lo sợ thế nào cũng có một ngày ông ấy hối hận, thế nên mới nghĩ ra cách như vậy để thuyết phục ông ấy hoãn quyết định của mình. Trên vai Hân Vũ cũng có dấu hiệu, nhưng là do tôi ngẫu tạo ra, nó vốn không phải là ấn ký thật sự.”

Người thanh niên thoáng nhìn Kỳ Phong, ngưng lại một chút, đoạn hạ giọng: “Tôi chẳng có việc gì phải nói đối cậu cả, nếu không tin cậu cứ mang ký hiệu ấy về Lam Thành mà hỏi từng người một xem thế nào. Mà chuyện này càng làm lớn thì càng có hại cho Hân Vũ mà thôi.”

“Thực tế lão Thiệu đưa ra đề nghị này cũng chẳng phải để làm khó hai người gì cả. Đến giờ ông ấy vẫn cảm thấy hối hận vì lúc đó đã giận chó máng mèo, suýt chút nữa là khiến hoàng gia loài người mất đi người thừa kế. Thế nên ông ấy mới chẳng màng đến gì mà giúp cậu như thế. Còn chuyện bắt cậu lên ngôi, chẳng phải vì ai khác mà chỉ là vì Hân Vũ.”

“Vì Hân Vũ?” –Hàng mày Kỳ Phong bắt giác khẽ nâng lên. Người thanh niên lại thần nhiên tiếp.

“Chuyện Hân Vũ là Kẻ biến thể giờ đã lan truyền khắp vương quốc loài người rồi. Trước sau gì bọn họ cũng biết. Với tình trạng này, con bé có thể sống không đã là một dấu hỏi lớn, đừng nói đến chuyện tiếp tục vương vị. Nếu muốn con bé bình an, trừ khi có một người quyền thế cao hơn hẳn tất cả những người khác đứng ra bảo vệ. Cậu bảo, không phải vua của loài người thì còn ai vào đây?”

Những lời của người thanh niên khiến Kỳ Phong cau mày suy tư ít nhiều. Hắn biết y chẳng cần phải đối gạt mình làm gì, nhưng trong nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này. Ánh mắt bắt giác lại liếc sang nhìn cô gái vẫn đang say giấc gần đó.

Cuộc đời như một vòng tròn lớn, hắn đến thế giới này vì cô, chẳng ngờ lại phát hiện ra bản thân mình mới là người được số mệnh gắn với vùng đất này. Nhưng một khi đã bước chân vào cái vòng tranh đấu này, một mai lỡ như bí mật bị cô phát hiện ra, hắn biết phải làm thế nào?

Hắn không quan tâm mình là hoàng tử gì gì đó, hắn cũng chẳng cần biết hoàng đế và hoàng hậu là ai, thế nhưng nếu như câu chuyện này là thật thì chặng đường sắp tới của Hân Vũ sẽ rất cam go.

Chẳng phải trước đây hắn vẫn cảm thấy mình vô dụng vì không giúp gì được cho cô đó sao? Hắn đi theo cô trên con đường này chẳng phải vì điều gì khác, chẳng qua là muốn mình mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ được cô. Giờ phút này, hắn lại càng không thể lùi bước được.

Nghĩ thế, ánh mắt hắn bỗng trở nên sắc lạnh hơn rất nhiều, ngẩng lên nhìn người trước mặt: “Tại sao các người lại muốn giúp tôi. Không phải pháp sư Thiệu một lòng muốn giết Hân Vũ sao? Làm sao tôi biết được đây chỉ là cái bẫy các người bày ra để hại cô ấy không chứ?”

Người thanh niên nghe vậy chỉ tủm tỉm cười đầy ẩn ý: “Tôi giả sử, giả sử thôi, nếu như Hân Vũ có con với người khác, cậu sẽ đối xử với đứa bé ấy thế nào?”

Câu hỏi này bắt giác khiến Kỳ Phong nín lặng.

Hắn nhăn mặt cầu nhau, trong lòng thầm rửa sao gã này lại có thể nghĩ ra cái giả sử vô lý đến thế kia chứ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đặt bản thân mình vào vị trí của pháp sư Thiệu, bỗng nhiên hắn cũng hiểu ra rất nhiều.

Nếu như, chỉ nếu như có một ngày Hân Vũ không còn là của riêng hắn nữa, hắn sẽ oán cô, hận cô, thậm chí muốn giết chết cô, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là không nữ.

Vậy còn đứa bé của cô thì sao? Một đứa bé mà khi cô không còn nữa, nó sẽ nhắc hắn nhớ đến giây phút bị cô phản bội, nhưng đồng thời, cũng là chút sinh khí còn sót lại duy nhất của cô giữa cõi đời này.

Hắn là sẽ hận, sẽ muốn nó không còn tồn tại nữa, nhưng nếu như giọt máu cuối cùng của cô cũng không còn, mỗi khi hắn nhớ đến cô phải làm thế nào bây giờ?

Như hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng Kỳ Phong, người thanh niên lúc này lại phát tay, nhàn nhả lên tiếng: “Hiểu rồi chứ gì? Tôi cảm thấy nguyên căn cậu và pháp sư Thiệu rất giống nhau, đều là cùng một loại người. Cậu biết không, gần hai mươi năm nay lúc nào lão Thiệu cũng như thế. Lúc lại nổi điên muốn chạy đến Lam Thành giết Hân Vũ cho hả giận, nhưng khi đến đó rồi lại cứ thần thờ ra nhìn con bé. Hân

Vũ không giống Phi Yến lắm, nhưng nói gì thì nói họ cũng là mẹ con, khí chất trên người con bé, từng cái liếc mắt, nhíu mày đều từ Phi Yến mà ra cả. Một bản thể của Phi Yến sống sờ sờ đó, cậu bảo lão Thiệu làm sao ra tay cho được?”

“Cứ thế, lão cứ nhìn theo con bé cho đến khi trưởng thành, cũng mười mấy hai mươi năm rồi. Có hôm quan sát mạch tượng trên trời, nhìn thấy con bé gặp nguy hiểm, thế là lão bắt chấp tất cả chạy một mạch đến vực Tinh Linh, nhờ lão đánh động dẫn dụ Thiên Tường đi mới cứu được Hân Vũ một mạng. Cả trận chiến với Nam Tinh mấy năm trước cũng thế, rồi lần này, cậu cho rằng nếu lão không vội vàng tiếp cứu, cả hai người còn sống sót được đến giờ sao?”

Y hất tay, xoa xoa mái tóc lòa xòa trên mặt, hững hờ tiếp:

“Lão chẳng bao giờ thừa nhận việc mình giúp con bé, thế nhưng lão Tần thông minh như thế làm sao lại không đoán ra? Việc xin cỏ hỏa hoàng và đánh thức cậu lần này trên danh nghĩa là lão Tần dùng một số di vật của Phi Yến hồi còn ở đảo Rùa để trao đổi, thật ra lão nào cần phải làm thế? Chỉ cần Hân Vũ đến, thì mọi việc thế là xong rồi.”

“Tôi nói điều này ra cũng chẳng phải để cậu thông cảm gì cho lão Thiệu, chỉ muốn cậu biết rõ về tình hình hiện nay của Hân Vũ. Một khi cậu đã quyết định ở bên cạnh con bé, cũng đồng nghĩa với việc phải gánh lấy áp lực trên vai giúp nó. Chúng tôi thà để Hân Vũ một mình tự đối mặt với tất cả, cũng không muốn nó ở bên cạnh một kẻ vô dụng.”

Nói xong mấy lời cuối cùng, lúc này người thanh niên mới gương đứng dậy. Ngón tay y tao nhã hất kéo vạt ống quần, phát phát quạt bước đi. Kỳ Phong bị lời nói của y làm ngây ngốc, lúc y bước đến bực cửa, hần mới vội vàng lên tiếng: “Khoan đã, ngài có thể giúp tôi một việc được không?”

Người thanh niên thoáng sững sờ, lúc này mới quay lại nhìn hần, vẻ mặt đầy thích thú. Tiếng “ngài” lần này của Kỳ Phong, dường như cũng mơ hồ xác nhận thân phận của y.

“Nói đi.” – Y nhếch môi, nhẹ nhàng nói.

“Có thể đừng nói cô ấy biết không? Ý tôi là... Hân Vũ... những chuyện này tuyệt đối không thể để cô ấy biết được.”

Đáp lại lời hần, khoe môi người trước mặt lại lặng lẽ gương lên: “Chuyện này còn cần cậu phải nhắc sao? Giờ nó không chỉ là chuyện của chúng tôi nữa, mà còn là trách nhiệm của cậu đấy.”

Thoắt cái, bóng dáng y đã hoàn toàn mất hút, để lại Kỳ Phong đứng trơ trọi một mình trong điện. Gió thoảng qua lặng ngắt, hần dùng tay véo nhẹ nửa bên mặt đã tê cứng của mình. Nếu không phải cảm giác đau sờ sờ ra đó, hần hần đã nghĩ tất cả mọi thứ vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ.

Mà không, ngay cả trong mơ hần cũng chưa từng nghĩ đến câu chuyện hoang đường thế này. Một người vốn lạc đến từ xứ sở hiện đại như hần, rốt cuộc mới chính là người thừa thế của loài người, trong khi cô gái đang nằm kia chỉ là vật thể thân bao năm nay. Nói thế, quãng đường cô đã trải qua, gánh nặng trên lưng mà cô phải oằn mình gánh bao năm trời chẳng phải lại trở thành trò đùa cợt hay sao?

Khóe mắt Kỳ Phong khẽ động, đau xót dâng đầy trong ngực. Hần hít một hơi thật sâu mới loạng choạng quay trở lại xem xét Hân Vũ. Mắt cô vẫn nhắm nghiền, nhịp thở đều đặn. Những vết phồng rộp do tiếp xúc với nước đun từ lửa âm ty và nham thạch, qua hai ngày chữa trị cũng lặn đi ít nhiều, chỉ để lại không ít vết đỏ chưa kịp tan đi. Trang phục cũng được thay lại mới hoàn toàn. Kỳ Phong ngắm nhìn cô một lúc, ánh mắt đắm chiều nhìn xuống vạt áo rũ, lộ ra cả xương quai xanh, đột nhiên ý định trong đầu lại càng kiên định. Hần nâng tay, lật chiếc chăn đang che đến ngực Hân Vũ ra, đoạn nhẹ nhàng nghiêng người cô lại, chậm rãi kéo vạt áo sau ra.

Đúng như gã thanh niên nói, sau tám lưng trần lẽ ra trơn nhẵn nhụi kia, bấy giờ lại hiện rõ ràng một vết ấn ký hình đôi cánh, trông chẳng khác gì với ấn ký từ bé đã nằm sau lưng hần. Kỳ Phong nhìn chăm chú ấn ký thật lâu, ngón tay bất giác chạm khẽ lên từng đường nét trên đó, chua xót dâng tràn trong cổ họng.

Lời gã thanh niên ấy vậy mà hóa ra là thật. Thân phận của hần và Hân Vũ là bị trao đổi thật sao?

Lẽ ra ban đầu hẳn cũng không mấy tin những lời nhăng cuội này, thậm chí còn cho rằng đây là mưu kế do pháp sư Thiệu cố tình dựng ra để thuyết phục hẳn. Chẳng nhìn đâu xa, cứ nhìn độ tuổi rõ ràng của hẳn và Hân Vũ thì đã nghi ngờ, hẳn lớn hơn cô đến hai tuổi cơ mà? Thế nhưng ngẫm đi xét lại, hẳn càng cảm thấy điều này không phải không có khả năng. Ngay cả pháp sư Tần cũng từng nói mười thời gian ở hai thế giới khá hỗn loạn. Lúc này nhìn thấy ấn ký trên người Hân Vũ, nghi ngờ trong hẳn cũng vui đi quá nửa.

Thôi thì, cứ xem như số mệnh đùa cợt giữa hẳn và cô, để cả hai đi qua một vòng thật lớn thế này để trở về với nhau, ngay cả chuyện tiền kiếp hẳn còn nhớ được thì chút khó khăn này đã bỏ bèn gì? Nghĩ thế, ngón tay hẳn lại không kim được mà vuốt ve hàng mày mảnh dẻ của cô gái trên giường. Ngay cả khi ngủ, cô cũng bất an đến mức cau chặt mày lại. Hẳn vừa chạm đến cô thì cánh tay cô đã run rẩy siết chặt lấy hẳn.

Kỳ Phong không biết cô đã nhìn thấy gì trong mơ mà hoảng loạn đến thế. Hẳn nghĩ nghĩ, sau cùng quyết định cởi giày trèo lên giường nằm cạnh cô, cánh tay lại dịu dàng ôm cô vào lòng.

Mùi hương thanh nhã tỏa ra từ cơ thể cô vẫn diệu hoặc như ngày nào. Phong xoa xoa mái đầu hơi rối nọ, lòng lại trầm nghĩ, nếu định mệnh đã quyết tâm gắn chặt hai người họ đến thế, vậy thì đoạn đường sau này cứ để hẳn bảo vệ cô đi.

Ngày hôm sau đó, gã thanh niên ghé đến mấy lần, đều là mang một ít thuốc đến để Hân Vũ uống, sau đó lại thấy vẻ mặt cau có của Kỳ Phong đành nhanh chóng rời khỏi. Cứ thế gần được một ngày, rốt cuộc Hân Vũ cũng có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc ấy Phong vừa ra ngoài vắt khăn lau mặt cho cô, trở vào đã thấy người con gái hẳn yêu ngồi ngơ ngẩn trên giường, vẻ mặt nghi hoặc nhìn tới nhìn lui. Vốn cô đã ngủ liên tục ba ngày liền, lúc thay quần áo cũng là Phong thay cho cô. Nói thế nào ngay thì hẳn vẫn ngỡ ngàng, chỉ dám choàng qua quýt vào, thành ra chiếc áo cô mặc vốn rất rộng, lại không được thắt chặt nên cứ theo chiều cơ thể rũ xuống, để lộ cả vùng da hồng hào ửng đỏ. Mái tóc cô cũng rối hơn hẳn mọi khi, dáng vẻ lười biếng buông thả này lại khiến cô thêm vài phần quyến rũ mị hoặc, làm Kỳ Phong chỉ thoáng nhìn cũng khiến cả thân mình nóng lên. Mãi hẳn mới lấy lại tinh thần, thậm chí mình vô sỷ rồi mới vội vàng chạy đến ôm lấy cô vào lòng.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm anh sợ chết đi mất.”

Vẻ mặt Hân Vũ vẫn thoáng ngơ ngẩn, nhưng khi nhận ra người đến là Phong thì hoàn toàn buông lỏng. Cô để mặc hẳn ôm, mãi một lúc mới bật ra câu hỏi:

“Em thiếp đi bao lâu rồi?”

“Ba ngày rồi. Em mà còn không tỉnh anh sẽ tháo từng mảnh gạch trong lâu đài này lên mất.”

Giọng Kỳ Phong uất ức thế thôi chứ Hân Vũ thừa biết hẳn có làm mình làm mẩy thế nào cũng chẳng có tác dụng gì trên núi Thánh Hỏa này. Đừng nói là pháp sư Thiệu, ngay cả người thanh niên thần bí đi theo ông ta đã lợi hại đến thế kia mà.

Cái ôm của Kỳ Phong vốn rất chặt, người cô chỉ vừa hết phồng, chẳng mấy chốc đã hơi đau đau. Hân Vũ nhào người thoát ra khỏi cái ôm của hẳn, khoe mày càng cau chặt lại. Ngón tay cô chạm rai sờ lên gương mặt hẳn, nhẹ nhàng hỏi: “Anh thấy thế nào rồi? Mấy hôm nay còn đau không?”

Cô không nhắc thì thôi, hễ nhắc đến việc này là Kỳ Phong lại thấy giận. Hẳn hơi đẩy cô ra, bực mình nói: “Anh không sao. Còn chưa trách tội em đấy. Ai cho phép em thỏa thuận gì đó với pháp sư Thiệu hả? Anh có chết cũng chẳng nhờ ông ta cứu. Làm việc gì cũng phải lo cho bản thân mình trước chứ?”

Hân Vũ cười cười: “Anh quên em là ai rồi sao? Chút độc tính đó thì làm sao ảnh hưởng đến em được? Thầy Thiệu có thuốc, đương nhiên em phải xin thầy ấy chữa cho anh trước rồi.”

Cô ngập ngừng một lát rồi mới tiếp: “Mấy ngày nay em ngất đi, thầy ấy không làm khó anh chứ?”

Thấy cô nói nhẹ nhàng như thế, ầm ứ trong lòng Kỳ Phong cũng vui đi phần nào. Tuy vẫn thấy cô có điểm là lạ, nhưng nhất thời lại không nhận ra được là lạ chỗ nào, chỉ nghịch nghịch tóc cô nói: “Cũng không có gì, ông ấy bảo cứu anh là do nhận lời của thầy Tần. Anh chỉ biết có thể thôi. Đợi em khỏe hẳn rồi thì hai chúng ta có thể cùng về. Cổ hỏa hoàng ông ấy cũng chuẩn bị đầy đủ cho em rồi.”

Khóe mắt Hân Vũ hơi nhăn lại. Cô nhớ rõ lần trước thầy Thiệu cũng hăm dọa mình không ít, tại sao lần này giúp Phong xong lại tốt bụng đến thế? Không lẽ bởi vì cùng tính hỏa nên ông đặc biệt ưu ái hẳn hơn chăng? Trong lúc cô còn đang suy nghĩ, Kỳ Phong đã cúi xuống với tay lấy hộp thuốc người thanh niên kia để lại, đoạn nhẹ nhàng đỡ cô xuống: “Đây, nằm xuống đi. Anh thoa thuốc cho em trước rồi tìm gì đó ăn sau. Con gái con nứa bị bỏng thế này, sau này khó lấy chồng lắm.”

Hân Vũ đang đăm chiêu, nghe hẳn nói thế như thế lại nhớ ra gì đó. Mặt cô đỏ ửng, bất ngờ túm lấy chiếc chăn che kín người, vừa lùi vào góc tường vừa bực dọc lầm bầm: “Còn không phải vì anh?”

Kỳ Phong thích nhất là vẻ mặt xấu hổ này của cô, gương ngáp gì cũng quẳng hết ra sau đầu. Hẳn sẵn đến véo má cô, còn làm ra vẻ thản nhiên nói: “Dù gì anh cũng là người của em rồi, còn gì mà che chứ?”

“Ai... anh... anh nói nhăng nói cuội gì không biết?” – Mặt Hân Vũ từ hồng đã chuyển sang tái xanh.

“Con bé này, em ăn sạch anh rồi, giờ còn rữ bỏ trách nhiệm à?”

Kỳ Phong vốn đùa dai, nói một câu lại nhích đến gần Hân Vũ hơn. Hơi thở hẳn ấm nóng, lại mang thêm vài phần đe dọa khiến cô lui về đến chạm tường, trong lúc không để ý chẳng ngờ vạt áo đã bị kéo xuống lúc nào. Ban đầu Kỳ Phong cũng đùa với cô nên không để ý, bấy giờ nhìn lại, thật sự cả bờ vai cô đều lộ ra không khí, tấm chăn trong tay lại bị hẳn giữ lấy một đầu, bắt đắc dĩ chỉ che ngang phần ngực. Từ góc độ này hẳn có thể thấy cả bờ ngực phập phồng thần bí ẩn sau lớp vải lụa mơ hồ. Hơi thở dần trở nên nặng nhọc.

Hân Vũ lại dường như không nhìn thấy cặp mắt đỏ ngầu của hẳn, chỉ lăm lăm kéo chăn, nhìn vào khoảng trống trước mặt mà cãi lý: “Chẳng phải đã nói để em nuôi anh sao? Nếu đã vậy thì...”

Những lời còn lại, chẳng mấy chốc đã bị Kỳ Phong nuốt mất.

Nụ hôn lần này đến quá bất ngờ, trong lúc Hân Vũ chẳng có chút phòng bị nào, khiến toàn thân cô không tìm được mà run rẩy. Ngược lại, bờ môi Kỳ Phong vừa dịu dàng đến say lòng người, vừa bá đạo chẳng chừa cho cô chút đường thoái lui nào, cứ thế hút hết mọi sinh khí trong cơ thể, khiến cô choáng váng, đầu óc cũng chìm vào trống rỗng.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi môi nóng bỏng đã áp dần xuống chiếc chiếc cằm nhỏ xinh xắn, đến cái cổ thanh mảnh, lướt trên từng đường cong mềm mại, chậm rãi trườn xuống vị trí quả tim đang đập rộn rã. Hơi thở Hân Vũ càng lúc càng nặng nề, theo hành động của hẳn mà bật ra một tiếng rên khê. Cánh tay khó chịu đặt lên bờ vai hẳn, chẳng biết là muốn đẩy ra hay siết chặt lại.

Cô cứ động đậy như thế khiến Kỳ Phong càng khó chịu, chẳng mấy chốc đã túm cánh tay không nghe lời kia mà giăng cô xuống giường, chân lại tì lên chân cô, thậm chí chẳng chừa cho cô một kẽ hở nào để cựa quậy. Nụ hôn cứ dồn dập như thế, khi vồn vã như sóng đập ghènh đá, lúc lại âm ỉ nước nước hồ thu.

Trái ngược với thái độ chậm rãi đầy mong đợi của hẳn, Hân Vũ vẫn lắc đầu nguầy nguậy. Hàng mi bắt đầu long lanh nước. Vẻ mặt nửa mê nửa tỉnh của Kỳ Phong vì đôi mắt này mà ngẩn ra ít nhiều. Trước khi để hẳn hỏi, cô gái trước mặt đã khê lấp bắp: “Anh đè em... rất đau. Cả người đều đau cả.”

Đã đến thế này, Kỳ Phong còn lòng dạ nào mà tiếp tục? Cả dục vọng vừa bùng cháy cũng chẳng mấy chốc đã bị nước mắt cô cuốn trôi đi mất.

Phong vừa luống cuống chỉnh sửa trang phục cho cô, vừa không thôi tự trách. Sao hẳn lại có thể vô lại đến như vậy? Biết rõ cô vừa bị thương nghiêm trọng mới tỉnh lại, chỉ vì một chút chuyện như thế đã nảy sinh lòng hảo sắc với cô sao? Hành động như thế, chẳng biết cô sẽ nghĩ gì về hẳn nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi tại anh cả.” – Hẳn vồ vồ gò má mình, tự thú tội với cô – “Sao lại quên mất vết thương của em chứ? Để anh ra ngoài lấy thuốc cho em. Em chờ anh nhé.”

Hắn vừa gương vừa sợ, cứ nói một mạch như thế, cũng chẳng đợi cô đáp trả đã lao nhanh ra ngoài, để lại Hân Vũ vẫn còn ngơ ngẩn.

Còn lại một mình, bấy giờ Hân Vũ mới đưa tay lên lau lau hàng mi ướt, khê thở dài. Vừa rồi một phần cũng là nhờ cô lanh trí, nhưng đau đớn thì không phải là giả. Đâu phải ai muốn khóc cũng có thể khóc đâu chứ?

Kỳ Phong đi rồi, trong điện lại chìm vào hoang vắng lạnh lẽo. Hân Vũ kéo chăn lên che người một lần nữa, dần lùi vào góc giường mà dõi ánh mắt hoang mang ra bên ngoài. Cô biết nơi mình đang ở không phải tồi tệ, nếu giờ là ban ngày thì không nói, nếu là đêm thì hẳn cũng phải có ánh đèn soi sáng trong phòng. Thế nhưng tại sao, ngay cả một tia sáng cô cũng không nhìn thấy?

Cảm giác trống trải len lỏi trong lòng lặng lẽ chìm trong không gian u tối tĩnh mịch, lúc này càng khiến Hân Vũ thêm hoảng loạn. Nghĩ đến những ngày sau này đều có thể phải sống như vậy khiến khóe môi cô không kìm được mà mím lại.

Mãi mới thấy Kỳ Phong quay trở lại, trên tay hẳn cầm theo một lọ thủy tinh đặc quánh, kiên trì bắt cô uống hết. Sau đó lại đặt cô nằm sấp xuống bôi thuốc cho cô. Hân Vũ dù sao cũng được nuông chiều từ nhỏ, bấy giờ cơ thể suy yếu lại nằm trong vòng tay người mình yêu thương như thế, không tránh được có chút tủ thân. Cứ mỗi lần tay Kỳ Phong chạm phải chỗ đau, cô tuy không nói nhưng lại khẽ xuyt xoa, vẻ đau đớn hiện rõ trên mặt khiến Phong cũng xót, tay nhẹ nhàng hết mức có thể, song miệng lại bực mình trách móc: “Biết đau thế sao lúc đó còn dám xông vào hả? Trong động toàn nham thạch với lửa âm ty, anh là đàn ông con trai còn đau thế, em có nghĩ đến bản thân mình không?”

Hân Vũ không đáp lời, vẻ mặt tủ thân lại cọ mình vào chăn, dụi dụi mấy bận. Phong thấy thế bèn vờ thờ dài trêu chọc: “Sao càng lúc càng phát hiện em nhiều tật xấu thế nhỉ? Lúc trước chỉ thấy cool cool, lại ngày thơ tưởng dễ bắt nạt, sao giờ lại giống yêu tinh thích nhõng nhẽo rồi.”

“Sao mà giống được?” –Hân Vũ cau mày nói. Lúc trước cô chỉ có một mình, giờ có một người bên cạnh cam nguyện hầu hạ thì phải đòi hết vốn hết lời chứ? Dĩ nhiên đây chỉ là lời cô nói trong lòng, nào dám thốt ra thành tiếng.

Cô đang nói thì im lặng khiến Phong nghĩ mình lỡ lời. Hắn kiên nhẫn thoa hết vết bỏng ngoài da cho cô, đoạn nhìn thấy ấn ký đôi cánh trên lưng, xúc cảm nơi nghẹn đầy cổ họng, không kìm được cúi người hôn nhẹ vào đỉnh đầu cô.

“Biết em lo cho anh rồi. Nhưng lần sau đừng thế nữa. Sẽ khiến anh đau lòng lắm.”

Cảm nhận hơi thở ấm áp của hắn lan tỏa trong không khí, Hân Vũ ậm ừ nhưng không đáp.

Xong đâu đấy, Phong lại kéo chăn rồi ôm cô vào lòng. Hắn dịu dàng đến mức làm Hân Vũ cảm thấy xa lạ. Cô hơi ngẩng đầu định tìm kiếm cặp mắt hắn nhưng lại nhận ra thứ mình đang nhìn chỉ là màn đêm trống rỗng. Phát hiện này khiến cô cau mày, cứ mãi dăm dăm nhìn một phía như thế.

Kỳ Phong ban đầu đã cảm thấy nghi ngờ, giờ trông thấy mắt cô cứ dờ dãn càng biết suy luận của mình là đúng. Hắn giương tay hươ hươ trước mặt cô, thấy cô không phản ứng gì, chua xót trong lòng càng dâng lên nghẹn ngào, bất giác ôm lấy cô xiết chặt hơn.

“Đừng, làm em đau.” –Hân Vũ cau mày, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên xúc động thế. Phong lại không muốn thẳng thừng phơi bày yếu điểm của cô. Hắn biết người con gái này vẫn kiêu ngạo là thế, chẳng thà cô tự vạch trần vết thương lòng của mình cho người khác xem cũng không muốn bị nhìn thấu. Nếu giờ hắn càng tỏ vẻ thương cảm thì cô sẽ càng thu mình vào vỏ ốc trước kia hơn mà thôi.

Cánh tay hắn vuốt ve tóc cô một lúc thì dừng lại, giọng khe khàng hỏi: “Hân Vũ à, em đối xử tốt với anh như thế, anh biết làm sao để đáp lại em đây?”

Hân Vũ ngẩn người, nghĩ nghĩ rồi đáp: “Em chẳng mong gì cả, thật đấy. Nhưng nhiều năm sau này, nếu có ai đó nhắc đến rằng trong lòng Kỳ Phong yêu sâu đậm một người, vậy thì em hy vọng cô gái đó chỉ có thể là em.”

Phong ngồi thẳng dậy, cười cười búng mũi cô: “Đây mà gọi là hy vọng nhỏ nhoi đó sao? Em muốn chiếm trọn cả đời anh rồi còn gì?”

“Không làm được à?” –Hân Vũ bị đau bèn lấy tay xoa xoa mũi, thản nhiên tiếp –“Nhưng em chắc chắn với anh rằng vài mươi năm nữa, khi nhắc đến Hân Vũ, người ta chỉ biết cô ấy có mỗi một người đàn ông là Kỳ Phong mà thôi.”

Không thể không nói, lời thú nhận này khiến sóng mũi Phong cứ cay cay mãi. Hấn vừa muốn ôm cô, lại vừa sợ cô đau đớn, không biết phải làm sao để trút hết cơn xúc động trong lòng, đành cúi xuống ngậm lấy bờ môi đang hé mở kia, trần trọc mút vào.

Lần này hấn hôn rất nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi run rẩy vì xúc động. Cả cơ thể Hấn Vũ mang lại mùi bạc hà thanh thanh, vô thức khiến hấn đắm chìm trong đó. Hơi thở cả hai hòa quyện, quần quýt, lưu luyến lẫn nhau, tưởng như không thể tách rời. Đến khi không thở nổi nữa, Phong mới hài lòng buông cô ra, cười cười nói: “Vũ Nhi à, anh sợ sẽ có ngày mình chết vì em mất.”

Chưa bao giờ nghe hấn gọi như thế, lúc này thật sự khiến Hấn Vũ đỏ hết cả mặt lên. Phong lại nhớ ra gì đó, khẽ thở dài tiếc nuối: “Em ngủ lâu quá, chúng ta để lỡ mất ngày Đông chí rồi.”

Vốn mấy ngày ở đây, Kỳ Phong cũng chẳng mấy để ý đến ngày tháng nữa, nhưng hôm trước gã thanh niên kia đã vô tình nhắc nhở hấn, ngày vợ pháp sư Thiệu mất cũng chính là ngày sinh của Hấn Vũ, cũng là ngày sinh của hấn. Nói vậy bọn họ đã bỏ lỡ sinh nhật đầu tiên trải qua cùng nhau mất rồi.

Hấn Vũ trước giờ chẳng mấy để tâm đến ngày sinh nhật, giờ nghe giọng điệu hấn có phần tiếc nuối, đành cười cười, giả giọng như gà mẹ vỗ trẻ con: “Không sao mà, dù sao chúng ta cũng ở bên nhau cả ngày rồi, không phải như vậy cũng có thể gọi là trải qua cùng nhau sao?”

“Thế... còn quà của anh thì sao?” –Đôi mắt Kỳ Phong sáng trưng. Lần này thì đến phiên Hấn Vũ ấp úng. Cô ngượng ngập hồi lâu mới đáp lời: “Trở về, trở về đi rồi anh muốn gì cũng được.”

“Thật sự là gì cũng được?”

“Ừ ừ...” –Hấn Vũ đáp lời qua loa rồi lại xấu hổ vùi mình vào chăn. Cô không nhìn thấy gương mặt hấn, nhưng chỉ qua giọng điệu hơn hỏ kia thì đã biết hấn đang nghĩ gì rồi. Nói nào ngay đi nữa thì cô cũng đã trở thành người phụ nữ của hấn, những chuyện thế này có tránh cũng không được, nhưng nhớ đến cái ngày định mệnh ấy, thân thể cô vẫn rợn lên từng cơn đau ê ẩm.

Có lẽ do tác dụng của dược liệu, trí óc cô cứ mơ màng hồi lâu. Thực tế quãng hành trình đến núi Thánh Hỏa này hầu như khiến cô sống một cuộc đời khác, có rất nhiều vấn đề quan trọng đã bị cô vô tình hay cố ý bỏ qua. Bấy giờ mọi thứ đã xong, càng gần đến ngày trở về lại khiến cô hoang mang suy nghĩ. Từ vận mệnh của cô và Kỳ Phong, sự im lặng đáng ngạc nhiên ở kinh thành hay áp lực sau này phải trở về, bất giác cô đều không biết phải đối diện thế nào.

Trong vô thức ngón tay vốn xiết chặt lấy góc chăn lại bị ai đó cẩn thận mở ra. Cô cảm thấy năm ngón tay to lớn vừa luồn vào tay mình, hơi ấm bàn tay khiến cô trấn tĩnh lại không ít, cơ thể lại bị ai đó ôm từ phía sau.

Trong cơn mơ hồ như thế, hơi thở ấm nóng của Kỳ Phong cứ phảng phất bên tai cô, âm điệu nhẹ nhàng lan tỏa: “Ngủ đi Vũ Nhi. Từ nay về sau, tất cả mọi thứ hãy để anh gánh vác thay em.”

Giọng nói tựa như lời ru dẫn dắt cô vào mộng寐, nhưng cũng giống như một tách trà định tâm, khiến cô an ổn tựa vào lòng hấn, trải qua giấc ngủ êm đềm nhất trong đời.

—Hết chương 34—

35. Chương 35: Hỏa Linh Trở Về

Kỳ Phong, em đi khắp cùng trời cuối đất để tìm anh. Sao anh lại có thể không nhận ra em?”

Vùng phụ cận Lam Thành lúc này đang rơi vào giữa mùa đông giá. Tuyết rơi trắng xóa cả một góc trời, những tàng cây um tùm rậm rạp bấy giờ cũng chìm trong một màu băng ảo não. Dọc con đường lớn dẫn đến trung tâm tòa thị chính, những thân cây khẳng lờ như cũng teo tóp, co ro thu mình lại trước những làn gió vẫn bần bật thổi. Trong không gian trừ âm thanh rét da rét thịt và gió thét vẫy gọi thì hầu như không còn gì khác ngoài những góc phố hoe hoắt, không bóng người qua lại. Cả một thành phố vốn sầm uất là thế, giờ chìm vào cảnh hoang vu, thê lương đến nao nề.

Nằm thu mình lại bên kia dãy phố là một tòa nhà kín cổng cao tường, bốn bề đều được án ngữ bằng những bức tượng đá phủ rêu rong. Nấp sau cây cột khổng lồ to hơn cả một vòng ôm là hai tên lính canh đang co ro nấp mình trong giá rét. Một trong số đó mắt còn khép hờ như đang ngủ gục, hơi thở đều đặn chìm giữ bầu không khí tĩnh lặng. Tên còn lại hai tay ôm lấy thân mình, lòng bàn tay vẫn nắm chặt thanh giữ nhiệt, hầu như chẳng chút gì nhận ra một luồng ánh sáng khác lạ vừa len lỏi qua tán cây, xộc thẳng vào tòa nhà.

Luồng ánh sáng loạng choạng một lúc trong cái phủ tĩnh lặng được bố trí lính canh dày đặc. Loanh quanh cả buổi trời, nó mới tìm được lối vào một đường hầm nhỏ được giấu bên cạnh cái giếng khô bỏ hoang, lúc này lại giăng kín những bộ giáp sắt di động. Đường hầm nhỏ và âm u, bấy giờ càng làm nổi bật lên tia sáng bầy sắc lượn lờ giữa không trung. Nó lướt qua hàng dãy những nhà tù nhỏ hẹp, đoạn chậm rãi lơ lửng trước một lồng giam có vẻ gọn gàng nhất, nơi giam giữ một cô gái nhỏ đang gục đầu vào chấn song ngủ ngon lành.

Không trung khẽ vang lên một tiếng tăng háng nhẹ nhàng, áy thế mà cô gái kia cũng chẳng mấy may động tĩnh nào là sắp tỉnh dậy. Phút chốc, luồng ánh sáng lại biến hóa méo mó khó chịu, cuối cùng sau một tiếng ‘bụp’ nhỏ tí, cùng với khói lượn lờ lan tỏa, lúc này trước mặt cô gái xinh đẹp đang ngủ đã là một chàng thanh niên trẻ tuổi. Trái ngược với khí chất phi phàm, lúc này trên gương mặt anh tuần kia lại mặt nhăn mày nhí đến đáng thương.

Y bước đến trước một bước, chỉ bằng hai ngón tay đã véo má cô gái một cái rõ đau. Cô nàng vẫn còn đang mơ màng màng, đột nhiên bị đánh thức vội dùng tay đánh đấm liên hồi vào người trước mặt, miệng không ngừng kêu la: “Tránh ra, cho tôi ngủ.”

“Ngủ cái đầu cô. Tôi tìm cô khắp nơi, thế mà cô còn nằm lê la ở đây ngủ sao?” –Hải Kỳ lúc này đã mất hết bình tĩnh, vồ vồ má cô gái thêm vài cái –“Nhìn cho rõ xem tôi là ai này.”

Sau mấy cái tát mạnh đến nỗi làm đỏ cả da gò má, Tâm Du rút cuộc cũng mờ mịt thoát ra khỏi cơn mê. Vừa nhận ra người đứng trước mặt mình là Hải Kỳ, cô nàng đã sput sput, chỉ suýt chút nữa là bật khóc.

“Đồ khỉ này, sao đến giờ anh mới đến hả? Mấy ngày nay anh ở đâu? Có biết tôi ở đây gặp nguy hiểm thế nào không hả?”

Nước mắt nước mũi cô nàng cứ dây ra như thế, bất chấp mà lao đến ôm chầm lấy Hải Kỳ, còn dụi dụi vào lớp áo trắng tinh của y. Hải Kỳ vừa muốn đẩy cô ra, nhưng nhìn thấy khuôn mặt trong lòng khóc đến tức tử như thế cũng không đành lòng. Y cứ để mặc cô ôm, vừa đánh vừa mắng lại dây nước bắn vào lồng ngực mình, ngón tay vô thức vuốt nhẹ lên làn mi cô, không tránh được tiếng tặc lưỡi nhẹ.

Ai có thể hiểu cho được, y đã từng ao ước biết bao chủ nhân của gương mặt này cũng có thể tựa vào lòng y như thế...

Tâm Du khóc đã đời, rút cuộc mới chịu buông Hải Kỳ ra. Lúc ngẩng mặt lên nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt y, cô lại có chút không quen, ầm ức nói: “Tại sao giờ này anh mới đến? Có biết tôi ở trong này sốt ruột thế nào không hả?”

Hải Kỳ phiền muộn rút từ không trung ra mẩu giấy chùi sạch sẽ nước dính trên người, ánh mắt lướt qua Tâm Du lại nghiêm túc đến mức khiến cô nàng phát lạnh, thoáng cái đã thu mình lại im thin thít.

Vốn y còn nghi với khả năng của mình thì việc mang Tâm Du – với gương mặt của Hân Vũ trở về sẽ chẳng chút khó khăn nào. Chẳng ngờ mọi sự lại rắc rối đến mức này. Lúc y quay trở lại Thủy Thành thì mới phát hiện cô nàng đã bị quân phản tặc bắt. May mà Tâm Du cũng không đến nỗi ngu ngốc, sau khi bị đánh thuốc mê, cô nàng tỉnh dậy đã vội dùng lá bùa Dịch chuyển tức thời để xuất hiện trước mặt y. Hải Kỳ nhìn thể liền biết hành động của bọn họ đã bị quân địch kiểm soát chặt chẽ, liền cấp tốc đưa Tâm Du đi ngay trong đêm.

Nhưng đường về kinh thành cũng chẳng thuận lợi mấy. Tính tình Tâm Du quá nghịch ngợm, trong lúc y phân tâm, cô nàng lại bị bắt đến hai lần nữa, đều là nhờ lá bùa Dịch chuyển y giấu ở trang sức, hoa tay, vòng đeo để giúp cô nàng quay lại. Nhưng khi gần đến Lam thành thì cô hoàn toàn biến mất. Hải Kỳ một chút tung tích cũng không tìm được, càng không thấy cô tự trở về, trong lòng lại hốt hoảng. May mắn thế nào y dò được chút manh mối để tìm được thị trấn này, không thì có phải nàng ta đã chết mất xác ở đây rồi không? Nghĩ thế Hải Kỳ càng tức giận, giọng điệu giận dữ thêm mấy lần: “Bùa Dịch chuyển tức thời tôi đưa đâu? Sao cô lại không dùng?”

Tâm Du nghe thế, khước mũi hơi mở ra, đoạn lại sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, biết thân biết phận đáp: “Nó vẫn ở đây mà. Tôi chưa từng tháo ra.”

“Thế tại sao lại không dùng?” –Giọng Hải Kỳ vẫn chẳng nhẹ đi tí nào.

“Vì ở đây... vẫn còn một người nữa.”

Tâm Du cắn môi, ấp úng hồi lâu mới đáp. Theo ánh mắt cô nàng, Hải Kỳ có thể nhìn ra bên gian phòng giam đối diện lúc này đã có một gã thanh niên toàn thân bị thương, đang giương mắt nhìn y đầy hy vọng. Y liếc xéo Tâm Du, nhưng cũng không nói gì mà dùng bùa chú phá giải khóa ngoài, đoạn kéo tay cô nàng sang buồng giam kia.

Bùa Dịch chuyển tức thời mà Hải Kỳ ém đúng là có thể giúp Tâm Du tự thoát thân thật, nhưng nó chỉ có tác dụng với mỗi mình cô mà thôi. Tính cô nàng thì y cũng chẳng lạ gì. Nếu có thể bỏ trốn trước, cô nàng sẽ chẳng dại gì vì một người đứng nước lã mà cam nguyện ở lại chờ y đến. Người bị giam lần này có thể là một người quen của cô.

Quả nhiên, Hải Kỳ chỉ vừa bước đến đã nghe gã thanh niên đang trọng thương kia lắp bắp hành lễ: “Con là Kiến Phi, Hộ quốc tướng quân trấn giữ Lam Thành, xin được bái kiến cụ tổ.”

Hải Kỳ nheo nheo mắt, mắt hồi lâu mới nhớ ra người này.

Trước đây y vốn thường trú ở đảo Rùa, dĩ nhiên Hân Vũ cũng ở đó. Đa số thời gian Hân Vũ đều lẻo đẻo theo y học pháp thuật, không thì bị y kéo theo những trò nghịch ngợm phá phách đám thú kỳ dị của lão Tần. Trong suốt mười mấy năm, cô hầu như rất hiếm khi trở về kinh thành, mối quan hệ giữa cô và người hoàng tộc nếu có, đa phần đều thông qua Vĩnh Hi và người thanh niên trước mặt đây.

Cứ dăm ba tháng thì hai cậu thiếu niên này lại được đặc cách đến đảo Rùa thăm Hân Vũ, có khi chỉ là một trong hai người, có khi là cả hai cùng đến. Những lúc đó, Hân Vũ vốn là thú cưng của riêng y lại có bạn mới, thế là mấy ngày trời đều không đến làm phiền y. Tuy ngoài miệng Hải Kỳ nói không sao, nhưng thâm tâm vẫn không tránh được nổi bực dọc, bèn âm thầm dạy Vĩnh Hi và Kiến Phi một loại bùa chú đặc biệt rồi âm thầm khích động giữa hai thằng bé. Nghe đâu sau đợt đấy, Kiến Phi nổi mực ở mông đến thai tháng không thể ngồi, trong khi Vĩnh Hi chẳng khá khẩm hơn, cứ nói chuyện vài câu sẽ bay ra mùi thối nồng nặc, khiến hai cậu nhóc mười tuổi xấu hổ đến mức chẳng dám ra đường, còn hơi sức đâu làm phiền Hân Vũ của y?

Y nhớ, từ thuở đó Kiến Phi và Vĩnh Hi vẫn thuận miệng gọi y là cụ tổ theo Hân Vũ. Nhưng ngẫm lại lúc đó cả hai chỉ là những tên nhóc cao hơn thắt lưng y một chút, lúc này nhìn gã thanh niên thậm chí còn cao hơn mình trước mặt, tiếng cụ tổ này ngẫm đi ngẫm lại vẫn khiến y cảm thấy không quen.

Hải Kỳ khề tăng háng, đoạn vung tay phá nốt khóa cửa phòng giam trước mặt. Tâm Du đang đứng cạnh y bèn nhanh nhẩu nhảy vào đỡ Kiến Phi lên. Thấy cảnh ấy, y hơi nhăn mặt nhưng vẫn nghiêm giọng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì? Không phải cậu đang trấn giữ Lam Thành sao? Sao lại bị bắt ở đây?”

Kiến Phi dường như đã thổ hết nỗi, mí mắt bị đánh đến rách toét một đường, bấy giờ chỉ có thể nheo nheo lại, khó khăn tựa vào người Tâm Du kể sơ một lượt.

Hóa ra thời điểm nhóm Hân Vũ, Kỳ Phong và Hạ Dương rời khỏi thành, trong thành vẫn đang xảy ra biến cố âm ỉ. Chuyện Hân Vũ và Kỳ Phong râm ran khắp nơi. Một bộ phận lớn quần thần đều cho rằng Hân Vũ làm vậy không chỉ là ý thể làm càn mà còn đối xử bất công với Vĩnh Hi. Vĩnh Hi đứng đầu Ngũ hộ quốc, lại là người nắm giữ Hỏa Thành. Binh lực trong tay anh ta có thể nói là hơn cả bốn người kia cộng lại. Đó là chưa kể lời của Thiên Tướng trên đại điện không hiểu sao lại bị truyền ra ngoài. Sau khi Hân Vũ rời khỏi Lam Thành, đến cả người của núi Tiên Tri cũng mấy lần đến hoàng cung dò hỏi với mong muốn gặp cho được Hân Vũ.

Hoàng đế một mặt đối phó với quần thần, mặt khác giấu kín Hân Vũ, âm thầm cho người điều tra chuyện năm đó. Khi đó Kiến Phi vừa phong phanh nghe được tin bèn lĩnh ấn xung trận. Anh không hiểu Hoàng đế, cũng không biết dụng ý sâu xa của ông trong việc điều tra này là gì, vì thế chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Thế nhưng chính Kiến Phi cũng không ngờ mình rời hoàng cung không lâu lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

Ở vực Tinh Linh, nơi năm xưa Hân Vũ gặp nạn, cũng là biên giới giáp ranh giữa Hỏa Thành và lãnh thổ của quý tộc, Kiến Phi nhìn thấy Vĩnh Hi đang tập binh. Thấy kỳ lạ, anh mới quyết định nán lại một thời gian để điều tra thử. Chẳng ngờ lại bắt gặp cảnh đội quân của Vĩnh Hi vượt Thủy Kính hồ để tràn vào Thanh Thành. Khi đó, Kiến Phi gấp rút trở lại hoàng cung để báo ọi người biết, nhưng hành động của anh lại bị Vĩnh Hi phát hiện. Ngay trước khi vào được Lam Thành thì Kiến Phi đã bị bao vây, toàn bộ tướng dưới trướng đều thất thủ. Phần mình, Vĩnh Hi muốn anh quy phục dưới trướng anh ta. Kiến Phi không đồng ý, vì thế đành chịu cảnh bị giam cầm trong quân đội Vĩnh Hi.

Mãi cho đến vài ngày trước đây, đột nhiên binh lính áp giải Tâm Du vào gian phòng cạnh bên. Ban đầu Kiến Phi còn cho rằng Tâm Du chính là Hân Vũ thật, Tâm Du lại không tiện tiết lộ thân phận của mình. Thế là hai bên nảy sinh xung đột, Vĩnh Hi không có ở đây, tên tướng dưới trướng anh ta cũng chẳng xem Kiến Phi ra gì, lợi dụng lý do này để tra tấn Phi dã man. Sau cùng Tâm Du chịu không nổi nữa, mới âm thầm tiết lộ cho Phi biết mình không phải Hân Vũ.

Giọng Kiến Phi vốn chậm rãi, lại thì thào vì đuối sức nên phải mất nửa giờ Hải Kỳ mới có thể nghe trọn vẹn câu chuyện. Y thở dài, bước chân rảo quanh thành vòng trong nhà giam nhỏ hẹp, lại nhìn chàng trai toàn thân thương tích trước mặt, khóe mắt cau lại thành một đường.

“Thị trấn này ở rất gần Lam Thành. Nếu toàn bộ thị trấn đều lọt vào tay Vĩnh Hi thì xong rồi.” –Mất rất lâu, Hải Kỳ mới thốt ra được một câu không rõ đầu đuôi như thế khiến Tâm Du đang cố xử lý qua loa vết thương cho Kiến Phi cũng ngẩn người. Hải Kỳ không biết tại sao vừa nhìn thấy ánh mắt ấy lại khó chịu, hơi cúi người lúi Tầm Du dậy.

“Ai bảo cô nhiều chuyện thế hả. Làm hư bột hư đường bây giờ.”

Quay sang Kiến Phi, giọng điệu y lại có phần hòa nhã hơn: “Cậu bị giam trong này đã lâu, hẳn không biết tình hình bên ngoài. Trước khi tôi đến đây Vĩnh Hi đã cho người bao vây Lam Thành, ép Hoàng đế đầu hàng. Hai cánh quân từ Hỏa Thành và Thanh Thành tạo thành thế công dồn ép đã vài ngày nay rồi. Tôi nghĩ cứ thế này thì hoàng đế sẽ không chống cự được bao lâu.”

Kiến Phi ngáp ngừng, dường như có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng khuôn mặt của Hải Kỳ đột ngột biến dạng khiến anh sững người ra. Thoát cái, chàng thanh niên trắng trẻo anh luôn tôn kính rùng mình đã biến thành dáng vẻ rắn chắc với làn da rám nắng của Đình Nguyên. Hải Kỳ thấy anh vẫn sững người ra nhìn mình bèn nhún vai, nhướn mày giải thích: “Tiên tộc không được can dự vào chuyện của các giống loài khác. Bên ngoài đều là lính canh, muốn đưa các người ra đành phải mượn gương mặt của thằng nhóc này một lần vậy.”

Kiến Phi âm ỉ, chưa kịp vâng dạ đã được Tâm Du nâng dậy. Về mặt Tâm Du hơi hồng, thi thoảng lại liếc nhìn Hải Kỳ với vẻ rất tự hào. Anh thoáng trầm tư, rồi cuộc lại bị chính sự trước mắt cuốn đi.

Chuyện giải cứu hai tù nhân giữa một rừng lính canh dày đặc đối với con người là chuyện khó, song khi Hải Kỳ đã ra tay thì chỉ đơn giản như búng bàn tay. Trước giờ Kiến Phi tuy không phải có năng lực xuất sắc gì, nhưng vẫn không cùng đẳng cấp với binh sĩ bình thường. Thế mà lần này nhìn thấy Hải Kỳ, đến anh cũng toát mồ hôi lạnh. Trong lòng lại thầm cảm tạ trời đất vì Tiên tộc không xen vào các giống loài khác. Bẩm sinh người tiên tộc đều có phép thuật, chỉ cần vài người trong số họ có lòng tham, chẳng phải toàn bộ loài người và loài quỷ đều có thể diệt vong cả rồi sao?

Nhờ sự giúp đỡ của Hải Kỳ, bọn họ chẳng mấy chốc đã thoát khỏi vòng vây của quân lính trong thị trấn nhỏ. Thậm chí trước khi đi gã Tiên nhân này còn “tiện tay” đốt trụi kho lương thảo trữ trong phủ, phù phép cho những tia lửa giăng đầy bầu trời. Trong khi người dân xung quanh đó thấy động, tất tả mở cửa nhà mang nước đến dập lửa, Hải Kỳ lại bắt gặp cái nhìn kinh ngạc của Kiến Phi, chỉ bẽn lẽn nói: “Thế này mới giống nơi có người sống chứ?”

Kiến Phi lại bị thương khá nặng nên khi họ về đến Lam Thành thì trời đã rạng sáng. Hai quân vẫn đang giao tranh, Hải Kỳ dù có tài cách mấy cũng không muốn để cả ba phải mạo hiểm xông vào vòng vây. Thay vào đó y mượn một dốc núi cách cổng bắc không xa để lặn lẽ quan sát thế trận. Chưa đến nửa buổi, họ đã cảm thấy có chuyện không ổn đang xảy ra.

Ngoài dự tính, thống lĩnh quân lính Lam Thành hiện tại lại không phải Đình Nguyên hay Minh Viễn, những

người đã được điều về trấn thủ mà lại là Điệp Y. Kiến Phi vừa nhìn thấy Điệp Y đứng trên tường thành thì nóng nảy đến mức suýt chút nữa đã xông xuống núi. Điệp Y chưa từng có kinh nghiệm tham chiến, sao lại có thể mạo hiểm để cô nàng này lãnh quân cơ chứ?

So với Kiến Phi thì Hải Kỳ có vẻ trấn tĩnh hơn. Dù sao bao năm qua y cũng chứng kiến những trận đánh thế này không ít, có chết vài mươi người cũng chẳng mấy ảnh hưởng đến tâm tình y, huống chi trong mắt y mà nói, Điệp Y cũng chẳng khác gì với những quân sỹ bình thường khác, có chăng là dòng máu và trang phục trên người cô đẹp hơn mà thôi.

Sau mấy ngày chiến trận căng thẳng, dường như quân đội hoàng gia đã bị dồn vào thế cùng đường, những cánh quân vốn có nhiệm vụ trấn giữ cổng thành cũng lùi cả vào, cửa đóng then cài. Trong khi đó cánh quân do Vĩnh Hi dẫn đầu đã tràn đến vây quanh, chỉ thiếu điều công thành, về mặt ai nảy phần khởi như nắm chắc phần thắng.

Hải Kỳ quan sát rất nhanh. Ngay từ khi thấy Điệp Y đứng trên cổng thành y đã hiểu ngay diễn biến thế trận. Theo y dự đoán, có thể người thống lĩnh cổng Nam từ đầu không phải Điệp Y. Với việc Vĩnh Hi phân ra hai cánh quân tiến công, Minh Viễn và Đình Nguyên đành phải chia ra trấn giữ mỗi cổng. Có thể người giữ cổng Nam này đã bị thương rất nặng, Điệp Y không còn cách nào khác đành phải xung phong lĩnh trận. Vĩnh Hi dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội này, lập tức dồn toàn bộ binh lực xông vào cổng Nam vốn lực lượng mỏng lại thiếu thống soái, chẳng mấy chốc đã chiếm thế thượng phong.

Căn cứ vào vẻ mặt mệt mỏi của Điệp Y cũng như những tàn lửa bốc cao giữa mùa đông cắt da này, Hải Kỳ càng tin chắc cô nàng đã sử dụng thuật triệu hồi cây cỏ. Tiếc cho Điệp Y, Mộc Linh vốn đã yếu nhất trong ngũ hành, giờ lại gặp tiết mùa đông khô hạn, cây cỏ cũng không thể sống nổi. Cho dù cô nàng cố gắng gọi toàn bộ cây cỏ ra giúp đỡ thì cũng dễ dàng bị lực lượng của Vĩnh Hi thiêu rụi ra tro cả mà thôi.

Một bên nhận thấy Vĩnh Hi đã ra lệnh cho người công thành, bên kia lại thấy vẻ mặt Hải Kỳ đăm chiêu, song vẫn không có ý muốn ra tay, ngay cả Tâm Du cũng trở nên căng thẳng. Cô nín tay Hải Kỳ, giọng điệu gấp rút: “Anh làm gì đi chứ? Chỉ cần anh ra tay là được mà. Cứ thế này thì hoàng gia thua mất.”

Hải Kỳ nhìn Tâm Du, khó khăn nhướng mày. Chẳng phải y không muốn giúp, nhưng một tình huống kinh động thế này hẳn có không ít người của núi Tiên Tri cũng như Tiên tộc đến thăm dò. Tình hình lúc này cũng không giống trong thị trấn kia, nếu y ra tay chẳng khác nào lấy búa đập chân mình. Chẳng những không thể giúp ích cho hoàng gia mà còn gây hại đến bản thân mình nữa.

Huống chi đây nào có thể xem là xung đột giữa các giống loài khác nhau đâu?

Những mũi tên lửa thay nhau bắn lên tường thành. Bên dưới, đội quân hùng hậu của Vĩnh Hi vác theo những gốc cây khổng lồ, hết lần này đến lần khác dùng lực đẩy mạnh vào cửa thành. Cửa rung bần bật, theo quán tính đã xuất hiện những vết nứt đầu tiên, chẳng bao lâu sẽ chẳng chống chọi nổi. Tên bay dày đặc, âm thanh hò hét từ đội quân Vĩnh Hi càng lúc càng lớn dần, nhấn chìm vẻ mặt những người bên phía Điệp Y vào tuyệt vọng.

Kiến Phi hồ như cũng đã bị dồn vào đường cùng. Anh rút thanh gươm vẫn mang theo mình ra, nhưng chỉ bước được hai bước đã ngã xuống nền đất. Hải Kỳ trông thấy Tâm Du đến đỡ anh dậy cũng mặc, khước mắt chỉ cau lại thành một đường cong.

Cùng với một tiếng vang khổng lồ, cánh cổng thành cuối cùng cũng bị đẩy ngã. Lửa bén ngút trời, ánh mắt Kiến Phi tuyệt vọng nhìn theo bóng Điệp Y đang bị quân lính kéo theo chạy trốn, lại nhìn đến bóng Hải Kỳ vẫn đứng sừng sững đấy. Đột nhiên anh cảm thấy giận gã tiên nhân này. Rõ ràng, với năng lực của mình, y hoàn toàn có thể giúp loài người trở bại thành thắng, thế nhưng y vẫn thản nhiên đứng đó, khư khư ôm cái bốn phận tiên nhân của y. Kiến Phi bỗng giận chó máng mèo, chẳng màng gì mà xông đến định đánh Hải Kỳ một cú.

Thế nhưng trước khi anh kịp xuống tay, đôi mắt vốn tĩnh lặng của Hải Kỳ đột nhiên lại lóe lên một tia sáng nhẹ. Y liếc nhìn một về hướng cổng thành đang chẳng chịt người, khước môi nhếch lên: “Cuối cùng cũng đến rồi.”

Kiến Phi bị thương nên phản ứng chậm chạp, rốt cuộc vẫn là Tâm Du nhận ra trước tiên. Cô nàng nín tay Phi, chỉ thiếu điều nhảy căng lên: “Là thằng Phong, thằng Phong nhà tôi đấy.”

Bị cô siết chặt, Kiến Phi cử động tay chân đều đau nhức. Anh nhúu mày, cố gắng nhìn về hướng cổng thành chẳng biết từ lúc nào đã bị nhấn chìm trong một trận biển lửa. Toàn bộ quân tiên phong của Vĩnh Hi đều bị ngọn lửa nhấn chìm, nhóm còn lại lùi lại nhìn nhau đầy hoảng hốt. Ngay cả bản thân Vĩnh Hi trần thủ phía sau cũng cau mày, nhất thời chưa biết phải làm gì.

Ngọn lửa bất chợt bùng lên rồi lại vụt tắt, trong thoáng chốc đẩy lùi toàn bộ phần khởi của toán lính phía sau. Quân hoàng gia sau vài phút thất thần thì cũng chợt òa tỉnh, háo hức níu tay nhau nhìn bóng người đang dần hiện rõ sau màn lửa tắt dần kia. Điệp Y lúc này đã bị dọa đến phát khóc, nước mắt giọt ngắn giọt dài kinh hoàng nhìn viên sỹ quan đứng cạnh mình: “Tôi có nhìn lầm không? Thật sự là tên nhóc đó.”

Giọng cô chẳng lớn lắm, theo gió từ trường thành xuống chẳng mấy chốc đã bị hòa tan, thế mà khöhe môi Kỳ Phong lúc này lại hé ra một nụ cười nhẹ, tựa như nghe thấy tất cả. Bước chân hần vững chãi đứng dưới tường thành, chiếc áo choàng đỏ được thề, càng phát phới tung bay, Hỏa Chi kiếm sáng lòe trong tay như tô điểm, dáng vẻ bệ vệ uy nghiêm khác thường.

Với những ai đã từng gặp Kỳ Phong trước đây, hần sẽ càng không thể có chút liên hệ nào giữa người thanh niên bưng bưng hào khí trước mặt với tên nhóc nông nổi, vẫn làm hỏng việc trước kia. Điệp Y càng chẳng tin nổi. Đôi tay cô hết nâng lên rồi hạ xuống môi, trong lúc vẫn chưa hết bất ngờ thì cả cơ thể đã được một cánh tay nhắc bổng. Cô hoảng hốt xoay người, vừa hay nhận ra Đình Nguyên đã ôm cô vào lòng từ lúc nào, đôi mắt dữ tợn cau lại nhìn đăm đăm vào vết thương nơi vai cô.

Điệp Y đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, khöhe môi chỉ kịp vang lên mấy tiếng mừng rỡ: “Anh tỉnh rồi...” thì đã bị nhấn chìm vào trong cái ôm của Đình Nguyên.

Mà bên dưới cổng thành, sự xuất hiện của Kỳ Phong dường như đã thổi một làn gió mới đến cho đội quân hoàng gia. Từ sau cánh cổng vừa bị đánh sập, lực lượng tự vệ trong thành tràn ra như thác đổ. Không chỉ quân lính trần thủ, lúc này cả người dân trong thành cũng đổ xô ra ngoài. Thanh niên cầm theo dao lớn dao nhỏ hòa cùng đám đông, nhất tề nghe theo hiệu lệnh tù và phía trên thành, đan thành tấm lưới lớn bủa xung quanh Kỳ Phong.

Được tiếp thêm sức mạnh, Kỳ Phong chẳng ngại ngần gì nữa. Hần đưa tay huých sáo. Chẳng mấy chốc trên bầu trời hiện ra chiếc bóng vàng lóe sáng của một con chim lửa. Cái đuôi của nó kéo theo một vệt lửa dài dày đặc. Chim bay đến đâu, cái đuôi phượng lại quét lửa đến đấy, tạo thành những đám lửa lờm chờm dội thẳng vào quân đội Vĩnh Hi. Cánh tay Kỳ Phong lại tựa như có hồn, liên tục phóng những cột lửa thẳng cuộn cuộn khiến quân lính liên tục tản ra tránh đường. Một mình hần xông ra trước làm tiên phong, thế mà dòm đi dòm lại cả quân địch, dường như chẳng ai có ý dám ngăn cản.

Điệp Y đứng trên tường thành vẫn há hốc mồm. Có lẽ đến lúc này cô mới thật sự hiểu tại sao Hán Vũ lại đặt niềm tin lớn đến thế vào người con trai xa lạ này.

Đình Nguyên nhìn thấy cảnh ấy cũng ngửa tay, rốt cuộc không nhìn được mà buông Điệp Y ra cầm lấy cung tên, chẳng màng gì đến cánh tay đang bị băng bó mà cứ thế phóng từng đợt tên về phía quân địch. Do tay trụ bị thương nên lực bắn của Đình Nguyên giảm đi nhiều so với trước đây, thế nhưng cứ mỗi lần kéo là sáu mũi tên cùng phóng lên bầu trời, sau đó xé gió lao đến khiến quân đội Vĩnh Hi tránh lửa chưa xong đã phải chuyển sang né tên. Tâm lý dần trở nên kích động. Tình thế tưởng như đã định đoạt lúc này bỗng trở nên kẻ tám lạng người nửa cân, không hơn không kém.

Ở sườn núi cạnh bên, Kiến Phi và Tâm Du vẫn chăm chú quan sát từng chi tiết trong trận đánh, nhất thời không để ý Hải Kỳ đứng phía sau đã rơi vào trạng thái bất động, môi y lẩm bầm vài tiếng xì xào không rõ thanh thức, bàn tay vốn chấp sau lưng lại khê bầm vào nhau theo từng nhịp. Mà theo nhịp môi y, những đám mây héo hắt vì giá lạnh trên bầu trời cũng dần dần chuyển động, gió hay hay phảng phất kéo về, dường như mang theo cả mùi mặn mặn của biển Đông.

Trận đánh lần này cứ thế kéo dài thêm một ngày nữa, rốt cuộc Vĩnh Hi dần dần rơi vào thế yếu. Chính anh ta cũng không tài nào hiểu nổi, rõ ràng ban đầu thắng bại đã phân rõ, tại sao chỉ ngay sau khi Kỳ Phong xuất hiện, không chỉ tinh thần của quân hoàng gia phần chấn lên trông thấy, Đình Nguyên từ bị thương lê lét trên giường bệnh cũng ngồi dậy chiến đấu như lên đồng, còn thời tiết vốn được tính toán chu toàn cũng bất ngờ thay đổi, gió liên tục kéo về ngược hướng, khiến ngọn lửa của con chim lửa kia và Kỳ Phong thấp lên cứ như được được đổ thêm dầu, lũ lượt vượt qua quét sạch quân đội của anh ta. Đó còn là chưa kể đến

kho lương thực ở thị trấn gần đây cũng bất ngờ bị đốt cháy, quân lính báo về cả Kiến Phi lẫn “người có vẻ là Hân Vũ” đều đã trốn thoát. Vĩnh Hi càng nghĩ càng thấy thế trận thế này không ổn định, thế là anh ta nghĩ ra một cách ve sầu thoát xác. Lặng lẽ cử người đóng giả làm mình rồi dẫn theo vài binh tướng chủ lực, sau đó bí mật chuyển hướng tấn công sang cổng phía tây lúc này có thể xem là bỏ trống.

Vĩnh Hi đi ngay trong đêm. Anh ta vốn cứ nghĩ toàn bộ quân đội hoàng gia lúc này đều bị cầm chân ở cổng phía nam rồi thì sẽ không xoay sở kịp, thế nhưng khi vừa đặt chân vào trận địa nơi đây, anh ta liền nhận ra mình đã lầm.

Đúng thật quân đội hoàng gia đều đã được điều động sang cổng thành nam, thế nhưng trấn thủ tại cổng tây lúc bấy giờ vẫn còn Minh Viễn, đội quân cứu viện được anh gọi đến từ Thủy Thành, và đặc biệt hơn nữa là... Hân Vũ.

Có lẽ cả trong suy nghĩ hoang đường nhất, Vĩnh Hi cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình mặt đối mặt với Hân Vũ trên chiến trường, mà còn bất ngờ hơn nữa là, đội quân mười mấy nghìn người của anh ta vốn đóng quân ở đây hầu như đã bị đánh cho thương tích đầy mình.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hân Vũ đứng trên tường thành, cặp mắt như có như không nhìn vào trận địa trước mặt, hầu như tất cả những gì anh ta tin tưởng đều vỡ vụn. Nhóm quân sĩ chủ lực của anh ta cũng chẳng có mấy người, lúc này nhìn thấy dáng vẻ ấy cũng chẳng biết phải làm sao. Họ đẩy cái nhìn cho nhau một lúc, rồi cuộc mới có người chịu đứng ra thăm dò ý kiến. Chẳng ngờ bàn tay vốn vẫn siết chặt trong áo choàng trắng lúc này mới vung ra, một vật lấp lánh lóe lên trong không khí, đập vào vách đá vỡ thành hai mảnh. Ánh mắt anh ta đảo ngẫu nhiên vào viên tướng vừa bước lên, giọng nói rít qua kẽ răng: “Truyền lệnh, rút về cố thủ. Dù sao Thanh Thành và Hòa Thành vẫn là của ta. Ta không tin mình đánh không lại bọn họ.”

Lúc anh ta nói ra điều ấy, ánh mắt lại không tìm được ngược nhìn tường thành. Lúc này bóng dáng nhỏ nhắn trên đó mới quay sang, thảo luận điều gì đó với Minh Viễn, ánh sáng trong mắt nhất thời mờ lung vô định.

Viên tướng nọ vẫn chưa chịu thua, tiếp tục giọng đầu chịu báng nói: “Thưa tướng quân. Xét tình hình này chúng ta vẫn chưa cần phải rút vội, có thể lùi vài dặm lấy lùi làm tiến. Đánh rắn phải đánh ở đầu. Lần này quân hoàng gia có thể lật ngược thế cờ hoàn toàn nhờ vào yếu tố bất ngờ của Kỳ Phong và công chúa Hân Vũ mà thôi. Tôi nghĩ nếu chúng ta cho người ám sát...”

Chưa nói dứt lời, cả thân mình gã đã bị nâng lên cao. Vĩnh Hi siết chặt cổ áo gã, ánh mắt đảo ngẫu lúc này nheo lại, âm thanh phát ra như tiếng gió: “Dám nói lại một lần nữa?”

Viên tướng rút cuộc cũng biết khôn, cuối cùng đành âm thầm ngậm miệng.

Vĩnh Hi nổi cáu mắt một lúc mới chấp nhận buông tha viên tướng ra, ánh mắt lúc này mới dần trở lại bình thường. Sau khi để đám thuộc hạ lui ra hết để điều binh, bước chân anh ta lại không nhận được bước đến gần mảnh ngọc vừa bị quăng vỡ.

Tầm mắt cứ đăm đăm nhìn vào đó, hồi lâu không rời.

Trong trí nhớ mơ hồ của Vĩnh Hi, đã từng có thời, mảnh ngọc tượng trưng cho quyền lực Hộ quốc tướng quân này là tất cả của anh ta: danh vọng, quyền lực, tình yêu. Thế mà giờ nó chẳng khác gì một mảnh đá đáng vứt vào sọt rác.

Bước thêm vài bước ra khỏi đá, anh ta lặng lẽ giương tay hít thở bầu không khí có thời mình từng xem là thoáng đãng. Ánh nhìn lại đăm đăm quan sát quân đội đang tập trung lại cách đó không xa, đột nhiên lại có cảm giác như thể mình đang đứng trên đỉnh thế giới.

Anh nghĩ, tất cả mọi người trên thế gian này đều có tư cách trách anh, chỉ có cô là không thể. Vì thế nếu cô đã vô tình, cũng không thể trách anh tàn nhẫn. Vấn đề này anh vẫn chưa thua, mà càng không có quyền được thua. Cô cho rằng cô đã thắng sao? Với anh, tất cả chỉ mới là điểm khởi đầu mà thôi.

Trước đây anh cũng từng yêu một người con gái, thứ tình yêu điên cuồng nhưng thâm lặng vì anh không có quyền được nói, được biểu lộ, thậm chí tỏ vẻ quan tâm đơn thuần dù lẽ ra họ phải ở bên nhau. Chỉ cần cô ngọt ngào với anh hơn một chút, dịu dàng và tốt với anh hơn một chút, biết đâu vào cái ngày định mệnh

được cử sang thành phố quý tộc ấy anh sẽ kể cho cô nghe, sẽ ôm cô vào lòng tìm sự sẻ chia trong khi cô đưa ra những biện pháp giúp đỡ. Nhưng không...

Vào cái ngày định mệnh năm đó, anh trở về hoàng cung trong trạng thái hoang mang cực độ. Anh tìm đến cô, siết chặt lấy cơ thể cô chỉ để cô biết rằng anh cần cô như thế nào, song đáp lại chỉ là một cái tát lạnh lùng, tàn nhẫn.

Cô không yêu anh.

Lần đầu tiên trong suốt hai mươi mấy năm trời, đột nhiên anh nhận ra thứ mà mình theo đuổi bấy lâu nay chỉ là ảo vọng.

Người anh yêu, cô gái mà thượng đế sắp đặt cho anh vốn không hề yêu anh.

Là một ảo vọng.

Cuộc hôn nhân với người đứng đầu vương quốc, kẻ kế thừa. Tương lai tươi sáng rạng rỡ với quyền lực, tiền tài.

Cũng chỉ là một ảo vọng khác.

Cuộc sống lén lút của một Kẻ biến thể khiến anh thường xuyên bị mất ngủ. Những đêm mơ màng thường kết thúc bằng cơn ác mộng khi anh hoảng hốt bật dậy giữa căn phòng không một bóng người, sờ soạng quả tim mình xem có còn đập không?

Anh đã từng nghĩ, thôi thì không yêu cũng được. Chỉ cần cô cam tâm tình nguyện, bọn họ lại có thể ở bên nhau. Cho dù chỉ được ở bên cạnh cô làm một người chồng hữu danh vô thực, dù phải sống dưới một lớp mặt nạ khác, tươi cười hơn hờ nhìn cô lạnh lẽo với mình, anh cũng không hề gì phải hối tiếc.

Thế nhưng, tất cả mọi toan tính của anh hoàn toàn sụp đổ khi Kỳ Phong xuất hiện. Anh không phải không căm ghét gã thanh niên ngoại quốc này, nhưng lại lười tính toán với hắn. Vốn anh nghĩ cô không phải là người dễ xiêu lòng đến vậy. Anh đã tốn mười mấy năm vẫn không chiếm trọn trái tim cô, vậy thì gã thanh niên kia làm sao có thể?

Ấy vậy mà, rốt cuộc vẫn là anh sai, anh không chống nổi định mệnh ông trời sắp đặt. Sao anh lại ngờ đến được, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, cô dâu từ bé của anh lại phải lòng một người khác, mà người đó chẳng có chút gì so bì được với anh?

Là cô tàn nhẫn với anh trước. Cô khiến anh phải đi đến quyết định lớn nhất trong cuộc đời. Rồi thì anh liên hệ với Thiên Tường, dựa vào mối quan hệ với gã ta để thực hiện giấc mộng bá vương của chính mình. Và điều đầu tiên cần làm trong cái ngày lật đổ ấy, anh muốn cô chết.

Chỉ cần cô chết đi, phần người trong anh cũng sẽ chết theo. Anh muốn như thế, vì anh biết mình vẫn chưa đủ tàn nhẫn để thống trị. Có lẽ anh yêu cô, nhưng nói cho cùng anh vẫn yêu bản thân mình nhiều hơn.

Còn nhớ, anh đã vui mừng thế nào, phấn khích thế nào và cũng đau đớn thế nào khi Thiên Tường nói rằng cô có thể đã chết trong sa mạc Tử Thần. Ngày hôm đó, anh nghĩ rằng phần người trong anh đã ra đi mãi mãi.

Chẳng ngờ thám tử báo lại với anh họ nhìn thấy cô ở Thủy Thành. Anh mấy lần cho người tìm bắt cô, để rồi cho dù nhận ra đó chỉ là một kẻ thể thân khác hoàn toàn không có thật, anh vẫn chấp nhận đắm chìm trong mộng tưởng của riêng mình. Vốn đã nghĩ một gương mặt giống người kia thôi cũng đủ làm anh rối loạn, chẳng ngờ sự xuất hiện của cô vào tình huống then chốt thế này một lần nữa lại khiến anh điên dại.

Chẳng thà cô chết đi vào lúc đó, chết mà không biết gì về sự phản bội của anh, có lẽ hình ảnh anh trong lòng cô sẽ còn nguyên vẹn. Khi nhận ra vị hôn phu của cô đã thay đổi, cô có đau như anh lúc này không? Cô có từng nghĩ đến cái ngày cả hai cùng đứng trên chiến tuyến và bật khóc như anh không?

Hàng đêm, anh vẫn nhìn về phía bình minh và chờ đợi. Anh sợ cô sẽ đến, đòi lại tất cả những thứ thuộc về mình. Sợ hơn cả là lúc cô ở trước mặt anh, sợ nhìn thấy ánh mắt hận thù mà cô dành cho anh.

Anh có yêu cô không?

Có chứ, nhưng tình yêu dành cho cô không nhiều bằng tình yêu anh dành cho quyền lực, tiền tài, những thứ mà anh đã theo đuổi suốt cuộc đời.

Cô có yêu anh?

Có lẽ, nhưng tình yêu ấy không lớn hơn kiêu hãnh và tự tôn của bản thân cô.

Tình yêu của anh vốn ích kỷ, tình yêu của cô lại mỏng manh.

Có lẽ đây cũng chẳng phải sai lầm của thượng đế. Có trách, chỉ trách tình yêu của anh và cô đều yếu ớt như thế.

Anh nghĩ cô hẳn sẽ hận anh. Vì anh đã đẩy cô vào thế khốn cùng, vì anh cướp đoạt vương vị của cô, đưa chị em cô vào thế nguy hiểm. Một người coi sự sinh tồn của hoàng gia quan trọng hơn cả mạng sống như cô, làm sao có thể chấp nhận tha thứ cho anh?

Anh cũng hận cô, hận cô đã bóp nát niềm hy vọng nhỏ nhoi trong tim anh, hận cô đẩy anh vào bước đường cùng, nhưng hơn hết nữa, anh hận vì anh sợ nếu ngày đó xảy ra, mình vẫn không đủ tàn nhẫn để giết cô.

Bên ngoài đỉnh núi cao, gió lạnh vẫn miên man lùa về, nhưng không thứ gì có thể làm lay chuyển trái tim anh nữa. Lần này xem như anh thua, nhưng một thời điểm khác, anh sẽ trở lại nơi này, không phải với tư cách một kẻ chiến bại. Chỉ là chính anh cũng không rõ mình có hy vọng người đứng trên tường thành kia có tiếp tục là cô hay không nữa.

...

Chiều hôm sau, việc Vinh Hi lui quân chính thức lan đến Lam Thành, cả kinh thành vốn tiêu điều vì chiến tranh như bỗng sống dậy, vui mừng như mở hội. Chạng vạng tối, nhà nhà cầm theo đèn đuốc đổ ra đường để đón chờ đoàn quân chiến thắng, trẻ con hai bên đều mang những lá cờ xanh nho nhỏ, biểu trưng của hoàng gia loài người. Họ háo hức chen chúc, dõi mắt lên để quan sát cho bằng được vị tướng trẻ tài năng trong lời đồn đã một tay quét sạch kẻ địch kia, cũng là người được truyền tụng là người kế thừa Hỏa Linh, vị tướng quân bách chiến bách thắng trong truyền thuyết.

Mấy ngày này, những lời đồn khoa trương về Kỳ Phong cũng bắt đầu âm ỉ trong lòng dân chúng. Chuyện hẳn từng xông vào pháo đài Chết, chiến thắng tướng quân Nam Tinh trong đấu trường Định Mệnh, một thân một mình vượt qua mấy tầng lăng Thiên Đế để cứu Hân Vũ, rồi cả chuyện hẳn là Hỏa Linh trong truyền thuyết, hay là người duy nhất từng vượt qua được sa mạc Tử Thần để diện kiến pháp sư Thiệu, chẳng biết làm cách nào đã lan truyền ra ngoài. Cộng thêm chiến thắng lần này, trong một đêm Phong hầu như trở thành vị anh hùng trong lòng dân chúng Nhân quốc. Trẻ em xem hẳn là tượng đài, các cô thiếu nữ thì đổ xô nhau chỉ để được một lần nhìn thấy người anh hùng trong lời đồn. Đám người đông đến nỗi ngựa Kỳ Phong cuời cứ được một chặng lại phải dừng lại, trong khi kẻ trong cuộc lại như ngồi trên đám lửa.

Mặt Kỳ Phong chỉ đen thua cốc café một tí, sát khí từ hán bắn ra nồng nặc đến nỗi vài viên tướng hộ tống cũng âm thầm lau mồ hôi hột. Từ lúc gặp người thanh niên này đến giờ, chẳng biết là đã lần thứ bao nhiêu anh ta nghe hẳn hỏi: “Hân Vũ đang ở đâu?”

Mà từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, anh ta nào đã nghe ai dám gọi thẳng tên công chúa mà không đầu không đuôi thế kia chứ? Thế nhưng ngay cả tướng quân Đinh Nguyên lẫn công chúa Điệp Y nghe thấy mà cũng không có ý kiến gì, kẻ thấp hèn như anh ta làm sao dám lên tiếng? Chỉ mới hai ngày đi theo chàng thanh niên này thôi, anh ta đã nhận ra cậu ta là một kẻ cực kỳ khó chiều rồi.

Lúc này đoàn người lại bị dừng lại một lần nữa, Kỳ Phong khó chịu ra mặt. Anh ta biết ý đành phải lần la chen chúc ra phía trước thăm dò tình hình. Chỉ chừng vài mươi giây sau khi nghe lính mở đường bấm báo, sắc mặt anh ta như bắt được vàng, vội vã quay lại ghé vào tai Kỳ Phong.

“Tướng quân à, phía trước là quảng trường Thời Đại. Công chúa Hân Vũ đang ở đó.”

Vừa dứt lời đã thấy một cơn gió vụt qua, chớp mắt đã không thấy người đâu nữa.

Sau chiến sự, tình hình trong thành không mấy ổn thỏa, không chỉ binh sĩ mà thanh niên tự vệ hy sinh cũng khá nhiều. Rất nhiều thi thể được tập trung tại quảng trường Thời Đại chờ người thân đến nhận, phần Minh Viễn và Hân Vũ, sau khi rời khỏi chốt chặn ở cửa Tây cũng phải gấp rút đến đây hỗ trợ ngay lập tức.

Đúng như Hải Kỳ tính toán, vốn dĩ trước khi Hân Vũ và Kỳ Phong trở về, tình thế trong thành thật sự rất nguy hiểm. Khi đó binh lực hầu như đều bại dưới tay Vĩnh Hi. Đình Nguyên lại bị thương nặng, cố gắng thành nam như rắn mất đầu, không còn cách nào khác Diệp Y đành phải xông pha ra trận.

Song cô bé này trước giờ ngay cả pháp thuật còn học lúc được lúc mất, làm sao có đủ năng lực dẫn dắt cả một đoàn quân toàn trai tráng? Chẳng mấy chốc thành nam đã rơi vào thế yếu. Minh Viễn không còn cách nào khác, đành phải tiếp thêm quân yểm trợ. Vì vậy không chỉ thành nam, cả thành tây cũng rơi vào tình trạng vườn không nhà trống.

Cũng may và đúng vào tình thế nguy khó ấy, Hân Vũ lại trở về.

Lúc nhìn thấy Hân Vũ và Kỳ Phong xuất hiện, Minh Viễn không giấu được vui mừng, đành tóm lượt chuyện xảy ra trong một tháng qua cho cô biết. Hóa ra sau khi trở về, Minh Viễn mới biết sức khỏe Hoàng đế lúc mạnh lúc yếu, Kiến Phi thì hoàn toàn không có trong thành. Tình hình Diệp Y ngang ngược, trong nhất thời không thể đảm đương việc triều chính, Đình Nguyên lại không được Hoàng đế vừa mắt, thế nên tình hình trong cung có thể nói là rối như tơ vò. Chính lúc này Vĩnh Hi lại xua quân tấn công.

Diệp Y nắm chính sự trong tay, một mực lại muốn thể hiện bản thân, không cho phép bất kỳ ai thông báo cho Hân Vũ biết. Thế nên mới có chuyện trong thành đã đến nông nỗi này, ấy mà một chút tin tức cũng không lan đến đảo Rùa được.

Hân Vũ nghe phân tích xong, lập tức đưa ra một kế hoạch có vẻ bất khả thi: sử dụng quân dân trong thành để tiếp cứu. Chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ, cô ra thông báo tập trung toàn bộ thanh thiếu niên trong thành lại, cho họ biết tình hình hiện tại và cổ vũ họ chiến đấu, kèm theo đó là màn biểu diễn khả năng vô tiền khoáng hậu của Kỳ Phong. Biết được Hỏa Linh xuất hiện trong thành, lại có tên Hân Vũ, sĩ khí của dân chúng lên cao hơn bao giờ hết, chẳng mấy chốc đã ùn ùn xung phong đi giết giặc.

Mặt khác, tự Hân Vũ xung trận hỗ trợ Minh Viễn trấn thủ cửa Tây. Binh tướng dưới quyền Vĩnh Hi nói cho cùng cũng đều là công dân Nhân quốc, ít nhiều gì cũng khiếp sợ trước tiếng tăm bách chiến bách thắng của Hân Vũ, thế nên dù cô chẳng làm gì nhiều, chỉ đơn giản đứng trước tường thành hô mưa gọi gió cũng đủ để quân địch hoảng hốt, phần Minh Viễn lại xua quân dẹp loạn. Chờ đến khi Vĩnh Hi chạy đến thì quân tiếp cứu của Minh Viễn cũng kéo đến từ Thủy Thành rồi.

Tuy nhiên, không thể không nói trong trận đánh này bọn họ có chút may mắn. Bởi sau trận đánh thì kể cả quân tiếp viện, Minh Viễn hầu như cũng chẳng còn mấy người. Nếu Vĩnh Hi không vội vã rút quân mà dây dưa thêm vài ngày hoặc cho quân tổng lực xông vào thành tây thì thất bại là không thể tránh khỏi. Vẫn may, Vĩnh Hi thông minh cả đời, không ngờ đến giờ phút quyết định lại có thể đi một nước cờ sai lầm đến thế.

Bấy giờ, giữa quảng trường Thời Đại rộng mênh mang, Minh Viễn cẩn trọng đi trước Hân Vũ, dọn đường cho cô bước lên phía trước. Dù bọn họ vừa thắng được một trận lớn, nhưng không khí tang thương cũng không vì thế mà giảm đi chút nào. Mà vào lúc chiến trận đang leo thang thế này, chuyện đôi mắt của Hân Vũ lại trở thành một vấn đề một tế nhị mà ai cũng biết, nhưng lại không dám nhắc đến. Thế nên Minh Viễn chỉ định dẫn cô lên truyền đạt vài lời trấn an sĩ khí quân sỹ, an ủi cho người nhà nạn nhân, sau đó liền trở về.

Song Minh Viễn lại chẳng ngờ là xa cách mấy năm, cô công chúa ngày nào vẫn ngang bướng là thế. Thậm chí cả khi đi lại, cô cũng nhất quyết không chịu để anh dìu bước đi. Minh Viễn khuyên mãi không được, đành phải đi trước mở đường cho cô. Suốt cả ngày chẳng có vấn đề gì, nào ngờ lúc chuẩn bị về thì lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Lúc ấy Hân Vũ và anh đang đứng thăm hỏi gia đình một cậu quân dân vừa hy sinh. Cậu nhóc này vẫn còn rất trẻ, chỉ hơn mười bốn một chút, vốn không đủ tuổi để xung trận thế nhưng cậu ta vẫn lén lút trà trộn vào đội quân để được ra chiến trường. Mẹ cậu ta đau xót vì mất con, nhìn thấy Hân Vũ thì cứ như nhìn thấy bùa cứu mạng, cứ ôm lấy cô gào khóc không ngừng. Hân Vũ bị bà ta siết mạnh thế nhất thời mất đà, suýt chút nữa đã ngã xuống bậc thang kéo dài mấy mươi bậc.

Cũng may mà Minh Viễn vẫn đi theo quan sát nhất cử nhất động của Hân Vũ, làm sao để cô xảy ra chuyện được? Trước khi cô ngã xuống, anh đã nhanh chóng lao đến ôm lấy cô, sau đó còn thuận đà cẩn thận bế cô

lên. Hân Vũ hầu như không có điểm tựa, bất đắc dĩ đành phải choàng tay ôm lấy vai anh.

Hai tay Minh Viễn ôm Hân Vũ, cũng không biết bám vào đâu để giữ thăng bằng đành phải nhảy xuôi theo triền dốc đến tận bậc thang cuối cùng. Lúc hai chân anh chạm được mặt đất cũng là lúc bắt gặp cái nhìn tóe lửa của một người thanh niên đang nặng nề bước đến.

Minh Viễn nhanh chóng thả Hân Vũ xuống. Tuy cô không nhìn thấy gì, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được luồng sát khí đang kéo đến. Ở chung lâu ngày, cô đương nhiên nhận ra đó là Kỳ Phong, khéo môi nhất thời mím lại, thầm nhủ ‘không xong rồi’.

Sớm không đến, trễ không đến, xa cách mấy ngày chẳng ngờ lại để hân gặp lại cô trong tình trạng thế này.

Cảm thấy hơi ấm từ Minh Viễn càng lúc càng xa dần, là anh tự tránh đi hay bị Kỳ Phong đẩy đi cô cũng chẳng rõ, chỉ biết cả thân mình đã nhanh chóng bị cánh tay hân xiết chặt vào lòng. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, giữa hàng ngàn đôi mắt của dân chúng đang đăm đăm nhìn vào, thế mà hân mặc nhiên cứ ôm lấy cô như thế.

Đầu óc Hân Vũ lại rối như tơ vò.

“Nhớ anh không?”

Cô biết ngay mà, chưa kịp động đậy thì giọng nói trầm ấm mà đầy ngang ngạnh ấy lại vang lên. Hân Vũ thở dài, còn có thể nói “không” sao?

Cô xấu hổ nép đầu vào lòng hân, đầu hơi gật nhẹ. Thái độ này khiến Kỳ Phong nguôi ngoai đi phần nào. Vừa được thông báo cô đang ở đây, hân bèn chạy như bay đến, chẳng ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại trông thấy cảnh Minh Viễn đang bế cô trong khi cô choàng cả hai tay lên cổ anh ta. Hành động mập mờ như thế, hân không nổi giận thì nào còn là Kỳ Phong nữa chứ.

Nhưng lúc này nhìn dáng vẻ cô nhu thuận trong lòng, tâm hân dần buông lỏng một chút. Nói nào ngay thì hân cũng hiểu, để hân ôm giữa hàng ngàn cặp mắt dân chúng đang nhìn vào thế này thì cô đã nhân nhượng lắm rồi. Song dáng vẻ Minh Viễn đứng cạnh bên gãi đầu gãi tai vẫn khiến hân như quả bóng chưa thể xi hơi. Càng nghĩ càng phát bực, hân đột ngột nghĩ ra một ý, vội vã cúi xuống nâng cằm Hân Vũ, ngang ngạnh hôn lên bờ môi mọng đang hé mở.

Khỏi phải nói, Hân Vũ kinh ngạc thế nào.

Cô vốn nghĩ, để hân ôm giữa thanh thiên bạch nhật đã là ranh giới cực hạn lắm rồi, nào ngờ hân lại càng yêu cầu vô lý đến thế. Cho dù không nhìn thấy, song cô vẫn có thể tưởng tượng được ánh mắt của những người xung quanh đang nhìn mình thế nào, đó là chưa kể Minh Viễn chỉ đứng cách đó vài bước nữa. Cánh tay cô đặt lên bờ vai hân, dùng hết mọi cách để đẩy hân ra. Cứ thế này, làm sao sau này cô còn mặt mũi gặp người khác?

Thế nhưng Hân Vũ càng vùng vẫy thì Kỳ Phong càng được nước lấn tới, hai tay giữ chặt đầu cô, mặc cô đấm thế nào cũng nhất quyết không buông ra. Chẳng biết qua bao lâu, đến khi không còn hơi sức để thở nữa, hân mới cam chịu rời khỏi môi cô. Hân Vũ thở hồng hộc, mặc hân siết chặt cô vào lòng, bàn tay lại vỗ về gò má đang ửng hồng như ý muốn nói: “Xem sau này em còn dám thân mật với người khác nữa không?”

Liên tiếp những hành động như vậy khiến sắc mặt Hân Vũ cũng đã như thịt bò tái. Sống đến chừng này tuổi cô cũng chưa từng mất mặt như thế trước chốn đông người, đành phải xấu hổ giả chết mà tựa vào lòng hân, tự thôi miên bản thân rằng mình không nhìn thấy ai, cũng không ai nhìn thấy mình cho xong chuyện.

Minh Viễn này giờ vẫn đứng cạnh bên, nhìn thấy hết sắc thái tình cảm của cặp tình nhân trẻ thì không khỏi cười lớn. Anh quen biết Hân Vũ từ khi còn nhỏ, bản tính cô vốn lãnh đạm, vốn còn tưởng con rối này ngàn năm không thể cảm hóa được, chẳng ngờ cũng có lúc cô bẽn lèn như thiếu nữ thế này, thật sự là anh có cảm giác như vừa nhìn thấy một Hân Vũ khác. Lòng lại thầm vui vẻ, sự ngưỡng mộ dành cho Kỳ Phong chẳng mấy chốc tăng thêm mấy phần, bèn bước đến giáng hòa:

“Ồ hoàng cung còn yến tiệc đang chờ chúng ta đấy. Hai người về trước đi kéo bộ hạ chờ lâu.”

Kỳ Phong giương mắt thăm đánh giá Minh Viễn, thấy anh chàng này cười hề hề mới đành giọng cười: “Cám ơn anh đã chăm sóc Hân Vũ mấy ngày qua.”

Dĩ nhiên, Minh Viễn nghe ra giọng điệu ghen tuông trong đó, cũng biết khôn ngoan mà lờ đi. Kỳ Phong lúc này mới cúi xuống. Cánh tay hắn vừa chạm vào vai thì Hân Vũ đã rụt lại.

“Anh làm gì thế?”

“Bé em về chứ làm gì?” –Giọng Kỳ Phong vẫn tỉnh khô.

“Chân em không thương tật gì. Tại sao phải bé?”

“Thế tại sao lúc này lại để anh ta bé?”

Biết chuyện lúc này hắn vẫn để trong lòng, Hân Vũ đành cam phận nằm gọn trong lòng hắn. Thấy Hân Vũ đã ngoan ngoãn nghe lời, khóe miệng Kỳ Phong lại cười rạng rỡ hơn. Sao trên đời này lại có một người như thế chứ? Chứ điệu bộ thờ ơ này thôi của cô cũng khiến hắn yêu đến tận xương tủy rồi.

Lúc hắn bế Hân Vũ quay người lại, định trở về hoàng cung thì một cô gái đã đứng chắn trước mặt. Dáng vẻ cô gái này rất xinh đẹp, đôi mắt to ướt át hết nhìn Phong lại nhìn đến Hân Vũ lúc này đang nằm im trong lòng hắn, hàng mi run rẩy như òa khóc. Ban đầu hắn còn thấy lạ, nhưng thấy cô ta cứ đứng sững đấy cũng chẳng liên quan gì đến mình, liền đi vòng sang hướng khác. Chẳng ngờ vừa bước ngang qua đã nghe một giọng nói nghẹn ngào cất lên: “Phong, anh không nhận ra em sao?”

Bước chân Kỳ Phong dừng hẳn lại. Hắn ngượng ngùng nhìn về mặt cô gái đang rưng rưng nước mắt kia, hồi lâu vẫn không có chút cảm giác nào quen thuộc đành lắc đầu.

Cô gái nghe nhìn thấy thế thì cứ như thể trời đất sắp sụp đổ đến nơi. Cả cơ thể cô lung lay như sắp ngã. Minh Viễn đứng gần đó bất đắc dĩ đành phải đưa tay ra đỡ, còn chưa kịp hỏi có chuyện gì thì đã âm thanh kia cười như khóc: “Kỳ Phong, em đi khắp cùng trời cuối đất để tìm anh. Sao anh lại có thể không nhận ra em?”

Kỳ Phong điếng người, cảm thấy người mình đang ôm trong lòng cũng có ý muốn nhồm dậy bèn gấp rút nói: “Cô nói những nói cuội gì thế? Tôi không biết cô. Cô là ai?”

Cô gái nghe thế bèn bật cười lớn. Lúc ánh mắt cô và hắn chạm nhau một lần nữa, đột nhiên hắn cảm thấy nụ cười ấy đẹp đến tan nát cõi lòng.

“Phong. Anh quên mất Eden rồi sao?”

Trong khoảng khắc ấy, hắn cảm nhận được không riêng gì bản thân mình mà cánh tay Hân Vũ đang ôm chặt cổ hắn cũng run rẩy từng hồi.

—Hết chương 35—

36. Chương 36: Câu Chuyện Của Eden

Gặp lại một người mình nợ sâu nặng từ kiếp trước, so với người đã từng muốn lãng quên, chẳng phải càng tốt hơn sao?

—ooOoo—

Cuộc sống tựa như một ván cờ, chưa đi đến nước cuối cùng, người trong cuộc cũng không biết vị thế của mình quan trọng đến đâu. Hân Vũ cứ nghĩ chẳng có chuyện kỳ lạ nào trên thế gian này có thể làm mình ngạc nhiên nữa. Nhưng cho đến tận cả giờ sau đó, lặng lẽ một chỗ nghe Eden kể hết câu chuyện của mình thì cô mới hiểu mình đã lầm.

Hóa ra trên thế gian này vẫn tồn tại những “sự thật” lạ kỳ như thế.

Cô gái vừa xuất hiện này cũng chẳng phải có tên thật sự là Eden như cô đã nhầm tưởng, ngược lại, cô ấy có xuất thân từ tiên tộc, hơn nữa còn là một vị công chúa trong thời đại Tiên quốc còn tồn tại, tên là Quân Tuyết.

Hiển nhiên, Hân Vũ biết cái tên này, không chỉ vì cô ta đã xuất hiện không ít lần trong những câu chuyện về A Kiêu trước kia. Và cũng có lẽ do cái ấn tượng quá sâu trong những câu chuyện ấy, Hân Vũ ngược lại

không có thiện cảm với cô gái trước mặt. Cho dù bản thân cô không thể nhìn thấy rõ đôi mắt cô ta, cũng như chẳng thể không thừa nhận rằng lúc cô ta kể chuyện, giọng nói vừa mềm mại vừa đáng thương đến mức khiến người khác phải đau lòng, thì Hân Vũ cảm thấy miễn cưỡng với cô ta vô cùng.

Mà nói đi nói lại, Hân Vũ lại trầm nghĩ, có khi thứ ác cảm nảy sinh này cũng chẳng liên quan gì đến thân phận cô ta hay A Kiều, chẳng qua chỉ là vì cô ta là người trong lòng Kỳ Phong mà thôi.

Thứ cảm giác công tư không phân minh này thật sự khiến Hân Vũ khó chịu. Bởi trước giờ cô không nghĩ bản thân mình chính là loại người hẹp hòi như thế, vậy mà hóa ra khi động đến chuyện tình cảm, cô lại nhận ra mình cũng chỉ là một người bình thường, không thể vờ như chỉ là người đứng bên ngoài mà mắt đிக்க tai ngơ được.

Trong gian điện trống nằm cạnh quảng trường Thời Đại lúc bấy giờ chỉ vang lên tiếng Quân Tuyết khóc nức nở, còn lại thì ngoài yên tĩnh vẫn là yên tĩnh. Thi thoảng không gian vọng lại tiếng vỗ về của Phong, chẳng những gượng gạo, mà trong mắt Hân Vũ càng chói tai vô cùng.

300 năm trước đây, thời điểm Quân Tuyết còn là công chúa cao quý của Tiên Quốc, loài người và loài tiên vẫn còn liên minh thì cũng là lúc cô ta gặp được một người hiện đại bị quỷ tộc truy đuổi. Sau khi Quân Tuyết cứu anh, bọn họ dần nảy sinh tình cảm, mà Quân Tuyết cũng biết được anh chính là một vị tướng trong quân đội loài người. Nhờ mối quan hệ này, chẳng bao lâu thì sự nghiệp của vị tướng này lên như điều gặp gió, hôn ước của bọn họ cũng gần như đã được định sẵn.

Thế nhưng, bên cạnh anh lúc đó vẫn tồn tại một bóng hình khác, đó là con gái của ân nhân anh ta. Thời gian đầu, Quân Tuyết cũng không mấy quan tâm đến cô gái này, bởi cô ta chỉ mang dáng vóc của một đứa bé mười tuổi. Cô trầm nghĩ, một đứa bé mười tuổi và hôn phu tương lai của cô làm sao có thể nảy sinh thứ tình cảm gì khác cơ chứ? Thế nên vì lấy lòng hôn phu, cô cũng chăm sóc hết lòng cho con bé. Chỉ là con bé này luôn đặc biệt có ác cảm với cô.

Mãi cho đến một ngày kia, trong trận đánh khai chiến, anh bị quân quỷ tộc dồn vào đầm sâu trong rừng không biết tung tích. Quân Tuyết lúc này mới tức tốc đến để tìm anh cho bằng được. Trải qua hơn mười ngày tìm kiếm, có lúc cô tưởng chừng như đã tuyệt vọng, nào ngờ thời điểm tìm ra được thì phát hiện anh không chỉ ở một mình, bên cạnh còn có đứa trẻ kia.

Mà kỳ dị hơn nữa là lúc cô bước vào nơi bọn họ ẩn trốn, con bé kia đang cúi người hôn vào môi anh, còn hôn phu của cô tuy bất tỉnh, nhưng khóe môi xanh xao lại hơi mỉm cười, cánh tay anh còn bị rạch tung tóe những vết máu loang lổ. Quân Tuyết nhìn thấy cảnh ấy mà thất thần. Mãi một lúc, cô quan sát cảnh tượng trong động, lại đến khóe môi vương máu của con bé kia, rốt cuộc cũng hiểu được ít nhiều.

Hôn phu tương lai của cô thế mà lại có mối quan hệ không rõ ràng với một đứa trẻ quỷ tộc, đó là chưa kể đứa trẻ này có lẽ thực tế cũng chẳng phải không phải trẻ con. Nó cũng giống như cô, là những sinh linh đã hơn trăm tuổi.

Phát hiện này chẳng ngờ thay, lại khiến một nàng công chúa tiên tộc mấy trăm năm không phân tranh với đời như Quân Tuyết dần thay đổi. Cô trở nên độc đoán hơn với hôn phu của mình, thậm chí không ít lần đề phòng con bé kia. Có lúc nhìn thấy nó và hôn phu của mình thân thiết, cô lại trầm nghĩ đến hai chữ: giá như.

Tình yêu hóa ra có thể khiến cả loài tiên cũng điên cuồng đến thế. Cô khao khát chiếm hữu, không muốn người trong lòng mình thuộc về bất cứ ai. Có lẽ vì lý do đó, cô thật sự càng không thể con bé kia sống yên ổn. Đấu tranh giữa tình yêu và nhân nghĩa loài tiên rốt cuộc cũng kết thúc khi cô âm thầm báo cho loài người biết thân thế của con bé, thậm chí còn thêm bớt một tội danh không có thật cho nó là ám sát cô. Cô nghĩ để nó chết đi sớm cũng tốt, một cô gái mãi mãi bị giam mình trong thân xác mười tuổi, muốn yêu một người cũng không có tư cách yêu, rốt cuộc còn sống để làm gì chứ?

Nhưng cô sai lầm rồi. Cho đến mãi tận sau này, cô vẫn nhớ như in hình ảnh vị hôn phu của cô lao đến pháp trường hành hình cướp con bé đi. Ánh mắt hận thù của người ấy lúc đó đâm một vết thương lớn vào lòng ngực cô. Bắt đầu từ giây phút đó, trong mắt anh, cô đã chẳng còn là cô gái nhân hậu, trong sáng của ngày trước rồi.

Thế nên, cô cố gắng thay đổi bản thân mình, cố gắng đối xử tốt với con bé hơn. Thậm chí ngay cả khi nó trở lại bên cạnh anh cô cũng vờ như chẳng quan tâm đến những chuyện trước kia nữa. Cô vốn cho là sự cố gắng của mình đã được hồi đáp, ngày diễn ra hôn lễ cận kề, đứa trẻ đó cũng biết thân biết phận mà rút lui. Chẳng ngờ đúng vào lúc này, con bé đột nhiên mất tích. Suốt một thời gian dài cô cho người tìm kiếm khắp nơi mà không tìm được nó. Cho đến khi vị hôn phu của cô trở về, vì tìm kiếm đứa trẻ mà suýt chút mất mạng trong vòng vây của quân quý tộc. Cô tìm kiếm ròng rã nhiều ngày trời, anh cũng biến mất chừng ấy thời gian. Cô đợi mãi đợi mãi, rốt cuộc đợi được tin con bé đã chết, và hôn ước của anh và cô cũng bị hủy.

Cô nhớ rõ, ngày anh thống lĩnh quân đội loài người tiến đến rừng Địa Đàng, bắt ép Tiên quốc giao cô ra để đền bù cho cái chết của con bé kia, rốt cuộc cô mới hiểu được tình cảm giữa bọn họ đã thật sự chấm hết.

Yêu thương gì chứ? Bao nhiêu lời thề non hẹn biển rốt cuộc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng nói thì nói thế, rốt cuộc cô cũng không tránh được đau lòng. Không chỉ anh mà cả một vị pháp sư nổi danh như Tần pháp sư cũng lên tiếng đề nghị Tiên quốc điều tra cái chết kỳ lạ của con bé. Đến lúc ấy cô mới biết con bé chẳng phải kẻ vô danh tiểu tốt gì, nó là con gái duy nhất của Tần pháp sư.

Song tất cả đều đã muộn rồi.

Cô bị kết tội âm mưu hãm hại đứa bé, thụ án 300 năm phải giữ hình dạng ám tiên, không được hóa thân thành người, bị giam cầm trong rừng Địa Đàng, cũng vì cô mà dẫn đến sự sụp đổ của Tiên quốc. Sau khi cha cô viên tịch, Tiên quốc không còn, mà cô cũng chẳng còn là công chúa gì nữa.

Cô vốn nghĩ bản thân mình sẽ hận anh, thế mà khi nghe được tin anh chết trên chiến trường, cô nằm thình lạng trong ngục, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Có lẽ mỗi người con gái khi yêu đều mang trong mình một sự cố chấp như thế. Nếu anh còn sống, hẳn nỗi hận cô dành cho anh vẫn còn đó, giống như vết kim âm i nhói lên từng cơn dưới da thịt, đau đến mức tự nhắc nhở bản thân mình rằng sẽ không còn có thể yêu ai nhiều như thế.

Tiếc là anh lại ra đi quá sớm, ra đi khi mối hận của cô vẫn chưa kịp tiêu tan, cứ thế mà chết đi, khi cả tình yêu của cô vẫn chưa trút hết mà hồi ức tươi đẹp thì vẫn còn nguyên vẹn. Thế nên, suốt 300 trời, có lẽ vẫn chỉ có mỗi mình cô gái ngốc như cô là vẫn dùng thuật Hồn thoát xác để tìm kiếm linh hồn anh.

Mãi cho đến hai mươi năm trước, sự tìm kiếm không biết mệt mỏi của cô rốt cuộc cũng được hồi đáp khi chuông linh hồn bắt được tín hiệu. Theo đó, anh lại một lần nữa chuyển kiếp đến thế gian này. Cô bất chấp lệnh cấm của Tiên tộc mà rời khỏi rừng Địa Đàng. Thế nhưng lúc cô đến nơi thì linh hồn anh lại biến mất một lần nữa.

Cô không tin sau mấy trăm năm mà hai người bọn họ vẫn vô duyên đến thế. Mất mấy năm, nhờ sự giúp đỡ từ một số bạn bè Tiên nhân, rốt cuộc cô cũng biết được anh vẫn tồn tại, nhưng lại đang ở một thế giới khác, thế giới mà kiếp trước anh đã từng sống.

Trong nhất thời, cô hoàn toàn không thể tìm được cách đến nơi đó, chỉ có thể gửi gắm linh hồn mình để gặp anh qua những giấc mơ, lặng lẽ chứng kiến sự trưởng thành của anh. Trao đổi qua mộng, cô đã nhìn thấy anh cười, anh khóc, từ một đứa trẻ kiêu ngạo, sóc nổi trở nên hiểu chuyện và rộng lượng hơn. Cô quan sát mãi, đến mức không kịp được lòng liền phát hiện bản thân mình một lần nữa lại yêu anh.

Dĩ nhiên, “anh” lúc này cũng không còn là “anh” của trước kia nữa. Nếu so sánh, Kỳ Phong bất đồng, trẻ con, tính cách lại ngang ngược, làm sao có thể so sánh với vị tướng quân oai nghiêm có giấc mộng bá vương ngày nào?

Nhưng tình yêu vốn dĩ và vô lý như vậy. Cứ mỗi lần gặp Phong trong mộng, cô sẽ lại càng yêu người con trai này hơn. Đến cuối cùng cô cũng không thật sự rõ, ai mới là người khiến mình rung động hơn. Là người con trai nóng nảy trước mặt đây hay tình yêu vô vọng năm xưa?

Ròng rã mười mấy năm, rốt cuộc sự cố gắng của cô cũng dần có biến chuyển. Một tiên hầu trong nhóm nghiên cứu cô thuê về đã tìm ra cách đi xuyên qua kẽ hở thời gian để lọt vào thế giới của Kỳ Phong. Thế nhưng người này cũng nhắc nhở cô, kẽ hở lần này chỉ vô tình mở ra trong một thời gian ngắn, cô nhất định phải nhanh chóng trở về.

Vậy là, Quân Tuyết sai một tiên hầu giả làm mình, phần mình thì chạy đến thế giới bên kia. Nhưng đến nơi rồi cô lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Liệu gặp lại dáng vẻ thật sự của cô, anh có nhớ đến kiếp trước không? Cô không nắm chắc sợi dây số mệnh, nhưng khó khăn lắm bọn họ mới có thể bắt đầu lại, cả một khả năng rủi ro duy nhất cô cũng không muốn xảy ra.

Thế là, cô hóa thân thành gương mặt của A Kiều.

Gặp lại một người mình nợ sâu nặng từ kiếp trước, so với người đã từng muốn lãng quên, chẳng phải càng tốt hơn sao?

Mọi thứ diễn ra thật sự rất tốt đẹp. Kỳ Phong là một chàng trai đầy tình cảm, ngoài cứng trong mềm. Chẳng mấy chốc bọn họ đã trải qua một tháng hạnh phúc nhất trong đời. Song cuộc vui nào cũng đến lúc phải tàn, hết chu kỳ một tháng ấy, cô bị tiên tộc triệu về để chuẩn bị kết thúc hình phạt. Tiên hầu nhắc cô gấp đến nỗi cô chẳng kịp nói lời chia tay Kỳ Phong. Cứ tưởng rằng phải đợi đến lần kế tiếp cô được trả tự do thì họ mới có thể gặp lại.

Ai mà ngờ được, Kỳ Phong lại vì cô mà lặn lội đến tận rừng Địa Đàng. Lúc nhìn thấy hấn, cô mừng rỡ đến mức chỉ muốn hiện hình nhanh chóng để lao về phía hấn, nhưng đồng thời cũng biết rằng bất cứ hành động nào của mình cũng đều bị Hội đồng tiên tộc chú ý.

Vậy nên cô chỉ đành phải vờ như căm ghét hấn, thậm chí đôi khi đánh hấn thương tích đầy mình, chỉ để Hội đồng tiên tộc không nhận ra hấn chính là vị tướng trước kia. Mỗi lần thấy hấn đau đớn lòng cô lại như bị xát muối. Thế nhưng nghĩ đến tương lai của hai người, khi chỉ hơn nữa năm nữa là kỳ hạn 300 năm của mình kết thúc, cô lại nhẫn nhịn tất cả uất ức trong lòng.

Nào ngờ, người như cô thì ra vẫn luôn bị số mệnh đẩy lùi một bước. Làm sao cô có thể ngờ 300 năm không bước ra khỏi rừng Địa Đàng, Nhân quốc lại xuất hiện một vị công chúa có gương mặt hệt như A Kiều năm xưa?

Câu chuyện đã kết thúc hồi lâu, thế nhưng cùng với tiếng reo hò của đoàn người bên ngoài vẫn vọng lại trong điện, tiếng thút thít của Quân Tuyết lúc này lại càng thê lương hơn. Cô trốn vào lòng Kỳ Phong, uất ức khiến nước mắt một lần nữa tuôn ra như mưa. Kỳ Phong bị cô ôm chặt như thế, tuy phân vân những cũng không đành đẩy ra, ánh mắt lại liếc nhìn Hân Vũ đầy khó xử.

Dĩ nhiên, Hân Vũ ngồi đối diện chẳng thể đáp lại cái nhìn của hấn song Minh Viễn thì thu tất cả vào mắt. Anh xoa đầu, hàng mi hấp háy nhìn Kỳ Phong lại nhìn đến Hân Vũ bên cạnh, tuy vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh nhưng đôi tay siết chặt bên hông kia làm sao có thể giấu được mắt anh? Cục diện thế này, đừng nói đến ba người trong cuộc, cả đến bản thân anh cũng rối như tơ vò. Thoắt cái trở thành người thứ ba, một người kiêu ngạo như Hân Vũ làm sao có thể chấp nhận?

Giữa bầu không khí nặng nề là thế, cánh cửa điện rộng lớn lúc này lại đột ngột mở ra.

“Phong, Vũ, hai em xem ai đến này?”

Giọng Tâm Du lãnh lớt vang lên trước cả khi thấy người. Thế rồi lúc nhìn thấy tình cảnh trong điện, cả người vô tư như cô nàng cũng đứng sững lại.

Trước đó Minh Viễn đã ra lệnh đuổi hết cung nhân ra ngoài nên trong điện chỉ có mấy người. Bấy giờ Hân Vũ ngồi lẳng lặng trong góc, vẻ mặt lạnh lẽo giấu một tay trong áo, tay còn lại lại bị Minh Viễn nắm lấy. Nếu là mọi khi thì Kỳ Phong – em trai cô sẽ chẳng bao giờ để cảnh tượng này xảy ra ngay trước mắt mình. Thế nhưng lúc này thẳng nhãi lại đang đắm chìm trong cái ôm của một cô gái khác.

Tâm Du chớp chớp mắt, không tin vào cảnh tượng đang diễn ra. Chắc chắn là cô hưng phấn quá nên nhìn thấy ảo giác, không thì sao lại có chuyện này cơ chứ?

Nhưng trước khi Tâm Du kịp định thần lại thì Kiến Phi từ sau lưng đã lao đến. Gió lướt vụt qua, thoắt cái, Kỳ Phong loạng choạng ngã xuống đất, trên má còn hằn lên rõ ràng một vết bầm đỏ thẫm.

Đến lúc này thì cả Minh Viễn cũng ngây người. Từ lúc nào mà Kiến Phi trở nên mất kiểm chế đến thế?

Kiến Phi đang giận dữ, nhìn thấy vẻ mặt Hân Vũ chỉ hơi cau lại càng tức giận định nhào đến đấm cho Kỳ Phong vài đấm nữa. Minh Viễn, Tâm Du dĩ nhiên không thể để anh ra tay tiếp tục bèn nhào đến can ngăn.

Cảnh tượng trong điện nhất thời trở nên lộn xộn, người đấm, kẻ xoa, mãi đến khi một thanh âm bất ngờ vang vọng cả bốn bức tường.

“Rốt cuộc ai có thể cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng thanh điệu nặng nề vang dội khiến không ai không bị trấn áp, nghe qua tựa như tiếng gầm của mãnh hổ, nhưng lại trong trẻo rẻo rắt như họa mi. Một giọng nói uy quyền đến thế, chỉ mới là lần đầu tiên bọn họ nghe qua từ miệng Hải Kỳ.

Mà y chỉ đứng sững sững trước cửa, bóng người áo trắng quắc thước kiêu ngạo dôi mắt nhìn từng người trong nhóm bọn họ. Đến khi nhìn thấy Hân Vũ, ánh mắt kia bất giác hẹp lại hàm chứa tia giận dữ ngút trời.

Khóe môi Hân Vũ chỉ hé ra một nụ cười nhẹ. Cô hiểu nỗi căm hờn trong lòng y, nhưng đến nước này, e rằng những chuyện xảy ra sau này đã không còn trong phạm vi khống chế của cô nữa rồi.

...

Chiến thắng trước phản quân của Vinh Hi là một sự kiện lớn, nhưng triều đình lúc này lại vô cùng rối ren. Thiệt hại người và của đều phải được cân đo đong đếm hòng tìm cách khắc phục. Thế nên Hân Vũ chẳng có thời gian bận tâm chuyện của Kỳ Phong và Quân Tuyết lâu, bởi vừa trở lại Hoàng cung, cô đã bị kéo vào một mớ bòng bong rắc rối khác.

Vấn đề đầu tiên là Hoàng đế lại lâm trọng bệnh. Trước lúc Hân Vũ đi thì sức khỏe ông vẫn khá tốt, thế nên việc bệnh nặng lần này dường như đã phủ một bức màn đen lên hoàng cung Lam Thành. Biết bao lương y được gọi đến cứu chữa cũng đành bất lực. Hân Vũ nhờ Hải Kỳ đến xem qua, nhưng cả y cũng chỉ lắc đầu ngán ngẩm. Y bảo có thể chữa bệnh cho người sắp chết, nhưng lại không thể cứu mạng một kẻ không còn muốn sống. Thế nhưng rốt cuộc điều gì trong thời gian ngắn lại khiến một người như Hoàng đế tuyệt vọng với thế giới này, có lẽ chỉ có bản thân ông mới là người rõ ràng nhất.

Lúc từ phòng Hoàng đế bước ra, cô lại nghe được một tin chấn động khác. Hóa ra lúc Vinh Hi chuẩn bị xua quân tấn công, Vân Tình và Hạ Dương đã trở về hoàng cung cấp báo. Thế nhưng Điệp Y nắm quyền lúc đó chẳng những không tin hai người họ mà ngược lại lấy lý do Hạ Dương đã trở thành Kẻ biến thể để nhốt anh vào pháo đài Chết. Nhờ Vân Tình, Minh Viễn lần Đình Nguyên cố hết sức khuyên can mà Hạ Dương mới được giam riêng vào một ngục giam biệt lập. Sau đó Vinh Hi tấn công, ròng rã mấy mươi ngày qua hoàng tộc mãi lo chiến đấu chống trả nên đến giờ Hạ Dương vẫn còn bị giam giữ.

Dĩ nhiên, Hân Vũ nghe tin xong thì chẳng suy nghĩ gì mà lập tức gọi người đưa cô đến chỗ Hạ Dương.

Tầm thẳm lá khô dưới chân lúc này không ngừng vang lên những tiếng xột xoạt, bước chân Hân Vũ vẫn bước theo sau Kiến Phi và Minh Viễn đầy vội vã. Bọn họ đi qua tất cả các góc ngách trong hoàng cung, xuyên qua tận rừng cấm. Không biết Điệp Y có ý gì mà giam Hạ Dương vào nhà giam cũ nơi trước đây vẫn dùng để giam giữ các vị pháp sư. Tuy nói nơi này vẫn tốt hơn pháo đài Chết rất nhiều, nhưng địa thế hiểm trở, lại ẩn trong ngọn núi cheo leo phía sau Hoàng cung, bốn bề lại âm u, giăng đầy bùa chú chẳng chịt. Đừng nói đến Hạ Dương và Vân Tình vốn không thạo pháp thuật, cho dù là bản thân Hân Vũ bước vào cũng chẳng thể nghĩ được cách thoát ra.

Nghĩ đến đây, bước chân đang vội vã của Hân Vũ bỗng nhiên dừng hẳn lại. Hàng mày cau cau ánh lên tia hoài nghi mơ hồ.

Kiến Phi là người đi sát Hân Vũ nhất, đương nhiên nhận ra sự biến đổi này của cô nên cũng dừng lại. Hân Vũ nghĩ nghĩ, rốt cuộc quyết định bảo Minh Viễn xông vào trước dẫn người ra.

Lính canh nơi này cũng không nhiều lắm, chủ yếu là vì pháp thuật cổ đã khiến phòng giam có thể xem là bất khả xâm phạm. Lúc Minh Viễn đến cũng chỉ có vài người nhận ra anh, vội vã hành lễ rồi theo lệnh dẫn Vân Tình và Hạ Dương ra. Suốt cả quá trình, đôi mắt Hân Vũ chỉ hơi hé lên, tai lắng nghe tiếng lá róc rắt vẩy gọi trên những tàn cây. Đột nhiên nhìn thấy cô như thế khiến Kiến Phi có một cảm giác khác lạ, ánh mắt anh thận trọng quan sát những chú ngữ vẫn giăng đầy tứ phía trên vách núi.

Rốt cuộc anh cũng hiểu ra Hân Vũ đang lo lắng điều gì.

Thì ra, ngọn núi này không chỉ yểm bùa trấn áp pháp lực của các pháp sư mà trước cổng chính còn có rất nhiều lá bùa phát hiện quỷ tộc. Lúc này chỉ cần Hân Vũ bước thêm vài bước nữa thôi, thì sự thật cô là Kẻ biến thể đã bị vạch trần trước mặt Minh Viễn và toàn bộ các tướng sĩ khác.

Cảm nhận được cánh tay ấm nóng của Kiến Phi vừa siết chặt tay mình, khớp môi Hân Vũ lại giương ra một nụ cười khê.

Có gì đâu, thật ra, cô cũng chẳng mấy đau lòng đâu mà.

Bị truy đuổi, bị phản bội, bị bán đứng, đối với cô cũng chẳng phải ngày đầu tiên. Cô nghĩ mình cũng dần quen rồi.

Vân Tình lẽ ra không bị bắt giam. Thế nhưng chuyện trước đây cô nàng bỏ trốn theo Hạ Dương khiến Hoàng đế rất tức giận, tước hết quyền hạn công chúa của cô nàng. Khi Hạ Dương bị nhốt, một phần vì cảm phần, phần khác vì không muốn Hạ Dương bị giam lỏng một mình nên cương quyết vào ngục để ở cạnh anh. Thoắt cái cũng đã mấy mươi ngày.

Lúc nhìn thấy Hân Vũ đứng bên ngoài, cô nàng mọi khi vẫn ra vẻ trưởng thành là thế rốt cuộc cũng nhào vào lòng Hân Vũ òa khóc nức nở.

Cô lặp đi lặp lại lời xin lỗi rất nhiều lần, nhưng Hân Vũ cũng chẳng mấy để ý.

Ngón tay chỉ lơ đãng sờ vào cạnh mặt Vân Tình. Nhận thấy gò má em gái không còn phúng phính như ngày trước, nhịp tim cô hơi thất lại, cảm giác đau lòng lại dâng đầy.

Nói cho đến cùng thì, tình thân máu mủ làm sao có thể tách rời?

Hạ Dương bị nhốt trong ngục đã lâu, nhưng nhờ có huyết thạch mà cuộc sống của anh cũng không mấy thay đổi, chỉ lẳng lặng đứng nhìn hai chị em trước mặt.

Vân Tình mãi khóc nên nhìn để tâm tới, nhưng anh làm sao có thể không chú ý cho được rằng đôi mắt Hân Vũ lúc này thậm chí còn mờ mịt hơn ánh trăng ẩn hiện sau những đám mây?

...

Từ ngục giam trở lại hoàng cung thì trăng đã lên hơn đỉnh đầu. Suốt đoạn đường đi, cả Hân Vũ lẫn Kiến Phi đều chìm vào trạng thái trầm tư. Phi dẫn đo suy nghĩ mãi, rốt cuộc mới thử lên tiếng thăm dò: “Em nghĩ sao về chuyện của Diệp Y? Con bé không thể đột nhiên thay đổi như vậy. Còn sự xuất hiện của Quân Tuyết trong thành nữa. Không phải trùng hợp như vậy chứ?”

Bước chân Hân Vũ thoáng dừng lại, hai cánh tay khoanh vào nhau, hỏi ngược: “Anh cảm thấy Quân Tuyết thế nào?”

Quen nhau bấy nhiêu năm, Kiến Phi hiển nhiên cũng đoán được Hân Vũ sẽ hỏi như thế. Anh xoa cằm, thận trọng nói: “Không thể nhìn mặt mà nói trước được. Có điều chúng ta không phải là người chứng kiến trực tiếp, cô ta có phải là người Kỳ Phong muốn tìm hay không, hoặc mục đích của cô ta khi đến đây là gì, nhất thời rất khó để xác định.”

Hân Vũ gật đầu: “Em cũng cảm thấy vậy. Lẽ ra đây là chuyện riêng của Kỳ Phong. Chúng ta không tiện xen vào. Thế nhưng Quân Tuyết lại là người của tiên tộc, cho dù bây giờ cô ta không còn là công chúa nhưng tiên tộc và loài người bao nhiêu năm nay nước sông không phạm nước giếng, để cô ta ở lại kinh thành không hẳn đã là ý hay. Đó là chưa kể...”

Đang nói bỗng nhớ đến lời dặn của Hải Kỳ trước đây về tiên nhân bí mật đứng phía sau Diệp Y, Hân Vũ dừng hẳn lại. Tạm thời việc này vẫn chưa điều tra rõ, cô cũng không muốn Kiến Phi truy xét lung lung. Phi thấy Hân Vũ đột nhiên im lặng, còn tưởng cô nghĩ đến Kỳ Phong bèn cau mày: “Em không cảm thấy lo lắng sao? Cô ta là người yêu của Kỳ Phong. Nghe Tâm Du nói cậu ta chính vì cô gái này mới lạc đến đây. Giờ cô ta trở lại thì em phải làm thế nào?”

Hân Vũ mím môi: “Nếu anh là em thì anh sẽ làm sao?”

Đến nước này thì Kiến Phi cũng vò đầu bứt tóc chịu thua.

Hơn ai hết, anh hiểu rõ trong lòng Hân Vũ lúc này chẳng thể sóng yên biển lặng như những gì cô cố tình tỏ ra. Cô phân vân, rối trí, và lo lắng, anh cũng đều hiểu tất, nhưng điều anh cảm thấy bất lực nhất là biết tình trạng như thế, mình vẫn không có cách nào để giúp cô.

Trước đây anh đã từng nghĩ, nếu có một ngày Hân Vũ yêu một ai đó, anh thậm chí có thể vì cô mà khiến người đó trở thành Kẻ biến thể, để anh ta mãi mãi có thể sống cạnh cô. Nhưng bao nhiêu năm rồi mà Hân Vũ vẫn phòng không chiếc bóng như thế. Mãi đến khi gặp Kỳ Phong.

Thật ra anh cũng không hoàn toàn thích thằng nhóc ấy. Thế nhưng đó lại là người cô thích, anh tôn trọng quyết định của cô. Kỳ Phong lại là Hỏa Linh, chuyện có thể luyện pháp thuật để sống vài trăm năm như Tàn pháp sư cũng không phải vấn đề gì. Ấy mà giờ đột nhiên lại xuất hiện một cô gái tiên tộc. Cô ta và Kỳ Phong lại dây dưa từ kiếp trước như thế, rốt cuộc thì Hân Vũ của anh phải làm sao?

Lúc ngang qua bậc tam cấp dẫn về gian điện của Hân Vũ, tầm mắt Kiến Phi khẽ dừng lại khi nhìn thấy một bóng người dong dỏng cao đang đứng tựa vào cột đá hoa cương trắng toát. Sắc mặt hắn đã không tốt lắm, lúc này ánh trăng phản quang trong mắt lại càng tô điểm thêm mấy phần quỷ dị.

Cánh tay Kiến Phi đang tì vào đỡ vai Hân Vũ bất giác cũng buông lỏng ra. Kỳ Phong đến, vậy thì nơi đây không còn chuyện gì anh có thể giúp nữa, đành nói vài lời dặn dò Hân Vũ rồi lặng lẽ trở ra. Bóng anh đã xa, thế mà không gian như vẫn còn âm ỉ tiếng thở dài não nề.

Ngược lại với thái độ thiện chí của Kiến Phi, lúc này Hân Vũ lại chẳng có vẻ gì là nhận ra Kỳ Phong đang đứng đấy, ngón tay cô sờ soạng vào cây cột phía trước, kiên quyết tự tìm đường mà đi thẳng.

Kỳ Phong rốt cuộc cũng chẳng nhịn được, vội bước đến kéo tay cô.

“Để anh.”

Hân Vũ cau mày, lại giật tay lại.

“Giận?” – Kỳ Phong nấn ná hồi lâu, rốt cuộc cũng bật ra được một câu không đầu không đuôi như thế.

Nào ngờ ngón tay Hân Vũ vì thế mà lại siết chặt lại.

Cô có thể không giận sao?

Nhưng nghĩ một đàng lại nói một nẻo. Hân Vũ nghĩ nghĩ, rốt cuộc lại hơi ngược mặt, cố giữ khí thế lạnh lẽo như những lần trước đây thường cãi nhau với hắn.

“Tôi có tư cách gì để giận?”

Kỳ Phong nghe ra giọng điệu đao to búa lớn của cô, bất giác lại bật cười. Tuy rằng cảm thấy hơi khó chịu vì cô không tin tưởng hắn, nhưng thái độ cô thế này lại khiến hắn rất an lòng. Ít ra đây mới là người trong lòng hắn. Hắn thích một Hân Vũ lúc vui, lúc giận, khi đau lòng, khi cáu gắt. Tất cả những biểu cảm sinh động nhất cô đều phải phơi bày trước mặt hắn, có thể mới khiến hắn vui vẻ được.

Tiết trời Lam Thành lúc này vẫn rất lạnh, thi thoảng còn rơi băng tuyết. Hắn đứng chờ cô dưới trời tuyết đã lâu, lúc này hai tay đều đã tê cóng, bèn nảy sinh ý tình nghịch mà xoa xoa bờ má cô.

Bị lạnh bất ngờ, Hân Vũ vô thức cũng lui lại vài bước. Nhân cơ hội đó Kỳ Phong bèn kéo tay cô lại, ôm chầm lấy cô. Vóc dáng cô vốn chẳng có bao nhiêu, lúc này nằm trong lòng hắn lại càng hòa hợp đến lạ. Hắn nhìn về mặt muốn cáu gắt mà kìm lại của cô, cười toát cả mang tai:

“Sao lại không có tư cách? Nhớ trước đây anh nói gì không?”

“Nói gì?” – Hân Vũ bực dọc đâm vào ngực hắn mấy cái, thấy chẳng ăn thua gì mới chịu dừng tay. Kỳ Phong lại chẳng màng đến hành động của cô, dùng đôi bàn tay lạnh ngắt xoa xoa gò má, xoa đến vành tai, lại len lỏi qua sau gáy. Hắn hơi cúi xuống, hơi thở mờ ám nóng hổi nhẹ phả vào cعن cổ trắng nõn kia.

Hắn thốt lên từng lời một:

“Anh nói, anh không phải người tốt. Anh thay lòng đổi dạ rồi. Là em khiến anh trở thành người xấu như vậy. Bây giờ còn định bỏ trốn, không chịu trách nhiệm với anh sao?”

Hân Vũ bị hành động mờ ám của hắn làm đỏ mặt tía tai, giờ nghe thấy thế mới kinh ngạc theo thói quen ngẩng đầu hỏi: “Anh nói gì?”

Giọng cô run run, lại mang theo vài phần mừng rỡ, khoe môi từ đầu đến cuối chỉ mím chặt lúc này chỉ thiếu chút nữa là cười toe toét. Kỳ Phong càng nhìn càng không nhìn được mà bật cười, vờ hỏi: “Không lẽ anh nói nhỏ thế, hay ở đây ồn quá không nghe rõ?”

“Đừng đùa, anh nói lại một lần nữa xem.” – Dù vẫn dùng thái độ dửng dưng, nhưng cái giọng lầy bầy kia thì lại tố cáo Hân Vũ mất. Kỳ Phong lại càng quá đáng hơn, vội cúi xuống dùng hai tay bế xốc cô lên, nói như thật: “Ồ đây gió lớn quá, ồn ào không nghe rõ. Để anh đưa em về phòng nói chuyện.”

Hân Vũ nhận ra ngay có điều không ổn: “Bỏ tôi xuống. Anh muốn gì?”

Càng bị hắn siết chặt trong tay, Hân Vũ lại càng vùng vẫy. Kỳ Phong loay hoay mãi không giữ được, lại sợ cô vùng ra sẽ rơi xuống đất, bực mình bèn tận dụng ngay lợi thế của mình mà ém bùa Ngưng thần lên cô gái trong lòng. Hân Vũ không nhìn thấy, lại càng không ngờ hắn giở trò này, nhất thời cả người đều bất động, tức đến muốn ứa nước mắt.

“Anh làm gì thế hả?”

Phong mím mím môi, xốc cơ thể cô lên lần nữa cho chắc tay, đoạn vừa bước vào hành lang vừa thì thầm đầy bí hiểm: “Đòi quà sinh nhật. Lần trước em chẳng phải đã nói rồi còn gì? Đừng hồng quýt với anh.”

Hân Vũ càng nghe thì sắc mặt càng ửng hồng. Nhớ đến lúc đó cô chỉ thuận miệng nói, không ngờ hắn lại để ý đến giờ, lúc này còn bắt ngờ ém bùa cô. Cô mắt không thấy, tay chân không cử động được, cứ thế này thì khác gì để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm sao?

Thế nhưng Hân Vũ trầm tính ngàn tính, lại chẳng ngờ được lúc Kỳ Phong bế cô trở về đến phòng, đặt cô xuống chiếc giường gấm thêu hoa thì bản thân mình... đã ngủ mất.

Phong thần nhiên kéo chăn cho cô. Tay hắn vuốt ve mấy sợi tóc loe hoe trên mái, đôi mi mọi khi vẫn run rẩy trước gió lúc này đã nhắm nghiền, cơ thể an ổn đi vào giấc ngủ. Gương mặt cô ánh lên nét nhu hòa, tuy rằng xanh xao là thế, song trong mắt hắn vẫn chẳng khác nào hình ảnh nàng tiên đang ngủ say. Có lẽ cũng là giấc ngủ đầu tiên của cô sau một tuần rông rã.

Từ cánh đồng Bất Tận về đến đảo Rùa, nghe tin Lam Thành bị chiếm đóng, rồi lại lên kế sách, động viên tướng sỹ. Tuy mấy ngày nay hắn không ở bên cô, nhưng những gì cô làm hắn đều biết, biết hết.

Cô gái này nhỏ nhắn là thế nhưng phải gồng gánh trên vai biết bao sứ mệnh? Nếu nói trước đây hắn không thể san sẻ giúp cô thì giờ đây hắn càng không thể để cô vì thế mà lao碌 được. Bởi nói nào ngay thì đây là sứ mệnh của chính hắn chứ chẳng phải ai khác.

Ngón tay lại giương lên vuốt ve làn môi đỏ mọng, hắn thở dài, cổ nén khao khát được đặt chiếc hôn lên môi cô.

Thật sự muốn ở bên cạnh cô đến thế, nhưng nếu bảo hắn mang hơi thở vẫn còn vương lại của người con gái khác mà hôn cô thì hắn thật sự chẳng thể nào làm được.

Nhớ đến mấy ngày qua, lòng hắn lúc này càng thêm kiên định.

Sau khi Quân Tuyết xuất hiện, Hân Vũ hầu như bận rộn tới lui với binh sĩ trong thành nên không có thời gian quan tâm đến hắn. Trong khi đó, Quân Tuyết lại ở bên cạnh hắn, không ngừng khóc và kể lể.

Cô kể kỷ niệm ngày đó khi còn là Eden đã sống cùng hắn thế nào, hai người cùng nhau trải qua cuộc sống thần tiên ra sao, lại kể đến khoảnh khắc hạnh phúc ngọt ngào khi hắn ngồi trong phòng làm bài tập, cô nhàn nhã đọc sách.

Kỳ Phong chưa từng quên những thời khắc đó, nhưng giờ nghĩ lại cứ như đã trôi qua nửa kiếp người. Lúc ấy ngăn ngơ ngồi lại, hắn lại ngạc nhiên tự hỏi, cô gái bên cạnh thật sự là Eden sao?

Nếu không phải, sao cô lại có thể thân thuộc với từng đoạn ký ức ấy như vậy? Thậm chí có thể kể ra vanh vách những món ăn hắn thích, những thói quen lười nhác vốn chỉ có người thân mới biết khi hắn ở nhà?

Nhưng nếu cô thật sự là Eden, thế thì tại sao hắn lại chẳng có chút cảm giác thân thuộc nào khi ngồi cạnh cô?

Vài ngày nay Hân Vũ tránh mặt hắn triệt để. Vô tình hay cố ý, hành động này của cô lại khiến hắn và Quân Tuyết có thời gian gần gũi nhau hơn. Bất kể là lúc nào, chỉ cần hắn mở cửa phòng ra sẽ lại nhìn thấy cô. Sự đeo bám dai dẳng đến mức cả Tâm Du cũng mệt mỏi, gần đây chẳng còn cảm râm hơn thua gì với hắn nữa.

Hắn cũng chẳng phản đối Quân Tuyết, thậm chí còn rất chịu khó hợp tác, lắng nghe cô nói, ngồi cạnh cô, có đôi khi còn để mặc cô ôm chầm lấy mình.

Thật ra hắn không phải muốn cho cô cơ hội, chỉ đơn thuần muốn biết cô có thật sự là Eden hay không. Hắn là người tuyệt đối tin vào cảm giác, thế nhưng lúc Quân Tuyết nằm gọn trong lòng mình, hắn lại cảm thấy hoang mang. Bởi khoảnh khắc đó, trong đầu hắn chỉ còn mỗi hình ảnh Hân Vũ. Đến tột cùng là vì hắn không tìm được hương vị của Eden trên người Quân Tuyết, hay thật sự là hắn đã quên mất cảm giác khi ở bên Eden là thế nào, hắn cũng không thật sự rõ.

Hắn ngờ ngợ nghĩ đến đáp án thứ hai, nhưng đồng thời cũng lo lắng khi không thể chấp nhận sự thật rằng có thể cảm giác của mình từ đầu đã là sai lầm. Những lời hắn nói với Hân Vũ trước đây vậy mà hoàn toàn có khả năng trở thành sự thật: lẽ nào là vì yêu Hân Vũ, hắn đã thật sự thay lòng đổi dạ, đã thật sự quên mất Eden?

Hiện thực này khiến hắn không cách nào chấp nhận nổi.

Hôm nay Quân Tuyết lại đến tìm hắn. Mấy ngày không gặp Hân Vũ nên tâm trạng hắn chẳng tốt. Quân Tuyết thấy thế bèn rủ hắn đi uống rượu. Hắn đồng ý ngay. Cả hai uống rất nhiều, và trong lúc mơ hồ hắn cũng không hiểu bằng cách nào hai người lại hôn nhau. Chỉ là trong lúc đang hôn say đắm, đột nhiên cánh tay hắn như thể bị kim chích vào. Cơn đau kéo đến bất ngờ cũng làm hắn sức tỉnh mà buông Quân Tuyết ra.

Kể từ lúc đó, hắn không chỉ quen thuộc với Quân Tuyết của hiện tại, mọi chuyện 300 năm trước vốn mập mờ lúc này lại hiện lên rõ ràng hơn lúc nào hết. Hắn nghĩ, giờ hắn không chỉ là Kỳ Phong, trong hắn cũng đang chảy mãnh liệt dòng máu của vị tướng quân loài người. Nhưng sự việc xảy ra bằng cách nào, hắn không thật sự rõ.

Điều duy nhất hắn biết lúc đó là trong lòng hắn, trong tim hắn chỉ có mỗi hình bóng của Hân Vũ. Không phải dáng vẻ đáng yêu nhu hòa của Eden, cũng không phải gương mặt xa lạ đầy nước mắt của cô gái tiên tộc trước mặt mà lại là Hân Vũ, chỉ duy nhất mỗi mình cô mới là người khiến hắn muốn gắn bó trọn đời.

Nghĩ đến đây, đôi tay hắn lại không kim được mà đan vào bàn tay của cô gái đang ngủ yên ổn trên giường, khóe môi gương lên một nụ cười nhẹ.

Hân Vũ, cả đời này, chúng ta cũng không bao giờ buông tay nhau ra nhé.

—Hết chương 36—

37. Chương 37: Anh Ấy Là Của Tôi

Những ngày này Lam Thành cứ như vừa trở mình tỉnh dậy sau một giấc ngủ đông. Các cửa hiệu nhanh chóng hoạt động trở lại, thu dọn tàn tích của cuộc chiến vừa kết thúc. Thương lái từ Thủy Thành và các vùng khác cũng tấp nập kéo về khiến cổng thành người ra kẻ vào không ngớt.

Bấy giờ, trên lầu cao của một quán trà ven đường lớn, có một đôi nam nữ đang lẳng lẳng ngồi cạnh nhau nhìn xuống dòng người tấp nập bên dưới. Người nam toàn thân mặc trang phục trắng toát, trông lại càng làm nổi trội nước da tựa như băng tuyết. Đường nét trên gương mặt y cực kỳ tinh tế, mắt to, môi đỏ, mũi cao cao. Thế nhưng chính vì quá tinh tế như thế lại khiến y tuy phiêu dật tựa tiên nhân, nhưng lại có chút cảm giác không thật.

Thi thoảng, vài cô gái theo chân người thân vào thành lại ngược lên, nhìn gương mặt lạnh như băng trên lầu cao kia đến xuất thần, mãi cho đến khi được người nhà lôi kéo mới chịu đi khỏi. Những lúc ấy cô gái ngồi bên cạnh y lại gõ gõ cốc nước lên mặt bàn, gương mặt đỏ bừng đầy tức giận.

“Đi về thôi. Anh thiếu việc thì trong hoàng cung còn thiếu gì chuyện để làm. Sao lại phải ngồi đây cho thiên hạ nhìn. Thích người ta nhìn lắm à?”

Người thanh niên lườm lườm cô gái, bàn tay tao nhã nâng cốc trà lên hớp một ngụm, thản nhiên nói: “Thích thì về đi. Tôi có bảo cô theo tôi sao?”

Tâm Du bị y chọc tức đến sôi máu, đứng dậy đập lên bàn nói: “Không muốn tôi ở đây thì tôi đi về. Không làm phiền anh quyền rũ con gái.”

Tuy mạnh miệng là thế, nhưng nói xong Tâm Du cũng không đi, ánh nhìn chỉ chăm chú dán vào Hải Kỳ, kiên nhẫn chờ đợi.

Hải Kỳ nhướn mày, không mẫn không nhạt hỏi vặn lại: “Trông vẻ mặt cô bây giờ xem giống ai hả? Trước đây cô thích Kiến Phi, mỗi khi con gái khác nhìn anh ta cô cũng nổi nóng như vậy sao?”

Nghe y nói thế, sắc mặt Tâm Du bất giác hóa xanh, không kìm được lắp bắp: “Sao... sao anh biết?”

Hải Kỳ bẽ môi: “Xem bản mặt mê trai của cô xem, có trai đẹp độc thân nào mà cô không thích đâu hả? Mới gặp lão Tần đã mê mẩn xấp đến gần người ta, gặp Kiến Phi thì dù sợ chết đến thế cũng mặc kệ安危 của bản thân mà nán lại nhà ngục đó. Sao không nghĩ đến nếu tôi không đến cứu cô thì có phải bây giờ cô đã trở thành mồi ngon của bọn biển tể rồi không? Mà nghĩ cũng lạ, sao cô không thích Minh Viễn? Không phải vì thấy trong lòng cậu ta đã có người khác rồi đó chứ?”

Bị y nói mấy lời hoạch toẹt ra thế, gương mặt Tâm Du lại càng tối hơn. Miệng lưỡi Hải Kỳ vốn cay độc, cô nàng ở bên cạnh y cả tháng nay, đã quen rồi nên cũng không để ý đến. Nhưng nghĩ đến việc y hiểu lầm mình cô lại không chịu được, cúi đầu xuống lầm bầm: “Thích Kiến Phi... đã là chuyện rất lâu rồi. Lúc đó tôi mới đặt chân đến đây, ai bảo người đầu tiên nhìn thấy vừa mắt là anh ấy chứ?”

Hải Kỳ cười mỉa: “Thế còn lão Tần thì sao? Đến cả lão già như thế cô cũng chẳng tha, còn biện hộ gì?”

Tâm Du ú ớ hồi lâu mà không thốt được lời nào. Càng nghĩ cô lại càng thấy không đúng. Rõ ràng ban đầu là mình đang chất vấn y cơ mà? Sao lúc này cứ như đang bị y tra khảo nghi phạm thế?

Trong khi cô nàng vẫn đang suy nghĩ, tìm cách bào chữa ình thì ánh mắt Hải Kỳ chợt nheo lại, nhìn đắm đắm vào một nam một nữ đang lôi kéo nhau bên dưới. Khoảng cách khá xa, mắt Tâm Du lại không tốt lắm nên không nhìn rõ, thế nhưng Hải Kỳ đã đứng bật dậy dặn dò cô: “Tôi sang bên đấy một chút. Cô về hoàng cung trước đi.”

Vốn định biến thành luồng ánh sáng cho nhanh, nhưng chợt nhớ ra gì đó, y lại quay người, xoa xoa đầu Tâm Du, giọng điệu cũng dịu lại mấy phần: “Tâm tình Hân Vũ mấy ngày nay không tốt lắm. Cô có thời gian thì khuyên giải con bé một chút, cũng do thằng em cô mà ra cả. Ngoan đi. Tôi về sẽ mang quà cho cô.”

Chưa kịp dứt lời, bóng dáng y đã hóa thành không khí bay đi mất.

Tâm Du cứ đứng đấy sững sờ một lúc. Đến khi lấy lại tinh thần, cô mới thở hắt ra, sờ sờ mái đầu dường như vẫn còn đọng lại hơi ẩm của y, chiếc mũi nhỏ nhắn nhấn nhấn lại đầy cấu kính.

Từ bao giờ lại có màn xoa đầu này chứ? Y xem cô là cún con sao?

Hải Kỳ đuổi theo cặp trai gái nọ đến một góc thành vắng thì mới nhìn thấy họ dừng lại. Trong hình dạng ánh sáng, lại giữa ban ngày ban mặt nên y có thể thản nhiên lơ lửng giữa không trung mà không sợ bị ai khác nhìn thấy. Lúc này người nữ vẫn còn kéo áo người nam, dáng vẻ như muốn òa khóc: “Em không ngăn cản anh, nhưng chỉ muốn anh dẫn em theo thôi mà. Ngay cả chuyện này cũng không được sao?”

Người nam khó xử nắm lấy đôi bàn tay nhỏ xíu của cô, xoa xoa nhẹ vào lòng bàn tay. Gương mặt anh cũng tràn đầy bất an, nhẹ giọng nói: “Nơi đó rất nguy hiểm, em đi theo làm gì? Hân Vũ nói rất đúng. Thời gian vừa qua tâm trạng em không ổn định, gây ra nhiều việc sai lầm như vậy, khiến suýt chút nữa là cả kính thành này cũng thất thủ. Em vẫn phải ở lại học hỏi nhiều hơn.

“Hân Vũ, lại là Hân Vũ, chẳng lẽ chị ấy nói gì anh cũng nghe? Chị ấy bảo anh đi chết anh cũng đi phải không? Em biết rồi, anh còn yêu chị ấy chứ gì?”

Trong hình dạng ánh sáng, Hải Kỳ lơ đãng khẽ nhướn mày nhìn Điệp Y và Đình Nguyên. Ban ngày ban mặt, hai đứa nhóc này lại lồi lồi kéo kéo như thế thật sự khiến y càng cảm thấy chướng mắt.

Vết thương của Đình Nguyên vẫn chưa khỏi hẳn, đi bộ lâu cũng hơi đau, lúc này Điệp Y lại ngang bướng như thế khiến anh có vài phần sàu não. Đã hai năm rồi, cứ hễ nhắc đến Hân Vũ là Điệp Y cứ như chạm trúng chỗ hiểm, dù anh làm cách nào cũng không xoa dịu được.

Anh cắn môi nhin đau, hạ giọng nói: “Anh phải nói bao nhiêu lần em mới tin? Chuyện giữa anh và Hân Vũ đã là quá khứ rồi. Giờ trong mắt anh, Hân Vũ chẳng qua cũng chỉ là công chúa. Cô ấy là quân, anh là thần, nghe lệnh cô ấy là chuyện hiển nhiên phải làm. Hơn nữa trận đánh này thương vong lớn như vậy cả anh lẫn em đều phải có trách nhiệm. Giờ Vĩnh Hi đang yếu thế, chúng ta xua thêm quân tấn công giành lại Hỏa Thành cũng là chuyện hiển nhiên thôi.”

“Được, cứ cho là phải giành lại Hỏa Thành đi, thế Kiến Phi để làm gì? Minh Viễn thì sao? Sao không để bọn họ lãnh quân mà nhất quyết phải là anh? Như thế chẳng phải Hân Vũ lấy công trả thù riêng còn gì?”
–Điệp Y vẫn cứng đầu nói.

“Khả năng cầm quân của Kiến Phi em còn phải hỏi anh sao? Bảo cậu ta dạy thơ văn cho trẻ em, cải cách ruộng đất thì còn được chứ e rằng kinh nghiệm chiến trường còn thua cả em. Hân Vũ không bảo Minh Viễn đi hẳn nhiên là có lý của cô ấy. Giờ chúng ta cần làm là đoàn kết, không phải cắn xé lẫn nhau như vậy.”

Giọng Đình Nguyên vẫn điềm tĩnh, nhưng ánh mắt thất vọng lại không qua mắt Điệp Y được. Cô nhìn anh, cười cười như khóc: “Nói cho đến cùng thì cũng chỉ là an ủi em mà thôi. Ngay từ khi em 5 tuổi đã quen biết anh, 13 tuổi đã bắt đầu yêu anh. Nhất cử nhất động của anh em đều chú ý, anh nghĩ anh nói dối em có thể không biết sao? Rõ ràng Hân Vũ là công chúa, anh nghe lời Hân Vũ. Nhưng Đình Nguyên à, em cũng là công chúa mà. Sao mười mấy năm qua anh vẫn không để ý đến em. Quyết định em đưa ra là sai lầm, vậy chẳng lẽ Hân Vũ đúng sao? Anh nói em trẻ con, em bướng bỉnh. Được, vậy lần này em mặc kệ anh. Anh muốn đi thì cứ đi đi. Cho dù anh có chết ở ngoài đó cũng đừng hòng em rơi một giọt nước mắt vì anh.”

Dứt lời, bóng dáng nhỏ nhắn đã xoay người đi như chạy ra ngoài. Đình Nguyên thở dài, không còn cách nào khác đành vội vã đuổi theo. Bóng hai người nọ đã khuất hẳn rồi Hải Kỳ mới hiện nguyên hình người, vụn vụn vài cái. Ngón chân y dẫm dẫm trên mặt đất, vô tình lại chấn lên vài giọt nước ấm nóng vẫn còn mang hơi thở của Điệp Y.

“Còn tưởng là có gì thú vị. Đúng là tình yêu của bọn trẻ con.”

Y chép miệng, đoạn rút từ không khí ra một cây quạt phẩy phẩy trước ngực mình rồi xoay người thanh thần đi về phía hoàng cung.

Thế nhưng, ngay cả Hải Kỳ cũng không thể nào ngờ được. Đó lại là lần cuối cùng y nhìn thấy chàng thanh niên tên Đình Nguyên ấy.

...

Những ngày này, tâm trạng của Hân Vũ là cực kỳ, cực kỳ không tốt.

Mặt trời đã trôi đến phía bên kia tường thành, nắng vàng hiu hắt, vài đám mây còn lãnh đang neo đậu giữa lưng chừng tầng trời. Một buổi chiều ảm áp như thế lẽ ra sẽ thật lý tưởng nếu cô không ngụp lặn trong mớ công văn cao đến qua đầu. Chưa kể đến bệnh tình của hoàng đế, chuyện Điệp Y, việc lên sách lược giành lại Hỏa Thành thì cô lại nhận được tin tức đáng nguyên rủa đến từ núi Tiên Tri.

Mấy lão già pháp sư mấy trăm năm lánh sự đời ấy rốt cuộc cũng rục rịch rồi. Lúc cha cô và Lam Thành bị vây hãm thì ngoảnh mặt làm ngơ không tiếp cứu. Ấy vậy mà sóng gió vừa qua đã sai người đến tìm cô, ẩn ý về chuyện chứng thực tin đồn cô có phải là Kẻ biến thể hay không. Lúc ấy Hân Vũ đang bực mình, chẳng nói chẳng rằng đã cho người mời sứ giả rời khỏi thành, kèm theo một lá thư hồi âm chỉ có mấy chữ: “Chuyện riêng của Hoàng tộc, không cần người ngoài xen vào.”

Nghĩ đến vẻ mặt sững sốt của đám người tự ình là người cỡi trên ấy, Hân Vũ lại cảm thấy có đôi chút hả dạ. Trước giờ cách hành sự của cô vẫn rất mềm mỏng, nhất là đối với những người đến từ núi Tiên Tri mà cả thầy Tần cũng phải nể mặt vài phần. Thế nhưng lúc này thì cô chẳng thể nhân nhượng gì nổi nữa, cứ nghĩ đến những ngày cô rời khỏi đây bọn họ đã làm khó cha cô bao nhiêu việc, rồi đến thái độ nhắm mắt làm ngơ trước việc Vĩnh Hi làm phản, mới nhất là chuyện thầy cô lên núi tìm cứu viện, bọn họ lại gây khó dễ, vô ý “mời” thầy cô ở lại núi những cả tháng trời là cô lại cảm thấy đắng nghét cả cổ họng.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, từ bao giờ cô lại trở nên mất bình tĩnh đến thế?

Lúc Hải Kỳ trong hình dạng ánh sáng bay từ cửa sổ vào thì Hân Vũ đang đứng tần ngần trước mớ công văn cao đến tận trần nhà. Trời lạnh đến thế mà trên người cô chỉ khoác một chiếc áo peplos mỏng manh, chân thậm chí còn để trần. Y nhìn thấy không nén được tức giận, hóa thành hình người rồi bước đến gõ đầu cô vài cái.

“Con bé này, em có còn muốn sống nữa hay không hả? Giày đâu không mang vào? Còn cả áo ấm nữa. Kể biến thể cũng có thể bị đông cứng vì lạnh đấy.”

Bị y cốc đến đau, Hân Vũ bắt đắc dĩ đành lùi lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy ai oán. Từ bé đến lớn, cả cha cô lẫn thầy Tần đều chưa từng đánh cô. Bọn Kiến Phi, Vĩnh Hi thì càng không cần phải nói đến, bọn họ không cung phụng chiều chuộng cô thì thôi chứ, chỉ có mỗi gã tiên nhân trước mắt này là cứ ỷ mạnh làm càng mà thôi.

Hải Kỳ bất giác nhìn thấy phản ứng của cô, lúc này mới nhớ ra mắt cô không nhìn thấy, vừa xót ruột vừa tự giận mình. Nhưng y chưa kịp lên tiếng hỏi lỗi đã nghe giọng cô vội vã vang lên: “Sao lại trở về nhanh vậy? Thầy em thế nào rồi?”

Nhắc đến lão Tần, tâm trạng bực dọc trong lòng Hải Kỳ lại trở dậy như thác lũ.

Chuyện là sau khi Vĩnh Hi nổi quân đánh Lam Thành, Tần pháp sư bảo Hải Kỳ về kinh thành xem xét, bản thân ông thì lặn lội đến núi Tiên Tri dò thám. Chẳng ngờ chuyến đi lần này lại khiến ông không cách nào trở ra được.

Không biết bằng cách nào, người của núi Tiên Tri biết được chuyện Bản đồ tiên tịch đang nằm trong tay Tần pháp sư. Một trong bốn pháp bảo trong truyền thuyết của Tiên tộc không ngờ lại nằm trong tay một pháp sư loài người, chuyện này ngoài miệng thì nói là hoang đường, thế nhưng trong lòng mỗi pháp sư có ai mà không khát vọng nhìn thấy tấm bản đồ ấy. Nói đông nói tây, từ mềm mại đến cứng rắn, làm mọi cách mà Tần pháp sư vẫn không ượn tấm bản đồ. Cuối cùng thì một trong số các pháp sư và lão Tần cũng nảy sinh xung đột. Cuộc đấu phép ban đầu từ hai người trở nên bành trướng trên diện rộng, kéo theo hầu hết pháp sư trên núi Tiên Tri tham gia, thậm chí thoát đã hơn tháng trời.

Ban đầu cả Hải Kỳ lẫn Hân Vũ đều không biết được chuyện này, mãi cho đến khi núi Tiên Tri cử sứ giả đến để thăm dò chuyện Hân Vũ là Kẻ biến thể. Hân Vũ nghe được tin thì lo lắng bèn nhờ Hải Kỳ lên núi thăm dò thử xem, chẳng ngờ y chỉ mới đi một ngày đã lập tức quay về.

“Khỏe như vâm ấy, lo là lo cho bọn pháp sư trên núi Tiên Tri kia.” –Hải Kỳ cười hề hề đáp –“Bọn họ ắn dật bao nhiêu lâu, cứ tự ình là giỏi, nào ngờ lần này đấu phép với lão già nhà em, đến mười chọi một mà rốt cuộc vẫn sức đâu mẽ trán, chắc đến tối nằm cũng úp mặt vào tường khóc hu hu mất. Lần này lão Hàn lo đến quần mông, làm gì còn thời gian chạy đến Lam Thành xen vào những chuyện khác. Chẳng trách kinh thành biến động to thế mà họ cũng chẳng nhúc nhích gì.”

Pháp sư Hàn là người đứng đầu núi Tiên Tri, Hân Vũ tuy chưa gặp nhưng danh tiếng của ông thì cô cũng đã nghe nhiều lần. Lúc này nghe ông ta bị Hải Kỳ bêu xấu thế thì không tránh được bật cười. Chợt nhớ đến chuyện chính, cô lại lạnh lẽo hỏi: “Thế thầy em đâu? Tại sao thầy không về?”

Nét mặt Hải Kỳ khê nhăn lại, y nhảy lên ghé, thở dài tiếp: “Hai da. Nói ra thì có chút rắc rối. Trong lúc đánh nhau long trời lở đất thì thầy em... ừ, có chút bất cẩn nên đã làm hỏng vài món đồ của bọn đỡ hơi trên ấy. Chiếu theo điều luật trên núi Tiên Tri, lúc này thầy em đang tập trung... sửa lại tất cả.”

Nghe Hải Kỳ nói thế, lo lắng trong lòng Hân Vũ cũng giảm đi phần nào. Cũng may mà Hải Kỳ rất biết ý cô, không hề tiết lộ chuyện đôi mắt cô cho thầy Tần biết. Dù sao thì pháp sư Thiệu cũng đã điều chế thuốc

dẫn cho cô. Việc trị khỏi đôi mắt này chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cô cũng không muốn thầy lo lắng thêm nhiều.

Hải Kỳ thấy cô lại rơi vào trầm tư, y bèn vờ như lơ đãng hỏi: “Em định giành lại Hỏa Thành à?”

Hân Vũ nhướn mày, cũng không hỏi tại sao Hải Kỳ biết mà chỉ nhẹ gật đầu thừa nhận.

“Ừm, Thanh Thành em chưa vội tính đến, nhưng Hỏa Thành là biên giới thông đến vùng đất quý tộc. Nếu phía Thiên Tường có thể thuận lợi xuyên qua Hỏa Thành thì anh ta có thể trực tiếp tiến công vào đây. Chuyện với Vĩnh Hi là nội chiến của loài người, nhưng chúng ta không thể vì thế mà tạo điều kiện cho Thiên Tường được ngư ông đắc lợi.”

Hải Kỳ xoa xoa cằm, gật gù: “Cũng đúng. Nhưng tại sao lại cử Đình Nguyên đi? Minh Viễn không tốt hơn sao?”

Vẻ mặt Hân Vũ thoáng đắn đo, mãi một lúc cô mới chậm rãi lên tiếng: “Minh Viễn còn phải thu xếp chuyện nội gián ở Thủy Thành. Hơn nữa, em nghĩ giữa em và Minh Viễn hiện có chút nghi kỵ.”

Sau đó cô mới đem việc xảy ra những ngày gần đây tóm lược lại. Hải Kỳ nghe xong không vội đáp lời, chỉ chậm rãi gõ gõ tay vào chiếc bàn bên cạnh, hàng mày bất giác lại khẽ cau.

Y vốn không thể truyền lại những lời Tần pháp sư căn dặn cho Hân Vũ biết. Câu chuyện về A Kiều nếu lộ ra, như vậy chẳng những gây thương tổn về tinh thần cho Hân Vũ, mà tình thầy trò giữa cô và Tần pháp sư cũng sẽ có chuyển biến. Nhưng nếu không đề cập đến thì trong mối quan hệ tam giác này, cô lại là người chịu thiệt thòi nhất. Tất cả ký ức về 300 năm trước vẫn rõ mồn một trong đầu Quân Tuyết, hơn nữa tiên nhân lại có khả năng nhìn thấu linh hồn người khác. Lỡ như cô ta nhận ra Hân Vũ chính là kiếp sau của A Kiều thì mọi chuyện sẽ thế nào? Với tính cách của Quân Tuyết thì Hân Vũ còn cơ hội sống sót sao? Y lại càng không dám trông mong Kỳ Phong sẽ đủ sức bảo vệ Hân Vũ, lúc này việc giải quyết mở bong bong do Quân Tuyết tạo ra đã đủ để hấn mệt mỗi rồi.

Hân Vũ lại không biết tâm tư Hải Kỳ xoay chuyển như thế, nhất thời chỉ cho rằng y còn đang bận tâm chuyện Minh Viễn và Diệp Y, bèn thờ dãi nói: “Em không chắc người nghi ngờ và muốn thử em là Minh Viễn hay Diệp Y. Đối với Minh Viễn, lòng trung thành của anh ấy là không thể nghi ngờ, thái độ của Diệp Y thời gian gần đây lại rất lạ, không còn dễ bảo như lúc trước. Em hỏi thế nào nó cũng không chịu nói. Có khi nào nó chịu ảnh hưởng bởi Tiên nhân trước đây giả mạo Đình Nguyên không?”

Hải Kỳ nhếch môi: “Ảnh hưởng gì chứ? Người giả mạo Đình Nguyên ở Thủy Thành không phải Quân Tuyết thì còn ai vào đây? Không chỉ vậy, cô ta còn to gan trộm sách Khải Huyền trong tay anh. Nhưng lúc đó anh không có chứng cứ, không vạch trần cô ta được. Giờ còn cả gan mò đến tận đây đòi người, không xem anh ra gì mà.”

Hân Vũ cắn môi, nghe Hải Kỳ tường thuật lại chuyện ở Thủy Thành mới lo lắng nói: “Vậy thì nguy rồi. Nếu mục đích của Quân Tuyết chỉ là Phong thì không nói làm gì, nhưng cô ta làm nhiều chuyện như vậy thì e rằng còn có bí mật khác.”

Hải Kỳ gật đầu: “Ừ, thế nên sau này em nên cẩn thận một chút. Nếu cần thiết, anh sẽ trở về rừng Địa Đàng xem thử lời cô ta nói có đúng là sự thật không.”

Hân Vũ ậm ừ nhưng không đáp lời. Bất giác, cánh tay cô vịn vào bức tường đá, dường như định quay trở lại ghế ngồi. Hải Kỳ nhìn thấy thế vội lao đến níu tay cô. Những ngón tay vừa chạm đến đôi tay trắng bệch lạnh lẽo thì khựng lại, chẳng hiểu tại sao, y cứ dăm dăm nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, trong lòng lại dâng lên từng đợt đau xót.

Đã từng có thời, y đinh ninh rằng mình là kẻ mạnh nhất, chẳng có bất kỳ điều gì trên thế gian này có thể làm khó được mình, vì thế người mà y muốn bảo vệ, nhất định cũng sẽ trải qua cuộc sống bình an thanh nhàn nhất.

Thế nhưng nhìn vào Hân Vũ lúc này, y mới hiểu được, có đôi khi muốn bảo vệ một người, thứ đầu tiên nói đến không phải là bạn có quyền uy ra sao, năng lực đến thế nào, mà là nói bạn có tư cách hay không.

Tiếc là thứ tư cách này, cho dù trước đây hay bây giờ, cô cũng chưa từng trao cho y.

Y bỗng nhớ đến, dường như chỉ một cái chớp mắt trước đây, khi đó y vừa từ rừng Địa Đàng trở về, nghe tin Hán Vũ đã được hứa gả cho Vĩnh Hi bèn tức giận đến mức chạy một mạch đến Lam Thành đòi cưới. Lúc đó Hán Vũ mới 17 tuổi, thể nhưng nụ cười, ánh mắt đều tỏa ra khí thế của bậc quân vương trưởng thành. Mấy năm không gặp lại cô thật sự khiến y có chút ngầy ngẩn. Vậy mà cô vẫn chỉ nhìn chăm chú vào y, lạnh nhạt nói: “Cụ tổ, người nhìn kỹ chưa? Con là Hán Vũ, không phải là A Kiều.”

Y chưa kịp hiểu lời cô nói có nghĩa là gì thì cô lại tiếp tục: “Người cụ tổ thích trước đây hay bây giờ vẫn là A Kiều. Có hứng thú với con chẳng qua chỉ vì con có gương mặt giống với cô ấy mà thôi. Nhưng cụ tổ, con không phải A Kiều mà cũng chẳng muốn phải trở thành người thay thế của cô ấy. Người vốn không yêu con, mà con cũng chẳng yêu người, vậy chúng ta phải ép buộc nhau để làm gì?”

Lời nói cô chắc nịch, vốn không để lại cho y một đường lùi nào, cuối cùng y cũng chỉ có thể cay đắng rời khỏi Lam Thành, lời cầu hôn nghẹn lại nơi đầu lưỡi.

Sau này, con người có rất nhiều dị bản khác nhau về câu chuyện này, những lời Hán Vũ nói cũng được cường điệu lên rất nhiều, phần lớn là không đúng với sự thật. Mà sự thật này, mãi mãi y cũng không muốn nhắc đến.

Ký ức cũng dài đằng đằng như cuộc đời. Cho dù là đau lòng hay vui vẻ, là hạnh phúc hay khốn cùng, thời gian trôi qua, con người cũng dần quên hết, chỉ có thần là nhớ mãi khôn nguôi.

Hán Vũ có thể không bao giờ biết được, những lời cô nói chỉ có một nửa là sự thật. Có đôi lúc y thật sự xem cô là A Kiều, thể nhưng Hải Kỳ đối với A Kiều trước giờ đều không phải là tình yêu.

300 năm sau ngày A Kiều mất. Y đi qua hầu hết thế gian này, nhìn thấy lòng người ấm lạnh, nông sâu khó dò. Y nhìn biết bao gương mặt, nhưng không có ai có thể mang theo nụ cười trong sáng thiện lương đến thế, tựa như lần đầu y nhìn thấy cô.

Hán Vũ không hiểu, y cũng thế mà cả Tần pháp sư cũng thế. Bao nhiêu năm qua, cái họ tìm kiếm không chỉ là một đoạn ký ức hay một khoảng thời gian tốt đẹp. Thứ họ tìm thật ra lại là một con người hoàn chỉnh. Từng lời cô nói, từng nét môi, từng ánh mắt cô cười, nhân sinh quan của cô đối với cuộc sống, y chưa bao giờ dám quên.

Y nghĩ, 300 năm, y chưa từng tìm kiếm A Kiều, tuy nhiên nếu một ngày Hán Vũ không còn nữa, cho dù là ngàn năm, y vẫn sẽ chờ đợi cô.

Tiếc rằng những điều này, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ biết được...

Cuộc sống giống như dòng chảy vội vã, thoát cái trận chiến giành Lam Thành đã kết thúc gần mười ngày, mọi thứ cũng dần quay trở lại quỹ đạo ban đầu.

Hán Vũ một mặt củng cố triều chính, mặt khác cử Đình Nguyên dẫn quân xuôi về phía Nam để giành lại Hỏa Thành vốn nằm trong tay Vĩnh Hi. Trong triều vẫn không ít quan lại e ngại đề cập đến tin đồn biến thể trước đây, thể nhưng Hán Vũ vừa lập công lớn, Hoàng đế bệnh nặng, tất cả quyền hành đều giao vào tay cô. Tác phong của cô trước nay đều chém đĩnh chặt sắt, khiến cho dù có nghi ngờ thì cũng không ai dám lên tiếng.

Điệp Y vì những quyết định sai lầm của mình trong trận chiến mà bị cầm tù trong cung. Cô nàng nghe phán quyết này xong thì rất uất ức, mấy lần định vượt tường chạy đến chỗ Đình Nguyên đều bị Hán Vũ phái người ngăn cản, không còn cách nào khác, dăm ba bận cô lại bảo cung nhân chạy đến chỗ Vân Tình mời chị gái sang chơi để đỡ buồn chán.

Minh Viễn quay trở lại Thủy Thành để thu gom tài lực, chuẩn bị cho trận chiến dai dẳng sắp đến cũng như thu xếp tàn cuộc sau việc xuất hiện nội gián trong thành. Song thực tế, việc Minh Viễn bị chỉ đạo rời khỏi kinh thành cũng gây không ít nghi ngờ. Rốt cuộc là Thủy Thành cần anh trở về thật, hay chỉ đơn giản là Hán Vũ không muốn giữ anh lại hoàng cung, sự thật cũng chỉ có mình Hán Vũ rõ.

Mấy ngày này, vết thương của Kiến Phi cũng dần dần không còn đáng ngại. Hạ Dương thì do thân phận biến thể nên không được phục hồi danh hiệu Hộ quốc. Tuy vậy, Hán Vũ lại dùng ấn tín của mình để đảm bảo cho việc Hạ Dương có thể tự do lui lại trong thành. Ngoài việc hỗ trợ huấn luyện cho binh sỹ, Hán Vũ còn đặc biệt nhờ Hạ Dương quan tâm quá trình luyện tập của Kỳ Phong. Sau khi từ bên ngoài trở về, lại

mất đi tư cách tướng quân, bị tất cả mọi người dè dặt đề phòng, tính cách Hạ Dương trở nên trầm lắng hơn trước rất nhiều. Sự kiêu ngạo trong ánh mắt cũng dần dần bị thay thế bằng thái độ hòa nhã. Bỏ đi những góc cạnh xù xì và gai nhọn vốn có, anh lại trở nên đặc biệt thân thiết với Kỳ Phong. Nhất là sau khi biết việc Phong đoán ra Hân Vũ là Kẻ biến thể mà vẫn không từ bỏ cô, việc này khiến Hạ Dương rất cảm động, càng ra sức hướng dẫn Kỳ Phong những kiến thức cần biết trong chiến trận.

Xen giữa những diễn tiến đầy khả quan ấy, mối quan hệ tay ba giữa Kỳ Phong, Quân Tuyết và Hân Vũ lúc này vẫn tiếp tục dậm chân một chỗ.

Kỳ Phong vốn đã quyết định vẫn ở lại bên cạnh Hân Vũ, thế nhưng mối ân tình với Eden trước đây là chuyện không thể nào xem như gió thoảng mây trôi được. Cho dù hiện tại hẳn không có cảm giác với Quân Tuyết, thế nhưng việc cô từng là người hẳn yêu thì không thể phủ nhận. Mà với những gì Quân Tuyết đã trải qua, một cô gái vì mình mà đợi chờ suốt 300 năm, thử hỏi có người đàn ông nào mà không rung động.

Thế nên, hẳn lần nữa mãi, vẫn không dám nói lời thật lòng với Quân Tuyết.

Hân Vũ tuy không nói gì, nhưng thái độ hẳn cũng không tỏ vẻ hài lòng. Đỉnh điểm nhất phải nói đến là một lần lần lên triều, Kỳ Phong cũng đi theo Kiến Phi và các viên tướng khác vào để học hỏi. Chẳng ngờ giữa chừng thì Quân Tuyết xông vào điện, nặng nề đòi hẳn phải hộ tống cô ta ra thành mua trang sức. Việc con con này cuối cùng cũng làm Hân Vũ nổi giận đập tay xuống bàn, cứ thế mà bãi triều trong ánh mắt ngơ ngẩn của mọi người. Lần đầu tiên thấy Hân Vũ có biểu cảm như thế, đến cả Kiến Phi cũng không nhìn được bật cười ngặt nghẽo. Lúc anh chàng đã có thể gượng gạo đứng dậy, Phong nghe giọng anh nửa đùa nửa nghiêm nửa hăm dọa: “Chết cậu rồi nhé. Phụ nữ khi ghen đã rất đáng sợ, công chúa mà ghen thì càng đáng sợ hơn rất nhiều đấy.”

Phong ban đầu còn không biết Hân Vũ ghen đáng sợ đến thế nào, nhưng tối hôm đó hẳn định leo tường vào phòng cô mới phát hiện cô ém bùa nổ mìn cóc quanh gian điện của mình, khiến hẳn muốn vào thăm cũng không dám, chỉ đành thất thểu bên ngoài.

Tình thế dai dẳng kéo dài vài ngày. Hân Vũ còn chưa nôn nóng thì rốt cuộc Quân Tuyết bên kia đã chịu không nổi, chạy đến nổi binh hỏi tội. Hôm ấy Hân Vũ vừa tiếp quần thần xong, Kiến Phi cũng được điều ra ngoài nên cả vườn hoa lớn chỉ còn có mỗi mình cô. Những ngày này thời tiết cũng dần trở nên ấm áp trở lại, Hân Vũ thấy thế bèn ra hiệu cho người hầu lui ra để cô an tĩnh một lúc. Chẳng ngờ lúc chuẩn bị về thì Quân Tuyết xuất hiện.

Nói nào ngay thì tuy Hân Vũ không có ấn tượng tốt về Quân Tuyết, nhưng cô lại rất có thiện cảm với Eden. Cũng chẳng hiểu tại sao, tuy chỉ nhìn thấy Eden vài lần trong ảo ảnh hiện ra từ sách Khải Huyền, song cô lại cảm thấy cô gái này tuyệt đối không thể là người xấu được. Huống chi lúc này Quân Tuyết nán lại với tư cách là khách của loài người, ít nhiều gì cô cũng phải nể mặt tiên tộc mà hòa nhã với cô ta một chút.

Trái với suy nghĩ của Hân Vũ, Quân Tuyết chưa kịp ngồi xuống đã hùng hổ lên tiếng: “Giữa chúng ta không cần phải nói nhiều nữa. Hẳn cô biết tôi muốn nói gì với cô chứ?”

Khóe miệng Hân Vũ vì câu nói này mà hơi cong cong. Cô chưa từng nghĩ đến thì ra Quân Tuyết lại là một cô gái thẳng thắn đến vậy, bèn lẳng lẳng đáp: “Nếu là chuyện của Phong thì tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói cả.”

Thái độ của Hân Vũ lại rất hòa nhã. Việc này khiến Quân Tuyết có hơi cả giận. Có gì con bé thua mình cả ngàn tuổi này lại có dáng vẻ ung dung đến thế. Cô vung chân, đập ngã chiếc ghế đá gần nhất, giọng điệu càng trở nên gay gắt hơn: “Cô hiểu là tốt rồi. Nói cho cô biết, tôi và Phong là duyên phận tiền kiếp. Tôi đã tìm anh ấy 300 năm. Cô muốn an lành một chút thì để anh ấy trở về bên tôi đi. Nếu không đừng trách cả tính mạng của mình cũng không giữ được.”

Quân Tuyết nói hết một hơi vẫn không thấy Hân Vũ đáp lời, ngược lại cô nàng còn nhàn nhã tự rót ỉnh một tách trà, thổi thổi cho nguội bớt rồi nhấp nhấp từng chút một. Quân Tuyết đợi thật lâu, rốt cuộc vẫn chẳng thấy Hân Vũ đáp trả càng bực, bèn bước đến hất cốc trà đi.

“Tôi đang nói chuyện với cô. Đừng có giả điếc.”

Nước trà nóng bắn vào tay khiến Hân Vũ hơi đau. Cô xoa xoa vùng tay đã ửng đỏ, cười như không ngạc

nhiên đáp: “Ra là cô nói chuyện với tôi à? Xin lỗi nhé. Cô ở hoàng cung mấy ngày chắc cũng biết, mắt tôi tạm thời có chút vấn đề nên không nhìn rõ. Người khác nói chuyện mà không nhìn tôi thì tôi không biết đâu.”

Quân Tuyết suýt chút ngã ngửa ra đất. Hồi lâu mới lấy lại tinh thần chống nạnh hai tay, ngang ngạnh nói: “Tôi nói chuyện với cô đấy. Cô biết điều thì tránh xa Kỳ Phong ra biết chưa?”

Hân Vũ ngẩn ngơ: “Anh ấy có chân có tay. Cô không chặt chân chặt tay anh ấy hay bảo anh ấy dính chặt cô thì thôi, nói chuyện này với tôi để làm gì?”

Sắc mặt Quân Tuyết càng đen hơn đêm 30.

“Hơn nữa, theo tôi biết thì cô cũng cả ngàn tuổi rồi, sao lại ấu trĩ đến thế nhỉ?” –Hân Vũ tiếp –“Có rất nhiều thứ vốn định sẵn là không thể tranh giành, bao gồm cả tình yêu. Nếu anh ấy là của cô, tôi sẽ cam tâm tình nguyện dâng hai tay tặng anh ấy cho cô. Thế nhưng người đã thuộc về tôi, trước giờ tôi đều không nhường cho người khác bất cứ thứ gì của mình cả.”

“Cô nói cái gì?” –Trái với thái độ hung hăng lúc nãy, giọng điệu Quân Tuyết lúc này lại có phần run rẩy –“Cô... và Phong...”

“Tôi nói anh ấy là của tôi.” – Như sợ Quân Tuyết không nghe rõ, Hân Vũ lại nhấn nạt lặp lại thêm một lần –“Đúng vậy, cô là người đến trước. Cô đợi Phong 300 năm, vì anh ấy mà hạ sinh biết bao nhiêu thứ, làm ra bao nhiêu chuyện. Có một người bỏ công bỏ sức vì người đàn ông của mình như vậy, tôi cũng rất cảm động, đồng thời cũng rất biết ơn cô. Nói cho cùng nếu không nhờ có cô, làm sao tôi và Phong có thể gặp được nhau?”

Hân Vũ vừa dứt lời đã nhận thấy một lực mạnh va vào mặt mình. Cái tát của Quân Tuyết đến quá bất ngờ, lực lại không hề nhẹ khiến cô chỉ thiếu chút nữa thì đã ngã nhào ra khỏi ghế đá. Từ bé giờ Hân Vũ đã bị người khác bắt nạt thế bao giờ, trong lòng tuy có uất ức nhưng vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh nói: “Quân tử động khẩu không động thủ. Quân Tuyết tiên nhân, chẳng lẽ cô chưa từng nghe sao?”

Sau khi Tiên quốc sụp đổ, danh vị công chúa của Quân Tuyết cũng không còn nữa, lúc này Hân Vũ lại cố tình gọi thêm hai tiếng tiên nhân phía sau, đây là cách loài người vẫn trịnh trọng gọi tiên tộc, thế nhưng Quân Tuyết lại chẳng mấy để tâm đến. Ánh mắt cô cứ nhìn đăm đăm Hân Vũ một lúc lâu, thoáng chút hoảng loạn. Không gian yên ắng khiến Hân Vũ không quen, tay phải theo thói quen lại chạm vào sợi dây lam đeo trên tay, sáng sủa gọi ra thanh kiếm Thủy Ngân.

Thấy vẻ mặt Hân Vũ, khóe môi Quân Tuyết bắt giác nhếch lên, nở rộ ra một nụ cười quỷ dị. Giọng cô cũng hạ trầm xuống hẳn: “A Kiều, chẳng phải cô mới lần đầu biết tôi. Tôi nào có phải là quân tử?”

Gió lạnh đột nhiên rít qua khiến Hân Vũ lạnh tóc gáy. Bầu không khí uy hiếp rõ rệt khiến cô không nghĩ ngợi gì nữa mà nhiệm chú gọi kiếm Thủy Ngân ra ngay, tiếc rằng vẫn chậm một bước. Kiếm chưa kịp nằm gọn trong tay, cả thân mình cô đã bị một cơn gió cuộn cuộn thổi đi, đập mạnh vào hòn giả sơn phía sau. Lực ra chiêu của Quân Tuyết cũng chẳng tầm thường, chẳng mấy chốc cổ họng cô đã dâng lên dòng chất lỏng mẩn mẫn. Cô cố nhịn đau nuốt xuống, đoạn gọi kiếm Thủy Ngân cách đó vài thước bay vào tay mình, sẵn sàng ở thế phòng thủ.

Quân Tuyết đứng ngạo nghễ trước mặt cô, giọng nói rét lạnh như sông băng: “Suýt chút thì tôi đã quên mất. Phải cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi. Nơi này thật sự rất vắng vẻ. Giết cô ở đây sẽ chẳng ai biết cả.”

Mấy tiếng cuối vừa dứt là một đợt khí khác liền phóng thẳng vào Hân Vũ, song lần này Hân Vũ đã có đề phòng từ trước, vội đọc thần chú giăng bùa Khiên che chắn quanh mình. Tiên tộc và các chủng loài khác chung quy vẫn có khác biệt, hưởng hồ gì bây giờ Hân Vũ lại không nhìn thấy, chẳng khác nào như mở trước miệng mèo.

Quân Tuyết đương nhiên không thể buông tha cơ hội tốt đến vậy, liên tục phóng những câu thần chú khác nhau công kích vào kết giới vây quanh Hân Vũ. Tấm màn bảo vệ vô hình cứ chốc chốc lại run rẩy kịch liệt, chẳng mấy chốc đã có dấu hiệu rạn nứt.

Hân Vũ biết không chịu được bao lâu nữa. Giữa lúc Quân Tuyết đang tấn công, cô bất ngờ thu lại màng bảo vệ khiến Quân Tuyết mất đà, nhân cơ hội đó xoay người, sử dụng chuôi kiếm đâm vào lưng Quân Tuyết.

Vốn Hân Vũ không muốn gây lớn chuyện nên cũng chỉ sử dụng chuôi kiếm, cộng với lực vừa đủ mà thôi, chẳng ngờ không biết thế nào người trước mặt lại ngã vật xuống đất. Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Hân Vũ cảm nhận được ai đó vừa chạy lướt qua mình. Thân mình bị đẩy mạnh khiến cô lảo đảo, song vẫn nhanh chóng trấn tĩnh để lên tiếng hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

Hiển nhiên, cô biết người vừa xuất hiện là Kỳ Phong.

Ngồi dưới đất lại bị Quân Tuyết ôm chặt, lúc này Phong nhất thời chẳng nói được lời nào cho ra hồn. Ban đầu hẳn nghe cung nhân nói Hân Vũ đang ngồi một mình ở hoa viên nên mới chạy đến xem cô thế nào, chẳng ngờ vừa đến lại nhìn thấy cảnh Hân Vũ ra tay nặng với Quân Tuyết như thế. Trong lòng hẳn tuy có thiên vị Hân Vũ hơn, nhưng cũng khó buông xuống được trách nhiệm với Quân Tuyết. Giờ đây nhìn thấy môi cô ứa máu, yếu ớt nằm trong lòng thì hẳn càng khó nói rõ cảm giác này là thế nào.

“Em thấy sao rồi?” –Hắn lên tiếng hỏi. Dù thế nào thì vết thương vẫn là chuyện đáng lo nhất.

Quân Tuyết lúc này đã yếu ớt không nói nổi, giọng cô chỉ vang lên ngắt quãng: “Không... sao. Em nằm... một tí là ổn thôi.”

Nói rồi ánh mắt lại thoáng liếc sang Hân Vũ. Tuy Hân Vũ không nhìn được những vẫn cảm nhận ra người đang nhìn mình đã chẳng còn chút sát khí nào, trong lòng cũng hiểu ra ít nhiều. Cô mím môi, cố tỏ vẻ lạnh nhạt nói: “Anh đưa cô ấy đến y viện đi. Để các lang y xem xem tình trạng thế nào.”

Kỳ Phong nhìn thấy sắc mặt Hân Vũ tuy tái xanh nhưng dáng vẻ vẫn ổn định, không có gì bèn gạt đầu, đoạn bế xốc Quân Tuyết lên. Lúc đi ngang qua cô hẳn còn cẩn thận dặn dò: “Em cứ ở yên đây đi. Anh tìm cung nhân bảo họ dẫn em về điện.”

Hân Vũ gạt đầu song cũng không đáp lời. Đợi cho bóng hai người kia đi xa, cô mới giương tay lên che miệng. Từ kẽ ngón tay len lỏi ra một dòng máu đỏ, đặc quánh.

—Hết chương 37—

38. Chương 38: Lật Bài

“Tôi không giống anh ta. Anh ta vì quyền lực mà hy sinh tất cả, còn những gì tôi làm cũng là vì muốn tốt cho Hân Vũ mà thôi.”

Kiến Phi mang công văn đến điện của Hân Vũ để đọc cho cô nghe như mọi khi. Nhưng vừa bước vào điện thì đã thấy đám cung nhân đang nháo nhào cả lên. Anh túm vài người lại hỏi mới biết sau khi gặp anh ở hoa viên thì Hân Vũ đột nhiên mất tích. Việc này khiến Kiến Phi rất tức giận. Hân Vũ bị mù, thực tế không thể tự rời khỏi đó được. Một loạt cung nhân thân cận đều được anh gọi đến tra khảo từng người một.

Hóa ra sau khi anh ra về, Hân Vũ đã nán lại hoa viên thêm một lúc. Mãi cho đến khi Kỳ Phong xuất hiện và bế Quân Tuyết ra ngoài, hẳn mới nhờ cung nhân canh cửa đưa Hân Vũ về. Thế nhưng những người này vào đến nơi thì hoa viên chẳng còn ai, chỉ còn vài đốm màu đỏ chói mắt trọi giữa nền tuyết.

Kiến Phi cho người lục tung cả hoàng cung lên, cuối cùng mới tìm thấy Hân Vũ trong một hòn giả sơn cách hoa viên không xa. Lúc anh đến, cô nằm bất tỉnh trong một bụi rậm nơi khuất nhất, cả người hầu như không có thương tích gì. Phi đã nghe cung nhân báo lại tình hình trước đó, lại nhìn thấy tình cảnh thế này liền hiểu ra mọi chuyện, lật đật mang cô về.

Hân Vũ mê man mất nửa ngày trong điện. Vừa tỉnh dậy đã cảm nhận được sự hiện diện của ai đó, ánh nhìn chứa đầy lửa giận. Trông thấy cô tỉnh, Kiến Phi còn lờm lờm cô mấy cái, sau đó mới chịu mang nước đến cho cô uống.

“Em thế này bao lâu rồi?” –Thấy thần sắc Hân Vũ đã khá hơn, lúc này Phi mới lên tiếng hỏi. Tuy Hân Vũ bị mù nhưng năng lực vẫn không giảm bao nhiêu, những người có khả năng tấn công cô bị thương cũng chẳng mấy người. Dựa vào tình hình lúc đó, có thể Hân Vũ và Quân Tuyết đã có một cuộc va chạm nhỏ.

Nhưng anh tìm khắp người cô, trừ một ít chấn thương dẫn đến xuất huyết thì không có vết thương nào nặng đến mức bất tỉnh. Như vậy, khả năng duy nhất chỉ có thể là cô tự tìm một nơi khuất nhất để không ai tìm thấy, sau đó tự ếm bùa lên mình.

Liên kết các sự kiện lại, Phi đành phải mạo hiểm gọi lương y đến chuẩn bệnh cho cô. Quả nhiên vị lương y này nhìn ra được mắt Hân Vũ không phải do tổn thương tự nhiên mà bị mù. Hơn nữa trong người cô còn có một loại độc tính rất lạ, thỉnh thoảng tái phát sẽ dẫn đến những cơn đau mắt kiểm soát, thế nhưng Hân Vũ rất bướng bỉnh, từ lúc trở về đến giờ đều không tiết lộ chuyện này với ai, mọi người lại biết ý không muốn đề cập đến chuyện đôi mắt với cô, thành ra mọi chuyện cứ dây dưa mãi đến giờ.

Hân Vũ vừa tỉnh sau giấc ngủ kéo dài, lúc này thần trí vẫn còn hơi ngơ ngẩn. Nghe thấy Kiến Phi hỏi thế hàng mày bèn khẽ cau lại. Cô suy xét hồi lâu mới cẩn trọng lên tiếng nói: “Không có gì nghiêm trọng đâu. Em gặp chút rắc rối ở núi Thánh Hỏa. Một thời gian nữa pháp sư Thiệu điều chế thuốc xong sẽ gửi đến đây. Lúc ấy không có gì đáng ngại nữa.”

Kiến Phi tuy quanh năm dính chặt ở Kinh thành, nhưng đọc rất nhiều sách, những câu chuyện về pháp sư Thiệu anh biết còn nhiều hơn Hân Vũ. Thế nên lúc này nghe cô nói thế anh cũng hiểu ra ít nhiều, nhẹ thở ra: “Em không sao thì tốt rồi. Lúc này làm anh sợ chết đi được.”

“Lúc này là do em không cẩn thận...” –Hân Vũ mấp má môi, định nói gì đó, sau cùng lại đột nhiên im lặng hẳn, ngón tay lại khẽ cọ cọ vào nhau.

Cô cũng không nói dối Kiến Phi, bởi trước khi cô và Kỳ Phong rời núi Thánh Hỏa, người thanh niên bên cạnh pháp sư Thiệu đã hướng dẫn cô một số phương pháp tinh dưỡng để độc tính ít phát tác hơn. Vốn từ lúc trở về đến giờ đều không vấn đề gì, có lẽ sau khi đánh nhau với Quân Tuyết, nội tạng bị thương ít nhiều, phần khác lại trong cơn xúc động nên mới để độc tính phát tác. Cô ngẫm mãi, rốt cuộc mới cất thành tiếng:

“Chuyện này anh đừng nói với ai biết, kể cả Kỳ Phong cũng vậy.”

“À, ừ.”

Giọng Kiến Phi có vẻ hơi mất tự nhiên. Có lẽ anh cũng cảm thấy bất ngờ với lời đề nghị này, thế nhưng quan hệ của bọn họ trước giờ vẫn thế. Nếu như cô đã không muốn nói, anh cũng không có ý ép buộc, chỉ nán lại một lúc rồi dặn cô nghỉ ngơi cẩn thận.

Còn lại một mình, Hân Vũ nằm dài trên giường gắm, ánh mắt trần trần nhìn vào khoảng không đen ngòm trước mặt. Ngón tay lại không tìm được mà giương lên, mãi cho đến khi không chạm được gì ngoài bầu không khí trống rỗng, cô mới vô lực hạ xuống.

Mười mấy năm qua, cho dù là vào thời điểm chỉ có một mình đơn độc chống lại tất cả, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn.

Thế nhưng, đến giờ cô mới phát hiện dựa dẫm mãi cũng sẽ trở thành một loại thói quen, Thói quen có một người luôn ở bên cạnh mình, làm một bờ vai ỳnh tựa vào. Bởi vì đã quen thuộc với hơi ấm của người đó, với cánh tay người đó che chở ỳnh, thế nên giờ phút này, ngược lại cô cảm thấy cô đơn.

Thì ra, cô đơn chẳng phải tự nhiên sinh ra, nó chỉ được hình thành sau một quá trình chia sẻ và bồi đắp. Nương nhờ cây lớn, sống nhờ nó, giờ nếu như bóng cây đó không còn bên cạnh nữa, hỏi cô làm sao có thể buông tay?

Gió lớn xáo xao bên ngoài cửa sổ rốt cuộc cũng lặng dần. Thế nhưng ai có thể giải được nỗi sợ hãi trong lòng cô?

...

Trầy trật cả ngày trời từ hoa viên đến y viện, rồi lại phải bế Quân Tuyết trở về điện của mình, rốt cuộc Kỳ Phong mới nghỉ ngơi được một chút. Vốn vết thương của cô chẳng có gì nghiêm trọng, cả lang y cũng bảo chỉ cần tĩnh dưỡng một lúc là ổn, thế mà cô nằng cứ làm nũng hấn mãi, còn bắt hấn dứt thuốc cho. Thái độ này khiến hấn có đôi chút không quen, nhưng nghĩ đến mục đích cuối cùng, lại cố trấn tĩnh.

Đợi đến khi Quân Tuyết đã êm ấm tựa người thành giường, thấy cô không còn việc gì đáng lo ngại nữa, hấn mới xoa hai tay vào nhau, thở dài nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Quân Tuyết đang rất thỏa mãn vì sự chăm sóc của hắn, lúc này nghe thế có hơi chột dạ. Đôi bàn tay cô đang cố níu lấy tay hắn cũng bất chợt buông lỏng ra. Thế nhưng vẻ mặt này cũng chỉ tồn tại trong ít phút, bởi ngay sau đó cô đã lại cười cười, như có như không tiếp: “Chuyện gì vậy? Đừng làm vẻ mặt nghiêm trọng như vậy. Anh làm em cảm thấy không quen tí nào.”

“Em mới là khiến anh cảm thấy không quen.” –Phong nhếch môi, cười nhạt –“Từ lúc nào công chúa Quân Tuyết của Tiên quốc lại có dáng vẻ yếu đuối thế này. Anh thật sự nghi ngờ em có phải là Quân Tuyết của ngày trước hay không nữa đó.”

Một câu nói tựa như đùa, chẳng có ý trách cứ vậy mà lại khiến khoe môi đang cười của Quân Tuyết trở đi. Cô bật dậy nhìn Phong, đắn đo mãi mới thốt thành lời: “Anh là... Anh nhớ lại tất cả rồi sao?”

“Có một số chuyện nhớ, một số không.” –Kỳ Phong thản nhiên đáp –“Nhưng tất cả những gì cần nhớ thì đều nhớ cả rồi.”

Quân Tuyết nghe vậy, chỉ thiếu chút nữa là ngã nhào từ trên giường xuống.

Kỳ Phong thấy thế cũng chẳng mấy để ý đến, giọng hắn lại hạ xuống, âm vực lạnh lẽo tựa như hòa lẫn vào những bông tuyết cuối mùa đang lả tả rơi bên ngoài cửa sổ: “Sao vậy? Vậy mà anh nghĩ nghe thấy tin này em sẽ vui mừng lắm. Sao lại có vẻ mặt này? Hay là... trước đây em đã phạm lỗi gì mà không dám đối mặt với anh?”

Giọng nói này khiến Quân Tuyết rét lạnh, song vội trấn tĩnh mà âm thầm quan sát người đối diện. Cô không thật sự dám chắc lời anh nói có bao nhiêu phần là sự thật, nhưng chuyện duy nhất có thể khẳng định là, Kỳ Phong sẽ không bao giờ có vẻ mặt này, giọng nói này để nói chuyện với bất kỳ ai khác. Lòng Quân Tuyết khê động, nhưng đôi mắt bất giác đã ướt một hàng sương, mừng mừng tủi tủi ôm lấy hắn.

“Anh nói những nói cuội gì thế? Em chỉ là quá vui mừng thôi. Thật sự không thể tin được, anh đã nhớ lại tất cả rồi. Chúng ta có thể trở về như xưa.”

Kỳ Phong để mặc cô ôm lấy mình, tay dịu dàng vuốt tóc cô, lời nói nhạt như nước: “Ừ, có lẽ chúng ta có thể trở lại như xưa nếu năm đó em không hại chết A Kiêu.”

“Anh nói gì? Em hại chết A Kiêu?” –Quân Tuyết ngơ ngác buông hắn ra, nhìn hắn như không thể tin được –“Chẳng lẽ anh vẫn nghĩ như năm đó, cho rằng người hại con bé là em sao?”

Kỳ Phong lắc đầu: “Chuyện này năm đó có thể ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta, nhưng bây giờ đối với anh thì nó không còn quan trọng nữa. Chỉ là, nếu A Kiêu không chết, có lẽ kiếp trước của anh và em có thể đến được với nhau. Nhưng quá khứ không thể quay lại. Em phải tỉnh lại thôi Quân Tuyết à. Đừng nói anh đã trở thành một người khác, mà ngay cả bản thân em cũng không còn là Quân Tuyết của ngày đó nữa rồi. 300 năm rồi, chuyện cũ chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức không đáng nhắc tới thôi. A Kiêu đã quên tất cả rồi, anh cũng thế, tại sao chỉ có em vẫn cố chấp ôm ấp chuyện cũ như vậy?”

“Được, anh nói chuyện 300 năm qua không liên quan đến mình. Vậy còn Eden thì sao? Anh có dám nói với bản thân mình, anh chưa từng yêu Eden, chưa từng yêu em không? Chẳng qua chỉ là một cái tên, một gương mặt. Chẳng lẽ anh vì vậy mà rũ bỏ tất cả?”

Vẻ mặt cô cương quyết đến mức khiến Kỳ Phong trầm mặc hồi lâu vẫn không thốt được tiếng nào. Ánh nhìn hắn khê động, đăm đăm nhìn vào đôi mắt mở to của Quân Tuyết. Vốn diện mạo thật sự của Quân Tuyết là tiên nhân. Hiển nhiên cô rất đẹp, bất kể là ngũ quan, dáng vẻ hay khí chất đều tao nhã hơn người bình thường gấp chục lần. Thế nhưng hắn nhìn mãi nhìn mãi, rốt cuộc cũng không nhận thấy được thứ cảm xúc đang tìm kiếm.

Hàng mi dày hơi cúp xuống, khó khăn bật ra hai tiếng: “Sorry.”

Quân Tuyết cứ như vừa nghe thấy tiếng sét đánh.

“I’m sorry. I can’t love you, because I’m falling in love with another girl.”

Sau khi nói xong thứ ngôn ngữ xa lạ ấy, đôi mắt Kỳ Phong lúc này đã dán chặt vào Quân Tuyết, ánh nhìn như thể soi rõ từng góc ngách trong tâm hồn cô. Chẳng hiểu sau, cái nhìn này khiến bàn tay cô cũng run

rẫy. Cô giấu hai tay vào trong áo, đang định tìm cách đánh lạc hướng thì hắn đã giương tay lên lau vài giọt nước trên gò má cô.

“Cảm thấy rất lạ có phải không?” –Hắn cười nói –“Đây là một loại ngôn ngữ ở thế giới của anh đấy. Thật sự anh cũng cảm thấy rất lạ. Quân Tuyết à, em thậm chí không hiểu được một tiếng ‘sorry’. Thế thì làm sao em có thể đọc được chữ ‘Eden’ trên áo anh vậy?”

Nếu như câu nói trước đó chỉ làm Quân Tuyết hoang mang thôi thì lần này hắn đã khiến cô hoảng loạn thật sự. Cô nuốt nước bọt, đắn đo định nói gì đó nhưng Phong đã cắt ngang: “Anh thật sự rất cảm kích vì em đã yêu anh nhiều đến vậy. Đây là sự thật. Đợi chờ một người suốt mấy trăm năm chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng bản thân anh lại chẳng nhớ gì cả. Thậm chí chẳng biết được kiếp trước của mình có yêu em hay không, yêu nhiều thế nào, chỉ biết là Kỳ Phong của hiện tại, tất cả tình cảm của anh đều đã dành cho Hân Vũ rồi. Có lẽ anh nợ Eden thật, nhưng đó là Eden. Nếu có một ngày anh gặp được cô ấy, anh sẽ tìm cách bù đắp. Thế nhưng đối với Quân Tuyết em, anh nghĩ cái chết của anh và A Kiều trước đây cũng đủ để trả giá tất cả rồi chứ.”

Quân Tuyết chưa từng nhìn thấy hắn lãnh đạm đến thế. Về mặt của người còn trai này, chỉ mấy mươi ngày trước đây còn phơi phới nhiệt huyết tuổi trẻ, thế mà chỉ mới một đoạn thời gian gặp lại, cô cứ ngỡ như đây thật sự là một người khác. Bấy giờ thì dáng vẻ kiêu ngạo gì cũng chẳng còn, chiếc mặt nạ cô gắn lên bao nhiêu ngày qua cũng bỗng chốc tan vỡ. Cô chẳng còn là tiên nhân gì cả, chỉ là một cô gái gầy gao muốn giữ lấy người mình yêu mà thôi. Ngón tay cô giữ chặt lấy vạt áo hắn, run rẩy ôm chặt lấy hắn như thể chỉ cần buông tay là hắn sẽ hoàn toàn biến mất. Giọng cô nghẹn ngào thốt lên: “Em... em có thể giải thích...”

Kỳ Phong nhẫn nại giữ lấy tay cô kéo ra khỏi vai mình: “Được, vậy em giải thích giúp anh, câu nói ‘ở đây không có ai cả, giết cô ở đây thì chẳng ai biết’ là thế nào đi?”

Quân Tuyết lập tức như bước hụt chân, rơi xuống bậc thang thứ hai. Mà lần này thì cô chẳng còn chút kiên trì nào để leo lên nữa.

Hóa ra, hắn biết tất cả. Trước cả khi cô ra đòn với Hân Vũ là hắn đã có mặt ở đó rồi. Thế nhưng hắn thà tro mắt nhìn thấy người mình yêu gặp nguy hiểm cũng không can thiệp, chẳng qua cũng chỉ là vì muốn cô buông lỏng đề phòng mà thôi.

Quân Tuyết ngây như phỗng, đột nhiên lại cười điên dại. Càng cười, nước mắt càng chảy ra từ hốc mắt, cô quạnh rơi xuống thảm lông đặt bên dưới mặt đất giá lạnh: “Hay cho Kỳ Phong, giỏi cho Kỳ Phong. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể trở nên thế này, vì mục đích mà thậm chí để người mình yêu rơi vào nguy hiểm cũng không xuất đầu lộ diện. Có bao giờ anh nghĩ, nếu tình huống khi đó xê dịch chỉ một chút, em đã có thể giết chết con bé kia không? Em nên cảm thấy bản thân mình đáng thương, hay đáng thương cho nó hơn đây? Anh thế này, liệu có khác gì kiếp trước của anh?”

Phong cau mày, đoạn trầm giọng nói: “Tôi không giống anh ta. Anh ta vì quyền lực mà hy sinh tất cả, còn những gì tôi làm cũng là vì muốn tốt cho Hân Vũ mà thôi.”

“Muốn tốt cho cô ta? Thế sao anh chưa từng nghĩ đến em? Bao nhiêu năm qua, tình yêu với anh là thứ động lực duy nhất giúp em tiếp tục tồn tại. Anh bỏ rơi em như vậy em phải sống ra sao?”

Về mặt Quân Tuyết càng lúc càng mất kiểm chế, thế mà Kỳ Phong vẫn chẳng chút nao núng nào. Hắn chỉ hơi cúi đầu, giọng nói vẫn lạnh lẽo như băng: “Trên đời này, không có chuyện thiếu ai đó thì không sống được cả.”

Dứt lời, hắn lại dợm đứng dậy, đôi mắt sáng dưới ánh đèn lông chim lửa tựa như ánh lên màu hổ phách diu diu, ấy vậy mà cánh tay rút ra khỏi tay Quân Tuyết lại kiên quyết hơn lúc nào hết.

Không thể không nói, hắn cũng có chút xúc cảm với cô, là cảm động có, thương tình cũng không ít, thế nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy cô tấn công Hân Vũ, tất cả cảm xúc ấy đều tiêu tan không còn mảnh nào.

Bởi vì, hắn có thể dung túng cho bất kỳ lỗi lầm nào của cô, thậm chí đặt tầm quan trọng của cô không ít hơn Hân Vũ, nhưng nếu trong hai người con gái này phải có một người bị tổn thương, thì hắn dứt khoát không thể để đó là Hân Vũ được.

Có lẽ lựa chọn của trái tim luôn cảm tính như thế. Chỉ cần không phải là tình yêu, vậy thì tất cả những thứ khác chỉ có thể là thứ yếu mà thôi.

Quay người lại, hắn thấy những giọt nước mắt Quân Tuyết vẫn đang rơi, gương ra nhìn hắn đăm đăm chờ đợi. Hắn cũng chẳng nhìn cô đến lần thứ hai, dứt khoát kéo cửa.

Những loài sinh vật trên thế gian này đều kỳ lạ như thế, chỉ cần bạn bày tỏ một chút tình cảm với chúng, chúng sẽ càng cho rằng mình đang được đồng cảm. Sự hiểu lầm này tựa như cổ vũ chúng tiếp tục mục đích ban đầu mà không hề biết rằng có khi đó chỉ là một vực thăm không đáy. Loài người hay loài tiên cũng chẳng ngoại lệ, tự mình quá cao, nhưng lại không nhận ra bản thân mình đang rơi mà không hay biết.

Thế nhưng bấy giờ, khi Kỳ Phong vừa đóng cánh cửa trước mặt lại thì một chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Cánh cửa ít giây trước còn nằm trong tay hắn bất chợt bị một lực mạnh đập từ bên ngoài vào. Tiếng ẦM vang lên trong sự ngạc nhiên của Kỳ Phong. Trong khi đám bụi mịn mờ còn chưa kịp tan thì hắn nhìn thấy Hải Kỳ nhảy ra từ một quãng sáng ngũ sắc chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào. Về mặt y lúc này đã cau lại thành một đường, lăm lăm cầm chiếc quạt mo trong tay, dáng vẻ hùng hổ nhảy xộc vào phòng.

Phong hiển nhiên hiểu ra ngay ý định của Hải Kỳ. Hắn cũng mặc kệ chuyện gì khác, vội nhảy theo vào chắn ngang trước Hải Kỳ và Quân Tuyết.

“Đây là hoàng cung, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Kỳ Phong chỉ trấn giữ bằng tay không, thế nhưng lúc này hắn cũng đã kịp giăng một lá bùa Khiên che chắn trước mặt mình và Quân Tuyết. Động tác này nhanh đến nỗi khiến Hải Kỳ có chút kinh ngạc, song trấn tĩnh, y lại cau mày nhìn đăm đăm vào Quân Tuyết.

“Đây là chuyện riêng của tôi và cô ta. Cậu tránh ra.”

“Cho dù có ân oán gì đi nữa thì cô ấy đang bị thương. Lợi dụng lúc một cô gái yếu đuối cả đánh cũng đánh không nổi mà tấn công thì làm gì còn đáng mặt đàn ông chứ?” –Phong nói, dù vẫn nhìn Hải Kỳ nhưng đôi tay lại chấp phía sau, nhẹ nhàng gọi ra Hỏa Chi kiếm –“Nói chi cô ấy lại là khách của loài người. Nếu để cô ấy xảy ra chuyện trong hoàng cung thì Hân Vũ làm sao ăn nói với tiên tộc?”

“Chuyện đó ừ cần cậu lo.” –Hải Kỳ xoa xoa đầu, càng nhìn thẳng nhóc trước mặt càng cảm thấy bực dọc. Y nghiêng răng kéo kệt tiếp –“Dù sao tôi cũng không phải con người, xảy ra chuyện gì tự tôi sẽ chịu trách nhiệm. Kể không đáng mặt đàn ông ngược lại là cậu đấy. Trên đời này có ai để bạn gái mình bị bắt nạt như thế mà còn lăm lăm đi chăm sóc hung thủ gây án không? Hân Vũ nhịn cậu được, nhưng tôi thì không như thế. Không tránh ra thì cả cậu tôi cũng đánh.”

Mấy ngày nay Hải Kỳ và Tâm Du vốn dạo chơi bên ngoài thành. Lúc trở về mới tình cờ nghe được chuyện của Hân Vũ. Y cảm thấy không ổn bèn chạy đến chỗ Kiến Phi tra hỏi. Kiến Phi dù sao cũng là hậu bối, làm sao có thể là đối thủ của y? Chẳng mấy chốc đã khai ra tất tần tật.

Y đến thăm Hân Vũ, nhìn thấy con bé yếu ớt nằm trên giường thì đã đoán được mấy phần, gân xanh gân vàng nổi lên cả, một mực muốn tìm Quân Tuyết để trút giận. Nào ngờ Kỳ Phong chẳng những không ủng hộ y thì thôi, lại còn đứng ra bảo vệ cô ả này. Hiển nhiên lúc này y chẳng còn nể nang tình người quen, kể biết gì nữa, cứ thế mà phóng một loạt luồng ánh sáng về tấm mànng bảo vệ vô hình của Kỳ Phong.

Hiển nhiên, pháp lực của Kỳ Phong làm sao có thể đọ lại tiên nhân ngàn năm tuổi như Hải Kỳ? Chỉ trong thoáng chốc, bùa Khiên đã bị phá vỡ, rơi vụn thành từng mảnh đỏ hoắm bay lả tả trong không khí. Bản thân Phong cũng bị lực đánh của Hải Kỳ đẩy ra xa. Phong chẳng ngờ Hải Kỳ vừa ra đòn đã mạnh tay đến thế nên chẳng kịp phản công, chỉ có thể dùng kiếm chắn bớt lực đánh của Hải Kỳ, phần khác lại ngoan cố muốn chạy đến bảo vệ Quân Tuyết.

Thế nhưng, trước cả khi hắn kịp hành động đã thấy Quân Tuyết bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh mình, nở nụ cười như hoa đào mùa xuân, làm gì còn dáng vẻ yếu ớt nhu nhược như ban nãy?

Cô hơi nhón gót, đột ngột đặt vào má hắn một nụ hôn.

“Vẫn là Kỳ Phong của em tốt nhất. Em biết là lúc nguy hiểm thì anh vẫn sẽ bảo vệ em mà.”

Phong nhướng mày, không dám nghĩ tới Quân Tuyết lại bỏ ngoài tai những lời hằn nói ban nãy, còn định cãi lại thì cô đã véo mũi hấn, cười cười nói: “Chàng trai của em. Đây là chuyện riêng của em và Hải Kỳ, anh không cần dính vào đâu. Để em giải quyết xong anh ta sẽ đến tìm anh nhé.”

Dứt lời đã biến thành một cơn lốc cuốn ào qua cửa sổ, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến mất.

Hải Kỳ thấy thế cũng chưa vội đuổi theo. Ngón tay cầm quạt chỉ càng siết chặt lại, nhìn sang Kỳ Phong quát: “Còn đứng đây làm gì? Cô ta nói không cần cậu tức là không cần, mau về xem Hân Vũ thế nào đi. Tôi quay về sẽ tính sổ sau với cậu.”

Nói xong cũng hóa thành đốm sáng ngũ sắc bay đi.

Đám tiên nhân này luôn hành động quái đản như thế, khiến Kỳ Phong dù cố gắng trấn tĩnh đến thế nào thì lúc này trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi hột. Ngẫm lại, tuy hơi lo cho Quân Tuyết nhưng cũng tự hiểu bản thân mình không phải đối thủ của Hải Kỳ, để Quân Tuyết hóa hình dạng như thế chạy trốn cũng an toàn hơn nhiều so với ở đây. Nhưng nghĩ đến việc cả hai đều đòi lúc về sẽ “tính sổ” với mình thì tương lai hấn hấn cũng mệt mỏi không ít.

Trái ngược với tâm trạng sầu não của Kỳ Phong, lúc này Hân Vũ lại nhàn tản ngậm một thìa đá trong miệng, ánh mắt mơ màng hơi híp lại, thích chí hưởng thụ vị ngọt của kẹo đường hòa tan nơi đầu lưỡi. Về mặt đặc ý của cô khiến Hạ Dương ngồi cách đó vài bước cũng nhấp nhòm không yên. Mối Kiến Phi thì giật giật. Quen biết bao lâu nay anh còn lạ gì Hân Vũ nữa? Mỗi lần cô có tâm trạng tốt mà ngồi cười đến thế này thì chỉ có thể là vừa khiến ai đó chạy bỏ hơi tai thôi.

“Em để Hải Kỳ đi gây chuyện thế, lỡ Quân Tuyết có chuyện gì thì chúng ta làm sao giải thích với tiên tộc đây?”

Tuy nói thế song anh chàng cũng múc một thìa kẹo cho vào mồm. Máy thứ đồ ăn linh tinh này đều do Tâm Du mang từ bên ngoài vào mới có, vốn cô nàng còn chia phần định tặng từng người. Thế nhưng còn chưa kịp chia thì đã bị Hải Kỳ lôi xềnh xệch khắp nơi. Nghiễm nhiên khi vào đến đây thì nó lại trở thành công phẩm cho “người bệnh” là Hân Vũ hết. Trùng hợp Kiến Phi và Hạ Dương cùng có chuyện đến tìm Hân Vũ, nhờ thế mà mới được diện kiến vẻ mặt mười năm có một này của cô.

Nghỉ ngơi nửa buổi, quả nhiên sức khỏe Hân Vũ cũng dần trở lại bình thường, thậm chí còn dư thừa khí lực mà ngồi nhâm nhi thứ thức ăn mọi khi chẳng bao giờ động đến, việc này khiến Hạ Dương cũng rất hiếu kỳ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra lý do tại sao cô nàng lại thay đổi như chong chóng thế.

Hân Vũ nhếch môi, đặt chén kẹo đường lên bàn đá, lúc này mới hạ giọng: “Hải Kỳ không phải là tiên nhân sao? Nếu cụ tổ gây ra chuyện gì cũng đâu liên quan đến chúng ta? Thêm nữa bọn họ vốn có thù hằn từ trước, bên hội đồng tiên tộc làm sao có thể quy đổ trách nhiệm hết cho loài người được?”

Hạ Dương nhướng mày, ngẫm nghĩ hồi lâu mới đập tay xuống bàn thích thú đáp: “Cao tay. Có phải em đã nghĩ ra từ trước rồi không hả? Thế nên mới kích động cụ tổ Hải Kỳ chạy đi tìm Quân Tuyết gây sự?”

Hân Vũ bẽn lẽn: “Mắt nào của anh thấy em kích động cụ tổ? Em chẳng nói câu nào với anh ấy cả, chuyện anh ấy gây ra làm sao lại dính đến em?”

Nói nước đôi đến thế này thì ngang ngược như Hạ Dương cũng phải vò đầu chịu thua.

Thế nhưng đề tài tranh chấp giữa tiên nhân dường như lại khiến Kiến Phi rất thích thú. Anh đứng dậy, rảo bước đi vài vòng quanh chiếc bàn đá, suy tính hồi lâu mới nhìn Hân Vũ vốn đang sờ mấy túi thức ăn khác trên bàn, hí hửng hỏi: “Em nghĩ giữa Hải Kỳ và Quân Tuyết, nếu dùng hết sức thì ai có khả năng thắng hơn?”

Hân Vũ nghiêng đầu, biết những vấn đề về hơn thua cao thấp và cá cược luôn đặt hàng đầu trong từ điển của Kiến Phi, bèn vờ như không nghe thấy.

“Này anh hỏi em đấy, đừng có giả điếc.” – Dĩ nhiên Kiến Phi còn lạ gì tính cách này của Hân Vũ, bèn giật lấy mấy túi đồ ăn cô đang sờ sờ, lựa ra vài hạt cam thảo có vẻ tốt cho sức khỏe nhét ngược lại vào tay cô – “Em nghĩ nếu họ đánh nhau thật thì ai sẽ thắng?”

Hạ Dương nghe thấy thế thì sờ sờ cằm: “Theo vai về, Hải Kỳ tiên nhân là cháu họ xa, phải gọi Quân Tuyết là dì, nhưng lại lớn hơn cô ta 215 tuổi. Pháp thuật của Hải Kỳ là thiên về Quang tính, sử dụng ánh sáng là chủ yếu. Trong môi trường đêm thế này là điều kiện tốt nhất để Hải Kỳ thực hiện phép thuật. Pháp thuật của Quân Tuyết thiên về Phong tính, tức dùng lực của gió. Tính theo hệ pháp tính của tiên tộc thì những người sử dụng ánh sáng có khả năng đối kháng yếu nhất, nhưng lại có tốc độ nhanh nhất. Vì vậy về cơ bản thì Hải Kỳ rất khó làm Quân Tuyết bị thương nặng được, ngược lại, Quân Tuyết càng không có cơ hội làm Hải Kỳ bị thương.”

Hân Vũ và Kiến Phi nghe xong cùng nghếch mặt ra.

“Hay thật, không ngờ thằng nhãi này lại nghiên cứu kỹ đến thế” –Vẫn là Kiến Phi lấy lại tinh thần nhanh nhất, nhảy đến vỗ vai Hạ Dương –“Thôi thì dạo này cậu cũng tương đối rỗi rãi, chạy đến hội Giàu Vô Đối của tôi làm quản lý đi. Tôi cho cậu làm phó hội luôn.”

Bọn Hân Vũ, Hạ Dương không ai không biết, trong các Hộ quốc tướng quân thì Kiến Phi là người rỗi rãi nhất. Anh chàng này hầu như luôn đóng đô ở kinh thành, lại có đam mê đặc biệt với việc cá cược. Trong một lần nổi hứng, chàng ta tự lập ra hội Giàu Vô Đối, chuyên đứng ra làm nhà cái, nhận các vụ cá cược đủ mọi lĩnh vực. Hội này tuy chỉ mới xuất hiện vài năm, nhưng nhờ có cái mác Hộ quốc của Kiến Phi, cộng với việc Hân Vũ nhắm mắt mở một mắt cho qua, thế nên làm ăn ngày càng phát. Chẳng mấy chốc đã trở thành hội cá cược lớn nhất kinh thành.

Hạ Dương bị vỗ đến đau, vội xoa xoa vai, nhăn mặt: “Tôi không có hứng thú với chuyện cá cược như cậu. Nhưng như có nói rồi đấy, khả năng Hải Kỳ thua... thấp lắm.”

“Tôi có nên công bố chuyện này không nhỉ? Dù sao việc tiên nhân đánh nhau cũng hiếm lắm?”

“Công bố cái đầu cậu ấy.”

Trong lúc hai anh chàng nọ vẫn còn đang cãi nhau thì Hân Vũ lại trầm lặng khác thường. Ngón tay cô trong vô thức siết chặt lại, như vừa nghĩ đến gì đó, vội xoay sang hỏi Hạ Dương: “Mỗi tiên nhân đều có một pháp tính riêng sao?”

Hạ Dương ngẩn người: “Chuyện đó là đương nhiên. Tiên nhân cũng như con người vậy, bẩm sinh đã có một loại năng lượng khác nhau, nhưng không giống như con người bị hạn chế trong ngũ hành, pháp tính của tiên nhân đa dạng hơn nhiều, họ có thể là bất cứ trạng thái tự nhiên nào trong vạn vật. Như Hải Kỳ là quang tính, Quân Tuyết là phong tính, ngoài ra còn có sương tính, không tính, hi tính... đều là các trạng thái trong tự nhiên.”

Hân Vũ mím môi, lại im lặng lúc lâu. Dường như cô đã quên mất những điều này. Kiến Phi và Hạ Dương cũng nhận thấy cô có chuyện, sắc mặt cũng nghiêm trọng hơn ít nhiều.

“Thế trong những người mà anh biết, có tiên nhân nào có thể điều khiển sấm sét không?” Hân Vũ hạ giọng hỏi.

Hạ Dương ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn đưa mắt sang nhìn Kiến Phi, thấy anh chàng này chỉ nhún vai mới mím môi đáp: “Sấm sét là loại năng lượng tự nhiên có sức công phá mạnh nhất trong vạn vật. Đừng nói gì là con người, cho dù cả tiên tộc cũng có vài phần e ngại với người có pháp tính này. Trong lịch sử tiên tộc, cho đến nay cũng chỉ có vài người được ghi nhận sở hữu lôi tính mà thôi, tiếc là tất cả họ đều đã không còn trên thế gian này rồi. Mà một người trong số đó, anh nghĩ em cũng rất quen thuộc đấy.”

“Là ai?” –Hân Vũ hỏi ngay, ngay cả cô cũng không nhận ra trong giọng nói mình giờ đã có vài phần run rẩy.

Hạ Dương đương nhiên nhìn thấy sự hồi hộp của Hân Vũ, tuy không hiểu mấy nhưng vẫn rành rọt đáp.

“Là cụ tổ của em, người dạy pháp thuật cho Tàn pháp sư, anh trai ruột của Hải Kỳ, và cũng là người đã viên tịch ngay sau khi Tiên quốc sụp đổ: Hải Duệ tiên nhân.”

Vừa dứt lời, đã thấy Hân Vũ kinh hãi đến mức rụt tay lại, bắt cần va phải mấy lọ thủy tinh trên bàn, từng cái từng cái một rơi xuống mặt đất, vỡ tan.

—Hết chương 38—

39. Chương 39: Tin Xấu Từ Phương Xa

“Nếu Phong chết, chị sẽ không ngồi tốn nước mắt vì anh ấy mà sẽ trực tiếp đi trả thù. Kẻ nào đâm Phong một nhát, chị sẽ đâm anh ta mười nhát. Ai khiến Phong bị thương, chị sẽ khiến người đó sống không bằng chết gấp mười lần. Ai chính tay giết chết anh ấy, chị sẽ khiến anh ta vật vã quỳ xuống chân chị, cầu xin chị cho anh ta được chết.”

Hân Vũ bàn việc với Kiến Phi và Hạ Dương đến tận nửa đêm. Cô chỉ vừa khỏi bệnh, cơ thể lại liên tục bị vắt kiệt sức nên cả người hầu như tê cứng. Đợi cho cung nhân lui ra, cô mới uể oải xoa vụn thất lưng vài cái rồi tựa xuống giường, chậm rãi cởi gút chiếc áo lông ngoài ra, định chuồn vào tắm chăn ấm áp.

Thế nhưng vừa kéo chăn, cô nhận ra ngay có điểm bất thường.

Một đầu chăn bị ai đó giữ rịt lấy, hơi ẩm dần dần lan tỏa dưới lớp chăn dày khiến hàng mày Hân Vũ bắt giác nheo lại. Cô hơi lùi về phía sau, vung tay phất tấm chăn lên, tay còn lại lập tức lăm nhăm gọi ra bùa Khiên. Thế nhưng chỉ vừa động, vòng eo đã bị ai đó choàng tay siết chặt lấy. Cả thân mình cô ngã nhào vào một tấm ngực vững chắc, tuy hơi đau đau, nhưng giọng nói quen thuộc lập tức khiến cô định thần lại.

“Đừng nghịch. Là anh.”

Hân Vũ cau mày. Xem đây, là ai xâm nhập phòng người khác trái phép, thậm chí còn chiếm dụng giường con gái nhà lành, bây giờ còn lại giọng như thể cô mới là người làm lỗi thế nhỉ?

Kỳ Phong thấy Hân Vũ không có phản ứng, cứ giữ tư thế như thế mà kéo cô lên giường. Bình thường trông cô đã không có da có thịt, mấy ngày này chạy đông chạy tây, càng gầy đi ít nhiều. Phong ôm lấy eo cô, mũi cũng hơi xót xót, bèn cạ vào cổ cô dụi dụi mấy lần.

“Anh làm gì vậy? Nhột lắm.” –Hân Vũ đang suy nghĩ lại bị hành động của hắn làm phân tâm, bực dọc đẩy hắn ra. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra hôm nay mình đã quên giăng bùa chống xâm nhập, chẳng trách hắn xông vào được, lại còn tự tiện thế. Càng nghĩ càng bực mình, cô ngồi nhồm dậy, đẩy đẩy lòng bàn chân vào người hắn.

“Còn không mau đi xuống. Ai cho anh vào đây hả?”

Phong vốn bị Quân Tuyết vây lấy mấy ngày liên tiếp, cả tinh thần đều rệu rã. Vốn hắn muốn đến đây xem tình trạng Hân Vũ thế nào. Chẳng ngờ lúc hắn đến thì cô vẫn chưa về, bèn cả gan chọn giường cô làm chỗ ngủ. Chỉ nằm vài phút thì hắn cũng ngủ mất, chẳng còn biết trời trăng mây nước gì. Bấy giờ bị cô hỏi thế, hắn có hơi ngao ngán, cố nén tiếng ngáp ngáp dài, lại lợi dụng việc mắt cô không thấy đường mà ôm cô kéo về phía mình, lẩm bẩm: “Không cho thì cũng đã vào rồi. Giờ em có đuổi anh đi cũng không được đâu.” Hân Vũ cựa quậy vài cái, không biết nghĩ ngợi gì đẩy lại lặng đi. Phong thấy thế cười hì hì, vừa ôm vừa vắt một chân gác ngang qua eo cô, lựa chỗ tốt êm nhất trên giường mà chợp mắt. Tuy nhiên vừa nhắm mắt lại, hắn lại nhớ đến tình cảnh cô gặp Quân Tuyết hôm trước, nỗi lo lắng ngày một dày thêm.

Hân Vũ nào biết suy nghĩ trong lòng hắn, đột nhiên thấy hắn im lặng còn tưởng người phía sau đã ngủ rồi, cảm thấy hơi cả giận bèn dùng tay nheo hắn thêm mấy cái. Phong mở to mắt, nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của cô thì phì cười, lại bất chấp cô vùng vẫy mà siết chặt người trong lòng lại, còn tận dụng cơ hội véo mũi cô nói: “Lại sao nữa? Còn giận à?”

Hân Vũ dùng giọng mũi âm ừ, cũng không thêm đáp.

“Lúc này anh đã nói thẳng với Quân Tuyết rồi. Chắc sau này cô ấy sẽ không làm phiền em nữa đâu.”

Nói đến nước này rồi mà cô gái trong lòng vẫn nằm bất động, không thấy có phản ứng gì, Kỳ Phong đột nhiên ngồi thẳng dậy, xoay lưng Hân Vũ lại. Cô nàng vốn đang lim dim, bị hành động của hắn làm hoảng sợ, nhưng chưa kịp phản ứng đã nghe hắn nghiêm giọng: “Đừng nghịch, để anh xem thế nào.”

Chẳng biết tại sao, mấy lời đó lại làm công chúa Hân Vũ mọi khi chỉ trừng mắt cũng khiến quần thần lui bước, lúc này lại im như thóc.

Trời vẫn còn lạnh thế nên Hân Vũ mặc một chiếc áo lông tương đối dày, lúc bị hắn ôm cũng chưa kịp cởi ra. Kỳ Phong bấy giờ mới lột chiếc áo ngoài ra, tay lại từ tốn kéo đến lớp vải lụa phía trong. Dưới ánh đèn

vàng nhờ nhạt của lông chim lửa, hấn nhìn thấy trên tấm lưng vốn trắng như ngọc của cô lúc này vẫn còn một mảng bầm lớn ngay giữa xương cột sống. Vừa nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng hấn lại đau đớn không thôi. Cũng may là Hân Vũ không phải con người, chứ nếu không, với lực đánh của Quân Tuyết khi đó cho dù có may mắn sống sót hấn cũng bị liệt cả đời.

Nếu như hấn xuất hiện sớm một chút nữa...

Trái ngược với vẻ mặt đầy phức tạp của Kỳ Phong, đôi mắt mơ màng của Hân Vũ lại khê động. Cô hít thở mạnh đến mức cả Phong vốn đang phân tâm cũng nghe thấy. Nhận ra dáng vẻ hồi hộp của cô, hấn lại muốn trêu chọc cô thêm một chút, chậm rãi kéo lớp vải lụa đến tận thắt lưng.

Cho dù trong phòng có lò sưởi, nhưng tiết trời thế này vẫn là quá lạnh. Làn da Hân Vũ tiếp xúc với hơi ấm từ ngón tay Phong, bất giác run rẩy, lồng ngực cô dần hòa theo động tác của hấn phập phồng nhanh hơn. Lúc ngón tay chạm phải làn da trơn láng ở eo cô, hấn cảm nhận được bờ vai cô khê run rẩy.

Phong cuối cùng cũng không nhịn được, bật cười ha hả.

“Nhóc con này, anh chỉ muốn xem em bị thương thế nào thôi, em đang nghĩ gì thế hả? Sao mặt đỏ bừng thế kia?” –Hấn véo má cô, lại cười khanh khách trên.

Hân Vũ bị hấn chọc đến đỏ mặt thật, vội kéo chăn trùm kín lấy đầu, giọng nói gần như hết hơi: “Ai... mặt ai đỏ đâu chứ?”

“Anh nói em mặt đỏ là đỏ mặt, ai cho chói hả?” –Hấn kéo cô lại ôm vào lòng, tay lại giở tấm chăn che mặt cô ra, cố nín cười tiếp –“Ngoan, nằm sắp lại. Anh thoa thuốc cho.”

Hân Vũ chẳng ngờ ý Kỳ Phong chỉ là muốn thoa thuốc ình, gương mặt nhỏ nhắn lại nhất thời đỏ bừng, không còn cách nào khác tự vùi mặt xuống giường cho bớt xấu hổ. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, cô nàng nhận ra không muốn phí cơ hội làm nũng có một không hai này, bèn nhả mặt nói: “Em muốn xoa bóp.”

Phong vì giọng nói này mà dở khóc dở cười: “Em bao tuổi rồi mà còn đòi anh xoa bóp cho?”

Hân Vũ nhăn mày hậm hực: “Đau.”

Vẻ mặt của cô càng khiến khóe miệng Kỳ Phong kéo ra đến tận mang tai. Hấn xoa hai tay vào nhau, vờ như chuẩn bị đứng dậy.

“Để anh gọi người vào giúp em nhé.”

Hân Vũ nghe thế càng thêm hốt hoảng, vội giương tay định kéo hấn lại. Phong nắm lấy cánh tay đã giương ra giữa chừng không khí kia, dùng động tác nhẹ nhàng nhất xoa xoa, lại thổi hơi vào tay cô.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa. Anh làm người hầu một lần, xoa bóp cho em là được chứ gì.”

Giọng hấn trầm xuống, mang thêm mấy phần yêu thương, lúc này mới khiến Hân Vũ yên lòng đưa lưng lại. Hấn biết ý, lại nhạt lộ thuốc trị thương, chậm rãi thoa khắp người cô.

Vốn trước đây có thời gian hấn giở trò nịnh nọt với ba mẹ, thế nên mấy ngón nghề xoa bóp này cũng thạo không ít. Bàn tay hấn do luyện tập thường xuyên mà có những đốt chai sần, chỉ dám nhẹ nhàng sờ nắn lên làn da trơn mịn không chút tí vết, thế mà cũng chẳng nghe Hân Vũ kêu ca tiếng nào. Phong sợ cô đau, lại càng chú ý đến vẻ mặt cô. Chỉ thấy cô nàng nhắm tịt mắt, khóe miệng cong cong lim dim hưởng thụ.

Ngón tay lần theo những đốt huyệt trên cơ thể, dần dần chạm đến hình xăm đôi cánh dưới bả vai Hân Vũ. Hình xăm đen ngòm, thể hiện hình ảnh một đôi cánh rừ xuống, chiếm đến hơn nửa phần tấm lưng thanh thoát. Mỗi một sợi lông trên đôi cánh dường như đều được phù phép sống động như thật. Nếu không nói đến, hấn thật sự còn tưởng rằng nó thật sự có thể giương ra bất cứ lúc nào, càng nghĩ càng không tránh khỏi buồn cười. Nhưng hình xăm tuy thô kệch là thế, nằm trên lưng Hân Vũ lại thêm nét tao nhã không nói thành lời, mềm mại như sương mai, song cũng không kém phần quyến rũ.

Có lẽ đôi tay hấn dừng lại ở vị trí này quá lâu nên cả Hân Vũ cũng nhận ra, cô còn cho rằng Phong ngạc nhiên vì hình xăm phía sau mình, bèn quay mặt nói như thanh minh: “Không phải em tự xăm đâu. Con cháu hoàng gia lúc mới sinh đều mang theo một đôi cánh như thế. Đó là do lời nguyện cổ do trước đây Thiên đế để lại.”

“Ừ, anh có nghe nói rồi.” –Hắn vờ cười đáp –“Trông đẹp mà. Anh cũng muốn xăm một cái.”

“Đây là biểu tượng của hoàng gia, dân thường tự ý xăm sẽ bị phạt tù đấy.” –Hân Vũ tưởng hắn nói thật bèn cảnh cáo.

“Anh cưới em thì đâu còn là dân thường nữa. Em nỡ bỏ tù anh sao?” –Phong cũng chẳng vừa, nửa đùa nửa thật –“Thế cũng hay, sau này con chúng ta sinh ra cũng có một cái nhĩ?”

Nghĩ tới điều này, gò má Hân Vũ lại đỏ bừng.

Phong cũng chẳng trêu chọc Hân Vũ lâu, bàn tay lại nhẹ nhàng ấn theo từng nguyệt đạo, vừa thoa thuốc vừa xoa bóp để cô dễ chịu. Nhìn hàng mi của cô lơ đãng dần chìm vào giấc ngủ, hắn lại có cảm giác mãn nguyện.

Hân Vũ không hề biết, vừa trở về hoàng cung không lâu, hắn đã lên đến thăm Hoàng đế một lần.

Từ trước giờ, ấn tượng của hắn đối với hoàng đế không nhiều lắm. Ngẫu nhiên hắn biết mình đã gặp ông một lần trong đấu trường Định Mệnh. Thế nhưng lúc đó ông ở tít trên đài cao, còn hắn lại phải đứng trên đấu trường, cả gương mặt ông thế nào hắn cũng chưa kịp nhìn rõ.

Nhưng trong ấn tượng của hắn, nếu không phải là một vị hoàng đế uy nghi, oai phong lẫm liệt thì cũng vô cùng nhẹ nhàng, là một vị vua nhân từ yêu thương con cái trong lời kể của Hân Vũ.

Thế nhưng đối mặt với hắn lúc đó, chỉ là một người đàn ông da bọc lấy xương, mỏng manh đến mức hắn cho rằng một làn gió cũng có thể cuốn ông đi.

Cái ý nghĩ điên rồ rằng người đàn ông trước mặt này mới chính là cha ruột của mình thật sự khiến hắn kinh hãi không ít. Hắn nhìn tới nhìn lui, quan sát rất lâu mà vẫn không nhận ra ông có điểm nào giống mình, giống như tự huyền hoặc rằng đây chỉ là trò đùa của người nào đó mà thôi.

Thế nhưng, có vô số sự thật lơ lửng trước mắt mà hắn không cách nào bác bỏ. Đôi cánh trên lưng này chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Khi sinh ra, hắn đã mang trên lưng một đôi cánh. Đứa trẻ như vậy làm sao có thể không khiến tất cả những người khác ngạc nhiên? Thậm chí lúc nhỏ, đi tắm mưa với Khải Kiệt hắn còn bị cậu ta trêu chọc không ít lần. Từ đó, tú quần áo của hắn luôn được trang bị những trang phục khá dày, đến mức cho dù trời có đổ mưa cũng chẳng ai nhìn thấy được thứ ẩn hiện trên làn da.

Hình xăm đó là một bí mật, cũng là nỗi tủi hổ trong những năm tháng thiếu niên của hắn.

Rồi đến thời điểm nổi loạn. Khi đó hắn tham gia đua xe, trà trộn vào băng đảng. Hình xăm một thời hắn giấu nhẹm lại trở thành biểu tượng, có ai nhìn thấy hình xăm đôi cánh lại không biết đến danh tiếng lẫy lừng của hắn, một thằng oắt choai choai, chỉ mới lái xe dăm ba tháng đã có thể đua thắng gã vô địch đua xe đường phố mấy năm liền?

Vô số lần hắn tự hỏi, hình xăm này từ đâu mà có, tại sao chỉ mỗi hắn lại mang ký hiệu đặc biệt như vậy.

Mẹ hắn vẫn bảo, đấy là vì lúc nhỏ hắn mang mệnh xấu, bà mời một số thầy tướng đến xem cho hắn thì được biết phải có một hình xăm thế này mới giải được mệnh. Nhưng bản thân hắn biết, thứ hình thù kỳ quái này khác hoàn toàn với vô số hình xăm khác vẫn nhìn thấy bên ngoài. Chỉ là, vì không giải thích được nên đành để nó chìm vào lãng quên.

Khi đó làm sao hắn dám nghĩ đến, một ký hiệu nhỏ nhoi lại liên kết hắn với thân thể khác thường ở vùng đất kỳ dị như thế này, liên kết với người con gái của cuộc đời hắn.

Hân Vũ đã thiếp đi từ lúc nào, nhịp thở dần an tĩnh, đôi vai cũng chỉ run đều đặn theo từng nhịp hô hấp. Hắn mỉm cười, sửa lại dáng nằm của cô cho ngay ngắn rồi lại chậm rãi kéo chăn lại.

Cô gái này luôn buồn cười là thế, tuy trong lòng có oán hận, có giận dữ, nhưng hành động lúc nào cũng đi ngược lại với suy nghĩ, cũng chưa từng ép hắn phải lựa chọn bất kỳ điều gì.

Hắn biết ơn cô, bởi suy cho cùng nếu người xảy ra chuyện này là cô chứ không phải hắn, hắn đã nổi xung thiên lên mà khăng khăng bắt cô phải lựa chọn rồi.

Có thể tĩnh lặng như thế, một là vì không còn gì để tiếp tục hy vọng, hai là đã quá mức tin tưởng.

Mà hẳn biết, vị trí của hẳn trong lòng Hân Vũ đã lớn đến mức cho dù bảo cô giao mạng cho hẳn, cô cũng chẳng hề hối tiếc. Một người con gái như vậy, hỏi hẳn làm sao có thể từ bỏ cô?

...

Dường như đã lâu lắm rồi Hân Vũ mới có một giấc ngủ ngon đến thế. Cô trở mình dậy vào giữa buổi sáng, hàng mày nheo chặt lại, có phần hốt hoảng khi nhận ra giọng nói đang gọi mình không phải của cung nhân hay bất kỳ nô bộc hầu hạ nào khác, mà là từ Kỳ Phong.

Thấy cô đã tỉnh, lúc này hẳn mới hơi khom người, kéo giày đến mang vào chân cô, đoạn cũng chẳng để cô kịp nói câu nào, nhét vào tay cô một tấm áo dày cộm khác.

“Càng lúc càng hư quá đi mất. Em ngủ đến trưa trời trưa trật rồi. Mau thay áo rồi anh dẫn em ra ngoài.”

Hân Vũ không có khái niệm thời gian, dĩ nhiên cũng không biết lúc này là mấy giờ, nghe thế mới hơi ngần ra. Phong nhìn ra ngay tức thì, vội cướp lời cô: “Anh nói với Kiến Phi hôm nay em không khỏe, không cần lên triều rồi. Nào đưa mặt đây, anh lau giúp cho.”

Khóe miệng Hân Vũ hơi giật giật. Kiến Phi đến tìm gọi cô sao? Vậy có nghĩa là anh đã nhìn thấy cô và Kỳ Phong... Nghĩ đến đây, Hân Vũ lại không khỏi đỏ mặt, túm lấy tấm chăn che quanh người. Phong nhìn lại càng buồn cười, ấn tấm khăn thấm nước ấm lên mặt cô: “Cái gì không thấy cũng đã thấy rồi, còn gì để che chứ? Muốn tự thay áo hay để anh giúp đây hả?”

Hân Vũ mặt đỏ bừng, lúc này không còn cách nào khác đành cúi đầu. Đâu phải hẳn không biết, trang phục ở Nhân quốc cầu kỳ và khó mặc vô cùng, nếu không có sự giúp đỡ của cung nhân thì làm sao cô mặc cho được?

Rốt cuộc vẫn là, Kỳ Phong dịu dàng lau mặt, tay và chân cho cô, sau đó còn từ tốn giúp cô khoác từng lớp áo vào. Hân Vũ xấu hổ mãi một lúc, sau cùng lại nhớ đến khoảng thời gian trước kia, lúc từ núi Thánh Hỏa trở về, chẳng phải hẳn vẫn thường mặc áo giúp cô thế này sao? Chẳng qua chỉ là khác địa điểm thôi, cô tự trấn an mình như thế, sau cùng tư tưởng cũng thoải mái hơn một chút.

Do Kỳ Phong viện cớ bệnh mà Hân Vũ không cần lên triều, bản thân cô cũng muốn nghỉ ngơi một ngày sau khoảng thời gian căng như dây đàn vừa qua. Thế nên cả hai bàn nhau một lúc, quyết định cùng ra khỏi cung chơi một chuyến.

Bởi vì không muốn ảnh hưởng đến nhiều người, Kỳ Phong tìm hai bộ đồ cung nhân cho hẳn và Hân Vũ, cả hai men theo cổng sau chen chúc ra ngoài. Hân Vũ chưa bao giờ ra khỏi cung bằng cách này, tuy cảm thấy không quen nhưng cũng thích thú. Hơn nữa lần này lại có Kỳ Phong đi cùng, suốt chặng đường, hẳn chưa từng buông tay cô ra.

Sau trận chiến, mặc dù phục hồi khá nhanh nhưng phổ lớn phổ nhỏ trong kinh thành nhất thời vẫn chưa nhận nhịp trở lại như trước đây. Hân Vũ muốn đi xa hơn ra ngoại thành để xem xét tình hình dân cư thế nào, Phong cũng chiều ý cô. Cả hai mất cả buổi chiều để đi khắp nơi dò thám, khi đã chắc chắn mọi thứ thật sự dần ổn định, lúc này Hân Vũ mới chịu về. Phong chọn một quán ăn nhỏ bên đường để lấp bụng. Hẳn vừa gấp cho cô vừa đùa nghịch một lúc, thoát cái trời đã sụp tối.

Mặt trời dần xuống bóng ở đằng xa, kinh thành cũng dần lên đèn, dân cư thưa thớt nhất thời trở nên náo nhiệt. Chẳng biết thế nào, có vài cô gái nhận ra Kỳ Phong, thi thoảng lại chỉ trỏ hẳn từ xa. Phong thấy thế cũng rất lấy làm thích thú. Trước đây vốn ở trường hẳn cũng có rất nhiều cô gái thích, nhưng khi đó hẳn chỉ có một mình, cảm thấy vướng một đám con gái lúc nào cũng nhao nhao theo thì chẳng ra thể thống gì. Lúc này Hân Vũ lại ngồi ngay bên cạnh, lòng tự kiêu của đàn ông trong hẳn cũng gia tăng ít nhiều. Hân Vũ, em xem đây, bạn trai em cũng không tệ tí nào phải không?

Trái với vẻ mặt sung sướng của hẳn, Hân Vũ tuy không nhìn thấy, nhưng những lời nói vang vọng kia làm sao không rơi vào tai? Cô cầm bát cháo, ăn mãi ăn mãi mà chẳng hết. Lúc Kỳ Phong nhìn thấy định nhắc nhở thì cháo trong bát đã hóa thành một hỗn hợp nhào nhoẹt kỳ dị. Hẳn cười cười, nắm lấy tay cô, đoạn nói như thể sợ người ta không nghe thấy: “Hân Vũ, sao lại ăn ít vậy? Không thích ăn cháo ở đây à?”

Giọng nói chẳng những làm những cô gái đang chỉ trở xung quanh lặng người, mà cả ông chủ quán râu tóc bạc phơ cũng hốt hoảng.

Dĩ nhiên, ở Nhân Quốc chẳng ai không biết đến cái tên Hân Vũ, thế nhưng bình thường nào có ai dám gọi. Lúc này nghe thấy Kỳ Phong gọi như thế, bọn họ càng chắc chắn thân phận của cô gái ngồi cạnh hẳn. Ông chủ quán run lập cập, dĩ nhiên không ngờ đến công chúa lại ghé cái quán lụp xụp của mình dùng bữa. Hân Vũ vừa nghe động tĩnh đã hiểu ngay vấn đề, bàn tay nhỏ nhắn âm thầm véo hẳn một cái rõ đau.

Bị véo, song Kỳ Phong chẳng có xíu tức giận nào. Chỉ nhìn thấy vẻ mặt khó xử này của Hân Vũ thôi cũng khiến hẳn vui vẻ trong lòng rồi.

Tính tình Kỳ Phong vốn ham chơi. Rồi quán ăn, chẳng mấy chốc hẳn đã kéo cô vào một đám người đang diễn xiếc khác. Trong khoảng thời gian ấy, bàn tay hẳn chưa từng rời khỏi tay cô.

Hân Vũ đã quen được cánh tay ấy nhẹ nhàng nắm lấy, lâu dần cũng chẳng để ý mình đang đứng là nơi nào nữa. Cô im lặng lắng nghe giọng nói hẳn chậm rãi tường thuật lại mọi thứ xung quanh, lại dùng trí tưởng tượng của mình vẽ cả hình ảnh hẳn và cô đứng giữa đám đông đang huyên náo, thế nhưng tất cả những gương mặt xung quanh ấy, cô chẳng hề biết. Tất cả những gì cô cảm thấy được chỉ là một cánh tay dịu dàng nắm lấy tay cô. Hơi ấm trong lòng bàn tay ấy hầu như đã xua tan mọi giá lạnh trên thế gian này.

Có lẽ, trái tim người con gái vốn dĩ vẫn nhỏ bé là vậy. Cho dù thế giới này có rộng lớn đến mức nào, người người đông đúc ra sao, thì thứ quan trọng nhất đối với cô, mãi mãi cũng chỉ có một mà thôi.

Trước đây, cô đã từng nghĩ, giữa an nguy của nhân loại và bản thân mình, cô sẽ chẳng may may nghi ngờ gì mà chọn nhân loại. Thế nhưng lúc này cũng cùng là câu hỏi ấy, giữa Kỳ Phong và Nhân Quốc, cô lại thật sự e rằng mình sẽ chọn Kỳ Phong.

Hóa ra, từ lâu lắm rồi, vị trí của Kỳ Phong trong tim cô đã quan trọng hơn hết thảy.

Có lẽ do sự im lặng quá lâu của cô, Kỳ Phong cũng dần để ý. Hẳn lẳng lặng kéo cô ra khỏi đám đông, lo lắng vuốt vuốt mái tóc phát phơ hơi rối, lại thổi thổi vào tay cô: “Sao vậy? Em lại thấy lạnh à?”

Hân Vũ lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng lại dang tay ôm chặt lấy hẳn, nụ cười nở ra, nhưng lệ lại long lanh rơi khỏi cặp mắt đờ đẫn vô hồn.

Hình ảnh này thật sự khiến Kỳ Phong suýt chút nữa đã nhảy dựng vì sợ hãi.

Nhưng câu hỏi hẳn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đã chợt nhận thấy Hân Vũ giương tay giữ chặt lấy đầu mình, đoạn cô nhón gót, cánh môi hồng cứ theo cảm tính mà nhẹ nhàng in dấu trên làn môi hẳn.

Lần đầu tiên Hân Vũ chủ động hôn hẳn, mà lại giữa con đường tấp nập đầy người qua lại thế này, thật sự làm Kỳ Phong ngỡ ngàng, nhất thời chẳng biết phải làm sao.

Nhưng rất nhanh, cuối cùng hẳn cũng bị khuất phục bởi nụ hôn ngọt ngào nghịch yếu ớt kia.

Phong nhanh chóng bế xốc Hân Vũ lên, nhẹ nhàng mang cô vào một con hẻm vắng người.

Dãy phố bên ngoài vẫn náo nhiệt, người múa kẻ đàn, có nơi còn diễn tạp kỹ. Giữa những âm thanh nhộn nhịp như thế, hầu như chẳng ai chú ý bên trong con hẻm có một đôi nam nữ đang ôm lấy nhau, nồng nhiệt đầy dứa không dứt.

Tựa như, thế giới này chỉ còn mỗi hai người bọn họ. Trong em có anh, trong anh có em, lời thề ước dành cho nhau là mãi mãi không thay đổi.

Chỉ là rất lâu sau này, tỉnh lại trong con mộng寐, có một cô gái mới đau đớn hiểu ra rằng thời hạn của một lời hứa là quá dài, còn đời người lại ngắn ngủi biết bao nhiêu. Lời nguyện ước họ thốt ra dễ dàng như thế, nhưng không phải đường sinh mệnh của ai cũng đủ kiên trì để đi hết con đường đó.

Mộng tỉnh, tình cũng tàn phai. Mấy ai còn nhớ đến lời ước hẹn thuở ban đầu?

Lúc Kỳ Phong công Hân Vũ đã ngủ say về đến hoàng cung thì đã gần nửa đêm. Bước vào đến cung của Hân Vũ, nhìn thấy đèn đóm vẫn rực sáng, hẳn đã mơ hồ cảm thấy gì đó không đúng. Song khi bóng dáng Hạ Dương, Kiến Phi, Vân Tình và cả Diệp Y dần rõ ràng trong điện lớn thì hẳn càng thêm lo lắng.

Vẻ mặt của cả bốn người này đều rất sầu não, đặc biệt là Diệp Y, cô hầu như đứng không nổi, tỳ cả người vào chiếc ngai cao nhất trên bục, nước mắt đầm đìa trên mặt còn mái tóc thì rối như tơ vò.

Nhìn thấy Kỳ Phong, ánh mắt cô nhóc vốn thanh thuần là thế giờ lại ánh đầy lửa giận, thiếu chút nữa là lao ngay vào hấn. Vẫn là Kiến Phi giữ chặt cô lại, đoạn nhẹ giọng trách móc: “Hai người đã đi đâu cả ngày nay? Phía Hỏa Thành có tin truyền đến. Chuyện lớn rồi.”

Nghe thấy tiếng động, Hân Vũ rút cuộc cũng tỉnh lại. Cô dùng tay dụi dụi mắt, leo khỏi lưng Kỳ Phong, đoạn nhận ra ngay không khí chẳng lành trong điện, cả sự hiện diện của Kiến Phi và Diệp Y, giọng nói trở nên nghiêm túc hẳn: “Có chuyện gì?”

Hạ Dương cắn môi, sau cùng đại diện lên tiếng đáp: “Lúc chiều quân tiên phong từ Hỏa thành báo đến, Vĩnh Hi cho giăng trận ở vực Tinh Linh, quân ta sơ suất đã rơi vào vòng khống chế của hấn, binh mã tổn thất một nửa. Phần Đình Nguyên...” –Nói đến đây anh hơi ấp úng, giọng nói lại thoáng nghẹn ngào –“Tạm thời vẫn chưa tìm được thi thể.”

Như thể vừa có tiếng sấm sét vang dội trên trần điện, Hân Vũ lùi ra sau hai bước, may nhờ Kỳ Phong đỡ lại mới không té ngã. Bờ môi cô run run, nhẹ lắc đầu, mãi một lúc mới cất lên thành lời: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Kiến Phi và Hạ Dương nhìn nhau, bất đắc dĩ định đáp lời, nào ngờ Diệp Y đã lên tiếng trước: “Là chiều nay. Lúc chiều tin tức đã truyền đến. Chúng tôi tìm chị cả ngày nay. Hân Vũ, rút cuộc trong lúc Đình Nguyên sống chết chưa rõ, chị đã đi đâu? Là cùng với người ngoại quốc này đi thề non hẹn biển. Hai người vui rồi, hạnh phúc rồi. Nhưng Đình Nguyên của tôi, thậm chí cả thân xác anh ấy cũng không có cơ hội trở về nhà nữa.”

Bờ vai Hân Vũ run rẩy, bất giác eo lại bị Kỳ Phong siết chặt lấy. Hấn ôm lấy cô, cứ như thể làm thế thì nỗi đau của cô sẽ truyền bớt sang mình. Thế nhưng giọng nói của Diệp Y vẫn cứ vang vọng trong không gian vốn đã chỉ còn tiếng nghẹn ngào: “Hai năm nay Đình Nguyên rất muốn trở về nhà. Rốt cuộc anh ấy đã làm được rồi. Nhưng chị xem, chị đã làm được chuyện tốt gì cho anh ấy? Chỉ vì anh ấy nói lời thật lòng, chị liền tìm cách đẩy anh ấy ra tận nơi núi cao hiểm trở như Yên thành. Khó khăn lắm anh ấy mới có thể quay trở lại, lại vì một câu nói của chị, dù bị thương cũng háo hức xông lên chiến trường. Giờ thì anh ấy thật sự chết rồi. Hân Vũ, chị có từng cảm thấy hối hận không? Có bao giờ chị nghĩ lúc nằm mơ mình sẽ nhìn thấy anh ấy không? Nhưng hai năm nay, đêm nào anh ấy cũng gọi tên chị.”

Lời vừa thốt ra liền khiến tất cả mọi người đứng trong điện ngỡ ngàng. Cả Kỳ Phong cũng kinh ngạc nhìn Diệp Y, nhưng vẻ đau thương đến tan nát cõi lòng đó, giọng nói chua xót đó làm sao có thể là giả được.

Có lẽ do Kiến Phi cũng sưng sờ, rút cuộc Diệp Y có thể vùng khỏi tay anh, cô bước từng bước nặng nề đến trước mặt Hân Vũ, dùng vẻ mặt như điên đại tiếp lời: “Những gì xảy ra năm đó là chị biết, Đình Nguyên biết, tôi cũng biết. Vì tôi nên mới phái anh ấy đi xa? Chị tưởng chị có thể giấu được ai? Tôi không phải Đình Nguyên, không thể mù quáng như anh ấy, cho dù biết trước mặt là hố lửa mà vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.”

“Em thôi nói nhăng nói cuội đi. Chuyện đã đến nước nào rồi?” –Cả Hạ Dương cũng chẳng đứng yên được nữa, vội bước đến kéo Diệp Y ra. Ánh mắt lo lắng của anh chậm rãi lướt qua Hân Vũ, trầm giọng nói –“Việc quan trọng bây giờ là nhanh chóng cử quân tiếp viện ra tiền tuyến. Vẫn còn mấy vạn quân của chúng ta ngoài đấy. Không thể vì một mình Đình Nguyên mà hy sinh tất cả họ được.”

“Thế cứu sống họ, Đình Nguyên của em có trở về không?”

Diệp Y giãy tay khỏi Hạ Dương, ánh mắt long lên sòng sọc, nụ cười dở ngây dở dại. Cô người rạng rỡ như thế, nhưng lại khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Nói cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi. Cô chưa từng ý lại mình là công chúa, chưa hề mong muốn một danh phận. Cô lang bạt khắp nơi, đi theo Đình Nguyên đến mọi miền đất lưu lại dấu chân anh, chỉ bởi vì anh là anh, là Đình Nguyên của cô.

Một người đuổi theo một người, một người đuổi bắt, người kia lại kiếm tìm, thoát cái họ dây dưa nhau đã bấy nhiêu năm. Thế mà giờ đây, chỉ vì một tin tức từ phương xa gửi đến, bảo rằng anh không còn nữa, bảo

cô làm sao có thể cam tâm?

Người duy nhất mà cô quan tâm không còn. Còn những người kia, họ làm sao hiểu được nỗi đau trong lòng cô, làm sao có đủ tư cách bảo cô rằng cái chết của anh bất quá cũng chỉ là cái chết của một người mà thôi. Ngoài kia còn bao nhiêu con người cần chờ cô cứu? Chẳng lẽ họ không hiểu, cho dù bên ngoài kia có hàng vạn hàng triệu con người, nhưng không ai trong số đó có thể là anh, rốt cuộc cũng chẳng thể nào là anh được.

Vân Tình ôm lấy Diệp Y, hai chị em cứ ôm nhau như thế mà òa khóc nức nở, khiến đại diện vốn giăng đầy ánh sáng âm áp cũng lạnh lẽo như một đồng hoang tàn.

Bờ môi Hân Vũ vốn đã bị cắn chặt đến bật máu, bấy giờ cũng khê run lên. Lúc tiếng nói cô lại một lần nữa cất lên, lạ thay lại trong veo không chút âm sắc nào.

“Kiến Phi.”

Kiến Phi vẫn dồn hết sự chú ý vào Diệp Y, lúc này nghe Hân Vũ gọi mới tỉnh ra, nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh nghe.”

“Anh dẫn theo cấm vệ quân hộ tống. Chuẩn bị người ngựa ngay trong sáng mai khởi hành đến vùng đang giao tranh, tìm cách dẫn binh sĩ ra khỏi vòng vây. Lưu ý làm mọi cách có thể, hạn chế số người thương vong càng ít càng tốt.”

“Anh biết rồi.” – Kiến Phi đáp, chẳng rõ tâm tình.

“Hạ Dương.”

“Có anh.”

“Thân phận hiện giờ của anh không thích hợp. Em sẽ để Kỳ Phong lãnh chức Hộ quốc tướng quân thay vị trí còn trống của Kiến Phi. Nhưng đây chỉ là hình thức. Mọi thứ đều phải được anh thông qua. Em sẽ bảo người mang ấn tín đến chỗ anh. Còn nữa, bên phía Minh Viễn, anh giúp em viết một lá thư cho anh ấy. Từ nay anh ấy phải đảm đương luôn cả công việc ở Yên Thành. Hiện chúng ta vẫn cần tiếp tục cung cấp tài lực và vũ khí.”

Hạ Dương khê gật đầu: “Ừm. Anh hiểu.”

“Tình trạng sức khỏe của cha vẫn không tốt. Giờ đôi mắt em lại có vấn đề, em đến Hỏa Thành cũng không giúp ích gì được ọi người cả. Thế nên nhân lực nhất thời chỉ có bấy nhiêu. Kiến Phi, anh càng phải cố gắng tìm cách thoát khỏi vòng vây càng sớm càng tốt. Trong thời gian ngắn, em sẽ cố gắng tìm thêm viện binh để hỗ trợ binh sĩ ngoài đó. Chuyện này tạm thời cứ quyết định như vậy đi.”

Vân Tình đang ôm Diệp Y trong tay, lúc này lại không nghe Hân Vũ nhắc gì đến mình mới cân nhắc lên tiếng: “Hân Vũ à, thật ra em...”

“Nhiệm vụ trước mắt của em là phải chăm sóc cha và Diệp Y cho thật tốt.” – Chưa nói hết câu, Hân Vũ đã ngắt lời. – “Chị không thể lo thêm chuyện của em nữa đâu.”

Vân Tình rốt cuộc cũng không nói thêm được lời nào nữa.

Kiến Phi, Hạ Dương và Hân Vũ bàn với nhau vài vấn đề nữa trước khi chia ra chuyện ai nấy làm. Vân Tình bèn dìu Diệp Y lúc này đã khóc đến lả người trở về. Nào ngờ chỉ vừa ra đến cửa, bước chân Diệp Y đã sững lại, ngang bướng quay đầu nghiêng rặng hỏi Hân Vũ: “Thật ra tôi cũng rất muốn biết, nếu như người hôm nay xảy ra chuyện là Kỳ Phong chứ không phải Đình Nguyên, liệu chị có thể giữ được bình tĩnh như thế không?”

Câu hỏi này khiến đại diện bất giác lại im tiếng lần nữa.

Kiến Phi và Hạ Dương cúi đầu, như thể không nghe thấy điều gì. Vân Tình thì hơi ngạc nhiên nhìn Hân Vũ xoa xoa thái dương, nặn ra nụ cười đắng nghét: “Dĩ nhiên là không.”

Chẳng ai chú ý, cả ngón tay Kỳ Phong cũng run nhè nhẹ.

“Nếu Phong chết, chị sẽ không ngồi tốn nước mắt vì anh ấy mà sẽ trực tiếp đi trả thù. Kể nào đâm Phong một nhát, chị sẽ đâm anh ta mười nhát. Ai khiến Phong bị thương, chị sẽ khiến người đó sống không bằng chết gấp mười lần. Ai chính tay giết chết anh ấy, chị sẽ khiến anh ta vật vã quỳ xuống chân chị, cầu xin chị cho anh ta được chết.” –Giọng Hân Vũ rất chậm rãi, nhưng từng lời kiên định, mang theo chút lạnh lẽo rét người.

Điệp Y cười nhạt: “Chị cũng ít tàn nhẫn quá nhỉ?”

“Trước giờ chị không tàn nhẫn với người khác, đó là chị không thích, không có nghĩa là chị không làm.” –Hân Vũ thản nhiên nói –“Hoặc cũng có thể là vì chưa có ai đủ tư cách khiến chị phải thật sự tàn nhẫn như thế.”

Bước chân Điệp Y lảo đảo, may mà Vân Tình kịp giữ chặt lấy cô. Lúc cô quay người lại, nụ cười phảng phất như tiên nữ hạ phàm, nhưng lại mang đầy u oán: “Hay. Hân Vũ, cuối cùng chị cũng dạy tôi được một bài học để ghi nhớ nhất trong đời. Những lời chị nói hôm nay, mong rằng chị sẽ nhớ kỹ.”

Dứt lời, cũng chẳng đợi Vân Tình dìu, bước chân đã lập tức kiên định đi về phía trước.

Bóng dáng Điệp Y đã đi rất xa rồi, thế mà Hân Vũ vẫn đắm đắm nhìn theo hướng ấy. Cô chú tâm đến mức suýt chút nữa Kỳ Phong còn tưởng rằng cô thật sự nhìn thấy, cánh tay bất giác chạm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô, truyền cho cô chút hơi ấm.

Mà Hân Vũ chỉ yên lặng ngẩn người, không rõ tâm tình.

“Em có cần phải nói như vậy với con bé không? Lỡ nó nhất thời xúc động mà chạy ra chiến trường thì thế nào? Anh không đủ sức kiểm soát thêm nó đâu.” –Kiến Phi rầu rĩ nói.

“Em sẽ cho người canh giữ nó thật kỹ. Anh an tâm đi.”

Hân Vũ chỉ đáp lại nhàn nhạt.

Thật ra, Kiến Phi không biết, tất cả mọi người đều không thể hiểu, thứ cô lo sợ chẳng phải là Điệp Y sẽ nông nổi làm ra chuyện liều lĩnh. Cô chỉ sợ, em gái mình sẽ thật sự đi theo Đinh Nguyên.

Mối tình này, cô đã chứng kiến 5 năm, dõi theo năm năm, từng ngón tay cử chỉ của Điệp Y cô đều rõ mồn một, làm sao có thể không hiểu những suy nghĩ trong đầu con bé?

Có đôi khi, có ai đó để hận còn tốt hơn là ngay cả một người để hận cũng không còn.

...

Đoàn người của Kiến Phi rời hoàng cung chỉ mấy giờ sau đó. Rạng sáng, Hân Vũ tỉnh lại thì nghe tin người đã đi rồi. Cô cũng chẳng lên triều. Vì cái chết của Đinh Nguyên, cô để cả nước quốc tang trong ba ngày, có lẽ cũng là điều duy nhất cô có thể làm được với một người con trai đã từng hết lòng với mình như thế.

Sáng sớm, cung nhân mặc trang phục rời dẫn Hân Vũ ra ngoài. Cuối đông lập xuân, buổi sáng này trời rất cuộc cũng dần ấm lên, thế nhưng cô xoa hai tay vào nhau, xoa mãi, cánh tay cũng nóng đến bỏng rát mà trái tim vẫn chẳng cách nào thôi lạnh giá.

Trong hoa viên, thấp thoáng đã có vài nụ hoa đào chớm nở, chen mình ra khỏi thời gian ngủ đông kéo dài hàng tháng trời. Tuyết tan đọng thành giọt dưới chân bàn đá, nhiều tí tách xuống mặt đất rồi lại dần tan vào cát bụi.

Hân Vũ lơ đãng đứng giữa khu vườn, vươn hai tay, hít một hơi thật sâu.

Trên là bầu trời cao vợi vợi, dưới chân là mặt đất bằng san sát, thấp thoáng vài bóng cây ngọn cỏ phất phơ trợ trợ.

Bầu không khí hóa ra vẫn âm ỉ như ngày trước.

Chỉ là, thế gian này đã vĩnh viễn mất đi một sinh mạng.

Dường như, trên trời vừa rơi xuống một giọt nước, khê khàng rơi vào đáy mắt cô.

Hân Vũ bảo cung nhân lui ra ngoài, nhưng có lẽ do rút kinh nghiệm lần trước, người này chỉ bước ra đến cổng rồi nán lại. Hân Vũ biết, nhưng cũng chẳng thèm chấp. Cô đứng ngay ngắn vị trí bàn đá, cố gắng lấy gốc cây đào làm mốc, chậm chạp bước từng bước về hướng đối diện.

Năm bước, mười bước, một trăm bước. Rốt cuộc Hân Vũ cũng đi đến tận bờ hồ. Khi nhận ra suýt chút nữa là mình đã lọt tằm xuống hồ, cô lại bật cười đầy thích thú.

Đã quên mất, khi trưởng thành, bước chân con người cũng phải dài hơn rồi.

Thế là, cô quay lại theo hướng cũ, lùi dần ba mươi bước, lại tiến lên 10 bước, đi loanh quanh thế một buổi sáng, rốt cuộc cô cũng tìm được nơi mình cần tìm.

Đó là một ngôi mộ nhỏ bằng đá, nằm khuất dưới gốc cây dương xỉ rậm rạp to hơn cả thân người. Bên cạnh mộ lại có một khoảnh đất hơi nhô lên, phủ đầy cỏ xanh rậm rạp.

Hân Vũ ngồi xổm xuống đất, lúc này cũng chẳng quan tâm được điều gì khác, cứ dùng tay mò mẫm dần trong lớp cỏ khô. Khi móng tay dần đau siết vì ứa máu và rát, cô lại tiếp dùng dùng đá đào bới khoảnh đất hơi nhô lên nọ, mãi cho đến khi chạm được vào mặt nhẵn trơn trụi của một hòn đá, bàn tay đào đất của cô cũng dần nhẹ nhàng hơn. Mãi rồi, cô cũng đào xới thêm được vài tảng đá, cẩn trọng nâng niu từng chút, từng chút một.

Còn nhớ, mùa thu của ba năm về trước, cô tiễn Đình Nguyên lên đường đi Yên Thành. Hoàng đế tuy là nói phái anh đến trấn thủ một thành, nhưng lại không hề đề cập đến ngày trở về, hình thức cũng chẳng khác nào đày đi biệt xứ. Khi đó, cô và anh đứng trước cổng thành, cô dõi mắt khắp nơi để tìm Điệp Y, song lại chẳng thấy con bé đâu, chỉ đành nhìn anh nở nụ cười lấy lệ: “Ồ Lam Thành anh có gì cứ bảo em. Em sẽ giúp anh.”

Đình Nguyên thấy cô nói thế cũng hiểu ra ít nhiều, nụ cười dần lặng đi chua chát.

“Hân Vũ, em còn nhớ ngôi mộ năm đó hai chúng ta chôn sói trắng không?”

Hân Vũ không ngờ đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện này, có hơi ngẩn ra.

“Cả đời này anh chỉ có một tâm nguyện, chôn ngay bên cạnh ngôi mộ ấy. Nếu như có một ngày em nhớ đến anh, hoặc giả anh không có thời gian làm nữa. Em hãy thực hiện thay anh nhé.”

Mấy năm rồi, cô cũng chẳng còn nhớ nhiều đến câu nói băng quơ ngày hôm ấy, không ngờ rằng ngay sau khi nghe được tin anh mất mới phát hiện mình lại ghi khắc từng lời từng chữ của anh như vậy.

Ngón tay chậm rãi chà sát trên mặt đá, cảm nhận từng dòng chữ được anh khắc trên đó. Bất giác, bả vai cô run run. Đọc xong hết các chữ khắc, cô đánh rơi cả hòn đá cuối cùng xuống mặt đất, đôi tay đầy máu ôm lấy mặt, nước mắt kim nén rốt cuộc cũng rơi thành dòng.

Bốn hòn đá, cũng chỉ có vụn vụn mấy chữ mà thôi.

Hân Vũ, cả đời, hy vọng, hạnh phúc.

Thì ra, ngay từ năm đó anh đã có ý muốn nói với cô, tâm nguyện của anh chỉ đơn giản như vậy, chỉ là hy vọng cô có thể hạnh phúc cả đời.

Ấy vậy mà, tám chân tình ấy, cô vẫn chưa từng để tâm.

Hết chương 39

40. Chương 40: Kiếp Nạn Báo Trước

“Con bé này, khóc cái gì chứ? Không được khóc. Có khóc cũng phải khóc trên vai anh, biết không?”

Tình hình chiến sự ngoài biên cương căng thẳng khiến Kỳ Phong và Hạ Dương gần như bận túi bụi. Sau khi mất cả ngày để tính toán lưu lượng vũ khí và thuốc men cần chuyển ra tiền tuyến, hai người họ lại cùng phân chia số ngân lượng cần thiết để đề xuất sang chỗ Minh Viễn. Mãi đến gần nửa đêm, Kỳ Phong mới xong chuyện, men theo con đường đá trở lại cung của mình.

Để tiện cho việc sinh hoạt của hần và Tâm Du, Hân Vũ đặc biệt cấp riêng cho hai chị em họ một cung điện nằm phía đông hoàng cung. Thế nhưng phần lớn thời gian Tâm Du đều lẻo đẻo theo Hải Kỳ, Phong lại phải phân thân để xử lý chuyện của Hân Vũ và Quân Tuyết, thế nên hần cũng chẳng mấy khi trở về cung của mình. Nghĩ đến tình cảnh đèn đóm lạnh ngắt trong điện, đột nhiên hần cảm thấy hơi chán nản, cho dù đã đi được nửa đường rồi vẫn quyết định quay đầu lại, đi một mạch về cung của Hân Vũ.

Thấy hần bước vào cổng cung, vài cung nhân tuy cũng ngạc nhiên, nhưng lại thông minh giả vờ không nhìn thấy. Thật ra chuyện hần nửa đêm thường lên vào phòng Hân Vũ cũng chẳng phải chuyện bí mật gì nữa, nhưng Hân Vũ không trách tội, họ là kẻ hầu người hạ càng không dám nhiều lời. Trong hoàng cung này, người càng nhiều lời thì càng đi gặp diêm vương sớm hơn mà thôi.

Đi qua hết hành lang lóm đóm ánh đèn lờ lợt của lông chim lửa, Kỳ Phong mới vào đến vườn hoa nhỏ trước sân chính. Trái ngược với không khí lạnh mấy ngày trước, nơi ở của Hân Vũ lúc này ấm áp ngọt ngào như đã vào giữa xuân, dọc đường đi còn có lúm tằm hoa đào rơi rụng, những nhánh đào tản mát nhuộm hồng cả góc vườn. Đối với thời tiết thất thường thế này Kỳ Phong cũng dần quen rồi nên không để ý lắm. Hần đi một mạch đến vườn nhỏ. Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt làm hần suýt chút nữa thì đã nổi xung thiên lên.

Trên chiếc bàn đá nằm trong hoa viên, Hân Vũ và Tâm Du đang nằm gục mặt xuống bàn, mà khắp đây đó vẫn còn chất đầy những bình rượu đủ loại, ly tách vỡ lả tả trên sàn. Phong vừa nhìn là hiểu ra chuyện gì xảy ra, tuy nổi giận nhưng cũng vội bước đến xem tình hình Hân Vũ, chỉ thấy gương mặt cô đỏ lừng, cả người âm ẩm như phát sốt.

Đến nước này thì cơn giận kiềm nén trong hần lại bùng phát, chẳng nghĩ ngợi gì bèn vỗ vào mặt Tâm Du vài cái, âm thanh gầm lên như tiếng sấm: “Tâm Du, chị tỉnh dậy ngay cho tôi.”

Tửu lượng của Tâm Du thực tế rất tốt. Trước giờ cô nàng vẫn thuộc dạng uống trăm chén cũng chẳng say nổi. Lúc này nghe hần nói thế cô mới ngửa đầu lên, cười hề hề đầy vô tội: “A, nhóc con về rồi đó à? Lại đây uống vài ly với chị nào.”

Vừa dứt lời bèn nhận ra ngay có gì đó không đúng. Cô nàng loạng choạng đứng dậy, xoa xoa mái tóc rối và trán định lại đầu óc, chỉ thấy vẻ mặt Kỳ Phong đầy hùng hổ, còn Hân Vũ lại nằm gục mặt trên bàn, dường như gọi thế nào cũng chẳng tỉnh được.

Nhận ra ngay mình vừa gây ra tai họa gì, Tâm Du đành cười lấy lòng, vuốt tay Kỳ Phong nhẹ giọng nói: “Thôi nào, có chuyện gì mà nóng thế? Chỉ vài ly thôi mà.”

Thời gian tiếp xúc với Hân Vũ tuy không phải quá lâu, nhưng hai chị em đều biết cô gái này có tửu lượng cực kỳ kém. Khi còn ở đảo Rùa, có lần cả bọn nổi hứng ép cô uống rượu. Chỉ mấy ly rượu thôi cũng đủ khiến cô lảng lảng mất kiểm soát, hết cười rồi lại khóc cả ngày trời. Cuối cùng khi Tần pháp sư về đến, ông phải ếm bùa để Hân Vũ bất tỉnh, nằm la liệt trên giường gần hai ngày mới khỏi say. Từ đó Kỳ Phong chẳng dám cho Hân Vũ động đến rượu nữa, Tâm Du cũng biết ý, thế mà giờ chẳng hiểu sao lại mắc cùng sai lầm như thế.

Kỳ Phong chẳng vì vẻ mặt của Tâm Du mà dịu đi tí nào. Hần vỗ vỗ mặt Hân Vũ mấy cái, chỉ thấy cô mè nheo rên ư ử vài tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ, lúc này mới bực dọc quát: “Chị lại bày trò gì vậy? Sao lại cho cô ấy uống rượu?”

Tâm Du mặt nhăn mày nhí. Thôi nào, nói cho cùng việc này cũng chẳng phải toàn bộ lỗi do cô mà.

Hải Kỳ biến mất tầm mấy ngày trời, cả đến Kiến Phi cũng nhận lệnh rời khỏi kinh thành, nhất thời đi khắp hoàng cung chẳng ai chơi với cô cả, số người cô quen biết lại chẳng mấy người. Trong lúc buồn chán, nhất thời lại nhớ đến Hân Vũ.

Trước giờ Hân Vũ bao giờ cũng kiêng dè trước mặt Tâm Du mấy phần, thế nên trong mắt cô nàng này, công chúa của Nhân quốc chẳng qua cũng chỉ là cô em dâu đáng mến của mình mà thôi. Thế là trong lúc cao hứng, Tâm Du lại chạy đến tìm Hân Vũ.

Tâm trạng của Hân Vũ rất tệ. Cả ngày ngồi trong vườn hoa ngẩn người, cung nhân xung quanh nhìn thấy cũng phiền lòng. Thế nên lúc Tâm Du đến, bọn họ còn nhờ vả cô giúp đỡ để công chúa của họ hết sầu não.

Tâm Du nghe xong cười hơi hợt, bất ngờ lại sai người mang ít rượu đến. Gì chứ chuyện đã lan truyền khắp hoàng cung thế, hỏi sao cô lại không biết. Cái chết của Đình Nguyên khiến mọi người đều sầu não, trước khi đi Kiến Phi đã thế, Hạ Dương cũng thế, mà Hân Vũ cũng không ngoại lệ. Tâm Du nghĩ đơn giản, có chuyện buồn thì phải trút ra, trút không được thì uống rượu vào, ngủ một giấc, tỉnh dậy thì sầu não gì cũng quên bèn đi mất.

Thế nhưng, cô đã quên mất, biện pháp này chỉ có tác dụng đối với chính cô, đối với cô nàng Tâm Du luôn thờ ơ, hời hợt chứ chẳng phải Hân Vũ mọi chuyện đều giấu trong lòng.

Nhìn thấy mấy bình rượu nồng nặc bốc mùi trước mặt, Hân Vũ chỉ ngẩn nhìn Tâm Du một chút, thật thà hỏi: “Uống rồi thì mọi thứ đều có thể quên hết thật sao?”

Tâm Du như bị trúng tà, gật đầu liên hồi.

Giờ phút này nghĩ lại, Tâm Du mới thấy mình lúc ấy hẳn là phần khích đến điên rồi. Lẽ ra cô nên chạy đến chỗ Hải Kỳ hỏi nước quên tình, canh Mạnh Bà, thuốc lú gì gì đó, chứ chỉ với một bình rượu làm sao có thể quên?

Mà sự thật là, Hân Vũ không chỉ uống một bình rượu. Chính Tâm Du cũng tròn mắt kinh ngạc khi nhìn cô gái trước mặt ôm cả bình dốc vào miệng mình. Hành động ấy khiến cả người đam mê rượu như Tâm Du cũng kinh hồn khiếp đảm.

Trời ơi, cô nhớ không lầm thì cung nhân đã bảo đây là rượu cất 20 năm, 20 năm lặn đáy. Con bé này có cần phải uống như uống nước lã thế không?

Trong lúc cô vẫn đang ngạc nhiên thì Hân Vũ đã mở nắp bình thứ hai, nốc vài hơi cạn sạch, gương mặt trắng nõn lúc này đã chuyển sang hồng hồng.

Sau khi Hân Vũ mở đến bình thứ ba thì cô biết lần này mình đi tong rồi. Nếu bọn cung nhân hay đám Hạ Dương không giết cô thì hẳn em trai cô cũng chẳng thể để cô sống nổi mất.

Thế là Tâm Du rất khôn ngoan, tự túm lấy một bình, đổ ra vài cốc lạng lẽ cho vào miệng. Rượu lâu năm có mùi chan chát, nhưng tại rất tinh tế, hợp với ý cô. Cô uống được nửa bình, quay đầu lại đã thấy Hân Vũ lặn kền xuống đất.

Dù sao Tâm Du cô cũng là một con người rất có lương tâm. Thế nên nghĩ thế nào cô cũng không thể để Hân Vũ nằm đất mãi được, đành dìu con bé lên bàn, gục đầu xuống, sau đó tinh tế ngụy tạo tình bằng chứng giả rằng bản thân cũng bị chuốc rượu đến say như chết.

Chỉ là cô tính tới tính lui, rốt cuộc cũng nhằm vài bước. Ai mà ngờ được, người đầu tiên bắt gặp cô không phải ai khác mà lại là Kỳ Phong, đứa em trai mà thói quen lẩn sở thích của cô đều thuộc lòng bàn tay chứ?

Nhìn vẻ mặt lúc này của Kỳ Phong, cô chỉ ước rằng mình có thể lập tức bất tỉnh cho xong.

Thế nhưng Phong cũng chẳng có tâm tình mắng cô chị hẳn nữa. Hắn nhìn thấy Hân Vũ gục lên gục xuống trên bàn, nhất thời đau thắt cả ruột. Rốt cuộc chỉ lạnh giọng hừ một tiếng với Tâm Du rồi dìu dàng bế Hân Vũ, lẳng lặng đi một mạch vào trong.

Hành động này khiến Tâm Du như thể đứng trước cửa tử bồng hồi sinh. Bóng hẳn đã khuất hẳn, thế mà cô vẫn lắc lắc đầu ngây ngốc.

Tên nhóc này đối tính à? Chỉ thế là xong sao?

Phong khó khăn lắm mới đặt được Hân Vũ vào lại giường. Cô tuy say khướt nhưng cả người cứ thi thoảng lại động đậy không yên. Hắn phải cho gọi cung nhân mang đến một ít nước ấm, sau khi lau người cho cô lại nhờ họ thay trang phục giúp để cô không phải cảm lạnh. Bận rộn mấy hồi, chẳng biết làm thế nào mà trời cũng hửng sáng.

Bấy giờ Kỳ Phong đã mệt đến đứt hơi rồi, chỉ có thể tựa người vào phần giường trống cạnh Hân Vũ, cố chợp mắt một chút. Chẳng ngờ vừa nằm xuống thì đã thấy cô gái bên cạnh ôm siết lấy mình, vòng ôm của cô

lạnh lẽo như cách một lớp băng mỏng, khiến hần cảm thấy tê tê, lại nghe thấy giọng cô ghen ngào: “Em biết sai rồi, sau này em sẽ không tự ý quyết định mọi thứ nữa. Anh đừng đi được không?”

Suýt chút nữa thì hần thật sự cho rằng cô chỉ giả vờ say.

Thế nhưng Hân Vũ chỉ nhắm nghiền mắt, liên tục lắc đầu vùng vẫy trong cơn mơ. Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt cô đã rơi xuống ướt cả một mảng gối. Cánh môi run rẩy, giọng điệu cũng rõ ràng hơn: “Anh đừng đi nữa được không?”

Kỳ Phong sượng trân cả người mất hồi lâu, rốt cuộc mới hiểu ra cô đang mơ thấy gì.

Cánh tay khẽ vươn ra, rốt cuộc chỉ có thể ôm lấy cô đầy đau xót.

Cô gái này phải kiêu ngạo đến thế nào, mới có thể cả khóc cũng không dám, rốt cuộc chỉ có thể lén lút rơi lệ trong mơ?

Phải cô độc ra sao, mới có thể trong cơn say líu ríu nói ra lời thật lòng, cho dù người nào đó chẳng còn cơ hội để nghe thấy nữa.

Hần biết, cái chết của Đình Nguyên là một cú sốc lớn đối với những người trong hoàng cung này, chẳng phải chỉ có mỗi Điệp Y diên đại, Vân Tình chua xót, mà cả Hân Vũ cũng khó khăn lắm mới kiềm nén được nỗi đau thương trong lòng. Một người con trai lạnh nhạt như thế, chỉ vừa quay người là đã biến mất trong dòng chảy sinh mạng, liệu có ai mà chẳng tiếc thương?

Con người luôn là thế, mất rồi mới cảm thấy hối tiếc. Có lẽ mọi khi, sự có mặt của Đình Nguyên chẳng làm mấy người chú ý đến, nhưng anh đi rồi, hoàng cung lại vì cái chết của anh mà âm ỉ dấy lên một hồi phong ba.

Ngón tay Kỳ Phong nhẹ nhàng đưa lên mi mắt Hân Vũ, chậm rãi lau dòng nước ấm cho cô.

“Đồ ngốc. Nếu đau phải nói ra. Nếu không thì người khác làm sao biết chỗ mà chữa cho em chứ?” –Hần nhỏ giọng trách móc, nhưng thấy hàng mày cô cau lại thành đường ngang, lại có chút không nỡ.

Thật ra, nếu cô còn có chút lý trí, hần hần sẽ mắng cô một trận, sau đó ôm cô vào lòng, nhẹ giọng bảo cô: “Có anh ở đây.”

Thế nhưng ngay cả một cơ hội như thế, cô cũng chẳng để lại cho hần. Hần luôn nghĩ mình đã có thể bước vào nội tâm của cô rồi, nhưng không hần như thế. Hóa ra, trở thành người quan trọng nhất của ai đó, cũng không có nghĩa rằng họ sẽ hoàn toàn yên tâm giao ra tất cả cho bạn. Đối với Kỳ Phong hần, là sự tín nhiệm, còn đối với Hân Vũ mà nói, có đôi khi cũng chỉ là một dạng thói quen mà thôi.

Đến đây, hần lại tự trách mình. Thì ra cô yêu hần đến như vậy, nhưng bản thân hần lại chưa thể là một bức tường chắc chắn để cô an tâm tin tưởng mà ngã vào.

Tác dụng của rượu thật sự rất mạnh. Đến ngày thứ hai, Phong lại phải ra ngoài với Hạ Dương. Ấy vậy mà khi hần trở về Hân Vũ vẫn chưa tỉnh, thay vào đó, bên giường cô lại có thêm một người.

Thấy Kỳ Phong bước vào, Hải Kỳ lúc này mới nhẹ nhướng mày, giọng nói có đôi ý giận: “Tại sao giờ này mới về? Biết tôi chờ cậu lâu lắm rồi không?”

Phong đương nhiên biết Hải Kỳ không đùa. Gã tiên nhân này tuy bông lơn, nhưng lại chưa bao giờ để ngoài tai chuyện của Hân Vũ. Hay nói cách khác, ngoại trừ chuyện động chạm đến nhan sắc của y, thì chỉ có Hân Vũ mới đủ tư cách khiến y nổi giận thật sự.

Phong có chút mệt mỏi, tự xoay hông vài cái, chán nản nói: “Anh đuổi được Quân Tuyết đi chưa mà vội quay về thế?”

“Thằng nhãi, đừng tưởng tôi không biết, cậu cố tình quăng cục nợ ấy cho tôi thì nghĩ là xong việc sao?” –Hải Kỳ cầm tức đứng dậy, bàn tay siết chặt thành nắm –“Tôi giao Hân Vũ cho cậu, sao lại để con bé thế này? Chuyện của Đình Nguyên rốt cuộc là sao?”

Phong thở dài, biết không cách nào gây chuyện với gã tiên nhân này được, đành tóm lượt cho y nghe qua sự thật.

Hải Kỳ chỉ mới rời khỏi Lam Thành vài ngày, hiển nhiên không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Nghe xong có hơi thất thần, nhưng rất nhanh y đã trấn tĩnh lại, nghiêng răng trầm tư: “Thế thì hồng bút rồi. Giờ là lúc không thể không đánh, mà nếu đánh thì cũng chẳng còn tướng nào cả, Hân Vũ lại thế này, biết làm sao?”

“Tôi và Hạ Dương cũng đang lo chuyện đó.” –Kỳ Phong lẳng lẳng nói –“Hạ Dương nói tư chất cầm quân của Kiên Phi trước giờ vẫn có vấn đề, tiếc là anh ấy không thể tự cầm quân ra trận được, nếu không chúng ta có Hạ Dương còn đỡ phần nào. Tình trạng Hân Vũ lại thế này...”

Hải Kỳ ngồi vắt chân lên ghế. Tay tùy tiện vớ mấy hạt thức ăn trên bàn cho vào miệng. Y suy tư một lát, sau cùng quyết định nói thật: “Cậu biết tại sao tôi đang đuổi theo Quân Tuyết lại đột ngột quay trở lại không?”

Y đột ngột thay đổi đề tài như thế khiến Phong trở tay không kịp, chỉ nhẹ lắc đầu.

Hải Kỳ gõ tay lóc cóc lên cái bàn nằm cạnh: “Sao Vương tinh đột nhiên có dấu hiệu yếu dần. Tôi sợ sắp tới Hân Vũ sẽ xảy ra chuyện?”

“Sao Vương Tinh?”

“Chắc cậu không biết, khi Hân Vũ sinh ra, các pháp sư trên núi Tiên Tri đã nhìn thấy dị tượng xảy ra ở Hoàng cung. Truyền thuyết nói rằng dị tượng này chỉ xảy ra vào ngày đứa trẻ có thể thay đổi vận mệnh thế giới được sinh ra. Hướng dị tượng lại là Hoàng cung, thế nên vì sao này bao năm nay vẫn ứng với kiếp số của Hân Vũ. Mấy năm nay lần nào sao Vương Tinh suy yếu, con bé cũng xảy ra chuyện cả. Tôi e là lần này cũng không ngoại lệ.”

Kỳ Phong nghe đến đây, không khỏi sững sờ. Hắn biết rõ, cả Hải Kỳ và hắn đều cùng đang nghĩ đến một chuyện, đó là hình ảnh dự báo trong sách Tiên Tri. Hắn nghĩ mãi nghĩ mãi, rốt cuộc mới buộc lời thốt thành tiếng: “Hải Kỳ, ừm... cụ tổ này. Trước đây anh có nói theo diễn tiến thời gian trong sách Khải Huyền, thì việc xảy ra trước khi Hân Vũ bị tôi đâm là việc gì nhỉ?”

Hải Kỳ nghe vậy thì gò má hơi đỏ bừng, song y vẫn cố nén giận trừng mắt: “Còn dám nhắc, sau khi hai đứa đánh trận nào đó trở về, ôm hôn thắm thiết ngoài đường ấy.”

Sắc mặt Phong lúc này càng xanh hơn: “Thế thì toi rồi. Tôi nghĩ, chuyện đó đã xảy ra rồi.”

Hải Kỳ nheo mắt, thoáng bất ngờ. Nhưng ngay sau đó đôi mắt lại động lại thành một tia sâu hoắm, không biết đang nghĩ ngợi gì.

...

Rời khỏi cung của Hân Vũ đã là một lúc sau đó, bước chân Hải Kỳ có phần chậm rãi. Đến một góc xa giữa hành lang cấm, y mới nhẹ nhàng rút ra một lọ tinh dịch bằng thủy tinh trong suốt. Giữa đêm tối, nơi u ám không ánh trăng rọi xuống này, chẳng hiểu sao thứ chất lỏng ấy vẫn ánh lên một sắc lục huyền bí mê hoặc.

Mắt y đăm đăm nhìn nó hồi lâu, nhất thời không rõ tâm tình của mình là gì.

Mấy ngày trước, y vì chuyện của Hân Vũ mà nổi điên, chạy đông tây khắp nơi để bắt cho bằng được Quân Tuyết, mãi đến đêm qua mới bủa lưới vây được cô ta. Chẳng ngờ Quân Tuyết tuy đứng trong rào vô hình do y tạo ra, nhưng đáng vẻ lại ngạo nghễ khinh người, còn luôn miệng bắt y phải gọi cô ta bằng dì.

Hải Kỳ đương nhiên không đồng ý, còn định trói cô ta lại mang về rừng Địa Đàng hỏi tội. Chẳng ngờ đúng lúc y sắp ra tay, Quân Tuyết lại cười cợt nói: “Cháu họ à, tội gì phải hành hạ bản thân mình như vậy? Chẳng phải mục đích của cậu và tôi đều giống nhau sao? Người cậu thích là A Kiêu, còn tôi muốn lấy Kỳ Phong, người ta bảo kẻ thù của kẻ thù là bạn, huống chi chúng ta còn là họ hàng, cứ đấu nhau thừa sống thiếu chết cũng chẳng hay. Thế này đi. Tôi dạy cậu cách chiếm được A Kiêu, cậu để mặc Kỳ Phong cho tôi xử lý. Thế nào?”

Y nhăn mặt cau mày, giọng nói không tránh khỏi bực bội: “Hân Vũ không phải là A Kiêu.”

“Rõ ràng là các người bí mật tìm được linh hồn cô ta, lại còn dạy dỗ đến từng này tuổi, còn chối cãi sao?” –Thấy mặt Hải Kỳ càng thêm nhăn nhó, Quân Tuyết lại cười nói –“Thôi được thôi được, cậu không thích

gọi A Kiều thì không phải A Kiều, dấu sao cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Đừng nói cậu thích cô ấy mấy trăm năm, đến lúc này lại cam tâm tặng cô ta cho Kỳ Phong đấy nhé.”

“Tôi chẳng tặng cô ấy cho ai cả. Nhưng bất cứ ai động đến cô ấy, tôi tuyệt đối cũng không tha.”

Thái độ của y rất dứt khoát, việc này khiến Quân Tuyết có chút nao núng. Cô ta suy nghĩ một lát, quyết định tấn công trực diện.

“Được, vậy nói thẳng với cậu, lần này tôi về đây không phải tay không mà về. Tôi chỉ cho cậu cơ hội lần này thôi. Chẳng lẽ cậu không muốn nhìn thấy Hân Vũ toàn tâm toàn ý yêu cậu sao?”

Hải Kỳ khảy cây quạt trước ngực, nhếch môi: “Muốn mua chuộc? Tưởng tôi là ranh con ba tuổi à?”

Quân Tuyết làm bộ thờ dãi: “Đương nhiên không phải. Làm gì có ranh con ba tuổi nào biết sử dụng tình được chứ?”

Câu nói này rớt cuộc cũng khiến cây quạt trên tay Hải Kỳ lơ lửng giữa không trung.

Y nhảy ra khỏi vòng bảo hộ, bước chân bắt giặc tiến đến gần tấm lưới vô hình đang giam giữ Quân Tuyết, dẫn đo hồi lâu mới nghiêng răng thốt ra từng từ: “Cô đang đùa tôi phải không?”

Hải Kỳ là tiên nhân, thế nên công hiểu của hai tiếng ‘tình được’ này y rõ hơn ai hết. Thấy ánh mắt Quân Tuyết lúc này chỉ ánh lên vẻ trào phúng, y mới dần lấy lại được bình tĩnh, hạ giọng: “Tình được không phải muốn chế là chế được. Muốn tạo ra tình được phải có quả hái từ cây Sinh Mệnh. Cô bị giam suốt ba trăm năm trong rừng Địa Đàng, trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể tìm được?”

“Đồ ngốc, trước đây tôi là công chúa của Tiên quốc đấy. Thuộc hạ của cha tôi vẫn còn sống nhiều như thế, chẳng lẽ chuyện gì tôi cũng phải đích thân đi làm sao?” – Quân Tuyết dường như đã nôn nóng không chịu nổi nữa, tay vỗ nhẹ vào tấm lưới vô hình tiếp – “Quyết định nhanh đi. Cậu thả tôi ra, tôi tặng cậu tình được. Sau khi tôi và Kỳ Phong rời khỏi đây, chúng ta nước sông không phạm nước giếng nữa.”

Hải Kỳ khoanh tay, vẫn còn dẫn đo: “Nếu cô có tình được, sao thời gian vừa rồi lại không dùng...”

“Chuyện đó cậu không cần biết. Rốt cuộc cậu có muốn thứ này hay không?”

Ánh mắt Hải Kỳ hơi động khi nhìn thấy ống thủy tinh màu xanh lục trong tay Quân Tuyết. Y mím môi, ranh ma như đứa trẻ đang học đòi trả giá: “Tôi muốn lấy cả sách Khải Huyền nữa.”

“Thứ đó tôi cũng chẳng cần nữa. Trả cho cậu là được.”

“Còn nữa, từ nay cô không được động đến Hân Vũ.”

“Cho Kỳ Phong dùng tình được rồi anh ấy sẽ yêu tôi, tôi còn tranh với cô ta làm gì?” – Quân Tuyết mỉm cười tiếp – “Còn không nhanh đi.”

Lúc ấy, Hải Kỳ đã dẫn đo rất lâu, rốt cuộc y vẫn đồng ý với đề nghị của Quân Tuyết. Y thả cô ta ra, đổi lấy là sách Khải Huyền, tình được và sự an toàn của Hân Vũ.

Khoảng thời gian mang theo lọ tình được trở về hoàng cung, có thể nói là khoảng thời gian dài nhất trong cuộc đời Hải Kỳ.

Hơn một lần y tự nói với bản thân mình, thỏa hiệp chỉ là vì Hân Vũ, vì không muốn cô bị người khác ám hại sau lưng nữa nên nhân nhượng như thế, song trong thâm tâm y lại càng rõ hơn ai hết, bản thân y cũng muốn có một cơ hội, dấu cho chỉ một lần cơ hội mỏng manh để được ở bên cô.

Thế nhưng về đến nơi, ngồi suốt mấy giờ liền bên cạnh cô gái đang ngủ say vì mệt mỏi, rốt cuộc y lại chẳng cách nào xuống tay được.

Hóa ra nếu thật sự yêu một người, con người sẽ trở nên nhỏ bé như thế. Khi đó tất cả ham muốn chiếm hữu đều trở thành ảo mộng, chỉ có tình cảm chân thật mới là thứ không thể lấp đầy.

Y biết, mình thật sự đã yêu cô gái nhỏ này, thế nên đứng trước cô, y càng không thể nào sử dụng thủ đoạn được. Khi niềm vui của cô gái kia đã trở thành điều y để tâm nhất trên cõi đời này. Chỉ cần cô có thể vui vẻ, dục vọng nhất thời của y thì có nghĩa lý gì?

Ánh sáng bên kia bức tường vẫn long lanh rải xuống, hắt lên những chiếc bóng thật dài, lắc lư giữa lưng chừng mặt đất. Hải Kỳ cũng thở ra, nhẹ nhàng cất lọ dung dịch vào trong áo, đi ngược lại với hướng hoàng cung...

Mấy ngày sau đó, Hỏa Thành lại có tin báo về. Kiến Phi trong quá trình giải vây giúp quân hoàng gia lại tìm được một thứ không ai ngờ đến: di vật cuối cùng của Đình Nguyên.

Bộ cung tên thiết do hoàng hậu ban có thể xem là vật bất ly thân của Đình Nguyên. Mấy năm nay, cho dù hành binh ra trận hay phải lui ra đến tận Yên Thành, anh vẫn chưa từng rời khỏi nó. Chẳng ngờ lúc này người chẳng còn nữa, thứ được trùm dưới tấm vải trắng lạnh lẽo chỉ là loại sắt thép vô tri.

Vì không tìm được thi thể nên mọi người đều đành phải an táng di vật thay cho người. Trước lúc hạ táng, Diệp Y vẫn sống chết ôm lấy cung tên, òa khóc đến ngất lên ngất xuống, Vân Tình lại ngã vào lòng Hạ Dương lặng lẽ rơi lệ. Chỉ có Hân Vũ từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Mãi đến khi hành lễ đã xong, quay lại cung của mình, cô mới từ từ khụy xuống sau cánh cửa, nước mắt nghẹn ngào trong đêm thanh vắng, lại mang theo chút bi ai lặng lẽ rơi thành hàng.

Mấy ai hiểu được, cô cố gắng giữ bình tĩnh như thế chẳng phải vì kiêu ngạo của bản thân mình, cũng chẳng phải thờ ơ trước cái chết của anh. Chỉ vì anh muốn nhìn thấy cô mãi mãi hạnh phúc, nên cô càng không thể để anh nhìn thấy cô vì anh mà đau lòng được.

Người có ý, kẻ vô tình. Đời này của cô và anh lặng lẽ lướt qua nhau. Đến lúc anh đi, những gì cô làm được cho anh cũng chỉ là những lời hứa hẹn chưa bao giờ được thực hiện.

Ai sai, ai đúng, ai vô tình, ai đánh mất? Người đã đi, có lẽ tất cả mọi lời giải đáp lúc này đều là vô nghĩa. Chỉ là dường như, cả tư cách có thể khóc vì anh, cô cũng đã đánh mất mất rồi.

Hân Vũ chìm đắm trong nỗi đau của riêng mình, không hề nhận ra cánh cửa sau lưng dần dần hé ra. Lúc cô lấy lại được cảnh giác, hơi ấm của Kỳ Phong đã lan tỏa quanh phòng.

Cả hai lặng yên rất lâu trong căn phòng không chút ánh sáng. Rốt cuộc, hân cũng cúi xuống, chậm rãi vươn tay lau đi nước ướt nhòe trên mắt cô. Cảm nhận được sự đau xót của hân, đột nhiên cô xoay người, nghiêng đầu co ro vào một góc tối.

Cô không thích, thật sự không thích bất kỳ ai khác nhìn thấy bản thân mình thảm thương thế này, ngay cả khi đó là người cô thương yêu nhất. Chuyện này Kỳ Phong làm sao không hiểu cho được? Vốn hân đã đứng bên ngoài từ rất lâu. Thế nhưng nghĩ đến tiếng khóc nức nở của cô, dáng vẻ co ro của cô lúc này thật sự khiến hân rất đau lòng, sau cùng cũng không nhịn được mà xông vào trong.

Hân khụy gối, nâng tay giữ lấy gương mặt cô, để có thể trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt ướt ươn ướt ấy. Trong đêm tối, hân lại siết chặt cô vào lòng, khi giọng nói trầm ấm mang theo chút ngang ngược vang lên lần nữa, phòng tuyến cuối cùng trong cô cũng vỡ vụn.

Hân nói: “Con bé này, khóc cái gì chứ? Không được khóc. Có khóc cũng phải khóc trên vai anh, biết chưa?”

Đến lúc này thì Hân Vũ chẳng còn kiên nhẫn gì nữa. Nói cho cùng, cô chỉ là một cô gái vừa trải qua nỗi đau mất mát, lại đứng trước mặt người mình yêu thương nhất, bèn bất chấp tất cả mà ôm lấy hân. Nước mắt rơi thành dòng xuống bờ vai vững chắc, giọng nói cô run rẩy nghẹn ngào: “Phong à, anh ấy đi rồi. Anh ấy thật sự đi rồi.”

Kỳ Phong thấy cô như thế thì xót xa đến tê dại, sóng mũi cay cay, hân vuốt lưng cô, nhẹ nhàng an ủi: “Anh biết, anh đều biết hết.”

“Em không muốn làm anh ấy thất vọng.” –Hân Vũ nhỏ giọng tiếp –“Nhưng em khó chịu lắm.”

Phong thở dài: “Được rồi, được rồi, anh không ép em. Nếu cảm thấy khó chịu thì cứ khóc ra đi.” –Hân nghĩ nghĩ, sau lại thêm một lời –“Nhưng sau này em phải nhớ, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được trốn vào một góc mà khóc. Còn có anh ở đây, biết không?”

Chẳng biết Hân Vũ có nghe thấy lời hân không, bởi cô chỉ càng nức nở to hơn, cả gương mặt vùi đầu vào lòng ngực hân, giống như tựa vào một bóng cây nương nhờ cả đời.

Thật ra, nếu khóc mà có thể bớt đau thương thì cũng tốt, nhưng ai có thể cho cô biết, phải khóc bao nhiêu nước mắt thì trái tim ngỡ đã lạnh giá này mới có thể ngừng đau?

Cái chết của Đình Nguyên khiến Lam Thành hầu như chìm trong một màu tang tóc. Dầu vậy, lẫn trong không khí đau thương ấy, vẫn có vài tin tức có thể mang chút hy vọng đến với mọi người.

Ví dụ như tài cầm quân của Kiến Phi ngày càng ổn định, lúc này đã có thể đấu đôi công với Vĩnh Hi ở Hỏa Thành. Lại ví như Minh Viễn đào tạo được thêm mấy nghìn tinh binh sẵn sàng bổ sung ra trận, như sức khỏe của Hoàng đế đột nhiên chuyển biến tốt một chút. Thịnh thoảng ông đã có thể mở mắt, chậm rãi trò chuyện với mọi người.

Thế nhưng tin tức khiến Kỳ Phong vui mừng nhất, cuối cùng lại do một con phượng hoàng lửa gửi tới.

Phượng hoàng có thể xem là thần thú duy nhất còn lại trên thế giới. Có người nói, trên thế giới này chỉ còn một con duy nhất trơ trọi giữa vạn vật. Sinh vật này không còn bạn đồng hành, thế nên càng không có khả năng giao phối sinh trưởng. Ngàn năm qua đi, nó bao nhiêu lần chết đi rồi lại tái sinh từ đồng tro tàn, thực chất cũng chỉ là vất vưởng sống tiếp quãng hình trình đơn độc mà thôi.

Thế nhưng mặc kệ cái sự thật tàn nhẫn như thế, khi Phượng hoàng lửa với hai mắt ngùn ngụt lửa và chín cái đuôi hực cháy lướt qua bầu trời kinh thành vẫn khiến dân chúng náo loạn không ít. Hẳn chẳng ai ngờ đến, một sinh vật được dân chúng tôn sùng và tín ngưỡng như thế, lẫn lộn từ xa bay đến kinh thành cũng chẳng phải ban phúc lành gì cho ai cả, chỉ đơn giản là mang vài vật từ núi Thánh Hỏa đến mà thôi.

Dù Kỳ Phong chẳng ưa nói cách làm việc phô trương đến thế của pháp sư Thiệu, thế nhưng nhìn thấy mấy lọ chất lỏng đặc sệt đựng trong túi treo trước mỏ phượng hoàng, hẳn rốt cuộc cũng không nén được mừng rỡ.

Đôi mắt của Hân Vũ thế là được cứu rồi.

Chẳng ai biết pháp sư Thiệu làm cách nào để điều chế thuốc giải trong thời gian ngắn đến thế. Tuy nhiên một điều không thể phủ nhận là thuốc của ông có tác dụng cực kỳ hiệu quả. Chỉ mới hơn một ngày dùng thuốc, uống hết ba lọ dung dịch, Hân Vũ đã bắt đầu có thể nhìn thấy mọi thứ một cách mờ ảo.

Dĩ nhiên, việc này chẳng phải chỉ có Kỳ Phong vui mừng khôn xiết, cả đến bọn Hải Kỳ lẫn Vân Tình đều đứng ngồi không yên. Hải Kỳ thậm chí còn lén lút chiết lại một phần thuốc giải đòi nghiên cứu cho bằng được. Kỳ Phong lúc đầu còn không đồng ý, nhưng Hân Vũ cũng gặt đầu, thế nên hẳn chẳng nói được tiếng nào đành âm ỉ giao ra.

Đến ngày thứ ba, Hân Vũ đã có thể nhìn thấy rõ gương mặt từng người trong phạm vi một thước. Kỳ Phong vì việc này mà suýt chút nữa đã bắt cả hoàng cung phải đãi yến tiệc ăn mừng. Đương nhiên là Hân Vũ không đồng ý, nhưng bấy nhiêu cũng không thể xoa dịu phần khích trong lòng hắn. Cả ngày trời, hắn cứ ngồi trong phòng nhìn đăm đăm vào Hân Vũ. Việc này khiến cô có cảm giác như người vừa được chữa khỏi mắt là hẳn chứ chẳng phải là cô vậy.

Thật ra không thể không nói, bản thân Hân Vũ cũng vô cùng phần khích.

Mấy tháng sống trong bóng tối khiến cô hành động có chút chậm chạp hơn người bình thường, thậm chí nhiều lúc cũng không quen với việc rằng mình-có-thể-dùng-mắt. Phong vẫn trêu ánh mắt cô vẫn đờ đẫn như không nhìn thấy gì. Những lúc ấy, Hân Vũ lại tỉ mỉ dùng tay chạm vào mắt, mũi, miệng, từng đường nét gần như hoàn hảo trên gương mặt hắn, từng tí cười mà không nói gì. Hành động này khiến Kỳ Phong rất tò mò và buồn bực. Hắn gắng hỏi mãi, sau cùng Hân Vũ mới nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng đáp: “Em chỉ cảm thấy rất vui. Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy anh.”

Phong nghe thế càng vui mừng đến phát điên, chỉ muốn ôm cô hôn đến ngạt thở mới thôi.

Vốn dĩ Kỳ Phong chẳng thể nào hiểu được, tính tình Hân Vũ trước nay vốn trầm lặng, cô chẳng đặc biệt yêu ghét bất cứ thứ gì. Đối với cô, có đôi mắt để nhìn thấy mọi vật hay không, trừ việc giúp ích cho hoàng tộc thì chẳng còn gì quan trọng. Thế nhưng nếu nói trong những tháng ngày không nhìn thấy bóng mặt trời kia điều gì làm cô cảm thấy hối tiếc nhất, thì chính là không thể nhìn thấy hắn.

Có những lúc, cô cũng từng hoang mang lo lắng. Nếu như đôi mắt này mãi mãi không thể chữa lành được, vậy thì theo thời gian, có phải sẽ có một ngày cô hoàn toàn không nhớ được từng đường nét trên gương mặt hẳn không? Hóa ra nỗi sợ lại có thể đến từ những điều hoàn toàn đơn giản đến thế. Chẳng sợ chết, cũng chẳng sợ con đường phía trước khốc liệt ra sao, chỉ sợ vật đổi sao dời, có một ngày mình thậm chí không hồi tưởng được gương mặt của người mình thương yêu nhất mà nhớ về. Đối với cô đó mới là sự trừng phạt lớn nhất.

Kỳ Phong thấy cô ngẩn người, liền biết cô lại nghĩ vẩn vơ, bàn tay gõ nhẹ vào đầu cô trách mắng: “Lại nghĩ gì thế hả?”

Hân Vũ bị hấn làm giật mình, nhất thời lại nhớ ra một chuyện, nhẹ giọng hỏi: “Phong này, anh có nhớ người thanh niên đi theo pháp sư Thiệu trên núi Thánh Hỏa không? Anh thấy anh ta thế nào?”

Kỳ Phong nhăn mày: “Em muốn chết sao? Ở bên cạnh anh mà lại dám nghĩ đến người đàn ông khác?”

Hân Vũ mím môi, búng nhẹ vào mũi hần: “Chuyện nghiêm túc, không đùa.”

Phong đương nhiên biết lúc nào nên đùa lúc nào nên dừng lại. Bấy giờ nghe cô nói thế bèn nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Anh ta không phải là trai bao của pháp sư Thiệu sao?”

“Trai bao là gì?” –Hân Vũ mờ mịt hỏi.

“Là giống như em bỏ tiền ra nuôi anh vậy đó. Thế thì gọi là trai bao.” –Kỳ Phong gãi gãi đầu, trong mắt chẳng mang chút ý giả dối nào –“Anh thấy anh ta giống thế mà.”

Hân Vũ nghe xong há hốc mồm đến không khép lại được.

Tiếp xúc với hần đã lâu, Hân Vũ đương nhiên cũng hiểu được vài phần con người này. Càng trưng ra vẻ mặt như thế chứng tỏ hần còn có bí mật giấu cô. Nhưng xưa nay cô đều không thích tra hỏi người khác, chỉ đành im lặng suy nghĩ.

Chuyện này cô có nên đi hỏi trực tiếp Hải Kỳ không?

41. Chương 41: Liên Minh Tiên – Người

Một ngày nào đó em sẽ hiểu ra, nếu như trên thế gian này có ai đó vì em mà sẵn sàng bỏ ra tất cả, không cần trả giá, cũng không cần hồi đáp, vậy thì người đó chỉ có thể là anh.”

Cuộc sống an nhàn của Kỳ Phong kéo dài chẳng bao lâu. Khi đôi mắt của Hân Vũ phục hồi được hơn phân nửa thì Quân Tuyết lại bất ngờ trở về hoàng cung.

Lần trở về này, Quân Tuyết mang theo một thân phận khá quan trọng là sứ giả của tiên tộc, cùng với tín vật của tiên tộc đến để đề nghị thành lập liên minh với loài người. Tuy Hân Vũ không ưa Quân Tuyết, thế nhưng cơ hội này đến quá bất ngờ, khiến cô có phần phản ứng không kịp. Suốt 300 năm nay, kể từ khi liên minh tiên-người tan rã, loài người luôn bị quỷ tộc lấn lướt, thậm chí còn nhiều lần đại bại, đất đai thì thu hẹp dần. Nếu như lúc này có thể kết liên minh với tiên tộc như trước đây, vậy thì loài người còn gì phải lo ngại nữa? Tuy vậy, vì sứ giả của tiên tộc là Quân Tuyết, thế nên việc này vẫn khiến mọi người nghi ngờ ít nhiều.

Hải Kỳ là người đầu tiên phản đối. Y vốn là người của tiên tộc, nhưng từ lâu đã bị phân loại thành Tiên Nhân, bị đám Ám tiên trong rừng Địa Đàng xua đuổi, có thể xem là thuộc về giống loài khác nhau. Thế nhưng lúc này Ám tiên lại đột ngột thay đổi ý định, việc liên minh này không có mưu đồ thì y đi đầu xuống đất cũng được.

Vậy là Hải Kỳ cất công về rừng Địa Đàng một chuyến. Nhưng sự việc lúc này không còn nằm trong sự tưởng tượng của y nữa. Không biết Quân Tuyết làm cách nào, chỉ trong một thời gian ngắn thoát khỏi án giam cầm đã có thể mua chuộc được lượng lớn Ám tiên khác vốn e ngại sự bành trướng của quỷ tộc, lại đề nghị bọn họ nổi dậy đòi thành lập liên minh. Tuy nhóm người này không nhiều và chỉ đại diện ột nhóm nhỏ Ám tiên, thế nhưng nếu như có bọn họ trợ giúp, việc có thể giải quyết được mối họa Vĩnh Hi lẫn giành lại thế

chủ động từ tay Thiên Tường là điều hoàn toàn có thể xảy ra. Dĩ nhiên với người luôn đặt nặng trọng trách lên trên như Hân Vũ, cô càng không thể bỏ qua cơ hội này.

Việc liên minh với nhóm Âm Tiên do Quân Tuyết dẫn đầu dần được xúc tiến, mà điều này cũng có nghĩa là, Quân Tuyết được danh chính ngôn thuận ở lại hoàng cung.

Kỳ Phong dĩ nhiên không thích chuyện này. Thế nhưng bấy giờ hẳn đóng một vai trò không nhỏ ở Nhân quốc, chuyện ra vào đụng độ Quân Tuyết là chẳng thể tránh khỏi. Quân Tuyết cũng không đeo bám hẳn như trước, giữ thái độ lúc xa lúc gần, phần lớn thời gian đều tập trung vào chuyện chính sự nhiều hơn. Phong lại tránh cô như tránh tà, trừ khi là bắt buộc đi cùng Hân Vũ, nếu không, hẳn cũng chẳng dám cho cô cơ hội gần gũi với mình.

Ngược lại với hẳn, mỗi lần gặp Quân Tuyết, trong lòng Hân Vũ lại mang nhiều cảm xúc khác nhau.

Lần đầu tiên Quân Tuyết mang theo tín vật của tiên tộc trở lại thì cũng là lần đầu tiên Hân Vũ nhìn thấy diện mạo của đối phương. Mắt Hân Vũ lúc này đã phục hồi đến bảy phần, tuy không thể nói là tinh tường được như lúc trước, song cũng không đến mức không thể nhìn thấy diện mạo của người chỉ ngồi cách vài thước, đó là chưa kể đến, người đó lại là một cô gái tiên tộc xinh đẹp như Quân Tuyết.

Bao năm nay, tiên tộc và loài người vốn không qua lại với nhau, thế nên ngoại trừ Hải Kỳ, Hân Vũ chưa từng nhìn thấy thành viên nào khác của tiên tộc, nói chi là một cô gái như Quân Tuyết. Thế gian có câu đẹp tựa thiên tiên, khoảnh khắc nhìn thấy Quân Tuyết, Hân Vũ lập tức cảm thấy được câu nói này chẳng sai tí nào.

Bản thân Hân Vũ đã mặc nhiên được xem là một cô gái đẹp. Từ nhỏ đến lớn, cô đã quen được người xung quanh khen ngợi như thế. Thế nhưng nét đẹp của Hân Vũ tuy thanh tao, song nói cho cùng đó cũng chỉ là một loại khí chất vương giả mà thôi. Đối với Quân Tuyết mọi thứ đều ngược lại, dù cô chẳng thể hiện nhiều nhưng dường như từ cái phất tay, liếc mày đều mang dáng vẻ ngạo nghễ kinh người.

Cùng là một loại khí chất, song nếu cái lạnh của Hân Vũ là vì cô cố ép bản thân mình phải trầm tĩnh như thế, thì cái lạnh của Quân Tuyết hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, giống như tố chất bẩm sinh vậy.

Quân Tuyết hiển nhiên cũng nhận ra ánh mắt Hân Vũ luôn chăm chú nhìn mình, thoáng cái lại liếc mắt nhìn lại. Hân Vũ chỉ cảm thấy nụ cười của Quân Tuyết mang nhiều ẩn ý.

Tuy nhiên, vì an nguy của loài người, cô chẳng còn cách nào để chọn lựa nữa.

Mấy ngày liên tục bàn chính sự như thế trôi qua, rốt cuộc cũng có một ngày Kỳ Phong bận việc không thể tham gia hội nghị, Quân Tuyết dường như muốn lật bài ngửa. Sau buổi hội ý với quan quân phía loài người, cô nàng cố ý ngồi lại tắm tía đôi móng tay mình mà không chịu từ biệt. Hân Vũ vừa nhìn đã hiểu ý, bèn đưa mắt ra hiệu cho Vân Tình và Hạ Dương bước ra trước. Mãi đến khi cả gian điện trống rỗng chỉ còn mỗi hai người, cô mới nhẹ nhàng xoay sang hỏi Quân Tuyết:

“Quân Tuyết tiên nhân, cô có chuyện gì muốn nói với tôi chẳng?”

Đáp lại, Quân Tuyết chỉ ngắm soi chiếc nhẫn hồng ngọc trên bàn tay trắng nõn mà không đáp lời.

Hân Vũ càng nhìn càng thấy khó hiểu, song lại không muốn dây dưa lâu, bèn khách sáo tiếp: “Chuyện liên minh này thật sự rất cảm ơn cô. Tôi thay mặt loài người...”

Thế nhưng Hân Vũ chưa kịp dứt lời, bàn tay Hân Vũ đã vội giương lên: “Không cần cảm ơn. Tôi làm bao nhiêu việc chẳng phải vì cô, càng chẳng vì loài người. Nói cho đến cùng các người cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Đôi mày Hân Vũ càng nhăn chặt lại.

Đương nhiên cô chẳng ngờ tin rằng Quân Tuyết đột nhiên nảy sinh lòng từ bi muốn cứu giúp loài người, mà cô ta cũng chẳng lý do gì phải giúp cô cả. Nhưng nói cho đến cùng, người hưởng lợi vẫn là Nhân quốc, cô không có lý do gì để cự tuyệt. Mấy ngày nay tình hình thương thảo hiệp ước giữa hai bên vẫn chưa xong nên cô ta chưa đề cập đến. Có lẽ, bấy giờ mới là lúc Quân Tuyết giương ra lá bài ngửa.

Quả nhiên, cô gái tiên tộc trước mặt cô chỉ cười nhạt, mĩa mai tiếp: “Đừng bày ra vẻ mặt đó. Tôi nghĩ cô cũng đoán được tám, chín phần rồi. Tôi cũng không thích vòng vo, chúng ta cứ thẳng thắn với nhau vậy. Tôi đã giúp loài người một chuyện lớn như vậy, cô cũng nên trả ơn tôi chứ?”

Hân Vũ cười ngạc nhiên: “Tôi không hiểu cô nói gì cả.”

“Cô không hiểu hay giả vờ không hiểu? Nên biết rằng tôi không thích làm những việc thừa thãi. Tất cả những gì tôi làm cho đến giờ phút này đều là vì Kỳ Phong mà thôi.”

Vừa nói, Quân Tuyết vừa bước chậm rãi đến vị trí Hân Vũ đang đứng. Mãi đến khi chỉ còn cách nhau một bước, cô ta mới hời hợt tiếp: “Mấy ngày qua tôi đã tỏ rõ thành ý của mình rồi. Nhưng việc kết liên minh giữa hai tộc có thành công hay không, chuyện còn lại phải trông chờ vào cô rồi.”

Đôi mắt cô ta ánh lên màu xanh lục, thoáng long lên như ngọn hải đăng ẩn hiện sau cơn bão. Vẻ mê hoặc này khiến Hân Vũ có hơi thẫn thờ. Cô mím môi một lát, hạ giọng: “Trước giờ tôi không thích vòng vo. Có gì, cô cứ nói thẳng.”

“Được, vậy chúng ta trao đổi thẳng thắn với nhau. Muốn việc liên minh hoàn tất, tôi có ba điều kiện.”
–Quân Tuyết mỉm cười đáp.

“Một tờ hiệp ước đổi đến ba điều kiện. Có phải cô có hơi hoang tưởng về sức mạnh của tiên tộc không?”
–Hân Vũ mím môi, trầm giọng tiếp –“Nên nhớ, việc liên minh này là do tiên tộc chủ động đề xuất. Không lý gì chúng tôi lại phải chấp nhận yếu thế như vậy. Hơn nữa, không phải cô không biết quân lực hiện nay của chúng tôi không kém. Với tình hình này, chỉ trong vòng một hai năm chúng tôi có thể dẹp tan nội loạn. Sau đó đối kháng ngang ngửa với Quỷ tộc cũng không thành vấn đề.”

“Người còn ít tuổi quả nhiên không giữ được bình tĩnh. Cô chưa nghe ba điều kiện của tôi, làm sao biết tôi đang làm khó loài người?” –Quân Tuyết vẫn giữ nụ cười trên môi, ngón tay đeo nhẫn lại khẽ nâng cằm Hân Vũ lên, giọng nói bất giác rít qua kẽ răng –“Tôi chẳng có hiểm khích gì với loài người cả. Người tôi ghét là cô.”

“Rốt cuộc cô muốn gì?” –Hân Vũ cau mày, cũng không phản kháng hành động của cô ta.

“Điều kiện thứ nhất. Tôi nghĩ cô hoàn toàn làm được.” –Quân Tuyết hást cằm, thoáng chốc cánh tay đã giương lên, giáng xuống mặt Hân Vũ. Hành động của cô ta quá nhanh, lúc Hân Vũ kịp ý thức thì cả người đã té ngã trên sàn, vết thương bên má bỏng rát.

“Cô...”

“Đây là cái giá cô phải trả thay cho thằng cháu không phân tôn ti của tôi.” –Quân Tuyết nghiêng răng, nhìn Hân Vũ cười nói –“Tôi ghét nhất là chuyện nhận gì của người khác mà không trả. Xem như cô không may mắn đi.”

Câu nói này khiến Hân Vũ cũng đoán được phần nào câu chuyện, nhưng nghĩ đến việc chính đành mím môi nén giận: “Tôi vẫn chưa đồng ý mà cô đã đánh rồi. Còn hai điều kiện còn lại là gì?”

“Hoàng đế loài người đang bệnh nặng. Tôi chỉ muốn cô cam kết, sau này xảy ra biến, cho dù là hai vị công chúa cũng được, tướng dưới quyền cô cũng được, nhưng ngôi vị chúa tể của loài người nhất quyết không thể trao cho cô.”

Những tưởng đây sẽ là việc làm khó Hân Vũ nhất, thế nhưng sau khi Quân Tuyết dứt lời, vẻ mặt cô vẫn chẳng chút đắn đo nào. Nửa gương mặt lúc này đã sưng đỏ chỉ nhẹ nhàng gật đầu: “Được, với riêng việc này tôi có thể đồng ý.”

Vốn trước giờ Hân Vũ cũng chẳng có ý định tiếp nhận vương vị, hơn nữa cô đã thâm tính toán, nếu đích thân cô lên ngôi sẽ chỉ trở thành cái gai trong mắt của núi Tiên Tri và các chủng loài khác mà thôi. Vì vậy, điều kiện này của Quân Tuyết tình cờ lại phù hợp với ý muốn của cô.

Thấy Hân Vũ bình thản thế, Quân Tuyết ngược lại có vẻ giận dữ: “Điều kiện thứ ba, nhường Kỳ Phong cho tôi.”

Hân Vũ cười nhạt: “Cô nghĩ mình đang ở thời đại nào vậy? Chuyện tình cảm có thể nói nhường là nhường sao? Kỳ Phong có tay có chân, mắt nào của cô nhìn thấy tôi chiếm đoạt anh ấy? Hai điều kiện trước, cho dù là nhịn nhục cũng chẳng sao, quyền thế tôi không cần, nhưng với chuyện này tôi không thể tự quyết định được. Trừ khi là chính Kỳ Phong lựa chọn từ bỏ tôi, nếu không tôi cũng chẳng có quyền nào mà nhường anh ấy cho bất cứ ai cả.”

“Lời này là từ chính miệng cô nói, hy vọng cô không hối hận.” –Rốt cuộc Quân Tuyết cũng lên tiếng sau hồi lâu trầm mặc, vẻ mặt đã tự tin hơn mấy phần –“Tôi không muốn sau này, anh ấy phải khó xử chỉ vì không muốn cô bị tổn thương.”

“Trước giờ với những gì đã quyết định, tôi chưa bao giờ hối hận.” –Hân Vũ thoáng nhìn Quân Tuyết, câu nói sau đó lại bất chợt hạ giọng, giống như tự nói với chính mình –“Hơn nữa, chỉ có những người tôi quan tâm mới có thể khiến tôi bị tổn thương.”

Dáng vẻ này, thật sự khiến trái tim của một người tự cao tự đại như Quân Tuyết cũng trầm xuống.

Chỉ có những người tôi quan tâm mới có thể khiến tôi bị tổn thương.

Nếu cô nhớ không lầm, vào cái ngày người đó trở về Tiên quốc để ép cha giao cô ra, cũng đã từng nói một câu tương tự.

Khi đó, cô mới thật sự hiểu rằng mình đã sai lầm thế nào. Cô nghĩ mình vừa hạ được một chướng ngại vật, thế nhưng thì ra cái chết của A Kiều lại xóa luôn cả chút bóng hình nhỏ nhoi của cô trong lòng anh.

Dây dưa 300 năm mới có chút hy vọng, lẽ ra cô phải vui, phải sung sướng vì mưu tính của mình đã thực hiện được một nửa, song đứng trước cô gái trước mặt, bỗng chốc cô lại cảm thấy mình yếu hèn lắm thay.

Điểm giống nhau của những người con gái là mộng tưởng một tình yêu cuồng nhiệt. Nhưng có người cho dù không chiếm được vẫn miệt mài đuổi theo, người khác chỉ thử vài lần, không thành công sẽ tuyệt nhiên quay đầu.

Cô biết, Hân Vũ chính là loại thứ hai đó.

Cũng chẳng biết là, cô nên cảm thấy mình may mắn, hay nên thương xót cho Kỳ Phong.

...

Kỳ Phong lo chuyện lương thực mất hai ngày bên ngoài. Khi về đến hoàng cung lại nghe Hạ Dương nhắc đến việc Quân Tuyết và Hân Vũ gặp riêng nhau. Việc này khiến hắn có đôi chút lo lắng.

Có lẽ vì ấn tượng trước đây hắn dành cho Quân Tuyết, cũng có lẽ cảnh tượng nhìn thấy trong hoa viên khiến hắn chẳng có chút an tâm nào.

“Giết cô ở đây chẳng có ai biết.” Câu nói này của Quân Tuyết thật sự đã tạo thành một vướng mắc trong lòng hắn.

Hắn, Hải Kỳ và Hạ Dương đều âm thầm bài trí cảnh vệ bảo vệ quanh Hân Vũ. Hạ Dương không rõ lắm tại sao hai người kia lại lo lắng như thế, nhưng vì tình hình có vẻ nghiêm trọng nên anh chẳng dám lơ là, lúc nào cũng cử người theo sát bên cô, thậm chí cả trường hợp Quân Tuyết yêu cầu gặp riêng như thế, anh vẫn cho người âm thầm nán lại để bảo vệ cô khi cần thiết.

Cũng nhờ cầu toàn như thế mà toàn bộ đoạn đối thoại của hai cô gái đều bị nghe thấy không sót lời nào. Lúc Hạ Dương kể lại cận kề tình tiết cho Kỳ Phong nghe, chẳng cần biết đến những điều kiện sau là gì, vừa nghe đến Hân Vũ bị Quân Tuyết bắt nạt thì hắn đã hiểu ra ngay vấn đề, trong lòng buồn bực chỉ muốn chạy đi tìm Quân Tuyết hỏi tội.

Điều lạ lùng là khi hắn hùng hổ xông vào cổng cung Quân Tuyết, cô nàng này lại nhàn nhã ngồi trên bàn tiệc, dường như cũng đoán trước được hắn sẽ đến vậy. Hắn nhìn thoáng cung điện được Hân Vũ bài trí riêng cho cô, cũng chẳng bận tâm nhiều mà bực dọc cảnh cáo: “Trí nhớ của em có vấn đề sao? Lần trước tôi đã nói gì với em? Không được động đến Hân Vũ.”

Quân Tuyết đang nhàn nhã gấp thức ăn trong chén, nghe hắn nói vậy mới ngẩng đầu, cười đáp: “Càng lúc em càng thấy anh lo lắng quá nhiều chuyện rồi đấy. Có một số thứ chỉ là giao ước của phụ nữ với nhau. Những tranh chấp này tốt hơn hết đàn ông các anh không nên xen vào.”

“Tôi không cần biết. Đừng để tôi cảnh cáo đến lần thứ hai. Nếu không, đừng nói em là con gái, cả trẻ sơ sinh tôi cũng đánh.” –Kỳ Phong cau mày đáp.

Khóe mắt Quân Tuyết chẳng ngờ vì câu nói này của hắn mà khẽ nhăn lại. Cô chậm rãi nhấp một ngụm trà, đoạn hạ giọng đầy chua xót.

“Anh biết không, mấy tuần trước, sau khi bắt được em, Hải Kỳ cũng nói một câu tương tự vậy. Chỉ là anh ta khác với anh, anh ta không hăm dọa, mà thật sự làm thật.”

Câu trả lời này thoáng chốc khiến Kỳ Phong sững sờ: “Anh ta đánh em?”

Quân Tuyết phì cười: “Sao hả? Nếu không chịu một ít bùa chú thì anh nghĩ em làm sao thoát khỏi tay Hải Kỳ? Anh thấy Hân Vũ bị em đánh, chưa cần biết thương tích cô ta ra sao thì đã chạy đến tìm em. Vậy anh có biết tuy bây giờ toàn thân em không một vết thương, nhưng lúc trốn thoát khỏi Hải Kỳ em đã thê thảm đến thế nào không? Bao nhiêu Ám Tiên trong rừng Địa Đàng phải làm đủ mọi thứ mới cứu được em. Thế mà em vẫn nghĩ đến anh. Lúc trở về đây, em đã hơn một lần mong rằng anh sẽ hỏi han tình hình của em một chút, xem em có bị thương ở đâu, làm sao có thể cắt đuôi được Hải Kỳ, nhưng từ đầu đến cuối chỉ là em vọng tưởng. Anh hoàn toàn tránh né em, thậm chí có gặp cũng xem em như người vô hình. Mà lần duy nhất anh đến tìm em lại là tình cảnh hiện tại, hỏi tội em tại sao lại làm Hân Vũ bị thương.”

Khóe miệng Quân Tuyết tuy cười nhưng cả Kỳ Phong cũng có thể nhìn thấy đôi mắt cô đã ướm tự lúc nào. Nhìn thấy cô như thế, hắn lại có chút mỉa mai. Nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái mà thôi. Đúng là việc Hải Kỳ đi đối phó với cô cũng hợp ý hắn thật, nhưng y đối xử với cô thế này cũng khiến hắn có chút thương tiếc.

“Vậy... bây giờ vết thương của em đã ổn chưa?” –Hắn nghĩ mãi, rốt cuộc cũng thốt ra được một câu vô thưởng vô phạt như thế.

Quân Tuyết đẩy đẩy chiếc cốc trước mặt ra, nhẹ mỉm cười với hắn: “Nếu không ổn, anh nghĩ em còn sức lặn lội từ rừng Địa Đàng trở lại đây nhanh như vậy sao?”

Lời đáp này khiến Kỳ Phong âm ờ. Hắn đứng đấy lúng túng một lúc, cảm thấy tình hình này thật sự khó xử. Nếu tiếp tục trách cô thì chẳng khác nào ọi người thấy mình thật tiểu nhân, nhưng càng nán lại lâu thì hắn lại lo lắng cho tình trạng của Hân Vũ hơn. Như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, Quân Tuyết lại nhẹ thở ra: “Nhìn anh như vậy, em không muốn buông tay cũng không được.”

Phong nhướng mày, cảm thấy cô gái này dường như đã có sự thay đổi rất lớn khi trở lại đây. Từ lúc hắn xông vào đến giờ, cô hầu như chỉ cười, mà chẳng hiểu sao mọi khi cô khóc lóc ỉnh ỏi thế nhưng hắn chẳng mấy may đau lòng, vậy mà nụ cười trên đôi mi nhòe nhoẹt nước mắt này lại khiến hắn cảm thấy thương xót. Thoáng cái hắn lại nhớ đến Hân Vũ, tự hỏi con gái sao lại phiền phức và khó hiểu đến thế. Mỗi khi muốn khóc mà cứ cười thế này thì thật sự khiến người ta khó xử chết đi được.

Quân Tuyết nhìn biểu cảm suy tư trên mặt hắn một lúc lâu, rốt cuộc mới hạ giọng: “Khi trở lại đây em đã tự đề ra một mục tiêu ình. Em muốn thử dù chỉ một lần nữa, muốn biết trong lòng anh liệu có nhớ đến em hay không. Thật ra em làm tất cả, liên minh tiên- người gì chứ, chẳng qua cũng chỉ để khiến anh có ấn tượng tốt với em hơn mà thôi. Em cũng ghét Hân Vũ, muốn làm khó con bé cho bố giận. Thế nhưng nhìn anh lúc này, em mới hiểu được em có cứu cả thế giới này, thì cũng chẳng khiến anh động lòng bằng một cái nhăn mày của Hân Vũ.”

“Sau khi gặp Hân Vũ trong điện, thật ra em đã suy nghĩ đến rất nhiều thứ. Đến 300 năm mà em và anh đã bỏ lỡ, đến quãng thời gian trước đây của chúng ta ở thế giới hiện đại. Có lẽ anh không tin em, nhưng em chẳng lừa dối anh chuyện gì cả. Tìm kiếm linh hồn anh, trao đổi với anh qua những giấc mơ, thậm chí cả chuyện Eden nữa, giờ nghĩ lại, em cảm thấy buồn cười lắm thay.”

“Cho dù em xuất hiện trước thì đã sao? Người anh lựa chọn rốt cuộc cũng là cô bé đó. Thật ra cái anh tìm kiếm có lẽ không phải chỉ là một gương mặt, một mối lương duyên, mà là một người con gái có thể khiến

anh an tâm, cùng anh đi hết quãng đời còn lại. Em rất muốn làm cô gái đó, thế nhưng thời điểm nhìn thấy sự quật cường trong mắt Hân Vũ, em biết mình đã bại trận hoàn toàn. Thì ra em không phải thua tình yêu của anh, mà thua bởi kiếp này, đối thủ của em lại là Hân Vũ chứ không phải A Kiều. Em có thể thắng A Kiều, nhưng lại không cách nào đàn áp Hân Vũ được.”

Suốt thời gian Quân Tuyết nói, Kỳ Phong không hề thốt lên tiếng nào, chỉ đăm đăm nhìn cô đầy khó hiểu. Quân Tuyết thấy thế thì như tan nát cõi lòng, rốt cuộc chỉ buông được một câu than ngắn thở dài.

“Xem đây, không lẽ niềm tin anh dành cho em đã xuống thấp đến vậy sao? Cả lời em nói mà anh cũng chẳng còn tin nữa.”

“Không phải.” –Phong ấp úng nói –“Chỉ là có chút không quen.”

Có lẽ, dù là cô công chúa tùy hứng của Tiên quốc trước đây hay Quân Tuyết động chút là khóc lóc khi vừa trở về Lam Thành, hẳn đều không cách nào hiểu nổi cô. Mỗi lời cô nói, mỗi hành động cô làm, tuy đôi lúc làm người khác cảm thấy tiếc thương, có lúc lại phiền chán, nhưng dường như tất cả cả tính ấy đều không có vẻ mặt nào là thật. Nghĩ đến cô, hẳn sẽ lại liên tưởng đến hình ảnh nghệ sỹ trên sân khấu. Nụ cười của họ, nước mắt của họ, tuy có thể khơi gợi cảm xúc sâu thẳm nhất trong lòng người xem, nhưng tất cả đều chỉ là vai diễn. Cho dù xúc động đến thế nào thì cũng không phải là con người chân thật của họ.

“Em biết em có nói thêm nữa anh cũng chẳng tin. Song hiệp ước sắp xong rồi. Có lẽ hai, ba ngày nữa em sẽ rời khỏi đây.”

Tin tức này thật sự khiến Phong hơn cả ngạc nhiên, sau một lúc há hốc mồm, hẳn mới ngượng ngùng nói: “Em... đi thật sao?”

“Không lẽ lại là giả à?” –Quân Tuyết cười lớn, vỗ vai anh đáp –“Chúc mừng anh nhé. Em đi rồi thì không ai làm phiền anh nữa, có thể thoải mái đến với Hân Vũ rồi.”

Kỳ Phong bị cô nói thế nhất thời nghẹn lời, không nói được gì. Cá tính này thật sự khác với hình ảnh cô luôn thể hiện, nhưng lại khiến hẳn có chút thân thuộc. Tựa như, Quân Tuyết của hiện tại mới chính là người hẳn quen biết. Dù nói cho cùng thì hẳn cũng chỉ mới biết cô có một tháng mà thôi.

“Chắc lần này trở về rừng Địa Đàng em phải tìm một anh chàng Âm Tiên nào đó để kết hôn thôi.” –Quân Tuyết xoa xoa cằm nói –“Nếu anh và Hân Vũ kết hôn cũng đừng mời em. Em nghĩ mình không có mặt mũi đến dự đâu.”

“Thật ra... em thế này cũng rất tốt mà.” –Ấp úng mãi, rốt cuộc hẳn cũng lên tiếng –“Em xứng đáng với một người tốt hơn anh.”

“Chuyện đó dĩ nhiên rồi, đồ ngốc ạ.” –Quân Tuyết phì cười, ánh nhìn bắt chợt hơi chùn xuống. Đoạn cô với tay, tự rót ỉnh một cốc rượu, nâng lên một nửa rồi mới xoay sang hỏi Kỳ Phong –“Em sắp đi rồi, uống với em một chút được không?”

Thấy vẻ mặt hẳn ngập ngừng, cô lại cười tiếp: “Không uống cũng không sao, dẫu sao lúc nào em cũng chỉ có một mình. Chẳng qua là...”

Chưa kịp dứt lời, đã thấy Kỳ Phong ngồi xuống chiếc ghế trước mặt, tự tay hẳn cũng rót rượu vào chiếc cốc trước mặt mình. Hành động của hẳn dứt khoát như sợ cô rút lời, khẽ chạm cốc vào chiếc cốc trong tay cô nói: “Có gì mà không được. Nhưng anh uống khá tệ, không được chê anh mất hình tượng đâu đấy. Hơn nữa, sau này có kết hôn thì phải mời anh. Dù sao anh cũng sẽ mang quà cho em, biết không?”

Kỳ Phong mỉm cười uống một mạch hết cốc rượu, chẳng hề biết rằng khóe môi cô gái trước mặt mình cũng đang giương lên, đôi mắt màu lục lóe lên tia sáng lấp lánh .

...

Chiều nắng nhạt. Những nụ hoa đầu xuân vươn mình ra đong đưa trước gió. Trên thân của tán cây khổng lồ vắt vẻo một chiếc võng to làm từ dây thừng màu xám, vài tán lá nhẹ phất phơ che đi gương mặt chàng thiếu niên đang ẩn mình bên dưới. Y lim dim mắt, lòng bàn tay vấy nhẹ chiếc quạt mo đặt trong lồng ngực. Gió phe phẩy đong đưa, khiến mái tóc nâu cũng như chông chênh trước sóng dữ.

Thoáng cái, bóng râm trước mặt y tan biến, ánh nắng chói chang lập tức ủa vào khiến y nổi giận ngồi xổm dậy, sát khí nồng nặc bỗng chốc lụi tàn không dấu vết khi nhận ra Hân Vũ đang đứng trước mặt, nón choàng che khuất đi nửa gương mặt cô, thế nhưng chẳng biết sao, nhìn dáng vẻ ấy y vẫn nhận ra cô nàng đang giận dữ thật sự.

Hải Kỳ có một tật xấu, đó là không thích ngủ giường mà chỉ thích nằm võng. Mà còn phải là một chiếc võng mắc nơi phong cảnh hữu tình, trăng thanh gió mát mới có thể chiều ý y. Lúc ngủ y cũng rất xấu tính, thường tấn công tất cả những ai cả gan đánh thức mình. Thế nên y ngang nhiên chiếm dụng đảo Rùa lâu như vậy mà cũng chẳng có tùy tùng nào của lão Tần dám đắc tội với y. Chỉ có Hân Vũ là ngoại lệ.

Nếu nói, trên đời này có thứ gì đó có thể khiến Hải Kỳ thất thố được thì đó chỉ có thể là Hân Vũ. Vừa nhìn thấy cô, cơn giận vì bị phá giấc ngủ của y cũng biến mất chẳng còn mảnh nào, thế mà y vẫn nghiêng răng, vờ giận dỗi: “Nhóc con xấu xí, có chuyện gì mà lại chạy đến tìm tôi?”

Vốn Hải Kỳ không đồng ý chuyện Hân Vũ liên minh với tiên tộc. Tuy nhiên y khuyên can mãi mà cô vẫn không nghe, lại thêm việc chuyện của Âm Tiên và loài người, kẻ được tính là người ngoài như y cũng không có quyền can thiệp, đành mặt ủ mày chau bỏ đi du ngoạn. Y càng ngẫm càng bực mình, thái độ đối với cô gái trước mặt chẳng tốt lắm. Nhưng tuy lời thốt ra cay nghiệt là thế, song y vẫn đứng dậy, thô bạo đẩy Hân Vũ vào vị trí được các tán lá che chắn, khiến gương mặt cô không còn phơi bày dưới ánh mặt trời nữa. Hân Vũ cũng quen với thái độ nói một đằng làm một nẻo này, gương mặt chỉ lạnh nhạt nói: “Rốt cuộc anh đã làm gì Quân Tuyết?”

Hải Kỳ không ngờ cô lại nhắc đến vấn đề này, gương mặt cũng thần thờ đầy bất ngờ.

Trước giờ y đều chẳng thừa nhận mình là tiên tốt gì cả. Bản tính y vẫn thế, có thù tất báo. Thế nên khi Quân Tuyết đưa ra đề nghị trao đổi, y một mặt tuân thủ lời hứa, mặt khác lại âm thầm yểm bùa chú vào cô nàng.

Ai bảo cô ta dám đánh Hân Vũ của y cơ chứ?

Cũng chẳng phải là loại bùa nặng gì lắm, chẳng qua chỉ khiến cô nàng nổi mụn cóc đầy người, lại thêm bùa không thể chữa lành mà thôi. Thế nhưng chẳng biết bằng cách nào, khi Quân Tuyết trở lại hoàng cung lại hoàn toàn lành lặn như thế, thậm chí còn không hề tìm y báo thù. Việc này cứ khiến y thắc mắc không thôi. Lúc này Hân Vũ lại hỏi thế, khiến y lại bận tâm thêm mấy phần.

“Cô ta kể với em à?” –Về mặt y cũng nghiêm túc hẳn.

“Là em tự đoán được.” –Hân Vũ mím môi. Thái độ này của Hải Kỳ khiến cô càng chắc mẫm tám chín phần là mình đoán đúng. Tính cách Hải Kỳ trước giờ đều thù vật, thù dai, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ đi gây sự với người khác bao giờ. Nghĩ đến việc y có thể vì mình mà đả thương Quân Tuyết, cô tuy có giận, nhưng thâm tâm vẫn ảm áp hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, lúc này Quân Tuyết là quý nhân của loài người, cô cũng không nói ra chuyện mình bị cô ta giận chó máng mèo thế nào.

Hải Kỳ kể qua sơ lược vài loại bùa chú đã dùng với Quân Tuyết cho Hân Vũ nghe, thấy vẻ mặt cô tuy nghiêm túc, song cánh tay khoanh trên ngực lại khê nhúc nhích, khước môi hơi kéo lên liền hiểu con bé này cũng vô cùng đặc ý, bèn nhượng mày khoác vai cô: “Sao hả? Anh trút giận thay cho em. Có chuyện gì cũng là anh ra mặt giúp em cả, thế mà anh nói gì em cũng có nghe đâu.”

Hân Vũ đẩy y ra, vốn còn định nổi giận mắng y vài câu, nhưng sau đó nghĩ gì đấy, lại âm thầm hạ giọng: “Cám ơn.”

Lời cảm ơn này là xuất phát từ tận đáy lòng cô. Cho dù những việc Hải Kỳ làm, nói tới nói lui cũng gây ảnh hưởng cho cô ít nhiều, nhưng động cơ xuất phát luôn chỉ có một, đó là y quan tâm cô.

Cô thừa nhận, mình chưa bao giờ là người tốt. Cô sống có vay có trả, ít khi nào khiến bản thân mình chịu thiệt thòi, thế nhưng đối với những người thật lòng quan tâm đến mình, cô lại chẳng cách nào tổn thương đến họ. Mà với một người như Hải Kỳ, dường như cô đã nợ y rất nhiều, rất nhiều lời cảm ơn rồi.

Đột nhiên nghe Hân Vũ nói thế, đương nhiên Hải Kỳ cảm thấy không quen. Bình sinh y là một người có tính chiếm hữu rất mạnh. Tuy nói ngày thường y bắt nạt cô, nhưng bất cứ ai cả gan động đến một sợi tóc của cô đều bị y trả đũa gấp mười lần. Có lúc y nghĩ, ở bên cạnh cô giống như nuôi một chú mèo con vậy. Có thể chọc nó, đùa giỡn với nó, thậm chí đi khắp nơi nói với mọi người rằng nó rất xấu tính, nhìn lại có vẻ tiểu nhân. Thế nhưng bất cứ ai động đến nó thì bản thân mình lại nổi giận, tìm mọi cách biện minh rằng nó tốt thế này, ngoan ngoãn thế kia. Hân Vũ không phải là mèo, song trong lòng y, dường như cô cũng chẳng khác mèo tí nào. Lúc này lại nghe chú mèo mọi khi vẫn xù lông, cào tay mình đến đỏ máu nói lời cảm ơn, hỏi sao y không kinh ngạc cho được.

Nghĩ đến đây, y lại nhượng mày đầy cảnh giác: “Lại định nhờ vả chuyện gì sao?”

Mặt Hân Vũ vẫn không đổi sắc, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nhìn biểu cảm của cô, y lại nhận ra mình vừa lỡ lời.

Trước giờ Hân Vũ vẫn không phải người thích đùa, hay ít nhất là sẽ không đùa ra mặt. Quen biết nhau nhiều năm như thế, nhưng Hải Kỳ vẫn chưa từng nhìn thấy Hân Vũ cười thoải mái bao giờ, mãi cho đến khi gặp Kỳ Phong.

Có thể y không thích Kỳ Phong, nhưng lại không thể không thừa nhận gã con trai này khiến Hân Vũ vui vẻ hơn rất nhiều so với khi ở bên y, cũng không thể ngăn cản hẳn xen vào chuyện của y và Hân Vũ. Thâm tâm y càng rõ, nếu Hân Vũ có tình cảm với y hẳn sẽ không chờ đến lúc này.

Chuyện tình cảm vốn dĩ đã là như thế, chẳng có đúng có sai, có trước và sau. Y từng nghĩ, y ở bên cạnh cô, đối xử tốt với cô sẽ khiến cô hạnh phúc, thế nhưng lúc này đây, cho dù có y hay không, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hạnh phúc của cô cả.

Hân Vũ vẫn đứng dậm chân xuống đất. Biểu cảm của cô vừa giống một đứa trẻ, lại vừa ngây ngốc kỳ lạ, thấy thế y bỗng bác giác thở dài, bàn tay vừa giương lên định xoa đầu cô, rốt cuộc lại rút về: “Nói thế thôi, chứ em nghĩ xem trước giờ có việc gì em muốn mà anh lại không giúp em? Có lẽ bây giờ em vẫn chưa hiểu, nhưng một ngày nào đó em sẽ nhận ra, nếu như trên thế gian này có ai đó vì em mà sẵn sàng bỏ ra tất cả, không cần trả giá, cũng không cần hỏi đáp, vậy thì người đó chỉ có thể là anh mà thôi.”

Hân Vũ hơi ngẩng đầu: “Anh biết không, chính vì như thế nên em lại nghĩ, giá như anh đừng đối xử tốt với em như vậy. Bởi vì em chẳng có cách nào báo đáp anh cả.”

Hải Kỳ nhún vai: “Vốn là anh tự nguyện, sao lại nghĩ đến chuyện báo đáp hay không chứ? Em biết không, anh là tiên nhân, anh sống ngàn năm trên cõi đời này, có chuyện gì mà chưa nhìn thấy? Từ không yêu mà sinh ra yêu, từ yêu hóa thành hận, có khi chỉ là trong gang tấc mà thôi. Có thể hôm nay anh thích em, nhưng ngày mai lại không thích em nữa. Có người hôm nay không yêu em, nhưng ngày nào đó lại tình nguyện sống chết vì em. Được hay không, mất hay tồn tại, tất cả đều chẳng phải do em lựa chọn.”

“Em cũng đừng nghĩ nhiều làm gì. Nói anh giúp em, hay nói thẳng ra là anh tự giúp chính mình còn hơn. Bởi cuộc sống của anh quá dài, quá đơn độc lại nảy sinh phiền não. Em cứ xem việc giải vây cho em là cách để anh giải trí đi. Nếu em không gây rối rồi chờ anh đến giúp, anh sợ mình sẽ nhanh chóng chết vì chán mất.”

Khóe môi Hân Vũ hơi mỉm cười. Đứng dưới tàn cây khổng lồ, gió khe khẽ đưa khiến tà áo choàng trắng của cô phất phơ vài cái. Cô đắn đo mãi một lúc mới lên tiếng: “Mấy ngày qua em đã suy nghĩ nhiều đến một việc, không biết có nên cho anh biết hay không. Em nghĩ em không phải người thân duy nhất của anh còn tồn tại trên đời này, anh cũng không cô độc đến vậy. Em cho rằng... cụ tổ vẫn còn sống.”

Mấy tiếng này, rốt cuộc cũng làm về mặt Hải Kỳ trở nên ngưng trọng.

Hân Vũ chưa từng nghe y nhắc đến thân thể của mình, thế nhưng trước sự vò vĩnh của cô, Tần pháp sư cũng từng giải thích qua mấy lần. Hải Kỳ không phải tiên nhân bình thường, thực tế y phải gọi Quân Tuyết là dì, bởi cha của Quân Tuyết, quốc vương Tiên quốc lúc đó cũng là ông nội ruột của y.

Thuở đó y chỉ vừa được vài tháng tuổi, Tiên quốc bước vào thời kỳ thoái trào của một quốc gia. Triều đình chia làm nhiều phe phái tranh giành quyền lực, nổi bật nhất là một nhóm tướng quân cầm đầu liên kết với quý tộc, với y đồ lật đổ Tiên quốc. Với cương vị là hoàng tử duy nhất, cha y đã dẫn theo anh trai là Hải

Duệ và mẹ y cùng xông ra trận. Rốt cuộc sau mấy năm trời, bọn họ cũng chiến thắng giòn già, nhưng cha mẹ y đã mãi mãi hồn phiêu phách tán, chỉ có anh trai y sống sót trở về.

Người ta nói, con người chết đi còn có thể luân hồi chuyển thế, nhưng tiên tộc thì không như vậy. Cuộc sống của bọn họ quá dài, tuy không thể gọi là bất tử nhưng lại trường thọ. Cũng chính vì thế, tiên nhân khi viên tịch thì ngay cả một mảnh linh hồn cũng không tồn tại trên cõi đời này nữa.

Hải Kỳ sinh ra chưa từng nhìn thấy mặt cha mẹ, một tay Hải Duệ tiên nhân chăm sóc y trưởng thành, nuôi y khôn lớn. Tính cách Hải Duệ tiên nhân tương đối cổ quái. Y không thích học pháp thuật, ông cũng chưa từng bắt y học, nhưng lại dạy y cách nào để tự vệ, để sinh tồn. Dưới sự bảo bọc của ông, Hải Kỳ lớn lên ngang ngược và tùy hứng, ngay cả ông nội là quốc vương y cũng không hề xem ra gì. Thế nhưng, cho dù ngạo mạn và xem thường cả thế giới, nhưng Hải Duệ trong lòng y không chỉ là một người anh trai, đó là người cha, người mẹ, người thầy, và cũng là người bạn duy nhất ở bên cạnh y.

Sau đó, anh trai y dần thu nhận một số học trò, công việc cũng bận rộn hơn, y lại tìm được một cô gái thú vị để chơi cùng là A Kiêu, có rất nhiều thứ, đã không thể trở lại như xưa nữa.

Cái chết của A Kiêu giống lên tiếng chuông tàn cuộc cho đế chế thống trị của Tiên quốc. Quốc vương vì chống lại các thế lực mà dần suy yếu. Vào khoảng khắc sắp viên tịch, ông đột nhiên đưa ra đề nghị muốn Hải Duệ kế nhiệm ngôi vị quốc vương của mình. Các thế lực chống đối đương nhiên không thể để điều này xảy ra. Lúc đó Hải Kỳ đang dạo chơi ở bên ngoài. Y vốn nghĩ mình là con người tự do tự tại, ngay cả nội loạn của Tiên quốc cũng không liên quan gì đến mình. Thế nhưng hóa ra y đã lầm.

Trở lại rừng Địa đàng, Tiên quốc đã không còn nữa, y cũng không cách nào tìm được di hài của Hải Duệ, chỉ nghe nói anh trai y bị nhóm chống đối tấn công, sau cùng đã qua đời. Nghe thấy thế, lần đầu tiên trong đời y mới cảm thấy sợ hãi, sợ khi nhận ra kể từ lúc này, bản thân mình chỉ có một mình.

Hải Kỳ và Quân Tuyết có thể xem là những hậu duệ duy nhất của hoàng tộc sống sót. Quân nội loạn thành lập hội đồng Tiên Tộc, tự giam mình trong rừng Địa Đàng, không giao du với con người. Bản thân Hải Kỳ cùng với một số tiên nhân khác lại chống đối quyết định này. Họ lang bạt khắp nơi, thi thoảng dạy pháp thuật cho loài người. Song số lượng này ngày càng ít đi một cách bí hiểm.

Hải Kỳ không bận tâm đến quá nhiều thứ, y cũng không rảnh rỗi mà dò la xem những người khác giờ thế nào. Cuộc sống của y cứ bình thản trôi qua trong cô độc, thoát cái mà đã 300 năm. Thế rồi, y gặp được Hân Vũ.

Y không nói dối cô. Cho dù không có tình yêu đi chăng nữa, thì Hân Vũ đối với y mà nói còn hơn cả tình thân. Đó là đứa trẻ một tay y nuôi lớn, y chăm sóc cô, bảo bọc cô, thậm chí cho dù có bắt nạt cô đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là đặc quyền của riêng y mà thôi.

Thế mà lúc này, cô lại đột nhiên thông báo, anh trai duy nhất của y vẫn còn sống. Sự thật vô lý như vậy bảo y phải chấp nhận làm sao?

Như cũng nhận ra được phản ứng thái quá của y, Hân Vũ đột nhiên đứng thẳng dậy, trong cơn xúc động y chỉ loáng thoáng nhận ra cô nhìn đang nhìn chăm chú vào anh, giọng nói vang lên cũng lạnh lẽo chẳng khác gì gương mặt trơ đá của cô: “Anh khóc rồi.”

Hải Kỳ ngẩn ngơ. Chậm một lát, như cũng cảm thấy giọng điệu mình không ổn, cô lại lựa lời nói: “Anh không phải chỉ có một mình. Nếu anh muốn em có thể cho anh mượn bờ vai.”

Cặp mắt Hải Kỳ lúc này đã đỏ hoe, không ngờ một tảng băng ngàn năm như Hân Vũ lại có lúc nói được một câu “đây tính người” như vậy, song y vẫn trừng mắt nổi giận: “Em phát điên sao? Ai muốn khóc chứ?”

“Thật ra khóc cũng không phải là yếu đuối lắm đâu.” –Hân Vũ ngập ngừng một lát rồi tiếp –“Em báo tin này cho anh biết chỉ để anh hiểu rằng anh không cô độc. Một khi trên đời này vẫn còn có ai đó là người thân của mình, điều ấy quan trọng biết bao.”

“Ừ, khóc thì không yếu đuối, nhưng khóc vì chuyện này này nhục lắm.” –Hải Kỳ bẽn lẽn, rốt cuộc vẫn dứt khoát đưa tay lên quệt mấy hạt nước đọng trên mi –“Nói anh nghe xem, em gặp Hải Duệ ở đâu?”

Lúc Hân Vũ kể hết cuộc gặp gỡ ở núi Thánh Hỏa của mình thì trời cũng đã sụp tối. Hải Kỳ đưa cô về cung. Vị trí y chọn để thư giãn là một ngọn đồi gần khu vực núi cấm phía sau hoàng cung. Quãng đường khá vắng, hầu như yên tĩnh, đi mãi một lúc mà không gian vẫn chỉ vang lên tiếng bước chân họ đạp lên tàn lá khô.

Rốt cuộc Hải Kỳ mới nhìn ánh trăng khổng lồ sau núi, nhìn mãi nhìn mãi mà không nén được tiếng thở dài.

300 năm, y một mình đơn độc giữa thế gian này, ấy vậy mà anh trai y vẫn chưa một lần tìm gặp y. Y chẳng rõ cảm giác của mình lúc này là gì, là vui mừng, hay là thất vọng khi người thân duy nhất vẫn còn sống, nhưng anh ta thậm chí chẳng hề để tâm đến sự hiện diện của mình nữa.

Như hiểu được tâm trạng của y, Hân Vũ cũng nhẹ giọng nói: “Em nghĩ, anh vẫn nên đi tìm cụ tổ đi. Người xuất đầu lộ diện như thế hẳn cũng biết trước ra em sẽ đoán được đó là người. Nếu cứ thế này, trong lòng anh có một vết gai, anh có ở lại đây cũng chẳng vui vẻ gì.”

“Anh đã sống như thế 300 năm, thêm vài mươi ngày thì cũng đã sao?” –Hải Kỳ chấp tay phía sau, ngẫm nghĩ một lúc lại ngược nhìn ánh trăng trầm tư –“Hân Vũ, em biết không, thật ra anh nghĩ mình không thích hợp với cuộc sống của một tiên nhân. Cả ngàn năm rồi, cho dù cố gắng thế nào anh cũng không thích ứng được với việc từng người từng người một rời khỏi mình. Cha mẹ anh đã thế, A Kiều như thế, cả anh trai anh cũng thế. Nghe tin anh trai còn sống anh rất vui. Nhưng anh còn sợ hơn nữa, lần này đi rồi, quay trở lại sẽ không còn cơ hội gặp được em.”

“Anh nói cứ như em sắp chết ấy.” –Hân Vũ nhăn mặt nói, tuy giọng điệu nghiêm túc nhưng lời lẽ thì rõ ràng là đang đùa, Song nhìn thấy ánh mắt rần ðe của Hải Kỳ, cô cũng vội vã vai anh đáp –“Anh yên tâm đi, mạng của em dai lắm. Nên nhớ quý tộc là bất tử, không ai có thể làm tổn thương đến em được.”

Hải Kỳ nhìn về mặt cô, suy nghĩ hồi lâu vẫn quyết định không nói cho cô biết chuyện sao Đế Vương, chỉ kéo cô tiếp tục đi thẳng.

Từ núi Cấm đi qua suối về cung sẽ ngang qua phòng bếp. Lúc này trời đã tối hẳn, các yêu tinh trong bếp vẫn đang hối hả chuẩn bị cho phần ăn tối, vài người nhìn thấy Hân Vũ và Hải Kỳ vội cúi xuống chào, sau đó lại gấp rút chuẩn bị cho công việc. Hân Vũ nhìn thấy vô số món ăn đang được thực hiện, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Hoàng cung lúc này chẳng còn mấy người, lại không có yến tiệc gì quan trọng. Bọn Vân Tình Điệp Y thời gian này cũng chỉ túc trực trong nhà không bước ra khỏi cửa, mà những người có quyền sai khiến cả yêu tinh thế này càng không nhiều. Ngẫm nghĩ một lúc, cô quyết định gọi yêu tinh trưởng bếp ra tiếp chuyện. Gã này vừa nhìn thấy Hân Vũ thì liền cúi đầu dập mấy cái, sau đó vâng dạ nói: “Thưa công chúa, là Kỳ Phong tướng quân đặt yến tiệc để chúc mừng sứ giả tiên tộc ạ.”

Đừng nói Hân Vũ, lúc này cả Hải Kỳ cũng cảm thấy không ổn. Y vừa định ngăn cản thì Hân Vũ đã hỏi gã yêu tinh địa điểm tổ chức tiệc, khoe môi cô còn nhếch lên, để lộ một nụ cười lạnh tóc gáy.

—Hết chương 41—

42. Chương 42: Người Đi Trà Lạnh

Chỉ có kẻ uống nước, mới có thể cảm nhận được nước ấm hay lạnh.

Có lẽ khó mà nói hết được cảm giác trong lòng Hạ Dương lúc này.

Đại diện trong cung Kỳ Phong không rộng lắm, lúc này cộng thêm cả vài cung nhân và yêu tinh đang dọn tới lui các món ăn cũng chỉ vón vện có mấy người.

Mà không khí thì lại trầm lặng một cách khó hiểu.

Vân Tình ngồi bên cạnh anh, hàng mày cô cau thành hàng dài, môi mím lại, cơn giận dù bị anh kiềm chế bằng cách giữ chặt một tay vẫn âm ỷ bốc ra ngoài. Trong khi đó, Điệp Y lâu nay không ra khỏi cửa, lúc này ngồi cạnh Vân Tình chỉ mỉm nụ cười nhếch môi nhẹ.

Hỏi cô không vui sao được, khi cô ngày ngóng đêm trông cũng chỉ muốn nhìn thấy Hân Vũ có ngày hôm nay.

Đây là cung điện của Kỳ Phong, yến tiệc lại do hắn mời, thế nên việc hắn ngồi ở vị trí chủ tọa là không có gì đáng ngạc nhiên. Điều ngạc nhiên là, bên cạnh hắn lúc này lại là một cô gái tiên tộc.

Quân Tuyết bắt gặp cái nhìn đầy địch ý của Vân Tình, chỉ bình thản mỉm cười đáp lại. Cô biết, kịch hay vẫn còn chưa bắt đầu. Những người ngồi đây nói cho cùng cũng chỉ là khán giả mà thôi.

Nụ cười nhõn miệng hơi hé ra khi Kỳ Phong đặt một tay lên tay cô, thoáng cái, ánh nhìn hắn dành cho cô lại tràn ngập ấm áp. Trái tim cô vì thế mà lại khẽ khàng rung động. Đã bao lâu, cô mới có lại cảm giác này?

Người đàn ông bên cạnh đã không còn vẻ nông nổi ngây ngô như những ngày đầu cô gặp nữa. Ở y vừa toát ra khí khái của một vị tướng quân danh xưng với thực, lại mang chút trầm ổn thành thực. Y mặc trang phục màu vàng kim, áo choàng dài tùy tiện rũ xuống mặt đất, mái tóc lòa xòa trông lại càng quyến rũ khác thường. Cô nhìn mãi nhìn mãi vào mắt y, đột nhiên nhận ra cho dù cả đời này bị ánh mắt ấy giam cầm, cô cũng cảm thấy xứng đáng.

Phút giây ấy, tất cả những day dứt trong lòng đều tan biến. Cô biết, cho dù thời gian có thể quay lại một lần nữa, hoặc thậm chí trả giá cho hành động này là hồn phiêu phách tán, mãi mãi cũng không thể siêu sinh, cô vẫn không hối hận.

Cứ cho là cô dùng thủ đoạn thì đã sao chứ? Tình yêu của mỗi người con gái đều quyết liệt như vậy, ngay cả khi biết mình chỉ là con thiêu thân lao vào lửa cũng cố chấp hóa thân thành con thiêu thân ấy. Thứ cô cần chỉ là kết quả. Chỉ cần hắn ở bên cô thế này, cho dù phạm phải tội ác tày trời hơn cô cũng làm, trách chi chút mưu mẹo nhỏ nhoi ấy.

Kỳ Phong cũng cảm nhận được tình ý trong ánh mắt Quân Tuyết. Hắn vươn tay, khẽ vén vài sợi tóc rối trước trán cô sang một bên, bắt giác nở nụ cười nhẹ nhàng.

Chính hắn cũng không rõ, cảm giác trong lòng mình lúc này là thế nào. Chẳng hiểu tại sao chỉ sau một giấc ngủ tỉnh dậy, vừa nhìn thấy cô gái trước mặt, hắn lại chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tựa như cô gái này sinh ra là dành ỉn.

Dường như, mọi tế bào trong cơ thể hắn đều ngừng hoạt động khi nhìn thấy cô. Từng ánh mắt, nhíu mày, mỗi cử chỉ nét mặt cô đều khiến trái tim hắn quặn thắt. Giống như cô quan trọng hơn cả cuộc sống của hắn, tựa như hắn đã yêu cô sâu nặng như thế, yêu đến mấy kiếp rồi.

Vậy mà vẫn chẳng hiểu sao, dù ngồi bên cạnh cô, nhưng đâu đó trong sâu thẳm trái tim hắn vẫn có một mảnh trống rỗng. Hắn càng nghĩ càng thấy khó hiểu, nhưng bản thân lại không cách nào giải đáp được.

Không khí trong điện cứ trầm mặc như thế, mỗi người chìm đắm trong dòng suy nghĩ của riêng mình, nhìn bề ngoài thì có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng thực chất chỉ là chờ đợi bão lớn kéo đến.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài điện đã vang lên tiếng bước chân gấp gáp của nam cung nhân dẫn đường. Trán y thấm ướt một hàng mồ hôi, ánh mắt hết lướt sang nhìn Kỳ Phong, Quân Tuyết lại đến bọn Hạ Dương đang ngồi rồi mới cúi đầu thông báo: “Công chúa Hân Vũ vừa đến.”

Hàng mi dài của Kỳ Phong bắt chợt run rẩy, có lẽ chính hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có biểu cảm như vậy. Quân Tuyết bên cạnh thì chỉ cười trừ.

Xem đấy, tiết mục cô mong đợi nhất rốt cuộc cũng đến rồi.

Thật ra Hân Vũ vẫn đến trễ hơn cô nghĩ một chút. Vốn cô đã cử người đến tận cung Hân Vũ thông báo, nhưng người hầu báo lại, cô ta đã ra ngoài từ sáng vẫn chưa về. Thế nên lời thông báo vẫn bị hoãn đến tận giờ. Quân Tuyết cũng chẳng vội vàng gì. Theo lý Hân Vũ là người có quyền hạn cao nhất trong cung, đợi cô ta đến rồi mới khai tiệc cũng là đúng với lẽ thường.

Cổng đại sảnh chưa kịp đóng lại bấy giờ lại bị một lực rất mạnh va vào. Thứ đập vào mắt họ trước tiên là dáng vẻ lạnh nhạt của Hải Kỳ. Y vốn rất chú trọng cách ăn mặc, bộ trang phục peplos trắng toát mọi khi đã độc đáo hơn rất nhiều so với quần áo của tầng lớp quý tộc, lại còn được cách điệu bởi những lát cắt nơi

tay áo. Chiếc áo choàng sau lưng y phát phới nhẹ, làm tôn thêm dáng vẻ cao quý mà lại lịch lãm như một hiệp sỹ thời cổ. Đáng chú ý là, trên tay y lại đang cầm một chiếc áo choàng lông thú dày khác, mà kiểu áo thoảng nhìn hoàn toàn giống với loại Hân Vũ thường dùng.

Hân Vũ đứng cạnh y, sắc mặt vẫn không rõ tâm tình. Ánh mắt cô nâng lên rồi hạ xuống vị trí Kỳ Phong đang ngồi, trầm tĩnh một lúc mới nhẹ nhàng cất giọng: “Không biết tướng quân tổ chức tiệc nên đến trễ, ngài không trách chứ?”

Vẻ mặt cô hết sức xa lạ, việc này càng khiến bọn Hạ Dương, Vân Tình rét lạnh. Mà điều bọn họ chú ý là, Hân Vũ ngoài mặt thì đang nói chuyện với Kỳ Phong, nhưng lời lẽ lại chẳng có chút nào giống như đang nói với Kỳ Phong cả.

Chí ít là, trước giờ cô chưa bao giờ gọi hắn là “ngài”.

Sau phút ngắn ngủi lúc đầu, Kỳ Phong cũng dần lấy lại tâm tình, trong khi Hân Vũ lại thản nhiên như không có chuyện gì, chỉ lẳng lặng bước đến chỗ ngồi đối diện với Hạ Dương. Hải Kỳ ngồi cạnh cô. Ánh mắt Hạ Dương tỏ vẻ lo lắng, song Hân Vũ cũng chỉ ra hiệu cho anh giữ im lặng.

Chỉ có kẻ thần trí không bình thường mới không nhận ra rằng không khí trong điện này quái dị đến mức nào.

Đội cung nhân rót ình một tách trà, Hân Vũ mới cầm tách lên, bình thản hắng giọng: “Chẳng biết lý do ngài mời chúng tôi đến là có chuyện gì?”

Vẻ mặt Kỳ Phong vừa thận trọng lại pha chút hồ hởi, tựa như không nhận ra thái độ kỳ lạ của mọi người. Y nở nụ cười gượng, đoạn chậm rãi nắm lấy tay Quân Tuyết, chộn rộn đứng dậy nói: “Đúng là tôi có việc phải thông báo thật. Mấy ngày nữa Quân Tuyết có việc phải trở về rừng Địa Đàng, vì thế công chúa à, tôi có một nguyện vọng mong cô đồng ý.”

Cảnh tượng này vốn không hợp lễ nghi, bởi Kỳ Phong và Quân Tuyết đứng trên bục cao, còn Hân Vũ lại ngồi bên dưới bàn thấp. Thế nhưng trước giờ Phong cũng chẳng để ý mấy chuyện này, Hân Vũ càng không chấp nên không ai phản đối. Chỉ thấy Hân Vũ nhàn nhạt uống một ngụm trà, bình thản nói: “Anh cứ nói thử xem, nếu hợp lý dĩ nhiên tôi không có gì phải từ chối.”

Thái độ lạnh lẽo như thế, song chỉ có Hải Kỳ nhận thấy, bàn tay đỡ dưới tách trà của cô đang run rẩy.

“Công chúa à, tôi biết tôi nói ra điều này cô nhất định sẽ trách tôi.” –Kỳ Phong lại lên tiếng nói –“Nhưng Quân Tuyết đã vì tôi mà đợi chờ bao nhiêu năm, tôi không thể phụ cô ấy được. Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ theo cô ấy về rừng Địa Đàng kết hôn. Chuyện đã hứa với cô tôi vẫn sẽ làm. Sau khi kết hôn bọn trở lại để giúp Kiến Phi giành lại Thanh Thành, cô thấy có được không?”

Hắn vừa dứt lời, tách trà trên tay Hân Vũ đã rơi xuống đất. Âm thanh thanh thúy vang lên khiến tất cả mọi người trong điện lúc này đều không chịu nổi nữa. Hải Kỳ nắm lấy cánh tay đỏ ửng vì bồng của Hân Vũ, liên tục xoa xoa tay cô đầy chua xót, trong khi Vân Tình từ bàn bên kia cũng vội vã chạy sang. Hạ Dương dù cổ trấn tĩnh đến lúc này cũng vô dụng. Anh đứng bật dậy, đá chiếc bàn đất khiến nó ngã kênh ra, bực dọc nói: “Kỳ Phong, tôi xem cậu là anh em nên nhìn cậu. Nhưng cậu đối với Hân Vũ thế này là thế nào?”

Nhận thấy không khí trong điện thay đổi, Kỳ Phong lúc này mới kéo tay Quân Tuyết bước xuống, ánh mắt hắn cúp xuống, song giọng nói tràn đầy cương quyết: “Tôi biết làm thế này là không đúng. Công chúa, thất hứa với cô là tôi không đúng. Nhưng tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Chuyện của tôi và Quân Tuyết không thể chờ chừ quá lâu được nữa.”

Đến nước này thì cả Hạ Dương cũng thâm nguyên rửa trong lòng. Anh vung tay, vừa định đấm Kỳ Phong thì Quân Tuyết đã nhẹ nhàng can thiệp. Tay cô vừa phát, cả thân mình Hạ Dương đã bị làn gió mạnh đập vào cột trụ cách đó mười thước, vẻ mặt tươi cười nhìn Hân Vũ tiếp: “Tôi tưởng mọi việc thế là đã giải quyết xong rồi chứ? Hân Vũ, đừng quên cô đã thỏa thuận gì với tôi. Cho dù Kỳ Phong lựa chọn ai, cô cũng không có quyền phản đối. Chẳng qua anh ấy cảm thấy có lỗi với cô, nợ cô một lời hứa nên mới muốn giúp cô đoạt lại Hòa Thành thôi. Cô còn ở đây giả vờ để người ta thương cảm gì chứ?”

Hạ Dương bên kia mới cúi đầu đứng dậy. Thân thể quý tộc phục hồi chấn thương rất nhanh nên Hân Vũ cũng không mấy lo lắng cho anh, chỉ thanh lãnh giương mắt nhìn Kỳ Phong, lại nhìn đến Quân Tuyết đang cười đầy đắc ý, rốt cuộc gật đầu: “Được, tôi đồng ý.”

Hải Kỳ đứng bên cạnh cô, cánh tay y đang nắm lấy tay cô cũng bắt giác buông lỏng. Y ngẩng mặt nhìn cô như thể không tin vào tai mình. Vậy mà Hân Vũ cũng chỉ cười nhạt.

“Tuy nhiên tôi có một đề nghị. Hiện giờ chuyện liên minh vừa hoàn thành, mà chuyện Hỏa Thành lại đang gấp như thế. Chỉ bằng hai người hoãn việc kết hôn lại một thời gian, cùng nhau giúp loài người giành lại Hỏa Thành. Sau khi lấy được Hỏa Thành rồi, tôi cũng sẽ đích thân đến rừng Địa Đàng chúc mừng hai người. Hai người thấy có được không?”

Kỳ Phong đưa mắt nhìn Quân Tuyết, hần vừa định lên tiếng phản đối thì đã bị Hân Vũ ngắt ngang: “Nói cho cùng thì hai người đã tâm đầu ý hợp, chỉ cần ở bên nhau là được, thời gian kết hôn sớm hay muộn có thành vấn đề gì?”

Kỳ Phong ngập ngừng: “Nhưng Quân Tuyết đã chờ lâu như vậy, anh sợ...”

“Không sao, có lời này của công chúa Hân Vũ, tôi còn có gì phải e dè nữa.” –Quân Tuyết đột nhiên nhoẻn miệng cười, tay lại nắm lấy cánh tay Kỳ Phong nhẹ nhàng xoa –“Anh yên tâm, em đã chờ anh 300 năm, chỉ chờ thêm ít ngày nữa thì có vấn đề gì? Có điều Hân Vũ à, tôi mong cô tuyệt đối giữ lời. Lễ cưới của chúng tôi nhất định phải có mặt cô đấy.”

“Chuyện đó là đương nhiên.” –Hân Vũ đưa mắt nhìn Kỳ Phong –“Nhưng cũng mong hai người nhớ lấy điều kiện của tôi. Hỏa Thành, tôi nhất định phải lấy lại.”

Nụ cười trên môi Quân Tuyết lại càng rạng rỡ hơn. Cô cảm thấy cô gái trước mặt thật sự kiên cường đến mức ngu ngốc. Nhưng cô lại thích sự ngu ngốc này. Một thành trì đối lấy tiết mục xuất hiện của Hân Vũ trong lễ cưới của cô và Kỳ Phong, tính ra cô vẫn còn hơi chán.

Mà lúc này, đám người Hạ Dương, Vân Tình chỉ lặng lẽ nhìn nhau, nổi bất an và khó hiểu chậm rãi hòa lại thành một.

...

Hải Kỳ không nghĩ rằng mình tìm Hân Vũ khắp nơi trong cung, rốt cuộc lại tìm thấy cô trong trà viên, xung quanh là mấy con quái thú thân thiết kéo từ đảo Rùa đến. Hân Vũ ngồi bên bàn đá, tứ phía là những cây anh đào được phù phép xếp thành hàng dài, không khí lá tả cánh hoa phiêu bay. Bé Ngọc có thân mình nhỏ hơn thì ngồi vắt chân trên bàn đá, hai con Bé Cưng và Nhóc Tì vì thân hình quá khổ mà cam chịu đứng lui phía sau, cặp mắt hau háu nhìn xuống bóng dáng Hân Vũ bên dưới. Nhìn thấy Hải Kỳ đến, bọn chúng giống như cũng biết sợ, tự giác lùi ra sau ba bước.

Hải Kỳ thấy thế cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ nhẹ hắng giọng rồi bước đến ngồi chỗ ghế trống, chống cằm nhìn về mặt Hân Vũ đang chăm chú pha trà.

Nói đến việc hình thành cái trà viên này, hần không thể không nhắc đến Tần pháp sư. Năm đó ông ta từ thế giới hiện đại trở về, lại mang theo một loạt những tư tưởng quái dị như súng pháo, đồng hồ dây cót, thư pháp, và đặc biệt là thứ nghệ thuật trà phá hoại tiền của này.

Sở dĩ nói phá hoại tiền, vì thứ nghệ thuật trà do Tần pháp sư đẩy lên rất tốn kém. Chẳng những phải có một người uyên bác hiểu về các loại trà, phải dụng tâm pha chế, phải có trà thất đẹp như tranh vẽ, ai nhiều tiền hơn lại chế tác cả một trà viên chỉ phục vụ ục đích uống trà. Phong trào trà đạo này năm đó rất nổi bật ở Lam thành, hầu như các gia đình quý tộc đều có riêng một trà thất inh. Riêng trà viên, thì chẳng nơi đâu đẹp và rục rờ bằng hoàng cung.

Hân Vũ không có nhiều say mê với trà. Thật ra lúc nhỏ Hân Vũ cũng nhiều lần bày tỏ thái độ không hài lòng với nơi được gọi là trà viên xa hoa này. Cô cảm thấy chỉ vì uống một chén trà mà phải chờ đợi mấy lần lửa, dụng cụ pha trà phải thuần chất, rồi phải tận hưởng trong một không gian được phù phép rục rờ như hoa nở thì chẳng có gì phung phí hơn. Ngược lại, Hoàng hậu lúc sinh thời lại là một tín đồ của trà.

Bởi vì mẹ thích thưởng trà, thế nên Hân Vũ dù muốn dù không cũng ép mình phải biết một chút, dần dần đi theo Tần pháp sư, cái một chút này lại dày lên thêm chút nữa. Nhưng mặc kệ nơi đây có thể xem là nơi ẩm áp nhất hoàng cung, bao năm rồi mà Hân Vũ vẫn không quay lại đây. Thế nên Hải Kỳ mới khó tìm ra cô đến thế.

Lúc Hải Kỳ ngồi xuống thì Hân Vũ vừa pha xong một ấm trà bốn chén. Cô tuần tự cho nước vào mỗi chén, bông hoa diên vĩ thêu trên ống tay áo theo chiều nước đổ xuống, lại phất phới theo gió bay bay.

Hải Kỳ xoa chiếc quạt trong tay, cười cười cầm một chén lên, chẳng ngờ tay vừa giơ ra đã nghe thấy giọng Hân Vũ nhàn nhạt nói: “Chén đó là của Bé Ngốc.”

Hải Kỳ hơi nhượng mày khó chịu. Song y cũng chuyển đổi tượng sang chén cạnh bên. Hân Vũ lại nói: “Chén đó là của Bé Cưng.”

Hải Kỳ cau mày, hơi ngẩng đầu nhìn con Nhóc Tì to bằng tòa nhà hai tầng giễu cợt: “Em đừng nói chén kia là của Nhóc Tì luôn nhé.”

“Anh nói thử xem?” –Hân Vũ nhượng mày, vẫn điềm nhiên rót trà mà không hề liếc mắt nhìn y .

Đến nước này thì Hải Kỳ cũng chẳng muốn hơn thua nữa. Y thản nhiên với tay lấy chén trà trước mặt. Vì là mùa xuân nên thân chén đều chạm trở hoa văn hoa anh đào rực rỡ, càng nhìn càng chói mắt. Y chậm rãi thổi phù phù lên làn nước sóng sánh trong chén, vào thẳng vấn đề chính: “Không đùa nữa. Em định giải quyết chuyện Kỳ Phong ra sao? Chẳng lẽ để bọn họ đi như vậy?”

Nói ra những lời này, thật sự Hải Kỳ cũng có chút khâm phục khả năng thích nghi của Hân Vũ. Đừng nói cô vốn chẳng biết đầu đuôi mọi chuyện thế nào, ngay cả y là người trong cuộc, hiểu rõ mọi thứ mà vẫn bất ngờ trước những hành động của Kỳ Phong. Thế mà từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ im lặng, thậm chí chưa từng đề ra với y bất cứ suy đoán nào, đừng nói đến chuyện kinh ngạc hay sửng sốt gì đó.

Hân Vũ lúc này đã rót xong trà. Cô nâng một tách đến trước mặt Bé Ngốc, để con thỏ điệu này nhảy lò cò quay tách. Nó có vẻ buồn bực vì độ ấm của trà không vừa ý, đưa mũi ngửi ngửi mặt chén rồi lại giơng mắt sang nhìn Hân Vũ một cách đáng thương. Hân Vũ cho rằng nước còn quá nóng, bèn đặt gáo múc trà xuống, đoạn tự nâng chén lên thổi giúp nó. Mắt cô lúc này mới liếc nhìn Hải Kỳ:

“Anh nghĩ nếu là em thì anh phải làm sao?”

Hân Vũ rất thích đặt câu hỏi giả định với người khác, Hải Kỳ biết vậy song vẫn bị cô làm bực mình: “Nếu là anh á? Giết cả đôi gian phu gian phụ, thế là xong.”

“Ý kiến này có vẻ không tồi.” –Hân Vũ vẫn thổi phù phù vào chén, lại nhăn mày nghĩ ngợi –“Em không chắc sẽ đối phó được với Quân Tuyết. Anh giam cô ta lại nhé. Em đi giết Kỳ Phong.”

Hải Kỳ nghe thế thì suýt chút phun cả nước trà ra: “Em không nói thật đấy chứ?”

Hân Vũ ngẩng đầu, chớp chớp mắt: “Tối qua quả thật có nghĩ đến.”

Lúc này thì Hải Kỳ chẳng thốt ra từ nào nữa.

Thật ra sau buổi tiệc tối với Kỳ Phong, thái độ của Hân Vũ rất lạ, không mặn không nhạt, lại cho đóng cửa cung chẳng muốn gặp ai. Vân Tình lo lắng cho cô, không biết phải làm thế nào bèn vội vã chạy đến chỗ Hải Kỳ nhờ y giúp đỡ. Tuy nói Vân Tình và Hân Vũ là chị em ruột, song thật sự thì tình cảm của họ bao năm nay cũng không quá thân thiết. Trong cung lúc này mà nói, chẳng có ai hiểu Hân Vũ hơn y cả.

Hải Kỳ cũng chẳng vội vàng gì. Y an tâm tìm chỗ ngủ một giấc, chờ đến trưa mới từ tốn đi tìm Hân Vũ. Thật ra tính cách cô bé này cũng chẳng khó đoán lắm, chẳng qua, cô cần một chút không gian để suy nghĩ mà thôi.

Quả nhiên đợi y ngẩn người một lúc lâu, cô lại lên tiếng nói: “Hải Kỳ, anh đã từng nghe câu chuyện về đoạn kết của cuộc đời Thiên Đế rồi chứ?”

Thiên Đế là vị anh hùng của loài người, cũng là vị vua đầu tiên của Nhân Quốc. Thời đại của Thiên Đế không mấy chênh lệch với thời điểm Hải Kỳ được sinh ra. Y hơi nghiêng đầu, cảm thấy khóe mắt Hân Vũ ánh lên chút khó hiểu.

Cô kéo cái tách trống vốn dành cho Bé Cưng ra đặt ở cạnh bàn, bình thần tiếp: “Thuở xa xưa, sau khi thống nhất các quốc gia nhỏ của loài người, lập ra Nhân quốc, Thiên Đế đã giúp loài người yên bình được trong thời gian rất dài. Nhưng mấy mươi năm sau đó, lại có truyền thuyết nói rằng ông ấy từng yêu một tiên nhân. Yêu đến mức cuồng si, thậm chí vì cô ta mà không ngại bỏ rơi hoàng hậu, người vợ đã cùng ông vào sinh ra tử khắp chiến trường, chịu biết bao vết thương lớn nhỏ, người giúp ông điều binh khiển tướng, lại vì ông sinh hạ hai đứa hoàng tử kế nghiệp. Cô gái tiên nhân kia ra điều kiện chỉ đồng ý lấy Thiên đế nếu ông phế truất hoàng hậu. Thế là Thiên đế nhẫn tâm phế hoàng hậu, lập tân hậu mới. Trong ngày đại hôn của Nhân Quốc, hoàng hậu loài người bị bắt vì có ý định sử dụng tình được đối với Thiên đế. Ông tức giận ném thẳng bà vào trại giam, hạ lệnh xử tử.”

“Tương truyền, vào ngày phán quyết hoàng hậu năm đó, đất trời tối đen một mảnh, sấm chớp khắp nơi. Hai vị hoàng tử đang học pháp thuật ở phương xa vội vã trở về, nhưng tất cả đã quá muộn. Họ đến nơi thì hoàng hậu đã bị hình phạt cung bắn mà chết. Thế nhưng, chuyện kỳ lạ vẫn chưa dừng lại ở đó. Bởi sau khi Thiên hậu mất, đột nhiên Thiên đế lại tỉnh ngộ, nhận ra người mình yêu nhất là Hoàng hậu. Ông ấy rời bỏ buổi lễ kết hôn cùng cô gái tiên tộc kia. Nhưng đến nơi thì đã thấy hai vị hoàng tử đang ôm xác mẫu hậu của mình, cảm phần nhìn ông.”

“Sự việc dần được hé lộ. Lúc này Thiên đế mới nhận ra người thật sự sử dụng tình được chính là cô gái tiên tộc kia. Bởi muốn điều chế tình được phải có quả Sinh Mệnh. Thứ quả này vốn không thể người bình thường nào có được, vì vị trí cây Sinh Mệnh cũng là bí mật của tiên tộc. Ông ta anh minh một đời, sáng lập ra biết bao chiến tích, rốt cuộc lại vì hồ đồ mà tự tay hại chết người vợ mình yêu quý nhất. Đại Hoàng tử vì trả thù ẹ, đã quyết đấu sống còn với cô gái kia. Sau đó cả hai cùng hồn phi phách tán. Nhị hoàng tử cũng hận ông, dù bị thương nặng vẫn quyết tâm rời khỏi Nhân quốc tu luyện pháp thuật, không bao giờ trở về nữa. Trong một đêm, Thiên đế từ vị anh hùng của loài người, có vợ hiền con thảo, bỗng nhiên không còn lại thứ gì. Ông ấy bèn nhường ngôi ột vị tướng quân đã cùng mình khai quốc, sau đó tự sát, lập di chiếu rằng sau khi mình chết phải được chôn bên cạnh Thiên hậu.”

Thấy Hân Vũ đã kể xong câu chuyện, hờ hững nhìn lên, lúc này Hải Kỳ mới ngẩng đầu ra khỏi tách trà đang cầm trong tay, khó khăn hỏi: “Em thích đọc sử thi từ lúc nào vậy?”

“Rảnh rỗi nên tìm hiểu thôi.” –Hân Vũ thờ ơ đáp.

“Rốt cuộc trọng điểm câu chuyện của em là gì?”

“Em nghĩ là anh phải đoán ra rồi chứ?”

Cô không trả lời câu hỏi của y, nhưng ánh mắt lại khẽ cong cong ánh lên hình trăng lưỡi liềm kỳ dị. Hải Kỳ đăm đăm nhìn ánh mắt ấy mãi một lúc, sau cùng chỉ còn cách thở dài: “Người có thể biết quá nhiều thứ cũng không phải là chuyện tốt.”

“Em chỉ muốn biết một đoạn trong truyền thuyết ấy là có thật không thôi.” –Hân Vũ đặt tách xuống, lặng lẽ giương mắt nhìn con thố điếu trên bàn đang mở chùi chân vào bàn đá –“Anh biết em muốn hỏi gì mà.”

“Tình được đúng là có thật.” –Y cũng buông chén xuống, nhẹ nhàng đáp –“Nhưng anh không biết cách giải được. Thực chất cho dù sở hữu tình được trong tay anh cũng không chắc bản thân mình có thể tìm ra cách giải hay không.”

Nghe y nói vậy, sắc mặt Hân Vũ thất vọng thấy rõ. Rốt cuộc Hải Kỳ không chịu được, đành giả vờ hỏi: “Sao em lại đột nhiên nghĩ đến tình được?”

Nước trong chén trên tay Hân Vũ có vẻ đã đủ ấm. Cô đặt chén bên cạnh Bé Ngọc, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn nó vục đầu uống nước. Cái miệng nhỏ nhắn vừa uống một ngụm, cổ đã vội ngẩng lên, đôi mắt đen lầy long lanh nhìn cô như oán trách.

Hân Vũ lúc này quyết định hoàn toàn ngó lơ nó, lại ngẩng đầu nhìn Hải Kỳ: “Bởi vì em tin anh ấy.”

Hải Kỳ nhếch môi. Có một số chuyện y không nói ra không có nghĩa là không để tâm đến. Y biết, Hân Vũ tin tưởng Kỳ Phong, chỉ là cái y không ngờ lại là lòng tin của cô đối với hán lại lớn đến thế.

Còn nhớ, trong điện tối hôm ấy, cho dù nhìn thấy thái độ Kỳ Phong đột nhiên thay đổi, trở nên lạnh nhạt với mình, song cô vẫn rất ôn tồn, tuyệt đối không làm lớn chuyện. Khi đó y chỉ nghĩ cô quan tâm đến thế

diện của mình. Hóa ra không phải. Chẳng qua vì cô tin Kỳ Phong đến mức suy xét ra trăm ngàn lý do cho sự phản bội của hắn. Tin rằng cho dù có bất kỳ điều gì xảy ra, hắn cũng không thể ngừng yêu cô được.

Kỳ Phong đột nhiên thay đổi, người tỉnh táo có thể nhìn thấu ngay vài giả thuyết. Có thể hắn bị ép buộc, bị ai đó điều khiển, bị xóa ký ức, dùng tình được thật ra chỉ là giả thuyết có vẻ khó nghĩ đến nhất mà thôi. Thế nhưng thái độ của Kỳ Phong đêm hôm trước không giống người mất ký ức, cũng không có vẻ gì là bị điều khiển. Trong trường hợp ép buộc, Hân Vũ càng không nghĩ ra khả năng nào khác. Quân Tuyết liệu có thể dùng thứ gì để ép một gã con trai chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất như hắn kia chứ? Suy đi nghĩ lại, việc chọn ra giả thuyết tình được hắn cũng tốn không ít tâm tư của cô.

Tay Hải Kỳ xoa xoa nhẹ lên chén gốm. Nước trà sau khi uống vào thì không còn đắng nữa, song chẳng hiểu sao y vẫn cảm thấy cổ họng chan chát.

“Nếu em đã thử tìm hiểu, chắc cũng biết rằng, tình được là không có thuốc giải. Muốn thoát khỏi tác dụng của nó chỉ có hai khả năng, một là người bỏ được chết, hai là, người mà kẻ bị bỏ được yêu thật sự chết đi, như thế bù trừ mới tan biến. Ngàn năm trước, cô gái tiên tộc đó vì không ngờ đến nửa sau của vấn đề nên mới ép Thiên Hậu đi đến cái chết. Nếu cô ta chỉ giam Thiên Hậu lại, thì hẳn câu chuyện này cũng chẳng truyền đến tai của em rồi.”

Sắc mặt Hân Vũ hơi sa sầm: “Nghĩa là thật sự không có cách?”

“Có thể. Nếu như tình cảm của Kỳ Phong quá sâu nặng, tiếp xúc với người hắn ta yêu lâu ngày sẽ dần dần nhớ lại một số tình cảm trước đây. Anh nghĩ có lẽ vì vậy nên Quân Tuyết mới muốn rời khỏi cung càng sớm càng tốt. Cô ta không muốn Kỳ Phong có dịp gần gũi em.”

Thấy đôi mắt cô dần tối đen một mảnh, Hải Kỳ lại cảm thấy xót ruột xót gan, không kìm được thở dài nói: “Được rồi, được rồi, đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh. Anh sẽ thử cố gắng xem còn cách nào nữa không.”

Hân Vũ thờ người ra mà không đáp lời, mắt lại lơ đãng nhìn xuống bóng hoa rơi phảng phất rơi trên mặt chén. Ngón tay hơi nâng chén lên, chậm rãi uống một ngụm. Hải Kỳ nhả mặt nhưng không lên tiếng, lặng lẽ nhìn cô.

Chỉ có kẻ uống nước, mới có thể cảm nhận được nước ấm hay lạnh.

Y đã không cho cô biết rằng, cô ngồi suốt buổi như vậy để nấu trà, nhưng thực chất than dưới lò đã cháy cạn khô từ rất lâu rồi.

Tay y bắt giắc lại xoa xoa chiếc chén rộng chạm khắc hoa anh đào. Chiếc chén cũng như lòng bàn tay, vốn vẫn lạnh ngắt, chưa từng ấm bao giờ.

...

Đêm khuya thanh tĩnh.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, thứ ánh sáng duy nhất có thể lọt vào góc phòng bấy giờ chỉ chỉ là vài tia sáng heo hắt từ ánh trăng khổng lồ bên ngoài cửa sổ. Vài tàn trúc khô héo gãy rụng bị thứ gì đó đập lên. Âm thanh thanh thúy vang lên giữa đêm khiến Kỳ Phong thoáng bừng tỉnh, giật mình khỏi cơn ác mộng.

Hắn ngồi dậy, mồ hôi ướt sũng trên bờ vai trần nhỏ thành giọt tí tách thấm vào chăn. Cả mái tóc hắn cũng bị nước thấm ướt đến thấm hại. Hắn lặng người định thần, dùng tay xoa xoa mái tóc ướt. Trong đêm tối, dường như hình ảnh chập chờn của giấc mơ đó lại nhấn chìm hắn vào tận cùng đau đớn một lần nữa.

Hắn nhất thời không rõ cô gái trong mơ là ai. Hình ảnh cuối cùng của cô trong mắt hắn chỉ là ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng. Bờ môi cô mấp má, nhưng mãi mà không thốt lên được lời nào. Rốt cuộc thì ở đoạn cuối giấc mơ đó, cô ngã xuống không gian không đáy, để mặc hắn kêu gào, đau xót vì cô.

Hắn chẳng thể nào quên được, trên bờ vai cô khi đó thấm đẫm màu máu. Vị trí nơi trái tim đang đập thậm chí còn ghim hắn một con dao bạc, càng nhìn càng chói mắt.

Mà cảnh tượng này, lạ thay, lại khiến hắn vô cùng đau lòng.

Hắn sờ sờ quả tim mình một lúc lâu. Khi trấn tĩnh lại, ngẩng đầu lên, hình ảnh trước mặt suýt chút nữa đã làm hắn rợn tóc gáy. Bởi bấy giờ hắn không chỉ một mình trong phòng. Căn phòng vốn không có ánh

đèn, lúc này lại bị ánh trăng rọi vào, mơ hồ nhìn thấy hình ảnh một cô gái chân trần đứng bên cửa sổ. Ánh trăng hắt lên gương mặt cô, khiến cô có chút mờ ảo mơ hồ, dáng vẻ phiêu dạt tựa thiên tiên, song đôi mắt lại ánh lên sát khí nồng nặc.

Hắn cau mày, hồi lâu mới thốt được thành tiếng: “Công chúa?”

Đáy mắt Hân Vũ lúc bấy giờ mới nâng lên, hàng mi khẽ động.

Kỳ Phong ngủ rất sâu, cô cũng lặng yên quá lâu rồi, đến mức không hề nhận ra rằng trăng đã đi từ vị trí khuất bóng lên đến tận lưng chừng trời, soi sáng cả vị trí cô đang đứng. Trong căn phòng tranh tối tranh sáng, cô lại nhìn thấy chiếc bóng mình trải dài lên tấm thảm màu đỏ như máu, vừa mang chút sắc thái kinh hoàng, vừa có cảm giác không thật.

Mà lúc bấy giờ, Kỳ Phong mới nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Y gương người định đứng dậy, nào ngờ Hân Vũ đã bước lên mấy bước, ánh mắt hững hờ nhìn y.

Ánh mắt cô thật sự rất lạnh. Trong thoáng chốc, Kỳ Phong cảm giác được một cơn lạnh tràn qua gáy. Nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, hắn chẳng nhận ra được chút tình cảm nào, thậm chí nếu có cũng chỉ là một mảnh trống không. Về mặt cô lúc này thật sự khiến hắn liên tưởng đến một bộ phim kinh dị. Nhân vật nữ chính cũng là một kẻ sát nhân, mỗi đêm lại cầm dao đến bên giường nạn nhân của mình, lấy máu làm thỏa mãn, lấy giết người làm thú vui.

Thế nhưng, hắn lại mơ hồ cảm thấy liên tưởng này có đôi chút không đúng. Cho dù là ác quỷ, cũng không thể xinh đẹp đến nhường ấy được. Cô gái trước mặt chỉ mặc một chiếc áo mỏng để lộ cả đôi tay trần, mái tóc xõa đơn giản xuống lưng, đôi mi dài cong cong vừa kiêu sa vừa tà mị. Nhìn kỹ rồi, lại khiến hắn có chút xuất thần.

Đây thật sự là Hân Vũ sao?

Phong vốn còn định hỏi, tại sao cô lại đến phòng hắn vào giữa đêm thế này. Song câu hỏi chưa kịp bật ra khỏi miệng đã thấy cô gái trước mặt cúi xuống. Trước sự kinh ngạc của hắn, đôi môi xinh đẹp chậm chậm hé ra, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi hắn.

Kỳ Phong bị hành động này làm kinh hãi đến mức không thốt nên lời.

Hân Vũ nhận ra ngay phản ứng của hắn. Cặp mày mỏng khẽ nhăn lại nhưng vẫn không dừng động tác. Tay cô choàng sang ôm lấy cổ Kỳ Phong, nhiệt tình dùng tất cả những gì mình biết để hôn hắn. Cô vốn không phải là người có tài ăn nói. Nếu bảo cô trong thời gian ngắn nhất có thể giải thích cho Kỳ Phong hiểu, hoặc giả lời kéo hắn về phía mình là chuyện không thể được. Cô suy nghĩ suốt đêm, điều duy nhất cô có thể thử chỉ là thế này.

Người dạy cô hôn là hắn, người duy nhất cô từng hôn cũng chỉ có hắn. Cô có một niềm tin rằng, đây là cách nhanh và trực tiếp nhất để hắn nhận ra cô.

Mặc dù, bản thân cô cũng không thể phủ nhận, hành động lúc này của mình đê hèn lắm thay.

Nếu là Hân Vũ của trước đây, hoặc giả người trước mặt cô là một người khác, cô hẳn sẽ chẳng bao giờ bán đứng tự tôn của mình để đổi lấy một cơ hội mong manh như thế. Hân Vũ cô là người kiêu ngạo đến mức nào? Thế nhưng bởi vì là hắn, cô chẳng cách nào rút lui cả.

Nếu không có hắn, kiêu ngạo, tự tôn gì đó cũng chỉ là một thoáng gió bay. Có thể vì từ trước đến giờ, luôn là hắn bỏ ra, cô chưa từng hy sinh bất cứ điều gì nên chỉ đơn giản là nhận lấy tình cảm đó. Thế nhưng lúc này cô lại nhận ra nếu mình không cố gắng một lần, có thể hắn sẽ rời xa cô mãi mãi.

Thì ra, cô có thể từ bỏ tất cả, từ tấm thân đến cả lòng tự trọng của mình, thế nhưng lại không thể không có hắn.

Kỳ Phong bị cô hôn đến ngây ngốc. Hắn hơi ngửa người ra sau, hai tay chống lấy thành giường, trơ mắt nhìn cô gái trước mặt tận tình tấn công môi mình. Nụ hôn của cô mang một chút ngây ngô, lại chẳng hề có chút kỹ thuật nào, nhưng vẫn đủ để khiến hắn tê dại.

Trong thoáng chốc, từng tế bào trong cơ thể hắn hầu như đau nhức, vẫy vùng kêu gọi hắn phải đáp lại cô. Đường như trái tim hắn đang từng chút từng chút một được một dòng nước ấm áp lấp đầy, xua tan đi khoảng trống khó chịu trong cơ thể. Thế nhưng cánh tay hắn chỉ dợm giương lên, sau cùng vẫn giằng lòng ghìm xuống.

Hắn biết, nụ hôn này càng kéo dài bao lâu, thì lại càng sỉ nhục Hân Vũ bấy lâu.

Ấy vậy mà, bản thân hắn lại chẳng có chút sức lực nào để đẩy cô ra cho được.

Rốt cuộc rồi nụ hôn của Hân Vũ cũng dần trở nên tuyệt vọng. Môi cô tách khỏi môi hắn, nhịp thở hỗn hển, gò má kè sát, mi mắt thậm chí còn suýt chạm phải nhau.

Thời gian, tựa như dừng lại rất lâu trong khoảnh khắc đó.

Đôi mắt Hân Vũ thoáng ngơ ngác, lại có chút không tin được. Hàng mi cô khẽ chớp nhẹ, nhưng khóe môi lại giương ra một nụ cười cay đắng.

Nhìn thấy thái độ của hắn, cuối cùng cô chỉ buông ra một câu như có như không.

“Xin lỗi.”

Hân Vũ loạng choạng đứng bật dậy, chạy như bay ra khỏi căn phòng nhạt nhòa ánh sáng. Bóng dáng xiêu vẹo của cô đã rời đi rất lâu rất lâu, ấy vậy mà Kỳ Phong vẫn ngơ ngác như thuở ban đầu.

Mãi sau đó, hắn mới vươn tay, nhẹ nhàng chạm phải một giọt nước đã dần khô lạnh đọng trên gò má.

Tim hắn đột nhiên đau như vừa bị giã hàng trăm tiếng trống.

Sao lại đau như vậy? Dẫu sao đó cũng chẳng phải nước mắt của hắn cơ mà?

Bước chân của Hân Vũ cứ lảo đảo, chân nọ đạp vào chân kia, chẳng biết bằng cách nào cũng chạy ra được đến bờ suối. Rốt cuộc cô vấp phải một viên đá, loạng choạng ngã xuống, gương mặt ngập chìm dưới làn nước trong vắt.

Nước lặn tí tách, nhấn chìm cả nửa gương mặt cô. Cô lật người, để bản thân mình nằm ngửa bên bờ suối, mái tóc xõa ra tán loạn như bị neo giữa dòng nước, ánh mắt giương lên nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu, nhìn mãi nhìn mãi mà vẫn không có dấu hiệu muốn gượng dậy.

Nước trong ghen ngào, bỗng nhiên, cô lại nhớ đến lần đầu tiên mình gặp hắn. Khi đó, ấn tượng của cô về hắn cũng chẳng rõ ràng lắm, mãi cho đến khi hắn làm tưởng cô là Eden, đột nhiên hôn cô. Khi đó hắn đã nói: “Lần này anh sẽ không để em rời khỏi anh nữa.”

Lúc hắn mạo hiểm, bất chấp tất cả xông vào lừng Thiên Đế cứu cô, hắn hôn cô cuồng nhiệt, sau đó lại bật cười bảo: “Nếu em chết trong lúc hôn anh thì biết làm thế nào?”

Trên đảo Rùa, hắn nói: “Không biết từ lúc nào, trong lòng anh chỉ có em, chỉ lo cho em.”

Đình Nguyên mất. Hắn lại ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói với cô: “Có khóc cũng chỉ được khóc trên vai anh.”

Thật ra, cô chưa từng muốn nhớ, cũng chưa từng chú tâm ghi nhớ bất cứ thứ gì. Nhưng giờ ngẫm lại, thì ra những lời hắn nói đã vô thức đi vào lòng cô lúc nào chẳng biết. Thậm chí từng đáng vẻ, từng nét mặt khi hắn nói, cô cũng chẳng bao giờ dám quên.

Cô chưa bao giờ nói yêu hắn, chưa bao giờ nói thương hắn. Nhưng tất cả những gì cô làm, thâm tâm cô biết, hắn cũng biết. Nếu nói trên đời này có một người không phải người thân ruột thịt có thể khiến cô để tâm, vậy thì người đó chỉ có thể là hắn, chỉ duy nhất là hắn.

Thế nhưng, cả hắn cũng chẳng cần cô nữa rồi.

Nước mắt theo dòng chảy con suối, bất giác bị cuốn trôi. Bấy giờ cô cũng chẳng bận tâm gì nữa, cứ thế cuộn người lại khóc một cách ghen ngào, khóc cho vơi đi tất cả nỗi lòng của mình.

Bên dưới ánh trăng vàng vạc, bóng dáng một người con gái yếu ớt thê lương nằm co quắp bên bờ càn trở nên rõ ràng. Ánh trăng tưới xuống làn da trắng ngần một màu xanh huyền ảo yêu dị, khiến bức tranh buổi đêm trông bi thảm đến tận cùng.

Mà lúc này, bên vực đá cách đó không xa, toàn bộ cảnh tượng này đều bị một bóng người thu vào mắt. Gió nhẹ thổi qua, áo choàng bay phấp phới, khoe môi cô gái cũng không tránh được một nụ cười vui sướng.

...

Bên trong gian điện trống, Kỳ Phong ngồi thẫn thờ một lúc mới hoàn hồn. Khi sự tỉnh, hẳn chờ dẫn đứng dậy, đôi mắt không còn sức sống, cố gắng chống cự nhịp tim cứ giáng xuống từng nhịp liên hồi. Cửa phòng sau khi Hân Vũ bỏ đi vẫn còn rộng mở, hẳn chậm rãi bước đến, tay kéo cửa nhẹ nhàng, rốt cuộc cũng không biết nửa mảnh hồn mình đã thơ thẩn nơi đâu.

Lúc quay người lại, đã thấy một bóng người áo trắng ngồi đứng đỉnh cạnh bên giường, Phong nhướng mày, thoáng chốc lấy lại trấn tĩnh: “Hải Kỳ tiên nhân, chẳng hay người đến phòng tôi lúc này có chuyện gì?”

Hải Kỳ nheo mắt, mày phải nâng lên quá nửa so với mày trái. Y quan sát bốn bề một lúc, cẩn trọng đánh giá, rốt cuộc cũng lười giả vờ với Kỳ Phong, chỉ uể oải tựa người vào vách tường, nhàn nhạt nói: “Bên ngoài không có người. Cô ta đi rồi, không cần phải làm bộ làm tịch nữa.”

Nghe vậy, dáng vẻ như người mất hồn của Kỳ Phong mới hoàn toàn biết mất. Ánh mắt hẳn hơi nâng lên, thấp thoáng chút thần sắc phức tạp.

—

LTG: Thật ra, ở chương này có một phân cảnh khiến tôi đắn đo rất lâu. Đó là lúc Kỳ Phong đi theo Quân Tuyết, Hân Vũ đến phòng anh ta. Lúc đầu, ý nghĩ trong tôi là Hân Vũ sẽ nảy sinh ý định muốn giết Phong. Bởi cô ấy yêu anh thật, nhưng trong nội tâm vẫn là một cô gái kiêu ngạo, thậm chí rất dứt khoát. Tôi nghĩ, với tính cách của Hân Vũ, việc nảy sinh ý nghĩ muốn giết kẻ phản bội mình cũng không phải là điều đáng ngạc nhiên.

Tuy vậy, sau khi thăm dò ý kiến của người đọc, tôi lại nhận ra ý kiến này chẳng khả thi tí nào. Có lẽ trong cơn xúc động, tôi đã quên bèn đi rằng Hân Vũ có thể kiêu ngạo, lạnh lẽo, nhưng sâu thẳm trong nội tâm cô ấy lại không phải là loại người tuyệt tình, huống chi cô lại yêu Kỳ Phong đến thế.

Vậy mà, tôi vẫn rất tiếc với ý định lúc ban đầu đó.

Có lẽ, trong nội tâm tôi vẫn có một bản ngã khác, bản ngã đó hy vọng Hân Vũ sẽ làm ra một chuyện chẳng ai ngờ đến như thế thật. Hoặc giả tôi hy vọng sẽ có một cảnh như thế để xoa tan nỗi uất ức trong lòng tôi.

Ừ, có lẽ nghe hơi bạo lực thật, nhưng tiếc rằng đây chỉ là mong muốn của bản tôi chứ chẳng phải của Hân Vũ...

43. Chương 43: Người Trong Lòng Anh

“Có lẽ, mỗi câu chuyện tình đều đơn giản như thế. Lúc bắt đầu thì người con trai bỏ ra nhiều hơn. Song khi kết thúc, kẻ níu kéo đau lòng lại luôn là người con gái.”

Dáng vẻ Hải Kỳ vẫn điềm nhiên như trước đây, chỉ là cử động có chút gượng gạo. Trong đêm tối, y chỉ lặng lẽ nhìn Kỳ Phong đang bước đến gần, vẻ mặt thách thức như chờ hẳn lên tiếng. Phong rốt cuộc cũng thờ dãi, bước đến gần chiếc bàn giữa phòng, hạ giọng: “Làm sao anh biết được?”

Hải Kỳ xoa xoa trán, cố nén cơn bực dọc trong lòng: “Các cậu các cô nghĩ tôi là ai? Lúc tình được được sử dụng lần cuối, thậm chí Quân Tuyết còn chưa ra đời, chỉ có chút kiến thức còm côi của cô ta về tình được thì cậu còn qua mắt được, muốn qua mặt tôi à? Chuyện hoang đường.”

Giọng điệu y vẫn khinh khỉnh như thế, ngược lại Kỳ Phong lại không cảm thấy lạ, chỉ trầm tĩnh không nói gì. Hải Kỳ thấy hẳn nghiêm túc như thế cũng không khỏi cười cợt.

Thực tế vào thời đại của Thiên đế, y vẫn chỉ mới là đứa nhóc trong rừng Địa Đàng. Tình được gì ấy cho dù nghe nói đến y cũng nào đã tận mắt trông thấy? Chỉ là may mắn thay y lại có một ông anh có kiến thức uyên thâm về mọi lĩnh vực. Thế nên khi sự việc râm ran khắp các nước, y đã chặn đầu Hải Duệ Tiên Nhân vừa dự lễ tang Thiên đế về, ngang bướng bắt ông kể hết một lần.

Tình được về mặt nào đó thì đúng như những gì sử thi đã ghi chép lại, tiếc là sử thi thì phải bao hàm quá nhiều thứ, làm sao còn đủ dòng ghi thêm các đặc tính của loại thuốc này cơ chứ? Người trúng tình được, về cơ bản không quên đi đoạn tình cảm trước đây, giống như Thiên Đế thực tế cũng không quên đi vợ mình, chẳng qua ông ta bị loại bùa này đánh lừa, khiến bản thân ông nghĩ mình yêu cô nàng tiên nhân kia hơn Hoàng hậu. Về đặc điểm này thì thái độ của Kỳ Phong ngay từ lần đầu gặp đã có vấn đề.

Cơ bản mà nói, thái độ của hắn trong điện là hoàn toàn quên sạch sành sanh rằng mình đã từng yêu Hân Vũ. Lúc ấy Hải Kỳ đã nhận thấy điểm lạ nhưng lại không lên tiếng vạch trần. Y muốn biết chính xác tên nhóc này đang âm mưu điều gì, bèn tìm cơ hội thuận lợi để gặp riêng Kỳ Phong. Chẳng ngờ vừa đến, y đã nhận ra Quân Tuyết ngụy trang chờ đợi bên ngoài từ lúc nào. Tuồng kịch của Hân Vũ dĩ nhiên càng không qua được mắt y.

Dĩ nhiên thì, nhắc đến Hân Vũ vẫn khiến y tức anh ách. Con bé này mọi khi ra về điềm tinh là thế, không ngờ lại làm ra chuyện đại dột như vậy, nhất thời trở thành trò hề của Quân Tuyết.

Kỳ Phong đang trầm tư, đương nhiên không nghĩ tâm tư Hải Kỳ xoay chuyển như vậy. Hắn ngẫm nghĩ, rốt cuộc lựa lời nói: “Hôm ấy tôi đến gặp Quân Tuyết. Cô ấy nói sắp trở về rừng Địa Đàng, muốn mời tôi vài ly. Tôi cảm thấy có lỗi với cô ấy bèn nhận lời. Chẳng hiểu sao uống xong thì cả người cảm thấy lâng lâng, rất khó chịu.”

“Lúc đó tôi có chút mê mang, cứ như toàn bộ sinh lực trong cơ thể đều mất hết. Chỉ cảm thấy giống như mình đã yêu Quân Tuyết từ mấy kiếp rồi vậy, nhất thời chỉ muốn bỏ tất cả để chạy theo cô ấy. Quân Tuyết nhìn thấy thái độ của tôi cũng rất hồ hồ. Tôi lại mơ mơ hồ hồ, cứ thế, chúng tôi hôn nhau.”

“Thế nhưng lúc hôn đột nhiên xảy ra một chuyện rất lạ, chiếc vòng tay tôi luôn đem theo bên người, hay chính xác hơn là chiếc vòng trang sức của Eden trước kia lại đột nhiên xiết chặt, giống như muốn khóa đứt tay tôi vậy. Cơ đau làm tôi cũng tỉnh hẳn, đột nhiên lý trí nhớ ra tất cả mọi chuyện. Song về mặt Quân Tuyết lúc ấy hầu như không nhận ra điều gì khác lạ. Vậy nên tôi biết cô ta giả trò gì với mình, bèn tương kế tựu kế thuận theo.”

“Đêm đó tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy Quân Tuyết là mầm tai họa thật sự. Tài phép của cô ta hơn hẳn con người, lại có khả năng dùng độc, hơn nữa cô ấy lại có hiềm khích với Hân Vũ. Vấn đề đó cũng chẳng quan trọng, nhưng lần trước anh có nói, kiếp nạn của Hân Vũ sắp tới, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, tôi cứ vờ như nghe theo cô ta đến rừng Địa Đàng, sau đó tìm cách giữ chân cô ta ở đó rồi quay về cũng chẳng muộn.”

Về mặt Kỳ Phong rất trầm tĩnh nhưng thành thực. Hải Kỳ liếc mắt liền hiểu hắn đang suy nghĩ gì, trong lòng cũng thầm tán đồng:

“Ừ, sợi dây ấy vốn là thánh vật của lão Hàn trên núi Tiên Tri. Có chút khả năng cũng chẳng có gì lạ.”

Y biết, trong lòng Kỳ Phong suy tính như thế là còn vì một nguyên do nữa, đó là kiếp nạn của Hân Vũ bắt đầu từ hắn chứ chẳng đâu ra cả.

Nếu Kỳ Phong tiếp tục ở lại đây, cộng thêm một cô gái tài phép như Quân Tuyết bên cạnh, không ai có thể nói trước liệu ngày nào đó hắn không chịu sự điều khiển của Quân Tuyết mà tấn công Hân Vũ hay không. Chuyện ra đi lúc này cũng chỉ là chuyện chẳng đáng dừng. Nếu có thể, cắt đuôi được Quân Tuyết, hắn sẽ lại trở về. Hoặc giả hắn càng mong rằng quyết định này của mình có thể thay đổi bánh xe số phận, khiến tai kiếp của Hân Vũ không tránh cũng tự biến mất.

Pháp lực của Kỳ Phong không quá cao, chẳng qua có chút thiên phú, song hắn chỉ tiếp xúc với nơi này một thời gian ngắn mà lại có thể suy ngẫm được nhiều như thế khiến Hải Kỳ có chút thán phục. Y gượng đứng dậy, bước chân tới lui trong gian phòng tối, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cậu tính toán thế cũng đúng lẽ thường. Chỉ là lại quên một chuyện quan trọng nhất, đó là viên cảnh trong sách Khải Huyền vốn không hề diễn ra

ở Lam Thành. Nói cách khác, cho dù Hân Vũ có xảy ra chuyện thật, thì so sánh với cảnh tượng đó, nơi đó cũng không thể nào là Lam Thành được.”

Kỳ Phong đương nhiên chưa nghĩ đến vấn đề này, gương mặt thoáng chốc lại đượm vẻ lo lắng. Hải Kỳ thấy thế vội trấn an: “Nhưng ít ra cậu cũng có một quyết định không đến nỗi tồi. Trước khi đến đây tôi đã quan sát tinh tượng. Sao Đế Vương không dần sáng trở lại, không còn mờ ảo như lúc đầu nữa.”

Kỳ Phong nghe đến đây thì như trút được tảng đá nặng trong lòng, vội vàng thở dài.

Hải Kỳ lại không có vẻ chủ quan như hắn: “Nhưng nói vậy cũng không có nghĩa chuyện này thế là xong. Tôi đã ngâm rất lâu, cảm thấy nếu đã tránh không được thì chỉ còn cách chuẩn bị thật tốt để đón nhận. Cảnh tượng xảy ra nơi đó, chỉ có tôi và Hân Vũ là người duy nhất từng nhìn thấy. Thời điểm này Hân Vũ lại bị dính chặt ở Lam Thành, thế nên, con bé có thể an toàn một khoảng thời gian.”

“Tranh thủ thời gian này, tôi sẽ dò tìm đến một số nơi có vẻ phù hợp với viễn cảnh đó nhất để có sự chuẩn bị cần thiết. Tin rằng cho dù là lúc kiếp nạn đó có xảy đến thì chúng ta cũng đã có cách ứng phó rồi.”

Kỳ Phong suy nghĩ một lúc, lại vội phản bác: “Không được, trong kinh thành bây giờ chỉ có mấy người. Tôi đã đi rồi, nếu cả anh cũng rời khỏi đây thì lấy ai bảo vệ Hân Vũ? Để cô ấy ở lại một mình, tôi không an tâm.”

Đến nước này thì thiện cảm gì của Hải Kỳ cũng bay sạch mất. Y không kìm nén được, gõ đầu Kỳ Phong một cái rõ to: “Cậu có ngốc không đấy hả? Mười mấy năm nay cậu không có ở đây, Hân Vũ xảy ra chuyện gì được? Hơn nữa hiểm họa duy nhất chỉ có thể đến từ phía tây, lúc này trong thành sóng yên biển lặng, cậu lại được cử đi đánh chiếm Hỏa Thành. Nếu thật sự xảy ra biến cố, không lẽ cậu là người giờ đầu chịu báng trước sao? Còn chờ đến lượt Hân Vũ à?”

Kỳ Phong vẫn không chịu thua: “Không được, nói tới nói lui, tôi vẫn nghĩ nên có người ở lại bảo vệ Hân Vũ thì tốt hơn.”

“Còn Hạ Dương và Vân Tình ở đây, cậu có gì cần phải lo kia chứ? Đó là chưa kể, cho dù thật sự có bất cứ điều gì xảy ra, thì căn cứ vào sách Khải Huyền, chẳng phải Hân Vũ vẫn sống tốt trước khi bị cậu đâm đó sao?”

Một lời này bất giác chạm trúng vết thương lòng của Kỳ Phong, khiến không gian trong phòng trầm xuống thấy rõ.

Kỳ Phong không trách Hải Kỳ phơi bày mọi thứ như thế, bởi hắn biết từng lời từng chữ Hải Kỳ nói đều là thật. Ít ra Hân Vũ sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng trước khi gặp lại hắn, bởi chỉ có hắn, mới là kiếp số của cô.

Thế nhưng nghĩ đến thân phận lúc này của cô, hắn vẫn có chút lo lắng. Hắn ngâm nghĩ mãi, rốt cuộc không tìm được, đem mọi thứ kể lại với Hải Kỳ.

Không phải hắn không giữ lời, nhưng dù sao Hải Kỳ cũng là em trai của Hải Duệ Tiên Nhân, lại là một trong những người thân thiết nhất của Hân Vũ. Lúc này nếu không nhờ Hải Kỳ lưu ý giúp một tay, hắn thật sự không dám nghĩ đến ai cả. Những người bên ngoài kia, cho dù là Hạ Dương hay Kiến Phi, liệu sẽ có mấy ai chấp nhận bán mạng vì Hân Vũ khi biết chân tướng thật sự này? Đừng nói nó quá hoang đường, mà tính chất bất ngờ trong đó, sợ rằng sẽ kéo Hân Vũ xuống vũng bùn không cách nào ngẩng đầu dậy nổi.

Đương nhiên Hải Kỳ nghe xong, ngây ngẩn cả người.

Vốn qua lời Hân Vũ, y đã nhầm chừng anh trai mình vẫn còn sống. Chẳng ngờ lần này nghe được chuyện ông lão này đã già rồi lại còn hồ đồ, giúp đỡ học trò bày ra một cục diện đáng ngán ngấm như vậy. Có điều nói đi cũng phải nói lại, y quan sát vóc dáng Kỳ Phong một lúc, càng cảm thấy sự việc kỳ lạ như vậy, thế mà ban đầu mình chưa từng nghĩ đến. Một người đến từ thế giới khác như hắn làm sao lại có được năng lực của Hỏa Linh? Nên nhớ rằng bao năm qua không ít người từ thế giới hiện đại lạc đến đây, nhưng tất cả họ thậm chí đều không sở hữu một đặc tính ngũ hành nào, đừng nói có thể trở thành Hỏa Linh. Nói vậy, khả năng này càng có cơ sở đáng tin cậy cao.

Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, tin tức này thật sự vẫn khiến y nóng ruột. Mấy năm qua tình cảnh của Hân Vũ ở kinh thành đã chẳng dễ chịu gì rồi, nếu biết được tin này, chẳng biết còn sóng to gió lớn đến chừng nào. Bước chân y bất giác rảo qua lại quanh cái bàn tròn trong phòng tối, càng nghĩ càng cảm thấy đáng giận.

Nếu không phải Kỳ Phong, liệu con bé của y có phải cực khổ bao nhiêu năm nay rồi không? Nếu mọi thứ không xảy ra, có khi giờ y đã dẫn Hân Vũ lang bạt khắp nơi rồi cũng nên.

Thế nhưng, nếu không có cuộc trao đổi đó thì làm sao y có thể gặp Hân Vũ? Nếu đổi lại người được lão Tần chăm trướng là Kỳ Phong, sau đó thăng nhóc Kỳ Phong lại chọc giận y ở đảo Rùa, rồi y trở thành thầy dạy pháp thuật bất đắc dĩ cho nó...

Tâm tư Hải Kỳ càng nghĩ càng xa, chẳng mấy chốc đã tự ngẫm tự giạt mình.

Có lẽ suy nghĩ của y đã hơi đi quá định nghĩa biến thái rồi.

Kỳ Phong thấy Hải Kỳ tự nghĩ, tự cười, bất giác nét mặt lại co giật như thế cũng nhăn mặt khó hiểu. Hắn chẳng thấy chuyện này có gì đáng cười cả.

Có lẽ là tiên nhân nên Hải Kỳ đón nhận tin tức có vẻ nhanh hơn hẳn nhiều lần. Tuy vậy, sách lược y đưa ra vẫn là giữ nguyên tính toán ban đầu, chỉ là thay đổi chút ít hành trình khi y muốn ghé ngang tìm lão Tần, nhờ ông đến kinh thành một chuyến.

Hai chàng trai ưu tú, gương mặt rạng rỡ, tướng mạo sáng ngời càng bàn luận càng nhận ra nhiều điều hợp ý, liền nhanh chóng đi đến thống nhất kế hoạch trước khi đường ai nấy rẽ.

Có những chuyện chỉ đơn giản như thế. Vốn họ không phải là cùng một kiểu người, tính cách lại trái ngược, nhưng vì có chung một mục tiêu muốn bảo vệ mà lúc này lại cùng tiếng nói.

Xong đâu vào đấy, Kỳ Phong bước ra ngoài để tiễn chân Hải Kỳ. Lúc đóng cửa lại, hắn hơi nghi ngờ khi nghe thấy âm thanh soạt soạt dần lui ra góc phòng. Song hắn tìm mãi một lúc mà vẫn không nhận thấy điều gì bất thường, mở cửa cũng chỉ nhìn thấy một tán cây dương liễu già cỗi, khẽ rũ xuống những sợi dây leo đang quấn quanh thanh cửa. Nghĩ mình quá đa nghi, hắn bèn leo lên giường ngủ sớm, gạt tất cả mọi suy nghĩ ra sau đầu.

Trời bấy giờ cũng đã gần sáng. Kỳ Phong nằm yên trên giường, bất giác nhớ đến dáng vẻ thất ruột thất gan của Hân Vũ lúc rời khỏi phòng, trái tim lại già rợn rã trong lồng ngực.

Sóng to gió lớn gì cũng có hồi yên lặng. Hắn tin là, sau hồi phong ba này, con đường của Hân Vũ và hắn sẽ càng thuận lợi hơn.

...

Mãi đến rạng sáng, vài cung nhân dọn phòng cho Hân Vũ mới nhận ra cả đêm cô không về. Vốn họ còn định chạy đi thông báo tình hình cho Vân Tình, chẳng ngờ vừa bước ra đã gặp phải Hân Vũ ngoài cửa.

Sắc mặt Hân Vũ tuyệt đối không tốt, khóe mắt sưng to, thậm chí còn hằn lên vài tia máu, làn môi cũng đỏ mọng hơn bình thường. Thế nhưng các cung nhân bình thường đều kiêng dè cô, thấy cô đã về bèn không dám nói gì mà giúp cô thay quần áo. Hân Vũ nói hôm nay không muốn lên triều, lại căn dặn cung nhân không cần dọn bữa sáng.

Đợi cho đoàn người vội vã đi hết, lúc này cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, đôi mi run run tháo chiếc hoa tai bên phải của mình ra. Cô đặt nó xuống bàn, dăm dăm nhìn một lúc lâu.

Cô vẫn nhớ, lúc cô hôn Kỳ Phong, tuy hắn không có hành động gì khác lạ, nhưng cánh tay trái bị che khuất lại giương lên chạm vào hoa tai của cô. Tay hắn giữ cố định nơi đó mãi một lúc mới buông ra. Hân Vũ khi đó tuy xúc động, song chung đụng với hắn bao lâu, sao cô có thể không nhận ra hắn có điểm khác lạ? Thế nhưng bởi hắn cố tình không muốn lộ diện, cô đành âm thầm thuận theo hắn.

Vậy nên mọi thứ đều diễn ra như nó phải thế, tựa như hành động mập mờ lúc đó của Kỳ Phong không hề tồn tại. Phần Hân Vũ, thời điểm bên bờ suối thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng Quân Tuyết, cô càng hiểu rõ tại sao Kỳ Phong lại hành động một cách mờ ám như vậy.

Cô quan sát chiếc hoa tai một lúc lâu, vẫn không cảm thấy có gì kỳ lạ, tay lại vươn lên, chạm khẽ vào nó lần nữa. Đột nhiên cô nghĩ ra gì đó, nhẹ nhàng lăm bắm đọc bùa giải ám hiệu.

Đây vốn là khi còn ở Thành phố Vĩnh Hằng, Kỳ Phong đi dạo trong thành xong bèn nghĩ một số ám hiệu riêng, chỉ có cô và hắn biết. Vốn dĩ cô còn nghĩ chỉ nói đùa cho vui, không ngờ lại có lúc phải sử dụng thật. Sau khi Hân Vũ kết thúc lời chú, một làn ánh sáng nhàn nhạt nhẹ nhàng vươn ra khỏi chiếc hoa tai, dần bay lên, lan tỏa trong không khí.

Phòng riêng của Hân Vũ nằm ở nơi khuất nhất trong hoàng cung, thế nên cũng chẳng có gì lạ khi trời đã hửng sáng mà thông điệp Kỳ Phong gửi gắm vẫn hiện lên một cách rõ ràng như thế. Hân Vũ nhìn hàng chữ được tạo ra bởi những đốm lửa lách tách đang lơ lửng giữa không trung, nhìn đến gần người.

Thoắt cái, sóng mũi cô đột nhiên cay cay, hàng mi dần long lanh nước, nhưng lại không giấu được nụ cười mãn nguyện.

Trong phòng vắng lặng, không có đồ dùng gì đặc biệt, chỉ có hai chữ bằng lửa lơ lửng trong không khí, ngắn gọn nhưng đầy hàm súc:

“Tin anh.”

Hân Vũ cười đến khóe môi không cách nào khép lại được. Kỳ Phong vốn chỉ bập bõm biết viết vài chữ của Nhân quốc. Có thể viết ra được hai chữ này chẳng biết đã tiêu hao bao nhiêu công sức của hắn rồi. Cô ngồi thờ người ra rất lâu, mãi đến lúc có cung nhân gõ cửa mới vội vàng dùng bùa chú thu dòng chữ lại vào trong chiếc hoa tai, sau đó đặt vào lòng bàn tay mình, nâng niu như báu vật.

Quân Tuyết nói là làm. Chỉ hai ngày sau cuộc gặp ngày hôm đó, cô ta và Kỳ Phong chính thức tạm biệt mọi người, lên đường đến Hỏa thành.

Theo thông lệ, hoàng tộc loài người vẫn phải làm lễ đưa tiễn sứ giả hết sức long trọng. Huống chi lần này bọn Kỳ Phong không chỉ đi một mình mà còn mang theo cả nhánh quân tinh nhuệ vừa được Minh Viễn cử đến, dĩ nhiên thu hút không ít dân chúng tò mò. Quân Tuyết vẫn điềm nhiên chỉ đạo binh sĩ như mọi khi. Trong lúc đó, Kỳ Phong đứng cạnh vẫn giương mắt nhìn cô, song trái tim lại giã lên từng hồi.

Xa cách lần này chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại. Hắn vừa muốn gặp Hân Vũ, xác nhận xem cô có hiểu dụng ý của hắn không, nhưng phần khác lại lo lắng rằng buổi gặp thế này sẽ khiến cô khó xử. Vì thế cứ chốc chốc hắn lại lăm lét nhìn ra phía cổng thành, bấy giờ chỉ có Vân Tình và Hạ Dương đứng đấy, nửa mong ngóng nửa hồi hộp.

Tuy cũng được cử ra tiễn người, song Hạ Dương và Vân Tình từ đầu đến cuối hoàn toàn không nói gì với hắn. Hắn biết cả hai đều giận, nhưng lại không muốn Quân Tuyết nghi ngờ đành phải giữ im lặng. Mãi đến khi Quân Tuyết bắt đầu sốt ruột thì mới có người thông báo rằng Hân Vũ đến.

Bóng dáng mặc áo choàng trắng của cô chỉ vừa thấp thoáng đằng xa, bắt giác thu hút ánh nhìn của mọi người. Bỗng nhiên lúc này Kỳ Phong lại bị ai đó đạp thẳng vào chân. Hắn vốn đang âm thầm nhìn theo Hân Vũ, chẳng kịp đề phòng đã ngã cả người xuống nền đất trước mấy trăm cặp mắt. Hình tượng anh dũng vừa mới xây dựng cũng phút chốc bay sạch sành sanh.

Phong ăn đau, trong lòng thầm nén giận. Ngẩng đầu lên thì chẳng thấy ai cả, chỉ có gương mặt Hạ Dương vẫn điềm nhiên ngắm trời ngắm mây, thậm chí còn vờ như đang nghịch tóc Vân Tình. Vân Tình thì lại cười đầy thích chí. Quân Tuyết vừa rồi không kịp thấy tình cảnh ấy, còn nghĩ là hắn bị vấp té, vội cúi người nâng hắn dậy: “Anh không sao chứ? Bỗng nhiên lại bất cẩn như vậy?”

Kỳ Phong vốn vẫn còn ầm ức, chưa kịp phát cáu thì giọng nói mềm mại của Hân Vũ đã vang lên: “Tướng quân, ngài nhìn thấy tôi cũng không cần phải hành đại lễ như vậy chứ? Thế này tôi nhận không nổi đâu.”

Dáng vẻ Hân Vũ vẫn như lần cuối cùng gặp hắn, lúc này lại thêm một tầng áo choàng trắng bên ngoài. Thời tiết đầu xuân, không khí ẩm áp, bầu trời lại âm ỉ nắng. Kỳ Phong biết Hân Vũ không tiện đứng dưới trời nắng lâu, cũng không muốn sinh sự thêm nữa, chỉ ầm ức liếc mắt nhìn Hạ Dương lăm bắm nói: “Chỉ là chút bất cẩn thôi, công chúa đừng hiểu lầm.”

Hạ Dương bểu môi, vốn vẫn làm mặt trăn trĩnh như mọi khi. Anh đã biết trước Kỳ Phong sẽ không dám tố cổ mình, chỉ là quay đầu nhìn lại, tại sao anh cảm thấy ánh mắt Hân Vũ vừa tăng thêm mấy phần sát khí vậy nhỉ?

Trước khi đi, Kỳ Phong ngỏ lời muốn mượn một con thú cưỡi. Cũng chẳng biết Hân Vũ có phải có ý muốn trả thù hấn hay không mà chẳng nói chẳng rằng, cho người dắt Nhóc Tì đến. Hấn đứng nhìn con thú đầu gà chân chim mình sư tử mãi một lúc, ấp úng không nói nên lời.

Nhóc Tì cũng chẳng ưa gì hấn. Nó hậm hực giẫm giẫm chân, một người một thú cứ tị nạnh chống đối nhau mãi, đến lúc Hân Vũ trừng mắt một cái, rốt cuộc Nhóc Tì mới cam chịu số phận, cúi xuống để Kỳ Phong leo lên.

Mà mọi hành động của Hân Vũ dĩ nhiên chẳng qua khỏi mắt Quân Tuyết. Đối với việc giành lại Hỏa Thành từ tay bọn phản quân của loài người, cô ta vốn đã nắm hơn tám phần trong tay, lúc này Hân Vũ lại cử một linh thú như thế này ra giúp sức thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh. Cô càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười. Rốt cuộc thì tại sao lúc nào phái nữ các cô cũng yếu thế như vậy? Cho dù bị tình yêu hành hạ đến trầy da tróc vẩy, sống chẳng bằng chết thì sáng hôm sau ngẩng đầu lên làm người lại một lần nữa, cũng vẫn cứ hy vọng người mình yêu chẳng bị sứt mẻ gì.

Vân Tình vẫn rất ám ức chuyện của Kỳ Phong. Lần này vì đưa tiễn phái đoàn tiên tộc mà bắt cả bọn ra phải đưa tiễn càng khiến cô bực dọc hơn. Hạ Dương phải thuyết phục mất nửa ngày, sau nửa ép buộc nửa lôi kéo mới mang được Vân Tình ra ngoài. Tính cách cô nàng trước giờ vẫn có chút ngang bướng, lúc này thấy Hân Vũ bình thản đứng trơ mặt nhìn Quân Tuyết và Kỳ Phong lại càng bực dọc thêm mấy bận.

Hạ Dương nhìn vẻ mặt cô nàng lúc thì phồng môi, trợn má, cũng chỉ mỉm cười trêu: “Đừng như thế. Không tốt.”

Vân Tình tuy bực dọc, song lại bị Hạ Dương an ủi như thế, tay lại còn dịu dàng nắm lấy tay cô, ấm áp cũng lan tỏa trong lòng. Nhưng trong nỗi hạnh phúc mơ hồ như thế, nhìn thấy bóng Hân Vũ vẫn thẳng lưng đứng trên tường thành kia, bất giác sóng mũi cô lại có chút cay cay.

Có đôi lúc cô cũng ganh tị với tình yêu của Kỳ Phong và Hân Vũ. Hai người có hai tính cách trái ngược thế, tưởng như không thể dung hòa mà rốt cuộc lại yêu nhau, cùng nhau trải qua bao nhiêu hoạn nạn. Cô cứ nghĩ bọn họ như thế xứng đáng phải được hạnh phúc. Thế nhưng cuộc sống bao giờ cũng chẳng đơn giản như cô tưởng.

Lúc Kỳ Phong đột nhiên thay đổi, cô vốn oán hấn, hận hấn, nhưng lúc này bản thân cô lại càng giận Hân Vũ hơn. Hân Vũ trong lòng cô đã bao giờ là người nhún nhường đến thế?

Trong đầu cô luôn ghi nhớ hình ảnh lúc Hân Vũ vừa từ đảo Rùa trở về. Sắc mặt chị cô rất tệ, song đã mang dáng vẻ lạnh nhạt như bây giờ. Khi đó Điệp Y và cô vẫn còn nhỏ, thích quần lấy nhau như hình với bóng, lại thường nghĩ ra nhiều trò trêu chọc mọi người xung quanh làm niềm vui.

Sau đó có một vị quan trong triều tặng phẩm cho Hoàng đế một con sư tử trắng khổng lồ. Loài vật này vốn quý hiếm, chỉ có vài con còn sống gần vực Tinh Linh. Điệp Y háo hức, bèn rủ cô nửa đêm lên vào lồng giam sư tử sờ lông nó xem có phải như lời đồn đại không. Cả hai đều cho rằng sư tử được nhốt trong lồng, mình đứng bên ngoài thì chẳng sao, chẳng ngờ vì vậy mở nhầm cửa khóa, suýt chút nữa đã bị sư tử ăn thịt.

Cũng may mà vào phút cuối, Hân Vũ và Kiến Phi đi ngang nhìn thấy, cứu được hai người. Nhưng Hân Vũ vì vậy mà lại bị thương nặng, cả cánh tay trái hầu như bị nghiền nát.

Hoàng đế sau khi nhìn thấy con gái như thế bèn tức giận, nhất quyết đòi xử tử con sư tử cũng như vị quan đã cống tặng kia. Phần cô và Điệp Y đều bị cấm túc. Thế nhưng điều kỳ lạ là Hân Vũ lại nhất quyết không chấp nhận, còn yêu cầu hoàng đế tặng con sư tử ỉn.

Ban đầu Vân Tình còn tưởng rằng Hân Vũ bất chợt nổi lòng nhân từ, cũng không mấy chú tâm. Song sau một tháng cấm túc, nhìn thấy sư tử trắng trong cung lần nữa thì cô mới hiểu ra vấn đề.

Một nửa bờm bên trái của sư tử trắng bấy giờ đã bị cạo sạch. Sư tử trắng vốn là loại động vật rất có linh tính. Nó từng oai hùng kiêu ngạo đến thế, lúc này trông lại chẳng khác nào giống chó khổng lồ bị ghê lở

trên đường, nhìn thấy Vân Tình đang sững sờ quan sát mình, nó vội cầm đầu vào hông, tự kiếm một góc trong chuồng lủi mất.

Vân Tình nghĩ, nếu sư tử có nước mắt, ắt hẳn con sư tử đang khóc hu hu rồi.

Sau đó từ miệng Kiến Phi, cô mới mơ hồ hiểu được Hân Vũ vốn muốn cạo sạch lông trên người sư tử làm áo lông thú. Loại động vật này kiêu ngạo đến mức nào? Một khi bị cạo mất lông, còn bị lôi ra trưng bày giữa vườn hoa cho bàn dân thiên hạ nhìn thấy, còn đau đớn hơn chết biết bao nhiêu lần.

Thế nhưng, chỉ cạo được một nửa thì Hân Vũ lại nổi lòng từ bi, cũng cảm thấy bấy nhiêu lông đã đủ làm áo lông thú ỉnh rồi, bèn yêu cầu dừng lại. Chính vì thế mới khiến tình trạng lông sư tử lởm chớm trông thảm hại thế kia.

Qua sự việc này, Vân Tình càng hiểu sâu sắc một điều, Hân Vũ là người không nên động vào. Bởi chị cô tá túc trên đảo Rùa bao nhiêu năm, tài phép của Tần Pháp sư chẳng biết học được bao nhiêu, song cá tính có thù phải trả của Hải Kỳ Tiên nhân thì tiếp thu hết, chẳng chừa phần nào.

Ấy vậy mà lúc này, một cô gái như thế lại cam chịu nhịn nhục trước Quân Tuyết. Việc này khiến Vân Tình càng nghĩ càng không khỏi bực dọc.

Kỳ Phong đi theo Quân Tuyết thế này, sau này truyền ra thì chẳng khác nào trở thành trò cười cho cả thiên hạ. Thế mà Hân Vũ chẳng nói gì, chỉ trừ trừ cho qua. Vân Tình thì không như thế. Cô nghĩ, cho dù bọn họ có giành lại Hỏa Thành từ tay Vĩnh Hi thì thế nào? Nếu là cô, cô nhất định sẽ đánh cho Kỳ Phong một trận, giam hãm trong pháo đài Chết cả đời. Đến lúc đó thì cho dù Quân Tuyết có tài giỏi thế nào cũng vô dụng.

Thế nhưng cũng như trước đây, cô thừa nhận mình chưa bao giờ hiểu rõ Hân Vũ.

Buổi đưa tiễn diễn ra không lâu lắm. Quân Tuyết chỉ gặp riêng Hân Vũ, nói vài lời rồi nhanh chóng giục đoàn người rời khỏi.

Mặt trời dần lên cao, nhóm người đã đi xa, thứ đọng lại chỉ còn là những chiếc bóng bên kia sườn núi, vậy mà Hân Vũ vẫn đứng thừ người ra trên tường thành, đôi mắt dõi theo những đốm nhỏ đen nhạt ấy. Trái tim như thể bị ai đó siết chặt, từng chút từng chút một đẩy cô vào ranh giới của tra tấn hành hạ.

Dù đã từng tưởng tượng đến phút ly biệt này rất nhiều lần, nhưng thì ra khi nó thật sự đến, cô vẫn không kìm nén được mà đau đến vậy.

Có lẽ, trong mỗi câu chuyện tình đều đơn giản như thế. Lúc bắt đầu thì người con trai bỏ ra nhiều hơn. Song khi kết thúc, kẻ níu kéo đau lòng lại luôn là người con gái. Cô vốn không nghĩ rằng sẽ có ngày mình sa vào sợi dây ái tình này, nhưng thì ra một khi bước chân vào rồi, có vùng vẫy thế nào cũng chỉ có thể tro mắt nhìn chúng lặng lẽ thắt chặt trái tim mình. Cô biết, mình đã không còn cơ hội để quay đầu nữa.

Nếu là chính Hân Vũ của nửa năm trước, cô e rằng mình sẽ giết Kỳ Phong ngay khi nhìn thấy những hình ảnh trong sách Khai Huyền. Thế nhưng Hân Vũ của nửa năm sau không còn tin vào vận mệnh nữa. Thứ duy nhất khiến cô tin lúc này chỉ có một, đó là Kỳ Phong.

Cho dù tất cả mọi người trên thế giới này có phản bội cô đi chăng nữa, thì cô biết, người có thể vì cô mà chống lại tất cả chỉ có thể là hân.

Cô cứ đứng mãi trên tường thành, cả ánh mặt trời đã kéo sang đến bờ bên kia lúc nào cũng chẳng biết. Ánh sáng vàng nhạt hắt lên mấy mảnh ngọc trên chiếc mũ choàng đầu màu lam tím, hàng mi cô khẽ cau cau, rốt cuộc cũng nhận ra đoàn người đã khuất bóng từ bao giờ.

Bờ vai bỗng nhiên bị ai đó ôm siết lại.

“Chị, vì hạng người như thế mà buồn thì chẳng đáng chút nào. Mặc kệ bọn họ đi. Chẳng phải chị còn có em, có cha và Điệp Y còn gì?” –Vân Tình vừa nũng nịu tựa đầu vào vai cô, cười hì hì nói –“Tình yêu là thứ gì chứ? Chỉ có tình thân mới là vĩnh cửu. Chị chẳng phải đơn độc trên thế giới này, con đường sắp tới dù có chông gai thế nào thì vẫn có bọn em ở đây. Sau này em sẽ nghe lời chị. Chị nói đi đông em không dám đi tây. Thế nên đừng buồn nữa nhé.”

Hân Vũ hơi nghiêng đầu, nhìn thấy đôi mắt chớp liên hồi của Vân Tình, bất giác bèn bật cười, véo mũi cô nàng: “Em không làm loạn đã là may mắn cho chị lắm rồi. Em giúp được gì chứ?”

Vân Tình nghe thế, tuy trong lòng có hơi xấu hổ nhưng cũng biết Hân Vũ nói chẳng sai chút nào, vai cũng rụt lại, nhả nhả mũi. Hạ Dương đứng phía sau, tinh mắt nhìn thấy thái độ của Hân Vũ không có chuyển biến gì khác lạ mới nhẹ nhàng cúi xuống, ôm cả Hân Vũ và Vân Tình vào lòng.

“Còn có anh nữa mà. Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ cả hai chị em em.” –Bóng dáng anh rất cao, thân hình của cả Hân Vũ lẫn Vân Tình đều nhỏ nhắn, chẳng mấy chốc đã bị anh siết chặt đến mức không thở nổi.

“Sau này có ai bắt nạt em, cứ đến nói với anh. Dù lật đổ cả tường thành lên anh cũng giúp em đòi lại công bằng.”

Hàng mày Vân Tình khẽ cau, song tiếng cười lại bật ra khanh khách, nhanh nhẩu cũng noi theo Hạ Dương ôm lấy Hân Vũ, cứ như làm thế sẽ tiếp thêm sức sống cho chị mình. Hân Vũ bị cả hai người trái ôm phải áp như thế, tuy có hơi đau nhưng đáy lòng lại dâng lên từng đợt từng đợt ấm áp.

Cô biết, Vân Tình nói đúng, mình chẳng bao giờ là người đơn độc trên thế giới này. Chỉ cần cô muốn, có biết bao người sẵn sàng đứng ra bảo vệ cô đến thế kia mà.

Cái niú mày của Vân Tình khiến vòng ôm của Hạ Dương bất giác khẽ buông lỏng, anh nhăn mặt, nửa quan tâm nửa trách mắng cô: “Lại khó chịu rồi phải không? Anh nói rồi mà, làm gì cũng phải giữ sức khỏe. Bây giờ em đâu phải chỉ có một người...”

Vừa nói xong đã nhận ra mình lỡ lời, song Hân Vũ phản ứng nhanh nhạy đã phát hiện ra ngay vấn đề. Cô hơi lùi lại, nhìn chằm chằm vào Vân Tình đầy cảnh giác.

“Em nói rõ chị xem, đâu-phải-chỉ-có-một-người là có ý gì?”

Đến nước này thì cả Hạ Dương lẫn Vân Tình đều biết không giấu được nữa, nhẹ thở dài. Hạ Dương bước đến ôm lấy Vân Tình, ánh mắt lại khẽ nhìn sang Hân Vũ, gãi gãi đầu giải thích: “Hân Vũ, Vân Tình có em bé rồi.”

Đôi mắt Hân Vũ mở to, suýt chút là ngạc nhiên đến rớt cả hàm. Rốt cuộc sau một lúc trấn tĩnh, cô mới kìm nén được nỗi vui mừng dâng lên từ đáy lòng, run giọng hỏi lại: “Ý anh là... em sắp có cháu.”

Hạ Dương tùm tùm cười không đáp, chỉ gật đầu chắc nịch.

Đến lúc này thì Hân Vũ mới dám tin rằng mình không nghe nhầm. Ánh mắt cô dán vào bụng Vân Tình, nhìn đăm đăm một lúc mới bật ra được câu ngờ nghệch: “Tại sao... không thấy bụng?”

Cô đọc trong sách, mọi người vẫn nói phụ nữ có thai bụng sẽ rất to. Sao bụng Vân Tình vẫn chẳng khác gì lúc trước như vậy? Thấy vẻ mặt Vân Tình cũng ngây ngốc trước câu hỏi này, Hạ Dương lại nhin cười nói: “Em bé chỉ mới hai tháng một chút, dĩ nhiên là không thấy bụng rồi. Em muốn thấy thì mấy tháng nữa đến mà quan sát, lúc ấy đừng há hốc mồm ngạc nhiên đấy.”

Hân Vũ nghe thế mới gật gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn bụng Vân Tình đầy tò mò. Hoàng đế chỉ có một người vợ là Hoàng hậu, khi hoàng hậu sinh Điệp Y thì cô vẫn còn rất nhỏ, dĩ nhiên không biết dáng vẻ người mang thai là thế nào. Cả hoàng cung bao năm nay cũng chẳng có sự kiện nào quan trọng như thế, chẳng trách sao Hân Vũ lại tò mò đến thế.

Nhưng nghĩ thế nào thì nghĩ, sau cùng cô cũng nhớ ra việc chính, ánh mắt bất chợt lại mang chút hoang mang.

“Vân Tình vẫn là con người. Vậy đứa bé này...”

Hân Vũ không nói hết lời, tin rằng Hạ Dương cũng hiểu.

Trong lịch sử chưa hề có tiền lệ về con cái của những cặp đôi khác chủng loài. Bởi thông thường khi một nam quý tộc yêu một cô gái loài người, anh ta cũng sẽ biến cô gái đó thành quý tộc theo mình. Một nữ quý tộc và nam loài người thì không cần phải nói, đứa con sinh ra chắc chắn là thuộc quý tộc. Thế nhưng lúc này Hạ Dương đã là quý tộc, Vân Tình vẫn là con người, theo tình huống này, con của họ sinh ra sẽ thế nào đây?

Nhận thấy ánh mắt Hạ Dương lẫn Vân Tình đều hơi cúp xuống, Hân Vũ liền hiểu ra đây vẫn là câu hỏi khó giải đáp trong lòng họ, nhất thời chuyển sang ngay vấn đề khác.

“Thế này thì không được rồi. Hai người vẫn chưa kết hôn đâu nhé. Thế thì em phải mau chóng tìm cách khôi phục lại thân phận công chúa cho Vân Tình rồi đẩy con bé đến phủ của anh thôi.”

Hạ Dương và Vân Tình nghe thế, không tránh được liếc nhìn nhau, vẻ mặt khắp khởi mừng thầm.

Trước khi Hân Vũ trở về, việc Hạ Dương trở thành kẻ biến thể đã lan truyền khắp nơi. Hoàng đế ra lệnh bắt giam Hạ Dương, Vân Tình lại ngoan cố không nghe theo, mấy lần dùng quyền lực của mình muốn giải cứu anh ra ngoài. Việc này khiến Hoàng đế rất giận dữ, bèn giáng lệnh xuống phế truất thân phận công chúa của Vân Tình, để cô không tự ý làm bậy nữa.

Sau đó, bệnh tình của Hoàng đế bắt giác trở nặng, đến nay vẫn chỉ thi thoảng mơ màng tỉnh dậy, thần trí lại không rõ ràng, thế nên Hân Vũ cũng không dám lấy lại thân phận cũ cho Vân Tình, sợ vi phạm quy chế tổ tiên để lại. Chỉ là lần này Vân Tình đã có thai, hôn lễ với Hạ Dương đã là chuyện bất buộc. Nếu để em gái cô dùng thân phận thường dân để kết hôn thì mặt mũi Hân Vũ và hoàng tộc còn biết để vào đâu?

Tuy vẫn lo lắng chuyện của Vân Tình, thế nhưng lúc này nhìn hai người trước mặt, cô bỗng có một cảm giác an bình đến lạ. Cô nghĩ trong đời, nếu có thể tìm được một người đàn ông tốt như Hạ Dương, cùng người đó sinh con đẻ cái, có một gia đình của riêng mình, từ đó không còn trách nhiệm, cũng không còn ràng buộc gì nữa, thì điều đó mới tốt đẹp biết bao nhiêu?

Cùng lúc Hân Vũ đang suy nghĩ, đứng dưới con đường cái ở Lam Thành cũng có một người đang ngẩng đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô trên tường thành, gương mặt anh tuần nghiêm nghị lại cau thành hàng dài.

Có lẽ, hành động của y quá mức xuất thần, khiến cô gái đứng cạnh đó cũng không nhận được, vội đẩy y một cái.

“Sao hả? Lại nhìn đến tương tư rồi nên không muốn đi sao?”

Hải Kỳ quác mắt nhìn Tâm Du đang đứng cạnh mình, mấy phen muốn trút giận vào cô nàng. Thế nhưng Tâm Du cũng chẳng dễ bảo gì, chỉ lè lưỡi nhìn y trêu chọc, sau đó lại nấp vào một quầy hàng đang bán gần đó. Hải Kỳ bực mình, bèn bước đến nắm cổ áo nàng ta lôi xềnh xệch ra ngoài.

“Đã bảo tôi không thể dẫn cô theo, rốt cuộc là ai đã mở miệng đe dọa tôi hả? Giờ cô không muốn đi nữa tôi cũng chẳng cần, cút ngay về cung đi.”

Đi cùng nhau bấy lâu, đã bao giờ Tâm Du nhìn thấy Hải Kỳ phát cáu thế? Cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh, vừa thấy y quay đầu đi về cổng thành bên kia bèn lú rú chạy theo. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu bèn hiểu ra ngay rằng y có tâm sự, giọng điệu lúc này cũng nhẹ nhàng hẳn: “Nếu không nỡ xa Hân Vũ, sao lại tuyệt tình đến vậy? Cả đi cũng chẳng đến chào từ biệt con bé một tiếng sao?”

“Cô thì biết cái gì?” – Hải Kỳ nhăn mũi, bước chân cũng chẳng vì thế mà chậm lại. Mỗi bước của y đều rất dài, báo hại Tâm Du phải khó khăn lắm mới đuổi theo kịp. Đi đến một khoảng đất trống, đột nhiên y lại dừng lại, ánh mắt dõi về phía thành Tây lúc bấy giờ đã không còn rõ bóng dáng.

Nói từ biệt thì thế nào chứ? Nếu có nói, Hân Vũ hẳn cũng như hai năm trước đây, hồ hững hờ nhả một câu sớm ngày gặp lại, rồi cứ thế thanh thản sống tiếp cuộc đời cô, tựa như cô và y chẳng hề liên quan gì đến nhau.

Cũng có lẽ, bởi vì đã nhìn rõ dáng vẻ lưu luyến của cô khi đưa tiễn Kỳ Phong, bắt giác Hải Kỳ lại nhìn đến bản thân mình. Y không muốn thua, nhưng đến nước này thì không thua cũng chẳng được. Cho dù thân nhau đến mấy đi chăng nữa, Hân Vũ cũng chẳng bao giờ đau xót vì y như Kỳ Phong. Thế mới nói, y đến chào từ biệt Hân Vũ, cũng chẳng khác nào tự tát vào gương mặt mình. Thì ra sự so sánh này lại khiến lòng y đau chết đi được.

Nhìn lại cô gái vẫn lẻo đẻo đi theo mình, Hải Kỳ lại cảm thấy đôi chút phiền phức.

“Tôi đã bảo cô ở lại hoàng cung, sao lại cứ phải đi theo tôi?” – Y nhếch môi, dáng vẻ đầy trêu chọc – “Đừng nói là cô thích tôi rồi đó nha.”

“Chưa từng thấy ai tự tin hão như anh.” – Tâm Du vừa nghe nói thế đã chối bay biến.

Hải Kỳ nheo mắt: “Cô từng thấy ai đẹp hơn tôi sao?”

“ ... ”

“Thế nên đó không phải là tự tin hão. Tôi đẹp trai như vậy, cô thích tôi cũng là chuyện bình thường thôi.”

Dáng vẻ chống nạnh ngẩng đầu nhìn trời này của Hải Kỳ thật sự khiến đáng ghét vô cùng. Nếu là mọi khi, hẳn Tâm Du đã nói vài câu phản biện rồi. Thế nhưng cô chỉ nhăn mặt, vội cúi đầu xuống: “Chẳng qua... thằng Phong bây giờ có vợ quên cả chị rồi. Tình huống này tôi cũng chẳng mặt mũi nào ở lại để Hân Vũ chăm sóc mình cả. Tôi nhớ bọn Khải Kiệt, muốn về đảo Rùa một chuyến.”

Hải Kỳ xoa xoa cằm: “Nhớ Khải Kiệt thật, hay là nhớ lão Tần đây?”

Tâm Du lại càng ấp úng: “Dĩ nhiên là nhớ Khải Kiệt.”

Hải Kỳ vẫn quyết định trên cô thêm một chút, nhún vai đầy tiếc rẻ: “Trong tay tôi vô tình có một lọ tình dược. Loại dược quý hiếm có một không hai đấy nhé. Vốn hỏi cô có còn thích lão Tần không, tặng cô một lọ để làm lão ta yêu cô. Nếu cô không cần nữa thì đành thôi vậy.”

Mắt Tâm Du nghe thế liền rực sáng: “Có một không hai thật sao?”

“Dĩ nhiên, tôi thế này lại đi lừa trẻ con như cô sao?”

“Thế thì hay quá. Anh tặng tôi đi. Tôi bảo đảm sẽ không làm phiền anh nữa đâu.” – Tâm Du hầu như chỉ thiếu chút là ngã nhào vào người y. Cô níu lấy tay y, hai mắt chớp liên hồi – “Tặng tôi đi nhé.”

Thái độ này dường như quá mãnh liệt, chẳng mấy chốc đã khiến Hải Kỳ sinh nghi. Y vuốt tay đẩy cô ra, mắt híp lại thành đường: “Lại âm mưu gì nữa?”

“Không phải anh nói có một không hai sao?” – Tâm Du bẽn lẽn, tiu nghỉu – “Đem bán thì tôi có thể sống giàu sang cả đời rồi.”

Hải Kỳ suyt chút nữa đã ngã bật ngựa ra sau.

Y nhìn lại Tâm Du một lần từ trên xuống dưới. Lúc chắc chắn trăm phần trăm đây thật sự là cô nàng chứ chẳng phải Kiến Phi giả dạng, lúc này mới yên tâm kéo cô nàng đi sênh sịch về cổng thành Đông.

Thôi thì, y giải quyết nốt cô nàng phiền phức này cũng xem như là giúp đỡ Hân Vũ một tay vậy.

44. Chương 44: Hoàng Đế Băng Hà

Tựa như sự cố gắng bao nhiêu năm trời, mọi mưu toan và trấn tĩnh trước đây, chỉ là vì một cái xoa đầu đầy yêu thương của người đó trước khi cô rời nhà đến đảo Rùa.

Chỉ mới mười mấy năm, quay đầu lại, thì ra người cũng không còn đứng nơi đó đợi cô nữa.”

Hỏa thành có địa thế khá cao so với mặt nước biển, được xem là điểm cực nam của Nhân quốc, ngăn cách với lãnh thổ của quý tộc bằng vực Tinh Linh. Thành phố này luôn nằm trong tình cảnh chiến tranh giằng co giữa hai chủng tộc, thế nên hiển nhiên nó không có được dáng vẻ phồn hoa như Lam thành, tấp nập như Thủy thành, cảnh vật càng không thể yên ả bằng Thanh thành. Người dân sinh sống cũng không nhiều lắm, chủ yếu là thương nhân các nơi, kẻ lữ hành ngang qua và một số tộc người ẩn cư trên núi.

Phần lớn tường thành đều chạy dọc theo rìa núi, phía nam tiếp giáp bìa vực dễ thủ khó công. Phía tây lại bị ngăn cách với Thanh thành bằng hồ Thủy Kính. Mà về cơ bản, lúc này cả Thanh thành lẫn Hỏa thành đều nằm trong tay Vinh Hi. Thế nên địa điểm xảy ra chiến trận mấy tháng qua vẫn quanh quẩn phía đông bắc của thành, cũng tức là phía tây Lam thành.

Do tiếp giáp biên giới, Kỳ Phong và Quân Tuyết phải mất đến ba ngày mới có thể cùng phái đoàn tiên tộc đến nơi. Trong thời gian này, Kỳ Phong cùng ăn ngủ với quân đội cũng như vài tên sứ giả Âm tiên, bản thân hắn cũng hiểu ra một chút tình cảnh của Quân Tuyết.

Thật ra, cô gái này cũng không sống dễ dàng như hần nghĩ.

Quân Tuyết từng là công chúa của Tiên quốc, có thể xem là một đe dọa đối với hội đồng tiên tộc, vốn được thành lập bởi những kẻ đứng đầu nội loạn. Thế nhưng bao năm qua bọn họ vẫn giữ cô sống, mục đích cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là con rối để trấn áp tinh thần những tiên khác mà thôi. Khi thế cuộc ổn định, bọn họ cũng nảy sinh ý muốn diệt trừ cô, tiếc là hạn kỳ giam giữ 300 năm vẫn chưa kết thúc, nhất thời chưa có cơ hội.

Mà những thành viên Âm tiên đi hộ tống Quân Tuyết này thực tế cũng là những vị tướng trung thành của quốc vương trước đây. Họ tôn sùng hoàng tộc, vì thế mới chịu giúp đỡ Quân Tuyết. Kỳ Phong không biết Quân Tuyết có mưu đồ gì, nhưng nếu cô ta có ý định tái dựng lại Tiên quốc, thì nhóm người này cũng chỉ xem như một toán phản quân khác của chế độ tiên tộc hiện tại mà thôi.

Thế nhưng Kỳ Phong cũng như Hải Kỳ đã suy tính nhiều lần, vẫn không lý giải được lý do cô muốn đưa hần về rừng Địa Đàng. Tuy nói Kỳ Phong là Hỏa linh, song nếu so ra khả năng hần cũng không quá xuất sắc so với Âm tiên bẩm sinh đã có pháp thuật. Cô đưa hần về chẳng phải sẽ có thêm một mối phiền phức hay sao?

Kỳ Phong biết hành động của Quân Tuyết không chỉ đơn giản là muốn chọc giận Hân Vũ. Hần hiểu mình ắt hẳn là một mắc xích nào đó trong kế hoạch của cô nàng, nhưng nhất thời lại không đoán được, đành phải đi nước nào hay nước ấy.

Địa điểm đóng quân của hoàng gia là trong một bìa rừng, cách Hỏa thành vài dặm, hai bên được bao bọc bởi hai con suối và hồ nước chảy qua. Lúc nhìn thấy trận địa thế này, mặt mũi Kỳ Phong bất giác bí xị cả.

Kiến Phi chọn địa thế này cũng xem là hợp lý, nhưng bản thân hần lại mang hỏa tính, bảo hần đánh trận này chẳng khác gì làm khó hần?

Nghĩ đến Hân Vũ và Hải Kỳ biết trước, vậy mà chẳng lên tiếng can ngăn lời nào lại khiến hần cảm thấy có phần bức dọc. Quân Tuyết nhìn thấy thế tựa như biết ý, chỉ nhẹ nhàng đưa mắt trấn an: “Đừng lo, có em ở đây, anh chắc chắn sẽ thắng trận này.”

Phong không đáp lời, chỉ cố gắng nặn ra một ánh mắt đầy triều mến.

Chưa nói đến việc ra trận, cứ phải giả vờ thế này trước sau gì cũng khiến hần phát điên mất.

Theo lệ, Kiến Phi vẫn cho người ra đón bọn hần. Hần cũng biết chuyện đã xảy ra ở kinh thành, Phi chỉ an bài cho bọn họ một nhánh lều trên đồi, sau đó chẳng nói chẳng rằng gì đã đi mất. Ban đầu Kỳ Phong còn bất mãn với thái độ này, song nhớ đến cú đâm của Kiến Phi trước đây, hần lại nghĩ anh có thể kiềm chế được đến mức này cũng xem là thành công rồi.

Người của Kiến Phi làm việc rất nhanh chóng. Chẳng những an bài mọi thứ đầu vào đó, còn đặc biệt mang đến cho hần một bộ giáp riêng. Không giống như những bộ giáp nặng chịch từ thời trung cổ, giáp chiến nơi này chỉ là một lớp áo bằng da bò một sừng, vô cùng bền chắc. Lúc Kỳ Phong nhìn thấy còn không tin rằng lớp da này có thể bảo vệ an toàn ình. Sau khi thử cắt gọt đủ kiểu bằng dao vẫn không ăn thua, hần mới cam lòng chịu thua.

Hần nghỉ ngơi một lúc, giữa trưa thì bất ngờ bị âm thanh la hét của các tướng sĩ tập quân đánh thức. Phong đã từng đánh trận ở kinh thành, nghe thấy âm thanh và khí thế này thật sự khiến máu trong người hần sôi sục lên cả. Cơn tò mò khiến hần mở cửa, bước ra ngoài nhìn xuống thung lũng bên dưới, nơi Kiến Phi đang cho người thao luyện đội quân mới đến.

Lúc hần bước xuống đến thung lũng, Kiến Phi nhìn thấy cũng chẳng thềm nói lời nào. Anh có vẻ trầm tư khá lâu, sau đó mới đặt thanh kiếm trước mặt vào tay hần.

Hành động này khiến Kỳ Phong rất sửng sốt.

Đội quân mới được cử đến này là một tay Minh Viễn đào tạo. Kiếm là quân lệnh, thấy kiếm như thấy tướng lĩnh. Mấy ngày qua, dù đích thân hần chỉ huy bọn họ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là quyền tạm thời, đến nơi phải giao lại cho Kiến Phi. Ấy vậy mà lúc này Kiến Phi lại có hành động như thế.

Hắn chần chờ vài giây, sau đó vẫn quyết định cầm lấy thanh kiếm trong tay Kiến Phi. Hô hấp hắn dần khó khăn, quả tim già từng hồi liên tục. Hắn bước lên phía trước, giương tay nâng kiếm lên.

Như một chiếc công tắc được gạt, cả đội quân ngàn người phút chốc quỳ xuống, cúi đầu trước mặt hắn, dáng vẻ phục tùng tuân lệnh.

Phong đứng trên đài cao nhìn tầng tầng lớp lớp người bên dưới, cảm nhận gió lướt qua chân tơ kẽ tóc mình, hắn hít một hơi thật sâu, bất giác nụ cười lại giương ra.

Hắn là người đến từ thế giới hiện đại, sống trong hòa bình, chưa từng phải chinh chiến. Thế nhưng chẳng hiểu tại sao, từ khi bị quăng đến thế này đến giờ hắn đều tiếp thu mọi thứ rất nhanh, lại chẳng hề nề hà sợ hãi gì. Hắn chưa từng học pháp thuật. Nhưng Hân Vũ bảo hắn học, hắn không suy nghĩ gì đã nhận lời. Hắn chưa từng cầm dao giết người chứ đừng nói chi là linh quân ra trận, song khi loài người cần, hắn cũng sẵn sàng xông pha chiến trường, anh dũng hơn bất kỳ ai. Ban đầu, hắn vốn chỉ cho rằng năng lực thích ứng của mình mạnh hơn bọn Khải Kiệt, Ngôn Chi một chút mà thôi. Song thì ra mọi thứ không đơn giản như vậy.

Thì ra sự tồn tại của hắn chính là vì nơi đây, vì giây phút này.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Kỳ Phong hắn, không thể chỉ tồn tại như một người bình thường.

Hắn mang trong mình dòng máu hoàng tộc, là kẻ kế thừa hợp lý nhất của hoàng đế loài người. Sinh mệnh của hắn cũng giống như Hân Vũ đều gắn liền với sao Đế vương. Hắn làm sao có thể chỉ là một người bình thường được? Hắn phải trở thành một huyền thoại, giống như những người ở Lam Thành kỳ vọng ở hắn, giống như Hân Vũ hy vọng ở hắn. Hắn thích cảm giác được tôn vinh, thích một người đứng trên vạn người, càng thích hơn nữa cảm giác nắm trong tay quyền định đoạt người khác.

Trận đánh này, hắn nhất định phải thắng. Cứ xem như là vì bản thân hắn cũng được, vì Hân Vũ cũng tốt. Chỉ cần kết quả cuối cùng giống như nhau, vậy thì xuất phát điểm có gì quan trọng?

Kiến Phi đứng bên cạnh Kỳ Phong, thu hết nụ cười rạng rỡ của hắn vào mắt. Anh hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Quân Tuyết đứng tách biệt gần đó, khóe môi hơi giương lên. Bỗng nhiên trong lòng anh lại sầu não thêm mấy phần.

Quyết định này của anh, rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Mùa xuân năm ấy, quân đội hoàng gia dưới sự lãnh đạo của Hộ quốc tướng quân Kiến Phi và Kỳ Phong, người được đồn đãi là hỏa linh trong truyền thuyết bất ngờ vùng dậy, mấy lần đánh úp vào Hỏa Thành. Một ngàn quân Minh Viễn cử đến lại đều là những chiến binh thiện chiến, chẳng mấy chốc đã khiến Vĩnh Hi một bờ hơi tai. Đó là chưa kể, sự xuất hiện của Kỳ Phong và Quân Tuyết đều mang đến mầm tai họa.

Kỳ Phong có thể gọi lửa, Quân Tuyết tạo gió, lại thêm khí thế hùng hực của binh sỹ, mưu lược của Kiến Phi, chẳng mấy chốc đã khiến quân đội hoàng gia lật ngược thế cờ, dồn phần quân vào thế yếu.

Mười ngày sau khi chiến trận nổ ra lần nữa, Vĩnh Hi bất đắc dĩ phải điều thêm tiếp viện từ Thanh Thành đến giúp đỡ.

Chỉ năm ngày sau đó, toán quân này bị Kiến Phi bí mật đánh chặn từ xa. Trong vòng một ngày hoàn toàn bị đánh cho tan tác, Kiến Phi nhân cơ hội đó, điều binh một mạch chiếm được Thanh Thành, sau đó ổn định lực lượng, đích thân dẫn người gửi thêm tiếp viện đến cho Kỳ Phong.

Trong vòng mười lăm ngày ngắn ngủi, quân phản loạn từ tấn công dần chuyển sang hướng phòng thủ. Không còn Thanh Thành làm hậu thuẫn, Vĩnh Hi chọn cách đóng cửa thành cố thủ, mặt khác cho người cầu cứu quý tộc.

Ngày thứ hai mươi sau khi khai chiến, Thiên Tường điều một toán quân tinh nhuệ từ lãnh thổ quý tộc đến tiếp viện, song lúc này Kỳ Phong và Kiến Phi đều đã ổn định được thành trì, mặt khác, nhóm sứ giả tiên tộc hộ tống Quân Tuyết hết lòng giúp đỡ, thế trận dần chuyển sang giằng co.

Mà bấy giờ, lúc tin báo thắng lợi ở Thanh Thành về đến tay Hân Vũ là ngày thứ mười tám sau khi khai chiến, cũng tức là tròn một tháng sau khi Kỳ Phong và Quân Tuyết rời khỏi. Cả triều đình đều vui như thấy hội. Hân Vũ lệnh cho cả thành được nghỉ ngơi ăn mừng một ngày.

Đó cũng là lần đầu tiên sau một tháng, bọn Hạ Dương và Vân Tình nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Hân Vũ thấp thoáng nở ra một nụ cười.

Hơi ẩm của mùa xuân, rót cuộc cũng đầy lùi được không khí lạnh lẽo trước kia.

Cái thai của Vân Tình đã được ba tháng, song vẫn chưa nhìn thấy rõ lắm. Thời gian này cả Vân Tình lẫn Hạ Dương đều cảm thấy lo lắng chuyện hôn lễ, song bệnh tình hoàng đế vẫn lúc ổn lúc nguy như trước, họ cũng không đành lòng làm khó Hân Vũ. Mãi cho đến khi tin thắng trận từ Thanh Thành trở về, đột nhiên sức khỏe Hoàng đế lại có biến chuyển.

Khi ngự y thông báo việc hoàng đế bất ngờ hồi tỉnh, Hân Vũ và Hạ Dương vẫn đang nghị luận về tình hình chiến trận. Vừa biết tin, ngay cả người quanh năm chẳng hề có chút sắc thái nào như Hân Vũ cũng đỏ hoe cả mắt.

Từ lúc hoàng đế hồi tỉnh, Điệp Y và Vân Tình vẫn túc trực bên cạnh ông. Vừa thấy Hân Vũ và Hạ Dương đến, Điệp Y đang khóc vội vã đứng dậy, lùi ra phía sau nhìn hai người đầy cảnh giác. Hân Vũ đối với thái độ này của Điệp Y cũng quen rồi, nên chỉ cúi người ngồi xuống giường, nắm lấy tay hoàng đế.

“Cha, cuối cùng cha cũng tỉnh rồi.”

Hoàng đế tuy hồi tỉnh, nhưng ánh mắt vẫn mông lung vô định. Ông nhìn đăm đăm vào Hân Vũ hồi lâu vẫn không có phản ứng gì. Hân Vũ thấy thế bèn lo lắng hỏi Vân Tình: “Từ nãy giờ cha vẫn vậy à.”

Vân Tình lau nước mắt, cố nén tiếng nấc nghẹn ngào mà nắm tay cô: “Chị, ngự y nói... tình trạng của cha chỉ là đang hồi dương mà thôi. Chỉ e là...”

Nước mắt Vân Tình chưa dứt lời lại một lần nữa trào ra. Hạ Dương đứng cạnh thấy xót, vội vã kéo cô ôm vào lòng. Hân Vũ tuy bàng hoàng, song rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Đoạn kết này không phải cô chưa từng nghĩ đến.

“Họ có nói cha còn bao lâu không?”

“Có thể nửa ngày, hoặc cũng có thể chỉ là nửa giờ.”

Giọng Vân Tình vẫn thút thít. Trong khi đó Điệp Y hầu như không còn cảm xúc gì, chỉ trở mắt đứng nhìn bọn họ. Hân Vũ nhú mày, vẫn đang suy tính thì cánh tay lại đột nhiên bị hoàng đế giữ chặt.

“Hân Vũ... Đi...”

Giọng ông ồm ồm, lúc này chẳng còn một chút sức lực nào nên hầu như mọi người xung quanh đều không nghe thấy rõ. Hân Vũ hơi cúi người, lại nghe được ông thều thào từng tiếng một.

“Vân... Tình... chiếu thư...”

Mắt Hân Vũ hơi sáng lên, như chợt nhớ ra điều gì đó, vội quay sang bảo Vân Tình.

“Chiếu thư trong đại điện. Đích thân em mang sang đây. Nhanh lên.”

Vân Tình tuy khóc đến sức lực gì cũng chẳng còn, song nghe thấy thế thì không còn cách nào khác phải đứng dậy, lảo đảo bước ra ngoài. Nhưng đi được nửa đường, cô lại chợt nhớ ra điều gì đó, lặng lẽ quay lại nhìn Hân Vũ.

“Chị. Em không xuống được tầng hầm.”

Di chiếu của hoàng gia trước giờ vẫn luôn được đặt trong tầng hầm ở đại điện. Chỉ là tầng hầm này được canh giữ bởi quân đội tử sĩ, nếu không phải là hoàng tộc hay không có ấn tín thì tuyệt đối không thể bước vào. Vân Tình lúc bấy giờ đã không còn là công chúa. Theo lý mà nói, quân đội bảo vệ sẽ không cho phép cô vào.

Hân Vũ lấy ra ấn tín, trong lúc cô đang suy xét có nên đích thân đi hay không thì Điệp Y đã lên tiếng trước: “Em đi với chị ấy.”

Điệp Y đã nói thế, đương nhiên Hân Vũ cũng nhẹ nhõm hơn. Cô đặt ấn tín vào tay Điệp Y, muốn nói vài câu căn dặn nhưng lại không biết nói gì, rốt cuộc chỉ nhẹ gạt đầu ra hiệu.

Diệp Y và Vân Tình rời khỏi phòng. Hạ Dương nghĩ một lúc, vừa định ra ngoài theo thì Hân Vũ lại bảo: “Hạ Dương, anh ở lại.”

Anh ngần ngừ nhìn Hân Vũ, có chút khó hiểu.

Hân Vũ từ nãy giờ vốn vẫn nắm tay hoàng đế, lúc này đột nhiên đứng dậy ra hiệu anh bước đến, nhẹ giọng: “Anh báo với cha chuyện đứa bé đi.”

Khóe môi Hạ Dương bất giác giật nhẹ. Không phải chứ? Con bé này thật sự muốn anh cầu xin hoàng đế ở đây, ngay lúc này sao?

Anh trừng mắt, thầm nghĩ có phải Hân Vũ đang trả thù mình không, thấy sắc mặt Hân Vũ không có biểu cảm gì bèn biết rằng cô nàng này thật tình. Song cho đến tận lúc này, anh vẫn không nghĩ sẽ đích thân thỉnh tội với hoàng đế trong tình cảnh như thế. Bị cô đẩy ra trước, anh có hơi khó xử. Định thần một lát, anh mới quyết tâm quỳ xuống, đồng dục nói:

“Bệ hạ. Xin người thứ tội, cho phép con và Vân Tình được kết hôn.”

Hạ Dương hơi cúi đầu, dáng vẻ thấp thỏm lo âu. Hân Vũ nghe thế bèn biết anh nhất thời không biết phải ăn nói thế nào bèn xoa nhẹ tay Hoàng đế. Tầm mắt ông dời khỏi Hạ Dương, chậm rãi lướt sang phía cô.

“Cha, Vân Tình đã có thai rồi. Không lâu sau nữa, cha sẽ có cháu đấy. Con định khôi phục thân phận công chúa cho Vân Tình, sau đó cho phép họ kết hôn. Cha thấy như vậy ổn thỏa không?”

Bàn tay gầy yếu của hoàng đế khẽ giương lên, gạt đi giọt nước vừa rơi xuống gò má Hân Vũ. Gương mặt hào khí ngày nào giờ gầy yếu đến tang thương. Ông hơi mỉm cười, song miệng lại lẩm bẩm gì đó không ngừng. Hân Vũ không nghe rõ, nhất thời phải cúi người xuống.

“Hân Vũ... càng xa... càng tốt.”

Những lời ông nói đều là những mảnh chấp vá. Hân Vũ cau mày, vừa lúc định hỏi lại thì đã nghe tiếng quân lính bên ngoài cấp báo.

“Công chúa. Có tin tức khẩn cấp từ Hỏa Thành báo về.”

Hân Vũ hít hơi, thoáng nhìn làn môi run rẩy của hoàng đế bèn ra hiệu cho Hạ Dương ra ngoài nhận thư. Dĩ nhiên nơi ở của hoàng đế không phải là nơi quân lính có thể tùy ý bước vào.

Hạ Dương vừa đi khỏi, sắc mặt Hân Vũ đột nhiên tái xanh. Cô cẩn trọng quan sát một vòng quanh điện, nơi hoàng đế đang nằm, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong điện trừ cô ra còn có người khác.

Ban nãy do vội vã lo cho tình hình của hoàng đế, lại thêm sự có mặt của nhóm Vân Tình, Hạ Dương, cô hầu như không để ý đến chuyện khác thường nào. Nhưng lúc này, khi tất cả mọi người đều rời khỏi, Hân Vũ mới nhận ra được sự khác lạ. Cô đứng dậy, bước chân chậm rãi nhìn một lượt các góc trong điện.

Không gian yên ắng, trừ mấy câu lẩm bẩm của hoàng đế thì dường như không có động tĩnh gì khác, tại sao cô vẫn cảm thấy bất an?

Âm thanh lướt gió bất giác vang lên khiến Hân Vũ choàng tỉnh. Trong điện của hoàng đế đều được ếm bùa chú loại trừ pháp thuật, cô chỉ có thể nghiêng người, tự dùng sức thoát khỏi lưới kiếm đang lao tới. Bước chân cô hơi loạng choạng, sau cùng dựa được vào thành tường trụ vững. Lúc định thần lại, trong điện lúc này đã có đến 3 người áo đen bước ra từ khoảng không.

Hân Vũ thoáng thất thần. Ngay cả cô cũng không thể sử dụng pháp chú ở đây, tại sao bọn họ lại có thể?

Song ba người này hầu như không để Hân Vũ có cơ hội suy tính lâu. Bất ngờ cả ba đều đồng loạt xông đến, vây chặt lấy cô. Cô nghiêng rằng, không còn cách nào khác đành phải nương nhờ sức mạnh của quý tộc mà chống đỡ, bất giác nhận ra ánh mắt hoàng đế đang nhìn mình. Cô thoáng an tâm. Ít ra mục tiêu của bọn chúng lại là mình chứ chẳng phải hoàng đế.

Hân Vũ nhảy lên trên một chiếc bàn, vừa tránh né đòn truy kích của ba tên sát thủ áo đen, vừa rút ra một tuýp còi huýt gió. Đây là âm thanh báo khẩn của cấm vệ quân hoàng gia. Có hồi triệu tập này, bọn họ sẽ biết có biến mà xông vào đây tiếp ứng.

Động tác Hân Vũ rất nhanh, song ba tên sát thủ cũng chẳng kém. Hân Vũ tiếp được vài đòn của bọn họ, thoáng chốc thần sắc đã xây xẩm.

Cô biết, bọn họ không phải là người bình thường, chỉ có kẻ biến thể mới có tốc độ và sức mạnh như thế. Hơn nữa nếu trong môi trường bình thường, cô còn có thể dùng pháp thuật để chống lại họ, lúc này một chống ba là chuyện không thể.

Quả nhiên, chỉ qua mấy đòn, cô đã bị dồn vào thế bí. Nhận ra cô có sơ hở, kiếm trong tay một tên áo đen liền lao đến. Cũng may động tác kẻ biến thể nhanh nhẹn, Hân Vũ nghiêng người tránh được, song tay vẫn bị kiếm đâm bị thương. Cô lùi lại, ép mình dựa sát vào tường để tránh những đường kiếm liên tục lao đến, tốc độ mỗi đường đều nhanh đến kinh hoàng, thoáng chốc không chừa lại cho cô một con đường sống nào.

Một mũi kiếm lại lao đến. Trong lúc Hân Vũ còn đang suy tính phải làm thế nào thì cổng điện bất ngờ bật mở, Hạ Dương dẫn theo một nhóm lính xông vào.

Cùng với động thái đó, ba kẻ mặc áo choàng đen trước mặt Hân Vũ cũng biến mất không tăm tích.

Hân Vũ nhìn thấy Hạ Dương, lại nhìn đến khoảng không xung quanh mình, nhất thời có cảm giác hoang mang. Nếu không phải trên tay vẫn còn vết thương kiếm để lại làm rách một mảng, có thể cô còn cho rằng mình vừa gặp ảo giác.

Khóe môi cô lấp bắp, rốt cuộc lại không nói được câu nào.

Tại sao lại có thể như vậy?

Hạ Dương nhận ra ngay Hân Vũ có vẻ bất thường, bước đến bên nhận ra ngay cô bị thương. Anh kéo cô dậy, quan sát thấy cô không có gì nghiêm trọng mới trầm giọng hỏi: “Em vừa bị tấn công?”

Hân Vũ chậm rãi gật đầu, lại chợt nhớ đến hoàng đế vẫn nằm trong giường, cô vội vã đẩy Hạ Dương ra chạy đến bên ông.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng trên giường, cả Hạ Dương lẫn Hân Vũ đều ngỡ ngàng.

Hoàng đế vẫn nằm yên vị ở vị trí cũ, cặp mắt đờ đẫn như nhìn vào khoảng không, môi đã không còn chút huyết sắc nào. Ông cứ nằm tĩnh lặng như vậy, nếu như không phải trên cổ ông loang lổ vết cắn cùng vết máu chạy dài xuống thấm đẫm đệm giường, hẳn cả Hân Vũ lẫn Hạ Dương sẽ không nhận ra sự khác lạ nào.

“C... cha...” –Hân Vũ bước chậm rãi về phía ông, giọng nói cô lúc này đã hoàn toàn run rẩy. Trong suốt hai mươi năm cuộc đời, chưa bao giờ cô cảm thấy mất bình tĩnh đến thế.

Sao lại có thể như vậy được? Rõ ràng chỉ có ba tên, rõ ràng chúng chỉ tập kích mỗi mình cô. Rõ ràng cô luôn trông chừng lối vào phòng ông cẩn thận đến như vậy.

Tại sao bọn chúng lại có thể lên vào? Thậm chí chẳng hề để lại một vết tích nào?

Vẫn là Hạ Dương lấy lại bình tĩnh nhanh hơn Hân Vũ. Anh vội lao ra ngoài hét lên với một tên lính đứng gần đó: “Gọi ngự y, nhanh lên.”

Hân Vũ chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt. Lệ chẳng biết từ lúc nào đã tuôn tràn ra ngoài. Cô siết lấy tay hoàng đế, cố níu kéo chút hơi ấm từ cơ thể lạnh giá của ông. Trong tai vẫn mơ hồ nhớ đến những lời cuối cùng ông cố nhấn nhủ đến mình.

“Hân Vũ... càng xa càng tốt.”

Rốt cuộc thì ông muốn nói gì với mình, có thể cô chẳng còn cơ hội để hiểu được nữa.

Giữa mùa xuân ở Lam thành lại đột nhiên có mưa phùn rải khắp nơi. Trời cao dường như cũng dùng cách rất riêng của mình để báo hiệu một cuộc chuyển giao quyền lực sắp diễn ra.

Cái chết của hoàng đế chẳng mấy chốc đã được thông báo rộng rãi đến toàn thế giới. Cả nhân quốc bắt đầu lục đục để tang, tướng lĩnh từ các thành xa cũng vội vã cử người trở về. Giữa không khí trầm lắng ấy, chiến trận ở đằng xa dường như cũng im ắng mấy phần.

Trong hoàng cung, kể đến người đi lục đục không ngớt. Cẩm vệ quân được điều động không ngừng bủa vây các lối vào thành, thư tín liên tục được gửi về, những lời dị nghị của quần thần mỗi lúc một nhiều, tin đồn về nguyên nhân cái chết của hoàng đế cũng được kể lại thành nhiều dị bản, lan truyền khắp nơi. Song tất cả mọi thứ đang diễn ra ấy, dường như đều không có chút liên quan gì đến Hân Vũ.

Ngày thứ ba sau khi hoàng đế mất, theo tục lệ hoàng gia, quan tài thủy tinh của ông được đặt ngay giữa quảng trường Thời Đại, để dân chúng đều có thể đến cúi chào một lần cuối. Hân Vũ vẫn một mực quỳ bên cạnh ông, thần sắc rã rời.

Rõ ràng cả quảng trường đông nghịt người như thế, ấy vậy mà dường như chẳng ai trong số đó có thể đập vào tầm mắt cô.

Đột nhiên cô có cảm giác mình bị quăng vào vũ trụ trống rỗng, cho dù có giây giụa thế nào cũng không thể tìm được đường thoát ra. Cô gọi khản cả tiếng, nhưng đáp lại cũng là những tiếng vang vọng về trong bất lực.

Một giọt mưa nặng nề bắn vào mắt Hân Vũ. Đến lúc này cô mới phục hồi chút cảnh giác, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trùng điệp bên dưới.

Mưa rơi trắng xóa, nhấn chìm mọi cảnh vật vào một màn sương mờ mịt, mưa tâu điểm thêm cho bức tranh đục ngầu trước mặt, càng lúc càng khiến cô hoang mang.

Thế gian này bao nhiêu người như thế, song chẳng ai có thể hiểu được nỗi lòng của cô. Người đầu tiên mà cô để tâm, người duy nhất từng khiến cô vì ông ấy mà sống đã không còn nữa. Mà điều tàn nhẫn nhất là, cô lại bất lực nhìn cảnh ông bị ám sát trước mặt mình.

Trước đó ngự y đã từng hơn một lần cảnh báo cô về tình trạng của hoàng đế. Cô biết thế nào rồi thì ông cũng sẽ ra đi, lại thầm nghĩ bản thân mình đã chuẩn bị tâm lý rất tốt. Thậm chí cô sẽ rất trấn định mà thu xếp việc an táng ông, lại lo lắng về người kế vị, toan tính chuyện ở biên giới. Cô còn cho rằng khi đó mình sẽ chẳng còn chút vướng bận nào. Ấy vậy mà, khi chuyện đó xảy ra, cô lại nhận ra bản thân mình cũng chẳng mạnh mẽ như cô nghĩ.

Tựa như sự cố gắng bao nhiêu năm trời, mọi mưu toan và trấn tĩnh trước đây, chỉ là vì một cái xoa đầu đầy yêu thương của người đó trước khi cô rời nhà đến đảo Rùa.

Chỉ mới mười mấy năm, quay đầu lại, thì ra người cũng không còn đứng nơi đó đợi cô nữa.

Mưa ở quảng trường càng lúc càng nặng hạt. Nhóm dân thường đến viếng hoàng đế đã lục đục mang theo những chiếc ô và áo choàng trắng. Hân Vũ ngẩng đầu, nhìn bầu trời vẫn liên tục rơi xuống những giọt nước mắt. Hòa theo dòng nước ấy, cảm giác ấm nóng cũng rời khỏi khóe mắt cô.

Cô cũng không hiểu, bản thân mình tuyệt vọng vì điều gì hơn. Vì cái chết của hoàng đế, hay cảm giác bất lực cô không bảo vệ nổi ông.

Hay cũng có lẽ, mọi lý do nếu có cũng chỉ là một cái cớ để cô vin vào đó mà cho phép mình sụp đổ. Nói nào ngay thì cô cũng đã mệt mỏi bao nhiêu năm rồi. Giờ phút này, đột nhiên cô nhận ra mình chẳng còn điều gì muốn cố gắng.

An nguy của loài người, thái bình của thế giới, chẳng qua bảo vệ, cũng chỉ vì đó là tâm nguyện của ông.

Nhưng ngay cả sinh mệnh của ông, cô cũng vô dụng đến mức chẳng bảo vệ nổi, lấy gì để bảo vệ thế giới này đây?

Sau ba ngày đăng đăng, rốt cuộc thì hoàng đế cũng được hạ táng. Suốt mấy ngày này, Hân Vũ chưa từng rời khỏi ông. Ai nói gì cô cũng chẳng nghe, còn nhất quyết tự tay mình nâng đỡ quan tài ông hạ huyệt. Mọi người đối với hành động kỳ lạ của cô những ngày này cũng đã quen, không ai dám cản trở cô. Hơn nữa bình thường cô có tiếng chém đinh chặt sắt đến thế, ai dám đảm bảo rằng lúc này họ làm mất lòng cô, trong tương lai còn có thể giữ nổi chức quan trong triều đây?

Hân Vũ nào quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ. Tự tay hạ táng cho hoàng đế, bất quá cũng chỉ là một dạng nghi thức tiến biệt của cô. Cùng với chiếc quan tài này, cô nghĩ, cô cũng đã chôn vùi tất cả tuyệt vọng của mình ngày hôm ấy.

Tang lễ kết thúc, ngừng đầu dậy lại là một con người mới. Cô còn phải dìu dắt Nhân quốc qua cơn khó khăn này, còn phải để dân chúng của cô được sống trong cảnh thái bình mãi mãi.

Đó chẳng phải cũng là tâm nguyện cả đời của cha cô hay sao?

Từ lễ tang trở về, Hân Vũ gần như kiệt sức. Cô ngủ một mạch mười tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy đã mơ hồ nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài.

Do tính tình Hân Vũ lạnh nhạt nên trước giờ cô đều không yêu cầu cung nhân túc trực bên cạnh. Những người dám vô duyên vô cớ đập cửa phòng cô lại càng chưa từng có. Cô cảm môi, cổ gạt cảm giác khó chịu trong lòng mà choàng thêm áo choàng, lẳng lặng bước ra mở cửa.

Lúc nhìn thấy Vân Tình đầu tóc rối bù, cặp mắt sưng đến đỏ hoe trước mặt, Hân Vũ không tránh được ngạc nhiên, song cũng cảm thấy có lỗi. Ba ngày rồi, cái chết của hoàng đế hẳn cũng khiến Vân Tình đau khổ không ít, ấy vậy mà cô chìm đắm vào nỗi đau của riêng mình, lại quên mất việc an ủi con bé.

Song Hân Vũ vừa định mở lời thì Vân Tình đã lên tiếng ngắt ngang: “Chị, chị mau đi cứu Hạ Dương đi.”

“Cứu Hạ Dương?”

Sắc mặt Hân Vũ càng lúc càng mờ mịt, vốn còn định hỏi Vân Tình xem chuyện gì xảy ra thì đã bị cô nàng kéo ra ngoài, hốt hải đi như chạy về đại sảnh của hoàng cung.

Cung của Hân Vũ nằm ở nơi sâu nhất trong hoàng cung. Đại sảnh lại nằm phía trước, thế nên bọn họ phải đi mất hai mươi phút mới đến được nơi. Trong thời gian này, qua lời kể của Vân Tình, Hân Vũ cũng hiểu ra ít nhiều.

Sau khi hoàng đế mất, Hân Vũ cả người đều thất thần, không còn tâm trí lo những việc khác, Vân Tình lại bị phế truất quyền công chúa nên mọi quyền đều nằm trong tay Điệp Y. Rồi thì ngự y đưa ra một kết luận ngoài dự đoán: nguyên nhân cái chết của hoàng đế là do vết cắn của kẻ biến thể.

Dĩ nhiên, tin tức này khiến tất cả mọi người đều hoang mang. Đừng nói đến việc khắp nơi trong hoàng cung đều giăng cắm chướng, nơi ở của hoàng đế lại là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Về lý mà nói, không thể nào có chuyện kẻ biến thể có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp cắm vệ quân, lại lên vào phòng hoàng đế mà không có ai biết.

Thế nên, mọi tình nghi lúc này đều hướng về phía Hạ Dương, kẻ biến thể duy nhất có mặt lúc hoàng đế xảy ra chuyện.

Trong ba ngày Hân Vũ lo việc tang lễ, Điệp Y nán lại trong cung dò xét từng người khả nghi một, rốt cuộc vẫn không có manh mối. Hạ Dương bị bắt giữ, giam lại trong ngục kín đến giờ vẫn không có tin tức. Vân Tình nhiều lần đến tìm Hạ Dương đều bị ngăn cản bên ngoài. Điệp Y lại không cho phép cô rời khỏi hoàng cung nên cô không thể đến tìm Hân Vũ. Sau đó lại diễn ra lễ tang của Hoàng đế, thế nên đến tận lúc này, Vân Tình mới biết tin của Hân Vũ mà tìm đến.

Hân Vũ nghe xong lại càng cảm thấy khó hiểu. Tính cách Điệp Y trước giờ đều ham chơi biếng lười. Những gì không cần phải xen vào, con bé ắt hẳn không can thiệp. Ấy vậy mà tại sao lần này lại hăng hái điều tra đến thế. Đó là chưa kể người con bé điều tra lại là Hạ Dương, một người mà có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến chuyện anh dám phản bội.

Hơn nữa, lúc xảy ra chuyện trong phòng hoàng đế xảy ra chuyện gì, Hân Vũ lại càng rõ hơn ai hết.

Hân Vũ cảm môi, vốn còn chưa biết phải hành động thế nào thì bước chân đã đứng ở trước đại điện. Cô bắt giắc ngẩng lên nhìn trời. Cô đã ngủ khá lâu rồi, giờ đã bước sang giờ lên triều mỗi sáng.

Vân Tình bỗng nhiên thấy Hân Vũ đứng sững lại, còn tưởng ngay cả Hân Vũ cũng không tin Hạ Dương, bèn níu tay cô nghẹn ngào nói: “Chị, em biết Hạ Dương ngang bướng, thường làm khó chị. Nhưng chị tin

anh ấy lần này đi. Hạ Dương trước giờ vẫn trung thành như vậy, làm sao anh ấy có gan giết cha? Hơn nữa, chúng em còn đang chuẩn bị có con...”

Vẻ mặt méo máo của Vân Tình rất cuộc cũng khiến Hân Vũ thoát khỏi trạng thái trầm tư. Cô vỗ vai Vân Tình, dẫn đo một lúc mới lên tiếng: “Nín đi. Chị biết không phải là Hạ Dương.”

“Thật sao? Vậy chị còn chờ gì mà không vào cứu anh ấy? Chị chỉ nói một tiếng là được mà. Các quan trong triều đều sợ chị như vậy...”

Lời Vân Tình chỉ thốt ra có một nửa thì Hân Vũ đã giương tay chặn lại. Cô cười gượng, cúi xuống nhìn lớp áo choàng mà trong lúc vội vã chỉ kịp khoác lên mình: “Căn bản là mọi người không phải sợ chị. Cái họ sợ là quyền uy của một công chúa, một người lãnh đạo. Em bảo vài cung nhân mang trang phục đến đây cho chị. Trên đường đi, sẵn tiện ghé qua y viện, tìm một ngự y tên Thẩm Lăng, bảo ông ta chị có việc điều ông ta đến Thủy Thành một chuyến, lập tức đi ngay. Đến nơi chị sẽ gửi thư báo ông ấy cần phải làm gì.”

Vân Tình há hốc, tuy không hiểu tại sao Hân Vũ lại ra yêu cầu có vẻ quái dị như vậy, song nghĩ lại trước giờ chị cô làm gì cũng có lý, bèn gật đầu rồi đi như chạy về hướng ngược lại.

Bóng Vân Tình càng lúc càng xa. Còn lại một mình, Hân Vũ lúc này mới khoanh tay lại, thoảng nhìn về phía trần đại điện nơi có trạm trở vài bức phù điêu hình rồng ẩn hiện bên dưới tầng đá thạch cao, lại trầm nghĩ chẳng biết chuyến đi lần này của Vân Tình có tác dụng gì hay chẳng.

Nếu như mọi việc đúng như cô nghĩ, ắt hẳn họ cũng không phải chờ đến giờ phút này mới hành động, Vân Tình có làm gì cũng chỉ uống công. Còn nếu như không phải...

Nghĩ đến đây, Hân Vũ lại thở dài.

Cô cũng mong rằng tất cả cũng chỉ là do mình nghĩ quá nhiều.

45. Chương 45: Tờ Di Chiếu Diên Rò

Hạ Dương dường như đã trải qua một giấc ngủ rất dài.

Ký ức chìm trong những bóng mờ không rõ sớm tối. Dường như có ai đó lay gọi anh, lại có tiếng con gái khóc lóc ồn ào bên cạnh. Tiếng khóc rất quen thuộc, nhưng anh lại quá mệt mỏi, tứ chi rã rời, chỉ càng cảm thấy giọng nói này cực kỳ phiền phức.

Anh xua tay, cố gạt cảm giác trống rỗng này sang một bên. Đôi tay giữ lấy đầu hơi co lại.

Làm ơn đi, anh chỉ muốn ngủ thôi mà, sao lại khó khăn đến như vậy?

Có ai đó kéo lê thân thể anh. Đột nhiên, anh như thể vừa bị tống xuống hồ nước khổng lồ giữa mùa đông lạnh giá, toàn thân ướt sũng. Anh vươn tay, cố bám lấy những tảng đá bên cạnh để trôi lên, song cứ vừa thoát ra khỏi mặt nước một chút là anh lại bị nhấn chìm xuống. Cảm giác đè nén trong lồng ngực càng lúc càng làm anh khó chịu, cuối cùng đành phải mở mắt ra.

Đôi mi lay động nhẹ nhàng, quang cảnh đập vào mắt khiến anh ngỡ người nhận ra những gì vừa trải qua chỉ là một giấc mơ, song hiện thực vốn cũng chẳng tốt đẹp hơn là mấy.

Hạ Dương nhìn đăm đăm vào nhóm quân lính trước mặt và hai kẻ đang giữ lấy vai mình. Thân thể anh bị trói oặt, và trước mắt là một chiếc bồn to lờm chớm nước đá lạnh trôi nổi.

Mái tóc anh lúc này đã ướt sũng, toàn thân tê dại đi vì lạnh. Song anh chẳng nói câu nào, chỉ trừng mắt quan sát xung quanh một lần nữa.

Anh vốn vừa sinh ra đã mang thân dòng dõi cao quý, nào đã từng có ai dám đối xử với anh như vậy?

Trông thấy ánh mắt anh, gã lính lúc này mới hơi chột dạ, lén lút lùi lại phía sau.

Nước lạnh vừa dội đi, cơn đau cũng vì thế mà dần dần kéo trở lại. Hạ Dương cau mày nhăn mặt, cơ thần kinh của anh lúc này đã co giật đến choáng váng.

Nhìn thấy cô gái trước mặt, lại nhớ đến những hình phạt tra tấn phải chịu đựng mấy ngày qua, bất giác đôi mắt anh cũng híp lại thành một hàng.

Hoàng đế mất, Hân Vũ hầu như suy sụp. Trong lúc anh vẫn còn hoang mang vì nguyên nhân cái chết của ông thì bản thân mình đã bị áp giải đến hội đồng xét xử. Điệp Y và bọn quan lại ở đó trối chết dùng hàng tá những lý lẽ ấu trĩ đến buồn cười để ép anh thừa nhận mình là người đã sát hại hoàng đế. Nói mềm không được, họ lại dùng vô số những hình phạt khác nhau để tra khảo, chỉ thiếu đường muốn dồn anh vào chỗ chết.

Hạ Dương ở trong ngục ba ngày. Anh không hiểu vì lý do gì Điệp Y lại cố gắng đổ tội này lên đầu anh. Song anh xưa này đều làm người thẳng thắn, đã bao giờ chịu thua thiệt như vậy? Chuyện anh không làm thì làm sao có thể nhận được?

Mấy lần bị giải ra trước mặt Điệp Y, anh đều cứng đầu không khai lời nào. Có đôi khi anh cũng lo sợ, Điệp Y sẽ dùng Vân Tình và con để ép buộc anh. Thế nhưng vẫn may cô gái này vẫn còn chút nhân tính. Mấy ngày không gặp Vân Tình, song anh vẫn mơ hồ cảm nhận được cô vẫn an toàn.

Bọn lính canh đánh anh, dùng những hình phạt thảm khốc nhất để hành hạ cơ thể vẫn không sao làm anh khuất phục. Cơ thể kẻ biến thể phục hồi vết thương nhanh chóng, bọn chúng lại nghĩ ra những loại bùa chú khác ếm lên người anh, để anh bị giày vò, không sao bình phục được.

Với Hạ Dương mà nói, anh tập trận lâu ngày, chinh chiến đã thành thói quen, vài vết thương chẳng là gì cả, tình trạng bê bết, toàn thân đầy máu lúc này cũng là chuyện bình thường mà thôi. Thế nhưng đối với Vân Tình đang đứng sau anh thì cảnh tượng này thật sự là một việc tàn khốc.

Nước mắt cô rơi không ngừng, tựa như chỉ muốn nhận lấy toàn bộ vết thương thay anh. Tiếng khóc của cô làm anh bình tĩnh. Lúc nhìn lại phía sau mới nhận ra không chỉ Vân Tình mà cả Hân Vũ cũng đứng đó từ bao giờ.

Ánh sáng trong đôi mắt cô dường như chất chứa bao điều phức tạp. Môi cô mấp máy, rốt cuộc lại thôi.

Từ trên bục cao, đột nhiên Điệp Y lại bình thản lên tiếng: “Theo lời khai của cấm vệ quân, lúc cha xảy ra chuyện, bên cạnh chỉ có mỗi mình Hạ Dương. Anh ta cũng là Kẻ biến thể duy nhất trong hoàng cung này. Chỉ với bằng cứ này thôi đã đủ để xử tử Hạ Dương trăm lần rồi. Chị còn muốn điều tra chuyện gì nữa?”

Giọng nói Điệp Y lãnh đạm, mi mắt hơi nâng lên, để lộ vài tia sáng rực rỡ đến mức chói lòa. Hạ Dương đăm đăm nhìn cô một lúc, nhất thời cảm thấy mông lung. Đây thật sự là cô bé con Điệp Y vẫn cười hi hi nínu lấy tay anh đó sao?

Anh cử động tay, muốn thử ngồi dậy song tứ chi đều đau nhức đến mức không thể gượng nổi. Vân Tình ôm lấy anh khóc đến nhòe lệ. Tình cảm của Vân Tình và Điệp Y trước giờ vẫn rất thân thiết, song lần này trừ chuyện nhìn anh ra, cô lại tuyệt nhiên không nói một lời nào với Điệp Y.

Hạ Dương nhăn mày, cổ nhện đau. Chẳng lẽ trong mấy ngày anh bị giam, ngoài này đã xảy ra chuyện gì?

Đại điện vốn rất rộng lớn. Lúc này hầu hết mọi người đều đứng, chỉ mình anh nằm vật trên đất, toàn thân đầy máu trông vô cùng thê thảm. Ấy thế mà anh chẳng thấy đau chút nào. Toàn bộ cảm xúc vốn có đều dồn vào động tĩnh bên cạnh.

Hân Vũ bước lên một bước. Bấy giờ trời chiều đã ngã sang bên kia chân trời. Ánh nắng hiu hắt chỉ soi sáng nửa phần gương mặt cô, đôi mi cong cong chìm dần vào bóng tối. Khi cô lên tiếng, giọng nói trong vắt lại ngân nga, mang theo chút cảm giác áp lực đè nén.

“Cấm vệ quân nói sao thì em nghe vậy ư? Sao có thể đảm bảo trong số cấm vệ đó không có ai là kẻ biến thể? Nếu em muốn biết sự thật thì chị cũng có thể cho em biết. Khi đó Hạ Dương đã ra ngoài. Người duy nhất ở lại phòng cha chỉ có một mình chị mà thôi. Chính mắt chị nhìn thấy ba người mặt áo choàng xuất hiện trong phòng. Chính họ đã tấn công chị. Lúc Hạ Dương quay lại thì căn bản cha đã bị ám sát rồi.”

“Lời khai này sáng đến giờ chị đã nói rất nhiều lần rồi. Chị không nghĩ ra được lý do khác để biện hộ cho anh ta sao?” –Điệp Y nói.

“Đó hoàn toàn là sự thật, sao lại còn lời khai nào khác?”

“Nếu tôi tìm được sự thật khác thì sao?”

Sắc mặt Hân Vũ vốn đã lạnh lẽo, Điệp Y cũng chẳng khá gì hơn. Hạ Dương nhìn hai chị em họ đối đáp nhau trước mặt vô số quan viên, lại cảm thấy khó hiểu. Từ bao giờ Điệp Y có thể ngang nhiên đối chấp với Hân Vũ như thế? Hơn nữa từ khi tỉnh lại đến giờ, sự thật anh nhìn thấy là bọn quan viên này...

Ngón tay Hạ Dương đột nhiên siết chặt, như nhận ra điều gì đó, anh ngẩng người, nhìn đôi mắt đăm ứt của cô gái đang ôm mình vào lòng, cố nói thành lời: “Tại... sao?”

Nếu không lên tiếng, hẳn anh cũng không nhận ra mình đã yếu sức đến nhường ấy. Song tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng. Vân Tình đương nhiên hiểu anh muốn hỏi gì, chỉ siết chặt lấy anh hơn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cha để lại chiếu thư. Quốc vương tương lai của Nhân quốc sẽ là Điệp Y.”

Nghe những lời đó, sau cùng thì Hạ Dương cũng hiểu thế nào là điên rồ.

Hoàng đế điên rồ, cả Nhân quốc này cũng trở nên điên rồ rồi sao? Sao lại có thể để Điệp Y tiếp quản vị trí này?

Thế nhưng trước khi anh kịp lên tiếng một lần nữa, giọng nói của Điệp Y đã vang lên: “Có nguồn tin nói, trong cung từ lâu đã tồn tại một kẻ biến thể. Chỉ là kẻ này che giấu quá kín đáo nên mọi người đều không phát hiện được. Tôi có lòng tin rằng người này chính là Hạ Dương. Anh ta căm hận hoàng tộc nên mới che giấu thân phận mình, âm mưu giết cha. Sau đó vì che giấu, đành phải thú nhận để đánh lạc hướng chị, để chị bảo vệ anh ta.”

Hạ Dương nghe xong chỉ thấy buồn cười, Vân Tình cũng không mấy ngạc nhiên, trong khi Hân Vũ lại càng cười rạng rỡ: “Em muốn tìm một người ra chịu tội cũng phải hợp lý một chút chứ? Nói như vậy chẳng phải chỉ sỉ nhục nhân cách của Hạ Dương mà cũng là xem thường chị nữa.”

“Tôi có nhân chứng. Chỉ cần người này khai nhận thì anh ta không thể chối cãi.” –Điệp Y vẫn ngang ngạnh nói, đoạn phất tay ra hiệu ột viên lính gần đó –“Dẫn ông ta vào đây.”

Trong điện không phải ít người. Tất cả quan viên đến đây trong buổi gặp sáng đều phải nán lại đến giờ này. Hầu hết đều nhìn nhau cảm lạnh. Bọn họ trước nay đều phục tùng dưới quyền Hân Vũ, thế nhưng hoàng đế vừa băng hà, chiếu thư đưa ra lại đưa Điệp Y lên làm quốc vương vốn đã là một cú sốc rồi. Giờ hai chị em nhà này lại tranh chấp như thế, trong nhất thời họ vẫn chưa xác định được nên đứng về phía nào, chỉ có thể âm thầm quan sát động tĩnh.

Hân Vũ nhìn Hạ Dương một lúc, cũng không có ý định đỡ anh dậy hay cho người chăm sóc để anh được thoải mái hơn, thuận chân ngồi xuống một chiếc ngai tựa gần đó. Vân Tình mấy lần đưa mắt tìm kiếm chỉ thị của cô, song vẫn không nhận thấy gì.

Im lặng kéo dài càng lâu càng khiến Vân Tình lo lắng.

Sáng nay cô vội vã lôi Hân Vũ đến đây. Nhưng sau đó nghe Hân Vũ nói mới biết mình manh động, đành phải chạy khắp nơi sắp xếp theo những gì được dặn. Song lúc cô đến y viện thì được biết người tên Thẩm Lăng đã bị Điệp Y mang đi hôm trước rồi.

Cô biết người này hẳn rất quan trọng, nếu không Hân Vũ cũng không bảo cô đi tìm vào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này. Nhưng báo lại thì chỉ nghe Hân Vũ cười nhạt bảo: “Không sao. Chị cũng đoán được rồi.”

Chẳng biết sao, dù chỉ thốt ra một câu nhẹ nhàng băng quơ như vậy, song cô vẫn cảm thấy ánh mắt Hân Vũ âm ảm như mùa thu mất sắc.

Cô và Hân Vũ muốn lật lại bản án của Hạ Dương trước mặt mọi người. Nhưng Điệp Y nhất quyết không chịu giao người. Hai bên giằng co mãi một lúc, sau cùng Điệp Y đuối lý, đột ngột công bố chiếu thư của hoàng đế.

Tờ chiếu thư này vốn là hôm hoàng đế mất, cô và Điệp Y cùng đi lấy. Nhưng sau đó xảy ra bao nhiêu chuyện, cô cũng chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến. Lúc này nhìn tấm giấy da vàng vọt khê khàng đóng ấn tín của Hoàng đế bên dưới, cô lại cảm thấy hoang mang.

Chiếu thư chỉ có mấy chữ: “Theo lệ cũ, ngôi vị hoàng đế loài người sẽ truyền cho con trai của ta và hoàng hậu đã mất. Nếu ta không có con trai thì truyền ngôi cho con gái là Điệp Y.”

Ấy vậy mà khi quan cận thần run run đọc hết mảnh giấy này, hầu như không người nào đứng trong điện không sững sờ.

Vốn tất cả mọi người đều cho rằng hoàng đế sẽ truyền ngôi cho Hân Vũ. Nhưng để lại Nhân quốc cho Điệp Y vốn đã kỳ lạ lắm rồi, đằng này lại dư ra một câu vô thưởng vô phạt nữa. Hai mươi năm nay, ai chẳng biết hoàng đế không có con trai?

Hân Vũ tất nhiên cũng bất ngờ trước tờ chiếu thư này. Thế nhưng cô tôn trọng ý định của hoàng đế, sau cùng chỉ giữ vững lập trường cũ là giải quyết chuyện Hạ Dương trước.

Trong một ngày xảy ra nhiều sự kiện như thế, lại trông thấy Hạ Dương bị tra tấn đến mức thảm thương, Vân Tình đã chẳng còn tâm trí nào nghĩ nhiều nữa, song lúc nhìn thấy người được dẫn vào đại điện, cô vẫn không thể kìm nén được sự ngạc nhiên.

Ngự y trong cung chẳng có mấy người, cô vừa nhìn là đã nhận ra ngay. Người đàn ông này chẳng phải là ngự y Thẩm Lăng mà Hân Vũ đã đề cập đến sao?

Ngước mắt lên nhìn Hân Vũ, thấy hàng mày cô khê cau lại. Nhận thấy sự lo lắng của Vân Tình, cô cũng chỉ bình thần gật đầu.

Chính Hân Vũ cũng không rõ, cái gật đầu này là trấn an Vân Tình, hay cam chịu với những gì sắp đến đây?

“Trong cung có kẻ biến thể. Nếu các ngự y cũng không thấy lạ thì đúng là rất thất trách. Thẩm Lăng lại là ngự y chính trong cung. Trước đây có người âm thầm báo lại, Thẩm Lăng phát hiện Kẻ biến thể, song vẫn giấu giếm giúp người này.” – Điệp Y đứng sững trước chính điện, lạnh lẽo nhìn người đàn ông ngoài lục tuần vừa bị kéo lê vào điện – “Thẩm Lăng che giấu tội phạm, bị bức cung nghiêm hình mà vẫn không nhận tội, không thể không xử tử. Thẩm Lăng, tôi cho ông một cơ hội. Chỉ cần ông nói ra kẻ đó là ai, tôi sẽ để ông và gia đình sống sót, chỉ bị cách chức, đuổi ra khỏi kinh thành mà thôi. Cơ hội chỉ có một lần, hy vọng ông không làm tôi thất vọng.”

Đến lúc này thì khóe môi Hạ Dương đã không tìm được mà khê rung rẩy.

Thẩm Lăng là một ngự y già, hầu như đã dành cả tuổi trẻ của mình chôn vùi trong cung. Ông ta đã là ngự y từ trước khi hoàng đế hiện tại lên ngôi, ước chừng cũng đã mấy mươi năm rồi.

Ấy mà lúc này, Hân Vũ chỉ có thể cau mày, nhìn ông lão râu ria tóc bạc quỳ gối trước mặt mình, quần áo ông rách nát, vài chỗ còn lộ ra cả vết máu thịt loang lổ, hẳn cũng từng chịu hình phạt roi quất. Ánh mắt ông lơ đãng lướt qua từng gương mặt đứng trong đại điện, bất chợt cười lớn:

“Con nhóc này. Lúc ta bắt đầu làm ngự y thì mẹ cô vẫn còn chưa ra đời đấy. Chút hình phạt nhỏ nhoi thế này mà muốn làm ta khuất phục sao? Thẩm Lăng ta cả đời quang minh lỗi lạc, công chính liêm minh. Có muốn tìm một cái cớ ép buộc lão già này thì cũng phải hợp lý một chút chứ?”

Điệp Y cả giận: “Ông già này, ông thích cứng không thích mềm thì đừng trách tôi. Tôi niệm tình gia đình ông còn vợ và con cháu nên mới cho ông một cơ hội. Ông nghĩ tôi không có khả năng ếm bùa ‘Nói thật’ lên người ông sao?”

Nói rồi cô hùng hổ bước đến. Song trước khi cô kịp chạm được vào người Thẩm Lăng thì Hân Vũ đã đứng lên ngăn lại: “Thẩm Lăng là công thần trong triều. Cha lúc còn sống cũng rất tin tưởng vào con người ông ấy. Chúng ta không thể đối xử với ông ấy như vậy?”

“Bây giờ chị muốn giành quyền với tôi sao? Đừng quên là cha để lại vương quốc này cho ai? Chị một mặt muốn tôi lấy ra chứng cứ định tội Hạ Dương, mặt khác lại ngăn cản tôi điều tra. Rốt cuộc chị muốn gì?”

Đến cả Vân Tình cũng thăm bắt mẫn. Song lúc này Hân Vũ lại nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, cha trao vương quốc lại cho em là vì cha hy vọng sẽ có một người tốt nhất nắm quyền vương quốc này. Em làm như vậy làm sao có thể khiến người ta nể phục?”

“Tôi chẳng thấy ai không phục. Nếu có cũng chỉ có một mình chị mà thôi.” –Điệp Y quát mắt, đẩy Hân Vũ ra tiếp tục bước về phía Thẩm Lãng. Hân Vũ giương tay, song cuối cùng cũng không kéo Điệp Y lại.

Cô bé này, từ lâu đã không còn là đứa em gái được cô nâng niu, bảo bọc nữa rồi.

Váy dài dưới chân Điệp Y khẽ lay động. Vừa bước đến, hai tay cô lại giơ lên không trung, lăm lăm đọc bùa chú kêu gọi sự thật. Một tia sáng màu lục tỏa ra từ đôi tay cô, dần dần lượn lờ quanh ông lão Thẩm Lãng.

“Nói cho tôi biết, hai năm trước ông vội vã mang cỗ vân tích vào cung. Loại cỗ này chỉ có tác dụng điều trị đối với kẻ biến thể. Vậy Kẻ biến thể trong hoàng cung lúc đó là ai?” –Điệp Y cất giọng, vẻ mặt hùng hực khí thế chiến thắng.

Thẩm Lãng bị vây trong làn khói xanh, dần dần đầu óc không còn giữ được sự tỉnh táo nữa. Ánh mắt ông đục ngầu, lướt qua Hạ Dương đang nằm trong lòng Vân Tình, lại đến Hân Vũ đứng phía sau Điệp Y. Vây mà lúc mọi người cho rằng ông đã hoàn toàn bị Điệp Y điều khiển, ông lại đột ngột cười lớn: “Không phải là công chúa Điệp Y thì còn ai vào đây?”

Điệp Y nghe ông nói thế thì càng điên cuồng, tay tạo ra thêm một luồng ánh sáng màu hồng nhạt lao thẳng về phía Thẩm Lãng. Bùa chú vừa bắn ra, Thẩm Lãng lập tức ôm lấy cả người liên tục vặn vẹo.

“Thẩm Lãng chết tiệt, dám lôi ta ra làm trò. Nói, hai năm trước ông đem cỗ vân tích vào cung cho ai?”

Hân Vũ biết Điệp Y vừa ém bùa Tra tấn, nhất thời thất thần. Tra tấn là loại bùa cấm, hầu như không được dạy trên núi Tiên Tri. Loại bùa này cũng là trước đây Tàn pháp sư có nhắc đến nên Hân Vũ mới biết được. Tại sao Điệp Y lại có thể sử dụng thành thạo như vậy?

Cô nhìn vẻ mặt thống khổ của Thẩm Lãng, nhất thời không thốt ra lời.

Hai năm trước, cô đấu một trận sống còn với Nam Tinh, sau đó thì bị thương rất nặng. Với thương tích của mình khi đó, cô vốn còn cho rằng sự việc không thể giấu được, vậy mà cuối cùng vẫn có thể bình an vượt qua. Cô hỏi Kiến Phi, song Kiến Phi cũng cho là các ngự y trong cung không phát hiện. Thật chẳng ngờ, Thẩm Lãng không chỉ biết được, lại còn âm thầm dùng cỗ vân tích chữa trị cho cô.

Giữ một kẻ biến thể trong kinh thành vốn đã là chuyện lớn, hơn nữa đây còn là hoàng cung. Ấy vậy mà người đàn ông này chẳng có nửa câu nghi ngờ, còn âm thầm giúp đỡ cô lâu đến vậy, nếu bảo Hân Vũ không cảm kích thì cũng không đúng. Thế nhưng sự giúp đỡ của cô lúc này thật chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Cô tự nói với bản thân mình, Thẩm Lãng thật ra cũng chỉ là một người ngoài. Tuy ông ta che giấu cho cô song cũng chỉ là vì lợi ích toàn cục của loài người, cô không có nghĩa vụ phải giúp đỡ ông ta. Thậm chí nếu ông bị Điệp Y hành hạ đến chết, vậy thì trong hoàng cung này sẽ chẳng ai có thể đưa ra bằng chứng tố cáo cô nữa.

Thế nhưng mãi đến lúc sự tỉnh, cô mới nhận ra mình đã ra tay giải bùa chú của Điệp Y từ lúc nào rồi.

Điệp Y vẫn hậm hực nhìn cô, trong khi Thẩm Lãng co người dưới đất thở từng tiếng mệt nhọc. Đến nước này, Hân Vũ chỉ còn có thể thở dài.

Làm người luôn khó khăn như vậy, có một số việc biết là không nên làm nhưng vẫn không thể không ra tay. Lại có một số người, định trước là không thể cứu nhưng vẫn không thể trở mắt mà không cứu.

Hân Vũ mặc kệ Điệp Y, chỉ bước đến đỡ Thẩm Lãng dậy.

“Ông ấy đã hơn sáu mươi tuổi rồi, em muốn nhìn thấy ông ấy chết mới vừa lòng sao?”

Nhịp tim Thẩm Lãng đập rất nhanh. Hân Vũ nhìn thấy máu ứa ra từ cơ thể ông, bất giác nhói lòng. Ông lão này vốn chẳng có thân thích gì với mình, song lại có thể bất chấp sống chết bảo vệ mình như thế, trong khi em gái ruột thịt thì lại...

Qua vai Hân Vũ, lúc này Diệp Y cũng nhận ra mình hơi quá tay. Lần này cô hành động thật sự quá vội vàng. Nếu ông ta chết, chẳng phải mọi thứ cô làm đều thành công dã tràng sao?

Hân Vũ gọi ra vài bùa chú giúp Thẩm Lăng cầm máu. Lúc này ông lão mới có chút tỉnh táo, nhận ra Hân Vũ đang điều trị ình, khước môi ông chỉ lấp bắp: “Đúng là ta đã không nhìn lầm người.”

Hân Vũ cũng không mấy để ý đến lời ông. Tuy cô biết pháp thuật, song cũng chẳng phải là lang y, không thể trị tận gốc được. Vừa định xoay người gọi lính gác gọi thêm ngự y vào, cánh tay lại bị Thẩm Lăng nắm chặt.

“Công chúa, lão già này còn có một đứa cháu gái, nhỏ hơn cô một chút. Vợ lão cũng đã già rồi. Hy vọng công chúa giúp ta chăm sóc bọn họ.”

Giọng ông rất nhẹ, Hân Vũ phải hơi cúi người mới nghe rõ được. Cho là ông đang rối trí, cô cũng chỉ vờ vai ông, nhàn nhạt nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, ông sẽ không sao đâu.”

Thế nhưng lúc cô đứng dậy, vừa gọi lính canh đến thì ông lão Thẩm Lăng đang nằm dưới đất đột nhiên đứng dậy. Chẳng biết ông lấy đâu ra sức lực, bước chân lảo đảo cứ chạy như điên cho đến khi đập đầu vào cột đá trong điện.

Mãi đến lúc ông ngã xuống, máu văng khắp trên sàn điện rồi mà tất cả mọi người đang đứng đấy đều thẫn thờ.

Phải rất lâu sau đó, Hân Vũ mới lấy lại bình tĩnh, lao đến xem xét tình hình. Ông lão nằm dưới đất, hai mắt mở to đăm đăm nhìn về hướng Diệp Y, trong mắt mơ hồ vẫn còn đọng lại vài tia oán hận.

Song bấy nhiêu cũng chẳng nói lên được điều gì, bởi ông thật sự không còn nhịp thở nữa.

Hân Vũ ngồi cạnh ông, hầu như bất động. Cô vốn đã nghĩ ra nhiều tình huống kế tiếp, nhưng lại không ngờ được ông lão ngự y già lại chọn cách này.

Tựa như, ông tiếc nuối chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân mình, song cũng không nở bán đứng Hân Vũ.

Vân Tình cũng bước đến cạnh Hân Vũ, chân hơi khuyu xuống. Cô là một cô gái rất dễ khóc, chưa gì mà nước mắt đã lăn lăn rơi xuống sàn đá cẩm thạch. Hân Vũ nhìn thấy, nhưng cũng chẳng còn hơi sức nào an ủi Vân Tình nữa.

Các quan trong triều hồi hộp nhìn nhau. Nãy giờ họ đều chọn giải pháp im lặng, nhưng như thế không có nghĩa là họ không có chính kiến. Hơn nữa Thẩm Lăng làm quan đã rất nhiều năm, vô số quan lại đều được ông chăm sóc, nhìn thấy cảnh này không tránh được phần nộ.

Ngược lại, Diệp Y chỉ cười gằn: “Ông ấy cho là chết xong sao? Dám chống đối lệnh, tội này đáng phải xử tử cả nhà. Người đâu, cho người bắt giam cả nhà ông ta lại, giết tất cả cho tôi.”

Chưa dứt lời, gương mặt tròn trịa đã lãnh một cú tát, cả người cô loạng choạng suýt chút nữa thì ngã xuống đất. Đôi mắt dữ tợn như thể không tin được nhìn Hân Vũ.

Từ trước đến nay, cho dù cô phạm sai lầm lớn thế nào, Hân Vũ cũng chưa từng đánh cô. Mà đừng nói Hân Vũ, cả hoàng cung đều xem cô là trứng mỏng, làm sao có ai dám động vào cô. Lúc này bị Hân Vũ tát, tất cả oán hận cô như đều phun trào ra ngoài.

“Hân Vũ, chị biết tôi là ai không? Chị dám đánh tôi?”

“Cho dù là ai đi chẳng nữa, em cũng là em của chị. Quốc vương của loài người độc đoán thế nào, tàn nhẫn ra sao chị không để tâm, nhưng chị nhất định không thể để em gái mình trở thành người như vậy.” –Hân Vũ thản nhiên nói.

“Ông ta là nhân chứng duy nhất, lại cả gan dám trái lệnh, chuyện này làm sao cho qua dễ dàng như vậy được? Nhất định phải xử tử cả nhà.”

“Người chết là hết. Em muốn giết cả nhà ông ấy thì có ích gì không?”

Điệp Y nghiêng rằng: “Hân Vũ, chị mở miệng thì nói tôn trọng quyết định của cha. Ngôi vương này là cha để lại cho tôi. Giờ cho dù là tôi đưa ra quyết định nào thì chị cũng phản đối. Có phải chị có ý mưu phản không?”

Điệp Y vừa dứt lời, sắc mặt Hân Vũ đã sượng trân.

Sao cô có thể nhất thời quên mất, thân phận bây giờ không còn giống như trước, Điệp Y cũng không còn là con bé được cô hết lòng bảo vệ nữa, nó cũng chẳng còn là em gái cô.

Quan hệ bây giờ giữa cô và Điệp Y, nếu Điệp Y vui vẻ thì còn có thể gọi cô một tiếng chị gái. Nhưng con bé không vui thì nó là quân, cô là thần. Làm sao cô lại có quyền ngăn cản nó như vậy?

Điệp Y nhìn thấy Hân Vũ ngỡ ngàng thì càng đắc ý, cũng mặc kệ vẻ mặt chống đối của Vân Tình, quay người bảo viên lính cạnh đó: “Công chúa Hân Vũ bất tuân mệnh lệnh, lôi ra ngoài đánh 50 gậy.”

Trái với vẻ mặt hăm hở ra oai của Điệp Y, sau lời cô vẫn là không gian tĩnh lặng tuyệt đối. Tất cả quan viên đều cúi mặt xuống, thậm chí cả lính canh cũng chần chừ không dám bước đến gần. Điệp Y trông thấy thế càng lấy làm tức tối: “Các người không xem tôi ra gì sao? Tính làm phản à?”

“Điệp Y, đừng quá đáng nữa. Việc hiện giờ chúng ta cần làm là đoàn kết, không phải đấu đá nội bộ.” – Từ lúc công khai chiếu thư đến giờ, đây chỉ mới là lần đầu tiên Vân Tình lên tiếng. Ấy vậy mà Điệp Y chỉ cười nhạt.

“Chị ta làm cản trước mặt mọi người thì đúng, còn tôi chỉ nói vài câu thì gọi là quá đáng sao? Bây giờ tôi mới là quốc vương tương lai của loài người. Lời tôi nói ra, ngay cả người hoàng tộc cũng không nghe thì lấy gì có uy lực đối với những quan viên khác. Hân Vũ, chị nói xem lời tôi có đúng không?”

Tảng đá lúc này lại bị đẩy sang Hân Vũ. Mọi cặp mắt trong điện đều lướt sang cô, có chờ đợi, có dè nén, cũng có chút hiếu kỳ. Bất giác Hân Vũ lại cảm thấy mình tựa như con hổ trong chuồng thú, ngoại trừ làm vật tiêu khiển cho người khác thì chẳng còn lựa chọn nào khác.

Rốt cuộc, cô hít thật sâu, bước đến góc điện nhìn một tên lính đang đứng tần ngần đó, thậm chí còn mỉm cười bảo gã ta: “Đánh nhanh lên, không thôi thì tôi sẽ đổi ý đấy.”

Đại điện là nơi hội họp quần thần, đương nhiên sẽ không tránh khỏi những lúc bất hòa. Khi đó tùy theo mức độ nặng nhẹ hoặc tội mà các quan mắc phải, hoàng đế sẽ có lệ lôi kẻ đó ra đánh. Thế nên ở cuối điện đều được sắp đặt sẵn những công cụ trừng phạt. Tuy vậy thông thường hình phạt cho các quan viên cũng chỉ có ý cảnh cáo, tầm năm gậy đến mười gậy thôi đã khiến họ ê ẩm đến mấy ngày. Lúc này Hân Vũ cầm một cây gậy đặt vào tay tên lính, chỉ nghĩ đến dáng vẻ mảnh mai của cô phải chịu đến năm mươi gậy, tên lính bất giác đỏ mồ hôi hột.

Vân Tình vẫn muốn khuyên bảo, nhưng ánh mắt Hân Vũ đã ra hiệu nên không dám nói nhiều. Cả đám quần thần ban đầu còn căn môi nhìn cảnh Hân Vũ bị đánh, sau đó mơ hồ thấy những vết đỏ thấm ướt lớp váy trắng của cô, nhất thời đều quay đi hướng khác.

Mãi đến khi hình phạt xong đâu vào đấy, hai tên lính mới lôi Hân Vũ dậy, dìu cô quỳ xuống trước mặt Điệp Y. Hân Vũ đau đến cắn răng cau mày, lại thầm trách mấy tên lính này sao lại ngờ nghệch đến thế. Dù sao cô cũng là công chúa, có đánh cũng phải nhẹ tay một chút mới phải.

Việc Hân Vũ bị đánh chỉ ít cũng gỡ gạc được cho Điệp Y chút ít thể diện. Thái độ của cô lúc này đã hạ nhiệt hơn ban nãy rất nhiều, chậm rãi hạ giọng: “Chuyện này không nhắc lại nữa, nhưng án phạt xử tử cả nhà Thẩm Lăng thì vẫn giữ nguyên. Nếu không lấy ông ta làm gương, sau này còn bao nhiêu người động chút thì tự sát, ngay cả mệnh lệnh của tôi cũng không nghe chứ?”

Hân Vũ không ngờ Điệp Y lại nhắc đến chuyện này lần nữa, thái độ mệt mỏi đã pha chút bực dọc: “Cho dù làm chuyện gì cũng phải chừa lại cho bản thân và người khác một con đường lùi. Điệp Y à, em chưa từng nghe câu này sao?”

Điệp Y nghe thế, nhất thời lại nổi lên tính ngang ngược: “Làm vua không nói hai lời? Tôi nhất định phải giết cả nhà Thẩm Lăng đó thì sao? Tôi không tin đi hết y viện, không có ngự y nào không biết chuyện Hạ Dương là kẻ biến thế.”

Đến nước này thì Hân Vũ chẳng nói được lời nào nữa, chỉ thẫn thờ nói: “Một Thẩm Lăng chưa đủ, em muốn giết tất cả ngự y trong cung mới hài lòng?”

“Nếu ông ta chịu cúi đầu khai nhận trước mặt tôi, thì ông ta đâu phải chết, còn hại cả nhà mình chứ?”

Ánh mắt Hân Vũ lúc này đã chẳng còn chút chờ mong nào. Mũi cô bật ra một tiếng cười nhạt nhẽo, rồi cuộc cũng hạ giọng: “Vậy thì em không cần phải điều tra nữa. Chị biết năm đó Thẩm Lăng mang cỗ vên tích vào cung cho ai.”

Cả điện vốn vừa vang lên tiếng rì rầm, lúc này lại đột ngột im phăng phắt.

Điệp Y như thể chỉ chờ đợi Hân Vũ thừa nhận điều này, khoe môi lại lộ ra nụ cười cong cong: “Vậy chị nói xem là ai nào?”

Hân Vũ khẽ lắc đầu. Điệp Y vốn chỉ là đứa trẻ vừa mới ra đời, tất cả mọi chuyện đều không nhìn thấu. Làm sao cô không biết, Điệp Y bày ra mẽ cá lớn như vậy cũng chỉ chờ cô nhảy vào mà thôi.

Di chiếu, Hạ Dương, Vân Tình, Thẩm Lăng, từng bước từng bước một đều nằm trong một kế hoạch hoàn hảo nhất để đợi cô chính miệng xác nhận. Thật ra cô cũng cảm thấy khâm phục người đứng phía sau vở kịch này, có thể bày ra cục diện không lối thoát như vậy, ắt hẳn cũng không phải kẻ tầm thường.

Chỉ là, cô không biết mình còn có cơ hội gặp mặt kẻ đó hay không.

Thế nhưng trước khi Hân Vũ mở lời, giọng nói Hạ Dương đã sừng sững vang lên: “Không cần điều tra nữa. Đúng thật người Thẩm Lăng bí mật giúp đỡ là tôi.”

Hắn là thời gian nghỉ ngơi khá lâu, lại được Vân Tình trị thương nên anh cũng đã khỏe hơn ít nhiều, lúc này đã có thể gượng đứng dậy được. Hân Vũ bực dọc trừng mắt nhìn anh, song anh cũng chỉ cười cười đáp lại: “Tôi biết các người đều sẽ nhìn tôi như vậy mà. Trong mắt các người, kẻ biến thể thì đâu phải là sinh mạng, đúng không? Thế nên việc tôi giấu kín mấy năm nay hoàn toàn là đúng thấy chưa? Ha ha.”

Giữa đại điện yên ắng, tiếng cười của anh như xộc thẳng vào lòng mọi người. Vân Tình vẫn chưa hiểu rõ, vội vã lên tiếng mắng: “Hạ Dương, anh nói nhăng nói cuội gì đấy? Anh biết mình đang nói gì không hả?”

Mặt mũi Hạ Dương đã được lau sạch sẽ, không còn chút máu nào. Giờ phút này anh chỉ bình thản nhìn Vân Tình, cười cười ôm cô vào lòng.

Sao lại không biết cơ chứ? Tình cảnh anh vốn đã thê thảm lắm rồi. Anh là kẻ biến thể duy nhất có mặt ở hiện trường, lại còn giấu giếm hai ba năm mờ mịt. Chưa kể đến việc hoàng đế không cho anh cưới Vân Tình, chuyện này cả triều đều biết. Nguyên nhân gây án, thời điểm gây án, cả thời gian anh cũng không thoát được. Hơn nữa Hân Vũ cũng không tận mắt nhìn thấy người khác giết hoàng đế, lời khai của cô căn bản chẳng thay đổi được gì cả.

Một lời xác nhận này căn bản không chỉ thừa nhận anh giấu giếm hoàng gia, lừa gạt Hân Vũ, mà còn gián tiếp khiến tội danh mưu sát hoàng đế của anh không thể gỡ gạc được.

Nhưng nhìn thấy Hân Vũ, nhìn cách Thẩm Lăng chết thảm thương, anh lại không thể xem như không nghe không nhìn thấy gì được. Nếu anh không nhận, còn biết bao người sẽ vì anh mà chết, đó là chưa kể đến Hân Vũ cũng có thể vì chuyện này mà bại lộ. Anh vốn đã chẳng còn gì, có hy sinh bản thân cũng chẳng sao, song nhìn thấy Vân Tình mắt rưng rưng ướt và chiếc bụng vẫn chưa nhìn rõ của cô, anh lại có chút không đành lòng.

Trời cao lại sao đến cuối cùng vẫn đối xử bất công với anh như thế?

Vì anh bỗng nhiên thừa nhận, Điệp Y nhất thời vẫn ngây ngốc. Song rất nhanh, ánh mắt cô sắc lạnh lướt từ Hạ Dương sang Hân Vũ, rồi cuộc cười cợt hỏi: “Hân Vũ, chị xác nhận điều Hạ Dương nói cũng là điều chị muốn nói không?”

Hân Vũ lắc đầu: “Không phải. Thật ra tôi định nói, người mà năm đó Thẩm Lăng dùng cỗ vên tích để cứu là tôi.”

Quai hàm Vân Tình suýt chút nữa đã rơi xuống, Hạ Dương phẫn nộ, còn Điệp Y cuối cùng cũng có thể thở dài an lòng.

Hân Vũ lại khoanh tay, tựa như đang kể một câu chuyện của người khác: “Mọi người có nhớ năm đó Nam Tinh tấn công hoàng cung không? Khi đó tôi bị thương rất nặng, đã bất tỉnh hai tuần liền. Trong thời gian này Thẩm Lăng vẫn chữa trị cho tôi. Tôi cũng đoán ông ấy mơ hồ đoán được vài phần, không ngờ chuyện gì ông ấy cũng biết, lại còn âm thầm dùng cỏ vên tích để trị liệu cho tôi. Cuối cùng lại vì tôi mà chết. Nếu đến tận lúc này mà tôi vẫn không đứng ra bảo vệ gia đình ông ấy, thì tôi còn mặt mũi nào?”

“HÂN – VŨ” –Hạ Dương đứng sững, gần từng tiếng một, vậy mà Hân Vũ thản nhiên như thể không hề nghe thấy.

“Sau khi hoàng hậu chết, mọi người đều biết tôi ốm đến ba năm không khỏi. Sau đó trở về Hoàng cung thì sức khỏe cực yếu. Thực tế không phải vậy. Ba năm đó tôi không hề đau ốm gì, mà tôi lên đến rừng Tinh Linh muốn xem tình hình hoàng hậu, sau cùng lại gặp phải một quân lính quý tộc. May mắn tôi sống sót được, bèn trở về đảo Rùa điều trị. Cho đến tận hôm nay tôi vẫn cố tình giấu mọi người chuyện này. Chuyện này thật lòng tôi xin lỗi.”

Giọng Hân Vũ vẫn đều đặn, song vẻ mặt hầu hết mọi người trong điện đều thở không ra hơi. Công chúa của bọn họ là kẻ biến thể? Mà người này còn là Hân Vũ, người mà mỗi người họ đều phải gặp trên triều, thậm chí còn từng xem cô là tương lai của Nhân quốc.

Cô giỏi thao lược, mấy năm qua vẫn nắm lĩnh triều đình, cô giúp bọn họ đánh lùi Nam Tinh, giữ vững biên giới bao năm. Phản quân vừa tấn công, cô vừa xuất hiện đã trấn an lòng dân chúng, đẩy ngược thế cờ.

Một cô gái như vậy mà lại là kẻ biến thể.

Chỉ có Điệp Y là vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như thể biết hết mọi chuyện. Cô âm thầm hạ giọng: “Hân Vũ à, ban đầu tôi chỉ cho là Hạ Dương đáng nghi ngờ mà thôi. Nhưng mà giờ tại sao mọi việc lại thành thế này? Nếu chị cũng là kẻ biến thể thì nguy rồi. Chẳng phải chị không nhớ, theo lời chị nói suốt sáng nay thì lúc cha xảy ra chuyện, trong phòng chỉ còn có mỗi mình chị à?”

“Còn ba người mặc áo choàng đen nữa.” –Hân Vũ nhướn mày, nhẹ nhàng đáp.

“Từ đầu đến cuối không ai nhìn thấy ba người đó cả. Làm sao chắc chắn rằng đó có phải là chị cố tình bịa ra hay không?”

Từng lời Điệp Y nói đều rất bình thản, song nội dung lại có xu hướng dẫn dắt sâu sắc. Chẳng mấy chốc, cả Vân Tình cũng nhận ra ngay vấn đề. Cô che miệng, thảng thốt thành tiếng: “Em điên rồi Điệp Y, chẳng lẽ em cho rằng Hân Vũ giết cha hay sao?”

Một viên quan trong triều có lẽ cảm thấy im lặng đã lâu, hơn nữa tình hình bấy giờ không còn là tranh chấp nội bộ của hoàng tộc nữa, bèn đứng ra nói: “Về tình về lý, không thể nghi ngờ công chúa Hân Vũ được.”

Đã có người xung phong làm bia chắn, những người khác lúc này chẳng ngại ngần gì nữa, đồng loạt quỳ xuống đồng thanh nói: “Xin tân vương nghĩ lại. Không thể nghi ngờ công chúa Hân Vũ được.”

Điệp Y thoáng nhìn hết bọn họ, bắt giác lại cười lớn: “Mọi người đều bị cô ta mê mụi cả rồi. Cho rằng cô ta không thể giết cha sao? Nếu tôi biết được một lý do khiến cô ta có thể bất chấp tất cả mà giết cha, không biết các người còn nói được gì để bảo vệ cô ta nữa đây.”

Thái độ Điệp Y lúc này khá điên cuồng, nhưng lời nói ra đều rất chắc chắn. Hạ Dương nhìn thấy nụ cười đắc thắng của cô, bắt giác lại có một dự cảm xấu.

Bỗng nhiên, anh lại nhớ đến những lời thêu thào trước khi hoàng đế mất, ngón tay lại toát ra mồ hôi lạnh.

Vân Tình... chiếu thư...

Hân Vũ... đi đi... Hân Vũ... càng xa... càng tốt...

Ánh mắt anh sáng ngời. Nếu như cơ thể còn lạnh lặn, anh nhất định sẽ bất chấp tất cả mà mang Hân Vũ và Vân Tình ra khỏi đây.

Sao anh lại không thể nghĩ ra điều này sớm hơn? Trong khi hoàng đế trước khi mất đã cố gắng nói ra được đến chừng ấy?

Điệp Y đi từng bước chậm rãi xuống giữa điện, lúc chỉ còn cách Hân Vũ một bước chân, cô bất ngờ cúi xuống, giọng nói nhẹ nhàng chỉ đủ để hai người nghe thấy:

“Nhớ tôi từng nói gì với chị không? Tôi nhất định sẽ không làm tổn thương những người thân của mình.”

Hân Vũ cau mày, thoáng ngạc nhiên. Song Điệp Y chỉ cười cười lùi về sau một chút: “Tiếc rằng, chị lại không phải.”

46. Chương 46: Trở Mặt Thành Thù

“Em hận chị, chị biết. Nhưng em đối xử với Hạ Dương như vậy có khi nào em nghĩ Vân Tình sẽ rất đau lòng không?”

Giọng nói Điệp Y không quá lớn, thế nên chỉ có Hân Vũ và vài người đứng gần đó mới có thể nghe rõ những gì cô bé nói. Hân Vũ cau mày, giương mắt đăm đăm nhìn Điệp Y. Đáp lại, em gái cô bật ra một tràng cười lớn ngay giữa điện. Tiếng cười vừa dứt, Điệp Y lại hất cằm đồng dạng nói:

“Hân Vũ, chị biết tại sao cha lại không để lại Nhân quốc cho chị không?”

Không chỉ Hân Vũ, tất cả mọi người trong điện lúc này đều thẫn hất vào, lòng cũng bị những lời Điệp Y nói dao động ít nhiều. Điệp Y thấy thế thì ánh mắt hơi sáng hơn, chiếc môi cong cong dương dương tự đắc: “Bởi vì chị vốn không phải con ruột của cha. Nói cách khác, chị chẳng phải con của cha và mẹ tôi, càng không phải chị ruột của tôi thì lấy tư cách gì để trị vì Nhân quốc?”

Không thể phủ nhận, những lời Điệp Y nói như một tiếng trống vang, chẳng mấy chốc đã xộc thẳng vào lòng mọi người. Các đại thần lúng túng đưa mắt nhìn nhau, trong khi đó cả Hạ Dương lẫn Vân Tình vẫn chưa thoát khỏi trạng thái bàng hoàng. Hân Vũ lại không phải con ruột hoàng đế? Chuyện cười gì thế này?

Hân Vũ cau mày nhưng không vội lên tiếng. Cô biết Điệp Y đã có gan nói ra trước mặt mọi người ắt phải có nguyên nhân. Tuy trong lòng không mấy tin tưởng, nhưng cô cũng muốn biết chứng cứ mà Điệp Y muốn đưa ra là gì.

“Nói bậy. Hân Vũ rõ ràng do hoàng hậu sinh ra, sao em lại nói em ấy không phải con bệ hạ được? Điệp Y à, em muốn nói những gì cuối cùng cũng phải tìm lý do có lý một chút chứ?” –Vẫn là Hạ Dương lên tiếng đầu tiên. Tuy nói anh đã không còn nắm quyền trong triều, thế nhưng trước đây anh từng là Hộ quốc tướng quân, lời nói dĩ nhiên có trọng lượng đối với đám quần thần còn lại. Chẳng mấy chốc đã khiến mọi người cũng nhao nhao lên tiếng. Điệp Y thấy thế bèn nở nụ cười, chỉ tay vào Hân Vũ, đồng dạng nói với đám đại thần đang ngẩn ngơ nhìn nhau:

“Các người biết không? Tất cả chúng ta đều bị lừa, không chỉ cha mẹ tôi bị lừa, mà cả Nhân quốc này cũng đã bị lừa suốt hai mươi năm. Bởi thật ra công chúa Hân Vũ trong lòng các người cho đến giờ phút này cũng không phải con gái của cha và mẹ. Nói cách khác, ngay từ lúc sinh ra cô ta đã bị tráo đổi rồi.”

Âm thanh rợn rã thoáng chốc vì lời tuyên bố của Điệp Y mà im bật. Hân Vũ nghe ra ngay điểm mấu chốt trong đó, chậm rãi mở miệng: “Em có bằng chứng gì?”

Chỉ vì đã nắm trong tay bằng chứng mới có thể ngang nhiên thừa nhận như thế. Cô biết Điệp Y không ngốc, mà người đứng phía sau đưa đường dẫn lối cho cô bé càng không. Chỉ bằng mấy câu nói bằng quơ mà đã muốn kéo Hân Vũ xuống đài thì có ai tin tưởng?

Đáp lại, Điệp Y chỉ cười nhạt, ưỡm ờ đáp: “Dĩ nhiên là có.”

Vân Tình lén đưa mắt sang Hân Vũ. Lúc này thì ngay cả cô cũng thấy hoang mang. Thế nhưng Hân Vũ vẫn chỉ đứng khoanh tay nhìn Điệp Y, hàng mày khê cau lại thành một đường. Bên dưới tà áo trắng tinh phát phới bị gió tạt vào lúc này lại lộ ra vài vệt máu ửng đỏ chói mắt. Chẳng biết sao, Vân Tình càng nhìn càng có cảm giác tang thương đến lạ.

Điệp Y bình thản rút trong áo choàng ra một đốt trúc nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng mở nắp đậy đốt trúc, để một làn ánh sáng xanh lục dần trôi lơ lửng ra ngoài không khí, môi lại lẩm bẫm đọc bùa chú.

Chẳng mấy chốc, khoảng không tĩnh lặng trước điện lúc này lại khê lay động, rồi cảnh quan như thể đột ngột thay đổi, giữa điện sáng lòa lại xuất hiện một vùng không gian khác, là một căn phòng nhỏ chỉ có chiếc giường và vài dụng cụ linh tinh. Bên dưới ánh đèn tỏa sáng bằng lông chim lửa, gương mặt Hải Kỳ như được phản chiếu dưới đáy nước, khê khàng chuyển động.

Trong sự im lặng bao trùm đến nghệt thở của đám người Hạ Dương và quần thần, giọng nói Hải Kỳ chậm rãi vang lên: “Cho dù Hân Vũ không phải là con ruột của hoàng đế và hoàng hậu đi chăng nữa, tạm thời sự việc này cũng không có người nào biết. Trừ cậu và tôi ra, anh trai tôi và pháp sư Thiệu càng không đáng để nhắc đến. Những gì chúng ta cần làm lúc này chỉ là làm sao để giúp Hân Vũ tránh đi những tai họa không cần thiết mà thôi.”

Trái tim của Hân Vũ vì những lời thừa nhận thân nhiên này mà giật thót.

Thực tế từ lúc Diệp Y nói có chứng cứ, cô đã cảm thấy tò mò rồi. Thế nhưng chính vì mảnh ký ức cô bé tái hiện lại là Hải Kỳ chứ không phải ai khác, chính điều này mới đủ sức làm rung động lòng cô.

Nếu là bất cứ ai khác, cô còn có thể tin tưởng rằng đây là một cái bẫy được mưu toan từ trước. Thế nhưng bởi vì là Hải Kỳ, thế nên tất cả những gì cô làm chỉ có thể là đắm đắm nhìn vào ảo ảnh trước mắt, hàng mi bất giác khê lay động.

Trong không gian của căn phòng nhỏ, một bóng người khác lại đột ngột bước vào vùng ảo ảnh được tái hiện: “Nhưng nếu việc này bị bất cứ ai khác biết được, tôi lo sợ rằng họ sẽ làm điều bất lợi cho Hân Vũ.” –Kỳ Phong nhăn mày tiếp –“Cho dù là Kiến Phi hay Hạ Dương thì thế nào? Người họ trung thành không phải Hân Vũ mà là công chúa của loài người. Mấy ai biết chắc được thái độ của bọn họ sẽ thế nào khi biết được Hân Vũ không phải là công chúa thật sự? Đến lúc ấy, e rằng tình cảm mười mấy năm cũng vậy thôi. Tôi không muốn đánh cược lớn như vậy. Thế nên tôi mới muốn anh ở lại, chỉ ít có anh ở đây sẽ không ai dám động vào cô ấy.”

Hải Kỳ mỉm cười nhẹ: “Cậu mang Quân Tuyết đi, bọn Quân Tường, Vinh Hi thì bận đấu đá ngoài biên giới. Bọn người còn lại cậu cho rằng Hân Vũ không đối phó được sao? Mấy chuyện này không cần phải bàn nữa. Nói thế nào đi nữa thì ít ra trước khi gặp lại cậu, nó cũng không chết được.”

Ảo ảnh lóe lên rồi lại chợt tắt. Thuật pháp Tái hiện ký ức cần phải có một pháp lực rất vững vàng mới có thể thực hiện được. Có thể lưu giữ hơn một phút vừa rồi đối với Diệp Y có thể xem là một lời khen, thế nhưng giờ phút này, chẳng ai còn tâm sức để ý đến việc cô bé đã thực hiện bùa phép như thế nào. Mọi ánh mắt trong điện vẫn chưa thoát khỏi trạng thái sững sờ.

Thứ họ bất ngờ không phải là cái mà Diệp Y gọi là chứng cứ, mà là vì hai người trong cảnh tượng kia lại là những người thân thuộc với Hân Vũ nhất. Cảnh tượng khó có thể làm giả, sự quan tâm của Hải Kỳ và Kỳ Phong đối với Hân Vũ càng không thể nghi ngờ.

Phần Hân Vũ, cô càng cảm thấy kỳ lạ. Bởi thời gian qua Kỳ Phong luôn ở bên cạnh cô. Nếu hẳn phát hiện được điều gì đó, tại sao bản thân cô lại không nhận ra?

Hạ Dương đảo mắt nhanh sang Hân Vũ, biết chính cô cũng đang thất thần. Anh chỉ còn cách ép bản thân mình cười nhạt, giọng giễu cợt nhìn Diệp Y: “Chỉ là lời nói phiến diện trong miền ký ức thì làm sao có thể làm bằng chứng được? Hơn nữa hiện nay cả Kỳ Phong lẫn Hải Kỳ tiên nhân đều không có trong thành. Vậy phải đợi họ trở về, chúng ta mới có thể kết luận.”

Anh chẳng ngốc, thời gian càng kéo dài lâu thì anh sẽ càng có cơ hội đưa Hân Vũ trốn thoát. Hoặc trong điều kiện bất khả kháng, đợi được Hải Kỳ tiên nhân trở về thì chẳng có gì phải lo nữa. Bởi anh tin Hải Kỳ tiên nhân tuyệt đối sẽ không bán đứng Hân Vũ.

Hân Vũ biết ý anh, song cô chỉ nhẹ lắc đầu, hiểu rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Quả nhiên Diệp Y lập tức lên tiếng: “Đừng nói đến việc một người đức cao vọng trọng như Hải Kỳ tiên nhân sẽ không vô duyên vô cớ nói dối, thì chỉ với cảnh tượng vừa rồi thôi cũng khiến chị ta trở thành kẻ tình nghi lớn nhất rồi. Mọi người thử nghĩ xem. Lúc cha tôi mất, Hân Vũ khai trong điện chỉ có mỗi mình chị ta. Cha tôi chết vì cái gì tất cả chúng ta đều rõ, liệu ngoài Hân Vũ ra, còn có một kẻ biến thể nào có thể đột nhập vào phòng của hoàng đế sao? Giờ lại thêm chuyện giả mạo công chúa. Tôi thật lòng có hoài nghi rằng, có phải

khi đó cha đã biết được điều gì nên nhất quyết không trao lại quyền trị vì Nhân quốc cho chị ta, thế nên chị ta mới làm mọi cách để sát hại cha như vậy. Nói cách khác, tạm thời chị ta chính là nghi can lớn nhất.”

Trong điện bắt giặc vang lên vài tiếng thờ dài, nhưng không còn ai có ý muốn lên tiếng bênh vực Hân Vũ nữa. Giả mạo hoàng tộc là một tội lớn. Hơn nữa ở Nhân quốc vẫn còn quan trọng hóa khái niệm dòng máu quân thân. Cho dù Hân Vũ có được lòng dân đến thế nào, chỉ cần cô không phải người hoàng tộc, tức thì mọi thiện cảm bọn họ dành cho cô cũng không cánh mà bay.

Thấy mọi người đã dần dao động, Điệp Y lại lên tiếng: “Tôi nghĩ để có một câu trả lời công bằng trước dân chúng, trước mắt cứ phải giam cả Hân Vũ và Hạ Dương vào ngục trước đã. Còn việc muốn xác định Hân Vũ có phải con cháu hoàng tộc không thì rất đơn giản, cứ thực hiện lời nguyện Huyết Thệ, để cổ chú xác định dòng máu chị ta là được thôi mà.”

Cô vừa dứt lời, âm thanh bàn tán của đám quần thần lại vang lên nhốn nháo. Vân Tình lúc này cũng bị những lời Điệp Y nói làm hốt hoảng. Hạ Dương lại đưa mắt sang nhìn Hân Vũ, chỉ thấy mày trái cô hơi nhướng lên, thấp thoáng tia khó hiểu.

Hắn ngay cả cô cũng không ngờ Điệp Y lại muốn đánh một ván bài lớn đến thế.

Lời nguyện Huyết thệ thực tế là tên một câu chú cổ của tổ tiên hoàng tộc, tương truyền nó đã được mở ra từ thời đại của Thiên đế. Trong suốt một ngàn năm lịch sử, hoàng tộc xảy ra chuyện đoạt quyền không ít thì nhiều, hầu hết là đều giữa anh em một nhà với nhau, tuy nhiên cũng có những ngoại lệ.

Thiên đế là một người rất đa đoan, ông ta có thể chấp nhận việc con cháu tranh giành ngai vàng đến đổ máu, nhưng lại không muốn để hoàng quyền lọt vào tay người ngoài. Vì thế ông ta cho người mời một tiên nhân phát minh ra lời nguyện Huyết Thệ. Truyền thuyết nói rằng bất kỳ ai khi chịu đựng câu chú này, chỉ cần họ thật sự mang dòng máu hoàng tộc sẽ an toàn, thế nhưng trong trường hợp ngược lại, hình phạt dành cho kẻ giả danh con cháu hoàng gia lại rất khủng khiếp.

Lịch sử không ghi lại tình huống thật sự của những người giả mạo, bởi một khi được xác nhận thân phận, tên họ cũng bị loại ra khỏi gia phả hoàng tộc, sống chết không còn quan trọng nữa. Chỉ có điều muốn đưa được một người hoàng tộc vào đây cũng phải trả cái giá rất lớn.

Bởi người đề xuất ý kiến dùng lời nguyện Huyết Thệ để kiểm tra dòng máu của một người, ắt hẳn phải dùng máu của chính mình làm tin. Một khi người kia không phải là hoàng tộc thì còn tốt, song chỉ cần lời nguyện xác nhận người đó là thật, vậy thì toàn bộ hình phạt sẽ bị phản chú lên người đề nghị đó.

Bởi vì cái giá phải trả quá lớn, nên hơn một trăm năm trở lại đây cũng không ai dám đưa ra ý kiến kiểm nghiệm, chẳng ngờ lúc này Điệp Y lại nhẹ nhàng nói ra điều đó.

Vài quần thần bắt đầu quỳ xuống xin Điệp Y nghĩ lại, phần lớn là lo lắng cho cô, phần khác nữa tình huống chị em trở mặt thế này thật sự rất mất mặt hoàng tộc. Thế nhưng trong lòng Hân Vũ lúc này lại đã có được tám chín phần đáp án.

Hạ Dương liếc mắt đã nhận ra quyết định của Hân Vũ. Anh cố trấn an nỗi lo lắng trong lòng, ho khan vài tiếng để cảnh cáo cô. Ấy vậy mà cô chỉ thản nhiên nói:

“Được, vậy thì cứ chọn ngày thực hiện xem sao.”

Vân Tình lo lắng đến mức siết cả hai tay vào nhau. Nói thế nào thì cả Điệp Y lẫn Hân Vũ đều là người thân của cô, cô chẳng thể nhìn bất cứ ai trong 2 người xảy ra chuyện. Song bấy giờ Hân Vũ không còn tâm trí nào để tâm quá nhiều việc như thế.

Cô chỉ muốn biết, hai mươi năm cố gắng, hai mươi năm hơn thua tranh đấu của mình rốt cuộc là vì điều gì.

Bởi vì việc lời nguyện Huyết thệ cần phải có một vị pháp sư có năng lực cao để thực hiện, thế nên mọi thứ không thể thành trong một sớm một chiều. Với việc hoài nghi về thân thế của Hân Vũ cùng với Vân Tình bị phế truất tước vị công chúa, quần thần trong triều cũng dần dần xuôi về phía cô bé. Thậm chí còn có những nịnh thần se sua, tâng bốc, ngay cả việc cô muốn giam Hân Vũ và Hạ Dương lại cũng không ai dám phản đối. Nói cho cùng thì Điệp Y cũng là người kế vị do chính hoàng đế chọn, bọn họ thấp cổ bé họng, làm sao dám chống đối lại cô? Thế nhưng điều cần rõ hơn nữa là lần này Điệp Y không muốn giam Hân Vũ

ở nhà giam bình thường. Lấy cố Hân Vũ biết pháp thuật, có thể trốn chạy bất cứ lúc nào, cô bé này bèn hạ lệnh đưa Hân Vũ vào pháo đài Chết.

Không cần phải nói, khi nghe đến tin này, phần lớn mọi người đều có ý phản đối, nhưng người có thẩm quyền thì chẳng còn mấy ai. Những viên quan trong thành không phải mấy lão già cổ hủ thì cũng chỉ là những thanh niên có chức vị thấp, tranh cãi ầm ĩ vẫn không có kết quả. Ban đầu Hạ Dương còn ngoan cố muốn chống đối, nhưng sau khi Hân Vũ đưa mắt sang cảnh cáo, bấy giờ cả anh lẫn Vân Tình cũng đành im lặng.

Hân Vũ bị giam trong pháo đài Chết, về phần Hạ Dương lại bị tống vào gian phòng giam sau núi trước đây. Tin đồn về việc này chẳng mấy chốc đã lan ra khắp thế giới, người dân các nơi dường như cũng dự đoán được một cuộc thanh trừng đầy máu sắp diễn ra ở kinh thành, chẳng mấy chốc tình trạng di tản đã diễn ra khắp nơi.

Pháo đài Chết là vùng cấm địa dùng để giam giữ Kẻ biến thể. Nơi đây thực tế là một đường hầm ẩm thấp và u tối được xây theo hình ngũ giác. Mỗi một gian phòng giam đều được xây thành khu riêng biệt, ngăn cách bởi những chấn song bằng thép kiên cố được êm bùa chú. Mỗi phòng lại bị êm bùa chú Sát, có tác dụng tiêu diệt Kẻ biến thể. Thế nên trừ khi được mở bằng chính thẻ bài của những tên cai ngục canh giữ, bằng không tù nhân sẽ không cách nào xông ra ngoài được, ngay cả kẻ có pháp thuật cao như Nam Tinh trước đây cũng không ngoại lệ.

Tuy bị giam giữ, song nói cho cùng danh tiếng và địa vị của Hân Vũ ở Nhân quốc vẫn rất cao, đối xử dĩ nhiên không giống với tù nhân bình thường, ngay cả tên đội trưởng điều hành cả pháo đài gặp cô cũng phải cúi người vâng vâng dạ dạ. Gian phòng cô ở cũng là nơi sạch sẽ tươm tất nhất, nằm cuối pháo đài và gần tiếp giáp với đầu trường Định Mệnh, vốn cũng tách biệt hẳn với đám tù nhân khác.

Cứ như vậy, thời gian Hân Vũ nán lại đây đã ba ngày.

Đến buổi chiều ngày thứ ba, như thường lệ lại có cai ngục đảo một vòng quanh các hành lang, thi thoảng rọi đèn vào mỗi gian phòng giam để kiểm tra. Lúc ánh đèn đập thẳng vào mắt, Hân Vũ thoáng khó chịu. Ánh mắt cô hé mở nhìn qua chấn song thép, nơi một tên cai ngục đội mũ trùm thấp cúi cúi đẩy cái chén nước đỏ lờm qua khe đẩy thức ăn.

Hân Vũ không rõ lắm về việc điều hành chi tiết nơi này, cũng không biết thời gian cung cấp thức ăn là cách nhau mấy ngày. Hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy. Chén nước sền sệt đặc màu trước mặt bất giác bốc lên mùi tanh tươi khiến cô muốn nôn, song vẫn cố trấn tĩnh, hạ giọng bảo: “Đem đi đi, chỗ tôi không cần thứ này.”

Gã gác ngục trước mặt thoáng chần chừ. Đợi đến khi bước chân của nhóm người giao thức ăn khác đã đi được một khoảng xa, gã mới lúng túng hạ giọng nói khẽ: “Chị, là em, Vân Tình đây.”

Vừa nhận ra là giọng Vân Tình, Hân Vũ đã dợm đứng dậy. Lúc này cô mới nhìn kỹ dáng vẻ tên cai ngục trước mặt, thấy gã nhỏ xíu con, đáng đi lọn khộm cúi khoằm dưới cái mũ trùm đầu che hầu hết gương mặt. Nhưng trong khoảng tối ấy, cô vẫn nhìn thấy rõ đôi mắt sáng trong đang lăm lét nhìn cô đầy mong đợi.

Hân Vũ bước chậm rãi sang phía đó, không nén được trách móc: “Em biết đây là đâu không hả? Sao lại mạo hiểm mà vào đây?”

Vân Tình vốn bị Hân Vũ mắng đã quen, nhưng chị em gặp mặt nhau trong tình huống thế này thật sự khiến cô không kìm lòng được, suýt chút nữa đã bật khóc. Con bé cứ nhìn cô qua chấn song thép, sụt sùi hồi lâu mới nghẹn ngào nói được một câu: “Chị, chị gây quá.”

Hân Vũ nghe thế suýt chút nữa đã bật ngửa.

Cho cô xin đi. Trước đây không biết cô là kẻ biến thể thì không nói, giờ đã biết rồi, lại có thể cho rằng cô có thể gây đi chỉ vì vài ngày không ăn sao? Biết Vân Tình quan tâm mình, Hân Vũ lại ráng kìm nén cơn xúc động, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Bên chỗ em thế nào rồi? Điệp Y có làm khó em không?”

“Không có, ngoại trừ việc không cho em đến gặp chị thì nó cũng không hạn chế tự do của em. Thậm chí còn cho em đến thăm Hạ Dương nữa.” –Vân Tình lắc đầu đáp, giọng điệu cũng gấp gấp hơn –“Chị, chuyện thư

gửi Tàn pháp sư đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm. Có khi nào thầy chị không nhận được không? Hạ Dương vì vậy mà rất lo lắng. Anh ấy sợ tiếp tục bị giam như thế này sẽ bất lợi nên bảo em bí mật đến tìm chị.”

Hân Vũ cau mày. Vốn trước khi xông vào đại điện để giải cứu Hạ Dương, cô đã dự cảm thấy không ổn nên gửi một lá thư đến chỗ Tàn pháp sư, nhờ ông đến kinh thành một chuyến. Tốc độ của con chim lửa Ngu Ngốc rất nhanh, lẽ ra chỉ cần một ngày là có thể đến nơi rồi, ấy thế mà đến giờ vẫn không có tin tức gì. Đây cũng là vấn đề đang khiến cô lo lắng.

Hân Vũ cắn môi, cố trấn an Vân Tình: “Không sao đâu. Em đang có thai, những chuyện như thế này không nên nghĩ nhiều. Chị sẽ có cách..”

“Điệp Y đã liên lạc với pháp sư Hàn ở núi Tiên Tri rồi. Pháp sư Hàn là thầy con bé, lần này ông ấy đích thân đến đây ắt hẳn không phải chuyện tốt, chưa kể Hạ Dương nói, lần trước ông ấy cũng có ác ý với chị. Chỉ e là nếu để bọn họ thực hiện Huyết thệ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

“Họ dự định bao giờ sẽ thực hiện Huyết Thệ?”

“Em đã hỏi rồi, người hầu bên cạnh Điệp Y nói khoảng 10 ngày nữa thì mới mở niêm ấn được. Từ giờ đến đó chị nên cẩn trọng một chút.” –Nói đến đây, Vân Tình lại đột nhiên ngáp ngừng tiếp –“Chị, thật ra lần này em đến là còn một việc muốn nhờ chị. Túi huyết thạch chị tặng Hạ Dương không hiểu vì sao lại mất rồi. Đã mấy ngày rồi anh ấy không dùng huyết thạch. Thật tình em lo lắng lắm.”

Hân Vũ nghe thế cũng ngỡ ngàng: “Sao lại đột nhiên mất được?”

“Hạ Dương nói lúc anh ấy bị áp giải vào đến ngục thì không còn nữa. Có lẽ rơi rớt đâu đó, vì trừ em và Hạ Dương ra, người khác không biết chuyện anh ấy sử dụng huyết thạch. Theo lý mà nói sẽ không ai trộm nó đi cả.”

Về mặt Vân Tình đã lo lắng đến phát khóc. Hân Vũ nghĩ đến chuyện Hạ Dương một mình trong ngục cũng cảm thấy bất an, bèn kéo chiếc túi nhỏ vẫn đeo bên người ra, dốc miệng túi ra lòng bàn tay cũng chỉ còn bốn lọ dung dịch máu bạch kỳ mã. Vốn đây là số máu thầy Tàn chuẩn bị cho cô trước lúc đến núi Thánh Hỏa. Suốt chặng đường đi cô cũng đã dùng gần hết.

Cô lấy ra hai lọ đẩy ra ô cửa giao thức ăn: “Chỗ chị không còn huyết thạch nữa, chỉ còn bốn lọ máu bạch kỳ mã thôi. Em mang đến cho Hạ Dương hai lọ đi.”

“VẬY... còn chị thì sao?”

“Chị vẫn còn ở đây mà. Huống chi thầy Tàn cũng sắp đến. Trước đây chị đã nhờ Hải Kỳ gửi cỗ hỏa hoàng đến chỗ thầy rồi, hẳn lúc này thầy cũng đã điều chế xong huyết thạch. Chờ thêm vài ngày nữa thầy đến kinh thành thì sẽ ổn thôi.”

Vân Tình ngáp ngừng hồi sau, rốt cuộc cũng cúi xuống nhặt lấy hai lọ máu bạch kỳ mã cho vào túi áo choàng. Cách nhau một lớp song thếp, lại thêm con đường hầm mật mờ khuất ánh sáng khiến Hân Vũ nhất thời không nhìn rõ nét mặt cô, chỉ thấy cô bé ấp úng hồi lâu, còn tưởng rằng Vân Tình lo lắng ỉn: “Được rồi. Chị ở đây ổn lắm. Em mau về đi. Để bọn họ nhìn thấy thì nguy to rồi. Chị và Hạ Dương đều bị giam, ít ra còn phải có một người ở bên ngoài để tiếp ứng chứ.”

Vân Tình lúc này mới lấy lại bình tĩnh gật đầu. Hành động này khiến chiếc nón áo trùm trên đầu cô hơi mở ra, để lộ cặp mắt sưng to hoe đỏ. Chẳng biết vì sao, cô nàng vẫn cứ đứng dậm chân đấy, ngậm ngùi một lúc mới nói được một câu không ra ngô ra khoai gì: “Chị, cho dù bất kỳ chuyện gì xảy ra đi nữa, trong lòng em chị vẫn là Hân Vũ, là chị gái của em. Em chắc chắn sẽ không bỏ mặc chị đâu.”

Hiếm khi thấy Vân Tình có vẻ nghiêm túc thế khiến Hân Vũ phì cười, suýt chút nữa đã quên mất việc ngăn giữa hai người là song thếp bị ếm bùa mà đưa tay vỗ đầu cô bé. Vân Tình trông thấy Hân Vũ có vẻ thoải mái, cũng mỉm môi cười theo. Lúc cô bé chào từ biệt Hân Vũ để đi ngược lại lối ra hành lang, Hân Vũ đột nhiên lại lên tiếng hỏi: “Tình này, Điệp Y không biết chuyện em mang thai chứ?”

Vân Tình xoay người, thoáng hoảng hốt khi Hân Vũ lại hỏi vậy. Giọng nói cũng lắp bắp: “Không. Sao chị lại hỏi vậy?”

“Chỉ phòng xa thôi. Tốt nhất em đừng để Diệp Y biết.” – Hân Vũ xua tay, mỉm cười nói – “Mau về đi, cũng trễ rồi.”

Vân Tình xoay người, mấy lần định nói gì đó, rốt cuộc lại thôi. Lúc bóng cô đã khuất hẳn ở cuối hàng lang ẩm thấp, nụ cười trên mặt Hân Vũ cũng dần tắt lịm.

“Ái da, công chúa à, cậu thật bất cẩn quá. Sao lại giao cho Vân Tình hai lọ máu máu bạch kỳ mã đó làm gì? Nếu không thể ra khỏi đây trong thời hạn 14 ngày, chẳng phải thành công dã tràng cả sao?”

Trong dãy nhà giam tối đèn, giọng nữ the thé vừa vang lên vốn chỉ mang âm lượng rất nhỏ, lúc này lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Hân Vũ cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ đưa mắt sang nhìn sinh vật có hình dáng người tí hon mang trên người đôi cánh mỏng dính như tơ đang bay lơ lửng trước mặt mình. Thoạt nhìn, sinh vật này khá giống hình dáng thật sự của các Âm Tiên trong rừng Địa Đàng, nhưng nhìn kỹ lại thì lại thiếu vài phần linh khí, từ đầu đến chân chỉ cao chưa một ngón tay của người trưởng thành.

Hân Vũ không đề cập đến câu hỏi vừa rồi, chỉ nhẹ giọng lảng sang chuyện khác: “Tình hình ở Hỏa Thành thế nào rồi?”

Nhắc đến chính sự, cái giọng lải nhải ngái ngủ nheo nheo của sinh vật lạ lúc này mới vẻ tăng chút sinh khí. Cô ta lượn vòng đôi cánh đáp xuống cái bục cao sát tường dùng để làm chặn đèn, lười nhác đáp: “Kiến Phi vừa đích thân dẫn binh từ Thanh Thành sang tiếp ứng. Trước đó Kỳ Phong đã điều quân chặn hai phía Hỏa Thành, vây hãm hai tuần liền đồng thời cản phá quân tiếp viện của quỷ tộc. Cứ tiếp tục như vậy, nội trong bảy ngày tới, có khả năng Vĩnh Hi cũng phải giương cờ trắng đầu hàng thôi.”

“Vậy đã điều tra được thời gian qua Diệp Y thường qua lại với ai chưa?”

“Từ sau khi Đình Nguyên mất, phần lớn thời gian đều trốn trong phòng.” – Sinh vật lạ lại lên giọng – “Nhưng có một chuyện đáng lưu ý nha. Cái đêm trước khi Kỳ Phong và Quân Tuyết rời khỏi thành, có người nhìn thấy Diệp Y lén ra ngoài. Về chuyện đi đâu thì không rõ lắm.”

Hân Vũ nhăn mặt: “Người ta nói nuôi quân ba năm dùng một giờ. Sao có chuyện rồi mà cậu vẫn ăn hại thế hả?”

“Cậu tưởng mình muốn sao? Sự thật là em gái cậu làm việc quá kín kẽ. Thử nghĩ xem Hải Kỳ tiên nhân là ai chứ? Vậy mà con bé cũng qua mặt được thì nói gì đám binh tôm tướng tép của mình?”

Giống cái đang đứng trên bục đèn lúc này khoanh tay, xoay lưng về phía Hân Vũ, giọng điệu đầy hờn dỗi. Hân Vũ trông thấy vẻ mặt cô nàng như thế thì đang buồn bực cũng không nén được mà khóe môi hơi kéo lên. Xem đấy, cùng là thuộc hạ cả, thế nhưng cô dung túng mãi nên cả cô nàng này cũng chẳng sợ gì mình cả.

Diệp Anh chẳng phải người xa lạ gì với cô. Thực tế cô gái này là một pháp sư biến hình, lớn hơn cô hai tuổi, nhưng lại được Tần pháp sư thu nhận sau khi cô đến đảo Rùa vài năm. Diệp Anh có thể xem là bạn học cùng lứa duy nhất của cô. Do tư chất pháp thuật khác nhau nên cô và Diệp Anh đều được Tần pháp sư nuôi dạy theo một hệ pháp riêng, rất hiếm khi gặp mặt. Sau khi Hân Vũ trở lại Lam Thành, Tần pháp sư cũng bảo Diệp Anh đi theo giúp đỡ cô.

Pháp sư có khả năng biến hình có thể xem là trường hợp hiếm có trong giới, chính vì thế nên Diệp Anh càng có tầm quan trọng nhất định. Hoàng đế khi vừa nhìn thấy cô gái này rất ưng ý, bố trí cho cô đứng đầu một đội quân riêng biệt hoạt động ngầm trong hoàng cung. Về cơ bản mà nói, nếu như bề nổi Lam Thành do Kiến Phi một tay lãnh đạo thì phần chìm bên dưới là lãnh địa của Diệp Anh. Thế nhưng sự có mặt của cô là một bí mật, đến cả Vân Tình hay Diệp Y cũng chỉ biết đến sơ qua về sự tồn tại của đội quân ngầm này.

Hân Vũ dùng hai ngón tay kéo kéo chiếc váy ngắn bé tí trên người Diệp Anh, thấy cô nàng này làm mình làm mẩy thì lại hắng giọng: “Tình hình trong triều thế nào rồi?”

Diệp Anh mím môi, hơi ngoảnh đầu lại, hành động này khiến mái tóc xoắn tít màu nâu đỏ của cô nàng đong đưa nhẹ nhẹ: “Lần này thì phải khâm phục cậu đấy. Màn trong đại điện làm các đại thần đều kính hồn bạt vía cả. Mấy lão già lớn tuổi tham sống sợ chết thì không nói, một số quan viên trẻ đã âm thầm liên kết lại với nhau đứng về phía cậu. Mình đã liên lạc với bọn họ rồi. Dự tính sẽ thực hiện trong vài ngày tới.”

Dứt lời, cô nàng lại bểu môi, quẳng cho Hân Vũ cái nhìn đầy ẩn ý: “Chiêu lấy lui làm tiến này thế mà hay thật. Bị đánh đến máu tươi đầm đìa nhỉ? Sao lúc bắt nạt người khác không thấy cậu vờ nhịn nhục như thế?”

Tính khí Diệp Anh thì Hân Vũ cũng chẳng lạ gì, trước mấy lời châm chích của cô nàng cũng chỉ im lặng cho qua. Sự thật tuy không đến mức như Diệp Anh tưởng tượng, song cũng không hơn là mấy. Quả thật nếu Diệp Y không phanh phui chuyện thân thế Hân Vũ thì lúc này cũng chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào.

Nhắc thấy ánh mắt Hân Vũ bất ngờ mông lung hẳn đi, Diệp Anh lại cho rằng mình lỡ lời, nhẹ nhàng giọng: “Thôi nào, đừng nói cậu tin mấy lời nhăng cuội của Diệp Y đấy nhé. Chuyện tình tượng khi cậu sinh ra rành rành ra đấy, có ai mà không biết chứ? Bọn này lo là lo lão pháp sư Hàn ấy sẽ giở mảnh khốe gì với cậu thôi.”

Hân Vũ lắc đầu: “Trước giờ Diệp Y làm gì cũng có giới hạn, ít ra con bé còn biết mình là chị nó. Nhưng lần này mình cảm thấy không đơn giản như vậy. Hơn nữa việc tái hiện ký ức vốn đã rất khó rồi, thậm chí với năng lực của thầy Tần cũng không cách nào làm thay đổi mảnh ký ức hiện có được.”

“Ý cậu là... cậu thật sự không phải con của hoàng hậu?” –Đến Diệp Anh cũng bất ngờ.

Hân Vũ thở dài, mắt hơi giương lên nhìn chiếc váy ngắn cũn cỡn đến qua đầu gối của Diệp Anh. Cô gái này trước đây vẫn tùy hứng, Hân Vũ cũng không tiện nói nhiều, chỉ lảng sang vấn đề khác: “Chiếu thư là thật?”

Diệp Anh cuốn ngón tay vào mấy lọn tóc xoăn, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ừm. Nhóm của mình canh giữ quanh tầng hầm lúc ấy. Thật sự là không có gì khác thường cả. Nhưng mình nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu, tại sao cha cậu lại muốn để lại hoàng vị cho Diệp Y. Cho dù ông ấy nghi ngờ cậu không phải con ruột thì vẫn còn Vân Tình ở đó mà. Nói đi nói lại cũng không đến phiên Diệp Y được? Chưa kể đến đám người xuất hiện trong phòng cha cậu nữa. Mình đã cho người tra lại nơi đó nhiều lần, nơi đó thật sự không thể sử dụng phép thuật, đám sát thủ đó không thể nào nhảy ra từ không khí được”.

“Cậu đi tìm hiểu giúp mình xem thời điểm cha mình mất ai cầm tờ di chiếu đó, chuyện này phải điều tra cho rõ ràng. Còn nữa, chuyện cứu mình ra phải càng sớm càng tốt. Mình chỉ còn hai lọ máu bạch kỳ mã thôi, nán lại đây lâu sợ rằng mình chịu không nổi. Nếu được, cậu thử liên hệ với cấm vệ quân xem sao.”

Diệp Anh nhắc nhở: “Khó đó. Xưa nay cấm vệ quân chỉ nghe lệnh của các tướng quân. Cậu cũng biết mà, bọn mình và cấm vệ quân trước giờ không động chạm đến nhau. Giờ cho dù mình đến, bọn họ cũng không nghe lệnh mình.”

“Tín vật của tướng quân cậu không đi trộm được à?” – Hân Vũ day day trán, bật ra thành tiếng –“Đi trộm thử một cái xem sao.”

“Cậu bị đánh đến ngu người rồi à? Tín vật của các tướng quân mình còn chưa thấy mặt mũi nó thế nào, làm sao mà đi trộm được chứ. Huống chi điều động quân lính trong thành là chuyện lớn thế, cậu nghĩ bọn họ có vì một mảnh tín vật được trộm như thế mà nghe lời tớ sao? Mà hiện giờ trong thành cũng làm gì còn ai.”

Quả thật sau khi Đình Nguyên chết, Vĩnh Hi tạo phản và Hạ Dương bị cách chức thì rất nhiều vị trí tướng quân bị bỏ trống. Hân Vũ cất nhắc Kỳ Phong, nhưng hiện giờ cả Kỳ Phong lẫn Kiến Phi đều đang đánh nhau đến sống chết ngoài biên giới, cho dù Hân Vũ có mưu tính cũng không thể vì chuyện gà nhà đấu nhau này mà làm lỡ lợi ích toàn cục được. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại bảo: “Vây liên hệ với Minh Viễn đi. Anh ấy sẽ biết phải làm như thế nào.”

“Không phải trước đây Minh Viễn từng nghi ngờ cậu sao? Vả lại cậu chẳng bảo anh ta không ưa kẻ biến thể còn gì?”

“Minh Viễn là người làm chuyện lớn, vả lại lúc này là lúc mọi người phải đoàn kết lại với nhau. Mình không tin âm mưu của kẻ đứng phía sau Diệp Y chỉ đơn giản như vậy, hẳn người đó còn có ý đồ khác. Cậu cứ kể hết tình hình đang diễn ra trong thành cho Minh Viễn biết. Không cần đích thân anh ấy ra tay, chỉ cần tín vật truyền tin của anh ấy là được.”

Diệp Anh im lặng nghe Hân Vũ bày tính một mạch. Đợi cô nói xong mới mím môi cẩn trọng hỏi: “Hân Vũ này, lần này cậu muốn đấu thật sao? Tình cảm của cậu và Diệp Y trước giờ đã tệ lắm rồi, nếu giờ chúng ta

công khai chống đối thì sợ rằng sau này Diệp Y sẽ hận cậu mất.”

Mấy năm qua đều âm thầm đi theo giúp đỡ Hán Vũ, Diệp Anh hiểu hơn ai hết, Diệp Y chẳng khác nào búp bê mà Hán Vũ giấu trong lồng kính. Tuy đều là em gái, nhưng thái độ bảo vệ của Hán Vũ đối với Diệp Y vượt hơn Vân Tình rất nhiều, lúc này lại xảy ra chuyện này, cho dù là bên nào giành được thắng lợi cũng chẳng hay ho gì.

Hán Vũ nhẹ giọng: “Hận thì hận thôi, dù sao thì hiện giờ nó cũng hận mình lắm rồi, có hơn nữa cũng chẳng được bao nhiêu. Thế nhưng thù hằn gì đi nữa cũng là chuyện chị em với nhau, nếu để người khác lợi dụng thì rất phiền phức.”

“Nếu cậu đã quyết như thế thì dĩ nhiên là mình ủng hộ cậu. Cái chết của Thẩm Lăng khiến rất nhiều quan viên trong triều tức giận, mình khích động họ một chút là được. Việc quan trọng là phải cứu cậu ra khỏi đây đã. Vài ngày tới mình sẽ đích thân đi liên lạc với Minh Viễn. Trong mấy ngày mình không ở đây cậu phải cẩn thận, đừng để xảy ra sơ sót gì đấy.” –Nói rồi Diệp Anh lại khịt mũi, cánh môi khẽ run run –“Ấy mà để cậu có chuyện thật, sợ rằng Kiến Phi sẽ giết mình rồi băm xác ra cho heo ăn mất.”

Hán Vũ dùng lông chim lửa tốc chiếc váy của cô nàng: “Cho anh ấy mười lá gan cũng chẳng dám. Anh ấy cứng cậu còn không hết mà.”

Diệp Anh xấu hổ đến đỏ cả mặt: “Đừng có nghịch nữa, cháy cả váy bây giờ. Khó khăn lắm mình mới tìm ra được một hình biến vừa đủ bé để bay vào đây mà vẫn giữ được gương mặt xinh đẹp này đấy. Cậu có biết để tập được lột hình biến này mình đã thức ròng rã bảy mươi tiếng đồng hồ rồi không hả?”

“Biết cậu tội nghiệp lắm rồi. Lúc này mình chỉ ước gì mình cũng có khả năng biến hình như cậu thôi”. Hán Vũ tủm tỉm cười, buông cọng lông chim lửa ra mà véo má Diệp Anh. “Vậy thì mình có thể biến thành cậu bay ra khỏi đây, trong khi đó cậu biến thành mình ngồi đây vài ngày là được”.

Sắc mặt Diệp Anh tối thui, bất giác lại khiến Hán Vũ thấy mát ruột. Dù sao cũng đã ba ngày không nói chuyện với ai, sự có mặt của Diệp Anh lúc này khiến tâm trạng cô thư giãn không ít. Hơn nữa khi cô trêu chọc cô ấy, cô ấy tuy la hét giận dữ nhưng lại không dám chống trả cô. Cảm giác có thể bắt nạt người khác thật sự rất dễ chịu.

Dĩ nhiên Diệp Anh cũng không thể nán lại lâu. Cuộc sống trong ngục giam của Hán Vũ nhất thời lại trở về những ngày tĩnh lặng trước đây. Phòng giam ảm thấp và u tối không nhìn rõ ngày và đêm, hiếm hoi lắm mới đôi khi nghe được tiếng bước chân và bóng dáng mấy gã cai ngục mặc những bộ áo trùm đen ngòm rộng thùng thình dài quá gót tới lui do thám. Cứ mỗi lúc ấy, nhìn thấy ánh đèn leo lét trong tay bọn họ, đến ánh mắt tò mò quá khích xen lẫn chút thương hại như hiểu thấu nhìn mình, Hán Vũ lại cảm thấy phiền não chưa từng thấy.

Cho dù vẫn hoài nghi về thân thể của mình thì Hán Vũ cũng chỉ có thể trầm tư được mấy ngày. Có quá nhiều thời gian rảnh rỗi cũng chưa hẳn là chuyện tốt. Ví như trong những ngày này, Hán Vũ bắt đầu thử một số bùa chú mới mà trước đây mình chưa từng thử nghiệm. Kết quả có một lần làm hạ nhiệt của cả gian hầm xuống âm mười độ, khiến rất nhiều tù nhân suýt nữa đã chết rét khi đang ngủ. Lại có lần khác cô thử nghiệm phá bùa Sát giảng ở cửa phòng giam, thế nào lại bị phản đòn đến mức đau tê tái cả ngày trời. Hiển nhiên cô cũng biết bùa chú của tổ tiên nào dễ dàng phá giải như thế, chẳng qua là có thời gian nên làm vài chuyện dư thừa mà thôi.

Thông thường những lúc nghịch bùa chú đến phát chán, Hán Vũ sẽ lại nằm dài trong phòng giam đã đóng băng dày cả tắc, lặng lẽ lấy chiếc hoa tai màu lam ra gọi ám hiệu, để rồi cứ thế mỉm cười một mình quan sát mấy đốm lửa lập lòe nhảy múa, tựa như pháo hoa rực rỡ chói sáng giữa ngày đông.

Nhàn nhã mấy ngày như thế, rốt cục cũng đến lúc người của Diệp Y đến tìm cô.

Đó là một ngày sau khi mấy tên cai ngục đi phân phát thức ăn lần thứ hai, Hán Vũ nhắm tính toán chu kỳ ăn uống của kẻ biến thể, cũng thầm đoán được mình đã bị giam đến chín mươi ngày gì rồi.

Người được Diệp Y cử đến là một quan viên hơn bốn mươi tuổi, trước đây giữ một chức vị trong triều. Thế nhưng tính cách người đàn ông này thủ đoạn, lại có xu hướng nịnh hót nên Hán Vũ không mấy ưng ý. Trong

thời gian hoàng đế bệnh nặng và cô nắm quyền, cô đã giáng chức ông ta đến hai lần. Hiển nhiên ông ta cũng chẳng ưa gì cô.

Lúc này, ông ta nhìn thấy Hân Vũ tuy bị giam trong một nơi bẩn thỉu như pháo đài Chết, ấy vậy mà lại được cai ngục ưu ái, cung cấp cho đủ thứ vật dụng nhàn nhã như ở nhà nên rất lấy làm bực dọc, còn thô bạo bảo người áp giải Hân Vũ đi. Hân Vũ nhìn thấy cái đầu hói của ông ta, nhất thời lại nghĩ đến chú người tuyết tối qua mình vừa hóa phép, không nhin mỉm cười.

Đi hết hành lang hẹp của pháo đài chính là đấu trường Định Mệnh. Bên ngoài đấu trường thoáng hơn rất nhiều, lại có thể mở hồ nhìn thấy bầu trời âm đạm bên ngoài tấm lưới bùa chú. Một thời gian dài không được tiếp xúc với không khí trong lành như thế khiến Hân Vũ thả lỏng không ít. Nhưng tâm trạng phơi phới của cô cũng chẳng kéo dài bao lâu, bởi ngay sau đó cô đã nhìn thấy bóng dáng Điệp Y cùng một nhóm binh lính khác đứng giữa sàn chính đấu trường, chỉ cách họ vài bước chân là thân thể không còn nhìn ra hình người của Hạ Dương.

Chính xác thì Hạ Dương bị đóng chặt trên một cây thập giá bằng gỗ, hai tay giang ngang. Đinh thép đâm xuyên qua cổ tay anh, ghim vào thân thập giá cũng góp phần khiến anh có thể trụ vững được. Hân Vũ cau mày, nhìn máu tí tách nhỏ giọt xuống sàn đá nhẵn nhụi, lan dài đến tận dưới chân Điệp Y.

Nắm tay cô chẳng biết đã siết chặt từ lúc nào.

Bước đến gần hơn một chút mới phát hiện Hạ Dương vẫn còn tỉnh, chỉ là mái tóc lòa xòa bết lại vì máu đã che đi hầu hết gương mặt anh. Nhìn thấy Hân Vũ, anh hơi ngẩng đầu, dường như có ý muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên thành lời.

Hân Vũ nghiêng răng nhìn Điệp Y: “Em đang làm gì vậy? Còn không mau thả anh ấy ra.”

Điệp Y ngồi trên một chiếc ngai tựa trái lông hổ, cô không mặc trang phục ngày thường nữa mà thay vào đó là một bộ lễ phục tươm tất màu lục óng ánh, đầu còn đội một chiếc vương miện bạc nhỏ dính những hạt thủy tinh trong suốt. Đối với sự phẫn nộ của Hân Vũ, cô cũng chỉ nhàn tản đáp: “Anh ta không chết đâu mà chị lo.”

Hân Vũ định bước đến xem xét tình hình của Hạ Dương, nhưng lại bị toán lính bên cạnh ngăn lại. Cô cau mày, nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Hạ Dương vẫn đang nhìn mình mà không nói lời nào, nhất thời uất giận: “Em ém bùa câm lên người anh ấy?”

Điệp Y cười nhạt: “Thì đã sao? Ai bảo anh ta mở miệng ra là mắng chửi tôi? Anh ta cho rằng có Vân Tình thì tôi không dám động đến anh ta chắc? Chị đừng lo, tôi chỉ cho anh ta bùa câm và vài lá bùa khắc chế quỷ tộc thôi. Nói nào ngay thì để anh ta biết cảm giác đau đớn một chút là thế nào, không thì anh ta ý lại mình là kẻ biến thể, chẳng xem ai ra gì”.

Vốn lần trước ở đại diện Hân Vũ đã chữa trị cho Hạ Dương một lần, cũng nắm được phần nào bệnh trạng lúc đó của anh. Về cơ bản những vết thương cũ chưa được trị lành hẳn, lúc này lại chồng chất thêm vết thương mới, vài chỗ đã lở loét cả lên. Đó là chưa kể việc anh bị tra tấn có vẻ như không chỉ trong một sớm một chiều. Hân Vũ càng nhìn càng thấy quả tim như bị bóp nghẹn. Khi nhận ra những hạt li ti lấp lánh phản chiếu ánh sáng đọng gần vết thương đỏ máu, toàn bộ kỳ vọng của cô vào Điệp Y đã hoàn toàn sụp đổ. Cuối cùng cô cũng không tranh cãi về tình hình Hạ Dương nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Em hận chị, chị biết. Nhưng em đối xử với Hạ Dương như vậy có khi nào em nghĩ Vân Tình sẽ rất đau lòng không? Rốt cuộc em tra tấn anh ấy, rồi lại mang anh ấy đến đây là có ý định gì?”

Điệp Y xoa hai tay vào nhau: “Đơn giản thôi. Chỉ cần chị nhận tội và giao ra lãnh đạo của cấm vệ ngầm trong hoàng cung, tôi sẽ thả anh ta ra?”

“Nhận tội? Nhận tội gì?”. Hân Vũ nhếch môi, nhất thời không kìm được mà quở cho Điệp Y và đám người quanh đó một cái nhìn khinh thường. “Tội giả mạo công chúa? Hay tội giết hoàng đế, hoặc tội mưu đồ muốn soán ngôi? Còn có tội gì mà các người muốn gán cho tôi nữa không?”

“Nói thế nào thì một trong hai người cũng phải có một người chết. Hân Vũ à, bao ngày qua tôi cho chị thoải mái như vậy rồi còn gì? Bây giờ Hạ Dương đã thừa nhận chính anh ta là người giết cha. Nếu chị vẫn có thể nhìn anh ta chịu đựng tra tấn thay cho chị thì cứ tiếp tục đi, nhưng không chỉ anh ta, tôi sẽ lôi cả dòng họ

Hạ ra xử tử, để xem phần đời còn lại chị có còn thấy bản thân mình rất vô tội nữa hay không”. Điệp Y lúc này đã đứng bật dậy, bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Hân Vũ. Ánh mắt cô hằn lên từng tia máu, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt đã được trang điểm kỹ càng.

Hỏi cô không tức giận sao cho được, khi mà cô đã dùng tất cả mọi thứ để uy hiếp như thế, từ đứa con trong bụng Vân Tình, đến an nguy của cả trăm người họ hàng thân thích lẫn người hầu trong dòng họ Hạ, ấy vậy mà vẫn không thể khiến Hạ Dương thay đổi khẩu cung. Bao nhiêu lần áp giải Hạ Dương ra trước triều thần, anh đều nhất mực xác nhận chính mình mới là người xuống tay ám sát hoàng đế. Điệp Y không cách nào hiểu nổi, chẳng lẽ sinh mệnh của hơn trăm người nhà anh, lẫn đứa con đang chào đời kia lại không quan trọng bằng một mình Hân Vũ hay sao? Tại sao những người như anh lại có thể đặt niềm tin vào Hân Vũ nhiều đến thế? Chị ta không phải là con ruột của cha, bản thân cô mới là người kế thừa xứng đáng nhất, song tại sao trong mắt bọn họ, từ Hạ Dương đến toàn thể những quần thần khác không có ai đặt niềm tin vào cô?

Thâm tâm Điệp Y biết cô không thể nào giết Hạ Dương, bởi giết Hạ Dương chẳng khác nào cô hủy hoại luôn cả mẹ con Vân Tình. Cô có thể bỏ mặc Hân Vũ, có thể hận Hân Vũ bởi cô ta thật sự không phải máu mủ ruột thịt gì với cô, thế nhưng với Vân Tình thì không thể được. Cha mẹ bọn họ đều đã qua đời, lúc này Vân Tình chính là người thân duy nhất của cô.

Sự kiên trì của Hạ Dương tác động đến hầu hết quần thần trong triều. Từ thái độ lấp lửng ban đầu, họ dần chuyển sang ủng hộ Hân Vũ. Thậm chí còn có người đưa ra ý kiến xử tử Hạ Dương đồng thời xử trắng án cho tội danh giết cha đoạt ngôi của Hân Vũ. Song Điệp Y đã đi đến nước này, làm sao cô có thể dừng lại cho được?

Chuyện cực chẳng đã, Điệp Y không còn cách nào khác đành phải cho người tra tấn Hạ Dương. Tuy sử dụng những cực hình thảm khốc nhất với anh, thế nhưng bản thân cô lại không có gan dám đối mặt, mỗi tối đều phải chạy về cung của mình đóng kín cửa. Thế mà trong mơ, cô vẫn nhìn thấy tình cảnh thê thảm của Hạ Dương, rồi thậm chí là cảnh tượng cái thai của Vân Tình xảy ra chuyện. Cô sống trong sợ hãi, hoảng loạn bởi hậu quả của chính những gì mình gây ra, gần như đã bị ép đến phát điên.

Ấy thế mà, trong khi ngoài kia mọi người đều phải đau khổ dần vất đến thế, chỉ có bản thân Hân Vũ là vẫn ăn ngon ngủ yên như chẳng có gì xảy ra. Việc này chẳng khác nào dội một gáo nước lạnh vào Điệp Y, chẳng lẽ những gì cô gây ra vẫn chưa đủ hay sao?

Thế là cô nghĩ, nếu tất cả mọi người đều không ai vui vẻ, vậy thì Hân Vũ làm sao xứng đáng hưởng thụ điều đó. Ít ra phải để Hân Vũ biết những người ngoài kia chiến đấu sống chết vì mình thế nào, để Hân Vũ cũng phải đau đớn và dần vất như cô, chỉ ít như vậy mới có thể khiến cô nguôi ngoai phần nào.

Hân Vũ dĩ nhiên không biết mấy ngày qua thế giới bên ngoài đã thay đổi thế nào, chỉ có thể mơ hồ đoán được qua giọng điệu tức giận của Điệp Y. Tầm mắt cô khẽ nâng, nhìn thấy máu vẫn tuôn ra không ngừng từ vết thương Hạ Dương, khẽ thở dài nói: “Nên chữa trị cho anh ấy trước đã.”

“Tất nhiên tôi sẽ chữa cho anh ấy, nhưng chị phải nhận tội trước.”

Sắc mặt Điệp Y vẫn cương quyết như thế thật sự khiến Hân Vũ cảm thấy không quen. Biết nhau từ nhỏ đến lớn, hành động dũng cảm nhất của Điệp Y mà cô từng thấy chỉ là việc cãi lời cha đi theo Đình Nguyên mà thôi. Đối với Điệp Y mà nói, cô luôn là công chúa trong lòng mọi người, luôn được người khác che chở và bảo bọc, thế nên cô chẳng cần phải cố gắng làm gì để phiền não. Thứ mà cô theo đuổi, nếu không phải tự do của bản thân mình thì cũng là tình yêu với Đình Nguyên, nào đã cần gì những thứ khác?

Nhưng dường như cái chết của Đình Nguyên không chỉ khiến Điệp Y suy sụp mà còn làm tính cách cô bé thay đổi rất nhiều.

Hạ Dương bị vết thương hành hạ đến mức nhắm mắt nhắm mũi. Anh không nói được, nhưng vẫn dăm dăm nhìn Hân Vũ lắc đầu. Hân Vũ cười nói: “Trước giờ tôi luôn làm chuyện quang minh chính đại. Nếu là chuyện tôi làm tôi sẽ thừa nhận, nhưng với những chuyện tôi không làm, ai có thể ép tôi?”. Anh nhìn ngạo nghễ của cô lướt một lượt khắp những người đứng xung quanh, nhất thời lại mang dáng vẻ áp bức đến kỳ lạ. “Các người sao?”

Ánh mắt sáng trong hơi nheo lại, dáng vẻ uy hiếp đến nỗi đám cận thần đứng gần đó cũng phải cụp mắt lùi lại. Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Trong lúc bọn họ vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, Hân Vũ đã vung tay, một tia sáng xanh bất ngờ lóe ra khỏi đầu ngón tay, khiến tên lính đứng gần đó nhất đổ gục xuống. Rồi lại liên tục tiếp nối bằng những làn ánh sáng nhanh như tên đui khác, quân lính đứng quanh Điệp Y lả tả ngã khắp nơi như mùa mít rụng, để lại đám quan lại già cỗi cùng mỗi Điệp Y đang đứng đó, lấy bầy hệt những chiếc lá già úa neo mình trước cơn gió lớn.

Không phải Điệp Y chưa từng nghe nói về pháp lực của Hân Vũ, nhưng thế này vẫn thật sự quá sức tưởng tượng. Toán lính này nói cho cùng cũng là một trong những lực lượng tinh nhuệ nhất trong cung, ấy thế mà Hân Vũ chỉ mất chưa đầy mười giây đã hạ gục tất cả bọn họ. Vậy nếu cô ta thật sự muốn ra tay thì hậu quả đáng sợ đến mức nào? Nhất thời Điệp Y lại nghĩ đến những lời thầy mình từng nói, Hân Vũ là một mối họa, không chỉ với loài người mà là cả thế giới. Chẳng trách thầy cô dốc lòng giúp đỡ để cô thực hiện kế hoạch toán vị này, chỉ cần vài năm nữa, sợ rằng đến cả thầy cô cũng chẳng phải là đối thủ của cô ta.

Trái với dáng vẻ hồn bay phách lạc của bọn người trước mặt, Hân Vũ hất cằm nhìn hai tên quan viên đứng gần nhất, giọng điệu uy hiếp: “Đỡ anh ấy xuống.”

Muốn giữ lại mạng sống, những quan viên này không còn cách nào khác đành phải tuân theo lệnh cô, chạy đến tháo đinh thép ra cho Hạ Dương. Đinh đã đóng vào cổ tay, lúc này rút ra chẳng khác nào đóng thêm vào lớp khác. Hạ Dương đau đến mức âm thanh bật ra miệng vài tiếng ú ớ. Hân Vũ nhìn mà xót cả mắt, ruốt cục không nén được mà tự bước đến xem xét tình hình anh.

Điệp Y đứng sững sờ từ nãy đến giờ, cuối cùng mới lấy lại tinh thần. Bản thân cô không cam tâm lại muốn thử một lần nữa. Cô cũng là công chúa, cũng là người duy nhất trong Hoàng tộc có pháp lực, lại là học trò của người lãnh đạo núi Tiên Tri, nếu cô và Hân Vũ thật sự đấu tay đôi cũng chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào.

Nghĩ thế, cô lại giương tay ra, môi lẩm bẩm đọc thần chú. Thế như luồng ánh sáng màu xanh lục chưa kịp chạm vào Hân Vũ đã bị bùa Khiên đánh bật ra, ánh mắt Hân Vũ đăm đăm nhìn cô, không nén được thất vọng: “Pháp sư Hàn không dạy em rằng pháp sư chân chính không nên đánh lén người khác sao?”

Dứt lời, tay Hân Vũ đã lướt qua. Điệp Y chỉ cảm thấy một làn gió thổi sượt qua cổ mình, chưa kịp bình tĩnh liền nghe một âm thanh rền rĩ chấn động, khiến đất trời thậm chí rung chuyển chìm trong khói bụi mịt mù. Sau lưng cô, cây cột trụ giữa đấu trường cao đến ba mươi thước, to bằng vòng tay ba người ôm chỉ còn là cột đá gãy đôi.

“Trước giờ chị không dạy bảo em, không phải là chị không có khả năng mà là chị không nỡ. Nhưng lần này em thật sự khiến chị rất thất vọng.” Hân Vũ nói. “Đi đi, trước khi chị suy nghĩ lại có nên dạy cho em một bài học xứng đáng hay không?”

Điệp Y không nói được lời nào, cánh tay đã bị hai viên quan may mắn chưa bị đánh gục kia kéo đi. Xuyên qua làn khói bụi mịt mờ nhìn lại bóng dáng Hân Vũ mờ ảo phía xa xa, cô vẫn không tài nào tin được.

Rõ ràng là vừa rồi cô đã sử dụng bùa chú Hủy Diệt, loại bùa chú này có mức công phá ngang với một tia sét vừa phải, ấy thế mà cũng không thể bằng một cái phất tay tùy tiện của Hân Vũ. Làm sao lại có thể như vậy?

Bóng dáng Điệp Y và bọn quan lính đã khuất xa, lúc này ánh mắt Hân Vũ cũng buông lỏng hẳn. Cô quay người cúi xuống, vừa cầm máu cho Hạ Dương vừa hạ giọng nói băng quơ: “Báo với thủ lĩnh, vết thương của Hạ Dương cần phải được điều trị gấp rút. Không cần chờ nữa, hành động ngay ngày mai đi.”

Hạ Dương mơ màng được Hân Vũ nâng dậy. Anh đã đau đến mức chẳng cách nào phân biệt được những cái bóng mơ hồ trước mặt, song cũng đoán được rằng cô không nói chuyện với mình. Bao nhiêu ngày rồi, anh mới có dám buông lỏng cảnh giác như thế, cũng chẳng còn sức nghĩ ngợi gì mà tựa vào vai Hân Vũ nhắm mắt thiếp đi.

47. Chương 47: Kế Hoạch Đào Thoát

Cũng có thể nói, cô rất ích kỷ. Bởi vì từ rất lâu rồi cô đã biết Eden ở đó. Từ trước đến giờ cô vẫn biết, nhưng lại vì vài khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi của mình mà cố tình không nói ra.

Với cái cách mà Hân Vũ vừa dần mặt Diệp Y vừa hạ đo ván đám lính hộ vệ của cô bé, chẳng mấy khó hiểu khi sau đó chẳng ai dám bén mảng đến khu vực cô và Hạ Dương đang nghỉ ngơi nữa. Hân Vũ cũng không muốn bị họ làm phiền, vừa cầm máu cho Hạ Dương xong, cô đã diu anh vào mấy tảng đá khuất sâu trong đấu trường.

Đấu trường Định Mệnh vốn rất rộng lớn. Nơi đây vào lúc cao điểm nhất thậm chí có thể chứa đến mười ngàn tù nhân đấu đến nhau thừa sống thiếu chết để giành sự sống. Khác với vùng đất trống bên ngoài, khu vực bên trong lại được xây dựng theo lối trúc trắc nhằm tạo địa thế phức tạp khi hai tù nhân đấu đối kháng với nhau. Bên bốn dãy tường bằng đá cẩm thạch cao hơn ba thước này thậm chí còn có chỗ dựng mái hiên che chắn, lúc này có thể giúp cô và Hạ Dương tránh nắng tránh gió được.

Hân Vũ cởi bớt một lớp áo choàng ngoài để làm thảm cho Hạ Dương nằm, xong đầu đẩy lại tập trung vào việc giải những bùa chú áp chế kẻ biến thể trên người anh. Tuy trước đó Tần pháp sư đã dạy cô cách giải những bùa chú này, thế nhưng giải bùa so với ếm bùa một người thì càng khó khăn hơn gấp bội. Thế nên Hân Vũ hì hục đến nửa đêm, gần như lả sức mà vẫn chưa thấm vào đâu.

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng thở phập phồng của Hân Vũ chẳng mấy chốc đã đánh thức người nửa tỉnh nửa mê là Hạ Dương. Sau khi các vết thương được cầm máu và được Hân Vũ giải bùa, một số vị trí cũng đang dần lành lại. Ánh mắt anh khẽ động, liếc nhìn cô gái đang nằm tựa lưng lên người mình, không tránh được nhắc nhở: “Hân Vũ, trai gái khác biệt, đừng gác lên người anh như thế được không?”

Hân Vũ vốn đã mệt đến nhấc tay nhấc chân cũng chẳng nổi, thậm chí Hạ Dương vẫn còn đang bất tỉnh, cô lại không quen nằm sàn đá, nếu mượn chân anh làm gối tựa một lát sẽ không sao, chẳng ngờ anh chàng này lại tỉnh dậy sớm đến thế. Lúc này cô mới ngượng ngịu ngồi dậy, còn cẩn thận để không va phải vết thương của anh.

“Anh thấy sao rồi?”. Cô quan sát một lượt các vết cắt trên người anh, thấy máu không còn chảy ra nữa mới hỏi tiếp: “Cử động còn đau không?”

Hạ Dương đau đến xanh cả mặt, thế nhưng cũng chỉ ậm ừ đáp lại qua loa: “Không sao, đã đỡ hơn mấy ngày nay rất nhiều rồi.”

Hân Vũ mím môi không đáp. Dù nói anh là kẻ biến thể, thế nhưng có vài vết thương của anh vẫn khiến cô kinh sợ, thậm chí có nơi cô còn nhìn thấy dấu vết thép đun nóng và muối rải lên vết thương. Cô quan sát vẻ mặt anh một lúc mới vỡ như vô tình nói: “Em không tìm thấy túi huyết thạch trên người anh.”

Hạ Dương bình thản đáp: “Ừ, hôm họ đưa anh vào ngục thì chẳng biết túi thuốc rơi ở đâu nữa.”

“Vậy mấy ngày rồi anh không dùng huyết thạch sao?”

“Ừm”. Hạ Dương ngẫm nghĩ, hàng mày cau lại trên gương mặt vừa được Hân Vũ lau chùi sạch sẽ, lại lên tiếng nói: “Còn em thì sao? Bọn họ không làm khó em chứ?”

Hân Vũ cười nhẹ, ngăn anh nói tránh sang vấn đề khác: “Anh nghĩ sẽ có ai làm khó được em? Bao nhiêu ngày rồi anh không dùng huyết thạch?”

Mặt Hạ Dương đơ như gỗ đá, nhưng lại mím môi không nói.

“Rất cuộc là bao nhiêu ngày? Anh không nói làm sao em biết cách giải quyết chứ?”. Giọng nói Hân Vũ có vẻ đã giận dữ thật sự, một phần vì quan sát màu mắt anh, sự biến chuyển bất thường nơi cơ thể anh không thể không khiến cô nghi ngờ.

Dẫu rằng sự thật này, có thể khiến cô rất khó tiếp nhận.

Hạ Dương biết không giấu được nữa, chỉ nhẹ xoay mặt đi hướng khác, cố gắng tránh không nhìn vào mắt Hân Vũ: “Tính từ thời điểm trước khi anh bị bắt là mười tám ngày.”

Anh bị giam năm ngày trước khi bản thân Hân Vũ cũng bị tống vào ngục. Trước đó cũng đã mấy ngày anh chưa đến chu kỳ ăn uống, thể cộng lại vừa qua mười tám ngày. Trong mười tám ngày này, anh không có huyết thạch, việc làm thế nào để sống sót không cần nói ra ai cũng có thể hiểu được.

Hân Vũ vẫn im lặng hồi lâu không nói gì, Hạ Dương ngược lại chịu không được, anh cố gắng ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Hân Vũ, anh biết em vẫn còn nhân nhượng Diệp Y. Nhưng em phải tin anh, Diệp Y hôm nay không còn là Diệp Y trước kia nữa. Vì trả thù, bất cứ chuyện gì em ấy cũng có thể làm. Nếu chuyện Huyết thạch thật sự như lời em ấy nói, vậy thì tương lai của loài người chắc chắn sẽ thảm bại.”

“Chuyện này em đã có sắp xếp rồi. Anh chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng cho khỏe một chút. Trong ngày mai sẽ có người đến tiếp cứu”. Hân Vũ nhẹ giọng nói, dường như đắn đo rất lâu, cô mới rút trong túi ra một ống thủy tinh có chứa dung dịch màu lam đặc trưng. “Máu bạch kỳ mã là loại máu tinh khiết nhất trong tất cả các loại linh thú. Tạm thời anh dùng tạm một lọ để khắc chế quỷ tính trong người đã. Đợi ra khỏi đây em sẽ tìm cách khác.”

Hạ Dương nhận lấy lọ thuốc, ánh mắt anh hơi lảng động khi nhận ra dung dịch màu xanh sóng sánh đang chảy bên trong ống thủy tinh, rốt cục cũng không kìm được mà ngẩng đầu hỏi Hân Vũ: “Có phải em cảm thấy anh là người rất tham sống sợ chết không?”

Hân Vũ mỉm cười: “Cuộc sống này rất tốt đẹp, tất cả mọi người đều muốn sống. Em cũng vậy thôi, thế nên làm sao em trách anh được?”.

Cô nhìn Hạ Dương siết chặt chiếc lọ thủy tinh trong lòng bàn tay, hồi lâu vẫn không nói lời nào. Thật ra cô cũng không nói dối anh, trên đời này làm gì có ai không muốn sống? Cô không trách anh không phải vì cảm thấy hành động của anh là đúng đắn, mà chỉ là vì bản thân cô vẫn chưa đi đến bước đường đó. Nếu như có một ngày xảy ra thật, cô không chắc mình có thể từ chối được hay không. Thế nên mới nói, đứng trước ranh giới sinh tử, mọi giả thuyết nếu có cũng chỉ là huyền hoặc.

Con người bên ngoài thì lại khác. Tất cả loài người đều dễ dàng lên án những hành động đi trái với luân thường đạo lý, thế nhưng bản thân lại chưa từng suy nghĩ nếu mình đứng vào tình cảnh của người đó, họ liệu sẽ có hành động tương tự hay không? Hân Vũ không nghĩ nhiều được như thế, với cô mà nói, luân thường đạo lý cũng là do con người quy định mà thành. Lòng người rộng một chút, vậy thì chỉ cần không chạm vào người khác cũng là lương thiện, hẹp lại một tí, thì giết một con kiến cũng có thể bị xem là tội ác.

Chẳng mấy chốc Hạ Dương đã uống hết lọ dung dịch máu bạch kỳ mã, anh tựa lưng vào bờ tường, gương mặt vẫn ủ rũ như lúc nãy. Hân Vũ quan sát sắc mặt anh, dưới ánh trăng tươi xuyên qua tấm kết giới pháp thuật, sóng mũi cao cao lại như nhấn chìm nửa gương mặt anh trong u tối. Bản thân cô cũng tự tìm in một chỗ ngồi bên bờ tường, ngẩng đầu nhìn ánh trăng nhợt nhạt hắt bên thành đá.

Đêm khuya ở đấu trường rất yên tĩnh, thậm chí thi thoảng còn có thể nghe được tiếng chiêng báo giờ ở bên kia hoàng cung. Cô và Hạ Dương hiếm khi có không gian riêng như thế này, mà thông thường nếu có, phần lớn thời gian cũng chỉ là cùng nhau bàn vài chuyện chính sự, ngoài ra không còn gì khác. Hân Vũ khó mở lòng, trong khi đó với Hạ Dương, từ nhỏ Hân Vũ đã là giống sinh vật lãnh cảm sắp tuyệt chủng, đương nhiên cũng có khoảng cách. Mãi đến khi Hạ Dương gõ chiếc lọ thủy tinh rỗng vào thành tường đá, vang lên những tiếng kêu lách cách vui tai, Hân Vũ mới có vẻ hứng thú đôi chút.

Thật ra Hân Vũ cũng chưa từng có ý nghi ngại Hạ Dương. Với cô mà nói, nhóm người Hạ Dương cũng giống như một nửa anh trai vậy. Trong nhà cô là chị lớn nhất, thế nên sự xuất hiện của các chàng trai này cũng có phần nào đó cho cô cảm giác được dựa dẫm và yên tâm, dù trước giờ cô chưa từng thể hiện điều đó ra mặt. Sau này khi Hạ Dương được đính ước với Vân Tình, nhìn thấy anh đối xử tốt với em gái mình, cô cũng rất an tâm. Tuy rằng trên phương diện nào đó anh và cô vẫn thường có những tranh đấu ngầm, phần nhiều vì Hạ Dương thuộc kiểu người khá thù vặt, trong khi đó cô đối xử với tất cả các quan quân trong triều đều công bằng như nhau, dần dần cả hai nảy sinh không ít khúc mắc. Thế nhưng đó đều là những chuyện vặt vãnh của tuổi trẻ, tranh cãi một trận liền hòa thuận như lúc đầu.

Hạ Dương thấy Hân Vũ cũng chú ý đến mình, đột nhiên nói: “Em biết không, anh đã nghĩ xong tên cho đứa trẻ rồi.”

Hân Vũ ngăn người hồi lâu mới hiểu ý anh, nhẹ giọng lặp lại: “Anh đặt tên gì?”.

“Em thấy cái tên Thái Bình thế nào? Có hay không? Trai gái gì cũng dùng được, anh đã nghĩ rất lâu đấy.” Nhắc đến đứa trẻ, giọng nói Hạ Dương cũng hồ hởi hơn trước rất nhiều. Hân Vũ cũng thích chủ đề này, nhưng ngẫm tới ngẫm lui, cô vẫn thấy cái anh vừa đưa ra chẳng hợp lý chút nào, bèn lựa lời lặp lại: “Hạ Thái Bình sao?”

Thật tình cô muốn nói là: Sao anh không đổi sang họ Thiên luôn cho rồi. Thiên Hạ Thái Bình như thế chẳng phải sẽ độc hơn à?

Hạ Dương nghe cô nói thế, cũng nhận ra ngay vấn đề, bèn ngượng nghịu nói: “Ừ nhỉ, sao anh không nghĩ tới? Chỉ cảm thấy cái tên này rất hay thôi. Có ai mà chẳng muốn thái bình, sống yên ổn chứ? Huống chi sinh ra là con của anh và Vân Tình, gánh nặng trên vai dĩ nhiên là không tránh được”.

“Thật ra em lại nghĩ khác. Nếu như em có con, em sẽ không muốn con em phải chịu bất cứ gánh nặng nào”. Hân Vũ chống cằm, nhìn Hạ Dương mỉm cười: “Thái bình rộng lớn lắm. Trách nhiệm đó để em gánh vác. Làm con của Hân Vũ, chỉ cần nó có thể an an ổn ổn sống là được rồi. Em không mong cầu gì nhiều hơn.”

Hạ Dương biết ẩn ý trong câu nói của cô, lúc này mới đưa mắt sang nhìn cô gái đang cúi đầu xuống, đột nhiên lại nói: “Hạ An cũng được. Thật ra anh cũng đã từng nghĩ đến khi thái bình thì mọi người sẽ thế nào. Chỉ là ước vọng quá xa, thật sự không dám tưởng tượng. Anh cũng mong muốn giống như em nói, khi Hạ An ra đời, chẳng cần công danh phú quý gì, chỉ cần nó có thể an ổn trưởng thành là anh đã mãn nguyện rồi.”

Dưới ánh trăng khổng lồ rọi xuống, gương mặt hớn hở cười toe toét của Hạ Dương một lần nữa như khắc sâu vào tâm trí Hân Vũ. Nghĩ cũng lạ, bởi trước đây cô luôn cảm thấy Hạ Dương tuy trung thành, năng lực ổn nhưng tích cách lại có đôi chút bốc đồng, lòng dạ cũng không sâu, khó làm nên chuyện lớn. Một phần lý do cô để anh trấn giữ Thanh Thành cũng là vì lý do này. Thanh Thành thiên về nông nghiệp, biên giới lại không có kẻ thù, là một thành phố dễ cai quản nhất trong các thành. Thế nhưng lúc này đây, nhìn thấy anh cười rạng rỡ như vậy, cô mới chợt hiểu, thật ra người đàn ông trong lòng mỗi người con gái, có đôi khi cũng chỉ đơn giản như thế này thôi. Chẳng phải phải tâm hùng tráng chí hay đội trời đạp đất gì, chỉ cần trong lòng anh ta có bạn, thật lòng muốn xây dựng cho bạn một gia đình an ổn, và sẵn sàng vì sự an ổn đó mà trả giá. Bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.

Càng nghĩ, cô lại cảm thấy may mắn vì Vân Tình đã tìm được một người như vậy. Nếu cả hai người bọn họ có thể vượt qua được kiếp nạn này, vậy thì cuộc sống sau này của em gái cô chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Nụ cười trên môi Hân Vũ lúc này lại càng rạng rỡ hơn bao giờ hết. Như nhớ đến gì đó, cô mới kéo chiếc túi vải đeo bên mình ra lục lọi, mãi một lúc mới xụ mặt xuống, nhìn Hạ Dương đầy áy náy: “Tiếc thật, định tặng gì đó cho cháu em, vậy mà lại chẳng mang theo gì có giá trị cả.”

Hạ Dương liếc mắt trêu chọc: “Em là công chúa, có chỗ nào không cao quý? Tùy tiện lột đại một món tặng cũng được, anh không chê đâu.”

Thái độ của anh rất hòa nhã, cũng không có vẻ gì là nhường nhịn cô như trước kia. Hân Vũ nghiêng nghiêng đầu: “Thế cũng được. Tặng cháu em một con rồng chim lửa nhé. Em còn nhiều lắm.”

“Không phải em keo kiệt thế chứ?”

“Là anh nói gì cũng được mà”.

Tính khí Hân Vũ vốn ngang ngạnh, cho dù là nói đùa thì vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như băng, đôi mắt lại mở to vô tội khiến Hạ Dương chỉ nói mấy câu đã phải gơ tay đầu hàng. Hai người tâm sự một lúc thì trời đã bắt đầu hửng sáng.

Cả đêm Hân Vũ đã chạy đông chạy tây, lại phải lo lắng cho Hạ Dương nên ngủ không sâu, chẳng mấy chốc, khi ánh mặt trời chỉ vừa leo lét bên kia chân trời, cô đã bị tiếng cọt kẹt của cổng sắt làm tỉnh giấc.

Ngăn cách giữa pháo đài Chết và đấu trường Định Mệnh vốn chỉ có một chiếc cổng sắt khổng lồ được ém pháp chú. Thông thường việc đóng mở nơi này đều phụ thuộc vào một ấn tín trên đài điều khiển, thế nhưng sau khi Diệp Y rời khỏi đây, có lẽ cô bé lo sợ Hân Vũ sẽ trốn thoát nên cho niêm phong luôn nơi này, cổng đấu trường vì thế cũng được đóng kín.

Hân Vũ ngẫm nghĩ một lúc, quyết định để Hạ Dương đã ngủ mê man lại, tự mình dò dẫm ra khỏi mê cung. Lạ thay trong lòng đầu trường lúc này không thấy cai ngục nào mà lại có khoảng hai mươi người mặc trang phục màu tím than chờ sẵn, vừa nhìn thấy cô đã quỳ xuống hành lễ. Hân Vũ biết đây là phục trang của cấm vệ quân trong thành, cũng không hỏi mà đợi họ lên tiếng trước.

“Công chúa, toàn bộ pháo đài đều đã bị kiểm soát. Chúng tôi phụng lệnh của tướng quân đến đón người”.

“Diệp Anh đâu?”. Hân Vũ quan sát nhóm người, cẩn trọng hỏi.

“Hôm qua thủ lĩnh nghe được mật báo, bèn bảo chúng tôi đến đón người, còn thủ lĩnh đang trấn giữ ngoài pháo đài. Hiện nay phần lớn quan viên đứng về phía chúng ta đang cầm chân công chúa Diệp Y trong điện. Người phải nhanh lên mới kịp.”

Gã đứng đầu là một cấm vệ quân giữ quân hàm thiếu soái, khả năng nhận diện gương mặt của Hân Vũ dù có tệ đến đâu cũng có chút ấn tượng. Cô mím môi, nghĩ đến tình trạng của Hạ Dương bên trong bèn cất giọng: “Tôi mang Hạ Dương ra đã. À, còn Minh Viễn thì thế nào? Anh ấy có về kinh cùng các người không?”

“Minh Viễn tướng quân không trở về, nhưng ngài có gửi một bức thư cho người”. Viên tướng vội vã trình ra một lá thư có ấn của tướng quân, dâng lên trước mặt Hân Vũ. Hân Vũ thấy dấu hiệu hai hình tam giác ngược lồng vào nhau, chỉ khe hở dài. Cô đã đoán trước việc Minh Viễn sẽ đồng ý xuất quân tiếp viện, thế nhưng lá thư này vẫn khiến cô cảm thấy hụt hẫng không ít. Trong thâm tâm, cô thậm chí còn có chút hy vọng rằng anh sẽ về cùng Diệp Anh.

Đầu viên lính vẫn cúi gầm xuống. Hân Vũ quan sát dáng vẻ y, nhận ra ngay có chuyện không ổn bèn định giả vờ nhận lấy thư. Song lúc ngón tay cô gần như đã chạm được vào lá thư thì không trung đột nhiên vang lên một tiếng nổ nhỏ. Thoáng chốc, bên cạnh Hân Vũ xuất hiện một đám khói vàng cam khiến cả cô lẫn nhóm cấm vệ quân đều nhất thời lùi về phía sau. Từ trong đám khói, một cánh tay giương ra, nắm lấy tay Hân Vũ.

“Đừng tin lời bọn họ, trên thư không chừng có ếm bùa chú đấy”.

Nhận ra là giọng nói của Diệp Anh, vẻ đề phòng trong mắt Hân Vũ vội đi đôi chút. Quả nhiên đám khói vừa tan, vóc dáng Diệp Anh cũng hiện ra rõ hơn bao giờ hết. Chỉ khác lúc này cô không còn trong hình biến Ám tiên nữa mà đã là một cô gái nhỏ nhắn cao tầm Hân Vũ, trên người diện váy ngắn và giày ống cao đến tận đầu gối. Cô hất mái tóc nâu lò xo ra phía sau, cười với đám lính đang lúng túng nhìn mình: “Đám giả lệnh truyền của tôi, các người thiệt tình là không muốn sống nữa mà”.

Đám cấm vệ quân hẳn cũng biết không rút lui được nữa, bấy giờ mới tuốt dao kiếm ra, lợi dụng số đông mà lao vào tấn công. Diệp Anh thấy thế bèn đẩy Hân Vũ ra sau, nói nhanh: “Mình chặn bọn họ lại, cậu đi đưa Hạ Dương ra đây. Phải rời khỏi đây nhanh, nếu không đi e là không kịp mất”.

Hân Vũ vẫn chưa kịp thích ứng với tình huống này, nhưng Diệp Anh đã nói như thế, cô cũng không còn cách nào khác, đành để Diệp Anh lại với bọn cấm vệ quân, phần mình chạy về tìm Hạ Dương. Hạ Dương lúc này cũng bị âm thanh binh khí va chạm bên ngoài đánh thức, nhưng vết thương quá nặng nên anh chỉ có thể dựa vào bờ tường gượng dậy. Hân Vũ đến vừa đúng lúc, không kịp giải thích mà chỉ có thể cúi xuống dìu anh lên.

Không phải nói, hành động này của cô khiến anh đỏ mặt đến mức nào.

Hạ Dương là một võ tướng, không chỉ thế anh còn là người có vóc dáng cao lớn nhất trong ngũ hộ quốc. Trong khi đó Hân Vũ chỉ cao đến tầm ngực anh. Lúc này trong dáng vóc cô nhỏ tí, lại đeo anh trên vai, đi khệ nệ ra sảnh chính đầu trường, trông càng kỳ dị đến lạ. Thế nhưng tuy mặt đỏ tía tai là thế, song bản thân anh lại không cách nào tự đứng vững được, nói chi là đi lại, thế nên chỉ có thể tùy theo ý cô. Mà Hân Vũ lại tựa như không nhận ra điều gì bất thường, hiển nhiên như thể thứ cô đang vác trên vai không phải là một người đàn ông cao trên một thước tám, mà chỉ là một túi đồ nặng nề vậy.

Diệp Anh vẫn đang đối phó với toán cấm vệ bên ngoài. Vừa nhìn thấy dáng vẻ như người chết sống lại của Hạ Dương, cả cô cũng thất thần. Tuy đã nghe nói sơ qua về tình hình Hạ Dương, song cô không nghĩ

đến Hạ Dương lại có thể bị tra tấn đến mức độ này, cơn giận trong lòng chẳng mấy chốc cũng cao hơn vài phần.

Hân Vũ vẫn đỡ Hạ Dương bằng một tay, lại dùng răng kéo nút thắt sợi dây ở cổ tay, gọi ra kiếm Thủy Ngân. Thanh kiếm hiện ra giữa không trung, lấp lánh thứ ánh sáng màu xanh ngọc tinh nguyên của trời và đất, nhất thời liền khiến người xung quanh thất thần cả ra. Diệp Anh lúc này cũng chạy tới che chắn cho hai người, ánh mắt nhìn Hạ Dương lại cố nén khó chịu: “Sao anh ấy lại thế này?”

“Bị ếm bùa chống kẻ biến thể. Mình đã gỡ một số cho anh ấy rồi, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không thể phục hồi nhanh như lúc trước được”. Hân Vũ miễn cưỡng nói, thừa lúc Diệp Anh đỡ Hạ Dương mà tự mình vung tay, chẳng mấy chốc đã tạo ra một lá bùa Ngưng thần bủa quanh ba người. “Bọn cấm vệ quân này rốt cuộc là thế nào?”

Có Hân Vũ chống đỡ, Diệp Anh lúc này cũng đỡ vất vả phần nào, cô giẫm giẫm chân, môi cũng cong cong đầy khó chịu: “Cũng nhờ tên Minh Viễn cả đấy. Cậu bảo mình đến Thủy Thành tìm anh ta làm gì chẳng biết. Sau khi nghe mình kể rõ ngọn nguồn, anh ta liền tỏ vẻ đứng về phía chúng ta, bảo mình đợi vài ngày để anh ta sắp xếp công việc rồi cùng về. Mình đợi mấy ngày, rốt cuộc vừa về đến thì nghe tin cấp báo của cậu, bảo muốn hành động sớm. Thế là mình và Minh Viễn bèn chia ra hành động. Anh ta điều động cấm vệ quân, mình đi bảo ám vệ phong tỏa pháo đài Chết, mặt khác lên kế hoạch nhờ các quan viên trong triều cầm chân Diệp Y”.

Nói đến đây, cánh tay Diệp Anh lại cung lại thành nắm đấm: “Nhưng sự việc êm thấm như vậy thì chẳng nói làm gì. Rạng sáng mình đến chỗ hẹn mới phát hiện toàn bộ số quan viên nọ... toàn bộ đều bị giết cả”.

“Cái gì?”. Đang tập trung phóng bùa chú về phía một cấm vệ quân đứng gần đó, Hân Vũ cũng bị tin tức này làm thất thần. Diệp Anh nhận ra sự kinh ngạc của cô bèn áy náy tiếp: “Chuyện này cậu đã giao ình, là mình làm việc bất lực. Xong việc này mình sẽ chịu tội với cậu.”

“Ai giết họ?”. Hân Vũ không muốn nghe Diệp Anh kể lể lâu, lập tức đề cập đến vấn đề chính.

“Lúc đó mình vẫn chưa rõ, ngay sau đó Diệp Y cùng các quan viên khác xuất hiện. Họ kết luận là do đội quân ngầm trong hoàng cung xuống tay. Cậu cũng biết đội quân ngầm ý chỉ ai mà. Mình đâu thể để bọn họ vu oan như thế được, bèn cùng mọi người phản kháng để trốn thoát. Mình ra khỏi điện chính thì trời cũng đã sáng, nhóm cận vệ theo thì chẳng còn mấy người, lại nhớ đến cậu, đành phải bất chấp nguy hiểm chạy đến đây. Nhưng lúc đến cổng pháo đài Chết mới nhận ra toàn bộ pháo đài đều đã bị cấm vệ quân phong tỏa. Mình dùng tín vật của Minh Viễn thì họ lại càng hung hăng hơn, thậm chí còn có ý dồn bọn mình vào chỗ chết mới thôi. Nhóm của mình tuy biết chút pháp thuật, nhưng nói cho cùng cũng chỉ có thể cầm cự ngang ngửa với cấm vệ quân. Không còn cách nào khác, mình đành phải biến thành Âm tiên đột nhập vào đây tìm cậu trước”.

Tuy lời kể của Diệp Anh có vẻ qua loa, nhưng Hân Vũ nhìn dáng vẻ xốc xếch của cô cũng đoán được phần nào tình cảnh thảm khốc đêm qua. Nghĩ đến mấy mươi quan viên vô tội bị giết chỉ vì mình, cô không tránh được ảo não. Hạ Dương đứng bên cạnh nghe hết lời của hai người, nghẹn ngào lúc lâu mới bực dọc thốt ra được một câu nguyên rủa không rõ đầu đuôi.

So với Hân Vũ, Hạ Dương lại càng thân thiết với Minh Viễn hơn. Thăng nhãi này từ nhỏ đã si mê Diệp Y đến mê mết, sau đó lại biết được người Diệp Y thích là Đình Nguyên, cứ tưởng cậu ta đã buông tay rồi. Ấy vậy mà thì ra mấy năm qua Minh Viễn và Diệp Y vẫn âm thầm qua lại với nhau, thậm chí lần này còn sẵn sàng vì Diệp Y mà bán đứng Hân Vũ. Tiếng gọi anh em này càng lúc anh lại càng thấy khó nuốt trôi.

Trong số cấm vệ quân cũng có vài người biết pháp thuật, thế nhưng Hân Vũ và Diệp Anh đều là những học trò xuất sắc nhất của Tần pháp sư, dĩ nhiên năng lực phải cao hơn thế nhiều lần. Thời gian Diệp Anh vừa kể chuyện vừa chống trả thì Hân Vũ cũng đã thành công tạo ra những một loạt bùa liên hoàn đổ xuống vị trí nhóm cấm vệ quân, khiến họ nếu không hôn mê bất tỉnh thì cũng bị đóng băng dày cả tắc, mấy người thừa thốt còn lại cũng đều qua tay Diệp Anh cả. Đợi đến khi tình hình im ắng trở lại, Hân Vũ mới quay sang nhìn Diệp Anh đầy lo lắng.

“Bên ngoài bị phong tỏa, cậu lại chỉ vào đây có một mình thì định cứu mình và Hạ Dương thế nào?”

Diệp Anh gần như á khẩu. Cô nàng xoa xoa mái tóc nâu rối, cau mày hồi lâu mới thốt được một câu có cũng như không: “Lúc đó lo lắng cho cậu nên cũng chẳng nghĩ gì khác. Dù sao cũng phải cứu được cậu rồi mới nghĩ đến chuyện trốn thoát chứ.”

Hân Vũ thở dài: “Số quan viên bị giết đó, theo cậu thấy là do người của Diệp Y hay cấm vệ quân làm?”

“Lúc đó lo đánh đến thừa sống thiếu chết, còn thời gian đâu mà nghĩ là do ai làm. Thế nhưng lúc vào đến đây mình có nghĩ đến rồi. Nhóm quan viên đó phần lớn đều do một tay cậu đào tạo, văn võ gì cũng là nhân tài hiếm có. Người bên cạnh Diệp Y tuy đông, nhưng tự bảo vệ Diệp Y còn không ổn, nói gì giết được một nhóm quan như thế. So thực lực, có thể giết hết tất cả bọn họ trong một thời gian ngắn chỉ có thể là cấm vệ quân. Thế nên mình mới nói, lần này để Minh Viễn nhúng tay thật sự là một sai lầm. Nếu không phải anh ta báo tin, làm sao Diệp Y biết kế hoạch của chúng ta chứ?”

Hân Vũ mím môi, ánh nhìn thâm trầm nâng lên nhìn cánh cổng đấu trường vẫn còn hé mở. Việc đào thoát này vốn cô đã giao cho Diệp Anh, sẽ không tự nhúng tay vào. Thế nhưng đề nghị để cấm vệ quân viện trợ lại là ý của cô. Trong việc này cô không thể trách Diệp Anh được. Chỉ là đến giờ cô vẫn không tài nào hiểu nổi, tại sao chẳng những Diệp Y, mà cả Minh Viễn cũng thay đổi như thế.

Thật ra cảm giác của Hân Vũ đối với Minh Viễn cũng không khác gì Hạ Dương là mấy. Nghĩ đến Minh Viễn, cô luôn nhớ đến đôi mắt cương nghị và đầy khí phách của anh lúc tự mình lĩnh ấn rời kinh. Khi đó cô chưa biết tình yêu là gì, cũng không mong muốn trong tương lai mình sẽ phải lòng ai đó, thế nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi đầu, đối với tình yêu đều có một sự ngưỡng mộ rất khó lý giải.

Thế nên mới có chuyện cô ngưỡng mộ Hạ Dương đến thế, ngưỡng mộ tình cảm thuần khiết mà anh dành cho Vân Tình, càng ngưỡng mộ Minh Viễn, bởi phải yêu sâu đậm đến mức nào mới có thể chấp nhận ra đi để tác thành cho vị hôn thê của mình và một người đàn ông khác?

Trong suốt quá trình trưởng thành của bọn họ, cô đã biết bao lần nhìn thấy tình cảm mà Minh Viễn dành cho Diệp Y. Cho dù là những yêu cầu vô lý nhất, chỉ cần Diệp Y muốn thì anh sẽ luôn thực hiện. Diệp Y say mê được thảo, thích thú trước nhân sâm ngàn năm vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Minh Viễn sẽ vì cô mà bỏn ba hét ba miền quốc gia để tìm về, thậm chí từng vì cô bé mà bị đánh rớt trong kỳ thi chọn pháp sư lên núi Tiên Tri. Có đôi lúc, Hân Vũ nhìn thấy anh như thế lại hơi tủi lòng. Mãi cho đến khi hôn ước của anh và Diệp Y được thông qua, cô cũng cảm thấy vui mừng thay cho anh.

Thế nhưng cuộc đời vốn không chỉ trôi theo một dòng chảy. Diệp Y và Đình Nguyên vì hôn ước này mà làm ra biết bao nhiêu chuyện, bản thân Đình Nguyên bị cử đi trấn giữ Yên Thành xa xôi. Sau đó Minh Viễn cũng xin ấn tiếp quản Thủy Thành. Ngày anh đi, cô đứng trước cổng thành, hơn một lần nhìn thấy ánh mắt anh ngóng nhìn nơi nào đó với vẻ chờ mong. Tuy nhiên cuối cùng, khi bóng anh chỉ còn là một chấm nhỏ ở đường chân trời xanh thẳm, Diệp Y cũng chưa từng đến.

Rồi một tay Minh Viễn gây dựng Thủy Thành. Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, anh xây dựng thành phố này thành một thành phố thương nghiệp sầm uất nhất thế giới. Ngay cả hoàng đế cũng hơn một lần khen ngợi sự thông minh và năng lực lãnh đạo của anh. Đối với anh, cả Hân Vũ lẫn ngũ hộ quốc đều một lòng tin tưởng. Thế nên cô mới không ngại ngần gì mà kéo Minh Viễn vào chuyện binh biến này, bởi cô cảm thấy Minh Viễn là người biết lấy đại cuộc làm trọng. Cho dù Diệp Y có chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh thế nào, tình cảm đó cũng chẳng thể so sánh được với yên ấm của cả loài người được.

Thế nhưng, lúc này Hân Vũ buộc phải thừa nhận bản thân mình làm việc quá khinh suất. Cô xem Minh Viễn, xem Vinh Hi là anh trai, thế nhưng trong lòng bọn họ thật sự có quan tâm đến điều đó hay không? Một bài học Vinh Hi vẫn còn đó chưa đủ sao, cô lại một lần nữa thất bại trong lá bài Minh Viễn này? Rõ ràng cô đã đánh giá quá thấp tình cảm mà Minh Viễn dành cho Diệp Y. Lúc này muốn quay đầu, e rằng đã không còn kịp nữa.

Diệp Anh nhanh chóng quan sát thương tích của Hạ Dương, lại giúp anh giải thêm một số bùa chú nữa. Khác với Hân Vũ vốn được dạy chuyên sâu về pháp thuật, Diệp Anh lại khá thuần thục những loại bùa chú trị thương, giải bùa để phù hợp khi giáp chiến. Chẳng mấy chốc, cô đã phát hiện được thêm một số loại bùa chưa được giải của Hạ Dương, giúp anh có thể đứng lại thoải mái hơn. Thế nhưng ngay đến cả Diệp Anh cũng chẳng thể nào hiểu được, những loại bùa linh tinh chỉ gây hại cho kẻ biến thể thể này, rốt cục Diệp Y

đã được học từ đâu? Chẳng phải nói trước giờ núi Tiên Tri chỉ dạy bùa phòng vệ sao? Giờ lại học cả bùa tra tấn kẻ địch thế này?

Hân Vũ đang đi lại giữa đại sảnh đấu trường. Nơi đây trừ cổng ra vào thì không còn lối thoát nào khác. Thế nhưng pháo đài đã bị cấm vệ quân phong tỏa, cô và Diệp Anh lại phải mang theo Hạ Dương, sức chiến đấu chẳng còn bao nhiêu, căn bản là không thể phá vòng vây từ hướng này được. Nghĩ nghĩ, cô lại ngẩng đầu, nhìn lên đài quan sát vốn treo lơ lửng bên trên đấu trường.

Mãi đến lúc này, cô mới nhận ra trên đài quan sát đã có một nhóm người đứng đấy từ lúc nào.

Mặt trời đang dần nhô lên cao, lại ngược hướng ánh sáng, thế nên Hân Vũ hoàn toàn không thể nhìn thấy gương mặt của từng người, chỉ có thể mơ hồ nhận ra những đốm ánh sáng đang lóe lên rồi chợt tắt. Cô kinh hãi, cũng không kịp lên tiếng cảnh báo Diệp Anh hay Hạ Dương mà đã vội gọi ra bùa Khiên để che chắn cả ba người.

Diệp Anh đang kiểm tra lại thương tích của Hạ Dương một lần nữa, nhìn thấy Hân Vũ tạo bùa Khiên thì hơi bất ngờ. Như thể trả lời câu hỏi của cô, từ trên đỉnh đài, hàng chục mũi tên đã xé gió lao đến. May mà trước đó Hân Vũ đã tạo bùa. Những mũi tên này va phải tường chắn hình vòm cầu của bùa Khiên, lả tả gãy rụng giữa không trung.

Hạ Dương ngẩng đầu, nhìn thấy thế cũng hoảng hốt: “Diệp Y dám mở kết giới bao quanh đấu trường sao?”

Đài quan sát thực tế là khán đài của hoàng tộc. Từ nhiều năm trước, toàn bộ đấu trường này đã được ếm bùa kết giới, bất cứ thứ gì cũng không thể xuyên thấu được. Chính vì thế từ đài quan sát và bên dưới này chỉ có thể nhìn thấy, chứ không thể can thiệp vào nhau được. Thế nhưng lúc này Diệp Y lại ở kết giới với ý định để cung thủ bao vây và bắn tên từ trên xuống. Không cần nói cũng hiểu, lần này cô bé thật sự muốn Hân Vũ bỏ xác ở đây đến thế nào.

Diệp Anh giận đến tím môi tím mặt, hùng hổ xắn tay áo lên. Hân Vũ thoáng nhìn liền biết ý định của cô, nghiêng răng nói: “Cậu giỏi thì bước ra khỏi đây một bước xem. Không chỉ trên đài quan sát, cung thủ đã bao vây khắp đấu trường rồi. Cho dù cậu biến thành chim đi nữa thì tưởng bọn họ không nhìn thấy chắc”.

“Thế cậu muốn ở đây chờ chết chắc. Có giỏi thì cậu cứ đứng đó mà chịu đựng, để xem bùa Khiên của cậu chịu được bao lâu.” Diệp Anh bực dọc đáp.

Quả thật Diệp Anh cũng nói không sai, bùa chú mạnh hay yếu còn phụ thuộc vào thể lực của chủ nhân. Hân Vũ đã trải qua một đêm vất vả, chưa được nghỉ ngơi lại phải đối phó với cấm vệ quân vốn đã chẳng còn bao nhiêu sức. Diệp Anh cũng chẳng hơn gì. Hai người cố chấp nán lại đây chống đỡ cũng chẳng phải là cách.

Hân Vũ ngược mắt lên, thoáng nhìn thấy cánh cổng đấu trường lúc này chỉ khép hờ, đoán thật lâu mới nhìn Hạ Dương thăm dò: “Anh chạy được chứ?”

Hạ Dương cũng mệt chết đi được, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn là gật đầu.

Kết giới bị dỡ bỏ, cung thủ lúc này đã bao vây từ bốn phía bên trên, lượng mũi tên bắn tới càng lúc càng nhiều với lực mạnh hơn, chẳng mấy chốc tên đã bay đen rợp trời. Một tay Hân Vũ vẫn giữ bùa Khiên trấn giữ, tay còn lại rút Thủy Ngân Kiếm đang cắm dưới đất lên. Kiếm vung lên tạo nên một luồng ánh sáng màu xanh khổng lồ. Ánh sáng vừa quét qua dây đá chắn trên khán đài đã xé rách dây đá này ra làm hai, tạo nên từng đợt tiếng nổ âm vang không dứt. Nhóm cung thủ đứng trên khán đài này cũng vì thế mà người rơi xuống kẻ thất thân. Lực tấn công cũng yếu đi trông thấy.

“Diệp Anh, hỗ trợ”.

Diệp Anh hiểu ý, Hân Vũ chưa dứt lời cô đã xông lên trước, tạo ra một lá bùa Khiên khác chắn thêm vào lớp bùa cũ. Hân Vũ lại rút tay này giờ vẫn chống đỡ ra, kéo mạnh một đường giữa không trung. Hai tầng băng khổng lồ lập tức xuất hiện trên đất, che chắn phần nào tầm bắn của cung thủ.

“Chạy”.

Hân Vũ nói, đoạn kéo tay Hạ Dương lao nhanh về cánh cổng đang hé mở. Mỗi bước chân đều khiến Hạ Dương đau đến chết đi sống lại, thế nhưng anh lại không muốn bản thân mình kéo Hân Vũ mắc kẹt lại sau,

chỉ đành phải cố sức mà chạy. Diệp Anh lại tạo thêm vài lá bùa hư ảo, che khuất tầm nhìn bên trên. Chẳng mấy chốc, ba người đã mất hút trước khi cánh cổng khổng lồ nặng nề kéo lại.

Trên đài quan sát, Diệp Y cũng đã nhận ra tình hình, ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm. Cô đã mạo hiểm mở cả kết giới ra như vậy mà không ngờ Hân Vũ vẫn thoát được, bèn tức giận đập mấy cái vào chiếc ghế bên cạnh.

Viên tướng đứng gần đó nhìn thấy cô như thể bèn quỳ xuống xoa dịu: “Công chúa, họ đã chạy vào pháo đài rồi. Bên trong pháo đài có quân lính trấn giữ, bên ngoài lại bị cấm vệ quân phong tỏa, không cách nào thoát được đâu ạ.”

“Pháo đài Chết?”. Ánh mắt Diệp Y nghe đến từ này đột nhiên sáng rực, đôi môi đang mím lại cũng khẽ nâng lên, tạo thành một nụ cười đầy mỉa mai: “Tại sao lại không nghĩ ra từ đầu nhỉ?”

Cô cứ lặp lại như thế càng khiến đám quan lính khó hiểu nhìn nhau. Họ chưa kịp lên tiếng đã thấy Diệp Y bước lại gần thanh chắn, giọng nói vang lên đồng dục: “Truyền lệnh, mở tất cả cửa phòng giam ra cho tôi.”

“Nhưng, thưa công chúa, bên trong pháo đài vẫn còn rất nhiều binh lính và cấm vệ quân”. Một viên tướng run rẩy bước lên phía trước, dẫn đo một lúc mới dám thốt lên. Ấy vậy mà Diệp Y chỉ liếc nhìn anh ta cười nhạt: “Lệnh của tôi các người không nghe à? Thả tất cả tù nhân ra. Nhanh lên”.

Tiếng quát của cô khiến đám quần thần không ai dám hó hé nữa. Viên tướng đứng đầu liền đứng dậy, nghe theo lệnh cô đi thẳng đến đài chỉ huy. Ánh mắt Diệp Y nhìn mấy lão già ốm yếu đang quỳ run rẩy bên dưới, đột nhiên nở nụ cười nhợt nhạt.

...

Bên trong hành lang pháo đài ảm thấp, vài chỗ còn có nước đọng lại dưới sàn, hòa cùng tiếng rít kéo dài và âm thanh rầm rĩ huyền ảo của binh khí chạm vào nhau, bầu không khí cũng bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, tựa hồ choáng cả vùng không gian rộng lớn.

Hành lang pháo đài vốn khá hẹp, mà lúc này toàn bộ tù nhân biến thể bị giam đều đã tràn cả ra ngoài, dồn ứ lại như dòng nước chảy mắc kẹt nơi ghềnh đá. Một con số đối kháng khủng khiếp như thế thật sự khiến ai nhìn thấy cũng kinh hãi. Thủy Ngân kiểm trong tay Hân Vũ vẫn cứ vung lên hạ xuống hết lần này đến lần khác, cánh tay hầu như đã mỏi nhừ mà vẫn không nhìn thấy con đường ánh sáng ở đâu. Hạ Dương đứng bên cạnh cũng gắng sức chiến đấu, ánh mắt không tránh khỏi tuyệt vọng.

Với khoảng cách quá gần thế này thì những pháp sư như Hân Vũ và Diệp Anh cũng không có không gian để thực chiến. Diệp Anh lúc này đã hóa thân thành một người khổng lồ cao hơn hai thước, tay cầm hai đoạn gỗ to bằng vòng ôm của người bình thường, liên tục tấn công vào dòng chảy kẻ biến thể đang ồ ạt lấn tới. Thế nhưng tuy hình biến người khổng lồ thảng thệ về về vóc dáng và sức mạnh, song cử động lại chậm chạp, hoàn toàn khác xa với tốc độ nhanh nhẹn của kẻ biến thể. Bấy giờ bộ lông trắng toát trên người Diệp Anh đã tuôn ra không ít máu nhưng vẫn cố chấp lao về phía trước che chắn cho Hân Vũ và Hạ Dương, chẳng mấy chốc đã nhận thêm không ít vết thương khác.

Hân Vũ càng nhìn càng cảm thấy thế này mãi không ổn. Số lượng kẻ biến thể quá đông, đừng nói nhóm của cô lại gần như sắp kiệt sức mà cho dù lúc khỏe mạnh nhất cũng chưa chắc có thể xuyên qua dòng người dày đặc thế này mà ra ngoài được. Hơn nữa càng đánh thì bọn họ lại càng bị dồn ngược lại cổng đầu trường, nơi có mấy trăm cung thủ của Diệp Y đang giương cung chờ sẵn. Mắt cô hơi nâng lên, nhìn thấy dãy cầu thang ẩn hiện trên tường, nhất thời nảy ra một ý.

“Diệp Anh, hỗ trợ mình”.

Diệp Anh đang bị tấn công từ bốn phía, bản thân mình còn lo chưa xong, nhưng vừa nghe thấy Hân Vũ gọi đã lập tức cúi người yểm trợ cô. Hân Vũ dựa vào sự giúp đỡ của Diệp Anh và Hạ Dương mà thuận lợi lao qua dòng người, chen được đến trạm nghỉ mặt đất của pháo đài.

Trạm nghỉ vốn là nơi các cai ngục nhỏ phân phối máu và thức ăn cho các tù nhân. Nhưng Hân Vũ đã từng học sơ lược địa hình pháo đài này, biết được nơi đây có lối đi thông với phòng điều khiển trên tầng cao nhất của pháo đài. Đó cũng là nơi có vị trí cao nhất, thậm chí còn cao hơn đài quan sát một chút. Nếu như lên được đó, có lẽ bọn họ vẫn còn một cơ hội thoát ra.

Bên trong căn phòng này đã có xác của vài cai ngục nằm rải rác đây đó, hẳn là không kịp chạy thoát khi kẻ biến thể tràn ra ngoài. Hân Vũ đẩy bọn họ qua một bên, bắt đầu dùng lông chim lửa quan sát các vị trí máu chốt trong phòng, trong khi Hạ Dương và Diệp Anh vẫn chặn bên ngoài để yểm trợ cô.

Chẳng mấy chốc, nương theo ánh sáng từ lông chim lửa, Hân Vũ đã nhận ra ngay các gờ nổi ẩn bên trên tường. Cô nhắm tính theo các công thức thực toán mà tổ tiên để lại, chẳng mấy chốc đã tìm thấy dấu hiệu hai tam giác ngược đan vào nhau của cấm vệ quân. Lối lên đài điều khiển không thể quá đơn giản, vì như thế sẽ dễ dàng bị người khác chú ý, song cũng không thể phức tạp, bởi mấy gã cai ngục ở đây đa phần là binh sĩ không có pháp thuật, yêu cầu thuật pháp quá nhiều thì họ sẽ không thể thực hiện nổi. Sau vài lần thử nghiệm, Hân Vũ cũng tìm ra được thứ cần tìm. Chỉ vừa ấn tay một cái, những họa tiết chìm nổi hẳn trên tường đá lúc này bỗng dần dần tách ra. Cùng với âm thanh gầm gừ của đá nứt ra, một chiếc cầu thang uốn éo trên vách đá cũng dần hình thành, dẫn lên một lối đi sâu hun hút không thấy điểm tận cùng.

Hạ Dương và Diệp Anh ban đầu còn không hiểu tại sao Hân Vũ lại muốn chạy vào căn phòng kín vốn chẳng thể thủ cũng chẳng thể công này, bấy giờ mới hiểu ra đôi chút, vội vã đánh dứt điểm vài tên đứng gần đó rồi hướng mắt đợi lệnh của Hân Vũ.

Cầu thang xoắn giờ đã lộ diện đầy đủ, nhưng bề ngang chỉ rộng không quá một thước, căn bản không đủ cho hình biến khổng lồ của Diệp Anh. Hân Vũ dùng lực lắc mạnh chân thang, không thấy rung động nào mới nhảy xuống đất, chạy đến tiếp viện ở cửa phòng: “Diệp Anh, cậu biến trở lại thành người đi. Hạ Dương, anh lên trước”.

Hạ Dương nghe thế bèn tức giận, nhặt lấy mũi kiếm của một tên cai ngục nằm dưới đất, cứng đầu nói: “Hai người đi trước đi, anh ở lại viện trợ”.

Dứt lời, lại điên cuồng tấn công bọn biến thể đang lăm le vây quanh Hân Vũ.

Diệp Anh đã hoàn hình xong, cầm lấy thanh chùy của mình trong tay định hỗ trợ, lại nhìn thấy mặt mày Hân Vũ nhăn nhúm bèn biết cô đã nổi nóng, vội lôi kéo Hạ Dương lại: “Hân Vũ nói đúng đấy. Ở đây anh bị thương nặng nhất, anh còn nán lại càng khó cho chúng tôi thôi. Bấy giờ muốn cả ba cùng sống hay muốn chúng tôi chết theo anh hả?”.

Tính cách Hạ Dương lâu nay vẫn cứng đầu, đầu thế vì một hai lời của các cô mà thay đổi cho được. Huống chi nói thế nào anh cũng là đàn ông, để hai cô gái gánh vác ình thì chẳng đáng mặt nào, bèn chẳng nói chẳng rằng dùng sức, đẩy cả Hân Vũ và Diệp Anh lên trước: “Đi đi, anh hỗ trợ hai người”.

Đã đến nước này, Diệp Anh cũng không còn cách nào khác bèn kéo theo Hân Vũ chạy lên bậc thang xoắn. Cửa căn phòng điều khiển cũng khá hẹp, một mình Hạ Dương đứng chắn đã che hết, chẳng mấy chốc thu hút kẻ biến thể bên ngoài gầm gừ xông đến, khiến anh không cách nào theo sau bọn họ được.

Diệp Anh lôi kéo Hân Vũ đi được vài bậc thang, ngoảnh lại đã nhìn thấy những kẻ biến thể sắp tràn qua chỗ Hạ Dương, nhưng an nguy của Hân Vũ vẫn quan trọng hơn hết, cô đành phải cắn răng lôi kéo cô nàng đi cho bằng được.

Thế nhưng quay đầu lại, đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Chốt chặn của Hạ Dương cuối cùng cũng vỡ, vài kẻ biến thể đã xông được qua anh, bắt đầu tìm cách nhảy lên bậc thang xoắn. Hạ Dương có ba đầu sáu tay cũng không đỡ được nhiều người như thế, chẳng mấy chốc, một kẻ nhân lúc anh sơ hở đã dùng móng tay cào sâu vào bụng anh. Móng và răng quỷ tộc đều rất sắc nhọn, chẳng mấy chốc Hạ Dương đã đứng sững lại, máu tuôn xuống sàn trông càng quỷ dị đến đáng sợ.

Hình ảnh này khiến Diệp Anh kinh hoàng mất mấy giây, lúc định thần lại đã thấy Hân Vũ buông tay cô ra từ lúc nào.

Nhìn thấy bóng Hân Vũ đã nhảy xuống đám biến thể háu đói bên dưới, Diệp Anh chỉ còn cách xoa xoa đầu. Nói trắng ra cũng là cô xui xẻo, sao lại dây vào hai người phiền phức này cơ chứ?

Không gian trong phòng điều khiển tuy kín, thực tế lại thoáng hơn hành lang hẹp lúc này khá nhiều. Lúc này chốt chặn duy nhất là Hạ Dương đứng còn không vững, kẻ biến thể chẳng mấy chốc đã tràn đầy căn phòng. Thế nhưng trong cái rủi so ra vẫn còn điều may, ít ra thì có không gian một chút cũng là lợi thế của Hân Vũ.

Bàn tay không ngừng bắn ra bùa chú, chẳng mấy chốc cô đã quét sạch toàn bộ kẻ biến thể trong phòng, tiếp đó lại gọi ra một tảng băng khổng lồ trấn giữ cửa phòng, khiến phần lớn đều bị mắc kẹt bên ngoài, lúc này cô mới chạy đến xem xét tình hình Hạ Dương.

Hạ Dương nằm thoi thóp trên đất. Vết thương này đối với người bình thường có thể là vết thương chí mạng, nhưng bản thân Hạ Dương cũng là kẻ biến thể, nếu để anh nghỉ ngơi một lúc thì chẳng đến nỗi nào. Tiếc là lúc này bọn họ chẳng có thời gian nữa.

Hân Vũ cúi người quan sát một lúc mới phát hiện sau lưng Hạ Dương có hai mũi tên đã bị bẻ phần đuôi, chẳng trách sao lúc này cô lại thấy anh hành động kỳ quặc như vậy, hóa ra lúc chạy vào đây, anh cố tình dùng thân mình chắn phía sau cho cô, cũng vì thế mà thay cô nhận hết hai mũi tên bắn. Có lẽ sợ cô nhìn thấy lại không an lòng nên cố gắng rút ra, rút không được thì bẻ gãy luôn phần đuôi tên.

Cô vừa bực vừa xót cho Hạ Dương, mày cũng cau lại thành hàng dài.

“Anh ấy thế nào rồi?”. Diệp Anh bắt đắc dĩ đành phải nhảy xuống đất. Thoáng nhìn thấy tình trạng Hạ Dương cũng hiểu ra, bèn cúi xuống xúc anh lên. “Đi nào ông tướng, đợi mỗi mình anh thôi đấy.”

Hân Vũ để mặc Diệp Anh lôi Hạ Dương lên cầu thang xoắn, tự mình lại theo sau bảo vệ. Diệp Anh nhìn sắc mặt Hân Vũ tái xanh cũng biết cô sắp đến giới hạn cuối cùng nên không nỡ nói gì, chỉ lẳng lẳng bước đi trên dãy cầu thang hẹp, để mặc đám quái vật nhón nháo bên dưới cùng một tầng băng sắp bị xô đổ.

Trái với dự tính của mọi người, phòng điều khiển pháo đài lúc này không một bóng người, có lẽ đã bị triệu tập xuống cùng nhóm cấm vệ quân. Hân Vũ thở hồng hộc, thoáng nhìn dãy bùa khóa điều khiển các gian phòng giam, chỉ nhẹ lắc đầu. Người ở đâu có chức trách ở đây, bây giờ có cho cô biết mật mã từng giam phòng thì cô cũng không cách nào giam bọn biến thể trở lại như trước được.

Vết máu trên bụng Hạ Dương không còn chảy nữa, Diệp Anh lại giúp anh dùng bùa chú trị thương. Ánh mắt anh cứ chốc chốc lại nhìn sang Hân Vũ, có trách móc, cũng có áy náy, chỉ là Hân Vũ vờ như không hề thấy.

Diệp Anh xong việc chỉ thiếu điều nằm dài trên sàn đất, tay chân giang ra, cô liếc nhìn Hân Vũ đang mò mẫm dãy bùa khóa, thức thời hỏi: “Tiếp theo làm sao đây?”

Chưa kịp nói hết câu, một mũi tên đã bay xuyên qua khoảng không trước mặt, cắm phập vào mặt tường cách Hân Vũ chỉ vài tấc.

Hân Vũ hiển nhiên cũng giật mình, cô không ngờ người của Diệp Y lại nhanh chóng phát hiện mình như vậy bèn hơi lùi lại, dùng chút sức lực cuối cùng gọi lên bùa phòng vệ. Tấm màn vô hình của bùa phòng vệ vừa xuất hiện cũng là lúc một loạt tên khác lao tới, tình hình lúc này chẳng khác mấy so với thời điểm bọn họ đang đứng trong đấu trường, khắp nơi đều là cung tên bay tứ phía. Diệp Anh thấy thế chỉ thiếu nước xoa xoa thái dương: “Thế là thế nào? Đánh cả nửa ngày, rốt cục vẫn y như cũ thế này? Phía trước là tên bắn, phía sau lại là mấy bộ răng kính tởm của bọn biến thể. Hân Vũ à, cậu đã giết chồng hay giết cha Diệp Y thế hả? Để cô ta muốn cậu chết đến thế.”

Tên lao đến càng lúc càng nhiều hơn, tựa như mây đen giăng kín bầu trời. Hân Vũ chẳng còn tâm sức nào mà đùa với Diệp Anh, chỉ dăm dăm nhìn sang đài quan sát, cũng là nơi tên đang bắn đến, ánh mắt lại như nhận ra gì đó mà ngẩng lên bầu trời.

“Diệp Anh này, cậu có hình biến nào bay được không?”. Cô đột nhiên lên tiếng hỏi.

Diệp Anh tuy than vãn, nhưng thấy Hân Vũ đã kiệt sức cũng giúp một tay giăng bùa phòng vệ, nghe thế hàng mày hơi nheo lại: “Cậu bị đánh đến mức ngu người rồi sao? Âm tiên chẳng phải là biết bay còn gì?”.

“Ý mình là hình biến lớn một chút ấy. Có thể chở thêm người bay khỏi đây.”

Câu trả lời này thoáng chốc khiến cả Hạ Dương đang thất thế nằm dưới đất cũng sáng bừng mắt. Diệp Anh lập tức nghiêm túc suy nghĩ: “Trước giờ không nghĩ đến tình huống này. Nhưng mình từng thử một hình biến đại bàng phương bắc. Loài đại bàng này to lắm, nhưng tiếc rằng nếu cố lắm cũng chỉ có thể mang theo được một người thôi.”

Nói rồi cô lại nhìn Hạ Dương đầy áy náy: “Cũng tại mình cả, nếu biết trước vậy thì đã tập hình biến của bọn thiên mã có phải là được việc hơn rồi không?”

Thực tế Diệp Anh chỉ nói đúng một phần. Lý do cô không muốn tập các hình biến thú cưỡi cũng có thể nói là vì một cấm kỵ của các pháp sư biến hình. Pháp sư có thể biến hình trên thế giới này chẳng có mấy người. Họ thanh cao đến thế, làm sao có thể cam chịu hóa thành thú cưỡi cho người khác? Thế nên mới có chuyện tuy rằng có thể học, nhưng bao năm nay cô cũng chưa từng thử qua. Mà Tần pháp sư bảo cô trợ giúp Hân Vũ, Hân Vũ cũng chưa bao giờ yêu cầu cô điều này, thế nên cô càng vờ như không biết.

Hân Vũ như cũng đoán trước được điều này, chỉ mỉm cười nói: “Ừm, vậy cũng đủ rồi. Cậu biến thành đại bàng phương bắc mang Hạ Dương đi đi. Minh sẽ tạo bùa phòng vệ yểm trợ cho hai người.”

“Cái gì?”. Chẳng những Diệp Anh ngạc nhiên, mà cả Hạ Dương đang ngồi bên dưới cũng thất thần. Anh gượng gạo đứng dậy, vẻ tức giận đã khiến gương mặt anh ửng lên màu đỏ hoe: “Em biết mình đang nói gì không?”

Diệp Anh cũng lập tức đỡ lời: “Phải đấy. Nhiệm vụ của mình đến đây là cứu cậu. Cho dù chỉ mang theo được một người thì người đó cũng phải là cậu chứ. Giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt? Nói cho cùng Diệp Y cũng sẽ không làm hại Hạ Dương đâu?”

“Vân Tình nó còn không buông tha, cậu nghĩ Hạ Dương được sao?”. Hân Vũ giương môi, nhìn thấy Diệp Anh sưng người thì ánh mắt không nén được châm biếm: “Cậu nghĩ mình bị nhốt ở đây, chuyện ngoài kia mình thật sự không biết gì à? Lời cậu nói ra, ngay cả cậu còn không dám tin nói chi là mình?”

Tuy cô không hề lớn tiếng, nhưng ngược lại khiến Diệp Anh không thể đáp lại được lời nào. Thoáng nhìn thấy Hạ Dương định lên tiếng, cô lại hạ giọng: “Huống chi, việc này cũng chẳng liên quan gì đến thân phận ai với ai, ai xứng đáng rời khỏi đây hơn ai. Chỉ đơn giản là, nếu mình buông tấm bùa phòng vệ này ra, lập tức tất cả chúng ta sẽ bị tên bắn chẳng khác nào con nhím cả. Cậu có muốn mình cho cậu xem không?”

Dứt lời, cô lại vờ như định hủy bùa phòng vệ. Tấm bùa vừa run run, lập tức một mũi tên đã xuyên qua được lớp phòng vệ yếu nhất, cắm phập vào cánh cửa phía sau khiến mặt mũi Diệp Anh xanh mét cả. Lúc này Hân Vũ mới lẩm bẩm câu thần chú khiến tấm bùa vững vàng trở lại, điềm tĩnh tiếp: “Ở đây chỉ có cậu mới có thể cứu được bọn mình. Thế nhưng Hạ Dương lại không biết pháp thuật. Đài quan sát tuy thấp hơn nơi này, nhưng với lượng cung thủ như thế, đừng nói bay lên, chỉ cần mình buông tay thì tất cả chúng ta đều chết. Chính cậu cũng nói giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt. Nếu cả cậu cũng chết ở đây, còn ai đến cứu mình chứ?”

Hạ Dương thấy Diệp Anh đã bị Hân Vũ nói đến mức á khẩu, đành bước lên phía trước. Hân Vũ nhìn anh, giọng nói cũng nhẹ đi hẳn: “Anh nhớ Hạ An không?”

Chỉ mỗi câu nói này thôi, đã khiến khoe môi Hạ Dương vốn muốn cất lời, rốt cuộc lại không thốt ra được.

“Nếu anh có mệnh hệ gì, Hạ An sẽ thế nào? Vân Tình sẽ ra sao? Tâm nguyện lớn nhất của chúng ta là gì? Anh vẫn còn nhớ phải không?”

Trước giờ Hân Vũ vốn rất cương quyết. Một khi cô đã quyết định, có dùng lời lẽ nào tranh cãi cũng trở thành vô dụng. Thêm nữa thứ cô thật sự chạm đến cũng là nỗi lòng của từng người.

Nếu là trước đây, Hạ Dương sẽ không ngại ngần gì mà liều chết ở lại. Thế nhưng trải qua nhiều việc, anh cũng không còn là chàng trai nông nổi bộc trực như trước đây nữa. Anh biết lời Hân Vũ nói không sai, không phải cô thay anh lựa chọn, mà là bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác. Cô để anh đi cùng Diệp Anh chỉ đơn giản là vì cô là người thích hợp nhất để ở lại mà thôi.

Lẽ ra anh có thể để Diệp Anh đi, phần mình ở lại cùng sống cùng chết với Hân Vũ. Thế nhưng với thương thế của anh, ngày một ngày hai cũng không cách nào khỏi được, nếu ở lại thì hẳn cũng như chuyện lúc này, cuối cùng cũng phải bắt cô cứu anh, như thế chẳng khác nào tạo một mối vướng bận cho cô? Mà cả anh lẫn cô đều là những người đã từng chết một lần. Cả hai bọn họ đều hiểu được mạng sống quý trọng đến thế nào. Anh sẽ không để bản thân mình chết vô ích, cô cũng vậy, có phải vì thế nên cô quyết định để anh đi hay không?

Thái độ của Hân Vũ là không thể xoay chuyển, Diệp Anh khuyên mãi cũng không được, sau cùng đành phải đồng ý. Lúc cô chuẩn bị biến hình, Hân Vũ nhìn cô nở một nụ cười nhợt nhạt: “Lần sau suy tính thật kỹ rồi hãy đến cứu mình. Đừng xông vào một mình nữa đấy.”

Diệp Anh bểu môi giận dữ, nhưng khóe mắt lại ướt ướt. Rốt cục cũng chẳng biết cô lại giận vì điều gì hơn.

Tên vẫn bắn đến như mưa tuôn chảy ngược, thế nhưng dường như cảnh tượng này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ. Hân Vũ cắn môi, nhìn Hạ Dương nắm lấy hai chân đại bàng, đến cuối cùng cô phát hiện, cả dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh cô cũng chẳng có.

Cô biết, Hạ Dương tuy không quá hiểu thấu lòng người, nhưng suy tính trong lòng cô lúc này làm sao qua được mắt anh? Cô thuyết phục anh đi chẳng phải chỉ vì đó là lựa chọn duy nhất, mà còn bởi vì anh còn là một người không-thể-thay-thế.

Với Vân Tình, anh quan trọng hơn cả tính mạng con bé. Với Hạ An mà nói, sự tồn tại của anh là đảm bảo duy nhất về tương lai.

Trước đây cô vẫn cho rằng, sinh mệnh của một con người có đáng giá hay không là do bản thân người đó quyết định. Thế nhưng vào những thời khắc quan trọng nhất, cô đành phải thừa nhận, sinh mệnh càng đáng giá hơn, khi có ai đó phụ thuộc vào sự tồn tại của bạn.

Sinh mệnh của cô cũng từng có chút giá trị, giống như cô ảnh hưởng đến cả Nhân quốc, lại ví như Vân Tình và Diệp Y chẳng thể an ổn sống nếu không có cô. Nhưng giờ nhìn lại, hóa ra Nhân quốc có thái bình hay không, cũng sẽ chẳng vì chút cố gắng của cô mà thay đổi. Diệp Y thậm chí có thể tự lập vương vị, đứng trên đôi chân của mình, trong khi đó cuộc đời của Vân Tình lại phụ thuộc vào một người khác nhiều hơn cô.

Những giá trị mà cô từng tin tưởng, những lý do từng khiến cô cố gắng sống và tồn tại, từng chút từng chút một rơi vỡ, ngoảnh đầu lại đã chẳng còn lại một tàn tích nào.

Có những đêm, cô cuộn tròn trong nhà ngục, tự hỏi mình rất nhiều lần, nếu thật sự cô không phải con ruột của hoàng đế, vậy ý nghĩa cuộc sống mấy mươi năm qua rốt cục là điều gì?

Cô thừa nhận quá rồi rồi cũng trở thành nhàm chán. Bởi vì trong những ngày đó cô từng nghĩ đến nhiều thứ, thậm chí từng tưởng tượng đến viễn cảnh cô chết đi khi thực hiện lời nguyện Huyết thệ, sẽ có bao nhiêu người vì cô mà rơi nước mắt?

Cô đếm đi đếm lại, cảm thấy không nhiều hơn ba người: Vân Tình, Kỳ Phong, và có thể là Hải Kỳ nữa. Song cô cũng biết Vân Tình và Hải Kỳ sẽ không vì cái chết của cô mà không thể tiếp tục sống. Thật ra thương tiếc ột người, cho dù đau lòng đến mấy, khóc nháo đến thế nào cuối cùng cũng sẽ phải gượng cười sống tiếp. Sinh mệnh của cô cũng không quan trọng đối với họ như thế. Chỉ vài giọt nước mắt khi tiễn đưa cô, cô cũng đã cảm kích họ lắm rồi.

Nhưng sau cùng, cô lại không an lòng về Kỳ Phong.

Đôi cánh đại bàng của Diệp Anh vừa cất lên, mang theo Hạ Dương chênh choáng trên bầu trời. Cô nhìn theo bóng họ, đột nhiên cao giọng hét lên: “Nếu như hai người gặp được Kỳ Phong, nhất định phải nói với anh ấy, Eden của anh ấy vốn ở vực Tinh Linh.”

“Cái gì cơ?”. Bởi vì hình biến của Diệp Anh không thể lên tiếng, thế nên chỉ có mỗi mình Hạ Dương đáp lời. Diệp Anh trong lột đại bàng chỉ cúi đầu nhìn cô đầy khó hiểu.

Hân Vũ mím môi lặp lại: “Eden ở vực Tinh Linh. Anh nói như vậy anh ấy sẽ hiểu”.

Hạ Dương không mấy hiểu, còn tưởng đó là ám hiệu của Hân Vũ và Kỳ Phong, chưa kịp hỏi lại thì Diệp Anh đã lách người, cố bay vào phạm vi được Hân Vũ chắn tên, rốt cục không nghe thấy nữa.

Hân Vũ lúc này vội gia tăng bùa phòng vệ, chắn tên đang lao đến bên dưới. Nhờ vậy mà Diệp Anh và Hạ Dương chẳng mấy chốc đã thuận lợi biến mất trên tầng trời cao. Cô nhìn theo bóng họ dần trở thành một dấu chấm nhỏ tí, nhìn đến gần người.

Nhớ đến lần Kỳ Phong và Quân Tuyết cùng nhau xuất quân, cô cũng đứng trên tường thành trông theo đến khi họ khuất bóng, giờ nghĩ lại, thật ra chẳng phải vì cô thương nhớ gì hẳn cho cam, chỉ là vì từ lúc đó cô đã có cảm giác đây là lần cuối cùng...

Cô không e ngại Quân Tuyết, chẳng có gì phải sợ hãi với một người mà Kỳ Phong chẳng hề yêu. Thế nhưng Eden và vực Tinh Linh từ lâu đã là những từ cấm kỵ trong lòng cô.

Cũng có thể nói, cô rất ích kỷ. Bởi vì từ rất lâu rồi cô đã biết Eden ở đó. Từ trước đến giờ cô vẫn biết, nhưng lại vì vài khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi của mình mà cố tình không nói ra.

Nếu như cô không thể qua khỏi, vậy thì lúc này ngẫm lại, ít ra bản thân mình cũng làm được một việc tốt. Tìm được Eden rồi, hẳn Kỳ Phong sẽ không quá đau lòng đâu nhỉ?

Nghĩ nghĩ, cô lại tự cười bản thân mình. Từ lúc nào cô lại yếu mềm đến thế? Thậm chí đến cả khi đối mặt với cái chết cũng sợ người khác sẽ vì mình mà đau lòng.

Chẳng biết qua bao lâu, dường như thể lực cô không còn chống chịu được nữa. Một mũi tên nhờ thế mà xuyên qua được bùa phòng vệ, ghim sâu vào bắp chân Hân Vũ. Cô xoay người, khó chịu định rút tên ra, thế nào lại nhìn thấy được cánh cổng vốn được Diệp Anh niêm phong bùa phía sau bị đẩy đến run rẩy, chỉ chực chờ đổ sập xuống.

Hân Vũ hít thật sâu, lại vung tay gọi ra Thủy Ngân kiếm giữa không trung. Bấy giờ đã không còn rào cản gì nữa, cô nghĩ rốt cục mình có thể cùng đám biến thể này đánh một trận thật thoải mái rồi.

48. Chương 48: Ai Sẽ Vì Em Mà Đau Lòng

“Bởi vì tôi biết rằng nếu mình chết, sẽ có một người rất đau lòng. Bản thân tôi không sợ chết, nhưng lại sợ anh ấy sẽ vì tôi mà đau lòng”.

Các hồ nước chẳng chịt ở gần khu vực Hỏa Thành có thể nói là rất thú vị. Nơi đây sương phủ quanh năm, bất kể là ban ngày oi bức thế nào thì tiết trời về đêm vẫn đóng vài tầng băng, dấy lên chút hơi lạnh tê tái tựa như những đêm giông nơi sa mạc. Đi ra khỏi viên thung lũng này vài mươi dặm chính là vùng đất thiên địa linh kiệt nổi tiếng trên bản đồ thế giới: vực Tinh Linh.

Sở dĩ vực Tinh Linh nổi tiếng đến thế, bởi vì đây là một vực sâu không đáy, hun hút vạn trượng. Trên thế giới có rất nhiều sự tích và những câu chuyện được thêu dệt thành huyền thoại xung quanh vực này. Nào là đáy vực thông đến địa ngục, nơi những linh hồn người chết đang phải bị hành hình để trả giá cho những tội lỗi trên dương thế, nào là vực được Thiên đế trước đây tạo ra để giam giữ những con quái thú khủng khiếp nhất trên thế giới. Có người còn quả quyết rằng họ đã nhìn thấy Thánh nữ vực Tinh Linh, vốn là một cô gái trẻ toàn thân trắng toát, cưỡi sư tử trắng khổng lồ, tay cầm sáo du ngoạn ở khu vực quanh bờ vực. Cho dù không được chứng thực, nhưng những lời đồn này cứ thế lan mãi, dần dần đã khiến vực núi này trở thành huyền thoại. Thậm chí ngay cả trẻ con Nhân quốc cũng rất sợ nơi này. Bởi các bậc cha mẹ mỗi khi muốn răn đe con cái nghe lời, đều dọa sẽ quẳng chúng xuống vực Tinh Linh, thế mới biết được sức mạnh của vực núi bí hiểm này trong lòng dân gian là ghê gớm thế nào.

Nhưng bên cạnh những truyền thuyết và các lời đồn vô căn cứ, có một điều buộc phải thừa nhận là xung quanh đáy vực này cũng là nơi rất nhiều câu chuyện bí ẩn xảy ra. Ví nhưng loài sư tử trắng khổng lồ chỉ tồn tại duy nhất quanh khu vực này, tựa như đang tuần tra canh gác một bí mật nào đó, hay như việc những thành viên trong hoàng gia quý tộc lại thi thoảng bị bắt gặp nơi đây, phần lý do họ làm vậy, đến giờ vẫn là câu đố bí ẩn.

Lúc này, dưới đáy vực Tinh Linh cũng như trước đây, những đợt khói nhẹ nhàng nương theo khe vực bốc lên thành từng đợt sương trắng, lượn lờ lan tỏa che khuất phần lớn thung lũng, nơi có vài bóng người đang phóng ngựa đuổi đến.

Kỳ Phong đã rời khỏi doanh trại được một quãng xa, lúc này nhìn lại mới phát hiện người đuổi theo mình là Kiến Phi, có hơi thất thần nhưng vẫn quyết định ghim cương ngựa. Đợi đến khi vó ngựa của Kiến Phi cũng dừng hẳn lại, hẳn lại nhận thấy theo sau Phi còn có một đội binh mã nữa. Không đợi hẳn lên tiếng trước, Phi đã cất giọng hỏi: “Cuối cùng cũng quyết định đi?”

Phong cần môi, không chần chờ mà gặt đầu.

Kiến Phi thấy dáng vẻ cương quyết của hắn liền biết không thay đổi được, chỉ bảo ngựa lách sáng bên cạnh, nhường chỗ ột tốp binh mã đi tới. Thấy mắt Phong hơi lưỡng lự, anh bèn hạ giọng: “Đường về kinh tuy không xa lắm, nhưng dẫn theo vài người dự phòng vẫn nên. Nhóm binh sĩ này đã đi theo cậu lâu rồi, để bọn họ hộ tống cậu tôi cũng an tâm”.

Vốn Kiến Phi định nói “an tâm với Hân Vũ”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy mấy lời này không nên nói ra. Trước giờ thái độ của anh với Kỳ Phong không nhiệt tình cũng chẳng thờ ơ. Thế nhưng dạo mới gặp nhau ở Hỏa Thành, thấy hắn dẫn theo Quân Tuyết, anh suýt chút nữa đã nổi giận đóng cửa doanh trại không cho hắn vào.

Rồi anh suy nghĩ hồi lâu, vẫn cảm thấy như vậy là chẳng nên tí nào. Bởi Kỳ Phong đến theo lệnh của hoàng gia, mà hoàng gia lúc ấy vẫn do Hân Vũ nắm quyền, hắn lại dẫn theo quân cứu viện, vì chút việc nhỏ mà gây sự với hắn chẳng khác nào không nể mặt Hân Vũ?

Chiến trận lúc ấy tương đối khốc liệt, anh cũng cần một người đáng tin cậy ở bên cạnh chia sẻ thật. Kỳ Phong tuy chỉ mới tiếp xúc với binh quyền không lâu, nhưng anh buộc phải thừa nhận rằng người này có tư chất sinh ra để làm thống soái, bởi hắn suy tính chu toàn đâu ra đó, điều khiển trận lại biến hóa khôn lường, khiến binh sĩ của Vĩnh Hi dù có tinh nhuệ thế nào cũng ứng phó không kịp. Cũng nhờ sự giúp đỡ của hắn mà anh mới có thể dễ dàng dẫn binh giành lại Thanh Thành, từ đó dựng nên thế gọng kìm như hiện nay.

Anh không mấy hiểu rõ nội tình chuyện của hắn và Hân Vũ, thế nhưng cô đã cố ý để hắn đến, chứng tỏ hai người này muốn gạt việc tư qua một bên, anh cũng chẳng tiện nói nhiều.

Quân Tuyết và nhóm người của cô ta thi thoảng vẫn ở lại đây giúp đỡ, có lúc biến đi đâu chẳng biết. Anh cảm thấy không tin tưởng được nhóm người này, bèn lui về Thanh Thành tự đào tạo một toán binh sĩ, vẫn chưa xong đâu vào đấy thì nghe tin Hân Vũ và Hạ Dương bị bắt ở kinh thành.

Khi đó anh nghĩ, với tính tình của Phong hắn hẳn sẽ nổi điên lên, bỏ mặc mọi thứ mà chạy về kinh tìm Diệp Y tính sổ. Thế là anh lo lắng tiền tuyến không ai trấn giữ, mặc kệ ngày đêm trở về doanh trại, về đến nơi chỉ thấy hắn đang điềm nhiên đọc binh thư.

Quân lính theo bên cạnh nói hắn bị mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ gì đến chuyện trước đây với Hân Vũ, còn cho rằng người mình yêu là Quân Tuyết. Dĩ nhiên anh chẳng chấp nhận nổi câu chuyện hoang đường này. Càng nghĩ càng bực dọc, thế là anh nhân lúc không có ai, chặn đánh Kỳ Phong. Tuy rằng hành động này có vẻ lưu manh là thế, cuối cùng thất bại thảm hại, nhưng lại giúp anh nhận ra một sự thật rõ mười mươi rằng Kỳ Phong chẳng phải là thằng nhóc trói gà không chặt như thuở anh mới gặp nữa. Cũng vì hắn âm trầm khó đoán như vậy, anh càng bắt mình phải quan sát hắn nhiều hơn.

Quân Tuyết thường ở bên cạnh hắn, nhưng lại bị tình yêu làm mờ mắt, chẳng thể nhận ra đâu là thật, đâu là người ta cố tình chứng tỏ ình thấy. Mấy lần thư tín báo về tình hình ở kinh thành, anh lại cố tình để viên giao thư đọc oang oang trước mắt Kỳ Phong. Tuy rằng về mặt hắn không có gì kỳ lạ, nhưng cánh tay lại siết chặt nắm đấm sau lưng. Cứ vài lần như thế, anh hiểu ngay rằng thằng oắt con này đang giả vờ.

Anh không hiểu những chuyện xảy ra ở kinh thành, đành phải tìm người dò la một ít. Xâu chuỗi lại, lấy tính cách của Kỳ Phong mà suy đoán, chẳng bao lâu anh đã dần nắm được toàn bộ sự thật, lại càng khâm phục thằng nhóc này hơn, chẳng phải vì hắn có tâm tư sâu kín tài năng kinh vĩ gì, chẳng qua là vì tấm lòng hắn dành cho Hân Vũ. Diệp Y hay bất cứ ai ở kinh thành cũng chỉ là người bình thường, nếu quang minh chính đại đối chọi thì bọn họ không thể là đối thủ của Hân Vũ. Nhưng Quân Tuyết lại khác. Cô ta là quý tộc loài tiên, nắm trong tay quân đội và pháp lực vượt bậc so với con người, một khi cô ta có ý muốn Hân Vũ chết, bọn họ có che chở cho cô thế nào cũng vô ích. Mà bấy giờ Kỳ Phong đang giả vờ như không có tình cảm với Hân Vũ, nếu hắn vì tin tức của cô mà lo lắng, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Một người có thể vì toan tính chu toàn cho Hân Vũ mà làm được đến chừng ấy, anh lại ủng hộ hắn hết mình.

Cả anh lẫn Kỳ Phong đều cho rằng chuyện ở kinh thành chẳng qua chỉ là chuyện vặt đối với Hân Vũ. Hân Vũ chẳng phải người dễ bị chi phối, hơn nữa cho dù có kinh biến, thì vẫn còn đó Hạ Dương, Vân Tình, cảm y vệ và quân đội ngầm của Diệp Anh hỗ trợ cô. Điều bọn họ cần phải làm là tốc chiến tốc thắng, càng phải nhanh chóng giành lại Hỏa Thành mới có thể trở về gặp Hân Vũ được.

Thế trận giằng co mấy mươi ngày dần dần có chuyển biến. Đúng vào lúc quân Vĩnh Hi phải co cụm về phòng thủ, anh đang định dốc toàn lực công thành thì Diệp Anh mang theo Hạ Dương thương tích đầy mình đến.

Kiến Phi vốn chỉ nắm tin tức từ bên ngoài, những gì xảy ra sâu trong kinh thành anh không thể nào đoán được. Thế nên lúc nghe Diệp Anh kể lại toàn bộ, anh suýt chút nữa nổi điên định quay về, vậy mà Kỳ Phong đứng bên cạnh chỉ thờ ơ bất động.

Nhưng sâu trong đáy lòng, anh hiểu, Kỳ Phong đã không thể nhẫn nhịn được nữa.

Diệp Anh và Hạ Dương đều bị thương rất nặng, đặc biệt là Hạ Dương. Anh bảo người chăm sóc họ, một mặt lại điều động binh sĩ chuẩn bị đưa Kỳ Phong về kinh. Thế nhưng anh đợi suốt một đêm, vẫn chẳng thấy thăng nhĩ này đến tìm mình. Lúc sang lều của hắn mới phát hiện hắn đã biến mất từ lúc nào, Quân Tuyết và đám người của cô ta lại chẳng thấy đâu. Chẳng cần nghĩ nhiều, anh biết ngay hắn đã lên đường bèn tức tốc lên ngựa đuổi theo.

Lúc này, đứng dưới làn sương mờ ảo bốc lên từ đáy vực Tinh Linh cách đó không xa, về mặt Kỳ Phong càng thêm kiên định. Mấy tháng ngoài chiến trường rớt cục đã điểm tô trên gương mặt vẫn còn có chút ngậy ngốc trước kia vài phần sương gió. Kiến Phi nhìn quanh, mày kiếm lại khẽ nâng lên:

“Quân Tuyết và đám người của cô ta đâu?”

Hiển nhiên Kiến Phi không cần nói thêm quá nhiều, vì Kỳ Phong hiểu anh biết tất cả, thế nhưng sự mất tích bí ẩn lúc này của đám người Quân Tuyết thật sự khiến anh bất an. Ánh mắt Kỳ Phong cũng thất thần, lập tức hỏi lại: “Cô ta không có trong doanh trại sao?”

Kiến Phi lắc đầu, sắc mặt anh lúc này đã trở nên sốt sắng. Chuyện của Quân Tuyết anh nắm không được mấy phần, song cũng hiểu rõ ràng nếu lúc này để Kỳ Phong đi, Quân Tuyết biết được sẽ không để bọn họ yên ổn. Thế nên anh đã cho người tìm khắp nơi, ấy vậy mà vẫn chẳng tìm được Quân Tuyết. Kỳ Phong cũng vì thế mà lo lắng hơn.

Kiến Phi nhận ra ngay dáng vẻ kỳ quặc trong đó: “Cậu đã làm gì cô ta?”

Vốn anh chỉ có ý nghi ngờ. Quân Tuyết luôn bám theo cậu ta như hình với bóng, việc cậu ta rời khỏi Hán Vũ đoán chừng cũng có thể chỉ là vì Quân Tuyết. Thế nhưng lúc này mặc kệ tất cả để trở về kinh như vậy, chắc chắn là đã có kế hoạch từ trước. Kỳ Phong chẳng trao đổi gì với anh trước, anh cũng không tùy tiện liên lạc với cậu ta, thế nên chỉ có thể đi bước nào thì hỗ trợ cậu ta bước đó.

Kỳ Phong cắn môi, lo lắng đưa mắt nhìn về phía sau lưng Kiến Phi, mãi một lúc mới lên tiếng: “Tôi cho cô ta uống vong dược”.

Kiến Phi hơi thất thần. Vong dược tuy không khó điều chế, nhưng lại là độc bị cấm từ thời Thiên đế, bởi tính độc hại của nó. Một khi uống phải vong dược, người uống sẽ quên tất cả mọi thứ, cả ký ức cũng chỉ là khoảng trống mơ hồ, cho dù là loài người, tiên tộc hay quỷ tộc cũng không ngoại lệ. Mà đừng nói đến con người chỉ có thể sống vài chục năm, cả tiên tộc lẫn quỷ tộc đều có tuổi thọ mấy trăm mấy ngàn, biết bao bí mật đều bị bọn họ nắm giữ, một liều độc dược như thế chẳng khác nào bắt họ đầu thai lại một kiếp? Huống chi theo ý Thiên đế, vạn vật có tuần hoàn, việc ai người nấy trả. Vong dược chính là đi ngược lại với đạo trời, càng không thể tha thứ được.

Trước khi đến đây, Hải Kỳ đã cho Kỳ Phong một lọ vong dược, ngụ ý trong đó quá rõ ràng. Thế nhưng suốt chặng đường đi đến nay, người bên cạnh Quân Tuyết quá cẩn thận, hắn không thể nào ra tay được. Lần nữa mãi, đến tận lúc này Hạ Dương và Diệp Anh đến đây, Hán Vũ lại gặp nguy ở kinh thành, thế là Kỳ Phong chẳng thể nào đợi được nữa, đành phải cho vong dược vào nước uống của cô ta.

Kiến Phi bóp trán: “Hồng rồi, không chừng cô ta đã biết trước cậu sẽ ra tay nên vờ mắc bẫy. Cậu cũng thật là, sao việc lớn như vậy lại không báo với tôi chứ?”

Phong không hiểu tại sao Kiến Phi lại nhăn mày cau mặt như vậy, song vừa lúc ấy, một cơn lốc đỏ từ thỉnh không bỗng nhiên kéo đến. Hắn dùng tay che mắt, mãi một lúc mới nhận ra Quân Tuyết đã bước ra từ cơn lốc, toàn thân mặc một bộ áo chùng xám như tro tàn, về mặt cô ta lúc này trắng bệch, mái tóc dài xõa đến tận eo ẩn hiện trong màn sương mờ tỏa, có phần quái dị mà kiêu mị.

Cô ta bước lên phía trước, ngón tay thon dài mảnh khảnh chỉ tay vào Kiến Phi chẳng chút e dè: “Thằng nhóc này nói đúng đấy. Vong được càng để lâu càng phát ra mùi đặc trưng. Lẽ ra nếu anh sử dụng sớm thì đã không bị tôi phát hiện đâu.”

Câu nói này thật sự khiến Kỳ Phong ấp úng. Hải Kỳ chỉ giao cho hắn vong được, cũng không dặn hắn đặc tính thế nào, làm sao hắn biết loại thuốc này lại có mùi quái dị như thế?

Chưa kịp nghĩ tiếp theo phải làm thế nào, Quân Tuyết đã tựa như chỗ không người mà bước đến gần hắn. Phong biết lúc này tiến cũng không được, lùi cũng không xong bèn phất tay ra hiệu cho Kiến Phi tránh đi, bản thân mình lại gọi ra thần chú bảo hộ ngăn chặn Quân Tuyết. Cô ta lại như thể chẳng quan tâm gì đến hắn, phất tay một cái, bùa chú đã lóe lên rồi mất hiệu lực.

Kỳ Phong đang định phóng thêm bùa chú khác, thế nào lại bị Kiến Phi đẩy ra phía sau. Phi mí môi, lập tức bảo nhóm binh mã phía sau trấn thủ, lại quát lên với hắn: “Còn không mau đi? Hân Vũ trông chờ vào cậu đấy”.

Phong nghe anh nói thế bèn hiểu ra, tức thì túm lấy một con ngựa của binh sĩ gần đó, thoắt cái đã nhảy lên yên rồi phóng một mạch về phía kinh thành.

Sau lưng hắn vang lên âm thanh nửa cười nửa khóc, nửa như nhạt nhẽo của Quân Tuyết, lại có âm thanh binh khí va chạm nhau vang dội đến tận trời. Trong lòng Kỳ Phong thoáng lo lắng, lại thấy Kiến Phi vẫn cứ người đi theo mình, nhất thời cũng an tâm đôi chút. Xưa nay Kiến Phi làm việc rất chu toàn, đội quân theo bảo vệ anh lại thông thạo bùa chú, có thể ngăn cản Quân Tuyết được một thời gian là chuyện không mấy khó khăn.

Thế nhưng mới chạy đến khúc rẽ đầy sương khói của vực Tinh Linh, hắn đã nhận ra ngay rằng mình lầm to.

Chẳng biết bằng cách nào, Quân Tuyết đã đi tắt đón đầu, thậm chí chờ hắn trên cầu đá bên vực. Hắn quay người định bảo nhóm người theo sau đổi hướng, song chẳng kịp nữa. Quân Tuyết cười lớn, tay vừa vung lên đã bắn ra muôn vàn ánh sáng xanh đỏ, chẳng mấy chốc đã khiến toán vệ sĩ theo sau từng người một ngã gục xuống, để lại trên đất những con ngựa mất chủ, chỉ biết lao hồng hộc về phía trước.

Phong biết không chống được, vội nhảy khỏi ngựa, một tay gọi ra Hỏa Chi kiếm, tay còn lại bắn bùa công kích về phía Quân Tuyết. Do phản ứng theo bản năng, bùa phòng vệ hắn phóng ra thoáng chốc khiến Quân Tuyết thất thần, suýt chút đã không kịp né. Luồng ánh sáng đỏ vừa va vào chiếc cầu đá bên vực, lập tức đá nứt ra, xé đôi chiếc cầu ra làm hai để những mảnh đá lả tả chìm xuống màn sương bên dưới.

Quân Tuyết nhìn thấy lại càng bật cười to hơn. Trong ánh sáng nhợt nhạt của đêm, chẳng hiểu tại sao, hắn lại cảm thấy nụ cười ấy còn có đôi chút thâm lương.

“Hay cho Kỳ Phong, giỏi cho Kỳ Phong. Thì ra anh đã muốn giết tôi đến thế. Anh chờ ngày này bao lâu rồi?”

Kỳ Phong ấp úng, nhất thời không đáp thành lời. Dù hắn thật sự không có ý làm hại cô, nhưng bùa chú lúc này là thật, giờ nói ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì, đành tập trung lực tạo ra hỏa trận. Từ khắp bốn phương tám hướng, lửa như được gọi đến tập trung dưới bàn tay Kỳ Phong. Năm đầu ngón tay lúc này đã mang theo màu đỏ óng ánh hừng hực cháy, lạng lẽ bốc cao đầy kiêu hãnh. Quân Tuyết cũng vội vung tay, kéo từ không trung ra một chiếc quạt có lông ngũ sắc. Trước giờ cô đấu phép với người khác chưa từng dùng đến vũ khí, không ngờ lần này lại vì hắn mà dốc toàn lực.

Kỳ Phong chỉ mới học pháp thuật chưa đến một năm, trong khi đó Quân Tuyết lại là Âm tiên đã mấy trăm tuổi, hơn thua thế nào không cần phải bàn cãi. Phong chỉ cảm cực được hơn nửa khắc, rốt cuộc đã nhận một đòn phản kích của Quân Tuyết. Chẳng biết đó là bùa chú gì, chỉ thấy luồng ánh sáng trắng vừa xuyên thấu bờ vai, lập tức cả người hắn co giật khụy xuống, bùa chú muốn gọi cũng chẳng thể tuôn ra khỏi miệng, cứ thế mà ôm quả tim co giật từng hồi. Quân Tuyết bước từng bước chậm rãi đến cạnh hắn. Thấy hắn co quắp, cô cũng cúi xuống, dùng ngón tay mảnh khảnh nâng cằm hắn lên, ép chặt hắn nhìn thẳng vào mắt cô:

“Kỳ Phong, trước giờ tất cả những gì bỏ ra vì anh tôi đều không hối hận. Đi cùng tôi, tôi cho anh quyền

lực, sức mạnh, tất cả mọi thứ đàn ông muốn tôi đều có thể cho anh. Vậy tại sao anh còn phải bán đứng tôi? Anh nghĩ anh là ai? Dựa vào anh mà muốn bắt tôi từ bỏ ký ức của mình sao?”

“Quyền lực, sức mạnh? Sao cô không nghĩ tới tôi có cần không?”. Phong nén đau, nghiêng răng nói. “Người như cô làm sao hiểu được, từ đầu đến cuối tôi chưa từng muốn có quyền lực, hay muốn hơn người, muốn có thành tựu gì cả. Tôi làm tất cả chỉ là vì muốn san sẻ gánh nặng với Hân Vũ mà thôi. Nếu Hân Vũ chết, tôi làm vua cũng đâu có ý nghĩa gì chứ? Nếu không phải cô hết lần này đến lần khác hại Hân Vũ, vong được gì đó tôi cũng không muốn dùng. Đừng tưởng rằng tôi không biết gì cả. Điệp Y xưa nay ngây thơ, lại nông nổi, lấy đầu óc non nớt của cô ta, làm sao có thể đoán trước mà cắt tước hết mọi đường viện trợ ở Kinh thành. Rõ là cô một mặt muốn áp bức tôi đi, mặt kia lại cố tình đưa đường dẫn lối cho Điệp Y. Cô bảo tôi không yêu cô? Sao không tự nhìn lại bản thân mình đi? Loại người bất chấp thủ đoạn, hãm hại người khác như cô có gì khiến người ta phải yêu chứ?”

Quân Tuyết nghe vậy càng cười lớn: “Thì ra từ đầu anh đã luôn nghĩ tôi là loại người độc ác như vậy. Còn bắt anh phải đi cùng tôi mấy tháng qua, mỗi ngày đều nhìn thấy tôi chẳng khác nào cực hình nhỉ?”

“Phải đấy thì sao nào? Mỗi lần nhìn thấy cô tôi ghê tởm chết đi được.”

Phong vừa nói hết câu, Quân Tuyết đã giương tay ếm nhanh bùa lên vai hắn. Hắn rú lên một tiếng đau đớn, tựa như từng mảnh da thịt đang bị bào mòn, máu nóng lại sôi lên hừng hực, chẳng khác nào vừa bị quăng vào chảo dầu. Cơn đau khiến hắn chỉ có thể ngã nằm trên mặt đất, ngón tay nắm lấy đất cát bên dưới để cố chịu đau đớn. Đợi cơn đau vừa rút đi, hắn lại quác mắt nhìn Quân Tuyết: “Có giỏi thì giết tôi đi. Bởi vì tôi còn sống một ngày, cũng chẳng yêu cô đâu”.

Quân Tuyết khụy ngồi xuống mặt đất, tay lại vờ về mấy sợi tóc đã vã mồ hôi của hắn. Theo chiều ngược ánh trăng, hắn chỉ thấy mái tóc dài của cô ta lúc này ánh lên một màu bạc mong manh như chỉ, đôi mắt lại sáng lên màu hổ phách đặc trưng, thoáng cảm thấy kỳ lạ. Tuy nói rằng những tiên nhân như Hải Kỳ và Hải Duệ đều có vẻ ngoài thanh tao khác người, thế nhưng dáng vẻ Quân Tuyết thế này lại khiến hắn liên tưởng đến loài yêu quái chuyên đi dụ dỗ người khác trong Liêu trai chí dị hơn. Khóe môi cô ta đỏ sẫm, hơi giương lên: “Anh là người tôi yêu nhất, làm sao tôi nỡ để anh chết?”

Chẳng biết tại sao, Phong nghe được mấy lời này lại cảm thấy rùng mình, một cơn ớn lạnh chậm rãi nảy sinh từ lồng ngực hắn, lặng lẽ chạy dài đến tận sống lưng. Lúc ngón tay cô ta từ tốn đặt lên cổ, hắn thậm chí nảy sinh ra một loại ảo giác.

“Anh chết rồi, kiếp sau nữa vẫn đi tìm cô ta nữa thì sao? Chi bằng lúc này tôi giết đi thân xác này, sau đó giam giữ linh hồn anh lại, để anh đời đời kiếp kiếp ở cạnh tôi, để anh từ từ mà nhìn thấy cô ta hết lần này đến lần khác chết như thế nào. Cảm giác thấy người anh yêu chết trước mặt anh, mà bản thân mình lại không làm gì được hẳn là tuyệt lắm”.

Giọng nói Quân Tuyết vẫn đều đặn ngậm nga như thể tiếng chim hót. Hơi thở cô ta lướt lơ chạm vào cổ hắn, thế nhưng Phong lại có cảm giác như mình chẳng thể cảm nhận được gì nữa. Cùng với lực ấn bàn tay càng lúc càng mạnh dần, dường như nửa phần hồn còn thanh tỉnh cũng đang chống chọi, cố gắng để không bị hút ra khỏi cơ thể.

Thân thể nhẹ hẫng, chẳng mấy chốc như làn khói nhẹ lan đi. Chưa bao giờ hắn cảm thấy bản thân mình bất lực đến thế, chỉ bằng những làn khói mỏng manh này thôi cũng thật sự nhấn chìm được hắn.

Ý thức tan rã, nơi vực hoang lạnh lẽo, thậm chí nghe được tiếng gầm rú xa xa của loài động vật khổng lồ nào đó, thê lương lại u uất. Hắn cúi xuống nhìn bàn tay mình lúc này chỉ là một làn khói trắng, càng cảm nhận sâu sắc sự bất lực của bản thân.

Đến cuối cùng, thì ra ngay cả gặp cô một lần cuối, hắn cũng không có cơ hội.

...

Đất trời vụn vỡ, sấm vang chớp giạt.

Cơn mưa kinh hồn bên ngoài chẳng mấy chốc đã khiến Vân Tình sực tỉnh. Cô loạng choạng ngồi dậy, bước đến bên song cửa nhìn ra bên ngoài đã trút xuống nửa bầu trời tang hoang. Chấn song đã bị ếm bùa chú,

chỉ chừa lại vài lỗ nhỏ để người trong phòng thoáng khí một chút. Cô ngẩng đầu, nhìn lên một bầu đỏ ửng choáng ngọc bên ngoài, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Đêm xuân ấm áp đột nhiên đổ mưa to, lại còn âm ỉ như vậy, tựa như đêm nay, bầu trời đã đánh mất đi một thứ gì đó.

Cô khê rót một cốc nước từ ấm trà. Lúc này trà đã nguội, nhưng vẫn còn thoang thoang mùi hương hoa được người ta phơi khô rồi ướp thêm vào. Cô nhắm nháp từng chút một, ngón tay lại lơ đãng lướt qua chiếc bụng lúc này đã nhô cao, môi cắn chặt.

Có đôi lúc cô cũng nghĩ, sinh mệnh này đến chẳng đúng lúc chút nào. Thế sự đang giao tranh, gà cùng một mẹ cũng chưa chắc gì đã yêu thương nhau thật sự, mang theo một gánh nặng, chẳng khác nào đeo thêm gông sắt vào chân mình. Không có sinh mệnh này, hẳn cô đã thỏa thích làm theo ý mình, có thể đến thì đến, muốn đi thì đi, cũng chẳng phải lo lắng bị ai ép buộc.

Thế nhưng nếu không có nó, liệu cô sẽ có động lực sống mãnh liệt như thế sao?

Cùng là một sự việc, tốt hay xấu chẳng qua chỉ là do lòng người. Có những lúc phải đặt mọi thứ lên bàn cân, cô mới thật sự hiểu được trên đời này, thứ gì mới là đáng giá nhất.

Cánh cửa gỗ phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng kêu cọt. Vân Tình vốn còn tưởng là cung nhân đem cơm đến, cũng chẳng vội chú ý. Thế nên lúc nhìn thấy Minh Viễn điềm nhiên đứng trước mặt mình, cô suýt chút nữa đã không kìm được cơn xúc động.

“Ha, thì ra anh còn mặt dày đến mức dám gặp tôi”. Cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ chạm trổ vân rồng, chẳng biết từ lúc nào giọng điệu mình lại mang vẻ châm chọc như thế. Thực tế, cô cảm thấy không đuổi Minh Viễn đi đã là giới hạn cuối cùng của mình rồi.

Minh Viễn tựa như không thấy vẻ lạnh nhạt của Vân Tình, chỉ đưa mắt quan sát xung quanh, đoạn nhìn nhìn bụng cô, nhíu mày hỏi: “Em ổn chứ?”

“Dĩ nhiên là ổn, anh không thấy tôi ăn được ngủ được sao? Trừ chuyện bị người ta giam ở đây thì có gì là không ổn?”

“Nếu đã không sao thì đi theo anh. Anh đưa em ra khỏi đây.”

Minh Viễn kéo tay cô lên. Vân Tình không ngờ anh đến vì lý do này, vội giật tay lại đầy cảnh giác: “Anh lại có âm mưu gì?”

Minh Viễn thấy thế cũng có hơi bực dọc: “Anh không có nhiều thời gian phí phạm với em. Cơ hội chỉ có một lần này thôi. Em muốn đi theo anh hay muốn ngồi đây chờ đợi, đợi Hạ Dương hay Hân Vũ liệu mình xông đến cứu em?”

“Anh nghĩ anh bán đứng Hân Vũ như vậy, chị em tôi còn dám tin anh sao?”

Thái độ Vân Tình cứng rắn đến mức Minh Viễn cũng buông lỏng tay: “Em tin hay không cũng được. Anh chưa bao giờ bán đứng chị em em. Giờ Diệp Anh đã mang Hạ Dương đi, trước sau gì bọn họ cũng quay lại đây để cứu Hân Vũ. Nếu như lúc đó em vẫn còn bị bắt chỉ khiến họ thêm vướng tay vướng chân thôi.”

Giọng nói Minh Viễn vẫn đều đều, nhưng lại không chừa cho Vân Tình một kẽ hở nào để phản bác. Thực chất đây cũng là điều Vân Tình lo lắng mấy ngày qua. Cô biết tạm thời Diệp Y vẫn còn nể tình chị em, sẽ không gây bất lợi ỉnh và đứa trẻ trong bụng, thế nhưng điều đó không có nghĩa tương lai cô em gái này sẽ không mang mẹ con họ ra làm con tin. Ít ra lúc này Hạ Dương thoát thân được, Hân Vũ lại không có tin tức gì, đối với cô cũng là một tin tốt.

“Cho dù có phải thoát khỏi đây, tôi cũng không muốn nhận ân huệ của anh”. Vân Tình lầm bầm, hơn ai hết cô hiểu rõ, nếu không phải do người con trai trước mặt này, rất có thể lúc này Hạ Dương và Hân Vũ đã cùng đến cứu cô rồi, cô cũng không phải thấp thỏm mỗi ngày đều lo lắng cho họ như thế.

Minh Viễn cười nhạt: “Nói đi cũng phải nói lại, cứ cho là anh phản bội Hân Vũ đấy, thì đã sao? Em nghĩ bản thân mình vô tội lắm à? Là ai giả vờ khéo như thật, vào đến ngục giam rồi còn phải cướp của Hân Vũ mấy lọ máu bạch kỳ mã mới cam lòng? Nếu không phải em, Diệp Y có thể biết số lượng thuốc Hân Vũ

còn mang trong người sao? Anh nói cho em biết, kỳ hạn dùng máu của Hân Vũ đã qua rồi, bây giờ em ấy không có thuốc bên người, kết quả thế nào không cần nói em cũng hiểu. Vậy rốt cuộc là ai làm hại đến em ấy nhiều hơn ai đây? Mỗi người đều có lý do của mình, đừng chỉ vì bản thân mình có nỗi khổ mà tự cho rằng mình đáng thông cảm hơn người khác.”

Minh Viễn chưa dứt lời, sắc mặt Vân Tình đã tái sầm lại.

Từ lúc nghe tin đến giờ cô đều thầm trách Minh Viễn phản bội, thế nhưng lại chưa từng nhìn lại bản thân mình. Ở vào tình cảnh đó, Diệp Y biết cô có thai, lại còn lợi dụng Hạ Dương bị bắt mà dẫn dụ cô đến tìm Hân Vũ. Cô chẳng biết gì cả, cứ ngây ngô tin là thật, lại chạy đến tìm Hân Vũ xin thuốc, chẳng cần biết để bỏ ra số thuốc ấy, chị cô đã phải hy sinh bao nhiêu phần cơ hội sống sót của mình.

Cô cứ nghĩ rằng, vì bản thân mình không biết gì cả thế nên mình chẳng có lỗi, nhưng những lời Minh Viễn nói chẳng khác nào xé nát lớp vỏ phòng hộ của cô. Cô thật sự không biết gì ư? Hay chẳng qua là biết mà lại vờ như không nhìn thấy, bởi vì cô đã quen nhìn thấy Hân Vũ bỏ ra vì mình, cuối cùng lại cảm thấy chuyện đó cứ như một lẽ hiển nhiên?

Ngẫm đi ngẫm lại, có lẽ bản thân mình cũng đáng trách chẳng kém gì anh.

Minh Viễn quan sát thấy sắc mặt Vân Tình, cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, muốn tìm lời an ủi cô song lại chẳng biết phải nói thế nào. Anh thở dài, ngẫm nghĩ một lúc mới quyết định đem giảng lược sự tình cho cô biết: “Em không tin anh cũng được, nhưng em phải hiểu rằng lúc này, anh lừa em cũng chẳng có lợi ích gì cả. Muốn lợi dụng em cũng chẳng phải đến phiên anh. Hiện giờ tình hình bên ngoài cũng chẳng tốt gì. Sau khi Hạ Dương thoát được, Diệp Y liền nhận được thư của pháp sư Hàn. Dấu sao địa vị của Hân Vũ trong lòng dân chúng rất lớn. Ông ấy sợ rằng Hân Vũ chết trong nhà giam thì khi Diệp Y lên ngôi sẽ tình ngay lý gian, lúc đó lại trở thành bia công kích của nhiều phía. Ít nhất cho đến khi thực hiện Huyết Thệ tính mạng Hân Vũ vẫn sẽ được bảo toàn. Diệp Y sẽ không để em ấy chết được”.

Vân Tình mím môi: “Hân Vũ bây giờ thế nào rồi?”

Minh Viễn không muốn nói dối cô bé, chỉ có thể buông ra một câu súc tích: “Còn sống”.

Vân Tình ngẩn người, lắp bắp hồi lâu vẫn không thốt ra lời. Thế nhưng dấu sao đáp án dờ dờ ươn ươn này của Minh Viễn cũng giúp cô an tâm phần nào.

“Còn sống là tốt rồi”. Cô khẽ lẩm bẩm. Còn sống là được rồi. Chỉ cần là còn sống, tất cả mọi thứ đều không quan trọng nữa.

Minh Viễn thấy tinh thần cô không ổn định, tặc lưỡi mấy cái lại giữ chặt lấy hai vai cô, cảm nhận bờ vai nhỏ khẽ run rẩy.

Ánh mắt Vân Tình vẫn đăm đăm nhìn ra màn cửa bên ngoài. Lý trí nói cho cô biết không nên tin lời người đàn ông này, thế nhưng ánh mắt anh vẫn cương nghị là thế, đột nhiên lại khiến cô không cách nào chống đỡ nổi. Xưa nay cô chưa từng là một cô gái mạnh mẽ, tuy cô tùy hứng và thích làm theo ý mình, đó cũng là vì biết rằng sẽ có người khác gánh chịu thay cho cô. Lúc này cả Hạ Dương lẫn Hân Vũ đều không còn bên cạnh, đột nhiên cô lại cảm thấy sợ hãi.

Cô biết khổ tâm của Minh Viễn, nhưng sự oán hận trong lòng lại không cách nào tiêu tán được, chẳng mấy chốc nước đã tuôn tràn ra khỏi mắt.

Minh Viễn không quen thấy cảnh con gái khóc, tâm trí lại rối loạn như tơ vò. Anh day day trán ngẫm nghĩ nói: “Chuyện đến nước này anh không muốn giấu em nữa. mấy hôm trước Kỳ Phong dẫn theo binh lính về định tiếp viện, giữa đường lại gặp phải Quân Tuyết. Toàn bộ nhóm quân đó không ai sống sót cả”.

“Vây... Kỳ Phong...”

“E là lành ít dữ nhiều”.

“Rốt cục em... em phải làm gì đây?”. Tin tức này vừa đi, tin khác lại đến, chớp mắt đã khiến Vân Tình hoảng loạn. Cô lắp bắp mãi, sau cùng mới thốt được thành lời.

Minh Viễn lau nước mắt đọng lại trên gò má cô, giọng nói anh lúc này lại mang theo chút ảm áp: “Rời khỏi đây. Em chẳng cần phải làm gì cả. Bởi vì tự bảo vệ em, chính là cách tốt nhất để bảo vệ Hân Vũ rồi”.

Vân Tình xoa xoa bụng, ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng gật đầu: “Anh hứa với em một chuyện được không, đừng để Hân Vũ biết chuyện của Kỳ Phong. Em sợ chị ấy không chịu nổi. Chúng ta cũng ở bên cạnh nhau từ nhỏ đến lớn, cho dù anh chọn Diệp Y, cũng làm ơn chừa cho Hân Vũ một con đường sống được không?”

Minh Viễn mím môi, định đính chính gì đó, nhưng thấy tâm tình Vân Tình xúc động lại không tiện nói nhiều, chỉ kiên định nắm lấy tay cô kéo đi.

...

Cơn mưa xối xả, thấm ướt cả trời và đất dường như cũng tác động ít nhiều đến công tác phòng vệ ở pháo đài Chết. Chỉ ít thì đây là những gì Hân Vũ cảm nhận được sau khi bị Tranh lôi kéo khỏi cơn hôn mê. Con bé ngồi bệt trên đất, vừa níu lấy tay Hân Vũ, vừa chỉ chỉ vào rãnh nước tí tách nhỏ giọt, úa từ trên bức tường xuống, lan ra thành vũng chỉ cách cô vài tấc.

“Cô à, ướt”.

Con bé vừa cất lời, nhìn thấy hàng mày Hân Vũ cau thành một đường mới chợt nhận ra mình lỡ lời, vội sửa sai: “Chị à, cần thân ướt. Hihi”.

Không phải bé cẩn thận thừa đâu, chỉ vì chị gái trước mắt này rất kỳ lạ. Nhớ lúc mới gặp, bé lay chị ta mấy lần chị ta cũng chẳng tỉnh. Bé nhắm chừng tuổi, cảm thấy chỉ ít cô gái này cũng lớn hơn mình mười mấy tuổi, thế mà mới cất một tiếng “cô” đã bị người ta nhăn mày méo mặt.

Sống trong pháo đài này, bé đương nhiên biết cách nhìn sắc mặt người khác từ rất sớm, thế là nhanh chóng sửa danh xưng lại thành “chị”, lúc ấy chị ta mới thoải mái một chút, nhẹ nhàng xoa đầu bé.

Hân Vũ thoáng nhìn thấy dáng vẻ áp úng của Tranh, cũng đoán được mấy phần con bé này đang nghĩ nhăn nhó cuội gì đó, song cô cũng chẳng buồn đính chính, chỉ mỉm cười nhợt nhạt.

Nước mưa vẫn đọng thành giọt trên trần ảm thấp của phòng giam. Tranh cố gắng kéo Hân Vũ lùi lại một chút, tránh chỗ nước đọng. Cả người Hân Vũ đều đau nhức, chỉ cố gắng lê đi theo sự di chuyển của con bé. Xong đâu vào đấy, nó thở hỗn hà hỗn hển, cặp mắt sáng mở to nhìn Hân Vũ đăm đăm đợi ban thưởng. Cô đã đổ cả mồ hôi đầm trán, miễn cưỡng nhìn nó gật đầu.

Được sự đồng ý, con bé vội vàng nhích đến trước, cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng nâng tay Hân Vũ, vén ống tay áo dài vốn đã nhòe nhoẹt máu, đoạn lại dùng móng tay kéo ngang một đường trên cổ tay cô. Máu úa ra thành dòng đỏ đặc quánh lượn lờ trên làn da trắng xanh, chưa rơi xuống đã bị Tranh cúi người, hăng say mút lấy.

Hân Vũ thản nhiên nhìn con bé trước mặt hút máu mình, cũng chẳng buồn cử động. Viễn cảnh này đột nhiên khiến cô lại nghĩ đến tình trạng thê thảm mấy ngày trước.

Khi đó cô đứng trên phòng điều khiển pháo đài, một bên phải đối chọi với cung bắn từ phía Diệp Y, bên còn lại là nhóm biến thể đã xông đến tận cửa. Cô ngẫm nghĩ, cảm thấy mình không chống chọi được lâu nữa bèn nhất quyết bỏ đi bùa phòng vệ, lao ngược xuống cầu thang xoắn.

Với tình trạng thể lực đã gần như kiệt sức, hiển nhiên cô chẳng chống chọi được bao lâu, rốt cục kiệt sức mà rơi xuống sàn pháo đài bên dưới. Cảnh tượng khi đó đến giờ nghĩ lại vẫn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Bọn biến thể nhào vào cô như kẻ săn thấy mồi. Những kẻ gần nhất phần khích dùng móng tay rạch những đường trên cổ tay và cổ cô, máu chẳng mấy chốc tuôn ra vung vãi. Dòng người trước hút máu cô, lại bị dòng người sau đẩy ra, cảnh tượng nhốn nháo chưa từng thấy.

Thế rồi, không mất bao lâu bọn họ phát hiện ra cô cũng là một kẻ biến thể.

Thông thường kẻ biến thể đều có chút nhân dạng rất đặc trưng, thậm chí cơ thể cũng không có mùi máu nóng như con người bình thường. Thế nhưng Hân Vũ đã nếm bao nhiêu thuốc thử nghiệm của Tần pháp sư, dĩ nhiên cơ địa cũng khác hẳn. Nếu không nếm trực tiếp máu cô, ngay cả kẻ biến thể cũng không cách nào nhận ra cô là đồng loại của họ.

Mà những tù nhân ở đây có người đã bị nhốt trong thời gian rất dài, cũng có người chỉ mới vào vài tháng, nhu cầu đối với máu người là rất cao. Nhân quốc lại không thể nào cung cấp máu người cho bọn họ được, thức ăn phân phát mỗi chu kỳ thông thường đều là máu động vật trộn lẫn với máu những kẻ biến thể đã chết mà thành. Tuy loại máu này khi dùng sẽ có hại đối với thân thể kẻ biến thể, khiến năng lực và sức lực của họ cũng cạn kiệt dần, có người chưa được vài ngày thì đã phát điên, thế nhưng so ra vẫn tốt hơn nhiều nếu để họ trực tiếp hút máu lẫn nhau.

Việc quý tộc hút máu nhau bị xem là cấm kỵ trong chủng tộc. Song kẻ biến thể ở đây không hẳn như thế, bởi có những người chỉ vừa biến thể thì đã bị nhốt vào ngục, họ căn bản không tiếp xúc với quý tộc thật sự để hiểu luật cấm ấy là gì, dần dần cũng chẳng ai quan tâm đến việc hút máu đồng loại là không đúng, chỉ việc tàn sát lẫn nhau để thỏa mãn con đói của mình. Máu kẻ biến thể cũng có nhiều dạng. Với kẻ biến thể đã từng hút máu đồng loại, họ sẽ càng không thể kiềm chế được quỷ tính trong người. Đây là loại biến thể ít bị nhòm ngó nhất, cũng là những tay săn đồng loại chủ yếu. Loại thứ hai là những kẻ chỉ hút máu động vật và con người, tuy có đôi lúc không kiểm soát được, thế nhưng loại này vẫn là loại có dòng máu sạch hơn loại trước. Và cuối cùng mới là những kẻ biến thể hiếm khi tiếp xúc với máu người.

Do huyết thạch mà Tần pháp sư chế tạo chỉ đủ ồi mình Hân Vũ, thế nên loại thuốc này vẫn chưa xuất hiện bên ngoài. Loại biến thể thứ ba dĩ nhiên rất hiếm, nếu có cũng chỉ là những kẻ biến thể vừa bị cắn, vẫn chưa trải qua cơn đói đầu tiên. Sau mấy mươi ngày, nếu không dùng máu thì dĩ nhiên bọn họ phải tan biến, còn nếu dùng máu thì sẽ bước lên trở thành dạng thứ hai, loại biến thể “sạch” như Hân Vũ dĩ nhiên là mới lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Hân Vũ thậm chí đã nghĩ, mình sẽ bị hút máu đến cạn kiệt nếu như Từ Cảnh cha của Tranh không xuất hiện. Sau khi cô giết Nam Tinh, Từ Cảnh trở thành thủ lĩnh mới của bọn biến thể trong pháo đài. Bởi vì anh ta có chút pháp thuật, trước đây cũng từng là pháp sư học việc trên núi Tiên Tri, thế nên năng lực so với bọn biến thể còn lại vẫn chênh lệch rất nhiều. Hơn nữa bình thường trong các cuộc giao tranh cũng rất biết giấu mình, thế nên mới tồn tại được đến lúc này.

Ranh giới giữa sống và chết luôn kỳ lạ như thế. Rõ ràng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đón nhận rồi, thế nhưng lúc Từ Cảnh xuất hiện để ngăn bọn biến thể lại, cô lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Dẫu câu nói tiếp theo sau đó của anh ta cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

“Dừng lại, các cậu có điên không hả? Cắn hết máu cô ta rồi thì sau này lấy máu đâu mà uống nữa?”

Thế là Hân Vũ nằm lay lắt như hình nộm gỗ, bị anh ta vác về gian phòng giam của mình. Cô ngất lên ngất xuống nhiều đến mức chẳng nhớ được. Lúc mở mắt ra lại đã thấy Tranh ở bên cạnh đăm đăm nhìn mình.

Từ Cảnh nói, máu của cô rất tinh khiết, có thể xem là kẻ biến thể có dòng máu tinh khiết nhất bọn họ từng gặp. Bởi cô chẳng những không dùng máu người, mà còn dùng máu linh thú như bạch kỳ mã làm thức ăn, thế nên chuyện này chẳng có gì quái lạ cho lắm. Song Từ Cảnh lại nói, sự tinh khiết của cô, e rằng chẳng giữ nổi quá bảy ngày nữa.

Lúc đó cô mới hoảng hốt nhớ ra lọ máu bạch kỳ mã cuối cùng mình cũng đã giao cho Hạ Dương rồi.

Máu cô dùng bọn họ cũng đã dùng rồi, đánh nhau một trận xong, cùng là kẻ biến thể thì chẳng còn gì vui nữa, lại kéo nhau ai về ngục nấy. Đến lúc quan cai ngục vào hạ chốt các phòng giam lại, Hân Vũ nhìn thấy vẫn còn sống sờ. Rõ ràng là bọn họ đã phản loạn đến mức đó, thậm chí có thể giết hại những binh sĩ bị kẹt lại trong phòng giam, thế mà lúc này lại có vẻ ngoan ngoãn một cách kỳ lạ. Nhận thấy ánh mắt cô, Từ Cảnh đứng cạnh chỉ bảo một câu đầy ẩn ý: “Vì cái ăn cả thôi”.

Cô ngẫm nghĩ một đêm, rốt cục cũng hiểu được phần nào.

Tất cả lối ra vào pháo đài này đều đã được giảng bùa chú chống quý tộc, ngay cả cô cũng chẳng cách nào phá giải được. Bọn họ biết chuyện thoát khỏi đây là chẳng thể, nếu như hoàng gia để mặc họ trong này tự sinh tự diệt, chi bằng ngoan ngoãn một chút để mỗi ngày còn được cung cấp thức ăn, ít ra cũng là duy trì được mạng sống thêm một thời gian nữa.

Tuy cũng có đôi lần họ quá khích đến mức không thể khống chế được, nhưng cũng chỉ là trong giới hạn cho phép mà thôi. Một khi hoàng tộc đã mở cổng phòng giam, tức là ngầm đồng ý cho phép họ ra ngoài vui vẻ

một lần, hành động cho dù có loạn đến mức nào đi chăng nữa cũng sẽ được tha thứ. Còn sống trong phòng giam này, khi trật tự lặp lại, phải ngoan ngoãn tuân theo luật là điều cốt yếu.

Cai ngục vẫn chưa kiểm kê hết thương vong trong vụ xô xát này, thế nên phần lớn thời gian, Hân Vũ vẫn ở cùng với cha con Từ Cảnh. Mỗi ngày đều phải nhìn một kẻ biến thể đã hơn ba mươi tuổi đầu như anh ta ngồi xỏm chơi đùa với con gái mình, từ nhàm chán, nhìn mãi cô cũng có chút thú vị.

Từ Cảnh trước đây từng học pháp thuật trên núi Tiên Tri. Sau đó trong một lần cùng thầy mình xuống núi thực tế, anh ta gặp mẹ của Tranh. Lúc đó Cảnh vẫn chỉ là chàng trai mười mấy hai mươi, không vượt qua được tiếng sét ái tình nên chạy theo tiếng gọi của tình yêu, bỏ bê việc học. Thầy của anh ta khuyên mãi không được, tức giận bèn tuyên bố từ cậu học trò này. Từ đó Cảnh trở thành một người bình thường, cùng vợ anh ta mua bán sinh sống.

Thế nhưng mấy năm trước, anh ta dẫn vợ con ra phía bắc làm ăn thì tình cờ gặp kẻ biến thể trà trộn trong dân thường. Cả nhà anh ta đều trở thành nạn nhân, nhưng vợ anh thì không qua khỏi. Sau đó chuyện anh ta trở thành kẻ biến thể lan truyền đến tai quan viên, họ bèn kéo đến giam anh ta vào pháo đài Chết này. Thoáng cái anh và Tranh đã sống ở đây gần ba năm.

Vóc dáng của Tranh chỉ khoảng bốn năm tuổi, nhưng thực tế con số thật lại hơn thế nhiều. Chỉ là sống giữa bọn biến thể này, để giữ lấy tính mạng thì cha con anh ta đành phải thu mình lại nhịn nhịn, con bé cũng vì thế mà có tính cách rất lặng lẽ. Mãi cho đến gần một năm trước, Hân Vũ và Kỳ Phong xông vào pháo đài, hầu hết những kẻ biến thể có phép thuật và háu chiến đều bị hai người thu phục cả. Nhờ cơ hội đó, Từ Cảnh mới được tôn lên làm thủ lĩnh, cuộc sống của hai cha con dần khá lên một tí.

Hân Vũ biết Từ Cảnh nhận ra mình, thế nhưng anh ta không nhắc đến, cô cũng không tiện khai nhận. Mấy ngày sau đó tình hình vẫn khá hỗn loạn. Có một số kẻ biến thể phản loạn chạy đến muốn ném thử máu Hân Vũ, sau cùng lại bị Từ Cảnh đuổi đi hết. Cứ thế đến ngày thứ tư thì trật tự pháo đài cũng trở lại như cũ, cổng phòng giam bị hạ xuống đây bùa chú.

Tính tình Từ Cảnh phóng khoáng, nói năng mồm mép lại không kiêng nể ai. Anh ta khai tất tần tật mọi thứ về mình mà vẫn không thấy Hân Vũ hé răng nửa lời, dần cũng không chú ý đến cô nữa. Tranh quan sát cô rất lâu, cảm thấy cô gái này thật sự rất kỳ lạ nhưng lại không chỉ rõ được. Bọn họ cứ giữ tình trạng đó cho đến ngày cai ngục phân phát lương thực. Hai chén máu đây được cai ngục đẩy vào khe thức ăn. Hân Vũ vừa nghe thấy mùi tanh, dạ dày lại dâng lên cảm giác khó chịu muốn nôn. Cô nằm trong góc, lại chẳng ai để ý bèn quay mặt vào trong, cố nén lại.

Từ Cảnh đứng bên ngoài lại nịnh nọt nói: “Còn tưởng lần này các anh cắt mất phần của em rồi”.

“Có cắt lương thực của bọn chúng cũng không cắt của anh Cảnh”. Tên cai ngục cười hề hề đáp. “Mấy gã kia ngoan ngoãn chịu về phòng giam cũng nhờ phúc của anh. Chúng tôi làm sao dám quên anh được.”

Hai bên trò chuyện huyên thuyên vài câu, tên cai ngục lúc này lại hạ giọng: “Mà anh Cảnh này, anh thật sự không biết cô gái hôm trước náo loạn pháo đài trốn ở đâu sao?”.

“Biết thì tôi đã báo anh rồi còn giấu làm gì? Mà cô ta là ai thế? Lần đầu mới thấy con gái xinh đẹp như vậy vào đây đấy”.

“Chậc, cấp trên giao phó không được nói ra. Anh Cảnh thông cảm. Chỉ là chúng tôi lục tung cả pháo đài, chẳng hiểu sao lại không tìm thấy cô ta, không biết là có chuyện gì không nữa”.

“Không chừng đã bị giết, xé xác rồi cũng nên”. Về mặt Cảnh vẫn điềm nhiên.

“Chết chết, đừng nói xui thế. Cô ấy mà chết, không khéo cả nhà tôi và anh cũng chết theo đấy”. Tên lính nghe thế bèn hoảng hốt đáp, sau lại như nhớ ra gì đó, vội vàng từ già Cảnh đi một mạch đến phòng chính.

Lúc này nụ cười trên mặt Từ Cảnh mới tắt hẳn. Anh ta cầm lấy hai chén máu, đặt trước mặt Tranh một chén, chân lại đạp vào lưng Hân Vũ: “Đừng giả chết, dậy đi”.

Hân Vũ đã quen với cách đối xử thô bạo của anh ta, chỉ trở người lại, cũng quên mất mùi máu bốc lên khó chịu thế nào mà hỏi: “Tại sao lại giúp tôi?”

Lúc mới mang cô vào đây, Từ Cảnh cũng gặp qua binh sĩ như thế. Anh ta là lãnh đạo nhóm người biến thể, để thuận tiện đàn áp, bọn lính cai ngục cũng nể mặt anh ta vài phần. Từ Cảnh chỉ tùy tiện nhắc đến một cái tên, bọn lính cai ngục bèn cười cười bỏ mặc cô. Sau đó Hân Vũ mới biết cô gái mà Từ Cảnh nhắc đến đã chết trong lúc giao tranh với bọn cô, xác chẳng biết lẫn đi đâu rồi. Sinh mạng kẻ biến thể chẳng mấy quan trọng, có người chết bọn cai ngục cũng chỉ gom bữa lại rồi mang ra đấu trường đốt, có thiếu sót vài người cũng chẳng hề gì.

Ánh mắt Hân Vũ rất sáng, dù lúc này áo quần trên người đã rách nát đến không thể rách hơn, tóc tai bê bết chưa từng thấy, khuôn mặt cũng chẳng nhận dạng rõ, thế nhưng đối mặt với ánh mắt như vậy Từ Cảnh vẫn có chút không quen, vội cúi người đặt chén xuống trước mặt cô.

Mùi máu một lần nữa lại khiến Hân Vũ muốn nôn.

Từ Cảnh nhìn thái độ của cô, cau mày, lại mang chén sang chỗ Tranh. Con bé vẫn lẳng lặng ngồi một góc đăm đăm nhìn hai người. Anh ta lại vỗ đầu con bé. Tranh thấy cha mình cầm chén lên uống, lại nhìn chiếc chén trong tay đã vỡ quá nửa, không nén được hỏi: “Không chừa cho cô ạ?”

Từ Cảnh mỉm cười với con gái mình, mắt cũng chẳng thèm nhìn Hân Vũ: “Tự cô ta không quý trọng sinh mệnh của bản thân mình, mặc kệ cô ta đi”.

“Nhưng cô ấy đã không ăn gì mấy ngày rồi”. Tranh cất lời, nhận thấy cái nhìn của cha lại ngoan ngoãn im miệng, cầm mặt vào chiếc chén trong tay.

Điều kiện phòng giam này tệ hơn nơi giam giữ cô trước kia rất nhiều, sàn đá thì ẩm ướt, lại không có chút ánh sáng nào. Hân Vũ sờ soạng túi, lấy ra một chiếc lông chim lửa đặt bên cạnh. Từ Cảnh ngồi trong góc lại liếc mắt nhìn cô. Tranh đã ngủ từ lúc nào, nằm gối đầu lên đùi cha mình. Dưới ánh sáng dịu nhẹ, đột nhiên Hân Vũ cảm thấy hình ảnh này có phần ảo mộng, lại khiến cô nhớ đến người cha vừa mất, cô cúi đầu, định xoay mặt vào tường.

Đột nhiên Từ Cảnh nói: “Trước đây vợ tôi cũng như cô”.

Ánh mắt Hân Vũ hơi ngạc nhiên. Cô cảm thấy người khác đang nói chuyện, không đối mặt cũng thật kỳ cục, nhưng nhất thời lại không biết phải làm thế nào, chỉ nghe Từ Cảnh nhẹ giọng tiếp: “Thật ra sau khi bị kẻ biến thể tấn công, vợ tôi vẫn chưa chết. Cả nhà ba người chúng tôi đều bị cắn, tôi không biết phải làm thế nào bèn đưa họ vào một ngôi làng bỏ hoang để trốn, được mấy ngày thì bắt đầu biến thể. Tôi không còn cảm thấy thú vị với thức ăn loài người nữa, Tranh cũng vậy, thế nên tôi vào làng, bắt một người về làm thức ăn cho cô ấy và Tranh.”

“Khi đó Tranh còn rất nhỏ, căn bản chưa hiểu chuyện lắm. Con bé rất đói, lại bị quỷ tính dẫn dụ, chẳng mấy chốc đã hút cạn máu người đó. Nhưng vợ tôi thì không chịu, cô ấy nói đời này thà chết cũng không làm quỷ hút máu”.

Chủ đề này thật sự khiến Hân Vũ cảm thấy tò mò. Cô giương mắt nhìn Từ Cảnh, thường ngày anh ta bỏ lơ ba la nhiều thứ, thậm chí lúc kể cho cô nghe cảnh tượng mình bị biến thể cũng rất hời hợt, nhưng lúc này nhắc đến vợ lại có phần ảo não. Hân Vũ mím môi hỏi: “Sau đó thế nào?”

Vừa mở miệng, cô đã nhận ra ngay mình hỏi thừa.

Từ Cảnh cười: “Sau đó? Cô ấy chết. Tôi mang Tranh lang thang qua một số làng mạc để tìm nguồn thức ăn, rồi bị quân lính bắt giữ, rốt cục bị đưa vào đây. Tiếp đó thì... không còn có tiếp đó nữa”.

Nụ cười trên mặt anh ta vắn vẹo, da nhăn nhúm tụ lại ở khóe mắt như mấy con khỉ già trong vườn thú. Đột nhiên cô lại nghĩ, thì ra cũng có một kiểu cười còn khó coi hơn khóc như thế.

Suốt đêm đó, Hân Vũ không ngủ được.

Cuộc đời một con người phải thế nào mới gọi là đi đến tận cùng?

Trước đây, tuy không nói ra nhưng cô luôn cảm thấy số phận luôn đùa cợt với mình. Cả cuộc đời, cô luôn phải làm theo những gì người khác sắp đặt, chưa từng có gì đó khiến cô thật sự yêu thích, giống như học pháp thuật, giống như quản việc triều chính, lại giống như trách nhiệm với mọi người.

Có đôi lúc cô cảm thấy thật bất công, tại sao luôn là mình? Tại sao tất cả mọi người đều có thể vui đùa, chỉ có cô là không? Tại sao tất cả mọi việc đều yêu cầu cô phải chịu trách nhiệm?

Trong suốt chừng ấy năm cô vẫn cứ đi tìm ý nghĩa cuộc đời mình. Mãi cho đến sự cố năm đó ở vực Tinh Linh, cô thậm chí từng vì việc trở thành kẻ biến thể mà tự sát.

Cho đến lúc đó, cô cũng như bao nhiêu người bình thường khác, cảm thấy kẻ biến thể đều là những kẻ xấu xa. Bọn họ cứ như một loại dịch bệnh, lan tràn hết nơi này đến nơi khác. Đi đến đâu sẽ để lại những bãi đất tang hoang, những xác người bốc lên nồng nặc mùi thối rữa. Cô đã từng đi qua một nơi như thế, vì thế cô căm thù kẻ biến thể, hận như căm hận quỷ tộc, đối với cô kẻ biến thể cũng dơ bẩn và tởm lợm đến chừng ấy, thậm chí còn có phần kinh tởm hơn.

Bởi phải hèn hạ đến mức nào mới có thể chấp nhận sống trong kiếp sống như thế. Nếu như vì sự sống của chính mình mà phải giết chóc những người khác, vậy sự sống đó liệu có đáng để cảm thông hay không?

Cô nghĩ phạm là kẻ biến thể, tốt hơn hết cứ chết đi, tự sát cũng được, tuyệt thực cũng tốt. Bởi vì bản thân đã mang dịch bệnh, sao còn phải níu kéo chút hơi tàn mà lây cho tất cả những người khác?

Nhưng sau đó bản thân cô lại trở thành một kẻ biến thể.

Tuy sống kiếp biến thể, nhưng bao nhiêu năm qua, cô vẫn được đối đãi như một con người. Thầy Tần hỗ trợ cho cô tất cả, thức ăn, thuốc tăng trưởng, áo choàng chống nắng. Trong hoàng cung cô lại là công chúa, có bao nhiêu người nâng niu và kính trọng cô. Nghĩ lại, thật ra cô chưa từng sống như một kẻ biến thể thật sự.

Phải thế nào mới là đi đến tận cùng?

Cô chưa từng bị kẻ biến thể cướp đi người thân của mình, chưa từng sống kiếp trốn chạy, phải tránh đi ánh mắt dè chừng và căm hận của người khác, chưa từng bị tuyệt hết mọi sự sống còn, buộc phải giết người khác để sinh tồn. Thậm chí, cho dù bị nhốt trong pháo đài này, cô cũng chưa từng bị đối xử như một kẻ biến thể bình thường. Chẳng ai dám tấn công cô, không phải cứ rãnh rỗi sẽ bị bọn cai ngục lôi ra ngoài, bắt ép đánh nhau với những kẻ biến thể khác để giành giật sự sống, cô cũng chẳng phải vì sinh tồn mà uống máu đồng loại, không phải mỗi ngày đều phải đề phòng ngày tiếp theo mình có bị dòng máu quý trong người tác động đến phát điên không. Tất cả những chuyện đó, cô đều chưa từng trải qua.

Hoặc giả cô nghĩ, nếu là bản thân mình đặt vào trường hợp đó, cô đã chết từ rất lâu rồi, làm sao còn có thể tồn tại đến lúc này?

Trong phòng giam vẫn vang lên tiếng thở đều đặn của hai cha con Từ Cảnh. Cô nhìn họ ngủ say dưới ánh đèn, lòng càng cảm thấy hoang mang.

Kẻ biến thể một khi bị nhốt vào pháo đài này, đồng nghĩa với việc cả đời cũng chẳng thể thoát ra nữa. Họ có thể sống thêm vài năm, cuối cùng bị chính dòng máu của mình nguyên rửa mà chết trong đau đớn. Cái kết chờ đợi ở phía trước đã định sẵn là vô vọng.

Một cuộc sống trong tăm tối vĩnh viễn, hoàn toàn không có một tia sáng nào, sống như một cọng cỏ ôi thiu bám víu lay lắt giữa cõi đời.

Một cuộc sống như thế, rốt cục sống để làm gì? Chết đi liệu có ai biết hay không?

Cô không hiểu, không tài nào giải thích được tại sao những người như Từ Cảnh và Tranh, hay như hầu hết tù nhân bị giam cái pháo đài Chết đáng nguyên rửa này, họ vẫn có thể sống như thế.

Sự sống xứng đáng phải trả giá đến thế hay sao?

Ngày hôm sau đó là kỳ hạn cuối cùng trong chu kỳ lương thực bảy ngày của Hân Vũ. Cô yếu sức đến mức chỉ có thể nằm bẹp trong nhà ngục, hơi thở từng nhịp yếu ớt nhìn ra ngoài, nơi mấy tên cai ngục đang cố sức lôi vài kẻ biến thể ốm yếu ra.

Kẻ biến thể rất hung tợn, bọn họ gào lên những tiếng thảm thiết rồi cố sức chống trả. Nhưng cho dù có mạnh đến đâu thì lúc này họ chỉ còn lại chút hơi tàn, lại bị bùa chú kiểm soát, sau cùng chỉ có thể gục đầu, cam chịu bị kéo lê đi.

Hân Vũ nằm một chỗ, lẳng lặng quan sát tất cả. Đợi bọn họ đi hết, cô mới thẫn thờ hỏi: “Họ bị bắt đi đâu?”

Từ Cảnh đang dùng khăn thấm chút nước đọng dưới sàn lau người cho Tranh, nghe thấy cô hỏi thì mới ngẩng đầu, khinh khỉnh đáp: “Còn đi đâu? Đến phòng hành quyết. Xong rồi thì chúng ta mới có cái để ăn chứ”.

Nói xong như sợ Hân Vũ chưa hiểu hết ý, anh ta còn lạnh lùng thêm vào: “Đừng lo, cô cũng sắp chết rồi. Sẽ nhanh chóng đi theo bọn họ thôi”.

Tranh đã tỉnh, nghe thấy cha mình nói thế thì ánh mắt có chút lo lắng quan sát Hân Vũ, chỉ thấy môi cô nở ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Cố gắng vì một cuộc sống như vậy, đáng giá chứ?”.

“Đáng giá, tại sao lại không?”. Giọng nói Cảnh đã pha chút bực bội. Anh ta đột nhiên quăng mảnh khăn trong tay sang một bên, hậm hực tiếp. “Chỉ cần là còn sống, có gì là không thể? Trên thế gian này không có gì quan trọng hơn sự sống. Vì sinh tồn, tôi chấp nhận trả giá. Khi tôi trở thành kẻ biến thể, tôi bị đuổi đánh khắp nơi. Mọi người đều xem chúng tôi như quái vật. Tại sao mạng của con người là mạng, mà mạng chúng tôi lại không phải? Vạn vật tương sinh tương khắc. Con người cũng ăn động vật vậy, họ có từng hỏi hận hay không? Chúng tôi không làm gì sai cả, vì sao lại phải chịu nguyên rửa chỉ vì lỗi lầm của người khác?”

Dường như Cảnh đã nhẫn nhịn rất lâu rồi mới bộc phát được. Anh ta đá chân đấm tay mấy cái liên tục vào tường đá, mơ hồ có thể thấy cả từng sợi gân máu, đoạn vẫn cảm thấy chưa trút giận được, bèn quay lại kéo lấy cổ áo Hân Vũ lôi sềnh sệch ra trước phòng giam. Lúc chỉ còn cách chấn song ẻm bùa một tấc, anh ta lại ép cô nhìn ra phía trước.

“Cô nhìn mà xem. Pháo đài này có cả ngàn phòng giam, biết bao nhiêu kẻ biến thể phải chôn vùi cuộc đời nơi này? Cô nghĩ họ không có gia đình, không có con cái, không người thân hay cha mẹ gì sao? Mỗi người ở đây đều từng là những người rất bình thường. Nhưng họ không may mắn như cô, chỉ vì lỗi lầm của người khác mà bị tấn công, rốt cục lại chịu chết trong này. Khi chết cũng không được yên ổn, còn bị cắt đến cạn máu để cung cấp lương thực cho những người khác. Chẳng khác nào một cuộc đời bị nguyên rửa.”

“Trong khi đó, bên ngoài kia còn có bao nhiêu kẻ xấu, bao tham quan, kẻ giết người, trộm cắp, tại sao lại có thể nhởn nhơ ở bên ngoài tiếp tục làm việc xấu? Chẳng lẽ chỉ vì bọn họ là con người, còn chúng tôi không phải? Cô trả lời tôi xem, tại sao kẻ biến thể lại phải chịu đựng bị nguyên rửa như thế? Con người xem chúng tôi là quái vật. Cô tự nhìn lại bản thân mình đi, chẳng phải cô cũng tự xem cô là quái vật đó sao?”

Từ Cảnh đã xúc động đến mức suýt chút nữa ép Hân Vũ chạm vào chấn song ẻm bùa Sát, may mà Tranh nhanh mắt nhìn thấy, vội kéo hai người lại. Mắt Cảnh đã đỏ ngầu. Trong thoáng chốc Hân Vũ còn có ý nghĩ anh ta sẽ thật sự đánh mình. May mà anh chỉ thở dài, nhẹ buông cổ áo Hân Vũ ra, để mặc cô như chiếc lá ngã khụy gối xuống sàn. Đoạn anh ta đi tới đi lui trong phòng, gầm gừ: “Nói với cô chỉ phí lời. Cô căn bản không hiểu được. Loại người không biết quý trọng mạng sống của mình như cô có chết cũng không có ai đau lòng.”

Hân Vũ ho khan, cổ hết sức để ngời dậy tựa lưng vào tường. Nghe thấy anh ta nói thế, khoe môi cô khẽ nâng lên: “Anh nói đúng. Ai sẽ vì người như tôi mà đau lòng chứ? Ngay cả bản thân mình là ai tôi cũng chẳng biết.”

Cảnh nhướn mày đầy kinh ngạc nhìn cô. Hân Vũ xoa tay vào gương mặt lấm lem máu bùn của mình: “Tôi biết lý do anh cứu tôi, cũng hiểu được tâm nguyện của anh. Nhưng những người có tư tưởng khác nhau sẽ có động lực khác nhau, ngay cả hành động cũng khác. Huống chi tôi cũng cảm thấy mình không phải người có thể thay đổi cục diện này. Quan hệ của con người và kẻ biến thể vĩnh viễn là con mồi và kẻ bị săn. Anh muốn tôi thay đổi? Bản thân tôi còn lo chưa xong thì lấy gì để giúp các anh. Có mộng tưởng là một điều tốt, thế nhưng nên biết đâu mới là điểm dừng”.

Từ Cảnh vẫn đăm đăm nhìn cô. Sau thoáng sững sờ, anh ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô: “Công chúa Hân Vũ, tôi tin nếu như trên đời này có một người có thể giúp đỡ chúng loài biến thể thì người đó chỉ có thể là cô. Tôi đã nhìn thấy cô một mình chống chọi với cả ngàn kẻ biến thể, nhìn thấy cô đơn thân độc mã

chiến đấu với binh sĩ của hoàng gia. Những người được trời sinh có gia thế, có sức mạnh như cô chẳng được mấy người. Giờ cô không còn đứng về phía họ nữa, bản thân cô lại là kẻ biến thể, cô nói xem, nếu ngay cả bản thân cô cũng không cách nào giúp đỡ chúng tôi, vậy ai còn có thể?”

“Tôi vốn cũng không ôm hy vọng gì nhiều. Dẫu sao cuộc sống của tôi cũng không còn gì phải hối tiếc. Nhưng Tranh còn quá nhỏ, con bé chỉ mới có bảy tuổi thôi mà đã phải chấp nhận số phận như vậy. Và xung quanh đây còn có bao nhiêu kẻ biến thể nhỏ cũng như Tranh, nhưng chúng không may mắn tồn tại đến giờ này? Tôi biết không gì có thể chắc chắn, cô có thể rời khỏi đây không đã là một vấn đề rồi. Thế nhưng tôi vẫn cứu cô vì tôi tin chỉ có cô mới có thể giúp chúng tôi. Sinh mệnh của cô đáng giá hơn tất cả chúng tôi. Chỉ có cô mới có thể”.

Về mặt Cảnh rất thành thật, khoe mắt anh ta thậm chí còn lấm tấm nước, chỉ thiếu nước đập đầu xuống cầu xin cô. Tranh nhìn thấy cha mình như thế cũng hết hoảng, vội bước đến quỳ theo cha. Thấp thoáng đây đó tù nhân ở những phòng giam khác cũng thấy động mà tò mò nhìn sang. Ánh mắt tất cả bọn họ nhìn Hân Vũ đều lấp lánh tia kỳ vọng mãnh liệt.

Hân Vũ mỉm cười nhẹ, dùng tay xoa xoa lấy cổ họng khô rát, cũng không dám nhận ánh mắt của bọn họ.

Cô thật sự rất ghét sự kỳ vọng. Chỉ có cô mới hiểu được cuộc đời của một người phải cố gắng sống vì kỳ vọng của người khác mới đặng đặng mà thế lương biết chừng nào.

Ấy thế nhưng cô cũng không muốn làm họ mất hứng. Mỗi người đều cần có một niềm tin bắt dính vào sự sống. Cho dù cô không có, cũng chẳng thể vì thế mà tuyệt lấy tia hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Con đường này dài như vậy, rốt cục có ánh sáng hay không? Cô không biết, cũng không dám chắc chắn. Thế nhưng sự im lặng của cô lúc này lại là một lời hứa hẹn.

Trong tương lai, chỉ cần có một phần khả năng có thể cứu lấy bọn họ, cô cũng sẽ không từ nan. Bởi vì chính trong những ngày cô đứng dưới vực thẳm như thế này, những người như họ đã cho cô biết thế nào là giá trị của sự sống. Cô nợ họ một ân tình, và cũng là nợ dân chúng của cha cô một lời hứa trách nhiệm chưa từng trả hết.

Thực ra ý nghĩa cuộc sống của mỗi người đều khác nhau. Cô nghĩ, trách nhiệm cũng là một trong số đó.

Từ hôm đó Hân Vũ bắt đầu dùng máu của Cảnh.

Thức ăn được cung cấp theo chu kỳ sáu ngày một lần, không có bất cứ ngoại lệ nào. Vì không có máu, cô đành phải dùng máu của Cảnh để miễn cưỡng duy trì sự sống.

Lần đầu tiên hút máu, còn là máu của một kẻ biến thể đồng loại như mình, ban đầu Hân Vũ rất khó chịu, thậm chí nôn thốc nôn tháo ra nhiều lần. Cảnh nhìn thấy thế xót dạ, còn định gọi cai ngục đến giúp đỡ, song cô vẫn cố chấp muốn tiếp tục.

Vài lần như thế rốt cục cũng thành quen. Cô không còn cảm giác kinh tởm khi phải dùng máu đồng loại nữa, chỉ là cơ thể dần dần dâng lên một thứ cảm xúc khó kiểm soát. Mũi cô càng lúc càng nhạy, đặc biệt là với mùi máu. Lần đầu tiên cô nghĩ đến máu như một thứ mùi hương thức ăn bốc ra nồng nặc, mà lại mang theo sự quyến rũ chết người.

Thật ra dùng máu cũng có phần rất phấn khích.

Chẳng biết ngày thứ bao nhiêu sống cùng Cảnh, cô bắt đầu mọc răng nanh.

Trước đây thi thoảng cũng có đôi lần răng nanh hiện lên rõ ràng như thế, song chúng rất mau chóng lặn đi. Vậy mà lần này Hân Vũ nhìn đăm đăm chiếc răng nhỏ phản chiếu dưới sàn nước đọng, nhìn mất mấy ngày mà nó vẫn chẳng lặn mất.

Cô nhìn nhìn bóng sinh vật quái dị ẩn hiện trên mặt nước, tóc tai bờm xờm, áo quần rách nát, mắt sâu hoắm, hé miệng cười có thể thấy cả chiếc răng nanh nhọn hoắc.

Đáng sợ đến là thế, vậy mà chẳng hiểu sao cô lại bật cười liên hồi.

Tất cả biểu cảm của cô đều rơi vào mắt Cảnh. Chính anh ta cũng không hiểu, tại sao tất cả kẻ biến thể khác đều dùng máu như thế, nhưng phản ứng của Hân Vũ lại nhanh chóng và kịch liệt đến nhường ấy, tựa

như một biến thể đã uống máu đồng loại mấy năm liền rồi vậy. Anh hỏi cô mấy lần, lại suy đoán có lẽ do tác dụng phụ của thứ huyết thạch cô uống, hoặc cũng có thể là từ máu bạch kỳ mã cũng nên.

Chỉ là suy đoán thì vẫn là suy đoán, tình hình Hân Vũ diễn tiến càng lúc càng tồi tệ.

Mười mấy ngày trôi qua, có khi cô mất kiểm soát đến mức chẳng nhớ nổi anh, còn túm lấy Tranh điên cuồng cắn lấy cổ tay con bé. Cảnh phải dùng đến pháp lực để trói cô lại, chờ đến khi cô tỉnh táo lại một chút mới âm thầm xem xét tình hình của cô.

Có một đêm Hân Vũ mơ hồ tỉnh khỏi cơn mê sảng, nhìn thấy Cảnh lom khom trước mặt mình, tay anh ta cầm một cây dao sắc nhọn, giơ lên hạ xuống mấy lần vẫn không dứt khoát được.

Hân Vũ cười, yếu ớt dùng giọng mũi để hỏi anh ta: “Sao lại không xuống tay?”

Cảnh vuốt tóc cô. Nhớ lúc mới gặp cô, tuy suy yếu kiệt cùng đến là nhường thế, song tóc cô lại rất mượt, vô tình chạm vào lại có cảm giác mỏng manh như tơ. So với quá khứ, mái tóc này bây giờ chẳng khác gì lông chổi vứt đi.

Sống mũi anh ta cũng ửng đỏ: “Xin lỗi Hân Vũ. Tôi sai rồi. Có lẽ cô thật sự không thích hợp với cuộc sống thế này”.

Hân Vũ lắc đầu: “Không liên quan đến anh, là do bản thân tôi muốn sống thôi”.

“Với tình hình này, cho dù không xảy ra Huyết thệ, cô cũng sẽ bị quỷ tính lấn át đến phát điên. Cô cam lòng sao?”

“Cam lòng”.

“Vì sao?”

“Cũng như anh, tôi sống vì những người bên cạnh mình”. Hân Vũ đáp nhợt nhạt. “Bởi vì tôi biết rằng nếu mình chết, sẽ có một người rất đau lòng. Bản thân tôi không sợ chết, nhưng lại sợ anh ấy sẽ vì tôi mà đau lòng”.

Từ Cảnh buông dao xuống, rốt cục không nói tiếp nữa. Anh ếm bùa Ngủ lên người cô, lặng lẽ nhìn cô dần dần thiếp đi.

Thông qua mấy tên cai ngục, anh biết pháp sư Hàn đã đến Lam Thành, việc thực hiện Huyết thệ sẽ diễn ra trong ba ngày nữa. Hẳn là Diệp Y cũng sắp đến tìm cô. Giờ thì anh đã hiểu, mục đích Diệp Y để Hân Vũ lại bên cạnh anh chẳng phải vì cô ta không cách nào tìm được Hân Vũ, mà là cố tình để Hân Vũ đi trên con đường mà cô ta đã vạch sẵn từ trước.

Trông thấy dáng vẻ này của cô, cho dù là những binh sĩ trung thành nhất, liệu có ai dám vỗ ngực đảm bảo rằng cô sẽ không gây hại cho gia đình của họ, người thân của họ, nói chi đến dân chúng chỉ nhìn thấy cô từ xa, chỉ nghe những chiến tích của cô qua lời truyền miệng?

Nước cờ này chẳng những muốn lột đi tấm áo khoác hoàng tộc lộng lẫy trên người cô gái này, mà hơn nữa, còn muốn để hình tượng của cô trong lòng dân chúng hoàn toàn sụp đổ.

Sống rồi cuộc để làm gì?

Chết đi liệu có ai biết hay không?

Anh bắt giác lại nhớ đến những lời cô thường lầm bầm trong mơ, chẳng biết sao trên gương mặt kẻ biến thể quanh năm trở đá lại rơi xuống một giọt nước mắt lạnh lẽo.

49. Chương 49: Nếu Như Sinh Mạng Đã Đến Điểm Tận Cùng

Thế giới này rất công bằng. Nếu như Vĩnh Hi có thể vì chị mà phản bội loài người, vậy thì Minh Viễn cũng có thể vì tôi mà phản bội chị. Làm gì có chuyện ông trời mãi thiên vị một người như vậy chứ?

Tranh sau khi uống máu no nê thì lại trèo sang cái giường nhỏ vốn được Từ Cảnh nén lại bằng mấy cuộn rơm nhỏ cột chặt thành bó ngủ ngon lành. Trước đó con nhóc vỗ vỗ cái bụng đã căng phồng, thích chí nhìn

Hân Vũ đầy cảm kích. Hân Vũ chẳng biết tại sao con nhóc này lại thích máu mình đến thế, thậm chí cả phần lương thực tuần này nó cũng lén lút nhường cho cô, đổi lại cô phải cho nó một ít máu. Vốn ban đầu cô còn lo ngại việc này sẽ ảnh hưởng đến thể chất con nhóc, nhưng Từ Cảnh lại cười bảo không sao. Sống cùng nhau một thời gian, cô mới biết được Tranh nằm trong một nhóm nhỏ biến thể phát sinh dị biệt, thậm chí ba năm nay con bé chưa từng mất kiểm soát, chỉ là có hứng thú đặc biệt với máu đồng loại mà thôi. Hân Vũ uống rất nhiều thuốc thử nghiệm và máu bạch kỳ mã, thế nên con nhóc cảm thấy máu cô thơm và tinh khiết hơn cũng chẳng có gì lạ.

Từ Cảnh đã bị cai ngục gọi ra ngoài từ rất sớm. Thường ngày anh ta cũng qua lại thân thiết với bọn người này, mỗi khi có công vụ bọn cai ngục đều chạy đến nhờ vả anh ta, Hân Vũ ở đây lâu ngày cũng quen dần. Gần đây tình trạng mất kiểm soát của Hân Vũ xảy ra thường xuyên hơn, cô lo ngại mình sẽ làm hại đến Tranh bèn bảo Từ Cảnh ém bùa Khóa lên người cô. Lúc anh ta không có ở đây, cứ làm thế mới mới cảm thấy an tâm một chút.

Chẳng biết đã qua mấy giờ, khi nhịp thở của Tranh dần ổn định thì bên ngoài hành lang bắt đầu vang lên tiếng bước chân chậm rãi. Mắt Hân Vũ lúc này chỉ khép hờ. Hôm qua cô vùng vẫy cả đêm hòng cố thoát khỏi bùa Khóa, đến sáng nay thì ngủ một giấc dài, giờ chẳng còn chút nào là buồn ngủ nữa. Nhịp chân của bọn cai ngục nặng nhẹ cô cũng phân biệt được rõ, song lần này lại có cảm giác là lạ.

Hân Vũ nhắm mắt, cố dùng tai để phân biệt. Do khoảng thời gian trước đó bị mù tạm thời nên cô rất biết cách để sử dụng thính lực của mình một cách tốt nhất. Nhóm người này khoảng hơn mười người, trong đó chỉ có sáu cai ngục, còn lại thì cách đi đứng đều thanh thoát khác người, hơi thở cũng trầm ổn và trong lành hơn rất nhiều. Chẳng mấy chốc họ đã bước đến phòng giam của cô, đứng lại hồi lâu mà không ai nói tiếng nào. Bây giờ Hân Vũ lại không cử động được, cô đành giả vờ ngủ, xem thử bước kế tiếp họ định làm gì.

“Mở phòng giam đi”.

Người lên tiếng có thanh điệu còn khá trẻ, nhưng lại khiến Hân Vũ cảm thấy hơi quen thuộc. Trong lúc cô còn đang băn khoăn suy nghĩ thì cửa phòng giam đã mở ra. Tiếng lách cách vang lên khiến Tranh đang nằm trên giường rơm chột tỉnh giấc. Thấy một nhóm người lạ có vẻ mặt hung dữ đứng trước cửa, cô nhóc cũng cảm thấy hoảng sợ, vội nhảy xuống giường kéo Hân Vũ dậy. Không còn cách nào khác, Hân Vũ đành phải thôi giả vờ, lười biếng mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là vài tên cai ngục đã quen mặt, thái độ của họ đối với cô cũng cung kính ít nhiều, tiếp đó nữa là bốn người đứng bên kia chắn song. Tuy dáng vẻ và trang phục mỗi người bên dưới lớp áo chùng không giống nhau, nhưng cô vừa nhìn đã nhận ra đây là pháp sư đến từ núi Tiên Tri. Thấy cô đã tỉnh, mấy tên lính định kéo cô dậy, nào ngờ lại bị Tranh ngăn lại.

“Không được động đến chị ấy”.

Cô nhóc nhảy đến trước mặt Hân Vũ, lại giang hai tay làm động tác gà mẹ bảo vệ gà con khiến cả đám người đều ngạc nhiên. Hân Vũ cảm thấy buồn cười, định giương tay ôm con bé mà lại quên mất mình đang bị ém bùa Khóa, nhúc nhích cũng chẳng nổi. Sau cùng vẫn là mấy tên cai ngục phải đến kéo Tranh ra, mặc kệ cô nhóc vẫn cứ bám lấy Hân Vũ rồi khóc oa oa từng hồi.

Thật ra Hân Vũ cũng cảm thấy bất ngờ. Mấy ngày này tuy Tranh chăm sóc cho cô, nhưng mỗi lần cô mất kiểm soát đều rất đáng sợ, con nhóc đều tận mắt trông thấy, thêm nữa bình thường cô cũng ít nói, chẳng có chút gì gọi là hiền lành. Vậy mà thái độ của Tranh hôm nay quá kịch liệt, thậm chí nếu không biết có khi còn tưởng cô là mẹ ruột con nhóc nữa.

Hành động của cô bất tiện, mấy gã pháp sư đứng bên ngoài liếc mắt liền có thể nhận thấy được, bèn cử một người đến giải bùa cho cô. Gã pháp sư trẻ mặc áo chùng xám giải bùa xong chỉ nhìn cô đánh giá một chút, đoạn làm động tác mời cô đứng dậy. Cô nhận ra ánh mắt anh ta có chút quen thuộc nhưng lại không tài nào nhớ nổi, chỉ chật vật đứng thẳng lưng chờ đợi. Quả nhiên chỉ vài giây sau anh ta đã cúi người lên tiếng trước: “Công chúa, đã lâu không gặp”.

Ánh mắt anh ta hấp háy, thậm chí có phần giễu cợt. Hân Vũ quan sát anh ta một lúc, mãi mới chột bưng tỉnh, cười cười đáp lại: “Đúng là rất lâu rồi, pháp sư Lân”.

Thấy cô gọi đúng tên mình, bấy giờ môi Lâm mới bắt đầu dĩ nhiên lên, khoe mắt lấp lánh tia thần sắc khó hiểu.

Lâm là một trong bốn pháp sư nổi danh nhất của núi Tiên Tri: Long, Lâm, Quy, Phụng, còn được gọi là Tứ Linh. Cả bốn người này đều là học trò của pháp sư Hàn, tên của họ cũng không phải tên thật, chỉ được pháp sư Hàn gọi theo bốn cổng lên núi Tiên Tri mà họ canh giữ, thông thường nếu không có gì nghiêm trọng họ cũng sẽ không đến Lam Thành.

Trước đây Hân Vũ từng gặp Lâm một lần khi cô nhận lệnh của Hoàng đế đem quà mừng đến chúc thọ pháp sư Hàn. Khi đó kinh thành vừa xảy ra chuyện ám sát của Nam Tinh và sự kiện Đình Nguyên, Hân Vũ cả ngày đều ủ rũ. Cha cô nhìn thấy thế bèn nhân việc này bảo cô ra ngoài một chuyến cho thư thả. Lúc lên núi cô chạm mặt Lâm ở cổng canh gác. Anh chàng này vốn nhỏ tuổi nhất trong Tứ Linh, nghe nói đến việc cô một mình hạ gục được Nam Tinh thì rất tò mò, một mực cứ nài nỉ cô đấu phép một trận. Hân Vũ bị anh ta quấy nhiễu đến phiền phức, đành phải miễn cưỡng nhận lời.

Thực ra pháp lực của Lâm rất cao, tuy chỉ là học trò đời thứ tám của pháp sư Hàn, thế nhưng anh ta đã có thể đảm nhận được vị trí canh gác ở cổng Lâm thì chẳng bình thường tí nào. Song nói đi thì cũng phải nói lại, núi Tiên Tri ẩn dật chùng ầy năm, chưa từng trải qua biến cố nào, các pháp sư trên núi có đấu pháp cũng chỉ qua loa đại khái để nể nang mặt mũi cho nhau, thành ra kinh nghiệm thực chiến của Lâm chẳng có bao nhiêu. Đấu hết cả buổi sáng, sau cùng anh ta lại bị Hân Vũ đánh cho thâm tím mặt mày.

Nghe đấu sau chuyện năm đó, Lâm muối mặt đến mức giam mình trên núi tu luyện nửa năm trời, sau đó lại nhất mực xin pháp sư Hàn in xuống núi để học thêm kinh nghiệm. Từ đó đến nay Hân Vũ cũng không qua lại với núi Tiên Tri, không nhận ra anh ta cũng chỉ là điều rất bình thường.

Đi cùng với Lâm là ba pháp sư khác mà Hân Vũ chưa từng gặp mặt, có người cao gầy, người tròn trĩnh, lại có một người râu ria đã bạc trắng cả. Cô lịch sự cúi người chào họ, đoạn quay sang nhìn Tranh đang rưng rưng nước mắt, mỉm cười bảo nó: “Chị đi đây. Sau này em phải ngoan và nghe lời cha, biết chưa!”

Giọng nói cô mềm mại, thoáng đôi chút ghen ghen có lẽ là vì đã lâu không nói chuyện. Tranh nghe thấy thế càng khóc rống lên. Lâm cau mày, làm động tác mời cô ra ngoài.

Hành lang ẩm thấp trong pháo đài lúc này đã được thắp sáng đèn đóm, thoáng nhìn còn có thể thấy được những bức phù điêu tinh tế trên gờ tường. Mỗi lần nhóm người đi qua lại có vài tù nhân chạy đến nhìn cô, họ chưa từng thấy kẻ biến thể nào lạ như thế, ánh mắt không tránh được chút tò mò. Đi hết hành lang thứ nhất, tiếng khóc thê lương của Tranh cũng không còn nghe thấy nữa, lúc này chỉ còn vài tiếng bước chân lọc cọc nhịp nhàng vang lên.

Đi mãi rồi cũng ra đến cổng chính. Lúc này nhìn lại chẳng biết có bao nhiêu ánh mắt đang chăm chăm quan sát cô bên kia những chấn song. Hân Vũ không quay đầu nhìn lại, song cô biết Cảnh đang ở đâu đó, lặng lẽ nhìn cô chờ đợi.

Lâm dùng pháp thuật mở cánh cổng được phù chú ra. Hân Vũ lẳng lặng nhìn bức phù điêu mặt hổ dần dần toác miệng, để lộ tay nắm bằng thép lóa sáng. Lâm lại cúi người mời cô, cô mỉm cười, rút cục ngón tay đang siết chặt túi vải đeo trên người cũng thả lỏng, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Thì ra cô không kiên cường như những gì từng nghĩ, khoảnh khắc đứng trước ngưỡng cửa vừa rồi, thâm tâm cô đã có một thoáng do dự.

Sau khi ngã bài với Cảnh, anh ta đã bày cho cô một kế hoạch chi tiết để đào thoát. Theo đó Cảnh mua chuộc binh sĩ bên ngoài, đồng thời trao cho cô một chiếc Linh Tỏa, thứ khóa pháp thuật này có thể phần nào đó làm giảm pháp lực được ếm ở cổng. Nhiệm vụ của cô là chỉ cần đặt nó ở ngưỡng ra của pháo đài, nhờ đó mà Cảnh cùng một số kẻ biến thể biết pháp thuật khác sẽ cùng nhau phá vòng vây, giải thoát cho cô đồng thời hộ tống cô ra khỏi thành.

Kế hoạch nghe qua khá suôn sẻ, nhưng lại có một điểm yếu nhỏ là sự đề phòng của pháp sư Hàn đối với Hân Vũ rất cao. Không còn cách nào khác, cô đành phải giả vờ như mình đã bị mất quyền kiểm soát. Tuy rằng hành động này có vẻ khá nhu nhược, nhưng thay vào đó có thể hạ mức đề phòng của pháp sư Hàn và Diệp Y đối với cô đến mức thấp nhất, đồng thời cũng tạo điều kiện cho Cảnh dễ bề hành động hơn.

Mọi thứ diễn ra khá thuận lợi. Thậm chí đến cả Cảnh cũng không ngờ Hân Vũ lại có thể diễn giống như thật đến thế. Nếu không phải chính anh ta hiến kế sách này cho cô, hẳn cả anh ta cũng bị cô đánh lừa.

Nhưng Cảnh tính đi tính lại, anh ta vẫn không ngờ từ đầu đến cuối, Hân Vũ không hề có ý định thả những kẻ biến thể này ra.

Từ xưa đến nay, phạm là kẻ biến thể bị giam trong pháo đài Chết đều không có cơ hội được trở ra. Hân Vũ chính là ngoại lệ duy nhất đó. Mỗi bước đi của cô trong hành lang là giảm đập trên niềm hy vọng của bọn họ. Cảnh cố sức cứu cô, anh ta thậm chí còn giảng giải rất lâu, phân tích đầy đủ tất cả tin tức anh ta thu thập được. Chuyện Hân Vũ không phải người hoàng tộc đã năm năm rõ mười. Cho dù Diệp Anh và Hạ Dương có dùng hết lực lượng để giải cứu cô thì thành công cũng chẳng có bao nhiêu. Để giữ mạng sống, lựa chọn tốt nhất của cô là nhận lời hợp tác với anh ta. Chỉ có như thế cô mới giữ được mạng, mà cũng xem như là ban cho những Kẻ biến thể này một ân huệ.

Thật ra Hân Vũ đã không còn khúc mắc với kẻ biến thể nữa, nhất là những người bị nhốt nơi đây. Cô biết phần lớn trong bọn họ đều chỉ từng là những kẻ chân yếu tay mềm, họ chẳng có lỗi gì cả. Bởi nếu toan tính hơn một chút, hẳn họ đã xuôi về phương nam để đầu quân cho quý tộc rồi. Thế nhưng họ không làm thế, phần nào đó trong họ vẫn nhắc nhở bọn họ là con người, vì thế lại cố sống cố chết bám lấy mảnh đất này như một chiếc phao cứu sinh, để nó cứu rỗi lấy linh hồn họ.

Song thời gian bị nhốt nơi đây đã bào mòn chút nhân tính còn sót lại đó. Cho dù cố gắng thế nào lúc này cũng không thể miễn cưỡng xếp họ vào chủng tộc loài người được nữa. Hân Vũ cũng bị giam giữ, cô càng rõ nỗi đau mà họ phải chịu đựng, hiểu rõ khát khao được sống và tự do của Kẻ biến thể là lớn thế nào. Cô thông cảm cho họ là một chuyện, thế nhưng bảo cô tiếp tay để thả họ ra ngoài, cô lại không làm được.

Vì vậy cuối con đường này, điều cô nợ họ chỉ có thể là một cái cúi đầu xin lỗi.

Rời khỏi nơi này, cho dù còn sống hay không cô vẫn sẽ nợ Cảnh một món nợ ân tình. Chính anh ta đã cứu mạng và giúp đỡ cô trong lúc khó khăn nhất. Cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa, một lúc nào đó cô cũng sẽ phải trả lại cho anh ta.

Cánh cổng ếm bùa đã khép lại từ lúc nào, cô vẫn sải bước theo nhóm người của Lân không quay đầu lại, sau lưng vang lên những tiếng rống âm vang cả góc trời.

Hân Vũ thở dài, nhìn lên bầu trời lúc đây đã tối mịt, những ngôi sao tùm lại ở một góc bên kia chân trời, le lói phản kháng trước ánh sáng rực rỡ của mặt trăng khổng lồ. Trong không khí còn âm ỉ mùi hương của cỏ dại và hoa du đồng nhẹ nhàng thanh khiết khiến tinh thần cô cũng phần chần chừ hơn một tí. Cô dừng lại, chậm rãi hít thở. Biết bao lâu rồi cô mới lại lần nữa cảm nhận được bầu không khí trong lành thế này? Không có mùi máu tươi, không có cả mùi gián rận và ẩm mốc, không gian thanh tĩnh đột nhiên lại hiền hoà đến lạ, loáng thoáng còn có thể thấy cả vài cánh hoa du đồng ở phía xa, vươn ra trắng xóa một góc rừng.

Nhóm người Tứ Linh thấy cô dừng chân, không phản ứng gì mà chỉ lặng lẽ đứng đấy. Lân quan sát cô một chút, lúc này vẻ trào phúng trên mặt anh ta mới thoáng biến mất. Anh ta hạ giọng: “Công chúa, chúng tôi đưa cô đến chỗ công chúa Diệp Y, cô có cần... ừm, thay quần áo không?”

Không cần nói Hân Vũ cũng biết quần áo trên người mình thế thắm đến mức nào, song những ngày qua, đến cả mặt mũi cô còn chẳng mấy quan tâm đến, lúc này nói đến chuyện quần áo thì chẳng khác nào chuyện cười. Lân thấy cô không có phản ứng đành thở dài, bước đến lăm bắm đọc vài câu chú lên người cô. Những đốm sáng vàng vọt vừa rời khỏi tay anh ta, Hân Vũ lại cảm giác được trang phục trên người mình có phần nhẹ đi, những chỗ rách rưới giờ cũng hoàn toàn liền lại. Ánh sáng đi đến đâu, màu đỏ của máu trên người cô lại bị tẩy sạch đến đó, một lần nữa hiện ra nguyên vẹn chiếc áo trắng mỏng manh như thuở ban đầu. Hân Vũ cũng không rảnh xem lại tóc tai mình, chỉ nhẹ giọng nói cảm ơn anh ta rồi mở đường đi thẳng về hướng hoàng cung.

Không cần nói cũng biết, con người Hân Vũ có lòng tự trọng rất cao. Ánh mắt thương hại của Lân vừa rời cô không bỏ sót chút nào. Thật ra cô ghét nhất người ta thương hại mình, mà nhất là những pháp sư của núi Tiên Tri như Lân.

Từ nhỏ cô đã sống ở đảo Rùa, chút chuyện lật vật giữa đảo Rùa và núi Tiên Tri Hải Kỳ đều kể cô nghe hết. Hiển nhiên cô không đến nỗi ghét những pháp sư trên núi như Âm Tiên hay Quỷ tộc, thế nhưng trừ chút

giao tình ra thì việc phải thân thiện với bọn họ vẫn khiến cô khó chịu. Lúc này bị người mình không thích giúp đỡ, Hân Vũ thật sự chẳng biết nên vui hay nên buồn.

Chỉ mang cô ra khỏi pháo đài mà đã mời cả bốn pháp sư giỏi nhất của núi Tiên Tri đến, cô thầm nghĩ, thế thì chuyện Huyết thệ ngày mai có khi còn rắc rối hơn. Ban đầu cô lo lắng nhất vẫn là thầy mình. Bởi trước khi sự việc xảy ra thì ông vẫn còn đang ở trên núi, nếu vì việc này mà thầy cô trở mặt với núi Tiên Tri thì chẳng phải chuyện hay ho gì. Sau đó nghĩ đến thực lực của thầy thì cô càng vững tin hơn. Tuy nói lúc này cô đơn thân độc mã, có thể chẳng có gì hơn Diệp Y thật, nhưng chỉ cần kéo dài được đến ngày diễn ra Huyết thệ, cô nghĩ cả hai chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào.

Hân Vũ vừa đi vừa tính toán, chẳng mấy chốc bước chân đã đi vào thẳng đại điện hoàng cung. Nơi đây vốn là nơi cô thường bàn việc riêng với Ngũ hộ quốc trước đây, các quan viên bình thường cũng không được bước vào. Bây giờ Diệp Y đang ngồi trên ghế đôi mắt xuống. Vừa thấy cô đến, cô bé nhíu mày ra hiệu cho Lân.

Người lớn tuổi nhất trong nhóm Tứ Linh bước ra phẩy tay trước mặt Hân Vũ. Chẳng mấy chốc không trung đã xuất hiện những vòng dây leo nhàu nhĩ, lặng lẽ xiết chặt lấy cô. Có lẽ không yên tâm, ông ta còn tặng thêm cho Hân Vũ một lá bùa Khóa nữa rồi mới xoay người bảo ba người còn lại đi ra ngoài.

Hân Vũ chật vật ngồi dưới đất, trào phúng mỉm cười. Không ngờ cô đã diễn kịch mấy ngày mà họ vẫn cẩn thận đến mức này, mấy ông lão này xem ra cũng coi trọng năng lực của cô lắm đấy.

Diệp Y ngồi thật lâu trên ghế mãi mà không lên tiếng. Hân Vũ chẳng hiểu suy nghĩ trong lòng cô bé, ánh mắt lại mất tập trung nhìn thấy chiếc đồng hồ tây dương đặt trên bục cao. Bây giờ mới hơn hai giờ sáng, Cảnh lại bảo việc Huyết thệ thực hiện lúc trời đứng nắng, tức khoảng mười hai giờ trưa, cho dù Diệp Y muốn nói rõ một lần với cô cũng không cần gọi sớm đến thế.

Hân Vũ cau mày, mơ hồ hiểu được mọi thứ sẽ không đơn giản như vậy.

Một thời gian không gặp, cô bé trước mặt cô cũng thay đổi ít nhiều. Chẳng còn đâu dáng vẻ nũng nịu trước đây, cũng không mang thái độ hồng hách như hôm ở đại điện, bây giờ sắc mặt Diệp Y lại thoáng mệt mỏi. Cô gầy đến mức cả người như thể teo tóp lại dưới lớp áo lông chòang dày cộm. Trời chỉ vừa vào xuân ấm áp, nhưng vẻ mặt cô lại như thể bị ngâm trong đá vài năm rồi vậy.

Diệp Y cười nhợt nhạt, đoạn sải chân bước xuống bậc thang bằng cẩm thạch: “Thấy tôi như vậy có phải chị rất vui không?”

Ban đầu Hân Vũ còn không hiểu ý Diệp Y, mãi đến khi nhìn rõ thứ vẫn bị cô bé siết chặt trong lòng bàn tay, thấp thoáng chỉ vài nét chữ, song vừa nhìn thấy cô đã nhận ra ngay.

“Tài giỏi nhất vẫn là chị, Hân Vũ”. Khóe mắt Diệp Y cau thành một đường, thoáng chốc cánh tay cô bé giương ra, ném thẳng thứ đang nắm trong tay thẳng về phía Hân Vũ. Một viên đá trong số đó rơi ra ngoài, một viên va vào bụng cô, một còn lại thì đập thẳng vào thái dương. Hân Vũ thoáng chốc đã cảm thấy trời đất đảo lộn, chưa kịp lấy lại bình tĩnh đã cảm nhận được máu đang chảy xuống gò má, giọng nói Diệp Y thì vang lên như tiếng rống: “HÂN VŨ, HI VỌNG EM CẢ ĐỜI HẠNH PHÚC, chị còn dám nói trước đây mình và Đình Nguyên không có gì? Còn dám vỗ ngực nói mình chưa từng cho anh ấy cơ hội. Vậy thì đây là cái gì?”

Những viên đá khắc chữ vẫn lơ lửng bên thềm, Hân Vũ đăm đăm nhìn chúng, không nói được lời nào.

Lúc đào được những viên đá này, cô cũng không nghĩ quá nhiều, khóc xong một trận lại chôn chúng trở lại chỗ cũ, xem như là gửi lại cho Đình Nguyên. Đoạn tình cảm này cô vốn chưa từng nghĩ đến, cũng không dám nhận lấy. Người chết là hết, cô tưởng rằng chôn vùi nó cùng cái chết của anh là mọi việc không còn đáng nhắc đến nữa, chẳng ngờ Diệp Y lại tìm được.

Đình Nguyên đã chết, sự kiện năm đó ai đúng ai sai đã không còn quan trọng nữa. Cô vốn chỉ mong rằng Diệp Y có thể tìm ra một động lực để tiếp tục sống. Tình cảm thời niên thiếu tuy sâu đậm, nhưng một năm hai năm, cô tin rằng thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất để trị khỏi vết thương lòng cô bé. Để một lúc nào đó Diệp Y tự nhìn lại, cũng chỉ cảm thấy đây là chấp nhất thời trẻ tuổi nông nổi mà thôi. Thế nhưng thì ra cũng có lúc cô tính toán lắm.

Con đường Diệp Y đi càng lúc càng lệch hướng, cũng không còn đơn giản như những gì cô dự tính nữa. Nhìn con bé lúc này đây, bỗng nhiên cô cảm thấy thật xa lạ.

Hân Vũ thoáng nghĩ, rồi lại mỉm cười. Nếu có một tấm gương tự soi lại bản thân mình, hẳn cô sẽ cảm thấy mình còn xa lạ hơn.

Cũng chẳng thể giải thích nổi, dù sao cũng từng xem nhau như người thân ruột thịt, thoáng chốc chị em bọn họ lại đi đến bước đường này?

Diệp Y không kìm được nữa, gương mặt cô bé nóng bừng, xông tới nắm chặt cổ áo Hân Vũ: “Chị cười cái gì? Có phải chị cảm thấy tôi đáng thương lắm không? Người yêu tôi thì tôi không yêu, người tôi yêu lại yêu chị gái mình. Chị thắng rồi, chị thấy vui lắm sao? Lẽ ra tôi không muốn chị chết, tôi vốn muốn cho chị một cơ hội, tại sao chị phải ép tôi phải làm vậy?”

Nước mắt Diệp Y chảy dài trên má, càng nói càng nghẹn ngào. Chẳng biết sao, Hân Vũ nhìn thấy lại cảm thấy đau lòng. Thế nhưng trước khi cô kịp lên tiếng, Diệp Y lại đẩy cô xuống sàn lần nữa. Cô bé cười gằn, mím môi nói: “Nhưng chị thua rồi, dù thế nào tôi cũng sẽ là người chiến thắng. Trước đây tôi không hiểu, tại sao tôi làm bao nhiêu chuyện vậy mà anh Nguyễn vẫn không yêu tôi. Bây giờ thì tôi biết, thế giới này rất công bằng. Nếu như Vĩnh Hi có thể vì chị mà phản bội loài người, vậy thì Minh Viễn cũng có thể vì tôi mà phản bội chị. Làm gì có chuyện ông trời mãi thiên vị một người như vậy chứ?”

Hân Vũ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chuyện của Vĩnh Hi chị không biết, cũng không thật sự rõ rệt cục anh ta phản bội chúng ta là vì nguyên nhân gì, thế nhưng Y à, em có từng nghĩ đến cảm giác của Minh Viễn không? Em ép anh ấy dẫn quân về tấn công người trong nhà, trong khi ngoài biên giới mọi người lại đang phải cố gắng giành giật lại từng tấc đất với Hi. Em cho rằng chiến tranh là chuyện đùa được sao? Bao nhiêu người sẽ chết vì tham vọng báo thù của riêng em, em có từng nghĩ đến không?”

“Người trong nhà? Chị cho rằng chúng tôi thật sự coi chị là người trong nhà sao?” Nói đến đây, Diệp Y lại nở một nụ cười trào phúng. Cô bé giương hai ngón tay lần lượt chỉ về phía mình và chiếc ngai vàng phía sau. “Tôi, và cha tôi.”

“Em nói vậy là có ý gì?”. Cả Hân Vũ cũng ngơ ngẩn.

“Ngay sau khi nghe được Hải Kỳ và Kỳ Phong trò chuyện, tôi chạy đến nói cho cha biết. Chị có biết lúc đó cha nói gì với tôi không? Cha nói: Trước giờ cha vẫn biết. Thậm chí ngay cả thời khắc hấp hối, trước khi chị đến cha cũng nắm tay tôi và Vân Tình, dặn đi dặn lại rằng chiếc ghế này không thể trao cho chị.”

Về mặt Diệp Y vẫn thản nhiên, thậm chí còn mang theo chút đắc ý. Hân Vũ lại trầm mặc.

Thật sự không phải cô chưa từng nghĩ đến thái độ của hoàng đế khi đó. Thế nhưng sự tình lúc đó rất hỗn loạn, cô cũng chẳng có tâm sức mà nghĩ nhiều. Giờ ngẫm lại, có lẽ không chỉ ông, mà cả mẹ cô trước khi chết cũng đã biết rõ sự thật.

Nhưng sống trên đời, có những chuyện cần phải buông tay mới có thể khiến bản thân mình được thoải mái. Người đã nằm xuống, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Cô nhìn Diệp Y, nhẹ giọng: “Vậy thì đã sao?”

Cô không giống như Diệp Y, có những chuyện vốn chẳng liên quan gì đến máu mủ ruột rà. Bao nhiêu năm nay tuy cô sống rất khó chịu, thế nhưng tình cảm mà hoàng hậu và hoàng đế dành cho cô đều là thật. Cô cũng không rõ họ biết chuyện từ lúc nào, song trong suốt ký ức trưởng thành của cô, ngoại trừ sự nghiêm khắc và kỳ vọng, cô biết, họ chưa bao giờ coi cô là người ngoài.

Thậm chí cứ cho rằng trong những năm tháng ấy, họ có ý lợi dụng cô đi chăng nữa, thì bù lại họ cho cô một mái nhà, cho cô một cuộc sống mà bất cứ ai cũng hằng mong ước. Cô mới hai mươi tuổi, đã đứng trên đỉnh danh vọng, có quyền lực mà và tín ngưỡng của hàng triệu dân chúng. Trên đời này không có bữa cơm miễn phí bao giờ, bất cứ thứ gì đạt được cũng cần phải bỏ ra và đánh đổi, chân lý này cô càng hiểu hơn ai hết.

Vậy thì trong cuộc giao dịch này, cô cũng đã lỗ vốn chút nào đâu?

Diệp Y hiển nhiên không ngờ Hân Vũ lại có thể bình thản đến thế. Cô bé vốn đã nghĩ đến nhiều tình huống khi đến đây, vốn cô còn cho rằng những lời này thật sự sẽ vùi Hân Vũ xuống đáy tuyệt vọng, thế mà chẳng

hiếu sao lúc này, cô gái trước mặt mình vẫn có thể tỉnh táo đến thế.

Sắc mặt Diệp Y càng lúc càng tệ, đồng tử lác liêu không giữ được bình tĩnh, bước chân lại có phần chệnh choáng. Cô bé lẩm bẩm như thể đang trò chuyện với chính mình: “Hóa ra người đó nói hoàn toàn là sự thật. Chị là loài động vật không hề có trái tim.”

Hân Vũ nghe liền nắm ngay được trọng tâm vấn đề. Cô nhìn Diệp Y, giọng nói lại càng thêm vẻ dịu dàng: “Thật ra người đó sai rồi. Sự thật thì chị cảm thấy mình rất vô dụng. Chị không giỏi bằng em, kết quả thế này là chuyện có thể dự đoán được. Vậy người đó có nói gì với em nữa không?”

Có lẽ, cả đời Hân Vũ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có ngày mình dùng bùa thôi miên với Diệp Y.

“Người đó nói... người đó...” Diệp Y lẩm bẩm, rồi lại như nhớ ra gì đó, vội ôm đầu ngồi xuống đất. Hân Vũ kiên nhẫn quan sát biểu cảm trên gương mặt cô bé, cố gắng khoanh vùng các loại bùa chú trong phạm vi cho phép. Mãi một lúc, Diệp Y mới như thể bừng tỉnh, đỡ ngậy đỡ dại nhìn Hân Vũ: “Kỳ Phong chết rồi, anh ta vì muốn quay về kinh thành mà chết. Là Hân Vũ hại chết anh ta, không thể để Hân Vũ sống sót được”.

Không phải gương mặt kỳ lạ của Diệp Y, mà chính thông tin cô bé nói ra lại khiến Hân Vũ đánh mất vẻ bình thản mọi khi.

Lúc này cô cũng chẳng còn tâm sức đâu quan tâm chuyện giả vờ gì nữa, vội ngồi bật dậy túm lấy tay Diệp Y tra hỏi: “Em nói cái gì? Kỳ Phong chết lúc nào? Anh ấy không phải ở Hỏa Thành sao?”

Diệp Y không quan tâm tới Hân Vũ, chỉ khư khư ôm lấy đầu. Đoạn, lại nhận ra Hân Vũ thoát khỏi bùa Trói thân, cô bé mới kinh ngạc lắp bắp: “Chị... chị...”

Hân Vũ vốn cũng chẳng ngạc nhiên, cô biết trước sau gì mình cũng sẽ bị ếm một loại bùa lợi hại nào đó, thế nên trên đường đến cung cô đã có sự chuẩn bị sẵn sàng. Lúc lão pháp sư già bắt đầu đọc bùa ếm, cô cũng đồng thời ếm bùa giải ngay lập tức. Song cô không muốn bọn họ nghi ngờ, đành vờ như bị trói để thăm dò tình hình Diệp Y. Lúc này cô quăng tất cả ra sau đầu, chỉ nắm tay Diệp Y tiếp tục tra hỏi: “Em bình tĩnh lại, nói cho chị biết có thật sự như vậy không? Kỳ Phong làm sao?”

Diệp Y kiên quyết đẩy Hân Vũ ra, vừa khóc vừa nói: “Chị là người xấu, người xấu. Chị cướp mất anh Nguyên, giết cha tôi, khiến Vân Tình căm ghét tôi. Tôi hận chị.”

“Diệp Y, em nghe chị nói đi...”

Hân Vũ ôm chặt Diệp Y, để mặc cô bé vùng vẫy, nhìn thấy em gái thế này cô đau lòng xót dạ, chẳng còn tâm trí nghĩ đến bất cứ vấn đề nào khác, dĩ nhiên càng không nhìn thấy một bóng người lạng lẽ xuất hiện sau lưng mình.

Mãi đến khi tia sáng trắng lóe lên thì tất cả đã quá muộn, cô mất đi tất cả sức lực, nhẹ nhàng ngã xuống thêm đá. Trong cơn mơ màng, dường như trong tâm thức có giọng nói ai đó chậm rãi vang lên: “Không phải nói cô ta đã mất kiểm soát rồi sao? Sao còn tỉnh táo được như vậy?”

“Người bình tĩnh đã, thật sự mấy ngày qua thuộc hạ đều theo dõi cô ta, khi đó cô ta đã hoàn toàn mất đi nhân tính rồi. Sự việc ngày hôm nay hẳn là do hôm qua đã ăn no và ngủ nghỉ đủ đầy thôi. Giờ chúng ta cứ cho cô ta uống thêm máu, không được thì nhét thêm vài người làm thí vật, hẳn cô ta sẽ không cầm cự nổi”.

“Vậy còn không mau nhanh đi”. Giọng thứ nhất lại gầm lên. “Ta không cần biết trước đây cô ta mất kiểm soát thật hay chỉ là giả vờ. Ta muốn trước ngày mai cô ta phải hoàn toàn là một kẻ biến thể mất nhân tính thật sự.”

“Nhưng... cô ấy cũng rất có thể là công chúa thật. Nếu làm vậy có phải quá đáng lắm không?”

“Không phải cô ta chết thì là chúng ta chết. Mau đưa đi đi. Để trời sáng thì hồng mắt”.

Hân Vũ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra là người nào. Cơ thể cô cứ lơ lửng mãi, cô bay rất cao, cảm nhận thấy mình như lọt thỏm giữa những tầng mây, thế rồi hụt chân một bước, trước mặt lại là không gian xám đen như mực.

Chẳng biết bao lâu, cô ngửi thấy một hương vị cực kỳ quyến rũ hòa quyện trong không khí, Quỷ tính trong người vùng vẫy thức dậy, ngang ngược chiếm đi toàn bộ lý trí của cô.

...

Chưa bao giờ Lam Thành lại trở nên náo nhiệt đến thế.

Hơn trăm năm nay, sự kiện Huyết thế mới được tái hiện một lần nữa, những người nhìn thấy sự kiện ấy lần trước hiển nhiên đã không còn trên nhân thế, người đương thời thì càng không thể bỏ qua cơ hội cả đời chỉ có một lần này. Mà chẳng nói đến loài người, cả tiên tộc, quỷ tộc, chủng tộc người lùn và các giống loài khác đều tập nập kéo về Lam Thành, thật sự cũng chẳng thua kém là bao so với trận tỷ thí Pháp thuật trăm năm một lần trên núi Tiên Tri.

Lượng người đổ dồn về quá đông, quân lính canh gác thành hầu như không thể quản hết được, không ít quỷ tộc ham vui đã thoát được trạm kiểm soát mà trà trộn vào thành, còn số lượng pháp sư và tiên tộc thì không sao kể hết. Nhưng đông thì đông thế thật, song quảng trường Thời Đại, vốn là nơi diễn ra Huyết Thế thì chẳng có bao nhiêu, muốn lọt vào đến vị trí có thể nhìn rõ sự kiện cũng không phải dễ. Chính vì tình trạng này, các hộ dân ở gần quảng trường lại phát sinh chuyện mua bán vé chợ đen vô cùng náo nhiệt. Năm đồng thì đứng dưới nhà, mười lăm đồng cho phép trèo lên nóc nhà có bảo hộ thang để xem, vô cùng tiện lợi. Tuy giá cả có vẻ chặt chém một chút, nhưng so với những người từ xa kéo đến mà không chen nổi vào bên trong thì đây có vẻ là một sự lựa chọn không tồi.

Mà hòa cùng dòng người náo nhiệt ấy, Tâm Du cũng không chịu thua kém, cô xòe mười tấm vé trong tay vừa đếm vừa thích thú nhìn Hải Kỳ: “Xem nhé, còn tận hai giờ nữa mới bắt đầu, đến lúc đấy hết vé, tôi lại bán vé này ra với giá gấp mấy lần, anh nói xem có ai mua không?”

Hải Kỳ chẳng còn tâm sức đâu mà quan tâm đến cô nàng, nhả mặt nói: “Hân Vũ sắp bị người ta đem ra nướng lẫn qua lẫn lại, còn trét cả dầu màu lên quay. Cô cười thế cho ai coi?”

Tâm Du phẩy tay: “Chẳng phải đã có anh ở đây rồi đấy sao? Đừng tưởng tôi không biết anh lợi hại thế nào, đừng nói là đám lính quèn đó, có cử vài chục pháp sư đến cũng chẳng hề gì. Có gì phải lo lắng?”

Biết không lay chuyển nổi cô, Hải Kỳ bèn cúi người căn dặn: “Cô ở yên đây. Tôi dò la xung quanh xem tình hình thế nào, xem mấy người khác có đến không. Có chuyện gì chứ ẩn vào bùa Dịch chuyển tức thời. Đừng chạy lung tung là được.”

“Này, lão già...”

Tâm Du còn chưa dứt lời, Hải Kỳ đã hóa thành luồng ánh sáng bay mất.

Ban ngày vốn là thời điểm thuận lợi nhất của Hải Kỳ. Bởi ánh sáng mặt trời chói chang, vô tình đã che khuất luôn cả khối ánh sáng ngũ sắc phát ra từ pháp thuật của y. Quảng trường Thời Đại vốn được xây theo kiến trúc hình tròn, không gian tương đối thoáng, nhưng với lưới pháp thuật bảo vệ quá mức nặng nề thế này thì y cũng không tìm được cách tới gần. Hải Kỳ đảo vài vòng trên không trung, vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ Hân Vũ sắp xuất hiện nên càng sốt ruột.

Vốn mấy ngày trước y vẫn còn đang lang thang ở vùng núi phía bắc, nơi được xem là hoang sơ nhất trên thế giới này. Ban đầu y còn nghĩ một địa điểm lạ lùng như trong sách Khải Huyền đề cập hẳn là một nơi chưa ai đặt chân đến. Song y tìm mãi tìm mãi, trừ vài bộ tộc ẩn cư ra thì không còn ai khác, trong lúc còn đang đi đi dọc theo bờ biển tìm kiếm thì tình cờ nghe được tin về Hân Vũ.

Đến lúc ấy y mới biết, chuyện của Hân Vũ đã rầm rộ đến mức nào, bèn cấp bách mang theo Tâm Du về.

Hải Kỳ lúc đầu cũng không mấy xem trọng chuyện này, cho rằng bản thân mình có thể giải quyết nên âm thầm lên vào hoàng cung. Thế nhưng lúc này y mới phát hiện xung quanh hoàng cung đã giăng một tấm lưới pháp thuật vô cùng mạnh mẽ, thậm chí vài nơi còn có cả bùa chống tiên tộc. Loại bùa chú yêu cầu cao thâm đến mức này, trên thế giới cũng chỉ có vài người là có thể thực hiện. Hải Kỳ làm cách nào cũng không xuyên thủng được lớp bùa, chẳng còn cách nào khác, y đành phải quay về, đợi đến ngày Huyết thế để giải cứu Hân Vũ.

Song y đoán không lầm, chỉ nội hoàng cung đã được phòng bị nghiêm ngặt thế, nói gì đến sự kiện chấn động này.

Lúc này hầu như tất cả pháp sư nổi danh nhất thế giới đều đã tề tựu về đây. Mà đã gọi là pháp sư thì trên đời này, có mấy người lại không phải xuất thân từ núi Tiên Tri? Với một lượng kẻ địch khủng khiếp như thế, đến cả người tự cao tự đại như Hải Kỳ bây giờ cũng có chút lo lắng.

Lần đầu tiên trong đời, y sợ rằng pháp lực của mình sẽ không đủ để cứu được Hân Vũ.

Hải Kỳ vò vò mái tóc xoắn trên đầu, lúc này lại cảm thấy mình có phần khinh suất khi không gọi lão Tần cùng đến, bản thân y chỉ có thể nán lại bên ngoài vòm cầu pháp thuật nhìn vào phía trung tâm quảng trường, nơi một lồng sắt vừa được hoá phép xuất hiện giữa không trung.

Tuần tự bốn pháp sư, chẳng biết bằng cách nào đó đã tản ra đứng quanh vòng tròn trung tâm, giữa họ lại là một củ sắt giam giữ một kẻ biến thể. Hải Kỳ nhìn vào củ, chỉ thấy một kẻ biến thể nhìn không rõ gương mặt, tóc dài bờm xồm rũ ra hai bên, gương mặt đầy máu, còn răng nanh thì lỏm chỏm chìa ra ngoài. Đã từng nhìn thấy nhiều kẻ biến thể đánh mất nhân tính nên Hải Kỳ cũng không quá lạ lẫm với cảnh tượng này, thế nhưng lúc này y vẫn cứ đăm đăm nhìn người trước mặt, cả cơ thể bỗng trở nên lạnh lẽo.

Kẻ biến thể trước mắt và con bé trong lòng y chẳng có vẻ gì giống nhau cả, thế nhưng y vẫn biết, đó chính là con bé của y.

Con bé là đứa nhỏ mà y chăm sóc từ bé đến lớn, nâng niu trong lòng bàn tay, thiếu điều chỉ muốn xem nó như phượng hoàng ấp trong tổ mà bảo bọc. Trước đây có lần cô nghịch ngợm, chỉ trầy tay trầy chân có đôi chút, ấy thế mà y đã đau như cắt từng khúc ruột.

Vậy mà, tại sao bọn họ lại có thể đối xử với cô như thế?

Dường như cũng cảm nhận được cảm giác kỳ lạ, kẻ biến thể trong lồng lúc này cũng ngẩn người nhìn vào vầng sáng của y, đôi mắt đen hấp háy một tia nhìn kỳ dị.

Thoáng cái, kẻ biến thể siết chặt lồng sắt, ngẩng cổ gào lên một âm thanh chói lọi. Giữa trưa oi ả, tiếng gào này chẳng mấy chốc đã khiến biến người bên dưới bất giác tỉnh lặng như tờ.

Mọi ánh nhìn đều đổ lên chiếc lồng nơi trung tâm kia. Giờ họ mới nhận ra bên trong có giam một kẻ biến thể đầy máu, chẳng mấy chốc đã có người lấy tay che miệng há hốc, người lớn thì vội vã che mắt trẻ con lại.

Hải Kỳ nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên, thất thần xen lẫn hoảng sợ của bọn họ, chẳng biết sao y lại càng cảm thấy tức giận. Nhìn xuống bên dưới, Hân Vũ vẫn dùng sức kéo lay chấn song cũi sắt, âm thanh nghẹn ngào phát ra khỏi cổ họng lúc này lại mang theo mấy lần tang thương. Hải Kỳ cắn môi nhìn những vết thương trên người cô. Y không phải ngốc, chỉ thoáng nhìn cũng biết đây đã là một kẻ biến thể mất đi nhân tính rồi. Trước giờ cả y lẫn lão Tần bảo bọc cô đến thế chẳng phải vì sợ hãi sẽ có ngày này xảy ra thôi sao? Y rời khỏi Lam Thành gần nửa tháng, không ngờ bọn chúng lại dám làm cô trở nên như thế.

Kiểm nén gì cũng chẳng nổi nữa, giờ thì khuyên bảo gì y cũng mặc. Hân Vũ đã ra thế này, bọn chúng còn muốn thực hiện Huyết thệ lúc trời đứng nắng, còn muốn hành hạ con bé của y thế nào nữa mới vừa lòng? Được lắm, bao năm nay cả động nhẹ vào cô y cũng chẳng nở, thế mà bọn chúng lại cả gan như vậy, thật sự là chẳng coi y ra gì.

Nghĩ đi đôi với làm. Chẳng mấy chốc Hải Kỳ đã hiện nguyên hình người, nhảy xuống đứng bên ngoài vòm cầu pháp thuật. Sự xuất hiện của y chẳng mấy chốc đã khiến toán binh sĩ đứng gần đó náo động cả lên. Những dân thường trong phạm vi gần cũng vội lùi lại. Hải Kỳ mặc kệ tất cả bọn họ, lại vung tay tạo ra một câu thần chú bắn thẳng vào vòm cầu bảo vệ kia.

Vòm cầu vô hình thoáng rung rinh, nhưng sau đó lại vững vàng như cũ. Hải Kỳ lùi lại, định bụng ra đòn thêm lần nữa. Thế nhưng ngay lúc đó toán binh lính đứng gần y nhất cũng tách ra hai bên, nhường chỗ ột tốp người mới đến. Bọn người này đều mặc áo chùng xám, vừa nhìn thấy Hải Kỳ thì đồng loạt rút ra vũ khí và tung vài câu thần chú về phía y.

Chẳng mấy chốc, những tia sáng pháp thuật bắn ra đã choang choang cả một vùng, người dân cũng vội vã dậm đạp lên nhau tránh đi, nhường lại trận địa cho cuộc đấu pháp đang diễn ra. Hải Kỳ vừa chống trả, lại

không muốn đánh trúng dân thường, không còn cách nào khác phải lùi dần. Cảnh tượng nơi quảng trường chẳng mấy chốc đã chẳng khác gì chim vỡ tổ.

Đột nhiên, trên bầu trời lại xuất hiện tiếng pháo hoa vang lên rục rờ. Trong lúc mọi người vẫn còn giương mắt nhìn lên phía trời cao thì bên dưới mặt đất đã xuất hiện một con quy long khổng lồ. Quy long có đầu như đầu rồng, trên người lại được che chắn bởi chiếc mai giáp sắt to như một tòa nhà, đi đến đâu, bước chân nó vung lên để lại những dấu chân cắm sâu mấy tấc dưới mặt đất. Theo sau nó lại là một nhóm binh sĩ loài người nữa.

Hải Kỳ thoáng nhìn người dẫn đầu toán quân, nhận ra ngay đó là Hạ Dương. Tinh thần y lúc này đã dần bình tĩnh trở lại. Y nhìn Hân Vũ vẫn đang điên cuồng lay chấn song cũi sắt, lại thuận tay tung vài câu thần chú vào bọn người đứng gần đó.

“Ta vốn không muốn đánh, là các người ép ta”. Y cau mày, pháp lực dồn lại trọng tâm lòng bàn tay. Thế nhưng trước khi y phản đòn đã nhìn thấy trước mặt hiện ra một bóng người cũng mặc áo chùng, mái tóc trắng cắt ngắn đến sát da đầu, tay cầm quyền trượng có khảm hồng ngọc lấp lánh. So với mấy mươi năm trước ông ta đã già đi rất nhiều, chẳng trách thiếu chút nữa thì y đã không nhận ra.

“Đám nhỏ không hiểu chuyện, cậu tính toán với bọn nó làm gì?”. Ông ta cười, giọng điệu sảng khoái, nhưng thanh âm lại lớn đến mức người đứng gần đó cả trăm mét cũng có thể nghe thấy rõ ràng. “Có gì thì cứ trút vào tôi”.

Hải Kỳ rít qua kẽ răng: “Là ông nói đấy nhá lão Hàn. Lần này không có anh trai ở đây, tôi sẽ không nhịn ông nữa đâu”. Dứt lời, lại cứ thế mà xông về phía trước.

Trong quảng trường rộng mênh mang, mấy vạn người cứ thế chen lấn, xô đẩy lẫn nhau trong hoảng loạn. Tiếng hét của thường dân, âm thanh ào ào đọc bùa chú, lại cả những cột đá ười thước thoáng chốc bị pháp thuật làm vỡ vụn, ấy thế mà không có gì có thể lọt vào trong vòm cầu pháp thuật.

Hân Vũ nằm ngơ ngác nhìn ra quang cảnh hỗn loạn bên ngoài, hai tay cô vẫn ôm lấy chấn song cũi sắt, tâm trí chỉ là một khoảng không mịt mờ.

Cô chẳng nhớ được mấy những gì đã xảy ra, mũi lại bị mùi máu dâng trào làm kích thích. Từ thẳm sâu trong tâm hồn, dường như có một giọng nói không ngừng hối thúc cô phải phá bỏ cho bằng được xiềng xích này, phải lao xuống phía dưới tấm tarp dưới dòng máu nhuộm đỏ kia, phải uống cạn bọn chúng, phải cắn chặt răng mình vào những sợi gân máu đang vội vã đập trong hoảng loạn. Tay cô giương lên mấy lần trong vô vọng, nước mắt tự dưng ứ lại trên mi mà không cách nào chảy ra được.

Cô giận, thật sự giận mình quá. Chỉ là một chiếc cũi sắt thôi mà, cứ sao cô vùng vẫy mãi mà vẫn không thoát ra được?

Thì ra, quý tộc tồn tại đã ngàn năm, nhưng lại không ai có thể giải thích được mùi vị của chất lỏng sền sệt sặc màu đỏ đậm kia tại sao lại có sức quyến rũ kỳ lạ đến thế.

Trung tâm quảng trường thời đại vẫn bị vòm cầu pháp thuật bảo hộ vây kín, xung quanh lại là bốn người Tứ Linh đang đứng trấn thủ, mà lúc này, về mặt bọn họ cũng chẳng bình thần được như mọi khi nữa.

“Làm thế nào bây giờ? Chúng ta có cần ra tiếp cứu thầy một tay không?”. Vẫn là Lân lên tiếng trước. Anh ta nóng ruột nhìn ra ngoài vòng phòng hộ, nơi pháp sư Hàn và Hải Kỳ vẫn đang đấu pháp bất phân thắng bại, trong khi binh sĩ các nơi thì mãi đối phó với con quy long khổng lồ.

“Cậu lo lắng làm gì? Nội số pháp sư tụ tập về đây thôi cũng hơn ba trăm người, còn lo không đối phó nổi bọn họ sao? Thầy sẽ không sao đâu.”

Hân Vũ nghe họ nói cũng không hiểu lắm, song đầu cô lại đau như búa bổ, lúc này chỉ có thể nhắm mày khê động đậy. Phơi nắng mặt trời quá lâu khiến toàn thân cô đều bị bỏng. Cả hai lòng bàn tay thì bị xé rách một đường, có vẻ như đã bị bùa chú làm tổn thương, nhưng lúc này cô cảm thấy đó cũng chẳng phải chuyện hệ trọng.

Hân Vũ cố ngồi dậy mãi không được. Thanh âm của bọn người trước mặt thật sự khiến cô rất khó chịu, song chẳng hiểu sao cô lại không cảm thấy mùi máu của bọn họ hấp dẫn như thứ mùi vẫn bốc lên từ đám

người bên dưới kia. Cô ngẩng đầu cố nhìn về phía xa xa, vô tình lại bắt được hình ảnh của một con quy long khổng lồ đang vùng vẫy giữa rừng người.

Trong đầu cô bất chợt hiện ra một hình ảnh, tuy là mơ hồ không rõ ràng lắm, song dường như cô lại biết được tên của gương mặt đó.

Diệp Anh.

Hân Vũ dùng tay gõ gõ vào đầu mình. Khỉ thật. Con quy long này là gì? Sao mùi máu chẳng thơm tí nào mà cô lại có vẻ ấn tượng thế?

Trong khi Hân Vũ vẫn đấu tranh tư tưởng thì bên ngoài củi sắt đã lóe lên một làn ánh sáng nhẹ. Thoáng chốc, Diệp Y bước ra khỏi ánh sáng, cô bé mặc triều phục vàng chói, trên tay còn cầm một chiếc chén ngọc. Tứ Linh nhận ra cô bé đều cúi người chào.

Diệp Y chẳng mấy quan tâm đến họ, chỉ mỉm cười bước đến nhìn Hân Vũ. Thấy Hân Vũ đang ngồi ngây ngốc, cô bèn mỉm cười lên tiếng: “Chị à, cực thân chị quá. Xem ra đây là lần cuối cùng tôi gọi chị là chị vậy.”

Hân Vũ mấp má môi nhưng lại không thốt được thành lời. Công bằng thì cô chẳng biết cô gái trước mặt này là ai cả. Song có một điều không thể phủ nhận là: máu cô ta rất thơm.

Khỉ thật, cô lại tự mắng mình. Dường như trong từ điển của cái đầu ngơ ngẩn này chỉ có hai từ, thơm hay không thơm thôi ấy.

Diệp Y thì chẳng ngạc nhiên, chỉ cười cười: “Chị biết Đinh Nguyên chết thế nào không? Tôi trả lại cho chị như thế ấy.”

Dứt lời, cô bé đã xoay người bảo nhóm người Tứ Linh: “Chuẩn bị xong chưa? Tôi muốn thực hiện Huyết thế ngay lập tức.”

Lân gật đầu, vội cùng ba người còn lại đứng ra bốn góc xung quanh hai chị em, bắt đầu đọc bùa chú gọi lên những tia sáng đan vào nhau lơ lửng trong không khí. Thế nhưng lời chú mới vừa được giảng ra, sau lưng bọn họ đã vang lên một tiếng rống khủng khiếp.

Da đầu Diệp Y nghe thấy tiếng rống này thì đều đều sờn tóc gáy cả lên. Cho đến tận giờ phút này, dù bảy năm đã trôi qua, song cô vẫn không có cách nào quên được loài động vật khổng lồ hung hãn đó, thứ suýt chút nữa đã giết chết cô và Vân Tình.

Lông mày Hân Vũ khi nghe thấy tiếng rống cũng khê nâng cao. Tiềm thức cô lần nữa lại hiện ra một cái tên: Trụi Lông, dù cô thậm chí còn không tưởng tượng được dáng vẻ của sinh vật đang rống lên điên cuồng ấy.

Trận địa bấy giờ ở rất xa, Hân Vũ lại không thể nào quan sát hết được, mà Diệp Y thì càng đứng ngồi không yên. Như thể nhận thấy ánh mắt của cô bé, lão pháp sư già nhất lúc này cũng hóa phép ra một quả cầu rồi nhìn đăm đăm vào đó. Chưa đầy một phút sau, lão đã ngẩng đầu thông báo: “Hồng rồi, pháp sư Tần đến rồi.”

Tin tức này thoáng chốc khiến sắc mặt đám người đứng quanh đây cũng xám xịt cả. Lân vẫn là người phản ứng nhanh nhất. “Sao thế được? Sao ông ta có thể gỡ bỏ được bùa chú trấn giữ núi của chúng ta?”

“Chuyện đó không quan trọng, gần một trăm pháp sư đã được cử ra vây quanh ông ta ở cổng thành bắc. Phía nam thì có một tốp binh sĩ và một con sư tử khổng lồ khuấy đảo. Thấy Hàn và các pháp sư khác vẫn đang bị cầm chân. Công chúa à, cô phải nhanh lên thôi.”

Lúc này nghe tiếng ông ta hồi thức mình, Diệp Y cũng sực tỉnh, bàn tay lập cập đặt chiếc chén lên tay Lân, đoạn dùng dao cắt ngang cổ tay mình, để rỉ ra một dòng máu đỏ hoắm. Đợi chén đã khá lưng, Lân mới đưa cô bé một chiếc khăn để buộc vết thương. Lân thấy sắc mặt cô tái xanh, còn tưởng cô lo lắng việc không thành công bèn nhẹ giọng an ủi: “Công chúa yên tâm, không sao đâu.”

Diệp Y nheo mày, vẻ mặt vẫn chẳng khá hơn tí nào.

Thế nhưng đúng vào lúc đó, vòng pháp thuật vây quanh họ bỗng nhiên chấn động, trời đất như rung chuyển khiến Diệp Y không còn cách nào khác phải tựa người vào cột trụ gần đó. Tứ Linh ngay lập tức rút vũ khí ra trấn thủ. Mà bấy giờ Kỳ Phong lại đứng trên đầu bọn họ, chính là phần đỉnh của vòm cầu pháp thuật, Hỏa Chi kiếm trên tay hắt sáng như một vầng hào quang rực rỡ, thậm chí lấn át ánh sáng của mặt trời. Hắn cúi người, liên tục dùng lực đâm kiếm vào tường bảo vệ vô hình.

Nhìn thấy Kỳ Phong, cả Diệp Y lẫn Hân Vũ đều sửng sốt đến ngẩn người.

Hân Vũ tựa người vào củi sắt, đầu ngẩng lên cao. Lúc này khoảng cách của bọn họ thật sự khá gần, thậm chí cô có cảm giác như chỉ cần vươn tay lên là đã có thể chạm vào hắn.

Gần đến như thế, chân thật đến như thế, giống như mọi thứ chỉ thật sự là một giấc mơ.

Ban đầu Hân Vũ thật sự không nhớ được người này là ai, cho dù dáng vẻ hắn thật sự rất oai vệ, thì trong đầu cô cũng chỉ có một suy nghĩ: Máu rất nóng, không thơm.

Song chẳng hiểu sao, cô vẫn bị đôi mắt hắn cuốn hút từng chút từng chút một.

Những hình ảnh thoáng qua trong tâm trí khiến cô nghĩ đến nhiều thứ, trên cánh đồng hoa, trong đường hầm ẩm ướt, cùng bay trên trời cao, rồi sa mạc trải đầy cát vàng.

Cô biết, người đàn ông này rất quan trọng, rất quan trọng đối với chính cô, cho dù máu anh ta rất khó nuốt đi chẳng nữa.

Kỳ Phong nhận ra ngay sự khác thường trong mắt Hân Vũ, lúc này lực kiếm lại tung ra mạnh hơn. Chỉ trách cái vòm cầu pháp thuật này quá chắc chắn, cho dù hắn tấn công từ đỉnh, vị trí yếu nhất cũng chẳng khiến tình hình thay đổi là mấy.

Cặp mắt đờ đẫn của Hân Vũ khiến tim hắn nhói lên hết lần này đến lần khác. Chết tiệt, chỉ trách hắn quay về quá muộn, không thì cô cũng chẳng ra nông nỗi này. Kỳ Phong vừa đập thanh kiếm vào vòng chắn, lại nhìn Diệp Y như thể muốn xé da lột thịt.

Hắn chửi thề một tiếng, thầm nghĩ đừng để hắn phá được lớp phòng vệ này, bằng không hắn nhất định sẽ nhai sống Diệp Y.

Tứ Linh bên dưới cũng nhận ra ngay vấn đề, lúc này vội tản ra đọc thần chú gia cố bùa, thế nhưng họ có cố cách nào thì tám bùa vẫn lung lay đáng kể. Sức lực của Hỏa Chi kiếm thật sự chẳng thể khinh thường. Không còn cách nào khác, lão pháp sư Quy bèn quay sang Lân ra lệnh: “Chúng tôi yểm trợ, cậu mau thực hiện Huyết thế đi.”

Lân nghe thế lập tức nhảy ra khỏi vị trí trấn thủ, trên tay anh ta vẫn cầm chiếc chén ngọc đầy máu của Diệp Y. Thế nhưng chẳng rõ tại sao, lúc đứng trước mặt Hân Vũ, nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của cô gái này, anh ta lại trở nên ngơ ngác.

Thật sự anh ta rất ghét Hân Vũ, chẳng cần phải nhắc đến thù oán của thế hệ trước thì mới nhục bị cô đánh bại mấy năm nay vẫn âm ỷ trong lòng anh ta. Anh ta đi khắp nơi, nói để nghe thì là học hỏi thêm kinh nghiệm chiến trận, tự làm giàu pháp thuật của mình, còn nói khó nghe một chút cũng chỉ là mong có ngày danh chính ngôn thuận đánh bại cô mà thôi.

Thấy anh ta chần chừ quá lâu, một pháp sư đứng gần đó đã không trụ được, vội lớn tiếng mắng: “Còn đứng đấy làm gì? Mau lên, chúng tôi không chống cự lâu nữa đâu.”

Quả thật dưới sức tấn công của Kỳ Phong, vòng pháp thuật càng rung động mãnh liệt hơn, thậm chí cả dung dịch đỏ trong chén trên tay Lân cũng không ngừng chênh choáng. Lân tích tụ pháp lực ấn xuống chén máu, sau đó lại tập trung linh khí trong vào ngón tay, giương ra trước mặt Hân Vũ. Song anh ta giờ lên hạ xuống mấy lần cũng không thực hiện được.

“Thằng nhãi này, còn không mau lên!”. Cả lão Quy cũng khó chịu lên tiếng.

Lân không sao giải thích được vẻ mặt của Hân Vũ lúc này. Rõ ràng là nguy cấp đến như thế, rõ ràng anh ta là người có khả năng quyết định sống chết của cô, ấy vậy mà cô vẫn chẳng đoái hoài gì đến anh ta cả, tất cả sự chú ý của cô đều dồn hết cho tên nhãi đang cầm Hỏa Chi kiếm kia.

Lân bỗng thấy giận thật sự. Cảm giác này nói ra cũng thật khó hiểu, nhưng anh ta đột nhiên mất đi toàn bộ dũng khí để thực hiện, đôi bàn tay mãi mà cũng chỉ lơ lửng trong không trung.

Giây phút đó, anh ta biết, mình chẳng thể làm nổi việc tàn nhẫn thế này.

Song trước khi anh ta kịp lùi lại, bàn tay đã bị một người khác níu giữ. Lân chưa từng gặp người thanh niên này bao giờ, sự xuất hiện đột ngột của y trong vòm cầu phòng vệ lại khiến anh ta hoảng hốt, nhưng chưa kịp định thần lại, đã thấy hàng mày y khe nâng cao, bốn cột nói: “Có chút chuyện cũng không làm nổi. Để tôi thực hiện thay cậu.”

Dứt lời y đã vung tay, một làn ánh sáng bàng bạc cũng lóe ra từ miệng chén, nhẹ nhàng rơi xuống người Hân Vũ.

“KHÔNG!”

Lúc nhìn thấy luồng ánh sáng kia bắt đầu xoay tròn trong không khí, rồi dần dần nhấn chìm cả người cô, chính bản thân Kỳ Phong cũng chìm trong tuyệt vọng.

Giống như người bị ếm bùa chú thật sự là hấn chứ chẳng phải cô gái kia vậy.

Hấn cầm Hỏa Chi Kiếm xuống đỉnh vòm cầu mấy lần, sau cùng quăng luôn cả kiếm sang một bên, lại ngồi chồm hổm trên vòm cầu vô hình, dùng chính đôi tay mình để đập xuống.

Điên cuồng. Vô vọng.

Nước mắt chẳng biết đã rơi từ lúc nào.

Bàn tay siết chặt thành nắm, móng đâm vào thịt đến bật máu, hấn mặc tất cả. Giờ phút này nỗi đau xác thịt thì ra cũng chẳng là gì cả.

Ánh mắt cô vào khoảnh khắc cuối cùng đó chẳng khác nào một ngọn đuốc, thiêu cháy đến tận cùng sinh mạng.

Cách nhau một bức tường chắn vô hình, hấn thấy cô khe giương tay, khoe môi thậm chí còn nở ra một nụ cười.

Gần đến như vậy, nhưng sao tay hấn chẳng thể nào chạm được vào tay cô?

“Đồ ngốc. Nếu em thật sự bỏ đi, anh sẽ trở về vực Tinh Linh. Anh sẽ cưới Eden”. Tay hấn vẫn điên cuồng đập vào vòm cầu vô hình, đập đến dây thần kinh cũng trở nên tê dại. “Anh sẽ quên em cho em xem. Hân Vũ, em đừng tưởng anh không dám.”

Tuy mạnh miệng là thế, vậy mà âm thanh hấn vẫn cứ lặng lẽ, nghẹn ngào.

Tại sao? Khoảnh khắc này hấn mới biết bản thân mình vô dụng đến thế, rõ ràng chỉ cách nhau vài thước, rõ ràng như thể chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm lấy cô, thế mà hấn vẫn không thể làm được?

Hấn đi qua nhiều nơi, làm biết bao chuyện, cứ nghĩ rằng mình đã đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ được cô. Nhưng giờ phút này hấn hiểu được, thì ra mình cũng chẳng là gì cả.

Thì ra con người, dù cố sức đến mấy cũng chẳng cách nào làm thay đổi được số mệnh.

Tay hấn như đã không còn cảm giác, cổ họng khô khốc, lơ lửng.

Nước mắt lặng lẽ rơi.

Cả đời hấn, dường như chưa từng có giây phút nào tuyệt vọng đến thế.

Cột ánh sáng chẳng mấy chốc bốc cao lên đến tận đỉnh bầu trời. Cùng với một tiếng sấm chớp, tất cả mây trên thế giới gần như tụ lại, che kín bầu trời, mà luồng ánh sáng kia lại như được thấp sáng, càng lúc càng rực rỡ như ngàn vạn con phượng hoàng đang vỗ cánh tung bay.

Cảnh tượng rực rỡ đến chói lòa, chẳng mấy chốc đã thu hút ánh nhìn của mọi người, khiến trận chiến khốc liệt bên ngoài cũng bất giác dừng lại, mọi người ngơ ngác nhìn theo làn ánh sáng, nhìn đến ngõ ngàng.

Tựa như trên thế gian này, chưa từng có thứ gì đẹp hơn thế.

Mãi rất lâu sau đó, cùng với tiếng kêu vang dội vọng xuống từ thình không, một con phượng hoàng lửa cũng đảo đôi cánh của mình chao liện, tựa như chốn không người mà hạ cánh đậu xuống bên trên cái củi sắt, giương đôi mắt phượng ngạo nghễ nhìn xuống cô gái nằm trong củi. Thế rồi, trước sự bất ngờ của mọi người, phượng hoàng cúi xuống, chiếc mỏ khoằm xuyên qua chấn song củi, nhẹ nhàng xé rách một mẩu áo sau lưng cô gái.

Lúc đầu vết hình đôi cánh màu vàng lóa sáng lên, mấy ngàn người có mặt trong quảng trường cũng gần như hóa đá.

Trong rừng người hỗn loạn duy chỉ có một người bình thản đưa tay vuốt tóc, đôi mắt giễu cợt nhìn một pháp sư mặc áo chùng khác vừa bước ra từ khoảng không: “Cậu hài lòng rồi chứ?”

50. Chương 50: Dòng Dõi Thiên Đế

Thì ra, sinh tử chẳng phải là thước đo sâu nhất để chia lìa tình cảm của người với người, mà khoảng cách từ trái tim đến trái tim mới càng vô vọng hơn hết thấy.

Cảnh tượng trước mắt quá sức choáng ngợp khiến tất cả mọi người hầu như đều đứng ngây như phỗng. Chính vì thế, chẳng mấy ai còn bận tâm đến sự xuất hiện của hai vị khách lạ. Mãi đến khi hai người nọ thân nhiên bước qua vòm cầu được hóa phép, bấy giờ bọn người Tứ Linh mới sững sờ lấy lại tinh thần. Lân rút ngay thanh chùy của mình ra, song lão Quy đứng cạnh đã lập tức đưa tay ra hiệu cho anh ta ngừng lại.

Diệp Y ngồi bệch xuống đất. Mãi đến lúc này cô bé vẫn chưa hiểu điều gì đang xảy ra, cô đưa mắt nhìn Hân Vũ đã bất tỉnh, lại đến hai người đàn ông kỳ lạ nọ. Dáng vẻ ung dung tự tại cùng phong thái uy quyền của họ khiến cô bất giác cảm thấy sợ hãi, vẻ cứng cỏi cố tình tỏ ra cũng bay biến đâu mất, vội lồm cồm bò dậy nấp sau lưng lão pháp sư Quy.

Dường như nhất cử nhất động của mọi người xung quanh cũng đều không ảnh hưởng gì đến bọn họ. Người đàn ông mặc áo sẫm lúc này đã bước một mạch đến tận chiếc củi sắt, ánh mắt ông ta hạ xuống nhìn Hân Vũ, rất lâu không thốt được lời nào. Trong khi đó con phượng hoàng này giờ vẫn đứng trên củi bông nghênh cổ, nhàn tản cất lên tiếng hót.

Bất giác, cả vạn người đứng chen chúc nhau trong quảng trường cũng dờ dãn hẳn ra. Tiếng hát mềm mại ngân vang, dẫn dụ họ vào những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời, sau đó lại dần trở nên dồn dập, cuối cùng giọng điệu lại trở về với một bài trường ca thể lương thuở ban đầu.

Trong đám người vẫn đứng bất động, chẳng mấy chốc đã vang lên những tiếng nấc xót xa.

Hải Kỳ và đám người pháp sư Hàn giờ cũng chẳng còn hơi sức nghĩ đến chuyện tiếp tục đấu đá nữa. Vừa nhìn thấy hai người kia, Hải Kỳ đã ngay lập tức chen qua đám người, xuất hiện trong trung tâm quảng trường. Y chỉ dùng lực lẫm bầm vài tiếng, vòm cầu phép thuật cũng vỡ ra thành từng mảnh khiến Kỳ Phong đứng bên trên mất đà mà rơi thẳng xuống đất. Y mặc kệ Kỳ Phong, vội lao đến trước mặt vị pháp sư lạ mặt vừa xuất hiện, y dùng tay sờ soạng người kia một lúc mới nghẹn ngào thốt lên: “Anh, thật sự đúng là anh rồi.”

Hải Duệ tiên nhân cười cười vỗ vai cậu em, không vội lên tiếng. Khoảng không bên cạnh họ lúc này lại lóa lên một vầng sáng, thoáng chốc, pháp sư Tần người đầy bụi bặm đã hiện ra trước mặt họ. Có vẻ như ông đã trải qua một trận đấu phép khốc liệt, ông ho khù khụ vài tiếng, đoạn cúi người chào Hải Duệ tiên nhân: “Thầy.”

Đối với người học trò cả trăm năm không gặp này, Hải Duệ tiên nhân cũng chỉ nở một nụ cười đáp lại. Thấy pháp sư Tần chốc chốc lại lo lắng nhìn về phía củi sắt, ông mới nhẹ giọng trách mắng: “Con bé không sao đâu. Cậu cũng thật là, biết là không nguy hiểm, sao lại còn cố sức đến như thế? Người không biết nhìn còn tưởng nó là con gái cậu thật.”

Pháp sư Tần cười cười: “Con sợ không may... ai biết được có bất trắc gì xảy ra...”

Giọng nói ông ấp úng, Hải Duệ cũng không bắt bẻ nữa. Lúc này từ pháp sư Hàn cũng rẽ đám đông bên dưới vội vàng bước lên. Khác với Hải Kỳ và pháp sư Tần, ông ta hầu như chẳng mấy để tâm đến Hải Duệ

tiên nhân, lúc này chỉ bước đến gần vị pháp sư mặc áo sẫm màu, cúi người xuống nói: “Thần tham kiếm Nhị hoàng tử điện hạ.”

Mấy tiếng này thoáng chốc lại khiến toàn bộ những người đứng gần đó ngơ ngẩn.

Kỳ Phong vừa phá được chiếc cuffs sắt, lôi Hân Vũ ra. Cô lúc này tuy bất tỉnh nhưng sắc mặt lại khá hồng hào, dáng vẻ cũng không còn đáng sợ như lúc nãy nữa. Phong không rõ lý do lắm, lúc hấn vừa xốc Hân Vũ lên tay lại nghe được câu nói của pháp sư Hàn, ban đầu còn tưởng mình nghe lầm.

Điệp Y đứng trong đám người Tứ Linh cũng cảm thấy ngạc nhiên y thế. Lúc này đã có thầy mình ở đây, cô cũng không còn lo sợ như lúc đầu nữa, vội vàng chạy đến hỏi pháp sư Hàn: “Thầy, người này là ai? Sao người lại gọi ông ta là Nhị hoàng tử?”

Pháp sư Thiệu lúc này mới xoay người, tầm mắt ông lướt qua pháp sư Hàn, lại đến Điệp Y đang đứng cạnh, ánh mắt bỗng đỏ như tơ máu.

Hải Kỳ cũng khoanh tay khó hiểu: “Không phải nói Hoàng đế chỉ có ba cô con gái thôi sao?”

Hải Duệ tiên nhân mỉm cười, lời ít ý nhiều: “Thiên đế của loài người vốn có hai người con trai.”

Hải Kỳ nghe nói thế thì càng ngơ ngác. Quả thật trong các câu chuyện về đoạn cuối cuộc đời Thiên đế đều có nhắc đến Nhị hoàng tử. Thế nhưng cả ngàn năm nay không còn ai nhắc đến người này nữa, Hải Kỳ còn tưởng ông ta sớm không còn trên nhân thế, chẳng ngờ người đó lại là pháp sư Thiệu.

Hải Kỳ cũng từng gặp Thiệu pháp sư vài lần, nhưng không thân thiết với người này bằng pháp sư Tần. Một phần vì tích cách pháp sư Thiệu lạnh lùng, không thích giao thiệp, hơn nữa nơi ở của ông ta lại ngự trên một vùng núi nóng đến mức sinh vật bình thường không sống nổi, Hải Kỳ đương nhiên càng không thích. Nhóm người đứng ở vòng tròn trung tâm quảng trường lúc này vẫn ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên là chưa ai hiểu ra điều gì.

Pháp sư Thiệu phát tay, ánh mắt ông lướt qua khiến Điệp Y sợ hãi đến mức rụt đầu lại, lùi sau lưng pháp sư Hàn. Pháp sư Thiệu cười trào phúng, dùng âm thanh được phù phép để cả vạn người bên dưới đều có thể nghe thấy: “Các người nghe cho rõ đây, Hân Vũ đương nhiên không phải là con cái gì của lão hoàng đế già kia cả. Nó vốn là con gái ruột của ta, tức nói cách khác, Hân Vũ là cháu gái duy nhất của Thiên Đế. Các người lấy tư cách gì mà dám nghi ngờ thân phận nó?”

Âm thanh như sấm nổ vừa dứt, rùng người bên dưới đã trở nên hỗn loạn, Hải Kỳ vỗ vỗ đầu, chỉ có pháp sư Tần và Hải Duệ tiên nhân là vẫn điềm nhiên đứng đấy.

Về mặt pháp sư Thiệu bỗng chốc thay đổi, ông ta lại nhìn pháp sư Tần, giọng điệu đầy tức giận: “Chuyện như thế mà bao năm qua cậu không hề giải thích cho tôi lấy một tiếng?”

Pháp sư Tần cười cười: “Tôi nói bao lần rồi. Tôi và Phi Yến chỉ là bạn bè bình thường, là anh không tin đấy thôi.”

Khóe môi pháp sư Thiệu thoáng giật giật.

Lúc này ông ta mới nhìn đến Kỳ Phong đang bế Hân Vũ trên tay, thấy sắc mặt cô đã khá hơn, ông ta mới phẩy tay bảo hấn: “Cậu lại đây.”

Kỳ Phong vẫn chưa hết bối rối, nhưng ông đã điểm danh thẳng mặt như thế, hấn không còn cách nào khác hơn là giao Hân Vũ lại cho Hải Kỳ, hoài nghi tiến lên phía trước.

Pháp sư Thiệu đặt tay lên vai hấn, lại nhìn xuống rùng người bên dưới: “Đây vốn là sai lầm của riêng ta. Hai mươi năm trước, ta vì chút hiểu lầm mà đánh tráo hai đứa trẻ này. Thật ra khi đó hoàng hậu đã hạ sinh một bé trai, chính là cậu nhóc trước mặt này đây. Nói cách khác, cậu ta mới danh chính ngôn thuận là người thừa kế của Nhân Quốc.”

Đừng nói những người khác, ngay cả đến bản thân Kỳ Phong cũng ngạc nhiên. Tuy hấn đã biết sự thật từ trước, nhưng trước đến giờ đều chưa có ý định khôi phục thân phận, hơn nữa hấn càng không nghĩ tới việc pháp sư Thiệu bỗng nhiên công khai chuyện này. Nhận thấy ánh mắt sững sờ của hấn, pháp sư Thiệu mới

hạ giọng, nói như tát vào mặt hắn: “Nhìn cái gì? Không phải cậu muốn lấy con gái ta sao? Con gái ta là ai chứ? Nó là cháu gái duy nhất của Thiên đế, nếu như không tiếp quản quyền thừa kế, cậu xứng với nó sao?”

Nhưng trước khi Kỳ Phong trả lời, Điệp Y đã vội lên tiếng trước. Chẳng biết cô bé lấy đâu ra dũng khí mà bước ra khỏi chỗ nấp, cao giọng nói: “Mấy người hoang đường vừa thôi. Chuyện năm đó ai là vàng thật vàng giả còn chưa biết, sao lại có thể vì lời nói của một mình người đàn ông này mà đổi trắng thay đen được? Ai biết được có phải ông cố tình nói vậy để đẩy Kỳ Phong lên ngôi không? Quân chủ của loài người, sao lại chỉ vì một câu nói mà có thể thay đổi được?”

Nói xong, cô lại hướng mắt nhìn sang thầy mình để tìm kiếm sự đồng tình. Thế nhưng lúc này, ngay cả pháp sư Hàn cũng lảng tránh nhìn đi nơi khác.

Hải Kỳ khó chịu lên tiếng: “Nhóc con à, không biết thì về mà học lại lịch sử đi, xem xem ngôi quân chủ này là ai giao tận tay cho tổ tiên cô. Đừng nói đến chuyện Kỳ Phong có thật sự là anh trai cô hay không, giờ thậm chí Nhị hoàng tử muốn một người nào đó lên ngôi cũng là chuyện không ai dám phản đối. Cô biết ông ta là ai không? Là con trai Thiên đế đó nhé. Cả đời cô đã nghe danh Thiên đế chưa hả đồ ngốc?”

Trái ngược với vẻ châm chọc của Hải Kỳ, pháp sư Thiệu chỉ lạnh lẽo nói: “Nếu cô không tin, vậy thì tiếp tục thực hiện Huyết thệ đi.”

Giọng nói ông vẫn đều đều, thậm chí không hề có chút nào là cảnh cáo, ấy vậy mà vẫn khiến Điệp Y lùi về sau một bước, bất giác rét run. Pháp sư Thiệu lại bước lên trước: “Ừ nhỉ, lúc này ta cũng quên mất, lời nguyện Huyết thệ ban này vẫn chưa thực hiện xong. Giờ là lúc phản phệ chứ nhỉ?”

Dứt lời, tay pháp sư Thiệu lại vung ra, cả vùng gió lốc phía sau ông lại bốc lên một lần nữa. Ông bước chậm rãi đến, lại khiến Điệp Y liên tiếp lùi về phía sau, mãi đến khi chỉ còn một bước nữa là rơi khỏi đài trung tâm, Kỳ Phong lại đột nhiên bước đến: “Thầy Thiệu, ngài không thể làm hại cô ta được.”

Pháp sư Thiệu giận run cả người: “Đừng giở giọng đó với ta. Cậu biết nó đã làm gì con gái ta không? Ta mặc kệ nó là gì của cậu, lần này ta nhất định không thể để nó lành lặn rời khỏi đây.”

“Chuyện này không phải vì con, mà là vì Hàn Vũ”. Kỳ Phong vẫn kiên quyết nói. “Thầy Thiệu, từ trước giờ ngài đều không tiếp xúc với Hàn Vũ, ngài không thể hiểu cô ấy bằng con được. Điệp Y là đứa em gái mà Hàn Vũ thương nhất. Nếu cô ta có chuyện gì, Hàn Vũ nhất định sẽ rất đau lòng. Ngài cũng không muốn Hàn Vũ phải buồn mà, phải không?”

Pháp sư Thiệu lúc này mới vùng tay dần lại. Ông ta gầm gừ một tiếng, sau đó xoay người, đi đến bên cạnh Hải Duệ tiên nhân. Kỳ Phong thấy ông đã chịu bỏ qua mới thở dài, nhìn xuống Điệp Y lúc này đã sợ hãi đến mức ngồi bệch xuống sàn run rẩy bầy: “Đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn giúp cô. Tôi chỉ muốn cô nhớ một điều, tôi giúp cô không phải vì tôi và cô cùng chảy một dòng máu, mà là vì trong lòng Hàn Vũ vẫn còn xem cô là em gái. Và lại cô còn chưa biết hết sự thật. Để cô chết thì dễ dãi cho cô quá.”

Nói xong hắn cũng chẳng thèm quan tâm đến dáng vẻ ngỡ ngàng của Điệp Y, lại chạy đến xem tình trạng Hàn Vũ. Hải Kỳ thấy hắn đã đến bèn thản nhiên đặt Hàn Vũ vào tay hắn, nhẹ giọng trấn an: “Con bé không sao, nước mắt phượng hoàng có thể trị khỏi mọi vết thương. Chỉ là không biết chuyện biến thể thế nào. Mang nó về rồi tính sau vậy.”

Kỳ Phong gạt đầu, vội đỡ lấy Hàn Vũ. Cô vẫn chưa tỉnh, vài sợi tóc rối vẫn còn vương trên má, nhưng sắc mặt đều hồng hào, thấp thoáng cảm giác bình yên. Mà lúc này trận chiến bên dưới cũng đã bị đẩy lùi. Sự xuất hiện của pháp sư Thiệu cũng như cảnh tượng Huyết thệ vừa rồi quá trắng lệt, đã xóa tan đi phần nào nỗi lo lắng của mọi người. Nhóm pháp sư của núi Tiên Tri bắt đầu tề tựu lại một chỗ, trong khi đó Điệp Anh cũng hóa thân trở lại hình người, cùng Hạ Dương và các tướng sĩ khác lao lên đài trung tâm.

Xen lẫn trong đám người đó, có một bóng dáng khiến Điệp Y vừa nhìn thấy đã sững sờ.

Đình Nguyên đứng cuối dòng người, hàng mày khẳng khái lúc này lại kéo thành một hàng ngang, dăm dăm nhìn Hàn Vũ trong lòng Kỳ Phong. Điệp Y nhìn thấy anh, cười đến mức nước mắt đã đóng đầy thành hàng.

Nụ cười đến như vậy, cô làm tất cả vì anh, nhưng từ đầu đến cuối, thậm chí anh cũng chẳng hề nhìn cô đến một lần.

Nhất cử nhất động của đám nhóc này đều không qua khỏi mắt pháp sư Thiệu. Ông chậm rãi quan sát Đình Nguyên đang bất động, đến Hải Kỳ thờ ơ như không, rồi lại dáng vẻ lo lắng của Kỳ Phong, khe khẽ một tiếng.

Chuyện Huyết thế làm kinh động cả thế giới cứ vậy mà kết thúc. Mọi người lại bắt đầu tản ra, ai về nhà nấy. Đám người trên núi Tiên Tri bấy giờ cũng biết thời thế mà lần lượt rút lui, trước khi đi cũng không hề đề cập đến chuyện Điệp Y. Hậu thuẫn quan trọng nhất cứ vậy mà rời khỏi, Điệp Y mất đi thế lực chống lưng, cũng không còn bạo gan như lúc đầu nữa, vừa trở về hoàng cung đã trốn vào phòng, từ đó không dám ra ngoài. Điệp Anh lại cho người đi đón Vân Tình về cung, cùng nhau thu xếp lại việc triều chính. Do di chiếu của hoàng đế thật sự có đề cập đến chuyện con trai thừa kế, thế nên việc lên ngôi của Điệp Y cũng không cần phải bàn đến nữa. Bấy giờ cả thế giới đều biết Kỳ Phong mới là người thừa kế hợp pháp nhất của loài người, sau lưng lại có Nhị hoàng tử của Thiên đế giúp đỡ, cả Hải Duệ tiên nhân nhiều năm biến mất trên đời cũng trở lại, thế lực càng như thêm gió thêm bão.

Song đó chỉ là cái nhìn của người ngoài, bởi Kỳ Phong thực tế chẳng quan tâm nhiều lắm đến những chuyện này, tâm trí hẳn đều dồn vào Hân Vũ.

Nước mắt phượng hoàng trong truyền thuyết có thể chữa lành mọi vết thương trên đời, thế nên vết thương ngoài da của Hân Vũ cũng chẳng còn đáng ngại nữa. Song điều lúc này khiến mọi người bất an nhất là tình trạng biến thể của cô đã ở mức độ nghiêm trọng. Sau khi mang cô trở lại hoàng cung, pháp sư Tần xem xét tình hình cô một lúc lại trầm ngâm thờ dài, trong khi đó pháp sư Thiệu rảo bước đi tới lui trên sàn đá, giậm dứ lặp đi lặp lại: “Con bé là con gái ta, con bé là con gái ta. Tần, cậu hay lắm, bao nhiêu năm nay ta để cậu chăm sóc con bé, lại khiến nó thành ra thế này.”

Pháp sư Tần nghe ông ta nói đến mức phiền chán, song tính cách ông vốn nhẹ nhàng, cười cười không đáp lại. Hải Kỳ lại không chịu được thái độ ăn cháo đá bát ấy, âm ỉ đáp trả mấy câu. Hải Duệ tiên nhân phải trừng mắt nhìn y mấy lần thì y mới thôi, không thèm đôi co với gã hoàng tử ngang ngược này nữa. Chẳng trách bao năm nay y không hề ưa ông ta, một người cao ngạo, tự mình bằng trời như ông ta thì y càng nhìn càng thấy không vừa mắt. Nếu không phải vì lo lắng cho Hân Vũ, y cũng không muốn chịu cảnh cùng chung một phòng với ông ta làm gì.

Kỳ Phong vốn ngồi im lặng một góc, lúc này nhìn tới nhìn lui những người trong điện đều có dáng vẻ dăm chiêu thế thì càng sốt sắng. Hẳn hẳn đo một lúc, sau cùng cũng không kìm được lên tiếng: “Thầy Tần à, Hân Vũ thế nào rồi?”

Pháp sư Tần dùng tay sờ nắn gò má hốc hác của Hân Vũ, trầm tư đáp: “Máu biến thể đã ăn sâu vào ngũ tạng. Ta đã cho nó dùng một ít huyết thạch, lại bảo người mang máu Bạch kỳ mã đến. Hi vọng có thể thanh tẩy được phần nào.”

“Tình lại cô ấy sẽ nhận ra chúng ta chứ?”

Pháp sư Tần lại nheo mày: “Có thể.”

Pháp sư Thiệu vẫn đi đi lại lại trong phòng, bấy giờ nghe thế mới bước đến gần giường hơn một chút. Ông vẫn không nhận được quan sát dáng vẻ đang ngủ khì của Hân Vũ, nhìn mặt một lúc mới nói như thanh minh: “Con cái sinh ra gì mà chẳng có nét nào giống ta cả, cũng không giống Phi Yến. Cứ thế thì làm sao ta nhận ra chứ?”

Pháp sư Tần cười đến híp mắt: “Dĩ nhiên nó không phải con gái anh, nó vốn là A Kiều, con gái tôi mà.”

“Ta cóc cần biết linh hồn con bé kiếp trước là gì của cậu, ta chỉ biết nằm trước mặt ta là Hân Vũ, con gái của ta và Phi Yến. Đùng có ở đây mà giành với ta”. Pháp sư Thiệu nói xong, dường như còn cảm thấy chưa đủ thuyết phục, lại hào hứng thêm vào: “Nhìn đôi cánh vàng sau lưng nó xem, đích thực là dòng máu Thiên đế đấy nhé.”

Người xưa có câu người càng già thì tâm hồn càng trẻ. Mấy người ngồi đấy đều đã ngàn tuổi rồi, song lại câu trước tiếp nối câu sau cãi nhau không dứt, thật sự khiến Kỳ Phong đau đầu. Hẳn nhìn sang Hải Kỳ đang ngồi đắc ý cười hi hi, khe khẽ thở dài.

Những ngày tới vì Hân Vũ mà phải lấy lòng những người này, cuộc sống của hân hân sẽ chó gà không yên mắt.

Nhờ pháp sư Tần chữa trị, đến chiều hôm sau thì Hân Vũ cũng dần tỉnh lại, ngoại trừ sắc mặt xanh xao thì cũng không khác mấy với ngày thường. Thế nhưng trí nhớ của cô chỉ dừng lại ở đêm hôm trước gặp Điệp Y, những chuyện sau đó thì hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào. Trước sự kiên quyết của cô, pháp sư Tần chẳng còn cách nào khác hơn là đành phải gọi Hạ Dương và Diệp Anh đến giải thích cho ra lẽ.

Liên kết lại, thì ra kế hoạch tấn công của Hạ Dương, Diệp Anh và Kỳ Phong thực chất chỉ là tình cờ.

Khi đó Kỳ Phong một mình dẫn theo một trăm binh sĩ chạy về kinh thành, giữa đường thì bị Quân Tuyết tấn công. Trong lúc nguy cấp nhất, cũng may mà Đình Nguyên cứu được hân. Lúc trước Đình Nguyên cũng bị tấn công ở vực Tinh Linh, quân sỹ bảo vệ đều bỏ mạng, bản thân Đình Nguyên rơi xuống vực, nhưng lại may mắn níu được rễ cây to nên may mắn sống sót, sau đó trèo lên được một hốc đá khá lớn để trú ẩn.

Do vị trí hốc đá này có cỏ dại và nhiều loại thú nhỏ sinh sống, cứ vậy Đình Nguyên sống sót hai tháng liền, lại cố gắng tìm mọi cách leo lên. Chẳng ngờ lúc vừa lên khỏi vực đã nhìn thấy Kỳ Phong nằm thoi thóp bên rìa vực, bên cạnh còn có một con sư tử trắng khổng lồ, bèn mang hân ta về.

Vết thương của Kỳ Phong khá nặng, Đình Nguyên phải điều trị mất mấy ngày mới giúp hân qua khỏi. Lúc này khắp nơi đều có tin đồn hân đã bỏ mạng, hai người bèn tương kế tựu kế giả vờ, bí mật gọi quân cận vệ của Đình Nguyên đến rồi lên vào thành.

Chẳng ngờ hành động của họ tuy im ắng là thế, sau cùng lại bị Minh Viễn trấn thủ cổng thành phát hiện. Minh Viễn mở cổng thành giúp bọn họ, sau đó lại âm thầm báo cho họ biết tin tức của Vân Tình, hai bên nội ứng ngoại hợp, cứ vậy mà dẫn quân vào thành an toàn.

Trong khi đó phía Diệp Anh và Hạ Dương cũng đồng thời cử một nhóm người khác lên vào hoàng cung. Tuy nhiên hoàng cung canh phòng quá nghiêm ngặt, họ chỉ còn cách chờ đến lúc thực hiện Huyết thệ để tấn công trực diện. Lúc này cả Hải Kỳ cũng đến, rồi pháp sư Tần từ núi Tiên Tri trở về, cứ thế suýt nữa đã làm nên một cuộc kinh biến.

Diệp Anh kể hết mọi chuyện một mạch, xong lại thở dài áy náy: “Lần này thật sự là chúng ta trách lầm Minh Viễn, nếu không nhờ sự giúp đỡ của anh ấy, đừng nói là dẫn quân vào được đến quảng trường, có qua cổng thành được không đã là một vấn đề lớn.”

Hạ Dương lại bẽ môi bất mãn: “Sao cô mau thay đổi như thế? Còn nhớ lúc về được đến Hỏa Thành, là ai đã suốt ngày ngồi mắng cậu ta? Cậu ta là Hộ quốc tướng quân, chuyện giúp đỡ chúng ta là đương nhiên phải làm. Còn vụ lật mặt trước đó tôi vẫn chưa bỏ qua đâu.”

“Anh đừng có thù dai thế được không? Chung quy giờ anh ấy cũng đoái công chuộc tội, huống chi thật ra anh ấy yêu Diệp Y đến thế, không trở mặt với chúng ta đã là may mắn lắm rồi.”

Hạ Dương vẫn không đồng ý: “Tôi thấy rõ ràng là cậu ta thấy chúng ta người đông thế mạnh nên tự biết thân biết phận đấy thôi. Cứ nhìn bọn người núi Tiên Tri mà xem, chẳng phải giờ đã ê mặt rút lui cả đấy sao?”

Nói đến đây, cả Hân Vũ cũng có hơi khó hiểu: “Pháp sư Hàn chẳng sợ trời chẳng sợ đất. Thậm chí trước đêm Huyết thệ ông ấy còn dự định được ăn cả ngã về không với em, sao lúc này lại dễ dàng rút lui đến vậy, có phải là còn chuyện gì chúng ta không biết không?”

“Ông ta không rút thì làm sao được chứ? Hân Vũ à, em không biết thật hay đã quên thế? Pháp sư Hàn xuất thân từ lính dưới quyền của Thiên Đế đấy”. Hạ Dương khịt mũi tiếp. “Vốn ông ta là một tướng quân từng đi theo Thiên đế giành thiên hạ. Lúc xảy ra chuyện của Thiên hậu ông ta cũng có mặt, còn vì khuyên giải Thiên đế mà bị cách chức. Sau đó mọi người làm cách nào cũng không tìm được Nhị hoàng tử, Thiên đế lại trao giang sơn cho Lam tướng quân, một vị khai quốc công thần khác, chính là tổ tiên của hoàng tộc bây giờ ấy. Pháp sư Hàn vì thế rất tức giận, ông ta không phục người hoàng tộc, cũng căm ghét tiên tộc vì cho rằng sự kiện năm đó cũng là do tiên tộc mà ra. Từ lúc ông ta lên thống lĩnh núi Tiên Tri, cũng đồng thời không giao du với thế giới bên ngoài, đối với loài người cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng mà thôi. Nhưng nói đi thì phải nói lại, ông ấy thật sự rất trung thành với Thiên Đế, giờ Nhị hoàng tử đã quay về,

đĩ nhiên ông ấy cúi đầu hộ tống Nhị hoàng tử lên ngôi còn chẳng kịp, nói gì đến chuyện chống trả chúng ta kia chứ.”

Hạ Dương nói một mạch, vừa mở miệng là Nhị hoàng tử thế này, Nhị hoàng tử thế kia, chẳng mấy chốc đã khiến Hân Vũ sượng trân. Anh kể lể xong mới nhận ra sắc mặt Hân Vũ thay đổi, vội tăng hăng: “Thế cũng tốt, chúng ta đỡ phí sức lực mà cũng dọn dẹp xong đám pháp sư đó, chẳng phải một công đôi chuyện rồi sao?”

Diệp Anh thấy không khí có vẻ lắng xuống, vội cười cười đỡ lời. Song Hân Vũ ngay lập tức lên tiếng: “Thật ra em có thể vượt qua được kiếp nạn này là nhờ Minh Viễn rất nhiều. Mọi người cũng đừng trách anh ấy.”

“Minh Viễn?”

Hân Vũ gật đầu nhìn Diệp Anh: “Cậu có nhớ lúc cậu đến Thủy Thành gặp Minh Viễn, mình đã nhờ cậu giao một lá thư cho anh ấy không? Trong lá thư ấy không chỉ nhờ vả anh ấy gửi tin vật đến cho cấm vệ quân, mà còn nhờ anh ấy lan truyền tin đồn chuyện giữa mình và Diệp Y. Thủy Thành vốn là trung tâm kinh tế của thế giới, người lui tới nhiều vô số kể, có những lời lan truyền của bọn họ, một người trọng sĩ diện như pháp sư Hàn tuyệt đối sẽ không manh động. Ông ấy muốn đoạt giang sơn này, nhưng đồng thời cũng lo ngại nếu mình chết không minh bạch thì Diệp Y và bản thân núi Tiên Tri sẽ bị điều tiếng. Thế nên tuyệt đối sẽ cản Diệp Y lại.”

Diệp Anh nghe xong mới ngậy ngốc hiểu ra, vội tức giận đập vai Hân Vũ: “Thì ra là thế. Con nhóc này giỏi nhé, nếu hôm đó Hạ Dương không bị thương thì cậu cũng sẽ đợi đến khi Huyết thệ rồi phải không? Làm mình còn tưởng cậu tốt bụng lắm, khóc lóc suốt mấy ngày vì lo cho cậu. Đáng ghét thật.”

Hân Vũ cười gượng gượng mà không giải thích. Đối với hành động sỗ sàng của Diệp Anh, Hạ Dương đã nhìn quen nên không nói gì, Đĩnh Nguyên thì lại sợ cô làm Hân Vũ bị thương, mấp máy môi mấy lần mà e ngại không lên tiếng. Đúng lúc này Kỳ Phong đẩy cửa bưng thuốc vào, vừa nhìn thấy cảnh Diệp Anh bắt nạt Hân Vũ đã sững sờ lên ngay. Hắn đặt thuốc xuống, chạy đến kéo Diệp Anh ra: “Này con nhóc kia, cô biết Hân Vũ vừa bị thương nặng mới khỏi không? Còn dám nặng tay như thế, muốn chết à?”

Diệp Anh cười sặc sụa: “Biết rồi biết rồi, không ai dám động đến cục cưng của anh đâu. Hân Vũ, cậu còn gì hỏi nữa không? Không thì bọn mình phải rút lui trước đây, bằng không anh ấy sẽ nhai sống mình vì làm mất không gian riêng tư của hai người mất.”

Hạ Dương cũng nhảy xuống ghế, nghiêm túc nói: “Cũng phải đấy, em vừa mới khỏi, nên nghỉ ngơi cho khỏe đi. Những chuyện trong triều còn có anh và Đĩnh Nguyên ở đây, đừng bận tâm gì cả. Huống chi lúc này trong hoàng cung chúng ta vừa có Nhị hoàng tử của Thiên Đế, vừa có anh em Hải Duệ tiên nhân, lại cả pháp sư Tần, đừng nói là vài viên quan nhỏ nhoi, giờ cả Thiên Tướng có kéo quân đến cũng chẳng có gì phải sợ.”

Hân Vũ vờ liếc anh: “Anh nói năng gở vừa phải thôi.”

Hạ Dương lại chẳng kiêng nể gì cô, bật cười sang sảng: “Thôi được rồi, anh nói sai được chưa? Là anh muốn mau chóng được về với Vân Tình của anh thôi.”

Sau khi cùng trải qua hoạn nạn, tình cảm của Hân Vũ và Hạ Dương càng thêm thân thiết, thậm chí anh cũng không còn mấy phần e ngại cô như trước đây nữa. Mà Hân Vũ nhìn thấy lại cười châm chọc: “Em thấy anh rảnh rồi lâu nên có vẻ phấn khích đấy. Giờ Minh Viễn ở đây, Đĩnh Nguyên cũng đã về rồi, anh mau dẫn quân ra hỗ trợ Kiến Phi ngay cho em.”

Hạ Dương suýt chút đã nhảy dựng lên: “Em đùa gì thế, tối qua anh vừa về đến kinh thành, còn chưa đi tắm nữa đã bị em gọi vào đây rồi. Giờ bảo anh phải tiếp tục ra biên giới sao?”

“Anh nói một tiếng nữa thì em ban lệnh thật đấy.”

Đến lúc này Hạ Dương mới hiểu ra là Hân Vũ chỉ nói đùa, bĩu môi im lặng đầy ảm ức.

Mọi người trò chuyện thêm một lát thì lại tản ra. Dù được tiếp nước mắt phượng hoàng, thế nhưng sức khỏe Hân Vũ vẫn chưa tốt lắm. Giải được nhiều thắc mắc trong lòng, lúc này cô mới an phận mà ngủ thiếp đi.

Đến lúc trăng lên ột chút thì cả Kỳ Phong cũng thất thểu đi ra ngoài. Đi được mấy bước hần đã nhìn thấy bóng Hải Kỳ ngồi vắt vẻo trên nóc nhà. Dưới bóng trăng khổng lồ, chiếc áo lụa trắng của y kéo lên đến tận cổ, trông lại có thêm mấy phần ma mị. Hần nhìn một lúc, đột nhiên lại nhớ đến Quân Tuyết, khẽ rùng mình.

Kể từ cái đêm chết hụt ấy, Quân Tuyết dường như đã trở thành nỗi ám ảnh của cuộc đời hần.

Hải Kỳ cũng nhìn thấy hần, gương mặt nụ cười mỉa mai: “Bị đuổi rồi à?”

Phong nhún vai, cũng không thêm giải thích. Thật ra chuyện trộm long tráo phụng lớn đến vậy, hần biết mà lại giấu giếm cô thì cũng đã dự đoán trước sẽ bị giận. Trước mặt đông đảo mọi người, Hân Vũ không đẩy hần ra xem như đã là nể mặt hần, làm gì còn dám trông mong cô sẽ bỏ qua ngay chứ? Quả nhiên hần ngồi cả buổi, Hân Vũ nhìn thấy hần mà cứ như không thấy, hơn nữa còn lảng lạng đi ngủ như chốn không người. Hần cũng chẳng nỡ làm phiền cô thêm nữa, an phận mà đi ra ngoài.

Kỳ Phong tự ếm bùa Lơ lửng lên chân mình, sau đó vọt mấy bước đã nhảy lên đến ngồi cạnh Hải Kỳ. Bấy giờ hần mới nhận ra Hải Kỳ cầm một cây sáo trong tay, loại sáo bằng ngọc bích, lại có chạm trổ hoa văn, nhìn qua rất quý hiếm. Hần tò mò định chạm vào đã bị Hải Kỳ khờ tay: “Táy máy gì đấy? Cái này là pháp khí, cậu không chạm được đâu.”

Kỳ Phong thật thà: “Tôi tưởng pháp khí của anh là quạt mo chứ?”

“...”. Hải Kỳ tức giận suýt chút nữa đã đập hần xuống đất. “Cậu có thấy ai dùng thứ pháp khí xấu xí thế chưa hả? Cái đấy chỉ là trang sức thôi.”

Thật ra Kỳ Phong chưa hề nhìn thấy Hải Kỳ ra tay thật, thế nên không biết pháp khí của y cũng là chuyện hiển nhiên. Chẳng qua hần chỉ cảm thấy kỳ lạ, pháp khí đẹp thế này không dùng, suốt ngày xách theo cây quạt mo xấu xí ấy để làm gì? Mà bản thân quạt cũng chẳng ăn nhập gì với trang phục của y cả.

Hần nhìn đăm đăm cây sáo một lúc, lại nhớ đến lý do mình tìm Hải Kỳ, vội tăng hăng: “Thật ra tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Hải Kỳ nhướn mày: “Liên quan đến Hân Vũ sao?”

Phong gật đầu rồi lại lắc đầu: “Cũng không hẳn. Thật ra, anh sống lâu đến vậy, hần phải nghe đến truyền thuyết về Thánh nữ vực Tinh Linh chứ? Tôi muốn biết đôi chút về cô ấy.”

“Sao đang yên đang lành tự nhiên lại muốn tìm hiểu người ta? Đừng nói cậu để ý cô ta nha. Nếu cô ta có thật, ắt hẳn bà cố của bà cố cậu cũng phải gọi cô ta một tiếng bà cố đấy.”

“Anh nghĩ đi đâu thế hả? Chỉ là tôi nghĩ cô ấy đã cứu sống tôi thôi”. Kỳ Phong nhăn mặt.

Cho đến tận lúc này, hần vẫn nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đó.

Lúc Quân Tuyết dùng thuật gọi hồn hần, bản thân hần đã chẳng còn chút hi vọng nào rồi. Thế mà ngay lúc đó, một bóng người đã xuất hiện kịp thời ngăn cản cô ta, cứu lấy hần một mạng.

Hần vẫn nhớ rõ dáng vẻ cô. Trên người mặc trang phục trắng phiêu dật, cưỡi trên lưng một con sư tử trắng khổng lồ, thậm chí trên tay còn đang cầm thanh sáo ngọc.

Nghe qua chẳng khác gì Thánh nữ được miêu tả trong truyền thuyết.

Chỉ có một điều hần biết không phải, bởi vì gương mặt cô Thánh nữ này, thật ra lại giống hệt Hân Vũ, hoặc nói đúng hơn là giống hệt dáng vẻ Eden trước kia.

Khi đó hần vừa trở về từ cõi chết. Cả người chẳng còn sức lực nữa, chỉ có thể gương mắt nhìn cô gái đó và Quân Tuyết đấu phép với nhau. Sau đó cô gái dẫn dụ Quân Tuyết đi nơi khác, để con sư tử trắng lại canh giữ hần. Rồi Đình Nguyên xuất hiện, cứ thế cứu hần thoát thân.

Mọi chuyện trôi qua quá nhanh, lại mịt mờ đến mức bản thân hần cũng không phân biệt được đâu mới là sự thật, còn đâu chỉ là hư ảo.

Đến lúc tỉnh lại, hần đã hỏi Đình Nguyên rất nhiều, thế nhưng cả Đình Nguyên cũng không rõ sự thật đằng sau câu chuyện này là gì. Song Đình Nguyên nói với hần, con sư tử khổng lồ kia trước đây là thú nuôi của

Hân Vũ trong hoàng cung, tên là Trại Long. Bởi vì thời điểm đó Đình Nguyên vẫn còn học trong cung, cũng có tiếp xúc với con vật, thế nên nó mới nhận ra anh, rồi cùng anh trở về kinh thành.

Mọi thứ cứ như một mớ bòng bong mịt mù.

Hải Kỳ nghe hẳn kể hết câu chuyện, gương mặt cũng đầy thích thú. Dáng vẻ đặc ý này khiến Phong sực tỉnh, lại quan sát cây sáo trong tay y, bần thần phát ra một câu hoài nghi: “Cây sáo đó giống hệt cây sáo này. Đừng nói với tôi là anh hóa phép thành Hân Vũ để hù dọa tôi đó nha.”

Mắt Hải Kỳ lập tức híp lại thành đường: “Cậu điên à? Lúc đó tôi đang ở vùng núi phía bắc, rảnh rỗi đâu mà làm những chuyện như thế? Huống chi theo cậu nói thì cả Quân Tuyết cũng nhầm lẫn cô gái đó là Hân Vũ. Tiên tộc bẩm sinh đều có thể nhìn thấu lớp hóa thân của người khác, thế nên không có chuyện ai đó mượn mặt của Hân Vũ được.”

“Vậy anh nói gương mặt đó là thật?”

Hải Kỳ lại biến ra chiếc quạt mo, quạt quạt liên hồi: “Nghe cũng nhưc đầu thật. Về lý mà nói, linh hồn Hân Vũ là của A Kiều, Quân Tuyết lại có mối quan hệ phức tạp với A Kiều, hiển nhiên chỉ cần người đó là Hân Vũ, cô ta sẽ nhận ra ngay. Nhưng khu vực đó buổi tối âm u lại nhiều sương mù, chuyện cô ta nhất thời nhìn nhầm cũng không có gì lạ?”

Phong nghe nói xong càng hồ đồ: “Anh đang nói cái gì thế? Lúc đó Hân Vũ đang bị giam trong pháo đài. Người có thể xuất hiện ở đó đương nhiên không phải là cô ấy rồi.”

Hải Kỳ thì chỉ vuốt vuốt cằm đặc ý, song lại không thềm đáp lại.

Thật ra Phong cũng không đặt nhiều kỳ vọng vào chuyện Hải Kỳ sẽ giải đáp được câu hỏi trong lòng hẳn. Chẳng qua hẳn biết Hải Kỳ lâu đến thế, lại cảm thấy người này có thể tin tưởng được, chỉ cần là chuyện liên quan đến Hân Vũ, y nhất định sẽ truy tìm đến cùng.

Trong lòng Phong vốn có một giả thuyết, nhưng lại không dám chắc chắn. Sự xuất hiện của cô gái ở đây cũng rất kỳ lạ, so về trang phục, vóc dáng và cả khí chất, thật sự khiến hẳn có chút cảm giác cô gái này chính là Eden, song đồng thời cũng có cảm giác cô ấy lại là Hân Vũ.

Phong đắn đo rất lâu, càng lúc càng cảm thấy mất lòng tin vào bản thân mình. Làm sao hẳn có thể chỉ vì một gương mặt, mà nhầm lẫn giữa Hân Vũ và Eden được? Ngay cả đến tình yêu của mình là ai hẳn còn chẳng phân biệt nổi, làm thế nào để thuyết phục được người khác?

...

Đình Nguyên vừa tách khỏi nhóm người Hạ Dương, Diệp Anh. Ở Lam Thành anh cũng có phủ riêng, nhưng lại khá xa hoàng cung nên mỗi lần về anh lại có thói quen trọ lại trong một gian phòng cách vách gần chân núi Cẩm. Trước đây Hân Vũ để ý thấy nên cho người xây lại gian phòng này tươm tất một chút để anh sinh hoạt cũng thoải mái hơn. Dần dần, Đình Nguyên xem đây như phòng riêng của mình.

Chỉ còn vài bước nữa là về đến phòng, dưới những giọt trắng mờ ảo rơi xuống bên kia bờ suối, một dáng người tĩnh lặng lại nhẹ nhàng bước ra khỏi bóng đêm. Dáng vẻ anh ta khá cao, nước da bánh mật nổi bật trên hàng mày nghiêm nghị, lại có đôi chút trầm lặng. Lẳng lẳng nhìn lúc lâu, anh ta mới lên tiếng trước: “Cùng đến thăm Diệp Y đi.”

Cung điện của Diệp Y có thể nói thuộc dạng nguy nga tráng lệ nhất Nhân quốc. Vốn cung điện này trước đây thuộc về hoàng hậu. Năm hoàng hậu mất, Diệp Y chỉ mới mười hai tuổi, lúc nào cũng khóc lóc đòi gặp mẹ. Hoàng đế vừa mất vợ, lại thương xót con gái, bèn cho người trùng tu lại để cô bé dọn đến đó sống, thậm chí thoát cũng năm sáu năm trời.

Đình Nguyên đứng trong dãy hành lang nguy nga có treo đèn lồng hai bên, trầm lặng nhìn Minh Viễn thông báo với cung nhân. Lúc này bóng đèn lồng vào dưới bóng trăng, ánh sáng rực rỡ ẩn hiện chiếm nửa vòng tròn nhàn nhạt bên ngoài, trông như lòng trứng gà đỏ chìm lìm trên lòng trắng, có phần mờ ảo, lại dịu dàng mỏng manh.

Mãi rồi mới có người đến báo. Minh Viễn ra hiệu cho anh cùng vào, anh cũng không từ chối. Đi sau Minh Viễn, bỗng dưng cảm thấy mấy bước chân này dài như cả kiếp người.

Bên trong điện không yên ắng như những gì anh nghĩ, cứ cách một đoạn lại có lính canh giữ. Đến hết hành lang hẹp mới đến gian phòng của Diệp Y. Cửa vừa mở, con bé đã nhào ra níu lấy Minh Viễn khóc lóc nói: “Anh Viễn, anh thả em đi đi. Giam em thế này em không sống nổi.”

Dứt lời, cô bé mới nhìn thấy Đinh Nguyên cũng đứng bên cạnh, vẻ mặt sững ra đầy xấu hổ. Trước khi cô kịp quay đầu chạy trốn, Minh Viễn đã thở dài, lên tiếng trước: “Tôi ra ngoài trước, hai người nói chuyện với nhau đi.”

Bước chân Minh Viễn vang lên càng lúc càng xa. Thứ anh để lại chỉ là một khoảng không gian trống tĩnh lặng như tờ.

Thấy Diệp Y vẫn đứng yên bất động, Đinh Nguyên lại đưa mắt quan sát một lượt căn phòng. Bên trong gian điện vốn đẹp đẽ là thế, giờ lại rải đầy những thứ bình sứ cũ kỹ đã vỡ ra thành từng mảnh, đây đó còn có cả gối, ghế tựa, đèn lồng và cả chiếc lò sưởi đầy than cũng bị Diệp Y xô vỡ xuống. Anh nhìn vết than đổ lan ra ngoài, lại thấy cánh tay Diệp Y đã đỏ hồng một mảng, nhẹ thở dài, bước đến cầm tay cô: “Thế nào rồi? Đã gọi lương y chưa?”

Giọng điệu anh vẫn hòa nhã như thường, Diệp Y lúc này mới lắc đầu, nước mắt lưng tròng níu vai anh: “Em không sao cả. Anh Nguyên à, em biết lỗi rồi, sau này em không dám thế nữa. Anh tha thứ cho em được không?”

Đinh Nguyên cau mày. Không nhắc thì thôi, lúc này nhắc đến, anh lại chẳng mấy nhẫn nại kéo tay Diệp Y đặt lên vai mình xuống, giọng nói cũng không còn mấy điềm tĩnh: “Suýt chút nữa là em hại chết Hân Vũ, cũng hại chết bản thân mình rồi, em biết không?”

Diệp Y vẫn lắc đầu: “Em thật sự không nghĩ xa như vậy. Em cũng không muốn chị ấy chết. Lúc ấy nghe tin anh không còn nữa, em rất rối, cái gì cũng chẳng suy nghĩ nữa, chỉ muốn tìm nơi nào đó để trú gịan thôi. Anh biết đó, em không biết ai giết anh, quỷ tộc lớn như vậy, em đi đâu tìm cho ra người đó...”

“Cho nên em đổ hết tội cho Hân Vũ?”

Diệp Y bị anh hỏi đến nghẹn ngào, vừa khóc vừa uất ức: “Ai bảo chị ấy hại anh? Chị ấy đẩy anh đến nơi nguy hiểm, anh chẳng than oán tiếng nào đã đi. Nếu anh không đi, làm sao lại bị người khác hại đến nông nỗi này kia chứ? Hơn nữa, anh lại yêu chị ấy đến như vậy...”

Mấy tiếng cuối Diệp Y không nói hết, lại vùi đầu vào người anh khóc. Đinh Nguyên không biết phải làm gì khác, ngón tay vuốt tóc cô đầy bất lực: “Cũng không hoàn toàn là lỗi của em. Chỉ trách mọi người quá nuông chiều em rồi.”

Vì quá được bảo bọc, nên đến cuối cùng lại không biết được đâu là điểm dừng, luôn tự ình là đúng, hận trời, trách đất. Diệp Y chỉ mới mười tám tuổi đầu, lại sống trong một môi trường như thế, bất thành linh bị đẩy ra tiền tuyến, cô bé không hiểu chuyện và bị người khác giật dây cũng là điều dễ hiểu.

Thế nhưng nói thì nói vậy, thâm tâm anh lại không cách nào tha thứ cho cô được.

Anh giữ lấy vai Diệp Y, bình thần nhìn vào mắt cô nói: “Trước đây anh không hề lừa em. Chuyện của anh và Hân Vũ đã là quá khứ, không phải vì anh không yêu Hân Vũ nữa, mà còn vì vấn đề quan trọng nhất, trong lòng chị em không hề có anh. Lúc nhìn thấy em ấy vui vẻ bên Kỳ Phong, anh thậm chí đã nghĩ cho chúng ta một cơ hội. Có lẽ anh thật sự không thể yêu em nồng nhiệt như cách em muốn, nhưng chỉ cần anh còn sống, anh sẽ bảo bọc em, che chở cho em. Thế nhưng trải qua biến cố lần này trở về, anh mới nhận ra hai chuyện. Chuyện thứ nhất là anh chẳng thể nào từ bỏ được Hân Vũ, nếu như vì không thể có được em ấy mà đến với em thì rất bất công với em. Mà chuyện thứ hai là, Diệp Y à, cứ thừa nhận đi, thật ra em cũng chẳng hề yêu anh.”

Diệp Y bị Đinh Nguyên nói đến sững sốt, chưa kịp đáp trả đã bị anh cắt ngang: “Nếu yêu anh, em sẽ biết đối với anh điều gì là quan trọng nhất, và cũng chẳng gây ra những chuyện như vậy. Em đuổi theo anh chẳng qua chỉ là theo đuổi một bóng hình thời niên thiếu mà thôi. Càng không có được, lại càng khao khát. Có bao giờ em nhìn lại mình của thời gian qua không? Diên cuồng trả thù, thậm chí không tiếc làm hại những người xung quanh mình, không tiếc để bản thân mình trở thành con tốt thí trong tay người khác. Nếu công chúa Diệp Y trước đây chỉ có một chút ngang ngược, một chút tùy hứng, anh đều có thể cho qua,

nhưng một người bị dục vọng của bản thân làm mờ mắt, đến mức không thể phân biệt được đâu là đúng, đâu là sai thì ngay cả anh cũng không thể chấp nhận.”

“Em nói em làm tất cả vì muốn trả thù cho anh, thật ra không phải vậy. Cái em muốn chỉ là muốn ọi người trên thế giới này biết công chúa Điệp Y em cũng tài giỏi chẳng kém ai. Em không muốn sống dưới cái bóng của Hân Vũ và Vân Tình, em muốn phải vượt qua hai người bọn họ, muốn mọi người thừa nhận năng lực của em. Vậy thì Điệp Y, em suýt chút nữa đã làm được rồi, em có cảm thấy thỏa mãn chút nào hay chưa?”

Điệp Y chẳng ngờ Đình Nguyên lại có thể vạch ra tất cả những tâm tư mà cô thầm che giấu. Cô gần như đứng không vững, phải khụy xuống cố níu lấy vai anh, nước mắt lưng tròng: “Không phải vậy đâu anh Nguyên, anh nghe em nói đi.”

Song Đình Nguyên chỉ bình thản xoa đầu cô, giọng điệu hiền hòa tiếp: “Điệp Y à, không ai có thể cả đời chỉ là một đứa trẻ cả. Bọn anh đã bảo bọc em quá lâu rồi, cũng đến lúc em phải chịu trách nhiệm về những gì mình làm thôi.”

Dứt lời, anh lại vỗ vai cô, chậm rãi bước ra ngoài.

Tầm rèm che trước mặt chậm rãi lay động, âm thanh bước chân nhàn tản đặt lên sàn đá, Điệp Y nhìn theo bóng lưng anh, nước mắt chẳng cách nào rơi nữa.

Đình Nguyên của cô còn sống, anh thậm chí đã trở về rồi, nhưng cũng chính lần này, cô biết rằng mình đã vĩnh viễn mất đi anh.

Thì ra, sinh tử chẳng phải là thước đo sâu nhất để chia lìa tình cảm của người với người, mà khoảng cách từ trái tim đến trái tim mới càng vô vọng hơn hết thảy.

Lúc Minh Viễn bước vào gian điện đã là khá lâu sau đó. Điệp Y nằm dài trên sàn đá, mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Anh thẫn thờ nhìn máu ứa ra từ cổ tay cô chạy dài trên sàn trơn láng nhẵn nhụi, quả tim tưởng chừng như phải rộn rã, lúc này lại bình yên đến lạ.

Bỗng nhiên anh nghĩ, nếu cô cứ ra đi như vậy, có khi lại là một sự giải thoát.

Cuộc đời này, cô đã phạm sai lầm quá nhiều. Những người thân duy nhất của cô có lẽ cũng vĩnh viễn chẳng tha thứ cho cô, còn những người bất chấp tất cả mà bao dung cho cô, hẳn đã vùi sâu dưới mấy tấc đất rồi.

Hơn ai hết, Minh Viễn hiểu rõ vết nhơ ngày hôm nay chẳng mấy chốc sẽ lan ra khắp các nước. Mọi người đều biết công chúa Điệp Y là người như thế nào, vì danh lợi cá nhân mà bán đứng người thân ra sao. Cô chẳng còn gì nữa, danh vọng, quyền lực, tình yêu, và có lẽ là chút dây mơ rễ má mang tên tình cảm thân thuộc cũng chẳng chào mà biệt. Sự ra đi lúc này lại êm ái là thế, giống như nàng công chúa ngủ một giấc thật say, che phủ chiếc chăn lên, thế là cuộc đời cô cũng vừa khép lại như cơn mộng đẹp.

Trước khi tin đồn vẫn chưa lan truyền khắp nơi, có thể cô sẽ còn vớt vát được chút thể diện. Vân Tình và có lẽ cả Kỳ Phong sẽ buông tha cho cô, nể tình máu mủ ruột rà mà giữ nguyên danh phận cho cô trước khi chết. Một cái kết như vậy, có lẽ là điều mà tất cả mọi người đều muốn.

Thế nhưng có đôi khi lý trí và trái tim chẳng cách nào đi cùng một đường. Nghĩ thì nghĩ vậy, song anh lại chẳng cách nào để cô chết trước mặt anh.

Bởi dù cô có tùy hứng, có ngang ngược, có phạm bao nhiêu lỗi lầm tày trời đi chăng nữa, anh cũng chẳng có cách nào từ bỏ cô được.

Vết thương nhìn qua có vẻ ghê rợn nhưng thật ra không quá sâu. Minh Viễn gọi người đến sơ cứu cho cô, sau đó để lương y khám lại lần nữa rồi mới an tâm để ông ta ra về.

Trong suốt thời gian đó, Điệp Y không hề bất tỉnh, cô chỉ ngẩng đầu nhìn lên trần tường nhẵn nhụi, nước mắt lặng lẽ lăn dài. Anh cũng không muốn làm phiền cô.

Tính cách Điệp Y vốn không phải là loại người có thể ôm nỗi đau vào lòng. Chẳng mấy chốc, cô đã lại ôm lấy anh òa khóc. Lần này trong giọng nói còn có phần uất ức ghen ngào:

“Viễn à, chúng ta trốn đi đi. Bây giờ cả mấy tên lương y trong cung cũng coi thường em. Em không muốn nhìn thấy ánh mắt trách móc của bọn họ nữa. Chúng ta rời khỏi đây, đến một nơi không ai biết nhé? Em không muốn làm công chúa gì gì nữa, chúng ta bỏ qua hết được không anh?”

Cô cứ túm lấy vạt áo anh vừa gào khóc như thế, khiến Minh Viễn thoáng chốc chẳng biết phải làm sao. Diệp Y thấy anh không phản ứng, lại càng gào khóc to hơn.

Nói cô ích kỷ cũng được, bảo cô đê hèn cũng chẳng sao. Cô thật sự đã có ý định tự sát, nhưng dao vừa cứa vào lòng bàn tay, vết thương ứa ra máu đau đến mức cô chẳng cách nào tiếp tục được nữa. Cô chẳng phủ nhận mình rất sợ chết. Có lẽ cô sợ cô độc, sợ mất đi quyền lực và địa vị, thế nhưng đứng trước ngưỡng cửa sinh tử, cô phát hiện ra chẳng có điều gì quan trọng hơn sự sống của bản thân mình.

Cô chẳng dám chết, song hiện thực lại khiến cô chẳng dám đổi mặt. Cô đã mất đi Đình Nguyên rồi, cả thế giới này đều quay lưng lại với cô, thế nên cô càng chẳng muốn mất đi chiếc phao cứu mạng là Minh Viễn được. Cô luôn biết, Minh Viễn yêu cô, mà trên đời này cũng chẳng dễ gì mới tìm được một người yêu và nuông chiều mình đến thế.

Minh Viễn dỗ mãi cô cũng chẳng nín được, đành phải à ừ trấn an cô: “Được rồi, được rồi. Trước mắt anh còn một việc phải làm. Đợi anh thực hiện xong rồi, anh quay lại đón em, cùng em rời khỏi đây được không?”

Cuộc sống luôn rất huyền hoặc, anh cũng chẳng trông mong gì cô yêu anh thật lòng, nhưng lại không cách nào kháng cự được lời đề nghị của cô gái này.

Nếu như cô không làm công chúa nữa, anh không làm tướng quân nữa cũng tốt. Bọn họ có thể cùng nhau đến một nơi thật xa, không ai quen biết, sau đó bắt đầu mọi thứ lại từ đầu. Anh tìm cái ăn, cô ở nhà dệt vải, lại sinh ra vài đứa con kháu khỉnh rồi đợi chúng lớn lên. Có lẽ cuộc sống chẳng cao quý gì, nhưng với anh, chỉ cần nơi nào có cô thì nơi đó chính là nhà.

Anh nghĩ, nếu như có thể, anh cũng muốn ở bên cạnh cô cả đời.

Thế nhưng cho đến tận phút giây ấy, anh vẫn chẳng hề biết được, thì ra cả đời của họ, lại chẳng thể sánh bước cùng nhau.

...

Sau biến cố, kinh thành lại trở nên yên ắng một cách dị thường. Mấy ngày này số người nườm nượp ra khỏi thành càng nhiều, quyền lực trong triều lại trở về vị trí cũ. Hân Vũ ngủ một mạch gần hai ngày, rốt cuộc cũng chịu tỉnh giấc. Những ngày này thần sắc cô tuy tốt, nhưng lại thường xuyên uể oải. Pháp sư Tần ngày nào cũng đến xem tình hình cô, pháp sư Thiệu thì nán lại bên ngoài cánh cửa. Cả hai thấy cô thiu thiu ngủ, lại lặng lẽ ra ngoài.

Hải Duệ tiên nhân cũng đến mấy lần. Ông lấy tư cách là tiên nhân, lại là sư tổ của Hân Vũ muốn giải thích cho cô hiểu, song Hân Vũ rất cứng đầu, tuy vẫn lễ phép hòa nhã với Hải Duệ tiên nhân, nhưng lại đóng cửa không tiếp những người khác, cả ngày chỉ ăn rồi ngủ trong phòng. Đến ngày thứ ba thì rốt cuộc pháp sư Thiệu cũng chẳng chịu nổi nữa, quyết định phá cửa xông vào.

Trái với dự đoán của mọi người, Hân Vũ lúc này lại mặc áo choàng dài thường dùng để ra ngoài, gấu áo thêm màu vàng kim chạm đến tận gót chân. Cô vẫn đang tư tưởng ngồi trên bàn hí hoáy viết gì đó. Thấy pháp sư Thiệu xông vào, cô mới nhướn mày, cuộn mẫu giấy da lại cắm vào ống đựng giấy, lạnh nhạt nói: “Pháp sư Thiệu, có chuyện gì sao?”

Pháp sư Thiệu vừa rời vốn rất hùng hổ, đến lúc gặp con gái thì không biết phải làm thế nào, bất giác cũng sượng trân đứng ngây như phỗng. Pháp sư Tần đứng phía sau ông lại tặng hắng mấy cái, ngưỡng ngừng lên tiếng: “Hân Vũ...”

Giọng điệu mềm mại, lại tựa như đang nài nỉ.

Thấy dáng vẻ ấy của hai người cha, khóe môi Hân Vũ vốn chỉ hơi kéo nhẹ lúc này đã nhướn miệng, lộ ra lúm đồng tiền như hoa. Cô vốn chỉ định trêu chọc họ một chút, không ngờ hai vị pháp sư lỗi lạc, nổi tiếng nhất nhì trong giới pháp thuật lại có thể vì mình mà hạ mình đến mức này, cô nhìn thấy cũng không nỡ.

Cởi bỏ đi lớp vỏ phòng bị, cô bước đến chỗ pháp sư Tần: “Thầy Tần.” Đoạn quay sang pháp sư Thiệu áp úng mãi một lúc mới cất tiếng: “Cha.”

Tiếng nói vừa bật ra, cả hai ông thầy đều ngỡ ngàng.

Pháp sư Thiệu thậm chí chẳng tin vào tai mình, lắp bắp: “Con gọi ta là gì? Gọi lại một lần nữa ta xem!”

Hân Vũ chẳng hiểu sao ông lại xúc động như thế, bèn lặp lại. Chẳng ngờ vị pháp sư vẫn tỏ ra lãnh đạm ấy lúc này lại níu tay ông bạn già bên cạnh, mừng mừng tủi tủi hỏi: “Cậu nghe thấy không? Con gái ta đây. Nó gọi ta là cha rồi.”

Pháp sư Tần lại ghen tị ra mặt: “Sao gọi ông ấy là cha mà lại gọi ta là thầy?”

Hân Vũ dở khóc dở cười.

Câu chuyện về thế hệ trước, Hải Duệ tiên nhân đã kể hết cho cô nghe. Ban đầu Hân Vũ vẫn không thể chấp nhận được sự thật này, thế nhưng Hải Duệ tiên nhân mất một buổi tối, sau cùng cũng thuyết phục được cô rằng dấu vết trên lưng cô chính là minh chứng rõ ràng nhất của dòng máu Thiên đế.

Vốn ngay từ khi bị bắt, Hân Vũ đã vận dụng các thế lực trong triều truyền tin ra ngoài, một là có thể lợi dụng sự ủng hộ của dân chúng gây ra áp lực, hai là kêu gọi cứu viện từ các lực lượng khác như các pháp sư đồng môn, Hải Kỳ và pháp sư Tần. Thế nhưng điều bất ngờ là tin tức này vậy mà có thể bay xa đến tận núi Thánh Hỏa.

Cô gặp chuyện, đương nhiên pháp sư Thiệu lại đứng ngồi không yên. Song lúc này có Hải Duệ tiên nhân ở đó, ông cũng chẳng dám làm mất mặt mình bằng cách chạy ngay tới tiếp cứu. Hải Duệ tiên nhân lại rất bình thản, nghĩ ra cách lợi dụng chuyện Huyết thệ này để kiểm chứng dòng máu của Hân Vũ.

Hân Vũ không phải là con ruột của Hoàng đế loài người đã là chuyện ai cũng biết. Thế nhưng sự thật thì cô là con gái của ai? Pháp sư Thiệu hay pháp sư Tần? Câu hỏi này hai mươi năm nay vẫn là vết gai trong lòng mọi người. Vậy nên Huyết thệ cũng là cách tốt nhất để kiểm chứng dòng máu, trong trường hợp cô không phải con của pháp sư Thiệu, ông ta cũng chẳng có gì phải lo nữa.

Thực tế trong buổi Huyết thệ, bọn họ đã đến rất sớm, nhưng Hải Duệ tiên nhân lại kiên quyết ẩn thân không ra tay, đồng thời cũng ép pháp sư Thiệu phải thực hiện theo ý mình. Dù lo lắng đến mấy, cuối cùng pháp sư Thiệu cũng không dám cãi lời thầy, đành phải đợi đến lúc mọi việc kết thúc mới có thể xuất hiện.

Về phần pháp sư Tần vốn bị giam lỏng ở núi Tiên Tri, có vẻ như ông cũng đã biết chuyện Hân Vũ bị tráo đổi từ sớm rồi, chẳng qua là không muốn nói ra mà thôi.

Ban đầu Hân Vũ không sao chấp nhận được chuyện mình bị tráo đổi. Thế nhưng bị giam giữ trong pháo đài Chết cũng từng ấy thời gian, phần uất gì cũng đã nguội lạnh từ lâu rồi. Thậm chí cô đã từng mất hàng đêm để suy đoán thân phận thật của mình. Việc tìm ra chân tướng, so với việc thậm chí không biết bản thân mình là ai thì vẫn dễ chấp nhận hơn.

Dĩ nhiên, nếu có thể lựa chọn, cô chẳng thà pháp sư Tần chính là cha ruột của mình chứ không phải người đàn ông trước mặt. Song hoàng đế vừa mất, cô đã mất đi một người cha rồi, lúc này có cơ hội, cô không muốn chỉ vì chút chuyện mà đánh mất cả hiện tại.

Hân Vũ kéo áo pháp sư Tần lúc này vẫn còn đang uất ức, cười lấy lòng: “Cha.”

Hàng râu mép được cạo nhẵn nhụi của pháp sư Tần bắt giác cũng giật giật.

“Con vừa gọi ta là gì?”

“Cha?”. Hân Vũ ra vẻ ngạc nhiên lặp lại. “Không phải cả hai người đều là cha con sao?”

Khỏi phải nói cả hai ông pháp sư nọ đều vui đến thế nào.

Chuyện này nói đi nói lại cũng phải trách Hải Duệ tiên nhân, ông chẳng những tiết lộ hiểu lầm hai mươi năm trước, mà còn “lỡ lời” khai luôn chuyện A Kiều và tiền kiếp của Hân Vũ. Sau khi nói xong mới nhận ra mình nói quá nhiều, vội bắt Hân Vũ hứa là sẽ không tiết lộ mình ra.

Nói cho cùng thì, làm tiên nhân sống chừng ấy năm, biết vô số chuyện mà còn phải giữ bí mật thật sự là khó chịu chết đi được.

Nhưng Hân Vũ không nói với Hải Duệ tiên nhân, cho dù ông không tiết lộ, thì bí mật này cô cũng đã đoán được phần nào. Đừng nói là gương mặt và diện mạo cô giống A Kiều đến thế, chỉ riêng thái độ kỳ quặc của Hải Kỳ, pháp sư Tần lẩn Quân Tuyết lúc mới gặp mặt thì đã nhận ra ít nhiều rồi.

Hai vị pháp sư vì được Hân Vũ nhận mà cực kỳ vui mừng, cứ một mực kéo cô đi khoe với Hải Duệ tiên nhân và những người khác. Hân Vũ không từ chối được, đành phải chiều lòng hai người. Trước đây cô vốn nghĩ mình chỉ có một người cha hiền từ, gánh lấy trọng trách cũng đủ mệt nhọc rồi, lúc này lại xuất hiện hai người cha luôn thích đối chọi nhau đến thế, ngày tháng còn dài, để chiều lòng cả hai bọn họ xem ra cô cũng phải tốn không ít tâm tư.

Như tô vẽ thêm vào niềm vui ấy, chàng vạng tối Hỏa Thành lại có tin báo về. Việc công thành của Kiến Phi thành công mỹ mãn, quân hoàng gia cũng đã hoàn toàn chiếm được Hỏa Thành. Tuy vậy, bọn họ lại không tìm được Vĩnh Hi và toán quân hộ vệ của anh ta.

Lúc đón nhận thông tin này, Hân Vũ đang ngồi trên giường chịu đựng hai người cha của mình vừa thử nghiệm thuốc vừa kể lể, khoe môi cô chỉ hơi kéo lên lộ ra một nụ cười nhẹ, như thể đã đoán trước sự tình.

Ngược lại với vẻ thản nhiên ấy, phía Hạ Dương lại không được yên ắng như vậy. Vừa nhận được tin báo, Vân Tình đã chẳng màng gì đến thai nhi trong bụng mà vội vã chạy đến tra hỏi anh: “Anh nói Vĩnh Hi mất tích thật sao?”

Mấy ngày này Hạ Dương đều để Vân Tình nghỉ ngơi trong cung, cũng không thông báo tin tức gì khác cho cô vì sợ cô lo lắng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Lúc này thấy Vân Tình bất an như thế, Hạ Dương cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên là thật, Hỏa Thành chúng ta cũng đã giành được rồi, em còn hỏi vậy là sao?”

“Anh nói... Vĩnh Hi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Đến lúc này Hạ Dương mới nhận ra người Vân Tình lo lắng là Vĩnh Hi, lại bĩu môi tức giận: “Giờ phút này em còn đi lo lắng cho thằng phản bội đó sao?”

Vân Tình biết anh nổi giận, nhưng cũng không còn cách nào khác. Lúc này lương tâm cô lại cảm thấy bất an. Cô nhìn quanh một lúc, sau đó mới bước lên len lén đóng cửa phòng lại, đoạn thở hắt ra: “Thật ra em còn một chuyện chưa nói với anh. Trước khi diễn ra Huyết thệ, em gửi thư ra Hỏa Thành cho anh, bảo anh mau chóng về tiếp cứu Hân Vũ. Thư gửi đi ba ngày mà em vẫn không nhận được tin tức gì, sau đó mới có lính giao thư đến tìm em. Anh biết lúc anh ta kéo áo chùng xuống, người sau chiếc nón trùm là ai không? Chính là Vĩnh Hi.”

Đến cả Hạ Dương cũng bất ngờ: “Làm sao có thể được?”

Vân Tình gật đầu: “Chuyện này hoàn toàn là thật. Đến lúc ấy em mới biết, thì ra tin tức lâu nay trong thành đến Hỏa thành đã bị mua chuộc rồi, em vừa gửi thư cho anh, Vĩnh Hi đã nhận được. Song anh ta không nán lại Hỏa thành chiến đấu với Kiến Phi, nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở kinh thành, anh nói xem là vì lý do gì?”

Hạ Dương cắn môi, không đáp lời.

“Vĩnh Hi không có yêu cầu gì ở em cả. Anh ta chỉ hỏi thông tin chuyện của Hân Vũ, sau đó lại đi ngay. Nhưng mọi chuyện không chỉ vậy. Thật ra sáng hôm Hân Vũ bị lôi ra quảng trường, em cũng có mặt ở đó. Anh đừng vội trách em. Hân Vũ dù sao cũng là chị gái em. Cho dù em có thai đi chăng nữa, chị ấy lại đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, em làm sao có thể chỉ lo cho bản thân mình mà không quan tâm đến chị ấy được? Nhưng sự việc khi đó rất loạn, các bên đấu pháp thuật với nhau, người người chen lấn. Có một lúc em suýt nữa đã bị bùa phép đánh trúng. May mà Vĩnh Hi xuất hiện.”

“Em biết, anh ghét Vĩnh Hi vì anh ấy phản bội chúng ta, nhưng anh ấy cứu em cũng là sự thật. Lúc đó rõ ràng anh ấy vẫn còn ở trong thành, nếu anh ấy muốn hại em hay Hân Vũ, cũng đâu cần phải chờ đến lúc này?”

Hạ Dương rảo bước vòng quanh gian phòng, sau cùng không nhịn được thở ra. Anh nhìn ánh mắt khó hiểu của Vân Tình, thử suy đoán: “Hân Vũ nói đêm trước Huyết thê, em ấy bị Điệp Y gọi đến, sau đó bị một người có giọng nói quen thuộc bắt, dùng mọi thủ đoạn ép em ấy biến thể. Em nói xem đó là ai?”

Vân Tình lắc đầu: “Em biết bọn anh nghi ngờ điều gì, nhưng em có thể chắc chắn một điều, cho dù Vĩnh Hi có trở nên thế nào, anh ấy cũng sẽ không làm hại Hân Vũ.”

“Sao em lại có thể đoán chắc như vậy?”

“Người khác không biết Vĩnh Hi, chẳng lẽ anh cũng không biết? Từ nhỏ đến lớn, người Vĩnh Hi thương nhất, để tâm nhất là ai? Em chẳng thà tin rằng có một ngày Kỳ Phong giết chết Hân Vũ, cũng không tin rằng Vĩnh Hi sẽ làm ra chuyện ấy. Vì sao Vĩnh Hi phản bội? Nói giảm nói tránh là vì không cam lòng, thực tế một chút, chẳng phải chỉ vì muốn giành lại Hân Vũ thôi sao?”

Vân Tình nói, đoạn cầm lấy tay Hạ Dương xoa lên bụng mình: “Dương à, thời gian qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh cũng sắp trở thành cha rồi. Từ khi có con, em càng hiểu rõ được khoan dung và tha thứ có giá trị như thế nào. Có những chuyện không thể cứ chấp nhất mãi được, tình cảm mấy mươi năm làm sao chỉ có thể vì một tiếng từ bỏ là từ bỏ? Em biết so với em, tình cảm của anh với Vĩnh Hi càng sâu đậm hơn. Điệp Y phạm lỗi lớn tày trời như thế chúng ta còn có thể bỏ qua cho nó, nói chi là Vĩnh Hi? Con người ai mà chẳng có sai lầm, huống chi em biết thực ra Vĩnh Hi vẫn còn có lương tâm. Nể tình mấy mươi năm lớn lên cùng nhau, anh đi tìm anh ấy, thử một lần giúp anh ấy thoát khỏi kết cục này được không?”

Mỗi lời Vân Tình nói đều rất nhỏ nhẹ, nhưng chẳng sao Hạ Dương nghe lại cảm thấy sóng mũi cay cay. Anh hít một hơi thật sâu, dùng tay xoa mũi cô: “Cô bé của anh, em trưởng thành thật rồi.”

Vân Tình mỉm cười: “Không trưởng thành thì thế nào? Anh cũng không muốn em cứ u u mê mê mà sống mãi có đúng không. Quá ngây thơ, cuối cùng sẽ trở nên ngu ngốc.”

Hạ Dương không đáp lời, chỉ dịu dàng ôm lấy cô, tay lại đặt lên bụng cô, cảm nhận hơi ấm của sinh linh sắp chào đời.

Trên đời này, luôn có những thứ lực bất tòng tâm. Anh cũng muốn giúp Vĩnh Hi, tuy nhiên người có lòng, không hẳn là cũng có sức. Vận mệnh của Vĩnh Hi, cuối cùng cũng chẳng đến phiên anh phán quyết.

Dĩ nhiên, những việc này anh mãi mãi cũng sẽ không nói cho Vân Tình biết. Cho dù chấp nhận để cô trở nên ngu ngốc đi chăng nữa, anh vẫn không muốn cô trở thành một Hân Vũ thứ hai.

Tàn nhẫn, trong số chị em bọn họ chỉ cần một người là đủ rồi.

51. Chương 51: Loài Người Đã Không Còn Cần Đến Em Nữa

Thì ra, yêu quá kịch liệt cũng trở thành một loại dần vặt. Anh không nở mắt đi cô, nhưng cũng đồng thời không muốn kéo cô xuống vũng bùn này. Yêu một người, song cũng hận người đó. Vừa muốn người đó hạnh phúc, lại không muốn ai khác cùng người đó chia sẻ.

Tiếng bước chân vang lên bất giác khiến Vĩnh Hi lơ đãng mở mắt ra. Căn phòng nơi anh ở vốn rất tối, thực tế không thể phân biệt rõ giữa ngày và đêm. Vĩnh Hi bầm tay nhắm tính rồi lại khẽ cười cười. Hẳn cô ta chơi chán rồi mới nhớ đến anh đây mà.

Thật ra trước đây Vĩnh Hi rất ghét bóng tối. Vì cứ khi màn đêm buông xuống, anh lại cảm thấy sợ hãi và không ngủ được. Nhưng giống như một tập tính bầy đàn quen thuộc, càng về đêm anh càng tỉnh táo dần, thậm chí thính giác tốt đến mức có thể nghe được mạch máu của một con mồi cách đó đến mấy mươi mét. Chẳng biết anh đã sống trong kiếp sống đó bao lâu, khi mỗi đêm đều phải tự dần vặt mình giữa lương tri con người và tâm tính quỷ tộc, vật vã giữa thiên tính vốn đã nhào nhoẹt của một kẻ chẳng phân rõ giống loài và kiêu ngạo của người trước giờ vẫn ăn trên ngồi trước thiên hạ.

Anh, đã từng như thế, một mình cô độc cố gắng trôi lên dưới cái giếng sênh sịch mùi bùn tanh hôi và tằm lợm, bao lần giơ cánh tay lên kêu gọi cứu mạng, nhưng anh gọi khàn cả tiếng, rốt cuộc mới hiểu ra rằng trên thế gian này, người không buông bỏ bản thân mình chỉ có thể là chính mình mà thôi.

Hồi ức, có thứ đẹp như ảo mộng, lại có thứ chỉ là quãng thời gian kinh hoàng thoáng qua trong đời người. Thế nhưng mấy năm nay, phần lớn thời gian anh vẫn phải tự vùng vẫy trong cơn ác mộng không hồi kết ấy, bao lần khao khát một cánh tay sẽ dang ra ôm lấy anh, rồi lại chợt bùng tỉnh. Hóa ra cơn ác mộng ấy mới thật sự là cuộc sống anh phải tiếp diễn hàng ngày, còn đôi tay tưởng như ấm áp kia lại chỉ là ảo mộng thoáng qua.

“Chu chọa. Không ngờ bên dưới hoàng cung lại có một nơi thế này? Cậu định làm gì với anh ta đây?”

Vĩnh Hi nhận ra giọng nói này. Trước đây anh thường lui tới đảo Rùa, từng gặp Diệp Anh mấy lần, mối quan hệ rối rắm của cô ta và Kiến Phi cũng biết đôi chút. Thế nhưng anh không quan tâm lắm, trong tim anh chỉ có chút hồi hộp chờ đợi người sắp lên tiếng trả lời kia. Cô vốn chưa hề nói gì cả, thế nhưng chỉ một tiếng thở, mỗi một bước chân cô bắt giặc đã khắc sâu vào tim anh từ lúc nào.

Anh biết, quả tim cô cũng chẳng im ắng như những gì cô cố tỏ ra.

“Mình đã giăng bùa chống quỷ tộc khắp đường hầm này rồi. Chỉ cần bọn tướng đầu não dưới trướng anh ta tìm đến là chúng ta có thể một mẻ hốt gọn.” Mãi rồi, cô mới lên giọng bình thản nói. “Bên ngoài cũng có người của Hạ Dương canh giữ, hẳn không thành vấn đề gì đâu.”

Vĩnh Hi cười xùy một tiếng. Anh rất ghét dáng vẻ này của cô. Kiểu người như Hán Vũ, cứ như cả đời chẳng biết yêu thương là gì, cho dù khi vui cười hay tức giận cũng chẳng bao giờ để lộ ra xúc cảm đặc biệt nào. Cái kiểu sống đứng đưng ấy khiến anh nhiều lúc uất nghẹn và phát cuồng đến mức muốn lao tới và xé rách lớp mặt nạ giả tạo đó ra. Đời người sống chỉ có một lần, có diễn chân thật đến mấy cũng chẳng ai chú tâm đến để ngồi xem mãi, thế thì cô diễn mọi lúc mọi nơi thế để làm gì?

Mà dĩ nhiên, anh càng không giấu được chán nản, bởi lớp mặt nạ ấy dường như còn được tô vẽ thêm mấy phần mỗi khi gặp mặt anh.

Bóng tối bỗng nhiên được thay thế bằng một luồng ánh sáng chói rục rờ. Ánh sáng bất ngờ thế này thật sự khiến Vĩnh Hi không quen, bèn dùng tay áo che mắt lại. Đến lúc thích nghi được thì đã thấy hai cô gái đứng trước mặt, chỉ cách anh mấy bước lại là kết giới của bùa giam giữ mà Hán Vũ tạo ra. Diệp Anh đứng cạnh Hán Vũ về mặt đây phần khích, trong khi đó bản thân cô cầm một chiếc lông chim lửa trên tay, khoe mắt chỉ cau lại nhìn anh.

Đột nhiên Vĩnh Hi nghĩ, nếu có thể, anh cam tâm tình nguyện bị giam trong bóng tối vô hạn như ban này. Bởi bóng tối chẳng thể che giấu nổi tâm tư con người, nhưng lại có thể nhấn chìm vẻ mặt chán ghét rành rành của người đó.

Cô thật sự ghét anh đến thế sao? Đã ghét nhau hận nhau như thế, sao lại còn cố chấp muốn giữ lại cái mạng tàn này của anh?

Diệp Anh như cũng quan sát được vẻ mặt đầy sát khí của Vĩnh Hi, vội xoa cảm phân vân không lên tiếng. Hán Vũ lại dùng pháp thuật tạo ra một lỗ nhỏ trên kết giới, đoạn quẳng vào trong chiếc túi vải: “Trong này có huyết thạch, thứ này có thể thay thế thức ăn cho kẻ biến thể rất tốt, anh dùng một thời gian xem thế nào.”

Vĩnh Hi cười nhạt: “Dùng một thời gian? Sau đó thì sao? Định giam tôi ở đây cả đời à? Kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc. Cô đã làm đến nước này rồi, còn có thể để tôi sống sao?”

Diệp Anh giả vờ quan sát mấy tảng đá đã bám rong rêu trong hầm tối, song Hán Vũ vẫn không nói tiếng nào. Hàng mi cô chớp nhẹ, đăm đăm nhìn dáng vẻ ung dung tự tại của anh, sau đó mới lên tiếng: “Đôi mắt, hoặc đôi chân, anh chỉ có thể chọn một thôi.”

“Suy nghĩ suốt mấy ngày, cuối cùng cũng tìm ra được hình phạt rồi đây à? Hèn gì mấy ngày nay cô thậm chí còn chẳng dám rời khỏi phòng, sợ tôi trốn cơ mà.” Vĩnh Hi bước mấy bước đến trước tấm màn kết giới, lúc này lại cười cợt tiếp: “Mất hay chân, cả đời này tôi cũng chỉ có thể làm người tàn phế thôi. Đã nhấn tâm đến thế, sao còn phải mang lương thực đến cho tôi làm gì. Cô cũng biết mà, qua bảy ngày tôi cũng biến thành mỡ xương trắng thôi. Mà quên nữa, quỷ tộc chúng ta chết đi, e là cả mẩu xương cũng chẳng còn đâu chứ. Cô đang tiếc cho tôi, hay là thương hại tôi?”

Tính cách Vĩnh Hi Hân Vũ cũng không lạ gì, anh trước giờ đều thích ăn nói bốn cọt khích động người khác như thế. Mỗi quan hệ của Diệp Anh và Vĩnh Hi trước giờ cũng không tệ lắm, cô nàng thấy anh tỏ thể độ như thế thì bực dọc, vội xắn tay định mắng một trận cho hả dạ. Song Hân Vũ đã vội nhét sợi lông chim lửa vào lòng tay cô: “Cậu đi dọc theo hầm ra bên ngoài xem có gì lạ không.”

Diệp Anh biết Hân Vũ đuối khéo mình đi, cảm thấy làm ơn mắc oán, chỉ giật lấy sợi lông chim lửa, bước đi đùng đùng ra ngoài. Bóng cô vẫn chưa khuất hẳn, Vĩnh Hi đã hất cằm: “Có chuyện gì không nói được mà phải nói riêng vậy? Sợ nói một hồi, để Diệp Anh biết cô vì muốn đạt được mục đích mà suýt chút lên giường với tôi sao?”

Câu nói này dường như đã chạm tới điểm giới hạn của Hân Vũ, khoe môi cô khe giật giật, đoạn ngẩng đầu âm u nhìn Vĩnh Hi.

Vĩnh Hi lại không sợ chết, tựa như nhìn thấy mặt cô có chút cảm xúc anh lại càng thấy vui hơn vậy: “Tôi nói không đúng sao? Hay là cô cảm thấy tôi hôn rất tuyệt, lúc này muốn đuổi người khác đi để hai ta tự do hưởng thụ. Lúc đó cô không nhìn thấy gì, còn có thể lo sợ tôi trấn áp, giờ đã bình phục rồi thì chẳng còn gì phải sợ nữa nhỉ?”

Hân Vũ thở dài: “Vĩnh Hi, trước đây chúng ta không phải như vậy, tại sao anh lại trở nên thế này?”

Nói đến đây, hàng mi trên mắt Vĩnh Hi cũng vội vã cúp xuống.

Tại sao chúng ta lại ra nông nổi này? Câu này chẳng phải anh nên hỏi cô hay sao?

Trên đời này, chẳng có gì đáng buồn cười hơn việc bạn cho rằng một người sẽ ở bên cạnh mình cả đời, quay đầu lại, thì ra cô ấy đã thuộc về một người khác.

Chẳng biết từ bao giờ, vốn là hai con người rất hòa hợp, những cuộc gặp của bọn họ càng lúc càng ngắn dần ngắn dần, anh thất vọng với cô, cô bất lực với anh. Rồi đến một ngày kia, thì ra ngoại trừ chuyện công việc, chuyện hoàng gia, họ chẳng còn gì có thể nói với nhau nữa.

Anh luôn cảm thấy mình bị đối xử rất bất công. Năm đó bọn họ có hôn ước, cô cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt, trốn trên đảo Rùa ba năm không gặp anh, anh cũng không trách cô, nhưng anh không hiểu, vì lý do gì vừa trở về, cô lại vội vàng muốn đẩy anh vào vòng tay người khác?

Tuổi trẻ hiếu thắng và nông nổi. Làm sao anh có thể không biết cô gái kia thích anh. Dù anh chẳng có ý gì với cô ta cả, thế nhưng nhìn dáng vẻ lạnh nhạt khi đó của Hân Vũ, anh giận, thật sự rất giận. Anh đã trở thành kẻ biến thái, anh chẳng có tương lai, gánh nặng gia tộc đè nén bao lâu cũng không cách nào trút được, mà cô, lại là điểm tựa duy nhất của cuộc đời anh.

Nhưng cũng chính cô, chẳng những đẩy anh ra, mà còn đem anh tặng ột người khác.

Anh chẳng phải là một món hàng, anh oán giận ông trời lại để anh yêu một con người như cô. Tại sao tất cả những gì anh yêu quý, trong một đêm đều thay đổi, nếu không có cô, không có thân phận tướng quân này, cuộc đời anh còn lại gì?

Anh uống rượu say, rồi trong cơn bốc đồng đã làm ra chuyện quá giới hạn với cô gái kia.

Nhưng tất cả mọi chuyện chẳng dừng lại ở đó. Bởi anh bắt đầu nhận ra dòng máu quỷ tộc trong người mình xâm chiếm, anh không chỉ khát máu tươi, còn phần khích cảm giác thỏa mãn mà người ta gọi là dục vọng. Anh hận Hân Vũ, nhưng đồng thời càng hận chính bản thân mình.

Nhiều lần ngẩng đầu lên trời anh tự hỏi, tại sao thế giới này lại tàn nhẫn với anh như thế?

Chuyện chẳng mấy chốc đã đến tai hoàng đế. Trong Ngũ hộ quốc, anh là người được hoàng đế thương yêu nhất. Ông không có con trai, đừng nói là Hân Vũ, cho dù anh muốn cả hoàng cung này ông ấy cũng có thể cho anh.

Dĩ nhiên Vĩnh Hi cũng hiểu tình thương này cũng có một loại ràng buộc, đó chính là anh phải là con người.

Hoàng đế tức giận vì anh, lại đau lòng vì Hân Vũ, bèn bắt anh ra Hỏa Thành canh giữ vài năm xem như là hình phạt. Anh vừa mừng vừa sợ, rời khỏi hoàng cung như thể bỏ chạy. Anh không biết Hân Vũ sẽ cảm thấy thế nào khi biết tin, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hình phạt này chính là một sự giải thoát.

Ổ Hỏa Thành, anh giống như vị vua một cõi. Chẳng ai dám châm chích và phê bình anh. Vài vị tướng quân vì muốn lấy lòng, còn dâng lên cho anh vài cô gái xinh đẹp, anh tiếp nhận hết, chẳng chừa lại một người nào.

Chẳng cần phải tinh ý mới phát hiện ra, trong tất cả những cô gái đó, mỗi người mỗi người đều có bóng dáng của Hân Vũ.

Đôi mắt của em gái tướng tiên phong lạnh lẽo đến thấu xương, cung nhân của phó tướng có nụ cười lãnh đạm, con gái quan tổng binh lại mang một lúm đồng tiền nhỏ bên trái, anh vừa nhìn thấy đã say lòng người.

Ngày giỗ hoàng hậu, anh trở lại hoàng cung nhìn thấy Hân Vũ, cặp mắt cô lúc này thậm chí đã không còn gợn sóng.

Mấy năm lặng lẽ trôi qua, lãng hoàng hậu cũng đã hoàn tất. Thân thể bà đã tan thành tro bụi, bên trong lăng chỉ có vài đồ dùng cũ và tranh tượng niệm, ủa vàng cũng như tình yêu của anh và cô.

Chấp niệm bao năm, rốt cuộc anh vẫn không tìm được bật ra câu hỏi: “Hân Vũ, em có từng yêu anh hay không?”

Anh mãi mãi chẳng quên được dáng vẻ khi đó của cô, lạnh lùng nhưng xa cách. Đột nhiên anh nhận ra, thì ra trong đó còn cả mấy phần thất vọng.

Gió khe khẽ chạm vào làn tóc cô, phất phơ vài cọng lúa thừa bên má. Đột nhiên cô nhoẻn miệng cười, âm thanh thanh thúy đến lạ: “Từ trước đến giờ em đều không thích nói dối.”

Có đôi lúc nghĩ lại khoảnh khắc đó, anh lại nực cười không biết mình chờ đợi điều gì hơn? Yêu? Hay là không yêu? Câu trả lời dù có dù không cũng sẽ chẳng cách nào kéo anh khỏi hố sâu tuyệt vọng.

Cô mãi mãi không thể nào hiểu được nguyên nhân anh chấp nhất đến thế, nhưng đối với anh đó không chỉ là một lời giải đáp, mà còn là vết thương lòng trói chặt bao năm. Vì sao cô bỏ rơi anh? Vì sao cố tình đẩy anh vào vòng tay người khác?

Sương qua, đông giá, anh sống trong thù hận và dằn vặt, đồng thời cũng sợ hãi mất đi cô.

Có hôm tỉnh dậy, nhận ra thân ảnh bên giường đã lạnh ngắt, da khô cạn vì bị hút đến cạn máu, anh vừa ghé mắt chính mình, lại thẫn thờ dài vì cảm thấy may mắn.

Cũng may, người đó không phải là cô.

Thì ra, yêu quá kịch liệt cũng trở thành một loại dằn vặt. Anh không nỡ mất đi cô, nhưng cũng đồng thời không muốn kéo cô xuống vũng bùn này. Yêu một người, song cũng hận người đó. Vừa muốn người đó hạnh phúc, lại không muốn ai khác cùng người đó chia sẻ.

Tình yêu của anh ích kỷ và nhỏ nhen như thế đó. Nhưng tại sao người anh chọn lại là một cô gái luôn tự mình là đúng như cô?

Công chiếm Lam thành thất bại. Anh cho binh sĩ lui về hết, một mình mình men theo đường hầm bí mật lên vào hoàng cung. Đường hầm này vốn là khi còn nhỏ anh tình cờ phát hiện ra, trừ anh cũng chẳng ai biết. Mấy lần đổi cung tới lui, cuối cùng lối ra lại ngay trong căn phòng hiện tại của Hân Vũ.

Anh nhìn thấy Kỳ Phong đến thăm cô, nhìn thấy cô vừa cáu giận, vừa chiều lòng cậu ta. Anh biết cô yêu gã con trai ngoại quốc đó, biết cô suýt chút nữa đã chôn vùi thân xác dưới vùng đất hoang vắng kia, biết thì ra cô bị mù.

Lúc ấy anh chỉ có thể gục đầu vào vách hầm mà thẫn thờ, thì ra anh đã bỏ quên cô cả một quãng thời gian dài như thế. Thì ra không có sự bảo bọc của anh, cô vẫn có thể lẳng lặng vượt qua tất cả. Bỗng nhiên anh cảm thấy hận. Vì sao thấy cô như thế, người đau khổ lại là anh, còn cô vẫn cứ thản nhiên như một người đứng ngoài cuộc?

Anh mất mấy ngày để bắt chước dáng vẻ của Kỳ Phong, nhân lúc cô ở một mình mà bất ngờ ôm lấy cô từ phía sau. Bóng lưng cô thoáng thẫn thờ, rồi lại nhanh chóng tiếp nhận anh.

Anh biết mình rất bỉ ổi, mình tán tận lương tâm. Cô không nhìn thấy gì cả, còn bản thân mình lại lợi dụng điều đó làm tổn thương cô. Bên dưới thân anh, cô bị hôn đến mê loạn. Tình yêu và dục vọng chiếm hữu suýt chút nữa mà khiến anh bất chấp tất cả xâm hại cô. Cho đến khi bóng dáng những cái xác không hồn của mấy cô gái kia ập đến. Anh thẫn thờ, bàng hoàng, lại buông cô ra.

Anh yêu cô, yêu đến mức phá hủy cả thế giới này cũng muốn có được cô, nhưng đồng thời cũng lo sợ một ngày thế gian này không còn cô nữa. Nếu anh không tìm chế được mình, nếu như chính tay anh giết chết cô...

Anh không dám nghĩ nữa. Cuộc đời anh đã quá đủ tuyệt vọng. Anh không muốn phải tự mình ném trái thứ cảm giác bị nguyên rủa khi giết người mà mình yêu nhất.

Cuộc sống của anh, lương tâm của anh, anh không muốn phải sống dằn vặt như suốt mấy tháng qua nữa. Đánh mất trái tim của mình dù chỉ một lần, anh cũng hối hận rồi.

Sau đó ở Hỏa Thành xa xôi, anh nghe được tin cô cũng là kẻ biến thể.

Tin tức này, chưa bao giờ lại trở nên nực cười đến thế.

Đêm đó anh có một giấc mơ, trong mơ anh nhìn thấy cô quay đầu, mỉm cười với anh. Thật ra có những chuyện chỉ đơn giản là như vậy. Anh vốn cho rằng “đã từng yêu”, so với “không yêu” thì càng đáng giá hơn biết bao nhiêu? Nhưng trong mắt cô thì đó lại là một từ tàn nhẫn. Tuổi thanh xuân trôi qua như một cái chớp mắt. Cô gái từng níu lấy tay anh, ngang ngạnh dựa dẫm vào sự che chở của anh không còn nữa. Anh còn nghĩ rằng người có lỗi là cô trước, trái tim cô quá khô đá, không hiểu thế nào là tình cảm. Thế nên anh khăng khăng bước lên phía trước, kiên trì cho rằng hận mới chính là mặt trái của tình yêu. Trải qua bao nhiêu chuyện mới hiểu được, thì ra cô cũng như anh, đều muốn dùng cách tốt nhất để bảo vệ người kia. Cô kiên trì như thế, chấp nhất như thế, chưa từng thay đổi. Chỉ là ngoảnh đầu lại, anh mới là người đã bỏ rơi cô.

Dưới tia sáng mong manh vàng vọt, đôi mắt Hân Vũ lại tựa như phản chiếu ánh nến từ xa xa. Anh biết rõ chẳng có ngọn nến nào cả, nhưng vẫn đắm đắm mong đợi nó sẽ chẳng bao giờ vụt tắt.

Tình yêu cô dành cho anh còn lại bao nhiêu, anh cũng chẳng dám hỏi nữa?

Nghĩ đến đây, đột nhiên anh lại có một khao khát mãnh liệt muốn lao vào cô. Thế là bất chấp tấm mànng kết giới bên ngoài, anh bỗng gượng dậy, bước như điên dại về phía trước. Anh bắt đầu dùng cả thân mình để đẩy tấm mànng vô hình, tay liên tục đập vào đó mặc kệ việc bị bùa chú làm tổn thương. Máu chảy ròng trên đôi tay và bờ vai ảm ứot khiến Hân Vũ cũng hoảng hốt, vội lao đến muốn ngăn anh lại. Vĩnh Hi dường như chỉ đợi mỗi cơ hội đó, vung tay kéo cả cô vào trong kết giới.

Bên trong kết giới không thể sử dụng pháp thuật, lại ngăn chặn năng lực của kẻ biến thể. Khả năng giáp chiến của cô càng không thể so với người quanh năm lẫn lộn trên chiến trường, chẳng mấy chốc đã bị Vĩnh Hi chế ngự, chỉ có thể nằm dài trên sàn đá thờ thoi thóp. Hai mắt Vĩnh Hi đỏ ngầu, nằm đè lên người cô, mà đôi tay lại điên cuồng xiết chặt lấy cổ trắng nõn, dùng lực ấn xuống.

Dường như Vĩnh Hi đã dùng toàn bộ sức lực của đời mình, thế mà Hân Vũ cũng chẳng chống trả, chỉ thở gấp, hốt hển nói: “Anh biết em là ai mà. Dùng cách này em không chết nổi đâu.”

Nói rồi, cánh tay cô lại nhanh chóng xẹt qua vai anh, rút từ trong lớp áo ra một con dao bạc. Anh không ngờ đến lúc này mà cô vẫn tỉnh táo đến nhường ấy, thậm chí còn nhớ được thói quen và vị trí đặt vũ khí của anh. Tay anh hơi nổi lông, cô ngẩng đầu, nhét con dao vào tay anh, lại còn trở vào vị trí tim mình: “Chính xác một chút. Chỉ cần người thi triển chết thì bùa chú bên ngoài cũng sẽ biến mất. Lúc ấy anh sẽ lại tự do rồi.”

“Tự do?”. Vĩnh Hi nhướn mày cười, cánh tay cũng đã run lấy bầy. Dưới ánh sáng vàng vọt, anh thậm chí có thể nhìn rõ cả những ký tự nhàu nhĩ trên chuôi dao mà cô đã tỉ mỉ khắc vào sinh nhật năm đó. Nụ cười trên khóe môi càng trở nên điên dại: “Cô tưởng tôi thật sự không dám giết cô sao?”

Lưỡi dao xé gió, chẳng mấy chốc đã lao đến cắm xuống sàn, chỉ cách cổ Hân Vũ vài phân. Cô thậm chí chẳng hề sợ hãi, mắt vẫn đắm đắm nhìn anh.

Có giọt nước rơi vào mắt cô, lẳng lặng chảy dài xuống mi. Cô không biết đó là gì, chỉ nhận ra tiếng cười của anh càng lúc càng nghẹn ngào: “Hân Vũ, rốt cuộc cô còn có trái tim không?”

Cô luôn biết, Vĩnh Hi cũng như cô đều là những người rất kiêu ngạo. Tự tôn bản thân của họ cao hơn bất cứ điều gì, cũng chưa từng vì ai đó mà khuất phục. Thế mà lúc này trước mặt cô, anh lại òa khóc như một đứa trẻ.

Cả người cô bị anh ôm lấy, cũng run rẩy theo cơn kích động của anh. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được lưỡi dao cách đó vài phân cứ thi thoảng lại cứa vào cổ cô ran rát.

Cô nghĩ, để anh trút giận một lần như thế cũng tốt. Dù sao cũng kìm nén bao nhiêu năm rồi. Nhưng lần này với câu hỏi của anh, ngay cả dũng khí để trốn tránh cô cũng không có.

Trái tim của cô vẫn nằm ở đây thôi. Chỉ là từ rất lâu rồi nó không còn đập vì anh nữa.

Diệp Anh đi theo Hân Vũ ra khỏi đường hầm bí mật, suốt cả chặng đường không hề nói tiếng nào. Hân Vũ cũng chẳng buồn hỏi. Về đến hoàng cung, cô nàng ấp úng rất lâu mới bật được thành câu: “Vũ, cậu nói thật mình biết, làm sao cậu tìm ra được đường hầm bí mật đó?”

Hân Vũ có vẻ mất tự nhiên. Cô biết Diệp Anh chẳng bao giờ an tâm để cô rời khỏi mắt quá lâu. Có lẽ chuyện của cô và Vĩnh Hi, cô nàng cũng đã nghe ít nhiều, bèn thản nhiên đáp: “Sau khi trở lại kinh thành, Vĩnh Hi có đến tìm mình một lần. Mình nhân cơ hội đó ếm bùa Dấu vết lên người anh ta. Sau đó đợi anh ta rời khỏi, mình âm thầm đi theo dấu vết để lại đó, lại ếm bùa tất cả các góc ngách trong đường hầm. Chỉ cần anh ta hay bất cứ ai khác trở lại đều không thoát ra được.”

“Vây...”. Diệp Anh lắp bắp, song cuối cùng lại không nói hết lời. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Hân Vũ và Vĩnh Hi, cô ngoài mặt thì ghét thái độ cao ngạo của Vĩnh Hi nhưng thâm tâm vẫn có chút mũi lòng. Dấu sao cũng là bạn bè từng nhìn nhau lớn lên, hơn nữa tình cảnh lúc này của anh, có thể nói là trời trêu đùa lòng người.

Hân Vũ hiển nhiên cũng biết Diệp Anh suy nghĩ gì: “Lúc đầu mình thật sự tưởng anh ấy là Kỳ Phong, chuyện sau đó chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi. Việc trong hoàng cung tồn tại một đường hầm bí mật là quá mức nguy hiểm. Hơn nữa nếu bắt được Vĩnh Hi thì chuyện lấy lại Hỏa thành chỉ là sớm muộn thôi.”

“Việc đó mình hiểu, nhưng Vĩnh Hi...”

“Mình cảm thấy hơi mệt rồi, cậu về trước được không?”. Diệp Anh chưa nói hết câu, Hân Vũ đã lên tiếng đuổi khách. Việc này cũng khiến Diệp Anh hơi nao núng, song thấy ánh mắt cô bạn lộ vẻ đăm chiêu, đột nhiên cô cũng cảm thấy không nỡ.

Sâu trong thâm tâm cô cũng phần nào hiểu được, Vĩnh Hi đến nông nỗi này, có lẽ Hân Vũ mới là người đau lòng nhất.

Diệp Anh đi rồi, Hân Vũ mới thở hắt ra, bình thản rũ vạt áo vài cái rồi trở về phòng. Bên cạnh gương thủy tinh lúc này đã được ai đó đặt lên một chậu hoa mẫu đơn lớn. Hân Vũ nhìn thấy cũng chẳng buồn dừng lại, chỉ thơ thẩn đi một mạch đi đến bên giường.

Kỳ Phong nấp trong góc phòng, vốn định gây bất ngờ cho cô. Nhưng bấy giờ nhìn thấy cô thất thần như thế, cả hoa hắc tặc cũng chẳng liếc mắt đến một lần. Hắn không nhịn được, vội bước nhanh đến xem xét tình hình cô, chỉ thấy cô gái bên giường đang ngồi bó gối, chóp mũi dường như còn hơi ửng đỏ.

Hân Vũ ngẩng đầu, không ngờ người đến lại là hắn. Sau giây phút ngỡ người ban đầu, đột nhiên cô lại ôm chầm lấy hắn, giọng nói mệt mỏi: “Đừng cử động. Để em ôm một chút thôi.”

Phong đương nhiên chẳng hiểu nguyên nhân, chỉ biết dường như Hân Vũ vừa trải qua chuyện gì đó. Đôi tay hắn đặt lên lưng cô, lại chậm rãi xoa nhẹ. Hắn không nói, Hân Vũ cũng giữ im lặng, chút hồn giận mấy ngày qua cũng vì cái ôm này mà lặng lẽ tiêu tán.

Có lẽ cô đã sai ngay từ bước đầu tiên, tình yêu vốn không phải là thứ có thể giữ trong lòng là có thể dễ dàng thấu hiểu. Cũng giống như Kỳ Phong tặng cô một chậu hoa, còn thứ cô tặng Vĩnh Hi lại là một con dao lạnh lẽo. Những món quà này dường như cũng biểu trưng cho tình yêu tuyệt vọng của bọn họ.

Cô nghĩ, mỗi một người trên đời này đều buồn cười như thế, phải mất đi điều gì đó trong cuộc đời, chúng ta mới học được cách trân trọng.

Nghỉ ngơi mấy hôm, sức khỏe Hân Vũ dần khá hơn một chút. Cô vốn muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, song pháp sư Tần và pháp sư Thiệu dường như cũng rất buồn chán, ương bướng đòi đi theo. Hân Vũ có thể trị được Kỳ Phong, nhưng lại không có cách nào đối phó nổi với hai người cha này. Hăm dọa và làm nũng mãi cũng không xong, cô đành mắt nhắm mắt mở để họ đi theo mình. Pháp sư Tần thì không nói làm gì, nhưng đây mới là lần đầu tiên pháp sư Thiệu cùng đi dạo phố với con gái, bèn phần khích đi thay một bộ quần áo mới. Mọi người dĩ nhiên đều không ngờ được vị pháp sư nổi tiếng lạnh tanh trong lời đồn này lại có thể trẻ con đến thế, bất giác ai nấy cũng đều lắc đầu ngán ngẩm.

Vốn Hân Vũ chỉ muốn xem xét dân tình những ngày này thế nào, song sự có mặt của một phái đoàn hộ tống như thế thật sự rất phiền phức, đành phải bỏ người nào hay người nấy, lạnh lùng bắt Hải Kỳ và Kỳ Phong ở nhà. Ban đầu hai cậu chàng này còn không vừa ý, song cô trừng mắt oán giận một lần, thế là họ đều hiểu ý không hơn thua nữa.

Sau chuyện Huyết thệ, mọi thứ cũng dần trở về quỹ đạo ban đầu. Trên đường phố ngoài người mua bán còn rất nhiều trẻ con được bố mẹ dắt đi dạo phố. Người người cầm lồng đèn tới lui khắp nơi tạo nên quang cảnh cực kỳ phồn thịnh. Hân Vũ nhìn thấy, bất giác lại khiến cô nhớ đến hoàng hậu và hoàng đế đã mất, ánh mắt có hơi thất thần. Pháp sư Tần vẫn lặng lẽ đi bên cạnh, vừa nhìn thấy đã hiểu suy nghĩ trong lòng cô. Ông đặt tay lên vai cô, nhẹ giọng nói: “Từ lúc xảy ra chuyện đến nay, cả bảy bảy bốn chín ngày của hoàng đế con cũng không thể tham dự. Trở về thì đến thăm ông ấy một lần đi.”

Hân Vũ mím môi: “Cha à, mẹ ruột của con là người thế nào vậy? Cụ tổ nói bà là một thành viên của thủy tộc. Tại sao người của thủy tộc lại lang bạt đến đây? Còn quen biết với cha con nữa?”

Pháp sư Tần liếc mắt, nhận ra pháp sư Thiệu vẫn đang đứng lại bên một quầy trang sức, có vẻ dăm chiêu chọn lựa giúp Hân Vũ, đôi mi ông lại hấp háy ý cười: “Chuyện này kể ra dài lắm...”

Lúc câu chuyện về Phi Yến kết thúc cũng là lúc trời cũng đã tối hẳn, pháp sư Thiệu chọn mua cho Hân Vũ rất nhiều đồ dùng hàng ngày. Thật ra trong cung có thứ nào lại không có? Mà thường ngày Hân Vũ cũng chẳng chi tiêu gì nhiều, nhưng nhận ra niềm vui trong mắt ông, cô lại chẳng nỡ từ chối.

Có lẽ, nếu không phải chuyện Huyết thệ rành rành ra đấy, mà Thiên đế chỉ còn lại duy nhất một người con này, hẳn Hân Vũ cũng chẳng tin nổi đây lại là cha cô. Chẳng những ngoại hình họ chẳng có chút nào giống nhau, mà ngay cả tính cách cũng một trời một vực. Pháp sư Tần bảo cô thật sự rất giống mẹ, còn cô lại cảm thấy pháp sư Thiệu có phần nào đó vừa tựa như Kỳ Phong, lại vừa mang chút dáng dấp của Hải Kỳ. Cô nghĩ, cũng có thể do sự bù đắp về cá tính ấy mới có thể khiến họ đến với nhau được.

Hân Vũ mãi nghĩ, không quan tâm bước chân đã chậm hơn hai người đi trước rất nhiều, chẳng mấy chốc lại va phải một cậu bé đang chơi đùa gần đó. Toán binh sĩ hộ tống thấy có biến bèn lao đến, nhưng Hân Vũ lại nhanh hơn một bước đỡ đứa bé lên. Thăng bé khá trắng trẻo, tóc chỉ dài ra khỏi da đầu một hai phân, được cô bế thì nở nụ cười hì hì. Hân Vũ chẳng thích trẻ con lắm, nhưng nhìn thấy ánh mắt này thật sự cũng cảm thấy ấm lòng, bèn vươn tay vỗ nhẹ đầu nó.

Con của Vân Tình và Hạ Dương sau này hẳn cũng có dáng vẻ như thế này nhỉ?

Trong lúc cô vẫn còn đang ngơ ngẩn, một thiếu phụ đột nhiên lao tới, bước chân bà ta nhanh và kiên quyết đến mức cả lính canh gần đó cũng không phản ứng kịp. Bà ôm đứa trẻ vào lòng, vội vàng dùng lưng chắn giữa Hân Vũ và đứa trẻ: “Bé con, bé con, may quá, con không sao rồi.”

Nói xong lại đẩy thăng bé ra sau lưng mình, cúi người cảm tạ Hân Vũ: “Công chúa tha tội, công chúa tha tội, trẻ con còn nhỏ không biết chuyện...”

Bà ta cứ liếng thoắt một hồi như thế khiến Hân Vũ nghe cũng phiền, chỉ phẩy tay bảo bà lui ra. Nghe được cô nói thế, thiếu phụ như trút được gánh nặng, vội vã bế đứa trẻ lên lên chân vào dòng người.

Pháp sư Thiệu đứng phía sau cô. Vốn ông và pháp sư Tần đều nhận ra cô không theo kịp họ, bèn quay lại xem xét tình hình. Vừa thấy cảnh tượng ấy, pháp sư Tần trầm ngâm khoanh tay, trong khi đó pháp sư

Thiệu lại khịt khịt mũi xem thường. Thoáng nhìn cũng biết, đâu phải họ có mắt mà không nhìn thấy thứ đầu tiên người thiếu phụ kia kiểm tra lại chính là chiếc cổ của con trai mình?

Con người luôn buồn cười là thế, họ luôn chỉ nhìn thấy hiện tại mà chẳng mấy may nào hồi tưởng lại quá khứ. Sau cảnh tượng khủng khiếp trên quảng trường Thời Đại, tuy không ai dám phản đối Hân Vũ, nhưng trong lòng dân chúng đã bắt đầu hoang mang sợ hãi. Trong lòng họ lúc này Hân Vũ đã không còn là vị công chúa cao quý nữa, mà cũng chỉ là con quái vật mất nhân tính mà thôi. Một kẻ biến thể đáng sợ như thế, vậy mà lại giữ ngôi vị cao nhất ở Nhân quốc, nếu không có các vị pháp sư chống lưng, hẳn họ cũng chẳng kiêu ngạo gì cô.

Bỗng nhiên Hân Vũ cảm thấy mệt mỏi. Cô cố gắng bao năm như thế, không ngờ vẫn có ngày bị cái thân phận này kéo xuống tận đáy bùn. Song trước dáng vẻ quan tâm của hai người cha, cô chỉ có thể vờ như không biết: “Mặt con dính gì sao? Sao họ nhìn thấy con lại hoảng sợ thế kia?”

Pháp sư Tần huyết vai pháp sư Thiệu: “Chắc lại là mặt anh dọa cho người ta bỏ chạy rồi đấy. Cũng thật là... sau này làm ơn cười nhiều một chút đi.”

Pháp sư Thiệu liếc mắt: “Còn không phải vì mặt cậu đỏ hơi thế sao?”

“...”

Vất vả lắm mới có thể mang theo hai cụ ông cộng lại đã cả ngàn tuổi về đến Hoàng cung, Hân Vũ cũng cảm thấy mệt lả. Nhưng vừa vào đến phòng, cô đã lập tức đóng cửa, chạy đến gương tử mi xem xét gương mặt mình. Bóng dáng trong gương lúc mờ lúc ảo, thế mà lại phản chiếu rõ ràng hình ảnh của cặp răng nanh đã mọc ra được một nửa.

Cô thở hồng hộc, ngồi xuống ghế gỗ mà lòng bắt đầu hoang mang. Thật ra lý do gì hai vị pháp sư lại nhất quyết muốn đi cùng cô đến thế, cô càng hiểu rõ. Khoảnh khắc đứng giữa nghìn người, bị tra tấn bởi hàng nghìn âm thanh của mạch máu động vật vẫy vùng kêu gọi, cô dù trấn tĩnh đến mấy cũng trở nên kinh hãi.

Thì ra tình trạng biến thể của cô đã tệ đến thế. Nếu còn kéo dài, chỉ sợ sẽ có một ngày trở nên mất kiểm soát.

Con người cô rất ghét những gì đứng ngoài tầm tay của mình. Còn nhớ, lần đầu tiên cô có cảm giác này là khi Vĩnh Hi ôm cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được dây động mạch cổ của anh kề bên tai, đang rộn rã chuyển động. Lần thứ hai lại là khi gặp phải Kỳ Phong rừng Địa Đàng. Cả hai lần ấy, cô đều làm ra những hành động bốc đồng đến kinh ngạc.

Cô biết, bản chất quỷ tộc khi ăn sâu vào máu thì không chỉ tồn tại những cơn đói hoang dã còn cao. Bản chất đó còn thể hiện ở thứ dục vọng nguyên thủy không cách nào kiềm hãm. Trước đây nhờ có huyết thạch cầm cự, cô mới không lún sâu vào vũng bùn này, một khi cánh cửa địa ngục đó mở ra, sợ rằng không cách nào quay đầu được nữa.

Hân Vũ ôm vai, rũ rượi gục xuống bên bàn. Bên ngoài cửa sổ có ánh trăng rọi xuống, sương vẫn chưa rơi, nhưng từng tế bào trong cơ thể cô đều trở nên lạnh giá.

Cô nhìn đôi mắt đã không còn chút ánh sáng của mình trong gương thủy tinh, đột nhiên lại vang vọng lên từng lời từng lời của Vĩnh Hi nói ngày hôm đó.

“Hân Vũ, em biết không, anh chưa từng gặp bất kỳ ai tàn nhẫn như em cả. Kẻ tàn nhẫn với người khác thì không phải là tàn nhẫn. Tàn nhẫn với bản thân mình, đó mới là sự tàn nhẫn đến cùng cực.”

“Tất cả mọi thứ đều nằm trong dự đoán của em phải không? Từ đầu đến cuối, người em muốn đối phó không phải là Diệp Y mà vốn là anh. Em đánh cược rằng tình yêu anh dành cho em lớn đến mức anh sẽ bỏ tất cả mà trở về, thậm chí em cam tâm dùng chính sinh mạng bản thân mình để đổi lấy Hỏa Thành. Rốt cuộc thì kiếp trước, bọn người hoàng tộc đó đã cho em thứ gì mà em cố sống cố chết bán mạng mình vì bọn họ như thế? Họ năm lần bảy lượt bán đứng em, em cũng không để ý, nhưng em dựa vào đâu lại có thể chà đạp lên tình cảm của anh? Chỉ bởi vì anh yêu em sao?”

Có lẽ Vĩnh Hi không thể nào biết được, cả đời này cô sẽ chẳng bao giờ quên ánh mắt anh trong đêm đó, ánh mắt của phần uất cùng cực xen lẫn tuyệt vọng: “Hân Vũ à, em chỉ có một lựa chọn duy nhất là giết

anh thôi. Chết dưới tay em, anh có chết cũng không oán hận. Nhưng chỉ cần một ngày anh còn sống, anh chắc chắn sẽ làm tất cả để có thể có được em. Đừng nói là loài người. Cho dù hủy diệt cả thế giới mà có được em, anh cũng sẽ làm.”

Trước tấm gương lớn, đóa hoa mẫu đơn vẫn kiêu hãnh lay động, lên xuống nhịp nhàng theo chiều gió thổi đến. Ánh sáng động trên đó đột nhiên lại khiến cô nhớ đến con dao bạc anh vẫn luôn mang theo người.

Con dao đó, vốn là món quà cô tặng vào sinh nhật năm anh mười lăm tuổi. Cô tự tay đeo gọt ký tự, sau đó còn ếm bùa chú diệt quỷ tộc lên nó. Cô và anh mỗi người giữ một. Thì ra bao năm qua, cả hai người đều luôn mang nó theo mình. Không liên quan đến tình cảm, cô nghĩ, đó cũng chỉ là một dạng thói quen.

Cô cảm thấy như thể mình đang rơi xuống một vực thẳm không đáy. Mà phía bên trên thậm chí không hề có chút ánh sáng nào. Khẽ vươn tay, nhưng chào đón cô chỉ là tiếng gió gào thê lương thảm khốc, âm thanh của màn đêm chực chờ bao phủ.

Cô biết, anh luôn hận cô. Thế nhưng đối với cô lúc này mà nói, yêu cũng được, hận cũng tốt. Cô đã chẳng còn sức để chống trả nữa. Cô phấn đấu bao năm cũng chỉ vì một lời hứa, một món nợ ân tình. Thế nhưng trách nhiệm này quá rộng lớn, từng ngày từng ngày một đè nặng lên bờ vai vốn cũng chẳng có bao nhiêu sức lực của cô. Giờ thì cả thân xác rệu rã này cũng đã mệt mỏi.

Hôm đó trước khi cô đi, anh lại hỏi: “Có đáng không?”

Cô nghĩ, nếu đã không gắng được nữa, vậy thì thôi vậy.

...

Hải Kỳ tụi năm tụi ba với mấy lão pháp sư rốt cuộc cũng xong. Tâm Du chờ mãi cũng đến lúc này. Nhìn y thất thiếu đi ra từ điện chính, cô bèn kéo y ra vườn, quẳng vào tay y mấy gói xôi nắm vừa mua: “Loại đặc biệt ngoài cổng thành nhé. Tôi xếp hàng từ sớm mới mua được đây.”

Nhìn vẻ mặt hớn hử của cô, Hải Kỳ lại thoáng bực mình, đẩy mấy túi to nhỏ sang một bên: “Không thấy tôi đang sầu não sao? Lúc này còn ăn uống gì được?”

Tâm Du bĩu môi, mở lấy một túi xôi hít lấy hít để. Không biết có phải người bán cũng đến từ thế giới hiện đại không mà loại xôi này lại có chút mùi hương của biển, bỏ vào đầu lưỡi thì mịn mịn, tan tan, giống hệt mùi vị sushi Nhật mà cô luôn thèm thuồng. Cắn một miếng, lại thấy sắc mặt Hải Kỳ chẳng khác hơn chút nào mới vỡ như để tâm mà hỏi: “Sao vậy? Chuyện phức tạp lắm à?”

Quen biết đã lâu, cô đương nhiên hiểu cho dù cả thế giới này có loạn cả lên thì Hải Kỳ cũng chẳng để tâm. Về mặt này của y chỉ có thể là vì em dâu cô mà thôi.

Hải Kỳ nhướng mày. Thấy cô quan tâm đến mình một chút thì dù không nói ra, nhưng tay lại tùy tiện mở lấy một túi xôi: “Ừ. Hân Vũ nói con bé khó chịu. Dù đã dùng huyết thạch mấy ngày rồi mà vẫn không khác hơn bao nhiêu. Chẳng biết bọn người trên núi Tiên Tri làm thế nào mà tình trạng biến thể đã nặng thế. Lão Tần, lão Thiệu và anh trai tôi vẫn còn đang bàn bạc phương án nào xem khả thi nhất.”

Vì chuyện này mà pháp sư Tần thậm chí còn bày ra kết giới bên ngoài phòng Hân Vũ, để tránh trường hợp cô mất kiểm soát mà lên ra ngoài. Hải Kỳ và Tâm Du đến thăm cô mấy lần, thấy tâm trạng và tinh thần cô không tốt. Tuy về ngoài cô không có gì khác biệt, nhưng Hân Vũ đã bắt lực đến mức cầu viện pháp sư Tần thì y nghĩ đây cũng không phải là chuyện đơn giản nữa.

“Chẳng lẽ trước giờ không có trường hợp nào như vậy sao?”. Tâm Du vẫn điềm nhiên cắn xôi, mờ mịt hỏi.

Hải Kỳ cười khê: “Quý tộc tồn tại đã gần ngàn năm. Cô nghĩ nếu chuyện đơn giản thế thì còn có chiến tranh, phân quốc như bây giờ sao? Trước giờ chưa từng có ai đảo nghịch được quá trình biến thể cả.”

“Vậy con bé phải làm sao đây?”. Tâm Du cau mày, phần nào cũng hiểu ra tầm quan trọng của vấn đề. Nói là kẻ biến thể, song có khác chi ma cà rồng ở thế giới hiện đại? Nếu con bé không cứu được thì em trai cô phải làm thế nào? Dù cô thích Hân Vũ đến mấy cũng chẳng chấp nhận được một con ma cà rồng trong nhà đâu nha.

Hải Kỳ cũng cắn thêm mấy miếng xôi, trầm ngâm tiếp: “Pháp sư Thiệu muốn thử thay máu Phượng hoàng cho con bé. Phượng hoàng là thần thú duy nhất còn tồn tại trên thế giới. Máu nó thậm chí có thể hồi sinh người chết. Cả tộc phượng hoàng cũng chỉ còn lại một con duy nhất này thôi. Nếu có thể dùng máu của nó cũng không hẳn là không có hy vọng. Chỉ có điều...”

Y huyền thuyên mãi một lúc, ngẩng đầu lại thấy Tâm Du mãi mê cắn xôi, mờ mịt nhìn mình mới nén giận nói nốt: “Có nói cô cũng chẳng hiểu.”

Thật ra y cũng chẳng mong gì Tâm Du hiểu. Chẳng qua y muốn tìm một người trút tâm sự trong lòng thôi. Mà con nhóc này cả chút chuyện vặt đó cũng chẳng nể mặt y chút nào.

Con phượng hoàng của lão Thiệu cũng đã già cỗi lắm rồi. Vì Hân Vũ, lão bắt chấp hy sinh con vật cứu cô cũng chẳng sao. Nhưng vấn đề quan trọng nhất là phượng hoàng lại là loài động vật mang tính hỏa, còn Hân Vũ trời sinh đã là pháp sư dụng thủy. Hai đặc tính này khi gặp nhau thì đừng nói đến vấn đề biến thể, cho dù tiêu trừ được quỷ tính, sợ rằng Hân Vũ cũng chẳng thể sống nổi.

Song tình trạng đến mức này cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Tâm Du thấy Hải Kỳ nhai ngồm ngoàm xôi trong miệng, vài hạt còn đọng lại bên mép thì khẽ cười khì, đột nhiên thích thú hỏi: “Hải Kỳ này, tôi thắc mắc lâu rồi, mà không biết có nên hỏi không. Anh và pháp sư Tần, pháp sư Thiệu, rốt cuộc ai lớn hơn ai vậy?”

Hải Kỳ nuốt chút nữa thì ho sặc sụa: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

Vẻ mặt y có hơi cáu gắt lại phiền chán. Tâm Du lại không biết sợ, dùng khăn cười hì hì lau miệng cho y, tiếp: “Chỉ đột nhiên thắc mắc thế thôi. Đừng nóng mà. Anh không trả lời cũng đâu sao.”

Y sống đến nay đã hơn ngàn năm, dường như đã từ rất lâu rồi mới có người hỏi mình điều này. Lúc này chẳng biết sao nhìn dáng vẻ Tâm Du cầm khăn, y lại cảm thấy đáy lòng khẽ động, ngượng nghịu giật lấy khăn tự lau ình: “Tôi thuộc tiên tộc, làm sao so tuổi với hai bọn họ được. Nếu tính ra thì tôi lớn hơn pháp sư Thiệu một chút. Nhưng lúc ông ta đã trở thành thanh niên thì tôi một trăm tuổi vẫn chỉ là đứa nhóc mà thôi. Pháp sư Tần còn nhỏ hơn thế nữa.”

Tâm Du nhăn mặt: “Già thế rồi à?”

“...”. Chẳng thể phủ nhận, câu nói này đã chạm lòng tự ái Hải Kỳ. Thấy dáng vẻ đăm chiêu của cô, y có chút phiền muộn. Tự ngẫm lại tuổi mình rồi lại uất ức nói: “Cô chê tôi già?”

Y sống cả ngàn năm, trước đến nay người khác nhìn dáng vẻ và gương mặt y, có cô gái nào lại không rung động? Ấy vậy mà lúc này lại bị một con bé miệng còn hôi sữa nói thế. Y phiền não nắm chặt chiếc khăn trong tay, ngẫm nghĩ rồi tủi thân lắm bầm: “Hèn gì Hân Vũ không chấp nhận tôi. Con bé cũng chê tôi già sao?”

Tâm Du vỗ vỗ vai y, cười cười ma mãnh: “Không sao mà. Chẳng qua là hơi bất ngờ thôi. Tình cảm không phân biệt tuổi tác. Cho dù anh hơn tôi một ngàn tuổi, hai ngàn tuổi cũng chẳng sao cả. Tôi thích anh là được rồi.”

Ban đầu Hải Kỳ còn không nghe rõ lời Tâm Du nói. Y ngẫm nghĩ một lúc mới tiêu hóa hết, tay cũng run lấy bầy, mắt tròn to ngây ngốc hỏi: “Cô vừa nói gì?”

“Thì là tôi thích anh đó. Đừng nói trước giờ anh đều không nhận ra nhé!”. Tâm Du híp mắt, cười hì hì thản nhiên như không.

Lúc Kỳ Phong đi ngang qua vườn thì trên bàn đá chỉ còn mỗi Tâm Du đang ngồi đấy ngồm ngoàm nhai nốt mấy miếng xôi cuối cùng. Thấy vẻ mặt chị mình có vẻ là lạ, hần bước qua rồi lại dợm bước trở lại, khoanh tay hỏi: “Sao chỉ có mình chị ở đây? Không phải chị nói đi tìm Hải Kỳ sao? Anh ta đâu rồi?”

Tâm Du vén mớ tóc rối sang một bên tai, nhếch môi thản nhiên đáp: “Bỏ trốn rồi.”

“Sao cơ?”

“Chị tỏ tình với anh ấy, anh ấy nghe xong thì lập tức bỏ trốn rồi.”

“...”. Lần này thì cả người đã quen thuộc với Tâm Du như Kỳ Phong cũng suýt bất tỉnh.

Hơn ai hết, hẳn hiểu cô chị mình vốn là thùng rỗng kêu to. Cô gái này mọi khi đều bô lô ba la như thế, đáng vẻ thì cứ như muốn vét hết trai đẹp trong thiên hạ về làm của riêng, nhưng thực tế lại là người khá nhút nhát. Chính vì thế mà đến giờ vẫn chẳng có mảnh tình vắt vai nào.

Nghĩ thế, hẳn lại ngồi xuống cạnh Tâm Du, dăm chiêu mãi mới lựa lời mà nói: “Chị... Đừng nói là chị thật lòng với Hải Kỳ rồi nhé!”

Tâm Du hất tay hẳn đang quàng trên vai mình ra: “Trước giờ tôi có đùa à? Là các người nghĩ tôi đùa thôi.”

“Ý em không phải như vậy mà”. Phong cười hì hì, lại dùng tay xoa bóp vai cho cô: “Nếu chị thích anh ta, sao không nói với em sớm một tiếng, em sẽ tạo điều kiện cho hai người mà”. Hẳn cũng chẳng nói dối, nếu gã tiên nhân kia và chị hẳn thành một đôi, chẳng phải sau này sẽ mất đi một cái đuôi đeo bám vợ hẳn sao?

Thấy đáng vẻ thằng em Tâm Du lại thoảng giận. Bọn đàn ông rõ vô lương tâm. Nếu cô không thích Hải Kỳ đến thế thì cứ mặt dày đi theo anh ta làm gì? Chẳng phải về đảo Rùa sống an nhàn với Khải Kiệt và Ngôn Chi vẫn thú vị hơn sao? Cô trước giờ cũng chẳng phải là người thích đeo bám người khác. Chỉ cần một hai lần, nếu người ta không thích cô cũng chẳng muốn phải níu kéo làm gì nữa. Nhưng với Hải Kỳ, cô đã dọ ý y hơn n lần rồi. Chẳng ngờ chỉ mới thằng thằng một lần y đã cong đuôi bỏ chạy như chim sợ cành cong như thế.

Sau lần này, có lẽ cô đành phải thay đổi chiến thuật vậy.

Kỳ Phong an ủi Tâm Du mấy bận xong thì mới đến điện tìm Hân Vũ. Vừa bước vào sân đã thấy cô ngồi ngẩn ngơ bên bậc tam cấp, hai tay chống cằm nhìn ánh trăng. Máy ngày nay cô đều quanh quẩn trong phòng nên cũng không mang trang sức gì đặc biệt, mái tóc đen nhánh xõa dài xuống lưng, quần áo trắng mỏng manh phất phơ trong gió. Hẳn ngẩn cô đến ngẩn người, đến lúc sự tỉnh mới chậm rãi bước đến.

Đêm nay là đêm trăng tròn, thậm chí còn có thể nhìn rõ cả những hố to lổm chổm trên mặt trăng khổng lồ. Kỳ Phong không thích mặt trăng ở không gian này lắm, bởi nó tuy trắng lè nhưng lại quá mức thần bí, không mang lại cảm giác an toàn như ánh trăng ở quê nhà. Hân Vũ thấy hẳn đến mới nghiêng đầu, khoe môi thấp thoáng một nụ cười băng quơ: “Đẹp quá phải không anh?”

Gần đây xảy ra nhiều chuyện, cô thường ngủ không ngon, gò má cũng không còn tròn trĩnh như mọi khi nữa. Phong thấy thế bèn véo má cô, trêu chọc nói: “Ừ, nhóc con của anh thì đẹp nhất rồi.”

Giọng nói hẳn vẫn bồn chồn là thế, Hân Vũ cũng không lạ gì nữa, chỉ đẩy hẳn một cái rồi mỉm cười tựa đầu vào vai hẳn. Ánh trăng nhạt nhạt lúc này lại đổ dài xuống mái tóc mong manh của cô. Phong dùng tay vén tóc cô lên, mím môi lại nói: “Anh nói thật mà. Có em ở đây thì trăng mới đẹp. Không có em, anh thấy cũng thường thôi.”

Hân Vũ cười khó hiểu: “Trước đây anh ăn gì thế hả? Sao mở miệng nói câu nào cũng như mật ngọt chết ruồi ấy.”

“Thật không? Hèn chi nãy giờ anh cứ thấy choáng tâm nhìn. Hóa ra là có một con ruồi khổng lồ trước mặt cơ đấy. Ruồi của anh. Để anh hôn cái nào!”. Dứt lời liền hôn một cái rõ to vào má cô.

Hân Vũ nhăn mặt đẩy hẳn ra: “Nhặng cuội quá. Việc hôm nay đến đâu rồi?”

Sau khi trở về, Hân Vũ cũng không ra mặt tiếp xúc triều thần. Thời gian này luôn là bọn Đình Nguyên, Minh Viễn gồng gánh mọi thứ giúp cô. Bên cạnh đó họ cũng dành thời gian giúp Kỳ Phong làm quen với trọng trách của mình. Hẳn tuy không nói gì, song cũng không từ chối học hỏi. Hân Vũ vì thế mà không tiện nhúng tay nữa.

Dù sao thì hẳn mới chính là dòng máu hoàng tộc, còn cô thì cũng có là gì đâu.

Kỳ Phong huyền thuyên phàn nàn về các nghi lễ trong triều, tuy giọng điệu phê phán rành rành ra đó, nhưng lại không che giấu được sự phấn khích trong mắt. Nói mãi một lúc mà không thấy Hân Vũ có phản ứng gì, hẳn bèn lay cô mấy cái: “Sao vậy? Em thấy không khỏe sao?”

Hân Vũ lắc đầu, mỉm cười: “Nếu cả đời không thể trở về nhà, anh có chấp nhận cuộc sống như vậy, mãi mãi ở cạnh em không?”

Chuyện xảy ra với Hân Vũ bên ngoài thành Phong cũng đã được nghe nói đến. Tình cảnh cô lúc này thì hẳn càng rõ hơn ai hết. Hân khẽ cốc đầu cô một cái, ngang ngược nói: “Khờ quá. Đã là chuyện không thể thì còn nói làm gì. Anh cũng nghĩ thông rồi. Nếu một ngày có thể tìm được cách trở về, anh sẽ cố hết sức giúp chị và Khải Kiệt. Về phần anh thì ở đâu cũng không quan trọng. Có em là được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả. Đối với anh, không có bất cứ điều gì quan trọng hơn em cả. Nếu em không thể đối xử tốt với bản thân mình, vậy để anh đối xử tốt với em. Nếu em không thể yêu bản thân mình, bỏ đi, chỉ cần anh yêu em là được rồi.”

Không thể không thừa nhận, những lời này của hân đã khiến Hân Vũ ngọt ngào đến tận đáy lòng.

Chim bay thế nào cũng phải trở về tổ, người lang bạt đến đâu cũng phải tìm ình một mái nhà. Cô sống gần nửa đời người, cứ nghĩ hoàng tộc mới chính là nhà của mình, loài người mới là nơi duy nhất ình một chốn dung thân. Thì ra đều sai cả.

Thì ra, thứ cô cần chỉ là một người mà thôi. Một người khi cô mệt mỏi sẽ ngồi bên cô, khi cô cảm thấy yếu đuối sẽ cho cô một điểm tựa, khi cô khóc sẽ ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói bên tai: “Đừng khóc, anh đau lòng.”

Có thể, trong mắt người khác, Kỳ Phong chẳng là gì cả, nhưng từ khi bắt đầu đến tận khi kết thúc, vẫn không có ai có thể thay thế hình ảnh của hân trong lòng cô.

Cô không dám mộng tưởng mình có thể ở bên cạnh hân đến tận phút cuối cùng, cũng không đoan chắc cả đời hân có thể yêu thương cô, che chở cho cô như ngày hôm nay hay không, nhưng dù thế nào cô cũng sẽ không hối hận. Bởi tất cả những gì cô từng khát khao và mong muốn, hân đều cho cô cả rồi.

...

Mất mấy ngày bàn bạc và nghiên cứu không tìm ra được cách nào, rốt cuộc việc Hải Duệ tiên nhân đi dạo trở về cũng mang được một tin tức tốt. Hôm ấy ông rảo bước trước gian điện mà nhóm người pháp sư Tần, pháp sư Thiệu vẫn còn đang cãi nhau, gương mặt lãnh đạm nhìn Kỳ Phong thăm dò: “Cậu từng đến một nơi gọi là thành phố Vĩnh Hằng?”

Kỳ Phong chống tay lên cằm, vốn vẫn còn đang phiền não vì tình trạng của Hân Vũ, lúc này nghe thấy thế mới hơi ngẩn người: “Vâng ạ?”

“Vậy cậu đã gặp trưởng tộc người lùn chưa?”

Phong không hiểu tại sao Hải Duệ tiên nhân lại đột nhiên nhắc đến việc này, song trước đây người đàn ông này chẳng bao giờ làm chuyện thừa thãi. Hai vị pháp sư bên kia vốn đang tranh luận kịch liệt, lúc này nghe thấy thế mới tạm dừng lại, ánh mắt cũng dõi sang nhìn Hải Duệ tiên nhân đầy trông đợi.

Hải Duệ tiên nhân nhếch môi, đưa mắt nhìn một lượt hai cậu học trò, Kỳ Phong lẫn đám người Hạ Dương, Đình Nguyên vẫn ngồi cách đấy mấy bước: “Tương truyền, tiên tộc sở hữu bốn pháp bảo vẫn được lưu truyền đến ngày nay. Hân là các người đã nghe nói đến rồi chứ?”

“Bốn pháp bảo? Ý của tiên nhân là sách Khải Huyền, hòn đá Trường sinh, Bản đồ Tiên tộc và Thần trượng?”. Hạ Dương vốn thích thú tìm hiểu về truyền thuyết các tộc người, lúc này nghe Hải Duệ tiên nhân nói thế chẳng khác nào chạm trúng vị trí hiểm yếu của anh: “Không phải nói bốn thứ này đã bị thất truyền rồi sao?”

“Thật ra cũng không hẳn là thất truyền. Nếu nói chính xác một chút, chỉ có Thần trượng và Hòn đá Trường Sinh là không rõ tung tích mà thôi”. Lần này đến lượt pháp sư Tần lên tiếng: “Theo lý thuyết, cho dù hỏa tính trong máu phượng hoàng xung đột với thủy tính trong người Hân Vũ thì hòn đá Trường Sinh cũng có thể kéo dài sự sống của con bé? Nhưng thầy à, các vị trưởng lão tiên tộc trấn giữ các bảo vật này đều đã biến mất rồi. Giờ cho dù chúng ta có truy tìm cả thế giới, cũng chưa chắc đã tìm được.”

Hải Duệ tiên nhân vuốt vài sợi tóc thưa trên má, tao nhã tiếp: “Thật ra cũng không hẳn. Ta nghĩ ta biết vị trí của hòn đá Trường sinh đó.”

Pháp sư Thiệu nương mày, trong khi nhóm người còn lại cũng bật thẳng người dậy.

“Cách đây khoảng năm trăm năm, ta và A Kiêu có đi ngang qua một thành phố thuộc chủng tộc người lùn. Khi đó ta cũng rảnh rỗi, có nán lại đó giúp họ một thời gian. Chính việc này đã khiến ta phát hiện ra một số điểm đáng ngờ.” Hải Duệ tiên nhân cười tiếp: “Tuổi thọ của tộc người lùn thực tế không cao. Thời điểm ta còn nhỏ cũng từng nghe nói đến bọn họ, nhưng thể chất người lùn không thể luyện pháp thuật, cho dù kỹ thuật có tốt nhưng năng lực hạn chế, tuổi thọ lại chỉ vừa phải, thế nên cuộc sống của họ rất nghèo nàn và kém phát triển. Song những người lùn ở Thành phố Vĩnh Hằng lại hoàn toàn ngược lại. Tuổi thọ trung bình của họ thậm chí có thể kéo dài đến năm bảy trăm năm, và thậm chí cho đến lúc chết đi cũng không hề mắc một căn bệnh nào. Ta âm thầm suy đoán, có thể bọn họ đã dựa vào sự trợ giúp nào đó từ các giống loài khác.”

“Vốn ban đầu ta cũng chưa hề nghĩ đến hòn đá Trường sinh. Thế nhưng sau đấy lại nhớ đến mê cung bên ngoài thành phố. Kết cấu của mê cung này vốn bắt nguồn từ tiên tộc. Trừ người của tiên tộc ra, chỉ có vài pháp sư cận hệ mới có thể biết được. Nghi ngờ, ta bèn thử dùng bản đồ Tiên tộc dò xét. Kết quả là thật sự có một vị pháp sư vẫn ẩn mình sống trong thành phố. Và các cậu đoán thử xem người đó là ai? Chính là Tinh Hà tiên nhân, một trong bốn trưởng lão tiên tộc đã biến mất ngàn năm trước. Mà trùng hợp là ông ta cũng chính là người được cho là sở hữu hòn đá Trường Sinh.”

“Thấy có gặp được ông ta không?”. Pháp sư Tần cau mày hỏi.

“Người ta đã muốn yên tâm ẩn dật, ta cũng không muốn đến làm phiền làm gì. Hơn nữa mỗi người trong bọn ta đều có một nhiệm vụ riêng. Nếu ta đến, không chừng ông ấy còn nghĩ ta có ý xấu muốn đoạt bảo vật. Thế nên ta chỉ nán lại đó một thời gian rồi rời khỏi. Song sức mạnh của hòn đá Trường sinh thật sự rất lớn. Nó không chỉ tác động đến người đang giữ, mà không biết Tinh Hà làm thế nào, sức sống của động và thực vật trong thành phố đều ổn định đến thế. Ta nghĩ sau khi thực hiện đổi máu, chỉ cần để con bé sống tại thành phố Vĩnh Hằng một thời gian, đợi cho hai dòng máu thủy hỏa trong người nó có thể hòa hợp thì không thành vấn đề.”

Nghe đến đây, cả pháp sư Thiệu cũng không tránh được vui mừng. Những người còn lại thì đều mặt mày rạng rỡ hẳn lên. Hạ Dương thậm chí còn nhảy xuống ghế, lẩm bẩm không ngừng: “May quá, thế này thì Hân Vũ được cứu rồi.”

Đương nhiên không thể nói Kỳ Phong vui đến mức nào, hấn ngăn người mãi một lúc mới chấp nhận được đây là sự thật, run giọng nói: “Để con đi báo với Hân Vũ. Cô ấy sẽ vui lắm cho xem.”

Thế nhưng hấn chưa kịp quay người, pháp sư Tần đã nhàn nhạt lên tiếng: “Cậu ở lại một chút, ta có chuyện riêng muốn nói với cậu.”

Trước mặt hấn, tuy pháp sư Tần khá kiêu lời nhưng ông cũng chưa hề tỏ ra điệu bộ nghiêm túc đến chừng ấy. Lúc này nhìn về mặt ông, hấn cũng phần nào nhận ra việc rất nghiêm trọng. Đợi đến khi mọi người đều đã ra ngoài, pháp sư Tần mới quay lại, nhìn hấn một lượt từ đầu đến chân, sau đó nhẹ giọng: “Chuyện hôm trước ta nói, cậu nghĩ đến đâu rồi?”

Kỳ Phong vẫn chưa mấy quen thuộc đến giọng điệu này của ông. Cứ thử tưởng tượng một gã thanh niên chỉ hơn mình mấy tuổi đầu, đứng trước mặt làm ra điệu bộ cha vợ chàng rể cũng đủ khiến hấn buồn cười rồi. Nhưng không thể không thừa nhận, ông vẫn khiến hấn cảm động.

Trên đời này, có một người thân có thể yêu thương và quý trọng Hân Vũ như thế, hấn vui mừng còn chẳng kịp.

“Không có gì phải suy nghĩ cả, con đồng ý”. Hấn xoắn hai tay vào nhau, thản nhiên nói: “Nếu như con muốn ở bên Hân Vũ, điều quan trọng nhất là phải đủ mạnh để có thể che chở cho cô ấy. Điều Hân Vũ quan tâm nhất là gì? Chẳng qua cô ấy cũng chỉ muốn loài người được thái bình mà thôi. Gánh nặng này vốn phải là do con gánh vác, bây giờ chẳng qua chỉ là trách nhiệm ai người nấy lo. Để con gồng gánh thay Hân Vũ là chuyện đương nhiên.”

Tần pháp sư thoáng ngạc nhiên, sau lại mỉm cười, vỗ vỗ lưng hắn: “Có câu này của cậu ta cũng yên lòng. Xem ra lần này con bé đã không chọn sai người.”

“Hiện giờ tình hình vẫn còn chút phức tạp. Việc lên ngôi hắn phải đợi một thời gian nữa. Nhưng cậu cứ phải làm quen với việc trị quốc trước đã. Mấy ngày nữa bọn ta sẽ đưa Hân Vũ đến thành phố Vinh Hằng. Có bọn ta ở đấy cậu cũng không cần phải lo. Chuyên tâm học hành một chút là được.”

Nghe đến đây, gương mặt đang hớn hở của hắn cũng bí xị ra trông thấy.

Thế nói đi nói lại, ông lão này vẫn muốn tách hắn và Hân Vũ ra sao?

Lần đầu tiên Hân Vũ có cơ hội ra ngoài gặp mọi người là trong lễ cưới của Vân Tình và Hạ Dương. Tang lễ hoàng đế vừa kết thúc, theo lý mà nói thì hoàng gia không thể có tiệc nhanh như thế được, nhưng cái bụng của Vân Tình cũng chẳng thể chờ lâu được nữa. Thế nên Kỳ Phong cứ ra lệnh, pháp sư Tần thông qua, bèn khôi phục địa vị công chúa cho Vân Tình. Tuy việc này đi ngược lại với quy tắc thông thường của hoàng cung, nhưng danh tiếng Vân Tình xưa nay vẫn tốt, cô lại có mối quan hệ khá thân thiết với phần đông quần thần nên họ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Chưa kể đến việc người quyền lực như pháp sư Tần và nhị hoàng tử của Thiên Đế ở đấy, có ai mà dám phản đối?

Sự việc hôm diễn ra Huyết thệ thì ai cũng đã rõ. Các triều thần tuy vẫn nể trọng Hân Vũ, nhưng giờ không giống với trước đây, sự thật cô là biến thể đã rõ ràng, ánh mắt họ nhìn cô cũng không tránh được kỳ thị. Việc này Hân Vũ nhìn thấy hết, nhưng lại không để tâm, chỉ vui vẻ chúc mừng Vân Tình, sau đó lại theo chân Kỳ Phong ra ngoài ngôi cùng pháp sư Tần và mọi người.

Việc của Hân Vũ đã giải quyết được phần nào, tâm trạng Hạ Dương cũng dần nói lỏng, ánh mắt anh nhìn Vân Tình lại không giấu được hạnh phúc ngọt ngào. Bắt đầu tiệc một lát thì Đình Nguyên mới đến. Sau khi tặng lễ vật, anh mỉm cười giật vạt áo Hạ Dương, vui vẻ nói: “Không ngờ trong số chúng ta cậu lại là người kết hôn sớm nhất. Sắp làm cha rồi, sau này bớt trẻ con và nóng tính lại đi.”

Hạ Dương bĩu môi: “Cậu nói ai trẻ con hả? Tính ra cậu còn nhỏ hơn tôi mấy tuổi đấy nhé.”

“Ừ, cậu người lớn nhất. Được chưa?”. Đình Nguyên cũng cười: “Tôi đến cũng là để từ biệt. Bây giờ tình hình cũng yên ổn rồi. Vệ binh ở Yên thành tổn thất rất nhiều. Tôi còn phải quay lại đó tập trung thêm binh lực, nếu phía quý tộc có động tĩnh gì thì còn kịp thời đối phó.”

“Cậu vừa về mà, sao lại đi nhanh vậy?”. Hạ Dương nhăn mặt: “Điệp Y giờ cũng tu tâm dưỡng tính. Hân Vũ lại sắp kết hôn rồi. Chẳng lẽ cậu còn chưa buông xuống?”

Đình Nguyên dõi mắt theo hướng nhìn của Hạ Dương, bác giác lại phát hiện Hân Vũ ngồi cạnh Kỳ Phong trong một góc bàn, sắc mặt cô xanh xao nhưng khóe môi lại thấp thoáng ý cười, đáy mắt long lanh hạnh phúc. Anh nhếch môi cười khê: “Có gì mà buông hay không buông? Yêu cô ấy là lựa chọn của tôi. Tôi từng nghĩ, cho dù có bất cứ điều gì xảy ra tôi cũng không hối hận. Nhưng cậu biết không, hôm ấy tôi nhìn thấy cô ấy bị giam ở quảng trường, hồn lìa khỏi xác. Khoảnh khắc đó tôi mới biết được, chẳng ai có thể sống mà không gặp phải sai lầm.”

Nói rồi, anh lại vỗ vai Hạ Dương: “Có vài người, sinh ra đã định sẵn phải ở bên nhau cả đời. Nhưng cũng có vài người, cả đời cũng không có cơ hội đó. Thế nên Dương này, cậu càng phải biết cách trân trọng Vân Tình đấy có biết không?”

Hạ Dương cười khê: “Cái này còn phải cậu nói sao? Tôi không tốt với vợ tôi thì chẳng lẽ để cậu tốt à”. Dứt lời cả hai lại bật cười lớn.

Hân Vũ chỉ ngồi được một lúc trong đám đông thì lại khó chịu. Thật ra có thể chịu đựng suốt hai giờ đã là cực hạn lớn nhất của cô rồi, bèn đứng dậy chào mọi người trở về. Cả pháp sư Tần lẫn pháp sư Thiệu đều uống khá nhiều rượu, có chút say. Thế nên chỉ có Kỳ Phong còn đang lảng lảng đưa cô về. Song họ vừa bước ra đến bên ngoài cung của Vân Tình thì đã có một nhóm người đứng đợi sẵn.

Ánh mắt Hân Vũ dõi qua các vị công thần trước mặt. Đây đều là những lão thần đã phục vụ trong triều từ khi cô chưa sinh ra, giữ những chức vụ lớn trong triều. Lúc Hân Vũ cầm quyền, cô không thích những quan niệm cổ hủ của bọn họ nên mắt lòng không ít người, thế nên phần lớn họ đều đứng về phía Điệp Y trong vụ án Huyết thệ. Giờ thế lực của Điệp Y không còn nữa, không ngờ họ vẫn tìm đến cô.

Hân Vũ biết bọn họ tìm mình hẳn chẳng có ý tốt gì, nhưng vẫn không ngờ ngay từ lời đầu tiên, họ đã trực tiếp tra hỏi: “Công chúa, đến nay tên phản tặc Vĩnh Hi vẫn mất tích, có tin đồn hắn đang ở trong tay cô. Xin hỏi việc này có thật không?”

Hân Vũ lơ đãng cười: “Tôi không hiểu các vị nói gì cả. Lúc anh ta mất tích, tôi vẫn còn đang bị giam, làm sao gặp anh ta được? Chắc là các vị nghe lầm rồi.”

Một ông lão râu bạc giữ chức tể tướng đương triều vẫn không bỏ qua: “Công chúa, đừng giả vờ nữa. Trước đây cô luôn bảo chúng tôi quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chỉ cần phạm lỗi đều không phải tha thứ. Nay Vĩnh Hi đã phạm vào tội chết, cô lại cố tình dung túng cho hắn ta. Như vậy làm sao ăn nói với mọi người chứ?”

“Tôi đã nói tôi chẳng biết gì cả”.

“Vậy thì xin phép công chúa cho chúng tôi quyền lục soát hoàng cung. Chỉ cần chúng tôi không tìm ra được, vậy thì cũng có thể trả lại sự trong sạch cho cô rồi.”

Hân Vũ cười càng lúc càng khó coi: “Các ông nghĩ hoàng cung là gì? Muốn lục soát liền có thể lục soát sao?”

“Vậy xin công chúa giao Vĩnh Hi ra để cho dân chúng một sự công bằng.”

Hân Vũ cắn môi, càng nhìn đám người trước mặt càng bức mình. Lúc này cô đã khó chịu lắm rồi mà Kỳ Phong đứng bên cạnh vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cô oán giận bấu móng tay vào da hần, hần mới sực tỉnh rượu, ngơ ngác nhìn cô. Hân Vũ biết tên này đã không nhờ vả được gì, bèn ôm lấy đầu, vờ như loạng choạng sắp ngã, sau đó chọn một vị trí thích hợp nhất... ngất đi trong lòng hần.

Đến lúc này thì Kỳ Phong dù có ngốc đến đâu cũng hiểu ý, vội bế cô lên tay, lo lắng hét lên: “Người đâu, công chúa ngất rồi. Mau gọi lang y đến đây.”

Sau đó cứ thế mà bỏ mặc đám người vẫn đứng đấy, mang cô rời khỏi hiện trường như chuyện hiển nhiên.

Đi được một quãng khá xa, Hân Vũ nằm trong lòng hần mới mở một mắt ra, tinh nghịch mấp máy môi: “Thoát khỏi bọn họ chưa?”

Kỳ Phong mím môi, cố nén cười: “Rồi rồi cô nương à. Em muốn diễn kịch cũng phải thông báo với anh một tiếng chứ? Làm anh lo đến toát cả mồ hôi hột rồi đây này.”

Hân Vũ véo tay hần, gượng đứng dậy. Dưới ánh đèn trông thấy gò má hần vì rượu mà ửng hồng cô cũng hơi buồn cười, vội bảo: “Anh về đi. Còn vài bước nữa là đến cung của em rồi. Ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải lên triều.”

Dứt lời, cô bèn rẽ sang hướng cung mình, chẳng ngờ Kỳ Phong lại nắm tay cô, kéo nhẹ cô vào lòng hần. Cô còn tưởng hần định giở trò, nào ngờ hần chỉ im lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng nói: “Bọn họ nói có thật không?”

“Cái gì thật?”

“Chuyện của Vĩnh Hi. Em thật sự biết anh ta đang ở đâu à?”

Thái độ của hần lúc này lại khiến cô có phần không quen.

Trong mắt cô, Kỳ Phong hoặc là trẻ con đến không thể trẻ con hơn, hai là ngang bướng, cứng đầu và thích làm theo ý mình. Chưa bao giờ cô trông thấy dáng vẻ trầm tĩnh nghiêm túc này của hần. Ánh mắt sắc lạnh, thậm chí như thể nhìn thấu tận nội tâm. Cô nhướn mày, miễn cưỡng nói: “Cả anh cũng không tin tưởng em?”

Kỳ Phong không trả lời, nhưng sự im lặng của hần lúc này lại khiến đáy lòng cô thoáng hụt hẫng. Cô hơi lùi lại vài bước, mím môi nói: “Em không hiểu mọi người đang nói gì cả. Sợ rằng chính anh cũng không biết anh muốn nói gì. Anh say rồi, về ngủ một giấc đi. Tỉnh táo lại rồi hãy đến tìm em.”

Không phải cô giận, mà chỉ là trong nhất thời thật sự không quen đối mặt với dáng vẻ này của hần. E rằng chuyện giữa cô và Vĩnh Hi cũng không phải lần đầu hần nghe thấy. Bọn quan lại đó hẳn cũng đã nói ra nói

vào trên triều không ít lần rồi, chẳng qua là họ không tìm được cô để đối chứng mà thôi. Lúc này cô có nói gì, Kỳ Phong cũng sẽ không tin.

Mà nói cho cùng thì, sự thật là cô có làm, cô cũng chẳng cần họ tin làm gì.

Phong không ngờ cô lại dùng giọng điệu đó đáp trả mình. Hắn nhìn theo bóng lưng cô xoay người, thở dài nói: “Mấy năm qua em làm sao sống trong thế giới này hả Hân Vũ? Rất cuộc là em quá mềm lòng, hay sự bao dung của em, chỉ vì người đó là Vĩnh Hi?”

Hân Vũ nghe được hết, nhưng cô không đáp lời hắn, cũng không quay đầu.

52. Chương 52: Trở Lại Thành Phố Vĩnh Hằng

“Một người muốn hạnh phúc, trước hết phải khiến bản thân mình hạnh phúc. Ngay cả chuyện này mà con cũng không hiểu làm sao xứng đáng làm con của ta?”

Lần đầu tiên kể từ khi quen biết Kỳ Phong, Hạ Dương mới nhìn thấy một cảnh tượng mà theo anh nhận thấy là kinh thiên động địa đến thế: đó là việc Phong và Hân Vũ chính thức... giận nhau.

Chẳng cần phải nói nhiều đến tính nghiêm trọng của vấn đề này, bởi xưa nay Kỳ Phong chiều chuộng và dung túng cho Hân Vũ hết mức, chỉ cần là ý của cô, hắn vừa dõ dành vừa thuận theo còn không kịp, ngay cả chuyện trái ý cô một lần cũng chưa hề mắc phải. Thế mà lần này lại to gan đến mức công khai chiến tranh lạnh.

Câu chuyện chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp hoàng cung, dị bản thì nhiều không sao kể xiết, khi gặp phải thành phần “tinh anh” trong lứa buôn chuyện như Hạ Dương thì cả Kiến Phi ở cách đây mấy trăm dặm cũng biết. Từ phương xa, anh chàng này gửi một lá thư về cho Diệp Anh, chỉ có mấy chữ: “Kỳ hạn một tuần. Sai thì về kinh thành hỏi cưới em. Đúng thì em theo anh đến Hỏa Thành đi.”

Diệp Anh đọc xong thư, mặt nhăn mày nhíu, chẳng thèm đáp lời mà cứ xé bừa lá thư, quẳng xuống đất. Sau đấy còn giẫm chân lên đạp đạp mấy lần.

Hạ Dương đã cưới vợ, thậm chí con cũng chỉ chờ ngày sinh thôi. Mấy tên nhãi còn lại đương nhiên chưa theo kịp. Với người hiếu thắng như Kiến Phi, lúc này nhanh tay cưới vợ để không thua anh em là điều chẳng thể bàn cãi. Diệp Anh giận đến tóc tai bốc khói, mấy ngày vẫn không thèm hồi đáp thư. Sau đó cô nàng này suy đi tính lại, chỉ mấy ngày nữa là Hân Vũ phải đến thành phố Vĩnh Hằng rồi, đừng nói một tuần, sợ là chưa đến hai ngày Kỳ Phong đã phải đi theo nài nỉ cô đừng giận nữa rồi ấy chứ.

Thế là cô nàng cười hí hửng, phúc đáp lại cho Kiến Phi một thông điệp cũng ngắn không kém: “Chấp thuận. Sai thì anh đừng về nữa, chặt chân ngâm muối cho tôi xem.”

Không có thư đáp trả từ Kiến Phi, nên rốt cuộc cũng chẳng ai đoán được về mặt anh chàng lúc trông thấy thư là thế nào.

Mấy ngày này Kỳ Phong cũng không có nhiều thời gian rỗi để nghỉ nhiều như thế, bởi việc tiếp quản quân quyền đã chiếm hầu hết thời gian của hắn. Mỗi ngày sau khi lên triều tiếp các quan lại thì phải lập tức về xem công văn, tối lại phải tham gia các khóa học về thiên văn, lịch sử và binh pháp. Đến lúc hắn gà gục trở về phòng thì đã là đêm rồi.

“Khoảng tám chín trăm năm trước, sau đại dịch quý tộc lan rộng khắp các vùng, người đứng đầu quý tộc thời bấy giờ mới tách ra, chiếm lấy vùng đất phía nam và lập ra vương quốc mới. Cá nhân người tộc quý thì gọi đây là vương quốc quý tộc, họ có hoàng đế, bộ máy cai trị và hoàng tộc riêng. Thế nhưng tiên tộc và loài người chưa bao giờ công nhận điều này. Vì thế mà cho đến tận hôm nay, vùng đất bên ngoài vực Tinh Linh cũng chỉ được các loài khoan vùng và đánh dấu nó như một vùng đất thuộc về quý tộc mà thôi”. Pháp sư Tần cầm một cuộn giấy da bản to đã thắt gúc chỉ, rà soát vào mô hình địa đồ trải trên bàn: “Mấy trăm năm nay tiên tộc đều đứng ngoài cuộc chiến này, chỉ có loài người và Quý tộc giao tranh lẫn nhau. Cho đến năm năm trước, hoàng hậu hỏa thiêu mấy ngàn binh sĩ quý tộc, cả hai bên tổn thất nặng nề, vì thế cuộc đấu này mới phải tạm dừng lại cho đến ngày hôm nay.”

Kỳ Phong ngẩn người nhìn chằm chằm vào vị trí vực Tinh Linh trên địa đồ. Hắn nhìn mặt, thoáng trầm tư một lúc mới lên tiếng: “Tại sao chúng ta phải ngồi yên chờ chết? Vì sao không tự chiêu binh mãi mã, ra lệnh tấn công trước?”

“Cơ bản trận chiến năm năm trước đã hao tổn tài lực quá lớn. Hơn nữa gần đây Nhân quốc vừa xảy ra nội chiến, chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng chứ không phải là chúng ta chưa từng thử.”

“Con lại không nghĩ vậy. Lúc này vừa đánh thắng Hỏa Thành, sĩ khí dân ta đang lên cao. Nếu như cứ phải ngồi yên vậy cũng không phải là cách, bọn người quý tộc hẳn cũng không nghĩ chúng ta sẽ lợi dụng thời cơ này để chiếm đánh. Thế nên về tình về lý mà nói, lúc này là thích hợp nhất.”

Giọng nói của Kỳ Phong nghe tuy thản nhiên, nhưng ánh mắt lại kiên quyết đến mức pháp sư Tần nhìn thấy cũng cau mày. Ông chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế tựa, ánh mắt dõi một lượt bốn góc căn phòng vốn chẳng có một cung nhân nào khác, khã hạ giọng: “Phong này, tôi hỏi cậu một câu. Cậu có biết tâm nguyện lớn nhất của một quân vương là gì không?”

“Là thống nhất giang sơn, chẳng phải sao?”

“Sai rồi. Tâm nguyện lớn nhất của bậc đế vương, không phải là lo lắng cho giang sơn của mình, mà là dân chúng của mình có được ấm no hay không. Nếu ngay cả việc này mà cậu cũng không hiểu thì làm sao có thể làm một quân vương tốt?”

Kỳ Phong nhăn mày khó hiểu: “Chẳng phải cũng giống nhau thôi sao? Thống nhất được giang sơn thì mới không phải lo nạn giặc ngoại xâm nữa. Lúc đó thì dân chúng mới có thái bình.”

Tần pháp sư thở dài: “Thái bình, không chỉ có một cách duy nhất là chiến tranh để đổi lấy.”

Kỳ Phong khảy tay lên mấy viên gỗ trên địa đồ: “Vậy thì xin thầy chỉ cho con biết còn cách nào tốt hơn đi”.

Lúc hai thầy trò trở ra ngoài đã thấy pháp sư Thiệu ngồi bên bàn đá, môi ngậm một tẩu thuốc trầm tư đánh cờ. Gương mặt ông vẫn âm u như trước giờ, nhưng ánh mắt lại nhìn Kỳ Phong đầy ý vị. Pháp sư Tần không nói gì, chỉ khẽ chào một tiếng rồi bước ra ngoài, dáng vẻ ông thậm chí còn có phần vội vã. Pháp sư Thiệu nhếch môi, hạ giọng tán thưởng: “Lâu lắm rồi mới có một người chọc giận được lão Tần, nhóc con à, cậu giỏi đấy.”

Kỳ Phong cũng không cho đó là một lời khen thật lòng. Hắn vốn chẳng mấy thiện cảm lắm với lão pháp sư này, thế nhưng nói thế nào thì ông ta cũng là cha ruột của Hân Vũ, đành mỉm cười lấy lệ.

Pháp sư Thiệu tựa như không để ý đến thái độ khiên cưỡng đó, tiếp tục đặt tay kéo lê một quân cờ trên bàn, nhàn nhạt tiếp: “Tiên tộc đã hạ lệnh truy nã, đồng thời cho người săn lùng Quân Tuyết, công chúa Tiên quốc trước đây. Với năng lực của họ, thế mà tìm cả tháng trời cũng chẳng bắt được cô ta. Tướng quân Nolan này, chẳng hay cô ta đã đến tìm cậu chưa?”

Nghe ông ta gọi cái tên này, ngón tay Kỳ Phong cũng thoáng run lên.

“Tháng trước Hội đồng tiên tộc nhận được thư tố cáo một âm mưu đảo chính sắp diễn ra. Trong thời gian ngắn, họ tiêu diệt toàn bộ đồng đảng phản loạn còn trú trong rừng Địa Đàng, sau đó lại cho người âm thầm trừ khử những Âm tiên khác có tên trong danh sách tố cáo. Ta đã tìm hiểu qua. Toàn bộ nhóm người từng đi theo Quân Tuyết và cậu về Hỏa Thành không còn một ai sống sót. Vực Tinh linh nằm giữa lãnh thổ ba nước, có thể xem là nơi gần nhất để tấn công rừng Địa Đàng, Quân Tuyết nương theo loài người để luyện quân cũng chẳng có gì lạ. Thế nhưng Nolan này, sao phong cách của cậu không còn giống trước đây gì cả. Nếu là cậu của 300 năm trước, hẳn đã truy cùng giết tận cả Quân Tuyết rồi mới phải chứ?”

“Trước đây thầy đã từng gặp con sao?” Phong ngạc nhiên hỏi.

Pháp sư Thiệu không đáp lời, chỉ thờ ơ phẩy tay khiến bàn cờ trước mặt đột nhiên biến mất. “Thật ra so với lần cậu lên núi Thánh Hỏa thì ta hài lòng với biểu hiện của cậu lúc này hơn. Người sẽ kết hôn cùng Hân Vũ, chí ít cũng phải đủ tàn nhẫn và năng lực để bảo vệ nó. Ta không muốn sau này con gái ta xảy ra bất cứ bất trắc gì.”

“Con hiểu.”

“Còn nữa, chuyện cậu muốn tìm, ta đã điều tra giúp cậu. Bên dưới phòng Hân Vũ có một cửa hầm bí mật dẫn ra ngoài. Lối ra chỉ cách hoàng cung một dặm thiên về phía bắc. Ngày mai ta và pháp sư Tần sẽ đưa Hân Vũ đến thành phố Vĩnh Hằng. Cậu làm việc nhanh gọn một chút.”

Không đợi Kỳ Phong đáp lời, cùng với một tiếng “bụp” nho nhỏ, ông đã chậm rãi biến mất.

Còn lại một mình, Kỳ Phong mới thở dài ngồi xuống bên cạnh bàn đá. Mắt hắn híp lại nhìn một vệt trà ai đó làm đổ trên bàn, giờ đã khô hoảnh, đọng lại dấu vết biến dị không rõ hình hài.

...

Đến tận khi trời chạng vạng tối thì Diệp Anh mới có chút thời gian rảnh chạy đến chỗ Hân Vũ. Lúc cô đến, Hân Vũ đang ngồi trên ghế đẩu, nghịch ngợm dùng pháp thuật xếp đồ đạc vào trong rương. Dáng vẻ cô lúc này rất chú tâm, môi mím lại thành một đường, ánh mắt lại thấp thoáng chút tinh nghịch khiến Diệp Anh đứng thẫn thờ quan sát một lúc vẫn không quyết định được có nên nói hay không.

Hân Vũ dùng pháp thuật đóng rương đồ lại, lúc này mới nhận ra Diệp Anh đã đứng trước cửa, vẻ mặt chuyên chú cũng vội nhường chỗ cho cái nhếch môi nhẹ nhàng. Diệp Anh nhìn thấy cô cười, mồ hôi lạnh bắt đầu vã ra.

Hân Vũ vẫy tay, ý bảo Diệp Anh đến ngồi bên chiếc ghế bành cạnh giường: “Cậu tới đúng lúc lắm, mình đang tập một pháp thuật mới. Cậu giúp mình thử nghiệm với nhé.”

Diệp Anh tuy hơi hoài nghi, nhưng Hân Vũ đã nói thế thì không còn cách nào khác đành lê bàn chân nặng như chì về phía ghế bành. Vừa đi đầu óc cô vừa miên man suy nghĩ, phần nào đó cũng hoảng loạn. Lúc đặt mông ngồi xuống ghế, cảm thấy mạng mình vẫn quan trọng hơn hết, cô đành bạo gan hỏi: “Cậu đang luyện pháp thuật gì thế?”

Đôi bàn tay Hân Vũ hơi nâng lên, đôi mày khẽ nhăn lại vì tập trung tinh lực, nghe Diệp Anh hỏi thuận miệng đáp: “Dịch chuyển tức thời.”

Diệp Anh chỉ thiếu nước nhảy ra khỏi ghế.

Đừng trách cô nhát gan, bởi thực tế cô tập pháp thuật bao nhiêu năm, sao lại không biết được Dịch chuyển tức thời là một trong mười loại pháp chú cao cấp nhất trong thế giới pháp thuật. Chẳng cần nói đâu xa, cô sống đến từng này tuổi, chỉ gặp mỗi hai vị pháp sư Tần, Thiệu và các tiên nhân là có thể thi triển thành công loại thuật này mà thôi. Về phương diện nào đó mà nói thì Dịch chuyển tức thời khó gặp như vậy không chỉ vì người thực hiện nó phải có pháp lực cực cao, mà quan trọng hơn nữa bởi những tai hại nó gây ra cho người thi triển. Trong lịch sử từng ghi lại biết bao trường hợp tùy tiện thử nghiệm bất thành, người một nơi đầu một nẻo. Chết người dễ như thế, hỏi ai nghe thấy mà không phát run cơ chứ?

Nhận ra ánh mắt oán giận của Diệp Anh, Hân Vũ lại tốt bụng giải thích: “Cậu đừng nhìn mình như thế, mình nắm vững lý thuyết lắm rồi. Máy ngày nay đều có thể dịch chuyển của mấy thứ đồ vật linh tinh hoàn chỉnh không mất gì cả. Cậu cứ ngồi đấy để mình thử, nhắm mắt lại là có thể xuất hiện trước cổng thành rồi.”

“...” Diệp Anh hoàn toàn uất ức. Còn uống công cô suy tính trước sau cho con nhóc này, thế mà nó lại nỡ mang cô ra thử nghiệm cơ đấy. Cô nàng còn đang mình mẩy chuẩn bị nổi giận đã thấy Hân Vũ cười rộ lên. Hiếm khi thấy con nhóc này thích thú như thế, cô mới phát hiện ra mình lại bị lừa hết như hồi nhỏ. Môi lắp bắp hồi lâu mới nói: “Vũ này, tính cách cậu thật sự khiến người ta ghét lắm biết không hả?”

Cô cũng chẳng nói dối. Thật ra, lúc nhỏ ấn tượng của Diệp Anh đối với Hân Vũ không được tốt cho lắm.

Cùng là học trò của pháp sư Tần, song do học hệ pháp thuật khác nhau nên cô cũng rất ít khi gặp Hân Vũ. Chỉ là mỗi lần gặp, nhìn thấy cô chào, con bé cũng chỉ gật đầu một cái, chẳng có phản ứng gì đặc biệt. Sau đó từ miệng của bọn gia nhân, cô biết con bé này là công chúa của loài người. Chẳng trách chi lại kiêu ngạo đến thế.

Thi thoảng, có hai cậu nhóc từ đất liền đến thăm Hân Vũ, mỗi lần như thế họ cũng sẽ nán lại đảo Rùa ít ngày. Hai tên nhãi này tính tình hiếu động, lại không dám trêu chọc Hân Vũ, thế nên chẳng mấy chốc Diệp Anh trở thành đối tượng vui đùa của bọn họ. Ban đầu cô còn rất oán giận hai gã con trai này, ý mình là

con nhà quý tộc mà lôi dân đen như cô ra làm bia tập bắn, nhưng năm liền năm cứ tiếp nói như thế, đến khi họ bận rộn đến mức không có thời gian đến đảo, cô lại cảm thấy nhớ nhớ.

Tâm tình thiếu nữ dễ đến cũng dễ đi. So với Vinh Hi ngang ngược, mỗi lần trêu chọc cô xong lại khệnh khạng bỏ đi thì cô cảm thấy tính tình Kiến Phi tương đối dễ chấp nhận. Ít ra anh chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng. Mỗi lần chọc giận cô xong lại xum xuê hối lỗi, mặt dày năn nỉ cô bớt giận. Cứ như vậy, đến năm mười ba tuổi, cô thiếu nữ mơ mộng bắt đầu ôm tình cảm với Kiến Phi, song cô lại cảm thấy Hân Vũ mới là người Kiến Phi thích, thành kiến với Hân Vũ vì thế cũng tăng thêm mấy phần.

Cô cảm thấy con nhóc đó có vô số thói xấu, vì yên tĩnh của bản thân mình mà cố tình chỉ điểm cho bọn Kiến Phi đến tìm cô, sau đó cũng vì cảm thấy tội lỗi với cô mà lại bắt Kiến Phi đến giảng hòa. Cô biết hết, nhưng cũng vì thế mà mỗi lần đứng cạnh Hân Vũ, cô lại cảm thấy tự ti.

Ai bảo người ta là công chúa, còn cô đã là gì đâu chứ?

Thành kiến của Diệp Anh đối với Hân Vũ chỉ thật sự thay đổi khi cô được mười lăm tuổi. Khi đó Hân Vũ chỉ bước sang tuổi mười ba. Bọn họ cùng với hai pháp sư khác cùng là học trò của pháp sư Tần tham gia phần thi tốt nghiệp pháp sư Thường đẳng.

Yêu cầu của pháp sư Tần tương đối khó. Trong suốt mười năm đó, ông chỉ có mỗi bốn người học trò này mà thôi, nhưng người chân chính có thể ở lại, được phép học đến bí thuật của ông chỉ có một, những người khác sau khi học xong pháp thuật thường đẳng đều được trả về cuộc sống bình thường. Thế nên cả bốn học trò của ông đều phải vượt qua vòng thi đối đầu với quái vật trong mê cung, cho dù Hân Vũ là công chúa cũng chẳng ngoại lệ.

Diệp Anh và Hân Vũ bốc thăm rơi vào cùng một nhóm, trên đường vào đến trung tâm mê cung, cô bị pháp sư khác bên nhóm kia chọc xấu. Lúc thoát được ra khỏi cạm bẫy thì một chân đã bị dây thường xuân quấn gãy. Tưởng đầu số mình thế là hết, cô ngồi bên thành tường bám đầy rêu của mê cung thở dốc, bắt đầu nghĩ đến cuộc sống sau này khi phải rời khỏi đảo.

Cũng đúng lúc đó, cô nhìn thấy Hân Vũ ngồi chồm hổm trong trong một ngả cụt khác, trước mặt cô nàng là bãi cát lún chỉ còn thừa ra cái đầu của một pháp sư bên nhóm kia. Cậu ta liên tục gào thét kêu gọi Hân Vũ cứu mình, song ánh mắt cô gái kia chỉ hờ hững như không.

Càng vùng vẫy, tốc độ lún xuống của cậu ta càng nhanh hơn, mãi đến khi chỉ còn là một vết trũng nhỏ trên cát, Diệp Anh rốt cuộc cũng chẳng nhận được, cà nhắc lên một chân đến trách: “Sao cậu không cứu cậu ta?”

Hân Vũ lúc này mới đưa mắt lên, nhìn Diệp Anh hờ hững đáp: “Liên quan gì đến mình?”

Dứt lời, cô lại đứng thẳng dậy, tay vẫn cầm pháp khí tiếp tục đi tiếp.

Diệp Anh vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng. Làm thế nào mà một con bé mới mười ba tuổi lại có dáng vẻ lạnh lùng như thế trước sinh mạng của một người khác vậy chứ? Cô vẫn chưa bỏ cuộc, tiếp tục lên bước trách móc Hân Vũ: “Nhưng cậu ta chết rồi chúng ta làm sao ăn nói với thầy đây?”

Hân Vũ thản nhiên liếc nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng vẻ cười cợt: “Không chết được đâu.”

Nói rồi lại nhìn nhìn vết thương dưới chân cô một lúc, trầm tư suy nghĩ. Diệp Anh tưởng đầu Hân Vũ định đối phó mình, tay cũng nắm chặt pháp khí đề phòng. Chẳng ngờ cô nàng lại cất vào người, cúi xuống đỡ lấy cô cùng về đích.

Tuy nói chiến thắng chỉ chọn một người duy nhất, nhưng lúc nhìn thấy Diệp Anh và Hân Vũ cùng về, pháp sư Tần lại rất hài lòng, quyết định truyền dạy bí thuật cho cả hai cô. Còn hai người bạn học kia thì bị trả về đất liền. Diệp Anh vì điều này mà rất cảm kích Hân Vũ, thậm chí sau này Hân Vũ xảy ra chuyện, phải ở lại đảo Rùa thì vẫn là Diệp Anh ở bên cạnh chăm sóc cô.

Mãi đến sau này, Diệp Anh vô tình nhắc lại tình cảnh năm đó, lại thuận miệng hỏi Hân Vũ vì sao lại quyết định giúp mình, cô nàng này mới nhượng mày, đáp đầy thản nhiên: “Vì thầy đã phân chúng ta là một đội, cậu lại bị thương, nếu mình bỏ cậu lại, lỡ thầy đánh rớt cả mình luôn thì sao?”

Lúc đó Diệp Anh mới biết, sói thì muôn đời vẫn là sói, cho dù đôi lúc có giả vờ hiền lành như cún nhà thì cũng chẳng thể từ bỏ bản chất được.

Thời gian trôi đi như dòng nước chảy, tình cảnh của cô và Kiến Phi ngày càng khăng khít hơn. Từ miệng Kiến Phi cô mới biết được tình cảm của anh và Hân Vũ không giống như những gì cô nghĩ. Rồi bao năm thắp tùng Hân Vũ vào sinh ra tử, hai cô đã hiểu rõ nhau đến mức tình cảm còn gắn bó hơn cả chị em. Cũng vì thế mà cô dần quên mất dáng vẻ ban đầu của Hân Vũ. Nhưng sao giờ nhìn lại, cô lại cảm thấy, con nhóc ngang ngược, lảm lì ít nói nhưng lại âm thầm thích gài bẫy người khác như trước đây vẫn khiến cô cảm thấy thân thuộc hơn.

Thấy Hân Vũ đang thu xếp lại vật dụng trong chiếc túi càn khôn vẫn mang theo bên người, Diệp Anh mới đảo mắt nhìn quanh phòng lần nữa: “Cậu chuẩn bị xong rồi đấy à? Sáng mai lên đường?”

Hàng mi Hân Vũ hơi nheo lại, dăm dăm quan sát mấy cọng lông chim lửa hừng phục phát sáng, tùy tiện nói: “Mình đâu có gì nhiều, một rương đồ thôi. Lần này cũng chẳng biết mình phải ở lại đó bao lâu.” Nghe một chút, ánh mắt cô thấp thoáng trầm tư. “Thầy Tần và thầy Thiệu cũng đi cùng mình. Lúc này ở kinh thành không còn mấy người, Hải Duệ tiên nhân cũng rời khỏi đây lâu rồi. Cậu giúp mình trông nom mọi người một chút. Lễ lên ngôi của Kỳ Phong vẫn chưa được xác định, lúc này anh ấy rất cần người ủng hộ. Vân Tình lại sắp sinh. Đứa trẻ này mang dòng máu thể nào vẫn chưa ai biết được. Cậu cố gắng hỗ trợ em ấy thật tốt. Có chuyện thì gửi thư về cho thầy Tần, nhờ thầy đến giúp một tay.”

“Mấy chuyện này cần cậu nhắc hay sao?” Diệp Anh nhăn mặt phì cười.

“Còn nữa, có thời gian thì cậu đến thăm Diệp Y một chút. Đình Nguyên đã trở lại Yên thành, Minh Viễn lại đến giúp Kiến Phi một tay. Chẳng còn ai trông nom nó cả. Thời gian qua tâm tình con bé không tốt, mình lại không muốn nó nhìn thấy mình sẽ nghĩ đến những chuyện không hay. Đành phải nhờ cậu vậy.”

Nhắc đến Diệp Y, vẻ mặt Diệp Anh thoáng thay đổi: “Cậu định giam Diệp Y mãi như thế sao?”

Tuy cô ta là công chúa, thể nhưng lần đó gây ra chuyện lớn đến vậy mà Hân Vũ chẳng hề truy cứu, việc này vẫn khiến Diệp Anh bực dọc khá nhiều. Cô nhiều lần tỏ ý muốn trừng phạt cô ta thật nghiêm khắc, nhưng cả Hân Vũ lẫn Kỳ Phong đều chẳng đá động gì đến.

Hân Vũ cầm một cuộn giấy da rải ra bàn, vừa liếc qua nội dung trong đó đã lập tức cuộn lại, hồ hững đáp: “Đó là em gái mình.”

Thái độ cô rất nhẹ nhàng, cũng chẳng bày tỏ cảm xúc gì. Diệp Anh từ phiên muộn, nhìn mãi một lúc, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Vũ này, cậu vẫn còn tình cảm với Vĩnh Hi đúng không?”

Ngón tay Hân Vũ vốn đặt trên bàn khẽ co lại, cô nghiêng đầu nhìn Diệp Anh thật lâu, mi mắt chớp nhẹ: “Cậu muốn hỏi gì?”

Hỏi gì nữa chứ? Câu hỏi của cô chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Sắc mặt Diệp Anh càng khiến Hân Vũ dăm chiêu. Tính cách Diệp Anh xưa nay vẫn thẳng thắn, tuy là bạn thân, nhưng cả hai cô đều tôn trọng khoảng không gian riêng tư của nhau. Cô chưa từng hỏi Diệp Anh về chuyện của Kiến Phi, Diệp Anh đương nhiên cũng tôn trọng cô hết như thế. Nghĩ đến đây, Hân Vũ cảm môi, đột nhiên hiểu ra chút ít: “Kỳ Phong bảo cậu tới trông chừng mình sao?”

Thoáng cái đã bị nói trúng tim gan, Diệp Anh muốn chối cũng không được.

Vĩnh Hi là một mối nguy hại thật sự với cả loài người, song ý của Hân Vũ thì ai ai cũng có thể nhìn thấy. Kỳ Phong vừa muốn diệt trừ mối họa này, lại vừa không muốn làm mất lòng Hân Vũ. Rõ ràng lối vào đường hầm ở ngay phòng Hân Vũ, nhưng hắn vẫn quyết định cử Diệp Anh đến cầm chân cô, lại cho xuất phát từ lối ra hầm tận ngoài thành. Suy tính chu toàn như thế, nói cho cùng cũng chỉ vì Hân Vũ mà thôi.

Hân Vũ đứng bật dậy, túm lấy chiếc áo choàng khoác lên người, lại bị Diệp Anh nhảy đến chắn ngang: “Vũ à, cậu đừng ngang bướng như vậy nữa được không? Chuyện của đàn ông cứ để họ giải quyết với nhau đi.”

Hân Vũ muốn đẩy vai Diệp Anh, không ngờ cô bạn vẫn cứng đầu đứng đó: “Đừng làm khó mình. Kỳ Phong đã ra lệnh mình phải giữ cậu lại...”

Chưa nói hết nửa câu, Hân Vũ đã phẩy tay một cái, trước mặt Diệp Anh chỉ còn bóng tối loạng choạng.

Sắc mặt Hân Vũ vẫn lạnh nhạt đỡ Diệp Anh đã bất tỉnh xuống thành ghế, sau đó dùng pháp thuật mở cửa đường hầm, một mình lần theo lối cũ đến tìm Vĩnh Hi.

Vĩnh Hi dường như cũng đoán trước được việc Hân Vũ sẽ đến. Vừa thấy cô xuất hiện bên ngoài tường pháp thuật, mí mắt anh hơi nâng lên, khẽ nhếch môi: “Em đi đi.”

Dĩ nhiên, Hân Vũ chẳng để ý đến mấy lời mà cô cho là những cuội của anh, chỉ tập trung tinh lực đỡ bỏ tường phòng vệ. Giải bùa bao giờ cũng khó khăn hơn gọi bùa rất nhiều. Đến lúc bức tường vô hình lóe lên vài tia sáng rồi biến mất hẳn, trán cô đã nhễ nhại mồ hôi.

Vĩnh Hi vẫn không có ý định đứng dậy. Anh nhìn Hân Vũ thở nặng nhọc trước mắt mình, môi khẽ nở nụ cười khó hiểu.

“Đi đi. Anh không muốn làm liên lụy đến em.”

Hân Vũ nhướn mày. Chẳng phải đến lúc này cô mới nghe đến tiếng bước chân của đoàn người rầm rộ kéo đến, có lẽ chỉ qua một hai khúc quanh nữa thôi họ sẽ tràn đến đây, mà lối ra còn lại thì... Bất giác cô lại mỉm cười, thầm nghĩ không muốn liên lụy cũng không được.

Chẳng qua là, cô cũng chẳng hiểu tại sao mình lại kiên trì đến như vậy, với tính cách của cô, với lỗi lầm mà Vĩnh Hi mắc phải, đến cả bản thân cô cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn cách Kỳ Phong đã làm. Chẳng thà cô không biết, nhưng một khi đã biết, thì ra cô chẳng thể bỏ lại anh một mình chống chọi với tất cả.

Cô vốn lãnh đạm, chẳng thích can thiệp chuyện của người khác. Có thể, Kỳ Phong nói đúng, thứ cảm giác này của cô chỉ nảy sinh bởi vì người đó là Vĩnh Hi.

Người con trai đã vô số lần che chở cho cô vô điều kiện. Người mỗi khi cô phạm lỗi, đều là anh đứng ra gánh tội cho cô, có thể anh và cô chẳng thể gọi là tình đầu, nhưng ít ra đó là người đầu tiên cô từng nghĩ cả đời này sẽ ở bên cạnh anh.

Hạnh phúc đối với cô quá xa xôi. Khi biết anh phản bội loài người, biết anh đã trở thành kẻ biến thể, chẳng biết sao cô lại chẳng hề hận anh. Có thể bởi vì cô cũng đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng đến chừng ấy, đối mặt với trời, đối mặt với đất, tưởng như cả thần linh cũng bỏ rơi mình, nhưng chỉ ít bên cạnh cô vẫn có những người có thể vì cô mà không màng đến dòng máu ô uế này. Cô đã sống, đã vượt qua thời điểm khó khăn nhất bằng tình thương của pháp sư Tần, tình cảm đáng trân trọng của Kiến Phi, lẫn sự chăm sóc ân cần của Diệp Anh. Thế nhưng Vĩnh Hi thì sao? Anh phải một mình đương đầu với tất cả, đương đầu với cái nhìn ghê lạnh và khinh bỉ của người đời.

Mà trở trêu thay, giờ ngoảnh lại, thì ra anh cũng chẳng có gì.

Có một lần trong vô thức, cô lại nhớ đến cái tát hôm ấy mình dành cho anh, bỗng dưng thấy chua xót. Trong giây phút ấy, tất cả mọi câu hỏi đều đột nhiên có lời giải đáp. Vì sao anh lại kích động đến nhường ấy, vì sao người con trai từng kiên trì bảo vệ cô trong chớp mắt liền thay đổi, cô đều hiểu được cả.

Chỉ tiếc là, có những chuyện chỉ bỏ lỡ trong thời khắc, ngoảnh đầu lại đã là chuyện cả đời. Hồi ức như dòng nước đã chảy đi thì không thể vớt lại, mà tình cảm của anh và cô cũng thế. Vĩnh Hi trước mặt cô đây, từ lâu lắm rồi đã không còn là chàng thanh niên ngang ngược, kiêu căng, nhưng lại yêu chiều cô của trước đây nữa. Bản thân cô cũng chẳng còn là con nhóc thích ỷ lại vào sự dung túng của anh. Sáu năm, từ khi cô mười bốn tuổi đến lúc hai mươi tuổi, rất cuộc định mệnh đã khiến họ để lỡ bao nhiêu thời gian của đời nhau?

Hân Vũ không nói thành tiếng, nhận ra tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô cúi xuống rút con dao bạc vẫn giắt bên hông giày ra nhét vào tay Vĩnh Hi, giọng nói chắc nịch: “Giữ em làm con tin.”

Vĩnh Hi cũng không ngờ cô lại làm vậy. Ánh mắt anh mở to, thoáng ngạc nhiên: “Em không sợ anh giết em thật sao?”

Cô cười mỉa: “Có gan anh cứ thử.”

Lúc bọn người Kỳ Phong kéo đến đã thấy Vĩnh Hi kê dao lên cổ Hân Vũ, vẻ mặt gương gương đắc thắng. Chứng kiến màn kịch này, Hạ Dương đứng bên cạnh anh chỉ có thể thở dài: “Hân Vũ à, cần phải làm đến

vậy sao?”

Quá vụng về. Nhưng cho dù là vậy, cũng chẳng ai dám bước lên trên một bước.

Cuối cùng, vẫn là Kỳ Phong lên tiếng: “Để họ đi đi.”

Đêm tối mịt mờ, chỉ qua ánh đèn lồng từ phía nhóm lính đang cầm, Hân Vũ chẳng tài nào nhìn rõ thần sắc trong mắt Phong. Vậy mà cô vẫn có thể đoán được nỗi thất vọng của hắn khi đó. Cô biết, hành động của cô dù thế nào đi nữa thì cũng đã rạch một vết thương sâu không thấy đáy lên mối quan hệ của bọn họ. Nhưng dù có quyết định lại một lần nữa đi chăng nữa, cô cũng tuyệt đối không quay đầu.

Thật ra, chỉ cần là những cá thể khác nhau, trước sau gì cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Thời gian qua cô và Kỳ Phong có thể hòa hợp đến như thế chẳng qua vì hắn nhường nhịn cô mà thôi. Lúc này vết nứt đã mở ra, khe hở chỉ có thể càng lúc càng sâu chứ chẳng cách nào vá lại được.

Khi Vĩnh Hi kéo tay cô đi, cô thậm chí chẳng dám quay đầu lại nhìn hắn.

Ra đến ngoài cung thì trăng cũng đã lên cao. Bóng trăng xa xôi, mộng ảo vẽ lên mặt đất vài nét họa nhạt màu. Con dao trên tay Vĩnh Hi đã buông xuống tự lúc nào. Anh nhìn cô lúc lâu, Hân Vũ lại đẩy vai, nhẹ nhàng nói: “Em không có ý thả anh đi đâu.”

Dù biết trước nhưng Vĩnh Hi vẫn thoáng thất vọng. Anh ta vốn nghĩ cô đã chịu đi đến nước này, hẳn mình vẫn chưa hết cơ hội. Thế nhưng giọng điệu Hân Vũ chỉ lạnh nhạt nói: “Đừng hiểu lầm, chuyện hôm nay, cho dù là Hạ Dương, Diệp Anh hay Kiến Phi, em cũng sẽ làm vậy thôi. Mọi người đều lớn lên cùng nhau, em chắc chắn sẽ không khoanh tay nhìn mọi người xảy ra chuyện. Nhưng rất tiếc, em cũng không thể để anh rời khỏi Lam Thành được.”

Tầm mắt Vĩnh Hi thoáng xao động: “Vậy em muốn xử trí anh thế nào?”

Trên người Vĩnh Hi vẫn bị Hân Vũ ếm bùa ngăn chặn Quỷ tộc. Tuy có thể đi cùng cô nhưng lại không thể dùng sức. Hân Vũ dường như cũng có ý ngay từ đầu. Ngón tay cô lập tức nhắc lên, song lần này cô lại chậm một bước.

Khoảng rùng phía sau bọn họ lúc này đột nhiên lóe lên quãng ánh sáng phản quang, chẳng mấy chốc đã bao trùm lấy cô và Vĩnh Hi vào trong vòng vây. Câu thần chú vừa rời khỏi tay Hân Vũ lại biến thành không khí, lẳng lặng hòa tan không dấu vết. Hân Vũ biết mình đã bị bao vây bởi pháp trận, không còn cách nào khác đành gọi Thủy Ngân kiếm ra, dôi mắt nhìn bốn phương tám hướng đều bị một nhóm quỷ tộc thuần chủng vây hãm.

Ánh mắt cô tức giận liếc nhìn Vĩnh Hi, anh lại như có như không thả tay khỏi tay cô, đoạn bước từng bước ra khỏi vòng tròn bị bao vây.

Giây phút đó, cô cảm thấy quả tim mình như chết lặng.

Trước khi bỏ đi, anh chỉ quãng lại cho họ một câu: “Nhất định phải bắt sống được cô ấy.”

Cô không biết Vĩnh Hi nói chuyện với ai, song tất cả đã muộn rồi.

Tên quỷ tộc gần cô nhất bất ngờ tấn công. Sức Hân Vũ vốn có hạn, lúc này lại phải đối phó cùng lúc với quá nhiều quỷ tộc thuần chủng đến thế chẳng mấy chốc đã khiến cô kiệt sức. Kiểm vung lên, những hàm răng nanh sắc nhọn, những đôi tay với chiếc móng dài cả tấc kinh hãi, tất cả lóe lên, lạnh lẽo quãng thảo dưới màn đêm. Âm thanh giao tranh chẳng mấy chốc đã đánh động binh lính loài người đóng quân gần đó, nhưng so sánh với lũ quỷ tộc hiếu chiến và năng lực kinh người này, chỉ qua nửa khắc, sau cùng lại chỉ còn mỗi mình Hân Vũ.

Bước chân cô loạng choạng, máu ứa ra từ bờ vai nhàu nhĩ đã bị một quỷ tộc nhân cơ hội cắn nát, tay vì bị cắn mà run rẩy. Máu che khuất phần nào tầm nhìn của cô, song khi nhìn thấy một cánh tay đã bị thương thế này thì cả cô cũng thâm nhủ: Không xong rồi.

Kể biến thể phục hồi nhanh thế nào thì cũng mất vài giờ đến vài ngày. Tay thế này, chuyện cô bị loại khỏi vòng chiến chỉ là sớm muộn.

Nhưng cũng đúng lúc đó, một bóng đen đã lao đến chắn trước mặt cô. Ánh sáng của thương Giao Long giương lên, rực rỡ đến mức dù Hân Vũ mơ hồ đến thế nào cũng có thể nhận ra được. Thương Giao Long, vốn được xem là pháp khí của Minh Viễn.

Cô ngã ngồi dưới đất, khó nhọc nhìn Minh Viễn thay mình chống chọi với kẻ thù, cũng chẳng còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ xem tại sao anh lại có mặt trong thành vào lúc này. Sức chiến đấu của Minh Viễn tốt hơn cô, song tiếc thay anh chỉ là con người.

Mà lại là một con người không có phép thuật.

Hân Vũ dùng một tay chống lên Thủy Ngân kiếm. Phút cuối cùng khi trông thấy Minh Viễn ngã xuống, cô cảm thấy như thể người đang lia hồn khỏi xác chính là bản thân mình.

Gương mặt Minh Viễn đã đầm đìa máu. Hân Vũ cũng chẳng quan tâm gì nữa, cố dùng chút hơi tàn che chắn cho anh. Ánh mắt anh run rẩy nhìn cô, môi mấp máy mấy lần, nhưng chỉ ứa ra dòng máu đỏ đặc quánh, vô hồn.

Hân Vũ thẫn thờ đến mức chẳng còn tâm trí nào lắng tai nghe xem lời anh nói là gì nữa.

Đó là lần đầu tiên, một người đồng đội thân thiết đến thế ra đi trong vòng tay cô. Sinh ly tử biệt, chỉ có bốn chữ ngắn ngủi thôi mà chẳng biết sao lại dài như cả đời người. Cô liên tục gọi tên anh, cho đến khi cặp mắt anh chỉ còn là một màn trống rỗng.

Có vẻ cảm thấy Hân Vũ đã không đáng ngại nữa, đám quỷ tộc lúc này lại vây quanh cô. Một tên trong số đó chúi chúi móng tay vào lớp áo chùng đen nhánh, giọng điệu gã thoáng khinh bỉ: “Sao máu của bọn người này cũng có màu đỏ như chúng ta nhỉ? Tởm thật.”

Câu nói đó nhấn chìm toàn bộ lý trí còn sót lại trong lòng Hân Vũ.

Mãi rất nhiều năm sau này, Hân Vũ vẫn không tài nào nhớ được ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì với mình. Cánh tay tưởng như đã bị phế của cô nhanh chóng siết chặt lấy cổ họng tên quỷ tộc đó, tay còn lại cầm dao nhọn lạnh lẽo xọc thẳng qua tim. Tất cả những người khác đứng quanh đó đều sững người, không ngờ cô vẫn còn sức tấn công, lại còn dùng cách tàn nhẫn đến thế. Đến lúc định thần lại, gã quỷ tộc kế tiếp đã bị cô giẫm đạp xuống chân.

Cô dùng chính răng của mình để cứa nát cần cổ gã, trước khi một nhát dao xuyên tim.

Đôi mắt to tròn vốn luôn mở rộng là thế lúc này lại hẹp lại thành một đường dài. Hân Vũ liếm môi, cảm nhận được hương vị của máu tươi lẫn quần quanh người. Cơ thể cô như bị gọi lên những dục vọng nguyên thủy nhất, từng sợi dây thần kinh đều bị kích thích đến tột đỉnh.

Bọn quỷ tộc xung quanh nhanh chóng hoàn hồn, xông vào tấn công cô, bản thân cô cũng chẳng biết đến gì nữa. Cô chỉ có một ý niệm duy nhất. Phải giết, giết toàn bộ bọn chúng. Bắt chúng đền mạng cho Minh Viễn.

Những tiếng gầm rú thảm thiết không ngừng vang lên, trong không khí nhất thời chỉ còn một vị máu tanh nồng nặc lan tỏa.

“Kéo cô ta ra. Giết đi.” Có ai đó hoảng hốt lên tiếng.

“Nhưng Vĩnh Hi nói...”

“Mặc kệ cậu ta, cô ta không chết thì người chết là chúng ta đấy.”

Máu tươi thấm khắp người. Máu của cô bao nhiêu, máu của bọn họ bao nhiêu, cô cũng chẳng phân biệt được nữa.

Cơn đau hầu như không còn tồn tại. Đến lúc loạng choạng suýt ngã xuống. Đột nhiên cô có một cảm giác.

Cứ chết thế này, thế thì tốt biết mấy, chỉ một nhát dao thôi, rồi sẽ chẳng còn gì để lưu luyến nữa. Mà cô, cũng đã mệt mỏi rồi.

Mãi cho đến khi một âm thanh hoảng hốt vang lên, kéo cô ra khỏi mớ hỗn độn chết người ấy.

“Hân Vũ. Hân Vũ... Em tỉnh lại cho anh.”

“Bọn khốn này, chúng mày làm gì cô ấy?”

Giọng nói quen thuộc, một lần nữa kéo cô ra khỏi màn đêm thanh tĩnh. Thế nhưng tinh thần cô dù có mạnh mẽ đến đâu cũng đã bị thời gian dài chinh chiến làm tê liệt. Cô khó chịu mở mắt, dường như trước mắt chỉ có một màn sương đục ngầu cũng những âm thanh huyền ảo vô nghĩa.

“Không được, không được làm bị thương cô ấy.”

Là ai? Giọng nói sao quen thuộc đến thế, ấy vậy mà cô chỉ có thể giam mình trong tấm màn bất lực, lặng lẽ nhìn một cái tôi khác điều khiển thân xác mình.

“Tướng quân, phải làm sao bây giờ?”

“Đừng đến gần con bé.” Lại là một giọng nói khác, nhẹ nhàng hơn.

Tiếng la hét, tiếng rống thất thanh từng tiếng từng tiếng một khắc sâu vào tâm khảm cô. Tay Hân Vũ run rẩy, nhưng vẫn không buông ra. Xung quanh cô dường như chỉ còn là tấm màn của đêm tối và cái chết. Cô sợ hãi, nhưng đồng thời cũng dấy lên một xúc cảm mãnh liệt.

Giết, giết hết. Cô phải giết hết bọn chúng để trả thù cho Minh Viễn.

Chẳng biết qua bao lâu, rốt cuộc mới có một cánh tay siết chặt lấy tay cô, ôm cô vào lòng. Thân thể rã rời, mệt mỏi, chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Hân Vũ, đừng sợ. Là anh. Là anh đây.”

Âm thanh run rẩy, thoáng hoảng loạn, nhưng thanh điệu trầm ấm ấy chẳng mấy chốc đã rót vào lòng Hân Vũ như một tách trà định thần. Cô mệt mỏi rã rời, nếu có thể, chỉ muốn gục đầu vào vai người đó ngủ thiếp đi.

Dường như nước mắt cô đang rơi lã chã, nhiều giọt lên bờ vai ấm: “Phong, là anh phải không?”

“Là anh, là anh đây.” Cô rớt cuộc cũng có thể bình tĩnh trở lại, thoi thóp nằm trong lòng hắn. Cô chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng đột nhiên lại có một cảm giác an tâm. Cô gần như phát khóc trong vòng tay hắn: “Phong, chúng giết Minh Viễn rồi.”

“...” Không có tiếng đáp trả. Quả tim cô bắt giắc cũng chùn xuống. Tay cô lại siết chặt vai người đó như chiếc phao cứu mạng, giọng nói nghẹn ngào.

“Minh Viễn chết rồi, đúng không?”

“Đừng sợ, Hân Vũ giỏi lắm. Minh Viễn không sao cả, không sao cả.”

“Đừng sợ. Có anh ở đây. Có anh ở đây. Ổn rồi.”

“...”, cô mệt mỏi đến mức chẳng nói được lời nào nữa. Sau khi có lời cam kết của hắn, ngón tay cũng nhẹ nhàng buông lỏng.

Tỉnh lại, cô đã nằm trên một chiếc giường trúc trong không gian xa lạ.

Thân thể đau nhức rã rời. Cô kéo lê thân tàn ngồi dậy, mắt nhắm chiêu nhìn ra ánh mặt trời nhạt nhòa soi bóng qua khung cửa sổ chắn bằng thanh trúc. Bên ngoài trời kia lại thấp thoáng hình ảnh những hòn đảo nổi ẩn hiện trong làn sương khói.

Nhận ra mình đang ở đâu, cô khẽ thở phào một tiếng.

Bên ngoài phòng vẫn có tiếng vài người đang tranh cãi. Có lẽ vì sợ cô thức giấc, bọn họ cố gắng hạ âm thanh đến mức thấp nhất. Hân Vũ cảm thấy tò mò, bèn men theo tường tre dò dẫm bước ra phía ngoài. Âm thanh vì thế cũng trở nên rõ ràng hơn: “Khỉ thật, còn bàn gì nữa cơ chứ? Cứ để ta đi. Chẳng qua chỉ là chút hơi nham nhạch bốc lên gặp phải hơi nước thôi sao? Có loại quái vật nào ta chưa thấy qua chứ?”

Pháp sư Thiệu ngồi trên một trong mấy phiến đá, sắc mặt ông vì cãi nhau mà đã ửng hồng.

“Không được. Việc thay máu cho Hân Vũ vẫn chưa thực hiện xong. Nếu để anh đi, lỡ anh có chuyện gì thì ai sẽ giúp tôi điều hòa dòng máu cho con bé chứ?”, Pháp sư Tần cũng nhẹ giọng lên tiếng. “Chuyện này cứ để Kỳ Phong đi. Tôi có lòng tin vào thằng bé.”

“Khỉ thật, nó mới học pháp thuật hơn một năm, đánh đấm gì cơ chứ? Nhỡ mà nó có chuyện gì, Hân Vũ tỉnh lại, không phải sẽ từ mặt tôi và cậu sao?”

Theo kế hoạch ban đầu, cô sẽ đến thành phố Vĩnh Hằng với hai vị pháp sư. Phần Kỳ Phong phải ở lại kinh thành để giải quyết mọi việc. Ấy vậy mà lúc này hấn lại ngồi nghiêm túc cạnh bên vị trưởng lão người lùn, chậm rãi nói: “Hai thầy cứ yên tâm thực hiện thay máu, chuyện hòn đá Trường Sinh cứ để đấy. Con nhất định sẽ mang nó về cho Hân Vũ.”

Hân Vũ hơi ngẩn người, nhìn dáng vẻ hấn hiên ngang ngồi thẳng trước mặt. Ban đầu cô vốn chỉ định tra hỏi mọi người về tình hình Minh Viễn, nhưng lúc này nghe thấy vậy cũng không kìm lòng được mà lên tiếng: “Mọi người đang nói gì vậy?”, đoạn, cô nhìn sang Kỳ Phong: “Anh phải đi đâu?”

Mấy người bên ngoài hiển nhiên đều không ngờ Hân Vũ đã tỉnh, nhất thời đều im lặng. Mãi mới thấy Kỳ Phong đứng dậy bước về phía cô, khẽ trách móc: “Vừa tỉnh sao lại không nằm nghỉ thêm một chút. Em ra đây làm gì? Ngoài này gió lớn lắm biết không hả?”

Giọng điệu hấn thể cô cũng quen rồi, chỉ đẩy tay hấn ra. Đến lúc này cô mới nhìn kỹ bên cánh tay hấn bị băng bó, nửa bên kia mặt cũng có một vết trầy dài vừa kết vảy. Kỳ Phong thấy cô đăm đăm nhìn mình, cũng chợt hiểu ra, vội lên tiếng trấn an: “Anh không sao, chỉ là vài vết trầy nhỏ thôi.”

“Là em làm có phải không?”

Chẳng có ai trả lời Hân Vũ, mà thật ra trong thâm tâm cô cũng đã đoán được câu trả lời.

Có lẽ vẻ mặt cô phản ứng quá mức kịch liệt. Đến lúc này thì pháp sư Tần không thể đứng ngoài được nữa, ông vội phẩy tay. Luồng ánh sáng xanh nhạt vừa chạm vào Hân Vũ, cô đã lập tức mất đi ý thức, loạng choạng ngã xuống trong vòng tay Kỳ Phong. Pháp sư Thiệu ngồi đăm chiêu bên cạnh, khó nhọc nói: “Sợ là không kéo dài lâu được.”

Pháp sư Tần nghe nói thể cũng nhẹ gật đầu: “Anh gọi con phượng hoàng của anh đến ngay đi. Trong tối nay chúng ta bắt đầu.”

Nói rồi ánh mắt lại khẽ nhìn sang Hân Vũ, nét đăm chiêu hấp háy trong ánh mắt khiến ông như già đi vài tuổi.

Hôm ấy ông đang ngồi nghiền ngẫm sách trong thư phòng hoàng cung, thế nào lại nhìn thấy Diệp Anh hốt hải chạy đến thông báo chuyện của Vĩnh Hi. Tuy ông cũng đã phần nào đoán được việc Hân Vũ bao che cho Vĩnh Hi, chỉ là không ngờ ý của Kỳ Phong lại cương quyết đến thế, không còn cách nào khác phải bảo Diệp Anh dẫn đường, cùng đi giải quyết mọi chuyện.

Thế nhưng suốt chặng đường họ không hề nhìn thấy Vĩnh Hi, đi hết đường hầm, chỉ có Hân Vũ đang bị quỷ tính dày vò cùng với xác của mấy gã quỷ tộc thuần chủng. Nhóm Hạ Dương và Kỳ Phong thì đứng bên ngoài, tìm mọi cách để kìm chế Hân Vũ lại. Pháp sư Tần không biết vì sao mọi chuyện lại đến nông nỗi này, nhưng Hân Vũ đã mất kiểm soát, ông đành phải ém bùa chú lên người cô, sau đó để Kỳ Phong đưa cô về.

Tình trạng Hân Vũ xấu hơn bọn họ nghĩ rất nhiều.

Ngay trong đêm, ông cùng với pháp sư Thiệu dùng phép Dịch chuyển tức thời đưa Hân Vũ đã bất tỉnh đến thành phố Vĩnh Hằng. Họ chẳng mất bao lâu để tìm được trưởng lão người lùn, thế nhưng trưởng lão người lùn cũng chỉ biết Tinh Hà tiên nhân từng xuất hiện ở nơi đây. Ông ta có tặng họ một viên đá trấn giữ trong thành phố, song để bảo đảm bí mật, những người lùn cũng không biết vị trí chính xác của nó. Không còn cách nào khác, hai vị pháp sư đành phải đích thân ra tay, dùng phép thuật dò tìm cho bằng được vị trí hòn đá.

Họ mất hơn một ngày ròng rã, vận dụng cả Bản đồ Tiên Tích mới tìm ra được chút manh mối. Chỉ là không ngờ vị trí có tiên khí nhiều nhất lại tỏa ra từ dưới vực núi quanh năm mờ sương. Vực này vốn là lòng của một ngọn núi lửa, nam thạch thường bốc lên ngưng tụ thành sương mờ lan tỏa, trước giờ cũng chưa có ai

từng xuống để xem tình hình thế nào. Pháp sư Thiệu cương quyết định nhảy xuống, chẳng ngờ lúc này Kỳ Phong cũng vừa đến nơi. Thế nên mới có chuyện xảy ra tranh chấp như hiện tại.

Kỳ Phong đã bế Hân Vũ đặt xuống giường. Pháp sư Tần nhìn theo bóng dáng cô đã ngủ thiếp đi, lúc này mới nhẹ giọng bảo hân: “Con chim lửa Ngu Ngốc đã đến rồi. Ta dạy con thêm vài câu pháp thuật chống thủy. Được thì sáng một chút hãy đi. Con đã biết cách điều khiển chim lửa rồi chứ?”

Phong không đáp lời, chỉ gật đầu, ánh mắt lại lảng lạng nhìn Hân Vũ.

Đến lúc Hân Vũ tỉnh lại là đã chuyện của mấy ngày sau đó.

Bên ngoài cửa sổ, cảnh vật vẫn như trước đây, có khác chăng là vài hạt mưa đầu mùa đã bắt đầu tạnh, để lại trên bầu trời quang đấng một chiếc cầu ánh sáng bắc qua tận bên kia con dốc. Cho dù biết tất cả chỉ là ảo ảnh pháp thuật, thế nhưng cảnh tượng này vẫn đẹp đến mức khiến Hân Vũ ngây người.

Định thần lại, cô mới nhận ra cách giường không xa có một vết cháy đen đã loang lổ, lả tả đây đó còn có chút tro lững lờ bay trong không khí, hòa cùng với mùi khét nồng nặc, phiêu lãng như lời từ biệt cuối cùng của loài sinh vật thần bí nhất thế giới với cõi đời này.

Phượng hoàng tự thiêu mình trong biển lửa lại có thể hồi sinh dưới đồng tro tàn. Hân Vũ biết đặc tính thần bí của loài sinh vật này, nhưng vẫn cảm thấy áy náy giống như mình vừa hại chết một sinh mạng.

Đúng lúc này thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Pháp sư Thiệu cũng không ngờ Hân Vũ tỉnh lại sớm đến thế. Trong tay ông vẫn còn ôm một quả trứng to bằng một bàn tay, quả trứng lại đặt trong một chiếc khăn lông cỡ lớn. Thấy Hân Vũ đã tỉnh, ông mới bước đến gần, dùng mắt thường quan sát tình hình cô.

“Con cảm thấy trong người thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

Hân Vũ lắc đầu. Hiển nhiên chuyện hai dòng máu nóng lạnh trong người lúc này đang chiến đấu lẫn nhau là chuyện cô đã đoán từ trước, nhưng nó cũng không thật sự khó chịu như cô nghĩ, chỉ là cảm giác giống như vừa bị sốt, tinh thần không khỏe lại có chút mê man mà thôi. Lúc này cô cũng không quan tâm mấy đến bản thân mình, chỉ nín tay pháp sư Thiệu, cau mày hỏi: “Cha, Kỳ Phong thế nào rồi?”

Pháp sư Thiệu nhướn mày, tay bắt giác lại vỗ về quả trứng trong lòng, đáp qua quýt: “Nó không sao đâu.”

Hân Vũ dĩ nhiên không hài lòng với lời đáp này: “Không sao là thế nào? Anh ấy đã về chưa?”

Pháp sư Thiệu tính tình cộc lốc, lúc này thấy cô hỏi nhiều thế thì trong lòng cũng phiền nhưng lại không biết đáp trả thế nào, bèn mặt nhăn mày nhíu đáp: “Ta đã nói không sao là không sao mà. Chuyện của đàn ông, con là đàn bà con gái thì biết gì? Chỉ cần an dưỡng thật tốt là được rồi.”

Câu trả lời của ông chẳng những không giúp được gì, lại càng khiến Hân Vũ sinh nghi hơn. Sao cô có thể không biết mức độ nguy hiểm mà Kỳ Phong phải đối mặt? Sợ là cô còn tưởng tận hơn những người đang có mặt ở đây nữa.

Vốn lần trước khi họ đến đây, Hân Vũ đã thử dạo khắp thành phố này. Trước giờ cô vẫn cẩn thận, vấn đề tuổi thọ và cảm giác pháp thuật ở đâu đó làm sao cô lại không nhận ra? Thế nên cô cố tình dò la ở chỗ mẹ con Enzo một chút, lại thận trọng xem xét các lối xuống vực. Nói cho cùng thì tình cảnh trong sách Khải Huyền vẫn còn đây, dù cô tin Kỳ Phong, song cô vẫn muốn chờ inh một con đường lùi.

Nhưng sự thật lại không có đường lùi nào khác.

Dưới vực là nham thạch nóng chảy bốc lên gập hơi nước. Đừng nói đến độ sâu không thấy đáy, chỉ cần vừa tiếp xúc hơi sức nóng kinh hồn như thế, người có thủy tính cao như cô chắc chắn không chịu đựng nổi. Mà đó là chưa kể tiên tộc vốn nổi tiếng cẩn trọng, nếu như bên dưới thật sự cất giấu hòn đá Trường Sinh, sao lại không có cạm bẫy hay quái vật gì canh giữ cho được?

Nghĩ vậy, cô lại vén chân ra, song chân vừa chạm vào mặt đất thì như thể chạm vào chảo dầu sôi, chỉ có thể nhanh chóng rút chân lại. Pháp sư Thiệu thấy thế, khước môi hơi giương lên: “Chẳng nói con rồi còn gì? Con tưởng thay máu phượng hoàng là chuyện đơn giản thế sao? Nếu không phải có ta và lão Tần ở đây, chẳng biết ba ngày này con đã chết bao nhiêu lần rồi.”

Hân Vũ không để ý đến lời ông: “Cha à, Kỳ Phong...”

“Đúng là nữ sinh ngoại tộc. Kỳ cái đầu con ấy.”

Pháp sư Thiệu không để cô nói hết lời, đã nổi giận buông lại một câu rồi dùng dùng bỏ ra ngoài. Hân Vũ nhìn thấy vậy cũng ngỡ ngàng. Cô ngồi một mình trong phòng ôm lấy gối, tự trách mình quá nôn nóng. Bây giờ đến một người để hỏi thăm cũng không có nữa rồi.

Cô nào biết được, pháp sư Thiệu vừa đóng sầm cửa lại đã đứng đấy thở phào. Sống ngàn năm nay mới có một đứa con gái. Y cương chiều cô còn chẳng hết, làm sao nữ chỉ vì một lý do con con như thế mà nổi giận cho được? Chỉ là, thật ra y không biết phải nói gì với cô.

Ánh mắt lo lắng của y lại giương lên nhìn xuống rìa đảo nổi, nơi sương khói vẫn lượn lờ bốc lên cao. Đã ba ngày rồi, nếu như Kỳ Phong còn sống, ắt hẳn thành oát cũng đã lên rồi mới phải. Tình huống thế này chỉ e là...

Y tặc lưỡi, lại trách mình nghĩ đến chuyện không may. Đoạn nhớ đến tình hình Hân Vũ chẳng biết còn cầm cự được mấy ngày, y lại sải bước đến gian phòng của lão Tần, định bụng bàn bạc một phen.

...

Tiếp tục mấy ngày sau đó, pháp sư Thiệu và pháp sư Tần liên tục dùng pháp thuật băng và hỏa khổng chế dòng máu phượng hoàng đang hoành hành trong cô, thế nhưng mỗi lần cô có ý hỏi về việc Kỳ Phong, bọn họ lại lơ đi trông thấy. Hân Vũ hỏi mãi, đến lúc nhìn thấy ánh mắt tránh né của pháp sư Tần, cô mới phần nào cảm thấy tuyệt vọng.

Đột nhiên, Hân Vũ cảm thấy hận chính bản thân mình. Tại sao lúc ấy cô không kiên cường hơn một chút, không quyết liệt hơn để giữ hân lại? Mà nói cho cùng thì không phải vì cô, sao hân lại phải lặn lội đến tận đây?

Tình trạng sức khỏe của cô cũng vì thế mà chẳng khá hơn. Pháp sư Tần thấy thế, bèn bảo hai mẹ con Enzo đến thăm cô. Cô chào hỏi họ mấy tiếng rồi lại thần thờ nhìn ra bên hiên cửa sổ.

Thấm thoát thời gian đã trôi qua bảy ngày. Kỳ Phong vẫn biệt vô âm tín, mà sự đối kháng giữa thủy tính và hỏa tính trong người cô ngày càng lớn dần, đến khi pháp thuật của hai vị pháp sư không còn cầm cự được nữa, cô bắt đầu nôn ra máu. Pháp sư Thiệu càng nhìn càng không chịu nổi nữa, giận dữ đập cửa ra ngoài, trong khi đó Hân Vũ nằm trong lòng pháp sư Tần, nụ cười nở ra như có như không: “Cha à, có phải con đã sai rồi không?”

Pháp sư Tần vuốt nhẹ mái tóc cô, ánh mắt ông lấp lánh như màu bạc. Thấy con gái đã như thế, ông cũng không nữ trách móc.

“Trước giờ con làm điều gì cũng liều lĩnh, chưa từng nghĩ đến những người xung quanh mình. Nếu như lúc ấy con thận trọng hơn một chút, Vĩnh Hi sẽ không có cơ hội thoát thân, mà chúng ta cũng không cần gấp rút chữa trị. Phong cũng không vì con mà đến đây.” Giọng Hân Vũ vẫn đều đều, tựa như đang độc thoại với chính mình: “Sao con lại có thể ích kỷ như vậy? Phong làm gì cũng sợ con không vui, sợ con khó xử. Thế nhưng cho đến tận bây giờ, con vẫn chưa từng thật sự nghĩ đến cảm giác của anh ấy.”

Ngón tay pháp sư Tần đang vuốt trên đỉnh đầu Hân Vũ khẽ chậm lại. Ông nhìn cô gái yếu ớt nằm trong lòng, trầm ngâm hỏi: “Hân Vũ, ở bên cạnh Kỳ Phong con có hạnh phúc không?”

Hân Vũ ngẩng đầu, cười cười nhìn vào đôi mắt lấp lánh của ông: “Hạnh phúc là gì? Trước giờ chưa từng có ai dạy cho con biết thế nào là hạnh phúc. Thế nhưng cha biết không, kể từ khi Kỳ Phong xuất hiện, con nghĩ rằng mình đã hiểu được rồi. Giống như chuyện đối với Vĩnh Hi trước đây vậy. Con luôn cảm thấy trước sau gì mình cũng sẽ ra đi, thế nên Vĩnh Hi có làm thế nào, con cũng không dám ở bên anh ấy, sợ liên lụy anh ấy. Nhưng với Kỳ Phong lại khác. Chỉ cần là con còn sống, cho dù thế nào đi nữa con vẫn sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh anh ấy.”

Nhận thấy ánh mắt pháp sư Tần khẽ lay động, cô lại nín chặt tay ông: “Cha à, con biết trong lòng cha suy tính điều gì. Cha sợ Kỳ Phong ở bên cạnh con, sợ viễn cảnh trong sách Khải Huyền sẽ trở thành sự thật,

sợ con lại một lần nữa chết dưới tay anh ấy. Nhưng cha biết không, nếu không có Kỳ Phong, cho dù con còn sống cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.”

Những lời này rất cuộc cũng đánh động được pháp sư Tần. Ông chậm rãi rút tay khỏi tay cô, đoạn đỡ cô nằm xuống giường. Chưa bao giờ cô nhìn thấy trong mắt ông đầy vẻ thâm trầm như thế. Ông cứ đứng trên cao, nhìn cô mãi một lúc mới hạ giọng: “Một người muốn hạnh phúc, trước hết phải khiến bản thân mình hạnh phúc. Ngay cả chuyện này mà con cũng không hiểu làm sao xứng đáng làm con của ta?”

Âm thanh trầm bổng ngân vang, nhưng lại thấp thoáng sự lạnh lùng chưa từng có. Hân Vũ biết ông đã nổi giận, nhưng cũng chỉ ngang bướng nói: “Con chẳng biết nhiều chuyện như vậy. Con chỉ biết, Kỳ Phong chính là hạnh phúc của con. Nếu anh ấy chết, con cũng không thiết sống nữa.”

Nắm tay pháp sư Tần đã siết chặt lại, ông nhíu mày, gân xanh lặng lẽ nổi lên trên huyết thái dương. Thật ra thầy trò bao nhiêu năm, ông đương nhiên hiểu Hân Vũ, nhưng cho dù biết cô chỉ cố tình nói thế để chọc giận mình, ông vẫn không sao không phần nộ cho được.

Ông vốn có tư tâm, bởi thời gian qua ông đã mơ hồ cảm thấy Kỳ Phong là mối nguy hại lớn đến vận mệnh thế giới này, cũng như vận mệnh của Hân Vũ. Ông chẳng cần biết hắn là ai, có phải là người được chọn hay đứa trẻ trong truyền thuyết hay không, chỉ cần làm tổn hại đến Hân Vũ thì ông sẽ không bỏ qua cho hắn. Kỳ Phong pháp lực chưa tới đâu, miệng núi lửa bên dưới lại nguy hiểm như thế nào sao ông lại không biết, song vì Hân Vũ, ông đành phải đi nước cờ mạo hiểm này.

Chỉ là Hân Vũ nhìn thấu ông hơn cả bản thân ông nghĩ. Thế gian ai cũng nghĩ pháp sư Tần là một người hiền hòa, thế nhưng ông sống bao năm, sớm đã hiểu được thứ gì cần phải buông bỏ. Khi cần thiết thì sự hiền hòa của ông cũng chỉ dành cho những người ông yêu quý mà thôi.

Mãi rồi pháp sư Tần cũng phát tay: “Ta mong rằng con nhớ những lời mình nói ngày hôm nay. Sau này chuyện của con và Kỳ Phong ta sẽ không xen vào nữa.”

Nói rồi ông đã phát tay, chớp mắt biến thành một luồng khói trắng.

Còn lại một mình, Hân Vũ chỉ có thể nhẹ nhàng choàng tay ôm lấy gối, một giọt nước mắt cũng chậm chậm len lỏi qua khóe mắt.

53. Chương 53: Giá Như Chưa Từng Có Bắt Đầu

“Hân Vũ, rốt cuộc cậu cảm thấy yêu rồi đau, hay đau vì đã không cố gắng hết mình để yêu, điều nào hối hận hơn?”

Thực tế, trong khi phía bên trên Hân Vũ lo lắng đến mức tuyệt vọng vì sâu mấy ngàn trượng bên dưới đáy vực, Kỳ Phong cũng đang lo lắng cho cô hết như thế.

Bấy giờ hắn đang ngồi chồm hổm trên một tảng đá phía bên trên miệng núi lửa, hàng mày cay lại dần đo nhìn nham thạch đỏ đang sôi lên sùng sục, thăm bực bội trong lòng. Cứ ngồi như thế suốt mấy giờ đồng hồ, sau cùng hắn cũng ê ẩm cả người, quyết định nghỉ ngơi một lúc. Nghĩ thế bèn ngẩng lên nhìn trời, huých gió ra hiệu cho Ngưu Ngốc đến tiếp tế thức ăn.

Thế nhưng, cũng chính lúc này, mặt nham thạch tưởng như vô hại kia lại đột nhiên chuyển động. Đát đá hai bên Phong cũng rung chuyển càng lúc càng dữ dội hơn. Kỳ Phong đã quen với cảnh tượng này, chỉ lẳng lặng gọi ra Hòa Chi kiếm, sau đó cẩn trọng nhìn con quái vật khổng lồ đang nhô đầu lên ra khỏi dòng nham thạch.

Đó là một con rồng, còn là một con rồng lửa khổng lồ cao đến mười thước, với hàm răng lởm chởm nhọn, móng vuốt chắc như thép và đôi cánh bập bẹ khi sải lên có thể ngang với cả một sân bóng rổ nhỏ.

À, dĩ nhiên với điều kiện là nó có thể dang cánh được.

Kỳ Phong vẫn giữ chặt kiếm trong tay, nhưng vẻ đề phòng lúc này đã hạ xuống đôi chút nhìn con rồng uy dũng trước mặt bấy giờ đã muốn khóc ra hơi nước, khê chau mày. Con vật đập đập đôi cánh đã bị khóa chặt bằng một tấm lưới phù chú, chân nó lại mắc vào một sợi xích khổng lồ mà đầu kia nối thẳng xuống tận

đáy lòng chảo lửa, móng vuốt khê vươn rồi giật lại. Nó nhìn đáp lại Kỳ Phong lẫn con chim lửa Ngu Ngốc vẫn đang lượn tới lượn lui trên trời cao, hơi nước trong mắt lại bốc ra nhiều hơn. Hàm răng lồm chồm nhọn lúc này cũng không nhin được, bật thành tiếng: “Cậu hai à, cậu tha cho tôi đi, tôi đã đầu hàng rồi mà cậu vẫn không hài lòng là thế nào?”

Phong dùng hai ngón tay khuấy lỗ tai mấy cái. Hắn thật sự không nghe nhầm, con vật này thật sự là loài vật có khả năng nói và hiểu tiếng người

Bảy ngày trước, sau khi tiếp nhận vô số bùa chú của hai vị pháp sư, hắn bèn cưỡi Ngu Ngốc xuống tận đáy vực. Thế nhưng đúng như điều họ đã dự tính từ trước, bên dưới vùng đất này thì ra là dòng chảy của một ngọn núi lửa có thể phun trào bất kỳ lúc nào. Hắn và Ngu Ngốc tìm kiếm suốt mấy ngày trời vẫn không có dấu hiệu gì tìm ra được tung tích của hòn đá Trường Sinh trong truyền thuyết. Thậm chí hắn đã từng chán nản, phải chăng hòn đá đó vốn đã bị lão tiên nhân gì đấy thả xuống dòng nham thạch rồi cũng nên.

Thế nhưng trời không tuyệt đường con người. Vào lúc hắn hầu như đã chuẩn bị quay lên thì bắt gặp con rồng này trôi ra khỏi dòng dung nham. Phong từng bị buộc học qua nhiều loại sách, vừa nhìn liền biết đây chính là rồng lửa, loài thánh thú được cho là đã tuyệt chủng từ nhiều ngàn năm trước. Thế nhưng so kích cỡ và vóc dáng, nó cũng chỉ là một con rồng chưa trưởng thành mà thôi. Rồng lửa vừa thò đầu ra ngoài, nhìn thấy Kỳ Phong liền nghĩ rằng có người tấn công lãnh địa của nó, một người một thú cứ thế đánh nhau mất vài ngày.

Năng lực của Kỳ Phong lúc này hiển nhiên chẳng thể so với lúc mới chập chững học pháp thuật. Thêm nữa trước khi lên đường pháp sư Tần đã chỉ điểm rất nhiều cách chế ngự quái vật tính hỏa, hắn đã luyện tập đến mức nằm lòng, cộng thêm sự giúp đỡ của Ngu Ngốc, đến tận một ngày trước mới buộc được rồng lửa vậy vùng chịu thua.

Khi rồng lửa khóc tức tuổi xin tha mạng, cả Kỳ Phong lẫn Ngu Ngốc đều ngăn người ra. Chẳng ai ngờ được con quái vật ục mịch này vậy mà lại biết nói.

Kỳ Phong tra khảo nó về hòn đá Trường Sinh, tựa như động phải chỗ hiểm, nó vùng vẫy chạy trốn, nhân lúc Phong không chú tâm mà thành công lặn xuống dòng nham thạch. Thế nhưng trên người nó vốn đã bị ếm pháp chú, vốn không thể cử động được cánh. Kỳ Phong đợi mãi, sau một ngày vật vã ngụp lặn dưới dòng nham thạch, cuối cùng cũng thò đầu trời lên.

Phong chống tay xuống chuôi kiếm, nhịp nhịp chân vài cái, giọng điệu vẫn lạnh lẽo lên tiếng: “Hòn đá đó nằm ở đâu?”

“Ở đây thiếu gì đá, làm sao tôi biết cậu muốn nói đến hòn đá nào chứ?”, rồng lửa lại uất ức đáp: “Từ khi sinh ra tôi đã ở dưới này, đá nào cũng tròn tròn thô thô như nhau, đã từng nhìn thấy Trường sinh gì đó của cậu đâu?”

Phong nhăn mày, dựa vào độ tuổi rồng lửa và địa thế hình thành của thành phố Vinh Hằng, hắn cũng không nghĩ nó nói dối. Thế nhưng con rồng này lại là hy vọng duy nhất của Hân Vũ lúc này. Hắn ngẫm nghĩ một lúc, cố gắng nhớ đến những gì hòn đá Trường Sinh được mô tả trong sách, chậm rãi nói: “Đó là một viên đá cực kỳ cứng, thả vào nham thạch không chảy, đông tuyết cũng không đóng băng. Thân thể lạnh khi cầm sẽ cảm thấy ấm, quá nóng giữ trong người lại trở nên lạnh...”

Rồng lửa lắc lắc cái mỏ đang chảy nước dãi rờn rờn, mắt chớp chớp đáp: “Cậu hai à, cậu cảm thấy ở đây có thể đóng băng sao?”

Gương mặt đang cố tỏ vẻ nghiêm nghị của Kỳ Phong hơi ngêc ra. Hắn nghiêng đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, tay cầm Hỏa Chi kiếm lại vung lên. Rồng lửa vốn không hề nghĩ hắn lại tấn công đột ngột như thế, chớp mắt đã lãnh vài tia pháp chú, nó ôm đầu đau đớn rống lên. Đợi đến khi nỗi đau của nó dần nguôi, giọng Kỳ Phong mới giãn dữ vang lên: “Dám lừa tao sao? Nếu vừa sinh ra mà đã ở đây thì làm sao lại biết nói tiếng người?”

Cơn giận của hắn làm cả Ngu Ngốc cũng hoảng loạn đập cánh lánh đi nơi khác. Rồng lửa sau một hồi cam chịu lại nhận thêm vài bùa Cát lên người. Dòng máu đỏ cứ thế đổ ra không ngừng, chẳng mấy chốc làm ướt đầm tấm da xù xì của nó. Biết không qua loa được, nó đành phải vừa gào thét vừa đáp: “Tôi thật sự không biết mà. Cả tôi còn không biết làm sao mình nói được thì sao trả lời cậu chứ?”

“Còn không nói thật?”, Kỳ Phong chưa vừa ý, lại khoét thêm vài đường trên da nó. Không còn cách nào khác, con vật loạng choạng vẩy vù, định nhảy xuống dòng nước nham thạch để trốn, song Kỳ Phong cũng đã dự tính từ trước, trước đó đã ếm bùa Đông cứng lên mặt nham thạch, khiến rồng lửa lao đến chẳng khác gì lao thẳng vào mặt đất.

Hắn ra tay rất tàn nhẫn, chẳng mấy chốc rồng lửa đã lăn lộn trên đất, hơi nước bốc lên dày đặc. Trong cơn đau, nó chỉ đành rên lên mấy tiếng mơ hồ: “Tôi không biết thật mà, không biết thật mà. Cậu đừng đánh nữa. Đau chết tôi mất.”

“Không nói thì chết cũng đáng lắm”, hắn thản nhiên đáp.

“Tôi thật sự không lừa cậu mà. Lúc tôi chui từ trứng ra thì tôi đã ở dưới này rồi. Sau đó được một thời gian thì tôi đi kiếm ăn. Xung quanh đây chẳng có gì cả, tôi ăn phải một quả lạ rơi trên đá, sau đấy thì đột nhiên biết nói rồi.”

Nghĩ con rồng này chết cũng đáng tội, Kỳ Phong hậm hực giương tay lên. Thế nhưng đúng lúc sắp gọi ra lời nguyên Chết chóc, hắn đột nhiên lại nhớ đến từng lời con rồng vừa nói, vội thu hồi bùa chú lại.

Cơn đau vừa rút đi, con rồng đã nằm vật vờ trên đất thở dốc, khắp người nó không chỗ nào không bị thương, mồm cũng mệt mỏi đến mức không ngóc đầu nổi, tứ chi lả đi nhìn người thanh niên lạnh lẽo đứng trước mặt. Bấy giờ Kỳ Phong mới chống Hỏa Chi kiếm xuống đá, chậm rãi mở miệng: “Mày nói, ăn phải quả lạ trên đất sao?”

...

Nửa đêm, Hân Vũ bị đánh thức bởi một âm thanh vang dội long trời lở đất. Cô bật người ngồi dậy, nhanh chóng nhận ra hướng phát ra tiếng nổ là bên dưới lòng thành phố, vội với tay lấy chiếc áo lông thú mặc bên thành giường định mặc vào. Nhưng cầm áo trong tay rồi cô mới chợt nhớ ra mình không thể chạm vào mặt đất được.

Hân Vũ biết, dòng máu phượng hoàng và quỷ tộc trong người thực tế không có khả năng tác động đến cô thế này. Đây chẳng qua cũng chỉ là một cách pháp sư Tần ngăn cô làm chuyện đại đột mà thôi. Thế nhưng lúc này Hân Vũ chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện đó nữa. Cô ngẫm nghĩ, đoạn hóa phép biến tấm áo thành một sợi vải dài, xong lại ếm bùa khiến tấm vải cột chặt vào chân song cửa.

Chuẩn bị xong đâu vào đấy, cô nắm chặt đầu kia mảnh vải đứng trên giường, hít sâu một hơi. Song lúc định nường theo tấm vải lướt ra ngoài thì cánh cửa trước mặt lại đột ngột mở toang. Kỳ Phong vừa bước vào, nhìn thấy động tác của cô cũng vội dừng người lại.

Hai người cứ đứng đấy bất động đấy mãi, cho đến khi Kỳ Phong kịp hoàn hồn, lại bước đến ôm cô vào lòng: “Không sao rồi. Anh tìm được hòn đá Trường Sinh rồi.”

Đầu óc Hân Vũ vẫn còn trống rỗng, lúc này được hắn ôm vào lòng, cảm nhận được hơi ấm nhẹ nhàng toát ra từ hắn, đáy lòng cô mới thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên chẳng còn quan tâm đến chuyện hắn có tìm được hòn đá hay không. Bấy ngày lo lắng, phiền muộn, bấy ngày đấu tranh và dằn vặt, rốt cuộc cũng đến hồi kết thúc.

Kỳ Phong hẳn chẳng thể nào biết được, những ngày hắn bật vô âm tín như thế đã tra tấn Hân Vũ thế nào. Cô thậm chí đã nghĩ đến viễn cảnh hắn vì cô mà bỏ mạng dưới đáy vực, hoặc giả hắn không quay về nữa thì mình sẽ ra sao. Thời gian chỉ có bảy ngày, nhưng cô dường như đã trải qua đến bảy năm thống khổ triền miên. Rồi đến một ngày giật mình tỉnh lại, cô mới hiểu được là mình chẳng yêu cầu nhiều đến thế. Chỉ cần hắn có thể an toàn trở về, tất cả những chuyện khác, chỉ cần hắn muốn làm, cô sẽ không phản đối nữa.

Lúc này đây, nhìn thấy hắn trở về, lại được ôm lấy bờ ngực vững chãi kia đột nhiên cô có một cảm giác mình đã tìm được thứ gọi là nhà.

Thấy cô gái trong lòng cứ cọ cọ đầu vào lòng mình mãi, đột nhiên Kỳ Phong như nhớ ra gì đó, vội đẩy cô nàng ra. Hân Vũ vẫn đang chìm đắm trong thế giới riêng, lúc bị hắn đẩy ra thì có hơi ngơ ngẩn. Cô gắng đầu nhìn hắn, tuy không hiểu về áp úng trong đôi mắt phần khích kia có nghĩa là gì, nhưng lần này cô quyết không buông tay nữa, lại siết chặt lấy hông hắn chặt hơn. Tên nhãi này nghĩ gì chẳng biết, làm gián đoạn suy nghĩ phần khích trong lòng cô.

Kỳ Phong giơ hai tay lên không trung, lúc này lại bị Hân Vũ ôm chặt nên hân càng đỡ khóc đỡ cười, mất một lúc lâu mới ấp úng nói: “Hân Vũ, buông anh ra đi. Hôi lắm.”

Bảy ngày chưa tắm, lại ở một nơi nóng chết người như miệng núi lửa, mồ hôi ra liên tục như thế, có thánh mới không bốc mùi ấy.

Thế nhưng Hân Vũ vẫn cứ cọ cọ mũi vào người hân, thậm chí còn phô trương hít mũi vài cái, cười lấy lòng nói: “Không hôi, không hôi thật mà.”

Mồ hôi trên trán Kỳ Phong đã đọng cả thành giọt. Hân Vũ trước giờ không quen nói dối, mà một khi mở miệng nói dối rồi, nghe lại chẳng lọt tai chút nào cả.

Hân Vũ đã thay máu phượng hoàng một tuần, lúc này sức khỏe đương nhiên cực kỳ kém. May mà Kỳ Phong mang hòn đá Trường Sinh về đúng lúc, hai vị pháp sư Tần, Thiệu nhanh chóng liên kết, hợp lực chuyển hóa linh lực của hòn đá đi, sau đó đan phần còn lại thành một mảnh thẻ bài to bằng quả trứng gà ta đeo vào cổ Hân Vũ. Ban ngày pháp sư Thiệu điều hòa máu phượng hoàng trong người cô, đêm đến lại đến phiên pháp sư Tần áp chế dòng máu quý tộc. Hòn đá Trường Sinh vốn là một trong bốn pháp bảo của tiên tộc, hiển nhiên pháp lực không phải tầm thường, vừa đeo vào cổ Hân Vũ đã cảm thấy cơn khó chịu trong người lắng lặng biến mất, ngoan ngoãn nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Pháp sư Tần thu hồi lại pháp lực của mình. Do phải tập trung quá lâu, mồ hôi ông đã nhễ nhại trên vầng thái dương. Dưới ánh trăng, mái tóc bạc trắng dường như khiến vẻ mặt khắc khổ trên người chàng thanh niên trẻ tuổi đậm thêm mấy phần. Ông bước đến cạnh giường Hân Vũ, dùng tay kéo chăn đắp lên người cô, nhẹ giọng nói: “Có hòn đá Trường Sinh rồi, chỉ cần khoảng nửa năm, dòng máu phượng hoàng sẽ hoàn toàn hòa tan trong thân thể con, khi đó sẽ không còn phải lo lắng nữa. Nhưng nói thế nào thì hòn đá Trường Sinh cũng là vật mà Tĩnh Hà tiên nhân đã tặng cho người lùn, nó có ảnh hưởng rất lớn đến việc duy trì nền móng cho thành phố này. Thế nên ta và trưởng tộc đã bàn bạc. Trong nửa năm, con không được rời khỏi thành phố.”

Sau khi Kỳ Phong trở về, Hân Vũ đột nhiên ngoan ngoãn trông thấy. Lúc này cô cũng chỉ nằm yên nghe pháp sư Tần nói, tay níu lấy tay ông, nhẹ giọng đáp: “Vâng ạ.”

Pháp sư Tần thở dài, cảm thấy đã xong việc bèn định đứng dậy ra ngoài. Chẳng ngờ cánh tay Hân Vũ vẫn không chịu buông ra. Hành động làm nũng này khiến ông hơi ngạc nhiên, lại thấy gò má Hân Vũ ửng đỏ, xấu hổ nói: “Cha à, con lấy bụng ta so bụng người, hiểu lầm cha. Cha đừng giận con nhé.”

Kỳ Phong bình an trở về, Hân Vũ rốt cuộc cũng nghĩ thông. Bao lâu nay người ở bên cạnh Kỳ Phong kèm cặp pháp thuật cũng không phải cô, đương nhiên cô không hiểu năng lực hiện tại của hân bằng pháp sư Tần. Ông hết lòng vì cô như thế, truyền thụ tất cả những gì mình biết cho hân, lại còn giúp hân chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với quái vật, ấy thế mà vẫn bị con gái hiểu lầm. Mỗi lần cứ nghĩ đến chuyện này là Hân Vũ lại cảm thấy hổ thẹn với ông. Thật ra nói cho cùng thì vẫn là tâm tư cô quá sâu, lại thích đặt bản thân mình vào trường hợp của người khác mới nói ra những lời gây tổn thương ông như vậy.

Pháp sư Tần nắm lấy cánh tay vẫn đang giương ra của Hân Vũ, vỗ vỗ lên mu bàn tay cô.

“Thật ra điều con nghĩ ngờ cũng không vô lý. Ban đầu ta quả thật có suy nghĩ như vậy. Người con yêu hiện nay là một người quá khó nắm bắt. Ta không biết đặt loài người vào tay nó, tương lai nó sẽ đưa chúng ta đến đâu nữa. Thế nhưng như thế không có nghĩa là ta sẽ bỏ mặc con. Con có từng nghĩ, nếu như Kỳ Phong không thể trở về, vậy hòn đá Trường Sinh sẽ thế nào không? Con sẽ thế nào không? Ta không trách con việc của Kỳ Phong, nhưng lại cảm thấy thất vọng vì con không hiểu ta. Cho dù là thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không để con xảy ra bất cứ nguy hại nào. Chuyện này chẳng lẽ con không hiểu sao?”

Hân Vũ cúi mặt lắng nghe, tay vẫn kiên trì níu chặt tay ông. Những điều ông nói không phải cô không nghĩ tới, chẳng qua bản thân cô cũng không có lòng tin rằng trong lòng ông, mình lại quan trọng đến thế. Dẫu sao thì pháp sư Tần cũng đã sống mấy trăm năm, quen thuộc với sinh lý tử biệt trên thế gian này. Một người như ông có thể vì cả thiên hạ mà hi sinh vài người thân thuộc, Hân Vũ cũng chẳng cảm thấy bất ngờ. Lúc này, cô chỉ có thể ôm chặt lấy ông, nhẹ nhàng nói câu xin lỗi: “Cha à, sau này con sẽ không như vậy nữa, cha đừng giận con được không?”

Pháp sư Tần vuốt ve mái tóc cô: “Khờ quá. Sau này con có con sẽ hiểu được tấm lòng của người làm cha làm mẹ, làm sao có chuyện ta giận con được. Chẳng qua ta chỉ muốn con hiểu, chuyện tình cảm không phải lúc nào cũng có thể dùng trái tim để giải quyết. Nếu không phải Hải Kỳ thú thật với ta chuyện sách Khải Huyền, con sẽ còn giấu ta đến khi nào? Con sợ ta ăn thịt Kỳ Phong sao?”

Hân Vũ bị nói trúng tim đen, chỉ cười cười đáp: “Con thấy cha đã có nhiều việc phải lo lắm rồi, chuyện này con tự lo được.”

“Cho dù con chẳng phải công chúa của loài người đi nữa thì con cũng đâu phải chỉ có một mình. Còn có ta, có lão Thiệu ở đây. Chỉ cần con nói một tiếng, cả hai chúng ta sẽ gánh vác cho con.” Ông xoa nắn bàn tay trắng trẻo trong lòng, ánh mắt lấp lánh như nửa vầng trăng, hiền hòa tiếp: “Tình trạng con mấy ngày tới sẽ ổn định. Ta đã bàn bạc với trưởng tộc người lùn, trong vòng nửa năm tới con cứ ở lại đây sẽ đảm bảo an toàn, cũng đừng xen vào chuyện của loài người nữa. Về chuyện cảnh tượng trong sách Khải Huyền, ta và lão Thiệu dự định liên hệ với các trưởng lão tiên tộc để tìm cách giúp con. Nếu có thể, ta sẽ cất công đến rừng Địa Đàng một chuyến.”

Hân Vũ mím môi nhìn vào ánh mắt đầy thương yêu của ông, chữ “nhưng” mấp máy trong khóe miệng mấy lần vẫn không thốt ra được.

Chẳng phải cô muốn giấu ông, chẳng qua bao nhiêu chuyện xảy ra, cô càng hiểu rõ những gì nên đến rồi cũng sẽ đến, cho dù là những pháp sư quyền uy như ông, như pháp sư Thiệu hay tiên nhân như Hải Kỳ cũng chẳng thay đổi được gì.

Sức khỏe đã dần ổn định trở lại, Hân Vũ mới biết lần này Kỳ Phong không trở lại một mình, hẳn còn mang theo một con thánh thú tưởng như đã tuyệt chủng trong truyền thuyết: rồng lửa. Bấy giờ nhờ có dòng máu phượng hoàng trong người nên cô cũng không còn kiêng kị động vật tính hỏa như trước đây nữa, ngồi chồm hổm nhìn con rồng với vẻ vô cùng thích thú. Mọi người xung quanh đều biết Hân Vũ có tình yêu kỳ lạ đối với động vật, cũng không ngăn cản cô vỗ hai tay vào nhau reu re con rồng: “Rồng ơi rồng ơi, phun lửa cho ta xem đi.”

Kỳ Phong và hai vị pháp sư: “...”

Diện tích hòn đảo nổi mà trưởng lão người lùn giao cho họ không quá lớn, lúc này con rồng lửa lại uất ức dậm dậm chân, chẳng mấy chốc đã khiến một trận động đất nhỏ nổi lên. Kỳ Phong lo lắng đến đổ mồ hôi hột, vội kéo cô nàng dậy khuyên răn: “Được rồi, được rồi. Nó là rồng, không phải cún con đâu. Em vừa khỏe lại, tránh xa nó một chút đi.”

“Không phải anh kể nó biết nói à?”, Hân Vũ cau mày, nhìn chiếc cầu dây bắc ngang qua đảo nổi lúc này vẫn còn run bần bật, nhẹ giọng tiếc rẻ.

Nói đến tình yêu động vật thần thánh hóa của Hân Vũ, mọi người xung quanh đều khẽ thở dài, chỉ có con rồng lửa khổng lồ bên trên là lắc đầu uất ức. Nó vốn thật sự biết nói cơ mà, là ai đã bắt nó nôn “quả lạ” trong bụng ra, khiến nó chỉ có thể gầm rú thế này cơ chứ?

Suốt mấy ngày Hân Vũ dành thời gian chơi với con rồng khiến cả pháp sư Thiệu cũng nổi giận. Ngày nọ ông bèn kéo Hân Vũ sang một bên, hí hửng giới thiệu với cô con phượng hoàng đã chui được nửa người ra khỏi quả trứng: “Con rồng đó có gì vui chứ? Con nhìn xem, Phượng Hoàng của ta không phải thú vị hơn sao?”

Thế là pháp sư Thiệu thành công dời sự chú ý của Hân Vũ từ con rồng nọ sang phượng hoàng. So với chim lửa, phượng hoàng trưởng thành có vóc dáng cao to hơn rất nhiều, vẫn may là con phượng hoàng này chỉ vừa mới sinh, tính hỏa cũng không cao lắm. Hân Vũ dùng cả hai tay nâng phượng hoàng lên. Bởi vì ơn cứu mạng nên cô tỏ ra thân thiết với loài chim này hơn cả, chẳng mấy chốc đã mang nó theo như hình với bóng.

Hai vị pháp sư cũng không nán lại lâu lắm, vì đảo Rùa và núi Thánh Hỏa còn có việc, được vài ngày thì họ để Hân Vũ lại, vội vã lên đường.

Ngày thứ hai sau khi họ đi khỏi, thành phố Vĩnh Hằng lại đón tiếp một vị khách khác. Khi đó Hân Vũ đang ngồi mớm cho phượng hoàng nhỏ ăn thì có vệ binh của thành phố chạy đến báo có người muốn tìm. Cô ngẩng đầu lên đã nhìn Hạ Dương đứng trước mặt, vẫn bộ tướng phục nghiêm trang, mái tóc cắt húi cua

có phần bụi bặm, bên vai còn có vài vết bụi bẩn đã khô từ lâu. Nhớ đến lần cuối gặp mặt, anh không kiềm được bước đến, mừng mừng tủi tủi định ôm Hân Vũ, đoạn nghĩ gì đó chỉ đành đặt tay lên vai cô vỗ một cái.

Hân Vũ cũng nhận ra sự khác lạ trong mắt anh, vội ôm phượng hoàng đứng dậy, chờ đợi anh mở lời trước.

Về mặt Hạ Dương khá kỳ lạ, anh mấp máy môi mấy lần, rốt cuộc cũng không hỏi thành tiếng. Đúng lúc Hân Vũ sắp không kiềm chế nữa mà bật ra câu hỏi thì Kỳ Phong đã ôm con gà rừng từ nhà Enzo về. Vừa nhìn thấy Hạ Dương, hân vội bước đến cất lời hồ hồ nói: “Sao hôm nay anh mới đến? Chúng tôi vừa được tặng một con gà, cùng ăn nhé?”

Sự chú ý của Hạ Dương lập tức bị câu nói này làm thay đổi. Ánh mắt anh hoài nghi nhìn từ Kỳ Phong sang Hân Vũ, mãi một lúc mới hỏi đầy hoài nghi: “Ai... nấu?”

Đáp án chẳng cần phải hỏi. Dương nhiên là... Kỳ Phong làm gà, còn Hạ Dương nấu rồi.

Lần đầu làm thức ăn, tay nghề của hai anh chàng này dĩ nhiên khá tệ, nhưng so với dáng vẻ thà chết cũng không sát sinh động vật của Hân Vũ thì đó hầu như cũng là lựa chọn duy nhất. Hi hục mãi mới thấy họ bưng ra một thố gà luộc, Hân Vũ vừa múc cháo, hàng mày lại cau lại mãi một lúc mới dám trầm ngâm đánh giá: “Có phải hai anh cho quá nhiều muối không?”

Kỳ Phong cười hề hề, còn Hạ Dương chỉ mím môi mím lợi. Được đấy, lần sau dói chết tôi cũng không nấu cho cô ăn. Không phải cô không sát sinh sao? Sao không ăn chay luôn đi chứ?

Dường như có một sự thỏa thuận ngầm nên khi Hân Vũ hỏi đến chuyện ở kinh thành, Hạ Dương cũng chỉ trả lời qua loa, mà Hân Vũ cũng không có vẻ thật sự chú tâm như trước kia nữa, hết nhâm nhi cháo rồi lại mỉm cười nhìn Kỳ Phong bên cạnh, thi thoảng thốt ra vài câu trêu chọc. Hạ Dương nhìn thấy, mím môi, rốt cuộc lời trong lòng cũng không thốt ra được.

Anh cảm thấy Hân Vũ của trước đây rất tốt, nhưng như bây giờ, xem ra cũng không đến nỗi nào. Nếu cô đã chọn cách trốn tránh, anh cũng không cách nào khác hơn là tôn trọng ý kiến của cô.

Cơm nước xong xuôi, Hân Vũ đi rửa bát, lúc này Kỳ Phong mới ngầm bảo Hạ Dương cùng ra ngoài. Bước chân họ dậm đi thật xa ra khỏi hòn đảo nổi. Lúc này bên kia chân trời ánh tịch dương cũng dần dần lan tỏa, từ xa nhìn đến có thể nhận thấy hai bóng trắng phiêu dật đang sóng bước cùng nhau, dẹt màu ảo mộng trong bức tranh nhạt màu sương khói. Ra đến lưng chừng cầu dây, Kỳ Phong mới chậm rãi dừng lại, ánh mắt cẩn trọng quan sát nhất cử nhất động trong gian nhà tranh. Hạ Dương thấy thế cũng hiểu ý, vội nói lên suy nghĩ trong lòng: “Cậu vẫn chưa cho Hân Vũ biết sao?”

“Chuyện của Minh Viễn tốt nhất khoan nói với cô ấy. Qua một khoảng thời gian nữa, tình trạng cô ấy khá hơn, tôi sẽ tự lựa lời nói.” Kỳ Phong nhẹ giọng đáp, lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt Hạ Dương: “Có chuyện gì không gửi thư được mà phải trực tiếp đến tìm tôi?”

Hạ Dương thở dài: “Tôi không phải đến tìm cậu, vốn là muốn báo cho Hân Vũ, nhưng tình hình thế này xem ra không cần nữa. Diệp Y mất tích rồi. Tang lễ của Minh Viễn vừa kết thúc thì con bé tựa như bốc hơi vậy. Tôi và Diệp Anh đã cho người tìm kiếm suốt nhiều ngày mà vẫn không tìm được tung tích con bé. Tôi lo sợ nó nghĩ quẩn, cũng sợ nó sẽ đến tìm Hân Vũ, nên cất công đến xem thế nào.”

Kỳ Phong không có thiện cảm mấy với Diệp Y, an toàn của con nhóc này hẳn cũng không để trong lòng, chỉ trấn an Hạ Dương: “Thành phố này rất an toàn, Diệp Y không thể tìm được đâu. Hơn nữa con bé đó lại có pháp thuật, người bình thường sẽ không làm hại nó được, cứ để nó ra ngoài một thời gian cho thanh thần cũng tốt. Cần thì anh thông báo một tiếng đến Yên Thành xem nó có đến tìm Đình Nguyên hay không. Còn nữa, cái chết của Minh Viễn đã điều tra tới đâu rồi?”

“Tôi cũng định nói với cậu chuyện này. Thì ra hôm đó bọn quỷ tộc thuần chủng đó có mặt trong thành rồi chạm trán Vinh Hi chỉ là chuyện tình cờ, vốn ban đầu người chúng săn đuổi là Minh Viễn. Đám người quỷ tộc đó đuổi theo cậu ấy từ biên giới đến tận trong thành, vừa vào thành thì gặp phải Vinh Hi và Hân Vũ. Trước đó Minh Viễn đã bị thương rất nặng rồi.”

“Cái gì?”, tin tức này khiến cả Kỳ Phong cũng ngạc nhiên.

Hạ Dương gật đầu: “Đúng vậy, việc này rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy. Vì chuyện này mà bọn tôi đều rất lầy lăm lạp, chẳng phải Minh Viễn đến vực Tinh Linh theo lệnh của cậu sao? Sao cậu ta lại đột ngột trở về, mà lại còn bị quỷ tộc truy sát? Rốt cuộc cậu bảo cậu ta điều tra chuyện gì?”

Gió lớn thổi qua các kẽ vực khiến mấy sợi tóc trên trán Kỳ Phong xao động, chiếc cầu dây cũng vì thế mà nương theo gió lắc lư. Nhớ đến lần cuối cùng gặp Minh Viễn, cánh tay hắn càng siết chặt lấy dây thừng trên cầu, thật lâu sau mới thẫn thờ thốt thành tiếng: “Cậu ta giúp tôi tìm hiểu chuyện thánh nữ vực Tinh Linh.”

Ánh mắt hắn nhợt nhạt, thi thoảng lại liếc nhìn bên kia căn nhà tranh với vẻ bất an, Hạ Dương nhìn thấy cũng hiểu ra ít nhiều.

Thế nhưng, có lẽ thứ mà Minh Viễn điều tra được không hẳn là chuyện này, nếu không quỷ tộc cũng không cần mạo hiểm như vậy, cho người truy sát cậu ta đến tận kinh thành. Nhất thời, cả hai đều trầm mặc một lúc, mãi đến khi Hạ Dương nhớ ra vấn đề chính, tay lại day day thái dương, tự trách trí nhớ của mình ngày càng kém: “Còn nữa, binh sĩ và lương thực đã chuẩn bị gần xong rồi, hai tháng sau chúng ta có thể lập tức khởi binh.”

Mãi mới nghe được một tin tốt, khoe môi Kỳ Phong cũng khê giương lên: “Thế thì tốt. Anh cứ đốc thúc Đình Nguyên mau chóng hoàn thành thêm năm ngàn binh khí. Tôi ở lại đây thêm mấy ngày. Đầu mùa nước dâng, chúng ta sẽ công bố lệnh tổng xuất chinh, nhanh chóng đòi lại công bằng cho Minh Viễn.”

Hạ Dương hơi mỉm cười, khoe mắt lại lặng lẽ híp thành một đường nhìn xuyên qua màn sương mờ. Trước gian nhà tranh ẩm áp, Hân Vũ đã xong việc từ lúc nào, bấy giờ lại đang đứng vẫy tay gọi hai người vào. Anh thoáng nhìn sắc mặt rạng rỡ của Hân Vũ, lại nhận ra vẻ u ám trên người Kỳ Phong đã lui đi mấy phần, nhất thời cũng cảm thấy ngưỡng mộ bọn họ.

Nếu có thể, sau khi mọi thứ hoàn thành, anh cũng muốn đưa Vân Tình đến một nơi yên ả thế này, bắt đầu lại cuộc sống chỉ có hai người.

Thế nhưng thái bình, hai tiếng này nói ra thì dễ đến thế, liệu bọn họ có cơ hội nào để thành công hay chẳng?

Những ngày này cuộc sống của Hân Vũ và Kỳ Phong tương đối nhàn nhã. Bởi Hạ Dương đến mang theo cho cô không ít đồ, thế nên Hân Vũ không còn phải lo lắng chuyện trang phục nữa, nhưng người yêu nhau thì dễ, sống chung mới phát hiện ra khó biết bao nhiêu. Hai vị pháp sư lúc này không còn ở bên cạnh nữa, cả hai người bắt đầu phát hiện vấn đề đầu tiên đã phát sinh, bắt đầu từ chuyện tưởng như dễ dàng như thò tay vớt hoa sen trong đầm.

Thật ra Kỳ Phong không kén ăn, còn Hân Vũ quanh năm rày đây mai đó, sớm cũng không còn để tâm quá nặng đến vấn đề ăn uống. Song nói đi nói lại, không để tâm là một chuyện, nhưng bụng thì không thể để rỗng được. Kỳ Phong ở nhà là vua một cõi, cho dù cả khi lang bạt đến đây vẫn có Tâm Du và Ngôn Chi lo chuyện cơm nước cho hắn, dĩ nhiên chưa từng để tâm đến chuyện này. Hân Vũ cũng không khá khẩm gì hơn là mấy, trước đây cô là công chúa cơ đấy, thế nên những chuyện vặt như bữa ăn hàng ngày nào đã đến phiên cô lo?

Suốt mấy ngày được Hân Vũ săn sóc chỉ với một món súp duy nhất, Kỳ Phong cũng dần ngán đến vừa nhìn thấy chất lỏng thì đã có cảm giác buồn nôn. Đến ngày thứ năm, không chịu được nữa, hắn bèn chạy đến nhà mẹ con Enzo ăn chực.

Hân Vũ vì việc này mà rất tủi thân. Từ lúc sinh ra đến giờ cô luôn giữ được hình tượng trong mắt mọi người, chẳng có gì không giỏi, thế mà hành động lúc này của Kỳ Phong thoáng chốc đã khiến cô bị tổn thương nặng nề, bèn quyết tâm phải nhận mẹ Enzo làm thầy dạy nấu ăn. Mấy ngày liên tục, vừa nhìn thấy Hân Vũ đã khiến mẹ con Enzo sâu não đau cả đầu.

Thật ra cô cũng chẳng làm ra chuyện gì quá đáng lắm. Đứng theo khía cạnh của Kỳ Phong thì buổi trưa ngày đầu tiên thấy cô vợ vắng nhà, hòn đảo nổi bên cạnh sẽ vang lên vài âm thanh nổ giòn giã. Thoáng giọng mẹ của Enzo vang lên đầy ghen ngào: “Trời ạ, cái bếp của tôi.”

Thế là Kỳ Phong đành phải giúp mẹ góa con cô nhà người ta dựng lại gian bếp. Lúc hắn nheo mắt tức giận trừng Hân Vũ, cô nàng chẳng những không biết lỗi, còn gãi đầu gãi tai khoe thành tích: “Anh biết không,

thì ra em có thể tạo ra lửa đấy nhé.”

Pháp sư có thể tạo ra lửa chẳng phải chuyện lạ gì, thế nhưng thuộc tính thủy của Hân Vũ lại rất mạnh, trước đây đều chưa thể vượt qua tường pháp thuật thông thường để tạo ra lửa. Kỳ Phong vì tin tức này mà thoáng chốc hẳn đã quên mất trò đùa tai hại của cô nàng. Tối hôm ấy, nhìn thấy cô gom lá khô lại rồi tạo ra những đốm lửa nhỏ kêu lách tách vui tai, hẳn còn không biết xấu hổ khen ngợi: “Không uống là vợ anh nhé, cả chuyện này mà em cũng làm được, giỏi quá đi mất.”

Hân Vũ nghe thế, tuy gò má ửng hồng xấu hổ nhưng mũi lại hơi hếch lên. Hôm sau tiếp tục xách giỏ sang nhà Enzo học hỏi kinh nghiệm.

Tiếc là, lần này cũng chẳng thành công là mấy.

“Trời ạ, cái nóc nhà của tôi...”

“Chị Vũ à, mặt chết em rồi...”

“Lạnh quá đi mất...”

Những lần đầu Kỳ Phong còn ngại ngần chạy đến xem kết quả. Mãi rồi hẳn cũng nhạt, chỉ ngồi lì một chỗ chơi bài poker với vài gã hàng xóm người lùn, ăn chực đã đời rồi, đợi đến khi mặt trời xuống núi mới ôm chiến lợi phẩm trở về nhà.

Mấy ngày này Hân Vũ làm huyên náo cả hòn đảo nổi bên kia, thế nhưng phần bên nhà hẳn vẫn gọn gàng ngăn nắp vô cùng. Hẳn trút mấy quả trái cây và tiền vàng thắng cược lên bàn, đoạn thì người xuống ghế, thỏa thích tự rót ỉnh một ly trà, lại cắn vài miếng táo hưởng thụ. Cơm no rượu say, lúc này mới nhớ đến cô vợ chẳng biết thế nào rồi, hẳn vội đứng dậy vén màn che ra, ngáp ngừng cất giọng: “Vợ à, em đâu rồi? Đã về tới chưa vậy?”

Căn nhà vốn vắng vẻ chỉ im lìm một mảnh. Kỳ Phong đắn đo, sau cùng vẫn quyết định đẩy cửa phòng Hân Vũ ra. Dưới ánh đèn của lông chim lửa, căn phòng tươm tất trong trí nhớ lại càng trở nên rõ nét. Trên giường trống không, bên cạnh chỉ có bóng dáng con phượng hoàng mới sinh đang tì lên giá đỡ, nhìn thấy hẳn mới ngẩng cổ lên kêu vài tiếng. Hẳn rảo mắt nhìn một lúc, đến khi chắc chắn cô không có trong nhà mới xách đèn, hối hả lao ra ngoài tìm kiếm.

Phần đảo nổi của bọn họ thật ra cũng chẳng bao lớn. Kỳ Phong vừa vòng ra sau nhà đã bắt gặp bóng dáng Hân Vũ đang ngồi cuộn tròn, ánh mắt đầy tâm sự như thể đang trò chuyện với con rồng lửa mới đến. Cô ho khan vài tiếng, con rồng lại thở ra phì phò, cô gõ gõ thanh củi trong tay, rồng lửa lại dậm dậm chân khiến mấy mảng da lỗi lõm xì xì của nó chuyển động lên xuống, thật sự là cuộc nói chuyện kỳ quặc nhất quả đất.

Tiếng bước chân của Kỳ Phong chẳng nhẹ nhàng gì, Hân Vũ ngồi xoay lưng, nghe động quay lại liền nhìn thấy hẳn, song cô cũng chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục gõ gõ thanh củi xuống đá vang lên vài tiếng kêu ngộ nghĩnh. Kỳ Phong nhìn thấy, đột nhiên rặng lại hơi ê ê.

Hắn hít sâu, lấy lại dáng vẻ hời hợt mọi khi, lại cười cười bước đến ôm cô lấy lòng: “Vợ à, về lúc nào sao không gọi cho anh? Anh tìm em lâu lắm rồi biết không?”

Hân Vũ vẫn không để ý đến hẳn, lạnh lùng bẻ thanh củi trong tay ra làm hai, sau đó lại cầm hai thanh củi bẻ thành bốn. Bất giác da gà hẳn lại dựng cả lên.

Đâu phải Kỳ Phong không biết, cô vợ bé nhỏ của hẳn thoát trông thì cảm thấy rất tốt, nhưng dù sao cũng có người hầu kẻ hạ quen rồi, tính cách đôi khi lại để lộ ra dáng vẻ tiểu thư đồng đánh, mà khó chiều hơn nữa là căn bệnh này xuất hiện lúc nào cũng rất khó biết. Lúc này cơn ê răng của hẳn cũng đã di chuyển sang đầu, đành phải xuống nước xoa vai cô nài nỉ: “Em vừa khỏe lại, ngoài này lại gió lớn lắm. Vào nhà rồi nói tiếp nhé.”

Hân Vũ xoay người đẩy hẳn ra, khóe môi hơi nhếch lên: “Anh ăn no ngủ kỹ rồi, còn có lòng nhớ đến em sao?”

Kỳ Phong lạnh gáy, vội thanh minh: “Không có nha, anh còn mang ít thức ăn về cho em nữa mà. Hơn nữa không phải em sang nhà Enzo sao?”

Con gái khi đứng trước mặt người mình yêu khó tránh khỏi tủi thân, nhấc đến đây, khoe mắt Hân Vũ đột nhiên long lanh, thấp thoáng dáng vẻ nghẹn ngào. Phong cũng chẳng biết mình chọc đến dây thần kinh nào của cô, ngẩng người nửa buổi mới lắp bắp nói: “Được rồi, được rồi, đừng như vậy mà. Rốt cuộc có chuyện gì? Nói ra thì anh mới giải quyết được chứ?”

Hân Vũ lúc này mới xoa xoa bụng, kìm nén vấn đề khó nói trong lòng, mãi một lúc mới buông giọng làm nũng: “Phong à, em... đói.” Cô nói không ra hơi, sau cùng uất ức đâm vào lưng hấn mấy cái: “Thật sự là đói chết đi được mà. Anh thật không ra gì, đi ăn một mình cũng không dắt em theo.”

Cả người Kỳ Phong cứng đờ, suýt chút nữa đã ngã ngồi xuống đất.

Chẳng phải ai cũng bảo Kẻ biến thể không biết đói là gì sao? Nhưng lúc này, nhìn dáng vẻ như đứa trẻ bị bỏ đói cả tuần của Hân Vũ, hấn liền biết rằng cô không đùa. Hấn vò vò mái tóc rối trên đầu, bắt đầu nghiền ngẫm. Trời tối thui như vậy, biết đi đâu tìm thức ăn cho cô?

Mà cô gái trước mặt hấn đây, tuy đôi mắt vẫn đỏ ửng, long lanh là thế, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ này thì khoe môi lại không tránh khỏi cong cong. Ban chiều đúng thật cô có sang nhà Enzo, nhưng sau đấy ngứa tay lại dùng pháp thuật không đúng lúc, sau cùng hại cả bữa tối nhà người ta. Mẹ con Enzo phải sang nhà hàng xóm tìm cái ăn, Hân Vũ đương nhiên không mặt dày đến vậy, chỉ còn cách về nhà bắt nạt Kỳ Phong mà thôi.

Ai bảo, hấn đi ăn một mình không dẫn cô theo cùng làm gì?

Người lùn có giờ giấc sinh hoạt rất khoa học, lúc này thời điểm này cũng đã qua giờ ăn của họ từ lâu. Mà trong thành cũng không buôn bán gì khác, chợ phiên thì mỗi tuần mới có một lần. Kỳ Phong loay hoay mất cả buổi tối, mãi mới xin được một ít mì về nấu cho cô ăn. Sau khi bỏ thêm ít thịt và gia vị vào cũng không đến nỗi nào, hấn thở phào, chống tay nhìn Hân Vũ dù đói đến kêu gào vẫn tí mẫn lau đĩa, sau đó lại dùng ba ngón tay nâng lên, hạ xuống, nhẹ nhàng thanh thoát đến chết người.

Dần dần, dưới sự kiên trì không biết mệt mỏi của Hân Vũ cùng với nhiệt tình của mẹ con Enzo, sau cùng Hân Vũ cũng có thể làm được vài món một canh, cũng xem như có thể qua loa cho bữa ăn hàng ngày. Chỉ có điều cô nàng vẫn sống chết không sát sinh động vật, thế nên mỗi lần làm thức ăn đều phải yêu cầu Kỳ Phong tận tay xuống bếp. Có đôi lúc vì việc này hấn lại trêu chọc cô mấy câu, Hân Vũ cũng chẳng hiền lành gì, cứ thế mà cuộc sống của bọn họ cũng không thiếu những tiếng cười.

Mãi cho đến lễ hội hàng năm của thành phố.

Giống như lịch Nhân quốc, ở thành phố Vĩnh Hằng người ta cũng chia một năm ra làm bốn mùa: mùa hoa nở, mùa thu hoạch, mùa nước dâng và cuối cùng là mùa tuyết rơi. Vậy thì cái gọi là lễ hội hàng năm có nghĩa là gì đây? Chính là, mùa hoa nở thì có lễ hội Khai Hoa, mùa thu hoạch thì có lễ hội Thu Hoạch, và mùa nước dâng thì có lễ hội Nước Dâng, tựu chung lại chính là thế.

Vào trước khi chuẩn bị lễ hội này, thanh niên trong thành phố này đều được điều động đi chuẩn bị. Kỳ Phong vốn là khách, lẽ ra hấn không phải tham dự những chuyện thế này, thế nhưng với bản tính hiếu kỳ, tuy mở miệng chê bai thề thốt với Hân Vũ là không đi đấy, nhưng ngày nào hấn cũng đợi cô sang nhà Enzo học nấu ăn lại len lén chuồn ra khỏi nhà. Sức khỏe Hân Vũ vẫn chưa ổn định, cô cũng không thích nơi nào nhiệt lắm nên ban đầu còn chưa để ý đến hấn. Thế nhưng một lần, hai lần, đến lần thứ ba thì có là kẻ ngốc mới không nhận ra.

Hôm ấy Hân Vũ trở về nhà, nhìn thấy trước cửa căn nhà tranh nhỏ đã cắm đầy những bông hoa đại đủ màu xanh đỏ. Ban đầu Hân Vũ còn không mấy để ý, nhưng đến khi trông thấy mấy cô nàng người lùn từ trong thành phố chạy đến tận đây đứng lủi rủi trong bụi thì cả người điềm tỉnh như Hân Vũ cũng thật sự nổi giận.

Mấy cô nàng người lùn chỉ cao chưa đến eo cô lúc thấy Hân Vũ thì đổ cả mồ hôi hột, chẳng ngờ cô gái loài người này chỉ tao nhã rút vài bông hoa ra cho vào giỏ, còn lễ độ nói sẽ chuyển lời đến Kỳ Phong. Thấy nữ chủ nhân người ta đã về, họ cũng chẳng thể lì lợm ở lại đành nói lời tạm biệt. Hân Vũ đuổi được mấy cô nàng xanh đỏ tím vàng kia đi, vội vã đóng cửa lại. Mấy bông hoa trong giỏ cứ thế bị cô nghiền rãng ngắt ra, vò nát từng cành, từng cành một.

Lễ hội Thu Hoạch, thu hoạch cái mốc khô ấy, rõ ràng đây là lễ hội nhân duyên truyền thống của người lùn mà.

Trong lễ hội này, các chàng trai hoặc cô gái người lùn chưa kết hôn sẽ tìm đến nhà người mình thích rồi cắm trước cửa một bông hoa. Nếu người kia đồng ý ngõ lời lập tức mang lễ vật sang hỏi cưới, cứ thế mà chính thức trở thành phu thê. Tên Kỳ Phong ngu ngốc kia không biết, sao những chuyện con con thế này lại qua mặt được Hân Vũ? Cũng vì tính chất kỳ quái của lễ hội này mà Hân Vũ chưa hề liếc mắt tới, cô còn cố tình dặn hẳn không được tham dự, chẳng ngờ tên nhóc này miệng nói một đằng mà chân vẫn chạy đi nơi khác.

Hân Vũ chỉ thiếu chút nữa là đưa mấy cành hoa lên cắn mấy cái. Giận quá, thiệt sự là nuốt không trôi mà.

Chiều hôm ấy có hai vị khách đến từ Nhân quốc. Phẩm vị của Hạ Dương, Diệp Anh đều khá cao, hơn nữa họ còn mang theo một ít lễ vật nên đích thân trưởng lão người lùn phải đứng ra đón tiếp. Khi ông đưa họ đến căn nhà của Hân Vũ và Kỳ Phong, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là Hân Vũ ung dung ngồi trên vào ghế gỗ, đầu tựa ra sau, tay còn cầm một cây roi mây gõ nhịp nhịp xuống đất. Kỳ Phong lại đứng trước mặt cô chỉ mấy bước, tay ôm một chậu hoa lớn, hai bên tai còn giắt thêm hai bông hoa một vàng một đỏ cực kỳ khoa trương mà đứng úp mặt vào tường. Lúc nghe thấy tiếng động, cả hai đều không ngờ nhà bất ngờ có khách, nhất thời cứng cả người.

Vị trưởng lão người lùn khôn ngoan e hèm một tiếng, mặt vẫn không đổi sắc bước lên chào hỏi. Hạ Dương bụm miệng, tuy cố nín cười nhưng dáng vẻ cũng tạm coi là có thể kìm chế, chỉ có Diệp Anh là lúc này đã ôm bụng, suýt chút nữa bật người nằm xuống đất, ngón tay run run chỉ về phía Kỳ Phong: “Anh... anh đổi giới tính lúc nào thế hả? Haha.”

Gương mặt vốn đã ửng hồng của Kỳ Phong nhất thời tím ngắt, trong khi đó Hân Vũ lúc này đã đứng thẳng dậy, tay vẫn cầm roi mây nhịp nhịp lên mặt đất, mắt híp lại ơ hờ hỏi: “Cậu thấy buồn cười lắm sao?”

Giọng điệu cô rất ôn hòa, nhưng ánh mắt lạnh lẽo vừa bắn tới đã khiến Diệp Anh lập tức như rùa rút đầu. Hân Vũ xưa nay có tính bao che rất mạnh, phàm là thứ cô đã xem là của mình, chỉ có bản thân mình chê bai, trách phạt thì được, chứ người khác thì đừng dại mà dây vào. Đối với người thân hay thuộc hạ đã thế, người yêu dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Diệp Anh thân thiết với cô bao nhiêu năm đương nhiên có thể hiểu được, bèn đổi giọng cười hề hề thanh minh: “Không không. Ý mình là... trông anh ấy bình thường nhìn thế mà gắn hoa vào cũng... cũng... cũng vẫn đẹp trai ra phết nhỉ?”

Lời vừa dứt, nhất thời mồ hôi trên trán Diệp Anh đã đổ ròng ròng. Cô thốt ra một lời khen phi lý thế này cũng thật mất mặt quá rồi. Ấy vậy mà Hân Vũ lại có vẻ rất vừa lòng với đáp án này, nhẹ nhàng bước đến gần Kỳ Phong giúp hẳn tháo mấy cành hoa trên tai ra. Sau khi chỉnh trang lại một chút cho tươi tắn, cô lại nhếch môi, thần nhiên vờ vờ vai hẳn: “Chuyện đó đương nhiên rồi, người mình chọn sao lại không đẹp trai cho được.”

Diệp Anh vì câu nói này mà suýt té ngã lần nữa, trong khi khóe môi Hạ Dương lẫn vị trưởng lão người lùn lại khẽ giật giật. Diệp Anh ai oán nhìn bọn họ, nên trách cô có sức chịu đựng quá kém hay hai người này định lực quá cao đây?

Lúc này Hân Vũ mới nhớ đến vấn đề chính, cau mày nhìn mấy rương đồ nặng chịch mà Diệp Anh và Hạ Dương mang đến, buông giọng hỏi: “Hai người đến có chuyện gì vậy?”

Thật ra lúc thấy cả hai người này cùng đến, cô đã đoán được phần nào. Trái với Diệp Anh thẳng thắn có gì nói đó, lúc này Hạ Dương lại cười hề hề, huých vai cô nàng bên cạnh: “Đến thăm em, không được sao?”

Hân Vũ nhếch môi, dĩ nhiên không tin. Kỳ Phong đứng sau lưng cô lại thoáng thất thần.

Bởi nhà có khách, Kỳ Phong lại phải đi tìm thêm ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó để Hân Vũ và Diệp Anh cùng xuống bếp. Hân Vũ không an tâm lắm về Hân Vũ, đến lúc thấy Diệp Anh tỏ vẻ rất thành thạo mới thoáng thở dài trở ra. Hạ Dương cũng không đợi hẳn lên tiếng đã cướp lời: “Quân đội đã ổn định, có lẽ khá lâu sau tôi mới có thời gian đến đây nên Vân Tình bảo tôi đến chào một lần. Diệp Anh cũng vậy. Hai ngày nữa tôi sẽ đích thân dẫn quân ra tụ họp với Kiến Phi, cậu cũng tranh thủ sớm đi.”

Luyện binh liên tục trong thời gian dài, màu da Hạ Dương cũng trở đậm, tựa như được phủ lên một lớp đồng khỏe khoắn bao phủ lên dáng vẻ thư sinh thường thấy của anh. Kỳ Phong gõ nhẹ tay lên ấm trà, trầm

tư rút một cốc đũa về phía Hạ Dương. Đây vốn là một tin vui, thế nhưng hắn nghe xong vẫn không thoải mái chút nào. Hắn tựa người vào ghế, lại đưa mắt thoáng qua gian bếp, ơ hồ nói: “Diệp Y thế nào rồi?”

“Vẫn chưa tìm được con bé. Tôi vẫn đang cho người tiếp tục tìm.” Hạ Dương dán mắt vào chiếc cầu treo trước mặt, chậm rãi tiếp: “An tâm đi, Vân Tình cũng đã dặn rồi, tôi sẽ không báo chuyện này với Hân Vũ đâu.”

Kỳ Phong âm ờ, cũng không đáp lời.

Bên trong gian bếp, Diệp Anh rửa cá xong ngẩng đầu đá thấy Hân Vũ vừa cho ít rau vào chảo xào. Hơi nóng bốc lên khiến gò má cô nàng ửng đỏ, tóc bết dính vào da. Tay Hân Vũ vẫn đảo đều, khiến chiếc chảo loáng thoáng vang lên những tiếng xèo xèo và mùi khói nồng nặc, đáng vẻ chuyên chú như thể chuẩn bị niệm thần chú, hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến cái nhìn của cô. Diệp Anh ngẫm nghĩ mãi, sau cùng mới bật thành tiếng: “Không ngờ đấy nhé, cô nàng đồng đẳng của chúng ta cũng có ngày cơm nước đảm đang như vậy, xem ra hồi trước đúng là bọn này đã xem thường Kỳ Phong rồi.”

Hân Vũ liếc mắt, không thèm trả lời. Tay lại nhanh chóng gấp ít thịt cho thêm vào chảo. Diệp Anh thấy cô cứ lăm li mãi như thế cũng không nhịn được, vỗ vỗ trán than thở: “Thôi nào, mình chỉ đến từ biệt bạn bè một chút, cậu đừng làm mặt như mình thiếu nợ cậu như vậy được không? Lần này mình phải theo quân không biết bao giờ mới trở về được đây. Lúc ấy đừng vì nhớ mình mà than thở đấy.”

Rốt cuộc Hân Vũ cũng bị câu nói này làm đánh động. Tay cầm đũa của cô chậm rãi dừng lại, từ tốn cấn môi nhìn Diệp Anh: “Cậu bị cách chức?”

Vốn cô cũng cảm thấy ngạc nhiên, trách nhiệm của Diệp Anh không giống Hạ Dương. Trong điều kiện bình thường, cô hẳn không thể rời khỏi kinh thành, thế mà lúc này lại có thể thản nhiên đứng đây thì chỉ có thể vì cô có nhiệm vụ, hai là đã bị điều động sang công tác khác. Ban đầu Diệp Anh được pháp sư Tần cử theo để giúp đỡ cô, lúc này cô không nắm quyền nữa, người có thể trực tiếp ra lệnh cho cô nàng chỉ có thể là Kỳ Phong chứ chẳng ai khác.

Nghĩ đến đây, Hân Vũ cũng hiểu ra ít nhiều.

“Còn không phải vì cậu sao?”, Diệp Anh cấn răng chép miệng, nhưng suy nghĩ kỹ cũng không có gan bật ra thành tiếng.

Đến tận bây giờ, cô vẫn không tài nào quên được dáng vẻ khủng khiếp của Kỳ Phong tối hôm đó. Là cô không làm tròn nhiệm vụ, chẳng những không ngăn được Hân Vũ mà còn để con bé đánh ngất, tỉnh lại mới loay hoay chạy đi tìm pháp sư Tần. Lúc cô đến hiện trường chỉ nhìn thấy Kỳ Phong ôm lấy Hân Vũ cả người đầy máu, đứng giữa đám quỷ tộc thuần chủng vốn đã bị Hân Vũ đả thương dờ sống dờ chết. Ánh mắt tàn nhẫn của hắn khi đó, mỗi khi nhớ lại vẫn khiến cô cảm thấy rợn tóc gáy.

Trời sinh Diệp Anh vốn là kẻ không sợ trời không sợ đất. Cũng chẳng phải lá gan của cô to, chẳng qua bao nhiêu năm trên đảo Rùa, cô rất tự tin vào năng lực của mình, người bình thường hiển nhiên không phải là đối thủ của cô. Thậm chí cho dù cô vào hoàng cung nhậm chức cũng chẳng mấy khi gặp hoàng đế, thủ lĩnh duy nhất của cô là Hân Vũ. Hân Vũ lại có tính bao che thuộc hạ, thế nên chẳng cần biết là cô làm sai chuyện gì vẫn luôn ý lại sẽ có Hân Vũ đứng ra chống đỡ trước cho cô, còn những hình phạt sau đó của con bé này thật ra chỉ là trò đùa cợt con mà thôi.

Thế nhưng mãi đến khi cô đối mặt với ánh mắt Kỳ Phong, lần đầu tiên cô mới hoảng hốt nhận ra rằng sinh mệnh của mình nằm trong tay người này, chỉ cần một lời của hắn thôi, cuộc sống của cô sẽ mãi mãi chấm dứt tại đây. Hắn không dễ đoán như Hân Vũ, càng không nhân từ như hoàng đế, tất cả mối quan tâm của hắn chỉ là con bé kia, mà lần này chính cô lại làm hỏng nhiệm vụ như thế.

Ngay trong đêm đó, cả nhóm quỷ tộc kia đều bị tàn sát thẳng tay, riêng các binh sĩ tham sống sợ chết lao ra ngoài mà không bảo vệ được Hân Vũ đều bị xử tử. Diệp Anh cũng không ngờ mình có thể thoát khỏi thảm họa này, nếu như cuối cùng không phải Hạ Dương đứng ra, cô e rằng cả mạng mình cũng khó giữ. Cũng vì chuyện này mà cô dần có một cái nhìn khác về Kỳ Phong. Thậm chí đến tận lúc này, nhìn thấy dáng vẻ hắn, cô cũng khó lòng mà tưởng tượng được gã con trai này và tên bạo chúa hung hãn đêm đó chỉ là một người.

Hân Vũ nghiền ngẫm gương mặt Diệp Anh rất lâu vẫn không thấy cô nàng đáp lời, càng cảm thấy khó hiểu. Chẳng ngờ lúc ngẩng đầu, Diệp Anh lại cười hề hề tiếp: “Vũ này, mình thua cược với Kiến Phi rồi. Cậu ra mặt giúp mình quyết kèo tên đó đi.”

Hân Vũ phẩy tay, cũng không thèm nói chuyện với Diệp Anh nữa.

Có thêm hai người nên bữa ăn của bọn họ cũng trở nên rôm rả hơn. Hạ Dương cứ chốc chốc lại nhắc đến đứa bé trong bụng Vân Tình đã được mấy tháng, thi thoảng áp tai vào có thể nghe thấy tiếng nó đạp ra sao. Anh chàng còn đập ly xuống bàn cười ha hả chắc nịch rằng khỏe mạnh như vậy thì chỉ có thể là con trai mà thôi. Với niềm say mê hăng hái được làm cha này, cả ba người còn lại đều không hiểu được, chỉ gật đầu à ừ theo anh cho có lệ.

Uống được vài ly rượu đỏ của người lùn, sắc mặt Diệp Anh đã đỏ lừ, thoáng men say. Nhắc đến việc sắp đến phải ra tiền tuyến giáp mặt Kiến Phi, cô nàng cũng lảo đảo đứng dậy, hùng hổ nói: “Rõ ràng là mình bị tên đó lừa mà. Mình không muốn, không muốn không muốn kết hôn.”

“Ừ.” Hai gã con trai đều khôn ngoan giữ im lặng, duy chỉ có Hân Vũ vẫn đang gấp thức ăn, âm ừ qua chuyện. Diệp Anh thấy vẻ mặt Hân Vũ đang ngậm đũa, còn nghĩ rằng cô đồng tình với mình, vội níu lấy tay Hân Vũ vò vĩnh: “Vũ này, cậu lập tức bảo Kỳ Phong ra lệnh cho Kiến Phi không được làm phiền mình đi. Mình vẫn còn trẻ vậy, ai lại đi kết hôn sớm thế chứ?”

Kỳ Phong chống tay, vẫn đang cau mày nhìn Hân Vũ không ngừng nhai cơm, lúc này nghe nhắc đến tên mình mới sực tỉnh. Dưới chân bàn, Hạ Dương bình thần đập hấn một cái, Phong mới hiểu ý, làm ra vẻ vô tội: “Đừng lôi tôi vào cuộc. Tôi đứng trung lập đó nha.”

Diệp Anh vẫn chưa chịu buông tha, lay lay tay Hân Vũ đầy giận dữ: “Cậu thấy chưa hả? Người đàn ông của cậu còn không nể mặt về phe cậu kia.”

Hân Vũ bị Diệp Anh lay đến chén cơm cũng nghiêng ngả, bực mình trừng mắt: “Ai nói là mình ở phe cậu hả?”

Sau cùng chỉ có Diệp Anh ngây ngẩn cả người. Còn Kỳ Phong lại nhân cơ hội này choàng tay sang eo Hân Vũ đầy thích chí. Hân Vũ bị hấn ôm trước mặt hai người kia thì hơi ngây ngốc. Kỳ Phong nhìn thấy vẻ mặt đại nể của cô, không kìm được lại véo má cô một cái. Người yêu hấn thật dễ thương quá thể mà.

Nhìn thấy hai người trước mặt tình tứ mà không thèm xem ai ra gì, Diệp Anh thất vọng bĩu môi. Xem ra vẫn là cô tính toán sai rồi, còn tưởng chạy đến đây vò vĩnh Hân Vũ thì còn nhờ vả được chút chuyện, chẳng ngờ con nhóc này từ lâu đã bán mình cho giặc ngoại xâm.

Hân Vũ không mấy may để ý đến vẻ mặt bị tổn thương nặng nề của Diệp Anh, liên tục gấp thức ăn vào chén. Cô thừa nhận mình nấu ăn thật sự rất kém. Tự ăn của mình đã quen miệng rồi, lúc này ăn thức ăn của Diệp Anh chẳng khác nào sơn hào hải vị, chỉ muốn ăn mãi không thôi. Mà xấu hổ nhất là, dường như cô ăn quá nhiều nên vào cuối buổi bắt đầu bị bội thực.

Kỳ Phong vẫn đang tán dóc vài câu với Hạ Dương về tình hình quân đội, nhìn sang đã thấy Hân Vũ liên tục vuốt ngực, sau cùng chịu không nổi, vội bịt miệng chạy vào bếp thì ngẩn người. Nãy giờ hấn đã cảm thấy hành động của cô tương đối kỳ lạ, còn định bước vào xem thế nào thì đã bị Hạ Dương níu tay lại. Sắc mặt Hạ Dương cứ như vừa đào được vàng giấu trong sân nhà người khác, ánh mắt híp lại, đặc ý hỏi: “Này, không phải Hân Vũ “có” rồi chứ?”

“Có gì cơ?”, vẻ thần bí của anh chàng thoáng chốc khiến Kỳ Phong ngơ ngẩn.

“Còn có gì nữa? Là em bé, em bé đấy.” Hạ Dương nửa đắc thắng nửa lại thoáng lo âu tiếp: “Không phải tôi nói gì hai người, nhưng thân phận của Hân Vũ đặc biệt. Nếu sinh thì e là đứa bé sẽ mang dòng máu biến thể trong người. Hai người đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Kỳ Phong vừa buồn bực vừa khó chịu, nắn nắn lòng bàn tay nói: “Cái đầu anh đấy. Bọn tôi còn chưa kết hôn kia mà.”

Hạ Dương cười khà khà xoa bụng mình: “Chưa kết hôn thì đã sao chứ? Vân Tình nhà tôi cũng chẳng phải là có thai trước rồi mới kết hôn sao? Vả lại, cậu có biết tại sao phụ nữ phải mang thai mười tháng mới sinh

không? Chính là vì mười tháng mới đủ thời gian để bố mẹ lo mà cưới chạy cho kịp chứ.”

Với lý luận này, Kỳ Phong nghẹn mãi trong cổ mà không thốt được thành lời.

Mấy ngày sau đó là lễ hội Thu Hoạch. Diệp Anh khó khăn lắm mới chạy được đến đây, bèn nao nức đòi ở lại trải qua cho biết. Điều kỳ lạ là Hân Vũ cũng không phản đối. Thế nên một tuần lễ sau khi Hạ Dương quay về kinh thành rồi mà Diệp Anh cứ ở lì mãi trong thành phố Vĩnh Hằng không chịu đi. Mà mỗi lần nhìn thấy cô nàng vô tư chiếm một khoảng trống đủ rộng bên cạnh giường Hân Vũ, Kỳ Phong lại bực dọc, hết sức bực dọc.

Hắn chẳng thể nào quên được vẻ mặt của Hạ Dương khi nghe hắn thú thật. Lúc đấy anh ta cười phá lên, cứ nhìn hắn hồi lâu rồi lại... phá lên cười lần nữa. Điều cười ấy khiến hắn nghiến răng nghiến lợi chẳng cách gì cho qua được. Hắn và Hân Vũ yêu nhau gần một năm cũng chỉ nắm tay rồi hôn môi, chẳng phải chuyện bình thường lắm sao? Có gì anh ta cứ cười như bị ếm bùa thế không biết.

Mà Phong cũng không thể không thừa nhận, đối với đàn ông mà nói, điệu cười này chẳng khác nào giẫm đạp lên lòng tự tôn của hắn.

Thật ra có những chuyện, không phải Kỳ Phong không muốn nhưng vẫn là lực bất tòng tâm. Hắn và Hân Vũ vẫn thường hôn nhau, thế nhưng mỗi lần hắn không kiềm lòng được, muốn tiến sâu thêm một bước thì thế nào Hân Vũ cũng đẩy hắn ra. Tuy cô nói vòng vo để tránh né, thế nhưng nhìn vào mắt cô, hắn biết trong lòng Hân Vũ vẫn có một nỗi ám ảnh tâm lý.

Nói cho cùng thì, e hèm, đầu tiên của bọn họ, hắn chẳng được dịu dàng gì với cô cho cam.

Có đôi khi hắn vẫn cố gắng nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, thế nhưng tất cả chỉ là bức màn đen trắng rỗng. Hắn vờ như vô tình thăm dò ý kiến Hân Vũ, lại thấy cô tránh đi, vẻ mặt như không hề muốn trả lời. Hắn vò đầu mình, rồi lại buồn bã, rồi lại rầu rĩ, thế là nhìn thấy việc Diệp Anh thỏa thuê chiếm lấy một chỗ trống trên giường Hân Vũ, hắn lại giận muốn bốc khói mà không được.

Dựa vào cái gì mà Diệp Anh có thể ngủ với cô, còn hắn thì không thể? Rốt cuộc thì ai mới là bạn trai của ai đây hả?

Tranh thủ lúc Diệp Anh hờn hờ tham gia lễ hội người lùn, hắn lập tức nhân lúc Hân Vũ đang ngậm dưa dùng cơm dò hỏi: “Vợ à, em định để Diệp Anh ở đây mãi sao?”

Thật ra cái hắn muốn thốt thành lời là: “Khỉ thật, còn mấy ngày nữa ông đây phải ra trận rồi. Chẳng biết ngày tháng năm nào mới được gặp vợ mà cô ta cứ làm kỳ đà cản mũi thế là sao?”, nhưng dĩ nhiên mấy lời này không nên nói trước mặt Hân Vũ.

Hân Vũ xới thêm một chén cơm, nghe hắn nói thì hơi ngẩn người, thoáng nghĩ ngợi: “Để cô ấy ở đây cũng được mà. Dù sao anh cũng sắp phải đi rồi, Diệp Anh cũng bị cắt chức, vị trí của cô ấy không mấy quan trọng. Thôi thì cứ để cô ấy ở lại đây chăm sóc em đi.”

Kỳ Phong điếng người. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Hân Vũ cũng không phải người tốt tính đến thế. Năng lực của Diệp Anh thế nào cô càng rõ hơn ai hết, trận chiến quan trọng, sao lại có thể hy sinh Diệp Anh ở lại? Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn nên hỏi: “Vợ, chẳng phải chúng ta đã từng nói dù chuyện gì cũng phải cho nhau biết sao? Em đang giấu anh điều gì phải không?”

Ánh mắt Hân Vũ hơi lay động, mãi rồi cô mới thở dài, gắp cho hắn một miếng thịt trên đĩa thức ăn, hạ giọng nhẹ nhàng: “Anh ăn thử xem có gì khác không?”

Dáng vẻ cô khá nghiêm trọng. Kỳ Phong lại nghĩ cô phát hiện ra bí mật nào đó, nhanh chóng ăn cho hết miếng thịt. Hắn cẩn thận nuốt vào, vẫn cảm thấy không có gì đặc biệt: “Có gì lạ sao?”

Hân Vũ gõ đũa vào chén của hắn, gằn từng tiếng một: “Dĩ nhiên là khác, Diệp Anh từ nhỏ đã nấu ăn rất ngon, hơn nữa cô ấy còn biết làm cá, biết vặt lông gà, cắt cổ vịt. Anh cảm thấy giữ cô ấy lại có cần thiết không?”

“...”, miếng thịt cứ nghẹn lại trong cổ Phong, chẳng cách nào nuốt trôi được.

Thế nhưng hần ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy Hân Vũ những ngày này có gì đó là lạ, bèn cẩn trọng quan sát sắc mặt cô. Hân Vũ chẳng thèm để tâm đến hần, tiếp tục cho canh vào bát. Kỳ Phong ngẩn ra, lắp bắp: “Vợ, có phải dạo này em ăn hơi nhiều rồi không?”

Tính ra Hân Vũ ăn cũng không phải là quá nhiều, chỉ ở mức một thanh niên trưởng thành bình thường. Thế nhưng cô vốn mang dòng máu quý tộc, trước đây khi ăn cơm cùng mọi người cũng chỉ gấp mỗi món vài ba thìa cho biết khẩu vị thôi. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, đừng nói là Hạ Dương, ngay cả Kỳ Phong nếu không biết sự thật cũng lầm tưởng đến khả năng kia nữa là.

Hân Vũ cau mày, có vẻ bực mình: “Anh cảm thấy em ăn nhiều cho khỏe hơn thì không tốt sao?”

Kỳ Phong suýt đổ mồ hôi hột: “Không, dĩ nhiên là không.”

“Vậy, ăn nhiều rồi béo lên một chút không tốt sao?”

Phong cứng lưỡi, nhìn ánh mắt long lanh của cô, cái câu trêu chọc “em vốn đã béo lắm rồi” cuối cùng cũng không đành lòng thốt ra.

Kỳ Phong trước giờ chẳng sợ ai cả, hiển nhiên Hân Vũ cũng chẳng ngoại lệ. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh Hân Vũ ầm ức không vui hần lại chẳng chịu nổi. Thế là những lúc ấy hần lại dạ bảo lòng: “Nhường cô ấy một chút thôi, một chút thôi.” Nói thế nào thì trong lòng hần, vợ hần chẳng phải là đẹp nhất rồi còn gì? Nghĩ là làm, nhân lúc Hân Vũ còn chưa kịp đề phòng hần đã choàng tay, đặt một cái hôn vào môi cô: “Béo cũng được, gầy cũng tốt, chỉ cần là vợ anh, em thế nào cũng được.”

Hân Vũ hơi đỏ mặt, dầm dề chiếc thìa trong tay. Sao cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng vậy nhỉ?

Diệp Anh chẳng vui vẻ được bao lâu. Chưa đến hai ngày sau lễ hội Thu Hoạch, một lá thư gửi đến từ kinh thành khiến cô mặt mũi méo xệch, không còn cách nào khác phải nhanh chóng thu dọn hành lý trở về. Trước khi đi còn nghẹn ngào nhìn Kỳ Phong mấy cái mà không dám thốt câu phản ứng ra khỏi miệng.

Phong thấy hết dáng vẻ của cô, nhưng chỉ cười hì hì cho qua, thậm chí còn vỗ vai cô trấn an vài câu, tựa như một vị cấp trên hết lòng hết dạ với thuộc hạ. Diệp Anh tuy ngoài mặt ầm ức, nhưng trong lòng vẫn không dám gặp riêng hần, sau cùng cũng không dám nói gì nữa, nghẹn ngào đến chia tay Hân Vũ. Hân Vũ khoanh tay, giọng điệu ôn hòa tiếp: “Khóc lóc gì chứ? Chẳng phải phục hồi tước vị rồi sao? Cậu đâu còn phải dưới quyền Kiến Phi nữa mà sợ mất mặt trước anh ấy? Đi nhanh đi cho khuất mắt mình.”

Giọng nói cô chẳng lớn lắm, nhưng dù sao Kỳ Phong cũng được coi là pháp sư, hần vừa nghe hết, trong lòng bỗng nhiên bực mình.

Nếu biết phục chức cho Diệp Anh mới là mục đích cuối cùng của Hân Vũ, hần đã phục chức cho cô ta từ lâu rồi, đâu để cô ta ở đây phá hoại lâu như vậy?

Cuối cùng, sau nhiều đêm trăn trở và tranh đấu, Kỳ Phong cũng có thể thực hiện được nguyện vọng của mình. Hần nhìn theo bóng Diệp Anh lầm lũi rời khỏi, quả tim đột nhiên căng lên phập phồng, lần đầu tiên có được thứ cảm giác gọi là... hạnh phúc đến run rẩy.

Hân Vũ dĩ nhiên không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy. Lúc này trong tâm trí cô chỉ lo lắng đến bữa ăn tối nay của mình, lại nhìn sang Kỳ Phong, đoán được chỉ ít ngày nữa cũng đến lượt hần đi khỏi, phải ăn thứ thức ăn khó nuốt mà mình làm ra chỉ có mỗi mình mình, cô bỗng có một nỗi phiền muộn nặng nề.

Hoàng hôn rộn rã, mặt trời xuyên qua những áng mây phớt lên hòn đảo nổi một vài nét chấm phá càng khiến cảnh tượng lung linh như tranh vẽ. Kỳ Phong quan sát dáng vẻ đăm chiêu lo nghĩ của Hân Vũ, không kìm được choàng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô từ phía sau. Gương mặt cô ửng hồng, như thu tất cả nắng chiều vào đáy mắt, làn môi mọng nước lúc này lại hơi hé mở khiến Kỳ Phong không kiềm được mong muốn, vội áp lên đó một nụ hôn. Cánh môi hần chỉ nhẹ nhàng mơn trớn, chậm rãi lúc gần lúc xa khiến Hân Vũ cũng dần dần thuận theo, hàng mi thanh tú run rẩy khép lại, cánh tay choàng lên cổ hần bắt giắc càng chặt hơn nữa.

Sau mấy ngày bị phá đám cũng được mãn nguyện, thật lâu sau mới thấy Kỳ Phong chậm rãi buông Hân Vũ ra. Ánh mắt cô chỉ vừa hé mở, để lộ ra hai viên ngọc nhuộm màu hổ phách long lanh dưới trời chiều.

Tay cô vẫn siết chặt vai hắn, hơi thở lúc mạnh lúc yếu chạm nhẹ vào gáy hắn nóng ran. Phong mỉm cười, rồi cũng dang tay ôm lấy cô, hạnh phúc đong đầy trong khóe mắt.

Nếu như có một điều ước, hắn chỉ mong rằng cả đời cũng có thể ở bên cô như hôm nay, được ôm lấy cô, cùng cô ngắm mặt trời mọc, đôi khi cãi nhau chỉ vì những lý do chỉ nhỏ bé hơn cả cọng râu con kiến, được giận lẫy, rồi lại hòa thuận. Đến một lúc nào đó lại trêu chọc nhau vì trên mái tóc đã nhuộm màu sương, cùng tranh luận xem ai đã già đi nhanh hơn.

Nhưng ở bên cạnh cô càng lâu, càng phát hiện ra nhiều điều thú vị về cô gái này thì hắn lại càng mong mỗi ngày hơn thế. Thì ra con người khi còn sống đều sẽ có lòng tham, chỉ là tham cái gì mà thôi.

Hân Vũ đã từng là lãnh đạo loài người, trước đây đều chỉ ngồi trên ngai phát tay ra hiệu cho người khác. Mấy ngày rồi Phong để mặt mũi cho cô như thế, hiếm khi mới thấy cô ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Phong nghĩ nghĩ, lại nhân cơ hội này hôn lên môi cô lần nữa. Hân Vũ không chống cự, mặc kệ hắn hôn một mạch qua mắt, mũi, cằm cổ trắng nõn ửng hồng. Phải đến khi suýt chút nữa hắn đã kích động lột cả chiếc áo lông bên ngoài của cô ra thì cô mới tức giận giẫm vào chân hắn một cái. Kỳ Phong bị đau liền tỉnh ra, cười tinh nghịch đặt cằm lên vai cô.

Đến lúc cô tưởng đầu hắn đã ngủ quên mất, mới nghe giọng người phía trên nhẹ nhàng thốt ra.

“Vợ à, cảm ơn em.”

Cảm ơn sự tin tưởng vô điều kiện của cô dành cho hắn. Cảm ơn vì cho dù đứng trước bao nhiêu lời ra tiếng vào, bao hiểm khích và nghi kỵ, cuối cùng người cô quyết định ủng hộ vẫn chỉ có hắn mà thôi.

Ánh mắt sắp sửa tức giận của Hân Vũ lúc này mới dần dần nhu hòa lại. Cô mỉm cười, lại nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng hắn.

Chuyện loài người, chuyện chiến tranh, cô chưa từng hỏi không có nghĩa là cô không biết. Chủ nghĩa hòa bình của Hân Vũ tiếp thu từ thầy Tần. Chỉ cần quỷ tộc không khai chiến trước, cô cũng tuyệt đối không xuất binh. Tất cả những gì cô làm chẳng qua cũng chỉ là có thể bảo vệ dân chúng của mình một cách tốt nhất. Thế nhưng trận chiến lần này lại không như vậy. Cho dù binh lực có thể không đủ, có thể sự chuẩn bị vẫn chưa thật kỹ càng. Có lẽ vẫn thiếu vài nhân tố quan trọng nhất để có thể đi đến chiến thắng, nhưng chỉ cần là quyết định của hắn, cô tuyệt đối sẽ ủng hộ. Thứ cô lựa chọn chỉ có thể là tin tưởng người con trai này, tin rằng rồi hắn sẽ mang lại những điều tốt đẹp nhất cho thế giới, cũng tin rằng, hắn không bao giờ phản bội cô.

Hai tay cô choàng sang sau gáy hắn, vừa ngẩng đầu lên đã có thể nhìn thấy cặp mắt trong như nước đang hiền hòa nhìn mình. Hân Vũ mỉm cười, đột nhiên nhón gót, hôn nhẹ lên môi hắn: “Khờ quá. Còn nhớ chúng ta đã từng nói gì không? Chuyện quốc gia đại sự giao cho anh, chuyện nhà giao cho em. Lúc này sao còn nói mấy lời này?”

Khi bọn họ vừa mới ổn định, vẫn thường cãi nhau chuyện bếp núc thường ngày. Khi đó Hân Vũ giở tính tình tiểu thư, không chịu xuống bếp. Kỳ Phong cũng không thua kém gì, cả hai âm ỹ một trận, sau đó hắn bực dọc quát lại một câu: “Chuyện nhà không phải của phụ nữ sao? Đàn ông bọn anh chỉ lo chuyện quốc gia đại sự thôi.” Hắn vốn chỉ tùy tiện nói vậy để thuyết phục cô, chẳng ngờ đến tận lúc này Hân Vũ vẫn còn nhớ, còn dùng những lời đó để trấn an hắn.

Chẳng trách được, vì sao hắn lại yêu cô gái này nhiều đến thế.

Nghĩ rồi, hắn lại dùng sóng mũi cạ cạ dọc theo sóng mũi cô, chậm rãi nói: “Mặc kệ em có tin hay không, anh chỉ hy vọng rằng cả đời này cũng không bao giờ khiến em phải nói câu hối hận.”

“Chết cũng không hối hận.” Hân Vũ dùng cả hai tay ôm lấy mặt hắn, cười gian xảo: “Niệm tình hôm nay em ngoan như vậy, chồng yêu à, hôm nay anh nấu cơm nhé.”

Kỳ Phong không thể không phủ nhận, hai chữ ‘chồng yêu’ này thật sự có sức sát thương chết người.

Hắn nhớ, trước khi hắn lạc đến vùng đất này, trên mạng xã hội vẫn có một câu nói được cái cô gái rất yêu thích và lan truyền: “Em chỉ cần yêu anh thôi, cả thế giới cứ để anh lo.” Hắn cảm thấy chẳng có gì thú vị cả, mặc kệ cái sự thật là Tâm Du thậm chí còn phấn khích đến mức treo nó trên ảnh bìa của facebook có

nàng. Nhưng lúc này thật sự Kỳ Phong cứ như lên đồng, thật sự vỗ ngực bảo với cô gái trước mặt: “Được thôi. Em chỉ ngồi ăn thôi, còn nấu cơm rửa bát làm việc nhà cứ để anh lo.”

Hân Vũ không nói gì, môi chỉ mím lại, nở ra một nụ cười ranh mãnh.

Tối đến, Hân Vũ vốn nhàn rỗi cả ngày vốn vô cùng thư thả leo lên giường ngủ. Chẳng ngờ chưa kịp nằm xuống đã nhìn thấy Kỳ Phong ôm gối sang, vẻ mặt méo máo kêu gào: “Vợ à, anh đau nhức cả người, em xoa bóp cho anh đi.”

Hân Vũ nheo mày nghi hoặc. Đàn ông con trai thân ột thước tám có thể vì mấy chuyện lật vật như nấu cơm rửa bát mà đau nhức sao? Nhưng nghĩ tới người hưởng lợi nhiều nhất vẫn là mình, ngày mai vẫn phải nhờ vả tên này, cô bèn ngoan ngoãn để hắn ngồi xuống giường mình rồi xắn tay xoa bóp cho hắn.

Xoa bóp thế nào chẳng biết, sau cùng vẫn là hắn đè cô trên giường vừa xoa bóp vừa hôn ngấu ngiến từ đầu đến chân. Hân Vũ vừa uất ức lại vừa cảm thấy bị lừa gạt, đến lúc tay hắn đã sắp len được vào cổ áo ngủ thì cô thẳng chân đạp hắn xuống giường.

Thật ra Hân Vũ vốn lớn lên trong môi trường lễ giáo, làm sao đoán được đó chỉ là trận mở màn đầu tiên của kế hoạch “trường kỳ kháng chiến” mà Kỳ Phong vạch ra?

Ngày hôm sau hắn lập tức trở lại dáng vẻ người chồng đảm đang như đã hứa. Sáng vừa làm thức ăn, làm việc nhà vừa phải tranh thủ phê duyệt công văn từ kinh thành gửi cấp tốc đến, chiều thì dẫn cô đi chơi trong thành phố, tối đến lại ôm gối sang phòng cô giờ trò.

Chẳng những tài năng diễn xuất của hắn ngày một tăng đến mức độ chẳng ai đoán nổi, cả kinh nghiệm trận mạc cũng lên cấp như chơi game tặng exp. Đến lúc Hân Vũ hoàn hồn thì dây áo ngủ cũng đã bị tháo ra hoàn toàn, thậm chí cúi đầu còn có thể thấy tay của tên lưu manh kia đang du ngoạn trên phần cơ thể nhô cao vốn đã ừng hồng của cô.

Hân Vũ tái mặt, giận đến mức lập tức nhét hắn vào một tảng băng tròn rồi đá trở về phòng. Kỳ Phong ngủ một đêm trong băng, sáng ra cả người liền phát sốt, trường kỳ kháng chiến vì vậy mà buộc phải trì hoãn.

Kỳ Phong uống trà nghệ hết mấy ngày, còn Hân Vũ vừa hối hận, lại vừa cảm thấy tên này như thế cũng đáng đời.

Mãi cho đến một ngày kia, chim lửa gửi tin cấp báo đến từ kinh thành như thường lệ, nhưng Kỳ Phong xem xong cũng không vội trả lời, chỉ thờ dãi ngồi trên bàn sách ngây ngẩn nhìn ra ngoài. Hân Vũ hiếm khi thấy hắn có dáng vẻ trầm tư như vậy, không nén được bèn bước đến nhìn qua mẩu giấy trong tay hắn. Lúc nhận ra dòng chữ “Khai chiến” rần rỏi của Hạ Dương, một cơn lạnh chợt kéo đến càn quét dọc sống lưng cô.

Tuy nói vẫn ủng hộ hắn, ủng hộ loài người, nhưng thực tế Hân Vũ là một người cực ghét chiến tranh. Cô đứng sững như thế, mãi đến khi Kỳ Phong ôm lấy cô từ phía sau, cảm hắn tựa lên vai cô, nhẹ thở dài: “Sáng mai anh sẽ lên đường về kinh thành.”

Hân Vũ không đáp lời, ánh mắt lại tựa như nhìn thấy tia ánh sáng nào đó vừa vươn ra khỏi những áng mây ngũ sắc, chập chờn vẫy gọi. Đột nhiên cô có một cảm giác, lần này từ biệt, biết đâu cũng là lần cuối cùng?

Cả ngày hôm đó cả hai đều rất trầm lặng. Kỳ Phong luôn ôm cô bất cứ khi nào có thể, tựa như muốn giam mãi cô bên mình, hòa cùng một thể. Hân Vũ cũng không phản đối hắn, thậm chí cả khi hắn đặt cô lên giường, lưu luyến hôn một mạch khắp người cô, cô cũng chẳng hề đẩy hắn ra.

Lần này Kỳ Phong cực kỳ biết thân biết phận, cho dù cả người đã nóng ran đến run rẩy, sau cùng vẫn quyết tâm buông cô ra. Đến lúc hắn đứng dậy, dường như có ý định đi về phòng, đột nhiên tay lại bị Hân Vũ níu lại. Cô hơi thất thần, hàng mi nâng lên cười nói: “Không phải anh muốn em sao? Hay là đêm nay đi...”

Mấy câu cuối cô không nói hết, nhưng Kỳ Phong vừa nghe thì tim đã nhảy loạn nhịp. Hắn siết chặt tay cô, vẻ mặt điềm tĩnh nhắc lại: “Hân Vũ, em chắc chứ?”

Dù sao Hân Vũ vẫn là con gái, nhắc đến vấn đề này mặt lại đỏ ửng lên. Cô thu mình trốn vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt sáng quắc nghi ngại nhìn ra ngoài: “Chúng ta... tắt đèn rồi nói tiếp được không?”

“Tại sao phải tắt đèn?”, Kỳ Phong ngây ngẩn.

“...”, Hân Vũ bị hấn hỏi đến nín bật, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Thật ra, Hân Vũ có kiêu ngạo của cô, tuy cùng là phụ nữ, nhưng cô lại tiếp thu một nền giáo dục hết sức văn minh của pháp sư Tần, càng không giống như những thiếu nữ phong kiến nhu mì bảo sao nghe vậy. Cô cảm thấy cho dù yêu đến thế nào, bảo cô bình thần lột bỏ toàn bộ tự trọng của mình để lộ thân thể ra trước mặt mặt người đàn ông, cô thật sự không thể làm được, cho dù đó có là Kỳ Phong đi chăng nữa.

Nhưng khi Kỳ Phong hiểu rõ nỗi lo lắng của cô, ngoan ngoãn tắt đi ngọn đèn lông chim lửa lúc nào cũng sáng rực thì Hân Vũ lại nhìn thấy một cơn ác mộng khác.

Vất vả lắm mới nhận được sự đồng ý của cô, Kỳ Phong háo hức cởi áo ra, tuần tự hôn khắp cơ thể cô một lần. Hấn nói với lòng phải nhẹ nhàng hết mức có thể, khiến cô cũng cảm thấy hạnh phúc và vui sướng như mình. Song vừa cởi đến lớp áo ngủ mỏng của cô, tay hấn lại chạm phải một làn nước ri ri, nhớp nháp. Hấn thoáng kinh ngạc, nường theo ánh trăng bên ngoài quan sát dáng vẻ cô co mình lại, mái tóc rối quấy rũ lúc này đã bết mồ hôi. Rất rõ ràng, hấn cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy.

“Hân Vũ, em sao vậy?”, Phong sờ gò má sưng nước của cô, trong ánh sáng thế này thật khó để nhìn rõ cô đang thống khổ hay sợ hãi, hấn chỉ biết một sự thật rằng, cô vậy mà đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Thế nhưng đúng vào lúc Kỳ Phong đã định rút lui, Hân Vũ lại đột nhiên choàng tay ôm lấy bả vai hấn, cơ thể cô vẫn run nhẹ, nhưng bờ môi lại điên cuồng cắn cút vào cổ hấn, giọng nói vang lên như tiếng nấc: “Phong, muốn em đi.”

Đến lúc này, dù Kỳ Phong có là thánh nhân vẫn không thể dừng lại. Dưới ánh trăng, hấn chỉ mơ hồ nhìn thấy tóc cô xõa dài, làn da vốn trắng toát giờ lại bị tưới lên một màu bạc dịu dàng lay động. Hấn không kìm được, chỉ vội dùng tay kéo áo cô ra, để rồi mở to mắt thán phục nhìn những đường cong của cơ thể người con gái trước mặt uốn lượn như dòng suối chảy dài dưới mặt trăng kiêu vĩ.

Hấn cảm thấy cả đời này mình cũng chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp đến thế.

Những thứ sau đó diễn ra một cách hết sức tự nhiên.

Mãi cho đến khi trời chạng vạng sáng, người con trai bên cạnh Hân Vũ mới chịu mệt mỏi thiếp đi. Dù sao hấn vẫn còn rất trẻ, lần đầu tiên trải qua chuyện này phần khích không thôi, cứ nài ép cô liên tục. Hân Vũ ngăn không được, chỉ đành mặc hấn làm bừa. Giờ phút ngày ngồi dậy, nhìn thấy hấn nhắm mắt, sắc mặt đỏ bừng ngủ thiếp đi như một đứa trẻ, đột nhiên cô lại cảm thấy phiền não.

Trước khi rời khỏi thành phố Vinh Hằng, Diệp Anh đã trò chuyện bí mật với cô một lần. Những lời đó đến giờ cô vẫn chẳng thể nào quên được. Ngày đó cô nâng nắm chặt tay cô, liên tục nói: “Hân Vũ, mình biết chuyện này nói ra cậu sẽ không tin, thậm chí cho rằng mình đang nói bừa, nhưng cậu vẫn nên để ý đến Kỳ Phong một chút. Con người không ai có thể mãi mãi là chính mình thuở ban đầu cả. Kỳ Phong yêu cậu, mình biết, nhưng liệu cậu có chắc chắn rằng cậu là sẽ ưu tiên hàng đầu của anh ta cả đời này không? Mình đã chứng kiến một mặt khác của Kỳ Phong, cứ như một quái thú không có tính người vậy. Hân Vũ, cậu hiểu chuyện này có ý nghĩa gì không? Người mà cậu chọn đã thay đổi rồi, anh ta không còn là Kỳ Phong của trước kia nữa. Một ngày nào đó nếu bắt buộc phải lựa chọn, có khi người anh ta bảo vệ cũng không phải là cậu nữa.”

“Cậu không tưởng tượng được dáng vẻ lúc đó của anh ta đâu. Trước giờ mình không hề ghét Kỳ Phong, tới giờ cũng chưa từng ghét. Nhưng mình lại sợ con người đó. Anh ta có thể vì cậu mà nổi điên, cặp mắt đỏ rực không ra hình người, có thể tùy tiện giết rất nhiều binh sĩ chỉ vì bọn họ không làm tròn nhiệm vụ bảo vệ cậu. Hôm đó suýt chút nữa mình cũng xong đời rồi. Kỳ Phong thậm chí còn không nhận ra mình là ai, anh ta chỉ có một ý niệm duy nhất là giết chết mình mà thôi.”

“Thật ra mình cố tình nán lại đây cũng không hẳn vì Kiến Phi. Mình chỉ muốn biết cậu sống thế nào. Thấy cậu hạnh phúc, mình rất mừng cho cậu, nhưng Kỳ Phong thật sự rất đáng sợ, mình dần vật mãi, không biết có nên nói với cậu sự thật này không? Mình không khuyên cậu trở về, bởi vì sự có mặt của cậu chẳng giúp được gì. Loài người không còn tin cậu nữa, nhưng Vũ này, cậu nhất định phải tránh xa Kỳ Phong ra, càng xa càng tốt có hiểu không?”

Diệp Anh nói rất nhiều, nhưng Hân Vũ lại không dám chắc mình có nghe hết hay không, bởi chỉ mấy chữ đa nhân cách kia thôi đã khiến quả tim cô loạn nhịp.

Nếu cô không tin, hẳn cô cũng sẽ không cho rằng thầy Tần vì diệt trừ hậu họa mà cố tình để hấn chết dưới vực. Nếu cô không tin, cũng không sợ hãi như thế mỗi khi đối diện với hấn. Cứ mỗi lần nhìn vào ánh mắt đỏ rực tràn đầy ham muốn đó, cô lại nhớ đến cái đêm hoang đường trong động trên núi Thánh Hỏa. Rồi hình ảnh Kỳ Phong cũng như con quái vật trong đêm kia, dần dần hòa nhập lại làm một.

Yêu thương một người, nhưng lại sợ hãi một nhân cách khác của người đó. Luyến tiếc một người, nhưng đồng thời cũng hoang mang liệu tình yêu này có bị nguyên rửa hay không. Tâm tình của cô thật sự phức tạp như thế đó.

Người đàn ông bên cạnh vẫn ngủ rất say. Hân Vũ mím môi, lè người tựa vào ngực hấn, hai tay lại ôm lấy bờ vai vững chãi, sóng mũi dần cay xè.

Một lần rồi lại một lần, vì sao tình yêu của cô vẫn luôn gặp phải vô vàn khó khăn như vậy?

...

Trái với dự đoán của Hân Vũ, sáng hôm sau tỉnh dậy Kỳ Phong cũng không vội đi ngay. Vừa mở mắt ra, cô đã nhìn thấy gương mặt hấn nằm đối diện mình, đôi mắt mở to, thích thú như thể đã ngắm nhìn cô đến hàng giờ liền. Lần đầu tiên xảy ra chuyện thế này, Hân Vũ vẫn không tránh được ngượng ngùng. Mới sáng sớm mà gương mặt cô đã đỏ bừng còn hơn ánh bình minh. Kỳ Phong hiểu ý nên cũng không trêu chọc cô lâu, ngoan ngoãn tìm lại quần áo giúp cô mặc vào.

“Trễ lắm rồi, sao anh còn chưa đi?”, vừa thay y phục chỉnh tề xong Hân Vũ đã hỏi ngay suy nghĩ trong lòng. Chẳng phải trong thư đã nói cụ thể ngày khai chiến sao?

Kỳ Phong nhún vai, hệt như không có gì liên quan đến mình: “Chỉ là mở màn thôi mà, anh là lãnh đạo, đi trễ một chút cũng chẳng ai dám nói gì đâu. Anh ở lại với em thêm một ngày.”

Tuy Hân Vũ không vui, nhưng cũng không tiện trách hấn. Dù sao tính tình Kỳ Phong tùy hứng đã quen, nhưng khi có chuyện quan trọng lại không hề qua loa, về việc này thì cô hoàn toàn tin tưởng hấn. Kỳ Phong lại rất ra dáng một ông chồng sợ vợ đích thực. Mỗi ngày đều chăm chút mọi việc không để cô động đến ngón chân. Thế nhưng Hân Vũ vẫn rất phiền não. Trở về trễ một chút thì không nói đi, nhưng đến ngày thứ tư, ngày thứ năm hấn vẫn không chịu đi, ngược lại ngày nào cũng chạy đến phòng cô đòi “ngủ cùng” là thế nào?

Cô cảm thấy thật kỳ lạ. Bọn họ đã yêu nhau bao lâu vẫn chưa hề nảy sinh ra vấn đề gì. Tại sao sau “lần đầu tiên” này, mọi thứ lại đi chệch quỹ đạo như vậy?

Phải mất rất lâu sau này, Hân Vũ mới hiểu được tâm thức mỗi người đàn ông luôn là như thế. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba, cho đến khi mọi thứ trở nên thân thuộc như bữa cơm phải ăn mỗi ngày. Mà buồn cười ở chỗ đàn ông xem chuyện này chỉ là một loại nhu cầu, trong khi đó các cô gái lại ngây thơ tin rằng đó là biểu hiện cao nhất của tình yêu.

Bù lại, mỗi ngày Kỳ Phong vẫn rất siêng năng phê duyệt công văn từ kinh thành gửi đến. Hân Vũ giận không được, ầm ức cũng không xong, đành phải bớt việc nào giúp hấn được thì hay việc nấy. Một hôm nọ cô bưng trà gừng vào giúp hấn như thường lệ, thế nào lại nhìn thấy hấn cầm trên tay một mẩu giấy da có những ký tự khá kỳ lạ. Hân Vũ vốn có tính hiếu kỳ, không kìm nén được bèn nhân lúc hấn đang uống trà mà cầm mẩu giấy lên sẫm soi.

Trước đây pháp sư Tần cũng sống một thời gian dài ở thế giới hiện đại. Hiểu biết của ông có thể nói là vô cùng rộng lớn, dạng chữ viết này đối với Hân Vũ cũng không thể nói là quá xa lạ, nhưng cô không có hứng thú với việc học các ngôn ngữ khác, thế nên trước giờ đều chỉ nhìn qua chứ không chịu nghiên cứu. Bấy giờ nhìn thấy ở chỗ Kỳ Phong ngược lại nảy sinh một chút tò mò.

Kỳ Phong lại không biết cô đang nghĩ gì, chỉ thuận miệng nói: “Đừng nghịch, em không đọc được đâu. Cái này là thư của Khải Kiệt gửi đến, chữ viết trên này đều là chữ viết ở thế giới bọn anh á.”

“Ồ thế giới các anh đều dùng loại chữ này à?”

“Không phải. Thế giới bọn anh rộng lớn lắm, có đến hai trăm mấy quốc gia, mỗi quốc gia lại có một ngôn ngữ và một loại chữ viết khác nhau. Cơ bản thì ở chỗ anh ở, người ta dùng loại chữ này.” Kỳ Phong uống xong trà, quăng bừa bộ tách gỗ lên bàn rồi kéo Hân Vũ vào lòng, hôn liền mấy cái: “Hôm nay sao lại ngoan vậy? Chút nữa em muốn ăn gì?”

Hân Vũ nằm trong lòng hắn, tay vẫn nắm chặt mẫu giấy da nọ. Cô nghĩ nghĩ, sau đó lại ôm lại vai hắn mím môi hỏi: “Loại chữ này ở đây không ai biết. Vậy sau này nếu anh dùng chữ viết này viết thư cho em, có phải là bí mật lắm không?”

Dáng vẻ cô rất nhỏ, hoàn toàn nằm trong lòng hắn, lúc này cô lại cọ cọ vào chiếc cằm vừa cạo râu nhẵn nhụi khiến hắn buồn cười không sao chịu được, chẳng còn tâm trí đâu mà nghe hết lời cô nói. Bàn tay khẽ nâng cằm cô lên, hôn nhẹ lên làn môi đỏ hồng đang liếng thoắt. Nụ hôn như mưa phùn thoảng qua nhẹ nhàng mà dai dẳng chẳng mấy chốc đã khiến hai người hầu như quên bằng mọi thứ xung quanh. Mãi đến khi dứt ra được đã là rất lâu sau đó, một mùi cháy khét âm ỷ vương trong không khí, nhất thời kéo lại chút lý trí của họ.

Sắc mặt Kỳ Phong sa sầm: “Đừng nói với anh là em đang nấu cơm nhé.”

Môi Hân Vũ thậm chí không dám hé ra, sau cùng chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Cuối cùng thì việc dập lửa vẫn là Kỳ Phong có kinh nghiệm hơn cô. Thế chất cô vẫn còn yếu, hắn không nỡ để cô vào mà chạy vội về phía bếp. Hân Vũ nhìn theo bóng lưng hắn, vừa áy náy lại vừa ngọt ngào không thôi.

Thế nhưng thứ cảm xúc đó chỉ tồn tại chưa đến vài phút, trước khi ngón tay cô chống trên thành bàn vô tình làm rơi vài cuộn công văn bằng giấy da. Lúc cúi người nhặt chúng lên, nhất thời cảm giác của cô với Kỳ Phong chỉ còn lại tức giận.

Trên giấy da vẫn là báo cáo quân tình được Hạ Dương đóng mộc gửi đến. Mà đáng ghét hơn là, cái ngày mà bọn họ quyết định khai chiến thật ra vẫn còn đến một tháng nữa. Gân xanh trên thái dương Hân Vũ thoáng chốc đã nổi lên dày đặc.

Khi Kỳ Phong hoàn thành nhiệm vụ dập lửa của mình, tóc tai lờm chờm vài sợi cháy đến không nhìn rõ hình hài bước ra đã thấy Hân Vũ ngồi thản nhiên vắt giò trên ghế, khoe môi giương lên đến tận mang tai, tay cô vẫn còn đang nắm chặt một cuộn giấy da, gõ gõ lên tay vịn ghế.

Nhìn thấy nụ cười đó, hắn bèn hiểu không xong rồi.

Kỳ Phong thừa nhận, bản thân mình chẳng phải quân tử gì cho cam. Đứng trước tình cảnh có thể bị cô vợ trước mặt ăn tươi nuốt sống, hắn không còn cách nào khác là chưa đánh đã khai. Nhưng khai thì cũng không thể nào khai ra những điều bất lợi ình được, thế nên, hắn nhắm mắt, thề cầu nguyện ông trời bỏ qua ình tội lỗi bán đứng bạn bè ngày hôm nay: “Vợ à, cái này không phải ý kiến của anh đâu. Là Hạ Dương bảo anh làm vậy đấy. Anh ta nói chỉ có như vậy mới giúp em gạt bỏ được chướng ngại tâm lý mà chấp nhận anh thôi. Em xem, mộc ấn cũng là cậu ta đóng này.”

Nói rồi lại còn vô cùng đáng khinh bỉ mà cầm lấy cuộn giấy da trong tay Hân Vũ, chỉ tay vào dấu ấn đỏ chói trên đó. Thế nhưng hắn nói thế nào thì sắc mặt Hân Vũ vẫn lạnh lẽo như thế, tựa như Lý Mạc Sâu chỉ hận mà không thể ăn tươi nuốt sống Tiểu Long Nữ trước mặt. Không còn cách nào khác, hắn đành phải cúi đầu, giả vờ tủi thân mà bán đứng Hạ Dương thêm lần nữa: “Anh biết em sẽ giận anh lắm. Nhưng Hạ Dương nói làm đàn ông con trai, ôm người con gái mình yêu trong lòng lâu như vậy mà cũng không có cảm giác gì thì chỉ có thể là...”

Mấy tiếng cuối hắn cố tình không nói nốt, còn ra vẻ rất đáng thương. Hân Vũ nhìn thấy khoe mắt cũng thoáng nhu hòa trở lại, cau mày: “Anh ấy dám nói như vậy với anh?”

Kỳ Phong mím môi, sống chết mặc bây mà gật đầu.

Tay cầm giấy da của Hân Vũ siết chặt lại, gương mặt giận dữ lúc này hoàn toàn thu hồi, chỉ để lại sát khí lạnh thấu xương.

Tính hơn thua của Hân Vũ rất mạnh, dù dài dù ngắn gì thì trước sau vẫn sẽ có một ngày cô báo thù, khi đó Kỳ Phong chỉ có thể âm thầm lo lắng thay Hạ Dương. Nói ra thì cũng không oan uổng cho anh chàng này lắm, mỗi lời Kỳ Phong nói đều là sự thật, nhưng sao hân vẫn cảm thấy tội lỗi thế nhỉ?

Kỳ Phong nán lại thành phố Vĩnh Hằng thêm một tuần, cuối cùng cũng đành phải nói câu từ già. Bên kia chiến tuyến binh tập đều là chuẩn bị đầu vào đấy, lúc này mọi người chỉ chờ mỗi mình hân mà thôi. Ngày tiễn hân đi, hai người cứ quyến luyến không muốn rời. Kỳ Phong ôm rồi hôn Hân Vũ mấy lần, sau cùng vẫn đành nói câu từ biệt.

Thiếu vắng một người, cuộc sống của Hân Vũ trở nên hiu quạnh hẳn. Con rồng Phun Lửa và con thiên mã Bé Cứng đã bị Kỳ Phong dẫn theo về kinh thành, chim lửa Ngu Ngốc thì làm nhiệm vụ đưa tin. Cả bọn Bé Ngốc, Nhóc Tì đều không tiện vào thành phố, thế nên nhất thời chỉ có mỗi mình con phượng hoàng mới sinh làm bạn với Hân Vũ. Cô ở một mình, thường xuyên dùng cơm cùng với mẹ con Enzo mãi cũng thành quen, lúc nhàn hạ thì nhờ pháp sư Tần mang đến một bộ sách học ngôn ngữ ở thế giới hiện đại rồi học viết theo. Chẳng mấy chốc mà thời gian đã trôi qua ba tháng.

Trong ba tháng này, pháp sư Tần và pháp sư Thiệu đều đến thăm cô vài lần. Kỳ Phong mỗi ngày đều viết thư cho cô, bản thân hân cũng trở về ba lần, hầu như đều đúng vào ngày mười lăm mỗi tháng. Thế nhưng ngoại trừ điều này ra thì cả trong thư lẫn khi gặp mặt bọn họ đều không hề đề cập với cô chuyện loài người thế nào. Hân Vũ muốn hỏi, song chẳng ai trả lời, mà bản thân những người lùn trong thành phố cũng hoàn toàn sống tách biệt với thế giới bên ngoài, e rằng họ cũng chẳng biết gì nhiều hơn cô. Cứ thế, dần dần Hân Vũ cảm thấy mình giống như một người đã hoàn toàn bị thế giới bỏ rơi. Sống chết của toàn thể nhân loại này, tựa như chẳng còn liên quan gì đến cô nữa.

Mãi cho đến một hôm chim lửa Ngu Ngốc trở về như mọi khi, nhưng lúc này trên chân nó không hề mang theo mẩu tin nào, hai chiếc móng lại bị vật sắc nhọn cắt lìa. Hân Vũ dùng vải lụa bó cho nó mà không nén được run rẩy. Chim lửa là một trong những loài linh thú có linh lực cao nhất còn sót lại. Tốc độ bay của nó chỉ kém ánh sáng và phượng hoàng, thực tế không thể nào lại bị trọng thương đến mức này. Mà với vết thương nghiêm trọng, sợ là sau này Ngu Ngốc có đứng được bình thường không lại là một vấn đề.

Hân Vũ mất vài ngày để nhờ trưởng lão người lùn chế tạo một bộ móng giả cho nó, lại thêm vài ngày tập luyện giúp Ngu Ngốc dần đứng vững trở lại. Thời gian này cô cũng không hề nhận được tin tức nào của Kỳ Phong. Nỗi lo lắng trong lòng dần trở nên hoảng loạn.

Từ đó tin tức gửi đến từ kinh thành hết sức nhỏ giọt. Hân Vũ càng đứng ngồi không yên. Nhờ sự giúp đỡ của trưởng lão, cô tìm được một thương lái thường buôn bán đồ bên ngoài trong chợ phiên mỗi tuần. Người này cho biết trận chiến đã lan đến tận Yên Thành rồi.

Hân Vũ mơ hồ không hiểu, Yên Thành nằm ở cực bắc của Nhân quốc, nói thế nào đi nữa thì cũng rất khó có chuyện xảy ra chiến tranh ở nơi đây. Thế nhưng nhìn vào mắt người thương nhân, cô cũng hiểu được anh ta chẳng có gì phải nói dối cả. Như nhận ra lo toan trong lòng Hân Vũ, anh ta còn gọi theo cô trấn an: “Phu quân của cô, à cậu thanh niên kia không sao đâu. Nghe nói cậu ta đang ở Yên Thành giữ thế trận, đã định được ngày lên ngôi rồi. Lúc này bên ngoài rất loạn lạc, cô vẫn nên ở đây thì hơn.”

Nghe thấy thương nhân người lùn nói, Hân Vũ thoáng hoàn hồn, ngơ ngẩn nhìn anh ta. Trưởng lão giữ rất kín bí mật giúp cô, mà thời gian ở nơi này cô cũng chưa từng tiết lộ danh tính, không ngờ anh ta lại biết được. Cô không biết phải nói gì khác, đành gượng cười cảm ơn rồi cáo từ.

Thì ra khát vọng trong mắt cô lớn đến mức một người bình thường cũng có thể nhận ra được. Cô ghét cảm giác này, ghét sự bất lực của bản thân mình, khi tất cả những người thân đều đứng trong vòng nguy hiểm mà cả một tin tức về họ cô cũng chẳng biết được.

Nếu như, sự tồn tại của cô chỉ là để mình có thể bỏ mặc mọi người mà bình yên trải qua cuộc sống thế này, cô cũng không chịu đựng được nổi.

Suốt một tháng liền cô không có tin tức của Kỳ Phong, gọi Liên thuật cũng không cách nào liên lạc được với hai người Tần, Thiệu. Hân Vũ dường như đã bị vây hãm đến phát điên. Mỗi ngày cô đều nhìn bóng dáng tích cực tập luyện của Ngu Ngốc, từ kỳ vọng, dần dần chỉ còn lại thương cảm.

Cô biết, Ngu Ngốc cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Sáng hôm ấy, bầu trời được ếm pháp thuật trong xanh đến kỳ lạ. Hân Vũ đứng trong bếp nhìn đăm đăm vào mấy gói bánh trong chảo vừa được hấp chín. Cô hầu như không còn khẩu vị gì để ăn nữa. Học nấu nướng, học viết chữ, chẳng qua là để mình không còn phải lo nghĩ nhiều nữa mà thôi.

Bên kia đảo nổi bỗng nhiên vang lên mấy tiếng ngựa hí quen thuộc. Hân Vũ vừa nghe đã nhận ra ngay. Đường như rất lâu rồi cô mới có thể nở ra một nụ cười như vậy. Cô vội chạy nắp nồi, rồi vung về chùi tay vào vạt áo, lao một mạch ra ngoài.

Bên ngoài đảo nổi nhà cô không có ai cả. Hân Vũ suy nghĩ, dần men theo âm thanh lúc này mà chạy ra đến tận rìa đảo nổi phía bên kia, lúc này mới nhìn thấy một bóng người đang đứng. Vừa nhìn thấy cô, hắn cũng quay lại, nở một nụ cười thật tươi.

Lúc này đây mọi lo lắng trong lòng Hân Vũ cũng nhất thời chùn xuống. Cô đứng ngây như phỗng nhìn hắn, vai giáp, áo choàng dài, mái tóc cũng được cắt ngắn gọn gàng, lúc này trong mắt hắn lại có vài phần mới mẻ. Cô bước từng bước, lại chợt nhớ đến tình hình ở kinh thành, bèn dồn dập hỏi: “Trận chiến ở Yên Thành thế nào rồi? Quân ta thắng chứ? Còn Vân Tình thế nào? Điệp Y thế nào rồi?”

Nhìn thấy hắn đã an toàn, tất cả nỗi lo lắng của cô đương nhiên phải chuyển sang những người khác. Vân Tình, Điệp Y, và cả loài người nữa, tất cả là toàn bộ sinh mạng của cô.

Kỳ Phong chỉ cười nhẹ, đưa tay gọi cô đến gần hơn: “Có anh ở đây, dĩ nhiên là thắng rồi. Lại đây anh xem nào! Càng lúc càng gần rồi.”

Hân Vũ cười rạn rở, sau cùng cũng không nén được mà lao về phía hắn. Lòng ngực hắn rất rộng, hầu như dung nạp toàn bộ cơ thể cô. Nhấn mình vào vòng ôm đã rất lâu rồi không được cảm nhận, nhất thời cô gần như quên đi tất cả. Mỗi một nỗi sợ hãi đeo bám cả tháng qua đều lắng lặng tan thành bọt biển.

Tiếc là Hân Vũ cũng chẳng giam mình trên thiên đường lâu. Bởi chẳng mấy chốc, cô đã thấy thân thể Kỳ Phong đột nhiên lùi lại một chút, chưa kịp hoàn hồn đã nhận thấy trên ngực mình dính chặt một con dao, từ đó nhanh chóng rỉ ra vài giọt máu đầm đìa.

Đầu óc cô thoáng chốc trống rỗng.

Cô ngỡ ngàng dùng tay chạm vào vết thương, đôi mắt mở to nhìn người trước mặt, thần sắc trong mắt cũng chẳng rõ là kinh ngạc hay thất vọng. Kỳ Phong thấy thế cũng chỉ cười nhạt, hắn gần từng tiếng một: “Cô chết rồi thì mọi việc đều được giải quyết. Đừng trách tôi.”

Hân Vũ bỗng dưng bật cười, nụ cười khanh khách cứ thế vang vọng trên rìa núi, nhẹ nhàng mà tang thương đến cực điểm. Mỗi cô cong lên, muốn nói thật nhiều mà thốt ra lại chỉ được vài chữ: “Không ngờ cũng có ngày tôi nhìn nhầm người.”

Không phải cô chưa từng nghĩ đến ngày này, mà là thời điểm nó đến quả thật là lúc cô không đề phòng nhất. Cô không thua Kỳ Phong, không bại bởi sách Khải Huyền. Thứ có thể chiến thắng cô thật ra lại là sự lơ là của bản thân cô.

Sắc mặt Kỳ Phong tối lại, hắn vừa định bước lên, song Hân Vũ đã nhanh hơn một bước. Cô nhấc chân, chỉ dùng lực nhẹ nhàng đã ngã ra khỏi rìa vực. Bóng dáng nhỏ nhắn cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm.

Cho đến tận phút ấy, lòng ngực bỗng rát và đau đốn đến cực điểm, nhưng Hân Vũ vẫn không hề khóc. Tầm mắt cô đăm đăm nhìn bóng người đang phiêu lãng đứng trên rìa vực, vạt áo choàng lững lờ tung bay, tựa như một bức tượng đã đúc nặn thành hình hài.

“Hân Vũ, rốt cuộc cậu cảm thấy yêu rồi đau, hay đau vì đã không cố gắng hết mình để yêu, điều nào hối hận hơn?”, trong buổi chiều hoàng hôn tắt nắng hôm ấy, dường như đã có một người hỏi cô như vậy.

Giờ phút này nhớ tới, đột nhiên Hân Vũ lại nhếch môi, khẽ cười.

Chẳng hiểu tại sao, cả vết thương trong tim cũng không còn đau nữa.

54. Chương 54: Người Giữ Ký Ước

Dù có ngàn lời muốn trách móc cô như thế, nhưng lúc này đây, sững sờ đứng trước dòng nham thạch, tuyệt thay hẳn lại chẳng hề có chút cảm giác nào. Hẳn nghĩ, chỉ cần cô ở đây, chỉ cần cô còn sống, cho dù làm bất cứ điều gì đi chăng nữa hẳn cũng nguyện lòng bỏ qua tất cả.

Năm đó, không chỉ lịch sử loài người mà toàn thế giới bắt đầu có những biến động lớn, đồng thời chính thức làm cán cân quyền lực suốt mấy mươi năm đột ngột chuyển dời.

Đầu tiên là sự xuất hiện của Kỳ Phong. Nửa năm sau khi hoàng đế băng hà, loài người vẫn chưa có hoàng đế mới. Kỳ Phong dưới sự hậu thuẫn của hai vị pháp sư Tần, Thiệu chính thức được thừa nhận là hoàng tử duy nhất của loài người, chỉ chờ đại lễ đăng quang. Vừa cầm quyền không lâu, vị hoàng tử này đã thể hiện toan tính quyền lực của mình bằng cách xuất binh khai chiến với quý tộc, mà trận địa đầu tiên chính là biên giới của hai nước: vực Tinh Linh.

Ban đầu quý tộc rất thờ ơ với cuộc tấn công này. Nên biết rằng ngay cả trong thời kỳ thịnh trị nhất của Nhân quốc, họ có sự chuẩn bị cực tốt, có sự hậu thuẫn của pháp sư Tần, lại có một pháp sư kỳ tài như Hoàng hậu gánh vác, ầy mà vẫn bại trận thảm hại. Lúc này Kỳ Phong chỉ có trong tay mấy ngàn binh lính cùng vài tháng thao luyện, cả con bài quan trọng nhất là Hân Vũ cũng không ở bên cạnh thì lấy gì để chiến thắng? Những tin đồn về nội bộ loài người nảy sinh bất hòa chẳng mấy chốc đã bay ngợp trời. Từ những quan thần liên kết đề nghị lật đổ chính quyền hiện tại, việc Kỳ Phong mấy tháng trời không lên triều mà chỉ tiếp nhận công văn từ xa, rồi cả Đình Nguyên cũng giận dữ kháng lệnh... những chuyện này đều được người dân khắp nơi lan truyền. Chẳng những quý tộc, ngay cả nội bộ loài người cũng chẳng mấy ai tin vào thắng lợi trước mắt.

Thế nhưng chỉ sau trận chiến đầu tiên, mọi thứ đột nhiên quay ngược đầu giáo. Loài người cho thấy họ có một sự chuẩn bị chu đáo. Tất cả vũ khí hoang sơ của loài người đều được thay thế bằng một ống đồng kỳ lạ, có khả năng bắn ra liên tục những mũi khoan sắt. Với loại vũ khí này, chẳng mấy chốc quý tộc đã tử thương vô số. Không còn cách nào khác, hoàng tử quý tộc là Thiên Tường phải đích thân ra trận. Thiên Tường tuy trẻ tuổi, nhưng lại rất được nội bộ quý tộc hậu thuẫn. Không bao lâu gã đã thành công xây được một rào chắn kiên cố để bảo vệ kinh đô quý tộc, đồng thời cử người giăng co liên tục ba tháng với quân loài người.

Quý tộc vốn chưa được sự chuẩn bị sẵn sàng cho trận đánh này. Sau ba tháng, nhân lực, lương thực và vũ khí đã dần hao mòn đến mức họ không thể giăng co được nữa. Lúc này hoàng tử quý tộc một mặt tiếp tục cho người cầm chân quân loài người, mặt khác gã bắt chấp lệnh cấm của tiên tộc, thành công dẫn một toán quân băng xuyên rừng Địa Đàng tấn công lên Yên Thành, vốn là căn cứ quân sự lớn nhất loài người, cũng là nơi sản xuất ra loại vũ khí kỳ lạ có sức sát thương khủng khiếp kia. Thế nhưng điều gã không ngờ đến là Kỳ Phong lại có thể đoán được mưu tính này, ột toán pháp sư biến hình lù về mai phục.

Hiển nhiên Thiên Tường không thể ngờ được kế sách này bị phát hiện, sau cùng lại bị nhóm pháp sư biến hình nọ kết hợp với dân quân Yên Thành vây hãm vào trong khe núi. Người của gã cầm cự suốt một tháng trời, sau cùng cũng không nhịn được tình trạng khát lương thực xông ra ngoài, tất cả đều bị loài người giết sạch. Bản thân Thiên Tường gặp nạn ở cổng Yên Thành, bị mười pháp sư biến hình vây hãm, sau cùng không cầm cự được nữa, trúng phải mười mũi sắt chết ngay tại chỗ.

Lúc Đình Nguyên nhận được tin này bằng băng trở về lâu đài thì Kỳ Phong và Khải Kiệt đang thảo luận vấn đề vũ khí. Phong cầm trong tay một ống đồng lớn ngắm ra đài viễn vọng, trong khi đó Kiệt đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt về phát minh mới này. Với mô kiến thức về lý luận vũ khí, Kiệt nói mười phần thì Phong thực tế chỉ nắm được hai đến ba. Tuy nhiên hẳn không thể phủ nhận sự có mặt đúng lúc của cậu bạn này chính là tiền đề lớn nhất để hẳn cả gan phát lệnh tấn công. Thực tế ngay từ khi Khải Kiệt gửi thư khoe khoang về phát minh mới, hẳn đã nảy sinh ý định nhờ cậu ta đến giúp đỡ rồi.

Khải Kiệt là một nhà phát minh bẩm sinh. Gần một năm nán lại đảo Rùa, cậu ta không những nắm rõ tường tận mọi loại vũ khí nơi đây mà còn kết hợp với những gì từng biết ở thế giới hiện đại để phát minh ra súng diệt trừ quý tộc. Loại súng này chẳng những khiến quân đội loài người có thể đối chọi ngang ngửa với quý tộc mà thậm chí còn đánh đâu thắng đó, chẳng mấy chốc đã thu được thành quả đáng kể như hiện tại.

Nhắc đến sự xuất hiện của Khải Kiệt, công trạng đầu tiên của cậu ta chính là thu phục được một gã cục mịch như Đinh Nguyên. Vốn ban đầu khi nghe tin Kỳ Phong muốn xuất binh trước, Đinh Nguyên là người đầu tiên phản đối. Anh dùng mấy ngày để khuyên can, song cả Hạ Dương lẫn Kiến Phi đều hết lòng đứng về phía Kỳ Phong, không còn cách nào khác đành vâng lệnh quay về củng cố Yên Thành.

Trong lòng Đinh Nguyên vẫn không có chút lòng tin nào với trận chiến này, anh thậm chí đã chuẩn bị tâm lý ột thất bại rõ ràng trước mắt, mãi cho đến khi Khải Kiệt xuất hiện.

Trước đây Đinh Nguyên từng gặp Khải Kiệt vài lần nhưng không mấy ấn tượng. Anh cảm thấy cậu thanh niên này có vẻ trầm tĩnh hơn Kỳ Phong, nhưng dẫu sao cũng chỉ là gã choai choai mới hai mươi tuổi đầu, hẳn sẽ không làm ra tích sự gì, cũng không hiểu vì sao Kỳ Phong lại nhờ cậu ta đến Yên Thành. Bản thân anh cũng có niềm đam mê nhất định với vũ khí, thế nên hai người nhanh chóng trở thành bạn thân. Rồi thì những thứ cậu ta phát minh ra sau đó đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn của anh. Chuyến hàng đầu tiên vận chuyển ra tiền tuyến, nghe tin chiến thắng báo về, anh và Khải Kiệt đã có sự phấn khích tột độ. Từ đó những ý định phản đối Kỳ Phong cũng không còn nữa.

Kỳ Phong hạ khẩu súng bắn dao được trau chuốt cẩn thận xuống, liền nhận thấy Đinh Nguyên đã đứng ở ngưỡng cửa từ lúc nào, tay nắm một mảnh giấy da vẫn còn buộc chặt dây thừng. Bấy giờ hẳn mới hơi nghiêng đầu. Đinh Nguyên hiểu ý bèn dang bức thư lên.

Trái với vẻ mặt của Đinh Nguyên, Kỳ Phong đọc hết bức thư lại không có chút vui mừng nào. Khải Kiệt lúc này cũng bước đến nhận lấy mảnh giấy. Khả năng đọc ngôn ngữ Nhân quốc của cậu ta không tốt bằng Kỳ Phong, nhưng miễn cưỡng cũng có thể hiểu hết nội dung trong thư. Kiệt xoa xoa mảnh giấy da xong lại trải nó lên bàn. Kỳ Phong nhìn gương mặt trầm tư của cậu ta, khéo môi hơi nhếch lên: “Cậu nghĩ sao?”

Đinh Nguyên nãy giờ vẫn ngẩn người, không hiểu vì sao hai người trước mặt lại không vui sướng như mong đợi, mãi mới thấy Kiệt thở dài, ngẩng đầu lên hỏi: “Đội pháp sư biến hình rút về hết rồi à?”

“Đã giết được Thiên Tường, hơn nữa các tướng lĩnh quý tộc hộ vệ cho hắn đều đã chết cả, thế nên Diệp Anh cũng cho người rút lui rồi.” Đinh Nguyên chậm rãi nói, cảm thấy tình hình không sáng sủa như những gì mình nghĩ.

Kỳ Phong đẩy chiếc ghế ra, lúc này hẳn cũng ngồi xuống, cẩn thận đặt khẩu súng bắn thép lên bàn. Nòng súng hơi lóe lên, tê tái trước ánh sáng mặt trời rồi đột ngột tắt lịm.

“Với tính cách của Thiên Tường, thà thịt nát xương tan chứ không đời nào chịu bại dưới tay chúng ta. Đem qua hắn ta bất chấp để xông ra ngoài hẳn chỉ là kế nghi binh thôi. Không chừng ngay sau khi Diệp Anh rút lui hẳn cũng đã thành công thoát khỏi đó rồi.” Phong nhếch mép: “Chỉ trách lần này chúng ta hơi chủ quan, cũng không ngờ Thiên Tường lại hành động nhanh đến thế.”

Đinh Nguyên nghe xong cũng ngạc nhiên: “Nhưng Diệp Anh bảo bên cạnh hắn có rất nhiều người bảo vệ, đều là những tướng quân quý tộc có cấp bậc cao cả. Nếu đó chỉ là kế thể thân, sao chúng lại chấp nhận hy sinh lớn đến vậy?”

“Trong giả có thật, trong thật có giả, như vậy mới không khiến chúng ta nghi ngờ. Xác của tên giả mạo đó vẫn còn chứ?”, Phong hỏi.

“Vẫn còn. Vì nghĩ đó là Thiên Tường thật nên Diệp Anh đã ém bùa chống phân hủy lên xác gã đó rồi, cô ấy bảo đang trên đường mang về đây.”

“Vậy thì được. Cô ấy về anh lập tức cho treo xác gã lên tường thành. Tôi muốn cả thế giới này nhìn thấy chúng ta đánh hoàng tử của bọn quý tộc phải bỏ chạy xoắn móng như thế nào.” Khéo môi Phong hơi cong lên, đoạn hẳn đẩy khẩu súng mới về phía Khải Kiệt, nhẹ giọng hỏi: “Khẩu này rất ổn rồi. Được thì cậu cho người nghiên cứu đúc thêm một ngàn khẩu. Tôi muốn nhanh chóng mang loại này đến chỗ Kiến Phi, nhân lúc bọn chúng còn đang bàng hoàng mà đánh úp thêm một mẻ nữa. Thời gian tới cậu và Ngôn Chi cứ ở lại đây, tiếp tục nghiên cứu vũ khí. Yên Thành là thành phố quân sự có địa thế hiểm yếu nhất, hai người sẽ tuyệt đối an toàn. Khi nào Diệp Anh trở về thì bảo cô ta đến Hỏa Thành hội ngộ với Kiến Phi.”

Khải Kiệt nghe hẳn dằn dò một mạch, bỗng cảm thấy không hợp lý. Cậu nghĩ nghĩ một lúc mới lên tiếng hỏi: “Cậu không ở lại đây, cũng không về Hỏa Thành sao?”

Trên mặt Kỳ Phong lúc này mới hé nở một nụ cười nhăn nhó. Hắn đắm nhẹ lên vai Khải Kiệt, thở hắt ra: “Đi thăm vợ. Cả tháng rồi mà Ngu Ngốc vẫn không về, mình hơi lo.”

Tuy giọng hắn nhẹ nhàng, nhưng cả Khải Kiệt lẫn Đình Nguyên đều hiểu phần nào. Đâu phải chỉ hơi lo, tên này rõ ràng cả tháng qua đều như ngồi trên đồng lửa ấy chứ. Từ khi bắt đầu đến Yên thành hắn đã mất liên lạc với Hân Vũ. Sau đó nhiều lần cho gọi Ngu Ngốc về đều không thành công. Thành phố Vĩnh Hằng tuy ôn hòa nhưng có luật lệ rất nghiêm ngặt, phàm là những người bình thường đều không thể vào. Diệp Anh thì hầu như dính chặt vào việc vây ráp Thiên Tường, Hạ Dương lại lo lắng việc sinh nở của Vân Tình, hắn cũng không có người nào khác thật sự có thể tin tưởng được. Chỉ vì vậy mới trì hoãn đến lúc này.

Thật ra Kỳ Phong đã sớm quyết định, cho dù trận vây ráp này có bắt được Thiên Tường hay không hắn cũng sẽ quay về gặp Hân Vũ. Bấy giờ tuy thất bại, nhưng cũng đã tiêu diệt hầu như toàn bộ quân quỷ tộc, một mình Thiên Tường cũng không thể xông qua phòng tuyến vững chắc ở thành phố này. Hắn đã không còn đợi được nữa rồi.

Ngay trong ngày, Kỳ Phong nhanh chóng thu xếp hành trang, sau đó cho gọi Phun Lửa theo hắn trở về. Vốn trước đây Hân Vũ có để lại con thiên mã Bé Cưng cho hắn làm vật cưỡi, thế nhưng hắn đến Yên Thành được vài ngày thì con vật này cũng đột nhiên biến mất. Xưa nay nó và hắn vẫn bằng mặt mà không bằng lòng, hơn nữa khí hậu ở Yên Thành lại khá khó chịu, vậy nên nó muốn đi thì hắn cũng đành mắt nhắm mắt mở.

Phun lửa trong Yên Thành chỉ được cấp một mảnh đất nhỏ, vừa ngựa tay lại ngựa chân. Lúc này được hắn gọi thì vui mừng khôn xiết, cái đuôi liên tục vẫy vùng tạo nên những đám bụi tung tóe. Kỳ Phong biết ý huyết sáo gọi nó, cho nó thêm một ít thức ăn nguội rồi cả hai hăm hở trở về.

Ngồi trên cái lưng xù xì khổng lồ của Phun Lửa, hắn nhìn thấy mặt đất chẳng mấy chốc đã dần thu nhỏ lại. Lọt vào tầm mắt là cái xác khô thể thân của Thiên Tường bị treo ngoài cổng thành, đột nhiên trong tâm trí có chút quen thuộc, nhưng hắn nghĩ mãi, cũng không nhớ được vì sao.

Nghĩ đến viễn cảnh trở về thành phố Vĩnh Hằng, cả hai chủ tớ đều rất háo hức. Họ bay suốt một ngày trời không ngừng nghỉ, khi nhìn thấy được thành phố Vĩnh Hằng đã là lúc chạng vạng sáng. Kỳ Phong ra hiệu cho Phun Lửa giữ im lặng, rồi bảo nó xuống vực nham thạch chơi. Phun lửa đã lâu không về “nhà”, dĩ nhiên rất vui sướng. Vừa được chủ nhân cho phép đã lập tức mất dạng.

Nắng sớm mai vừa lên, căn nhà tranh vốn chìm trong giấc ngủ đêm cũng dần dần thức giấc. Phong đẩy cửa, nhìn thấy trên chiếc giường tre đơn giản có một dáng người đang ngủ say, tà áo phật phơ bằng lụa mỏng rũ ra dưới chân giường. Hàng mi cô cong vút nhắm nghiền, ánh nắng sáng chập chờn tưới lên đôi môi màu dâu đỏ, Kỳ Phong càng trông càng thấy mỹ hoặc đến ngẩn người. Đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy cô gái trong lòng, hắn dẫn đo một lúc, rồi không kim được mà đặt nụ hôn lên môi cô.

Hân Vũ dường như vẫn đang chìm trong mộng đẹp, môi lại chếp vài cái. Kỳ Phong càng được đẳng chân lên đẳng đầu, chẳng mấy chốc cả người đã leo cả lên giường, cánh tay quen thói vừa hôn vừa luồn xuống chiếc cổ trắng nõn của cô.

Bị hắn lợi dụng lâu như vậy, dù Hân Vũ có ngủ ngon đến đâu cũng phải giật mình tỉnh giấc.

Nhận ra người trước mặt, cô nhanh chóng tỉnh hẳn, nụ cười lại toác đến cả mang tai. Có thể do vừa mới ngủ dậy, trong mắt Kỳ Phong nụ cười này lại có vẻ ngu ngơ, hoàn toàn chẳng giống gì với cô thường ngày tí nào. Hắn véo má cô, lại hôn nhanh vào má cô một cái thật kêu: “Vợ à, nhớ anh không?”

Hân Vũ chớp mi mắt, then thùng gật đầu.

Vẽ mặt cô thật sự rất ngoan ngoãn. Kỳ Phong kéo cô dậy, xoa nắn một hồi mới cau mày, hơi bực mình nói: “Sao lại ốm như vậy? Tháng trước anh về trông em đã như con heo nhỏ rồi cơ mà.”

Cô gái trước mặt hắn nghe vậy liền nhăn mày, tay hơi đắm vào vai hắn, rõ là làm nũng, vậy mà từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào.

Đôi mắt này, khóe môi này vừa cong lên đã đáng yêu chết đi được. Kỳ Phong lại bật cười, véo mũi cô, nhẹ giọng nói: “Phun Lửa cũng về rồi, để anh gọi nó đến chào em một tiếng.”

Nói xong liền đứng dậy như thể định bước ra ngoài. Nhưng cũng đúng lúc hần vừa quay lại thì cô gái phía sau đã lập tức vung tay, đẩy ra một luồng ánh sáng pháp thuật. Tia sáng cứ mười mười sẽ chạm trúng Kỳ Phong rồi, không ngờ thoát cái hần đã xoay người né được, còn thuận tiện tạo ngay một bùa Giam giữ xung quanh Hân Vũ. Thấy ánh mắt cô thoáng ngạc nhiên, lúc này Kỳ Phong mới nghiêm túc đứng thẳng, vẻ dịu dàng này giờ cũng chẳng mấy chốc biến đâu mất. Hần nghiêng rắng, gần từng tiếng một: “Cô giấu Hân Vũ ở đâu?”

Mà “Hân Vũ” đứng trong bùa giam lại hoàn toàn chẳng hề nao núng gì, chỉ cười cười đầy giễu cợt: “Đúng là người anh yêu có khác, chỉ vài động tác nhỏ như vậy cũng để anh đoán được. Nếu hôm nay không phải tôi ở đây, hần cũng không ngờ bình thường các người lại buồn nôn đến vậy.”

Giọng nói cô ta hơi cao và thanh, chỉ vừa nghe liền biết không phải giọng Hân Vũ. Gương mặt đang tươi cười trong thoáng chốc dần tan rã, để lộ nhan sắc trầm tĩnh mỉa miều, mang theo một chút ma mị của tiên tộc. Cô ta hờ hững vươn tay, chớp mắt đã loại bỏ bùa Giam Giữ mà Kỳ Phong vừa giăng ra.

Hần cũng chẳng mấy để tâm đến thái độ thờ ơ của cô, tầm mắt quét một lượt trong nhà, nhận thấy không còn ai khác thì nỗi lo lắng đã dâng lên đến đỉnh điểm. Tay nhanh chóng rút Hỏa Chi kiếm ra, hướng về phía Quân Tuyết ra lệnh: “Cô giấu Hân Vũ ở đâu?”

Mặc ừi kiếm đang giương lên trước mặt mình, Quân Tuyết cũng chỉ cười khê. Đừng nói là Kỳ Phong, cho dù là Hân Vũ hoàn toàn khỏe mạnh, cô ta cũng chẳng thêm đánh giá cao. Trong suy nghĩ của Quân Tuyết, loài người luôn rất thấp kém. Ví như bọn họ sinh ra đã yếu đuối, hoàn toàn chẳng có chút phép thuật nào, sinh mệnh thì lại ngắn ngủi chỉ vài mươi năm, còn không bằng độ tuổi phát triển của một thành viên tiên tộc. Cô ta không kỳ thị loài người, bởi thực tế ngoại trừ người của tiên tộc ra thì tất cả những giống loài khác đều hạ đẳng cả. Loài người, cũng như quỷ tộc, người lùn, đều không đáng để tâm.

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của Kỳ Phong, cô bỗng hất tóc ra sau vai, hờ hững đáp: “Chết rồi.”

Khi nhận ra Quân Tuyết, trong lòng Kỳ Phong đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Thế nhưng dù thế nào thì hai chữ này buông ra khỏi miệng Quân Tuyết vẫn khiến nhịp tim hần chùn xuống. Hần nheo mắt, lực cầm kiếm lại càng chặt: “Cô tưởng nói những nói cuội mấy lời này thì tôi sẽ tin sao?”

Quân Tuyết đột nhiên buông ra tiếng cười réo rắt. Giọng cười này rất phổ biến của người tiên tộc, thế nhưng đây vẫn chỉ là lần đầu tiên Kỳ Phong mới nghe thấy. Những tán lá xung quanh ngôi nhà tranh thoáng chốc run rẩy rồi dần dần rũ xuống. Không thể phủ nhận, dáng vẻ đặc ý này của cô khiến trái tim đang cố gắng kiên cường của hần như bị một nhát cửa cắt qua, hần càng cố gắng bảo bản thân mình phải bình tĩnh thì vết thương đó lại càng nứt toác ra một cách thô bạo. Chẳng biết qua bao lâu trong không khí mới không còn vang lên tiếng cười âm vang đó nữa, thứ cảm xúc nghẹn ngào trong lòng hần mới dần lắng đi, chỉ để lại một bãi chiến trường với những vũng máu nặng nề lan chảy.

Cô gái trước mặt chỉ nhìn hần khiêu khích, hoàn toàn không đáp lại một lời nào, thế nhưng nụ cười giễu cợt đó giống như một cú đẩy vô tình, lạnh lùng khiến hần rơi xuống một vũ trụ không đáy. Hần để mặc bản thân mình rơi, thế giới chung quanh chỉ còn lại một bức màn trống rỗng.

Trong đời mình, hần vẫn chưa từng cảm thấy tuyệt vọng đến như thế. Hân Vũ không phải là một pháp sư bình thường, cho dù có thể không thể sánh được với Quân Tuyết đi chăng nữa thì việc chạy trốn là trong tầm tay. Thế nên hần vẫn dùng khí thể hiên ngang nhất để lật mặt cô gái này. Trên đời này, chẳng có chuyện gì có thể làm khó Hân Vũ của hần, chẳng phải sao?

Quân Tuyết quan sát những biến đổi trên mặt Kỳ Phong, cũng hiểu được hần đã dao động. Cô cười gằn, gương mặt trắng nõn tinh tế lại để lộ vẻ đặc ý dào dạt: “Anh nhớ lúc đó tôi đã nói gì với anh không? Những gì anh đã làm, tôi sẽ trả cho anh gấp bội. Anh hại chết mấy mươi Âm Tiên trung thành nhất của tôi. Một mình con ả ti tiện đó đối lại thì anh vẫn còn lời quá rồi còn gì?”

Cơ mặt Kỳ Phong đã sượng trân, chẳng còn nhận ra bất cứ cảm xúc nào. Những lời Quân Tuyết nói vừa khéo khiến hần hoàn hồn, mi mắt đờ đẫn nâng lên, môi mấp máy: “Người hại chết bọn họ là tôi, người phá hủy kế hoạch khôi phục Tiên quốc của các người cũng là tôi. Cô có thể tìm tôi trả thù. Vì sao, vì sao lại hại Hân Vũ?”

“Nói hay nhỉ? Vậy thì tướng quân Lâm Vinh đã làm gì anh? Quan đại thần Đinh Diệp đã làm gì anh? Bọn họ theo cha tôi cả ngàn năm, chỉ muốn an hưởng tuổi già thôi. Vì sao cả thời gian cuối đời này anh cũng phải bức họ bị giết không toàn thân, gia đình bị giam giữ cả đời hả?”, chẳng biết từ lúc nào, khóe mắt Quân Tuyết đã long lanh nước, cô gắt gỏng tiếp: “Kỳ Phong, yêu anh cũng chỉ là sai lầm của một mình tôi cơ mà, anh hại chết bao nhiêu người như vậy, thâm tâm anh có cảm thấy yên ổn không?”

Thoáng chốc, môi lưỡi Kỳ Phong cứng đờ.

Trước giờ hẳn làm điều gì cũng là theo ý mình, chưa từng nghĩ đến hậu quả. Vốn khi âm thầm cho người liên lạc với Hội đồng tiên tộc, bán đứng Quân Tuyết, hẳn còn nghĩ cứ để cô ta hận mình nhiều hơn một chút cũng tốt. Chỉ cần như thế, tình yêu cô dành cho hẳn cũng chẳng còn nữa, mà toan tính mưu kế gì, chỉ cần hại mỗi hẳn là được, có như thế thì Hân Vũ mới được an toàn.

Thế nhưng nói cho cùng vẫn là suy nghĩ của hẳn quá ấu trĩ, hẳn không hiểu lòng người, càng không hiểu Quân Tuyết. Thì ra chữ “hận” trong lòng người con gái lại đáng sợ đến thế. Có đôi khi mối hận với một người, không nhất thiết là cứ phải trả trên chính người đó, chỉ cần khiến người đó nếm trải cảm giác mất đi người quan trọng nhất, nỗi đau này còn đáng sợ gấp nhiều lần cái chết nữa kia.

Quân Tuyết quan sát nét mặt đau thương của Kỳ Phong, song trong lòng cô lại không có được sự thỏa mãn như đã từng nghĩ, thứ duy nhất còn sót lại dường như chỉ là đau lòng. Quân Tuyết không phải một tiên nhân có trái tim lương thiện, cô sẽ không đau lòng vì một kẻ mà mình không còn yêu nữa. Vậy thì cảm giác chua xót này, hẳn chỉ nảy sinh vì chính bản thân cô mà thôi.

Làm một cô công chúa mất nước cũng thật bi ai. Vốn có thể đứng trên cao thao túng cả thiên hạ, nhưng quay đầu, những người thương yêu cô nhất, bao dung cho cô nhất đều lũ lượt ra đi, bỏ mặc mình cô bơ vơ trong biển ảo vọng. Cô dùng ba trăm năm để tìm kiếm một người, níu kéo một người, cứ ngỡ đâu hẳn chính là tình yêu của cả đời mình, nhưng sau cùng người mà cô yêu lại thanh thân nắm tay một người con gái khác, còn cô thì vẫn cứ đứng chờ vợ nơi cũ, một mình gặm nhấm thứ tình yêu vô vọng mà ngay cả trong hồi ức cũng chưa từng tồn tại.

Sau khi giết Hân Vũ, cô vẫn ở lại trong gian nhà tranh này vài ngày với mong muốn giăng một cái bẫy đón chờ Kỳ Phong. Cô đã nghĩ đến nhiều kịch bản cho tình huống này, cho hẳn biết tất cả, sau đó giết hẳn, hoặc hóa thành Hân Vũ để hẳn ngay cả chết cũng không thanh thản. Nhưng sau mấy ngày nán lại đây, chậm rãi mừng tượng cuộc sống của Hân Vũ trong những ngày qua, cô bỗng cảm thấy người đáng thương nhất thì ra lại chính là bản thân mình.

So sánh ra, số phận Hân Vũ còn thê thảm hơn cô rất nhiều. Một cô gái khi còn nhỏ đã phải sống trong sự kỳ vọng, lớn lên lại phải còng lưng làm không công cho người khác, gia đình bao năm cô tựa vào cũng chẳng phải là gia đình thật sự của cô ta, lại chỉ là một quân cờ trên bàn cờ của vô số người. Thế nhưng cô nghĩ ngay cả bản thân cô, người đã ba lần bẫy lượt muốn dồn cô ấy vào thế khó, Hân Vũ vẫn không hề hận.

Chẳng phải Hân Vũ là người tốt, chỉ là vì chữ “hận” trong lòng cô ấy viết ra quá khó khăn. Hân Vũ dùng ánh mắt lãnh đạm qua một màn băng để nhìn cuộc đời. Đau buồn, vui sướng, hay thất vọng đều là lựa chọn của bản thân cô ấy, còn cô, với những người chẳng chút liên quan nào như cô thì cô ấy thậm chí không để vào lòng, làm sao có thể viết ra một chữ “hận”.

Nhưng chữ này lại ám ảnh Quân Tuyết mấy trăm năm. Đến khi nhận ra Hân Vũ chính là A Kiêu thì “hận” vẫn chỉ cứ tăng chứ không giảm, điều này vô hình chung lại dày vò nửa đời cô. Giờ phút này nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Kỳ Phong, đột nhiên cô lại trống rỗng. Cô không vui mừng, không mãn nguyện như những gì từng tưởng tượng, mặc nhiên cũng chẳng còn có ý định giết hẳn.

Bởi vì cô hiểu, hơn cả cái chết, sự ra đi của Hân Vũ thật ra lại là trừng phạt lớn nhất dành cho hẳn rồi.

Cô không yêu hẳn nữa, nhưng lại cảm thấy tình cảm ba trăm năm của mình ít ra không hề trao lầm người. Kỳ Phong thật ra là một người đàn ông rất tốt, khi yêu hẳn tuyệt đối sẽ một lòng một dạ đối đãi với cô gái đó, coi cô ấy là duy nhất. Chỉ tiếc là dù là Nolan của ba trăm năm trước hay Kỳ Phong của hiện tại, cô đều đã lỡ một bước. Cô không thể trở thành người duy nhất trong lòng hẳn, vậy nên cũng chẳng là gì cả.

Ngẩng nhìn ra bờ vực lãng đăng sương khói ngoài kia, đột nhiên cô có một ý nghĩ, hôm nay Hân Vũ ra đi, vẫn sẽ có Kỳ Phong vì cô ấy mà đau lòng, vì mất đi cô ấy mà khóc thương. Vậy còn cô thì sao? Bao nhiêu

năm sống trên đời, đến khi cô đi vào vĩnh hằng, liệu sẽ có ai vì cô mà xót xa hay chẳng?

Quân Tuyết mãi đắm chìm trong thế giới riêng của mình mà không hề nhận ra không khí xung quanh dần thay đổi. Đến lúc hoàn hồn thì mắt Kỳ Phong đứng cạnh đã đỏ như máu, khắp người hần đều toát ra một luồng nhiệt nóng kinh người. Quân Tuyết chưa từng nhìn thấy ai đỏ như vậy, nhất thời có hơi hoảng hốt. Thế nhưng dấu sao cô cũng là một tiên nhân có nền tảng pháp thuật rất tốt. Trước khi Kỳ Phong hoàn toàn mất đi ý thức mà lao đến thì cô đã nhanh tay ếm bùa chú quanh hần. Cả cơ thể cao đến một thước tám bất ngờ lao vào tường chắn vô hình khiến Kỳ Phong đau đớn rú lên. Hỏa Chi kiếm đã bị quăng sang một bên nằm chổng chơ, bấy giờ người trước mặt cô hết như một con quái thú, chỉ biết dùng móng tay điên cuồng đập vào tường pháp thuật.

Hoảng loạn ban đầu dần qua, lúc này Quân Tuyết đã phần nào lấy lại bình tĩnh. Cô thận trọng quan sát tình hình, cảm thấy cứ thế này thì cũng không tốt cho Kỳ Phong lắm. Tường pháp thuật tuy vô hình nhưng lại có lực cản rất lớn, hần cứ dùng tay cào như thế thì trước sau gì cũng bị thương đến chết vì mất máu. Cô phân vân rất lâu với suy nghĩ có nên cứu hần hay không. Sau cùng vẫn quyết định giao số mạng hần cho ông trời quyết định. Với ân oán của cô và hần bấy giờ, cô không tiện tay giết hần thì đã là nhân nhượng lắm rồi.

Trước khi rời khỏi hòn đảo nổi, Quân Tuyết lại không kiềm được nhìn lại căn nhà tranh vẫn còn vắng vắng âm thanh gào thét, tiếng thở dài vô thức bật ra khỏi môi.

Cô nghĩ, sau này mình không còn gì để tiếc nuối nữa.

Lúc Kỳ Phong mơ hồ tỉnh táo thì trời đã về chiều, hần ôm đầu, loạng choạng đứng dậy bởi cảm giác mặt đất đang run rẩy. Nướng theo chấn động bước ra ngoài mới thấy Phun Lửa đang dậm chân ngoài mảnh đất trước sân. Vừa nhận ra hần, con rồng đã đứng ngậy như phỗng, liên tục cúi đầu định gặm vào áo hần. Kỳ Phong vẫn còn đang mơ màng, hơi bực dọc liền đẩy nó ra. Phun Lửa lại không chịu thua, đánh động hần không được, con vật bèn nhả ra một vật lấp lánh, sau đó dùng đầu ra hiệu cho Kỳ Phong.

Nhìn thấy mẩu đá đỏ lấp lánh nằm lẩn dưới bụi đất, đầu óc Kỳ Phong lập tức thanh tỉnh hẳn.

Giờ thì hần liền nhớ ra tình trạng khi họ mới trở về, nhớ đến cuộc gặp bất ngờ với Quân Tuyết, cũng nhớ như in những lời cô ta nói, ngực bỗng nhói lên từng hồi. Ngón tay hần run rẩy cầm lấy sợi dây đeo đỉnh hòn đá Trường Sinh, thật lâu sau mới thu hết can đảm ngẩng đầu hỏi Phun Lửa: “Mày tìm được nó ở đâu?”

Phun Lửa mang hần xuống đáy vực nham thạch. Vốn ban đầu hần vẫn còn chút hy vọng, nhưng khi con rồng lửa nghiêng đầu ra hiệu về phía dòng dung nham đang cuộn cuộn sục sôi, lòng hần chỉ còn một mảnh phẳng lặng.

Đau thương ư? Thật ra cũng chẳng rõ ràng lắm, chỉ là cảm giác giống như tâm mạch bị cắt đứt, sau đốn đau vô vàn thì chỉ còn lại sự tê tái thê lương.

Thực tế, ngay từ khi đứng cùng Phun Lửa trên rìa đảo nổi, hần đã hoàn toàn hiểu ra tất cả. Trong khoảnh khắc đó thật sự không biết cảm giác nào nặng nề hơn, là bất lực thay bản thân mình, hay trách móc sự ngu ngốc của Hân Vũ.

Sao lại có người con gái như cô chứ? Rõ ràng biết thành phố này chính là địa ngục mà vẫn cứ cam tâm nhảy vào, biết nơi này sẽ là mồ chôn của mình mà vẫn giữ kín mọi chuyện, chẳng hề nói cho ai biết. Hần không hiểu cô, càng không hiểu vì sao cô lại chấp nhất muốn đổi mạng một mình như thế. Chẳng lẽ tất cả những gì hần làm, tất cả những gì hần vì cô mà cố gắng vẫn chưa đủ khiến cô tin tưởng hay sao?

Dù có ngàn lời muốn trách móc cô như thế, nhưng lúc này đây, sững sờ đứng trước dòng nham thạch, tuyệt thay hần lại chẳng hề có chút cảm giác nào. Hần nghĩ, chỉ cần cô ở đây, chỉ cần cô còn sống, cho dù làm bất cứ điều gì đi chăng nữa hần cũng nguyện lòng bỏ qua tất cả.

Phun Lửa vẫn lo lắng nhìn bóng dáng bất động của Kỳ Phong. Nó vốn là giống loài thần thú, lại từng nuốt hòn đá Trường Sinh mấy trăm năm, hiển nhiên cũng hiểu biết hơn loài động vật thông thường rất nhiều. Tuy nó thích Hân Vũ hơn Kỳ Phong, thế nhưng dù sao hần cũng là người đã kéo nó ra khỏi vực lửa cô độc này, giờ đây nhìn hần như thế, nó cũng không đành lòng.

Phun Lửa quá to lớn, sự xuất hiện của nó chẳng mấy chốc đã đánh động những người khác. Mẹ con Enzo nhìn thấy hấn về thì vội chạy đến thăm hỏi. Mấy ngày nay họ đều nhận thấy Hân Vũ khác lạ, còn tưởng rằng cô có bệnh. Trưởng lão người lùn thì cũng chỉ theo lễ đến thăm một lần. Kỳ Phong lười giải thích với họ, ừ hử vài câu rồi lại tiễn họ ra cửa.

Kỳ Phong cũng chẳng biết mình chờ đợi điều gì. Tối hôm đó hấn vẫn dành thời gian xuống bếp như trước đây vẫn còn Hân Vũ. Lúc làm thức ăn, vô ý định hỏi cô xem nên thêm mấy thìa muối, nhưng quay lại mới nhận ra trong gian bếp chỉ có mỗi mình mình, ngón tay siết chặt lại, đột nhiên hấn thấu hiểu cảm giác thế nào gọi là thê lương.

Nếu chưa từng nếm qua mùi vị của hạnh phúc, hấn sẽ không thể nào tưởng tượng những nỗi đau.

Bàn ăn chỉ có một mình lạnh tanh đến lạ. Trước đây Hân Vũ vẫn ngồi đối diện ăn cùng hấn. Tính tình cô rất ít nói, hầu hết thời gian cũng chỉ nghe hấn nói đông nói tây rồi lại cười góp vui. Bù lại Hân Vũ lại rất thích hỏi, bất cứ chuyện gì không hiểu cô sẽ liền hỏi. Kỳ Phong vì vậy mà lại càng có cảm giác chỉ bảo người khác, vô cùng hài lòng.

Chỉ là lúc này, cả một người để trò chuyện hấn cũng chẳng có nữa.

Kỳ Phong nhét được nửa chén cơm vào miệng thì nghe có tiếng động phát ra trong phòng Hân Vũ. Trái tim hấn đột ngột giật thót, vội buông chén đĩa xuống lao ngay vào phòng. Thế nhưng gian phòng vẫn trống rỗng như trước đây, mọi thứ ngăn nắp đâu vào đấy, chỉ mỗi chiếc lồng chim bằng thép đặt trên bàn là liên tục lắc lư gây ra tiếng động.

Kỳ Phong mở lồng để kéo Ngu Ngốc và chú phượng hoàng non ra ngoài. Ngu Ngốc vội vã vung về những chiếc móng sắt ra trước mặt hấn. Hấn nâng chân nó lên xem, chẳng mấy chốc hiểu ra sự tình. Ngu Ngốc mổ nhẹ vào tay hấn, đây là biểu hiện của con vật mỗi khi vui vẻ thức ăn. Mỗi Kỳ Phong run lấy bầy, hấn ôm lấy Ngu Ngốc, lẩm bẩm trong nghẹn ngào: “Cô ấy không về nữa, từ nay về sau, chỉ còn hai chúng ta thôi.”

Sau cùng thì nước mắt cũng không kiềm nén được, lăn tăn rơi xuống bộ lông màu lửa đỏ rực.

Đồ đạc Hân Vũ để lại trong nhà không nhiều lắm, chỉ có vài bộ trang phục, những thứ vật dụng pháp thuật linh tinh cũng như sách vở ghi chép này nọ. Ban đầu Kỳ Phong còn nghĩ rằng cô đang tập tành một loại bùa chú nào đó, chẳng ngờ lúc gỡ quyển sổ giấy gập ra, những ký tự trên đó bất giác khiến nước mắt hấn rơi xuống ướt nhòe như mưa.

Giấy trắng thẳng thớm được đóng lại thành tập, trên giấy đầy những ký tự của thế giới hiện đại. Mà dòng cuối sách lại mập mờ mấy dòng chữ, được viết đi viết lại rất nhiều lần: “Phong, nhớ anh...”

Hấn cẩn thận xem hết từng quyển sổ tập viết, khoe môi giương ra nụ cười, nhưng mắt lại nhòa lệ. Trước đây Hân Vũ chưa từng kể với hấn việc cô đang học chữ viết. Mỗi lần hấn trở về đều vội vàng, cô lại cố tình giấu giếm. Không ngờ Hân Vũ vậy mà thật sự vì hấn học viết chữ.

Hôm đó thời tiết trở mùa, gió thổi rất lớn. Kỳ Phong ngồi cạnh rìa vực, hai tay ôm lấy quyển sổ viết chữ của Hân Vũ đọc hết một lượt. Gió lạnh tận xương tủy, như thể chỉ chực chờ thổi hấn rơi xuống vực. Hấn đưa mắt quanh bốn phía, muốn tìm kiếm thứ gì đó, nhưng đáp lại chỉ là khoảng trống mênh mang không một bóng người. Chân trời tím tấp, đáy vực lại sâu hun hút, người mà hấn tìm kiếm, cho dù thế nào cũng không tìm thấy nữa.

Có lúc, mơ hồ trước mắt hấn lại hiện ra bóng dáng cô khi ngã xuống vực. Tâm tình của cô khi đó thế nào? Liệu cô có biết người đó không phải là hấn hay không? Hay cô vẫn có thể cầm cự được có đến khi thân mình rơi xuống dòng nham thạch, cuối cùng bị biển lửa cuốn đi? Cô sợ nóng, sợ lửa đến vậy, cuối cùng lại phải đón nhận cái kết tàn khốc như thế, liệu cô sẽ thật sự trách hấn, hay trách bản thân mình tin lầm người?

Kỳ Phong chẳng biết mình đã ngồi đó đến mấy đêm rồi, cho đến khi ánh mặt trời dần lên, rạch ngang qua chân trời một vết cửa quang đấng, bỗng nhiên hấn có thể thấy được một bóng người giãy giụa giữa biển nham thạch, mặc kệ ngọn lửa từng chút từng chút nhấn chìm, thế mà cô vẫn chỉ đắm đắm giương mắt nhìn hấn, thậm chí cánh tay cũng không hề vươn ra muốn cầu cứu.

Dòng nước đỏ hung hấn cứ thế, từng chút từng chút một tràn lên, thiêu cháy thân thể cô.

Nón tay Kỳ Phong siết chặt. Trong khoảnh khắc đó hần hầu như không còn có thể bình tâm suy nghĩ gì nữa, vội đứng bật dậy lao mình xuống dòng nham thạch tưởng tượng, cũng chính là vực sâu không thấy đáy bên dưới. Cơ thể nghiêng loạn choạng, song vừa rơi ra khỏi khoảng không lại bị một lực vô hình tóm lấy, thoáng chốc quãng hần trở lại mặt đất lồm chồm đầy đá. Hần ăn đau, bấy giờ mới nhận ra hình ảnh vừa rồi chỉ là ảo giác, ngăn người nhìn bóng dáng cao dong dỏng vừa đến.

Pháp sư Tần cũng lẳng lặng nhìn hần, cái nhìn của ông điềm nhiên không rõ tâm trạng. Mái tóc bạc trắng một màu nổi bật trên nền ánh sáng vừa lên, dường như lại soi rõ vài nếp hần nơi khóe mắt. Giờ phút này, đột nhiên Kỳ Phong cảm thấy giận dữ cả với ông. Hần bật cười nghẹn ngào: “Thầy đến trễ rồi. Chúng ta chẳng ai cứu được Hân Vũ cả.”

Pháp sư Tần thở dài, thật lâu mà vẫn không đáp lời. Bóng dáng ông khảng khiu run rẩy trước nắng, gió buồn xơ xác xòa tung mái tóc rối. Trong đôi mắt ông không có tiếc hận, cũng chẳng thấy đau thương, chỉ âm u một mảnh tiêu điều.

“Loài người cần cậ. Trở về đi thôi.”

Giọng nói ông rất nhẹ nhàng, nhưng Phong biết đó không phải yêu cầu mà là mệnh lệnh. Hần loạn choạng đứng dậy quệt tay lau đi nước mắt còn đọng lại trên má, cười cợt hỏi: “Trở về? Hân Vũ chết rồi, con còn phải trở về đó làm gì?”

Pháp sư Tần cau mày, gương mặt đã âm u lửa giận: “Đừng dùng bộ dáng than trời trách đất như vậy với ta. Nên nhớ trận chiến ngoài kia là ai đã khơi mào. Đàn ông phải chịu trách nhiệm về những gì đã làm. Huống chi cậu phải biết Nhân quốc có ý nghĩa thế nào đối với Hân Vũ. Điều nó hi vọng nhất là gì, chẳng qua chỉ là muốn nhân loại có thể an ổn mà sống. Chẳng lẽ ngay cả chuyện này mà cậu cũng không biết sao?”

Khóe môi Kỳ Phong dần nở ra một nụ cười giễu cợt: “Con biết chứ, cả đời này của Hân Vũ đều nghĩ cho loài người. Nhưng thầy Tần à, người có thể cho con biết, vì sao Hân Vũ tốt đến như vậy, cả đời cô ấy hi sinh vì mọi người, rốt cuộc vẫn không vượt qua được kiếp nạn, thậm chí cho đến khi chết cũng chẳng có ai ở Nhân quốc rơi một giọt nước mắt thương xót cho cô ấy. Vậy thì trên đời này có thật sự có quả báo hay không? Công bằng ở đâu, thiên lý nằm ở đâu chứ?”

Vóc dáng pháp sư Tần rất cao, lúc này ông đứng ở hướng ngược nắng mà cúi đầu nhìn xuống, Kỳ Phong hoàn toàn không nhìn thấy rõ tâm tình trong mắt ông, chỉ mơ hồ cảm nhận được hơi thở càng lúc càng nặng nhọc. Mãi một lúc mới thấy ông đặt tay lên vai hần, lắc đầu: “Ta chưa hề cam đoan bất kỳ điều gì với con cả. Nhưng Phong à, một con bướm đập cánh ở Trung Hoa có thể gây ra cơn bão lớn ở Mỹ. Mỗi chúng ta đều chỉ là một cánh bướm lẻ loi. Chúng ta không thay đổi được vận mệnh, những gì chúng ta làm chỉ là có thể là cố gắng hết sức mà thôi.”

Kỳ Phong cười lớn, ánh mắt lấp lánh tia sáng mơ hồ: “Con đã cố gắng hết sức rồi, nhưng Hân Vũ vẫn cứ chết đó thôi.”

Pháp sư Tần mím môi, bắt giác lặng thinh. Thật lâu sau mới lại nghe thấy Kỳ Phong lên tiếng: “Người yên tâm. Những gì con đã hứa với Hân Vũ, dù thế nào con cũng sẽ thực hiện. Cô ấy muốn loài người bình an, con sẽ trả lại cho cô ấy một Nhân quốc phồn vinh hơn cả trước đây nữa. Nhưng những gì người nói cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì con biết, tâm nguyện lớn nhất của cô ấy bây giờ chỉ là được ở bên cạnh con mà thôi.”

“Con sẽ sớm trở về, nhưng người phải giúp con thêm một chuyện. Con muốn tìm thấy Hân Vũ. Nửa đời người cô ấy đã quá cô đơn và lạnh lẽo rồi, bây giờ cho dù cô ấy ở đâu, chúng ta cũng không thể để cô ấy tiếp tục bơ vơ như vậy nữa, đúng không?”

Nói đến câu cuối cùng, âm thanh Kỳ Phong phát ra chỉ còn lại những tiếng thở hờ hững. Hần cũng chẳng đợi pháp sư Tần đồng ý mà đã cúi người nhặt những tập giấy dưới chân, lồm lũi bước vào trong nhà. Pháp sư Tần nhìn theo đến khi bóng hần khuất hẳn, lúc này mới khoanh tay, lẳng lặng nhìn dòng chảy phía xa xa.

Mấy ngày trước trưởng lão thành phố đã gửi tin cho ông về những khác lạ của Hân Vũ, sau đó là việc Kỳ Phong quay lại thành phố. Ông cảm thấy rất kỳ lạ, vừa trở lại liền được trưởng lão dẫn đi xem xác của thiên mã. Bé Cưng chết do pháp thuật tiên tộc, mỗi một chuyện này lại dát thêm một lớp gạch đá vào ý

chí của ông. Cho đến khi tận mắt nhìn thấy dáng vẻ Kỳ Phong, ông đã chẳng còn chút hi vọng nào nữa. Sinh, lão, bệnh, tử. Ông sống bao nhiêu năm, chứng kiến bao nhiêu phận người lặng lẽ đi vào cõi vĩnh hằng, tưởng đâu lòng đã nguội lạnh, nhưng thì ra Hân Vũ vẫn có sự khác biệt lớn đến thế.

Mất đi đứa con gái này, ông mới nhận ra, mình vẫn biết thế nào là đau lòng.

Kỳ Phong vẫn giam mình trong phòng Hân Vũ, ông cũng không muốn làm phiền hân. Ngón tay lại chậm rãi chạm lên những vật dụng trước đây của cô con gái, khoe môi hơi mỉm cười nhận ra mấy dòng chữ nắn nót chưa thành hình. Ông xem hết một lượt, đột nhiên tầm mắt lại bắt gặp trên bàn có một cuộn giấy da cũ mềm được buộc chặt bằng sợi dây thừng mới cấu, trông kệch cỡm vô cùng.

Nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn dần, ông mở toan cuộn giấy ra, vừa đọc những dòng chữ đầu tiên, ông đã ngừng đầu, âm thanh bật qua kẽ răng: “Hải Kỳ?”

55. Chương 55: Người Giữ Ký Ước (2)

Cô đã chọn cách khó khăn nhất, cuối cùng cũng kéo lại được sinh mạng còm cõi của mình, nhưng lại làm liên lụy đến Hải Kỳ.

Trong hành lang kéo kẹt vốn không có chút ánh sáng đột nhiên vang lên tiếng bước chân lộp cộp như mưa đọng trên mái nhà. Thoáng chốc, ánh sáng đột ngột mở toang cả dãy đường hầm vốn chỉ được soi sáng bằng những viên ngọc từ mờ phản quang, nhường chỗ cho bóng hai người người mặc áo chùng lững thững đi bước vào. Một người có vóc dáng rất cao, gầy ốm và lêu nghêu đến mức tưởng đâu khi đứng thẳng có thể chạm đến trần nhà, lúc này anh ta chợt dừng chân, đặt chiếc đèn bằng lông chim lửa vào tay người mặc áo chùng đứng cạnh đó, mái tóc bạch kim vì cử động này mà dịu dàng run rẩy. Người còn lại cao tầm thước, vóc người đầy đặn và có làn da rám nắng chắc khỏe. Anh ta nhận lấy chiếc đèn từ tay người nọ, cũng không nói gì mà vội vã đi thẳng một mạch vào hành lang sâu hun hút với những gờ đá vôi lởm chởm chìa ra.

Càng đi sâu xuống bên dưới hầm thì không khí lại càng trở lạnh, thậm chí hơi thở anh ta còn mơ hồ lắng văng vãi sợi khói. Cũng may trên người anh ta mặc áo chùng rất dày, phần nào che lấp được cái lạnh buốt giá này, ngón tay lạnh lẽo nắm chặt vạt áo, lăm lũi đi một mạch đến tận cuối hầm.

Cuối đường hầm chỉ có một căn phòng nhỏ, bốn bề được soi sáng bằng những viên đá lam thạch phẳng quang và những tảng băng cực hàn được dát đều trên tường. Giữa phòng là một cỗ quan tài bằng băng trong suốt dày cả mét nằm trơ trọi. Lúc nhìn thấy vật này, ngón tay cầm đèn của người thanh niên sau cùng cũng không kiềm nổi nữa mà dần run rẩy. Bước chân anh ta loạng choạng, lại vừa luống cuống không biết phải làm gì trước, đành đặt ngọn đèn lên nắp quan tài, tay lại lảo đảo đọc thần chú khiến chiếc nắp trong suốt nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Nắp quan tài bị đẩy ra từng chút từng chút một. Vừa trông thấy dung nhan tựa như đang say ngủ của cô gái nằm trong đó, người mặc áo chùng tựa như đã không kiềm chế nổi nữa, anh ta cúi người xuống, ngón tay run run đặt lên gò má cô, chỉ trong một thoáng, nước mắt đã rơi thành hàng.

Kỳ Phong siết chặt tay, răng cắn chặt vào môi đến bật máu để tiếng nấc không thể thoát ra khỏi cổ họng, thân thể dần dần trượt xuống nền đất đã đóng băng. Hân áp mặt vào hai lòng bàn tay, để mặc những giọt nước vô tình len lỏi qua những kẽ hở đó, rơi mãi rơi mãi như thể xé toạt con tim hân ra làm hai. Lạnh đến thấu xương, đau đớn đến tan nát cõi lòng, thế nhưng đó lại không phải là điều khiến hân tuyệt vọng nhất.

Tuyệt vọng, sao hân lại có thể tuyệt vọng cơ chứ? Thứ ngữ cảm yếu ớt này chỉ dành cho những kẻ thất bại, còn hân, một kẻ nay đã đứng trên đỉnh vinh quang, một kẻ có thể tùy tiện phẩy bàn tay cũng khiến thiên hạ đại loạn, trên là trời, dưới là sự phục tùng của cả loài người, vậy thì hân có gì đáng phải tuyệt vọng?

Kỳ Phong cười cười, tự lau nước đọng trên khoeo mắt mình, đoạn lại hít hơi thật sâu. Mãi hân mới lấy lại được chút bình tĩnh, lại gượng đứng dậy nhìn vào dung nhan đáng khiếp mắt trong quan tài.

Cho dù hân nay không thể so với năm xưa nữa, cho dù hân có tất cả thì sao chứ? Sau cùng vẫn không thể cứu được cô.

Không ai có thể hồi sinh được người chết, còn là một kẻ biến thể có thể đã tan thành tro bụi. Thế nên ngay cả khi pháp sư Tần đồng ý với lời đề nghị của hắn, để hắn có thể quay trở về dẫn dắt loài người thì Kỳ Phong cũng biết đó chỉ là hứa suôn mà thôi. Hắn dùng thời gian nửa năm để ổn định loài người, đánh đuổi quân phản loạn của Vĩnh Hi đến mức không còn đất sống, phải nương nhờ vào sự giúp đỡ của quý tộc. Mà bản thân quý tộc cũng chẳng khả quan gì hơn. Bọn họ bị loài người đánh lui khỏi hai thành phố tự trị, buộc phải lùi vào rừng sâu tự lập một thành phố mới, chấp nhận cảnh đất đai thì càng lúc càng bị thu hẹp. Chiến thắng này khiến hình tượng của Kỳ Phong trong lòng dân chúng càng lên cao, đến ba tháng trước thì hắn đã chính thức lên ngôi, sau đó lấy cương vị hoàng đế loài người sai sứ giả đi sứ sang rừng Địa Đàng. Từ sau khi Kỳ Phong giúp tiên tộc loại trừ dư đảng phản loạn của Quân Tuyết thì mối quan hệ của hắn và bọn người này khá tốt, thế lực ba tộc hiện nay đã có thể xem là bình ổn. Nói cách khác, tân thế giới đã phần nào đó có thể xem là hòa bình.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, vẫn không ai có tin tức của Thiên Tường.

Sau khi giả chết trong trận Yên Thành, mọi người đều chuẩn bị tâm lý cho việc Thiên Tường sớm trở lại. Thế nhưng bọn Kỳ Phong chờ mãi, đến mức quân quý tộc đã bị đánh tan tác rồi mà vẫn không nhìn thấy gã, có lúc bản thân Kỳ Phong cũng cho rằng bản thân mình quá hồ đồ, Thiên Tường có phải đã thật sự chết rồi hay không. Nửa năm trời, Thiên Tường gần như biến mất khỏi thế giới. Hoàng đế quý tộc vì mất con mà đau buồn, quyền lực trong tộc cũng chia thành hai phe đối kháng lẫn nhau hòng tranh giành quyền lực. Và Vĩnh Hi lại là người cầm đầu một trong hai phe này.

Kỳ Phong không có hứng thú quan tâm đến chuyện Vĩnh Hi làm thế nào để có chỗ đứng ở quý tộc. Sau khi chiến trận tạm ổn, hắn lại bận bịu thu dọn tàn cuộc, con số thương vong của loài người không phải ít, tổn thất của cải cũng không sao đếm xuể, nhưng dân chúng vừa thắng trận, hiển nhiên lòng tin cũng lên cao. Các quan trong triều tin tưởng hắn hơn trước rất nhiều. Thu xếp xong mọi việc, hắn mới có thời gian tìm gặp pháp sư Tần.

Có lẽ, vì không ôm quá nhiều kỳ vọng, nên khi nghe pháp sư Tần nói không tìm được Hân Vũ, hắn cũng không mấy đau buồn. Phần nào đó Kỳ Phong lại cảm thấy không có tin tức chính là tin tốt. Có như thế, hắn mới có thể tiếp tục tự huỷ hoại mình rằng Hân Vũ vẫn sống sót đâu đó ngoài kia, và vì lý do nào đó mà chẳng thể trở về. Thế nhưng nửa năm rồi, ròng rã suốt nửa năm, cô vẫn chưa từng xuất hiện.

Mấy ngày trước pháp sư Tần gửi thư cho hắn, bảo hắn đến đảo Rùa một chuyến. Hắn còn tưởng đã có tin tức của Hân Vũ. Đến được đây rồi mới biết được thứ mà ông muốn cho hắn xem là A Kiều. Pháp sư Tần dùng tất cả nguyên liệu tìm kiếm được để chế tạo loại thuốc dẫn trước đây đã dùng cho Hân Vũ. Chỉ trong một thời gian ngắn, A Kiều đã thay da đổi thịt, biến thành một thiếu nữ hai mươi. Lúc nghe ông nói xong Kỳ Phong chỉ cảm thấy hành động này quá buồn cười. Hân Vũ của hắn còn sống, cần gì phải có một người khác thay thế? Mà cho dù cô đã không còn nữa thì người đó cũng không phải là cô. Pháp sư Tần thuyết phục mãi, hắn mới đồng ý đến đây một lần. Chẳng ngờ không gặp thì thôi, vừa nhìn thấy gương mặt đang say ngủ kia, tất cả nguy trang của Kỳ Phong đồng loạt sụp đổ.

Sau cùng hắn cũng hiểu được nguyên do vì sao pháp sư Tần cố chấp như vậy, vì một dáng vẻ hình hài mà tổn công tổn sức tìm cho ra loại thuốc đó, thậm chí hi sinh cả dung nhan thuở ban đầu của A Kiều.

Ngón tay Kỳ Phong vuốt ve gò má cô, đến tột cùng cũng không nhận được cảm giác cay xè nơi sống mũi, cầm lấy bàn tay lạnh buốt như băng đá, nắm ngón tay cô, lại áp nó lên gương mặt mình. Giọng hắn từ tốn mà nghẹn ngào: “Tốt quá vợ à, cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy em rồi.”

Những ngày đầu sau khi Hân Vũ biến mất, hầu như mỗi ngày hắn đều mơ thấy cô. Có lúc chỉ là thoáng qua, có lúc cô lại đứng chân rất lâu trong giấc mộng. Nhưng dù ngắn dù dài thì kết quả vẫn có một, khi hắn tỉnh lại cô vẫn sẽ biến mất.

Kỳ Phong không thích cảm giác chìm đắm trong mộng mị này, nó khiến hắn xao nhãng lời hứa với Hân Vũ, thế nên hắn càng ép mình không được nhìn thấy cô nữa, cố gắng để những việc khác đánh lừa tâm trí. Khái Kiệt dạy hắn rất nhiều biện pháp, hắn cũng tiếp thu được phần nào, thành công mấy tháng liền không nhìn thấy cô. Nhưng khi thực hiện được rồi, hắn bỗng cảm thấy sợ hãi.

Đó là vào một ngày, hắn bỗng nhiên tỉnh lại sau tiếng gà gáy, giật mình như thể có bóng dáng ai đó vừa đứng nơi đầu giường. Hắn nhìn đăm đăm khoảng trống trước mặt một lúc lâu, thần hồn át thần tín cho

rằng đó là Hân Vũ, nhưng thoáng chốc lại phát hiện ra mình đã dần dần không còn có thể mừng tượng ra gương mặt cô, giọng nói của cô nữa. Tất cả giống như một bức tranh nhạt nhòa mà cứ sau một quãng thời gian, lại càng mờ ảo đi chút. Kỳ Phong biết, chỉ cần có thể gặp lại Hân Vũ, có thể được ôm lấy cô, hẳn sẽ nhận ra cô ngay. Thế nhưng lúc này bảo hẳn miêu tả tường tận gương mặt cô, hẳn lại không chắc mình có thể làm được hay không. Có lẽ con người lúc nào cũng sẽ như thế, có những thứ từng là quan trọng nhất trong cuộc đời, lại bị thời gian từng chút từng chút một bôi xóa, trôi vào lãng quên. Kỳ Phong không muốn như vậy. Hắn lo sợ một ngày nào đó mình sẽ hoàn toàn không nhớ được gương mặt Hân Vũ, lại cuống cuống muốn nằm mơ thấy cô. Nhưng sự thật là sau đó hẳn có làm cách nào cũng không gặp lại cô nữa.

Kỳ Phong sai người mô phỏng theo lời tả mà vẽ lại những bức họa của Hân Vũ, nhưng thực tế kỹ họa vẽ của họa sĩ nơi đây đều rất kém, vẽ đến thế nào cũng chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, không thể nào rõ rệt từng nét của Hân Vũ. Hắn giận dữ đến mức tổng giám tất cả bọn họ, để rồi sau đó Khải Kiệt tinh ý nhắc nhở rằng có mấy tấm ảnh chụp với Hân Vũ vẫn còn cất giữ trên đảo Rùa.

Phong lại sai người về đảo lấy lại những bức ảnh đó. Cầm ảnh trong tay, hẳn không nhìn được mà run rẩy, thậm chí đêm nào cũng ôm ảnh đi ngủ. Thế nhưng chuyện này không thể giúp hẳn vui được nổi nhớ chút nào. Cảm giác không có cô bên cạnh vẫn khiến hẳn đau đớn không yên, chỉ trong thời gian ngắn đã gầy đi trông thấy. Mãi cho đến khi nhận được lời mời của pháp sư Tần.

Nếu không đến đây, có thể hẳn sẽ không nhận ra mình nhớ cô đến như vậy, người con gái này chính là thứ duy nhất trên đời có thể tác động mạnh đến hẳn, khiến hẳn vì cô mà cố gắng, vì cô mà nỗ lực, cũng có thể chỉ vì mỗi cô mà rơi nước mắt.

Nước mắt để vương, có biết bao bi ai, bao nhiêu thống khổ, chỉ có thể rơi ở một nơi không ai nhìn thấy, rơi trước gương mặt giống cô gái trong lòng mình như đúc. Nhưng giống hệt không có nghĩa là người đó. Phải lừa dối người khác đã là một việc rất mệt mỏi, lừa dối bản thân mình lại còn mệt mỏi hơn thế. Kỳ Phong cũng không biết rằng mình quá nhập vai, hay nổi thương nhớ Hân Vũ kiềm nén bao lâu đã đánh bại tất cả, khiến hẳn giờ phút này ôm cô trong tay, gần gũi cô đến nhường ấy, nhưng lại không có chút cảm giác nào rằng đây không phải Hân Vũ.

Làm sao có thể không phải? Nét mặt giống cô đến thế, làn da, tóc mai, thậm chí cả bàn tay thon gầy cũng giống đến thế, làm sao có thể không phải là cô?

Cơn xúc động trong lòng Kỳ Phong lại dâng lên lần nữa. Hắn xoa nắn lòng bàn tay trắng nõn của cô gái đang nằm, khoe môi lại khẽ giương lên: “Anh đã lên ngôi, đã làm hoàng đế loài người, bọn quý tộc cũng bị đánh cho không còn manh giáp. Vân Tình đã sinh con rồi, là một bé trai rất khỏe mạnh. Thăng bé có máu biến thể trong người, nhưng có pháp sư Tần ở đó, dĩ nhiên là không sao rồi. Hạ An có thể sống nhờ huyết thạch, sau này cũng không phải lo bị quỷ tính khống chế nữa. Loài người cũng như em mong muốn, đã có thái bình. Hân Vũ à, tất cả những gì anh hứa với em, anh đều làm được rồi. Nhưng còn em thì sao? Đến nửa lời đã hứa, em cũng không thực hiện.”

Tay cô rất mềm mại nhưng lạnh như tảng băng, hẳn càng xoa nắn thì trong lòng càng khó chịu, sau cùng đành đặt xuống. Hắn xiết chặt tay, gằn giọng:

“Anh ghét em, Hân Vũ, trên đời này anh chưa từng ghét ai như vậy? Vì sao từ đầu đến cuối em luôn lừa anh? Cái gì ở bên nhau cả đời, cái gì yêu anh? Thậm chí cả một cơ hội em cũng không cho anh nữa. Em muốn lợi dụng anh giúp em. Được thôi, chỉ cần là em muốn, anh cam tâm tình nguyện để em lợi dụng. Nhưng ít ra em làm người phải có đầu có đuôi một chút chứ? Em chưa lợi dụng xong đã bỏ đi thế này, em bảo anh phải làm sao đây?”

Lòng ngực đau rất khó chịu. Kỳ Phong đứng thẳng dậy, cười mỉa mai nhìn cô gái trong quan tài: “Anh ghét cảm giác này, ghét phải nhớ em mà không thể nhìn thấy em, ghét yêu em mà không thể ở bên em. Nhưng điều anh ghét nhất là phải tìm kiếm em thông qua một người khác. Anh nghĩ mình điên rồi, làm sao anh có thể đến đây kia chứ? Anh không còn là Nolan, em cũng đâu phải A Kiều, vì sao lại cứ phải dẫn vật nhau đến như vậy? Nếu như trước đây gặp em biết sẽ có kết quả thế này, anh thà rằng mình chưa từng đến.”

Hắn dứt lời thật lâu, nhưng đáp lại vẫn là không gian âm vang trống rỗng. Căn phòng nhỏ vẫn chìm trong ánh sáng dịu nhẹ, không một tiếng động, không một ngọn gió nào có thể lọt vào, từ đầu đến cuối vẫn lặng thình như nó vốn phải thế. Phong nhìn đăm đăm cô gái rất lâu, lại mỉm cười lau đi nước mắt vừa tràn ra.

Hắn nhận ra có lẽ mình điên thật rồi, ấy vậy mà lại thật sự muốn đi kích động một xác chết. Trong nháy mắt lại niệm thần chú khép cổ quan tài lại, quay người bước ra hành lang.

Hi vọng, là một con dao đâm không thấy máu, xuống tay không thấy đau. Nó cứ từng chút từng chút một hạ độc con người ta, khiến ta rơi vào đáy tận cùng của thù hận và hủy diệt. Để đến khi thật sự muốn quay đầu lại, lối đi sau lưng cũng chỉ là vực sâu thăm thẳm.

Kỳ Phong đi hết một nửa hành lang âm u dẫn ra ngoài, đột nhiên hắn đứng sững lại nhìn con đường giờ đã không thấy điểm cuối, tự cười mỉa mai chính mình. Lần nhắc chân tiếp đó, hắn không hề quay đầu lại.

Lúc pháp sư Tần quay lại căn phòng ảm thấp đã là vài giờ sau đó. Tay ông phát nhẹ, hờ hững mở cổ quan tài ra, tiếp đó lại niệm thêm vài câu thần chú nữa, ảo não nhìn xuống cô gái đang nằm trong băng lác đầu: “May mà ta đã đoán trước nên ém bùa Định tâm cho con, vậy mà còn rơi nước mắt. Nếu ban đầu nghe lời để con trực tiếp gặp Kỳ Phong, tình hình còn ra thế nào nữa?”

Cô gái trong quan tài mím môi, cổ chống tay ngồi dậy. Vừa giải bùa thế nên hơi thở cô rất yếu, chỉ mấy động tác đã thở hồng hộc. Ánh mắt cô hơi mơ màng, lo lắng nhìn pháp sư Tần: “Thầy nghĩ anh ấy có nhận ra không?”

Pháp sư Tần lắc đầu: “Ta nghĩ là không. Khi này rời khỏi đây, nó còn có vẻ rất bức dọc, hẳn là sau này sẽ không quay lại đảo nữa. Ta thấy thế càng tốt, càng có nhiều thời gian cho con tĩnh dưỡng.”

Hân Vũ lại không nghĩ vậy, cô nắm tay pháp sư Tần, khó khăn bước ra khỏi cổ quan tài băng, cánh môi hơi tím lại vì lạnh. Pháp sư Tần thấy vậy liền vội lôi từ không khí ra một chiếc áo lông thú dày, khoác lên vai cô. Thể chất Hân Vũ lúc này không thể so với lúc trước, nhưng Kỳ Phong đã từng bước vào căn phòng này, nếu như có chút thay đổi thì hẳn sẽ cảm thấy được, thế nên ông mới không dám mạo hiểm thay đổi nhiệt độ.

Hân Vũ xoa hai tay vào nhau, run rẩy nói: “Lúc này anh ấy cố tình thử con.”

Pháp sư Tần cũng không bắt ngờ, kéo tay cô phát tay một cái, thoáng chốc hai thầy trò đã rời khỏi hầm băng lạnh lẽo, đứng trong đại sảnh ngập tràn đá ngũ sắc. Ông dìu Hân Vũ ngồi xuống ghế tựa, nhẹ nhàng đáp: “Đương nhiên phải thử, đột nhiên gọi nó đến, bảo chỉ là để nó gặp A Kiều thì đừng nói là nó, bản thân ta cũng cảm thấy khó tin. Con vừa tỉnh lại, sức khỏe vẫn còn yếu, nếu không phải con nặng nạch muốn gặp cho bằng được nó thì ta cũng không muốn mang nó đến đây, đánh rần động cỏ thể này.”

Hân Vũ biết không nên tranh cãi với ông, chỉ chà xát hai bàn tay vào nhau, lại rứt đầu vào lớp áo lông dày. Pháp sư Tần càng nhìn càng không nỡ, vội biến ra một tách trà nóng đặt lên tay cô: “Con uống cái này đi, sẽ khá hơn một chút.”

Bầu trời bên ngoài đảo Rùa lúc này đã gồng mình, nổi lên từng trận bão tuyết to. Ngón tay Hân Vũ vẫn lạnh như băng, run cầm cập ôm lấy tách trà nóng vào lòng. Hơi nóng bốc lên khiến cô cảm thấy dễ chịu đôi chút, lặng lẽ nhìn bóng mình phản chiếu trong lòng tách. Trong nước hình ảnh cô lặng lẽ chuyển động, ẩn hiện làn da trắng tái, hốc mắt xanh xao. Cô thử người, đột nhiên lại nghĩ đến chiếc thuyền đưa Kỳ Phong về sẽ gặp phải bão lớn, cảm thấy hơi lo.

Thấy cô ngẩn người, pháp sư Tần cũng từ tốn kéo ra một tách trà, ngồi trên ghế bành có lót lông thú lặng lẽ thưởng thức, ánh mắt ông nhìn ra cổng điện lúc này đã trắng xóa một mảng, khóe môi hơi giương lên nói: “Đảo Bình Minh vốn luôn chuyển động. Thời tiết thế này thì việc tìm kiếm sẽ còn gặp khó khăn hơn nữa.”

Hân Vũ không đáp lời, chỉ ậm ừ gật đầu, tỉnh lại mấy ngày rồi cô cũng chưa từng nhớ lại, lúc này tình cảnh những ngày đó cứ hiện rõ trong tâm trí cô.

Đó là quãng thời gian khó khăn nhất kể từ khi cô sinh ra đến nay, không phải vì những khó khăn trong quá trình điều trị mà chính vì nỗi dày vò giữa thực tại và ảo cảnh. Ngay từ khoảnh khắc tỉnh lại trong thành phố Vĩnh Hằng, nhìn thấy mình lại xuất hiện trong ngôi nhà tranh lán nửa thì cô đã hiểu rồi cuộc sống của mình đã sắp đến hồi kết thúc. Nhưng nhìn thấy sắc mặt lo lắng của hai vị pháp sư, nhìn thấy Kỳ Phong liều cả mạng sống vì chút hy vọng mong manh cứu sống mình, cô lại không nỡ nói với họ sự thật. Cô không buông bỏ được họ, càng không thể để họ vì sinh mạng của cô mà tạo ra những tội ác tày trời.

Chiến tranh sắp bùng nổ, Kỳ Phong chuẩn bị lên ngôi, căn nhà gỗ trên đảo nổi bồng bênh treo trên đáy vực, mỗi một sự kiện này, dường như đều đẩy cô đi đúng theo con đường mà số mệnh đã vạch ra.

Cô không thể nán lại thành phố này, nhưng cũng không thể rời đi. Nên biết rằng, chỉ cần cô mang theo hòn đá trường sinh rời khỏi thì mạng sống của cô sẽ được bảo toàn, nhưng thay vào đó là sự sụp đổ toàn bộ cấu trúc thượng tầng của thành phố. Khi đó thành phố Vĩnh Hằng chỉ còn là một đồng gạch đá cùng với cái chết lần lượt của hàng trăm cư dân vốn không thể nào có tuổi thọ đến mấy trăm tuổi. Chuyện mất nhân tính như vậy cô không cách nào làm được, nhưng với tính cách của Kỳ Phong hiện nay, chỉ cần là một cơ may có thể cứu sống được cô, e rằng cả loài người hẳn cũng chẳng để tâm, nói chi là đến thành phố chỉ có vài trăm cư dân này.

Cô nghĩ, thế này cũng không tệ lắm. Ít ra thượng đế đã để lại cho cô một quyền lựa chọn sự sống và cái chết cho bản thân mình. Thế cho nên cho dù cô vì bất kỳ nguyên nhân gì mà lựa chọn về sau đi chăng nữa, đó cũng là quyết định của cô, hoàn toàn không thể trách được ai cả.

Điều cô lo lắng nhất lúc này, lại chính là Kỳ Phong.

Cô sợ hẳn đi lầm đường, sợ hẳn vì sự ra đi của cô mà thay đổi, cũng sợ trong nhất thời hẳn lại làm ra những chuyện đại dột. Thế nên nỗi lo này tự cô ôm vào lòng, lại tự mình tìm cách đối phó. Cô đã chọn cách khó khăn nhất, cuối cùng cũng kéo lại được sinh mạng còm cõi của mình, nhưng lại làm liên lụy đến Hải Kỳ.

Khi đó Kỳ Phong trở về Lam Thành đã hơn một tháng, cô đang buồn chán ngồi tập thuật Dịch chuyển tức thời với mấy món đồ vật thì Hải Kỳ ghé thăm. Đó mới chỉ là lần đầu tiên Hải Kỳ đến thành phố Vĩnh Hằng, y vốn không thích giao du với các tộc người khác, lần này chẳng qua vì cô nên mới đến. Chẳng ngờ vừa đến nơi, y đã cực kỳ giận dữ.

Tình cảnh xảy ra trong sách Khải Huyền không chỉ có mỗi mình Hân Vũ và Hải Kỳ nhìn thấy. Vì bệnh của cô, y không thể ở bên cạnh nên dành thời gian đi khắp nơi, cố gắng tìm ra vùng được trong ảo ảnh để giúp cô, chẳng ngờ y đi ròng rã mất mấy tháng chẳng có kết quả gì, Hân Vũ lại cam tâm nán lại ngay vùng đất đó. Hân Vũ biết Hải Kỳ giận, đành phải đem mọi chuyện ra kể cho y nghe một lần, cũng nói ra lý do cô không rời khỏi đây. Thực tế Hải Kỳ không tốt hơn Kỳ Phong bao nhiêu, thậm chí trong con người gã tiên nhân này còn có vài phần mất nhân tính hơn, chỉ là y không muốn mất lòng Hân Vũ. Nếu vì sinh mạng cô mà hi sinh cả thành phố này, e rằng đối với cô còn khó chấp nhận hơn là cái chết.

Y biết Hân Vũ đã quyết, cũng không khuyên nữa. Nhưng việc sử dụng Dịch chuyển tức thời là rất nguy hiểm, pháp tính của Hân Vũ tuy cao, song vẫn chưa đến mức có thể dùng thuật này. Y kiên quyết bắt cô không tập nữa, thay vào đó sắp xếp mọi thứ thay cho cô.

Mấy tháng bôn ba, Hải Kỳ cũng hiểu cảnh tượng trong sách Khải Huyền sẽ không thể thay đổi, nếu vậy, thay vì ngăn nó xảy ra, cứ tìm cách để Hân Vũ ít tổn thương nhất là được. Y nán lại ngôi nhà tranh mấy ngày, ếm bùa tất cả đồ vật trong nhà. Nhờ có mấy thứ này, chỉ cần Hân Vũ xảy ra chuyện, y sẽ là người đầu tiên biết. Thêm nữa y lại ếm Dịch chuyển tức thời vào một sợi dây da, bắt Hân Vũ lúc nào cũng phải mang theo bên người. Xong đâu vào đó mới an tâm rời khỏi thành phố.

Thực tế, tất cả những gì Hải Kỳ tính đều không thừa chút nào, mọi việc từng chút từng chút một đều diễn ra theo ước tính của y. Hân Vũ bị Quân Tuyết giả dạng Kỳ Phong đâm vào tim, song cơ thể cô trước đó đã tiếp thu rất nhiều được Trì hoãn của Hải Kỳ nên không tan biến ngay lập tức. Sau khi vượt qua được cảm xúc hỗn độn ban đầu, việc đầu tiên Hân Vũ làm là nhảy khỏi vách núi để Quân Tuyết không tiếp tục gây áp lực với mình. Trong lúc rơi xuống vực, cô lại nhanh chóng tháo mảnh đá Trường Sinh đeo trên người ra. Cuối cùng mới kéo sợi dây da ra đọc câu thần chú.

Đến lúc xuất hiện trước mặt Hải Kỳ thì cô hầu như đã ngất lịm đi. Nhất dao đó từng chút từng chút một bào mòn mạng sống của cô, Tất cả những gì còn nhớ được là gương mặt Hải Kỳ lo lắng chạy về phía mình, trên trán vẫn còn rịn một lớp mồ hôi. Cảnh vật cứ mờ ảo như thế, nhanh chóng nhấn chìm cô vào mê man.

Bản thân Hân Vũ cũng chẳng ngờ, mình chỉ nhắm mắt ngủ một chút, tỉnh lại đã là sáu tháng sau, lúc này bên cạnh chỉ có mỗi mình pháp sư Tần đang mặt nhăn mày nhí. Vừa nhìn thấy cô tỉnh lại, dường như cả ông cũng không tin, sau thoáng xúc động ban đầu lại vội vã ôm ghì lấy cô. Hân Vũ bị ông ôm đến đau cả vai, nhưng trong lòng lại vui mừng đến không kể xiết. Cô vậy mà vẫn còn sống, còn vượt qua được lời tiên

tri đáng sợ trong sách Khải Huyền mà vẫn sống sờ sờ đó, thậm chí còn có thể gặp lại pháp sư Tần. Cứ nghĩ vậy, cô cũng mừng mừng tủi tủi ôm lấy ông, rơi ra vài giọt nước mắt.

Pháp sư Tần kể lại, sáu tháng trước ông phát hiện được lời nhắn bằng mật mã loài tiên trong phòng Hân Vũ, liền biết được chuyện này có Hải Kỳ nhún tay vào, trong lòng cũng thầm thở ra đôi chút. Nên biết rằng pháp lực của Hải Kỳ so với ông chỉ hơn chứ không có kém, nếu như ngay cả Hải Kỳ cũng không cứu được cô, vậy dù có là ông cũng vô dụng. Nghĩ vậy, ông bèn hứa với Kỳ Phong sẽ tìm được Hân Vũ, sau đó lặng lẽ trấn an hẳn ta trở về.

Pháp sư Tần lo xong việc của Kỳ Phong, còn dự định đi tìm Hải Kỳ, chẳng ngờ chưa lên đường đã nghe thấy giọng nói Hải Kỳ dùng liên thuật gửi đến. Đây là một câu thần chú cấp cao dùng để liên lạc của pháp sư và tiên nhân. Thời lượng và số từ đều bị hạn chế rất nghiêm ngặt. Giọng Hải Kỳ chỉ vang lên đôi ba từ: “Cứu... Hân Vũ ở đảo Rùa...” thì giọng nói đã biến mất.

Tuy nói tình cảnh của Hải Kỳ khá kỳ lạ, nhưng trong lòng pháp sư Tần vẫn có bên trọng bên khinh. Hơn nữa theo lý mà nói Hải Kỳ pháp thuật đầy mình, cho dù ai có chuyện đi chẳng nữa cũng chẳng đến lượt y nổi. Nghĩ thế, pháp sư Tần bèn nhanh chóng quay lại đảo Rùa, vừa đến đã nhìn thấy Hân Vũ bất tỉnh nằm thoi thóp trên tầng băng mỏng. Hơi thở tuy yếu ớt nhưng vẫn còn sống.

Thấy cô vẫn còn sống, pháp sư Tần thầm thở ra. Ông lại xem xét một lượt cho cô, nhìn thấy cô không có vết thương nào, cả vết dao đâm ngay ngực cũng không còn tồn tại, trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Nhưng Hân Vũ mê man suốt ba ngày liền vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, pháp sư Tần mới thử dùng pháp thuật chữa trị cho cô. Bất ngờ thay, vừa ra tay ông đã nhận thấy dòng máu chuyển dời trong người Hân Vũ sao lại giống dòng máu tiên tộc đến như thế.

Pháp sư Tần ngẩn người, vừa lúc đó lại nghĩ đến việc Hải Kỳ phải làm thế nào để cứu được Hân Vũ? Trên cơ bản quỷ tộc không thể sống nếu bị đâm vào tim, xác bọn chúng sẽ tập tức tan thành tro bụi. Ông nghĩ hồi lâu, sau cùng phải lật tìm rất nhiều sách pháp thuật cổ mới nghĩ tới một khả năng ít ai ngờ nhất: Hải Kỳ dùng chính dòng máu tiên của mình để hiến tế cho Hân Vũ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến ông kinh hãi.

Tổ tiên của tiên tộc vốn rất cao quý, con cái họ sinh ra đương nhiên cũng phải như vậy. Song trong lịch sử, có rất nhiều trường hợp tiên tộc yêu người bình thường, sinh con đẻ cái. Để giữ được dòng máu tiên thuần chủng, tiên tộc không còn cách nào khác phải thực hiện hiến tế, biến người phối ngẫu kia cũng trở thành một thành viên của tiên tộc, lúc này mới có thể sinh ra đời thứ hai bình thường. Nhưng thực tế trường hợp này cũng rất ít xảy ra. Ba trăm năm trước, sau việc chính biến kia thì càng không cần phải nhắc tới.

Hải Kỳ vậy mà lại thực hiện hiến tế cho Hân Vũ. Nói cách khác lúc này Hân Vũ cũng có dòng máu tiên tộc trong người, vết thương ở tim nếu được điều trị kịp thời sẽ không phải là vết thương chí mạng nữa. Nhưng nói vậy thì rốt cuộc Hải Kỳ ở đâu? Tại sao y không đích thân mang Hân Vũ về mà lại biến mất một cách bí ẩn như vậy? Hân Vũ hôn mê suốt sáu tháng, pháp sư Tần cũng không thể nào giúp cô tỉnh dậy được, bên cạnh đó ông cũng cho người đi khắp nơi tìm tung tích Hải Kỳ, song vẫn không có kết quả.

Mãi cho đến tận ngày Hân Vũ tỉnh lại.

Cơ bản Hân Vũ cũng không giúp gì được cho pháp sư Tần, bởi cô chỉ vừa gặp Hải Kỳ thì đã ngất đi rồi. Nhưng cũng may, dựa vào vài đặc điểm cô còn nhớ được, pháp sư Tần có thể mơ hồ đoán được nơi cô gặp Hải Kỳ chính là đảo Bình Minh, hòn đảo tiên mà Hải Kỳ được sinh ra. Dĩ nhiên pháp sư Tần không hề chậm trễ, quyết định mở rộng người tìm kiếm hòn đảo, cũng là tìm cho được Hải Kỳ.

Nhưng ngày qua ngày, Hân Vũ cảm thấy ngay cả ông cũng không còn chút hi vọng nào nữa. Thế giới lúc này đã có thể tạm xem là yên ổn, Hân Vũ liền nảy ý với ông việc muốn gặp Kỳ Phong. Chẳng ngờ pháp sư Tần lại trầm ngâm rồi không đồng ý.

Ông không hề giải thích rõ ràng với Hân Vũ, nhưng vẫn nhất quyết bắt cô phải giữ kín chuyện này. Hân Vũ thấp thỏm bất an, không còn cách nào khác, ông phải lừa Kỳ Phong đến đây một chuyến, song cơ bản vẫn không muốn hẳn biết được thật ra người nằm trong quan tài thật sự lại chính là Hân Vũ.

Hân Vũ nhắm mắt lại. Cô chỉ mới tỉnh lại có vài ngày mà thôi, nhưng dường như thế giới này đã thay đổi

đến mức không nhận ra được. Tuy không nói ra, nhưng cô có thể mơ hồ hiểu được pháp sư Tần có chuyện gì đó đang giấu giếm. Xưa nay ông làm việc có chừng mực, nếu không cần thiết cũng đều không nói với cô. Hân Vũ thở dài, trước mắt cứ thế này vậy.

“Cha, con nghĩ rồi, con sẽ đích thân đi tìm Hải Kỳ.”

Câu chuyện này quá mức bí ẩn, đến bản thân cô cũng không hiểu vì sao Hải Kỳ không hề xuất hiện. Y tuy thường ngày tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng lại không thể không quan tâm đến cô. Bất tỉnh sáu tháng y vẫn chưa hề trở về, điều này nói lên điều gì?

Pháp sư Tần biết không ngăn được Hân Vũ, hơn nữa lúc này ông có rất nhiều việc cần phải giải quyết. Sáu tháng qua, ông hầu như đã bị dính chặt vào con bé này rồi, giờ cũng là lúc phải hoàn tất những việc còn lại. Nghĩ thế ông đứng thẳng người, lấy ra một sợi dây chày chày chậm rãi đeo vào cổ cô.

“Con mang cái này theo. Khi có chuyện nó sẽ lập tức báo với ta về tình hình của con. Nếu cảm thấy nguy hiểm cũng đừng manh động. Phải biết giữ mình, hiểu không?”

Hân Vũ mím môi gật đầu. Tuy thủy tính của cô gần đây càng lúc càng yếu, song pháp sư Tần cũng không lo lắng lắm. Chỉ cần có một nửa pháp lực của Hải Kỳ, đi khắp thế giới này số người có thể chiến thắng cô cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Huống chi...

Ông thở dài, cũng không nghĩ tới nữa. Những gì Hân Vũ cần biết trước sau gì con bé cũng biết, ông không ngăn được, chỉ có thể để mặc cô tự tìm hiểu mà thôi. Ánh mắt ông hấp háy, vừa định nói thêm vài lời thì cổng đại điện bất ngờ bật mở, một giọng nói liếng thoắt đã lập tức vang vọng.

“Pháp sư Tần, ông có tin tức gì của Hải Kỳ chưa?”

Cả pháp sư Tần lẫn Hân Vũ đều không ngờ sẽ có người xông vào điện, nhất thời sững sờ. Dưới ánh sáng u ám trong đại điện, gương mặt của cô gái kia cũng dần sáng tỏ. Vừa nhìn thấy Hân Vũ, cặp mắt ngây ngô lúc này đã tràn đầy u uất. Cô bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Hân Vũ, dường như vẫn còn nghĩ mình đang đứng trong ảo mộng. Ngón tay run rẩy cứ sờ lên gò má trắng ngần kia. Đến khi chắc chắn cô gái trước mắt là người thật chứ không phải ảo ảnh, cô mới siết chặt hai vai Hân Vũ, thần thờ nói: “Thì ra em thật sự vẫn còn sống? Sao em lại không trở về? Em có biết nửa năm qua thằng Phong vì em mà dở sống dở chết thế nào không?”

Hân Vũ nhất thời không biết phải đối mặt với Tâm Du thế nào, đành mím môi, nhìn sang pháp sư Tần cầu cứu. Vậy mà ông vẫn không hề có ý đáp lại, để mặt Hân Vũ chịu đựng sự chỉ trích của Tâm Du: “Nửa năm, em biến mất không tăm tích. Kỳ Phong trở về kinh thành thì báo rằng em đã chết rồi. Em có biết lúc đó nó đau khổ thế nào không? Ấy vậy mà vẫn phải gồng mình ra vì dân tộc của em. Vì sao em còn sống mà không trở về gặp nó một lần? Sao em có thể bỏ mặc nó như vậy? Hân Vũ, em rốt cuộc có còn là người không?”

Móng tay Tâm Du bấm vào vai Hân Vũ hơi đau. Cô cau mày, cũng biết lời Tâm Du nói là sự thật: “Em không cố ý, em cũng chỉ vừa tỉnh lại thôi.”

“Không cố ý? Vậy còn chuyện đi này thì sao? Em cố tình nhờ pháp sư Tần bảo đó đến đảo, cho nó một tia hi vọng rồi lại dập tắt nhanh chóng. Nếu thật sự em đau lòng thay cho nó vì sao không giữ nó lại, không báo cho nó biết là em còn sống?”

Đến nước này thì Hân Vũ cũng không đáp được, vội nhìn sang pháp sư Tần. Quyết định giấu Kỳ Phong là do ông bắt cô phải thực hiện, chính cô cũng không hề biết lý do.

Ngược lại với không khí căng thẳng của hai cô gái, pháp sư Tần vẫn lạnh nhạt khoanh tay, nói một câu hoàn toàn đánh lạc hướng sự chú ý của Tâm Du: “Không phải cô muốn biết Hải Kỳ ở đâu sao? Nay mai Hân Vũ sẽ đi tìm cậu ta. Nếu muốn thì cô đi cùng con bé đi.”

Sắc mặt ông rất nghiêm túc, chính vì vậy mới càng khiến Hân Vũ ngạc nhiên. Thực ra một mình cô đi cũng chưa chắc gì đã tìm ra được vị trí đảo Bình Minh, mà trên đường đi cũng không biết sẽ có nguy hiểm thế nào, Tâm Du lại không biết pháp thuật. Dẫn cô ấy đi có phải quá nguy hiểm không?

Thế nhưng Tâm Du chẳng hề để tâm đến những chuyện nhùng nhằng đó, vừa nghe nhắc đến Hải Kỳ, cô đã lập tức quay đầu nhìn Hân Vũ như thăm định: “Em đi tìm Hải Kỳ?”

Không còn cách nào khác, Hân Vũ đành gật đầu.

“Vậy thì tốt quá rồi? Chị biết tìm được em sẽ tìm được Hải Kỳ mà. Lúc đó Hải Kỳ cứ kiên quyết bảo đi giúp em. Sau đó lại mất tích. Chị tìm anh ấy cả nửa năm rồi. Hân Vũ, có phải Hải Kỳ xảy ra chuyện gì không? Vì sao anh ấy hứa sẽ về đón chị, nhưng nửa năm nay đều không trở về?”

Vừa nói mấy câu, Tâm Du đã lập tức rơi nước mắt. Hân Vũ không ngờ cô chị bướng bỉnh này lại có nhiều nước mắt đến thế, mà những câu hỏi của cô nàng, cô lại không thể nào giải thích được.

Chuyện cứ vậy mà định. Pháp sư Tần giúp hai chị em thu xếp ít đồ dùng rồi an ủi Tâm Du đi nghỉ ngơi sớm để sáng mai bắt đầu cuộc hành trình. Hân Vũ bị cô chị chồng tương lai đeo bám cả ngày, lúc này mới thư thả được đôi chút, liền đi theo sau pháp sư Tần: “Thầy à? Chị Tâm Du làm sao vậy? Chẳng lẽ chị ấy và Hải Kỳ...”

Mấy câu tiếp Hân Vũ lại cảm thấy hoang đường đến mức không thốt ra được.

Pháp sư Tần lại đang xem xét những món vũ khí thời cổ được treo trên giá. Ông có thói quen sưu tầm pháp khí, có thể được đặt trong gian phòng này đều là bảo vật có một không hai, được ông nâng niu như trứng mỏng. Lúc này ông cầm một thanh đoản kiếm ngắn, chỉ dài hơn con dao một chút, tỉ mỉ quan sát rồi lại giương ra cho Hân Vũ: “Con cảm thấy thanh này thế nào?”

“Hơi ngắn, lực sát thương hẳn không cao?”, ông đã hỏi thì Hân Vũ cũng đành trả lời.

“Con thấy để Tâm Du sử dụng thì sao?”

Hân Vũ nhìn thanh đoản kiếm, nhất thời cảm giác không thể hiểu nổi người đàn ông trước mặt này. Sáu tháng qua, sau cùng đã xảy ra chuyện gì lại khiến ông thay đổi đến thế. Từng cử chỉ và hành động của ông, lúc này lại khiến Hân Vũ cảm thấy hoang mang.

Sau cùng, như đã hoàn toàn vừa ý, pháp sư Tần mới cho thanh đoản kiếm vào trong túi càn khôn mang theo mình, vỗ vỗ vai Hân Vũ: “Con gái à, những chuyện con không biết còn nhiều lắm. Đi chuyến này trở về, nếu như còn thắc mắc thì cứ đến hỏi ta. Khi đó ta sẽ cho con biết toàn bộ sự thật. Nhưng con phải nhớ, nhiệm vụ quan trọng nhất lần này ta giao cho con không phải tìm được Hải Kỳ.”

Hân Vũ nhăn mặt: “Vậy thì là gì ạ?”

“Bảo vệ Tâm Du.” Pháp sư Tần điềm nhiên tiếp: “Ta giao Tâm Du cho con, nhiệm vụ của con là phải mang con bé bình an trở về, tuyệt đối không mất một sợi tóc nào.”

Dứt lời, ông lại thoáng cười, ánh mắt hơi híp chặt, sau một tiếng ‘bụp’ thì lặng lẽ tan biến vào không khí. Căn phòng nhỏ lúc này chỉ còn mỗi mình Hân Vũ đứng ngơ ngác, tay cô vô thức sờ lên sợi dây vẫn đeo nơi cổ, hoang mang trong mắt càng thêm đậm

56. Chương 56: Người Giữ Ký Ước (3)

Cô độc, là một thứ rất đáng sợ, nó gặm nát tâm hồn người sống, khiến họ lang bạt giữa cõi đời, không nơi nương tựa, không một chốn về. Mà điều đáng sợ nhất là, phải tiếp tục cô độc giữa ngàn năm như thế.

Trước đây dù có gặp nhau nhiều lần nhưng mức tiếp xúc giữa Hân Vũ và Tâm Du vẫn chưa thật sự gọi là thân thiết. Giờ đây cả hai bắt buộc phải ngồi trên một chuyến thuyền hàng ngày liền, Hân Vũ cũng phần nào hiểu được nỗi khổ tâm của Hải Kỳ. Một gã tiên nhân luôn e ngại phiền phức như y làm sao có thể chịu đựng nổi cô gái này kia chứ?

Chính vì quá hiểu tính cách của Hải Kỳ, vậy nên lúc này nghĩ đến mối quan hệ mập mờ giữa hai người bọn họ, Hân Vũ lại không kiềm lòng được, kín đáo đưa mắt quan sát Tâm Du ngồi cạnh đang vọc chân vào vũng nước đọng đã đóng ra băng trên sàn thuyền. Mấy ngày nay Tâm Du đều bám lấy cô hỏi chuyện đông chuyện tây. Sau khi Hân Vũ kể tường tận tình cảnh của mình, cô nàng này đã không còn trách cô như trước nữa

mà chuyển sang mắng mỏ Quân Tuyết và pháp sư Tần bằng những từ ngữ rất cay nghiệt. Ban đầu Hân Vũ còn hả dạ, song sau đó lại thấy không đúng lắm. Sao cô nàng này lại dám mắng cả cha cô kia chứ?

Hân Vũ thấy Tâm Du đang cuộn tròn trong lớp áo lông, dù lạnh cả người run lấy bầy và phải xoa hai tay vào nhau nhưng vẫn nghịch bầy, bèn lấy ra một sợi lông chim lửa đặt vào tay cô nàng cho bớt lạnh. Cô còn ẩn thận ếm thêm vài lá bùa chống lạnh xung quanh đó, làm xong hết thấy mới nhận ra mắt Tâm Du vẫn không hề rời khỏi mình. Cái nhìn này khiến Hân Vũ cảm thấy hơi mất tự nhiên, bèn tựa người ngồi xuống bực gỗ. Tâm Du sau khi đắn đo rất lâu, dường như không nhận được mà kéo tay Hân Vũ, thận trọng hỏi: “Vũ này, em nói thật cho chị biết, em và Hải Kỳ trước giờ, trước giờ...”

Cô không nói được hết câu. Hỏi rồi cô mới cảm thấy vấn đề này quá mức riêng tư, ai lại đi hỏi trực tiếp như vậy bao giờ? Cô cũng biết, trong lòng mỗi người con gái đều có một chút ích kỷ. Cho dù Hân Vũ yêu Kỳ Phong đi chăng nữa, nhưng Hải Kỳ theo đuổi cô bé lâu đến vậy, nếu y có người khác, trong lòng cô bé hẳn cũng chẳng vui về gì phải không?

Hân Vũ quan sát thấy sắc mặt Tâm Du hết trắng rồi lại đỏ, trong lòng cũng hiểu được phần nào, bèn mỉm cười nói: “Từ khi em hiểu chuyện thì cụ tổ đã ở bên cạnh em rồi. Anh ấy dạy em phép thuật, tuy hay bắt nạt em, nhưng chỉ cần em bị người khác ức hiếp thì sẽ ra tay trừng phạt họ. Đối với em mà nói, cụ tổ giống như một người anh trai vậy.”

Tâm Du nghe cô nói, có hơi ngỡ ngàng.

Thực ra thông thường Hân Vũ chỉ dùng hai chữ cụ tổ này mỗi khi đối mặt với Hải Kỳ mà thôi. Đó cũng là một cách giúp cô nhắc nhở Hải Kỳ về mối quan hệ của hai người, để y không gây ra những chuyện quá đáng. Lúc này trước mặt Tâm Du, cô lại cố tình nhắc đến hai chữ này một lần nữa. Nhưng thái độ của Tâm Du lại có vẻ nhợt nhạt. Cô nàng cười buồn nói: “Tiếc là em nghĩ vậy, nhưng Hải Kỳ lại không cho là vậy. Chị đã ở bên anh ấy bao lâu, đương nhiên cũng hiểu được tính tình anh ấy. Hải Kỳ ấy từng nói với chị, trước khi gặp em, anh ấy chưa từng rung động với bất kỳ người con gái nào khác. Chỉ có em mới khiến anh ấy có cảm giác có một người nương tựa và dỗ dành. Em cho Hải Kỳ một mái nhà, một chốn để đi về. Chỉ nghĩ chỉ cần là e muốn, cho dù bất Hải Kỳ hi sinh tính mạng của mình, anh ấy cũng không tiếc. Ngược lại, trong lòng anh ấy, chị lại chẳng là gì cả.”

Môi Tâm Du vẫn nở ra một nụ cười, nhưng sao trong mắt Hân Vũ lại thấy đắng nghét. Cô vỗ vỗ bàn tay vào tay Tâm Du, nhẹ nhàng nói: “Chị đừng nghĩ cụ tổ nhà em tinh ranh lỗi lạc lắm, anh ấy thật ra chỉ là một đứa trẻ trong hình hài người lớn thôi. Thứ anh ấy theo đuổi bao lâu nay, như chị nói đó, cũng chỉ là một chốn để đi về. Anh ấy tìm được cảm giác đó trên người em nên muốn bảo vệ em, cho dù người đó không phải là em thì anh ấy cũng có cảm giác như thế thôi. Đối với người như Hải Kỳ, tình thân quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời.”

“Nhưng...”, Tâm Du vừa mở lời, song Hân Vũ đã cắt ngang: “Em biết chị khó mà tin được chuyện này, nhưng trước sau gì Hải Kỳ cũng nhận ra thôi, người Hải Kỳ yêu vốn không phải là em, nhưng anh ấy lại cố chấp không muốn thừa nhận. Có đôi khi, trên thế gian này vẫn còn ai đó xứng đáng để ỉnh yêu thương và quan tâm mới hạnh phúc biết bao. Cảm giác trong lòng Hải Kỳ đơn giản là như thế. Bởi vì anh ấy chưa tìm được người đó nên cứ mặc nhiên dành hết tình cảm cho em. Nhưng rất tiếc, ngay từ khi còn nhỏ em đã biết rằng chuyện này không thể nào. Em xem anh ấy như anh trai, tình cảm anh ấy dành cho em cũng chẳng hơn em gái là bao. Chị cứ thử tưởng tượng mà xem, chị và Kỳ Phong làm sao có thể thành chứ? Bao năm rồi em vẫn chờ, chờ đợi một người có thể hoàn toàn thuộc về anh ấy, để anh ấy hiểu được cảm giác yêu thật sự là như thế nào. Em đã chờ lâu như vậy rồi, cũng may, cuối cùng chị cũng xuất hiện.”

Trước mặt Tâm Du, chưa bao giờ Hân Vũ lại nói nhiều đến vậy, từng câu từng chữ đều chạm đến đáy lòng, khiến cô gái như Tâm Du cũng không kiềm được mà đỏ mặt. Hân Vũ lại thần nhiên mỉm cười: “Em nói thật đó, có rất nhiều chuyện người ngoài cuộc sáng, người trong cuộc tối. Em rất hi vọng chị sẽ ở bên cụ tổ, anh ấy cô đơn đã quá lâu rồi, cũng xứng đáng hưởng trọn vẹn hạnh phúc của mình mà.”

Những lời này tuy là nói ra để an ủi Tâm Du, nhưng thực tâm Hân Vũ lại rất mong mỗi trở thành sự thật. Chuyện giữa hai người bọn họ cô chẳng hiểu rõ ngọn ngành, cũng không biết ý tứ của Hải Kỳ là thế nào, nhưng cô nghĩ, Tâm Du tuy láu lỉnh nhưng có rất nhiều mặt tốt, tính cách lại rất thú vị. Ở bên cô ấy, hẳn là Hải Kỳ sẽ chẳng buồn chán đâu nhỉ?

Đi thêm được hai ngày thì thuyền buồm của họ rơi vào một vùng lốc xoáy. Hân Vũ điều khiển pháp thuật chặn được phần nào cơn lốc, đợi đến khi mây quang bão tạnh, quang cảnh xung quanh lại đột nhiên thay đổi. Lúc thuyền viên chạy đến báo tin thì Hân Vũ đang nhìn đăm đăm vào chiếc la bàn mà pháp sư Tần đeo quanh cổ mình, tâm la bàn đột nhiên hiện lên mấy chữ “Đảo Bình Minh” màu vàng kim rực rỡ khiến Hân Vũ vừa thấy hơi sững sốt. Biển cả rộng lớn, trước giờ cũng chưa từng có ai đến được hòn đảo này, thế mà cô chỉ đi đông đi tây theo lời hướng dẫn chẳng ra đâu của pháp sư Tần, chẳng ngờ lại thật sự tìm được.

Sau mấy ngày tỉ tê tâm sự, mức độ thân thiết của Tâm Du và Hân Vũ đã vượt qua trước đây rất nhiều. Hân Vũ cho người thả neo, lại lên một chiếc thuyền nhỏ cùng Tâm Du rẽ sóng hướng về phía đảo. Không giống như hai người mong đợi, đảo Bình Minh không giống như những gì người ta mô tả về hòn đảo tiên trong truyền thuyết lắm, thậm chí nơi đây còn có phần xơ xác và hoang tàn hơn cả đảo Rùa. Trên đảo khó khăn lắm mới tìm được bóng dáng một cái hồ nhỏ có cá bơi lội, còn lại đều là đồng khô cỏ héo, cây cối thì hoang toàn rũ rượi. Hân Vũ kéo theo Tâm Du đi dọc quanh đảo, vẫn không thấy gì khác lạ. Thoáng thấy Tâm Du đã thấm mệt, Hân Vũ đành lên tiếng: “Chúng ta nghỉ một lúc rồi đi sang hướng bên kia xem thử.” Nói rồi lại lấy ra một ít thức ăn khô đưa Tâm Du.

Gương mặt Tâm Du đã nhễ nhại mồ hôi, cầm lấy chiếc bánh mà tay cũng run bần bật. Họ đã lang thang cả buổi sáng rồi mà vẫn không tìm được gì, trong lòng cô nàng khá thất vọng. Cắn được một miếng bánh liền ngẩng nhìn Hân Vũ đầy nghi ngờ: “Em chắc đây thật sự là đảo Bình Minh chứ? Không phải là đảo tiên sao? Sao lại hoang vắng thế này?”

Hân Vũ cũng không chắc chắn lắm, mới kéo chiếc la bàn ra để mình và Tâm Du cùng xem. Tâm la bàn vẫn hiện rõ mấy chữ “Đảo Bình Minh” sáng quắc. Lúc này Tâm Du cũng thôi không hỏi nữa, song trong lòng đã thầm mắng pháp sư Tần không biết có lừa gạt mình không.

Nghỉ ngơi xong, hai cô gái lại đi xuyên qua một cánh đồng cỏ khô héo trong lòng đảo. Nơi đây thật sự có dấu tích từng có người sinh sống. Có một ruộng bậc thang nhỏ đã héo úa, một ngôi nhà nhỏ trong hốc đá, có vẻ là nơi canh tác, cứ đi một đoạn sẽ gặp vài con thú nhỏ đang bay nhảy, tất cả đều có hình thù rất kỳ lạ. Tâm Du vốn không thích động vật, lại là những con quái thú thế này, cứ gặp gì đó là lại nấp sau lưng Hân Vũ. Họ đi đến khi trời tối mịch, không còn cách nào khác đành quay về căn nhà nhỏ trong hang đá để nghỉ ngơi.

Nếu như sáng ra Tâm Du còn tràn trề phần khởi thì lúc này đã hoàn toàn thất vọng. Cô nàng ăn mấy miếng bánh, vừa nằm xuống, chưa kịp hỏi Hân Vũ mấy câu thì đã ngủ thiếp đi. Lúc này bên ngoài trời vẫn âm u từng mảng, cả một bóng một ngôi sao cũng chẳng thấy. Hân Vũ vốn đang ngả lưng vào vách đá nhìn ra ngoài, vừa đưa mắt sang nhìn thấy Tâm Du đã ngủ say như chết bèn cẩn trọng cúi xuống, đọc thêm một câu bùa chú gì đó lên người Tâm Du rồi mới lững thững đứng dậy, cầm lấy lông chim lửa bước đi.

Bên ngoài trời vẫn chỉ là một mảng đêm đen không có điểm cuối. Trừ ánh đèn lồng chim lửa ra thì cả một chút ánh sáng cũng không thể nào tìm thấy được. Hân Vũ thở hắt, cánh tay kiên định giữ lấy một sợi lông chim, tay còn lại kéo Thủy Ngân kiếm ra, để ánh sáng màu lam của nó hiện lên mờ ảo. Hai thứ ánh sáng cứ như vậy đối lập, kéo theo bóng Hân Vũ ngả dài vô tận phía sau.

Bước chân Hân Vũ rất chậm rãi, hồ như còn chậm hơn cả tản bộ thông thường. Cô đi một mạch xuyên qua cánh đồng, ngược lại con đường đã đi cùng Tâm Du ban sáng, đến khi trở lại nơi đầu tiên họ bước chân đến mới dừng lại, đột ngột phát tay. Từ thân cây đại thụ to đến hai thước đột nhiên chuyển động, tán cây xào xạc xum xuê như bị một mũi dao xé toạc ra làm hai mảnh, để lộ một tảng đá to cũng chừng đó, phẳng phiu góc gạnh cao đến gần mười thước. Từng chữ từng chữ trên tảng đá bắt ngờ phát ra ánh sáng màu lam chói lòa: “Lăng mộ phu thê Hải Lâm tiên nhân và Duệ Phi tiên nhân, chi thứ sáu hoàng thất tiên tộc. Hai con Hải Duệ và Hải Kỳ lập mộ.”

Cùng với luồng quang phổ mới xuất hiện này, đi đến đâu, ánh sáng đột ngột choàng lên cảnh vật nơi đó, nhất thời khiến toàn hòn đảo như thay da đổi thịt. Những cánh đồng khô héo trở màu xanh non mơn mớn, mái đình cong cong hiện lên giữ chừng trời, bầu trời đêm càng lúc càng sáng dần, lộ ra ánh hoàng hôn oi ả bên kia hàng dừa vừa xuất hiện, bãi biển đượm màu tươi mát, cát vàng rực cháy dưới ráng chiều.

Mắt Hân Vũ nhìn theo từng sự đổi thay đó, thật lâu vẫn không có động tĩnh gì. Trước khi đến đây cô cũng không ngờ, cái gọi là hòn đảo tiên trong lời đồn đại, thật ra lại là một lăng mộ khổng lồ.

Hân Vũ không biết bằng cách nào mình lại có thể đặt chân đến đây. Một ngôi mộ được phong ấn bằng phép thuật thế này, thông thường chỉ được mở ra bởi chính người đặt bùa chú. Càng nghĩ, những suy đoán trong lòng Hân Vũ càng lúc càng lớn dần lên.

Cho dù trong lòng phần nào đã có đáp án, nhưng Hân Vũ vẫn nhất thời không muốn thừa nhận. Cô nhét sợi lông chim lửa vào túi trở lại, sau đó siết chặt thanh kiếm trong tay, dần dần bước vào lăng mộ chỉ vừa rõ hình hài.

Ánh sáng xanh từ Thủy Ngân kiếm quá mức rực rỡ, hầu như đối lập với luồng ánh sáng kỳ dị phát ra bên trong đảo. Càng đi vào sâu, cô càng nhìn thấy những con quái thú ban sáng giờ đã phóng lớn lên đến mấy mươi lần, ngạo nghễ nhìn cô, ánh mắt chúng cũng không còn hiền hòa như trước đây nữa. Cùng với mỗi bước chân lại có một bầy quái kéo đến, nhe ra hàm răng nhọn hoắc lao về phía cô, Hân Vũ cũng không nao núng, bình thản phóng ra bùa chú hạ gục từng con một. Cứ thế, hết bầy này ngã xuống lại có một bầy khác tràn lên, những con thú kết hợp đầu thú chân chim cứ thế loạng choạng ngã nhào trong ánh sáng bùa chú nhẹ nhàng rơi vỡ, bắn lên xanh thẳm cả góc trời.

Hân Vũ cũng chẳng biết mình mất bao lâu để vượt qua cánh đồng đó, trên áo cô đã dính đầy máu, cũng không rõ là máu cô hay máu của đàn thú nọ. Hòn đảo này khắp nơi đều bày la liệt tầng tầng kết giới cùng vô số những mê cung uốn lượn sâu thẳm thẳm, may thay Hân Vũ vốn giỏi nhất là trò giải mê cung này. Hơn nữa những gì cô biết lại do Hải Kỳ dạy, chẳng mấy chốc đã đi một mạch đến đại điện giữa đảo.

Đại điện này ban sáng đến đây cô và Tâm Du đều không nhìn thấy, nó chỉ xuất hiện sau khi cô cởi bỏ phong ấn trên đảo, lúc này những đỉnh đài gác mái được chạm trổ tinh tế, lại dát vàng óng ánh trông càng rực rỡ trong ánh chạng vạng. Hân Vũ không vội bước vào, tay giương kiếm đối diện với bóng một con nhện khổng lồ đang trườn xuống theo đám tơ chằng chịt.

Con nhện to đến hơn bảy thước, tám cái chân đầy lông lá chống đỡ cái đầu vốn chỉ có đôi mắt to tổ chẳng đen kịt. Bình sinh Hân Vũ không ưa nhất là loài vật này, thấy nó nhào đến thì bình thản phóng ra vài tia bùa chú, song con vật cũng không hổ danh là loài thú chặn cửa cuối cùng, chỉ lắc mình mấy cái đã nhanh chóng tránh được. Miệng nó phóng ra một làn tơ khác, nhân lúc Hân Vũ chưa kịp định thần đã cuốn lấy tay cô, đẩy Thủy Ngân kiếm rơi xuống đất.

Nhện nhả tơ rất nhanh, tám chân lại linh hoạt, chỉ mất mấy phút quần thảo đã hoàn toàn trói được Hân Vũ vào trong kén tơ. Mắt thấy nó đang lao nhanh đến định nuốt mình vào bụng, cô lập tức ém bùa chú gọi Thủy Ngân kiếm. Thanh kiếm đang nằm lơ lửng trên đất bỗng nhiên dựng đứng dậy, lạnh lùng lao thẳng vào cái miệng đang ngoác to của con vật. Nó rú lên một tiếng, miệng bắn tung tóe ra đám nước dãi tanh tưởi, vậy mà vẫn kiên trì lao đến với ý muốn lôi Hân Vũ cùng chết chung, ánh mắt nhìn cô đầy thù hận. Hân Vũ cũng chẳng hề sợ hãi, thản nhiên nhìn cái miệng nó cố sức nuốt mình, song chỉ vừa tới phần chân thì sức lực nó cũng cạn kiệt, gãy ra chết thẳng cẳng.

Hân Vũ giãy giụa một lúc thì kén nhện cũng hơi lỏng ra, liền rút dao bạc xé toạc chiếc kén. Trên tóc cô vẫn còn dính thứ dung dịch nhớt nhọt của con quái thú, mặt bết máu nhìn xác con vật gì chỉ còn là một tảng đá đen đã hoàn toàn vô tri, đôi mắt to dường như vẫn nhìn cô đầy căm giận. Cô kéo thanh kiếm ra khỏi xác nó, đoạn lững thững đi vào trong điện.

Đại điện được ém chú sáng tỏ còn hơn cả ánh mặt trời, dù trong điện chẳng hề có lấy một ngọn đèn nào. Giữa điện chỉ có một chiếc kệ bạc thang bằng vàng óng ánh, trên mỗi tầng đặt những chiếc bài vị khác nhau, bên cạnh mỗi bài vị lại có một chậu thủy tinh đựng dung dịch màu lục sóng sánh. Hân Vũ đảo mắt nhìn một lượt, đến tận vị trí cao nhất trên kệ, nơi một chiếc bài vị to cỡ mộ bình thường, lạnh lẽo khắc mấy chữ: “Thiên Tổ tiên nhân, thủy tổ tiên tộc”.

Từ chiếc kệ thứ hai thứ ba trở đi đều là những bài vị có khắc tên, kèm theo thông tin về chi thứ của dòng họ. Đến hàng thứ sáu thì mới đến Hải Lâm tiên nhân và Duệ Phi tiên nhân. Vừa nhìn thấy tên họ, Hân Vũ cũng kính cẩn khụy gối xuống, bái lạy ba lạy. Lúc ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô chính là dây bài vị thứ bảy, cũng là dây cuối cùng. Hàng này có cả thảy tám chiếc bài vị, nhưng vừa thoáng nhìn, Hân Vũ đã nhìn ra một chiếc có dòng chữ mới cấu trên đó: “Hải Kỳ tiên nhân, chi thứ sáu hoàng thất tiên tộc”.

Dòng chữ như một nhát dao lạnh lẽo, từ tổn xé toạc Hân Vũ ra khỏi chút lý trí cuối cùng. Cô cứ đăm đăm nhìn chiếc bài vị một lúc lâu, trong lòng cứ như có một đóa xương rồng vừa nở rộ, từng nhánh gai cứ thế

theo đà phát triển đâm vào lục phủ ngũ tạng, chẳng mấy chốc đã máu chảy đầm đìa.

Ngón tay cô bắt chợt chạm vào chiếc bài vị vẫn còn thơm mùi gỗ. Từng nét, từng nét chữ khẳng khái mà rất thật. Cô cắn môi đến bật máu, đến lúc cảm giác được cơn đau âm ỉ thì mới chấp nhận được đây chẳng phải một giấc mơ. Từ đây về sau, trên trời, dưới đất, sẽ không bao giờ có người tên là Hải Kỳ nữa.

Dường như từ hốc mắt cô bắt chợt rơi ra một giọt nước nóng hổi. Nhưng cô biết, nước mắt cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Hân Vũ không vội rời khỏi gian điện thờ của tiên tộc, thay vào đó, cô kính trọng hành lễ rồi vươn tay, sử dụng tiên thuật để dịch chuyển châu chắt lỏng đặt cạnh bài vị của Hải Kỳ. Tiên tộc vốn ít người thừa kế, sinh mệnh mỗi người đều được gắn chặt với một lời nguyện trong điện thờ tổ. Sau khi họ mất đi, linh khí còn sót lại sẽ trở về nơi này, kết hợp với thuật tiên thời cổ hình thành một chiếc bài vị trong điện thờ. Ký ức của họ bằng cách nào đó cũng được thu về, tích tụ trong chiếc châu sành đặt cạnh đó. Đây được xem là một cách ghi nhớ những công trạng mà khi vị tiên nhân đó còn sống để đạt được, cũng là lưu truyền đến thế hệ mai sau.

Hân Vũ lẩm bẩm đọc thần chú. Một dải ánh sáng xanh lơ lững trườn ra khỏi chạy, một đường chạy thẳng đến đầu ngón tay cô, men theo đó phủ lên một lớp xanh lục lên bầu không khí xung quanh. Từ trong đám khói, cô có thể mơ hồ thấy được một hòn đảo tiên nở rộ giữa biển, cây cối trù phú bao bọc căn nhà nhỏ trên chồi cây. Thế nhưng cảnh vật dù đẹp đến nhường ấy, nhưng Hân Vũ cũng nhận ra được sự sống trên đảo này thật ra lại ít ỏi đến đáng thương.

Trên lối vào căn nhà nhỏ chỉ có một cậu bé khoảng chừng ba bốn tuổi, tính theo độ tuổi của loài người. Mái tóc xoắn tít màu nâu, áo chùng xám ngẩn cũn cỡn choàng bên trên một chiếc quần bó đã bị cắt xén chỉ đến đùi cậu bé. Cậu đeo chiếc túi choàng qua vai, ngồi chồm hổm bên cạnh một con quái thú đầu sư tử mình khỉ, tỉ mỉ đếm lá: “Về, không về, về, không về...”

Khi đếm đến hết đồng lá trên tay, cậu mới buông mấy chiếc lá xuống, bực tức giẫm nát chúng trên sàn đá, gất gông cả với con quái thú: “Không đếm nữa, không đếm nữa. Đếm thế nào thì anh ấy vẫn chẳng về.”

Dứt lời lại thoãn thoắt leo một mạch lên dây thừng, sau đó trèo vào căn nhà gỗ không tiếng động, không hề biết rằng có một người đã quan sát thấy tất cả.

Hân Vũ mắt to mắt nhỏ nhìn theo bóng dáng cậu bé. Từ tính cách cấu kính lẫn gương mặt tròn trĩnh, đôi mắt to sáng cùng mái tóc xoắn kia, cô có thể chắc chắn đây chính là Hải Kỳ khi còn nhỏ, chưa nói đây còn là ký ức của y nữa. Thế nhưng cô quen biết Hải Kỳ bao nhiêu năm, chưa từng nghĩ thì ra lúc nhỏ y lại có dáng vẻ thế này. Tâm tình vừa trấn định lại đột nhiên vỡ òa ra. Cô quay người, cố nén cảm giác xúc động. Lúc ngẩng đầu lên thì cảnh tượng trong dòng chảy ký ức đã đột ngột thay đổi.

Vẫn là cậu bé Hải Kỳ, áo quần chẳng chừa chu ngồi vắt giò lên thành cầu đá. Chân cậu ngẩn cũn, cố cố gắng đến mức nào cũng chẳng chạm được đến mặt nước. Lúc này cố mãi không được, cậu tức giận quẳng một viên đá xuống lòng nước, trúng phải mắt con cá khổng lồ đang cố ngoi lên trong hồ. Cá đau đến vội trồn xuống nước, Hải Kỳ lại bật cười ha hả.

Cậu cười đã rồi, nhìn lại xung quanh cũng chẳng còn ai cả. Mặt trời treo trên đỉnh đầu tỏa ánh nắng rực rỡ, Hải Kỳ cúi đầu, nhìn cái bóng của chính mình đã đã gần như biến mất, buồn bực lẩm bẩm: “Cả mày cũng chẳng thèm chơi với tao.”

Hân Vũ quan sát khóe mắt ưu tư của cậu, sóng mũi lại cay cay. Độ tuổi trưởng thành của tiên nhân khác hẳn con người. Nếu con người mười tám tuổi được tính là trưởng thành, thì với tiên nhân ít ra cũng là năm trăm tuổi. Ở độ tuổi này của Hải Kỳ, ắt hẳn y cũng chỉ hơn một trăm tuổi mà thôi. Một đứa bé phải sống hàng trăm năm trong hòn đảo không một bóng người như thế, anh trai lại không có bên cạnh, cô nên nói Hải Duệ tiên nhân quá nhân từ với thiên hạ, hay ông quá tàn nhẫn với đứa em trai này đây?

Cuộc sống của Hải Kỳ khá đơn điệu. Sáng sớm sẽ có muôn thú mang thức ăn và sữa đến cho cậu, bữa ăn cũng không cần phải suy nghĩ. Rảnh rỗi cậu lại tập pháp thuật trong cái thư viện ngập tràn sách mà Hải Duệ tiên nhân để lại, song Hải Kỳ cũng không phải người kiên nhẫn gì, chỉ vừa tập được vài câu thần chú, cậu đã buông sách ra chạy đi chơi. Quái thú xung quanh tuy cung kính, nhưng thật ra lại rất sợ hãi cậu. Hơn nữa cậu có nói gì chúng cũng không đáp trả được, mãi rồi cậu cũng lười nói.

Thi thoảng Hải Duệ tiên nhân lại trở về thăm Hải Kỳ một lần, thường thì chu kỳ phải vài ba năm. Những lúc ấy cậu bé Hải Kỳ lại ngoan ngoãn nghe theo mọi lời anh trai. Từ ánh mắt, Hân Vũ nhận ra cậu bé Hải Kỳ rất thần tượng người anh trai này. Có lẽ một phần khác cũng chẳng liên quan gì đến quan hệ ruột thịt, chẳng qua là trong sinh mệnh của cậu, Hải Duệ tiên nhân là sinh vật duy nhất có thể nói chuyện, dùng thứ tiếng rất người để trao đổi với cậu. Sự có mặt của ông giúp Hải Kỳ biết mình không cô độc, tuy rằng sự thật này cũng chỉ rất giới hạn mà thôi.

Mãi cho đến một ngày kia, Hải Duệ tiên nhân trở lại hòn đảo. Lúc dùng cơm cùng cậu, ông đột nhiên nói: “Lần này anh rời đảo, Hải Kỳ đi cùng anh nhé. Em cũng đến lúc nên nhận tổ quy tông rồi.” Trong giọng nói lại mang theo vài phần thương tiếc.

Hải Kỳ vốn không hiểu mọi chuyện, hiển nhiên nghe anh trai nói mình có thể ra khỏi đây thì rất vui mừng, cứ thế mang theo mấy món đồ chơi cũ nát, háo hức cùng anh trai rời khỏi hòn đảo. Khi đến rừng Địa Đàng, vừa mới chào hỏi quốc vương tiên tộc và các họ hàng chi thứ khác, đột nhiên Hải Duệ tiên nhân lại nói: “Anh giới thiệu với em một người bạn mới. Từ nay hãy chăm sóc bạn, biết không?”

Đó không phải lần đầu tiên Hân Vũ nhìn thấy gương mặt A Kiều, nhưng là lần đầu tiên thấy được chính thể sống động của cô ấy. Vóc người A Kiều cũng chỉ trạc Hải Kỳ, vừa nhìn thấy con gái, Hải Kỳ có hơi e ngại, vội nép vào sau lưng Hải Duệ tiên nhân. A Kiều nhận ra, khóe môi lại hơi nâng lên, cử chỉ thật chẳng phù hợp với một đứa trẻ mười tuổi chút nào.

Hải Duệ nhận pháp sư Tẩn làm học trò. Trong lòng những người đàn ông này, dường như chí hướng luôn lớn lao hơn tất cả, chẳng mấy chốc đã vội vã quãng A Kiều và Hải Kỳ sang một bên. Từ đó Hải Kỳ cũng ở lại rừng Địa Đàng. Cậu bé vốn có thể được xem là một vị tôn tử trong hoàng thất tiên tộc, thế nhưng sự xuất hiện của cậu lại khiến những đứa trẻ khác bực dọc ra mặt. Có lần chỉ vì bắt được một con chim biết nói tiếng người mà một mình cậu bị cả đám trẻ tiên khác bắt nạt. Cậu mặt mày thâm tím trở về, cũng chẳng dám nói ai. Chỉ có A Kiều có thể nhận ra sự khác lạ đó. Tra khảo một hồi, A Kiều dùng ngón tay chỉ lên trán cậu: “Cậu có phải đồ ngọc không hả? Bọn họ đánh cậu, cậu không biết đánh lại sao?”

Hải Kỳ vừa bị đánh, lại vừa bị mắng, bĩu môi phụng phịu: “Đánh rồi. Không lại.”

A Kiều mím môi không đáp lời. Hôm sau lại lôi Hải Kỳ dậy từ sớm, kéo cho bằng được cậu vào mảnh sân mà bọn tiên nhóc thường chơi. Cả hai hì hục mất một buổi, sau cùng cũng thành công một lưới treo gọn bọn nhóc tiên lên cây. Lúc bọn nhóc mắng chửi đến đau cả cổ rồi lại chuyển giọng cầu xin, A Kiều cũng chỉ xoa tay chỉ về hướng Hải Kỳ, bình thản nói: “Xin lỗi cậu ấy, mau.”

Bọn nhóc không còn cách nào khác, đành phải buông lời xin lỗi. Chẳng ai nhận ra ngón tay Hải Kỳ nắm lấy tay A Kiều càng lúc càng chặt. Cậu cúi đầu, có hơi xấu hổ.

Suốt ba trăm năm sau đó luôn là A Kiều ở bên Hải Kỳ, bọn họ hầu như cũng chẳng cần quan tâm đến Hải Duệ tiên nhân hay bất cứ ai khác nữa. Hải Kỳ thì càng một trưởng thành, chẳng mấy chốc vóc dáng cậu đã cao hơn A Kiều một cái đầu. Mà A Kiều thì vẫn là cô gái có gương mặt bé nhỏ của năm đó. Có lần Hải Kỳ bẽn lẽn nhìn A Kiều nói: “A Kiều đừng lo nhé. Mình nhất định sẽ tìm ra phương thuốc giúp cậu có thể trưởng thành.”

A Kiều cười nhạt: “Cậu lo cho bản thân mình trước đi.”

Ở rừng Địa Đàng, thực ra Hải Kỳ chẳng hề chuyên tâm tu luyện pháp thuật, A Kiều thì càng không cần phải nói, tư chất người bình thường khó so sánh với tiên tộc. Chẳng mấy chốc bọn nhóc tiên tộc cũng lớn dần lên, pháp thuật ngày càng cao, lần nào cũng bắt nạt bọn Hải Kỳ đến sức đâu mẽ trán. Lễ trưởng thành năm Hải Kỳ năm trăm tuổi, thiếu niên áo trắng lúc này đã cao lớn hơn cả một người bình thường, y nắm tay A Kiều, trịnh trọng nói: “A Kiều, mình thích cậu. Chúng ta kết hôn rồi trở về đảo Bình Minh nhé. Không cần phải nhìn mặt bọn người đáng ghét này nữa.”

A Kiều quan sát y hồi lâu, sau cùng vẫn quyết định rút tay ra: “Nhóc à, cậu khờ quá. Cậu biết thế nào là thích sao?”

Cậu thanh niên Hải Kỳ ngẩn người, hàng mày lại cau chặt: “Giống như Diệp Tân và Băng Vi, Tùng Tử và Giang Hà, chẳng phải cũng là thích đó sao? Bọn họ sắp kết hôn rồi. Sau này cả đời sẽ ở bên nhau.”

A Kiều thở dài: “ Ở bên nhau là một chuyện, nhưng có yêu nhau hay không lại là một chuyện khác. Chúng ta ở bên cạnh nhau bao năm, cậu có từng muốn bảo vệ mình chưa? Có từng vì mình mà cố gắng? Có tìm đập chân run đi đối mặt với mình không? Tất cả đều không có. Cậu nghĩ cậu thích mình, chẳng qua chỉ là vì chúng ta nương tựa vào nhau quá lâu, cậu quá lệ thuộc vào mình. Thứ tình cảm này cũng giống như cậu và Hải Duệ tiên nhân, hay mình và cha vậy đó. Đó là tình thân, tình thân, cậu hiểu không? Những người thân có thể ở bên nhau cả đời, nhưng họ không thể yêu nhau được.”

Nói đến đây, A Kiều lại nhìn về hướng rừng cây: “Lấy ví dụ là Tùng Tử và Giang Hà đi. Tùng Tử thích Giang Hà hai trăm năm rồi, nhưng vẫn một lòng một dạ theo đuổi cô ấy. Thậm chí ngay cả khi Giang Hà từ chối thì cậu ấy cũng vì mấy lời của Giang Hà mà cố gắng. Còn cậu thì sao? Bao năm rồi, chỉ có mình bảo vệ cậu, cậu đã từng nghĩ sẽ bảo vệ mình chưa? Mình dám cá luôn đấy, Hải Kỳ à, trong lòng cậu mình chẳng qua cũng chỉ là chị gái mà thôi. Còn mình, mình làm sao có thể thích một thằng nhóc luôn cần mình bảo vệ chứ?”

A Kiều nói một hơi dài, quan sát thấy sắc mặt Hải Kỳ mới nhận ra mình hơi nặng lời. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nắm lấy tay y: “Cậu nghe mình nói đi. Đời người rất dài, nhưng tình yêu thật sự thì chỉ có một. Đừng vì cô đơn mà níu lằm một vòng tay. Đến một lúc nào đó, cậu sẽ gặp được một người mà cậu có thể chấp nhận hi sinh tất cả chỉ đổi lấy một nụ cười của cô ấy. Mình cũng vậy, nếu như gặp được một người như vậy, cho dù có bắt mình chết, đó cũng là bản thân mình cam tâm tình nguyện.”

Hải Kỳ trầm mặc hồi lâu không đáp, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt y đã tràn đầy kiên định: “Mình hi vọng cậu nhớ lời cậu nói hôm nay. Khi mình trở lại, mình nhất định có thể bắt cả rừng Địa Đàng này cúi đầu trước mình. Khi đó, cho dù cậu có cần mình, mình cũng không thèm nhìn cậu đâu.”

Sáng hôm sau, Hải Kỳ để lại một lá thư từ biệt cho Hải Duệ tiên nhân, sau đó một mình trở lại đảo Bình Minh, chuyên tâm học pháp thuật. Chẳng ai có thể đoán được một gã tiên nhân lêu lổng như y lại có thể vì học pháp thuật mà quên ăn quên ngủ như thế. Trong vòng hai trăm năm, y hầu như đã thông thạo tất cả pháp thuật, tiên thuật và thậm chí cả ma thuật tồn tại trên đời. Thế nhưng ngày trở lại rừng Địa Đàng, chàng thanh niên Hải Kỳ lại không thể cười nổi.

A Kiều không đợi được y. Sau cùng cô cũng đã gặp được người con trai khiến cô có thể vì anh ta mà hi sinh mạng sống. Mà anh trai y cũng bị sự cố này liên lụy, từ đó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Trong một đêm, y mất đi hai người quan trọng nhất của cuộc đời, từ hưng phấn, dần trở nên trống rỗng.

Y ngồi ngắm người một đêm trước mộ A Kiều, đột nhiên buông ra một tiếng cười rét lạnh: “Đáng đời cậu lắm A Kiều. Ai bảo cậu cự tuyệt mình, lại đòi sống đòi chết đi theo người ta. Giờ thì rõ rồi nhé. Cậu chết mà người ta cũng chẳng thèm liếc mắt tới. Trên đời này, trừ mình ra, chẳng có ai thèm đối xử tốt với cậu đâu.”

Y cười càng lúc càng lớn, âm thanh vang vọng ra đến một góc đảo Rùa. Tiếng cười ai cũng nghe thấy, nhưng những giọt nước mắt rơi xuống thêm đất lại chẳng ai cảm nhận được.

Cuộc đời mỗi người, thật ra đều là một bi kịch. Chẳng qua là họ có muốn phơi bày cho người khác thấy hay không.

Tiên tộc phân tán, cậu thanh niên Hải Kỳ trở thành hậu nhân duy nhất còn sống của Hoàng thất. Các quan đại thần trong cự triều hết lần này đến lần khác tìm y, khuyên y lãnh đạo mọi người giành lại vương quốc. Hải Kỳ mệt mỏi, sau cùng theo chân các tiên nhân khác rời khỏi rừng Địa Đàng, một mình lang thang vô định.

Y cũng không trở về đảo Bình Minh nữa, nửa đời y đã bị giam cầm ở nơi đó, chưa hề nhìn thấy ánh mặt trời ở phương khác là thế nào. Y bắt đầu một hành trình vô định, lang thang đây đó mà không biết đâu là chốn về. Có năm y nán lại một trấn nhỏ, giả vờ mở nhà trọ. Trong lúc vô tình lại nhìn thấy cảnh một thai phụ đang sinh con. Cô ta đau đến mức gượng không nổi, bà mẹ đỡ đẻ bối rối thấy y đứng gần đó, bèn quẳng đứa bé vào tay y, nhờ bé giúp. Giấy phút đó cứ y đứng lặng thình nhìn cục thịt đỏ hồng trong lòng, chẳng có cảm xúc gì.

Tình thân là thế nào? Vì sao không ai dạy cho y biết? Tại sao dù muốn dù không, những người thân đều lần lượt bỏ y mà đi?

Cô độc, là một thứ rất đáng sợ, nó gặm nát tâm hồn người sống, khiến họ lang bạt giữa cõi đời, không nơi nương tựa, không một chốn về. Mà điều đáng sợ nhất là, phải tiếp tục cô độc giữa ngàn năm như thế.

Hải Kỳ rất tò mò về số phận con người. Hễ có thời gian, y lại chạy đến xem tình hình đứa nhỏ mà mình từng bế kia. Nhìn thấy đứa bé dần trưởng thành, lớn lên thành một cô gái xinh đẹp. Lại nhìn thấy cô ấy kết hôn, có con, trở thành bà ngoại, rồi cứ như thế tóc bạc, chân chim, chết đi trong vòng tay người thân.

Thì ra, sự sống, nói cho cùng cũng chỉ ngắn ngủi đến thế mà thôi.

Thế nhưng Hải Kỳ lại không như vậy, y lại là một tiên nhân, mà tiên nhân hầu như bất tử, cho nên chỉ cần không bị giết chết, thì không bệnh không tật, họ cứ sống lay lắt giữa cõi đời như thế. Cuộc sống này, mười năm y còn cảm thấy mệt mỏi, nói chi là ngàn năm.

Hải Kỳ nghiêm túc suy nghĩ lại cuộc đời mình. Loài tiên chẳng ai cần đến y, loài người thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của y là thế nào. Người thân đều đã lìa đời, những người y chú ý, những người y để tâm, đều lần lượt bị hủy diệt.

Mà bọn họ đi rồi, lại chẳng hề để lại cho y thứ gì cả. Thứ y có được chỉ là một đoạn trí nhớ cùng với nỗi đau đớn không cùng.

Y mệt mỏi rồi, chán nản rồi, không muốn phải tiếp tục trì hoãn nữa. Y cần một lý do để tiếp tục sinh tồn. Thế nhưng tìm mãi ba trăm năm, tồn tại dường như cũng chỉ là lời nói tùy tiện của ai đó mà thôi.

Lòng, gần như đã nguội lạnh.

Cuộc sống cũng không hẳn là sống, trong lòng y chất chứa một nỗi tuyệt vọng. Y chẳng qua là đang chờ đợi một cơ hội, một cơ hội để bản thân mình có dịp nói lời từ biệt.

Cho đến một ngày kia, pháp sư Tần đột nhiên đến tìm y. Ông đứng trên cao nhìn xuống y, vừa thương tiếc, lại chậm rãi lắc đầu.

“Hải Kỳ, A Kiều trở lại rồi.”

Lúc đó y biết, chuông linh hồn được đánh thức, sinh mệnh của A Kiều một lần nữa lại tái sinh trong một số phận khác. Có lẽ vẫn là linh hồn đó, khuôn mặt đó, nhưng sẽ mãi mãi không phải là A Kiều mà y từng biết nữa. Hải Kỳ ngẫm nghĩ, vậy còn cô bé kia thế nào. Cô bé đã già, đã chết đi, vậy liệu cô ta có phải cũng được chuyển kiếp một lần nữa hay không?

Trong suốt ba năm, y không hề tìm A Kiều. Cô nàng chết cũng đáng lắm. Ai bảo không chấp nhận y, lại dốc tim dốc phổi ra yêu một con người ngoại tộc như thế. Nhưng cô ấy bắt y miệt mài tập luyện suốt hai trăm năm. Thù này không trả, y làm sao còn gọi là Hải Kỳ?

Cứ như thế, sự tồn tại của Hân Vũ phần nào đó đã níu kéo được sinh mạng của y. Trong lòng y đã từng tuyệt vọng, từng khát khao được quyên sinh. Thế nhưng đứng trước cô, tất cả điều này đều trở thành bong bóng xà phòng. Y nghĩ mình đã tìm được một người có thể vì người đó mà sống, có thể vì an toàn của người đó mà đem ngủ chẳng ngon, ngày không yên giấc. Song chẳng may, cũng trong chặng đời đó, y lại gặp Tâm Du.

Hân Vũ vẫn đứng lặng thình nhìn từng dòng ký ức của Hải Kỳ trôi qua mắt. Trong suốt hai mươi năm sau đó, tất cả những kỷ niệm đẹp nhất của đời y đều là dành cho cô. Cô vẫn biết rằng mình rất quan trọng, chỉ là không ngờ đối với Hải Kỳ, mình mới là người quan trọng nhất, quan trọng hơn cả bản thân y.

Những người quá cô đơn, họ lại càng khao khát tình thân xung quanh mình.

Ký ức rõ ràng nhất của Hải Kỳ về Tâm Du là lần đầu tiên cô nàng bị quân Vinh Hi bắt được, Hải Kỳ đến giải thoát cho cô. Khi đó Tâm Du vừa nhăn mặt cười hi hi, vừa phũ tay chân, hếch hàm nói: “Tôi biết anh sẽ không bỏ mặc tôi mà.”

Hải Kỳ khịt mũi: “Tôi chỉ đi ngang, tiện đường nên làm việc thiện thôi.”

“Đừng tưởng tôi ngốc nhé. Nhà giam này nằm trong lòng đất. Anh đi ngang qua thế nào được.”

“Tôi nói đi ngang là đi ngang. Cô lắm nhảm nữa tôi cắt bỏ bây giờ.”

Nhìn thấy bóng Tâm Du cứ đi theo Hải Kỳ như thế, chẳng hiểu sao, khoe môi Hân Vũ nở một nụ cười. Cuối cùng cô cũng hiểu được tâm ý của thầy Tần.

Thì ra, ngay từ đầu ông đã biết...

Bắt đầu từ lúc đó, toàn bộ ký ức của Hải Kỳ đều là về Tâm Du.

Y mua bánh cho Tâm Du trước trường thành. Cô nàng lại níu lấy tay y vùi vùi. Khi khẽ cốc đầu cô, nhưng sau đó vẫn quay người biến mất, ít lâu sau lại xuất hiện trở lại, cầm theo một túi thức ăn vẫn còn nghi ngút khói.

Y cùng cô nàng tham gia chơi một trò chơi nhỏ trong chợ. Tất cả mọi người đều đoán sai, Hải Kỳ vừa đưa ra câu trả lời, Tâm Du đã ôm chầm lấy y, hôn liên tiếp vào má y mấy cái. Trên gò má vốn trắng nõn lúc này cũng hiện ra những mảng hồng hồng, chẳng biết dấu hôn hay là xấu hổ.

Hân Vũ có thể nhìn ra, Hải Kỳ chiều chuộng và dung túng cho cô gái này lắm thay. Chỉ là dường như y vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này.

Lúc Tâm Du ngỏ lời với y, gương mặt y đỏ ửng. Chẳng mấy chốc thẫn thờ như vừa trông thấy điều gì đó cực kỳ kinh dị. Hai người cứ tần ngần nhìn nhau một lúc, sau cùng vẫn là Hải Kỳ không đấu được, vùi vùi tay biến mất.

Tối đến, Tâm Du lại đến tìm y.

Dưới ánh trăng bàng bạc soi sáng ngoài cửa sổ, một cô gái ngang tàng như Tâm Du lại có thể ôm lấy Hải Kỳ từ phía sau, vừa khóc vừa nói: “Em biết anh yêu Hân Vũ. Nhưng anh có thể cho em một cơ hội được không? Anh có thể biến em thành Hân Vũ cũng được, em không ngại phải mang trên người tấm mặt nạ của em ấy đâu. Chỉ cần anh đừng coi em là người xa lạ như vậy...”

Thân mình người con trai phía trước run động mạnh. Sau cùng Hải Kỳ cũng không tìm được, cúi người hôn Tâm Du. Trong ánh trăng mờ mờ có thể nhìn rõ, y thậm chí không hề biến đổi nhân dạng cho cô nàng. Hai bóng người cứ thế lẫn vào nhau, dần dần hòa quyện thành một.

Cảnh tượng xung quanh Hân Vũ lại bất ngờ thay đổi. Có lẽ đã chú tâm vào chuyện tình của Hải Kỳ và Tâm Du quá lâu rồi, thế nên lúc này nhận ra người đứng cùng Hải Kỳ lại là Hải Duệ tiên nhân, Hân Vũ có hơi thất thần. Mãi một lúc mới hồi hồn bước đi theo hai anh em họ. Lúc này giọng Hải Duệ tiên nhân lại vang lên rõ mồn một: “Sách Khải Huyền chính là thiên mệnh. Thay đổi thiên mệnh là trái với đạo trời. Hải Kỳ, em có điên hay không vậy?”

Giọng nói Hải Duệ tiên nhân mọi khi đã khá âm vang, lúc này do giận dữ mà càng thêm có uy lực. Vậy mà Hải Kỳ chỉ điềm tĩnh nói: “Trước đây em không cứu được A Kiều. Cho dù nghịch ý trời đi chăng nữa, em cũng phải cứu cho bằng được Hân Vũ.”

“Cứu một mạng phải để lại một mạng đó. Em có hiểu không?”

“Em cam lòng.” Hải Kỳ ngang ngạnh ngẩng đầu. Trong thoáng chốc, Hân Vũ có thể nhìn rõ sự kiên định trong mắt y: “Anh trai à, cho dù cả đời này đi nữa, anh cũng không hiểu được đâu. Trong lòng anh em chẳng là gì cả, đối với anh, tình thân cũng chỉ là một danh từ để gọi mà thôi. Em thì không như vậy. Hân Vũ là một tay em nhìn con bé lớn lên, trưởng thành. Đối với em mà nói, sự sinh tồn của con bé còn quan trọng hơn cả bản thân em. Cho dù phải bỏ ra tất cả vì con bé, em cũng không hề hối tiếc. Nhưng Hải Duệ, anh nhìn lại bản thân mình đi. Anh sống lâu đến từng ấy, đã có ai anh thật sự coi là người thân hay chưa?”

Ánh mắt Hải Duệ tiên nhân thoáng thất thần, nhưng ông nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh tiếp: “Được, em cứ nhất quyết làm theo ý mình. Vậy còn cô bé Tâm Du đó thì sao?”

Hải Kỳ mỉm cười: “Em chỉ xin anh giúp em một chuyện mà thôi, đừng để Tâm Du biết chuyện này. Em sẽ để cô ấy lại Lam Thành. Nếu em có thể trở về, đích thân em sẽ nói với cô ấy. Còn không thì...”

Nói đến đây, khoe môi y lại không kiềm được, khẽ nhếch lên: “Cứ để cô ấy nghĩ em không yêu cô ấy cũng tốt.”

Cảnh vật lại thay đổi một lần nữa. Bấy giờ Hân Vũ đang nằm trong ngôi nhà gỗ trên cây, hai tay thông xuống. Hải Kỳ cũng chập vật chẳng kém, cả người nhiều nhại mồ hôi, chân thậm chí nhấc chẳng nổi. Y ngồi tựa vào thành giường, ánh mắt lại nhìn Hân Vũ đang ngủ say, thoáng cười: “Anh biết em tỉnh lại thể nào cũng muốn đi tìm sự thật. Nhưng Hân Vũ à, chẳng có sự thật nào cả. Anh chẳng qua là hi vọng em có thể sống thật tốt. Anh đã sống quá lâu rồi, đến mức cái chết đối với anh chỉ là một giấc ngủ dài mà thôi. Nhưng em thì khác, cuộc đời của em, chỉ là vừa mới bắt đầu.”

Nói đến đây, y lại ngồi thẳng dậy, thân ảnh càng lúc càng nhạt nhòa: “Nói ra anh cũng phải cảm ơn em. Hân Vũ, để em nói trúng rồi. Trên đời này có thể gặp được một người mà mình cũng yêu người đó, thật sự khó khăn biết bao. Nhưng sau cùng anh cũng tìm được rồi.”

“Chỉ là, vẫn có một chút tiếc nuối. Trước đây mất nhiều thời gian như vậy, thậm chí còn tìm cách tự sát, ấy vậy mà vẫn lê lết sống đến tận giờ. Lúc đột nhiên có quá nhiều động lực sống, thì ra lại không còn cơ hội...”

Đôi mắt Hân Vũ đã ướt nhòe, nhưng lúc ảo ảnh chập chờn thay đổi một lần nữa, cô vẫn cảnh giác tập trung nhìn kỹ. Hải Kỳ là tiên nhân, y không thể vô lý chết như vậy, ắt hẳn là trong khoảng thời gian cuối cùng đã có gì đó xảy ra. Nhưng Hân Vũ chờ mãi, chờ mãi, đến khi làn khói xanh đã hoàn toàn tan biến hẳn mà vẫn không có ảo ảnh nào khác xuất hiện.

Khói xanh lục lượn lờ trong không khí, sau cùng cuộn tròn, lặng lẽ chui vào trong chậu sành như cũ. Gian điện thờ bất giác lại trở về với sự yên tĩnh thuở ban đầu, không một bóng hình chuyển động, cũng không có giọng nói ngang tàng, hống hách trong trí nhớ của cô nữa.

Mãi cho đến tận phút này, Hân Vũ mới có thể chấp nhận một sự thật, vị tiên nhân tóc nâu có cái nhìn trịch thượng tên Hải Kỳ, từ nay về sau, sẽ không một ai có thể gặp lại anh ta nữa.

Lúc Hân Vũ ổn định lại tinh thần mà quay lại chỗ Tâm Du thì trời đã sáng hẳn, Tâm Du đã tỉnh lại từ lúc nào. Vừa nhìn thấy bóng Hân Vũ thất thểu đi vào, cô nàng vội chạy đến nắm lấy tay cô, vội nói: “Em đi đâu từ sớm vậy? Xem chị tìm được cái gì này?”

Hân Vũ chẳng có tinh thần trả lời Tâm Du, mà cô nàng cũng chẳng mấy để ý đến chuyện đó. Tất cả tâm trí cô đều dồn hết vào trong thanh sáo ngọc đang cầm trên tay, chìa ra trước mặt Hân Vũ: “Em xem kỹ đi, có phải là của Hải Kỳ không?”

Hân Vũ nhíu mày, vừa nhìn đã nhận ra thanh sáo. Pháp khí của Hải Kỳ sao lại có thể nằm đây được? Cô cầm nó lên ngắm nghía một lát, đoạn thận trọng hỏi: “Chị tìm được ở đâu?”

“Đây, ngay đây.” Tâm Du vội vã đáp: “Chị vừa tỉnh lại, nó đã nằm cạnh chị rồi. Còn có một mảnh giấy nữa.”

Cô nàng vội vã đặt mảnh giấy vào tay Hân Vũ. Đó là giấy da loại thường, trên giấy nguệch ngoạc mấy nét chữ chẳng ra hồn: “Đi tu luyện pháp thuật. Trăm năm nữa cũng không về. Đừng tìm tôi.”

Hân Vũ đọc đi đọc lại mảnh giấy mất vài lần mới chắc chắn rằng mình không đọc sai. Ánh mắt cô hơi ngẩng lên, nhận thấy cái nhìn trần trụi hi vọng của Tâm Du, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Trong tâm trí đột nhiên lại vang vọng những lời cuối cùng của Hải Kỳ:

“Nhớ là một việc quá mức mệt mỏi. Cả đời này của anh đã dùng để nhớ người khác. Anh không muốn Tâm Du cũng rơi vào tình cảnh như vậy.”

“Cứ để cô ấy nghĩ em không yêu cô ấy cũng tốt...”

Hân Vũ cảm thấy miệng nhạt thêch. Cô muốn nở ra một nụ cười để trấn an Tâm Du, nhưng làm thế nào cũng không cười nổi. Quả quyết như vậy, tàn nhẫn với bản thân mình đến thế, cũng chỉ có thể là Hải Kỳ mà thôi.

Thuyền tới đón Hân Vũ và Tâm Du nửa ngày sau đó mới có thể cập bến. Hân Vũ kéo theo Tâm Du ra thuyền nhỏ, trên tay cô nàng vẫn cầm thanh sáo ngọc của Hải Kỳ, mảnh giấy da lại được gấp gọn gàng ngay trong túi áo. Cố gắng lắm, Tâm Du mới chịu cùng cô lên thuyền nhỏ, ánh mắt vẫn dõi về phía hòn đảo đang dần trôi lại phía sau.

Chiều xuống, thủy triều lên, sóng đánh càng lúc càng dồn dập.

Trong khoảnh khắc đó, Hân Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tháp thoáng bên gờ đá có hai bóng dừa cọ sát vào nhau, chõ che một chiếc võng đơn điệu đưng đưa trong gió.

Thoảng như năm nào đó, có bóng người thiếu niên nằm dưới tàn cây thiu thiu ngủ. Bóng rắng chiều tưới lên gương mặt y, trải dài đến vô tận.

57. Chương 57: Âm Mưu Diệt Tiên

Nói Hải Kỳ tham lam, đến chết vẫn muốn cả hai người con gái đều phải thương nhớ mình, ông lại cảm thấy quá nặng nề, nhưng bảo cậu ta nhân từ, chọn cách đi vòng vèo như thế chỉ mong hai cô gái có thể tiếp tục sống vui vẻ, ông lại cảm thấy cậu ta chẳng bao giờ lương thiện đến vậy.

Trong gian phòng ảm thấp, vài làn gió thừa thớt may mắn lọt qua được khe cửa, đập vào mấy thanh chặn giấy treo trên tường vang lên những tiếng gõ lách cách không ngừng. Tháp thoáng ánh sáng xanh đỏ trên mấy chòm đèn lơ lửng rơi xuống, hình thành một dãy dài những chuỗi ánh sáng chống chênh đong đưa như tạc vào tường, liên tục đan vào nhau tạo ra những hình thù kỳ dị phản chiếu lên bức phù điêu bằng đá. Lúc này trong gian phòng nhỏ có bóng một người đàn ông đang ngồi, ánh sáng hắt xuống mái đầu trắng mượt của ông, còn kỳ ảo hơn cả núi băng trong rừng Địa Đàng. Người đàn ông hơi nghiêng đầu, nhận ra những tiếng bước chân loáng thoáng bên ngoài hành lang mỗi lúc một gần, cây bút lông ngỗng trên tay cũng khựng lại. Ông thở dài, từ tốn đặt bút lại trên giá, lại thận trọng cuộn tấm giấy da vẫn còn chưa hong khô mực rồi buộc chúng lại bằng dây thừng. Xong xuôi đầu đấy, ông mới chậm rãi búng tay để cánh cửa lớn trước mặt nhẹ nhàng mở ra, để lộ hình ảnh Hân Vũ đang giương tay giữa không trung, gương mặt thoảng mệt mỏi. Thấy cửa đã mở, cô cũng thôi ý định gõ mà bước ngay vào. Cô quan sát pháp sư Tần vẫn bình thần như không, hồi lâu mới nhẹ giọng mở miệng: “Cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Đảo Rùa thật sự bị người ta phá hủy sao?”

Chuyện này phải kể đến mấy ngày trước, khi Hân Vũ vẫn còn đang trên thuyền cùng Tâm Du quay về đảo Rùa. Thế nhưng ngoài dự tính, họ loanh quanh trên biển rất lâu cũng không sao tìm thấy hòn đảo quen thuộc nọ. Chính trong lúc này, cô lại nhận được thư của pháp sư Tần, bảo cô xong việc thì đến quán trọ trong Thủy Thành. Tuy Hân Vũ cảm thấy rất lạ, nhưng vẫn bảo người tuân theo. Cập bờ rồi cô mới nghe dân chúng đồn đãi chuyện đảo Rùa bị phá hủy trong một đêm. Hòn đảo đã tồn tại bao năm rồi, giờ nói hủy là hủy, khiến một người sống trên đảo Rùa từ nhỏ như Hân Vũ dĩ nhiên càng không thể tin được.

Pháp sư Tần khẽ thở ra, đoạn, ông dợm đứng dậy, chậm rãi bước từng bước ra khỏi chiếc bàn gỗ liềm vẫn còn âm ỉ mùi hương phảng phất, giọng nói chẳng rõ buồn vui: “Đồ gỗ dùng còn có thể hỏng, nói chi đảo Rùa thực tế là một thực thể sống? Dùng nó mấy trăm năm cũng đến lúc trả tự do cho nó rồi.”

Ánh mắt pháp sư Tần lại hấp háy, từ trên cao nhìn xuống Hân Vũ, thoảng như đang tưởng nhớ một người bạn cố tri nào đó. Hân Vũ biết mọi chuyện hẳn không đơn giản như vậy, song chưa kịp lên tiếng thì pháp sư Tần lại nhẹ giọng truy hỏi: “Con đến được đảo Bình Minh rồi chứ?”

Nhắc đến đảo Bình Minh, nhắc đến Hải Kỳ, trong lòng Hân Vũ lại nặng trĩu. Cô ảm ức chạy đi tìm ông cũng là vì chuyện này, sau đó mới bị biến động ở đảo Rùa làm xao nhãng. Giờ ông đã lên tiếng thì không lý gì Hân Vũ lại cho qua.

“Từ đầu cha đã biết đúng không? Bản đồ Tiên Tộc nằm trong tay cha, trước khi con đi cha đã biết Hải Kỳ vốn không tồn tại trên đời nữa?”

Cô khoanh tay, giọng nói vì giận mà có phần đanh thép. Pháp sư Tần nhướng mày, dường như cũng chẳng mấy quan tâm đến thái độ đó, song Hân Vũ vừa mở miệng xong lại lập tức cảm thấy không ổn. Pháp sư Tần và Hải Kỳ đều nắm giữ những pháp bảo của tiên tộc. Giờ Hải Kỳ ra đi một cách đột ngột, đảo Rùa lại vô duyên vô cớ bị hủy hoại, nếu bảo cô những việc này không liên quan đến nhau, bản thân cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Pháp sư Tần bước đến một chiếc bàn trong phòng, thuận thế ngồi xuống. Tấm thảm đính hoa văn cầu kỳ dưới chân theo mỗi bước đi của ông mà cũng khẽ nhả nhúm. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt ông nhìn Hân

Vũ lại đầy hiền hòa: “Thật ra bảo con đi là vì trong lòng ta vẫn nuôi chút hi vọng. Giờ nhìn thái độ con thế này, xem ra...”

Ông không nói hết câu nhưng Hàn Vũ đều hiểu hết. Hải Kỳ dù sao cũng là bạn bè mà ông đã biết chừng ấy năm. Đối với sự ra đi của Hải Kỳ, ông không đến mức quá đau buồn, song tiếc nuối cũng không ít. Hàn Vũ như thể chớp mắt đã thấy ông già đi mấy phần, sau thoáng ngơ ngẩn lại tự trách mình. Cô khụy gối ngồi xuống trước mặt ông, hạ giọng: “Xin lỗi cha. Con nhất thời lỡ miệng.”

Pháp sư Tần vuốt mái tóc mong manh của cô. Sau một thời gian tĩnh dưỡng và được ông cùng pháp sư Thiệu bồi bổ rất nhiều dược chất, mái tóc Hàn Vũ mới có thể trở nên óng ả như thuở ban đầu. Nụ cười ông mở ra hơi miễn cưỡng: “Ta biết con đang nghĩ gì. Song con không cần ôm hết vào mình. Cho dù không có con, có những người cũng sẽ không để Hải Kỳ sống yên ổn.”

Hàn Vũ cau mày, hiển nhiên chưa hề nghĩ đến điều này. Pháp sư Tần lại bình thản đỡ cô dậy, kéo cô đến trước bàn địa đồ đặt giữa phòng. Đó là một mô hình thế giới thu nhỏ được ông dựng lại dựa trên những hiểu biết về vùng đất này, ranh giới chạy dài từ những ngọn núi phía bắc ít người biết, vốn được đồn đãi là nơi sinh sống của những người khổng lồ, đến tận mũi Phục Sinh ở cực nam lục địa. Ông trầm ngâm một lúc, thấy Hàn Vũ vẫn giương mắt khó hiểu nhìn mình mới nhẹ giọng hỏi: “Từ lúc con tỉnh dậy đến giờ vẫn chưa hề gặp lão Thiệu. Lão ta thương con đến vậy, nhưng lại không hề xuất hiện, con thấy có lạ không?”

Thật ra nếu ông không nhắc, hẳn Hàn Vũ cũng chẳng cảm thấy mất mát gì. Mọi quan hệ của cô và pháp sư Thiệu cho dù tiến bộ thần tốc trong mấy ngày ngắn ngủi, nhưng nói cho đến cùng thì ơn sinh không bằng ơn dưỡng, cô đã ở bên pháp sư Tần hai mươi năm, hiển nhiên mức độ thân thiết thì càng không cần phải so sánh. Song cô cảm thấy cũng không nên nói ra điều này, hơn nữa việc pháp sư Thiệu không đến thăm cô cũng thật sự rất kỳ lạ.

“Lão Thiệu đang có một nhiệm vụ bí mật. Ông ấy phải bảo vệ Hải Duệ tiên nhân.”

Nghe ông nói, đôi mắt Hàn Vũ lại mở to, thấp thoáng kinh ngạc. Như hiểu được cái nhìn của Hàn Vũ, pháp sư Tần lại mỉm cười, lấy trong túi ra một mảnh giấy da nhỏ. Ông rải tám giấy lên bàn, lẩm bẩm đọc một câu thần chú. Thoáng chốc trên bàn địa đồ đã xuất hiện những đốm sáng màu lục rải rác ở nhiều vị trí, mà vị trí tụ nhiều nhất phải kể đến là rừng Địa Đàng với hàng trăm đốm chi chít tụ lại, tựa như một bầy đom đóm nho nhỏ.

“Sau khi Tiên quốc tan rã, tiên tộc chia làm hai nhóm người, Âm tiên định cư ở rừng Địa Đàng, trong hình dáng nguyên thủy của bọn họ, cũng là hình dáng có tính tự vệ cao nhất. Còn một số ít tiên nhân không quy phục Hội đồng tiên tộc lại tản ra khắp thế giới. Bởi vì chủ yếu tiên tộc mà con người gặp phải là nhóm người này, mà họ cũng thường xuất hiện trong dáng vẻ giống loài người, thế nên từ Tiên nhân trong miệng loài người thực tế là chỉ bọn họ.” Pháp sư Tần chỉ tay xuống bàn địa đồ, lại dùng ánh mắt biết nói chậm rãi giải thích cho Hàn Vũ: “Nhóm này sống ẩn dật và khó tìm được tung tích, dần dần hành vi của họ cũng rất khó đoán. Trong thời gian gần đây thì những tiên nhân xuất hiện càng khan hiếm. Loài người chỉ cho rằng họ xa lánh trần thế, thật ra không ai có thể nghĩ tới chuyện, Tiên nhân đang biến mất từng người từng người một.”

“Sao cơ?” Khi pháp sư Tần nói đến mấy từ cuối cùng, cả Hàn Vũ cũng không kiềm được mà bật ra câu hỏi.

Pháp sư Tần chỉ một vị trí trên bàn: “Khi phân tộc, ước tính có hơn ba trăm năm mươi tiên nhân rời khỏi rừng Địa Đàng, xuôi dần xuống các nơi để trải qua cuộc sống khác nhau. Thế nhưng ở tình hình hiện tại mà nói, số lượng này hiện chỉ còn hơn năm mươi người, mà năm mươi người này hầu hết chỉ là những tiên nhân có pháp thuật thấp, tuổi tác không cao. Cơ bản mà nói bọn họ cũng không có giá trị uy hiếp nào cả.” Nói đến đây, ông lại đột ngột ngắt đầu: “Con biết điều này có ý nghĩa gì không? Tiên nhân đang từng bước, từng bước một đi đến bờ diệt vong mà không ai hiểu được nguyên do. Với tình hình này, chỉ trong hai mươi năm nữa, bọn họ sẽ chỉ còn là truyền thuyết mà thôi.”

Hàn Vũ suy nghĩ hồi lâu: “Nhưng pháp thuật của tiên nhân rất cao. Cho dù là loài người hay quỷ tộc cũng không thể giết họ được.”

“Chính vì vậy ta mới phải lo nghĩ. Có thể âm thầm thủ tiêu từng tiên nhân một, không chỉ phải có pháp thuật cao như tiên nhân, mà đó còn phải là một người có mối quan hệ rất tốt với các tiên nhân khác. Chính

vì như vậy, người đó mới có thể từng bước từng bước tiếp cận họ mà không để lại một chút nghi ngờ nào cả.” Pháp sư Tần vuốt vuốt mảnh giấy da trên bàn, trầm tư tiếp: “Chuyện đến nước này, ta sẽ không giấu con nữa. Bởi vì mục đích của kẻ đang thanh trừng tiên tộc hẳn còn lớn hơn thế rất nhiều. Vậy nên sau khi bản đồ tiên tộc không còn bất cứ tín hiệu nào của Hải Kỳ nữa, ta đã đem chuyện này báo lại với Hải Duệ tiên nhân. Ban đầu chúng ta còn nghi ngờ mục đích của kẻ đó là gì, thế nên ông ấy không muốn ai biết chuyện con còn sống. Chỉ chưa đầy mấy ngày sau khi con đi, đảo Rùa lại bị tấn công. Có ai đó đã dùng pháp thuật phá giải những chiếc phao neo quanh chân rùa mà ta ém pháp chú, mặt khác lại trao đổi với rùa khổng lồ để nó chống trả lại ta. Từ chuyện này, chúng ta đã bắt đầu sáng tỏ. Thực tế mục đích của kẻ đứng phía sau chuyện này không phải là tiên tộc hay loài người. Thứ kẻ đó muốn, thực tế lại là bốn pháp bảo của tiên tộc.”

Hân Vũ nghe ông nói hết, bấy giờ cũng chợt hiểu ra: “Lợi dụng con để tấn công Hải Kỳ thật ra chỉ là một âm mưu. Bởi vì Hải Kỳ đang giữ sách Khải Huyền trong tay, nhưng Hải Kỳ thông thạo cả tiên thuật lẫn ma thuật, tính cách lại khó đoán, có thể đánh bại anh ấy chẳng có mấy người. Vậy nên người này mới cố tình làm tổn thương con, khiến Hải Kỳ phải dốc sức cứu con rồi thông qua đó giết anh ấy, đoạt lấy sách Khải Huyền. Sau khi thành công giành được sách Khải Huyền, mục tiêu kế tiếp của người này hẳn phải sẽ là hòn đá Trường Sinh.”

Pháp sư Tần nhướng mày, khê gật đầu: “Đúng như con nghĩ, mấy tháng trước thành phố Vinh Hằng đã bị tấn công. Lúc trước Kỳ Phong giao hòn đá cho trưởng lão người lùn. Nhưng giờ thì ông ấy đã bị giết chết, cả hòn đá cũng không rõ tung tích. Hải Duệ tiên nhân và lão Thiệu đã phải dùng pháp thuật của mình để giữ cho tình hình thành phố tạm thời ổn định. Nhưng e là trong mấy mươi năm tới, người lùn phải tìm một nơi khác để trú thôi.”

Sắc mặt Hân Vũ thoáng tối sầm lại. Pháp sư Tần hiển nhiên cũng nhận ra ngay, nhưng ông chỉ nhẹ nhàng vỗ vai cô: “Vạn vật trên đời đều như vậy, có bắt đầu sẽ có kết thúc. Sự tồn tại của thành phố Vinh Hằng mấy trăm năm qua là đi ngược lại với tự nhiên, điều này cũng không phải lỗi do con. Nếu không phải con, kẻ đó cũng sẽ có một cách khác để lấy được hòn đá mà thôi. Cũng may mà hiện giờ trong tay chúng ta vẫn còn bản đồ tiên tộc, mà ngày nào Hội đồng tiên tộc vẫn còn trụ vững, thì Thần Trọng vẫn tuyệt đối an toàn.”

“Nhưng cha à, con vẫn không hiểu lắm, bốn pháp bảo này khi hợp lại có tác dụng gì? Tại sao người đó lại phải cố tìm nó cho bằng được?”, Hân Vũ nghiêng đầu đầy khó hiểu.

Có vẻ như sau cùng Hân Vũ cũng hỏi đến câu quan trọng nhất. Ánh mắt pháp sư Tần thấp thoáng ý cười, môi lại khê giương lên. Hành động này khiến Hân Vũ vừa nhìn đã hiểu mình chạm trúng nọc của ông rồi. Pháp sư Tần khát khao kiến thức, song ông cũng khát khao đi truyền dạy mở kiến thức ấy cho người khác, cứ như thể ông đã chờ đợi bao nhiêu năm rồi để ai đó có thể hỏi câu hỏi này và đợi ông trả lời vậy.

“Từ thuở xa xưa, bốn pháp bảo này đã là một bí mật của tiên tộc. Có rất ít người thật sự hiểu hết về quyền lực của nó, với tiên tộc mà nói thì đây cũng là một chuyện tự-đoán-chắc-cũng-biết.” Pháp sư Tần gõ nhẹ tay lên bàn, chậm rãi nói: “Tương truyền, mỗi vật đều có công năng riêng gây ảnh hưởng đến sự tồn tại của tiên tộc, trong đó Thần trọng là pháp bảo quyền lực nhất. Người giữ vật này sẽ có quyền lực pháp thuật tuyệt đối, thống trị tiên tộc. Ba thứ còn lại, sách Khải Huyền cho biết vận mệnh thế giới trong suốt tương lai và cả quá khứ, tượng trưng cho thống trị thời gian. Bản đồ tiên tộc chỉ ra vị trí cốt yếu và thuộc tính của tiên nhân, chính là thống trị không gian. Cuối cùng, hòn đá Trường Sinh lại có quyền thuật vô giá, kéo dài sinh mạng, chữa lành vết thương, thậm chí là tạo nên một công trình pháp thuật huy hoàng. Đừng nói là tiên nhân, cho dù chỉ là một người bình thường sở hữu những vật này, con đã có thể tưởng tượng ra được mức độ nguy hại của nó rồi chứ?”

“Chính vì như vậy, tổ tiên của tiên tộc từ xưa đã tách bốn món này ra, chia cho những tiên nhân nắm giữ quyền lực khác nhau để giữ lấy. Bốn người này cũng là những người có năng lực pháp thuật cực cao, sẽ chẳng ai có thể làm hại họ. Trải qua mấy ngàn năm, các bảo vật dần lưu lạc, thậm chí chẳng mấy ai còn rõ tung tích của chúng, không ngờ chỉ trong một quãng thời gian ngắn này mà chúng lại đồng loạt xuất hiện.”

Ánh mắt pháp sư Tần khi nhắc đến điều này bất giác khê híp lại thành đường. Cô biết ông có ẩn ý gì. Sách Khải Huyền là trong lúc vô tình cô và Kỳ Phong lại tìm ra, nếu không có hai người họ, sẽ chẳng ai nghĩ đến quyển sách quý giá lại nằm trong mớ tạp nham những vật dụng cũ của Thiên đế cả. Hòn đá Trường

Sinh cũng thế, Tỉnh Hà tiên nhân chọn cách cất giấu kỳ quặc là quẳng hòn đá vào miệng núi lửa đầy nham thạch, vậy mà vẫn để Kỳ Phong mang về được. Về phần Bản đồ tiên tộc... Nghĩ đến đây, Hân Vũ cũng cảm thấy lo lắng.

Nói hết lời, pháp sư Tần cũng không còn giữ vẻ thản nhiên như nãy giờ nữa. Ông cau mày, nghiêm nghị tiếp: “Cha kể cho con việc này chẳng qua là muốn con chuẩn bị tâm lý thật tốt, để đừng mãi áy náy nữa. Việc ở đây đã xong, trong vài ngày tới, cha sẽ lên đường đến chỗ Hải Duệ tiên nhân để điều tra sự việc. Khoảng thời gian này, bọn ta thật sự không thể giúp con được gì cả, đừng nói là xen vào chuyện của loài người. Cha cũng không ngại nói thật với con, chúng ta nghi ngờ trong hàng ngũ loài người có kẻ phản bội, nếu không thì âm mưu này cũng không thực hiện trót lọt đến thế. Cả Hải Duệ tiên nhân lẫn lão Thiệu đều có ý nghi ngờ Kỳ Phong, thế nên bọn họ mới không muốn nó biết sự việc. Tuy cha không cảm thấy như vậy, nhưng việc quanh quẩn bé có gian tế cũng không có gì lạ. Lần trước gặp cha đã quan sát nó rất kỹ, nó luôn hành động đơn độc, hẳn nếu kẻ gian có ý cũng khó lay động được. Nếu con có ý định đi tìm nó, tiếp tục can dự vào chuyện loài người, cha cũng không ngăn cản. Song con phải suy tính kỹ lưỡng, trước khi xuất hiện phải điều tra kỹ cả những người bên cạnh nữa.”

“Ý cha là... trong nội bộ bọn con có gian tế?”, Hân Vũ cau mày, không chấp nhận nghi vấn này.

“Cha cũng không muốn nghĩ vậy, nhưng sự thật chứng minh trong việc này chẳng những có bàn tay tiên nhân, mà e là cả con người và kẻ biến thể cũng can dự vào? Hoàng đế tại sao lại để lại một bản di chiếu kỳ lạ như vậy? Vì sao sát thủ lại có thể biến mất ngay trong căn phòng đã tiêu trừ pháp thuật của ông ta? Vì sao Quân Tuyết lại biết con ở thành phố Vĩnh Hằng? Tất cả những chuyện này đều không thể xem thường được. Ban đầu ta cũng có ý nghi ngờ Quân Tuyết. Nhưng thực tế con chỉ cần quan sát cũng có thể thấy được. Pháp tính của cô ta tinh tế hơn Hải Kỳ, thậm chí từng có thời gian chiếm được sách Khải Huyền nhưng vẫn giao nó lại, chứng tỏ cô ta không có ác ý gì với Hải Kỳ cả, không nhất thiết phải giết y. Hòn đá Trường Sinh cũng thế. Nếu mục đích của cô ta là bốn pháp bảo, lúc muốn giết con trong thành phố Vĩnh Hằng, cô ta cũng dễ dàng tìm được hòn đá rồi. Ngay cả cao nhân như Quân Tuyết còn không tránh được khả năng bị lợi dụng, những người khác thì chẳng cần phải nói nhiều nữa.”

Hân Vũ nghe ông nói hết một lượt, mím môi, lời phản kháng trong lòng cũng không thể thốt ra được nữa.

Trên đường trở ra đại sảnh của quán trọ, tâm trạng cô vẫn chưa thể trở lại bình thường được. Tuy trước đây cũng đã từng nghi ngờ về cái chết của hoàng đế, nhưng thâm tâm cô vẫn nghĩ đây chỉ là âm mưu dùng để đối phó với mình chứ không hề nghĩ đây chỉ là phần nổi của tảng băng. Giờ nghĩ lại, có vẻ như từ đầu đến cuối mục đích của Quân Tuyết chỉ là Kỳ Phong, với tính cách của cô ta, hẳn cũng không cần đi một vòng lớn để lợi dụng Diệp Y đối phó mình. Huống chi lúc đó cô cũng đã đồng ý để Kỳ Phong đi cùng cô ta rồi.

Hân Vũ mãi nghĩ, không nhận ra mình đã bước chân xuống sảnh từ lúc nào. Cho đến khi có tiếng Tâm Du gọi lại, cô mới hoàn hồn ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đang ngồi trên quầy nước, tay ôm một con thỏ điều có bộ lông màu xám. Hân Vũ hơi nheo mắt, nhận ra con thỏ điều này cũng không cảm thấy bất ngờ, cố giữ bình thản bước đến ngồi cạnh Tâm Du.

Chàng thanh niên ở quầy nước vừa nhìn thấy Hân Vũ bèn nháy mắt với cô. Hân Vũ hiểu ý, tay hơi nâng tờ thực đơn dựng trên bàn lên, gọi ba cái bánh trứng, một ly trà sữa vị dâu cùng một chén súp. Có thể vì bình thường cô rất hiếm khi gọi thức ăn, giọng cô vừa dứt thì hàng mi chàng thanh niên cũng khẽ giật giật, sau đó lấy lại tinh thần mà xoay người chuẩn bị món. Hân Vũ không nhìn rõ những gì diễn ra sau quầy, nhưng cũng đoán được lúc này cậu yêu tinh nhỏ nọ đang tất bật dùng pháp thuật chế biến món. Cô đặt tờ thực đơn xuống, hơi nghiêng đầu nhìn Tâm Du.

“Gặp pháp sư Tần rồi à?”, thấy cô đã gọi món xong, Tâm Du cũng mở lời.

Hân Vũ gật đầu: “Vâng.” Sắc mặt Tâm Du bấy giờ không thể nói là tốt, nhưng so ra đã khá hơn mấy ngày trước rất nhiều. “Em và thầy đã bàn bạc xong rồi. Thu xếp xong em sẽ trở về kinh thành một chuyến. Chị đi cùng em nhé.”

Mấy tiếng cuối cô cố thốt ra thật nhẹ nhàng. Thực tế ở thế giới này Tâm Du chỉ có ba người thân là bọn Kỳ Phong. Bấy giờ cả ba đều không có bên cạnh, hiển nhiên Tâm Du phải muốn đến tìm bọn họ mới đúng. Thế nhưng sau khi bước vào quán trọ này, Hân Vũ lại lo lắng Tâm Du có dự định khác. Nói thế nào thì đây

cũng là một trong những quán trọ do Hải Kỳ kinh doanh cả trăm năm nay. Sản nghiệp của Hải Kỳ có thể nói là tương đối lớn, y chẳng những nắm trong tay toàn bộ gia tài của hoàng tử tiên tộc trước đây để lại mà ba trăm năm nay cũng đi khắp nơi mở quán trọ. Chính Hân Vũ cũng không hiểu tại sao Hải Kỳ lại có sở thích kỳ quặc này, nhưng y chỉ kinh doanh quán trọ đi cùng với quầy hàng ăn uống chứ chưa hề nghĩ đến chuyện làm ăn thêm gì khác. Ở Thủy Thành này y có đến năm quán trọ như thế, kinh thành cũng có hai cái. Thậm chí nghe đâu ngay cả thành phố của quý tộc cũng có sản nghiệp của y. Phần lớn số sản nghiệp này cũng được thầy cô chiếu cố ít nhiều, nhưng nơi này lại là nơi có nhiều dấu ấn của Hải Kỳ để lại nhất. Cô sợ nếu Tâm Du biết được, cũng chưa chắc cô nàng sẽ lựa chọn thế nào.

Quả nhiên, nghe Hân Vũ hỏi, Tâm Du chỉ khẽ lắc đầu: “Không cần đâu. Chị sẽ ở lại đây.”

Giọng cô nàng rất bình thản, ngón tay lại khẽ vuốt ve bộ lông xám của thỏ điểu. Hân Vũ nhìn gã yêu tinh nhỏ vừa mang thức ăn ra để đầy bàn, đợi gã đi rồi mới hạ giọng: “Em biết chị đang nghĩ gì, nhưng Hải Kỳ đã có quyết định của mình. Thời gian của tiên tộc rất dài, một lần tu luyện pháp thuật của họ phải mất trăm năm, thời gian của con người thì lại quá ngắn. Nếu như trong suốt một trăm năm đó anh ấy vẫn không trở lại, chẳng lẽ chị cứ sống ở đây cả đời sao?”

Bản thân Hân Vũ cũng cảm thấy bản thân mình rất tàn nhẫn. Cô vậy mà lại chấp thuận ý kiến của Hải Kỳ giữ bí mật về cái chết của y, song cô cũng không còn lựa chọn nào khác. Nếu đây là tâm nguyện của Hải Kỳ, cô sẽ không làm trái. Hơn nữa với Tâm Du mà nói, có lẽ đây cũng là một lựa chọn tốt nhất.

Tâm Du mím môi, cười nhạt: “Sẽ không đâu. Hải Kỳ chỉ là mất chút thời gian để suy nghĩ mà thôi. Sau khi thông suốt rồi, anh ấy nhất định sẽ trở lại. Trong thời gian đó, chị sẽ ở lại nơi này đợi anh ấy. Chị tin rằng anh ấy nhất định sẽ hiểu ra tấm lòng của chị.”

Hân Vũ ngẩn người, nhất thời không thốt ra được lời nào.

“Chị biết mọi người đều cho rằng Hải Kỳ không có tình cảm với chị. Thế nhưng trong lòng chị hiểu rõ, anh ấy thích chị, có lẽ tình cảm đó không thể chấp nhất như những gì anh ấy dành cho em, nhưng trước khi lựa chọn ra đi mà anh ấy vẫn còn nhớ tới chị, chuyện này đã đủ để chị mãn nguyện rồi.” Tâm Du hướng mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính. Dây đại sảnh này được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, với bốn phía tường đều được ếm phù chú nhìn xuyên suốt ra bên ngoài. Bấy giờ ở Thủy Thành lại đang giữa mùa tuyết rơi, khắp nơi đều mịt mù băng tuyết trắng toát giăng lả tả. Quán cũng tương đối vắng khách, trừ vài ba khách trọ đang dùng bữa trưa ở góc ngoài cùng thì cũng chẳng còn ai nữa. Nụ cười trên môi Tâm Du vẫn nở ra nhẹ nhàng: “Em biết không, thật ra trước đây chị rất cô độc, nên thường tìm cách trêu chọc người khác làm niềm vui. Trong đời này, chị thích rất nhiều người, nhưng nhưng người chị để tâm thật sự chẳng mấy người cả. Mãi cho đến khi gặp Hải Kỳ.”

“Có thể anh ấy rất xấu tính, vừa tự yêu bản thân lại hách dịch đến mức đáng ghét, thế nhưng đó mới chính là Hải Kỳ của chị, cũng có thể là người duy nhất mà chị thừa nhận rằng mình đã yêu trong cả cuộc đời này. Là anh ấy dạy chị yêu một người là thế nào. Chỉ có anh ấy mới có thể khiến chị bước ra khỏi chiếc vỏ nhút nhát của mình để trực tiếp ngỏ lời. Chỉ có anh ấy mới cho chị cảm giác vừa thương, vừa giận, vừa chán ghét, lại không nở lìa xa. Ở bên anh ấy, chị luôn biết người đàn ông này sẽ che chở cho chị, bảo vệ chị, tuyệt đối không để chị có bất cứ tổn hại nào.”

“Thực tế Hải Kỳ rất cô độc, trái tim anh yếu ớt và dễ bị tổn thương. Nhưng anh ấy lại lương thiện đến mức tình nguyện dùng trái tim thương tổn đó đi chữa lành cho người khác. Càng nhìn thấy anh ấy như thế, chị càng muốn bắt chấp tất cả để ở bên anh ấy. Có thể cho đến hết kiếp này, chị cũng sẽ không bao giờ có cơ hội nhìn thấy Hải Kỳ trở về nữa, nhưng điều đó cũng chẳng hại gì. Thế giới này luôn có những người như vậy. Nếu anh ta không xuất hiện, em sẽ không biết thì ra quãng đời trước đây của mình vô vị đến thế nào. Thế nên chị còn gì phải hối tiếc vì đã gặp và yêu anh ấy chứ?”

Hân Vũ đưa mắt, cũng nhìn theo Tâm Du về bức tường pháp thuật trong góc xa, nơi có những bông tuyết nhuộm trắng con đường, có bóng dáng vài người lữ khách mặc áo chùng bước vội vã để tránh tuyết, cũng có vài phu đánh xe rợn rã qua lại. Cuộc sống dường như luôn tuân theo sự tuần hoàn vốn có, người đến người đi, sẽ chẳng có ai vì sự ra đi của Hải Kỳ mà tiếc thương, cũng chỉ có người đối diện cô đây, sẵn sàng dùng cả cuộc đời mình để bồi đắp cho sự thiếu hụt tình thương mà y vốn phải có.

Lúc quay đầu lại, sóng mũi Hân Vũ đã không còn chua xót như lúc đầu nữa. Tâm Du lại như trút được

gánh nặng, dịu dàng vuốt bộ lông xám của con thỏ điểu, để nó đập cánh, tựa đầu vào lòng bàn tay cô, rên lên ư ử.

Hân Vũ không biết, thật sự không biết, lựa chọn của mình và Hải Kỳ liệu có phải sai lầm rồi không. Cô vốn nghĩ với người như Tâm Du, một khi không tìm được Hải Kỳ sẽ thật sự bỏ cuộc, đi tìm niềm vui mới. Dù sao thì Tâm Du cũng là người luôn hướng về phía trước, luôn vui vẻ như thế, nhưng cô ấy lại lựa chọn vì Hải Kỳ mà chờ đợi.

Cả đời đợi một người, so với cả đời tưởng nhớ một người, liệu cảm giác nào mới thật sự đau xót hơn?

Sau khi Tâm Du lên phòng nghỉ ngơi, Hân Vũ vẫn ngồi lại bàn dùng cho hết phần thức ăn của mình. Lúc này bên ngoài bờ tường được hoá phép trong suốt vẫn dày đặc tuyết rơi. Hân Vũ cắn một miếng bánh trứng, lại nếm thêm mùi vị trà sữa rất độc đáo mà chỉ những nhà trọ của Hải Kỳ mới có, mùi vị cay cay bỗng nhiên tràn lên sóng mũi.

Cô nhớ, lần đầu tiên đến quán trọ này thì cô vẫn chỉ là cô bé bảy, tám tuổi, Hải Kỳ chán ngán cuộc sống vô vị trên đảo, lại không thể bỏ cô lại bèn dẫn cô theo. Mới ở quán trọ vài ngày, cô đã làm nũng đòi y dẫn đi nơi khác. Hải Kỳ đương nhiên chẳng dễ xiu lòng như vậy, cuối cùng mượn thức ăn để lấy lòng cô.

Nhân viên trong quán trọ của Hải Kỳ hầu hết đều không phải người bình thường, mà là các yêu tinh, nhân thú, thậm chí là quái thú mà y tinh cờ cứu được trên đường. Y hoá phép cho họ có được một bộ dạng giống con người, lại nhận họ ở lại giúp y quản lý cơ nghiệp. Chính vì thế mà thức ăn nơi đây cũng chẳng phải dạng tầm thường, đều có ít nhiều bí quyết của các tộc người khác nhau, thơm ngon đến mức khó cưỡng được. Hân Vũ cắn thêm một miếng bánh, bất giác lại nhớ ra gì đó, cau mày nhìn theo bóng gã yêu tinh làm ở quầy phục vụ.

Pháp thuật trên đời đều hữu hạn, phụ thuộc vào người sản sinh ra nó. Thông thường một khi tiên nhân hoặc pháp sư chết đi, những bùa phép mà họ từng sử dụng đều tự nhiên biến mất. Vậy tại sao quán trọ này, cả những yêu tinh này, đều vẫn giữ được dáng vẻ như trước đây?

Mãi đến khi những thực khách cuối cùng đã trở về phòng trọ mà Hân Vũ vẫn chưa tìm được đáp án. Cốc trà trên bàn giờ cũng đã rỗng không, nước đọng thành một vũng nhỏ, lấp lánh màu hổ phách. Không gian im ắng chỉ còn tiếng lách tách của lò sưởi thì thoảng vang vọng. Hân Vũ dùng một ngón tay vẽ những ký tự bằng nước lên bàn gỗ, ngay người nhìn xuyên qua chiếc bóng phản chiếu trên vệt nước tựa như đôi mắt xám giễu cợt của người nào đó đang nghiêm nghị cau mày, thoảng như thời điểm rất xa trước kia, y dùng cốc nước gỗ gõ vào đầu cô trên chọc: “Nhóc con xấu xí, lại nhìn gì đến ngẩn người? Chưa thấy tiên nhân đẹp bao giờ sao?”

Tiếng gọi chân thật đến mấy, chẳng mấy chốc đã khiến Hân Vũ mông lung ngẩng đầu, tưởng như có thể tìm đâu đó trong bầu không khí cô tịch kia chút ám áp chỉ thuộc về một người. Cô nhìn mãi, rồi cũng chấp nhận chung quanh chẳng còn ai khác ngoài mình, chỉ có thể tiếp tục thở hắt, tay cầm lấy ấm trà còn lưng nước, run rẩy đổ đầy nước đã lạnh khô vào tách.

“Chủ nhân, người đi nghỉ đi. Đã đến giờ chúng ta đóng cửa quầy ăn rồi.”

Gã yêu tinh vẫn đứng quầy chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào, cung kính cúi đầu kéo cô ra khỏi ảo mộng. Hân Vũ đã biết gã tiểu yêu này từ khi cô mới mấy tuổi, dĩ nhiên gã cũng biết mối quan hệ của cô và Hải Kỳ. Cô nhìn vẻ lo lắng của gã ta, đột nhiên mới sực tỉnh, nhận ra trên bàn đều là những vệt nước đọng về thành tên của người nào đó, thoảng chốc gò má cô đỏ ửng, ngượng ngùng đáp: “Được rồi. Anh dọn dẹp giúp tôi nhé.”

Sắc mặt gã tiểu yêu đầy vẻ thông cảm. Ban đầu Hân Vũ vẫn chưa kịp để ý, nhưng khi vừa quay đi, cô đã đột ngột ngẩn người, ánh mắt sắc như dao đột nhiên nhìn chằm chằm gã: “Anh gọi tôi là chủ nhân?”

Gã tiểu yêu cũng chẳng hiểu ra làm sao, vội gật đầu xác nhận: “Vâng, chủ nhân?”

Hơn mười mấy năm quen biết, các yêu tinh ở đây đều chỉ gọi cô một tiếng “công chúa”, hoặc “tiểu thư”, cho đến giờ vẫn chưa ai gọi cô là “chủ nhân” cả. Tiểu yêu tinh lại là giống loài có tính trung thành tuyệt đối, trừ chủ nhân của mình ra, họ sẽ không gọi ai bằng cách xưng hô tương tự. Hân Vũ ngẩn người, thoảng chốc đã hiểu ra gì đó, song vẫn cố tra hỏi gã: “Vì sao?”

Gã yêu tinh gãi gãi đầu: “Chủ nhân, cô đừng làm khó tiểu yêu nữa mà. Trên cơ thể của cô giờ đã có ấn ký của chủ nhân chúng tôi, trong máu của cô có nửa phần là máu tiên tộc, có thể trực tiếp ra lệnh cho chúng tôi. Cô đã là phu nhân của chủ nhân Hải Kỳ, đương nhiên tôi cũng phải gọi cô một tiếng chủ nhân rồi.”

Mãi cho đến tận mấy ngày sau đó, gã vẫn chẳng hiểu được những lời mình nói rất hiển nhiên, vậy mà sắc mặt cô gái trước mặt đã trắng bệch, tựa như vừa thấy sấm giữa trời quang.

Lúc Hân Vũ chạy đến phòng pháp sư Tần thì ông đã thu xếp xong mọi thứ, dường như chuẩn bị rời khỏi. Nhìn thấy Hân Vũ hốt hải đến, ông cũng không cảm thấy lạ, chỉ nhẹ giọng nói: “Con biết rồi?”

Hân Vũ dĩ nhiên chẳng bình thản được như ông, môi cô run rẩy mãi một lúc mới bật ra được: “Sao Hải Kỳ lại làm vậy? Chỉ có phu thê mới có thể để lại ấn ký cho nhau. Rõ ràng mối quan hệ của bọn con không phải. Anh ấy lại cố tình khiến con nhận lấy nửa dòng máu tiên tộc. Như vậy chẳng phải là gán lên lưng con thân phận Hải Kỳ phu nhân rồi sao?”

Gương mặt Hân Vũ vốn đã trắng xanh, bây giờ lại càng chẳng có chút huyết sắc nào. Pháp sư Tần chẳng hề có chút nao núng nào. Ông vỗ vỗ lên chiếc ghế xanh bích được trải lông mềm mại, ra hiệu cho Hân Vũ ngồi xuống, đợi nhịp thở cô dần bình ổn mới lên tiếng: “Chắc con cũng biết, ba trăm năm nay Hải Kỳ không phải sống vô ích, y mở rất nhiều quán trọ. Sản nghiệp của y trải dài hầu hết tân thế giới, đến tận những thành trì xa xôi. Trong đó, những yêu tinh, quái nhân nhận được ân huệ của y không phải là ít?”

Giọng ông vẫn bình đạm, Hân Vũ tuy sốt ruột nhưng cũng hiểu không thể nôn nóng, chỉ có thể gật đầu, đợi ông giải thích: “Thời gian qua lâu như vậy rồi, số tộc người sống sót nhờ ân điển của y, hòa mình vào cuộc sống loài người không nhỏ. Chỉ ít có thể lên đến một trăm người, nhiều có thể cả ngàn người. Lúc này, nếu như pháp thuật của Hải Kỳ mất đi tác dụng, con cũng hiểu được sống trong xã hội loài người, những quái nhân này sẽ có kết cục thế nào?”

“Nhưng...”, Hân Vũ mấp má môi, cuối cùng cũng hiểu được ẩn ý trong lời pháp sư Tần. Tiên nhân luôn có linh tính rất chính xác, phần lớn họ thậm chí có thể nhìn thấy cái chết của chính mình. Hải Kỳ cũng không ngoại lệ. Có lẽ, ngay từ khi đoán trước điều này, y đã chuẩn bị tất cả rồi.

Song Hân Vũ nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được, rõ ràng người y chọn lựa đã là Tâm Du. Tại sao y không để ấn ký này lên người chị ấy? Như vậy, sau này Tâm Du biết sự thật, cô còn mặt mũi nào gặp chị ấy?

Pháp sư Tần đặt tay lên tay cô, nhẹ nắm vào lòng bàn tay: “Hân Vũ, con phải hiểu điều này. Khi con gặp nạn ở thành phố Vĩnh Hằng, một nửa mạng sống của con đã chết rồi. Máu phượng hoàng và máu biến thể chưa thể hòa lẫn, con lại rời khỏi đá Trường Sinh, Hải Kỳ có thể dùng cách này cứu con cũng chỉ là tình thế bất buộc. Nhưng thứ mà cậu ta trao cho con không phải một món quà, mà là một gánh nặng. Hải Kỳ sống bao nhiêu năm, rời khỏi thế giới này hẳn cũng chỉ có hai người để lo lắng, một là con, hai là Tâm Du. Tâm Du không phải là người ở đây, nếu có thể, việc trao ấn ký chỉ càng khiến cô ấy không thể trở về nhà được. Thêm nữa cô ấy không có pháp tính, cho dù có dòng máu tiên tộc trong người thì cũng chỉ là uống phí mà thôi. Con thì khác, ấn ký tiên tộc này đặt lên người con, chẳng những có thể giữ lại sợi dây liên kết cuối cùng của Hải Kỳ đối với thế giới này, mà cũng là giúp con có thể bảo vệ chính mình, đồng thời cũng là thay cậu ta bảo vệ Tâm Du thật tốt. Tâm ý này của Hải Kỳ, con có thể hiểu được không?”

Hân Vũ cắn môi đến bật máu. Tuy bàn tay pháp sư Tần vẫn nhẹ nhàng xoa nắn cho cô, song cô vẫn chẳng cảm thấy một chút ấm áp nào. Trước giờ cô vốn chỉ xem Hải Kỳ là anh trai, giữa hai người chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, giờ lại bắt cô phải vác lên vai bốn chữ Hải Kỳ phu nhân này, thật sự khiến cô vẫn chưa thể chấp nhận nổi.

Với tiên tộc mà nói, chỉ có phu thê mới có thể trao ấn ký cho nhau, việc này chẳng khác gì lễ bái đường của loài người. Hải Kỳ chưa từng hỏi ý kiến cô, lại tự ý hành động, cho dù cô không thể nào trách y được, song trong lòng vẫn không tránh được khó chịu.

Pháp sư Tần dường như cũng hiểu được sự hoảng loạn của cô, ông ngồi rất lâu bên cạnh để sưởi ấm bàn tay cho cô mà không hề nói gì. Trong phòng chỉ vang lên tiếng lách tách của lò sưởi lẳng lẳng dầy dụa. Ông xoa mãi, mà tay cô bé trong trong vẫn chẳng thể nào sưởi ấm được.

Thực tế, sau khi nhận ra ấn ký trên người cô, ngay cả ông cũng cảm thấy giận dữ. Con gái con luôn nâng niu trong lòng bàn tay, đột nhiên trong một đêm lại trở thành phu nhân của người khác, mà bản thân con

bé lại chẳng hay biết gì. Lúc đó ông còn nghĩ nếu như gặp lại Hải Kỳ, nhất định sẽ đánh cho y một trận. Song sau đó lại nhìn thấy đốm sáng sự sống của y dần dần biến mất trong bản đồ tiên nhân, giận dữ gì cũng chẳng còn nữa.

Ông dùng Tâm Du để thuyết phục Hân Vũ, nhưng trong lòng vẫn không thật sự hiểu rõ những hành động của Hải Kỳ. Chưa nói đâu xa, chỉ riêng việc cậu ta cố tình để Hân Vũ nhìn thấy đoạn tình cảm với Tâm Du rồi lại ép không cho Hân Vũ nói ra, việc này cũng kỳ lạ lắm rồi. Liệu thật sự bởi vì người trong lòng cậu ta là Tâm Du, hay chẳng qua chỉ không muốn để Hân Vũ mang theo nỗi day dứt mà sống?

Nhìn thấy phản ứng của Hân Vũ hôm nay, ông lại trầm thờ dài, cảm thấy may mắn vì Hải Kỳ đã lựa chọn đi một con đường rồi rầm như thế. Với cá tính của Hân Vũ, nếu như người Hải Kỳ yêu vẫn là con bé, lúc này lại mang trên mình thân phận này, vậy thì cho dù là Kỳ Phong đi chẳng nữa cũng sẽ bị con bé quăng sang một bên, cam tâm tình nguyện cả đời làm Hải Kỳ phu nhân. Song ở đây, giữa hai người bọn họ lại xuất hiện một Tâm Du. Và cô gái này đột nhiên lại khiến sự hi sinh đầy tình thâm ý trọng của Hải Kỳ biến thành bất đắc dĩ của một người anh trai. Sẽ có cô gái nào vì cái chết của anh trai mà cả đời không kết hôn không? Nói Hải Kỳ tham lam, đến chết vẫn muốn cả hai người con gái đều phải thương nhớ mình, ông lại cảm thấy quá nặng nề, nhưng bảo cậu ta nhân từ, chọn cách đi vòng vèo như thế chỉ mong hai cô gái có thể tiếp tục sống vui vẻ, ông lại cảm thấy cậu ta chẳng bao giờ lương thiện đến vậy.

Pháp sư Tần hết xoa rồi lại xoa, nhận ra tay Hân Vũ đã ấm lên một chút. Thấy thần sắc cô vẫn chưa thanh tỉnh, ông lại khe vuốt ve gò má tròn trĩnh, lòng ưu tư nặng nề. Tên nhóc Hải Kỳ này cũng thật thần thông quảng đại, trước đây đánh cờ cũng không nhận ra cậu ta lại có thể giấu che giấu tâm tư đến thế. Ông ngẫm đến giờ, vẫn không thể nào hiểu được trong giờ phút xuôi tay đó người trong lòng cậu ta là ai, con bé trước mặt hay cô gái nghịch ngợm ngoài kia. Sợ rằng câu trả lời này, cuối cùng vẫn đi theo Hải Kỳ đến vùng cực lạc, chẳng ai có thể tìm ra lời giải.

Nhắc đến Hải Kỳ, vẫn là Hân Vũ có lòng riêng. Cô mất rất nhiều thời gian mới có thể lắp ghép các suy đoán của mình lại thành một mảnh. Thật lâu sau mới ngẩng đầu, thốt lên một câu không nặng không nhẹ: “Cha, người nói xem A Kiều chết đã ba trăm năm, nhưng linh hồn vẫn có thể tái sinh. Vậy Hải Kỳ...”

Ánh mắt cô đăm đăm nhìn pháp sư Tần, tràn trề hi vọng. Tay cô lại siết chặt lấy vạt áo ông run rẩy, tựa như chỉ cần ông nói “không” sẽ hoàn toàn gục ngã. Sau cùng vẫn là pháp sư Tần không nhịn được, vỗ về mu bàn tay cô, buông giọng khàn khàn: “Con cũng biết, tiên tộc không giống như loài người hay quỷ tộc. Với tiên tộc mà nói, cái chết chỉ là một điểm đến khác, đó mới là vĩnh hằng trong lòng tiên tộc. Trước đến nay cũng chưa từng nghe ai nói tiên tộc sau khi chết đi có thể quay trở lại trong một hình hài khác cả.”

Thấy ánh mắt Hân Vũ chẳng mấy chốc đã tan rã, pháp sư Tần lại trầm ngâm, nghiền ngẫm một lúc rồi tiếp lời: “Nhưng nói nào ngay, ta nghĩ cái chết của chúng sinh chẳng qua cũng chỉ là một trạm dừng. Kiếp sống của con người và các tộc khác quá ngắn ngủi, họ có quá nhiều điều không cam tâm. Thế nên sau khi đến cực lạc, họ chọn ình quay trở về dương thế trong một hình hài khác, để tiếp tục những tiếc nuối còn dang dở. Tiên nhân lại không giống như vậy. Họ đã sống quá lâu, đến mức nhàm chán nhân thế. Vậy nên sau khi đến cực lạc, tất cả họ đều sẽ chọn ình cách đi tiếp. Cho dù thế nào đi nữa, đó cũng là lựa chọn của Hải Kỳ. Con nên tôn trọng ý kiến của cậu ta.”

Rất lâu sau, cánh tay níu chặt vạt áo pháp sư Tần cũng dần buông lỏng.

“Cha, vậy cuộc sống sau khi đến cực lạc là gì?”

Pháp sư Tần cũng trầm tư rất lâu: “Hân Vũ, con phải hiểu ta hoàn toàn có thể nói dối con rằng cực lạc là nơi đẹp nhất, phồn hoa nhất. Đó là một thế giới không có tranh đấu và nghi kỵ, là thiên đường thật sự. Và bởi vì tất cả chúng ta ở đây, đều chưa ai đã từng đến cực lạc rồi quay về nên sẽ không ai có thể phản đối ta được. Nhưng cuộc sống không phải chỉ là ảo tưởng. Sau cực lạc là gì? Ta không biết, cũng không thể cho con một câu trả lời. Chúng ta không thể nói trước nơi đó có gì, cũng không thể tiên đoán được.”

Mấy ngày rồi, vì có Tâm Du cạnh bên nên Hân Vũ vẫn cật lực che giấu tâm tình mình. Cô không muốn để Tâm Du nghi ngờ, nên cả rơi một hai giọt nước mắt cũng chẳng dám. Lúc này lại được đáp án của pháp sư Tần, cảm thấy không còn hi vọng gì sẽ gặp lại được cái nhìn bốc đồng của gã tiên nhân ấy, trong lòng chua xót, tâm tính yếu đuối bỗng chốc dâng tràn, chỉ muốn ôm lấy ông khóc lóc một trận thật lớn cho ra hồn.

Vậy mà cô nhìn nửa ngày, vẫn chỉ có vài giọt long lanh rời khỏi mi mắt. Trong lòng lại thăm mĩa mai sự vô cảm của bản thân mình.

Vừa lấy lại tinh thần, cô lại nghe ông thản nhiên nói: “Thấy tinh thần con bất ổn thế này, lẽ ra ta cũng không nên nhắc đến, nhưng ta sắp đi rồi, sớm hay muộn vẫn nên nói với con một tiếng. Tể tướng của quý tộc đã chinh đồn quân đội, xua quân bắc tiến rồi. Ta vừa nhận được tin báo bọn họ đã chính thức xung đột với quân triều đình ở bên bờ sông Thương Thủy. Nghe đâu Kỳ Phong sẽ chính thức dẫn quân xung trận. Sông Thương Thủy vốn thuộc lãnh thổ quý tộc trước đây, sau đó mới bị quân đội loài người chiếm đóng. Ta nghĩ loài người không tinh tường địa thế nơi này lắm, con vẫn nên đến đó xem sao.”

Hân Vũ theo ông từ nhỏ đến lớn, hiển nhiên ông biết tâm tình con bé. Nếu đã không thế nào khiến cô vui đi khúc mắt trong lòng, chi bằng chuyển lo toan của cô sang một vấn đề khác. Đối với an nguy của loài người, trước giờ Hân Vũ đều chưa bao giờ bỏ ngoài tai.

Quả nhiên mắt Hân Vũ đang mờ sương, nghe ông nói lập tức sắc bén hơn sao trời. Cô nheo mắt, cẩn trọng suy tính. Quý tộc chỉ vừa thua trận mấy tháng, lúc này lại gấp rút điều binh e là có nguyên nhân khác. Pháp sư Tần lại nhẹ nhàng vuốt tóc cô, đôi mắt phản chiếu ánh sáng màu xanh tím trong phòng cũng hấp háy: “Có điều con không biết. Nửa năm trước sau khi Kỳ Phong đại thắng hoàng tử Thiên Tường ở Yên thành thì gã ta cũng đã mất tích. Hoàng đế quý tộc bệnh tật quanh năm, lại không có hoàng tử chống đỡ, khiến nội bộ quý tộc phân thành hai thế lực lớn đối kháng lẫn nhau. Ý định phản công lần này chính là do Tể tướng đứng đầu một phe đề xướng. Nếu họ thành công, thế lực của Tể tướng hiển nhiên sẽ lớn mạnh. Nếu thất bại, e là quyền hành ở quý tộc sẽ rơi vào tay Đại tướng quân trẻ tuổi vừa nhậm nhất ít tháng trước. Thế nên trận đánh này của loài người dù muốn dù không cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nội bộ quý tộc. Cũng không biết lành dữ thế nào.”

Hân Vũ ngẩng đầu, vẫn chưa hiểu tại sao pháp sư Tần lại đặc biệt nhắc đến tình hình quý tộc như thế. Song trước đây ông chưa bao giờ nói lời thừa thãi. Thấy ông im lặng thật lâu, Hân Vũ đã cau mày, muốn hỏi tiếp liền nghe giọng ông ngưng trọng tiếp: “Đại tướng quân này chính là Vinh Hi.”

Vừa nghe được cái tên này, Hân Vũ nhướng mày, thoáng chốc cơ thể lại dâng lên nỗi chua xót như vừa bị ném vào biển băng vô tận.

Đội Hân Vũ thu xếp xong mọi chuyện ở quán trọ cũng đã vài ngày sau đó, pháp sư Tần cũng đã rời khỏi Thủy Thành khá lâu. Vì việc của ông đặc biệt cấp bách hơn nên Hân Vũ cũng không thể giữ lại. Thật ra trong thâm tâm, cô vẫn khát khao rằng mình có đủ năng lực để đi cùng ông, tự tay tìm ra kẻ phía sau để trả thù cho Hải Kỳ, nhưng cũng biết pháp lực bản thân yếu kém, nếu đi theo chỉ sợ vướng tay vướng chân hai người cha và Hải Duệ tiên nhân, chẳng còn cách nào khác bèn ngoan ngoãn tuân theo những gì pháp sư Tần dặn.

Tâm Du cũng dần quen thuộc với phong cách hoạt động của quán trọ, sau khi nghe Hân Vũ nói về cô nàng tùy ý quản lý nơi này thì rất thích thú, quyết tâm trang hoàng quầy ăn trở thành một quán cà phê phần thịnh. Hân Vũ tuy chẳng biết cà phê là gì, nhưng thấy cô nàng có thể thoát vui thoát buồn đó cũng an ủi phần nào. Tâm Du lại mang tâm tính đơn thuần, Hân Vũ dặn dò các tiểu yêu tinh đi theo bảo vệ cô nàng xong thì an tâm rời khỏi Thủy Thành.

Thiên mã Bé Cưng đã bị Quân Tuyết giết lúc còn ở thành phố Vinh Hằng. Các quái thú còn lại cũng vì sự cố ở đảo Rùa mà được pháp sư Tần an bài cư trú trong khu rừng Bí Ẩn ở phương bắc, thế nên cô đành phải ngồi thuyền rời khỏi thành, sau đó lại thuê một con ngựa bình thường tiếp tục hành trình. Ban đầu cô vẫn muốn đến sông Thương Thủy trước để nghe ngóng tình hình chiến trận, nhưng sau đó lại thay đổi ý kiến, cho ngựa quay đầu về Lam Thành.

Hầu hết các binh tướng lúc này đều đã đổ dồn về phía trận phòng thủ phía nam. Kinh thành chỉ còn vợ chồng Vân Tình và Hạ Dương trấn thủ. Hân Vũ rời kinh thành hơn một năm, cho đến giờ vẫn chưa gặp mặt cháu trai, nghĩ đến cũng có hơi xúc động, nhưng nhớ đến lời dặn của pháp sư Tần, cô bèn giả trang thành một bà lão tóc bạc để đi qua cổng thành.

Vào được đến hoàng cung thì trời cũng đã đứng nắng. Tuy nói Hoàng đế hiện không có trong thành, song hoàng cung lúc nào cũng được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Hân Vũ nghiền ngẫm hết nửa ngày vẫn không tìm

ra cách nào có thể lén vào. Đúng lúc cảm thấy nản lòng thoái chí thì lại nhìn thấy Hạ Dương tay xách nách mang vài túi đồ rời khỏi cổng hoàng cung.

Hân Vũ thật sự không thể đa nghi như pháp sư Tần. Trong lòng cô thế nào cũng không thể nghi ngờ Hạ Dương, bèn lén theo sau anh trở về phủ họ Hạ. Ban đầu Hạ Dương còn chẳng mấy để ý, đến lúc phát hiện ra động tĩnh kỳ lạ thì Hân Vũ đã ngồi vắt chân trong phòng anh cười híp mắt. Hạ Dương vốn cũng như mọi người, tưởng rằng cô đã chết, lúc này nhìn thấy cô ngồi sờ sờ ra đó thì mấy túi đồ trong tay cũng rơi nặng nề xuống đất.

Mất rất lâu, anh chàng mới có thể lấy lại tinh thần, lại túm lấy cô xoay tới xoay lui một hồi, chắc chắn rằng cô không phải ảo giác mới run run giọng hỏi: “Hân Vũ, em còn sống thật sao? Nửa năm nay rốt cuộc em đã đi đâu?”

Hân Vũ mỉm cười, vắn tắt vài dòng rồi bảo Hạ Dương đưa mình đến thăm mộ Minh Viễn. Cô trốn tránh rất lâu, sau cùng cũng có thể bình thản chấp nhận việc Minh Viễn hi sinh vì mình. So với Hải Kỳ thì Minh Viễn càng khiến cô day dứt nhiều hơn. Bởi vì cô đã hơn một lần nghi ngờ anh, thậm chí còn cho rằng anh sẽ không đứng về phía mình. Thế nên khi phải đối mặt với chuyện anh ra đi, tuy cô không nói ra nhưng trong lòng đều rất dằn vặt. Chỉ là sau một năm, cuối cùng cô cũng có thể bình thản chấp nhận chuyện này, gánh nặng trong lòng cũng vơi đi ít nhiều.

Minh Viễn khi còn sống là Hộ quốc tướng quân, phần mộ của anh hiển nhiên cũng vô cùng hoành tráng. Hạ Dương dẫn cô đến thăm anh. Khi nhìn thấy rừng hoa oải hương được trồng từ cổng đến tận mộ, cô lại bất chợt nhớ đến Diệp Y. Hoa oải hương vốn là loài hoa Diệp Y thích nhất, Minh Viễn theo đuổi con bé lâu ngày, sau đó cũng dần thích loại hoa này. Bái tế xong, cô mới ngẩng đầu hỏi Hạ Dương: “Lâu rồi em không có tin tức của Diệp Y. Con bé vẫn bị giam trong cung sao?”

Vừa nhắc đến Diệp Y, đôi mắt Hạ Dương đã híp lại. Anh mím môi một lúc, sau cùng cũng đành khai thật: “Năm đó em và Minh Viễn đều gặp chuyện. Kỳ Phong vội vã đi trị thương cho em, bọn anh thì vừa phải lo hậu sự cho Minh Viễn, lại phải nghĩ cách đối phó quý tộc, nhất thời không trông chừng con bé tử tế. Sau tang lễ Minh Viễn, con bé cũng biến mất. Nghe cung nhân bị đánh ngất khai báo, con bé cứ lẩn tránh đi trả thù cho Minh Viễn.”

Cái chết của Minh Viễn cho đến giờ vẫn là một bí ẩn không thể giải thích. Ban đầu vì Kỳ Phong yêu cầu anh không nói ra, để Hân Vũ có thể tĩnh dưỡng. Giờ Hân Vũ đã trở về, hơn nữa dường như cũng không còn vẻ buồn xuôi nữa, Hạ Dương suy nghĩ rồi cũng đem mọi việc ra giải thích cho cô một lượt. Sau khi Kỳ Phong lên ngôi, bọn họ cũng ba lần bảy lượt tìm kiếm, song đến giờ vẫn chưa tìm được Diệp Y.

Đáy mắt Hân Vũ chuyển động, đột nhiên lại liên tưởng chuyện này đến vấn đề mà pháp sư Tần đề cập đến. Cô cũng không dẫn đo mà kể hết với Hạ Dương. Anh nghe xong ngẫm nghĩ một lúc, sau cùng mới lên tiếng: “Em cho rằng việc này có liên quan đến cái chết của cha em sao?”

Cha trong lời Hạ Dương chính là Hoàng đế đã mất. Hân Vũ gật đầu: “Cướp pháp bảo của tiên tộc là chuyện rất lớn. Nếu kẻ đó thành công, đừng nói là loài người mà cả thế giới này đều sẽ bị thao túng. Một kẻ có dã tâm như vậy, e là cũng chẳng nhân hậu gì. Hơn nữa trước đây cái chết của cha vẫn còn nhiều điều nghi vấn, những chuyện này Diệp Y lại là người rõ ràng nhất. Việc quan trọng cần làm là chúng ta phải tìm ra được Diệp Y. Thầy Tần vốn không muốn em để lộ chuyện này ra ngoài, cả việc em còn sống cũng phải giấu kín. Càng nhiều người biết, e rằng sẽ bức dây động rừng.”

Hạ Dương nhướn mày, thấp thoáng ý cười: “Nói vậy, sao lại kể hết với anh?”

Hân Vũ cũng chẳng chịu thua: “Không lẽ phải tìm Vân Tình hay Diệp Anh, xem họ đánh nhau vì tình sao?”

Môi Hạ Dương thoáng chốc cứng đờ.

Không nhắc đến thì thôi, hễ nhắc thì đến giờ Hạ Dương vẫn còn uất ức. Chẳng qua lần đó anh chỉ thương cảm Kỳ Phong, bèn giúp hắn ta một chút thôi, chẳng ngờ Hân Vũ lại ghim chuyện này trong lòng, mấy ngày sau đó liền gửi thư về kinh thành, thăm hỏi Vân Tình thôi đã đành, còn thuận miệng kể luôn chuyện Hạ Dương và Diệp Anh sống chung ở thành phố Vinh Hằng hòa thuận đến thế nào, bất giác lại khiến cô nhớ đến năm đó Hạ Dương tình cờ gặp Diệp Anh, vừa gặp đã tương tư, bày mưu theo đuổi cô nàng ra sao. Vân Tình vừa kết thân với Diệp Anh, nhận được thư thì mặt mày xanh mét, suýt chút nữa đã tức giận đến

sinh con ngay. Con trai sinh ra, Hạ Dương lại bị công chúa hạ lệnh ngăn ở bên ngoài không cho vào, suốt mấy tháng mới nguôi đi cơn giận, thật sự là khổ không sao kể hết.

Vậy mà lúc này Hân Vũ lại thản nhiên nhắc đến chuyện đó, khoe môi còn lộ ra nụ cười giễu cợt đến vậy, thật sự đã chọc tức anh mà.

Vì phải bí mật chuyện Hân Vũ trở về, thế nên cô phải nghe theo lời Hạ Dương sắp xếp giả trang thành một người hầu để vào cung. Ban đầu Hân Vũ còn cho rằng đó là hợp tình hợp lý, chẳng ngờ vừa vào đến cổng cung, anh chàng đã liên tục sai bảo cô này kia. Hân Vũ tuy giận dữ, nhưng không thể lộ diện, đành phải nghe theo lời anh chàng, uất ức chẳng biết để đâu cho hết.

Vân Tình vẫn mau nước mắt như trước kia, cho dù đã làm mẹ vẫn chẳng có chút thay đổi nào, vừa nhìn thấy chị mình còn sống thì đã khóc đến mức muốn ngập cả hoàng cung. Ngồi hết nửa ngày, cô nàng mới nhớ ra chuyện mang Hạ An ra gặp Hân Vũ. Hạ Dương âm ừ mãi mới đồng ý. Đứa trẻ của hai người này cũng hết sức may mắn. Tuy cha và mẹ mang hai dòng máu khác nhau, song cho đến giờ thằng bé vẫn không để lộ chút thiên tính quỷ tộc nào. Hân Vũ nghe vậy cũng thảm thở dài, song vẫn chưa mấy yên tâm. Bên người cô vẫn còn một túi huyết thạch, bèn xem như quà gặp mặt tặng thằng bé. Vân Tình vừa nhìn thấy đã xanh cả mặt.

“Chị, không cần đâu, lần trước pháp sư Tần đã giao cho Hạ Dương rất nhiều. Có chuyện chúng em sẽ tự giải quyết được.”

Hân Vũ biết em gái vẫn còn nặng lòng chuyện ở pháo đài Chết, bèn cương quyết nhét túi huyết thạch vào tay cô nàng, cười cười nói: “Cứ cầm đi. Nếu sau này có vấn đề thì còn có thể giải quyết. Vả lại pháp sư Tần là cha chị, trên người chị bây giờ cái gì cũng không có, duy chỉ có thứ này là thừa thôi.”

Vân Tình và Hạ Dương nhìn nhau, biết không từ chối được đành phải nhận lấy.

Hân Vũ ở lại hoàng cung hai ngày, thu thập được tình hình chiến sự từ miệng Hạ Dương. Địa phận sông Thương Thủy ngay cả cô cũng chưa từng đến, quân lính loài người lại chỉ mới đến định quân, hiển nhiên không thể quen thuộc như quỷ tộc. Vậy nên đích thân Kỳ Phong mới phải mang quân đến đây, còn dắt theo Kiến Phi và Diệp Anh đi thăm dò địa thế. Xem tình hình họ định quân khá lâu, ít nhất vài mười ngày nữa tháng nữa mới có cơ hội khai chiến. Hân Vũ nghe xong cũng yên lòng, lại dặn dò Vân Tình mấy chuyện rồi mới rời khỏi kinh thành. Hôm tiễn cô, Vân Tình cố giữ chị lại không được, lại âm ức giận chớ đánh mèo Hạ Dương: “Cũng tại anh đấy, bọn em đã một năm không gặp nhau, anh lại lôi chuyện đánh nhau ra kể lể làm gì? Có phải anh vẫn còn ghim hận Hân Vũ nên cố tình đẩy chị ấy đi không?”

Hạ Dương bị đổ oan, nhất thời dờ khóc dờ cười, đưa tay véo mũi cô: “Em ngốc thật đấy. Hân Vũ nhớ người yêu đến đỏ cả mắt rồi. Em còn không thấy hay sao mà đứng đây nài nỉ lôi kéo. Mất mặt quá đi mất.”

Đường từ kinh thành đến sông Thương Thủy xa hơn Hân Vũ dự tính rất nhiều, mà sức của ngựa thường thì hiển nhiên không thể so được với thiên mã. Cô đi được hai ngày rờn rã mà vẫn chưa nhìn thấy Hỏa Thành, trong lòng vẫn hơi buồn bực. Ngựa cưỡi đã lâu vẫn chưa được nghỉ chân, không còn cách nào khác, xế chiều ngày thứ hai, cô đành phải dắt ngựa vào một thị trấn nhỏ tìm quán trọ nghỉ ngơi. Chẳng ngờ vừa vào đến thị trấn đã có mấy tiểu yêu tinh nhảy loi choi bên một gánh hàng rong nhỏ, nhìn thấy cô đã cúi người tranh nhau nói: “Chủ nhân, tiểu yêu bái kiến chủ nhân.”

Thì ra trong thị trấn này Hải Kỳ cũng mở ra hai quán trọ nhỏ, thế nhưng y đã rất lâu rồi không đến, có lẽ cũng quên khuấy đi việc mình từng hào hứng đến nơi khi họ cò gáy này. Trăm năm trôi qua, cả hai nơi này đều trụ vững nhưng lại có mâu thuẫn với nhau, bấy giờ cảm nhận được chủ nhân vào trấn thì lập tức sai người đến đón.

Hân Vũ nhìn cả hai tiểu yêu, không muốn phiền phức bèn phẩy tay chọn bừa một người, đi theo người ấy qua hết mấy con ngõ, đến tận vùng ngoại ô mới biết năm xưa Hải Kỳ chọn nhầm vị trí. Y cứ nghĩ nơi này phong cảnh thiên nhiên hữu tình, đợi thêm vài mười năm sẽ có thể phát triển các thắng cảnh thu hút khách vãng lai. Chẳng ngờ trăm năm trôi qua, bởi ảnh hưởng chiến tranh nên nơi này cũng chẳng phát triển bao nhiêu, khách khứa thì thưa thớt chỉ vài người.

Nán lại nơi này cũng không hẳn tệ lắm. Chủ quán trọ này là một thú nhân, chủng tộc hầu như đã bị tuyệt diệt, chẳng còn mấy người. Gã bố trí cho cô một căn phòng thượng hạng, mở cửa nhìn ra lại nhìn thấy một

cây cầu bắc qua hồ, thấp thoáng xa xa còn có những tàng hoa trái đều, cảnh nổi cảnh, sắc tiếp sắc theo làn gió đông đưa, đẹp hơn cả những bức họa đồ cổ.

Hân Vũ hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy ở lại đây vài ngày, thật sự cũng không tệ lắm.

Tối hôm đó, Hân Vũ lăn tới lăn lui trên giường hồi lâu vẫn không ngủ được. Tầm mắt cô lại nhìn ra phía góc phòng, thấp thoáng một sợi dây thừng vẫn còn treo vắt vẻo trên giá. Cô cau mày, bước đến xem xét liền phát hiện ra đây là một sợi võng dài, chất liệu hầu như chẳng hề khác với loại võng Hải Kỳ vẫn thường nằm.

Cẩn thận tìm kiếm, mới nhận ra căn phòng này đúng là được trang trí theo kiểu mà Hải Kỳ thích, ngụ ở tầng cao nhất, lại gần gũi với thắng cảnh thiên nhiên, trăng thanh gió mát, đêm đến còn có thể nhìn thấy mặt trăng khổng lồ in bóng trên mặt hồ. Trong phòng ngoài giường ngủ còn có một chiếc bàn gỗ bày la liệt những mảnh giấy da vụn chẳng biết đã nằm đây từ bao giờ. Cô đọc hết các mảnh giấy rồi mới thở dài, trở lại giường. Song cô nằm mãi, mắt vẫn đăm đăm một chỗ mà không sao ngủ được.

Căn phòng này, hóa ra là phòng trước đây Hải Kỳ từng sống.

Yêu tinh và thú nhân đều là những chủng loài rất có linh tính. Có lẽ bọn họ nghĩ cô là phu nhân của Hải Kỳ nên mới sắp xếp cho cô nán lại đây. Cũng chẳng biết may mắn hay xui xẻo, bởi tâm tình vừa khởi sắc của cô phút chốc vì điều này mà tan vỡ. Hân Vũ thao thức hồi lâu, mãi đến gần sáng đôi mắt mới híp hẳn lại, lim dim thiếp đi vì mệt mỏi.

Trong giấc mơ, cô nhìn thấy mình đang đứng trước bờ hồ lãng đãng sương. Vài tàn cây xơ xác cũng bị sương xóa nhòa, rữ rượi chạm phải mặt hồ ảm ướt. Thoáng nhìn ra phía xa, xuyên qua màn sương thăm thẳm, đột nhiên có một bóng người áo mặc áo chùng trắng đang ngày càng hiện rõ hình hài.

Hơi thở Hân Vũ như lặng đi, môi mấp máy mà không nói được lời nào. Chẳng mấy chốc chiếc thuyền bỗng trườn đến gần hơn, để cô có thể nhìn rõ nụ cười bốn cột mọi khi của Hải Kỳ. Y dùng tay vuốt mái tóc lòa xòa, giọng điệu nửa nghiêm túc, nửa trêu người: “Nhóc con, em khóc đấy à?”

Hân Vũ ngẩn ra, lúc này mới biết trước mắt chẳng biết đã ướt nhòe từ lúc nào, vậy mà cô còn nghĩ rằng do màn sương lan tỏa. Cô vội dùng tay lau đi dòng nước, ấp úng phủ nhận: “Không có, mắt nào của anh nhìn thấy em đang khóc chứ?”

Hải Kỳ nhìn cô, cũng không bắt bẻ: “Vậy mà anh còn nghĩ em khóc vì anh.”

Ánh mắt y có ý cười triu mến, tựa như những ngày trước đây vẫn thường dẫn cô ra ngoài du ngoạn. Hân Vũ đã có thói quen đối chọi với y, lại bĩu môi đáp: “Những người khiến em có thể khóc, trên đời này chẳng có mấy người đâu.”

Ý cười trên mắt Hải Kỳ lại càng đậm hơn. Y cứ mãi đứng nhìn cô như thế, đột nhiên lại khiến Hân Vũ cảm thấy xấu hổ. Cô hơi cúi đầu, nhận ra thân ảnh Hải Kỳ càng lúc càng nhòe đi. Lúc lo lắng ngước nhìn, lại nghe y luyện tiếc nói: “Anh phải đi rồi.”

Không hiểu tại sao, nghe y nói những lời này, trái tim Hân Vũ tựa như bị con dao nhọn tâm rọc từng nhát từng nhát một, chẳng mấy chốc đã máu chảy đầm đìa. Cô cảm thấy máu mình như đã nhiều từng giọt chạm phải bàn chân lạnh buốt, đột ngột bước lên muốn giữ y lại: “Anh định đi đâu?”

Bóng lưng Hải Kỳ xoay người, đưa tay khoanh trống phía sau lưng, nơi làn sương đã hoàn toàn mờ đi để lộ nhánh sông dài hun hút không thấy điểm cuối. Giọng y vẫn thoảng nhẹ nhàng: “Đi về phía đó, em có nhìn thấy gì không?”

Hân Vũ nhìn theo tay y đến mịt mờ: “Không.”

Hải Kỳ cười rộ lên: “Ồ, anh cũng không nhìn thấy gì cả?”

“...”

Nụ cười trên môi Hải Kỳ thoát đến thoát đi, rồi như nhận ra bước chân cô đã bước lên phía trước, y lại đột nhiên giương tay về phía cô, ngập ngừng hỏi: “Nhóc con, nếu anh yêu cầu, em sẽ đi cùng anh chứ?”

Có lẽ, giấc mơ này quá đổi chân thật, khiến Hân Vũ hầu như không có bất cứ sự đề phòng nào. Cô nhìn sâu vào ánh mắt đầy mong đợi của Hải Kỳ, lại nhìn đến con đường mờ sương ảnh phía xa xa, cuối cùng kiên định gật đầu: “Anh đi đến đâu, em cũng sẽ theo anh.”

Dường như Hải Kỳ cũng không ngờ cô lại quyết định nhanh đến vậy, cánh tay đang giương ra không giữ được sự bình ổn vốn có. Hân Vũ lại thản nhiên bước lên trước, cố gắng giương tay chạm vào tay y để bước lên thuyền, song cô càng bước thì khoảng cách giữa 2 người càng nới rộng. Trong mơ, cô uất nghẹn đến nước mắt đã rơi thành dòng, Hải Kỳ lại bất chợt thu tay lại, nhẹ giọng tiếp: “Anh chỉ đùa thôi. Có lời này của em, anh không còn gì phải nuối tiếc nữa. Nhóc con, em trở về đi.”

Nói rồi, y lại quay lưng nhìn về con đường mịt mù phía sau. Lần này, y không hề quay lại nữa, chỉ để Hân Vũ nhìn thấy một tà áo trắng mảnh khảnh dần dần chìm trong màn sương khói mờ nhân ảnh. Bóng y cứ thế khuất dần, cho đến khi hoàn toàn bị màn sương nuốt chửng, để mặc Hân Vũ chạy trên bờ sông, khẩn cổ gọi tên y nhưng càng chạy thì bờ sông trước mặt lại càng xa.

“KHÔNG, HẢI KỲ!”

Ánh trăng chẳng biết đã tràn qua cửa sổ từ lúc nào. Hân Vũ ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa, ngón tay lại run rẩy sờ tấm trán cao thẳng, nghẹn ngào khi nhận ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Bên ngoài trăng đã lên cao, những tàn dây leo chẳng biết từ đâu đến uốn éo quấn ngập tràn khung cửa sổ. Bầu trời giữa đêm vắng vắng ánh trăng, thi thoảng lại vang lên những tiếng sột soạt chẳng rõ hình hài. Cảnh tượng quý dị đến vậy lại chẳng có chút nào lọt vào tầm mắt Hân Vũ. Cô ghì chặt lấy tấm chăn đang choàng lên mình, tâm trí lung lay đổ nát. Đường như, cả căn phòng đều ngập tràn tiếng nói của y, dù cho y đã yên lặng từ lâu.

Mãi mới có tiếng bước chân của vài người ngoài hành lang vắng. Lúc này Hân Vũ đã tỉnh hẳn, lại nghe thấy giọng nói của gã thú nhân chủ quán đang trò chuyện cùng một người khác: “Tai hại quá đi mất, ông nói xem chủ nhân có bị đánh thức không?”

“Cũng do tôi cả, đột nhiên lại quên hôm nay là trăng tròn. Ắ phải thủy điên đó chẳng biết từ đâu đến, lại hại quán trọ của chúng ta làm ăn chẳng đâu ra đâu. Nếu không thì chúng ta làm sao có thể để thua gã Alrami chứ?”

Alrami là tên của gã chủ quán trọ phía đông thị trấn, cũng là một yêu tinh năm xưa được Hải Kỳ giúp đỡ. Hân Vũ cũng không mấy quan tâm đến vấn đề tranh chấp của hai người này, định bụng kéo chăn tiếp tục ngủ thì lại nghe được giọng kia đáp: “Sasin à, dù sao cũng không thể để tình trạng này tiếp diễn được nữa. Cứ thế này chúng ta làm sao mà kinh doanh chứ? Hay là ông cứ thử kêu gọi mọi người vào đồng để đối phó ả xem sao. Nhiều người dù sao cũng có tác dụng.”

“Chuyện này...”, Sasin, cũng là gã thú nhân làm chủ quán trọ ngập ngừng, đoạn lại thở dài đáp: “Bà cũng biết pháp lực của ả phù thủy này thế nào rồi đấy. Lần trước tôi vừa vào đồng, ả đã điều khiển vạn cây cối chống lại tôi, có thể toàn mạng trở ra đã là may mắn lắm rồi. Nói chi đi bên cạnh ả còn có một con Lục thiên mã, thân phận hẳn cũng chẳng tầm thường. Đánh thua thì mất mạng, thắng thì có khi lại trở thành kẻ thù của gia tộc pháp sư nào đó, tôi đây làm sao dám...”

Gã vốn càng nói càng nhỏ giọng, lại muốn than vãn thêm mấy câu đã nhận thấy cánh cửa sau lưng nhanh chóng mở ra, Hân Vũ mặc trên người một chiếc áo satanh mỏng, vẫn chưa kịp khoác thêm áo chùng bên ngoài đã vội vàng bước đến. Cô đưa mắt nhìn vợ chồng gã thú nhân lúc này vẫn còn đang thất thần, gấp gáp nói: “Các người vừa nhắc đến một cô gái có dất theo lục thiên mã sao?”

58. Chương 58: Thiên Sứ Gãy Cánh

Chính vì số phận buộc cô không thể trở thành thiên sứ, thế nên cô càng muốn dùng đôi tay đầy máu của mình, che chở cho Điệp Y một cách vẹn toàn nhất, để con bé có thể trở thành thiên sứ thay thế cho ước vọng của cô.

Hân Vũ chưa từng nghĩ, mình sẽ gặp lại Điệp Y trong tình cảnh như vậy.

Theo lời Sasin, Địch Y xuất hiện ở thị trấn nhỏ này cũng đã gần một năm, vừa đến liền chiếm cứ cánh đồng bỏ hoang ở phía đông thị trấn. Từ lúc cô đến, cánh đồng héo úa này bỗng nhiên đâm chồi nảy lộc liên tục, chỉ trong một thời gian ngắn đã mọc lên những cây cỏ thụ to lớn hết như rừng nguyên sinh cả ngàn tuổi. Cư dân nơi đây ban đầu còn cảm thấy lạ, vài người hiếu kỳ tò mò bước vào đều bị Địch Y gọi thụ yêu đến đuổi đi. Những người từng giáp mặt cô bé mà thoát được đều kể lại rằng nơi đây đã biến thành chỗ trú ẩn của một mù phù thủy điên, với tiếng thét chói tai và tinh thần không ổn định. Thậm chí còn có vài người bạo gan được cử đến xua đuổi đều bị cô ta giết chết. Bởi vì sự lan tràn của cánh đồng này ảnh hưởng lớn đến quán trọ mình đang kinh doanh, thế nên có lần Sasin cũng tham gia nhóm trai tráng trong trấn dẫn thân vào rừng. Nhưng chỉ trong chốc lát, bọn họ đều bị Địch Y dọa đến sợ hãi. Vẫn may Sasin không phải người bình thường, yêu thuật của anh ta cũng có thể xem là thông thạo, thế nên mới có thể lành lặn trở ra.

Ban đầu khi Hân Vũ nhất quyết bảo muốn vào rừng xem xét thế nào, Sasin còn vờ vịt ngăn cản. Hân Vũ lại không thích vòng vo, chỉ cười lạnh nhìn gã: “Đừng giả vờ nữa. Vợ chồng ông đêm hôm lại cố tình đến trước phòng tôi trò chuyện, chẳng phải là muốn nhờ vả tôi tiêu diệt ả phù thủy này giúp sao? Dẫn đường đi.”

Sasin không ngờ Hân Vũ tuy có dáng vẻ của một cô gái chưa hiểu sự đời, song lại tinh ý đến vậy, nhất thời cũng không dám nhiều lời nữa.

Với sự hỗ trợ của gã, Hân Vũ có thể thuận lợi tiến vào rừng. Khi nhìn đến tình cảnh phía trong khu rừng, đến cô cũng bắt đầu hoài nghi nữ phù thủy này có phải là Địch Y hay không. Tuy thiên phú của Địch Y khá cao, nhưng có thể gọi ra những thụ yêu biết chuyển động để tấn công người khác thế này thì con bé chắc chắn chưa đủ sức. Pháp lực như thế, nếu là một mình Hân Vũ e là cũng khó đối phó nổi. Vẫn may là bên cạnh cô vẫn còn có Sasin giúp đỡ, mới thuận lợi thoát khỏi sự truy đuổi của đám thụ yêu.

Hai người một người một yêu ra sức chiến đấu trong rừng cây, mà càng đi sâu vào rừng thì tàng và rễ cây ngày một mù mịt, thậm chí chẳng nhìn thấy đâu là ánh mặt trời. Cuối cùng, khi đi đến một điểm mù âm u, chỉ nhìn thấy làn sương mờ mịt lan tỏa, Sasin hầu như đã kiệt sức. Gã thở từng tiếng mệt nhọc, đành hóa thành hình dạng thật là một con gấu nâu đập những dấu chân mệt mỏi trên mặt đất đã bị bõm bùn lầy nhão nhoẹt, vừa chống đỡ các tàng cây đánh tới vừa giải thích với Hân Vũ: “Chủ nhân, tiểu yêu nghĩ hẳn là ở đây rồi. Lần trước chúng tôi vào rừng không xum xuê như bây giờ, thụ yêu cũng không có pháp lực mạnh mẽ đến vậy.”

Nơi đây chỉ một năm trước còn là cánh đồng khô heo hút, mặt đất lỏm chỏm khô cằn vì thiếu hụt nước và hạn hán nghiêm trọng, thậm chí đã bị dân trong trấn bỏ hoang vì không trồng trọt nổi, bây giờ lại mọc tầng tầng lớp lớp cây cối rậm rạp, quả thật không dễ phân biệt vị trí. Gã người thú vốn cũng chỉ một quá nói bừa, không ngờ lúc Hân Vũ đưa mắt nhìn lại nhận ra vị trí mất trợn thật sự. Cô vung tay phóng một câu thần chú dọn dẹp những rễ cây đang quất tới, đoạn di chuyển nhanh về phía một cây cỏ thụ héo khô gần đó.

Địch Y biến cánh đồng này thành rừng chủ yếu dựa vào pháp thuật, nhưng cây cối hình thành cũng căn cứ vào các vị trí hiểm yếu trong mê trận. Hân Vũ vốn thông thạo môn học này, chỉ trong chốc lát đã tìm ra vị trí, bèn dùng Thủy Ngân Kiếm chém xuống hòng phá trận. Chẳng ngờ Địch Y cũng không vừa. Hân Vũ vừa đến gần, tất cả dây leo và rễ cây trong rừng như cuộn cuộn tràn đến, cũng chẳng hề để tâm đến Sasin mà nhất quyết vây chặt quanh Hân Vũ, chẳng mấy chốc đã tạo thành hình dạng chiếc tổ chim khổng lồ.

Sasin đang bị một rễ cây siết chặt cổ, gã hầu như đã nghĩ rằng mình không thể thoát khỏi cái chết, nào ngờ lúc này rễ cây lại buông lỏng dần rồi chặm rãi mất hút. Vừa rơi xuống mặt đất, gã cúi lom khom người dưới đất ho khò khò, nôn hết mật xanh mật vàng, lúc lấy lại chút lý trí mới nhớ đến Hân Vũ, bây giờ đã bị giam chặt trong quả cầu được đan thành rễ cây giăng giụa giữa không trung.

Gã nhìn một lúc, lại thăm cảm thấy hồng bét. Ban đầu gã chỉ nghĩ có thêm một người giúp đỡ thì sẽ ổn hơn, chẳng ngờ ả phù thủy trong rừng lại cao tay đến thế. Mà cô gái trước mặt này người không ra người, tiên chẳng ra tiên, pháp thuật nếu nói cao cường thì thật sự là nói quá, nói bảo hơi thấp thì cũng chẳng ổn. Gã nghĩ nghĩ, lại hóa trở lại hình người, tìm một vị trí thuận lợi hơn để quan sát tình hình xem sao. Các chủng loài thường có mối quan hệ rất khăng khít với chủ nhân, gã biết nếu cô gái này xảy ra vấn đề gì bất trắc, chỉ e là cuộc sống bình yên của mình cũng chẳng còn nữa. Song lần này gã thật sự có lòng mà không có sức, pháp thuật của ả phù thủy này hoàn toàn vượt quá khả năng của gã.

Sasin ần nấp hơn nửa ngày trời, quả cầu rễ cây và dây leo cũng dần dần tĩnh lặng, không còn có dấu hiệu chiến đấu kịch liệt bên trong nữa. Thời gian càng trôi thì gã càng tuyệt vọng, định bụng nhân lúc bọn thụ yêu chưa tiêu hóa hết cô gái nọ mà rời khỏi rừng, sau đó nhanh chóng dắt vợ con rời khỏi thị trấn loài người. Chẳng ngờ vừa quay đầu thì sau lưng đã vang lên một tiếng nổ lớn. Lúc nhìn lại, chỉ thấy quả cầu rễ cây đã vỡ ra thành từng mảnh, nhánh dây leo rơi rụng vung vãi khắp nơi, mà cái cây cổ thụ khổng lồ vốn đã héo khô cũng bị ai đó bổ làm đôi, thân cây đổ dọc ra hai bên. Gã nheo mắt, nhìn kỹ lại một lần mới phát hiện giữa hai mảnh cây bị bổ có một cô gái trẻ đang nằm. Cô ta có hình dạng giống con người, nhưng làn da đóng vẩy chằng chịt lại nứt toác như gỗ cây bị khô, mái tóc vẫn còn lờm chờm tàn cây như chưa tiến hóa hết, màu sắc thì xanh mướt hết tựa lá cây non mới nhú mầm. Cô gái này quá mức kỳ lạ, trong lúc gã vẫn chưa biết phải ứng phó thế nào thì đã thấy bóng Hân Vũ lướt qua, cúi người xem xét tình trạng của cô gái nọ.

Trên tóc Hân Vũ thậm chí vẫn còn dính đầy rễ cây và bụi gai, khoe môi có dính chút máu vì gai nhọn làm xước. Cô nhìn Diệp Y một lúc lâu, khẳng định con bé chỉ bị hôn mê sâu mới thảm thở dài nhẹ nhõm. Cô cũng không hiểu rõ tình trạng của em gái lắm, nhưng xem ra chỉ là do vận dụng hết pháp lực nên kiệt sức mà thôi. Cô nghĩ nghĩ, lại ếm một lá bùa khóa cho Diệp Y. Lúc vừa định cúi người đỡ con bé dậy thì Sasin từ đâu đã bước đến. Gã hóa thành hình người lực lưỡng, gặt đầu trấn an Hân Vũ rồi mới khom người, nhẹ nhàng bế Diệp Y lên tay.

Hân Vũ nhìn dáng vẻ phục tùng của gã, khoe môi đang mệch mệch cũng không nhịn được mỉm cười.

Người thú có bản tính hoang dã, khó thuần hóa hơn tiểu yêu bình thường rất nhiều, hướng chỉ hình dáng thật của Sasin lại là một con gấu nâu khổng lồ, giống loài khá mạnh nếu đơn độc sống trong rừng. Ban đầu gã hẳn cũng chẳng mấy tin tưởng vào năng lực cô gái loài người này. Nhưng sau một ngày chiến đấu, được cô hết lần này đến lần khác bảo vệ, lại chứng kiến cô oanh liệt hạ đo ván thụ yêu, gã đã hết lòng hết dạ xem cô là chủ nhân thật sự.

Mấy ngày sau đó tình trạng của Diệp Y vẫn chẳng khá hơn chút nào, nửa tỉnh nửa mê, thậm chí đôi lúc hơi thở cũng ngừng hẳn lại. Vợ chồng Sasin vốn chỉ là người thú bình thường, không thông thạo thuật chữa thương, Hân Vũ thì càng không cần nhắc đến, kiến thức về trị thương của cô thật ra rất tẻ, nhất là tình trạng Diệp Y lại vô cùng khó đoán. Không còn cách nào khác, bọn họ đành nhờ Sasin truyền tin ột lang y sống ở ngọn núi bên cạnh đến giúp đỡ. Lang y này cũng là người của Hải Kỳ, giống như vợ chồng Sasin, đều là người thú.

Lần đầu gặp cậu ta, Hân Vũ cũng không khỏi ngạc nhiên bởi cậu ta đến trong hình dạng thật của mình, một chú tuần lộc con có bộ lông vàng óng vẫn chưa mọc đủ sừng. Thực tế giống loài này rất hiếm gặp ở vương quốc loài người, cả Hân Vũ cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Dáng vẻ khi biến thành hình người của cậu ta nhỏ nhắn, thoát trông chỉ như thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tóc vàng hơi xoăn, đầu còn có chiếc mũ chóp nhọn dính cọng lông công hơi vểnh lên. Lúc cậu ta tháo mũ cúi người chào, Hân Vũ mới thoáng nhìn thấy trên tóc cậu lú nhú hai chiếc sừng nhỏ, vẻ như vẫn chưa hoàn toàn thoát thai thành người.

Nhận thấy Hân Vũ hơi đắn đo, Sasin vội tiếp lời: “Lyrik tuy hơi nhỏ tuổi, nhưng cậu ta là lang y giỏi nhất của vùng này, y thuật của cậu ấy do đích thân chủ nhân truyền dạy. Các vùng quanh đây đều gọi cậu ấy là thần y cả.”

Hiển nhiên “chủ nhân” trong lời Sasin chính là Hải Kỳ. Hân Vũ không rõ những người thú này có biết tình trạng thật sự của Hải Kỳ hay không, nhưng nghe gã nhắc đến y thì sống mũi cũng hơi cay cay. Lúc này cô mới nhận ra là mình hơi thất lễ, vội mời Lyrik vào trong.

Đúng như lời Sasin nói, Lyrik tuy nhỏ tuổi nhưng từng cử chỉ chuẩn đoán bệnh đều rất thuần thực. Hân Vũ thấy vậy cũng yên tâm phần nào. Trầy trật nửa buổi, mới thấy cậu ta bước ra ngoài, trong mắt bọc lộ vài phần phức tạp.

“Rốt cuộc là con bé thế nào rồi?”

Hân Vũ không đợi được, vội lên tiếng hỏi. Giọng điệu cô khá nhẹ nhàng, song vẫn lộ ra chút uy quyền khiến Lyrik nhăn mặt hồi lâu mới hạ giọng: “Nếu tôi không lầm, em gái cô là một linh?”

Hân Vũ nhướng mày, cũng không ngờ Lyrik lại hỏi vậy. Thực tế khi còn nhỏ cũng rất nhiều lần các pháp

sư nghi ngờ pháp tính của Diệp Y. Do di truyền, hoàng tộc thường có nhiều khả năng trở thành ngũ thần cao hơn người bình thường. Diệp Y là pháp sư dụng mộc, hơn nữa mộc tính của con bé còn rất cao. Thế nhưng đã ở núi Tiên Tri mười mấy năm, pháp sư Hàn vẫn không tài nào đánh thức được pháp lực này. Dần dần chuyện đánh thức pháp lực của Diệp Y cũng bị mọi người quên lãng.

Nhìn thấy sắc mặt Hân Vũ, cũng đoán được cô chẳng hơn gì mình, Lyrik mới ổn định chiếc nón trên đầu, động tác nhàn nhã tiếp: “Cũng không có gì nghiêm trọng. Cô biết đấy, những người sinh ra là Ngũ linh căn cơ pháp thuật rất lớn, nhưng nó luôn tiềm ẩn trong cơ thể, không dễ gì bộc phát được. Muốn có thể trở thành Ngũ linh chân chính phải vượt qua được quá trình ‘đánh thức năng lượng’ khá gian nan. Mà mỗi lần như vậy đều để lại những tác hại nhất định, cũng không phải người nào thì giống người nào. Tôi từng xem qua nhiều loại sách, ở các thế kỷ trước Mộc linh có thể thoát thai hóa cốt chẳng mấy người. Tình trạng em gái cô như vậy cũng rất may mắn rồi.”

Hân Vũ biết quá trình đánh thức năng lượng này rất phức tạp, nếu sơ sẩy có thể mất mạng như chơi. Chuyện xảy ra với Kỳ Phong ở núi Thánh Hỏa vẫn như mới hôm qua, cô nhìn làn da Diệp Y đã kết thành vỏ cây nứt nẻ, lo lắng hỏi: “Vậy... bao giờ thì con bé có thể tỉnh lại? Quá trình đánh thức thế này là thành công hay thất bại?”

“Lẽ ra là thất bại.” Lyrik tinh ý liếc cô, đôi mắt cậu ta lại mở to vô hại cười cười: “Nhưng có thể nói cô ấy rất may mắn. Thân thể cô ấy đã đến giai đoạn bị mộc linh chiếm đóng, nếu trễ thêm vài ngày nữa hẳn sẽ giống như những mộc linh trước đây, linh hồn bị giam giữ, hoàn toàn mất đi ý thức, trở thành một cây cỏ thụ vô tri thật sự. Rất may là cô bỗng nhiên xuất hiện. Việc cô phá trận đã khiến quá trình cây hóa bị phá vỡ, vô tình cứu thoát cô ấy. Chỉ là khoảng thời gian cây hóa đã diễn ra quá lâu, khiến cô ấy kiệt sức. Nếu cô ấy có thể tỉnh lại thì đã trở thành mộc linh thật sự.”

“Vậy, nếu không tỉnh lại?”, Hân Vũ ngập ngừng hỏi.

“Chuyện này rất khó nói trước. Quá trình đánh thức pháp lực hầu như đã hoàn tất. Cô ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại.” Lyrik miễn cưỡng tiếp: “Nhưng thời gian chữa thương của mộc, so với các đặc tính còn lại trong ngũ hành chậm hơn rất nhiều. Có thể ngay ngày mai cô ấy sẽ tỉnh, cũng có thể là mười năm, hai mươi năm, đều không thể nói trước được. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi.”

Câu trả lời này chẳng khiến Hân Vũ an tâm hơn chút nào. Hàng mày lại cau thành một hàng, áy náy nhìn Diệp Y vẫn còn đang say ngủ.

Bởi tình trạng của Diệp Y vẫn chẳng mấy khởi sắc nên mấy ngày này Hân Vũ đành nán lại luôn ở thị trấn nhỏ. Lyrik vẫn ở bên cạnh giúp đỡ cô. Có thể bởi vì biết cậu ta là học trò của Hải Kỳ, thế nên Hân Vũ đặc biệt có cảm tình với cậu nhóc này. Hơn nữa hiểu biết của cậu ta về các giống loài cũng tương đối rộng. Hân Vũ ngẫm nghĩ, cảm thấy người này có ích, còn định bụng sẽ đưa cậu ta về kinh thành.

Cứ thể được vài hôm, quán trọ của vợ chồng Sasin đột nhiên lại có vài vị khách lạ ghé qua.

Thực tế lượng người ra vào thị trấn này không nhiều, hơn nữa quán trọ lại nằm ở vị trí hẻo lánh, buôn bán chẳng ra làm sao. Hân Vũ và Lyrik độc chiếm cả hai tầng quán trọ đã quen, bấy giờ nhìn thấy có vài người ngựa đến thì hơi tò mò. Lyrik lượn lờ ở gian nhà khách một buổi, lúc trở lên lại sờ sờ chiếc mũ chóp nhọn, híp mắt nhìn cô: “Là người của triều đình, họ dẫn theo cả binh lính nữa. Chắc là quân do thám tình cờ đi ngang qua.”

Hân Vũ nghe vậy, ngăn người hỏi lại: “Ai dẫn quân?”

“Một nam một nữ trẻ tuổi. Nhìn cũng tuấn tú. Người nam có vẻ tước vị rất cao. Nghe bọn lính gác gọi anh ta là tướng quân.”

Trong đầu Hân Vũ đột nhiên nghĩ đến hai gương mặt quen thuộc, nhưng lại không mấy chắc chắn. Đợi cho Diệp Y dùng thuốc xong, cô mới nhân lúc trời tối mà lên ra ngoài.

Trước đây Hân Vũ thường đến đấu trường luyện binh, binh sĩ hầu như ai cũng biết mặt cô. Thế nên để giấu mình, cô đành mang theo một chiếc khăn lụa. Song cô tìm mãi các phòng Lyrik và Sasin đã lưu ý trước mà vẫn chẳng tìm được dấu tích của người quen nào, đến lúc nản lòng thoái chí, định quay về xem xét tình hình Diệp Y thì bước chân cô bỗng dừng lại.

Bên cạnh ánh trăng in bóng trên mặt nước là một nam một nữ đang níu tay nhau trên cầu. Cả hai người đều mặc phục trang cao quý, bên vai chàng trai còn lấp lánh chiếc khiên bằng vàng khảm ngọc thạch hình sư tử, khiến Hân Vũ vừa nhìn đã nhận ra ngay. Cô mừng rỡ bước đến trước, còn đang suy nghĩ nên ra dấu cho họ bằng cách nào thì chàng trai đứng phía trên lại nói một hơi: “Đủ rồi, em đừng vô lý mãi như vậy được không? Anh phản bội em lúc nào chứ? Em quen biết anh lâu như vậy, đã bao giờ thấy anh dây dưa với bất kỳ ai khác chưa? Sao cứ động chút lại giận thối trẻ con ra thế hả?”

Hai người họ đứng trên cầu đá bắc qua hồ, trong khi Hân Vũ lại ở phía dưới bờ chiếc hồ lớn này. Chỉ cần cô lên tiếng gọi, chắc chắn cả hai sẽ nhìn thấy cô, thế nhưng tình cảnh thế này lại khiến Hân Vũ hơi khó xử. Không còn cách nào khác, cô đành nép mình dưới chân cầu, cũng không muốn nhiều chuyện xen vào tình cảm của hai người họ. Diệp Anh và Kiến Phi lại chẳng hề nhận ra động tĩnh gì. Liên đó cô đã nghe thấy giọng Diệp Anh vang lên: “Tôi trẻ con đấy, vậy thì đừng theo sau tôi làm gì, cứ đi tìm mấy cô dụ dỗ ngoan hiền một chút mà chiều lòng anh. Dù sao tôi cũng chỉ là lính quèn của anh thôi mà. Thiếu đi tôi anh cũng có mất tí gì đâu. Nay, anh làm gì thế hả?”

Lời lẽ trêu chọc của Diệp Anh còn chưa nói hết đã nín bật, thay thế bằng âm thanh lịch bịch của tay không đâm vào da thịt. Hân Vũ đứng dưới chân cầu, không nhìn thấy được hai người kia đang làm gì, lại nghe được tiếng Diệp Anh phản kháng. Cô càng nghĩ càng thấy không ổn, định ra mặt cản trở Kiến Phi, chẳng ngờ vừa lách người ngẩng đầu lên, cô đã sượng trân.

Trên thành cầu vẫn còn rọi đầy ánh trăng sáng, Kiến Phi dè chặt hai tay và cả cơ thể Diệp Anh lên thành cầu, môi lại áp lên môi cô. Diệp Anh liên tục đâm vào vai anh, song chẳng hiểu sao lực cứ yếu dần, liền sau đó lại là một mảnh tĩnh lặng, trong không gian thi thoảng lại vang lên tiếng thở nặng nề cũng những tiếng ưm ưm vô nghĩa. Hân Vũ đứng sững ra đấy, mồ hôi bắt giác tuôn ra đầm đìa.

Hai người này, thế này... cũng thật làm khó cô quá đi.

Hân Vũ cảm thấy cứ nhìn đăm đăm cảnh người ta đang tình cảm như vậy thì thật sự quá vô duyên, mà nếu lúc này cô bỏ đi thì lại càng đánh động bọn họ, chẳng còn cách nào đành đứng ngây ra đó, tầm mắt cúi xuống mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, chỉ mong thời gian nhanh chóng trôi qua.

Chẳng biết qua bao lâu, sau cùng bên trên mới lại vang lên tiếng lục đục. Hân Vũ thậm chí có thể tưởng tượng được cả hình ảnh Diệp Anh đẩy Kiến Phi ra, tức giận nhìn anh chàng: “Anh vừa phải thôi. Đừng tưởng mạnh hơn tôi một chút thì có thể bắt nạt tôi.”

Có lẽ cô nàng giận quá mất khôn, chẳng biết đánh đấm trúng vào đâu đấy mà vài mươi giây sau đã vội thिन thút rên rí: “Ôi, đau quá.”

“Có sao không? Để anh xem nào. Nói rồi đấy, cứ tự hành hạ chân mình ra nông nổi này rồi. Biết anh sẽ đau lòng lắm không?”

Giọng nói rất dịu dàng, từng lời từng lời một rót vào tai, ấy vậy mà chẳng hiểu sao vẫn khiến Hân Vũ đang đứng dưới găm cầu nổi cả da gà.

Có lẽ Diệp Anh cũng bị sự dịu dàng này làm sững sờ. Thật lâu sau vẫn không có tiếng đáp lại, mà động tĩnh trên cầu lại yên lặng đến khó ngờ. Cuối cùng, lúc Hân Vũ sắp hết kiên nhẫn mà bước ra lại nghe Diệp Anh “ói” lên một tiếng.

“Anh làm gì vậy hả?”

“Em không đi nổi nữa, anh công em chứ sao?”, giọng Kiến Phi vẫn tỉnh như sáo.

“Ai... ai mượn anh công?”, hẳn là gương mặt Diệp Anh đã đỏ như gấc chín rồi.

“Ở đây trừ chúng ta thì chẳng có ai. Làm sao anh có thể bỏ mặc em một mình.”

Thật lâu, vẫn không có tiếng Diệp Anh trả lời.

Hân Vũ nghe tiếng bước chân càng lúc càng tiến đến gần, thoáng chốc đã thấy bóng Kiến Phi bước từng bước ngang qua. Diệp Anh được anh công trên lưng, tay hơi ghì xuống choàng sang vai anh, ánh mắt vừa thẹn thùng e lệ, lại không giấu nổi hạnh phúc. Được thêm mấy bước, lại nghe giọng cô thổ thển vang lên: “Nặng... nặng không?”

Con gái ai cũng rất quan tâm đến vấn đề vóc dáng, cũng sợ bị người mình yêu để ý. Song Diệp Anh thực tế không thể so với con gái bình thường. Cô nàng từ nhỏ đã hơi bốc đồng, tính cách lại có phần ngang ngược hơn cả bọn con trai. Thế nên lúc Hân Vũ nhìn thấy dáng vẻ cô nàng vừa hỏi vừa thẹn thùng vừa cắn ngón tay này, chỉ cảm thấy trời đất như đảo lộn.

Cô nghĩ, hẳn là có ai đó hóa thành Kiến Phi và Diệp Anh rồi. Chứ đánh chết cô cũng chẳng tin nổi đây là hai người họ đâu.

Kiến Phi đang bước từng bước, nghe cô nàng hỏi vậy mới đứng sững lại, cánh môi nở ra nụ cười tinh nghịch: “Nặng chết đi được.”

Mặt Diệp Anh thoáng chốc tái xanh: “Vậy thôi, bỏ tôi xuống. Còn bày đặt công tôi làm gì?”

Cô nàng hết dùng tay rồi lại dùng chân muốn nhảy khỏi lưng Kiến Phi. Kiến Phi chặt vật lắm mới có thể không làm cô nàng rơi xuống đất, biết không đùa được, bèn vội vàng giải thích với cô: “Đừng, đừng nghịch. Ý anh không phải vậy.”

“Vậy ý anh là gì?”, Diệp Anh vẫn chưa hết tức giận.

“Cả thế giới ở trên lưng anh, em hỏi xem có nặng không?”

Giọng Kiến Phi vẫn đượm mấy phần láu lỉnh, nhưng ánh mắt lúc anh ngoảnh đầu lại dịu dàng hiếm thấy. Diệp Anh tuy có ngang ngược đến đâu đi nữa, nghe lời anh nói cũng òa hiểu ra. Thoáng chốc, sắc mặt cô nàng đã chuyển sang màu tím sẫm, chẳng biết là ngượng ngùng hay hạnh phúc đến rơi lệ. Thật lâu sau lại nghe cô nàng cố lấy giọng bắt cần đáp: “Sau này không được tiếp xúc nhiều với bọn Kỳ Phong, Khải Kiệt nữa. Anh sắp bị bọn họ dạy hư rồi.”

Kiến Phi cười khà khà, cánh môi hơi nhếch lên: “Trước giờ chỉ có anh dạy hư bọn họ, làm gì có chuyện bọn họ dạy anh?”

Anh vốn chỉ quay đầu để nhìn Diệp Anh. Chẳng ngờ lúc này vừa dứt lời, đã nhận thấy dưới chân cầu có vạt áo ai đó lộ ra bên ngoài ánh trăng. Ánh sáng lúc này khá chói vì trăng đã lên cao, khiến anh không tài nào nhìn rõ bóng dáng người đó, song cũng đoán được rằng mình đã bị theo dõi rất lâu rồi, nụ cười cũng tắt hẳn. Diệp Anh và Kiến Phi dù sao cũng hợp tác nhiều năm, vừa nhìn thấy anh mắt anh thay đổi, cô đã nhận ra ngay vấn đề. Kiến Phi chưa kịp ngăn cản, cô đã nhảy ngay ra khỏi lưng anh.

“Ai đó? Không bước ra đừng trách tôi ra tay.”

Hành động của Diệp Anh bao giờ cũng nhanh hơn lời nói, cũng chẳng nề nang ai. Kiến Phi ban đầu còn chưa muốn bứt dây động rừng, chẳng ngờ cô nàng đã nói thế thì đành phải phóng lao theo lao, bước đến chắn trước mặt cô nàng.

“Ai đấy?”, giọng anh cũng không giữ được kiên nhẫn. Nếu là kẻ địch muốn thăm dò tin tức thì còn đỡ, dù gì bọn họ cũng chẳng nhắc gì đến quân tình, nhưng nếu là binh sĩ tình cờ đi ngang... cứ nghĩ đến tình cảnh mình hạ mình mềm mỏng lấy lòng Diệp Anh bị người khác nhìn thấy, anh đã thấy sống lưng lạnh toát.

Thôi được rồi, anh thừa nhận, quả thật là đi đêm thế nào cũng có ngày gặp ma mà.

Diệp Anh và Kiến Phi mỗi người đều ôm một tâm tình khác nhau, thế nên lúc nhìn thấy Hân Vũ tháo khăn che mặt, điềm nhiên bước ra khỏi bóng tối, cả hai hầu như bất ngờ đến mức ngơ ngác.

Hân Vũ đưa mắt nhìn hai người bạn thân nhất của mình, còn nghĩ là họ chưa kịp phản ứng sau tình cảnh vừa rồi, nhất thời có hơi xấu hổ. Cô bất giác đưa tay vén tóc, cười ngượng ngùng thốt ra một câu lạ lẫm ông tôi ở bụi này: “Em vừa tới thôi. Thật đấy, chưa kịp nhìn thấy gì đâu.”

Mãi đến khi cả hai vợ chồng nhà Kiến Phi mỗi người túm lấy một tay cô, lôi bằng được trở vào phòng trọ thì Hân Vũ mới nhớ ra là mình lo lắng thừa. Hẳn là chỉ riêng sự xuất hiện của cô thôi cũng khiến bọn họ quảng tất cả ngượng ngùng ra sau đầu rồi.

Kiến Phi, Diệp Anh, cũng như tất cả mọi người khác ở kinh thành đều cho rằng cô đã chết. Nói nào ngay thì trong tình cảnh ngày hôm đó, khả năng cô sống sót hầu như chỉ là con số không to tướng. Hân Vũ đành phải đem tình cảnh ngày hôm đó ra thuật lại một lượt, cả chuyện mình hôn mê suốt nửa năm. Kiến Phi

nghe xong ánh mắt hơi ảm đạm. Anh vẫn nhìn đăm đăm Hân Vũ, dường như muốn nói gì đó, song lại không thốt thành lời. Ngược lại Diệp Anh lại nắm lấy vạt áo cô, kích động nói: “Còn sống là tốt rồi. Không ngờ gã trâu già Hải Kỳ ấy lại thật sự giúp cậu. Coi ra trước giờ mình vẫn trách lầm anh ta rồi.”

Lần trước Hải Kỳ đến kinh thành cầu hôn, Diệp Anh cũng có mặt. Việc này vô tình đã khiến cô nàng có cái nhìn chẳng mấy thiện cảm với y. Chung quy Diệp Anh ghét y cũng có nhiều nguyên do, cô gái này vốn thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, dĩ nhiên không ưa được sự ngạo mạn, coi trời bằng vung của Hải Kỳ. Nghĩ đi nghĩ lại, dường như cô nàng cảm thấy thái độ trước đây của mình hơi gay gắt bèn nói: “Có lẽ anh ta cũng không thật sự xấu như mình đã nghĩ.”

Nhớ tới Hải Kỳ, ánh mắt Hân Vũ lại hơi trầm xuống, cô mỉm cười, nhàn nhạt thừa nhận: “Ừ, anh ấy là người rất tốt. Ít ra là đối với mình.”

Kiến Phi ngồi phía sau, chỉ trầm tư nhìn hai cô gái líu ríu trò chuyện. Khi nghe đến đoạn Diệp Y cũng ở đây, mắt anh đã mở to, môi ngoác đến tận mang tai: “Em nói thật chứ? Diệp Y thật sự là một linh?”

Hân Vũ chậm rãi gật đầu: “Đương nhiên là thật. Chỉ là tới giờ con bé vẫn chưa tỉnh lại, chẳng biết tình hình thế nào. Còn hai người thì sao? Em nghe nói loài người và quỷ tộc khai chiến ở sông Thương Thủy. Nơi đây cách sông Thương Thủy rất xa. Sao hai người lại ở đây?”

Mắt Kiến Phi và Diệp Anh bắt gặp chạm phải nhau, không nén được cùng thở dài.

“Lần này chúng ta có phần quá khinh suất. Sông Thương Thủy hai bên đều là ghềnh thác, hạ nguồn nơi chúng ta đóng quân lại quá thấp, vô tình rơi vào bẫy của bọn người quỷ tộc. Ban đêm chúng ẩn nấp dưới mặt sông làm hỏng kho vũ khí và lương thực của ta, ban ngày lại thường xuyên đánh phá từng doanh trại nhỏ, giết người vô số. Tâm lý quân ta không ổn định, tình hình này về lâu dài thì thất bại chỉ là chuyện sớm muộn. Bọn anh bàn với nhau định tìm vị trí thuận lợi để rút về đóng quân. Thế nên Diệp Anh và anh mới đi ngang qua đây.”

Hân Vũ nghe anh nói hết một lần. Tuy Kiến Phi không hề nhắc đến thương vong, thế nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được con số hẳn là không nhỏ. Lần này theo Kiến Phi và Diệp Anh đến đây cũng chỉ là một tiểu đội, vậy mà tinh thần bọn họ đều rệu rã kiệt quệ. Những người không ở trong lòng địch đã thế, vậy những binh sĩ ngoài tiền tuyến kia còn đang bất an thế nào nữa? Cô ngẫm nghĩ, đoạn ngắt đầu bảo: “Kiến Phi, anh đưa em trở lại sông Thương Thủy, em muốn trực tiếp xem tình hình ngoài đó thế nào. Đoạn đường từ đây trở lại kinh thành em đã đi qua rồi, đều là những thị trấn nhỏ lẻ, dân cư đều rất nghèo khó. Thật sự không nơi nào có thể đóng quân cả. Chúng ta tùy tiện kéo về, chỉ càng làm liên lụy đến bá tánh mà thôi.”

Kiến Phi nghe Hân Vũ nói sẽ trực tiếp tham gia thì ánh mắt sáng lên mừng rỡ, thế nhưng anh vẫn lo ngại tình hình Diệp Y, bèn ngập ngừng dè chừng: “Nếu tất cả chúng ta đều đi, vậy Diệp Y thế nào?”

“Dù sao ở đây cũng có một toán quân, em sẽ để Diệp Anh cùng mọi người ở lại hỗ trợ. Thị trấn này khá yên tĩnh. Xong trận này, chúng ta quay lại đón con bé vẫn kịp.”

Diệp Anh đầy uất ức, định mở miệng, thế nhưng thái độ của Hân Vũ đã quyết, cô nàng cũng không dám phản đối. Hân Vũ căn dặn Sasin và Lyrik cẩn thận, sau đó mới tức tốc cùng Kiến Phi lên đường rời khỏi thị trấn.

Vì thời gian cấp bách, hai người đi suốt từ đêm đến rạng sáng đến tận trưa hôm sau. Tuy nhiên thời điểm mặt trời lên cao nhất luôn là lúc kẻ biển thể suy yếu. Cho dù Hân Vũ có áo chống nắng cũng chẳng mấy ngoại lệ. Kiến Phi biết cô đã mệt, bèn tìm một chòi lá to dựng đỡ thành lều, ép cô phải vào nghỉ tạm. Hân Vũ từ chối mãi không được, đành phải nghe lời anh. Buổi trưa Kiến Phi đi lấy nước về, lại nhìn thấy Hân Vũ đang ngăn người nhìn tia nắng vàng vọt lọt qua kẽ lá, ánh mắt cô mở to, hàng mi lại chỉ khê lay động, chiếc cổ nghiêng nghiêng trắng ngần tô điểm mái tóc vẫn đang phất phới trước tia gió. Dù cô vẫn ngồi yên tĩnh như vậy, nhưng chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy cho dù cả biển trời ngoài kia có xoay chuyển, hẳn cũng chẳng sinh động bằng cái khê liếc mắt của cô.

Hân Vũ cũng nhận ra Kiến Phi đã về, tay còn cầm theo bình đựng nước thủy tinh. Anh múc hơi vội khiến nước văng tung tóe trên đường đi, đến nơi cũng chẳng còn bao nhiêu. Hân Vũ không quen uống nước lạnh.

Cô phẩy tay, tạo ra một ngọn lửa nhỏ bằng lòng bàn tay, đoạn bảo Kiến Phi treo bình thủy tinh lên, kiên nhẫn đợi lửa làm nước sôi dần.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Kiến Phi cứ nhìn cô mãi, Hân Vũ dù lãnh cảm đến mấy cũng cảm thấy không thoải mái. Cô đưa mắt đáp trả lại cái nhìn của anh, tỉnh bơ hỏi: “Sao lại nhìn em như vậy? Chưa thấy người đẹp bao giờ sao?”

Thoáng chốc mồ hôi Kiến Phi đã rơi đầm đìa.

Trần tĩnh lại, anh lại bật cười, thả người ngồi bệt dưới đất, cầm lấy một nhánh cỏ lau ngoáy tai đáp: “Còn nói đùa được thì hẳn là không sao nhỉ?”

Thái độ của Kiến Phi trước giờ đều tùy tiện như vậy, Hân Vũ cũng không trách. Khoảnh sân vườn này thật ra khá rộng, nhưng chỉ có vị trí này là tương đối bằng phẳng để ngồi. Cô thả người tựa vào gốc cây phía sau, đăm đăm nhìn xuống chiếc bình thủy tinh vừa gợn bóng nước. Lúc Kiến Phi tưởng đâu cô đã ngủ thiếp đi, đột nhiên lại nghe tiếng nói: “Có phải em làm chị rất thất bại không? Lúc nhỏ vốn dĩ Diệp Y không phải là người như vậy. Nhưng em lại dung túng cho nó ra nông nổi này. Giờ nó gặp chuyện, vậy mà người làm chị như em thậm chí chẳng biết gì cả.”

Kiến Phi ngồi thẳng thớm dậy, tay cũng không còn cọ cọ nhánh cỏ lau nữa. Anh nhìn cô thật lâu, sau cùng thở hắt ra: “Bao giờ em mới chữa khỏi được căn bệnh này nhỉ? Anh đã nói em bao nhiêu lần. Tính cách gắt sỏ phạn. Những gì Diệp Y phải gánh ngày hôm nay là do chính con bé lựa chọn, chẳng liên quan gì đến em cả. Sao em cứ thích ôm mọi thứ vào người như vậy?”

Hân Vũ cười cười, cũng không thẳng thắn trả lời anh. Trong chớp mắt, cô như nhớ đến hình ảnh Diệp Y năm hai tuổi, vừa đi lững chững vừa vấp té rất nhiều lần. Khi đó hoàng đế lại ôm lấy con bé, vừa hôn lên chỗ bị đau vừa ra lệnh cho quân lính dặm nát chỗ đất mà con bé vừa té. Trong khi đó, nếu là cô, ông chỉ lạnh lùng bảo cô tự đứng dậy trên đôi chân mình.

Lúc đó Hân Vũ vẫn còn rất nhỏ, nhiều lần cô còn oán trách cha mẹ không thương mình. Mãi cho đến một lần hoàng đế và hoàng hậu dắt cô lên một ngọn núi cao, có thể nhìn thấy toàn bộ kinh thành. Bước chân cô nhỏ xíu, tập tễnh được một lúc thì đã mỏi. Hoàng đế liền công cô lên vai, chỉ tay cho cô thấy toàn bộ cảnh tượng những ngôi nhà chen chúc bên dưới. Cô vẫn nhớ rõ, giọng ông trầm ấm tựa như giọt nước trong từ tốn rót vào lòng người: “Hân Vũ, toàn bộ giang sơn này sau này đều là của chị em con.”

Năm tuổi, cô đã hiểu được cảm giác phải đứng trên đỉnh thế giới là như thế nào. Cũng có lẽ vì vậy mà từ lâu cô đã không còn có chút tham vọng nào với thứ quyền lực đầy huyền hoặc này. Chỉ là hoàng hậu lại vuốt tay cô, nhẹ nhàng tiếp: “Thật ra cả hai chúng ta đều hi vọng các con có thể sống trong một gia đình bình thường, có một cuộc sống bình thường. Thế nhưng sinh ra trong gia đình đế vương, lựa chọn là điều không thể. Hân Vũ, con phải luôn nhớ điều này, gánh nặng đặt ở trên vai con, nếu con không thể gánh, nó sẽ rơi xuống đầu hai em con. Nếu con không đủ mạnh mẽ, sẽ không ai có thể bảo vệ Diệp Y và Vân Tình.”

Đó là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng người mẹ nghiêm khắc nắm lấy tay cô. Những lời bà nói, cô luôn ghi tạc trong lòng, mãi đến khi đứng giữa đại điện đầy quần thần, lạnh lùng nhận ra dáng vẻ như phát điên của Diệp Y.

Chính vì số phận buộc cô không thể trở thành thiên sứ, thế nên cô càng muốn dùng đôi tay đầy máu của mình, che chở cho Diệp Y một cách vẹn toàn nhất, để con bé có thể trở thành thiên sứ thay thế cho ước vọng của cô.

Tính cách Diệp Y lúc nhỏ không phải như vậy. Con bé rất ngoan, rất thánh thiện, thật giống như hình mẫu mà cô luôn nghĩ đến trong những giấc mơ. Sáu năm đó, kể cả khi sống dẫn vật trong thân phận kẻ biến thể, trong những thời khắc đen tối nhất, tưởng như vĩnh viễn cũng không thể xua đi lớp mây mù mịch, vậy mà chỉ cần nhìn thấy Diệp Y là cô lại cảm thấy cuộc đời mình còn có chút ánh sáng. Thế nhưng dường như ngay từ đầu đã là lựa chọn sai lầm của riêng cô. Từng ấy năm, cô chỉ nghĩ đến giấc mơ của riêng mình, mà chẳng hề quan tâm đó có phải là thứ Diệp Y muốn hay không.

Khi Diệp Y phản bội, cô rất thất vọng, nhưng càng thất vọng hơn nữa là hình tượng trong sáng như pha lê mà cô từng khổ tâm gây dựng bỗng chốc vỡ tan thành từng mảnh. Hơn cả nỗi tuyệt vọng vì bị người thân bán đứng và phản bội, điều cô càng không thể chấp nhận được là Diệp Y cũng giống như cô, trở thành một

kẻ chỉ biết chém chém giết giết, hai tay đầy máu tanh. Chính vì thế, cô chẳng muốn gặp lại Diệp Y nữa. Cô buồn xuôi tất cả, từ giấc mộng của bản thân đến cả thứ trách nhiệm đáng nguyện rửa mà mình phải gồng gánh mất hai mươi năm. Thậm chí cô từng nghĩ, cho dù Diệp Y có sống chết thế nào cũng chẳng liên quan gì đến mình nữa, mãi cho đến khi nhìn thấy con bé trong tình trạng cây hóa, dở sống dở chết nằm giữa rừng.

Lúc đó cô mới biết, thì ra có những thứ tình cảm chẳng liên quan đến quan hệ huyết thống, cũng chẳng hề có đúng, sai, được, mất, chỉ là nhìn thấy con bé đau đớn, lồng ngực cô lại như bị từng nhát dao cứa vào, rạch ra từng vết dao sâu hoắm đến tận trái tim.

Cô đã nghĩ, phải chi người nằm đó là mình thì tốt rồi. Nếu là thế, chắc chắn cô sẽ không đau đớn đến cùng cực như vậy.

Kiến Phi vẫn dăm dăm nhìn Hân Vũ thất thần. Quen biết mấy mươi năm, song anh vẫn không tài nào đồng tình với những mâu thuẫn trong lòng cô. Kiến Phi trước giờ đều là người rất đơn giản, thế giới của anh chỉ có trắng và đen, người làm sai chắc chắn phải chịu sự trừng phạt, điều này giống như lẽ hiển nhiên ở đời. Tai nạn của Diệp Y, anh không hiểu, mà cũng không thông cảm được. Anh vốn nghĩ Hân Vũ ắt hẳn cũng là người giống như mình. Thế nhưng nhìn vào mắt cô, anh mơ hồ có thể nhận thấy cô đã thay đổi, song đồng thời lại không rõ điều đó bắt đầu từ đâu.

Bình thủy tinh trên lửa đã sôi từ lúc nào. Hân Vũ tắt lửa, dùng tay nhẹ nhàng mở nắp bình ra thổi nhẹ nhàng, vô ý khiến khói bốc lên mịt mờ đôi mắt. Kiến Phi nhìn thấy, không kiềm được lại bật cười trêu cô: “Từ từ thôi. Sao em lại giống như Diệp Anh vậy? Nóng vội như vậy. Để anh.”

Dứt lời anh lại giật lấy chiếc bình trong tay cô, đưa lên môi nhẹ nhàng thổi. Hân Vũ thấy vậy thì mỉm cười. Thật ra cô vốn là pháp sư, chỉ tùy tiện đọc một câu thần chú cũng có thể làm nước nguội ngay tức khắc, nhưng trông dáng vẻ Kiến Phi lúc này lại khá buồn cười. Thấy không khí đã thoải mái hơn, cô không nhịn được trêu anh: “Từ bao giờ anh đã biết chăm sóc người khác như vậy?”

Kiến Phi hí mắt, cười hề hề: “Có những chuyện, lớn rồi thì tự nhiên sẽ biết thôi.”

“Đôi lúc em nghĩ, có thể ở bên cạnh người mình yêu chẳng phải là chuyện dễ dàng gì? Trong chúng ta bấy giờ chỉ có Hạ Dương là xem như yên ổn. Kiến Phi nè, em nghĩ anh cũng phải nhanh tay lên thôi. Đừng để Diệp Anh chạy theo người khác nhé.”

Kiến Phi biết Hân Vũ chỉ cố tình nói khích mình. Diệp Anh quanh năm làm việc trong cung, tiếp xúc toàn những cận vệ hết như cô, có người theo đuổi mới lạ. Song anh không nói toạc ra, chỉ cười cợt thông báo: “Đừng nói anh không báo em đầu tiên nhé. Anh đã cầu hôn thành công rồi.”

“Thật sao?”, lúc này thì Hân Vũ thật sự ngạc nhiên. Tình yêu của hai người này dang dở mấy năm, cô càng rõ ràng hơn ai hết. Kiến Phi cũng không phải mới lần một lần hai cầu hôn, Diệp Anh sẽ nhanh chóng đồng ý như vậy sao? Nhưng cô lại nhớ đến thái độ của hai người khi gặp trong thị trấn, cũng hiểu ra phần nào.

Kiến Phi thở dài: “Anh đùa em làm gì? Nhưng tính tình Diệp Anh thật sự khiến anh phiền chết. Cô ấy đã đồng ý rồi, lại đột nhiên không giữ lời. Chẳng biết nằm mơ thấy gì lại cứ giật giọng bảo anh phản bội cô ấy. Anh phải năn nỉ từ sông Thương Thủy về đến thị trấn đó thì mới nguôi giận đấy.”

Nhắc đến Diệp Anh, giọng điệu Kiến Phi đã vui vẻ hơn rất nhiều. Anh lại lôi ra thêm vài chục thói xấu của cô nàng ra kể, Hân Vũ đều nghe hết, đôi khi lại mỉm cười khích lệ anh. Không khí trầm lắng cũng vì vậy mà bị xua tan như mây giữa trời quang.

Hai người ngày nghỉ đêm chạy, về đến sông Thương Thủy đã là chuyện rạng sáng hôm sau. Hân Vũ vẫn chưa muốn tiết lộ cho nhiều người biết việc mình còn sống vội, thế nên Kiến Phi dẫn cô đi vòng qua doanh trại tiến vào vùng hồ gần đó để thăm dò tình hình. Khi bọn họ vẫn còn đang về lại địa đồ chi tiết thì nghe thấy tiếng chiêng tập luyện của binh sĩ.

Hân Vũ sau cùng cũng không nén được, cùng Kiến Phi ra sau đồi nhìn thử. Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy bóng một người mặc trang phục màu trắng đứng trên đài tế, tự tay mình giống từng hồi chiêng âm vang đục đục núi rừng. Gió tạt vào ngọn cờ vàng bay phấp phới. Lúc người đó quay đầu lại, nhíp tim Hân Vũ bắt giác lại rơi mất vài nhịp.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, đi đến tận đây, cô vẫn giữ được đáy lòng phẳng lặng, thậm chí chưa từng nhớ đến hấn. Vậy mà thì ra chỉ một cái quay đầu cũng khiến môi cô run rẩy từng hồi.

Người con trai đứng trên đài cao, vai khoác áo choàng trắng không che hết được cánh tay thanh mảnh mà sẵn chắc, mỗi nhịp chiêng hấn giống lại mang theo khí khái hào hùng. Hàng mày hấn hơi xé lên thẳng thớm, sóng mũi cao cao, đặc biệt là chiếc cằm lúc này đã lún phún râu, chẳng những không khiến hấn có vẻ tiêu tụy đi chút nào, ngược lại còn mang theo vẻ khí khái ngút trời.

Người con trai như vậy, đứng trên đài tập quân giữa lưng chừng núi, cùng với vạt áo phiêu lãng và mái tóc phiêu bay trong gió, ngược lại càng khiến Hân Vũ nhìn đến mức ngơ ngác.

Đây thật sự là Kỳ Phong sao? Đôi mắt lạnh lùng đó thật sự là người trong lòng cô? Nếu không phải, sao lại có gương mặt giống hấn đến như thế? Mà nếu đúng là thật, ấy vậy thì gã con trai vẫn bông lơn thích véo má cô, đôi khi còn nghịch ngợm cọ vào cổ cô làm nũng, rốt cuộc là ai?

Trong khoảnh khắc đó, Hân Vũ thậm chí mông lung đến mức khiến không phân biệt rõ, đành phải nhìn sang Kiến Phi cầu cứu. Kiến Phi cũng thôi không đùa giỡn nữa, chỉ chậm rãi nhìn cô, kiên định gật đầu.

Sau cùng thì, hơn sáu tháng cô mất tích, Kỳ Phong đã trải qua những gì? Sao hấn lại có thể trở nên như vậy?

Biết là không nên, nhưng mắt Hân Vũ cứ mãi nhìn theo bóng hấn, Kiến Phi cũng chẳng hề ngăn cản. Mãi cho đến khi hồi chiêng kết thúc, Kỳ Phong quay người xuống đài, sau đó bước từng bước trở về lều trại chính. Mỗi bước chân nặng nề tựa như gióng thẳng vào trái tim cô.

Thật lâu sau, Hân Vũ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mình. Kiến Phi phải đẩy nhẹ vai cô, từ tốn nhắc nhở: “Đi thôi.” Bây giờ cô mới sự tỉnh.

Địa thế sông ngòi thực tế đúng là trận địa yêu thích của Hân Vũ, nhưng với Kỳ Phong dụng hỏa mà nói thì đây đúng là có phần làm khó hấn. Hân Vũ cũng đoán được vì sao Kỳ Phong đã đến tận đây, song lại không dám vượt sông mà để quỷ tộc lấn lướt như vậy. Giờ thì hấn mới là chỉ huy tối cao của loài người, cô cũng không muốn lấn quyền hấn, chỉ đẩy nhẹ tấm bản đồ da được ghi chú đầy ký hiệu về phía Kiến Phi, nhẹ giọng thốt ra hai chữ: “Dòng chảy.”

Kiến Phi đã cùng cô thăm dò địa hình, hiển nhiên hiểu được điều cô nghĩ đến. Nhưng dù thế nào anh cũng không ngờ con nhóc này lại cả gan đến vậy, ngón tay cũng hơi run rẩy: “Hân Vũ, em chắc chứ?”

Đối phó với cả đội quân quỷ tộc không phải chuyện đơn giản. Hơn nữa trong đó cũng có đến phân nửa là quỷ tộc thuần chủng. Cả con sông rộng lớn như thế, đừng nói là Hân Vũ, cho dù là pháp sư Tần thốt ra câu này, Kiến Phi cũng chẳng mấy tin vào khả năng thành công.

“Nhưng làm thế nào em có thể chắc được quân quỷ tộc sẽ tấn công toàn bộ theo cách này? Chỉ cần bọn họ có kế hoạch khác, vậy thì em chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, mà một khi phía em có bất trắc thì tỷ lệ thắng cũng chỉ vài phần mà thôi.”

Lúc Kiến Phi đúc kết được câu này thì Hân Vũ đang gõ ngón tay lên bề mặt trơn láng của tảng đá mà họ tận dụng làm bàn. Tầm mắt cô nhắm nghiền, nghe anh nói thì lại đột ngột mở ra.

“Em chỉ mượn của anh năm mươi người thôi, không nhiều hơn đâu.”

Kiến Phi nghe câu nói cũng cảm thấy kinh hãi: “Em đùa sao? Năm mươi người? Bấy nhiêu chỉ có thể làm mồi cho quỷ tộc. Một mình em thì chống chọi được bao nhiêu?”

“Anh cứ làm theo những gì em nói đi. Đừng bảo với Kỳ Phong đây là ý của em, cũng đừng nhắc đến chuyện em trở về rồi.” Hân Vũ nhìn sang dòng thác vẫn róc rách đổ xuống ở cách đó mấy bước, thật lâu mới nói thêm vào: “Anh cố gắng cầm chân Kỳ Phong hai ngày, đừng để anh ấy bí quá hóa liều mà tự ý xuất quân. Sau hai ngày, cứ đứng theo kế hoạch mà làm.”

“Nhưng mà...”

“Anh an tâm đi. Sau hai ngày này, em chắc chắn sẽ khiến quân quỷ tộc tấn công theo cách mà chúng ta muốn.” Hân Vũ rất hiếm khi cười khi đang bàn chính sự. Ấy vậy mà lúc này Kiến Phi nhìn sang, chỉ thấy

cô đang nở một nụ cười nhợt nhạt. Cô khom người, bẻ một bông hoa dại trong lùm cỏ dưới chân. Khi bông hoa lần nữa xuất hiện trước mặt Kiến Phi, nó đã kết thêm một tầng băng phía ngoài, long lanh rỉ ra những giọt nước yêu kiều, mà cũng không kém phần quyến rũ.

“Thật ra thì em không thích hoa lắm.” Hân Vũ đột nhiên nói, ánh mắt lại nhìn theo dãy những bông hoa dại mọc lúc nhúc trên con đường dẫn lên thác: “Dù có đẹp đến mấy thì cuộc sống cũng quá ngắn ngủi, hơn nữa lại yếu ớt đến mức không cách nào tự bảo vệ được bản thân mình.”

Phải đến hai ngày sau đó, Kiến Phi mới chân chính hiểu được những gì Hân Vũ nói.

59. Chương 59: Thủy Chiến

“Khi yêu thương được khảm vào thân xác, trở thành một phần của cơ thể, câu nhớ nhưng cũng trở thành thừa.”

Đối với Kiến Phi mà nói, hai ngày này thật sự chẳng dễ thở chút nào. Ngay khi nhìn thấy anh trở về mà không mang theo chút tin tức nào quan trọng, Kỳ Phong đã tức giận đến mức đập vỡ tất cả mọi thứ trong phòng, sau đó ra lệnh lôi anh ra ngoài đánh mấy mươi roi. Vận may mà sau cùng hắn ta lấy lại được chút lý trí, nghe theo lời Đình Nguyên mà cho ngừng đánh. Song lúc đó Kiến Phi đã lãnh đến mười mấy roi rồi.

Đứng chung chiến tuyến đã lâu, tuy trong lòng Kiến Phi vẫn có uất ức, nhưng hơn ai hết anh cũng biết rằng tâm trạng Kỳ Phong chẳng khá khẩm gì. Đường binh nghiệp của hắn vốn thuận lợi, chinh chiến hơn nửa năm đã hầu như đẩy lùi được quý tộc, thậm chí cả việc khó nhất khi phải đối mặt với quý kế của Thiên Tường, hắn cũng dễ dàng hóa giải, ấy vậy mà lần này lại bất lực, tiến quân không được, lùi cũng chẳng xong. Mười mấy ngày giảng co, từ quân đến tướng đều không khỏi rệu rã.

Xem như Kiến Phi anh xui, bị lôi ra trút giận vậy.

Ấy thế, song Kỳ Phong cũng không phải dạng bạo vương thích làm càn. Ban ngày tuy sống chết gì cũng không nghe anh giải thích, tối đến, cơn nóng giận đã qua thì hắn cũng bình tâm lại, sai người mang một ít dược liệu sang chỗ anh xem như cầu hòa. Nếu không phải Hân Vũ đã dặn trước, thật lòng Kiến Phi cũng muốn chống nạnh cười to ba tiếng rồi bắt Kỳ Phong phải nài nỉ cho được mới thôi.

Từ lúc anh và Diệp Anh đi khỏi, Kỳ Phong cũng như ngồi trên đồng lửa. Lần đầu tiên hắn gặp phải thủy chiến, lại chạm phải lão già kinh nghiệm dày mình như Tể tướng quý tộc, chỉ nghĩ thôi cũng thấy phiền não. Bấy giờ nghe thấy Kiến Phi đề xuất kế hoạch, hắn bèn cắn răng, vẻ như không thể tin được: “Thay đổi dòng chảy? Đổ dầu ra sông? Anh tưởng tôi đang học mẫu giáo sao?”

Nghĩ thôi cũng thấy kế hoạch này quá mức viễn vông, cho dù có pháp sư Tần ở đây cũng chưa chắc hắn dám thực hiện, nói chi trong nội bộ quân loài người bấy giờ, số pháp sư giỏi cũng chẳng nhiều nhận gì. Kỳ Phong nghe Kiến Phi nói xong cũng chỉ từ cười đến cười. Kiến Phi biết hắn không tin mình, không còn cách nào khác đành nói: “Chuyện này cứ giao hết cho tôi. Dù sao cậu cũng chưa quyết định được kế sách trong hai ngày tiếp theo. Vậy cứ để tôi ra tay trước, tôi chỉ mượn của cậu năm mươi binh sĩ cùng với Phun Lửa thôi. Nếu có thất bại, lúc đó cậu vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế mà.”

Kỳ Phong sờ sờ chiếc cằm đã lún phún râu, môi hé ra định cười thêm vài tiếng, song thấy dáng vẻ kiên quyết của Kiến Phi, hắn lại hơi dao động.

Đâu phải ngẫu nhiên mà Kiến Phi có thể thay thế Đình Nguyên trở thành phó tướng của hắn? Nếu Kiến Phi đã cam đoan như thế, lại không mấy ảnh hưởng gì đến nhân lực của mình, đương nhiên hắn cũng muốn thử một lần. Mọi việc cứ thế được định đoạt.

Hai ngày rông rã, Kiến Phi mang theo tằm thân vẫn còn đau đớn, cùng năm mươi binh sĩ lên thượng nguồn tìm cách dịch chuyển dòng chảy. Thực tế việc này cũng không gọi là quá khó khăn, nhân lực họ có đều khỏe mạnh, mà độ chênh lệch hai dòng chảy muốn thay đổi lại không xa lắm. Kỳ Phong ban đầu còn chẳng thêm để ý đến bọn anh, sang đến tối hôm đó lại tò mò bảo Đình Nguyên lên xem xét tình hình. Lúc nhìn thấy Kiến Phi bê bê bết bết cả người đầy bùn, Đình Nguyên thật lòng lo lắng nói: “Có thấy tướng quân nào như cậu không hả?”

Kiến Phi chẳng nói gì nhiều, cố sức cùng mọi người làm ngày làm đêm cho kịp tiến độ. Đình Nguyên nhìn mãi không được, đành phải cùng giúp một tay. Vừa thấy anh ta động tay vào tảng đá, Kiến Phi đã vội nói: “Cậu đừng phí sức ở đây. Nhiệm vụ của cậu không phải là đánh lạc hướng quỷ tộc à? Về nghỉ ngơi đi, sáng lại hành động sớm, không thì bên kia lại nghỉ ngơi.”

Đình Nguyên nhăn mặt, có vẻ không hài lòng khi bị Kiến Phi coi thường. Song tính anh chàng này lại không thích nói nhiều, ngẫm nghĩ một lúc lại bảo người thu dọn xuống núi. Kiến Phi nhìn theo nhóm quân của anh khuất dần, lại thầm cảm thấy an ủi. Coi ra bọn anh và Hân Vũ cũng không nhìn lầm người.

Ban đầu Hân Vũ đã nghĩ đến chuyện phải đánh lạc hướng. Cô còn dặn Kiến Phi thế nào cũng thu xếp cho bằng được, anh còn chưa kịp nói với Kỳ Phong thì trưa đến đã nghe quân lính báo lại, Đình Nguyên ở bên sông đang dần xúc đẩy nhanh tiến độ, động thái hết như chuẩn bị cho người vượt sông. Thằng nhóc Kỳ Phong tuy ngoài miệng không hài lòng, song vẫn cho người giúp anh một tay. Hắn có thể nhìn ra được mấy điểm nhỏ này, Kiến Phi cũng thấy an lòng.

Sáng ngày thứ ba, mặt trời sắp lên mà vẫn còn mấy tảng đá chưa kịp chuyển. Kiến Phi lòng nóng như lửa đốt, không còn cách nào khác đành phải xắn tay chạy đến ghềnh thác. Chưa kịp đến nơi đã nghe thấy tiếng tù và vang vọng, thanh âm truyền tin của binh lính đột ngột vang lên khắp nơi: “Báo khẩn báo khẩn. Quỷ tộc vượt sông rồi!”

Nghe hết mấy chữ này, nhịp tim Kiến Phi cũng lộp bộp rơi như tiếng trống. Trong lòng anh còn nghĩ thế là xong rồi, chẳng ngờ ngẩng đầu lên, đã thấy có một bóng dáng màu lam nhạt đứng đầy từ bao giờ.

Dáng vẻ Hân Vũ cũng tiêu điều chẳng kém gì anh, dường như đã mấy ngày không được ngủ, mái tóc cô thậm chí còn xơ xác vì nắng gió. Song Kiến Phi chưa kịp thương cảm cho cô thì cô lại nheo mắt nhìn anh, giọng điệu chẳng mấy hài lòng: “Em biết là không thể trông chờ hết vào anh mà.”

Kiến Phi cảm thấy mình thật sự bị đối xử rất bất công. Người phải giờ đầu chịu báng không phải cô, người bị đánh không phải cô, người phải ngày đêm chuyển đá cũng chẳng phải cô. Thế thì cô có tư cách gì trách anh chứ? Thế nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã thấy Hân Vũ phát tay, lăm bằm đọc một câu thần chú nào đó. Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, tảng đá to tướng bằng nửa gian nhà trước mặt đột ngột biến mất, sau đó lập tức xuất hiện phía dòng chảy cách đó mấy mươi bước.

Hành động này khiến tất cả mọi người đều nhìn đến ngây ngốc, sau đó ánh mắt lập tức lại trở về nhìn Hân Vũ tiếp tục dịch chuyển đá với vẻ thán phục tuyệt đối, chỉ có Kiến Phi là giận đến nhăn mặt nhứ mày. Xem đó, nếu cô có thể giải quyết mọi thứ nhanh lẹ thế, vậy mấy ngày qua bắt anh phải trầy da tróc vẩy vì lý do gì?

Dòng chảy này vốn ban đầu sẽ chảy thẳng ra nhánh sông lớn, cách đoạn đóng quân của Kỳ Phong đến mười mấy dặm, lúc này đã hoàn toàn bị chặn lại, dịch chuyển sang một dòng chảy khác nhỏ hơn, chính là khúc sông mà Kỳ Phong đang đóng. Nhìn thấy công trình của mình cuối cùng cũng có chút khả quan, Hân Vũ mới ngẩng đầu, cười hiền giải thích: “Em sợ em không về kịp. Vả lại nếu dùng pháp thuật dịch chuyển tất cả đá phải mất rất nhiều sức.”

Dù cô không nói ra thì Kiến Phi cũng hiểu được chuyện này, song trong lòng anh vẫn hơi uất ức. Mà Hân Vũ nào có quan tâm đến chuyện anh có tha thứ hay không, đã vội xoay người, nhanh chóng gọi một chiếc bóng trên trời hạ xuống. Lúc nó đến gần, Kiến Phi liền nhận ra đây chính là con thiên mã màu lục của Diệp Y. Con thiên mã này từ nhỏ đã bị anh trêu chọc thành quen, hễ gặp anh đều sẽ dậm chân, phồng mồm, như thể chỉ muốn lao vào xé xác anh ra mà thôi.

Hân Vũ giật lại cương ngựa, sau khi ổn định trên yên mới quay lại ra hiệu cho Kiến Phi: “Anh đợi ở đây, đến lúc em bắn pháo hiệu rồi hãy cho người đổ dầu xuống.”

Cô làm việc quá nhanh gọn. Kiến Phi chưa kịp đáp lại đã thấy bóng ngựa lao vút lên rồi.

Trong khi phía Kiến Phi mọi thứ rối như tơ vò thì phần Kỳ Phong cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Ban đầu hắn nghĩ vẫn còn thời gian nên mới tạo điều kiện cho Kiến Phi bày trò, chẳng ai ngờ quỷ tộc lại tấn công đúng vào lúc này. Bị kéo dậy khỏi buổi sáng bởi những hồi tù và báo động khẩn từ chốt canh gác, hắn chỉ kịp dụi dụi mắt, khoác tạm chiếc áo rồi lao vội ra ngoài. Vừa bước được mấy bước đã nhận ra bóng Đình Nguyên vội vã lao tới, thoáng nhìn thấy dáng vẻ hắn, Đình Nguyên bèn nhanh chóng cấp báo: “Chúng ta bị

phục kích từ lòng dưới lòng sông. Hiện nhóm quân địch đầu tiên đã tràn lên rồi, thần đã ra lệnh cho quân phòng vệ ứng phó.”

Bên ngoài vẫn đang hỗn loạn, các binh lính đều gấp rút trở về vị trí, Kỳ Phong giương mắt, song trời vẫn chưa sáng hẳn, hẳn không nhìn thấy rõ điều gì bên ngoài những ngọn đuốc cháy hừng hực trước mặt, liền truy hỏi: “Nhắm chừng bao nhiêu quân?”

“Không chắc lắm, trước mắt chỉ xác định được một tiểu đội, khoảng hai mươi binh sĩ quý tộc. Nhưng trong số này phần lớn đều là kẻ biến thể, chỉ có hai ba quý tộc thuần chủng dẫn quân thôi.”

“Kiến Phi đâu?”

“Cậu ta còn chưa trở về.” Mấy tiến cuối Đình Nguyên hơi hạ giọng, hiển nhiên cũng âm thầm lo lắng cho Kiến Phi.

Kỳ Phong cắn môi, nếu chỉ vài mươi kẻ biến thể đến thăm dò thì quân đội bên ngoài vẫn có thể giành thắng lợi. Hắn cúi người, giật lấy súng bắn tên trên tay Đình Nguyên, hạ giọng: “Điều tất cả xạ thủ ra sau trại, sau đó chuyển số súng bắn tên đem qua phía Khải Kiệt mới mang đến ra giao ọi người. Tất cả vào vị trí. Tôi dẫn người đến cổng tây xem thế nào đã.”

Dứt lời, hắn đã len qua Đình Nguyên lao về phía trước. Đình Nguyên không cản được, vội dùng còi hiệu chỉ huy mọi người nghe theo lệnh. Lúc quay đầu lại đã không nhìn thấy hắn đâu nữa.

Kỳ Phong không quan tâm đến hướng vừa bị tấn công mà lại dẫn theo một nhóm binh sĩ chạy về cuối doanh trại. Nơi đây có một khúc sông chảy qua, cũng là đoạn sông ngắn nhất với doanh trại quý tộc. Ban đầu hắn vốn còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao quý tộc lại cố tính tránh gần tìm xa như vậy, song lúc nhìn thấy xác vài binh sĩ gác trại bên bờ sông liền ngay lập tức hiểu ra.

“Bệ hạ, cẩn thận!”

Chưa kịp định thần lại, một binh sĩ đã lao ra chắn trước người hắn, nhờ vậy mà giúp hắn tránh được đòn hiểm của một gã quý tộc vừa lao đến. Gã võ nhẹ đôi cánh, cười gằn, một tay vẫn còn rỉ ra hàng máu tươi rơi vãi dưới đất, chiếc răng nanh hơi lộ ra, chậm chậm bước đến thưởng thức con mồi từ trên trời rơi xuống. Thế nhưng gã lướt đến chưa đầy hai thước, Kỳ Phong đã rút súng bắn tên trong tay ra, một chiếc cọc thép cứ thế lao thẳng vào lồng ngực trái khiến gã vấy vũng đôi cánh như diên đại, trước khi rơi xuống đất như một bị thịt rồi cứ thế tan thành tro bụi.

Kỳ Phong ra đòn cực nhanh và chuẩn, sự tinh táo ấy đồng thời cũng lấy lại sĩ khí của đám hộ vệ bên cạnh. Vài vị tướng đến sau lúc này cũng nhanh chóng gia nhập vào đoàn người hộ giá, ra sức tấn công về phía những binh sĩ quý tộc vừa ngoi lên khỏi mặt sông. Kỳ Phong lui lại phía sau, nhân lúc hỗn loạn liền bắn lên pháo hiệu cảnh báo Đình Nguyên, sau đó một tay cầm súng bắn tên hùng dũng lao đến, tay còn lại tạo ra những quả cầu lửa nuốt trọn mấy kẻ biến thể trước mặt.

Quân sĩ loài người càng lúc càng gia nhập trận đánh nhiều hơn, thế nhưng từ dưới sông, quý tộc cứ ngoi lên như thủy triều không bao giờ cạn kiệt, cứ hết lớp này lại đến lớp khác tiến lên. Binh sĩ loài người dù đã trải qua thao tập, lại có súng bắn tên hỗ trợ nhưng nói thế nào thì thế lực cũng không thể sánh được quân đội hung hãn phía trước. Chỉ mới nửa giờ trôi qua mà đã không ít người bị giết vì kiệt sức.

Vận dụng pháp lực mất rất nhiều sức, Kỳ Phong dù có cường tráng đến thế nào cũng khó cầm cự được, bèn huyết còi gọi Phun Lửa đến. Mọi khi con rồng nhỏ này vẫn bị giam trong khoảng đất riêng, lúc này vừa được thả thì hùng hổ lao ra gầm thét ủng hộ hắn. Sự có mặt của rồng lửa còn có lợi về mặt tinh thần. Nhìn thấy nó xuất hiện, binh sĩ như được tiếp thêm sức mạnh, càng lúc chiến đấu càng hăng.

Trận chiến càng lúc càng trở nên căng thẳng, loài người dần dần lùi lại trước sức tiến công ngày càng bạo tàn của cánh quân quý tộc trôi lên từ dưới nước, thậm chí một số kẻ biến thể đã thoát khỏi vòng vây, bắt đầu lao vào sâu trong lòng doanh trại. Kỳ Phong thấy tình thế không ổn, vừa đánh vừa thoái lui về phía kho trữ tên. Lúc nhìn thấy thùng tên trước mặt, sắc mặt hắn bỗng trắng bệch. Thùng tên thép vốn phải đầy đặn lúc này hoàn toàn rỗng không, chỉ có vài mũi tên lẻ tẻ rơi vãi ra ngoài, song với quân số hiện nay, chẳng khác nào muối bỏ biển.

Tình hình trước mắt vẫn phải là ngăn chặn kẻ địch trước. Hắn gọi một tiểu tướng lại, dặn dò gã vận chuyển thêm tên thép từ doanh trại chính đến, sau đó lại định bụng dặn dò thêm Phun Lửa. Thế nhưng lúc xoay người lại, một binh sĩ đã hoảng hốt chạy về phía hắn, giọng nói run rẩy: “Bệ... bệ hạ. Nước sông...”

Gã không nói hết câu, mà Kỳ Phong cũng chẳng có thời gian đợi gã lấy lại tinh thần, vội gióng mắt về hướng con sông phía trước. Trong sự ngạc nhiên của hắn, mặt nước vốn lăn tăn sóng lúc này lại lạnh lùng kết thành băng.

Không chỉ một lớp băng mỏng, không giống như những chiếc hồ băng lỏm bõm nước vào dịp đông giá mà là thật sự hóa băng. Cả khúc sông dài đến vậy, chẳng mấy chốc đã đông cứng chẳng khác gì viên đá tảng khổng lồ.

Chẳng những Kỳ Phong, binh sĩ loài người, mà cả trăm kẻ biến thể đã lên bờ giao chiến lúc này đều kinh ngạc đến sững sờ. Hơn mấy ngàn binh sĩ quỷ tộc của họ, từ tướng đến quân sư, cứ thế mà bị giam dưới chiếc hồ băng dày đặc. Chưa kịp ổn định lại tinh thần, lại có một dòng nước chẳng biết như thế nào lại đổ từ thượng nguồn xuống, mang theo mùi gay nồng nặc. Kỳ Phong vẫn đứng ngây như phỗng. Trong lòng hắn chỉ vừa nghĩ tới vẻ mặt thần bí của Kiến Phi thì đội trưởng quân hộ giá đứng bên cạnh đã hô lên: “Bệ hạ, là dầu đấy.”

Dầu? Những suy nghĩ trong lòng Kỳ Phong xoay chuyển không ngừng. Bởi tiếp xúc với khối băng dày đặc, dầu đổ xuống dần cũng đóng băng, từng lớp nối tiếp nhau tạo thành một lớp dầu mỏng loang trên bề mặt tảng băng lúc này chẳng khác gì băng mấy trăm năm ấy. Kỳ Phong ngẩn ra, đứng vào lúc hắn nghĩ mình đã đọc được thể cuộc thì một con chim đã ráo riết bay dọc bờ sông, bay đến đâu, nó lại phun ra ngọn lửa dài đàng đàng đến đó, hòa cùng với lớp dầu ban nãy chảy ra, nhuộm đỏ cả dòng sông đang cháy hừng hực.

Quỷ tộc kinh hãi, loài người ngỡ ngàng, còn Kỳ Phong, ngay từ khi thấy con chim lửa kéo đôi cánh đỏ rực ngang qua, nhịp tim hắn dường như vẫn chưa kịp động đập. Thật lâu sau đó, cuối cùng hắn mới nở ra một nụ cười, nửa hân hoan, nửa lại như oán giận.

Kỳ Phong lôi hết những mũi tên còn lại lấp vào súng bắn tên, đoạn gọi Phun Lửa đến, bảo nó hỗ trợ Ngu Ngốc tạo ra lửa dày đặc trên thành sông. Xong đâu vào đấy hắn mới trấn tĩnh lại, dẫn theo một nhóm binh sĩ đi ngược lại theo bờ sông, tiến về hướng Ngu Ngốc vừa xuất hiện.

Nhờ có Phun Lửa gia nhập mà ngọn lửa trên khúc sông Thương Thủy càng lúc càng mãnh liệt hơn, chẳng mấy chốc đã khiến cả vùng sông nóng hừng hực, ở một số đoạn sông nhỏ, băng bắt đầu nứt toạc ra tạo thành những đường rãnh khổng lồ, mơ hồ có thể nhận ra thân xác vài kẻ biến thể dưới hồ đã vỡ vụn. Kỳ Phong liếc mắt nhìn đến, song cũng chẳng mấy quan tâm. Hắn cứ thế ráo riết chạy dọc bờ, cho đến một nhánh sông khuất bị che chắn bởi khe núi, mới nhìn thấy bóng một cô gái áo trắng đang giương tay về phía nước, đôi mắt khép lại. Từ cánh tay cô tỏa ra những vòng tròn đồng tâm cứ nhẹ nhàng tan vào dòng sông lửa cuộn cuộn bên dưới. Bởi sức nóng từ sông, trán cô lúc này đã rỉ mồ hôi, bàn tay còn lại cũng tựa vào gốc cây bên cạnh, dáng vẻ đầy chật vật. Mắt cô vẫn nhắm nghiền, hàng mi thi thoảng lại co giật, hồ như không hề quan tâm gì đến thế giới xung quanh nữa, nhưng chỉ một cái liếc mắt thoáng nhìn ấy thôi cũng đủ khiến Kỳ Phong nhận ra mình không hề đoán sai.

Thật sự là cô. Cô đã thật sự trở về.

Đã vượt qua được một quãng đường dài như thế, ấy vậy mà đã gần chạm đến đích rồi, Kỳ Phong lại cứ đứng tần ngần một chỗ, mắt đăm đăm nhìn vào cô gái cách đấy không xa. Trong số những binh lính đi theo bảo vệ hắn không ít người cũng nhận ra Hân Vũ. Họ vui mừng, song cũng thoáng ngạc nhiên, không hiểu tại sao hoàng đế của mình lại chỉ đứng từ xa nhìn cô mà không dám tiến đến. Một binh sĩ không thể chịu nổi nữa bèn bạo gan cúi người nhắc nhở hắn: “Bệ hạ!”

Kỳ Phong run rẩy dùng tay vuốt mặt mình. Hắn cứ thế vuốt ba lần, đến khi mồ hôi cũng vã ra. Dù thấy rõ hình ảnh trước mặt rồi nhưng vẫn ngập ngừng, sợ rằng chỉ một bước chân nữa thôi thì cô sẽ hoàn toàn biến mất.

Chẳng ai có thể hiểu được cảm xúc lúc này của hắn. Gần hai trăm ngày, hắn chỉ có thể nghĩ sẽ gặp lại cô trong giấc mơ, mà thậm chí như vậy chẳng nữa, hắn vẫn sợ rằng cô sẽ trách hắn nếu hắn không hoàn thành nhiệm vụ. Cô trao cho hắn vương vị, giao loài người vào tay hắn. Thứ quyền lực trên trời rơi xuống này ban

đầu là một gánh nặng, nhất là với một kẻ kiêu hãnh chẳng nề nang trời đất như Kỳ Phong. Nhưng cũng có những lúc bản thân hẳn tưởng như cũng bị giắc mộng quyền lực đánh gục, nhất là khi đứng trên đỉnh cao ấy, nhìn mọi người cúi đầu và khuất phục trước mình, cảm giác ấy mới thành tựu làm sao.

Vậy mà sau “cái chết” của cô ở thành phố Vĩnh Hằng, hẳn mới biết được, thế giới này không có ai quan trọng hơn cô. Nhân quốc dù có đánh mất cũng có thể giành lại được, quyền lực rơi vào tay người khác cũng có thể tranh giành, nhưng Hân Vũ, nếu đã đánh mất thì có dùng thời gian cả đời, cũng chỉ lau khô nước mắt hối hận mà thôi.

Gần hai trăm ngày, mỗi đêm hẳn đều ôm những bản thảo tập viết của cô đi vào giấc ngủ, có lúc lại đọc đi đọc lại những lá thư cô viết mà chẳng dám gửi, nét chữ thanh mảnh sai chính tả, đôi khi lại vẽ vằn vện như mạng nhện hóa thành. Tâm tâm Kỳ Phong chưa bao giờ hối hận vì đã ra đi. Nhưng hẳn lại oán trách vì mình không thể trở về sớm hơn.

Hắn luôn biết loài người không chỉ là gánh nặng, đó còn là trách nhiệm của cô. Nếu hẳn muốn mạnh mẽ hơn, muốn che chở cho cô dưới đôi cánh của mình thì hẳn cũng phải đủ sức để gồng gánh cả loài người. Thế nhưng khi sự việc xảy ra, hẳn lại nghĩ, nếu như được chọn lựa một lần nữa, cho dù biết mang cô ra khỏi thành phố Vĩnh Hằng sẽ phải chấp nhận cái chết, hẳn cũng phải để cô chết bên cạnh mình.

Bởi vì, cái chết không đáng sợ, nhưng thứ cảm giác hi vọng, chờ đợi, tuyệt vọng, rồi lại hi vọng, chờ đợi...mỗi ngày mỗi ngày lặp lại mới là thứ giằng xé con người đến chơ vơ trong kiệt cùng.

Khi tất cả hi vọng về sự sống sót của cô không còn nữa, Kỳ Phong lại trở nên thanh tĩnh một cách kỳ lạ. Hẳn chưa bao giờ xem mình là người của thế giới này, nhưng lại bị đẩy lên một trọng trách quá lớn lao. Trước đây hẳn luôn hiểu, con đường bước lên ngôi vị cao nhất vốn bi tráng và cô độc biết bao, nhưng chỉ ít bên cạnh hẳn vẫn còn có cô. Song giờ cô đi rồi, hẳn mới hiểu có những chuyện mình đã chẳng thể từ bỏ.

Cô muốn hẳn trở thành hoàng đế, hẳn sẽ trở thành hoàng đế, cô muốn hẳn giúp đỡ loài người, hẳn nguyện bỏ ra tất cả thời gian và nỗ lực để mang loài người đến cảnh thái bình nhất. Hẳn nghĩ, là tâm nguyện của cô cũng được, là trách nhiệm thuộc về hẳn cũng chẳng sao, mục tiêu đời này của hẳn vẫn là có thể đứng ở nơi cao nhất có thể. Cho dù mãi mãi cũng không thể gặp lại nữa, hẳn vẫn mong rằng cuộc đời mình có thể đứng ở một nơi thật cao. Vì chỉ có như vậy, hẳn mới có thể ở gần cô hơn.

Song thế gian này có rất nhiều chuyện, chỉ cách nhau nửa bước chân, chỉ ngăn nhau có đôi giàn thiên lý nhưng vẫn không kịp tỏ tường, nói chi là chân trời góc bể.

Hân Vũ giương tay, lúc này mới dùng đến tay trái từ từ vẽ ra những vòng tròn tiếp nối vào tay phải. Theo cử động của cô, một âm thanh thanh thúy giòn tan bất chợt vang lên giữa mảnh núi rừng. Ban nãy lớp băng bị ngọn lửa phép thuật từ Phun Lửa và Ngu Ngốc truyền đến làm nứt ra, bấy giờ dưới sự tiếp lực của Hân Vũ đã hoàn toàn vỡ ra thành từng mảnh vụn. Hân Vũ vẫn dùng tay điều khiển lực, ánh mắt cô giương ra nhìn theo phản ứng dây chuyền mà mình tạo thành, bất ngờ thay lại nhìn thấy Kỳ Phong đang trần trối đứng đó.

Trong khoảng khắc hai tầm mắt giao nhau, Kỳ Phong thật sự rất hồi hộp. Hẳn không biết cô sẽ dùng ánh mắt gì đối diện với mình. Cho dù trong lòng có muôn ngàn câu hỏi muốn chờ cô giải thích, nhưng đột nhiên hẳn chỉ muốn biết, trong nửa năm trời qua hẳn không có bên cạnh, cô có nhớ đến hẳn mà không thôi.

Suy nghĩ này bất giác khiến hẳn khẽ cười, bước chân không kiểm soát được mà lại nhấc về phía trước. Thế nhưng cũng chính khoảnh khắc đó, tầm mắt mông lung của Hân Vũ khẽ lay động, cánh tay trái đang dùng để truyền lực tức tốc giương lên, tạo ra một khối băng họn hoắc xoay tròn trong không khí. Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, cô lại đẩy khối băng lao vun vút đến vị trí Kỳ Phong đang đứng.

Phản ứng của người bình thường bao giờ cũng chậm hơn pháp sư một nhịp. Binh sĩ hai bên chưa kịp hoàn hồn, chỉ nghe tiếng gió xé toạt, khối băng sượt qua vai Kỳ Phong chỉ hơn một phân, gợn gàng cảm pháp vào tìm một gã quỷ tộc thuần chủng đang lao đến, định đánh lên hẳn từ phía sau.

Kỳ Phong từ lúc gặp Hân Vũ đến giờ vẫn mơ màng chưa tỉnh hẳn, lúc này mới kịp lấy lại tinh thần. Hẳn chỉ thoáng nhìn xác gã quỷ tộc đã bắt đầu co quắp, dần hóa thành tro bụi liền trở lại tìm kiếm bóng hình Hân Vũ. Song lúc ngẩng đầu, quả tim hẳn chẳng biết lần thứ mấy sứt ngừng lại.

Hân Vũ vẫn đứng bên hồ, một tay dùng pháp thuật giữ băng cố định nên không rút ra được, tay còn lại cầm con dao bạc chỉ khoảng hai mươi phân đâm ngược về phía sau, ngăn chặn một gã quý tộc khác vừa lao xuống tấn công. Thế nhưng dẫu động tác cô nhanh nhẹn, con dao đâm trúng mục tiêu thì móng vuốt sắc nhọn của kẻ địch cũng đã kịp xuyên thủng qua ổ bụng cô rồi.

Gã quý tộc sau lưng cô co rúm rồi hoảng toàn hòa tan vào không khí. Lúc này Hân Vũ mới ngẩng mặt lên, máu ứa ra từ bụng cô nhuộm đầm cả vạt áo màu xanh ngọc bích. Kỳ Phong nhìn thấy cảnh tượng đó thì chẳng bận tâm gì nữa, đôi chân hần bước như chạy, chỉ muốn đến xem xét tình hình của cô. Vậy mà Hân Vũ lại nghiêng rặng cau mày, cô cũng không nhìn hần mà lại trừng mắt quát đám binh sĩ vẫn đứng phía sau: “Bảo vệ bệ hạ!”

Dứt lời, cô lại tạo ra một khối băng nhọn khác, để nó lao vun vút về kẻ biến thể vừa xuất hiện gần đó.

Giọng cô không cao lắm, nhưng thốt ra đặc biệt có uy quyền, nhất là ánh mắt giận dữ vừa rồi khiến cả Kỳ Phong nhìn thấy cũng không quen. Nhóm binh sĩ phía sau thì lại chẳng nghĩ nhiều đến vậy. Sau tiếng gọi của Hân Vũ, bọn họ vội tản ra che chắn xung quanh Kỳ Phong, ngăn chặn nhóm kẻ biến thể vừa xuất hiện. Nhóm này có vẻ như được dẫn đầu bởi hai gã quý tộc vừa tấn công Hân Vũ và Kỳ Phong, bấy giờ chỉ huy đã chết, binh sĩ loài người lại có súng bắn tên, muốn đối phó với chúng cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hân Vũ vẫn đứng trước hồ, hoàn toàn không để tâm gì đến vết thương ở bụng mình mà lầm bầm đọc thần chú, cố gắng hoàn thành xong lá bùa đang thực hiện. Kỳ Phong cũng gọi ra Hỏa Chi kiếm, mặc kệ sự bảo vệ của binh lính mà chạy đến bên cô. Song đến nơi rồi hần vẫn đứng trầm ngâm đó, nhìn khóe mi cô run run, cánh tay uể oải giương ra rồi rút lại đến mấy lần. Hai trăm ngày nhớ đêm mong, bao nhiêu lời muốn nói bất giác lại nghẹn đặng trong cổ họng, không thể thốt thành lời.

Khi yêu thương được khảm vào thân xác, trở thành một phần của cơ thể, bỗng nhiên câu nhớ nhưng cũng trở thành thừa.

Thật lâu, Hân Vũ mới từ từ rút tay lại, bên thái dương nặng nề rơi xuống giọt mồ hôi, giọt nước được tỏa sáng bởi ánh nắng vừa lên, long lanh hệt như viên đá mã não màu hổ phách. Kỳ Phong không tìm được, bất giác vươn tay lau đi giọt mồ hôi ấy. Hành động của hần ngược ngùng lại chậm chạp, khiến Hân Vũ nhìn thấy cũng không khỏi phì cười. Cô nắm lấy tay hần, nhẹ nhàng áp lên mặt mình: “Không phải mơ đâu, em về rồi.”

Chỉ mấy tiếng này thôi cũng phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Kỳ Phong. Hần đột ngột giang tay ra ôm siết lấy cô vào lòng. Chiếc ôm mạnh mẽ đến mức không chừa cho cô một kẽ hở nào, Hân Vũ dường như cũng hiểu ý, vòng tay ra ôm sau lưng hần. Ánh mắt cô từ dịu dàng thoáng lại trở nên sắc lạnh. Cô trừng mắt với tên đội trưởng đứng gần đó. Lúc này gã mới hiểu ý, vội vàng bảo bọn lính còn lại xoay mặt đi.

Thật lâu sau, mới nghe âm thanh khàn đặc của Kỳ Phong khẽ vang lên: “Chịu trở về rồi?”

Hân Vũ ậm ừ trong miệng, thoáng mỉm cười. Chiếc ôm của Kỳ Phong lại càng trở nên chặt hơn. Mãi một lúc hần mới buông cô ra, ánh mắt âu yếm, mang theo chút lạnh lẽo: “Vậy thì đừng hối hận. Sau này anh sẽ không để em có cơ hội rời khỏi anh nữa.”

Dĩ nhiên Hân Vũ không ngờ Kỳ Phong lại nói vậy. Thái độ của hần đối với sự trở về của cô lại hết sức tự nhiên. Ánh mắt tuy vẫn dịu dàng là thế, song vẫn có đôi chút cảm giác khiến cô cảm thấy xa lạ. Hân Vũ cau mày định hỏi, lại nghe thấy phía sau vang lên bước chân của một nhóm người vừa đến.

Kỳ Phong cũng chú ý đến sự hiện diện của nhóm người này. Họ đều có dáng vẻ của người bình thường, trông ai cũng hốc hác lam lũ, nhưng điều không ngờ đến là trên vai đều có ký hiệu của binh lính loài người. Hiển nhiên tất cả bọn họ đều chưa từng gặp qua Kỳ Phong, lúc này nhìn thấy hần cũng không chào, mà lại cung kính cúi người trước Hân Vũ: “Bẩm công chúa, phía hạ lưu đã được người của chúng ta khống chế, mọi thứ đã đâu vào đấy.”

Hân Vũ chẳng biểu lộ chút ngạc nhiên nào, chỉ khẽ giới thiệu: “Đây là Từ Cảnh, người em mời đến để giúp đỡ. Cảnh à, đây là Bệ hạ.”

Cô đã giới thiệu như vậy, đương nhiên người tên Cảnh cũng phải cúi đầu chào hần. Thế nhưng từ đầu đến cuối anh ta đều chỉ quan sát nhất cử nhất động của Hân Vũ. Kỳ Phong càng nhìn càng cảm thấy khó chịu,

đành nhìn Hân Vũ hạ giọng: “Chuyện này là thế nào?”

Cô biến mất sáu tháng trời không tính, lúc này đột nhiên trở về lại mang theo một nhóm người không rõ lai lịch, hơn nữa, cái cách bọn họ nhìn cô thật sự khiến hấn cáu giận. Thái độ của hấn rõ ràng đến mức Hân Vũ cũng nhận ra: “Đừng nóng. Trở về trại em sẽ giải thích với anh.”

Dứt lời, cô lại bảo Từ Cảnh: “Mọi người cứ làm như kế hoạch, xong việc đến chỗ Kiến Phi, anh ấy sẽ sắp xếp chỗ ọi người.”

Vẫn là thái độ ấy, Từ Cảnh cùng đoàn người cúi đầu chào cô, sau đó chỉ chào qua loa đại khái với vị hoàng đế trước mặt đã vội vã đi thẳng. Lúc này đừng nói Kỳ Phong, ngay cả binh sĩ bên cạnh cũng khó hiểu nhìn nhau, sau đó ánh mắt lại lén lút nhìn Hân Vũ với vẻ trông đợi. Kỳ Phong nhìn thấy hết, nhưng hấn vẫn chưa kịp bùng phát cơn tức giận đã thấy Hân Vũ níu lấy tay hấn, cả cơ thể cô cứ như không có xương, tựa cả vào người hấn. Trước lúc cô ngất đi, Kỳ Phong chỉ nghe được một giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua tai: “Mang em trở về...”

Hân Vũ vốn là kẻ biến thế, chỉ cần vết thương không phải ở tim hay đầu thì hoàn toàn không đáng lo ngại, chính vì điều này mà cả Kỳ Phong cũng xao nhãng việc quan tâm đến vết thương của cô. Lúc này thấy cô đã bất tỉnh, hấn mới vội vàng bế cô trở về doanh trại chính, tức tốc gọi lương y đến chữa thương cho cô. Cả khu trại này chỉ có vài lương y chính, lúc này chiến trận vẫn chưa kết thúc hấn, bọn họ đều bận tối mắt, song nghe nói Hân Vũ đã trở về thì vội vàng chạy đến. Kỳ Phong bị mời ra ngoài, hấn uất ức không tìm ra chỗ trú giận, bèn hét đá rồi lại đấm mấy cột chống vũ khí gần đó. Hấn nghĩ một lúc, vẫn chưa hả giận, lại bảo người gọi Kiến Phi đến.

Kiến Phi hoàn thành nhiệm vụ ở thượng nguồn, vừa hồi hả trở về đã bị quân lính nghe theo lệnh Kỳ Phong lôi đi. Cả người anh ta đầy bùn, quỳ bệt dưới đất. Dù đã quen với dáng vẻ nheo nhuóc của anh song lúc này Phong lại thấy nụ cười hi hi kia hết sức vô lại. Hấn nhắc chân đạp lên ngực Phi khiến anh ngã ngửa, gầm giọng: “Anh không giải thích rõ thì đừng hòng toàn mạng ra khỏi đây.”

Kiến Phi chật vật ngồi dậy, lại quỳ xuống. Trên đường đến đây anh đã nghe mọi người báo lại tình trạng của Hân Vũ, cũng hiểu lần này lại phải là mình đứng mũi chịu sào, chỉ là không ngờ tên nhãi trước mặt lại nóng nảy như vậy, chưa nói lời nào đã cho anh mấy đá rồi. Kiến Phi vốn có chuẩn bị sẵn, chỉ mất vài lời đã kể lại toàn bộ vụ việc.

Hân Vũ muốn tung một mẻ lưới dẹp tan quân quỷ tộc, thế nên cô dùng pháp lực của mình đóng băng toàn bộ khúc sông, giam giữ bọn chúng, sau đó nhờ Kiến Phi và binh sĩ ở thượng nguồn đổ dầu xuống, phía trên lại cho Ngu Ngốc phun lửa. Mà ngọn lửa pháp thuật của Ngu Ngốc cũng không hề tầm thường, bắt vào dầu chẳng mấy chốc đã khiến mặt băng chịu áp lực mấy mươi ngàn độ, dưới lòng băng không chịu nổi áp lực liền vỡ bục ra. Sau đó cô lại dùng pháp thuật kích thích các vụ nổ, số binh quỷ tộc có thể vượt qua tai kiếp này hầu hết đều bị nhóm dân quân của Từ Cảnh diệt sạch.

“Từ Cảnh là ai?”, Kỳ Phong nghe xong liền nắm được trọng tâm trong kế hoạch của Hân Vũ, nhưng cái hấn cảm thấy khó hiểu là vì sao cô lại tìm được một nhóm quân lợi hại đến thế, có thể dùng gươm giáo thông thường mà thông dong dẹp loạn. Đó là chưa kể đến, làm sao cô biết được quỷ tộc sẽ vượt sông theo cách này?

Kiến Phi lại cười hề hề, thậm chí không trực tiếp trả lời: “Cái này bệ hạ cứ hỏi Hân Vũ thì tốt hơn vậy.”

Hiển nhiên Phong vẫn chưa hết tức giận, hấn lại vung chân đạp Phi thêm vài cái nữa, sau đó mới từ từ mát nói: “Thu xếp xong mọi chuyện, anh tự đến chịu phạt hai mươi roi đi.”

Mặt Kiến Phi thoáng chốc đã sa sầm, nhưng anh cũng là người biết thời biết thế, lúc này không thể chọc giận Kỳ Phong được, cùng lắm là mấy mươi roi thôi. Anh anh đứng đứng dậy, tay quệt ngang mũi, đăm chiêu nghĩ nếu như anh chết, dù có làm oan hồn anh cũng phải về tìm Hân Vũ đòi nợ.

Phong chờ bên ngoài trại mất nửa ngày, trời trật mãi mới thấy hai gã lương y bước ra. Nhận thấy ánh mắt lo lắng của họ, hấn càng thêm bất an: “Cô ấy không sao chứ?”

“Bẩm bệ hạ, vết thương của công chúa không có gì quan trọng, không làm tổn hại đến người lớn.” Gã lương y cũng đã làm việc lâu năm trong hoàng cung, đương nhiên biết tránh nặng tìm nhẹ. Song Phong lại không

phải là người làm việc qua loa bừa bãi, nghe xong hấn lập tức nắm được trọng tâm trong lời lão, ánh mắt lại nheo lại thành đường: “Người lớn? Ý ông là sao?”

Lúc này cả hai gã lương y đều không giữ được bình tĩnh nữa, vội cúi người dập đầu liên tục dưới đất: “Bẩm bệ hạ, công chúa không sao, nhưng đứa bé trong bụng không giữ được. Móng của quý tộc đâm xuyên qua tim thai, chúng thần đã cho lấy bé ra rồi.”

Kỳ Phong thoáng chốc đã sa sầm, hấn nhìn trân trối vào chiếc rèm che trước mặt, thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ Hân Vũ đang nằm bên trong thế nào. Hấn cố dặn lòng phải bình tĩnh, hạ giọng trầm xuống: “Ông bảo là, Hân Vũ mang thai?”

Hai gã lương y dường như cũng đoán được có vấn đề, liên tục dập đầu xuống. Gã lương y lớn tuổi hơn hấn cũng từng trải, dập được vài cái ông ta liền trấn tĩnh lại, run giọng đáp: “Bệ hạ tha tội. Bệ hạ tha tội. Thần chuẩn đoán, công chúa đã mang thai ba tháng rồi.”

Kỳ Phong lùi lại hai bước, bàn tay xiết chặt, run rẩy từng hồi. Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, hấn chỉ thấy bờ sông trước mặt như giếng kín bởi màn sương mù, cho dù có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

60. Chương 60: Rất Gần Và Rất Xa

“Chẳng hiểu tại sao hạnh phúc gần gũi đến vậy, song cô vẫn có cảm giác như nó có một đôi cánh, càng lúc càng bay xa tầm với của cô.”

Hân Vũ có cảm giác mình đã trải qua một giấc ngủ thật dài.

Trong khoảng thời gian này, ý thức của cô hầu như liên tục chập chờn giữa hiện thực và hư ảnh. Có lúc, cô mơ hồ cảm thấy mình bị nhét vào một chiếc hộp đen bịt kín ánh sáng, từ đó hầu như không hề có mối liên kết nào với thế giới bên ngoài. Có lúc lại mờ mịt nhận ra một vài âm thanh quen thuộc, những đoạn đối thoại ngắn, rồi cảm giác xóc nảy đầy khó chịu. Mà điều kỳ lạ là cô ý thức rất rõ cơ thể mình đã thanh tịnh, song lại không cách nào thoát khỏi khoảng không ma mị kì quái này. Mọi thứ cứ thế lặp đi lặp lại không ngừng, dần dần bào mòn ý thức kháng cự của cô, đến khi bản thân cô cũng nản lòng, bỏ mặc mình chìm đắm trong những cơn mộng ảo thì lại đột ngột bị thứ ánh sáng vồ dập như thác lũ đánh thức.

Hân Vũ nheo mắt, việc tỉnh lại quá mức đột ngột này khiến bản thân cô vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được. Cách đó không lâu cô cũng vừa trải qua việc hôn mê kéo dài đến nửa năm, thế nhưng cảm xúc khi đó hoàn toàn khác hẳn thế này. Nửa năm đó với cô mà nói, chẳng khác nào giấc ngủ là mấy, khi tỉnh lại cũng chỉ nghĩ là mình vừa thiếp đi ít lâu mà thôi. Thế nhưng cảm giác kỳ ảo này ngược lại khiến cô tưởng như mình đã bị giam giữ cả mấy đời.

Hân Vũ giương tay che chắn tấm màn ánh sáng dày đặc thậm chí khiến cô chẳng nhìn rõ mọi thứ phía trước. Bên cạnh cô dường như có một người nữa, lúc này nhận thấy cử chỉ của cô, người nọ mới vội vàng kéo tất cả rèm che lại. Hấn ta làm mọi thứ cực nhanh, lúc quay lại nhìn cô cũng chỉ cười rạng rỡ, cánh môi giương lên đẹp tựa như vàng thái dương: “Vợ à, cuối cùng em cũng tỉnh rồi.”

Nhận ra ánh mắt ngập tràn lo lắng của Kỳ Phong, thứ xúc cảm kỳ quặc trong lòng Hân Vũ mới tạm lắng xuống.

Cô gượng ngồi dậy, tay ôm lấy đầu, trong thoáng chốc lại cố gắng nhớ lại những chi tiết trước khi mình ngất đi. Kỳ Phong trước mặt lại tựa như đi guốc trong bụng, vội nín tay cô răn đe: “Em chỉ vừa tỉnh dậy, có chuyện gì cũng không cần suy nghĩ nữa. Khi nào sức khỏe hồi phục rồi nói sau.”

Tuy hấn nói vậy, song Hân Vũ cũng không dễ qua mặt. Cô quan sát hết thấy một lượt căn phòng đang ở, nhìn thế nào cũng giống gian điện trong hoàng cung hơn là doanh trại đóng quân, liền không khỏi lo lắng: “Em đã ngủ bao lâu?”

Kỳ Phong vẫn nhìn cô, chậm rãi xoa bóp lòng bàn tay cô, cử chỉ tuy dịu dàng đến thế, ngược lại khiến cô cảm thấy sống lưng lạnh toát: “Em mệt rồi, nên nghỉ ngơi thôi. Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Giọng nói của hấn ôn hòa, tựa như suối vang róc rách giữa núi rừng. Âm thanh này khiến lòng Hân Vũ chộn rộn, song cô vẫn kiên quyết lặp lại câu nói ban nãy: “Em hỏi em đã ngủ bao lâu rồi?”,

Tuy cảm thấy thái độ của Kỳ Phong là lạ, song chính sự vẫn quan trọng hơn hết. Cô giằng tay khỏi cái vuốt ve huyền hoặc của hắn, trừng mắt chờ đợi câu trả lời.

Kỳ Phong nhận thấy cơn giận của cô vẫn không bớt nhàn nhã. Hắn nhún vai mỉm cười, trông mắt tựa như phát ra thứ ánh sáng lấp lánh: “Năm ngày. Chỉ mới năm ngày thôi.”

Hân Vũ sững sờ. Cô không ngờ tiếp đi một chút lại tiêu tốn nhiều thời giờ đến vậy, bèn nhìn quanh phòng một lần nữa, biết mà còn cố hỏi: “Chúng ta vẫn ở doanh trại bên sông Thương Thủy à?”

Kỳ Phong không vội trả lời câu hỏi của cô mà chỉ gương đứng dậy. Tư thế này khiến hắn cao hơn cô rất nhiều. Hắn khoanh tay, tựa vai vào thành tường, nụ cười thoảng như mây bay: “Không, em bị thương nặng, anh lo lắng nên đã bảo người mang em về hoàng cung ngay lập tức. Đây là tấm điện của anh.”

Môi Hân Vũ cứng đờ, muốn nói bao nhiêu lời nhất thời đều không thốt ra được. Chẳng trách cô cảm thấy nơi này quen thuộc đến thế, chẳng qua đó chỉ là phòng cũ của hoàng đế cha cô sửa sang lại mà thôi. Nghĩ đến nhóm người của Từ Cảnh, cô lại không nén được khó chịu trong lòng. Năm ngày, cứ thế mà cô đã ngủ đến mức bỏ qua cái hẹn với tất cả bọn họ.

Thấy cô vén chăn định ngồi dậy, Kỳ Phong vội lấy một đôi giày phủ lông dày cộm ra. Hắn cúi xuống, dịu dàng mang giày vào từng chân cho cô. Hành động này khiến Hân Vũ đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Mãi đến lúc đã mang xong, hắn mới véo má cô, cứng chiều nói: “Trời bên ngoài vẫn còn lạnh, em cứ mặc phong phanh thế này ra ngoài không tốt. Anh mặc thêm áo khoác lông cho em.”

“...”, Hân Vũ hoàn toàn đờ đẫn.

Tuy không quen với thái độ này, song Hân Vũ cũng nhân lúc hắn sửa soạn y phục giúp mình mà moi ra không ít tin tức. Ngay sau trận đánh tiêu diệt toàn quân quý tộc, hắn đã mang cô trở lại kinh thành. Bọn người Từ Cảnh lại được Kiến Phi sắp xếp thu dọn tàn cuộc, đêm hôm trước họ cũng vừa về đến. Phần sông Thương Thủy vẫn có Đình Nguyên ở lại trong nom, trận đánh này khiến quý tộc thương vong rất lớn, trong thời gian ngắn có lẽ không cần lo lắng nữa.

Kỳ Phong vừa kể xong mọi thứ vừa thắt dây áo choàng lại giúp cô. Hân Vũ vẫn nhớ thời gian này chưa vào đông, bên ngoài hắn vẫn không lạnh lắm, song thấy dáng vẻ chú tâm của hắn cô lại cảm thấy ấm áp trong lòng, thoáng chốc mọi nghi ngờ gì cũng quẳng ra sau đầu. Đợi đến lúc hắn quay lưng, cô đột nhiên lại nảy ra ý nghĩ tình nghịch, bước đến ôm hắn từ phía sau.

Bóng lưng Kỳ Phong khẽ cứng đờ.

Hân Vũ áp mặt vào chiếc lưng rộng của hắn, đột nhiên cảm xúc ấm áp dâng tràn trong lòng. Biết bao lâu rồi, cô mới được ôm hắn như thế? Nửa năm không gặp, phải trải qua những biến cố thế nào mới khiến Kỳ Phong của cô trở nên thay đổi đến như vậy? Nếu như có hồi tỉnh trễ một chút, trở về trễ một chút, có phải chút xúc cảm quen thuộc này cũng chẳng còn giữ được không? Hân Vũ tựa vào vai hắn thật lâu mới có thể hít hơi, cất giọng khàn khàn nói: “Xin lỗi Phong, xin lỗi vì đã để anh chờ lâu đến vậy.”

Cánh tay đột nhiên lại bị Kỳ Phong nắm lấy. Hắn quay người, đôi mắt màu hổ phách thấp thoáng vẻ hoang mang. Hân Vũ chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ hắn nghiêm trọng như vậy, bước chân cũng bất giác lùi lại. Không rõ tại sao, Kỳ Phong trước mặt khiến cô có một cảm giác bị áp bức mà trước giờ chưa từng có. Phong vốn ngang tàng, nông nổi, song cô vẫn luôn cảm thấy con người hắn rất dễ nhìn thấu. Vì sao lần này trở về, mọi thứ đều không giống như xưa nữa?

Một tay Phong vẫn xiết chặt tay cô, tay còn lại giương lên, nhẹ nhàng vuốt ve từ thái dương, gò má xuống tận cằm. Thế rồi giống như cảm giác tê dại của một con môi vừa bị săn trúng, cô chỉ kịp nhìn thấy làn môi mỏng của hắn lướt qua bờ mi mình.

Lẽ ra còn rất nhiều ngờ vực và nghi kỵ, nhưng khi cảm giác ấm nóng của da thịt khẽ chạm vào mi, Hân Vũ hầu như đánh rơi cả ý thức. Tầm mắt cô mông lung, lơ đãng cảm nhận thứ xúc cảm mềm mại kia dần lướt từ mi đến dải tai, sau đó chậm rãi lướt qua cổ, cuối cùng nuốt trọn cánh môi cô trong một nụ hôn kịch liệt.

Hô hấp của Hân Vũ hầu như rối loạn. Cô muốn tránh đi song một tay hắn đã siết chặt bờ eo nhỏ nhắn, không cho cô có cơ hội thoát thân nào. Cảm giác bị áp bức xa lạ khiến cô càng muốn vùng vẫy, song nữa

linh hồn còn lại lại bị giam cầm trong hơi thở ấm nóng và xúc cảm cuồng dại quen thuộc, đẩy cô lên bờ đá ngọn sóng, rồi lại nhấn chìm cô dưới lòng biển hoang vu vô tận.

Mãi cho đến khi những cơn sóng kia đã lùi xa, Hân Vũ mới có thể lấy lại được hơi thở dần dập. Hàng mi cô mông lung mở ra, đờ đẫn nhìn vào hình bóng của mình trong đôi mắt Kỳ Phong. Cánh tay giữ chặt lấy cầm cô cũng nhẹ nhàng lơ lửng, người thanh niên trước mặt ôm siết lấy cô, cất giọng:

“Anh không cần biết em đã làm sai điều gì, chỉ mong sau này em sẽ không bao giờ nói dối anh nữa.”

Cả người Hân Vũ giống như bị rút hết sức lực, chỉ có thể tựa vào lồng ngực hắn, hầu như có thể nghe rõ ràng âm thanh nhịp tim hắn vang lên từng hồi rộn rã. Chẳng hiểu tại sao hạnh phúc gần gũi đến vậy, song cô vẫn có cảm giác như nó có một đôi cánh, càng lúc càng bay xa tầm với của cô.

Hân Vũ tỉnh lại vào khoảng giờ chiều, bụng vẫn còn lửng lững vì mấy ngày chưa ăn gì đàng hoàng, Kỳ Phong cũng không cho cô ra ngoài. Hắn gọi cung nhân vào nấu cháo, sau đó ép cô ăn từng muỗng từng muỗng một mới thôi. Ban đầu Hân Vũ còn cảm thấy ngượng, song hắn cứ cương quyết phải làm vậy, xét quan hệ hai người, cô cũng không tìm được lý do để từ chối.

Đợi cô và Kỳ Phong thu xếp xong mọi thứ thì cũng đã sụp tối. Kỳ Phong lại nói đêm nay trong cung tổ chức yến tiệc mừng thắng lợi, có sự tham gia của rất nhiều quý tộc trong thành, mà đây lại là lần đầu tiên cô trở về sau khi hắn lên ngôi, càng không thể qua loa được. Hắn bảo cung nhân mang đến mấy bộ lễ phục bắt cô chọn. Trong đời Hân Vũ ghét nhất là các loại trang phục quý tộc này, thường ngày nếu không ai ép thì cũng nhất quyết không mặc. Ban đầu cô còn giở giọng làm nũng, thế nhưng làm cách nào cũng không thể khiến Kỳ Phong thay đổi quyết định. Náo động một hồi, nhận thấy ánh mắt hắn không giống bình thường, cô đành phải nhân nhượng, chọn bừa một bộ áo dạ hội cổ điển màu xanh biển có đuôi váy xòe phồng lên phía sau rồi nhờ cung nhân giúp mình mặc.

Kỳ Phong đứng đợi bên ngoài thật lâu, đoán chừng cũng đủ thời gian để người bình thường thay tám mười cái đầm rồi mà vẫn thấy Hân Vũ bước ra thì có hơi sốt ruột. Bước chân hắn đảo qua lại một lúc, sau cùng quyết định đẩy cửa vào. Bên trong gian phòng được thắp lên bằng thứ ánh sáng của lông chim lửa, Hân Vũ vẫn đang đứng trước gương xoay tới xoay lui, môi cô hơi nâng lên, cau có nhìn cô gái cung nhân vẫn đang cúi đầu phía sau: “Áo này có phải hở hang lắm không?”

Cô cung nhân bị cô hỏi, không biết phải đáp thế nào bèn giữ yên tứ thế cúi đầu xuống đất. Chiếc áo này là cách đây mấy ngày, Kỳ Phong vừa về từ chiến trận đã sai người làm cùng lúc. So với thời trang của Nhân quốc thì chiếc áo có vẻ không kín đáo thật, nhưng ý của hoàng đế, ai dám phản đối đây? Hân Vũ vẫn còn đang nhăn mặt, chưa biết giải quyết thế nào thì vung cổ hờ chợt có cảm giác lạnh lạnh, Kỳ Phong đã đứng phía sau từ lúc nào. Hắn choàng lên cổ cô một chiếc vòng cổ nạm đầy kim cương, cài xong chốt khóa lại xoay vai cô lại, hài lòng ngắm nghía thành quả của mình: “Hở gì mà hở? Thế này là đẹp lắm rồi.”

Hân Vũ liếc sang nữ cung nhân, thấy cô ta hơi lùi lại, đầu thậm chí còn cúi thấp hơn thì biết không trông mong được gì. Kỳ Phong cũng không để cô thanh thoi lâu, lại kéo cô đến trước gương soi, ép cô quan sát chiếc bóng phản chiếu của mình trong gương. Kỳ Phong lúc này đã thay một bộ lễ phục màu mận đỏ của hoàng đế, vai khoác áo choàng vàng kim, trên đỉnh đầu thậm chí còn đính một chiếc vương miện nhỏ, biểu thị vị trí cao quý nhất của hoàng gia. Thân hình hắn cao lớn uy nghiêm, tóc lòa xoà phủ mắt trông lại thêm mấy phần thâm trầm. Trong gương hắn hầu như đã ôm trọn cô vào lòng, lại tựa cằm vào cổ cô, mỉm cười nhợt nhạt: “Em thấy chúng ta thế nào? Có xứng đôi không?”

Hân Vũ đã quen với dáng vẻ mọi khi của hắn, nghe giọng điệu đó thì càng cảm thấy xa lạ. Thế nhưng chớp mắt khi nhìn rõ hình dạng chuỗi hạt mà hắn vừa đeo trên cổ mình, cô lại gạt bỏ tất cả suy nghĩ khác ra sau lưng, tay nâng niu chuỗi hạt như thể không tin được: “Thứ này... sao lại mang cho em?”

Tuy cô chẳng hề hiểu biết về trang sức, nhưng món đồ này đã từng nhìn thấy hoàng hậu mang rất nhiều lần, sao cô lại không nhận ra cho được? Cũng như vương miện của hoàng đế, chuỗi ngọc tượng trưng cho quyền lực tối cao của hoàng hậu. Hơn nữa mẹ cô trước đây còn kiêm nhiệm vai trò quốc sư, thế nên sự quan trọng của món trang sức này không cần nói ra cũng hiểu. Khóe môi Kỳ Phong giương lên, lại nắm lấy tay cô: “Một lát anh sẽ công bố với mọi người, chúng ta chọn ngày kết hôn. Anh đã làm hoàng đế, nếu người bên cạnh không phải là em, anh không an tâm.”

Giọng điệu hẳn tuy nhẹ nhàng, nhưng Hân Vũ hiểu được hẳn chỉ đơn giản truyền tải lại quyết định của mình, cơ bản cũng không hỏi cô có đồng ý hay không. Nghĩ tới nửa năm đằng đẳng này, đến giọng nói ưu thương của hẳn trên đảo Rùa, những lời muốn nói đành nghẹn lại sau cổ. Cô biết, đi đến bước đường này, có lẽ mình cũng đã không còn tư cách để từ chối.

Khi hai người đến đại sảnh đường trong cung thì mọi người đã đến đông đủ. Dường như việc Hân Vũ trở về mấy ngày trước đều đã được thông báo nên chẳng ai bất ngờ trước sự xuất hiện của cô, ngược lại chuỗi ngọc đính trên cổ lại gây chú ý cho không biết bao nhiêu người. Vợ chồng Hạ Dương đã đến từ rất sớm, vừa nhìn thấy cô đã đứng hẳn dậy, nếu không phải Hạ Dương nhanh tay thì Vân Tình đã lao về phía cô rồi. Hân Vũ nhận ra được ánh mắt đầy sương mù của em gái, lúc bước ngang qua thăm, vội vàng chạm tay Vân Tình trấn an. Lúc này Vân Tình mới hiểu ý mà kiềm chế được cơn xúc động, đợi đến khi Kỳ Phong vẫy tay thì cùng mọi người ngồi xuống.

Hầu hết quần thần và quý tộc có mặt đều là người quen của Hân Vũ, có người còn nhìn thấy Hân Vũ trưởng thành, xem cô như con cháu, với những việc xảy ra trong một năm qua họ cũng biết ít nhiều nhưng vì ở xa không về thăm được, lúc này thấy cô bình an đều thở dài nhẹ nhõm. Hân Vũ đưa mắt quan sát mọi người, có một số viên quan cô thậm chí chưa từng gặp mặt, Từ Cảnh lại ngồi trong một góc khuất, không hề mặc lễ phục, nhìn thấy cô vội cúi đầu chào.

Cô hiểu tâm ý của Từ Cảnh, song lúc này lại không tiện ra mặt, đành phải đợi Kỳ Phong thực hiện xong lễ khai tiệc, ban thưởng ột số công thần sau trận đánh. Tuy việc công bố làm lễ sắc phong cho Hân Vũ khá bất ngờ, nhưng xét mối quan hệ của hai người này, mọi người đều không quá ngạc nhiên, thậm chí cho đến khi Kỳ Phong thông báo xong vẫn không một ai dám đưa ra ý kiến. Kỳ Phong lại như chẳng hề để ý đến họ, gõ gõ chiếc muống vào ly thủy tinh, nói như phán quyết: “Vậy cứ quyết định vậy nhé. Tôi đã gửi đề nghị đến núi Tiên Tri rồi, việc chọn ngày cứ để họ giúp đỡ vậy.”

Từ công chúa bước lên ngai vị hoàng hậu, chuyện này trong lịch sử phải nói là lần đầu tiên. Hân Vũ đã nghĩ đến, những người khác tuy không dám nói ra song hiển nhiên đều có cùng ý nghĩ. Cô càng suy ngẫm càng mất tự nhiên, đành quyết định núp áo Kỳ Phong, viện cớ không khỏe đòi về sớm. Kỳ Phong đã đạt được mục đích, song trong triều vẫn còn việc riêng phải giải quyết nên không muốn cô về. Sau cùng cô đành phải mượn Vân Tình mang mình ra khỏi sảnh đường.

Vân Tình vốn đứng ngồi không yên suốt buổi tiệc, được lệnh hộ tống Hân Vũ về thì vui mừng chẳng kịp. Vừa bước ra khỏi đại sảnh, cô đã lập tức nắm tay Hân Vũ hỏi: “Chị, Kiến Phi nói chị đã tìm được Diệp Y, có thật không vậy?”

Hân Vũ gạt đầu, cũng không tiện nói nhiều mà lại kéo Vân Tình vào một mái đình nhỏ. Đợi cho cung nhân lui ra ngoài hết, cô mới hạ giọng hỏi em gái: “Diệp Y không sao, có lẽ sẽ sớm tỉnh lại thôi, bên cạnh nó lại có Diệp Anh bảo vệ hẳn sẽ an toàn. Ngược lại chị muốn hỏi em Kiến Phi đâu rồi? Vì sao khải hoàn trở về, Kỳ Phong ban thưởng cho nhiều người vậy lại không hề nhắc đến Kiến Phi?”

Sau khi sinh con, Vân Tình lấy thân phận phu nhân của Hạ Dương đã lùi hẳn ra sau màn chính trị, những vấn đề này cô cũng không rõ lắm, mấy ngày nay lại chỉ lo lắng chuyện Diệp Y, giờ nghe Hân Vũ hỏi mới thấy hoài nghi. Hân Vũ quan sát sắc mặt cô nàng liền biết không tìm hiểu được gì, đành mím môi nói: “Em trở về nhắn với Hạ Dương, mười hai giờ đêm nay anh ấy cùng với Kiến Phi đến gặp cung điện cũ của chị. Căn dặn cả Từ Cảnh đi cùng nữa.”

“Chị vừa tỉnh dậy, đợi sức khỏe ổn một chút rồi hẵng giải quyết cũng được mà.” Vân Tình vẫn quan tâm đến sức khỏe Hân Vũ trước tiên, thấy sắc mặt Hân Vũ hơi tái bèn thật lòng nói: “Thật ra năng lực của Kỳ Phong cũng rất tốt. Một năm nay mọi thứ trong triều đều do một tay ngài ấy lo liệu, quần thần cũng thuận theo. Khó khăn lắm chị mới có thể được thư thái như bây giờ. Em nghĩ chị vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút, đợi đến lễ phong hậu, khi đó lại có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh giúp đỡ Kỳ Phong. Chị biết đấy, từ lúc hẳn lên ngôi thì tâm tình không tốt như xưa nữa, chị cứ thế này, em lại sợ...”

Mấy tiếng cuối Vân Tình không nói ra hết song Hân Vũ cũng hiểu phần nào. Thái độ Vân Tình bấy giờ cứ như chim sợ cành cong, Hân Vũ không muốn tiết lộ nhiều với em gái, chỉ gạt đầu trấn an: “Chị có vài việc nhờ bọn Hạ Dương thôi. Em đừng lo lắng quá. Cũng trễ lắm rồi, tranh thủ về sớm một tí trông nom Hạ An đi.”

Nhắc đến con trai, sắc mặt Vân Tình mới thoáng hồng hào. Hân Vũ không hiểu vì sao một thời gian không gặp, chẳng những Kỳ Phong mà cả em gái mình cũng có sự thay đổi lớn đến thế. Cô cũng không dám nghĩ nhiều, trở về cung của Kỳ Phong rồi liền dặn Vân Tình đi về cẩn thận. Đợi Vân Tình đi xa rồi mới thở hắt ra, vội ngồi xuống bàn hí hoáy viết một lá thư, sau đó thay quần áo đợi Kỳ Phong về.

Trái với dự tính ban đầu của cô, mãi đến khi trăng gần lên cao thì Kỳ Phong mới trở về, trên người lại nồng nặc mùi rượu. Hân thậm chí chẳng phân biệt rõ các gian phòng, chân nọ lọ xọ chân kia, phải nhờ đến hai cung nhân dìu thì mới có thể lê bước nổi. Hân Vũ ra hiệu cho cung nhân lui ra ngoài, lại tự mình vắt khăn lau người cho hân. Phong dường như uống rất say, môi liên tục lẩm bảm gì đó, lúc lại nắm tay cô đặt lên ngực mình. Hân Vũ ban đầu còn không mấy chú ý, sau đó lại tò mò hơi cúi người xuống, chưa nghe hết cô đã ngồi thẳng dậy, gò má hơi ửng hồng.

Hóa ra, câu mà hân không ngừng lẩm bảm là: “Hân Vũ, đừng bỏ anh lại một mình nữa.”

Tâm trạng lúc này của Hân Vũ rất phức tạp. Cô thay trang phục cho hân xong vẫn ngồi thừ một mình bên ánh đèn ngấm ngấm, mãi đến khi nhẩm tính đã đến giờ hẹn mới khoác vội áo choàng lên người, đoạn bước đến bên giường xem xét. Kỳ Phong vẫn mê man không tỉnh, Hân Vũ mím môi, sau cùng bỏ qua ý định tặng hân một lá bùa ngủ. Dù sao loại bùa này dùng cũng không tốt cho thân thể.

Sau khi cô trở về vẫn nán lại trong điện của Kỳ Phong, tức cung điện chính của hoàng đế trước kia, cung điện cô vẫn ở lại nằm ở nơi sâu nhất trong hoàng cung, một bên giáp núi rừng. Sau khi cô đi nơi này vẫn để trống. Hân Vũ men theo ánh sáng ngọn đèn trong tay, đến được khuôn viên khu vườn trong điện thì cả Hạ Dương, Kiến Phi lẫn Từ Cảnh đều đã có mặt. Ba người ngồi trên bàn đá thấy Hân Vũ đến thì Hạ Dương và Từ Cảnh đã vội đứng dậy, trong khi đó Kiến Phi lại tắc lưỡi: “Công chúa đến rồi kia, đúng là công chúa có khác nha, đến hẹn cũng phải đi trễ như vậy nữa.”

Ánh trăng khổng lồ lúc này đã lên cao, soi sáng cả khu vườn nên chẳng mấy khó khăn mới nhận ra Hạ Dương đang trừng mắt. Kiến Phi lại như thể chẳng chút sợ hãi nào, bình thản ngắt một cành hoa ló ra gần đó, chậm rãi ngắt từng cánh một: “Có gì thì nói nhanh đi, tôi còn bị đau lắm, thân đau ốm mà công chúa gọi là phải lết xác ra hứng sương đêm nữa.”

Đến lúc này thì Hạ Dương cũng không nhịn nổi, thuận tay véo anh chàng một phát. Kiến Phi vẫn chưa thôi oán giận, không thèm nhìn Hân Vũ nữa. Hân Vũ quen tính giận lẫy của anh chàng, biết không hỏi được gì bèn quay sang Từ Cảnh, háng giọng: “Sau khi tôi rời khỏi đó xảy ra chuyện gì? Vì sao tôi lại bất tỉnh đến mấy ngày như vậy? Chuyện ở sông Thương Thủy rốt cuộc là thế nào?”

Ban đầu Hân Vũ đã tính toán kỹ lưỡng cho chiến dịch sông Thương Thủy. Ngay khi được pháp sư Tần phân tích tình hình, cô lập tức nghĩ ngay đến nhóm người Từ Cảnh. Khả năng thủy chiến của Kỳ Phong không cao, cho dù đã nghe qua loại vũ khí thần kỳ mà Khải Kiệt phát minh ra, thế nhưng binh lực loài người vẫn khiến cô vẫn cảm thấy không khả quan. Trong những trường hợp thế này, dùng kẻ biến thể chống lại quỷ tộc mới là kế sách vẹn toàn nhất. Thế là cô cưới ngựa ngày đêm quyết định quay lại kinh thành, thậm chí chồng Hạ Dương chỉ là thứ yếu, mục đích chính vẫn là có thể thành công thương nghị với những kẻ biến thể trong pháo đài Chết.

Ngay cả Hạ Dương cũng không rõ Hân Vũ đã đưa ra cái giá thế nào để đổi lại sự trung thành của Từ Cảnh cùng với đội binh kẻ biến thể này. Anh chỉ biết tất cả họ đều đồng ý chịu một câu thần chú kiểm soát của Hân Vũ. Hai ngày sau đó, Hân Vũ lại dùng lệnh bài của anh để mang gần một trăm đứa trẻ biến thể ra khỏi pháo đài, cô nhờ anh thu xếp cho bọn trẻ này trong một khu nhà khác ở ngoại ô thành phố. Phải đến tận lúc này, Hạ Dương mới biết Hân Vũ có sản nghiệp riêng bên ngoài, nhưng cô không muốn nói, anh cũng không tiện hỏi, chỉ thuận theo yêu cầu của cô cung cấp người làm và thức ăn để nuôi sống bọn trẻ như những người bình thường.

Phần vì sao bọn trẻ đều là kẻ biến thể, lại được nuôi sống bằng thức ăn của loài người, điều này anh thật sự không đoán được tâm tư của Hân Vũ.

Từ Cảnh trở thành lãnh đạo nhóm quân này, song để có thể chuẩn bị đầy đủ quân trang để ra trận lại không phải chuyện một sớm một chiều. Trong thời gian đợi Hạ Dương tiếp tế quân lương đầy đủ cho bọn họ, Hân Vũ lại di chuyển xuôi về phía nam. Lần này cô không vội đến sông Thương Thủy mà lại la cà ở vài thị trấn nhỏ trước khi tình cờ gặp Điệp Y cùng bọn Kiến Phi.

Từ Cảnh thật sự cũng không biết nhiều hơn Hân Vũ. Sau thất bại ở sông Thương Thủy, phần lớn quân quý tộc đã tháo chạy về phương nam, việc truy đuổi đã không còn là trách nhiệm của anh ta nữa. Anh ta thuận theo lời Hân Vũ, chịu sự sắp xếp của Kiến Phi, song Kiến Phi cũng chỉ cho anh ta cùng đội quân biến thể một chỗ nương nhờ chứ không điều động họ làm nhiệm vụ khác. Một ngày trước bọn họ mới trở lại được kinh thành.

Hân Vũ nghe Từ Cảnh bầm báo xong thì có hơi thất vọng, lại đưa mắt sang nhìn Hạ Dương. Hạ Dương nhún vai: “Anh cũng chẳng biết gì cả, hai ngày trước Kỳ Phong đưa em về đến cổng thành anh mới được tin thôi. Anh có vào cung mấy lần nhưng Kỳ Phong, à không, bệ hạ vẫn không cho anh gặp em, cả Vân Tình náo loạn một hồi cũng không khá hơn gì. Bọn anh cũng rất sốt ruột, hôm nay nhìn thấy em mới an lòng phần nào đấy.” Dứt lời, Hạ Dương lại cảm thấy sự việc cũng không ổn như mình nghĩ, vội hạ giọng: “Sao em lại đột nhiên hỏi vậy? Không lẽ có gì bất thường sao?”

Hân Vũ khẽ thở dài. Cô không tiện nói ra suy đoán trong lòng, Hạ Dương và Từ Cảnh lại không giúp được, không còn cách nào khác đành lay lay vai áo Kiến Phi. Kiến Phi bị cô lay đến bực mình, quay mặt lại thấy ánh mắt cô mở to vô tội nhìn mình, cơn giận trong lòng chẳng mấy chốc xẹp như bong bóng xì hơi, ấy vậy mà vẫn khoanh chân ngồi ngay ngắn trên ghế đá, cố chấp nói: “Không biết, không biết gì cả.”

Làm sao Hân Vũ lại buông tha anh dễ dàng đến thế? Cô lay mãi, Kiến Phi cũng không chịu được, sau cùng đứng bật dậy quát lên: “Cái gì cũng là anh cả, bị đánh cũng là anh, giờ đầu chịu báng cũng là anh. Vết thương của anh bây giờ vẫn còn đau đây này. Kỳ Phong hỏi anh hết mấy lần, kế hoạch của em là gì? Cậu ta cứ nghĩ anh chỉ nghe lời em, chỉ giấu cho em, thật sự là chút gì anh cũng không biết. Sau cùng em xem anh là gì? Thế thân cho em sao? Xem đây, xong việc rồi lại quẳng anh chàng biến thể này cho anh, cũng chẳng nói một lời nào. Em muốn anh phải làm thế nào thì em mới vừa lòng đây hả?”

Từ lúc quen biết nhau đến giờ, Kiến Phi không chiều chuộng Hân Vũ hết mực thì thôi, nào đã có chuyện quát mắng cô như thế. Thái độ của anh khiến cả Hạ Dương lẫn Từ Cảnh đều sững sờ. Chỉ có Hân Vũ như hiểu ý, nghe anh mắng cũng chỉ mỉm cười vô hại: “Anh trút giận xong rồi chứ?”

Có câu trời đánh tránh người mặt cười. Về mặt này của Hân Vũ thật sự khiến Kiến Phi tức giận lại không bộc phát được. Anh thở hồng hộc, lại ngồi xuống ghế đá, uất ức vì mình nói được mà chẳng làm được, con nhóc chỉ mới nói mấy câu như thế mà anh đã chẳng còn giận đối nổi nữa.

Hân Vũ không ép buộc anh nữa mà lại thở dài, tỏ vẻ đáng thương: “Là lỗi của em hết, được chưa? Lẽ ra em định sẽ giải thích với anh ngay ở doanh trại, thế nhưng lúc tranh chấp lại bất cẩn bị thương. Em không nghĩ vết thương nặng như vậy, vừa tỉnh lại đã nằm trong hoàng cung này rồi. Em muốn liên lạc với anh, với Từ Cảnh cũng chẳng có cơ hội.”

Những điều cô nói hoàn toàn là sự thật, Kiến Phi cũng biết vậy nhưng lại không biết trút giận vào đâu, vội quay người không nhìn mặt cô.

Hân Vũ bắt đầu nhắc đến vấn đề chính: “Chuyện này không chỉ có vậy. Cả ba người đứng ở đây đều là những người em tin tưởng nhất, thế nên em chẳng có gì phải giấu giếm mọi người cả. Kiến Phi, em biết trong lòng anh rất khó chịu vì em làm mọi việc mà không hề tiết lộ với anh, nhưng tình thế lúc đó càng nhiều người biết thì càng nguy hiểm. Hơn nữa em cũng không chắc chắn phần thắng trong tay. Lúc muốn kể với anh thì lại bị thương đến hôn mê mất rồi. Thật ra trong hai ngày anh chuẩn bị đá, em biến mất là vì đi tìm Vĩnh Hi.”

Rất lâu rồi, cái tên Vĩnh Hi dường như đã trở thành từ cấm kị trong hoàng cung này, bấy giờ Hân Vũ nhẹ nhàng thốt ra hiển nhiên khiến cả Kiến Phi lẫn Hạ Dương đều sững sờ. Hiểu được cái nhìn của họ, Hân Vũ lại ho nhẹ, từ tốn giải thích: “Các anh cũng biết đấy, với khả năng của một mình em thì không dễ dàng gì biết được thời điểm kẻ địch tấn công, cũng không chắc họ sẽ dùng biện pháp như thế. Có thể thành công giành lại giới tuyến sông Thương Thủy, chuyện này phải nói đến công trạng của Vĩnh Hi.”

“Đĩ nhiên đây hoàn toàn là một cuộc giao dịch. Vĩnh Hi giúp chúng ta lần này, đổi lại chúng ta đẩy lùi được hoàn toàn thế lực của viên tể tướng quý tộc. Giờ thì toàn bộ quý tộc hầu như đã nằm trong tay Vĩnh Hi rồi, đó là cái lợi mà anh ta sẽ đạt được. Tuy nhiên bọn em vẫn còn chút vướng mắc, lẽ ra em và anh ấy sẽ giải quyết sau ba ngày. Nhưng tình trạng của em bây giờ các anh đều biết rồi. Nói nhẹ nhàng thì em đã an

toàn trở về hoàng cung, nhưng thực tế chẳng khác nào bị giam lỏng. Trong thời gian ngắn, Kỳ Phong nhất định sẽ không để em rời khỏi đây.”

Lời Hân Vũ nói rất nhẹ nhàng, song từng câu từng chữ đều đề cập ngay đến vấn đề chính. Chuyện Kỳ Phong giam lỏng Hân Vũ đã không còn là chuyện mới lạ gì, Kiến Phi hay Hạ Dương dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy được, cuộc gặp này không có người nghe lén, chẳng qua vì Kỳ Phong muốn giữ lại chút thể diện cuối cùng cho Hân Vũ mà thôi.

Thấy Kiến Phi không còn thái độ cố chấp như ban đầu nữa, bấy giờ Hân Vũ mới hạ giọng: “Bây giờ Kỳ Phong mới là hoàng đế, mọi chuyện em làm, có thể nếu anh ấy thất thường một chút đều sẽ cảm thấy là em lộng quyền. Nhưng nếu không làm, em lại cảm thấy không an tâm. Xem như em xin mọi người giúp đỡ cũng được, niệm tình chúng ta lớn lên cùng nhau, mọi người có thể giúp em thêm lần nữa không?”

Không khí loáng thoáng tiếng thở dài của Hạ Dương. Song anh chưa kịp lên tiếng thì Từ Cảnh đã cung kính cúi người: “Công chúa, cô đã cứu mạng Tranh và bọn trẻ, cho dù bắt Cảnh tôi đánh đổi bằng tìn mạng mình, tôi cũng không màng. Đội quân biến thể chúng tôi là do cô cứu. Cho dù cô có thể thực hiện được ước hẹn hay không, cũng chỉ có cô là chủ nhân chúng tôi chứ không phải vị hoàng đế trên ngôi cao kia.”

Hạ Dương cũng khe khẽ lên tiếng: “Đã là người một nhà, sao còn phải chấp nhất những chuyện này chứ?”

Sau cùng vẫn là mặt mũi Kiến Phi cao nhất, anh chàng gác chân lên ghế, quay mặt đi, thậm chí chẳng cần ngó ngang gì đến Hân Vũ. Lúc này thì dù cô có bình thản đến mấy cũng khó kiềm được. Mềm mỏng không xong, Hân Vũ lại khoanh tay đứng thẳng, vờ như vô ý nói với Hạ Dương: “Nghe nói... có người cầu hôn Diệp Anh hơn mười lần vẫn không được người ta đồng ý?”

Hàng mày Hạ Dương khẽ giật giật, còn Kiến Phi bấy giờ đã uất ức quay đầu, dăm chiêu nhìn Hân Vũ đầy suy tư. Trông mặt con nhóc này thì biết là chẳng có gì tốt lành rồi. Quả nhiên Hân Vũ tủm tủm cười, lại mơ hồ cúi xuống chỉnh trang lại vạt áo mình. Mỗi lần cô làm tư thế này, da đầu Kiến Phi lại tự giác tê rần rần.

“Nếu em nói, nếu anh giúp em, em sẽ có cách ngoan ngoãn khiến Diệp Anh đồng ý kết hôn với anh thì sao?”

Giọng nói Hân Vũ nhẹ nhàng lại có chút đắc thắng. Vẻ tự mãn này của cô khiến Kiến Phi dao động. Anh nghĩ ngợi một lúc, vẫn cảm thấy Hân Vũ chỉ trêu chọc mình bèn khịt mũi: “Áo tưởng sức mạnh.”

Hân Vũ vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, thậm chí chẳng quan tâm đến thái độ châm chọc của anh, hồ hững tiếp: “Nhớ năm đó anh thích Diệp Anh nhưng cô ấy sống chết cũng không thừa nhận thích loại người vô lại như anh, là ai đã nghĩ ra cách giúp anh nhỉ?”

Đoạn quá khứ này thật sự là trôi qua rất lâu rồi, đến mức nếu Hân Vũ không nhắc thì Kiến Phi cũng quên khuấy đi mất. Nhưng năm đó người gây chuyện cũng là cô, giờ cô có tư cách gì kể cả như đã giúp đỡ anh vậy chứ? Vừa thấy anh tỏ vẻ bất mãn, Hân Vũ đã lập tức chặn ngang: “Thật ra cũng là chuyện nhỏ thôi. Em không chắc là có giúp anh kết hôn thành công được hay không, nhưng hôm nay anh không đồng ý với em, sợ là ngày mai cả thành này đều biết tướng quân Kiến Phi, người tình trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ kinh thành lại không theo đuổi được con gái, thậm chí cầu hôn cả mười lần đều thất bại đó nhé.”

Đến nước này thì Kiến Phi đã tức giận đến tai ửng đỏ, khói mơ hồ lan ra đến bên ngoài, mà uất ức nhất là con nhóc này vốn uy hiếp anh, sao lại có thể trưng ra vẻ mặt vô tội như thế cơ chứ?

Thấy mắt Phi đã không còn giữ được sự bình thản nữa, Hân Vũ nhếch môi, bảo Hạ Dương: “Ấy mà anh không thích thì thôi vậy, em cũng không muốn ép. Dương này, em và anh vào trong nói chuyện nhé, cứ để anh ấy về trước đi thôi.”

Dứt lời cô lại vờ làm động tác kéo Hạ Dương đi. Kiến Phi đời nào chịu bỏ qua như vậy. Hân Vũ chưa kịp bước đầu tiên thì tay đã bị níu lại, Phi nhìn cô, đấu tranh một hồi mới cam tâm nói: “Em nói thật chứ?”

Hân Vũ lại vờ như không hiểu: “Chuyện gì? Anh bảo em nói gì nhỉ?”

Cơn giận của Kiến Phi vẫn chưa dịu bớt, song nghĩ đến vẫn còn phải nhờ vả con nhóc này thì lại nghiêng răng nuốt mấy câu mắng chửi vào bụng, cuối cùng vẫn cười như mếu mà cầu hòa: “Hân Vũ, tình nghĩa anh

em bao nhiêu năm, anh uất ức giận một hồi rồi lại thôi ấy mà. Em đã lên tiếng, dù là lên núi đao, xuống chảo dầu, bảo anh làm sao mà không đồng ý chứ? Sau cùng em muốn nhờ anh làm gì nào?”

Khóe môi Hạ Dương giật giật, lúc này mới hoàn toàn hiểu được tình hình. Hân Vũ lại nở nụ cười vô hại nhìn anh. Trong thoáng chốc, cả anh cũng cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu hết cô gái này.

Mọi chuyện cứ vậy được định đoạt. Hân Vũ nhờ Kiến Phi giao một lá thư cho Vĩnh Hi, còn dặn dò anh phải thực hiện trong bí mật. Sau khi xong việc anh có thể trực tiếp trở về thị trấn nhỏ kia đón Diệp Anh và Diệp Y trở về, cô sẽ thuyết phục Kỳ Phong ban hôn cho cả hai người. Thấy cô nói vậy thì sắc mặt Kiến Phi đã hòa hoãn phần nào, hí hửng nhét thư vào áo, bảo đảm sẽ giao tận tay Vĩnh Hi.

Trái với Kiến Phi, nhiệm vụ của Hạ Dương lại không đơn giản như vậy.

“Em muốn anh điều tra tất cả những người này sao?”, Hạ Dương cầm trong tay tập danh sách Hân Vũ đưa, bước chân anh thấp thỏm qua lại dưới ngọn đèn tây dương cổ, tận dụng ánh sáng của đèn để nhìn. Anh biết Hân Vũ muốn tìm cho ra kẻ trà trộn vào hoàng cung, thế nhưng phải điều tra cả danh sách thế này thật sự là phạm vi quá lớn. Anh lật lật một lượt mấy mẫu giấy da, còn nhìn thấy cả tên một số lương y đi theo quân trong trận chiến mới rồi thì cứ như bất ngờ sau nói tiếp bất ngờ trước, ngỡ ngàng nhìn Hân Vũ. Nên biết rằng cô chỉ mới tỉnh lại mà thôi, anh không nghĩ trong thời gian ngắn cô có thể chuẩn bị mọi thứ chu đáo đến như vậy.

“Em biết việc này rất khó, nhưng thà giết lầm còn hơn bỏ sót, bất cứ quan viên nào từng phục vụ dưới triều của cha, sau đó lại tiếp xúc thân mật với Kỳ Phong đều phải tra kỹ.” Thấy ánh mắt Hạ Dương lộ vẻ hoài nghi, Hân Vũ đành thú thật: “Con người đều có thể thay đổi, nhưng Kỳ Phong bây giờ thật khác với trước đây. Anh ấy làm em... sợ hãi.”

Cho dù đứng trước mấy ngàn kẻ địch, đối mặt sinh tử, Hạ Dương vẫn chưa từng cảm thấy bóng dáng cô gái trước mặt lộ ra dáng vẻ yếu đuối như vậy. Anh lại nghĩ về Kỳ Phong, cảm thấy nửa năm nay hẳn thay đổi rất nhiều, nhưng chỉ đơn thuần là trưởng thành và chững chạc hơn. Phải trở thành quân vương, nắm trong tay quyền sinh sát, anh không cảm thấy hẳn thay đổi thì có gì không tốt. Song nghe Hân Vũ nói, anh lại có cảm giác mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ.

Gió đêm thổi qua rét lạnh, bóng dáng Hân Vũ đang ôm lấy bả vai lúc này chẳng biết sao lại khiến anh cảm thấy cô tịch lầy lan trong lòng. Cô đứng dưới bóng trăng khổng lồ, dưới góc nhìn của anh mà nói chẳng khác nào như đang công cả thiên hạ trên vai. Bao nhiêu năm rồi, vậy mà đến lúc này anh mới chợt muốn hỏi cô: “Có từng cảm thấy nặng không?”

Hạ Dương trước đây đều không phải kiểu người thấu hiểu lòng người khác. Anh đơn giản, bốc đồng, nhưng thẳng thắn, lúc này chỉ có thể nhìn mấy mẫu giấy da trong tay, buông ra một tiếng thở dài hờ hững: “Có thể là em nghĩ nhiều quá rồi.”

Trong lòng anh thật sự rất mong là vậy, mong rằng tất cả cũng chỉ là vì cô và pháp sư Tần nghi quá nhiều mà thôi. Từng người từng người trong mảnh giấy da này anh đều biết, thậm chí còn có người thân thiết như anh em một nhà, cùng trải qua sinh tử bao năm, đừng nói là nghi ngờ họ, cho dù giao cả tính mạng cho họ anh cũng chẳng màng. Bảo anh phải điều tra từng người trong họ, làm sao có thể? Ấy vậy mà Hân Vũ cũng chỉ mỉm cười nhạt: “Anh không hiểu Kỳ Phong bằng em. Con người có thể thay đổi, nhưng bản chất của họ không thể nào lay chuyển được. Từ trước đến nay, Kỳ Phong có thể làm hại người khác, song dù là phần nhỏ nhất nhất, anh ấy cũng chưa từng làm tổn thương em.”

Thấy Hạ Dương có ý dò hỏi, Hân Vũ lại mỉm cười, không muốn nói tiếp. Hạ Dương đắn đo một lúc cũng bằng lòng giúp đỡ cô, mang theo tờ danh sách rời khỏi dinh viện.

Cả khuôn viên dinh viện lúc này chỉ còn mỗi mình Hân Vũ và Từ Cảnh. Hân Vũ bấy giờ cũng không còn giữ lại nét mặt điềm tĩnh như vừa nãy nữa, cô quay sang nhìn Từ Cảnh vẫn luôn cúi đầu, nhẹ giọng: “Trước mặt tôi anh không cần phải khúm núm như vậy. Từ đầu tôi đã nói tôi cũng không phải chủ nhân của anh. Anh không hề mắc nợ tôi.”

Lúc này Cảnh mới ngẩng đầu nhìn cô gái ngồi bên bàn đá. Tuy chân tay anh ta ngẩn ngẩn, song vóc dáng lại không quá lùn, người gầy còm nhom, vì cúi khom người nên vừa nhìn thẳng liền có thể bắt gặp được ánh mắt Hân Vũ. Dưới ánh trăng rực rỡ, đôi mắt cô càng gợi lên vẻ xanh xao kiêu diễm, lúc này mái tóc xõa

xuống còn khiến cô mang thêm vài phần mỹ lệ. Cảnh không dám nhìn lâu, vội cúi đầu, chậm rãi nói: “Hôm qua Hạ Dương tướng quân đã đưa tôi đến trang viên đó. Có thể giúp Tranh và bọn trẻ an toàn trở về cuộc sống bình thường như vậy, cả đời tôi cũng biết ơn cô. Làm sao có thể chỉ là quan hệ lợi ích? Đời tôi chẳng có gì phải lưu luyến cả, chỉ cần công chúa nói một câu, cho dù hi sinh tính mạng còm cõi này, tôi cũng nhất định ở bên cô đến cùng.”

Biết không lay chuyển được suy nghĩ trong lòng anh ta, Hàn Vũ lại thở dài, khom người đỡ anh đứng dậy. Trăng đã qua đến bên kia con sào, thời gian cũng chẳng còn sớm, cô mím môi, hồi lâu mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Tình hình của tôi bây giờ không tốt lắm, trong thời gian ngắn tôi không thể mất quá nhiều máu. Nhưng chuyện tôi đã hứa, nhất định tôi sẽ làm cho đến cùng. Việc quản lý đội quân đó tạm thời vẫn phải nhờ đến anh vậy.”

“Lần đó cô trực tiếp dùng máu mình để cứu bọn trẻ, suýt chút nữa đã mất mạng. Chúng tôi làm sao có thể ép cô tiếp tục giao máu ra chứ, đó là chưa kể đến chúng tôi có hàng ngàn người, dù muốn dù không cũng chẳng thể gấp gáp như vậy được.” Cảnh nhận thấy Hàn Vũ không vui, bèn lên tiếng trấn an: “Tôi sẽ ổn định mọi người, thế nhưng công chúa, bản thân cô cũng phải giữ gìn sức khỏe. Bây giờ không giống như xưa. Cô là niềm hi vọng của tất cả kẻ biến thể. Có thể thay đổi số phận hay không, chúng tôi còn phải trông chờ vào cô nữa.”

Cảnh vừa dứt lời đã nhận thấy Hàn Vũ khẽ cười. Anh ta ngơ ngẩn, thoáng chốc lại trở về với vẻ vụng về thường thấy. Hàn Vũ dường như không nhận thấy vẻ ngượng ngùng của anh, nhẹ nhàng dùng tay hất mấy sợi tóc lòa xòa trên mái ra sau, đôi mắt cô dòm nhìn về hướng cổng hoàng cung, vô tình lại bị Cảnh bắt gặp. Không hiểu vì sao, đột nhiên anh ta cảm thấy thê lương.

Anh ta từng gắn bó với người con gái này trong một khoảng thời gian, cũng đã chứng kiến tận nghị lực của cô, óc phán đoán và thiên phú pháp thuật hơn người. Có lúc Cảnh cảm thấy nếu cô là một người đàn ông, với những đức tính như vậy, chí ít cũng sẽ hùng bá một phương. Thế nhưng càng tiếp xúc anh lại càng cảm thấy Hàn Vũ không đơn giản như vẻ ngoài mà người ta nhìn thấy. Ngay cả trong những thời điểm khó khăn nhất, phải đi bên bờ vực của cái chết trong pháo đài, cô cũng chưa từng khóc, mà bây giờ tuy anh có thể nhìn thấy cô cười rạng rỡ, song dường như cũng chẳng đỡ hiu hắt hơn tiếng khóc bao nhiêu.

Thật lâu, Hàn Vũ đột nhiên quay người nhìn Cảnh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Anh biết đấy, ở đây chỉ còn lại hai chúng ta thôi. Nếu anh muốn... tôi có thể...”

Cảnh hầu như quỳ sụp xuống mặt đất: “Công chúa, tôi không dám.”

Hành động của anh ta khiến cô ngây người, mái đầu lại hơi nghiêng nghiêng: “Vì sao? Anh đồng ý giúp tôi, chẳng phải cũng chỉ vì phần thưởng này sao? Anh đã hoàn thành thỏa thuận rồi, phần còn lại vốn là tôi nợ các anh.”

Hàn Vũ đợi rất lâu, song Cảnh vẫn không đứng dậy, mãi đến khi cô cũng không nhận được nữa, định kéo anh ta dậy thì anh mới ngẩng đầu, trầm mặc thú nhận: “Không phải tôi không muốn, nhưng mấy ngàn kẻ biến thể trong pháo đài, chẳng phải nói quản là quản được. Nếu tôi trở thành một người bình thường, thể chất ốm yếu, làm sao còn có thể trấn áp bọn họ. Đến khi đó tôi sợ... chẳng biết bọn họ sẽ làm ra hành động gì quá khích, làm nguy hại đến cô. Như thế này cũng tốt mà. Tôi biết công chúa là người giữ lời. Chắc chắn cô sẽ hoàn thành những gì đã hứa.”

Đó là lần đầu tiên Hàn Vũ mới nghe được Cảnh tâm sự về những khó khăn của mình. Nụ cười trên môi cô mím ra ôn hòa. Hàn Vũ nghĩ đến lần đầu tiên mình và anh ta gặp nhau, lại nhìn những đường gân xanh xao ẩn hiện dưới da cổ tay mình, đột nhiên nói như cảm thán: “Mang dòng máu quý tộc trong người thật ra cũng có rất nhiều lợi ích đúng không?”

Cảnh không nhận ra ưu tư của cô, thật lòng tán đồng: “Đó là đương nhiên. Chẳng phải vô duyên vô cớ lại có nhiều người chủ động đầu quân về phía quý tộc như thế. Vừa bắt tử, lại có sức mạnh hơn người, có ai mà không muốn đây?”

“Nếu làm kẻ biến thể tốt như vậy, vì sao anh lại muốn trở lại làm người?”

Cảnh nhìn cô, hết như nghĩ cô đang đùa: “Kẻ biến thể mạnh mẽ thật, nhưng làm người vẫn là tốt nhất mà, có thể yếu đuối, nhưng ít ra không ti tiện.”

Anh ta không hề biết rằng, những lời này đã ám ảnh Hân Vũ thật lâu.

Cô nhìn xuyên qua màn đêm, tựa như có thể nhìn thấy mặt trời ở bên kia bán cầu dần dần nhú lên, có thể quan sát cả những hộ dân vừa giật mình choàng tỉnh, lại bắt đầu hòa mình vào một ngày làm việc mới khó nhọc. Mỗi người mỗi người trên thế gian này đều như vậy, lao động và sinh tồn gắn bó chặt chẽ như một lẽ hiển nhiên, chúng cùng nhau quyện vào cuộn len dài đằng đẵng mang tên cuộc sống.

Trước đây, cô cố gắng làm mọi thứ cũng chẳng qua chỉ vì hai tiếng kỳ vọng, ngay cả bản thân cô cũng chưa thật sự nghĩ đến mặt tốt của những gì mình đang làm. Thế nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, chứng kiến bao cuộc sinh li tử biệt, đột nhiên cô lại hiểu được những việc đó vốn có ý nghĩa như thế nào.

Có thể vươn vai đứng giữa đất trời, được ăn thứ thức ăn mình thích nhất, được phấn đấu vì những lý tưởng của bản thân mình, được trải nghiệm và hiểu được ý nghĩa của sinh mệnh. Đó chính là hạnh phúc. Chẳng có hạnh phúc nào sánh cho được cảm giác khi được sống cuộc đời của một con người. Và cũng chẳng có thứ kiêu hãnh nào lớn lao hơn việc có thể dùng năng lực của mình, mang hạnh phúc đến cho hàng vạn con người như thế.

Trở về đến cung điện của hoàng đế thì trời vẫn chưa sáng hẳn, Hân Vũ rẽ sang xem xét tình hình Kỳ Phong, thấy hân vẫn ngủ ngon lành, chân lại vắt vẻo trên thành giường, bèn lắc đầu kéo chăn lại cho hân. Cô nhắm tính giờ, cảm thấy không lâu nữa cung nhân sẽ gõ cửa bèn nhân lúc này mở ra một lối đi phụ dẫn đến thư phòng của hoàng đế.

Hân Vũ không hề biết rằng bóng lưng mình vừa quay đi, đôi mắt của người nằm trên giường đã chậm rãi hé ra, còn sáng trong hơn cả những ngôi sao đang dần lịm tắt bên kia cửa sổ.

Thư phòng vốn là nơi rất an tĩnh, Kỳ Phong cũng chẳng phải người thích đọc sách viết chữ gì nên mọi thứ hầu như vẫn nguyên vẹn như lúc hoàng đế cũ còn tại vị. Hân Vũ cầm theo một cuộn băng trắng, chọn ình một chỗ trên ghế tựa, lúc này mới cẩn trọng lột bỏ từng lớp từng lớp áo ngoài ra. Vị trí vết thương mấy ngày trước bị quỷ tộc đâm trúng lúc này lại nứt toác ra, máu thấm qua cả mấy lớp băng gạc. Hân Vũ nén đau, mất vài ba bận mới thay hết mấy lớp băng. Xong đâu vào đó, cô nhặt mấy mảnh băng gạc cũ đã khô máu lên, đột nhiên lại nhớ đến những lời Cảnh từng nói, khéo môi nở ra một nụ cười.

Hóa ra cảm giác làm một con người vẫn là tốt nhất. Con người có thể yếu đuối, có thể đau, thậm chí có thể phải chết đi, nhưng mà cô nghĩ, người không chết thì khác nào là chưa từng sống đâu?

61. Chương 61: Gửi Mây Về Trời

“Là ai đã nói, nếu không có hi vọng thì mãi mãi cũng sẽ không thất vọng?”

Vì không muốn đánh thức Kỳ Phong, thế nên Hân Vũ chọn một quyển sách trên giá trúc rồi tựa người lên tràng kỷ đọc giết thời gian. Chẳng ngờ cô lại thiếp đi lúc nào chẳng biết, tỉnh lại thì đã thấy mình nằm bên trong giường ngủ của Kỳ Phong, bốn phía dày đặc những tấm rèm che không hề thấy ánh sáng mà chủ nhân lại chẳng thấy đâu. Việc này khiến cô hơi phiền não, hẳn là bấy giờ cả mặt trời đồng đánh cũng lên cao lắm rồi.

Cô vươn tay vén chăn sang, vừa định bước xuống giường thì Kỳ Phong đã bước vào phòng, trên người vẫn mặc bộ triều phục buổi sáng. Hân nhìn nhìn Hân Vũ đặt chân trần dưới đất, hàng mày lại nhăn nhó không vui. Hân Vũ chưa kịp mở miệng đã thấy hân nhanh nhẹn cởi triều phục ra giặt trên giá treo, sau đó nhảy lên giường, giật cả tấm chăn vẫn còn đang bị cô giữ lấy mà trùm kín người. Hân Vũ bị thái độ này làm buồn cười, lại khều nhẹ vào đầu vai hân: “Bên ngoài lạnh lắm à?”

Kỳ Phong không nói không rằng, đột nhiên xiết chặt vùng eo cô, kéo cô cùng nằm cạnh hân trong chiếc chăn ấm. Lúc này Hân Vũ mới cảm nhận được da thịt hân đã lạnh toát hơi sương. Kỳ Phong vốn đến từ vùng có khí hậu nhiệt đới, chẳng quen với không khí lạnh đã đành, thân nhiệt hân còn cao hơn người bình thường rất nhiều, vừa gặp lạnh đã như gấu ngủ đông, co người rên ư ử. Lâu lắm rồi Hân Vũ mới trông thấy dáng vẻ hân trẻ con như thế, nụ cười bất chợt đọng lại trên khéo môi.

Thật lâu, cả căn phòng dường như chỉ còn lại tiếng thở đều đều của hai người, đến mức Hân Vũ hầu như đoán chắc rằng Kỳ Phong đã ngủ thì hần lại nhẹ nhàng tựa cằm vào vai cô, thì thầm: “Nửa năm rồi, mỗi đêm anh đều mơ đến cảnh tượng này.”

Sống mũi Hân Vũ đột nhiên cay cay.

Từ lúc cô tỉnh lại đến giờ, hần hầu như chưa từng hỏi cô chuyện gì đã xảy ra trong nửa năm đó. Với cô mà nói, nửa năm thật ra cũng chỉ là một giấc ngủ ngắn ngày mà thôi. Nhưng cứ nhìn vào người đàn ông này mà xem, nửa năm dường như đã lôi kéo hần đi qua cả nửa cuộc đời. Tay cô không kiềm được lại vuốt ve cạnh mặt hần, xót xa phát hiện hần gầy đi nhiều quá, trên cằm còn lún phún những sợi râu chưa cạo sạch, gò má hóp vào, còn đôi mắt thì lờ mờ sâu tiều tụy. Đột nhiên Hân Vũ lại cảm thấy bực mình. Rốt cuộc những cung nhân nơi này đã làm việc thế nào? Sao lại có thể để Kỳ Phong của cô gầy yếu đến như vậy?

Kỳ Phong nhìn theo ngón tay trắng nõn của cô đang vờ vờ đến sống mũi mình, đột nhiên hần chớp lấy tay cô cắn mạnh một cái. Hân Vũ đột nhiên bị cắn, vừa đau vừa uất ức, nuốt giận nói: “Sao lại cắn em?”

Hần không để ý tới giọng điệu hờn dỗi của cô, cười cợt hỏi: “Đau không?”

“Anh để em cắn thử xem có đau không thì biết.” Hân Vũ cúi kính đáp, chẳng ngờ Kỳ Phong cứ vậy lại ôm chặt lấy cô hơn. Hần đặt cô sát vào lồng ngực mình, để cô thản nhiên cảm nhận dòng máu nóng đang tuôn tràn trong đó, thật lâu mới khẽ lẩm bẩm:

“Ừ, thế thì tốt, vậy thì ít ra đây cũng không phải là giấc mơ.”

Câu nói này khiến Hân Vũ hoàn toàn dờ dẩn.

Khó khăn lắm mới có dịp cả hai thuận hòa đến vậy. Hân Vũ hít một hơi sâu, định bụng cũng đến lúc nên kể cho Kỳ Phong nghe về những gì xảy ra trong nửa năm qua. Chẳng ngờ cô chỉ mới mở lời, hần lại đột nhiên siết chặt đến mức cô phát đau, kiên định nói: “Anh không cần biết em đã xảy ra chuyện gì, chuyện quá khứ anh không truy cứu nữa, nhưng hiện tại, anh chỉ muốn em toàn tâm toàn ý làm hoàng hậu của anh. Những chuyện khác em không còn lo lắng.”

Vốn đây cũng là một vấn đề khác mà Hân Vũ muốn nhắc đến, sao lại có thể cho qua dễ dàng như vậy. Cô đẩy vai hần ra, mím môi lựa lời: “Thật ra thì... lúc này anh mới lên ngôi, em nghĩ việc lập hậu là chưa cần thiết. Cứ đợi một khoảng thời gian nữa được không?”

Kỳ Phong thay đổi hần sắc mặt: “Vì sao phải đợi?”

Hân Vũ nghĩ đến Hải Kỳ, muốn nói, nhưng đồng thời lại không muốn Kỳ Phong hiểu lầm. Cô cắn môi mãi, sau cùng vẫn kiên quyết đáp: “Em chỉ mong anh dành cho em ba năm. Chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau, chỉ là, chuyện lập hậu đợi ba năm nữa hãy thực hiện được không?”

“Vì sao phải là ba năm?”

Giờ thì Kỳ Phong đã hoàn toàn trở về với vẻ lạnh lẽo thường thấy. Hân Vũ quá hiểu người đàn ông này, cá tính chiếm hữu của hần mạnh đến vậy, nếu biết trên danh nghĩa cô đã trở thành phu nhân của Hải Kỳ thì sẽ nổi giận đến mức nào? Cho dù không có quan hệ phu thê chân chính đi chăng nữa, hành động của Hải Kỳ cũng đã được dòng tộc chấp nhận, nó thậm chí còn được nhắc nhở qua ấn ký trên người cô. Hân Vũ không có tình với Hải Kỳ, song phần lễ này cô nhất quyết vẫn phải nhận. Hải Kỳ vì cô mà ra đi, theo lẽ thường, cô muốn thủ tiết ba năm để tưởng nhớ y là chuyện rất bình thường.

Chỉ là chuyện như vậy, làm sao cô có thể lên tiếng với Kỳ Phong?

Ánh mắt Kỳ Phong vẫn rét lạnh quan sát cô, nhận thấy cô chần chừ không đáp lời bỗng nhiên cười lớn. Trước khi Hân Vũ kịp ngạc nhiên, hần đã đẩy cô ra, lên giọng đầy châm biếm: “Em biến mất suốt nửa năm không hề có tin tức, lúc trở về xuất quỷ nhập thần. Anh bỏ qua. Em một mình chạy đến tìm Vĩnh Hi nhờ hần giúp đỡ, mặc kệ cái sự thật là hần phản bội loài người như thế nào. Anh bỏ qua. Em tự tiện bảo Hạ Dương thả bọn biến thể trong pháo đài ra. Một chuyện điên rồ như thế mà em cũng có thể làm được. Anh cũng bỏ qua. Thậm chí khi phát hiện em có thai với người khác, anh cũng cắn răng nuốt giận mà bỏ qua cho em. Anh nghĩ, chỉ cần em trở về bên cạnh anh, cho dù nửa năm đó em xảy ra chuyện gì, ở cùng ai, anh đều bỏ qua hết. Vậy mà giờ em muốn anh đợi ba năm. Ba năm? Đợi đến khi con của em và người đó trưởng

thành sao? Hay là muốn đợi người ta quay về tìm em hả? Rốt cuộc trong lòng em, anh là gì? Thành phố này là nơi em có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi như vậy sao?”

Kỳ Phong càng nói thì âm điệu càng lớn. Mấy tiếng cuối hẳn hần như quát tháo vào mặt Hân Vũ, vậy mà cô chỉ dờ dẫm nhìn người đàn ông trước mặt, mắt hẳn long lên sòng sọc, vằn vện những tơ máu nổi lên dày đặc. Nắm tay cô siết chặt vào tấm chăn trên người, thật lâu mới lắp bắp thốt ra được câu hỏi: “Anh nói gì vậy? Em mang thai?”

Kỳ Phong vuốt tóc trên mái cô, cười nhạt: “Đừng nói là em không biết. Nửa năm qua em ở với ai, đã làm chuyện gì thì trời biết đất biết. Anh chưa từng hỏi em, không có nghĩa là anh không để tâm. Rất may là lúc em bị thương thì đứa trẻ đó cũng không giữ được rồi. Nếu không thì một hai tháng nữa, đợi bụng em to lên thì anh thật sự không biết phải giải thích thế nào khi hoàng hậu vừa trở về đã mang thai đâu.”

Khó có thể nói hết cảm xúc trong lòng Hân Vũ lúc này. Cho dù cả khi pháp sư Tần nói cô đã trở thành phu nhân của Hải Kỳ, cô cũng chưa từng cảm thấy hoang mang như vậy. Thứ cảm giác này tựa như ngủ một giấc tỉnh dậy lại phát hiện mình đang đứng trên mỏm đá chơ vơ giữa biển, một mình lao đao giữa bộn bề cơn sóng. Cô không biết phải làm thế nào mới có thể trở về, mà cũng mong rằng, giá như mình không thể trở về nữa.

Kỳ Phong đã đi đến bên chiếc giá treo quần áo, về mặt hòa hoãn ban nãy hầu như hoàn toàn tan biến. Hân vội vã mặc một chiếc áo lông lên người, lúc mở cửa lại làm như không nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Hân Vũ, máy móc nói: “Cho dù em có muốn hay không, thư anh đã gửi đến núi Tiên Tri đúng theo lễ nghi rồi. Đợi bọn họ gửi thư phúc đáp là có thể làm lễ ngay. Còn nếu em không hài lòng, chúng ta có thể tổ chức hôn lễ ngay ngày mai cũng được. Dù sao anh cũng chẳng bận tâm đến mấy thứ này đâu.”

Bước chân hẳn càng lúc càng xa dần bên hành lang vắng, vậy mà Hân Vũ vẫn ngồi ngáy ngốc trên giường, nắm tay siết chặt lấy mảnh chăn lạnh lẽo.

Từ hôm đó Hân Vũ hầu như bị giam lỏng trong điện của Kỳ Phong, mà bản thân hẳn cũng chẳng quay lại gặp cô thêm lần nào nữa. Mọi cung nhân quen thuộc với cô trước đây đều bị thay thế, những người vừa chuyển đến lại chẳng ai dám nhìn thẳng mặt cô. Cô bị cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, thậm chí cả nhóm Hạ Dương hay Vân Tình cũng không thể gặp. Cứ thế, cô nhẫn nhịn chịu đựng hai ngày, sau cùng cảm thấy tình trạng này không thể tiếp diễn được nữa, lại viết một lá thư bằng ngôn ngữ ở thế giới hiện đại rồi cho người chuyển đến tay Kỳ Phong.

Hân Vũ không phải là người thích an phận ngồi một chỗ. Cô đi lại trong điện suốt nửa ngày, sau cùng vẫn quyết định viết một lá thư khác gửi đến pháp sư Tần. Mọi thứ diễn ra trong nửa năm đó đối với cô hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào, song lúc này người cô tin tưởng nhất chỉ có ông. Cô tin rằng, ông mới là người duy nhất in hình câu trả lời hợp lý.

Song Hân Vũ vẫn chưa kịp hoàn thành bức thư thì Kỳ Phong đã hùng hổ lao vào điện. Mấy ngày rồi Hân Vũ mới nhìn thấy hẳn, mừng khôn tả xiết, vội vén tay áo đặt bút lông ngỗng lên bàn, lao đến chỗ hẳn. Kỳ Phong trừng mắt nhìn Hân Vũ lúc lâu, đoạn mới vẫy tay ra hiệu cho cung nhân ra ngoài hết. Đợi đến khi cả gian điện chỉ còn mỗi hai người, hẳn mới thôi nhìn chòng chọc vào cô, cất giọng từng tiếng một: “Em nói nửa năm qua em đều hôn mê ở đảo Rùa sao?”

Thật sự thì thời gian không cho phép, Hân Vũ chỉ có thể kể qua loa vài tình tiết với hẳn trong thư. Bất kể thế nào, chỉ cần hẳn đến thì cô nghĩ bọn họ vẫn còn cơ hội thẳng thắn với nhau, vậy nên bèn gật đầu. Song Hân Vũ chưa kịp cất lời lại nghe thấy âm thanh Kỳ Phong lạnh lẽo vang lên: “Vậy lúc pháp sư Tần gửi thư bảo anh đến đảo Rùa, người trong quan tài lúc ấy là em chứ không phải A Kiều?”

Hân Vũ không ngờ Kỳ Phong lại hỏi vậy, nhất thời cảm thấy khó xử. Có lẽ thái độ của cô quá mức chân thật, Kỳ Phong chỉ cần quan sát đã có thể nhận thấy rõ ràng, không gian đột nhiên vang lên tiếng cười nhạt: “Vậy tại sao lúc đó em không chịu mặt đối mặt với anh. Em và pháp sư Tần đều cho rằng anh là thẳng ngốc, để hai người trêu đùa sao?”

Hân Vũ mím môi: “Anh bình tĩnh đi. Đây không phải vấn đề quan trọng nhất. Vấn đề là em không thể có thai được, mà cho dù có thì đó chắc chắn cũng phải là con của anh. Suốt nửa năm em hoàn toàn hôn mê.

Cha phải dùng đến bằng cực cùng rất nhiều loại bùa chú và thảo dược mới có thể giúp em tỉnh lại. Trong điều kiện như vậy, anh bảo em làm sao có thể có ai khác chứ?”

Ánh mắt Kỳ Phong thoáng rét lạnh: “Tâm Du nói với anh, nửa năm trước Hải Kỳ để lại chị ấy ở Thủy Thành rồi đi tìm em, tới giờ anh ta vẫn chưa về. Em dám nói mình chưa từng gặp Hải Kỳ?”

“Hải Kỳ không liên quan gì đến chuyện này cả?”

“Em còn dám mạnh miệng nói không liên quan? Đừng tưởng anh không điều tra được gì. Cho là em hôn mê nửa năm đi, vậy vì sao vừa tỉnh lại lại không lập tức đi tìm anh? Em đưa Tâm Du đến quán trọ của Hải Kỳ, sau đó bỏ mặc chị ấy về kinh thành dù biết anh chẳng hề ở đó. Từ kinh thành em đã đi đâu hả? Em dùng mọi cách tìm ra Lyrik, học trò duy nhất của Hải Kỳ để làm gì? Chuyện đó còn cần anh phải nhắc sao?”

Kỳ Phong nói một mạch, hầu như uất ức trong lòng đều đã tuôn tràn ra hết. Ban đầu hẳn còn suy nghĩ ra lý do biện hộ cho cô, bèn sai người điều tra hành tung của cô từ khi xuất hiện đến nay, chẳng ngờ càng tìm càng để lộ những điều khó ngờ. Thâm tâm Kỳ Phong vẫn day dứt không yên, nếu là một người khác, hẳn hẳn còn cho rằng đó chỉ là hiểu lầm, song Hải Kỳ thì khác. Gã tiên nhân này có tình ý với Hân Vũ bao năm nay ai lại chẳng biết, nếu Hân Vũ không quan tâm thì còn ổn, đằng này từng đường đi nước bước của cô từ lúc xuất hiện đến nay hầu như đều xoay quanh Hải Kỳ. Cô làm những việc khả nghi như thế, làm sao hẳn có thể an tâm?

Nắm tay Hân Vũ đã xiết chặt làn váy, hàng mi đưa lên hạ xuống nhiều lần, sau cùng vẫn cương quyết đáp: “Em chỉ nói một lần này thôi, giữa em và Hải Kỳ là trong sạch. Anh muốn nói thế nào cũng được, nhưng đừng lời Hải Kỳ vào.”

Về mặt Hân Vũ càng đứng đưng thì Kỳ Phong càng phát cáu. Cơ giận bốc lên mà hẳn chẳng biết phải trút vào đâu bèn đá mạnh vào chiếc kệ gỗ gần đó. Trên kệ vẫn trưng bày đầy những chiếc bình cổ, vừa bị chấn động liền nghiêng ngả, kệ chưa ngã chạm đất thì mảnh vỡ sành sứ đã tung tóe khắp nơi. Hân Vũ trở mắt nhìn Kỳ Phong phát tiết, đến lúc hẳn mệt mỏi dừng lại thì cô mới lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng bước đến lau đi mồ hôi trên trán hẳn.

Giọng nói cô từ tốn vang lên như tiếng thờ: “Anh có tin em không?”

Kỳ Phong đấm đá mãi cũng mệt, lờm cô nhưng không đáp lời. Hân Vũ thở dài: “Em đang viết thư cho cha. Nửa năm đó em hoàn toàn hôn mê là sự thật, thậm chí cho dù sự thật không phải vậy, em cũng tin rằng cha sẽ cho chúng ta một câu trả lời xác đáng.”

Kỳ Phong ngoảnh mặt đi mà không nhìn cô. Chính hẳn cũng không nhận ra thái độ của mình lúc này dù chưa nguôi hẳn song đã mềm mỏng hơn. Hân Vũ múm môi, mang theo chút kiên nhẫn cuối cùng mà giải thích: “Cha nhất định sẽ có câu trả lời. Khi em hôn mê, chỉ có mỗi mình cha ở bên cạnh em. Cả hòn đảo Rùa lớn vậy, trừ yêu tinh và người hầu ra thì chỉ có cha, cho dù là người quyền phép đến đâu cũng chẳng tự tiện lên đảo được. Anh nói xem, trong tình trạng đó em làm sao có thể có thai?”

“Làm sao anh biết được, em và ông ta cũng có phải là cha con ruột đâu? Nếu chẳng may là ông ta...”

Kỳ Phong nghiêng răng, song lời vừa dứt thì hẳn đã cảm thấy hối hận. Chiếc khăn trong tay Hân Vũ cứng đờ giữa không trung, cô nhìn đăm đăm vào đôi mắt tóe lửa của người đàn ông trước mặt, những lời muốn nói đều không thể thoát khỏi bờ môi run rẩy.

Trong lòng cô có một ý nghĩ điên rồ. Người đàn ông này hẳn không phải là Kỳ Phong, Phong của cô trước đây hay bây giờ đều chưa từng nghi ngờ cô, cũng chưa từng dùng những lời rẻ mặt đó để khinh thường cô như thế. Thế nhưng hiện thực lại khốc liệt và tàn nhẫn biết bao, bản thân cô cũng chưa bao giờ là kẻ thích lừa mình dối người, câu nói ghen ngào mất rất lâu cũng cũng có thể vang lên: “Anh có biết mình đang nói gì không?”

Cô không muốn từ bỏ. Cho dù là tuyệt vọng, cô cũng nguyện cho rằng đây chỉ là chuyện hiểu lầm. Song Kỳ Phong lại cười đắng nghét mà nhìn cô: “Lương y trong quân doanh nói em có thai ba tháng. Anh còn nghĩ họ lừa mình, nhưng anh cho tìm tất cả lương y khác đến khám cho em, tất cả họ đều có cùng một đáp án. Em lại nói suốt quãng thời gian đó chỉ có pháp sư Tần ở bên cạnh. Vậy em nói đi, nếu không phải ông ta, cái thai trong bụng em còn có thể là của ai?”

Vừa dứt lời, cánh tay Hân Vũ đã giương lên. Cái tát của cô không mạnh lắm song vẫn khiến Kỳ Phong sượng trân. Đôi mắt hấn lần nữa lại long lên, lập tức giữ chặt cánh tay Hân Vũ vừa đánh mình. Cô cố giăng co, hấn lại giữ chặt hơn, mãi đến khi ép chặt cô vào khoảng tường đá, giọng nói hấn mới vang lên đầy oán hận: “Em đánh anh? Người có lỗi là em trước, dựa vào đâu mà em nghĩ mình có quyền đánh anh?”

Cơn giận trong lòng hấn lập tức bùng nổ. Đã bao lâu rồi kể từ khi hấn lên ngôi mới có người dám phạm thượng như thế?

Vết thương của Hân Vũ vẫn chưa lành hẳn, lúc này bị hấn dồn ép càng cảm thấy đau như có mảnh dao đang xé toạt trong bụng. Cô cố nén cảm giác khó chịu, uất nghẹn đáp: “Anh có thể nghi ngờ nhân cách của tôi, nhưng không được nghi ngờ cha tôi.”

Hai tay Hân Vũ vẫn bị Kỳ Phong siết chặt, giương đối mắt oán hận nhìn hấn. Cái nhìn này khiến quả tim Kỳ Phong lợm thỏm xuống, hấn biết mình quá đáng, biết những lời của mình hấn sẽ làm tổn thương cô, thế nhưng lại không cách nào ngăn cản được uất ức trào dâng trong lòng. Có nằm mơ cũng chưa bao giờ hấn dám nghĩ đến cô lại có thể mang thai đứa con của một người khác. Cho dù có phải là lỗi của cô hay không, mỗi khi nghĩ đến điều này hấn vẫn rất khó chịu. Mà mọi thứ vốn xuất phát từ cô, nếu bản thân hấn khó chịu, sao cô lại có thể thoải mái đến vậy, còn lên giọng chỉ trích hấn.

Hơi thở của Kỳ Phong càng lúc càng kể sát khiến Hân Vũ cảm nhận được điều không hay, song hai tay cô đã bị hấn giữ chặt. Kỳ Phong ép môi mình lên môi cô, hôn như trừng phạt, thậm chí còn dùng tay siết chặt quai hàm, ép cô mở miệng. Hấn càn quấy một lúc, mãi đến khi hơi thở của bản thân cũng hỗn hển mới buông cô ra.

Vậy mà từ đầu đến cuối, Hân Vũ vẫn không hề hôn đáp lại hấn.

Hấn nhìn Hân Vũ ôm cánh tay, vẫn trừng mắt nhìn mình thì càng tức giận, bèn đẩy mạnh cơ thể cô xuống đất. Hân Vũ ban nãy đứng còn xiêu vẹo, trong nhất thời mất đà ngã đập đầu vào cạnh bàn đá, dưới lưng lại đầy những mảnh vỡ sứ khiến cô đau đến mức muốn ngất đi song vẫn khăng khăng không thốt ra một tiếng kêu la nào. Phong biết mình lỡ tay, nửa muốn chạy đến xem cô, nhưng cứ nhìn vào đôi mắt quật cường đó là hấn lại chẳng cách nào buông xuống được cơn giận trong lòng mình.

Hấn giận sự mềm yếu của bản thân mình, song cũng giận sự bướng bỉnh của cô? Chẳng lẽ chỉ nhân nhượng hấn một chút, cô sẽ không sống được hay sao?

Máu bắt đầu ứa ra từ trán Hân Vũ, Kỳ Phong lại làm như không chú ý đến cô, vẫn cất giọng lạnh lẽo: “Anh không biết em có yêu cầu gì, một năm hay ba năm anh đều không chờ nổi. Hôm nay anh đến chỉ muốn thông báo, núi Tiên Tri đã gửi thư phúc đáp rồi, năm ngày nữa là ngày tốt, pháp sư Hàn sẽ đến đây cử hành đại lễ phong hậu. Em chuẩn bị đi.”

Dứt lời, hấn cũng chẳng đợi Hân Vũ đáp lại mà đã đi như chạy ra ngoài.

Cả đêm Hân Vũ đều không ngủ được mà trần trọc đến khi trời sáng hấn. Từ khi trở về hoàng cung đến nay, cô thường xuyên mất ngủ, nhưng lại chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như lúc này. Cơ thể con người thật yếu đuối, chỉ vài vết thương nhỏ nhặt vậy mà như đã hút cạn sinh lực của cô. Cô nằm trên giường phủ rèm che, nhìn đăm đăm ra thềm cửa điện, đột nhiên lại cảm thấy nhớ nhung bầu trời được hóa phép ở thành phố Vĩnh Hằng. Cô lẩn qua lẩn lại một lúc, sau cùng vẫn quyết định nén đau đứng dậy, đi tập tễnh ra ngoài.

Hai cung nhân bên gác cửa hầu như ngủ gục, vừa nhìn thấy cô đã hốt hoảng thẳng lưng, chuẩn bị sai gọi. Hân Vũ không đoái hoài gì đến họ, cũng không ra hiệu để họ đỡ, chỉ thản nhiên bước về phía ánh sáng leo lét vẫy gọi bên ngoài, tựa như đang từng bước chạm đến ngưỡng cửa tự do.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, ánh trăng chẳng biết dời đi từ lúc nào, bốn phía đều bị bao vây bởi những áng mây vẫn đục một màu, neo đậu nối đuôi nhau trên nền trời âm u. Hân Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời tự do mà mình khao khát hương đến, bỗng nhiên có một cảm giác thật ảm đạm.

Sao cô lại có thể quên mất, bầu trời hiện thực đâu phải lúc nào cũng rạng rỡ như bầu trời nhân tạo trong thành phố Vĩnh Hằng. Pháp thuật cho dù cao thâm đến thế nào đi nữa, nó cũng không thể chẳng thế nào chân thật như cuộc sống thực tại. Tựa như khoảng thời gian hạnh phúc ở hòn đảo nổi, giờ nghĩ lại, cô lại nghĩ có khi chỉ là một hồi mộng tưởng của riêng cô.

Kỳ Phong của lúc đó so với bây giờ, tựa như hai con người khác nhau vậy. Cô còn nhớ có một lần bọn họ cùng đến phiên chợ trở về. Thể chất cô còn tệ hơn bây giờ rất nhiều, chỉ đi một chút mà cả người đã uể oải. Sau cùng Kỳ Phong còn phải công cô về, lại chạy sang nhà Enzo xin một ít rượu thuốc. Khi hấn vén ống quần vải lụa lên, dùng rượu thuốc xoa bóp từng chút, từng chút một đôi bàn chân trắng nõn mịn màng, trái tim cô lại đập chồm những ngọn sóng lan tỏa. Hân Vũ biết, trước kia ở nhà hấn cũng là ông hoàng một cõi, chưa từng phải động tay động chân đến bất cứ thứ gì, vậy mà lại chẳng ngại ngần gì, cẩn trọng xoa nắn từng chỗ đau cho cô. Mỗi lần cô cau mày, ánh mắt hấn thậm chí còn đau đớn hơn cả nỗi đau mà cô phải chịu nữa.

Lúc đó, cô cứ ngẩn người, ánh mắt hây hây đổ nhìn người đàn ông đang tỉ mỉ mang từng chiếc giày một lên chân mình, trong lòng dâng lên từng cơn sóng dào dạt. Cô đã nghĩ, cho dù sau này hấn phạm sai lầm thế nào, cô cũng sẽ vì khoảnh khắc này mà tha thứ cho hấn một lần.

Bây giờ nghĩ lại những chuyện này, cô mới cảm thấy xa xôi biết bao. Cũng vì hấn mà có một khoảng thời gian cô rất thích ngắm mây. Thật ra khi đó cũng chẳng có gì làm trừ việc này cả. Kỳ Phong để cô lại một mình trong thành phố Vinh Hằng mà không chút tin tức. Cô truy hỏi khắp nơi, lại nghe tin từ bên ngoài nên càng lúc càng hoang mang. Rất nhiều đêm cô làm xong công việc hàng ngày, lại ngồi ngẩn ngơ dưới mái hiên nhà, lắng nghe từng tiếng thì thầm yêu dị của bọ cây, cô thầm lo lắng cho Kỳ Phong, đồng thời trách sự bất lực của bản thân mình. Khi đó cô chỉ ước, giá như sức khỏe mình tốt hơn một chút, hấn là có thể giúp hấn một tay.

Chẳng ai nghĩ một người như cô cũng từng ngốc nghếch như vậy, suốt thời gian đó, mỗi ngày cô đều cố chấp đợi một người dưới mái hiên, thế nhưng hấn lại không hề đến. Chẳng ngờ con tạo xoay vần, lúc này hấn đã trở lại, song cô cảm thấy dường như đó đã không còn là người mà cô muốn đợi nữa.

Mùi hoa trà thơm phảng phất ngoài sân bắt giác khiến Hân Vũ hơi say. Cô tựa người vào cột đá cẩm thạch, vô thức lại sờ lên vết thương ở bụng mình. Nếu như vừa ban nãy cô còn có thể chắc nịch với Kỳ Phong thì lúc này bản thân lại có chút hoang mang. Chẳng phải cô chưa từng thấy thể trạng mình khác lạ, chẳng qua khi đó đều nghĩ là do di chứng sau khi tỉnh lại, giờ bình tâm suy xét, có vẻ không đúng lắm.

Cô vuốt ve chiếc bụng đã bằng phẳng của mình, đột nhiên có một suy nghĩ: Nếu như, chỉ nói nếu như nơi đây từng tồn tại một đứa bé, nếu như nó không phải là con của Kỳ Phong, vậy thì số phận sẽ còn đẩy cô đi đến bước nào nữa đây?

Tuy vẫn bị Kỳ Phong giam lỏng trong điện, song lúc này Hân Vũ đã không còn phản ứng như lúc đầu, thậm chí cũng thôi ý định gửi thư cho pháp sư Tần. Mỗi ngày Kỳ Phong đều đến tìm cô, thế nhưng hấn ngồi nửa ngày, vẫn không thấy cô nói lời nào bèn tức giận xoay người đi thẳng. Lúc hấn không làm phiền, Hân Vũ lại giam mình trong phòng, loay hoay làm gì đó. Nhiều lần cung nhân muốn thăm dò đều bị cô chẳng niệm tình đuổi ra ngoài. Bọn họ đều là cung nhân, tuy nghe lệnh Kỳ Phong vẫn phần nào đó vẫn còn sợ Hân Vũ, sau cùng cũng không dám tìm hiểu nữa.

Lễ phong hậu ngày một đến gần thì mọi người trong hoàng cung càng tất bật hấn lên, thậm chí đôi khi vì không đủ người mà cho gọi cả các cung nhân trông chừng Hân Vũ đi nơi khác. Cô thấy thế cũng chẳng bận tâm, càng đóng cửa then cài. Thế nhưng chẳng được ba ngày, hoàng cung đã lại dâng lên một ngọn sóng to khác.

Khi đó Hân Vũ vẫn còn đang lú lúi với mấy ống dược thí nghiệm thì cửa phòng đã bị người khác đẩy mạnh. Tuy nói cô bị giam lỏng, song việc xâm phạm riêng tư thế này cũng chỉ mới là lần đầu tiên, Hân Vũ hơi cáu giận, định quay lại quát kẻ to gan nào đó thì đã thấy Kỳ Phong đứng ở ngưỡng cửa, hàng mày hấn cau lại, đôi mắt đầy vẻ nghiêm trọng vừa chạm phải cánh tay đầy máu của Hân Vũ đã bộc phát thành tức giận.

“Anh tưởng giam em lại để em có thời gian suy nghĩ. Nhìn xem, em làm cái quái gì với bản thân mình thế hả?”

Từ lúc Hân Vũ trở về đến giờ chẳng biết đã khiến mắt hấn giận đến nổi tở máu lần thứ bao nhiêu rồi. Hấn siết chặt lấy tay cô giương lên trước ánh sáng. Cô vốn là người có nước da trắng nhợt mà hấn từng gặp, vậy mà lúc này trên cánh tay trắng nõn kia lại chỉ chít vết thương. Những đường thẳng song song màu đỏ kia dường như chẳng phải cắt ngang động mạch mà là cửa vào trái tim hấn, mà càng oán giận hơn là, tay phải cô vẫn đang cầm một con dao dính đầy máu, thậm chí chẳng thèm che đậy hành vi tàn nhẫn của mình.

Thật ra Hân Vũ cũng không phải người nhạy cảm với đau đớn. So với những vết thương đầu pháp trước đây thì điều này cũng chẳng tính là gì. Cô chỉ nhẹ nhàng dùng ít dược cầm máu cho vết thương, đoạn nhìn Kỳ Phong đầy khó hiểu: “Sao anh vào mà không gõ cửa?”

Thái độ này thật sự khiến Kỳ Phong tức muốn chết.

Hắn cảm thấy mình lo lắng thật sự thừa thãi, cô gái này nào có chút bận tâm nào đến hắn, bình thản dùng một mảnh vải mỏng băng tay lại, sau đó cẩn trọng cất mấy ống thủy tinh đỏ lờm vào trong rương hòm như cũ. Kỳ Phong còn định khoanh tay bỏ mặc cô, nhưng ngay sau đó hắn lại nhớ đến chính sự, vội kéo tay cô bước một mạch ra cửa. Trước khi đi còn không quên kéo tay áo đã xắn lên cao của cô xuống.

Mãi đến khi ra đến đại sảnh đường, Hân Vũ mới biết việc xảy ra trầm trọng hơn mình nghĩ.

Trong điện chẳng có mấy người, toàn bộ cung nhân đều bị cho ra ngoài hết, chỉ còn vợ chồng Hạ Dương cùng một bóng người đang run rẩy quỳ dưới đất. Hạ Dương không mặt triều phục, trên người chỉ khoác một chiếc áo chùng xám, đỏ mặt nhìn kẻ đang quỳ, Vân Tình lại ngồi trên ghế gỗ, bóng cô hoàn toàn che khuất đi thứ gì đó tựa như gốc cây sần sùi đặt phía sau.

Ban đầu Hân Vũ vẫn còn cảm thấy khó hiểu, nhưng khi nhìn rõ thứ bị Vân Tình che khuất, cô mới vội vàng giãy ra khỏi tay Kỳ Phong. Gốc cây gì kia chứ? Rõ ràng đây chính là Diệp Y, em gái cô.

Hân Vũ nhớ rất rõ tình trạng của Diệp Y khi mình rời khỏi thị trấn nhỏ. So với lúc đó thì bây giờ cô bé đã khá hơn rất nhiều, thậm chí trên mặt gỗ đã bị cây hóa còn có thể mơ hồ nhận ra làn da hồng hào ẩn bên dưới, các chi nhánh cây cũng đã thu gọn đáng kể. Cô mặc kệ Vân Tình vẫn đang khóc rầm rức, từ dùng tay thăm dò thân thể Diệp Y, xong đâu vào đấy mới nhẹ nhàng thở ra. Tình trạng Diệp Y không xấu, ít ra là vẫn còn tốt hơn cô nghĩ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Câu này lẽ ra là hỏi Kỳ Phong, nhưng cô lại nhìn Hạ Dương đăm đăm, khiến anh không còn cách nào khác đành thở ra, chỉ tay vào kẻ đang quỳ trước mặt: “Mấy giờ trước thằng nhóc này dở sống dở chết công theo Diệp Y trở về. Bọn anh trị thương cho nó, lại hỏi nó chuyện gì xảy ra, vậy mà nó chẳng nói gì cả, nhất quyết phải gặp được em mới thôi.”

Theo cánh tay Hạ Dương, ánh mắt Hân Vũ mới dời xuống bờ vai vẫn còn đang run rẩy của người đang quỳ. Bây giờ cô mới nhận ra đôi sừng nhỏ như ra khỏi mái tóc nâu quen thuộc, cậu thanh niên mới mấy ngày trước còn lộ vẻ kiêu hãnh, âm trầm trước tuổi lúc này lại trong tình trạng bần thủ chưa từng thấy. Trên người cậu chỉ có một tấm áo bố đơn bạc chẳng cách nào che lấp được bùn đất và rơm rạ, khắp tay chân đều là vết thương, khi cậu ngẩng đầu, một dòng máu ứa đỏ lặng lẽ rơi xuống thái dương khiến Hân Vũ vừa nhìn thấy đã sững sốt. Song cô chưa kịp cất lời, cậu đã dùng đầu gối lết đến trước mặt cô, dập đầu nói: “Phu nhân, con xin lỗi, đều là lỗi của con cả.”

Ngón tay Hân Vũ đã xiết lại thành nắm, mơ hồ biết có điều chẳng lành: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Cô quá căng thẳng, hầu như không nhận ra lúc hai tiếng “phu nhân” rời khỏi miệng Lyrik, cả ba người còn lại trong điện đều lộ ra ánh nhìn ngạc nhiên.

“Phu nhân bảo con ở lại chăm sóc công chúa Diệp Y, mấy ngày đầu mọi thứ rất thuận lợi, nhưng cách đây ba ngày, đột nhiên lại có một nhóm biến thể tấn công quán trọ vào giữa đêm. Tình hình lúc đó rất nguy cấp, dù có vợ chồng Sasin giúp sức nhưng bọn con vẫn không thể chống đối được. Chị Diệp Anh bèn bảo con hóa thân thành hình thú rồi công theo công chúa lên ra ngoài. Bản thân chị ấy lại biến thành một con thú to lớn khác đánh lạc hướng bọn biến thể. Ban đầu chị ấy bảo nếu mang được công chúa đến căn phòng pháp thuật của thầy thì cứ nán lại đó chờ chị ấy đến. Nhưng con đã đợi hai ngày mà vẫn không thấy chị ấy quay lại, không còn cách nào khác, con đành phải mạo hiểm quay lại quán trọ...”

Nói đến đây, giọng Lyrik lại không nén được run rẩy. Hân Vũ biết cậu vẫn còn kích động bèn khom người nắm lấy tay cậu. Có thể nhờ hành động này mà cậu mới có thể khó khăn tiếp: “Phu nhân, người biết không, cảnh tượng đó rất đáng sợ. Bọn biến thể sau khi giết vợ chồng Sasin còn treo xác bọn họ lên cao. Khắp nơi đều là máu, là máu...”

Nước mắt đã rơi tràn trên mắt Lyrik. Từ bé đến lớn cậu đều yên ổn sống trong không gian pháp thuật do Hải Kỳ tạo ra, cho dù có ra ngoài cũng chỉ là đến những nơi thịnh trị, thanh bình, nào đã từng nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy? Chẳng biết từ lúc nào Hân Vũ đã ôm siết lấy cậu, chẳng màng đến những thứ ô uế trên người cậu có thể làm bẩn tấm áo quý giá của mình. Cậu nằm trong lòng Hân Vũ, run rẩy cất giọng: “Nhưng thì ra bọn họ vẫn còn ở đó, bọn họ chỉ chờ con quay lại thôi. Con chẳng biết gì cả, cứ như thể quay lại phòng pháp thuật. Bọn họ tìm được con, con phải dùng pháp thuật để chống lại họ. Phu nhân, người biết không, cả đời Lyrik chưa từng nhìn thấy nhiều máu như vậy.”

Đến đây Hân Vũ đã có thể hiểu được phần nào sự tình, ngón tay thanh mảnh của cô lại nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, nghe cậu tiếp tục: “Lúc ấy con cứ nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng tường pháp thuật của thầy đã cứu mạng con. Nhân lúc bọn biển thủ bị lưới phòng vệ giam chặt, con mới cuống cuống tìm công chúa, công cô ấy chạy đêm ngày. Phu nhân, con chẳng biết đi đâu cả, gặp ai cũng sợ hãi, chỉ còn cách lần theo mùi ẩn kín tìm người.”

Hạ Dương đứng bên cạnh nghe rõ ngọn ngành, thấy cậu bé đã sợ hãi đến vậy thì không đành lòng. Anh tiếp lời: “Lúc bọn anh đang chuẩn bị vào cung thì bắt gặp cậu bé này đang giằng co với binh sĩ. Cậu ta cứ âm ỉ muốn gặp em. Ban đầu anh còn không mấy để ý, nhưng sau đó anh nhìn thấy Diệp Y, vậy nên bèn dẫn cậu ta vào.”

Thật ra khi nhìn thấy cái khối gỗ nặng nề sần sùi mà Lyrik vác theo, Hạ Dương không hề nghĩ đó chính là Diệp Y, song Vân Tình vừa nhìn đã nhận ra ngay. Ban đầu anh còn không tin lắm, Vân Tình lại cương quyết khẳng định, thậm chí còn rơi nước mắt, anh nhìn mãi cũng chẳng đành lòng, bèn dẫn Lyrik vào. Chỉ là anh không ngờ khối gỗ đó lại là Diệp Y thật.

Vết thương trên người Lyrik dù sao cũng cần chữa trị, Hân Vũ gọi một lương y cho cậu ta, lại bảo đưa cậu ta đến phòng khác nghỉ ngơi. Lyrik dường như vẫn chưa vượt qua cú sốc, lưu luyến không muốn rời khỏi Hân Vũ. Kỳ Phong thấy hai bên giằng co mãi bèn quát lên một tiếng, sau cùng cậu cũng bị vẻ mặt hung tợn của hấn dọa, đành lui thủ đi theo mấy cung nhân khác. Hân Vũ sắp xếp cho Diệp Y xong lại quay người, nhẹ nhàng bảo Kỳ Phong: “Em phải quay lại thị trấn đó.”

Kỳ Phong cau mày xoay xoay chiếc nhẫn vàng trong tay mà không đáp lời. Sau cùng vẫn là Hạ Dương không chịu được bầu không khí đầy mùi pháo này, phải lên tiếng giải vây: “Chuyện này có lẽ không cần thiết, hôm qua Kiến Phi đã trên đường đến đó rồi.”

Anh cũng biết đến lời hứa của Hân Vũ với Kiến Phi, trong giọng nói còn có mấy phần đắn đo. Hân Vũ thậm chí còn lo lắng hơn anh, song cô biết với tình trạng hiện nay, Kỳ Phong mà để cô đi thì mới là chuyện lạ. Tuy năng lực của Diệp Anh cao hơn hẳn bất kỳ pháp sư bình thường nào khác, nhưng cô nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy âu lo chất chồng.

Nếu bình an, có sao đến giờ cô ấy vẫn chưa quay về?

Bầu không khí thấp thỏm lo âu trong hoàng cung cứ thế kéo dài đến ngày thứ hai, bọn họ đều không nhận được tin tức nào khác, mãi đến khi Kiến Phi một mình một ngựa trở về, dường như anh đã phi với tốc độ nhanh nhất chỉ để đứng trước mặt Hân Vũ, thấp thỏm hỏi: “Cô ấy, cô ấy về rồi chứ?”

Hân Vũ đã nhìn thấy biết bao biểu cảm của Kiến Phi, nhưng lại chưa từng nghĩ anh lại có thể run rẩy như vậy, ánh mắt anh nhìn cô cứ như một đứa trẻ tràn đầy mong đợi. Chỉ bằng một câu nói, cô có thể đưa anh lên thiên đàng hoặc đẩy anh xuống địa ngục. Cô thấy bờ môi khô khốc, nhất thời chẳng biết phải trả lời thế nào.

Cô nhớ đến gương mặt háo hức của Kiến Phi khi mình hứa sẽ giúp Diệp Anh nhận lời cầu hôn của anh, cũng thật nhớ nụ cười tỏa nắng của chàng trai trẻ gối đầu trên cánh tay, ngẩng đầu lên những tầng mây khi cô hỏi về lý tưởng. Ánh mắt anh rạng ngời như ánh sao, giọng nói lại trầm ấm như dòng suối bên khe núi: “Anh ấy à? Cũng chẳng có lý tưởng gì cao sang cả. Có thật nhiều tiền, cưới được Diệp Anh. À còn nữa, phải bắt cô ấy sinh cho anh một đàn cá con mới thôi. Con người chỉ sống có bao nhiêu năm, bấy nhiêu đó cũng đủ mãn nguyện rồi.”

Người anh này của cô, cả đời chẳng có mơ tưởng gì cao sang cả, chỉ mong ước có một gia đình của riêng mình, một người vợ như Diệp Anh, có thể chịu đựng được tính khí thất thường của anh ấy. Cô nghĩ với

chút chuyện nhỏ này mình hoàn toàn có thể giúp anh, chẳng ngờ việc cô muốn làm thì ra chỉ là nâng anh lên ột chút, để anh ngã càng đau hơn mà thôi.

Nỗi buồn len lỏi theo từng mạch đập, dẫn dụ nhau tụ về tim khiến cô cảm thấy nghẹt thở. Thứ cảm giác có tên gọi là tuyệt vọng chưa bao giờ lại ở gần cô đến thế.

Thời gian chờ đợi càng lâu thì niềm hi vọng lại ngày càng vụt tắt. Một ngày sau đó, binh sĩ tuần tra khảo nhau rằng trên đài quan sát của hoàng cung có nhìn thấy xác một con đại bàng lớn, chẳng hiểu nó làm cách nào lại có thể chui lọt ô cửa chỉ rộng hơn một thước. Lúc nghe được tin này, Hân Vũ đang cố luyện chữ trong thư phòng của Kỳ Phong. Cô ngừng bút một lúc lâu, để mực nhiều thành giọt đọng lại trên mảnh giấy da loang lổ. Màu mực đen thui, đặc quánh, song chẳng hiểu sao cô nhìn thế nào cũng như một dòng máu đang vấy vùng.

Sau khi đi theo Kỳ Phong thảo phạt quý tộc, danh tiếng của Diệp Anh lên rất cao trong lòng dân chúng. Mọi người đều biết cô là nữ tướng duy nhất dưới triều đại mới, biết cô lập vô số chiến công, hơn thế nữa, Diệp Anh nổi tiếng còn một phần vì cô là học trò của pháp sư Tần, nhưng hầu như rất ít ai biết cô lại là một pháp sư biến hình.

Hân Vũ mặc kệ lệnh cấm của Kỳ Phong mà xông ra ngoài. Cô làm náo loạn cấm vệ lẫn cung nhân hầu hạ trong cung, truy hỏi biết bao nhiêu người mới tìm được tung tích con đại bàng đó. Lúc cô tìm được đến khoảnh sân vắng, ba bốn tên binh sĩ thậm chí đã đốt xong đám lửa, chỉ chờ bắc nước xong là có thể cho xác con đại bàng không lồ vào vật lộn.

Bọn lính chẳng hiểu vì sao Hân Vũ lại đích thân đến nhưng cũng mơ hồ hiểu được mình vừa làm gì đó nên tội, vừa quỳ vừa lạy cầu xin cô. Hân Vũ chẳng nghe được lời nào của bọn họ, mắt đăm đăm nhìn xác con đại bàng to lớn nằm mềm oặt trên mặt đất.

Là Diệp Anh với gương mặt lo âu chất chồng, đã từng nói với cô: “Mình từng thử một hình biến đại bàng phương bắc. Loài đại bàng này to lắm, nhưng tiếc rằng nếu cố lắm cũng chỉ có thể mang theo được một người thôi.”

Cũng chỉ có cô gái đó, chẳng chút nể nang gì mà ngang nhiên nhận định: “Vũ này, tính cách cậu thật sự khiến người ta ghét lắm biết không hả?”

Rồi lại mặt dày nắm tay cô làm nũng trong thành phố người lùn: “Mình thua cược với Kiến Phi rồi. Cậu ra mặt giúp mình quyết kèo tên đó đi.”

Từng câu nói, từng cái nhíu mày của Diệp Anh chẳng biết bao giờ đã khắc sâu trong lòng Hân Vũ đến thế. Cô ôm lấy xác con đại bàng, mặc nó bê bết, mặc nó bẩn thỉu, tựa như chỉ cần cô làm như thế thì nó có thể điềm nhiên hóa thành hình người, mỉm cười trong vòng tay cô.

Kỳ Phong đang yết kiến các quan trong triều thì nghe được chuyện Hân Vũ, bèn bỏ mặc mọi người lại mà chạy đến, song cảnh tượng trước mắt này thật khiến hắn có cảm giác thật kỳ quặc. Hân Vũ ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm xác một con đại bàng khổng lồ rõ ràng chẳng còn chút dấu hiệu sống nào. Cách đó không xa lại có mấy tên lính đang quỳ run rẩy dưới đất, nhìn thấy hắn lại liên tục dập đầu.

Kỳ Phong chẳng mất bao lâu thời gian quan sát cũng hiểu được, bước chân hắn chậm rãi đến bên Hân Vũ vẫn đang ngồi bất động, thật lâu mới đặt tay lên vai cô, lạnh lẽo hỏi: “Em muốn xử lý bọn họ thế nào?”

Hân Vũ cũng chẳng nhìn hắn, cô chật vật ôm lấy con đại bàng đứng dậy. Kỳ Phong thấy thế liền đưa mắt bảo người bên cạnh đỡ hộ cô, song Hân Vũ lại đẩy ra, giọng nói vang lên lạnh lẽo: “Giết đi.”

Phong gật đầu, cũng không ý kiến thêm gì, lặng lẽ nhìn cô bước từng bước một ra khỏi khoảnh sân vắng. Hắn nhìn mấy tên lính đã bủn rủn ngã oặt xuống đất vì sợ hãi, âm thầm lắc đầu.

Kiến Phi biết tin rất nhanh chóng. Từ chỗ Hạ Dương, anh lao một mạch vào cung, thế nhưng chỉ nhìn thấy một chiếc khăn trắng mỏng che chắn thứ gì đó nhấp nhô trên chiếc phản giữa điện. Hân Vũ cúi người quỳ bên cạnh, vừa nhìn thấy anh liền ngẩng đầu. Cô không khóc, nhưng ánh mắt lại sưng đỏ đến đáng sợ.

Từ cửa điện vào đến bên trong chỉ có vài bước thôi, ấy vậy mà chẳng hiểu vì sao thời gian Kiến Phi bước đi cứ đã qua nửa kiếp người. Sau cùng anh cũng dừng bước bên phản, dùng cánh tay run rẩy kéo tấm vải

trắng ra.

Tiếng cười bỗng chốc vỡ òa trong điện.

“Vũ à, em đùa với anh phải không?”, Kiến Phi cười cười, ngón tay anh chỉ trở vào xác con đại bàng, tựa như đang tham gia một lễ hội nói dối lớn nhất quả đất: “Con đại bàng này làm sao có thể là cô ấy được?”

Hân Vũ vốn đang nhìn anh không chớp mắt, sau cùng lại quay mặt đi.

Đôi chân Kiến Phi nặng chịch, anh lùi dần, lùi dần về phía sau, nụ cười gắng gượng cũng không trụ nổi nữa. Đột nhiên anh siết chặt lấy vai Hạ Dương, nói như van nài: “Cậu nói xem, không phải là cô ấy, không phải đúng không?”

Không gian yên ắng, sau cùng ngay cả một lời nói dối cũng chẳng ai nữ trao cho anh.

Kiến Phi chưa bao giờ là người dễ xúc động, nhưng giờ phút này, anh lại cứ đứng ngây ngốc giữa điện, môi lấp bấp từng lời từng lời một: “Tôi biết mà, mọi người đều lừa tôi, đều lừa tôi.”

Anh cứ đứng cười mãi cười mãi, đến khi cặp mắt đờ đẫn, làn môi khô khốc vẫn không ngừng lẩm bẩm. Cho đến tận lúc ấy, mọi người mới mơ hồ hiểu được, trên đời này vẫn có một kiểu cười khiến người ta đau lòng đến vậy.

Sau cùng Hân Vũ cũng không chịu nổi nữa, cô im lặng ếm lên người anh một lá bùa ngủ, để Hạ Dương dìu anh về phòng, phần mình vẫn kiên trì ngồi đó đợi. Phải đến khuya Lyrik mới trở về, trên lưng vẫn còn lấm lấm mồ hôi. Cậu đặt vào tay cô một quyển câu chú cổ, cố không để cô nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ đầy nước mắt. Hân Vũ nhận thấy được, cô cũng biết Lyrik tự trách mình trong cái chết của Diệp Anh, nhưng lúc này cô thậm chí chẳng có lòng mà an ủi cậu.

Hai người hì hục đến rạng sáng, cuối cùng rồi cũng có thể biến Diệp Anh trở lại thành hình người. Lúc bóng dáng co ro như đang ngủ của cô bạn dần dần hiện ra, Hân Vũ từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, chẳng ngờ lại ngã ngồi xuống đất.

Là ai đã nói, nếu không có hi vọng thì mãi mãi cũng sẽ không thất vọng?

Lyrik đứng sau cô đã òa khóc như một đứa trẻ, cậu vừa quỳ vừa dập đầu trước Diệp Anh, Hân Vũ lại đỡ đỡ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn sinh động ngày nào giờ lại im lìm dưới mảnh khăn trắng, ánh đèn lồng chim lửa nhẹ nhàng phủ lên làn mi cô, tựa như che đi số phận nửa kiếp người.

Từ lúc ấy, Hân Vũ biết rằng, cô gái có tên Diệp Anh từ nay trở về sau chỉ còn sống trong ký ức mà thôi.

62. Chương 62: Dị Biến

“Anh tin em, cho dù có tận mắt nhìn thấy thì anh cũng sẽ không tin. Anh không tin em, dù em có nói gì thì cũng vô dụng.”

Cái chết của Diệp Anh hầu như đã phủ một tầng mây ảm đạm lên bầu trời Lam Thành. Cũng vì điều này mà hôn lễ của Kỳ Phong và Hân Vũ buộc phải hoãn lại. Cho dù Kỳ Phong có uất ức đến thế nào đi nữa thì cũng hiểu chuyện này không thể ép buộc được, hẳn đành hạ lệnh an táng Diệp Anh thật chu đáo, đồng thời để cô ra đi với danh nghĩa vợ của Kiến Phi.

Thời điểm chiếu chỉ này ban ra, Kiến Phi chỉ mới vừa hồi tỉnh khỏi bùa ngủ không lâu, Hạ Dương đưa anh đến thăm quan tài Diệp Anh lần cuối. Bấy giờ anh chẳng cười nổi nữa, chỉ quỳ xuống trước cỗ quan tài, thật lâu thật lâu cũng không đứng dậy nổi.

Lễ tang Diệp Anh được thực hiện ngay tại phủ tướng quân. Vợ chồng Hạ Dương lo lắng cho Kiến Phi nên hầu hết thời gian đều cử người trông coi anh. Mãi đến đêm hôm đó, Hân Vũ mới thu xếp xong mọi thứ mà đến được. Lúc này người đưa tiễn cũng chẳng còn mấy ai, cô đứng một mình giữa sảnh rộng lớn, nhìn bóng dáng Kiến Phi vẫn tựa sát vào cỗ quan tài, yết hầu khô khốc, đôi mắt trắng dã, trái tim cô lại như bị ai đó bóp nghẹn.

“Anh!”

Tiếng gọi vừa thoát ra khỏi môi cô, Kiến Phi lại đưa ngón trở lên ra dấu hiệu im lặng. Ánh mắt anh đục ngầu, giọng nói run rẩy: “Suýt, em nói nhỏ một chút, cô ấy đang ngủ.”

Hân Vũ bị dáng vẻ này của anh làm ghen đặng. Cô mấp máy môi mấy lần là không thốt ra được lời nào, Kiến Phi lại cười cười, ngón tay vuốt ve quan tài bằng gỗ, tựa như xuyên qua nó có thể chạm đến người mà anh yêu nhất. Thật lâu anh mới quay sang nhìn Hân Vũ, khoe môi kéo lên một cách kỳ dị: “Hân Vũ, anh rất vui, thật đấy. Sau cùng thì cô ấy cũng trở thành vợ anh rồi.”

Thật sự Hân Vũ muốn phát điên mất. Cô nghĩ, chẳng thà Kiến Phi dùng dao lẳng trì cô một trận hẳn cũng không đau đớn đến thế này. Cô cắn môi mình đến bật máu, Kiến Phi nhìn thấy lại như không, vô tâm dùng tay nắm chặt cổ tay cô, rồi lại từ tốn chạm lên thành quan tài đã lạnh hơi sương.

“Hân Vũ, em nói cho anh biết đi, những gì nên làm, những gì không nên làm, anh đều đã làm. Vì sao đến chết cô ấy vẫn không chấp nhận anh?”

“Anh đừng như vậy. Nếu Diệp Anh nhìn thấy, nó cũng không đành lòng.”

Hân Vũ đắn đo rất lâu mới nói được những lời này, vậy mà Kiến Phi lại dờ dẫm nhìn cô đau xót. Trước giờ cô chưa từng trông thấy Kiến Phi như vậy, nhất thời không biết phải an ủi thế nào, mãi lâu sau mới thấy Kiến Phi lại cúi đầu, hơi thở thoát ra một nụ cười mỏng manh: “Ừ, nếu cô ấy nhìn thấy...”

Giọng nói anh nhỏ dần, khiến Hân Vũ chẳng cách nào nghe được nữa.

Hôm đưa tiễn cũng là ngày tuyết rơi đầu tiên trong năm. Những hạt tuyết còn bé hơn cả ngón tay út cứ thế lẳng đặng phảng phất trong không khí, từng chút từng chút một phủ trắng mái đầu của người đi đường. Thời gian này có rất nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đổ xô kéo về để viếng thăm Diệp Anh, cũng vì vậy mà Hân Vũ buộc phải chạm trán rất nhiều người đã lâu không gặp, điển hình như Khải Kiệt, Ngôn Chi... Thế nhưng cô lại không nghĩ mình sẽ gặp lại pháp sư Hàn.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy lão pháp sư này cũng chẳng vui vẻ gì. Khi thấy đoàn người của ông ngạo nghễ tiến vào, cô còn định lui ra phía sau. Song pháp sư Hàn vốn nhanh tay lẹ mắt, mục đích chính ông ta đến cũng chẳng phải vì Diệp Anh, thế nên làm lễ viếng xong đã tóm ngay Hân Vũ lại, dùng mắt khê ra hiệu với cô. Nói cho cùng ông cũng là trưởng bối, Hân Vũ chẳng còn cách nào khác đành phải đi theo ông ra sau hành lang hẹp.

Trước giờ Hân Vũ đều có ấn tượng không tốt về pháp sư trên núi Tiên Tri, đặc biệt là pháp sư Hàn này, người hề có dịp là sẽ làm mọi cách để châm chọc và khiêu khích cha cô. Lúc này cô đứng đối diện với ông cũng không hề để lộ dáng vẻ sợ sệt hay yếu ớt nào, pháp sư Hàn nhìn thấy thế cũng không muốn lên tiếng bắt bẻ, trong lòng ông lại thầm nghĩ, quả nhiên là học trò của lão già kia, cho dù có dòng máu của nhị hoàng tử thì sau hai mươi năm cũng chỉ trở thành kẻ thô kệch. Ông khê tăng háng, ngón tay đeo nhẫn cũng chậm rãi mơn trớn cánh mũi, đoạn lên giọng hỏi: “Ta nghe nói cô đã tìm được Diệp Y?”

Thì ra là chuyện này. Khỏe môi Hân Vũ khê mở ra, trong lòng lại thở phào. Người của núi Tiên Tri đến kinh thành vốn là theo lời mời của Kỳ Phong. Lúc này hôn lễ bị hoãn lại, cô còn nghĩ lão pháp sư này sẽ lên tiếng chỉ trích mình, lại không ngờ ông quan tâm đến Diệp Y như vậy. Cô nghĩ nghĩ, sau cùng mỉm cười lễ phép: “Vâng, con bé đang ở lại hoàng cung. Nếu thầy muốn gặp, một lát con sẽ cho người dẫn thầy đến đó.”

Pháp sư Hàn ừ hử, cũng không nói gì. Thái độ hai người trước giờ đều hục hặc, nhất thời không còn vấn đề gì phải trao đổi. Ông đưa mắt quan sát Hân Vũ một chút rồi mới phát tay quay người. Hân Vũ còn nghĩ thế là đã qua ải này rồi, chẳng ngờ chưa đi được năm bước, ông đã quay lại nhìn cô đầy tò mò: “Chuyện Tứ pháp bảo của tiên tộc, lão Tần có nói với cô chứ?”

Hân Vũ bị hành động của ông làm ngạc nhiên, pháp sư Hàn lại cho rằng cô kiêu kỳ mình, đến gần cô rồi mới nói: “Nhị hoàng tử, cha của cô đã gửi thư đến yêu cầu ta trợ giúp. Chuyện lớn như vậy núi Tiên Tri hiển nhiên không thể đứng ngoài.”

Hân Vũ nhớ đến mối quan hệ của ông ta với pháp sư Thiệu, lúc này mới khê gật đầu.

Pháp sư Hàn thở dài: “Ta biết cô có thành kiến với ta, mà bản thân ta cũng chẳng ưa gì cô. Lần đó quả thật núi Tiên Tri và Diệp Y có lỗi với cô, nhưng dù sao cô cũng đã xem Diệp Y là em gái mấy mươi năm,

con bé lại mù mờ, chưa hiểu chuyện. Mấy ngày nữa ta phải đến chỗ nhị hoàng tử, chuyến đi này có lẽ cũng chẳng dễ dàng. Nếu có thể mong cô niệm tình đối đãi tốt với con bé. Còn nếu như cảm thấy mình không đủ vị tha để tha thứ cho nó, ta cũng mong cô cho nó một con đường sống, để nó được trở về núi Tiên Tri.”

Nhìn thấy ông lão trước mặt lúc nào cũng coi trời bằng vung, lúc này lại ăn nói nhỏ nhẹ với mình, Hân Vũ không khỏi mỉm cười: “Xin thầy an tâm. Điệp Y là em gái con, con sẽ làm mọi cách để cứu con bé.”

Có được lời khẳng định của Hân Vũ, lúc này pháp sư Hàn mới khẽ an tâm.

Cũng giống như tình hình trong kinh thành, hoàng cung thời gian này có khá nhiều hoàng thân quốc thích ghé thăm. Hân Vũ biết Kỳ Phong vẫn còn đang bận rộn tiếp đãi những vị khách từ xa đến, cô cũng chẳng muốn làm phiền hẳn, một mình trở về phòng nghỉ ngơi. Thế nhưng cô vừa về đến cung của mình đã thấy Lyrik ngồi chờ sẵn, thấy cô bước vào liền quỳ gối khấu đầu. Hân Vũ không quen trông thấy cậu ta ngoan ngoãn thế, nhất thời có hơi phiền não.

“Đứng dậy đi.” Cô phất tay, cổ trán áp cơn buồn ngủ đang ập đến, uể oải hỏi: “Việc điều tra thế nào rồi?”

Lyrik chậm rãi đứng dậy, cậu lôi trong tay ra hai mảnh tên gãy đặt lên bàn để Hân Vũ nhìn thấy, xong mới lên tiếng: “Thưa phu nhân, Từ Cảnh đã tiến hành đối chiếu mũi tên này. Anh ta nói, chất liệu, kiểu dáng cũng như độ đàn hồi, tiểu tiết của hoa văn đều giống hệt như tên chuyên dụng của cấm vệ quân.”

Ngón tay đặt trên bàn của Hân Vũ khẽ động, dây đều nằm trong dự tính từ trước nên Lyrik cũng không quá ngạc nhiên. Cậu nhìn ấm trà đặt trên bàn, thấy Hân Vũ vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ mới cúi người, tỉ mỉ rót trà vào cốc rồi cung kính mời cô. Hân Vũ nhận lấy chiếc cốc, nhìn gương mặt mình long lanh sáng sủa trên nước, đột nhiên lại nhớ đến tình cảnh mấy ngày trước.

Khi đó cô tìm được xác Diệp Anh, trên thân đại bàng lại có vết thương xuyên thủng. Hân Vũ cũng từng học binh khí, đương nhiên vừa nhìn đã đoán được đó là vết thương do tên bắn. Bọn lính quỳ xung quanh vừa nhìn thấy Hân Vũ trừng mắt thì vội khóc lóc minh oan. Theo lời bọn họ, lúc họ nhìn thấy Diệp Anh thì cô đã chết rồi, họ bèn rút tên cắm trên người cô ra, sau đó mang đến đây. Thế là Hân Vũ lại bảo Lyrik điều tra theo lời họ, nhờ vậy mới tìm được hung khí giết chết Diệp Anh.

Hai ngày qua, cô tuy nán lại bên cạnh Kiến Phi nhưng vẫn luôn suy nghĩ về việc này. Nếu nói Diệp Anh bị kẻ biến thể hại chết thì chắc chắn không hợp lý, kẻ biến thể lần quỳ tộc xưa nay đều rất tự hào về tốc độ và sức mạnh của mình, một số ít kẻ có dùng binh khí thì cũng chỉ là những thanh chùy khổng lồ hay búa nặng. Cho đến giờ cô vẫn chưa nhìn thấy kẻ biến thể nào dùng đến cung tên. Mà loại tên bắn này cũng chẳng phải tầm thường, thân tên hoàn toàn làm từ thép, một hợp chất chỉ được phát triển sau khi Khải Kiệt trở thành cố vấn binh khí cho quân đội. Vậy nên việc cô bảo Lyrik và Từ Cảnh điều tra lại chẳng qua chỉ là làm rõ chân tướng mà thôi.

Lyrik thấy tách trà trên bàn đã nguội mà Hân Vũ còn chẳng đoái hoài tới, lúc này mới dùng pháp thuật hâm nóng lại lần nữa rồi chìa đến trước mặt cô: “Phu nhân!”

“Lyrik.” Hân Vũ mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt: “Mục đích của cậu đã đạt được rồi, sau này đừng gọi tôi như vậy nữa.”

Lyrik giật thót hết như đứa trẻ bị bắt quả tang phạm tội, rụt cổ lắc đầu: “Phu nhân, con không có ý gì thật mà.”

Hân Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của cậu ta, đều giọng tiếp: “Cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, đừng cố gắng tính toán với người khác, không chừng sẽ rước họa vào thân. Lần này chỉ là tôi, nếu là người khác thì sao? Tính tình Kỳ Phong cũng rất xấu đó.”

Bị Hân Vũ nói trúng tim đen, Lyrik không còn cách nào chối cãi, chỉ cúi gầm mặt xuống. Lyrik trước đây đều gọi cô là công chúa, vậy mà từ lúc xuất hiện ở kinh thành thì một tiếng hai tiếng đều gọi là phu nhân mãi, cứ như sợ mọi người không biết cô đã là phu nhân của người khác rồi vậy. Hiển nhiên người có tâm suy nghĩ một chút liền hiểu, cậu ta sợ thân xác thầy mình chưa tan biến hẳn thì Hân Vũ đã đi theo người khác, thế nên cứ liều mạng mà trêu tức Kỳ Phong.

Lyrik bình thường rất hay tỏ vẻ kẻ cả, song chỉ mới mấy ngày, đứng trước mặt cô đã trở thành cậu học trò nhỏ bị bắt nạt. Lúc này nhìn thấy cậu tỏ vẻ đáng thương, cô cũng không nhịn được bèn xoa đầu cậu: “Tôi

biết trong lòng cậu nghĩ gì. Bây giờ tuy Hải Kỳ không còn nữa nhưng vẫn còn tôi ở đây mà. Tôi sẽ thay anh ấy chăm sóc cậu. Lyrik, cậu phải biết mình không hề tồn tại một mình, hiểu không?”

Hai người chỉ tâm sự vài câu mà mắt Lyrik đã đỏ hoe, lúc cậu rời khỏi phòng thì gương mặt vẫn còn tràn đầy nước mắt. Hân Vũ khó khăn lắm mới đỡ được đứa nhỏ này bèn vươn vai, bụng bảo dạ đánh một giấc. Nào ngờ cô vừa đứng dậy đã thấy Kỳ Phong hùng hổ đi vào. Khóe mắt hân vẫn âm ỉ cơn tức giận.

“Hay nhỉ? Anh thấy em mệt mỗi ở chỗ Kiến Phi nên không dám làm phiền, vậy mà lại đi gặp thằng nhóc đó. Có nhiều chuyện để nói đến vậy sao?”

Đối với thái độ này Hân Vũ nhìn thấy mãi cũng quen. Cô thở dài, mệt mỏi uống nốt cốc nước mà Lyrik đã cố tình giữ ấm, xong mới đứng dậy buông một câu chẳng đầu đuôi: “Em mệt rồi, đi nghỉ một lúc đã.”

Thật ra Kỳ Phong cũng rất mệt mỏi. Mấy ngày nay số lượng các vương tôn quý tộc trở về kinh thành để viếng tang Diệp Anh nhiều không kể xiết, mà những người này sau khi đến chỗ Hạ Dương xong cũng ghé qua hoàng cung chào hỏi. Hân tiếp bao nhiêu khách quý mỗi ngày, cả thời gian tâm tình với Khải Kiệt còn chưa có, vừa mãn tiệc đã lập tức chạy đến tìm Hân Vũ, còn sợ cô mệt mỏi nên cố tình bảo cung nhân nấu thức ăn định thần tẩm bổ cho cô. Nhưng hân nghĩ thế nào cũng chẳng ngờ lại gặp Lyrik trước cổng điện. Nửa đêm nửa hôm, trai đơn gái chiếc, hỏi hân làm sao không giận cho được?

Vẫn chưa trút được cơn bực dọc trong lòng, hân bèn kéo tay Hân Vũ lại, nghiêng răng nói: “Thời gian cho thằng nhóc đó thì có, anh thì không, chỉ vì nó là học trò của Hải Kỳ sao?”

Hân Vũ càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi trước thái độ kiêu hãnh quá mức của Kỳ Phong. Mấy ngày này, tuy hân vẫn để cô có không gian riêng để lo chuyện Diệp Anh, thế nhưng hề động đến Hải Kỳ thì cứ như chạm phải ổ kiến lửa, cũng chẳng thèm nói lý lẽ phải trái gì nữa. Cô rút tay mình ra khỏi tay hân, thật lâu mới cất giọng nhàn nhạt: “Em mệt lắm rồi, có chuyện gì ngày mai hẵng nói được không?”

Cô không hề biết rằng trước cơn thịnh nộ của hân, những lời mình nói lúc này chẳng khác nào châm dầu vào lửa.

Trên điện Kỳ Phong đã phải chịu đựng rất nhiều lời khó nghe. Rượu vào lời ra, qua lời các quý tộc từ phương xa đến, hân mới biết thì ra chuyện Hân Vũ và Hải Kỳ đã lưu truyền trong dân gian, rất nhiều dị bản của mỗi tình tay ba này thậm chí đã bị người ta sao chép rồi truyền tai nhau, chẳng khác nào thời hiện đại mà đi nghe ngóng scandal của mấy người nổi tiếng. Một số người thậm chí còn tin rằng Hân Vũ và Hải Kỳ đã kết hôn rồi, suốt nửa năm hai người mất tích, kỳ thực là cùng nhau xây dựng cuộc sống thần tiên. Thế nhưng Hân Vũ vẫn một mực quan tâm đến đời sống của loài người, biết tin loài người có chuyện nên một mực đòi quay lại kinh thành, vì chuyện này mà Hải Kỳ đã tức giận, thậm chí không thèm ngó ngang gì đến cô nữa. Cũng nhờ vậy mà Kỳ Phong mới có thể nhân cơ hội nhảy vào. Những lời này nếu là người quen biết với Hân Vũ, hiển nhiên chẳng ai tin, song xuất phát từ miệng của những người xa lạ thật sự khiến Kỳ Phong khó nuốt trôi cơn tức giận.

Ban đầu hân còn nghĩ, cho dù nửa năm qua cô xảy ra chuyện gì cũng được, chỉ cần cô quay về, hân chấp nhận bỏ qua tất cả. Thế nhưng giờ đây đứng trước những lời bàn ra tán vào của thiên hạ hân lại có phần hoảng sợ. Những tình tiết trong câu chuyện đó sau cùng có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả, chính hân cũng chẳng biết. Có lúc hân muốn chính miệng Hân Vũ tiết lộ với mình, song cũng có lúc tình nguyện rằng mình hoàn toàn chưa hay chưa biết điều gì cả.

Tâm trạng Kỳ Phong rất mâu thuẫn. Thế nên hai ngày này hân đều để Hân Vũ tự do ra vào cung, một lý do khác cũng là vì muốn bí mật theo dõi cô. Song Hân Vũ trừ chuyện ở lại bên cạnh Kiến Phi, gặp gỡ pháp sư Hàn thì cũng không có gì khác thường, mãi cho đến khi hân nhìn thấy cô gặp Lyrik.

Chẳng thể phủ nhận là cuộc gặp này đã làm bùng phát tất cả oán hận giấu kín của hân.

“Anh cho em một cơ hội.” Kỳ Phong đứng thẳng người, ngón tay trở hân đột nhiên giương lên, ánh mắt sắc lạnh đăm đăm nhìn Hân Vũ: “Chỉ một lần cơ hội này thôi. Em nói thật cho anh biết, giữa em và Hải Kỳ có chuyện gì không?”

Tâm tình Hân Vũ không tốt, nghe hân nói vậy còn nghĩ là hân ghen bóng ghen gió, cô vội lắc đầu như trốn tránh phiền não: “Không có, anh đừng mãi lôi anh ấy ra nữa được không? Hải Kỳ chẳng đáng gì đến

chuyện chúng ta cả.”

“Vậy vì sao Lyrik gọi em là phu nhân? Em đừng bảo anh là thằng nhóc gọi bừa đấy.”

Nụ cười thoáng nở ra trên môi Kỳ Phong bất giác khiến đáy lòng Hân Vũ trở nên lạnh lẽo. Lúc này thay vì trấn an hẳn, cô lại cảm thấy những gì trước giờ mình làm đều rất buồn cười. Cho dù trong những thời điểm khó khăn nhất, cô vẫn chưa từng nghi ngờ hẳn, thế mà hẳn lại sẵn lòng vì những lời ra tiếng vào của người ngoài cuộc mà không tin cô? Cảm xúc này như một lưỡi dao bén ngọt cắt vào da, khiến nổi đau xót chẳng mấy chốc lan tràn, xộc lên mũi. Cô hơi cúi đầu, cổ dần lỏng xuống. Hành động này trong mắt Kỳ Phong lại trở thành trốn tránh. Hẳn cười nhạt, lực tay đẩy vai cô cũng mạnh hơn.

“Không có gì để nói sao? Là thật sự không biết, hay chẳng qua là không biết phải giải thích thế nào với anh?”

Trong mắt Hân Vũ, Kỳ Phong xưa nay bao giờ cũng rất dịu dàng và chiều ý cô, hẳn chưa bao giờ đối xử với cô thô bạo như vậy. Sức khỏe cô thời gian này đã không tốt, bị hẳn đẩy lên mấy cái, những vết thương chần chịt trên người càng giờ chứng, song cô vẫn cố nén không thốt lên tiếng nào. Lúc cô ngẩng đầu nhìn hẳn, nụ cười đã trở thành cười cợt: “Anh tin em, cho dù có tận mắt nhìn thấy thì anh cũng sẽ không tin. Anh không tin em, dù em có nói gì thì cũng vô dụng.”

Thật ra Kỳ Phong không phải mới biết Hân Vũ ngày một ngày hai. Trước giờ cô gái này vẫn là người chịu nhu chứ không chịu cương, thế nhưng lúc này mọi lời cô nói đều khiến hẳn nghe không lọt tai, càng nghĩ là cô tìm cách trốn tránh. Hẳn giữ chặt lấy tay cô, gần từng tiếng một: “Vậy được thôi, em muốn chứng cứ, anh muốn thử xem anh có tìm được chứng cứ trên người em không.”

Cứ thế, hẳn lôi tuột Hân Vũ vào gian phòng ngủ, mặc kệ cô vùng vẫy thế nào cũng vô dụng. Ban đầu Hân Vũ còn không hiểu hẳn muốn làm gì, thế nhưng khi hẳn áp chặt lên người cô, sau đó lại dùng tay xé toạt phần áo bên hông, ánh mắt cô cũng dần sáng tỏ.

Thì ra cái hẳn muốn tìm là ấn ký của tiên tộc.

Bất giác phát hiện điều này khiến Hân Vũ vùng vẫy kịch liệt hơn, nhưng lúc này Kỳ Phong cũng không để cô có cơ hội thoát thân nữa, một tay hẳn đã giữ chặt tay cô, tay còn lại xé vải áo ra thành từng mảnh, mãi đến lúc ấn ký màu vàng nhạt mờ hồ hiện ra, không chỉ Kỳ Phong mà cả Hân Vũ cũng thần thờ.

Từ giây phút đó, cô biết rằng mối quan hệ giữa cô và hẳn vĩnh viễn cũng chẳng thể trở về như xưa được nữa.

Kỳ Phong bỗng cười rộ lên. Trong phòng vắng, tiếng cười của hẳn như va phải các bức tường, gào thét vọng lại như than khóc thê lương. Tiếng cười càng lớn, lòng Hân Vũ càng chết lặng.

Ngón tay hẳn vẫn tỉ mỉ vuốt ve ấn ký màu vàng nhạt trên làn da nõn nà của cô, ánh mắt dị hoặc đến mức khiến Hân Vũ quên đi phản kháng, trơ mắt nhìn hẳn mà không cách nào đoán được động tác tiếp theo.

Phong cũng không để Hân Vũ đợi lâu, chẳng mấy chốc đã thốt lên tiếng tắc lưỡi khê khàng: “Em đừng nói với anh cái dấu này là tự nhiên mà có đấy nhé.”

Sự điên cuồng trong không khí bất giác khiến Hân Vũ rét lạnh, song cô vừa mở miệng lại bị hẳn cắt ngang: “Năm, năm, năm rồi, cô có biết năm năm qua tôi sống thế nào không?”

Cùng với tiếng rống, cánh tay hẳn cũng đập mạnh xuống thành giường khiến một mảng gỗ lớn cứ vậy mà sụp xuống. Hân Vũ lập tức ngồi dậy kéo lại vạt áo, trong lúc cô còn chưa hoàn hồn đã nhận thấy cả chiếc giường bỗng nhiên bốc cháy hừng hực. Kỳ Phong lôi cô ra ngoài phòng, đến lúc này cô mới nhận ra ngọn lửa này không phải bốc ra từ bất kỳ đâu khác, nó tỏa ra từ chính Kỳ Phong.

Cả người hẳn cứ như một ngọn đuốc hừng hực cháy, chẳng mấy chốc vạt áo cô va phải hẳn cũng bốc khói. Hân Vũ hoảng hốt định đập lửa, nhưng tay Kỳ Phong vẫn giữ chặt lấy cô, mà phần da thịt bị cọ xát lúc này cũng đã sưng phồng bỏng rộp, nhắc nhở cô về nỗi đau mà này giờ tiềm thức vẫn cố gắng bỏ qua.

Rõ ràng là rất đau đớn, thế nhưng chính Hân Vũ cũng chẳng hiểu tại sao giọng mình cất lên lại bình thản đến lạ: “Bỏ tay em ra.”

Kỳ Phong nhìn cô, ánh nhìn chòng chọc, nhưng cánh tay vẫn không hề buông ra.

Hân Vũ nở nụ cười: “Nếu anh không buông, cánh tay này của em thật sự sẽ bị phế đó.”

Giọng nói điềm tĩnh này của cô khiến Kỳ Phong có chút khó hiểu, dần dần cảm xúc trong lòng cũng có thể nén xuống tựa như đám lửa ngập chìm vào dòng nước, le lói trước khi dần tắt hẳn. Trong giây phút đó, hân hồ như đã thấy ánh sáng cuối đường hầm, bất ngờ cánh tay cũng buông lỏng.

Vừa được trả tự do, Hân Vũ đã nhanh chóng kiểm tra lại tay mình. Tuy sưng rất đáng sợ song vẫn may mà chưa ảnh hưởng đến các cơ mạch bên trong, chỉ cần dùng bùa chú chữa trị vài ngày sẽ khỏi. Cô giương tay lên, chưa kịp đọc thần chú thì cả người đã bị Kỳ Phong đẩy ngã.

Kinh nghiệm giáp chiến của Hân Vũ không phải tệ, song lúc này cô đang bị thương, hơn nữa lại đứng trước mặt Kỳ Phong nên vẫn không dùng hết sức. Ngược lại Kỳ Phong lại bình thản túm chặt lấy tay cô, sau một lúc giằng co hân liền áp chế được cô, cử động cũng ung dung hơn hẳn.

“Anh muốn làm gì vậy?”

Giọng nói Hân Vũ lúc này cũng đã hoảng loạn, Kỳ Phong lại không quan tâm. Tay hân trườn xuống chân cô, nhẹ nhàng rút ra con dao bạc phòhng thân mà cô luôn giắt ở đó. Lúc thấy hân cầm lưỡi dao, đăm chiêu nhìn nó trước mặt mình, Hân Vũ càng trở nên hoảng loạn.

Đây chắc chắn không phải là Kỳ Phong, chắc chắn không phải. Cô cố vùng vẫy, song vì đã bị hân áp chế ngay từ đầu, cộng thêm giầy một lát thì lại chạm phải vết thương cũ khiến cô đau không kể xiết. Kỳ Phong nhận ra được hàng mày cô đã cau chặt, ngón tay cái còn rỗ rĩ cũng nhân dịp vùn về lên nó, hơi thở cũng nhẹ nhàng chạm vào làn da cô: “Anh chưa bao giờ muốn làm em đau.”

Trong khoảnh khắc mắt chạm mắt, Hân Vũ mơ hồ có thể nhận thấy bóng dáng thâm tình của Kỳ Phong trước kia, người luôn dang rộng vòng tay trước mọi rắc rối của cô, người luôn yêu chiều và bao dung cho cô, người mỗi khi cô khóc sẽ ôm xiết cô vào lòng.

Cô chỉ mất tập trung có vài giây ngắn ngủi, lại không ngờ đó là sai lầm của cả đời mình.

Lúc cơn đau xâm chiếm qua từng tế bào, Hân Vũ vẫn chưa kịp nhận ra chuyện gì, mắt cô hết nhìn Kỳ Phong lại nhìn cổ tay phải của mình, nơi khiến cô đau đến mức rên lên khê khàng.

Cánh tay không còn bị Kỳ Phong giữ lại nữa, thay vào đó là một mũi dao bạc cắm phập sâu xuống đất, xuyên qua cổ tay cô.

Máu rỉ thành dòng, rồi ứa ra càng lúc càng nhiều, vậy mà Hân Vũ lại không hề cảm thấy đau nữa, đôi mắt cô cứ thế giương lên nhìn Kỳ Phong đang chống tay ngồi dậy, vẻ mặt hân lạnh băng, thấp thoáng nụ cười mỉa mai: “Có phải em đau lắm phải không? Nửa năm qua, mỗi giờ mỗi giờ, tôi đều đau như vậy.”

Bóng dáng cao lớn của hân dợm đứng dậy, che khuất đi ánh sáng của đèn chim lửa trên bàn. Hân Vũ bỗng có cảm giác, chiếc bóng này cũng đã che đi ánh sáng của cả đời cô.

Kỳ Phong đọc thần chú giăng một lá bùa giam giữ bên ngoài chỗ cô nằm. Khi nhìn thấy vòm cầu màu ánh sáng dần dần hiện rõ bên ngoài, Hân Vũ bỗng nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, cười nhạt: “Tôi có thể giải bùa, anh biết mà.”

Kỳ Phong cũng không vội đáp lại cô, hân giăng thêm hai lá bùa giam giữa bên ngoài rồi mới yên tâm dừng lại. Hân Vũ nhìn thấy cũng không khỏi mỉa mai. Với tình trạng của cô bây giờ, cho dù chỉ một lá bùa cô còn giải chẳng nổi, nhưng nhìn hân nhọc lòng như vậy, bỗng chốc cô cũng có cảm giác thỏa mãn nho nhỏ.

Mặt đất vẫn bị tưới đầy máu đỏ thẫm rỉ ra từ cánh tay bị thương. Hân Vũ cũng chẳng thèm cầm máu. Cô cười đến toét miệng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hân: “Anh giấu anh ấy ở đâu rồi?”

Kỳ Phong vẫn còn đang suy nghĩ cách giam giữ cô, bất chợt nghe cô nói vậy còn cho rằng mình nghe nhầm. Hân nheo mắt: “Em nói cái gì?”

“Anh giấu anh ấy ở đâu rồi?”, Hân Vũ kiên nhẫn lặp lại, khóe môi nở ra nụ cười đẹp đến thê lương: “Kỳ Phong của tôi ấy, anh giấu anh ấy ở đâu rồi?”

Chút kiên định cuối cùng trong lòng Kỳ Phong thoáng chốc sụp đổ. Hắn không dám nhìn thẳng vào nụ cười đó của cô nữa, bước đi như chạy ra ngoài.

Sau tang lễ của Diệp Anh thì khách quý đến kinh thành cũng vãn hẵn, bấy giờ Kỳ Phong mới chợt nhớ đến Khải Kiệt đang trú lại một cung điện trong hoàng cung. Khải Kiệt bấy lâu vẫn ở lại Yên Thành, sau trận chiến chống Thiên Tường, cảm tình của cậu ta và Diệp Anh vẫn khá tốt, lúc này nghe tin Diệp Anh mất mới dẫn theo Ngôn Chi về. Kiệt tâm sự với hắn chưa được nửa tách trà đã trầm ngâm bảo: “Mấy hôm nay trông cậu khá bận nên mình không làm phiền. Hôm nay nếu cậu không đến thì mình cũng tự đến tìm cậu từ biệt.”

Nghe đến đây, tâm tình vừa phấn khởi đôi chút của Kỳ Phong cũng chẳng còn sót lại chút nào. Hắn xụ mặt: “Cậu phải đi sao?”

Kiệt cười đến híp cả mắt: “Ừ. Không giấu cậu, ở Yên Thành mình đang nghiên cứu một công trình mới, nếu đi đúng hướng, mình hi vọng có thể mở ra cánh cổng không gian, đưa chúng ta trở về.”

Đã rất lâu rồi mới có một người ở trước mặt Kỳ Phong nhắc đến khả năng trở về thế giới hiện đại. Mấy năm bôn ba nơi này, có lúc hắn hầu như quên bèn đi xuất thân của mình, hướng chi hắn thật sự là đứa trẻ lưu lạc, dòng máu của hắn đến từ Nhân quốc chứ không phải xứ sở bên kia. Thế mà lúc này nghe nhắc đến nơi ấy hắn vẫn chộn rộn nhiều cảm xúc khó tả. Hắn nhớ trường đại học, nhớ ngôi nhà nhỏ nhưng ấm cúng của mình, nhớ cả chiếc mô tô phân khối mà có lần Eden đã ôm lấy, cười khúc khích đặt tên... Vừa nghĩ đến Eden, đột nhiên hắn ngỡ người như vừa bắt được ngọn kim dưới đáy biển. Thế nhưng chớp mắt, chiếc kim ấy lại lần nữa chìm sâu vào mặt cát âm u.

Khải Kiệt thấy hắn ngẩn người, còn nghĩ hắn đang nhớ về cuộc sống trước đây. Cậu cười khích lệ, đặt tay lên vai hắn: “Mình chưa bao giờ bỏ cuộc cả. Cho dù chỉ có một phần nhỏ cơ hội trở về mình cũng phải thử. Cậu cũng vậy phải không?”

Phong mỉm cười, đột nhiên lại trầm ngâm: “Mình cũng không biết. Chỉ cảm thấy cuộc sống ở nơi này thật sự rất mệt mỏi.”

“Mệt thì đừng nghĩ nữa. Ban đầu cậu muốn làm gì, muốn thực hiện thứ gì, cứ kiên trì với đó đi đến cùng. Như cuộc sống của mình và Chi nè. Bấy giờ cả hai đều rất ổn, có thể là không oách bằng cậu, nhưng có cô ấy bên cạnh, có được trở về hay không đối với mình cũng không phải là vấn đề đáng quan tâm nhất nữa.”

Gương mặt Kiệt tràn đầy phấn khởi. Nhìn vẻ mặt cậu ta, đột nhiên Kỳ Phong lại cảm thấy khó chịu. Hai năm rồi, kể từ lúc đến đây Kiệt vẫn là Kiệt, thế nhưng Kỳ Phong hẳn dường như đã không còn là Kỳ Phong của buổi ban đầu nữa.

Gió thổi lạnh lạnh, Kỳ Phong còn chưa kịp co người đã thấy Ngôn Chi sốt sắng đi ra. Cô chào hỏi bọn hắn rồi lại kiên quyết khoác thêm bên người Kiệt một tấm áo lông. Kiệt thấy cô nàng thì đứng dậy, giận dữ bởi cô ăn mặc quá mức phong phanh. Hai cô cậu cứ đứng tranh cãi mãi, tiếng ồn vang vọng đến mức lính canh cũng nhìn nhau mỉm cười. Kỳ Phong thì ngược lại, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất ổn đến thế.

Lúc Khải Kiệt ngồi xuống lại còn lầm bầm trách Ngôn Chi thêm mấy bận. Phong không cho là cậu ta mắng thật, trầm tư nói: “Mình cũng chẳng tham lam gì. Thật ra trong thế giới xa lạ này, mình cũng chỉ mong có một cô gái, giống như Chi ở bên cạnh cậu vậy. Cho dù cô ấy làm bất kỳ điều gì cũng là vì muốn tốt cho cậu mà thôi.”

Kiệt cau mày, không đồng ý: “Hân Vũ cũng rất tốt mà. Người vừa đẹp lại vừa giỏi. Hơn nữa ai cũng nhìn thấy là cô ấy rất yêu cậu.”

Phong lắc đầu: “Có đôi lúc mình cảm thấy, mình thật sự không hiểu nổi cô ấy. Vì cô ấy, mình ép bản thân phải trưởng thành, phải mạnh mẽ. Tất cả những gì mình muốn thật ra cũng chỉ là có thể bảo vệ cô ấy thật tốt. Nhưng Kiệt à, vì sao mình cố gắng nhiều đến vậy, sau cùng lại cảm thấy dường như cô ấy hoàn toàn không cần sự bảo vệ của mình? Chẳng lẽ vì mình không có tài phép bằng người đó hay sao?”

Đối với những tin đồn liên quan đến Hân Vũ vốn đã lan truyền khắp nơi, Khải Kiệt chẳng lạ nữa. Nhưng cậu ta vốn chỉ xem đó là tin đồn vô căn cứ mà thôi. Lúc này thấy Kỳ Phong uể oải, cậu lại khẽ lắc đầu, thật lâu mới thốt nên lời: “Mình thấy cậu sai rồi?”

“Ai sai?”, Phong ngẩng đầu, hầu như không tin được nhìn cậu bạn chí cốt.

“Cậu.” Khải Kiệt cho hai tay vào bao giữ ấm, thật lâu mới trầm ngâm tiếp: “Còn nhớ trước đây, mình đã hơn một lần nói với cậu, Hân Vũ không phải là loại người như chúng ta. Trong mắt cô ấy có quá nhiều gánh nặng, cá tính cô gái này lại lạnh lùng. Nếu yêu cô ấy, cậu sẽ phải chịu khổ rất nhiều. Nhưng lúc ấy cậu bảo thế nào? Cậu nói, chỉ cần cô ấy bằng lòng ở bên cạnh cậu, cậu không quan tâm mình không phải là vị trí số một trong lòng cô ấy, thậm chí số hai, số ba cũng không cần. Chỉ cần cô ấy đồng ý ở bên cạnh cậu, cậu sẽ đối xử với cô ấy thật tốt. Những chuyện này cậu quên cả rồi sao?”

Thật lâu, Kỳ Phong mới tiêu hóa được những lời này. Thì ra đã từng có một thời hắn yêu ngây ngốc đến như vậy. Khải Kiệt mỉm cười tiếp lời: “Sau đó cậu và Hân Vũ trải qua rất nhiều chuyện, cho đến lúc nhìn thấy Hân Vũ và cậu ở cạnh nhau, mình đã rất mừng cho hai người. Thật đấy. Mình cảm thấy với một cô gái như Hân Vũ, nếu cô ấy không yêu cậu thì cậu chẳng là gì cả. Nhưng vì trong lòng cô ấy có cậu nên cậu sẽ là cả thế giới của cô ấy. Nhưng giờ nhìn lại xem, cậu đã làm gì thế này?”

“Cậu bảo Hân Vũ quá mạnh mẽ, dù cậu cố gắng thế nào cũng không bảo vệ được cô ấy. Nhưng Phong này, đó là lỗi của Hân Vũ sao? Ngay từ khi bắt đầu cậu đã biết cô ấy là người như vậy, vì sao lại muốn thay đổi cô ấy? Hân Vũ từ trước đến giờ vẫn vậy. Về những tin đồn bên ngoài, chẳng lẽ trong lòng cậu Hân Vũ lại là người dễ dàng thay lòng như vậy sao? Cô ấy yêu cậu, nên sẽ không thể chấp nhận bất kỳ ai khác. Song đó là nói nếu như cậu không làm cô ấy thất vọng. Tin mình đi, cô gái này rất quyết đoán, nếu như cậu làm những chuyện khiến cô ấy không yêu cậu nữa, vậy cậu sẽ chẳng còn là gì trong lòng cô ấy đâu. ”

Suốt một ngày sau đó, những lời Kiệt nói vẫn là nỗi đau trong tim Kỳ Phong.

Thật ra nếu không có Kiệt, hắn sẽ không nhớ đến khoảng thời gian trước đây của mình, không nhớ thì ra Kỳ Phong đã từng là một người ấm áp và chân thành đến như vậy. Lời Kiệt nói cũng như giọng nói chất vấn của Hân Vũ cứ vang vọng trong đầu hắn. Chẳng lẽ đi một vòng lớn đến thế, quay đầu lại vẫn là sai lầm rồi sao?

Hắn không nhớ mình đã uống bao nhiêu rượu, mãi cho đến khi gà gật trở về. Lúc đi ngang qua vườn hoa, đột nhiên lại nghe râm ran giọng nói ai đó đang kêu gào âm ỹ cả góc trời: “Người ra đây, tên hoàng đế chết tiệt.”

Kỳ Phong nheo mày, cơn say rượu khiến đầu óc hắn mơ màng, ngẫm nghĩ mãi một lúc mới hiểu ra người đang bị mắng là mình. Hắn đá một tên cầm vệ quân đứng gần đó, giọng lè nhè: “Ai to gan vậy? Dám mắng cả ta. Còn không lôi ra ngoài giết đi.”

Gã cầm vệ quân khó xử, gãi đầu gãi tai một chút mới quyết định rằng lệnh của hoàng đế phải quan trọng hơn. Thế nhưng gã đi chưa được mấy bước đã lại nghe tiếng la thất thanh bên ngoài gào như khóc: “Hoàng đế chết tiệt, công chúa có mệnh hệ nào thì ta làm ma cũng phải về giết người.”

Kỳ Phong nheo mày, cái giọng ồm ồm như thanh niên chưa vỡ giọng này bất chợt khiến hắn nhớ đến mái đầu nâu lò xo lấp ló hai chiếc sừng của cậu nhóc. Nếu nói vậy, công chúa được nói đến phải là Hân Vũ rồi. Hắn nghĩ nghĩ, cố kiềm chế cơn say, tìm một chiếc ghế lớn ngồi vắt chân lên, lại bảo cầm vệ quân mang cậu nhóc kia vào.

Chưa đầy vài phút, Lyrik đã bị cầm vệ quân trói gông tứ chi mang đến. Trên miệng cậu ta còn bị nhét mảnh giấy lau, vừa nhìn thấy Kỳ Phong đã giãy giụa kích động. Phong bảo người thả cậu ta xuống, lại lấy giấy ra khỏi miệng cậu ta. Hắn xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh, nhàn nhã nói: “Cho cậu ba phút, không nói được trọng tâm vấn đề thì lôi ra chém.”

Lyrik vừa rời hừng hổ thế, nhưng trước khi vào đây cầm vệ quân cũng nện cậu một trận ra trò rồi, giờ nhìn ánh mắt Kỳ Phong cậu lại cảm thấy hồn vía bay mất, nhất thời lấp bắp: “Trọng... trọng tâm gì cơ?”

Kỳ Phong xòe ra ba ngón tay, ánh mắt đỏ ngầu lộ vẻ mất kiên nhẫn: “Hân Vũ. Chẳng phải cậu muốn kiện cáo gì tôi sao?”

Bấy giờ Lyrik mới òa ra, sực tỉnh.

Nhắc đến cậu vẫn cảm thấy uất ức không thôi. Hai hôm trước cậu gặp công chúa, khi ấy công chúa còn khỏe mạnh đi an ủi cậu. Thế mà chưa đến nửa ngày sau đã nghe cung nhân kháo nhau cô bệnh nặng không

thể ra khỏi phòng. Lyrik cảm thấy rất kỳ lạ, thế là cậu nhân lúc lính canh sơ sót bèn lén vào cung của Hân Vũ xem thế nào. Chẳng ngờ cậu nhìn thấy Hân Vũ bị thương đã đành, bên ngoài còn có một lớp bùa giam giữ, cậu cố đến mấy cũng chỉ đỡ bỏ được hai lớp bùa thì đã bị phát hiện, trối gông cổ đến chỗ cấm vệ quân.

Lyrik không còn người thân. Sau khi biết Hải Kỳ không còn nữa, Hân Vũ chính là người thân duy nhất của cậu ta, thế nên trông thấy cô như vậy cậu càng xót thương, tìm mọi cách đánh động đến Kỳ Phong, cho dù phải phạm thượng cũng bất chấp, chỉ mong có thể cứu được cô là cậu đã cam lòng.

Thật ra Lyrik rất ghét Kỳ Phong, trong mắt cậu thì gã đàn ông này chẳng tài cán gì, lại còn dám giành Hân Vũ với thầy cậu. Từ khi cậu đến đây hẳn cũng chẳng hòa nhã gì, hết lần này đến lần khác bắt nạt Hân Vũ. Thế nhưng vì tính mạng của Hân Vũ, cậu không còn cách nào khác đành dập đầu, nhân cơ hội trong lúc Kỳ Phong không nhìn thấy mà lấy tay quét được bọt lên mắt, vờ khóc sụt sùi: “Bệ hạ, ngài cứu công chúa đi. Nếu ngài không cứu, công chúa chết mất.”

Kỳ Phong nghe cậu ta nói thế thì giật mình nhòe dấy. Nhưng hẳn nghĩ nghĩ, cảm thấy không đáng tin tí nào. Tuy lúc đó hẳn giận đến mức muốn biến cô trở thành người tàn phế thật, thế nhưng Hân Vũ là kẻ biến thế, hơn nữa cô lại có phép thuật, cho dù thương tật nặng đến thế nào cũng không mấy nguy hiểm. Suy nghĩ này khiến hẳn an lòng đôi chút, lại ngả người ra sau ghé đá, lên giọng hăm dọa: “Còn nói dối ta giết thật đấy.”

Lyrik ức đến lú lờ. Cậu biết chỉ nói ba hoa vài từ Kỳ Phong nhất định sẽ không tin, hơn nữa hẳn cũng không phải Hân Vũ, cậu tỏ vẻ đáng thương đến mấy cũng vô dụng. Lyrik nghĩ ngợi hồi lâu, sau cùng lấy lại giọng trầm tĩnh nói: “Đây là việc rất quan trọng, bệ hạ có thể gặp riêng tôi được không?”

Phong nghe cậu ta nói vậy thì nhướn mày, tuy vậy hẳn lại rất nhanh chóng đồng ý với cậu ta. Đợi cho bọn cung nhân và cấm vệ quân đã ra ngoài hết, hẳn mới cười cười nói: “Sao nào? Cậu muốn nói gì? Về thầy cậu hay là về phu nhân của cậu?”

Thằng nhóc này ngay lần đầu gặp đã liên tục gọi Hân Vũ là phu nhân, nếu bảo không cố tình thì hẳn thua gì cũng thua. Nhưng Kỳ Phong đã nhân nhượng đến cực hạn rồi. Lyrik cũng như hiểu ý, vội cúi đầu theo lễ nghi, sau đó mới lên tiếng: “Bệ hạ, tôi biết ngài nghi ngờ công chúa, đây cũng là một phần lỗi do tôi. Nhưng tôi mong người hiểu, thật sự theo tục lệ tiên tộc, công chúa Hân Vũ đã thật sự là phu nhân của thầy tôi, tức Hải Kỳ tiên nhân từ nửa năm trước rồi.”

Chiếc cốc trong tay Kỳ Phong vỡ vụn. Dù biết thằng nhóc sẽ nói đến vấn đề này song hẳn vẫn chịu không nổi, định phát tay bỏ đi. Chẳng ngờ Lyrik lại cả gan níu tay hẳn, giọng cậu ta bấy giờ mới nghe ngào thật sự: “Chỉ là, ngài không cần phải lo lắng. Bởi vì cũng nửa năm trước, thầy tôi đã mất rồi.”

Tin tức này khiến bước chân Kỳ Phong dừng lại hẳn. Hẳn hoảng hốt quay đầu, thật lâu mới giữ được bình tĩnh mà lặp lại: “Cậu nói cái gì? Hải Kỳ mất rồi?”

Lyrik gật đầu xác nhận: “Tình hình lúc đó tôi không thật sự rõ chi tiết, thế nhưng công chúa bị thương rất nặng, tưởng chừng không thể qua khỏi, bản thân thầy tôi thì gặp nạn. Vì cứu công chúa, cũng là để giữ lại cuộc sống bình thường của hàng ngàn yêu tinh khác, bắt buộc dĩ nên thầy đành phải truyền ấn ký cho công chúa. Nhờ vậy mà sợi dây liên kết pháp thuật của thầy mới không bị đứt đoạn.”

Cậu đã dứt lời hồi lâu mà Kỳ Phong vẫn đứng sững một chỗ. Đột nhiên hẳn nhớ ra Hân Vũ đã hơn một lần đề cập đến chuyện nửa năm trước với hẳn, thế nhưng lúc đó hẳn vẫn bị chuyện cái thai của cô ám ảnh nên không muốn nghe. Giờ nghĩ lại, ngay từ đầu hẳn đã trách oan cô.

Nếu như tất cả những gì cô giải thích đều là sự thật, nếu nửa năm trước Hải Kỳ đã chết, cô bị hôn mê mất nửa năm, vậy chuyện cái thai đó là thế nào?

Lyrik nhìn sắc mặt của Kỳ Phong, thăm thở dài. Cậu biết hẳn đã dần tin mình, nhưng hy vọng rằng sửa sai lúc này thì chưa quá muộn.

“Sau khi tôi đến kinh thành, công chúa có hỏi tôi một số chuyện, lúc này tôi nghĩ bệ hạ cũng nên biết.” Cậu mím môi, quan sát sắc mặt đờ đẫn của Kỳ Phong mà lựa lời: “Công chúa tuy là con cháu của Thiên đế, thế nhưng cô ấy chỉ có nửa dòng máu là con người. Một nửa còn lại là của người cá.”

“Có nghĩa là sao?”, Kỳ Phong nhăn mặt, nhất thời vẫn chưa hiểu.

“Chắc bệ hạ đã nghe pháp sư Tần kể câu chuyện về Phi Yến, mẹ của công chúa. Trước đây lúc thầy Kỳ còn sống, người cũng đã từng tra cứu về vấn đề này. Vì sao Phi Yến khi mang thai công chúa lại có sự chênh lệch lớn về thời gian đến vậy, gây hiểu lầm cho tất cả mọi người? Kết quả rất bất ngờ. Chu kỳ sinh lý của người cá vốn bất thường. Thời gian ủ trứng đến khi mang thai của họ kéo dài đến hơn năm tháng, trước khi trở thành bào thai hoàn chỉnh. Nói cách khác, khi pháp sư Thiệu nổi trận lôi đình với vợ mình, thực tế Phi Yến đã mang thai hơn chín tháng rồi. Đối với trường hợp công chúa cũng vậy. Lương y bình thường chuẩn đoán ba tháng, thực tế công chúa đã có thai từ tám tháng trước, tức là khi bệ hạ vẫn còn ở thành phố Vinh Hằng.”

Thoáng chốc, Kỳ Phong có cảm giác như pháo vừa nổ bên tai mình.

Hóa ra đứa trẻ đó, đứa trẻ mà hắn đã vui xiết bao khi không thể chào đời lại là con hắn?

Hắn loạng choạng đứng dậy, bờ môi run rẩy. Thế nhưng mỗi lần chớp mắt lại nghĩ đến đứa trẻ, đến lúc Hân Vũ hầu như nài nỉ mình tin tưởng cô, song hắn lại chưa từng tin.

Hóa ra niềm tin của hắn dành cho cô, thậm chí còn mong manh hơn cả sinh mệnh của đứa trẻ kia.

Lyrik biết lúc này Kỳ Phong đang phải chịu đả kích rất lớn, nhưng cậu lo lắng cho Hân Vũ, cũng thầm suy tính chẳng biết có kịp cứu đôi tay cô hay không. Nghĩ mãi, cậu mới cả gan nói: “Bệ hạ, ngài còn có thể nghe tôi nói tiếp không?”

“Nói đi.” Không ngờ Kỳ Phong lại trả lời ngay tắp lự. Thật ra Lyrik không hiểu Kỳ Phong, tâm lý hắn không tốt, nhưng hắn càng sợ hãi nếu mình bỏ qua tin tức nào đó về Hân Vũ, bèn vội ngồi ngay thẳng lắng nghe. Lyrik vuốt tay lên sống mũi, chậm rãi nhớ lại: “Bệ hạ luôn cho rằng công chúa không quan tâm đến ngài, vừa tỉnh dậy thì không đến tìm ngày mà chạy đi tìm tôi. Thật ra không phải như vậy. Ngay sau khi công chúa biết thầy tôi đã qua đời, việc đầu tiên cô ấy làm là muốn đến sông Thương Thủy tìm ngài. Thế nhưng không ngờ giữa đường, công chúa lại bị quỷ tộc mai phục. Pháp lực của công chúa tuy rất tốt nhưng dù sao thể lực cũng không sánh được với nhóm quỷ tộc. Cô ấy bị thương nặng, thậm chí còn bị một kẻ biến thể hút máu.”

Nắm tay Kỳ Phong thoáng chốc siết chặt lại. Hắn không biết, thật sự không biết cô đã từng đứng trước ranh giới sinh tử như thế. Mà điều oán giận là cho đến giờ phút này cô vẫn chưa từng nói với hắn.

“Điều kỳ lạ bắt đầu phát sinh từ đây.” Lyrik thở dài, như chậm rãi nhớ lại điều gì đó: “Theo lời công chúa kể, cô ấy và gã biến thể đó vật nhau cùng ngã xuống thác nước, sau đó lại va phải đá nên bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, cô ấy phát hiện gã biến thể nằm trên mặt đất đã tắt thở. Song gã không còn là biến thể nữa.”

“Sao lại có chuyện như vậy?”, Kỳ Phong kinh ngạc hỏi.

“Công chúa dựa vào dấu tích những vết thương trên người gã biến thể nọ, phát hiện gã chết vì mất máu. Bệ hạ biết điều này có nghĩa là gì không? Đó chính là quy trình đã đảo ngược. Mà vấn đề là những vết thương khi giao chiến trước đó đều đã lành. Gã biến thể này chỉ thật sự đảo ngược quy trình, bắt đầu từ lúc hút máu cô ấy.”

“Công chúa tuy mang thương tích trên người nhưng lại bị phát hiện này kích thích đến quên ăn quên ngủ, thuê ngựa chạy thẳng một mạch về kinh thành. Không ngờ điều cô ấy mơ hồ dự đoán lại trở thành sự thật. Công chúa dùng máu của mình cứu một trăm đứa trẻ trong pháo đài Chết trở thành người bình thường. Cũng chính vì thế mà mấy ngàn kẻ biến thể trong pháo đài mới chấp nhận đi theo cô ấy. Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy công chúa cứu con cháu mình. Họ biết, dòng máu của cô ấy chính là thứ duy nhất có thể thay đổi số mệnh của họ.”

“Thế nhưng sự vui mừng của công chúa chỉ kéo dài được một ngày. Sau đó cô ấy phát hiện mình kiệt sức vì mất máu quá nhiều. Cô ấy không thể cung cấp máu cho tất cả bọn họ, và quan trọng hơn nữa, những vết thương của công chúa cũng không hề lành lại.”

Bước chân Kỳ Phong bấy giờ đã không còn vững nữa. Hắn nhếch môi, thật lâu mới có thể lắp bắp: “Sao... sao lại có thể được?”

Lyrik lắc đầu, hồ như cả cậu ta cũng không tin nổi: “Bệ hạ biết không, trước đây thầy Kỳ từng đặt ra một giả thuyết, quỷ tộc thật ra chỉ là một nhánh con người bị biến dị mà thành. Chỉ là thời đại đó cách chúng

ta quá xa, không ai có thể xác minh được biến thể phát triển từ đâu nên không xác định được. Trường hợp của công chúa cũng vậy, mọi thứ phát triển một cách rất vô tình. Cô ấy bẩm sinh đã mang hai dòng máu, con người và người cá, đến năm mười bốn tuổi thì trở thành kẻ biến thể. Thế nhưng thực tế biến thể cũng chỉ là một dị biến của con người mà thôi, trong phân loại chủng loài, cô ấy vẫn chỉ là người cá hoặc con người. Sau này việc thay máu phượng hoàng vô hình chung đã thay đổi cấu trúc loài, khiến công chúa bắt đầu nảy sinh những dấu hiệu kỳ lạ. Cô ấy từng nói, thời gian tiếp thu dòng máu phượng hoàng, cô ấy có khẩu vị ăn hơn trước đây. Cũng chính lúc đó công chúa đã âm thầm thử nghiệm bản thân mình. Khoảng thời gian cô ấy nhịn dùng huyết thạch có khi kéo dài đến hơn hai tuần, thế nhưng vẫn không hề hấn gì.”

“Sau khi tiếp nhận máu phượng hoàng?”, Kỳ Phong lẩm bẩm, lại âm thầm nhớ đến khoảng thời gian đó. Hẳn cứ nghĩ cô có gì đó kỳ lạ, song nghĩ mãi cũng chẳng ra, thì ra từ khi đó cô đã che giấu bí mật cơ thể mình.

“Công chúa biết sự thay đổi của mình bắt đầu từ lúc được thầy Kỳ truyền dòng máu tiên tộc. Sự kích thích của máu tiên vượt quá sự suy đoán của cô ấy. Lúc này thầy Kỳ không có bên cạnh, công chúa lại nhớ đến sự có mặt của tôi.” Lyrik nhớ lại lần đầu tiên gặp Hân Vũ, không khỏi mỉm cười tiếp: “Bệ hạ, ngài đã đoán đúng một việc, thật ra công chúa đến thị trấn đó hoàn toàn là vì tôi. Cô ấy biết tôi tiếp quản toàn bộ kiến thức của thầy Kỳ về nghiên cứu chủng loài này, nên cố tình đến đó để nhờ tôi giúp đỡ. Chúng tôi cùng nhau tra cứu vài ngày, nhanh chóng liền phát hiện ra dòng máu cô ấy đã hoàn toàn thay đổi. Nói cách khác, công chúa hiện nay không phải con người, không phải người cá, càng không phải kẻ biến thể. Có thể gọi cô ấy là một giống loài hoàn toàn mới, mà quan trọng là, sự tồn tại của máu cô ấy có thể khiến kẻ biến thể không còn là kẻ biến thể nữa.”

Trên mặt đất tuyết vẫn rơi chậm rãi, bệt thành tấm thảm tuyết mịn màng dưới chân. Tuy là rất lạnh nhưng Lyrik vẫn quỳ ngay ngắn dưới đất, hầu như không chút cảm giác nào. Cậu vẫn ngẩng đầu, cặp mắt cương quyết nhìn Kỳ Phong đầy trông đợi. Phong lại ngậy người thật lâu, mãi rồi hấn mới nhớ đến những lời cậu ta cổ nhần mạnh.

“Cậu nói vậy... những vết thương của Hân Vũ...”

Lyrik lắc đầu, cười khổ: “Không khác gì người bình thường cả. Nếu thương nhẹ thì vài ngày sẽ khỏi, vết thương nặng thì vài tháng, gãy xương thì phải bó nẹp, nhưng quan trọng là, nếu cả mạch cũng đứt, công chúa sẽ thật sự tàn phế.”

Bước chân Kỳ Phong loạng choạng, sực chút nữa thì ngã ngồi dưới đất. Đến lúc này hấn mới hiểu lý do tại sao Lyrik phải bắt chấp tất cả để ình biết sự thật như thế.

63. Chương 63: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (1) Tha Thứ Cho Anh

“Tôi sợ mình sẽ giống như Vinh Hi vậy, trở thành quá khứ của cô ấy. Càng sợ Hân Vũ thay lòng, bởi tất cả những gì tôi làm, cho đến giờ phút này đều không thể sánh với Hải Kỳ được.”

Mấy ngày này bầu trời Lam thành đều chìm trong màn mưa tuyết bao phủ. Ngẩng mặt lên trời, lúc nào người ta cũng chỉ thấy được một tầng mây âm đạm, thì thoảng lại rơi xuống vài bông tuyết xôm xốp nhỏ tí, từng chút từng chút một nhuộm trắng tấm thảm nhàu nhĩ dưới chân. Trong cái lạnh ẩm ướt của những ngày cuối năm đó, bóng dáng một đôi nam nữ thấp thỏm sóng vai cạnh nhau trước sảnh hoàng cung lại càng thu hút sự chú ý người người qua kẻ lại. Thì thoảng vài cung nhân hối hả bước ngang qua họ, chỉ dám thoảng nhìn rồi lại cúi đầu hành lễ, sau đó vội vã tiếp tục thực hiện công việc, xa xa vọng lại không thiếu những tiếng xì xầm.

Hạ Dương liên tục giẫm chân xuống nền tuyết hồng xua tan cái lạnh giá đeo bám đến tận đầu ngón chân, mắt anh thì thoảng lại lướt sang trông chừng Vân Tình bên cạnh. Hôm nay cô mặc bộ lễ phục màu hồng phấn nhạt theo đúng nghi lễ khi diện kiến hoàng đế, vạt áo vốn được đánh phồng lên lúc này cũng rũ xuống do áp lực của tuyết tan bám vào người, thế nhưng trái ngược với anh, từ đầu đến cuối cô đều cắn răng, không bật lên một tiếng than nào.

Hạ Dương càng nhìn cô như thế càng cảm thấy xót. Hai ngày rồi, mỗi ngày bọn họ đều chầu chực trước điện Kỳ Phong mong hấn có thể cho phép được gặp Hân Vũ, thế nhưng mặc kệ họ kiên trì đến thế nào vẫn

vô ích. Vân Tình vì việc này mà đêm qua về đến nhà đã cảm nhẹ, anh những tưởng cô sẽ bỏ cuộc, nào ngờ sáng nay vừa kết thúc buổi chiều sáng thì anh đã thấy cô đứng đấy tự bao giờ, trên vai áo vẫn thấm đầy tuyết phủ, gương mặt vốn hồng hào giờ ửng đỏ co ro vì lạnh.

Dương càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, vội kéo cô đến gần, dùng đôi tay mình xoa xoa vừa thổi chút hơi ấm vào cho cô. Lúc này anh mới nhận ra tay chân Vân Tình đã tê cứng, anh vừa chạm cô thì cô suýt nữa đã ngã xuống, đành phải nương vào bờ vai anh làm chỗ tựa. Hạ Dương đau xót ôm lấy cô, dùng chính thân nhiệt của mình để thay cô sưởi ấm. Bỗng dưng anh thấy giận bản thân mình, Vân Tình của anh từ bé đến lớn đều được người khác hầu hạ, nào đã chịu uất ức như thế bao giờ?

Vân Tình ủ rũ gục đầu xuống vai anh, chẳng mấy chốc anh đã thấy vai áo mình chạm phải chất lỏng ấm nóng, cô gái trong lòng lại cứ ôm lấy anh, giọng điệu uất ức van lơn: “Em vô dụng quá phải không anh? Bao năm nay đều là Hân Vũ bảo vệ em, chị ấy xảy ra chuyện, em lại chẳng làm được gì cả.”

Nghe cô nói mà nỗi đau xót trong anh dâng tràn đến tận lồng ngực.

Anh không biết Hân Vũ xảy ra chuyện gì, những người trong hoàng cung cũng chẳng ai biết rõ, chỉ là bỗng nhiên Kỳ Phong loan tin cô mắc bệnh nặng, rồi từ đó đến nay đều không cho ai tiếp xúc hay gặp gỡ cô. Người bên ngoài hiển nhiên không nghi ngờ, thế nhưng Hạ Dương là người đã tiếp xúc với Hân Vũ, cũng biết điều cô đang toan tính, trong lòng lại lo lắng như lửa đốt.

Mà Vân Tình khi nghe được tin Hân Vũ bệnh thì lại sốt sắng đến thăm, bị quân lính chặn bên ngoài cửa điện. Một ngày hai ngày đều như thế, sau cùng cả Vân Tình cũng phán đoán được điều chẳng lành. Mặc kệ anh khuyên ngăn thế nào, cô cũng nhất quyết muốn cầu kiến, song Kỳ Phong phớt lờ như chẳng hề đoái hoài tới.

Hạ Dương cảm thấy vẫn nên khuyên can Vân Tình thì vẫn tốt hơn. Nhưng trước khi anh kịp lên tiếng thì cánh cửa đại điện trước mặt đã nhẹ nhàng mở ra, một ả cung nhân cúi người, trình trọng hành lễ với anh và Vân Tình: “Công chúa, tướng quân, bệ hạ ời hai người.”

Cung nhân dẫn Hạ Dương và Vân Tình qua một lối đi hẹp. Lúc này họ mới nhận ra đây chính là lối vào cung điện chính của hoàng đế đã được sửa sang lại. Ban đầu Hạ Dương chỉ nghĩ Kỳ Phong yết kiến mình, nhưng lúc nhìn thấy Lyrik bị sốt ruột đi quanh quẩn trong sảnh điện, anh mới chợt hiểu, vội vàng siết tay Vân Tình chặt hơn. Lyrik nhìn thấy họ đến cũng không mấy bất ngờ, mặt ủ mày chau nói: “Đến rồi đấy à? Đến rồi thì vào đi.”

Vân Tình bị cảm lạnh, cất giọng thì vẫn đau đến khàn cả giọng, song cô vẫn níu lấy Lyrik cố hỏi tình hình trước: “Chị tôi thế nào rồi?”

Lyrik không đáp lời, hậm hực đi trước mở đường. Lúc vào đến gian phòng trong Hạ Dương và Vân Tình mới hiểu vì sao sắc mặt Lyrik lại âm u đến vậy.

Hân Vũ nằm nghiêng trên long sần cực lớn của hoàng đế, đầu hướng vào trong, Kỳ Phong lại ngồi cạnh ôm chặt lấy cô, bên dưới là tấm thảm đã nhàu nhĩ. Có vẻ như sự xuất hiện của hai người Dương, Tình đã phá vỡ thế giằng co của họ. Kỳ Phong vội ngồi thẳng dậy, một tay vẫn giữ chặt lấy Hân Vũ, tay còn lại nhanh nhẹn phát lên ra hiệu miễn lễ. Vân Tình đang quan tâm đến Hân Vũ, vừa được hấn đại xá như vậy thì không nén được mà lao đến trước: “Chị, là em, Tình đây.”

Hân Vũ vốn đang nghiêng đầu vào trong, nghe thấy tiếng Vân Tình thì mới sững sốt quay lại. Cô nhanh chóng kéo lại vạt áo lông, lại đẩy Kỳ Phong ra, ngồi thẳng thớm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy ánh mắt chột dạ ấy của cô, đột nhiên Hạ Dương tự hỏi chẳng biết mình có phạm phải sai lầm khi xông vào đây hay không. Anh định kéo Vân Tình lại nhưng cô nàng này vừa nhìn thấy Hân Vũ đã quẳng anh sang một bên, sau đó cũng mặc kệ Kỳ Phong vẫn còn đứng tần ngần đó mà đã lao lại xem xét tình hình Hân Vũ.

Thực tế Hân Vũ không quá trầm trọng như anh nghĩ, ngoài gương mặt trắng bệch như trước giờ vẫn thế trên người cô chỉ có vài vết thương ngoài da và cánh tay được băng trắng lại thôi. Những thứ này đối với người chinh chiến quanh năm thì chẳng lấy gì làm lạ, hơn nữa Hân Vũ lại mang dòng máu biến thể, đứng ra cô sẽ nhanh lành lặn mới đúng. Ý nghĩ này khiến Hạ Dương bình tâm hơn trong khi Vân Tình trước giờ mới là lần đầu nhìn thấy Hân Vũ như thế, suốt cả buổi vẫn lo bò trắng răng, bắt chị mình phải uống thuốc đều đặn. Trong suốt trời gian cô lải nhải, Hạ Dương thậm trọng đưa mắt sang quan sát Kỳ Phong, thấy hấn

bình thân tựa người vào ghế thổi trà, tuy có vẻ ung dung là thế nhưng mắt lại không hề rời khỏi Hân Vũ, Lyrik dù chỉ đứng cách đó chưa đến năm bảy bước chân, dáng vẻ âu lo nhưng cũng chỉ quanh quanh trước cửa chứ không bước vào phòng. Chuỗi hành động kỳ lạ này khiến tinh thần cảnh giác của Hạ Dương lên đến đỉnh điểm.

Dặn dò suốt từ chiều đến khi trời tối mịt, thấy Hân Vũ đã có vẻ mệt mỏi, bấy giờ Vân Tình mới chịu cam lòng ra về. Thấy bóng Kỳ Phong vẫn ngồi ì như tảng đá trên ghế tựa, Hạ Dương chỉ đành cúi đầu chào rồi sải bước ra khỏi điện. Lyrik lại vẫn đứng bất động đó mà không có ý tiến. Hạ Dương càng nhìn càng cảm thấy lạ, song bởi vì Vân Tình ở bên cạnh nên anh cũng không thể thể hiện gì nhiều. Ra đến xe ngựa, đợi cho binh sĩ vừa hạ rèm, đột nhiên cánh tay lạnh buốt của Vân Tình mới siết chặt lấy tay anh.

Hạ Dương bị cái lạnh trong tay cô làm chợt tỉnh, nhìn kỹ lại mới thấy Vân Tình vừa nhét vào tay anh một mẩu giấy, tay đặt trước môi làm dấu hiệu yên lặng.

Mẩu giấy bị Vân Tình siết chặt trong tay đã có phần nhăn nhúm. Thấy gương mặt bất an của cô, anh mới vội kéo cô vào lòng, đoan quan sát nhanh xung quanh rồi mới mở mẩu giấy ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt trong xe, mấy dòng chữ viết thấu của Lyrik cứ vậy mà khiến hàng mày trên mắt anh cau lại thành một đường.

Tiến Dương và Tình đi khỏi thì Kỳ Phong cũng lập tức đuổi Lyrik ra sảnh. Tách trà hẩn cầm trên tay vốn đã nguội ngắt, vát vuông bị đặt bừa bãi xuống bàn gỗ, hẩn cũng chẳng để ý mà vội đến gần Hân Vũ lúc này đã xoay mặt vào tường, mắt nhắm chặt. Hẩn đắp chăn cho cô, biết cô chỉ giả vờ ngủ, nhưng bản thân lại ngần ngại không dám phá đi ranh giới cuối cùng này, chỉ sợ nếu thật sự trở mặt, cô sẽ thật sự không cần hẩn nữa.

Bốn phía gian nhà đều được che chắn gió, ánh đèn lồng chim lửa trên bực lại đắp lên bóng dáng Hân Vũ nằm co ro trên giường. Vạt áo mỏng manh lộ ra đôi chân quắp lại như đuôi tôm, nhìn cô thế này lại khiến hẩn nhớ đến tình cảnh hôm đó, lúc mang theo Lyrik về điện hóa giải bùa giam giữ.

Khi đó cả mặt đất đã thấm đầy máu của cô, con dao cũng bị cô rút ra từ lúc nào, nhưng nhìn gương mặt cô xanh lét, đôi mắt lim dim, hẩn đột nhiên cảm thấy nỗi đau nửa năm trước lại một lần nữa ập về.

Nếu như, chỉ nói nếu như vì sai lầm của hẩn mà cô có mệnh hệ gì, nửa đời còn lại làm sao hẩn có thể an ổn trải qua?

Lyrik chữa trị cho cô. Theo lời cậu ta thì may mà Hân Vũ đã kịp thời cầm máu nên không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng bởi cô tùy tiện rút dao ra khỏi tay nên mới mất nhiều máu đến vậy. Cơ mạch bị vỡ, mà bản thân cô chỉ biết thuật sơ cứu đơn giản chứ không biết làm thế nào để nối mạch, vì vậy mà cũng đã bỏ qua thời gian chữa trị tốt nhất. Hẩn nghe Lyrik huyền thuyên đủ điều, sau cùng cũng cau gợn quát cậu ta. Lyrik chẳng hề e sợ hẩn, bực dọc đáp trả: “Nếu biết lo lắng sao lúc đó còn làm?”

Tổn thương mà Hân Vũ phải chịu lớn hơn hẩn nghĩ rất nhiều, Lyrik cấp cứu cho cô nửa ngày, sau cùng vẫn không cứu được cánh tay cô.

Kỳ Phong chẳng bao giờ quên được ánh nhìn đờ đẫn của cô khi tỉnh dậy, biết sau này mình hầu như không thể cầm pháp khí được nữa. Nửa đời học pháp thuật, lẽ ra khi đối mặt với tin này cô phải rất tuyệt vọng mới đúng, ấy vậy mà cô cũng chỉ cười lạnh nhìn hẩn, không nói lời nào.

Lúc đó Kỳ Phong hiểu, có đôi khi sự im lặng mới là vũ khí sát thương nặng nề nhất.

Từ đó đến nay đã hai ngày, cô chưa hề mở miệng nói với hẩn bất cứ lời nào, mặc cho kệ hẩn tồn tại như chiếc bóng vô hình bên cạnh cô. Hẩn ôm cô, cô lại đẩy hẩn ra, khi hẩn muốn dứt chác, cô chẳng thà tuyệt thực chứ không muốn để hẩn chạm vào mình. Cứ thế mà cô đã không ăn uống gì hai ngày rồi, không còn cách nào khác, hẩn mới cho phép Vân Tình đến thăm cô.

Nhìn thấy Vân Tình đến, lại thấy cô có thể thản nhiên cười nói với Vân Tình, tảng đá trong lòng hẩn cũng nhẹ đi ít nhiều. Hẩn nghĩ, thôi đành vậy, ít ra cô còn có thể cười, cho dù nụ cười đó chẳng hề dành cho hẩn.

Nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, hẩn vẫn cảm thấy đau.

Trước cái nhìn chòng chọc của hẩn, Hân Vũ dường như cũng cảm nhận được. Hàng mi cô chớp nhẹ, lại hơi cựa mình. Kỳ Phong nghĩ nghĩ, sau cùng quyết định gì đó bèn gọi thêm người vào trông chừng cô, thoáng

cái mà bóng hấn đã mắt hút.

Hân Vũ đợi đến khi không còn nghe thấy bước chân hấn nữa thì mới ngồi dậy. Ánh mắt cô khi mờ khi tỏ, nhìn theo chén cháo đã nguội ngắt được đặt trên bàn, thật lâu không nói nên lời.

Mãi đến cả giờ sau Kỳ Phong mới lại xuất hiện. Hân Vũ vừa thấp thoáng nhìn thấy bóng hấn đã nằm quay lưng lại, Phong biết nhưng không vội vạch trần. Hấn tự khiêng một cái ghế đến gần, đặt chén lên ghế rồi mới vội vàng lay cô: “Em ăn một chút đi rồi hẵng ngủ tiếp, được không?”

Giọng nói hấn rất nhẹ, hết như sợ chỉ cần nặng lời một chút thì sẽ làm đau cô, vậy mà Hân Vũ vẫn lặng thinh như không nghe thấy. Kỳ Phong nài nỉ mãi một lúc vẫn không thấy cô đáp lời, chiếc chén mới thay trong tay hấn thoáng chốc đã nguội hẩn, đáy lòng lại lạnh toát.

Cả đời Kỳ Phong luôn kiêu ngạo trước người khác, cho dù là trước đây ở nhà cũng thế, mà đến thế giới này cũng vậy, hấn chưa từng phải nhún nhường trước mặt ai như thế. Nhưng đây lại là Hân Vũ, chỉ cần cô đồng ý tha thứ, cho dù bất hấn làm bất cứ điều gì, hấn nghĩ mình cũng cam lòng. Song ngay cả một cơ hội như thế cô cũng chưa từng dành cho hấn.

Hân Vũ nheo mắt, cảm nhận được một bên thành nệm chọt lún xuống trước khi cả người bị ai đó ôm lấy từ phía sau. Kỳ Phong tựa cằm vào vai cô, thậm chí cô có thể cảm giác được cả cơ thể hấn đang run rẩy từng hồi: “Vợ à, phải làm sao thì em mới tha thứ cho anh?”

Âm thanh vừa nghẹn ngào vừa chua xót xông thẳng vào trái tim cô. Cô thu mình, không muốn bị hấn siết chặt, nhưng đồng thời lại bị giam giữ trong hơi thở ấm nóng của hấn, trong sự dịu dàng mà cô ngỡ đã vĩnh viễn mất đi.

Kỳ Phong chẳng biết mình thiếp đi từ lúc nào, tỉnh dậy thì Hân Vũ đã không còn nằm trong lòng hấn nữa. Thứ cảm giác chỉ có thể ôm lấy không khí như thế này khiến hấn sợ hãi, lồm cồm bò dậy đi tìm cô. Thế nhưng chân trần của hấn chỉ mới chạm đất đã thấy bóng Hân Vũ ôm vai đứng trước ngưỡng cửa. Gió miên man thổi qua bờ vai trần lộ ra bên dưới chiếc áo peplos màu trắng nhàu nhĩ tựa như tưới thêm dầu vào trái tim khô hạn của hấn. Giây phút đó, đột nhiên Kỳ Phong có một nỗi sợ hãi, dường như chỉ cần bước thêm một bước, hấn sẽ càng nhanh chóng mất đi cô hơn.

Hân Vũ không biết hấn đã tỉnh, nhưng quay đầu nhìn thấy hấn cũng không hề kinh ngạc. Cô nheo mắt, cứ thế đứng bên kia căn phòng ngẩng nhìn hồi lâu mới thở dài, cất giọng: “Anh đã nói, chỉ cần tôi tha thứ cho anh, cho dù tôi làm bất kỳ điều gì anh cũng đồng ý?”

Đây chỉ mới là lần đầu tiên Hân Vũ mở miệng sau biến cố đó. Kỳ Phong thoáng vui mừng trong lòng, đầu không ngừng gật mạnh. Trong một thoáng, hấn ngỡ đâu cô đã hồi tâm chuyển ý, vậy mà giọng nói cô khi cất lên chẳng khác gì đẩy hấn xuống tầng địa ngục sâu hơn: “Vậy, anh thả tôi đi đi.”

Đó hấn không phải câu hỏi mà là lời yêu cầu. Tiềm thức Kỳ Phong nhanh chóng lắc đầu trước khi chính hấn chột nhận ra. Tim hấn đau như đã vỡ ra thành từng mảnh, lả tả rơi rụng xuống sàn nhà, mà bước chân nặng chịch lại giẫm đạp lên đó: “Tại sao? Chúng ta khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau, chỉ cần em tha thứ cho anh, em bảo anh làm gì cũng được, nhưng đừng đi được không?”

Thanh âm Kỳ Phong hạ thấp, gần như van nài, song Hân Vũ vẫn lắc đầu: “Em không hận anh. Thật đó, cho đến giờ vẫn chưa từng hận. Chỉ là em muốn dành một thời gian lại nhìn lại bản thân mình. Có một số chuyện, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu sai lầm đã là ở nơi em.”

Chẳng biết từ lúc nào Kỳ Phong đã bước nhanh hơn. Hấn nhanh chóng muốn ôm lấy cô, Hân Vũ cố tìm cách tránh đi lại không được, cả thân mình lại bị giam giữ trong vòng ôm của hấn. Bấy giờ giọng hấn đã pha chút khàn khàn: “Chỉ cần em ở bên cạnh anh, muốn làm gì cũng được.”

“Anh nghĩ giam em lại là em sẽ không có cách đi sao?”, Hân Vũ lên giọng, khóe môi nở ra nụ cười mỉa: “Đừng nói là hoàng cung này, cho dù anh có huy động cả loài người, em cũng có cách rời khỏi đây.”

Kỳ Phong nổi nóng thật sự: “Dựa vào ai? Vào cánh tay tàn phế của em sao? Đừng quên em bây giờ không phải là Hân Vũ của trước đây nữa, em không phải biến thể, tay lại thành thế này, cho dù là muốn đấu pháp với anh thì em cũng không phải đối thủ. Không tin em cứ thử xem? Hay em trông mong gì ở Lyrik ngoài

kia? Chẳng phải em không biết, thằng nhóc đó bước ra khỏi điện này ba bước thì chết cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Lời nói thốt ra rồi hắn mới nhận ra mình lỡ lời, thế nhưng Hàn Vũ lại như không nhận thấy gì đặc biệt, ngữ khí kiên định: “Anh không ngăn cản được em đâu.”

Kỳ Phong cười khẩy: “Nếu em không muốn làm hại đến người vô tội thì đừng trông mong nhờ vả người khác. Cho dù là pháp sư Hàn muốn mang em đi, anh cũng có cách khiến ông ta không toàn mạng trở ra. Mà cho dù em đi được thì sao? Một ngày không gặp em, anh giết một người. Lyrik, Diệp Y, Vân Tình, Hạ Dương, cứ thử xem em tàn nhẫn hơn hay anh tàn nhẫn hơn?”

“Anh dám?”

“Vì giữ được em bên cạnh, em nghĩ có gì mà anh không dám?”, Phong dùng tay siết chặt vai cô, lại nhận ra cô đang co lại vì đau hắn mới sức tỉnh, những lời muốn nói bỗng chốc nghẹn lại trong cổ họng.

Hắn không muốn, hoàn toàn không muốn, nhưng vì sao lần nào cũng là hắn nông nổi làm tổn thương cô?

Kỳ Phong đi như chạy khỏi phòng. Lúc gặp Lyrik ở bên ngoài điện hắn còn cẩn thận dặn dò cậu ta xem xét lại thương tích giúp Hàn Vũ, nhưng bản thân hắn lại không có can đảm quay lại căn phòng đó lần nữa.

Thế giới dường như biến đổi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Hắn đến tìm Khải Kiệt, nhưng rồi chợt nhớ ra vợ chồng Kiệt đã về Yên Thành, hắn muốn gặp Tâm Du, lại nhận ra Tâm Du ở một nơi rất xa. Cả chiến hữu thân thiết là Hạ Dương giờ cũng không còn đứng bên cạnh nữa. Hắn đứng trước cổng thành, cười nhạt, bỗng nhiên phát hiện nơi này tuy rộng lớn, nhưng trừ Hàn Vũ ra lại không có gì thuộc về riêng hắn.

Mà có thể cả Hàn Vũ, hắn cũng chẳng giữ nổi nữa.

Từ bao giờ mối quan hệ của hai người đã trở nên thế này, cứ mỗi lần gặp là lại kết thúc trong tranh chấp và tan vỡ? Đến mức cô thờ bất chấp tất cả cũng không muốn ở lại bên cạnh hắn? Hắn biết cô mưu tính điều gì, biết cô viện cầu sự giúp đỡ từ pháp sư Hàn, cũng biết vì sao ông ta đề nghị muốn được mang Diệp Y rời khỏi thành, tất cả đều biết, thế nhưng hắn chẳng thà mất điếc tai ngơ, chẳng qua chỉ là muốn giữ lại cho cô một chút tự trọng cuối cùng.

Nhưng hắn lại quên mất, Hàn Vũ của hắn kiêu hãnh biết bao, có lẽ cô cũng chẳng cần chút tự trọng được bổ thí này.

Kỳ Phong rảo bước thơ thẩn cả thành, đi đến đâu, cấm vệ quân lại dọn dẹp cho hắn đến đó, dân chúng hai bên đường lại cúi đầu lén lút nhìn theo hắn lướt qua. Mãi rồi hắn cũng cảm thấy nhàm chán, chẳng hiểu thứ mình tìm kiếm điều gì, lúc quay đầu định trở về thì lại nhìn thấy Kiến Phi đứng sừng sững trước mặt, trên tay vẫn ôm một chum rượu to.

Hầu như chính hắn cũng quên mất, thoát cái mà đã đến thất đầu của Diệp Anh rồi.

Phủ tướng quân của Kiến Phi chỉ cách nơi này vài con ngõ, nhưng dường như không khí tang thương quanh quần nơi đó khiến cả hai người đều không muốn về. Phi dẫn Phong đến một quán rượu nhỏ, phía trên chỉ còn tro bụi tấm biển tên đã lâu không ai dòm ngó đến, không gian ảm thấp và thui đốt, trông chọi lỏi hẳn với bộ áo đất tiền trên người Kỳ Phong.

Kiến Phi đến lúc này mới nhận ra vẻ ái ngại của cấm vệ quân đi cùng, anh lau sạch một chiếc bàn rồi mỉm cười ngưng nghị: “Trước đây tôi và Diệp Anh thường đến đây, xin lỗi đã quên mất thân phận bây giờ của ngài.”

Lời nói không hề có ý trách khừ song lại khiến Kỳ Phong cảm thấy khó chịu. Hắn thản nhiên ngồi lên ghế, lại ra lệnh cho quân sĩ ra ngoài, xong đầu vào đó mới nói: “Ồ đây chỉ có tôi và anh, không cần phải khách sáo như vậy, cứ gọi Kỳ Phong như trước kia là được.”

Kiến Phi mỉm cười, hồi lâu vẫn không đáp lại.

Chủ đề của Phi và Phong không có nhiều cho lắm, quanh đi quẩn lại vài câu thì đã cạn. Bấy giờ Phi uống hết một vò rượu, gò má ửng hồng như thể ngà ngà say, Kỳ Phong lại hết sức thanh tỉnh, chẳng phải hẳn

không muốn uống, thực tế Phi luôn giành từ đầu đến cuối, hoàn toàn không cho hẳn cơ hội uống nhiều chút nào.

Hắn hơi bực dọc, vội trút đầy vào cốc của mình, chẳng ngờ Kiến Phi lại dùng tay chặn miệng cốc lại, ánh mắt đỏ ngầu trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Đừng uống, Hân Vũ sẽ không thích.”

Lời nhắc nhở đầy thiện ý, nhưng lại khiến Kỳ Phong dâng lên từng đợt đau xót. Hắn cười nhạt, giật chiếc cốc khỏi tay Kiến Phi: “Giờ cô ấy chẳng thêm để ý đến tôi nữa đâu.”

Có lẽ là do rượu vài lời ra, chỉ mới được hai chum, Kỳ Phong đã trút sạch tình cảnh của mình và Hân Vũ cho Kiến Phi nghe. Tình trạng Phi cũng chẳng khá khẩm hơn gì, anh gục gặc cái đầu trên phần cổ đã đỏ au, mắt đăm đăm chờ dẫn nhìn Phong đập tay xuống bàn, uất ức nói: “Tôi biết mình đã làm sai, nhưng vì sao cả cơ hội để chuộc lỗi Hân Vũ cũng không cho tôi? Bây giờ tôi không dám mong cô ấy tha thứ, chỉ muốn cô ấy ở lại bên cạnh tôi mà thôi, vậy mà vì sao vẫn phải nhất mực muốn ra đi như vậy? Thân thể cô ấy bây giờ, cùng với thân phận đó, chỉ cần bước ra khỏi kinh thành này là bao nhiêu kẻ chực chờ muốn giết cô ấy. Chẳng lẽ việc rời khỏi tôi lại quan trọng hơn cả sinh mệnh bản thân mình hay sao?”

Kiến Phi lúc lắc đầu, cố xua tan đi cơn đau nhức ong ong sau gáy. Anh rót thêm một cốc rượu trước mặt Kỳ Phong, cố nén hơi thở đầy mùi rượu, chậm rãi thành thành tiếng: “Tôi biết suy nghĩ trong lòng cậu. Tin tôi đi, chẳng qua cậu chỉ đang cảm thấy khó chịu vì Hân Vũ không chịu cho cậu được quyền bảo vệ em ấy mà thôi.”

Không ngờ Kiến Phi chỉ nói một lời đã động trúng tâm can như vậy, Kỳ Phong cứ trơ mắt sững sờ nhìn anh, Phi lại như không để ý tới, ngón tay chậm rãi sờ lên những vết gỗ đã bị cửa nát trên bàn, nhàn nhạt nói: “Thật ra Hân Vũ và Diệp Anh khá giống nhau, cả hai người đều quá mạnh mẽ. Đứng trước bọn họ, cả nam nhi chúng ta đôi khi cũng cảm thấy không sánh bằng. Chính vì Diệp Anh như thế, bao lâu nay tôi vẫn nhún nhường cô ấy. Không phải vì tôi không thể mạnh mẽ hơn, mà chẳng qua tôi không muốn tạo áp lực cho cô ấy. Diệp Anh là một con đại bàng lớn, cô ấy phải bay lượn trên cao, chiếm giữ một vùng trời, việc giam nhốt cô ấy trong lồng chẳng khác nào chặt đi đôi cánh của cô ấy vậy. Đối với Diệp Anh, đó là một sự tàn nhẫn, mà nhìn thấy cô ấy không vui tôi cũng chẳng vui vẻ gì. Hân Vũ cũng thế, cậu muốn làm mọi cách ép Hân Vũ ở bên cậu, muốn chặt đi đôi cánh đại bàng của em ấy, để nuôi nấng em ấy như một con họa mi, nhưng Phong này, cậu có từng nghĩ, Hân Vũ có muốn làm họa mi hay không chưa?”

Kỳ Phong thần thờ hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Không phải hẳn chưa từng nghĩ đến những lời Kiến Phi, trước đây hẳn cũng từng nghĩ, người như Hân Vũ phải thỏa sức vùng vẫy trên cao, song đó là khi năng lực của hẳn chưa đủ lớn. Khi hẳn nắm giữ mọi thứ trong tay rồi, tự do của Hân Vũ lại trở thành gánh nặng. Hẳn không muốn cô luôn bên ngoài tầm với của mình, vì vậy mới dùng những cách khác nhau muốn cô ở lại. Thế nhưng ý nghĩ này lại bị những cơn ghen tuông mù quáng làm mờ mắt. Đến cuối cùng, sợ rằng hẳn không giữ được con người cô, cả trái tim cô e là cũng bay đến vùng biển khác rồi chẳng chừng.

Ngón tay hẳn siết chặt chiếc cốc sứ, lại liên tục uống đến ba bốn cốc khác nhau rồi mới thu được chút can đảm cười cợt: “Anh không hiểu đâu, Hân Vũ không phải Diệp Anh, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ. Một khi đã đánh mất một lần, sợ là cả đời cũng không thể giữ được.”

“Cậu nói vậy là sao?”, Kiến Phi nhăn mày khó hiểu.

“Không ai có thể dứt khoát như Hân Vũ, mà trong sinh mạng mỗi người, cũng thật khó để gặp được một người như Hải Kỳ. Anh biết không? Bao ngày rồi kể từ khi biết sự thật, tôi luôn sống trong sợ hãi. Tôi sợ, mình sẽ giống như Vĩnh Hi vậy, trở thành quá khứ của cô ấy. Càng sợ Hân Vũ thay lòng, bởi tất cả những gì tôi làm, cho đến giờ phút này đều không thể sánh với Hải Kỳ được.”

“Trong lòng cậu, Hân Vũ là người dễ thay lòng đến vậy sao?”

“Dĩ nhiên tôi tin Hân Vũ, nhưng đồng thời, tôi cũng biết cô ấy là người coi trọng tình nghĩa đến thế nào.” Phong nhếch lên môi mỏng, lặng nhìn chiếc cốc trước mặt đã cạn nước: “Nếu như Hải Kỳ vẫn còn, cho dù bảo tôi liều mạng tôi cũng muốn chiến thắng anh ta, mang Hân Vũ về. Nhưng anh ta chết rồi. Anh biết trên đời này thứ gì mới là khó đánh bại nhất không? Không có người sống nào có thể so với người đã chết được cả.”

Kiến Phi chép môi, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Kỳ Phong vẫn không chịu thua, hấn ngang đầu, ánh mắt đầy hi vọng hỏi tiếp: “Anh nói tôi xem, nếu là anh, anh sẽ làm thế nào?”

Ánh mắt Kiến Phi thoáng đờ đẫn, thật lâu lại nhẹ lắc đầu mang theo nụ cười hờ hững: “Tôi không biết, Phong à, tôi thật sự không biết. Nếu là trước đây, tôi chắc chắn sẽ bảo cậu để Hân Vũ đi, để em ấy dang rộng đôi cánh thuộc về em ấy. Nhưng sau khi Diệp Anh đi rồi, tôi lại nghĩ...”

Mấy tiếng cuối, anh đột ngột nhỏ dần giọng khiến Kỳ Phong không nghe rõ. Bấy giờ hấn đã đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục truy vấn: “Anh nghĩ thế nào?”

Như được tiếp thêm sức mạnh, Phi gục mặt xuống bàn, nắm nay dịu dàng siết chặt lại: “Tôi nghĩ, nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi nhất định sẽ chặt đi đôi cánh của Diệp Anh mà giữ cô ấy ở lại bên cạnh mình. Có thể như thế sẽ khiến cô ấy đau đớn, khiến cô ấy hận tôi suốt quãng đời còn lại, nhưng vậy thì đã sao chứ? Chỉ cần cô ấy còn sống, chỉ cần cô ấy còn ở bên cạnh tôi, cho dù thương tật vĩnh viễn cũng có tôi tình nguyện dùng trái tim này cảm hóa cô ấy. Ít ra thì chỉ là thời gian thôi mà, tôi vẫn có rất nhiều...”

Âm thanh cuối chỉ còn lại những tiếng lèm bèm rồi tắt hẳn, Kiến Phi nhào người nằm trên bàn, đôi mắt nhắm hấn nhưng cánh tay vẫn siết chặt cốc rượu như thể nắm lấy thứ quan trọng nhất trong đời mình, đến khi Kỳ Phong sai người mang anh về, anh vẫn chẳng hề buông ra.

Kỳ Phong đứng lặng trên con phố nhỏ nhìn thuộc hạ nửa điu nửa vác Kiến Phi về, hơi rượu cũng làm hấn chệnh choáng say, nhưng lại không ngăn được quyết tâm đang hùng hực cháy trong hấn.

Ngày hôm sau đó, nội bộ Lam Thành hầu như náo loạn bởi một tin tức kinh hoàng được lan truyền, pháp sư Hàn, người đứng đầu núi Tiên Tri đột nhiên chết trong hoa viên hoàng cung. Sáng sớm vài yêu tinh quét dọn đã tìm thấy xác ông trong tư thế co quắp một cách kỳ dị, hết như đã chịu phải một hình phạt đau đớn khốc liệt nào đó. Thế nhưng Kỳ Phong cho người khám xét hết nửa ngày trời vẫn không sao phát hiện được chút manh mối nào, chẳng ai có thể hiểu được nguyên nhân một vị pháp sư tài phép lại chết một cách bất đắc kỳ tử như thế, đừng nói đến căn cơ pháp thuật của ông trên thế giới này chẳng mấy người có thể chống lại, mà trên người ông, người ta cũng không nhận ra một vết thương nào khác.

Việc này làm Kỳ Phong hết sức phiền não, bởi lý do chính pháp sư Hàn nán lại hoàng cung cũng chỉ vì muốn tìm ra phương pháp chữa trị cho Diệp Y mà thôi. Dự tính hai ngày nữa ông cùng với phái đoàn núi Tiên Tri sẽ mang Diệp Y đi cùng, chẳng ngờ giữa chừng lại phát sinh biến cố này. Ảnh hưởng của núi Tiên Tri với thế giới này là vô cùng lớn, chẳng mấy chốc đã có rất nhiều thư của các hiệp hội pháp thuật gửi tới thăm hỏi ngọn ngành. Ngay cả núi Tiên Tri cũng lập tức phái Tứ Linh đến diện kiến. Suốt mấy ngày ròng rã, đích thân Tứ Linh nghiệm thi song chính họ cũng không tìm được nguyên nhân nào.

Sau cùng Tứ Linh cũng chấp nhận thua cuộc, bọn họ đành mang di thể của pháp sư Hàn trở về núi, kèm theo yêu cầu muốn loài người đưa ra một lời giải thích rõ ràng. Kỳ Phong mấy ngày không ngủ nghỉ, vừa tưởng có thời gian đánh một giấc thì lại nghe cung nhân báo lại Hân Vũ muốn gặp, trong lòng hấn lại vui mừng khôn xiết, còn tưởng đâu cô có ý muốn giảng hòa. Thế nhưng hấn vừa đến gian phòng cô, lại chỉ nhìn thấy gương mặt lạnh lùng kia hơi ngẩng lên, giọng nói bốc mùi sương khói: “Là anh làm phải không?”

Phong dĩ nhiên chẳng hiểu cô nói gì, hấn cau mày, thấy dáng vẻ lúng túng của Lyrik bên cạnh mới chợt vỡ òa ra.

Trong một tình huống như thế, vậy mà Phong lại đột nhiên cảm thấy mọi thứ rất buồn cười, mệt mỏi trong mấy ngày qua thì ra vẫn không đáng sợ bằng một câu nói của cô gái trước mặt. Hân Vũ nhìn hấn như vậy lại càng lạ lẫm, lại thấy hấn cứ đăm đăm nhìn Lyrik bèn bước đến chắn ngang trước mặt Lyrik về đề phòng. Hành động của cô thoáng chốc khiến sống lưng Kỳ Phong lạnh toát.

Hấn sờ tay sau cổ, tựa như hành động chà sát này có thể làm đôi tay ấm lên phần nào. Hóa ra cảm giác bị người thân yêu nhất nghi ngờ mình cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Mãi thật lâu, hấn mới gương mặt nhìn đôi mắt đầy dè chừng của Hân Vũ, thản nhiên nói: “Anh nói rồi, bất kỳ ai muốn em ra khỏi đây anh cũng không bỏ qua. Pháp sư Hàn có thể là người đầu tiên, nhưng cũng không phải người cuối cùng.” Dứt lời ánh mắt lại liếc Lyrik đầy giễu cợt.

Lyrik chưa từng bị ai hù dọa như thế, nhất thời lại càng rút về phía sau Hân Vũ hơn. Qua mấy ngày tiếp

xúc, cậu đã bị Kỳ Phong trêu chọc hết lần này đến lần khác. Hơn ai hết, cậu hiểu được người đàn ông này có thể nắm giữ sinh tử của mình, nếu như trước đây cậu nghĩ Hân Vũ còn có thể che chở cho cậu thì sau cái chết của pháp sư Hàn, ý nghĩ này cũng dần tiêu biến. Pháp sư Hàn là ai kia chứ? Nếu cả ông mà hấn cũng không bỏ qua, vậy sinh mạng còm cõi của chú hươu nhỏ này có là gì?

Hân Vũ ban đầu cũng không dám tin vào dự đoán của mình, nhưng sau khi nghe tin tức, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là hấn. Trong phạm vi hoàng cung này, nếu chỉ nói đến tài phép thì ngón chân của lão Hàn cũng chẳng ai dám mong động đến. Nhưng với Kỳ Phong thì khác, hoàng đế trước khi lên ngôi bao giờ cũng thông thạo bí thuật cũng như cơ quan trong hoàng cung, nếu người ra tay là hấn thì chẳng còn gì đáng ngạc nhiên. Đó là chưa kể đến, chính Kỳ Phong từng xác nhận mình sẽ không bỏ qua cho pháp sư Hàn.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khi nghe thấy hấn thản nhiên thừa nhận, trái tim cô lại không hề nhẹ nhõm chút nào.

Kỳ Phong bước tới, chỉ với vài động tác ngắn gọn hấn đã có thể lôi Lyrik ra khỏi cô. Hấn dùng một tay trói chặt lấy cậu, lại quay sang nhìn Hân Vũ cười mỉa: “Thằng nhóc này tinh nghịch quá, để nó ở lại đây sẽ làm phiền em. Anh trông chừng nó giúp em. Khi nào em tỉnh tâm suy nghĩ lại rồi hãy cho người đến tìm anh.”

Hân Vũ biết lúc này mình không phải đối thủ của Kỳ Phong, càng biết hấn muốn dùng Lyrik để ép cô nghe lời, thế nhưng nếu chịu ngồi một chỗ thì đó đã không còn là Hân Vũ nữa rồi.

Đêm hôm trong phủ Hạ Dương đều canh phòng cẩn mật, thi thoảng mới có bóng một người hầu hấp tấp qua lại, vang vọng tiếng lách tách than thở, trách chi thời tiết mấy ngày này đều quá lạnh, khiến bé Hạ An trở sốt, vợ chồng Hạ Dương cũng vì thế mà đêm ngày ngủ không yên giấc.

Nửa đêm, bé Hạ An mới phần nào bớt sốt, lúc này Hạ Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, lại đặt bé trở về cũi gỗ, lẳng lặng nhìn ánh đèn soi sáng gương mặt vừa có nét giống mình, lại có chút hao hao nụ cười của Vân Tình. Nhìn lại cô gái bé nhỏ đã tựa người vào tường ngủ ngon lành, đột nhiên Hạ Dương hơi xót dạ. Anh còn định đỡ Vân Tình nằm sao cho thoải mái hơn, chẳng ngờ lúc này lại có một người hầu bước vào, trên tay cầm theo chậu nước ấm. Mắt Hạ Dương lướt qua chiếc chậu, tiếng trách cứ bất giác nghẹn lại trong cổ họng, anh vội lao người đến che chắn trước cũi gỗ và Vân Tình, giọng nói nhẹ nhàng răn đe: “Cậu đến đây làm gì?”

Gã hầu cận bấy giờ mới thận trọng đặt chậu nước lên bàn, đoạn đóng kín cửa lại. Lúc gã kéo khăn che mặt xuống để lộ gương mặt thâm trầm tự nhiên, cả Vân Tình vừa bị đánh thức cũng suýt chút nữa “ồ” lên một tiếng: “Vĩnh Hi?”

Sắc mặt Vĩnh Hi chẳng khá hơn chút nào so với lần cuối gặp họ. Anh ta gật đầu, đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, mãi một lúc sau, cảm thấy an toàn rồi anh mới hạ giọng nói: “Tôi về là vì Hân Vũ. Rốt cuộc ở kinh thành đang xảy ra chuyện quái gì vậy? Vì sao Diệp Anh chết? Lúc Kiến Phi đến tìm tôi, cậu ta vẫn còn hơn hờ lắm kia mà? Hân Vũ bảo tôi mang theo hiệp ước đến kinh thành, nhưng tôi đợi ở chỗ hẹn ba ngày vẫn không thấy mặt cô ấy, bên ngoài lại kháo nhau rằng pháp sư Hàn chết trong cung. Tôi đến tìm Kiến Phi năm lần, cả năm lần cậu ta đều say như chết, không còn cách nào khác mới phải đến tìm gặp hai người thử vận may. Có ai cho tôi biết xảy ra chuyện gì không?”

Vĩnh Hi xưa nay vẫn có chút kiêu căng, tuy giọng nói anh ta có vẻ bực dọc, nhưng thế này đã là quá mức nhún nhường trước mặt Hạ Dương rồi. Bấy giờ nghe anh ta nói vậy, Hạ Dương mới nhớ đến việc Hân Vũ nhờ Kiến Phi đi làm, chợt thở hắt ra. Anh bế Hạ An lên tay rồi đẩy cho Vân Tình, ý bảo Vân Tình ra ngoài, thế nhưng Vân Tình nghe nhắc đến Hân Vũ thì làm sao bỏ qua được? Sau cùng Hạ Dương đành giơ tay đầu hàng, thở dài nói: “Tôi cũng không biết rõ chuyện trong cung lắm, nhưng có vẻ Hân Vũ bị Kỳ Phong giam giữ trong cung điện hoàng đế rồi. Nơi đó có tường chắn pháp thuật, thế nên chúng tôi dù muốn cứu em ấy cũng không có cách nào khác.”

“Kỳ Phong? Không phải lần trước mấy người nói hấn thương Hân Vũ lắm sao?”, thấy Vĩnh Hi nhăn nhó mặt mày, Hạ Dương cũng không biết làm sao cho phải. Đành rằng Hi từng là bạn thân từ nhỏ của anh, nhưng cậu ta đã phản bội, mà lúc này người anh nên trung thành là Kỳ Phong mới phải.

Vĩnh Hi biết Hạ Dương vẫn có ý nghi ngờ mình, đành nói thẳng: “Chắc các người cũng biết, lần trước Hân Vũ nhờ tôi nghĩ cách giúp loài người giành lại sông Thương Thủy. Chuyện này vốn không đơn giản là vậy.

Với sức lực của một mình tôi hoàn toàn không thể thuyết phục tể tướng quý tộc xuất binh. Để thành công, tôi đã mượn sức của Thiên Tường, song gã hoàng tử này tính khí kỳ quặc lại thất thường. Tôi không biết Hân Vũ đồng ý trao đổi gì với hắn ta mà hắn ta bằng lòng giúp đỡ, đồng thời còn cho phép Hân Vũ triển khai phương án Đồng Huyết lên biến thể. Một nửa lời hứa hắn đã thực hiện rồi, tôi đến kinh thành cũng là vì việc này. Nhưng giờ lại không gặp được Hân Vũ, nếu cô ấy không giao ra vật trao đổi, e là Thiên Tường sẽ nổi điên mất.”

Hiển nhiên Hạ Dương chưa bao giờ nghĩ việc này lại có dính dáng đến cả Thiên Tường. Tuy nhiên những lời Vĩnh Hi nói càng khiến anh mù mịt, môi mấp máy hồi lâu mới bật thành câu hỏi: “Đồng Huyết là gì?”

Vĩnh Hi dường như bị anh chọc đến phát cáu: “Ngay cả chuyện này mà Hân Vũ cũng không cho cậu biết sao?”

Nhất thời, vợ chồng Hạ Dương đều lắc đầu.

Vĩnh Hi càng bực dọc, vứt bỏ hẳn dáng vẻ trịch thượng mọi khi mà vò đầu bứt tóc: “Trời ạ, hai người làm tôi phát điên mất.”

64. Chương 64: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (2) Dụ Rắn Ra Hang

“Cô nghĩ, có rất nhiều câu hỏi sau cùng cũng đã có lời giải đáp.”

Quá nửa đêm, lẫn trong tiếng gà gáy thi nhau rống vang vọng khắp một góc cung điện là âm thanh bước chân lộp độp trên thảm tuyết xốp. Bốn bề là một mảnh tĩnh mịch, hút tâm mắt cũng không trông thấy bóng người, bấy giờ Hạ Dương mới an tâm lấy ra một ngọn đèn từ lồng chim lửa, mờ nhạt xoa xoa dấu vết tuyết đọng lại ở nơi vẫn là hoa viên. Hơi thở của người bên cạnh nặng nề hơn hẳn: “Ở đây sao? Cậu nhớ đúng vị trí chứ?”

Vĩnh Hi đứng thẳng dậy, trong tay anh ta là một ngọn đèn dầu khác, bán kính bán nghi soi lại trên thảm tuyết dày. Hạ Dương ngăn người nhìn quanh một lượt, tay xoa cằm: “Chắc chắn mà. Lúc phát hiện xác ông ta, tôi còn đích thân đến nhìn, không sai đi đâu được.”

Vĩnh Hi nghe vậy lại cắn môi, tầm mắt rà soát dọc quanh vị trí khả nghi. Hai người chia nhau đi lại trong khoảnh sân một lúc, Hạ Dương đành thở ra: “Chịu thôi, chắc là tuyết che hết mọi dấu vết rồi, hơn nữa chuyện xảy ra cũng đã mấy ngày, nếu có thì bọn Tứ Linh cũng tìm ra được, làm gì đến phiên chúng ta?”

Tuy lời anh hợp tình hợp lý, song Vĩnh Hi vẫn cứng đầu tìm thêm một lúc nữa, đến khi đôi ủng hầu như đã cây nát khu vực vườn hoa thì anh ta mới bỏ cuộc, phát tay bảo Hạ Dương: “Tôi lên đến chỗ Hân Vũ xem thể nào, cậu cứ đi từ đây về hướng chỗ Điệp Y, trên đường đi quan sát cẩn thận mọi thứ một chút. Nếu lát nữa xong việc tôi lại đến hỗ trợ. Con cáo già như pháp sư Hàn chẳng thể nào có chuyện ông ta chết mà không để lại dấu hiệu nào đâu.”

Hạ Dương từ đầu đến cuối chỉ gật đầu, mãi đến lúc Vĩnh Hi đi rồi mới sực tỉnh. Khỉ thật, anh ta đâu còn là thủ lĩnh nhóm hộ quốc, sao mình vẫn phải nghe lời anh ta đến thế kia chứ?

Hạ Dương tuy trong lòng uất ức tính cách nhu nhược của mình song vẫn nghe lời mà cầm ngọn đèn sẫm soi con đường dẫn về điện Điệp Y. Có lúc anh cũng không tài nào hiểu bản thân mình, rõ ràng là Vĩnh Hi đã làm ra những chuyện bán bạn cầu vinh, song vào những lúc nguy cấp, người anh lựa chọn tin tưởng vẫn là anh ta chứ không phải Kỳ Phong. Không thể không thừa nhận, câu nói: “Em chẳng thà tin rằng sẽ có ngày Kỳ Phong giết chết Hân Vũ, cũng không tin Vĩnh Hi có thể làm ra chuyện ấy” của Vân Tình trước đây đã ảnh hưởng đến anh. Hơn nữa, phương án Đồng Huyết mà Vĩnh Hi nói thật sự có tính kích lệ kỳ to lớn.

Trong đêm cô quạnh, một mình anh vô thức cầm ngọn đèn dặm bước trên con đường dẫn về cung Điệp Y, như đang nhìn về ánh sáng chói lòa.

Anh không dám nghĩ đến nếu như phương thức của Hân Vũ có thể thực hiện, thế giới hiện nay sẽ đổi thay đến thế nào? Những con người tưởng như đã bị xã hội ruồng bỏ như anh sẽ trở nên ra sao? Cục diện ba chủng loài phân tranh như hiện nay sẽ kết thúc chứ? Mơ tưởng quá nhiều, thất vọng càng nhiều, chỉ có những kẻ biến thể như anh mới càng rõ hơn ai hết điều này.

Thế nhưng, từ lúc bước chân vào vũng bùn, từ khi biết số phận mình từ đây phải gắn cùng với ba chữ “kẻ biền thể”, chưa bao giờ anh nhìn thấy ánh sáng của hi vọng rạng rỡ đến thế. Giống như đêm đen được soi sáng bằng thứ ánh sáng chói lòa. Cho dù nó có phải chỉ lóe lên rồi vụt tắt hay không, anh vẫn nghĩ nó xứng đáng để anh đánh đổi lấy niềm tin cả đời.

Thứ gì có thể tạo nên một dòng sông nếu không phải là nước? Thứ gì có thể thúc đẩy con người tiến về phía trước nếu không phải ước mơ và kỳ vọng. Nói anh tin tưởng ý định điên cuồng của Hân Vũ và Vĩnh Hi, chẳng thà nói anh càng tin hơn vào định mệnh của chính mình, tin tạo hóa sẽ nở lòng nào quay lưng với anh thêm lần nữa.

Nhưng nói gì thì nói, Hạ Dương lắc đầu, cố thoát khỏi dòng suy tưởng mông lung, cái ý định tìm chứng cứ trong đêm mịt mù đầy tuyết này đúng là điên rồ mà.

Hạ Dương liên tiếp hắt hơi vài cái. Bấy giờ anh đã đi được một nửa con đường, tuyết càng lúc càng nặng hạt, chiếc áo choàng xám hầu như không đủ giữ ấm nữa, anh đành phải nấp vào một mái hiên bên đường tránh rét. Hai tay anh liên tục chà xát vào nhau, run rẩy nhìn mấy bông tuyết giăng ngập trời, trong lòng lại càng oán hận Vĩnh Hi. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nghe lời cậu ta thực hiện nhiệm vụ khó khăn này chứ?

Giờ này hân trăng đã lên cao lắm rồi. Hạ Dương ngẩng người nhìn lên bầu trời, vô thức nghĩ đến chần ẻm nệm ấm và vợ đẹp con ngoan ở nhà, trong lòng ai oán không thôi. Thế nhưng cũng đúng lúc này, tầm nhìn của anh va phải một thứ ánh sáng kỳ quặc lấp ló bên dưới mái hiên. Ban đầu Hạ Dương còn cho là mình chỉ bị ảo ảnh do phải tiếp xúc với tuyết quá lâu, thế nhưng càng nhìn kỹ lại càng nhận ra quầng sáng trắng này sở dĩ khó thấy như vậy cũng bị nó đã bị ẩn dưới mấy cột nhũ băng dày rũ xuống. Nghi ngờ ngày càng lớn dần, anh liền không nghĩ ngợi gì nữa, với tay thử chạm vào ánh sáng đó.

Men theo những đường gồ ghề do băng tuyết tạo thành, ngón tay anh mơ hồ chạm phải một vật hình ống tròn bằng hai ngón tay. Thế nhưng điều kỳ lạ là đến khi đã cầm được nó trong tay, có thể dùng tay sờ nắn và quan sát được chút ánh sáng mờ ảo thì Hạ Dương vẫn không tài nào nhìn được thứ mình vừa tìm được là gì. Anh cũng sờ nhìn vào những đường vân tay đã đỏ hoe vì lạnh, trong đầu đột nhiên vỡ òa ra.

Thứ này vậy mà thật sự lại vô hình.

Quả tim Hạ Dương hò reo dữ dội, anh run rẩy siết chặt lấy vật hình trụ. Cho dù anh vẫn không nhìn rõ hình dạng nhưng cũng mơ hồ hiểu được thứ mình tìm được quan trọng đến thế nào. Lúc này nếu gặp được Hân Vũ, có thể cô sẽ khôi phục lại được hình dáng ban đầu cho thứ này. Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, bước chân Hạ Dương chỉ kịp xoay lại thì đã bị một bóng đen cản lại. Anh va vào người đó, cũng vì vậy mà đánh rơi cả ngọn đèn xuống đất. Sau bất ngờ ban đầu, quan sát kỹ người đó, môi Hạ Dương mới chậm rãi thốt ra được một tiếng: “Kỳ Phong?”

...

Chưa bao giờ Hân Vũ ghét tuyết đến thế.

Đêm nay lại là một đêm tuyết nặng hạt. Vào những ngày giữa đông thế này, thật khó để có thể tìm ra một khoảnh khắc nào đó mà bầu trời không bị nhấn chìm giữa màn mây trắng bao phủ và thoải mái thở phì phò mà không tỏa ra sương. Hân Vũ đứng giữa bậc thềm dẫn ra ngoài cửa điện, cố gắng giương tay đọc đi đọc lại chẳng biết đến lần thứ bao nhiêu những câu chú mà cô đã thuộc nằm lòng, thế nhưng cũng như những lần trước, âm thanh thoát ra khỏi môi cô như thể bị chặn lại giữa không khí, mà tất cả những gì cô có thể tạo ra cũng chỉ là những mảng sương khói mờ mờ mây tỏa.

Cố gắng liên tiếp trong thời gian dài bất giác như bị thất bại này rút cạn sinh lực, Hân Vũ ngã ngối xuống tấm thảm dày dưới chân, những sợi lông tơ mềm mại uốn lượn chạm khẽ vào làn da mỏng manh khiến cô tê dại đi. Đột nhiên Hân Vũ cảm thấy mệt mỏi, cô sai người nằm bẹp dưới mặt thảm, mắt lại mơ hồ nhìn lên trần nhà cao tít tắp được chạm trổ phù điêu của rất nhiều vị hoàng đế lỗi lạc trước đây. Chưa bao giờ cô nhìn kỹ họ đến vậy, những huyền thoại sống trong lòng loài người mà cô đã nhiều lần trông thấy trong văn tự lịch sử. Nào là vua Lam Nhân Tông, người đã khai phá mở mang bờ cõi phía bắc, rồi vua Lam Tĩnh Khiết, người đầu tiên thu phục được cuộc bạo loạn của yêu tinh. Cả Lam Thịnh Triều, vị vua sống thọ nhất trong một ngàn năm, người đã đưa loài người vào thời đại thịnh trị kéo dài... Tầm mắt Hân Vũ lướt qua

từng người một, bỗng đứng lại khẽ mỉm cười, hiểu ra vì sao trước đây cô chưa từng cảm thấy diện mạo của họ giống mình. Một kẻ như cô, cho đến bây giờ vẫn là thân phận người thay thế mà thôi.

Hân Vũ nhìn lại quãng thời gian đã qua trong đời mình. Cô đã sống hơn hai mươi năm, cho đến giờ phút này lại tựa như chưa từng sống. Tất cả những gì cô có, tất cả những gì cô tình nguyện vì nó mà đánh đổi, giờ phút này liệu còn sót lại bao nhiêu? Nếu cuối cùng cả khả năng pháp thuật mà cô từng tự hào và lấy đó làm kiêu hãnh này cũng không còn, vậy một cô gái như cô phải làm thế nào để đối mặt? Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ Hân Vũ lại cảm thấy yếu ớt đến như vậy, mà càng đau đớn hơn nữa là, chút năng lực để phản kháng với cơn yếu lòng này cô cũng chẳng có.

Cô càng nghĩ càng thấy tim như thắt lại, một giọt nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã lẳng lẳng rơi xuống, hoàn toàn tan biến dưới tầm thăm lông dày cộm.

Đây cũng là cảnh tượng Vĩnh Hi trông thấy khi bước vào điện.

Tuy là điện chính của hoàng đế, thế nhưng có lẽ vì bên trong đã bị ếm bùa ngăn pháp thuật, ngược lại Kỳ Phong lại không quá chú ý đến canh gác bên ngoài. Vĩnh Hi chỉ dùng vài mẹo nhỏ cũng có thể vừa đánh lạc hướng vừa hạ gục hơn chục tên lính canh bên ngoài, đến lúc này anh đã bước vào điện như chỗ không người. Anh cứ nghĩ muốn gặp Hân Vũ phải khó khăn lắm, chẳng ngờ vừa đến đã trong thấy cô gái mà anh yêu thương nằm sóng soài giữa điện, hàng mi lại long lanh rơi nước mắt.

Vĩnh Hi không nhớ suốt hai mươi năm qua, đã bao giờ anh trông thấy Hân Vũ yếu đuối như thế này chưa. Trong lòng anh, cô gái này lúc nào cũng lạnh lùng và kiêu hãnh, dường như chẳng có khó khăn nào có thể làm khó được cô, chẳng có gian nguy nào có thể khiến cô sần bước. Thế nhưng đi một vòng lớn như vậy, chẳng ngờ được lúc đã đứng ở hai đầu chiến tuyến rồi, anh mới biết học cách đứng ở vị trí của cô để suy nghĩ. Giờ anh đã biết, Hân Vũ cũng sẽ có lúc yếu đuối, cũng sẽ có lúc đau, chẳng qua cô chẳng bao giờ để lộ nó ra bên ngoài mà thôi.

Vĩnh Hi không biết mình đã đứng đó bao lâu, cho đến khi Hân Vũ cũng thềm cảm nhận được một hơi thở khác trong điện. Cô nhào người chồm dậy, nhìn thấy Vĩnh Hi cũng không hề bất ngờ, chỉ lẳng lẳng quay người đi, dùng tay nhanh chóng lau đi mấy giọt nước mắt còn vương vãi. Vĩnh Hi lẳng lẳng nhìn, nhưng lại không vội lên tiếng.

Đến khi Hân Vũ đã chỉnh trang trang phục chỉnh tề, lúc bấy giờ anh ta mới bước đến, vờ như không nhìn thấy gì mà khẽ lên giọng: “Anh đến để lấy thứ Thiên Tướng cần.”

“Thứ đó ở chỗ Lyrik. Em đã dặn thẳng bé rồi, anh bí mật đến gặp nó, cứ nói theo mật hiệu thì nó sẽ giao cho anh.”

Giọng Hân Vũ bình thản, cô không hề hỏi Vĩnh Hi đã vào đây bằng cách nào, cũng không nhắc đến tình huống vừa rồi. Cả hai bàn bạc vài câu về vấn đề Thiên Tướng cũng như triển khai phương án Đồng Huyết, đến khi cảm thấy đã trễ, sợ Kỳ Phong bất ngờ quay trở lại, Hân Vũ mới đành nói: “Anh đi đi, một hai ngày nữa hãy âm thầm liên hệ với Lyrik. Hôm nay thẳng bé đột nhiên được cho phép ra ngoài, em sợ nó bị nghi ngờ.”

Vĩnh Hi ậm ừ. Hân Vũ nghĩ những gì cần nói cũng đã xong, định quay trở lại vào điện thì cánh tay lại bất ngờ bị siết chặt, chỉ vài giây sau đó cả cơ thể cô đã bị giam vào lồng ngực ấm nóng của Vĩnh Hi. Anh ta ôm cô từ phía sau, Hân Vũ vừa muốn đẩy ra lại nghe giọng Vĩnh Hi thoảng qua trên đỉnh đầu: “Ngoan. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Trong thoáng chốc, mọi phản kháng đều tan rã.

Đột nhiên Hân Vũ cảm thấy như mình vừa trở về tuổi mười bốn. Khi đó Vĩnh Hi đã là chàng trai mười bảy mười tám được đính ước với cô. Có thời gian, cô và Vĩnh Hi cứ như hình với bóng. Khi cô ở đảo Rùa anh ta sẽ ở bên cô, lúc cô trở lại kinh thành thì anh đã ở đó tự bao giờ. Hân Vũ luôn cảm thấy Vĩnh Hi rất thân kỳ, tựa như tất cả mọi thứ khó khăn trên thế giới này anh đều có thể làm được. Mà anh cũng chẳng phải pháp sư hay tiên nhân gì cho cam, chỉ là một chàng thanh niên loài người hơn cô có vài tuổi mà thôi.

Hân Vũ của tuổi mười bốn là một cô nàng đầy kiêu hãnh, Vĩnh Hi cũng chẳng hơn gì. Trong suốt thời gian bên nhau, họ chưa từng trao nhau một lời ước hẹn, cả lời đính ước được cả loài người chúc tụng đối với họ

cũng chỉ là cái noén miệng cười mỉa mà thôi. Thế nhưng cho đến bây giờ, Hân Vũ vẫn chưa từng xem anh ta là anh trai.

Điều này nói ra thật kỳ lạ. Bởi từ nhỏ cô đã xem Hải Kỳ là anh trai, cả Hạ Dương, Kiến Phi, Đình Nguyên cũng thế. Song từ đầu đến cuối, trong danh sách những “người anh” dài đằng đẵng này, chưa từng có tên Vĩnh Hi.

Có một năm, chính là một thời gian ngắn trước khi Hoàng hậu qua đời, chiến tranh giữa loài người và quỷ tộc căng thẳng hơn bao giờ hết. Khi đó cô mỗi ngày đều lo lắng như ngồi trên đồng lửa, cả Vĩnh Hi mới mười mấy tuổi đầu cũng bị điều đi trấn giữ cửa ải xa. Trước khi đi anh đến tìm cô, hai đứa cứ ngây ngốc nhìn nhau mấy mươi phút đồng hồ, sau cùng chỉ đành bật cười, cùng lúc tặng nhau món quà trước khi chia ly.

Trùng hợp thay, cả hai món quà đều là dao bạc, trên đó có khắc tên của mỗi người.

Giờ nghĩ lại, tình cảm của tuổi thanh xuân mới ngây ngốc biết bao, lúc đó cứ nghĩ cả đời của mình sẽ gắn bó bên cạnh người kia nhưng lại ngại ngần trao cho nhau một lời ước hẹn. Đến cuối cùng cả một lời tạm biệt Vĩnh Hi cũng keo kiệt không muốn thốt ra, anh chỉ ôm lấy cô, nhẹ giọng: “Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Không ngờ đó là cái ôm ấm áp duy nhất trong kiếp này của họ.

Sau đó xảy ra rất nhiều chuyện. Hoàng hậu mất, Hân Vũ trở thành kẻ biến thể, kinh thành giống như đồng cỏ tàn chờ dọn dẹp, một đoạn tình cảm ngỡ là mộng đẹp cũng dần chôn vùi cùng năm tháng. Hân Vũ chọn cách rời xa Vĩnh Hi, ngoảnh lại cô đã có thể đem lòng yêu một người con trai khác, nhưng anh thì vẫn đứng lại ở nơi cũ, dùng chút ấm áp cuối cùng của đời mình dõi theo bước chân cô.

Không gian thình lạng như thể nhấn chìm lấy bọn họ, cả hai đều chìm đắm trong những ký ức cũ, nhất thời không nhận ra xung quanh điện đã xuất hiện một toán binh lính dày đặc.

“Hai người làm tôi cảm động rồi đó?”, Kỳ Phong đứng giữa nhóm người, tiếng vỗ tay của hắn lúc này vang lên như xông thẳng vào đại não khiến Hân Vũ giật mình đẩy Vĩnh Hi ra. Vĩnh Hi cũng choàng tỉnh, nhận ra ngay tình hình, tay rút kiếm ra.

Kỳ Phong cười nhạt: “Đừng cố gắng vô ích, lính của tôi đã bao vây khu này rồi, anh chẳng cách nào thoát được đâu. À, trừ khi cũng như lần trước, uy hiếp con tin nhỉ?”

Mấy tiếng cuối hắn lại nhìn chằm chằm vào Hân Vũ. Thực tế lúc nhận thấy cấm vệ quân đều cầm súng bắn tên trong tay, Hân Vũ đã nghĩ ngay đến cách này, cô dùng tay ra hiệu cho Vĩnh Hi song anh ta lại không để tâm đến. Lần trước phải nhờ đến cô mới có thể trốn ra ngoài, nếu lần này phải lặp lại tình trạng đó, mặt mũi anh ta biết để vào đâu?

Nhưng anh vẫn chưa lấy được thứ Thiên Tường cần, nếu lúc này bị bắt chẳng khác nào khiến phương án Đồng Huyết chết từ trong trứng. Anh ta đưa mắt quan sát tình hình, một lúc mới cất giọng: “Lấy đồng hiếp cô còn gì là quân tử?”

Kỳ Phong cười: “Dù đánh tay đôi anh cũng chưa chắc đánh lại tôi.”

“Không thử thì làm sao cậu đoán trước được?”

Kỳ Phong như bị chọc tức: “À, cũng được, vậy đầu tay đôi đi.”

“Không được.” Trước khi Vĩnh Hi kịp lên tiếng đồng ý thì Hân Vũ đã chặn ngang trước mặt anh. Pháp thuật của Kỳ Phong lúc này Hân Vũ rõ ràng hơn ai hết. Nếu hắn thật sự ra tay thì để Vĩnh Hi chết trong mưa tên có khi còn dễ chịu hơn. Song Vĩnh Hi cũng không để Hân Vũ có thời gian can thiệp, anh ta đẩy cô ra, rút kiếm nhanh chóng bước về phía trước. Hân Vũ muốn giằng lại bị hai binh sỹ xông đến giữ chặt. Sức lực cô giờ không giống hồi trước, biết không vùng vẫy được nên đành lặng thinh tiết kiệm sức. Kỳ Phong lại hất đầu bảo Vĩnh Hi: “Ra ngoài đi.”

Nhìn bóng dáng hai người hùng hổ bước đi, trong lòng Hân Vũ càng nóng như lửa đốt.

Sự thật đúng như cô dự đoán, Vĩnh Hi tuy là kẻ biến thể, nhưng so sánh thế nào cũng không chống lại được pháp sư như Kỳ Phong. Chỉ chưa đến vài phút, anh ta đã trúng vài tia bùa êm, ngã vật xuống tuyệt mà

nôn ra vũng máu to. Bấy giờ dưới bầu trời vẫn dày đặc tuyết rơi, Kỳ Phong lại phóng ra vài tia bùa chú nữa. Hân Vũ luôn biết tiềm năng pháp thuật của Kỳ Phong rất cao, nhưng khi hắn tạo ra lời nguyện ‘Sống không bằng chết’, cô vẫn không tránh được mà há hốc kinh ngạc.

Sở dĩ lời nguyện này có cái tên đáng sợ như vậy cũng bởi nó không phải là pháp thuật thông thường. Tương truyền từ thuở xa xưa, hội đồng tiên tộc đã liệt ra một số lời nguyện tàn ác và cho đó vào danh sách cấm thuật, đứng đầu trong số đó chính là câu bùa chú “Sống không bằng chết” này. Người trúng bùa sẽ đau đớn giống như đang chịu hình phạt lăng trì, tổn thương không chỉ đến từ bên ngoài mà khắp các nội tạng, đến khi người bị tra tấn xuất huyết khắp thất khiếu mà chết thì lời nguyện mới tự chấm dứt. Nhưng nhiều năm trôi qua, tưởng đâu lời nguyện này đã hoàn toàn bị thất truyền, chẳng ngờ lúc này Kỳ Phong lại có thể sử dụng.

Vĩnh Hi nằm trên mặt đất đã đau đớn đến mức không chịu đựng nổi nữa. Anh ta lăn lộn trên tuyết, một tay siết chặt nắm tuyết, tay còn lại liên tục đâm vào ngực mình, ngăn cản tiếng rên la đau đớn. Hân Vũ càng nhìn càng không chịu nổi, cô không vùng vẫy được, chỉ có thể lớn tiếng gọi Kỳ Phong: “Phong à, tha cho anh ấy đi được không?”

Cô gào đến khản cả giọng nhưng Kỳ Phong vẫn vờ như chẳng hề nghe thấy. Thay vào đó hắn đá vào người Vĩnh Hi đang lăn lộn trên tuyết, cười cợt bảo: “Quy xuống lại tôi ba lượt, tôi sẽ giúp anh không phải chịu đau đớn nữa. Thế nào hả?”

Vĩnh Hi nghiêng rặng, cơn đau khiến mặt mày anh ta méo xệch, đã không còn nhìn rõ hình dạng tuần tú ban đầu, chỉ có thể lăn lê trên tuyết, thế nhưng vẫn không có ý muốn đầu hàng.

“Thế thì tăng thêm một phần đau đớn nữa vậy.” Kỳ Phong cười rặng rõ hơn, ngón tay hắn giương lên, môi lại lẩm bẩm định đọc thần chú. Hân Vũ bấy giờ chẳng muốn giữ hình tượng gì nữa, lại vùng vẫy hết lớn: “Chồng à, anh tha cho anh ấy đi mà?”

Nước mắt cô chẳng biết từ lúc nào đã tràn ra như suối, khiến không chỉ Kỳ Phong mà toàn thể binh sĩ đứng quanh đó đều thất thần. Công chúa Hân Vũ thế mà cũng biết khóc?

Nhân lúc kiềm giữ bị lơ lửng, Hân Vũ mới thoát ra được. Cô lao đến xem xét tình trạng của Vĩnh Hi đang lăn lộn trên tuyết. Thế nhưng Vĩnh Hi đã lâm vào mê sảng, cô gọi mấy lần anh ta vẫn không tỉnh táo được, không còn cách nào khác cô đành quỳ xuống trước mặt Kỳ Phong, ánh mắt kiên định nói: “Anh muốn anh ấy quỳ, em quỳ thay anh ấy. Xem như anh nể tình em tha cho anh ấy đi.”

Thần trí của Kỳ Phong tan rã. Hắn nhìn Hân Vũ liên tục dập đầu ba lần trước mặt mình, lại nhìn Vĩnh Hi vẫn đang gào thét đau đớn bên cạnh cô, nhất thời không nói rõ tâm tình của mình lúc này là gì.

Cô gái kiêu hãnh của hắn, người con gái có thể dùng chân giẫm lên cả thiên hạ, ấy vậy mà lại đang dập đầu quỳ lạy trước mặt hắn vì một người con trai khác.

Hắn mất thật lâu mới có thể trấn tĩnh mình. Hân Vũ chẳng biết đã dập đầu bao nhiêu cái, đỉnh trán của cô, mái đầu cô đều dính đầy tuyết, cả tay chân đều đã lạnh đến đỏ ửng. Trái tim hắn nhìn cô mà đau lòng, muốn vươn tay lau đi tuyết trên người cô, nhưng lý trí lại lạnh lùng thốt ra: “Anh tha cho hắn, nhưng em phải hứa không bao giờ tìm cách trốn nữa?”

Hân Vũ nhìn hắn, kiên định gật đầu: “Được.”

“Anh nói gì em cũng phải nghe.”

Sắc mặt Hân Vũ thoáng chút kỳ quặc, nhưng cô vẫn gật đầu: “Được.”

“Không bao giờ tập pháp thuật trở lại nữa.”

Hân Vũ không biết vì sao Kỳ Phong lại đưa ra đề nghị phi lý như vậy, móng tay cô hầu như đã cắm chặt vào da thịt. Cô rên lên tiếng mỏng manh, nhưng sau cùng, nhìn thấy bóng Vĩnh Hi vẫn đang giãy giụa bên cạnh chỉ đành hít sâu đồng ý: “Được.”

Tâm nguyện cuối cùng cũng có thể đạt thành, nhưng chính Kỳ Phong cũng không hiểu được vì sao nhìn thấy Hân Vũ thu hết dũng khí nói ra lời nói đó, tim hắn như lại rơi vỡ mất thứ gì đó.

Hắn không cam lòng nhìn thấy cô thuận theo mình vì một người khác, nhưng thế thì thế nào? Dù sao đi nữa, chẳng phải những gì hắn muốn cô đều đã đồng ý rồi đó sao? Vì sao trái tim vẫn đau đến như vậy?

Phong cúi xuống, dùng cả hai tay mình để ôm siết lấy Hân Vũ vẫn đang quỳ trên nền tuyết, thật lâu vẫn không thấy cô phản ứng gì. Phong thở dài, môi lại lẩm bẩm bùa chú hóa giải lời nguyện cho Vĩnh Hi, đoạn phát tay bảo nhóm cấm vệ quân đang lăm le súng bắn tên chờ sẵn: “Mang vào pháo đài Chết đi.”

Dứt lời, hắn đã bế xốc Hân Vũ lên, bước từng bước trở về cung điện của hoàng đế.

Sau chuyện này, mối quan hệ của Hân Vũ và Kỳ Phong càng thêm xa cách. Kỳ Phong không muốn cô làm gì khác, mỗi ngày đều yêu cầu cô ở lại trong điện chờ hắn trở về. Có lúc rảnh rỗi, hắn sẽ lại hướng dẫn cho cô vài từ trong ngôn ngữ ở thế giới hiện đại. Hân Vũ không hề có hứng thú, hắn nói gì cô đều làm nấy, thậm chí chẳng có ý kháng cự. Kỳ Phong thấy thế rất hài lòng, song chính bản thân hắn cũng không biết mình đã chính tay lỡ mất điều gì.

Yên tĩnh chỉ kéo dài chưa được vài ngày, cho đến khi Hân Vũ vì buồn chán mà đến trà viên của hoàng hậu quá cố giải khuây một chuyến, lúc trở về sắc mặt đã sa sầm. Kỳ Phong từ đại sảnh đường về liền nhìn thấy cô ngồi bên chiếc ghế bành được lót thảm lông dày, trên tay lặc lè một tấm giấy da. Mấy ngày này khí hậu đều rất lạnh nên hắn đã sai người xây thêm một chiếc lò sưởi đá trong điện, bấy giờ lửa cháy hừng hực phát ra những tiếng kêu tí tách, vậy mà vẫn không át được sức nóng tỏa ra từ cô gái đang ngồi điềm nhiên giữa phòng.

Kỳ Phong siết chặt tay, biết chuyện gì đến rồi cũng phải đến nhưng vẫn điềm tĩnh bước đến gần cô.

“Rốt cuộc Hạ Dương ở đâu?”, Hân Vũ ngẩng đầu, tuy cô đứng xoay lưng lại nhưng đôi mắt lại hệt như có thể phản chiếu tất cả ánh lửa dữ tợn phía sau. Kỳ Phong lại bật cười, dường như đã rất lâu rồi không nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

Hắn dùng tay vuốt tóc cô, nghiêm nhiên mỉm cười: “Chẳng phải nói rồi sao? Từ nay về sau em chỉ cần nghe lời anh là được rồi.”

Hân Vũ cũng không đẩy hắn ra: “Em chỉ muốn biết tin tức của Hạ Dương, như vậy không hề vi phạm thỏa thuận đúng không?”

“Anh không biết em nói gì cả. Mấy ngày rồi anh không gặp Hạ Dương. Có phải Vân Tình đã nói những nói chuyện gì với em không?”

Hắn biết cô đã gặp Vân Tình ở trà viên, thực tế nhất cử nhất động của cô thuộc hạ đều báo lại cho hắn cả. Nhưng dáng vẻ này của Hân Vũ hắn là đã nổi giận đùng đùng, chắc chắn quy hết mọi tội lỗi lên đầu hắn rồi.

Quả nhiên, cô gạt tay hắn đi: “Hạ Dương dùng lệnh bài của hộ quốc tướng quân đưa Vĩnh Hi vào cung. Họ vừa qua khỏi cổng chắc chắn anh đã biết rồi. Vì sao anh có thể một mẻ bắt gọn Vĩnh Hi, vì sao Hạ Dương vô duyên vô cớ mất tích? Chẳng phải anh là người rõ nhất sao?”

Ánh mắt dịu dàng của Kỳ Phong khe biên sắc. Hắn nhìn cô chăm chú, đôi tay hầu như đã siết chặt lại, song vẫn quyết định thử ôm lấy cô lần nữa. Mũi hắn tựa vào mái tóc cô, hít thở mùi hương thảo được nhàn nhạt vương vấn: “Anh không muốn giải thích nhiều với em, chỉ mong em tin anh một lần thôi.”

Hân Vũ bật cười: “Tin anh? Kỳ Phong, giờ phút này anh còn tư cách nói câu đó nữa sao?”

Cổ họng Kỳ Phong khô khốc: “Em nói vậy là sao?”

“Hắn anh phải rõ hơn ai hết chứ? Lyrik đâu? Vì sao mấy ngày nay tôi đều không gặp thành bé?”

“Anh cử nó đi làm việc rồi?”

“Cử đi? Không phải là bảo nó đến núi Tiên Tri chịu chết sao?”

Nụ cười của Hân Vũ hết sức khó coi. Kỳ Phong cũng cảm thấy chuyện này rậm rộ đến vậy, cho dù hắn cố bưng bít thông tin thế nào cũng không thể giấu cô được, đành miễn cưỡng giải thích: “Pháp sư Hàn chết trong hoàng cung là chuyện lớn, nếu giải quyết không ổn thỏa sẽ ảnh hưởng đến hòa bình của loài người và núi Tiên Tri. Em có biết khi khám nghiệm xác pháp sư Hàn bọn họ đã rút ra kết luận thế nào không? Chết

do bùa chú, còn là loại bùa chú “Bất đắc kỳ tử” nổi tiếng nhất trong danh sách cấm thuật. Bây giờ trong hoàng cung những người có đủ căn cơ pháp thuật để gọi ra loại bùa chú này chỉ có ba người. Em bảo anh phải đứng ra thừa nhận mình giết lão Hàn hay giao nộp em cho núi Tiên Tri đây hả?”

“Rốt cuộc anh cũng thừa nhận người giết thầy Hàn là anh?”, Hàn Vũ hầu như chỉ nắm bắt được một khía cạnh của vấn đề.

“Ý anh không phải là vậy”, Kỳ Phong nén tức giận giải thích: “Anh chỉ muốn nói, nếu tìm một người để chết thay, anh cũng không muốn người đó là em.”

“Vậy sao anh không nói với bọn họ, kẻ tình nghi lớn nhất là anh mới đúng. Chẳng phải cả thứ bùa chú như ‘Sống không bằng chết’ anh vẫn có thể sử dụng đó sao?”

Kỳ Phong nghẹn lời, hẳn biết lúc này Hàn Vũ đang tức giận, có cố giải thích thế nào cũng vô dụng đành cố nén giọng nói: “Diên thật, sao lúc ấy anh không bắt em phải luôn tin anh nhỉ?”

Hàn Vũ cũng chẳng chịu thua kém: “Dù sao cũng chỉ là một Vĩnh Hi thôi mà. Cả Hạ Dương, Lyrik anh còn không tha, có khi Vĩnh Hi cũng chẳng còn sống trên cõi đời này nữa. Bây giờ anh có dùng mạng của ai để ép tôi tôi cũng chẳng tin đâu.”

Thật ra Hàn Vũ rất ít khi nổi nóng, thế nên Kỳ Phong nhìn thấy dáng vẻ mày chau mắt trợn này của cô nhất thời lại cảm thấy khó thích nghi, nổi uất ức càng nghẹn đắng trong lòng. Hắn nghĩ nghĩ, sau cùng không thềm nói lời nào nữa mà phát tay đi thẳng ra ngoài.

Đêm đó, trong gian điện của Hàn Vũ lại có một vị khách lạ ghé thăm.

Hàn Vũ đặt thêm một chiếc lồng giấy bên ngoài ngọn đèn lông chim lửa, khiến ánh sáng nó tỏa ra càng trở nên âm u hơn, đoạn nhận lấy bộ y phục trong tay Từ Cảnh lặng lẽ thay vào. Ít phút sau, Từ Cảnh nhìn thấy bóng dáng một người mặc trang phục của nhóm dân quân biến thể bước ra, người này chỉ cao đến vai anh ta, nhưng trên người có độn thêm vài mảnh bông nên càng trông ục mịch hơn. Để che đi nước da quá trắng, anh ta còn cố ý mang đến cho cô một lọ dược phẩm để bôi đen như một quân dân thứ thiệt, bấy giờ thành quả mang lại không đến nỗi tệ lắm.

“Thế nào?”, Hàn Vũ cố cất giọng ồm ồm, che đi âm thanh trong trẻo thường thấy.

“Đạt yêu cầu.” Từ Cảnh cúi người áy náy đáp: “Xin lỗi công chúa. Giữa đường hầm này có một đoạn đá rất rắn và khó đào, thế nên mới phải bắt người chờ lâu đến vậy.”

Hàn Vũ phẩy tay: “Lúc này không có thời gian để truy cứu trách nhiệm nữa. Đã khá trễ rồi, chúng ta phải đi ngay thì mới mong về trước khi trời sáng được.”

Từ Cảnh gật đầu, ra hiệu ột biến thể có vóc dáng tương tự Hàn Vũ lúc này cũng đã thay xong y phục, bình thần leo lên giường giả vờ ngủ. Thực tế nếu Kỳ Phong nửa đêm về phòng thì chuyện sắp xếp này cũng chẳng khác gì vẽ rắn thêm chân. Tuy nhiên dẫu sao có thể đánh lừa được đám người hầu và cung nhân bên ngoài cũng khiến Hàn Vũ an tâm chút ít.

Từ Cảnh giở tấm thảm lông dưới chân ra, bấy giờ mới cung kính mời Hàn Vũ đi xuống theo đường hầm vừa mới đào. Đường hầm đào vội và khá nhỏ, đường kính chỉ vừa ột người lớn cúi thấp người đi mà thôi. Hàn Vũ nương theo ánh đèn, đi theo anh ta khoảng nửa giờ thì tìm được cửa hầm bên kia. Lối ra nằm trong giếng của một khu nhà lớn. Bấy giờ đã vào nửa đêm, bốn bề yên tĩnh, thậm chí ánh đèn trong khu nhà này cũng rất hạn chế. Từ Cảnh đỡ Hàn Vũ leo lên, lúc nhìn ra xung quanh giọng điệu lại hiền hòa đi ít nhiều: “Giờ này bọn Tranh hẳn đều đã ngủ. Tôi suy nghĩ rất lâu, cảm thấy đặt lối ra ở khu nhà này là hợp lý nhất.”

Hàn Vũ gật đầu. Từ lúc giao cho Từ Cảnh phương án đào thoát này cô đã hoàn toàn đặt niềm tin ở anh ta, sự thật chứng minh đầu óc Từ Cảnh cũng không tệ lắm, có thể đánh lạc hướng được quân do thám của Kỳ Phong, lại nhanh chóng đào được hầm thoát thân thì cô chẳng có gì để than phiền nữa. Hai người thay quần áo thêm một lần, sau đó mang theo hai con ngựa thồ giả làm người đổ phân lên vào phủ của Kiến Phi.

Mọi việc tiến triển rất thuận lợi, nhưng tìm ra được Kiến Phi thì chẳng dễ dàng chút nào. Mất cả giờ đồng hồ, Hàn Vũ mới phát hiện anh chàng gà gặt ngoài hòn non bộ to tổ chẳng trong vườn. Cô lay anh chàng mấy lần đều không tỉnh, sau đó lại nghe Từ Cảnh báo lại hành động trong thời gian gần đây của Kiến Phi,

nhất thời nổi giận bèn bảo Cảnh ếm cho anh một lát bùa Cầm, sau đó cứ thế nhấn đầu anh xuống hồ nước bên dưới hòn non bộ.

Kiến Phi đang say ngủ, nhất thời lại bị nhấn nước mà còng kinh dị hơn nữa là âm thanh la hét của anh mãi mà không thoát ra khỏi cổ họng. Anh vùng vẫy một hồi mới thấy cái tay đang nắm chặt tóc mình kéo lên, cho anh hít thở trước không khí, mắt mũi tèm nhèm chưa kịp nhìn rõ người trước mặt thì lần nữa đã bị nhấn xuống nước.

Cứ thế ba bốn lần, sau cùng Kiến Phi cũng tỉnh hẳn.

Lúc nhìn thấy người suýt chút chìm chết mình là Hân Vũ thì anh đã toan la hét ồm tỏi làm loạn, thế nhưng anh gào thét mãi mà một tiếng ú ớ cũng chẳng cách nào thoát ra khỏi cổ họng, uất ức dần biến thành bất lực, sau chót đành gục đầu nấn nỉ Hân Vũ giải bùa Cầm ỉnh, cam lòng bị cô mắng ột trận.

Hân Vũ xưa nay chẳng hiền lành gì, cứ mang hết khí thế khi đối mặt với các quan thần trong triều ra, khiến Kiến Phi chẳng biết chỗ nào để né. Đến khi anh đã tử thân gặt đầu liên hồi chịu nhận lỗi cô mới thôi tức giận, tựa người vào tảng đá lớn bên cạnh nặng nề nói: “Biết lỗi là tốt, giờ Hạ Dương không rõ tung tích, Lyrik lại bị đem đến núi Tiên Tri, em chẳng biết nhờ vả ai cả. Nếu cả anh cũng u u mê mê thế này thì biết làm sao bây giờ?”

Kiến Phi chỉ mượn rượu giải sầu chứ không hề ngốc, sau khi nghe Hân Vũ giảng giải tình hình của Hạ Dương cũng biết mọi thứ rất nghiêm trọng, giọng điệu cũng trở nên toan tính hơn: “Em muốn đối phó Kỳ Phong?”

Hân Vũ gặt đầu: “Kỳ Phong học pháp thuật ở học viện pháp thuật Hoàng gia, sau đó lại được hai người cha của em dạy dỗ. Trên cơ bản, những người này đều không thể dạy anh ấy cấm thuật được. Em nghi ngờ sau lưng Kỳ Phong có người xúi giục, hoặc tệ hơn nữa anh ấy đã bị điều khiển mất rồi. Nếu cứ để Kỳ Phong trong tình trạng này mà lãnh đạo, không khéo loài người sẽ nguy mất.”

“Vậy em muốn anh làm gì?”

“Anh điều chế giúp em một liều dược có tác dụng khiến người ta hôn mê trong thời gian dài, cả thuốc giải dược nữa. Em phải đối phó Kỳ Phong xong mới có thể truy tìm tiếp người đứng phía sau là ai được.”

Trong số đám trẻ cùng trưởng thành năm đó, tư chất học dược của Kiến Phi là tốt nhất, thế nhưng anh chàng này từ nhỏ đã thích bày trò trên chọc người khác nên hầu như chỉ nghiên cứu độc dược. Tuy Kiến Phi không vượt qua được kỳ kiểm tra để trở thành pháp sư, nhưng nền tảng pháp sư cơ bản này khiến anh thường được những người trong nhóm nhờ vả, đôi khi là chơi khăm nhau, chẳng ngờ lúc này lại thật sự phát huy tác dụng. Kiến Phi day day tay lên trán, cân nhắc hồi lâu mới lên tiếng: “Anh từng đọc qua một tài liệu đặc biệt, có một loại dược sau khi uống phải sẽ khiến người bị đầu độc phải nói thật. Em có thể dựa vào dược này mà truy hỏi xem xung quanh Kỳ Phong có từng xảy ra chuyện gì kỳ lạ không.”

“Có loại thuốc như vậy thật sao?”, Hân Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên là có, Kiến Phi anh chẳng có gì giỏi, những trò dối lừa thiên hạ này thì em không phải lo.” Kiến Phi ngoáy ngoáy tay, lơ đãng tiếp: “Em định lúc nào thì ra tay, anh đột nhập vào cung làm tiếp ứng cho em.”

“Không cần, anh cứ điều chế thuốc gấp giúp em, xong việc anh giao cho Từ Cảnh rồi lập tức đến núi Tiên Tri. Lừa gạt cũng được, giết người cũng không sao, bằng mọi giá anh phải mang được Lyrik trở về an toàn. Trừ thằng bé ra, thuốc đồng biến em không biết phải nhờ vả vào ai cả.”

Kiến Phi tỏ vẻ trầm tư, sau cùng vẫn gặt đầu.

...

Suốt mấy ngày Kỳ Phong không hề quay trở lại cung điện hoàng đế để gặp Hân Vũ. Tình trạng cứ gặp nhau là cãi vã khiến bản thân hắn cũng cảm thấy mệt mỏi. Sau năm ngày trời như thế, rốt cuộc hắn cũng không ngăn nổi thứ cảm giác nhớ cô đến phát điên, đành bụng bảo dạ quay về chỉ để nhìn cô một chút mà thôi.

Thế nhưng hắn tìm khắp cung điện mà vẫn không nhìn thấy cô đâu, tra hỏi cung nhân thì mới biết cô đã đến nhà bếp một mình, trong lòng hắn thấp thỏm, bước chân lê hết mấy con đường mà vẫn thăm toan tính

xem cô đang làm gì. Lúc đứng bên ngoài điện, nghe cảm vệ quân bảo công chúa đang học theo yêu tinh nấu ăn thì hần hầu như không tin nổi.

“Cậu nói thật chứ?”, chẳng biết là lần thứ mấy, bước chân hần toan bước vào trong gian bếp rồi lại thôi, hần quay đầu hỏi cậu cảm vệ quân thiếu niên đang quỳ rạp dưới tuyết. Sắc mặt cậu ta trắng bệch, không hiểu vì sao hoàng đế bệ hạ chỉ có một câu hỏi đó mà lặp lại đến ba lần. Tuy vậy cậu vẫn cung kính đáp lời. Kỳ Phong nghe xong mà hàng mày vẫn không giãn ra nổi.

Bên trong bếp ấm cúng bên ngoài trời rất nhiều. Bấy giờ Hân Vũ quay lưng về phía hần, im lặng hỏi gã đầu bếp yêu tinh câu gì đó. Giọng nói cô rất thanh và mềm mại, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang cau mày, chỉ nệm nệm thức ăn thôi mà vẻ mặt cô cứ như đang chuẩn bị ột bài kiểm tra cuối khóa, bỗng dưng Kỳ Phong khẽ mỉm cười.

Hần vẫn nhớ lần duy nhất mình đến gian bếp này cùng Hân Vũ là trước trận thách đấu với Thiên Tường trong đấu trường Định Mệnh, nhớ đến nụ cười lạnh lùng mà xa cách của cô lúc đó, bỗng nhiên trái tim như bị ai đó chà xát, chua xót dâng đầy.

Có lẽ chính hần cũng không kiềm chế được bản thân mình, bỗng nhiên bước đến ôm lấy cô từ phía sau. Hân Vũ vẫn còn đang chăm chú vào bếp lửa trước mặt, bị hần ôm liền hoảng hốt. Song cô nhanh chóng nhận ra được mùi hương của hần, cánh tay định gơ lên phản kháng cũng dừng lại, nhất thời không biết phải làm sao.

Bên ánh lửa vẫn còn vang lên những tiếng lách tách liên hồi, gã yêu tinh bên cạnh cũng biết thân biết phận biến mất từ lúc nào, Kỳ Phong dần áp môi mình lên chiếc gáy trắng nõn ẩn sau tóc Hân Vũ, hơi thở nhẹ nhàng men theo gò má, chạm dần xuống môi. Lúc cảm nhận được cánh tay cô đặt trước vạt áo mình đã siết chặt lại, hần khẽ cười, càng kéo cô vào sâu trong lòng, khiến linh hồn cô hòa quyện với linh hồn hần.

Hần nghĩ, dù có cam lòng hay không cũng vậy, cả cuộc đời này Hân Vũ chỉ có thể ở bên hần mà thôi.

Hân Vũ không hề giữ Kỳ Phong lại dùng cơm, nhưng thấy hần không bỏ đi, cô chỉ đành chọn cách cùng dùng cơm với hần. Các món ăn trên bàn đều do một tay cô nấu, Kỳ Phong không biết thời gian này Hân Vũ đi theo các yêu tinh đã tiến bộ đến vậy, dù nệm nệm vẫn rất nhạt, song hần đều ăn không bỏ sót chút nào. Cơm nước xong xuôi, hần lại đặt Hân Vũ lên đùi mình, tiếp tục hôn cô ngẫu nhiên. Ban đầu Hân Vũ chỉ là giả vờ nghe lời thật, nhưng càng gần gũi, chính cô cũng bị hơi thở của hần nhấn chìm lúc nào không hay.

Đến lúc người bên cạnh phản lúc yếu dần, sau cùng gục hần xuống thì Hân Vũ mới hoàn hồn. Bấy giờ gương mặt cô đã ửng đỏ như rặng mây hồng. Cô cố điều hòa lại hơi thở, ngẩng người nhìn gương mặt đã say ngủ của hần rồi mới thở dài, quay trở về phòng tạo ra ám hiệu.

Từ Cảnh đã chờ sẵn dưới hầm ngầm, nghe thấy ám hiệu của cô vội mở nắp hầm trời lên. Hân Vũ lấy trên người Kỳ Phong ra một chiếc lệnh bài, đặt vào tay anh ta, hạ giọng: “Anh dẫn theo vài người vào pháo đài Chết, trước tiên phải mang được Vĩnh Hi ra đã, sau đó chúng ta hỏi anh ta tình hình Hạ Dương sau.”

Xưa nay Từ Cảnh vốn làm việc nhanh nhạy, vừa nhận lệnh bài xong đã vội vã đi làm việc. Bấy giờ còn lại một mình, Hân Vũ mới nhẹ nhàng dùng tay vuốt dọc theo gò má Kỳ Phong. Gương mặt hần ngủ cứ như một đứa trẻ, môi mỏng lúm lúc lại khẽ cong cong. Hân Vũ không nén được, chậm rãi đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Cô vuốt tóc hần, thì thầm đầy yêu thương: “Chỉ hi vọng là em đoán đúng.”

Dứt lời cô bèn lấy ra một lọ dung dịch luôn mang theo bên người, mở nắp, dốc lọ dung dịch vào môi mình rồi mới cúi người bắt Kỳ Phong uống hết. Hần ho khẽ, vài giọt màu lục cứ thế vương vãi ra khóe môi khiến cô phải dùng khăn lau đi. Hân Vũ kiên nhẫn chờ hơn một khắc, sau cùng mới thấy hần có dấu hiệu hồi tỉnh.

Trước đây cô chưa từng dùng loại dược liệu tra hỏi này, chẳng qua chỉ được Kiến Phi hướng dẫn sơ nên không rõ lắm, bấy giờ thấy Kỳ Phong mở mắt còn tưởng được phát huy tác dụng. Nhưng cô chưa kịp vui mừng đã thấy hần nôn ra một ngụm máu. Kỳ Phong ôm lấy ngực, mắt mở ra lơ lơ nhìn cô, thoáng nở một nụ cười: “Đến cuối cùng em cũng không tin anh.”

Hân Vũ cố ép mình trấn tĩnh, dù nhìn thấy máu tràn ra từ môi hần như vậy cũng đủ khiến cô rối loạn đến mức chẳng có thể suy nghĩ được điều gì khác, cô ôm lấy hần. Kỳ Phong lại đẩy cô ra, hần bò ra thành tràng

kỷ liên tiếp ho mấy cơn liền, sau cùng ngã vật xuống sàn, hoàn toàn bất tỉnh.

Hân Vũ cố lay tỉnh hẳn, song cô gọi thế nào cũng không thấy hẳn có bất kỳ phản ứng gì. Đột nhiên một dự cảm bất lành khiến tim cô vỡ òa ra, ngón tay run rẩy đặt lên chóp mũi hẳn.

Mà người nằm đó đã không còn có bất cứ hơi thở nào nữa.

Chưa bao giờ Hân Vũ cảm thấy tuyệt vọng đến vậy, có rất nhiều điều cô chưa kịp hiểu nhưng cũng không còn lòng dạ tiếp tục tra cứu nữa. Cô hét lên mấy tiếng gọi cung nhân bên ngoài. Cơ thể hẳn rất to lớn, mà bản thân cô lại chẳng có bao nhiêu sức, thật sự không thể nào ôm hẳn đi được. Cô liên tục đâm vào ngực hẳn, hi vọng gã con trai này thật sự chỉ đang đùa dai với mình mà thôi, nhưng dù cố gắng đến mức nào thì hẳn vẫn nằm lạng thình một chỗ, đôi mắt nhắm nghiền như thể chỉ đang ngủ, nhưng Hân Vũ biết có thể hẳn sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Cạnh chỗ hẳn nằm, một vết máu thật dài nhếch nhuốc bám đầy thắm lông. Máu dính cả lên người, lên mặt Hân Vũ, song cô chẳng để ý, nước nhiều như vậy, làm sao có thể phân biệt được đâu là máu còn đâu mới là nước mắt?

Hân Vũ khóc và kêu la đến lả người, cổ họng khô khốc ngứa ngáy dần khiến cô khó chịu ho sặc sụa. Cô nôn ra một ngụm máu, sau đó cứ ngầy ngẩn nhìn máu tuôn ra khỏi môi mình.

Cơ thể như có hàng con kiến đang giãy giụa muốn thoát ra ngoài, cô đau đến không thở nổi, thân thể không còn trụ vững ngã xuống bên cạnh Kỳ Phong. Thần trí càng lúc càng mơ hồ, trong giây phút đối đứng giữa ngưỡng cửa thiên đàng và địa ngục, đột nhiên cô nắm lấy cánh tay Kỳ Phong vốn đã bất động, khóe môi mỉm cười.

Có rất nhiều câu hỏi sau cùng cũng đã có lời giải đáp.

Tầm mắt Hân Vũ mịt mờ, nhường chỗ cho những cơn ho bất tử kéo đến, để lại những vết máu dài âm u trên thềm tẩm thắm lông dày cộm, dày đến mức khiến cô không thể nào nghe được tiếng bước chân của một người đang tiến đến gần.

Người đó cúi xuống nhìn cô, ngón tay vuốt ve trên gò má vốn đã nhuốm đầy máu, giọng nói mở ra lại đầy thương tiếc: “Khờ quá, sao em lại dùng cách này để cho cậu ta uống thuốc chứ?”

65. Chương 65: Chân Tướng Kẻ Phản Bội (3) Chứng Tộc Người Cá

“Giọt nước mắt của người cá chúng ta rất đáng giá, em còn phải tiết kiệm chúng, để dành cho những người xứng đáng hơn anh biết không?”

Người đó cúi xuống nhìn cô, ngón tay vuốt ve trên gò má vốn đã nhuốm đầy máu, giọng nói mở ra lại đầy thương tiếc: “Khờ quá, sao em lại dùng cách này để cho cậu ta uống thuốc chứ?”

Môi Hân Vũ mấp máy, muốn nói nhưng chỉ càng làm cho cổ họng ngứa khan và tuôn ra nhiều máu hơn. Cho đến giờ phút này, dù bóng dáng người con trai trước mặt gần gũi đến mức khó mà nhìn nhầm được thì cô vẫn không thể tin được đây lại là sự thật. Kiến Phi nâng cô dậy bằng một tay, tay kia lại dùng khăn lau đi vết máu đọng trên khóe miệng cô, âm thầm thở ra: “Anh chưa từng muốn làm tổn thương em. Thật đấy. Nhưng thiết nghĩ kết cuộc thế này có lẽ cũng là tốt nhất cho em.”

Tay Hân Vũ nắm chặt vạt áo Kiến Phi, cô nghiêng rặng hồi lâu, sau cùng chỉ thốt ra được một tiếng không mấy rõ ràng: “Vì sao?”

Đó là người cô tin tưởng nhất, cho dù đã từng nghi ngờ tất cả mọi người, thế nhưng chỉ có anh là cô bằng lòng giao cả sinh mệnh mình ra mà không hề hối tiếc. Vậy vì sao người phản bội lại là anh?

Lúc này, khoảng không phía sau hai người đột nhiên chuyển động, tựa như cái buổi tối định mệnh hơn một năm trước khi hoàng đế mất, Hân Vũ nhìn thấy hai bóng người mặc trang phục đen cứ như vừa bước ra từ không khí. Họ quỳ xuống trước mặt Kiến Phi, cung kính nói: “Chủ nhân, Nghĩa đã ngăn chặn được Từ Cảnh. Cẩm vệ quân bên ngoài cũng đã bị chúng tôi loại trừ.”

Kiến Phi không đáp lời, ánh mắt âm đạm không rõ tâm tình. Tay Hân Vũ lại siết chặt lấy anh hơn, tựa như đã dùng cả sinh lực cả đời mình để hỏi: “Vì sao?”

Trong ánh mắt cô chất chứa một nỗi tuyệt vọng khiến Kiến Phi không thể nào lảng tránh được. Anh thở dài, dùng mắt ra hiệu cho hai người áo đen quan sát tình hình, đến khi chắc chắn không còn gì đáng lo ngại nữa, giọng điệu anh đã trở nên nhu hòa hơn: “Hân Vũ, em nghe cho kỹ đây, tên thật của anh là Phi Ngự. Cha của anh và mẹ của em là anh em ruột.”

Hân Vũ thậm chí đã không còn thốt ra lời nổi nữa, ánh mắt cô mở to đầy kinh ngạc, hơi thở thì yếu dần. Kiến Phi nhìn mãi cũng chẳng đành lòng, lấy ra một lọ dung dịch rót vào môi cô: “Cái này sẽ giúp em bớt đau đớn hơn.” Giọng anh rất nhẹ nhưng Hân Vũ gần như không nghe thấy gì. Đầu óc cô ong ong, nhất thời trở nên trống rỗng.

Kiến Phi là anh trai cô? Là người thân duy nhất của mẹ mà cô từng biết đến?

Đường như cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng cô, Kiến Phi mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy, anh vốn không phải con người. Trước đây anh là một người cá.”

“Trước đây?”

Sau khi uống thuốc, cơn đau trong lồng ngực Hân Vũ lập tức hạ xuống, cổ họng cũng không còn ngứa ngáy như ban đầu nữa. Song cùng với điều này, cô phát hiện toàn thân mình như vừa bị hạ một liều thuốc gây tê, cho dù muốn giơ tay nhắc chân cũng chẳng nổi. Kiến Phi bế xốc cô lên, đặt cô nằm trên chiếc trường kỷ trải da sự tử trắng, lại tìm một chiếc gối để cô nằm thẳng thớm lại. Xong đâu vào đấy anh ta mới ngồi xuống bên cạnh, yêu thương vuốt ve mái tóc rối của cô: “Xin lỗi Hân Vũ, loại thuốc này nếu uống riêng thì không sao cả, nhưng một khi kết hợp lại là kịch độc. Ngay cả anh cũng không có cách giải, chút được này chỉ có thể giúp em bớt đau đớn trong mấy giờ cuối cùng này thôi.”

Dáng vẻ lúc này của Hân Vũ hết sức chật vật, chiếc áo lụa màu lam cũng thấm đẫm đầy máu. Ánh mắt cô chưa từng rời khỏi Kiến Phi, từ sự thất vọng đến thê lương ban đầu dần nhường chỗ cho quật cường cố chấp: “Vì sao?”

Chẳng biết là cô đã hỏi đến lần thứ bao nhiêu, từ lúc Kiến Phi để mặc cô mà bước đến trước chiếc ngai bạc mà tìm kiếm gì đó đến khi anh ta trở về, trên tay cầm theo một cuộn giấy da có ấn ký. Anh cúi người, dùng ngón tay Kỳ Phong chấm lên vết máu rồi lại ấn lên mảnh giấy. Xong việc rồi mà thấy Hân Vũ vẫn cố chấp hỏi, Kiến Phi cũng không nổi, anh mấp máy môi: “Đây là con đường duy nhất của anh.”

“Vì sao?”, Hân Vũ vẫn lặp lại câu đó, trong ánh mắt là tia sắc bén quật cường.

Kiến Phi sau cùng cũng bị cô làm mũi lòng: “Em thật sự muốn biết sao?”

Hân Vũ không đáp lời, nhưng ánh mắt anh nóng đến mức khiến anh cảm thấy nghẹn đắng. Đã bao nhiêu lâu rồi, bản thân anh chôn giấu bí mật này trong lòng? Có lẽ vì cảm thấy Hân Vũ dù sao cũng sắp sang bên kia cửa sinh tử, không còn đáng ngại, cũng có lẽ vì bản thân mình cũng muốn tìm một người trút nỗi lòng, Kiến Phi sau cùng cũng thốt lên thành tiếng: “Muốn trách chỉ có thể trách cha của em. Từ lúc ông ấy diệt cả chủng tộc người cá thì sinh mệnh này đã không còn thuộc về anh nữa. Anh không có lựa chọn nào khác?”

“Cha em đã làm gì?”

Kiến Phi nhếch môi, thản nhiên tiếp: “Hai mươi năm trước, pháp sư Thiệu mang theo xác của cô Phi Yến trở về thành phố Thủy tộc. Ông ta vì muốn lưu trữ xác của cô Phi Yến nên đòi ông nội giao ra chiếc quan tài bằng vĩnh hằng. Ông nội không đồng ý, sau đó thì cứ vậy, cả thành phố Thủy tộc hơn mấy ngàn người đều bị giết trong một đêm. Anh và bốn hộ vệ người sứa này là những người duy nhất thoát chết.”

“Người sứa?”, Hân Vũ đưa mắt sang nhìn hai người áo đen đang đứng sau lưng Kiến Phi. Cô từng đọc được đôi dòng về chủng tộc này, bọn họ đều tiến hóa từ thủy tộc, bẩm sinh vô hình lại có khả năng ảo thuật rất tốt. Ảo thuật về cơ bản không giống pháp thuật, ảo thuật chỉ dùng mảnh khóc và những mẹo riêng của mình để đánh lừa thị giác người khác, chẳng trách cung điện hoàng đế có bùa chống pháp thuật vẫn bị họ qua mặt.

Kiến Phi dường như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Hân Vũ, thản nhiên thừa nhận: “Hoàng đế cha em là do anh phái bọn họ đi giết. Cung hoàng đế bảo mật, lại có bùa chống pháp thuật, nhờ họ sẽ tuyệt đối an toàn. Đừng nhìn anh với ánh mắt đó, hoàng đế phải chết là chuyện trong kế hoạch, chỉ có cái chết của ông ta mới có thể khiến loài người và quý tộc chìm trong chiến loạn mà thôi.”

“Vậy Minh Viễn thì sao? Hạ Dương nữa?”, Hân Vũ không thể tin được những điều vừa nghe thấy. Nếu như người bước lên ngôi vị hoàng đế bắt buộc phải chết thì chẳng phải chính tay cô đã đẩy Kỳ Phong xuống vực rồi hay sao? Kiến Phi nhún vai: “Anh cũng không muốn. Lần đó ở Hỏa Thành Minh Viễn phát hiện ra anh, cậu ta liền một mình phi ngựa về kinh thành định cấp báo ọi người biết. Lúc đó kế hoạch chỉ vừa bắt đầu, không còn cách nào khác, anh đành phái người của quý tộc theo cậu ta. Về phần Hạ Dương thì em phải hỏi Kỳ Phong ấy. Mấy ngày trước Kỳ Phong hốt hoảng đến tìm anh. Thì ra trong lúc tranh chấp, cậu ta lỡ tay giết chết Hạ Dương, nhưng lại sợ bị em giận. Thế là cậu ta bèn đến chỗ anh nhờ giúp đỡ. Hạ Dương là người trước sau gì cũng phải trừ, Kỳ Phong ra tay còn khiến anh mừng chẳng kịp. Sau đấy thì anh liền đồng ý giúp cậu ta chôn Hạ Dương thôi.”

Ánh đèn trong điện vẫn sáng đến chói lòa, vậy mà Hân Vũ lại cảm thấy nó không đủ để soi rõ người con trai đang đứng trước mặt. Anh ta cũng không chú ý đến vẻ thất thần của cô, thở dài một hơi: “Ngay từ đầu đây đã là một kế hoạch lớn. Lúc được người sửa đưa ra khỏi mặt biển anh lẽ ra đã chết rồi. Là ân nhân cứu mạng anh, ông ấy giúp anh thoát khỏi chiếc đuôi cá yếu ớt, lại ban cho anh một đôi chân con người, giúp anh duy trì sinh mạng của người cá cuối cùng trên thế giới này. Bù lại, anh bán lương tâm mình cho ân nhân.”

“Ông ấy mang anh đến Lam Thành, để một gia tộc có dòng dõi lâu đời nhận nuôi, lại âm thầm dạy pháp thuật cho anh. Em nghĩ anh không qua được kỳ thi tuyển pháp sư của núi Tiên Tri sao? Sai rồi, thật ra kỳ thi đó với anh chỉ là một việc cỏn con mà thôi. Thế nhưng anh có mục đích của mình, làm sao để lữ pháp sư chẳng có tài phép bằng một góc ân nhân dạy dỗ được cơ chứ?”

Hân Vũ mím môi, thật lâu mới bật ra được câu hỏi: “Anh nói thật cho em biết, chuyện năm đó trong rừng ven vực Tinh Linh là anh cố ý phải không?”

Kiến Phi hơi mất tự nhiên: “Trước đó một ngày, ân nhân quan sát hiện tượng chiêm tinh đã biết loài người có biến động lớn. Ông ấy cảm thấy thế cờ này có thể thay đổi theo hướng bất lợi bèn ra lệnh cho anh đưa em đến vực Tinh Linh. Thật ra chiều hôm đó em đến tìm anh là ngoài kế hoạch. Nhưng nếu em không về, anh cũng đích thân đến đảo Rùa đưa em đi.”

Đột nhiên Hân Vũ cảm thấy mọi thứ đang diễn ra thật đáng buồn cười. Suốt bao năm nay cô luôn nghĩ Kiến Phi là ân nhân của mình. Năm đó nếu như không phải anh bắt chấp tất cả truyền máu cho cô, sau đó lại bí mật mang cô về đảo Rùa thì có thể cô đã không sống đến giờ phút này. Ấy vậy mà đi một vòng lớn, chính anh mới là người đẩy cô vào tình thế đối mặt cái chết như vậy.

Kiến Phi bắt chợt xoay người đứng dậy, tiếp tục lục lọi trên người Kỳ Phong một hồi mà vẫn không thấy được vật gì đó, bèn bước đến kệ trên tường đá vốn đã chất đầy công văn của các quan trong triều, tay liên tục lật giở từng chiếc. Hân Vũ sau cùng cũng vượt qua được cú sốc ban đầu. Cô hít một hơi thật sâu, cố làm sáng tỏ mọi chuyện: “Vậy Điệp Y...”

“Là anh cố tình tạo hiềm khích cho con bé với em.” Kiến Phi ngắt lời: “Chuyện của Điệp Y và Đình Nguyên trước giờ anh đều biết, cũng biết con bé ganh tị với em. Vậy nên anh uống một liều thuốc có khả năng hoá đổi dung mạo, sau đó giả vờ như làm quen Điệp Y trong một quán trà ở Thủy Thành. Con bé dễ tin người, vừa thấy anh có vài trò ảo thuật hay thì liền kết bạn với anh. Sau đó anh rỉ tai nó về em...”

“Làm sao anh biết Quân Tuyết sẽ xuất hiện?”

“Quân Tuyết chỉ là tình cờ thôi, ban đầu người anh giả mạo để tiếp cận Điệp Y không phải là cô ta. Nhưng vô tình sự xuất hiện của cô ta đều khiến mọi người tập trung sự chú ý. Vậy nên anh đành thuận nước đẩy thuyền thôi”, Kiến Phi lại lấy ra một chiếc gộp hồ, thổi phì phì lên lớp bụi đóng trên đó: “Sau này anh để một người sửa dùng dung mạo của mình dẫn quân đi Hỏa Thành, phần mình lại trà trộn trong hoàng cung. Người sửa bẩm sinh đều vô hình, rất dễ dàng hoạt động. Ví như thay đổi chiếu chỉ hoàng đế ngay trước mặt Vân Tình, lại ví như trà trộn vào phòng giết hoàng đế. Tất cả mọi người đều cho rằng căn phòng này không thể sử dụng pháp thuật, hiển nhiên chẳng ai có thể tìm ra manh mối cả.”

Kiến Phi nghiêng nghiêng đầu, hồi lâu mới tiếp: “Thật ra Diệp Y cũng không ngốc lắm. Anh nghĩ ngay từ lúc đó con bé đã ngờ ngợ đoán ra anh rồi, nhưng vì cảm thấy có lợi ình nên không lên tiếng vạch trần. Sau khi sự việc bại lộ, nó lại không có chứng cứ. Mãi đến lúc Minh Viễn mất nó mới lờng lộng đi đòi anh đòi trả thù. Chỉ là một con bé, cho dù có là Mộc linh đi chẳng nữa thì pháp thuật có thể nguy hại đến mức nào chứ?”

“Vậy nên sau khi em mang Diệp Y về, anh sợ con bé sẽ tỉnh lại và tiết lộ mọi thứ nên tìm cách diệt trừ hậu họa?”

Kiến Phi đặt cái hộp xuống bàn, nhướn mày thản nhiên: “Cũng là ngoài ý muốn cả thôi. Nếu sự việc bại lộ thì sẽ không có lợi cho kế hoạch của ân nhân. Chỉ là anh không ngờ Diệp Y lại có vận số lớn đến vậy, lúc anh và người sửa đột nhập vào cung con bé thì lại chạm trán pháp sư Hàn. Em biết rồi đấy, nếu đấu đường đường chính chính thì anh làm sau đấu lại ông ta, chỉ còn cách mượn khả năng vô hình của người sửa dụ dỗ ông ta đến khoảng không vắng, sau đó dùng cấm thuật giết ông ta mà thôi.”

Nói về cái chết của người khác, thế nhưng giọng điệu Kiến Phi lại hết sức nhẹ nhàng, còn nở ra nụ cười thánh thiện. Hân Vũ nhớ đến người con trai trong ký ức mỗi ngày vẫn cười nói với mình, bất giác cảm thấy ghê tởm. Cô cúi đầu, thật lâu sau mới nở ra một nụ cười mỉa mai: “Vậy, còn Diệp Anh thì sao?”

Dáng vẻ thản nhiên trên mặt Kiến Phi bất giác tiêu tán.

Hân Vũ bắt được biểu cảm đó ngay tức thì, cô bắt chặp việc mắt mình mờ sương, chớp mũi ửng đỏ, căng mím cười trêu chọc: “Cũng là giả vờ phải không? Anh giết cha em, giết Minh Viễn, pháp sư Hàn, hại chết Kỳ Phong, thậm chí hại Diệp Y trở thành dáng vẻ như vậy, thôi đi. Anh bảo không có ý, vậy Diệp Anh thì sao? Đó rõ ràng là người anh yêu nhất kia mà. Sao anh lại nở đối xử với Diệp Anh như vậy?”

“Em thì biết cái quái gì chứ?”, Kiến Phi đập chiếc hộp xuống sàn, để mặc nó vỡ thành từng mảnh vụn, âm thanh rít qua kẽ răng: “Anh đã cho cô ấy cơ hội. Anh nài nỉ cô ấy, hầu như quỳ xuống cầu xin cô ấy ở lại với anh. Nhưng cô ấy thì sao? Từ đầu đến cuối, anh yêu cô ấy đến vậy, làm tất cả mọi thứ chỉ để mong cô ấy an toàn, nhưng bản thân cô ấy lại không màng đến.”

Kiến Phi đứng sững, cánh tay siết chặt lại run rẩy. Đôi mắt anh ta nhắm lại, thật lâu lại nhìn cô cười lớn: “Hân Vũ, em rất vui chứ gì? Em thắng rồi. Anh thuyết phục Diệp Anh hết lời, nhưng đến cuối cùng dù bị thương đến thế mà cô ấy vẫn quyết tâm phải trở về để vạch trần anh. Trên thế giới này cô ấy là người anh yêu thương nhất. Vì sao lại có thể đối xử với anh như vậy?”

Nói chưa hết mấy tiếng cuối cùng Kiến Phi đã vươn tay đẩy ngã cả chiếc kệ đứng văn thư cao hơn hai thước, đôi mắt hần lên những đường xanh đỏ ghê rợn. Chưa bao giờ Hân Vũ nhìn thấy một Kiến Phi như vậy, anh ta đứng bên cạnh bàn giấy, hầu như tỏa ra sát khí chết người, cứ vậy mà từng bước từng bước một đến gần cô: “Cả đời này anh chỉ còn em là người thân thôi. Nhưng vì sao số mệnh lại đùa nghịch dòng tộc của chúng ta như vậy? Vì sao dòng máu của em lại có thể đồng biến? Anh không muốn giết em, thế nhưng sự tồn tại của em là một sai lầm. Mà ân nhân thì lại không chấp nhận bất cứ sai lầm nào tồn tại trong kế hoạch hoàn mỹ này cả.”

Môi Hân Vũ thoáng cười: “Kế hoạch hoàn mỹ? Các người âm mưu giết từng người từng người một, ép thế giới đứng giữa ranh giới chiến tranh liên miên. Đó thật sự là kế hoạch hoàn mỹ sao? Thật ra điều các người muốn là gì?”

Nhưng đáp lại lời Hân Vũ, đôi mày Kiến Phi khê cau lại thành một đường hẹp dài, anh ta dừng bước, bắt chột nhìn cô hoài nghi: “Không đúng, dù liều lượng thuốc ít đến thế nào thì em cũng không thể cầm cự đến tận lúc này.”

Bấy giờ thì Hân Vũ biết mình chẳng thể đóng kịch được nữa.

Như đáp lời Kiến Phi, phía sau anh ta, cái khối thịt vung vãi đầy máu của Kỳ Phong cũng rục rịch đứng dậy trong sự bất ngờ của hai gã người sửa. Hân ta vươn vai, thoải mái bẻ vài cái rồi mới ưỡn lên tiếng: “Phải nằm cả giờ thật tê hết cả người mà. Trò này chẳng vui chút nào cả.”

Kiến Phi lùi lại hai bước, dường như cũng vừa nhận ra sai lầm của bản thân mình. Ánh mắt anh ta nhanh chóng lướt qua Hân Vũ, tuy nhiên mặt đất dưới chân đứng vào lúc này lại vang lên một tiếng nổ để lại cái

hồ lờm chồm kỳ quái trên mặt sàn. Kiến Phi chưa hết ngạc nhiên, Từ Cảnh đã nhảy ra từ chính cái hố đó, chỉ mất một nhịp đã đứng chắn ngang trước mặt Hân Vũ.

Mà những cánh cửa điện vốn không lọt một khe hở nào bấy giờ lại đồng loạt bị đẩy ra, nhường chỗ cho hai bóng người vĩa nhảy vào. Hành động của họ thật sự rất dứt khoát, chỉ trong vài ba nhịp đã hoàn toàn không chế được hai người sứa vốn đã đánh mất lợi thế vô hình trước mặt.

“Hạ Dương? Vĩnh Hi?”, vừa nhận ra hai gương mặt quen thuộc, Kiến Phi mới chợt hiểu. Từ dưới cái hố lớn Lyrik cũng lồm cồm bò ra, vội vàng chạy đến xem xét tình hình Hân Vũ.

Kiến Phi nghiêng răng nhìn mình và hai người sứa hầu như đã bị vây lại, sau cùng cũng bật ra được một tiếng than tức tưởi: “Hay thật, vậy mà tất cả các người đều hợp mưu gài bẫy tôi.”

Kỳ Phong vỗ tay: “Có qua có lại mới toại lòng nhau ấy mà. Chỉ tiếc là chúng tôi không thể nhận ra anh sớm hơn.”

“Từ lúc nào các người nghi ngờ tôi?”, Kiến Phi vẫn không tin mình dễ dàng bị vạch mặt như vậy.

Kỳ Phong cười cười, chậm rãi chỉnh trang lại vạt áo dính đầy máu giả của mình: “Từ bao giờ ấy à? Cũng không muộn lắm đâu, đại khái chúng ta nên bắt đầu lúc trở về từ sông Thương Thủy đi. Khi đó tính cách tôi không tốt lắm, thường xuyên cáu gắt lại gàn dở. Thế thì cũng thôi đi, nhưng sau khi gặp lại Hân Vũ, đưa cô ấy trở về kinh thành, vì giúp Hân Vũ ngủ ngoan và yên chuyện hơn, tôi đã dùng Tiêu vong dược đổi với cô ấy. Chính vào lúc này, tôi nhận ra Hân Vũ có biểu hiện khác lạ.”

“Lúc đó Hân Vũ thường xuyên mê sảng, còn thì thảo những chuyện làm cô ấy kinh hoàng trong mơ. Mà điều kỳ lạ là hành động của cô ấy vào những thời điểm này rất khác thường, hầu như không kiểm soát được bản thân mình, tỉnh lại thì không nhớ gì cả. Chính vì vậy mà tôi đã mang loại dược này đi tìm hiểu, phát hiện trong thành phần có một loại dược liệu khiến người ta thần trí bất minh, về lâu dài có khả năng sẽ trở nên điên loạn. Loại Tiêu vong dược này vốn là nửa năm trước sau khi nghe tin Hân Vũ mất, tôi bị mất ngủ thường xuyên nên đã bảo lương y điều chế riêng ỉnh. Nhưng Tiêu vong dược thật sự chỉ tựa như thuốc ngủ liều nhẹ mà thôi, tuyệt đối không để lại di chứng như thế. Vì vậy tôi nghĩ đến khả năng có ai đó đã đánh tráo thuốc, âm thầm muốn điều khiển hành động của tôi.” Kỳ Phong xoa xoa chiếc cằm nhẵn nhụi của mình, lơ đãng tiếp: “Quá trình điều tra thực tế rất bất ngờ. Tất cả lương y trong cung đều có vẻ trong sạch, tôi đành phải tra xét đến thành phần thuốc. Thiết nghĩ, người thay đổi thành phần thuốc phải tinh vi đến thế nào mới có thể không ai phát hiện, lại qua mặt được cả các lương y lão làng trong cung? Điều tra suốt nửa tháng trời, sau đó tình cờ thế nào lại đụng đến một trại trồng nhân sâm. Trại này là nguồn cung cấp chính rễ nhân sâm cho các lương y trong hoàng cung, mà mấu chốt chính là chủ trang trại chỉ là một người làm công trong hội cá cược Giàu Vô Đối nổi danh trong kinh thành mà thôi.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn lại lấp lánh đầy ẩn ý. Ngược lại Kiến Phi chẳng có gì kinh hãi, chỉ cười nhạt: “Tôi tuy là chủ nhưng lại không phải người quản lý trực tiếp của Giàu Vô Đối. Một nhân công trong đó làm ăn phát đạt rồi có cơ sở bên ngoài cũng chẳng có gì lạ cả.”

Kỳ Phong khẽ tăng háng: “Lẽ ra là như vậy thật. Khi điều tra đến anh thì tôi vốn không muốn điều tra nữa, bởi suy cho cùng chẳng lý do gì lại có thể nghi ngờ anh cả. Nhưng cũng vào thời điểm đó, tôi phát hiện Giàu Vô Đối không phải là một tổ chức cá cược tầm thường. Bao năm nay Hân Vũ tin anh nên không để mắt tới, thực tế tổ chức này đã bị biến chất từ lâu, nó có vệ tinh ngầm ở khắp các nước, về cơ bản, chẳng khác gì với một tổ chức tình báo cả. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, Kiến Phi tướng quân xưa nay đều ở kinh thành, lúc nào cũng cò lơ phát phơ lại chẳng hề có chí lớn. Rồi cuộc anh ta xây dựng một tổ chức tình báo để làm gì?”

Lúc này Kiến Phi đã không còn giữ được vẻ bình thản nữa. Bất giác cả gian điện chỉ còn lại tiếng hít thở mệt nhọc, Kiến Phi xoay người, thoáng trêu người nhìn Hân Vũ đã được Lyrik và Từ Cảnh đỡ ngồi dậy, giọng nói dừng dừng như thể một người xa lạ: “Vậy còn em? Em bắt đầu nghi ngờ anh từ lúc nào?”

Hân Vũ gặp rắc rối lớn hơn Kỳ Phong một chút. Ban đầu dược cô cho Kỳ Phong uống chỉ là một liều thuốc do chính tay Lyrik bào chế mà thôi, cơ bản trong thuốc không hề có chút tác dụng phụ nào trừ việc ngăn chặn hơi thở của hắn, tạo ra trạng thái chết giả. Ngược lại sau đó Kiến Phi lại nhét vào miệng cô thêm một liều ngưng đọng máu. Liều thuốc này có tác dụng giúp cô đỡ đau đớn hơn trong trường hợp đã trúng

độc, nhưng ngược lại nó cũng khiến tứ chi cô hầu như chẳng nhấc nổi. Cô thở phì phò, cố nặn thành tiếng: “Trước giờ em chưa từng nghi ngờ anh.”

Đến đây Kiến Phi đã hoàn toàn hiểu mọi chuyện. Kỳ Phong vuốt nhẹ lòng bàn tay kéo ra Hỏa Chi kiếm, giọng điệu thần nhiên: “Tôi âm thầm cho Hân Vũ biết suy đoán của mình nhưng cô ấy không tin. Tuy vậy hai chúng tôi đều biết trong hoàng cung có nội gián, vì muốn dụ kẻ đó lộ diện, chúng tôi đã cùng diễn một vở kịch lớn. Đáng tiếc là nửa chừng lại xảy ra cái chết của Diệp Anh.”

Mắt Hân Vũ vẫn bình thản như mặt hồ phẳng lặng: “Kỳ Phong nói anh ấy nghi ngờ tổ chức Giàu Vô Đối của anh, nhưng cho đến trước đây vài ngày em vẫn không hề tin anh ấy. Anh biết vì sao không? Bởi vì Diệp Anh. Em đã nghĩ, cho dù anh có tàn nhẫn đến mức giết tuyệt tất cả mọi người thì cũng không thể để Diệp Anh chết được. Tiếc là cũng có lúc em đã lầm.”

“Cái chết của pháp sư Hàn là hồi chuông báo động. Bởi sau đó Tứ linh tìm ra được dấu vết của cấm thuật trên thi thể ông ấy. Điều này chứng tỏ nội gián này không chỉ là người giữ chức vụ cao, có thể thần nhiên ra vào hoàng cung, hơn nữa còn có năng lực pháp thuật rất lớn, có thể nói không thua gì tôi và Hân Vũ.” Kỳ Phong tiếp: “Hơn nữa việc này cũng khiến chúng tôi để ý đến Diệp Y, đoán chừng con bé biết việc người khác không nên biết. Để gây hiệu ứng tốt hơn, tôi còn điều Lyrik đi, khiến người khác cảm thấy mâu thuẫn giữa tôi và Hân Vũ lên đến đỉnh điểm.”

“Giữa chừng kế hoạch này có một lỗi nhỏ phát sinh là việc Vĩnh Hi trở về, vậy nên chúng tôi đành phải tương kế tựu kế, giam giữ anh ta lại không thể anh ta gây ra hành động gì đánh động anh. Nhưng bất ngờ lại nảy sinh khi tôi tình cờ gặp Hạ Dương trong hoa viên. Anh biết chúng tôi tìm thấy gì không? Chính là ký ức mà pháp sư Hàn cố tình để lại.” Kỳ Phong lấy ra một ống sứ nhỏ, thận trọng nâng trong lòng bàn tay, sau đó lại dùng tay mở nắp ống sứ. Một làn khói mờ dần dần bay ra từ miệng ống, chiếm cả khoảng không lớn giữa phòng. Dần dần làn khói tích tụ thành khối với những hình ảnh chuyển động rõ dần.

Trong màn tuyết phủ giữa khuôn viên hoàng cung là bóng dáng của pháp sư Hàn, trong tay ông vẫn cầm pháp khí, vừa cười gió đến đã lập tức nhìn dáo dác xung quanh. Hàm râu trên mặt ông khẽ run run kích động, hồ như đuổi theo một thứ gì đó. Đột nhiên, giữa không gian vốn im ắng lúc này lại lóe lên một tia sáng. Tia sáng này lao vút đến chỗ pháp sư Hàn trong khi ông chưa kịp phản ứng, chớp mắt chỉ có thể ngã vật ra mặt đất.

Mà lúc này, không gian phía sau lưng ông đột ngột chuyển động, hệt như bị một cánh cửa mở toạc ra không gian khác. Kiến Phi bước ra từ không gian này, bên cạnh còn có hai người mặc trang phục đen phục xuống làm thành một tư thế kỳ lạ. Kiến Phi giữ giữ bàn tay đeo nhẫn, ánh mắt thâm trầm nhìn pháp sư Hàn đã thối giã giụa, tầm mắt mơ hồ không khép lại nổi. Sau cùng anh ta cũng quay người, bảo hai người sửa cùng đi theo.

Đám sương mù chỉ lóe lên bấy nhiêu hình ảnh rồi lại teo rút lại thành đám khói xanh như lúc đầu, chui vào chiếc lọ trong tay Kỳ Phong. Hần ngẩng đầu, hít sâu nói: “Anh xuống tay rất nhanh, thế nhưng pháp sư Hàn dấu sao cũng có mấy trăm năm pháp thuật, dù trúng phải cấm thuật nhưng sau khi chết, thần thức của ông ấy vẫn chưa tiêu tán hẳn. Chính thần thức này đã gọi ra một đoạn ký ức, sau đó gửi vào mảnh tuyết vụn bắn lên không trung. Có lẽ là ông trời có mắt, lại để Hạ Dương tình cờ tìm thấy mảnh ký ức này, cũng từ đó vạch bộ mặt thật của anh.”

Dáng vẻ Kiến Phi bấy giờ đã không còn bình thản như ban đầu nữa. Mắt anh ta lướt qua hai hộ vệ người sửa vẫn đang bị Hạ Dương và Vĩnh Hi khống chế, lại trở trở nhìn Hân Vũ bấy giờ đã được Lyrik dìu đứng dậy, chế nhạo: “Các người đã biết tất cả, vì sao không vạch trần mà còn phải cố tình đưa tôi vào bẫy?”

“Đương nhiên là vì muốn biết kẻ đứng sau lưng cậu là ai rồi.” Trước cả khi Kỳ Phong hay Hân Vũ lên tiếng, Vĩnh Hi đã ngắt lời: “Lần đầu tiên hòa bình lặp lại, sứ giả của loài người đến thành phố quỷ tộc lại bị tấn công. Nếu tôi đoán không nhầm, lý do năm đó tôi trở thành kẻ biến thể cũng do bàn tay của cậu sắp xếp. Rốt cuộc là ai đã sai khiến cậu, vì nguyên nhân gì cậu thà dùng cách hèn hạ, hi sinh tất cả những người thân bên cạnh mình để đạt được mục đích như vậy?”

Im lặng. Kiến Phi hầu như đã đông cứng, gương mặt anh ta vô thần, đôi mắt đảo qua lại giữa Hân Vũ và đám người Kỳ Phong, đột nhiên bật ra tiếng hừ nhẹ: “Hèn hạ? Các người có tư cách để nói ra câu này sao?”

Xem đi, các người dùng cách gì để lật tẩy tôi, chẳng phải cũng hèn hạ không kém sao? Đặc biệt là em đây, Hân Vũ.” Anh ta chỉ tay về phía Hân Vũ, thì thào: “Vậy mà anh cứ nghĩ em sẽ không như bọn họ.”

Hân Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt cô thoáng biến đổi, sau đó lại mỉm cười thần nhiên: “Chúng ta sống lâu trong thế giới này, dần dần đã quên mất dáng vẻ ban đầu của mình. Ngay cả anh cũng vậy, làm sao có thể trách được em?”

Kiến Phi sau cùng cũng không thốt ra được lời nào nữa, gương mặt anh ta cúi gằm xuống, che chở cái nhếch miệng thê lương.

Kỳ Phong là người đầu tiên không chịu nổi bầu không khí nặng nề này: “Đủ rồi đấy. Giờ bọn này cũng đã biết hết rồi, anh cũng chẳng thoát tội được đâu. Còn chút lương tâm thì mau nói ai là người đã sai khiến anh đi. Chẳng lẽ anh muốn cả thế giới này diệt vong mới vui lòng hay sao?”

Hạ Dương từ đầu đến giờ đều im lặng bấy giờ cũng lên tiếng: “Phải đấy, dù sao cũng là anh em bao nhiêu năm, cậu mau nói ra sự thật đi. Bọn tôi sẽ không làm khó cậu.”

Thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Kiến Phi vừa ngẩng đầu thì cánh tay đeo nhẫn của anh ta đã giương lên, một tia sáng xanh cứ thế phóng về phía Hạ Dương. Vẫn may là Kỳ Phong đã có chuẩn bị sẵn, tức thời liền dựng bùa Khiên lên để bảo vệ. Lá bùa xanh chạm phải bùa Khiên như rơi vào không khí, song tức thì Kiến Phi lại phóng ra một lá bùa xanh nữa. Kỳ Phong không còn cách nào khác, một tay giữ bùa Khiên, tay kia lại rút Hỏa Chi kiếm xông đến.

Để đối phó với Kiến Phi nên bọn Kỳ Phong đã tháo dỡ bùa chống pháp thuật trong điện ra, lúc này một mình hấn đấu tay đôi với Kiến Phi. Pháp khí của Kỳ Phong là kiếm, pháp khí của Kiến Phi lại là chiếc nhẫn đeo trên tay, một người vận dụng Hỏa tính, người kia lại có Thủy tính dày đặc, trong nhất thời kẻ tám lạng người nửa cân, thi triển thuật phát gần mười phút mà vẫn không phân thắng bại.

Bọn Hạ Dương, Vĩnh Hi trước giờ đều không ngờ Kiến Phi tinh thông pháp thuật đến vậy, nhất thời chỉ biết ngây người nhìn, vô tình tạo điều kiện cho hai người sửa đang bị áp chế thoát khỏi vòng vây. Lúc Vĩnh Hi sức tĩnh thì nửa thân người sửa đã trở nên vô hình, không còn cách nào khác anh đành phải dùng kiếm xông tới. Trái với suy nghĩ của anh, gã người sửa lại không hề tự vệ. Mũi kiếm cứ thuận đà đâm vào lồng ngực gã, rỉ ra một dòng dịch thể màu vàng đục, chẳng mấy chốc đã loang ra toàn cơ thể.

Sự việc này khiến Vĩnh Hi quá mức bất ngờ. Anh quay sang Hạ Dương thì thấy Dương cũng rơi vào tình trạng tương tự, gã người sửa còn lại đã nằm oặt xuống đất, người còn co giật thêm vài cái trước khi chết hẳn. Đột nhiên Vĩnh Hi có cảm giác như mình đang đi trong màn sương mù, nhưng anh tìm mãi mà vẫn không kịp nhận ra mình đã bỏ mất điều gì.

Mà bên kia gian phòng, trận đấu pháp của Kỳ Phong và Kiến Phi cũng đang rơi vào tình trạng kịch liệt nhất, khi Kiến Phi phóng ra một tia bùa chú có tác dụng khóa Kỳ Phong, sau đó sử dụng ảo thuật phân thân thành nhiều người khác nhau. Trước mặt mọi người, năm bảy Kiến Phi tấn công khí thế, chẳng mấy chốc đã dồn được Phong vào thế phải phòng thủ. Hân Vũ nhìn thấy tình cảnh này liền không suy nghĩ gì nữa, cô cỡi bỏ lớp khăn trắng lâu nay vẫn giả vờ băng tay phải lại, thuận tay gọi ra Thủy Ngân kiếm.

Hân Vũ lao vào giữa lúc Kỳ Phong đang lùi lại tránh tia bùa chú phóng đến, tất cả sự tập trung của Kiến Phi đều dồn vào hấn, nhất thời lơ lửng. Hân Vũ sử dụng bùa Định thần nhận ra Kiến Phi thật liền tạo ra những khối băng nhọn phóng đến, thế nhưng băng chưa kịp chạm vào người Kiến Phi, cô lại thay đổi ý định chuyển hướng băng đi, sau đó sử dụng bùa chú khác. Chỉ trong mấy giây Hân Vũ ngân ngại, Kiến Phi đã lấy lại vị trí thuận lợi, dễ dàng loại trừ bùa chú của Hân Vũ, tiếp đó lại tạo ra ảo ảnh xung quanh cô, lợi dụng năng lực của Thủy tộc khiến Hân Vũ dần ngạt thở.

Kỳ Phong đã rơi ra khỏi vòng chiến, nhìn thấy Hân Vũ bị đến năm Kiến Phi vây chặt thì càng nóng lòng tham chiến. Hấn tạo ra cầu lửa cố vây chặt Kiến Phi, sau đó lại nhảy vào tạo bùa Khiên hỗ trợ Hân Vũ. Bùa chưa kịp hoàn tất, tay Kiến Phi đã siết chặt, ngón tay đeo nhẫn lóe lên, trong thoáng chốc tạo ra một lưỡi dao vô hình lướt đến Hân Vũ vốn đang mãi miết chống chọi với những ảo ảnh khác.

Kỳ Phong vừa nhảy vào cuộc tranh chấp, không nghĩ ngợi gì liền thuận tay đâm Hỏa Chi kiếm vào một ảo ảnh hồng can thiệp.

“Không, Phong, đừng...”, Hân Vũ đột nhiên hét lên ngăn cản, song đã muộn. Ngoài dự đoán, Kiến Phi không tạo bùa phòng vệ để ngăn chặn hắn, ngược lại bị Hỏa Chi kiếm nóng hừng hực xuyên qua ngực, mà đòn tấn công anh ta vừa tạo ra cũng vội vã tan biến trước khi chạm vào Hân Vũ. Cả gian điện mới vừa rồi còn chất chúa âm thanh giao tranh bất chợt lặng như tờ.

Hân Vũ lao đến đỡ lấy Kiến Phi trước khi anh té ngã ra sau. Trong cả cuộc đời Hân Vũ, đó là ngày cô nhìn thấy nhiều máu nhất. Tất cả mọi người hầu như đều đứng bất động, vũ khí giơ cao, khói bụi mịt mờ lơ đãng che đi một nửa trần điện đã sụp xuống sau trận đấu pháp. Trước đó trên thảm đã loang lổ đầy máu nhưng đó đều chỉ là dung dịch mà Lyrik chế tạo ra thôi. Kiến Phi che miệng, cố ngăn tiếng ho sặc sụa, mà những dòng nước màu cam loang ra khỏi vết thương anh bây giờ mới là máu thật.

Kỳ Phong đã hiểu ra mọi chuyện, tay cầm kiếm cũng rũ xuống. Hân Vũ ôm lấy Kiến Phi, giọng nói run rẩy một cách khốn khổ: “Khờ quá, anh không cần phải làm vậy. Vì sao lại chọn cách này chứ?”

Hân Vũ cảm thấy như nhát kiếm của Kỳ Phong không phải đâm phải Kiến Phi mà là xông vào trái tim cô. Cổ họng như nuốt phải thứ gì đó thật to, nhất thời uất nghẹn. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu, hét gọi Lyrik vẫn đang nép vào một góc: “Lyrik, cậu đến đây ngay cho tôi.”

Lyrik không hiểu vì sao Hân Vũ lại tức giận đến thế, chân nọ lộ xọ chân kia mà lập cập chạy đến, vậy mà Kiến Phi lại ngăn cậu ta lại: “Không cần đâu, Vũ.” Anh vỗ vỗ đôi tay cô đang ôm lấy mình, khoe miệng lại cong lên: “Cám ơn em. Cả đời này, điều khiến anh tự hào nhất là có một người em gái như em. Thật đấy.”

Giọng Hân Vũ thậm chí đã khàn đi: “Đừng nói nữa, em xin anh đó. Để Lyrik chữa trị cho anh đi mà, làm ơn.”

Bên cạnh cô xuất hiện thêm hai bóng người. Vinh Hi và Hạ Dương dừng bước, gương mặt cả hai đều lộ ra vẻ đăm chiêu. Kiến Phi khó nhọc nói: “Vũ à, em không hiểu được đâu. Sau khi Diệp Anh mất, mỗi ngày mỗi ngày, anh đều nghĩ đến ngày này.”

“Vì sao?”, không chỉ Hân Vũ, tất cả mọi người xung quanh đều sững sờ.

“Em đã từng nghe nói đến lời nguyện Bất khả tư nghị chưa?”

Nét mặt Hân Vũ bất ngờ giãn ra: “Là một trong những cấm thuật nổi tiếng nhất sao?”

Có tiếng hít vào nặng nề của ai đó. Lời nguyện Bất khả tư nghị là một trong những câu chú nổi tiếng nhất trong danh sách cấm thuật. Đó là một lời nguyện khiến người khác tuyệt đối phải nghe theo ý mình. Người nhận phải lời nguyện chẳng khác nào sẽ trở thành nô lệ, phải răm rắp tuân theo mệnh lệnh của người khác, không phản đối, không chống lại, bất cứ sự phản bội nào cũng phải trả giá bằng việc sống không bằng chết.

Kiến Phi lại hết như không nghe thấy gì, dùng giọng nói khó nhọc của mình thừa nhận: “Đúng vậy. Hai mươi năm trước, khi thành phố thủy tộc bị diệt vong, bản thân anh nghĩ mình đã cầm chắc cái chết. Nhưng rồi anh gặp ân nhân. Chính người đã tạo cho anh một sinh mạng mới, duy trì nòi giống của người cá. Nhưng bù lại, anh phải chấp nhận để người thi triển bùa chú Bất khả tư nghị lên người...”

Những tiếng cuối cùng Kiến Phi không thốt ra nổi, thay vào đó là một cơn ho khiến cơ thể dính đầy dung dịch màu cam của anh co quắp lại. Hân Vũ thấy anh đau đớn thì trong lòng như bị tra tấn, vừa khóc vừa nói: “Đừng nói nữa. Anh sẽ không sao đâu mà. Thật đó. Có Lyrik ở đây, cho dù có là lời nguyện gì đi chăng nữa thằng bé cũng có cách giúp anh mà. Phải không Lyrik?”

Lời sau cùng là cô dành cho Lyrik. Trước giờ Lyrik không biết Hân Vũ cũng có một mặt mềm yếu đến vậy, cậu nhìn ánh mắt đầy khẩn cầu của cô nhưng lại không nở để cô ảo tưởng, chỉ đành lắc đầu. Đừng nói đến chuyện người đàn ông này có thể dính dáng đến cái chết của thầy cậu, nhìn vào sinh mệnh còi cọc của anh ta, cậu biết ngay cả bản thân anh ta cũng đã buông tay rồi.

Kiến Phi dùng chút hơi sức cuối cùng lau đi dòng nước mặn chất đang lăn xuống gò má Hân Vũ, giọng nói anh nhẹ như hơi thở: “Hân Vũ, em khóc đấy à?”

Hân Vũ lắc đầu, song hành động này chỉ càng khiến những dòng lệ rơi ra nhanh hơn. Kiến Phi sờ nắn lòng bàn tay vẫn còn vương vãi nước của cô, nói như thì thào: “Còn khóc được tính ra cũng không phải là quá đau khổ. Em biết đau khổ thật sự là gì không? Là khi không còn có nước mắt, chỉ nghe thấy tiếng trái tim

vỡ vụn thành từng mảnh, bị thương như thủy triều dâng từ gót chân đến đỉnh đầu. Muốn kêu cứu cũng không thành tiếng, muốn chết, song lại bị thảm phát hiện ra trước giờ mình vẫn luôn đứng dưới địa ngục. Mà địa ngục là gì vậy? Chính là quá trình đau khổ liên tục lặp lại, hết lần này đến lần khác.”

Những lời Kiến Phi rất khó hiểu, mấy người con trai chỉ biết im lặng nhìn nhau, trong khi Hân Vũ tựa vào đầu anh, nức nở không thành tiếng: “Em biết, anh trai, em biết là anh rất đau khổ.”

“Em không biết đâu, khi nhìn thấy thân thể của người thân, từng người từng người một trôi nổi trước mặt, xác họ lênh bênh trên nước, nhuộm cả một góc chân trời, anh đã nghĩ đó là nỗi đau khổ lớn nhất rồi. Nước mắt người cá là hữu hạn, vậy mà bảy ngày đó anh đã khóc hết nước mắt, cứ nghĩ là cả đời này cũng không bao giờ đau đớn như vậy nữa. Nhưng lúc mất đi Diệp Anh, anh mới biết thế nào mới thật sự là đau khổ. Anh mong biết làm sao, nếu mình có thể rơi ra dù chỉ một giọt nước mắt, phải chăng cô ấy sẽ tha thứ cho anh?”

Không gian trong điện lặng như tờ, trừ tiếng thở nặng nhọc thì chỉ còn âm thanh nức nở nghẹn ngào của Hân Vũ. Kiến Phi nhẹ giọng: “Xin lỗi, trước đây anh rất hận cha em, vì thế khi biết em là con gái ông ấy anh đã muốn trút tất cả hận thù lên người em. Thật may là cuối cùng anh vẫn không thể làm được. Đừng khóc nữa. Phải biết là giọt nước mắt của người cá chúng ta rất đáng giá, em còn phải tiết kiệm chúng, để dành cho những người xứng đáng hơn anh biết không?”

Anh nhìn cô rồi lại nhìn Vĩnh Hi, nở nụ cười méo xệch: “Xin lỗi cậu nhé Vĩnh Hi. Lúc đó tôi nhìn thấy hai người đau khổ, cứ nghĩ là... nếu cả cậu cũng là biển thể, ít ra hai người lại có thể ở bên nhau...”

Lại một cơn ho khác bám đuổi khiến Kiến Phi ho đến không nhìn rõ hình hài. Vĩnh Hi không nghe được nữa, vội quay mặt đi, không ai bận tâm nhìn rõ bóng lưng kiều ngạo ấy cũng đang run rẩy từng hồi.

Kiến Phi dường như đã lâm vào tình trạng nửa mê sáng, mắt anh mông lung nhìn lên đỉnh đầu, đột nhiên cánh tay anh giương ra giữa không trung, tựa như đang cố với lấy bàn tay vô hình nào đó, mở đôi mắt tờ mờ và nụ cười sáng hơn cả ánh sao: “Hai mươi năm, cuối cùng tôi cũng tự do rồi.”

Nụ cười anh nở ra thật thản nhiên, lời chưa dứt, cánh tay đã bất ngờ rơi xuống, đôi mắt anh khép lại, hàng mi mong manh nhắm chìm vào giấc ngủ. Hân Vũ hoảng hốt định gọi Lyrik lần nữa, song môi cô chưa kịp thốt ra lời thì đã nghẹn đắng, sưng sờ nhìn hiện tượng kỳ ảo đang xảy ra ngay trong vòng tay mình.

Thân thể Kiến Phi mới rồi còn hoàn chỉnh bấy giờ đột nhiên hóa thành những khối bọt biển lã lã đang lượn lơ trong không khí. Hân Vũ ngơ ngẩn đứng thẳng dậy, cùng nhóm người Kỳ Phong dõi mắt theo những khối bọt biển cứ bay lên ãi, ãi, trước khi chạm phải tầng không khí nóng hơn rồi vỡ tan thành từng mảng ngũ sắc nho nhỏ, đẹp mơ hồ như những tinh cầu tuyết.

Từ đó về sau, chủng tộc người cá chỉ còn là truyền thuyết mà thôi.

66. Chương 66: Đồng Huyết (1) Bí Mật Của Quỷ Tộc

“Ý của công chúa là: cái gọi là quỷ tộc thực chất chỉ là một căn dịch bệnh?”, Lyrik ngẩn ngơ lên tiếng. Do dư âm của việc Diệp Anh vừa mất, tang lễ của Kiến Phi diễn ra thảm lặng hơn rất nhiều. Chỉ mới hơn một năm mà kinh thành xảy ra biến động liên tiếp, lời ra tiếng vào cũng vì thế mà vo ve khắp nơi, thế nhưng dưới sự trấn áp của Kỳ Phong, sự việc dù không muốn cũng dần lắng xuống.

Chỉ một ngày sau khi Kiến Phi mất, người của Kỳ Phong tìm được hai người sứa còn lại. Ban đầu hấn còn định tra khảo hai người này, chẳng ngờ bọn họ sống chết chỉ đồng ý đối chấp riêng với Hân Vũ. Không còn cách nào khác, hấn đành phải cho người gọi Hân Vũ đến. Buổi gặp gỡ ngắn chẳng tày gang, thế nhưng sau đó vài ngày, cả hai bị phát hiện đều chết trong ngục. Hân Vũ dường như cũng biết trước, sau cơn thất thần ban đầu, chỉ nghe thấy cô lắc đầu lảm bảm: “Em không biết nữa, Phong à, họ chẳng nói gì về ân nhân của Kiến Phi cả, chỉ kể một số chuyện mà thôi.”

Kỳ Phong không hỏi Hân Vũ đó là chuyện gì, hấn nghĩ, lúc nào cô muốn, chính miệng cô sẽ tự nói với hấn.

Cũng như Hân Vũ, dường như loài người đã dần thích ứng với tang thương. Những cuộc chia ly và tiễn biệt không dễ làm họ rung động như trước đây nữa, hoài nghi về cái chết của Kiến Phi, Diệp Anh đều được

người của Kỳ Phong trấn áp. Không chỉ thế hẳn còn mượn lý do bị ám sát để nâng hình tượng Kiến Phi trở thành một anh hùng trong lòng dân chúng, còn những gì thật sự xảy ra đều bị niêm phong sau cánh cổng hoàng cung.

Đưa Kiến Phi đi rồi, Vĩnh Hi cũng không tiện ở lại. Hân Vũ giao cho anh ta một lọ dung dịch màu lục đặc sệt, lại cùng vợ chồng Hạ Dương tiễn anh ra khỏi thành. Từ lúc biết được sự thật đến giờ, dáng vẻ Vĩnh Hi lúc nào cũng trầm mặc. Hân Vũ biết anh đang suy nghĩ gì nhưng lại lười không muốn nhắc đến. Quá khứ nếu đã không thể giữ lại được thì đành để nó đi thôi.

Vĩnh Hi đi thì Vân Tình vẫn là người tiếc nuối nhất. Cô nhận lại bé Hạ An từ tay Vĩnh Hi, lại sụt sùi mau nước mắt: “Thật sự phải đi sao?”

Cô không hiểu được, nếu nói trước đây bọn họ có hiểu lầm không thể vượt qua thì thôi đi, bây giờ hiểu lầm đã hoàn toàn hóa giải, phương án Đồng Huyết lại có thể đẩy lên hi vọng cho biến thể, vậy vì sao Vĩnh Hi cứ khăng khăng phải trở về với quỷ tộc? Hạ Dương véo tay cô một cái, nhưng ngẫm nghĩ lại cảm thấy vợ mình có phần đúng. Giờ đây đến cả anh cũng tràn đầy hi vọng có thể tái sinh một lần nữa cơ mà.

Vĩnh Hi khẽ cười, ánh mắt đảo qua gương mặt của từng người đối diện. Hân Vũ không nói gì, ngược lại chỉ đăm đăm nhìn anh. Giữa bức màn trắng ngập tràn bốn bề Lam Thành, bây giờ dáng vẻ bên dưới chiếc mũ chùng trắng lại khiến cô giống như khoác lên một chiếc áo vô hình. Hiển nhiên, ánh mắt cô cũng cùng ý kiến với Vân Tình.

Hi cười nhạt, giọng điệu lại lộ vẻ châm chọc: “Ồ đây làm lính cả đời sao? Có Hạ Dương mới gốc như thế ấy. Bây giờ ở quỷ tộc tôi dưới một người mà trên cả vạn người đấy. Sau này biết đâu thành công, lại được làm hoàng đế quỷ tộc cũng chẳng chừng.”

Nói rồi anh lại bật ra một nụ cười mỉa mai, nhưng hiển nhiên cả ba người còn lại chẳng ai nghĩ anh nói thật.

Hân Vũ sau cùng cũng không nén được, nghiêng đầu bảo anh: “Chúng ta sang bên kia nói chuyện một chút.”

Vĩnh Hi đi theo sau Hân Vũ, nhìn thấy từng dấu chân của cô bé xíu, hẳn lại khá nông trên mặt tuyết xốp. Anh cúi người, không biết nghĩ gì mà lại ướm chân bước theo dấu chân cô. Mỗi bước chân ướm xuống, trong lòng anh lại như có một giọt sương lạnh lẽo, chẳng mấy chốc hòa tan xuống tận đáy lòng.

Hân Vũ đi đến bên một gốc cây cổ thụ lớn bèn quay người lại, Vĩnh Hi lấy lại thái độ khệnh khạng như bình thường. Cô nhìn sau lưng anh, thấy không có gì khác thường mới hạ giọng: “Đưa thứ đó cho Thiên Tường xong thì trở về đi.”

Đây mới là lần đầu tiên Hân Vũ lên tiếng giữ anh lại. Trước giờ giọng điệu cô cũng chẳng bao giờ khách sáo gì với mình, anh không trách, ngón tay lơ đãng lại phôi đi vài bông tuyết vương lại trên mái tóc vừa lộ ra bên dưới chiếc mũ pháp phòng của cô. Hành động này khiến Hân Vũ ngẩn ngơ nhưng vẫn không ngăn cản anh lại. Đứng dưới những bông xốp trắng vẫn lả tả rơi vụng trên nền trời, bóng dáng hai chiếc áo chùng trắng và xám như bị nhấn chìm dưới tuyết ưu tư.

Thật lâu Vĩnh Hi mới lưu luyến buông tay ra. Ánh mắt Hân Vũ vẫn sáng trong như thuở nào, đăm đăm nhìn anh chờ đợi, Hi lại vỗ tay lên vai cô: “Sau này nếu có chuyện, đến thành phố quỷ tộc tìm anh.”

Dứt lời cũng không đợi Hân Vũ lên tiếng mà đã quay người trở lại con đường cũ.

Vì bé theo bé Hạ An nên vợ chồng Vân Tình không nán lại quá lâu, chẳng mấy chốc đã chuẩn bị về thành. Hân Vũ không có gì làm, thơ thẩn một lúc lại men theo tường thành đi dạo lại nhìn thấy bóng Vĩnh Hi vẫn đứng ở xa xa. Ban đầu cô cứ nghĩ mình nhìn nhầm, nhưng quả thật áo choàng xám phía xa xa quá đối nổi bật. Khoảng cách xa xôi cách trở, nhưng họ vừa nhìn đã nhận ra nhau, Hân Vũ không kiềm được, đột nhiên lại vẫy tay, làm động tác tạm biệt giống như Kỳ Phong vẫn thường làm. Cô biết Vĩnh Hi nhất định sẽ nhìn thấy.

Nhưng trái với kỳ vọng của cô, bóng áo xám bên kia ngọn đồi bỗng chốc quay đầu, thậm chí không hề nhìn lại bóng cô.

Tay Hân Vũ cứ thế chơ vơ giữa không trung.

Biển thể và quý tộc đều thích di chuyển về đêm, thế nên lúc Hân Vũ trở về cung của Kỳ Phong thì trăng đã lên đến đỉnh đầu. Hân Vũ tưởng chừng hẳn đã ngủ, nào ngờ chỉ thấy bóng người ngồi ngay ngắn trên trường kỷ, trong tay cầm một cuộn giấy da đọc chăm chú. Cô nheo mắt, nhìn kỹ lại thì không khỏi buồn cười, bước đến giật mảnh giấy da ra khỏi tay hắn.

Kỳ Phong dường như cũng không ngạc nhiên vì cô đã về, chỉ nhăn nhó than thở: “Đừng phá, anh đang đọc tới đoạn hay mà.”

Hân Vũ cười tủm tỉm, nhìn lướt qua mấy dòng chữ trên giấy lại trêu: “Đọc công văn cũng háng say vậy sao?”

Phong vỗ ngực, ra vẻ quyết chí ngút trời: “Dĩ nhiên, chẳng phải thầy Tần đã dạy muốn làm vua tốt thì phải quan tâm đến nhân dân sao?”

“Vậy cầm ngược cũng đọc được?”

“...”, đến nước này thì hẳn chẳng biện minh nổi nữa.

Hân Vũ thấy sắc mặt hắn tái mét thì đáy lòng vui vẻ ít nhiều. Cô cởi áo choàng và găng tay ra, mon men đến bên chiếc bàn cạnh lò sưởi, tự rót ỉnh một chén trà. Nước ấm đi qua cổ họng khiến cô thoải mái đôi chút, lại nghe giọng Kỳ Phong vang lên đầy nghi ngờ: “Làm sao em thuyết phục được Thiên Tường thả sông Thương Thủy cho chúng ta? Chuyện này có lợi gì cho anh ta?”

Hân Vũ uống một cốc nước vẫn chưa đã khát, bèn uống thêm một cốc nữa. Dáng vẻ cô gái này khi ăn uống đều rất tao nhã, giơ tay nhắc chân đều quy củ không chê vào đâu được. Kỳ Phong nhìn theo cũng bị mê hoặc, mãi mới nhớ ra là cô vẫn chưa thêm trả lời câu hỏi của mình.

Cô phất tay, tỉnh bơ nói: “Hôm đó đến thành phố quý tộc tìm Vinh Hi, em đã phát hiện được vài bí mật.”

Phong nghe thế cũng chống tay lên trường kỷ, tập trung hơn hẳn. Từ lúc cô trở về đến giờ bọn họ đều dành hết tinh lực đối phó Kiến Phi, sau đó lại phải giải quyết hậu sự. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến hắn vẫn chưa kịp hỏi cô về những gì xảy ra trước kia, thật sự rất muốn được biết tường tận.

Giọng điệu Hân Vũ cũng chậm rãi hơn: “Thì ra hoàng đế quý tộc đã mất năm năm trước rồi.”

“Cái gì?”, tin tức này khiến Kỳ Phong cũng không khỏi ngạc nhiên. Hân Vũ đặt tách trà xuống, lựa lời tiếp:

“Năm năm trước mẹ em dùng ngọn lửa địa ngục thiêu rụi cả đội quân hiếu chiến của quý tộc. Bên ngoài có lời đồn, các chiến binh này đã dùng thân mình che chắn cho hoàng đế nên ông ấy mới thoát thân được, từ đó về sau bị thương nặng, phải gọi Thiên Tường về gánh vác. Từ đó về sau không hề bước ra khỏi lâu đài của mình. Nhưng hôm đó em lại nhìn thấy Thiên Tường lén lút viếng một lăng mộ. Nửa đêm tìm hiểu mới biết là mộ ông ta.”

Kỳ Phong chống cằm, đương nhiên không suy nghĩ đơn giản như vậy: “Có phải bọn họ có âm mưu khác không?”

Hân Vũ lắc đầu: “Ban đầu em cũng cho là vậy, thế nên mới quyết định nán lại đó lâu hơn dự tính. Em nhìn thấy Thiên Tường giả dạng cha mình tranh cãi với tế tướng, liền biết người năm năm nay vẫn ra lệnh cho quân đội quý tộc chính là hắn ta. Nhưng em có điều rất khó hiểu. Thiên Tường là con trai duy nhất của hoàng đế quý tộc. Dù ông ta mất thì hắn ta kế vị cũng là chuyện rất bình thường, vì sao lại phải dùng cách này để điều khiển quân đội chứ? Em định đột nhập vào thư phòng hoàng đế xem thế nào, chẳng ngờ lại giữa chừng lại bị Thiên Tường phát hiện.”

Nói đến đây, hàng mày Kỳ Phong thoáng chốc nhăn lại thành một đường.

“Bọn em tranh chấp một lúc, vì bảo vệ bản thân nên em không hề nhẹ tay, mà Thiên Tường cũng chẳng khá hơn chút nào. Em không ngờ Thiên Tường lại biết pháp thuật, thế lực em lại không bằng anh ta, đến lúc muốn tìm cách thoát thân lại lỡ tay làm gãy mất một cột trụ chống tường.”

“Kết quả thế nào?”, Kỳ Phong nôn nóng hỏi. Tuy lời lẽ Hân Vũ rất thẳng thắn, nhưng hắn ta biết lâu đài của Thiên Tường cực kỳ kiên cố. Bọn họ đấu phép đến mức có thể phá vỡ cả cột trụ lâu đài thì trận đấu đó còn nguy hiểm đến mức nào?

Hân Vũ mỉm cười, lộ ra chút cắn rứt: “Đó là cột trụ chính của lâu đài, chuyện sau đó anh còn phải hỏi? Nhưng điều em cảm thấy lạ là Quân Tường nhìn thấy vậy không rời khỏi đó, anh ta cũng chẳng thèm để ý đến em nữa mà xông ngược vào lâu đài. Ban đầu em còn nghĩ trong đó có vật gì quý giá, bèn tìm một chỗ nấp tạm, chừng vài phút sau lại thấy anh ta bế một người ra.”

Kỳ Phong nhìn vẻ mặt vô tâm của Hân Vũ, âm thanh răng cưa vào nhau lại bật ra kẽ môi vang lên keng két. Sao hẳn lại yêu phải người như cô? Tình huống đó không bỏ chạy thì thôi, đã thế còn nán nhiều chuyện làm gì? Nghĩ đến tình cảnh cô ở trong lòng địch, đối mặt với sống chết mà vẫn nhớn nhác như vậy, chẳng biết sao hẳn lại cảm thấy phiền muộn trong lòng.

Hân Vũ chống tay lên cằm, lộ ra nụ cười ma mị: “Anh không đoán xem là ai à?”

Kiểu cười đó làm Phong chẳng dễ chịu gì, khôn ngoan lắc đầu một cái. Hân Vũ lại như đang hồi tưởng lại phút giây đắc thắng của đời mình, nhếch môi cười giễu cợt: “Là người yêu cũ của anh, Quân Tuyết đấy.”

“Sao lại là cô ta? Cô ta làm gì ở đó?”, Phong nhíu mày, không phải hẳn muốn dứt bỏ quan hệ với Quân Tuyết, quả thật sau lần ở thành phố Vĩnh Hằng hẳn có cho người truy tìm cô ta khắp nơi nhưng lại không gặp được. Việc này hẳn cũng không cần nói với Hân Vũ.

“Lúc ấy em nấp phía sau, cũng tự hỏi hết như anh vậy.” Hân Vũ nhớ lại, ngón tay lại bắt đầu gõ thành nhịp lên mặt bàn: “Sau đó em nhớ lại một chi tiết nhỏ. Em và anh ở thành phố Vĩnh Hằng một thời gian, chuyện này đều được giấu kín, vì sao Quân Tuyết lại có thể tìm được em? Lúc đó cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhưng khi cô ta xuất hiện cạnh Thiên Tường, đột nhiên em lại nhớ đến lúc Thiên Tường đến kinh thành, anh ta đã quẳng lại cho em một thứ.”

Cô lấy ra một chiếc nhẫn, đặt lên bàn: “Chiếc nhẫn này là di vật cuối cùng của mẹ. Sau khi mẹ dùng lửa thiêu rụi đội quân quỷ tộc thì nó cũng biến mất. Bao lâu nay mọi người đều cho rằng nó đã biến thành tro bụi rồi, chẳng ngờ lần đó Thiên Tường lại trả nó về cho em. Ban đầu em cảm thấy anh ta khinh thường mình, giận dữ đến mức muốn quẳng nó đi. Nhưng sau đó lại nghĩ lại. Dù sao đây cũng là tín vật cuối cùng của mẹ. Em mang đến cho cha Tần, sau khi cha kiểm tra không có gì khả nghi thì em mang nó bên người.”

Kỳ Phong hơi nổi cáu: “Em có ngốc không? Thứ như vậy mà cũng mang theo được?”

“Dù sao cha cũng đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì nên em không ngại. Chẳng qua sau đó, nhìn thấy mối quan hệ không bình thường của Thiên Tường và Quân Tuyết em liền hiểu, bọn họ ngay từ đầu đã biết nhau. Việc Quân Tuyết biết em ở thành phố Vĩnh Hằng có thể là do Thiên Tường giở trò.”

“Thật ra em chưa biết phải làm gì với họ cả. Đúng vào lúc muốn bỏ đi tìm Vĩnh Hi thì Quân Tuyết lại vùng vẫy, tránh thoát được Thiên Tường. Sau đó bọn họ đánh nhau.”

“Đánh nhau?”, Kỳ Phong càng nghe kể càng bất ngờ.

Hân Vũ gật đầu, mắt hơi nheo lại: “Không chỉ là đánh bình thường, còn là vừa đánh vừa mắng đến om sòm. Có vẻ Thiên Tường không muốn người khác nghe thấy, hai người họ giao chiến một hồi. Em vốn định khoanh tay đứng nhìn để ngư ông đắc lợi, lại nghe cô ta lên án Thiên Tường bắt giữ cô ta. Cô ta bảo dù Thiên Tường có làm gì, cô ta vẫn không yêu anh ta, nên đừng phí công vô ích.”

Nói đến đây, cô lại nhìn Kỳ Phong đầy ngụ ý. Cả hẳn cũng ngẩn tò te, nhất thời nghĩ ra gì đó nhưng lại cảm thấy không thông.

Cái quái gì thế này? Thiên Tường thích Quân Tuyết sao?

Hân Vũ chống tay, cười đến rạng rỡ: “Ấy à, lúc này thì, em đương nhiên không thể đứng ngoài cuộc. Chuyện Quân Tuyết làm đến giờ em vẫn không quên, có cơ hội thì sao lại không ra tay? Thế là em nhảy vào vòng chiến của bọn họ, dùng chút pháp lực hợp tác với Thiên Tường bắt trói Quân Tuyết lại.”

Bất giác Kỳ Phong đưa tay lên lau mồ hôi. Ôn trời, may mà hẳn chẳng biết gì cả, không thì thảm, thảm lắm rồi.

“Ban đầu đến thành phố quỷ tộc vốn là muốn nhờ Vĩnh Hi giúp đỡ, nhưng đều có thể lợi dụng được Thiên Tường thì vẫn hơn. Thế nên em muốn ra điều kiện với Thiên Tường, dùng bí mật của anh ta để đổi lại sông Thương Thủy. Tuy nhiên anh ta lại không đồng ý. Năm năm nay anh ta giả dạng cha mình vẫn phải

dựa vào sự giúp đỡ của tể tướng quý tộc. Thiên Tường một lòng muốn nâng đỡ Vĩnh Hi để đàn áp thế lực của tể tướng, nhưng chính anh ta lại không thể ra tay. Nội bộ quý tộc đã vây em cũng chẳng trông mong gì, chỉ mong anh ta có thể thuận tay đẩy thuyền, cho chúng ta một cơ hội diệt trừ thế lực của tể tướng nợ thay anh ta vậy.”

Phong cắn môi, trầm tư suy nghĩ: “Cho dù là vậy đi chẳng nữa, tể tướng cũng là người trung thành với anh ta, trong khi Vĩnh Hi chỉ mới đến quý tộc có một hai năm. Anh không nghĩ anh ta có lợi gì trong chuyện này.”

“Cái lợi lớn nhất của anh ta chính là có được Quân Tuyết.” Hân Vũ nhếch môi cười nhạt.

“Ý em là sao?”

“Lúc ở chỗ Lyrik, em tìm được nơi trú ngụ trước đây của Hải Kỳ, trong đó có một lọ tình dược. Sau khi về kinh thành, em và Lyrik đã cùng nhau nghiên cứu một chút, để người dùng nó chẳng những bị được liệu không chế mà còn đánh mất hoàn toàn ký ức trước kia.” Ánh mắt Hân Vũ thần nhiên: “Qua đoạn cãi vã của bọn họ, em biết Thiên Tường đã theo đuổi Quân Tuyết vài trăm năm rồi, trước cả khi cô ấy gặp Nolan. Anh ta đi khắp nơi ban đầu cũng là vì muốn tìm cách xông vào rừng Địa Đàng cứu cô ta ra. Từ lúc đó em đã biết, mình nắm được nhược điểm lớn nhất của Thiên Tường.”

“Lỡ như anh ta nhận thứ đó xong trở mặt thì sao?”

Hân Vũ lắc đầu: “Bọn em thỏa thuận sau khi thành công mới giao ra. Em đã lén cho vào đó một loại thuốc dẫn. Trừ khi anh ta thật sự không động đến, bằng không, sống hay chết của Quân Tuyết sau này đều nằm trong tay em.”

Trước giờ Kỳ Phong luôn nghĩ mình biết rất rõ Hân Vũ, thế nhưng lúc này, nhìn thấy sát khí dày đặc trong đôi mắt sáng quắc của cô, đột nhiên hần lại cảm thấy khó chịu. Nhưng nghĩ lại, chẳng phải chính hần cũng không nuốt trôi cơn giận đối với Quân Tuyết hay sao? Tầm mắt hai người cứ nhìn nhau một lúc, đến khi Kỳ Phong thở dài, chân trần cũng bước xuống thảm. Hần đi đến ôm lấy cô: “Chỉ cần là em thích thì anh sẽ không phản đối.”

Nghe hần nói vậy, sự lạnh lẽo của Hân Vũ mới giảm xuống phần nào. Kỳ Phong có thể cảm nhận được cơ thể của cô gái trong lòng mình cũng nhẹ nhàng buông lỏng.

Hần nắm lòng bàn tay cô, cảm nhận sự mềm mại trên đầu ngón tay: “Sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Nếu như Thiên Tường trở mặt, một mình em ở thành phố đó, làm sao anh an tâm?”

Hân Vũ cười phì: “Chẳng phải là còn có Vĩnh Hi sao? Anh ấy nhất định sẽ giúp em.”

Ngón tay Kỳ Phong thoáng chốc cứng đờ: “Anh ta phản bội loài người, em vẫn tin tưởng anh ta?”

“Em biết Vĩnh Hi từ nhỏ đến lớn, những chuyện anh ấy có thể làm, không thể làm, em đều rõ hơn ai hết. Có Vĩnh Hi ở đó, em chắc chắn sẽ không đến mức mất mạng.” Hân Vũ trước giờ đều là người thẳng thắn, hơn nữa cô đã quen không giấu giếm gì với Kỳ Phong nên nhất thời không hiểu vì sao hần lại đột ngột thay đổi thái độ như vậy. Đến lúc phát hiện ra vẫn chậm một bước.

Lò sưởi vẫn phát ra tiếng lửa cháy lách tách vui tai, Kỳ Phong kéo cô đến bên trường kỷ, cởi giày cô ra rồi mới đặt cô nằm xuống lớp thảm lông dày. Hân Vũ thấy hần im lặng bèn co rút vào lòng hần, ngón tay lạnh lẽo sờ sờ chiếc mũi cao thẳng, cười hì hì: “Ghen đó sao?” Phong bĩu môi, giữ lấy cánh tay đang nghịch ngợm của cô, thật lâu mới lên tiếng: “Không phải ghen. Nhưng anh ganh tị vì em quá tin tưởng anh ta. Hân Vũ, anh biết anh ta quan trọng với em, bởi có những đoạn ký ức chỉ có mình anh ta nắm giữ. Quá khứ của em, khi anh chưa xuất hiện, anh ta là duy nhất. Nhưng tương lai, cả đời này em chỉ có mình anh mà thôi. Em có thể hứa với anh không?”

Hân Vũ cười phì: “Vậy mà còn nói là không ghen?”

Kỳ Phong vặc lại: “Bởi vì là anh ta thôi.”

Hân Vũ không nói gì, lại cười tùm tùm.

Đã vào giữa đông nên tiết trời lạnh càng thêm lạnh. Kỳ Phong gọi cung nhân mang đến một chén cháo cho Hân Vũ ăn ấm bụng. Cả người cô nằm trên trường kỷ, tự bọc lại bằng một lớp lông hổ dày. Kỳ Phong bưng cháo lên, cô lại nổi hứng muốn hấn dứt. Kỳ Phong để gì chịu, nhưng thấy cô giơ cánh tay phải vẫn còn chưa kéo da non lên thì hấn lại mềm lòng. Cho cô ăn xong, hấn để cô nằm lên đùi mình, tay lại xoa xoa lòng bàn tay cô: “Còn đau không?”

Ban đầu hai người đã đoán được có người luôn theo dõi mình nên thỏa thuận cùng nhau diễn kịch, hiển nhiên đã diễn thì phải diễn cho tới. Phong mượn một cây dao đồ chơi của Khải Kiệt, lại bảo cậu ta tinh vi rót thêm chút máu giả ở cán dao nữa. Chẳng ngờ lúc đó hai người vật tới vật lui hơi quá trớn, hấn lại làm cô bị thương thật. Tuy vết thương này chẳng đáng gì so với cảnh tượng đẫm máu hôm đó, nhưng hấn nhìn thấy vẫn không nén được đau lòng.

Hân Vũ chẳng qua chỉ bị mép dao dè sát quá mức mà đứt tay thôi, cũng chỉ là mượn vết thương để làm nũng với hấn, giờ thấy vậy thì lại cảm thấy hơi tội lỗi, cười cười cho qua.

Hai người trò chuyện một lúc thì Hân Vũ đã dần chìm vào giấc ngủ. Mấy ngày nay Hân Vũ phải bôn ba nhiều thứ, xem chừng cũng khá mệt mỏi. Hơi thở cô đều dần, lúc Kỳ Phong ngỡ cô đã ngủ lại cảm nhận hơi nóng của cô mon men chạm vào vành tai mình: “Cám ơn anh.”

Hấn biết cô muốn nhắc đến chuyện Kiến Phi. Thật ra mấy thứ phong hào sau khi chết này cũng chẳng quan trọng gì, nếu là người khác hấn đã chẳng để tâm. Thế nhưng Kiến Phi lại là anh trai Hân Vũ, chính vì vậy mà hấn mới không muốn vạch trần anh ta. Hấn nghĩ nghĩ, quyết định xoay người ôm chặt lấy cô, lại phát hiện cô đã ngủ mất rồi.

Thời gian này Kỳ Phong thật sự rất bận rộn, việc thu thập những dấu vết Kiến Phi để lại cũng như an ổn lòng quan viên khiến hấn mệt chết đi được. Ngược lại Hân Vũ lại hết sức nhàn nhã, công cuộc nghiên cứu chủng loài cô giao hết cho Lyrik, phần mình hầu hết thời gian đều nằm ườn trong cung điện hưởng thụ hơi ấm của lò sưởi. Thịnh thoảng Vân Tình bé Hạ An đến thăm cô, thấy cô ăn no ngủ được, không ngần ngại mà nói một câu tạc thẳng vào lòng người: “Chị à, em thấy chị ngày càng béo đấy.”

Đứt lời Vân Tình mới nhận ra mình lỡ lời. Chẳng kịp nữa, Hân Vũ đang vừa nhai bánh vừa đọc một quyển sách cổ, thản nhiên gọi cung nhân bên cạnh đến: “Mang cho công chúa hai bát hạt tở, tẻ hết hạt mới cho về.”

Vân Tình khóc không ra nước mắt.

Mấy ngày như vậy, đến lượt Kỳ Phong nhìn cô cũng thấy gai mắt. Xem đấy xem đấy, rốt cuộc là vì sao hấn mỗi ngày đều phải cày ải đến lả cả người, trong khi cô lại có thể thoải mái nằm hưởng thụ như thế chứ? Hấn nghiến răng, hậm hực nói: “Đến đây xoa bóp cho anh đi. Chồng em cả ngày phải ngồi cong lưng ra, tẻ hết cả người rồi này.”

Hân Vũ quẳng vớ chuối ra ngoài tầm chắn. Trời lạnh đến mức dù có lò sưởi mà cô vẫn rên lên ư ừ: “Em không biết xoa đâu.”

Phong véo má cô vài cái, ánh mắt yêu chiều mà giọng nói thì đầy oán hận: “Xem đấy, vậy mà lần đầu tiên gặp anh cứ nghĩ em rất ngây ngô. Hóa ra bị lừa mất rồi.”

Nói xong hấn lập tức hối hận. Chẳng kịp nữa, Hân Vũ đã bỏ quyển sách cổ ra, đầu cô hơi nghiêng nghiêng, để lộ anh mắt ngây thơ trong vắt: “Lần đầu gặp nhau trông em rất khờ sao?”

Chưa đến ba mươi giây sau đó, Kỳ Phong đã bị một sức lực vô hình ném ra khỏi cửa.

Hấn đập cửa mãi một lúc, Hân Vũ vẫn chẳng đoái hoài gì, cả cung nhân đứng hai bên cũng đã mím môi, đỏ mặt cố nín cười. Kỳ Phong xoa xoa đầu, giận cá chém thớt: “Cười cái gì? Mỗi người trừ nửa tháng lương. Còn không dẫn tôi về điện.”

Mấy viên cung nhân vội đi trước mở đường. Hấn đi theo sau họ, mặt nhăn mày nhí nhí đến lần đầu gặp Hân Vũ.

Đêm đó, bóng dáng cô đứng khoanh tay nghiêm trang, ra lệnh ấy thanh niên trai tráng bên cạnh tuân lời răm rắp, sau đó còn một mình chấp mấy tên ám tiên, khiến họ thua thê thảm bên bia rừng. Người con gái

có khí chất ngút trời như thế, cho dù miễn cưỡng cũng không thể ép vào hai chữ ngây ngô được.

Hắn hít một hơi dài, trái tim lại đập từng nhịp rộn rã không yên.

Rõ ràng cô gái khờ trong lòng hắn đến giờ vẫn là một người khác.

Mấy ngày như vậy, Hân Vũ đều không bước chân ra ngoài. Sau trận đánh với Kiến Phi, cung điện chính của hoàng đế vẫn đang trong thời gian tu sửa lại, Kỳ Phong phải cho người sắp xếp một nơi gần chỗ cô ở, sau mỗi buổi trưa lại mon men đến gần tìm cách giảng hòa. Mỗi lần như vậy cô đều vờ như không nhìn thấy hắn. Được mấy hôm thì tiến trình nghiên cứu của Lyrik thu được kết quả khả quan.

Lyrik kết hợp các loại dược liệu, điều hòa cùng với máu Hân Vũ, sau cùng đã có thể sử dụng rộng rãi. Bọn họ gọi vài kẻ biến thể trong nhóm của Từ Cảnh đến, giảng giải đầy đủ rồi để họ thử nghiệm. Sau bảy ngày, nhóm này đã có thể trở thành người bình thường như kỳ vọng của tất cả mọi người.

Không cần phải nói, kết quả này thật sự vượt quá mong đợi, tin tức lan truyền khắp nơi chẳng mấy chốc đã khiến loài người vui như trẻ em. Trong khi dân chúng háo hức chờ đợi liệu thuốc được phổ biến rộng rãi thì Kỳ Phong và nhóm chị em Hân Vũ lại dẫn đo nghe tin Lyrik báo lại: Một trong nhóm biến thể vừa trở thành người bình thường lại vô ý bị cắn. Anh ta lại trở thành kẻ biến thể.

Kỳ Phong vò đầu, việc này cho thấy liệu thuốc mới này có tác dụng nhưng lại không giúp con người được miễn dịch. Nói cách khác dù đã trở thành con người vẫn có khả năng quay lại làm biến thể lần nữa. Tất cả mọi người không nén được thở dài. Hân Vũ lại là người đầu tiên lên tiếng: “Có gì mà phải lo lắng? Quan trọng là chúng ta đã tìm được thuốc cho tình trạng này rồi. Cho dù bị cắn lần nữa thì thế nào, chúng ta cũng có cách giúp họ trở lại thành người mà.”

Mọi người đều biết cô nói đúng. Trong tình trạng này, có thể cứu được biến thể đã là thành công lớn nhất của họ rồi.

Hạ Dương là một trong những người đầu tiên muốn thử thuốc. Ban đầu Hân Vũ lo ngại tác dụng phụ nên không muốn để anh xông trận. Bảy giờ tình hình đã hoàn toàn khống chế được, cô bèn bảo Lyrik chuẩn bị mọi thứ, để Hạ Dương được dùng thuốc cùng nhóm của Từ Cảnh. Đến lúc mọi người thu xếp chuẩn bị ra ngoài, cô lại bảo Lyrik: “Cậu ở lại, tôi có chuyện muốn bàn.”

Thoáng chốc cả đại sảnh rộng lớn lại chỉ còn ba người, hiển nhiên Kỳ Phong chẳng muốn cho Hân Vũ và Lyrik có khoảng trống riêng, Hân Vũ lại lườm dưới mắt. Cô đi đến cạnh chiếc bàn gần giá sách lấy ra một chiếc hộp cũ kỹ chạm khắc hoa văn. Lyrik ngẩn ngơ nhìn cô.

Hân Vũ mở hộp, đặt bên cạnh một cuộn giấy da sần sùi, lại bảo Lyrik: “Cậu nghĩ sao về tình trạng biến thể này?”

Cậu nhóc lắc đầu mơ hồ: “Tôi không hiểu ý công chúa.”

Hân Vũ mở cuộn giấy da, đặt nó lên bàn. Kỳ Phong bấy giờ cũng không nén được tò mò mà chồm dậy nhìn sang, chỉ thấy một chuỗi văn tự cổ tượng hình, nhìn cũng không giống bất kỳ loại chữ nào hắn từng biết. Hắn ngẫm nghĩ, đột nhiên lại cảm thấy những ký tự này dường như khá quen thuộc. Hân Vũ phẩy tay. Tuy bên ngoài hộp có vẻ cũ, nhưng mảnh giấy da lại rất sạch sẽ, dường như đã được người khác lau chùi thường xuyên. Cô chỉ tay vào mảnh giấy, nói cho cả Lyrik và Kỳ Phong cùng nghe: “Chiếc hộp này là thứ ngày hôm đó Kiến Phi lấy ra khỏi giá sách. Thời điểm đó lẽ ra anh ấy nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt mới đúng. Thế nhưng anh ấy tìm rất lâu, tựa như đang tìm cách kéo dài thời gian, sau đó đặt nó lên bàn. Mọi người nói xem vì nguyên nhân gì?”

Kỳ Phong đã quá quen thuộc với cách nói chuyện lấp lửng của Hân Vũ, Lyrik lại nôn nóng đi vòng qua bàn, nhìn chăm chăm vào tấm da. Đây đều là văn tự cổ, so với độ tuổi của cậu thật sự không thể đoán được. Cậu lắc đầu, nhìn Hân Vũ chờ đợi.

Hân Vũ khoanh tay: “Vậy theo cậu, nguyên nhân biến thể xuất hiện là vì sao?”

Lyrik nhăn mặt: “Không phải là vì bị quỷ tộc cắn à?”

“Vậy quỷ tộc này từ đâu mà ra?”

“Thì là... thì là một chủng loài. Công chúa à, sao cô không hỏi thẳng loài người từ đâu mà ra, loài tiên từ đâu mà ra, như thế còn dễ hơn đó.”

Lyrik bị hỏi đến mức cúi kính. Hân Vũ nhìn điệu bộ đó của cậu, không nhịn được khẽ cốc đầu cậu một cái: “Đồ ngốc, tôi đã hỏi cậu, hiển nhiên là có nguyên nhân.”

Cô ngồi thản nhiên xuống chiếc ghế bành phía sau bàn, ngón tay thon thả đặt lên bàn đá, tuy nói với Lyrik, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Kỳ Phong: “Truyền thuyết kể lại rằng, quý tộc chính thức xuất hiện hơn một ngàn năm trước, trước cả thời kỳ thịnh trị của Thiên đế. Trước đó trong sử sách không hề đề cập đến sự có mặt của bọn họ. Với sự phát triển hùng mạnh của quý tộc, vì sao bọn họ phải đợi mất một thời gian dài như vậy mới tìm ra được việc nhân rộng nòi giống cho giống loài? Mà cột mốc của sự bùng nổ này, kỳ lạ thay lại trùng hợp với thời điểm Thiên đế vừa tạ thế không lâu?”

Kỳ Phong ngay lập tức nắm được vấn đề: “Em nghi ngờ xuất xứ của quý tộc không rõ ràng?”

Hân Vũ vuốt tóc, không nhìn hấn mà mơ hồ gật đầu với Lyrik: “Lúc đến thành phố quý tộc, phát hiện hoàng đế quý tộc đã qua đời, tôi cũng nhìn thấy vài ký tự kỳ lạ trên lăng mộ ông ta. Ban đầu cũng không mấy để ý đến, nhưng sau khi Kiến Phi mất, lục soát lại gian điện mới tìm được thứ này bèn cảm thấy quen thuộc.”

Lyrik ngơ ngác nhìn Hân Vũ, lại nhìn Kỳ Phong đang bước đến gần. Đến lúc này cậu mới cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ trong gian điện. Những lời này giờ Hân Vũ kiên nhẫn giải thích dường như cũng không phải dành cho cậu?

Kỳ Phong bước đến cạnh bàn đá, cầm lấy mảnh giấy da lên. Lúc này hấn mới nhận ra vì sao mình cảm thấy mấy ký tự này quen mắt, thì ra thứ mấy ngày nay Hân Vũ giam mình trong phòng đọc cũng chính là những thanh tự cổ này. Mồm mím lại thành đường, hấn ngẩng đầu, nhìn Lyrik: “Vậy Kiến Phi muốn chúng ta tìm thấy gì?”

Lyrik nghe hấn hỏi thì ngơ ngác. Thế này là thế nào? Hai người này rõ ràng là đang nói chuyện với nhau, sao cứ hệt như đang lôi cậu ta ra làm tường vậy?

Hân Vũ day day trán, dường như đến bản thân cô cũng cảm thấy tin tức này rất khó tiếp nhận. Mắt cô dõi theo Lyrik, lại nhìn đăm đăm vào Kỳ Phong trước mặt, giọng nói thốt ra nhẹ nhàng khiên cưỡng: “Có thể quý tộc không phải một chủng loài trong tự nhiên, bọn họ là kết quả của một cuộc thí nghiệm khổng lồ.”

“Cái gì?”, Lyrik và Kỳ Phong hầu như thốt ra cùng lúc, ánh mắt hai người vẫn nhìn Hân Vũ tràn đầy khó hiểu. Hân Vũ thở dài: “Tôi đã đọc qua tất cả tư liệu cổ còn được lưu giữ. Sử sách ghi lại, cùng thời điểm với người quý tộc đầu tiên xuất hiện có một thị trấn nhỏ đã đột nhiên biến mất. Trong thị trấn có hơn ba trăm người, không dịch bệnh, không chiến tranh, chỉ đột nhiên mất tích sau một đêm. Sau đó thì xuất hiện những người quý tộc đầu tiên. Đặc trưng riêng của quý tộc là sức mạnh phi thường, bất tử, và một đôi cánh hệt như cánh dơi sau lưng.”

“Ý của công chúa là: cái gọi là quý tộc thực chất chỉ là một căn dịch bệnh?”, Lyrik ngẩn ngơ lên tiếng.

Hân Vũ lắc đầu: “Cậu nghĩ xem, với sức mạnh của quý tộc, họ có thể dễ dàng tổ chức chiến tranh với loài người ngay từ khi mới xuất hiện, vì sao phải đợi sau đó mấy trăm năm?”

Lyrik nghiêng nghiêng đầu, nhưng hỏi lâu vẫn không nghĩ ra được đáp án nào hợp lý. Kỳ Phong lại đột nhiên lên tiếng: “Vì nhân số không đủ?”

“Nếu là vấn đề nhân lực, vì sao phải đợi đến vài trăm năm?”

Đến nước này thì cả Kỳ Phong cũng nhún vai.

“Đó là vì nhân số ban đầu của quý tộc thuần chủng thật ra không hề có phụ nữ? Chính vì vậy mà bọn họ không thể duy trì nòi giống được.”

Hân Vũ vừa nói xong, không thể nghi ngờ là cả Kỳ Phong lẫn Lyrik đều chấn động. Lyrik cau mày, hiển nhiên không tin lắm: “Công chúa, nhưng hoàng tử Thiên Tường không phải là quý tộc thuần chủng còn gì?”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy.” Hân Vũ thản nhiên tiếp: “Nhưng sau khi đấu tay đôi với anh ta, tôi phát hiện đôi cánh anh ta chỉ để làm kiếng thôi. Căn bản Thiên Tường không thể bay được. Anh ta có hình dạng của một quỷ tộc thuần chủng, nhưng thật sự lại không phải.”

Cô lật từng mảnh giấy da trên bàn ra, đặt rải nó lên bàn đá: “Tôi đã dành vài tuần để tìm hiểu những chữ viết cổ. Từ những tư liệu này cho thấy, nhiều năm trước thời điểm quỷ tộc xuất hiện, ở một số nơi trên thế giới từng xuất hiện những chủng tộc kỳ quái, giống như lai tạo giữa con người và chủng loài khác. Nhưng quãng thời gian tồn tại lại rất ngắn, chỉ vài mươi năm thì không cầm cự nổi trước khi diệt chủng. Nếu như không phải khả năng chiến đấu của quỷ tộc cao và tuổi thọ cũng kéo dài, bọn họ hẳn đã không thể tìm được cách tiếp tục sinh tồn như ngày nay. Nếu để ý, mọi người có thể cảm nhận hình dáng quỷ tộc giống chủng loài nào nhất?”

Ánh mắt cô hơi nâng lên, hàm ý khiến người vừa nghe đã hiểu được. Ai chẳng biết quỷ tộc vốn có đôi cánh và tập tính sinh hoạt hết loài dơi?

Nhưng Lyrik lại không mấy tán đồng: “Nếu chỉ vì vài thông tin cũ thì làm sao chắc chắn được?”

Hân Vũ cau mày: “Tôi biết Kiến Phi hơn mười năm, nếu anh ấy quyết định để lại thứ gì đó cho chúng ta, chắc chắn không phải là điều thừa. Lẽ ra tôi chưa từng nghĩ đến những điều này, nhưng sau khi liên hệ với những gì đã nhìn thấy ở thành phố quỷ tộc, tôi biết, suy đoán của mình chắc chắn chính xác.” Bấy giờ ánh mắt cô mới nhìn thẳng Kỳ Phong, kiên định nói: “Sự xuất hiện của quỷ tộc không phải ngẫu nhiên, cũng không phải dịch bệnh, họ chính xác là kết quả của một cuộc thí nghiệm nghiên cứu của một người hoặc một thế lực. Người này có thể tạo ra quỷ tộc, biến họ trở thành tay sai của mình để phục vụ một mưu đồ nào đó, vậy thì cũng có thể tạo ra một chủng loài thứ hai, thứ ba, thậm chí đến khi nào mục đích đó hoàn thành mới thôi. Như vậy cuộc chiến này vốn dĩ không còn là của riêng loài người nữa rồi.”

Kỳ Phong nhìn sâu vào đáy mắt cô, hẳn biết, những lời này là nói ình nghe.

Có thuốc cứu biến thể thì sao? Một khi không tìm ra được kẻ đứng phía sau, vậy thì cuộc chiến này sẽ không bao giờ kết thúc.

Bầu không khí thoáng chốc trở nên quá nặng nề.

Hân Vũ vẫn muốn nán lại đại diện để tìm hiểu thêm tư liệu cổ, Kỳ Phong và Lyrik không tiện ở lại, đành cáo từ ra ngoài. Vừa ra đến cửa, hơi lạnh đã lập tức bủa vây hai người. Kỳ Phong khéo mũ áo chùng đội lên đầu, vừa định cất bước đã nghe Lyrik ngạt ngừng lên tiếng: “Bệ hạ, thân thể ngài thế nào rồi?”

Kỳ Phong thoáng giật mình, cánh tay vẫn đang cố định trên mũ trùm cũng dừng lại, để lộ mu bàn tay thấp thoáng những sợi lông dài kì dị màu xám bạc. Hân ậm ừ, đáp qua loa: “Không sao rồi, vẫn dùng thuốc mấy hôm trước cậu đưa.”

Lyrik vẫn không yên tâm: “Nếu ngài thấy không ổn, nên để tôi kiểm tra toàn diện một lần xem sao. Vừa rồi ngài nghe công chúa nói rồi đấy...”

“Chuyện của tôi, tôi tự lo được.” Cậu ta chưa nói hết câu đã bị Kỳ Phong ngắt ngang. Hân định bỏ đi, nhưng nghĩ gì đó, bước chân lại chậm hẳn lại, quay đầu trầm giọng bảo Lyrik: “Tuyệt đối không được nói gì với Hân Vũ. Có gì tôi sẽ đến tìm cậu.”

Lyrik hé môi, lời muốn nói lại nuốt vào trong.

Những ngày sau đó đều diễn ra khá thảm lặng. Hân Vũ và Kỳ Phong đều rất bận rộn. Hân Vũ liên tục tìm cách liên lạc với nhóm pháp sư Tần nhưng không thành công. Kỳ Phong lại cho người liên hệ với núi Tiên Tri. Sau khi pháp sư Hàn qua đời, lão Quy thay thế ông ta tiếp quản vị trí người đứng đầu, đối sách với loài người cũng vì vậy mà thay đổi ít nhiều. Chỉ mấy ngày sau khi Kỳ Phong liên hệ, ông ta đã cho người hỏi đáp, cho biết phía núi Tiên Tri sẽ lưu ý trường hợp này.

Băng đi vài ngày, phía Diệp Y đột nhiên lại nhận được tin tức tốt.

Hôm đó là đợt lấy máu thứ hai của Hân Vũ. Lần đầu tiên Lyrik bí mật thực hiện, sau khi Kỳ Phong biết được lại bị hấn mắng một trận ra trò. Lyrik cũng không muốn Hân Vũ vất vả, nhưng cố tình nguyên liệu quan trọng nhất để bào chế thuốc lại là máu của cô, cậu ta còn có cách nào khác? Kỳ Phong và Hân Vũ

chiến tranh lạnh, cậu ta đứng giữa cũng rất mệt mỏi, lần này lại không muốn làm bia đỡ đạn cho người khác nữa, nhất quyết bèn báo cho Kỳ Phong một tiếng.

Tuy được báo trước nhưng lúc Kỳ Phong hồi triều trở về cũng đã lấy hết một bình máu. Lyrik thấy hắn đột nhiên xông vào, cánh tay đang giữ lấy ống máu cũng bất chợt run rẩy. Kỳ Phong cũng mặc kệ cậu ta, hắn bước đến gần, nhìn thấy sắc mặt Hân Vũ xanh xao, nghiêng đầu vào trong, trên bàn còn có một chậu chất lỏng màu đỏ đã được ếm bùa, cơn giận trong lòng bất giác lại trào dâng: “Cái quái gì thế? Sao cậu lại lấy nhiều máu thế hả?”

Lyrik run rẩy đến nói không ra hơi: “Bệ hạ, bệ hạ bình tĩnh. Đây đã là số ít nhất rồi. Bấy nhiêu chỉ có thể điều chế ba trăm liều thuốc giải thôi. Mà chỉ số quân của Từ Cảnh đã lên đến mấy nghìn đó.”

Kỳ Phong biết cậu ta nói đúng, nhưng vẫn không làm sao hả giận được. Hắn cúi xuống, ước lượng cái lọ này cũng phải chứa được nửa lít nước bèn cố hạ cơn giận xuống, nhả mặt hỏi: “Lấy xong chậu đó nữa thì thôi đi. Mất máu nhiều vậy làm sao chịu nổi.”

Lyrik cắn răng, cũng không dám phản đối.

Kỳ Phong lại hỏi: “Mỗi lần như vậy cách nhau bao lâu?”

Lyrik đỏ đẫy mồ hôi: “Thời gian cấp bách, ba ngày sau sẽ lại lấy.”

Lúc này thì Kỳ Phong nổi giận thật sự: “Khỉ thật, cậu nghĩ vợ tôi là cái kho máu đó à? Hiến máu nhân đạo còn chỉ cho ba tháng một lần, mỗi lần vài trăm cc thôi đó. Cậu muốn giết cô ấy chắc?”

Sau chuyện lần trước thì Lyrik đã rất sợ Kỳ Phong, bấy giờ trông thấy hắn nổi điên thì cả người đều run rẩy. Phong vẫn chưa hả giận, định xong việc sẽ đuổi cậu ta ra ngoài, nào ngờ nhìn xuống đã thấy một cánh tay trắng nõn đang lay lay cổ tay mình.

Hân Vũ vốn vẫn giả vờ ngủ, chút đau đớn này với cô chẳng đáng là gì, bấy giờ thấy hắn sừng sộ như vậy thì không nén nổi nữa. Cô mất máu nhiều nên giọng điệu hơi yếu, âm thanh thốt ra lại càng mỏng manh: “Đừng nghịch nữa, để cậu ấy làm cho xong đi.”

Đây chỉ mới là lần đầu tiên sau nhiều ngày Hân Vũ chịu nói chuyện với hắn, giọng điệu lại khiến người nghe mềm nhũn. Kỳ Phong nhìn thấy thì càng đau lòng, ngồi xuống bên cạnh cô, lại trừng mắt bảo Lyrik: “Còn không nhanh lên?”

Lyrik run như cây sậy, mà khóe môi Hân Vũ lại giương ra một nụ cười.

Vất vả lắm mới lấy máu xong. Lyrik vừa xong chuyện thì đã ôm dụng cụ chạy trốn chết. Kỳ Phong cũng chẳng quan tâm đến cậu ta. Hắn với tay lấy chiếc áo lông thú trên giá khoác lên người Hân Vũ, ánh mắt liếc nhìn vết bầm trên cổ tay cô, xót xa trăm bề.

Hân Vũ vỗ vỗ vào vị trí cạnh bên giường. Cô cũng không nói gì, nhưng Kỳ Phong nhìn thấy như bắt được vàng, vội ngồi xuống vị trí trống bên cạnh cô. Gương mặt nhỏ nhắn lại nghiêm giọng nhắc nhở: “Đã làm hoang đế rồi, sau này đừng nóng nảy như vậy nữa.”

Kỳ Phong thấy cô chẳng khác nào bà cụ non, hơi bĩu môi: “Nhưng anh lo cho em.”

Cô thoáng cười: “Em biết.”

“Vậy... hết giận rồi à?”, Kỳ Phong nắm tay cô, đôi mắt sáng quắc của cô gái nằm bên dưới lại hé ra chút gian xảo: “Không. Đang suy nghĩ nên phạt anh thế nào.”

Kỳ Phong nghe xong liền buồn bực: “Giận hơn một tuần còn không gọi là trừng phạt sao?”

Hân Vũ đặt ngón tay trở lên chóp mũi hắn: “Không, đó gọi là cảnh cáo.”

Tuy nói vậy nhưng giọng điệu cô chẳng có chút hờn giận nào. Kỳ Phong tinh ý cũng hiểu, hắn kéo cô nằm lên đùi mình, lại nhẹ nhàng xem xét chỗ lấy máu giờ đã ứ thành một cục tím bầm thật to: “Thằng nhóc đó chẳng cần thận gì cả. Lần sau phải cho nó một bài học mới được.”

Trước mặt người khác thì tưởng như tính tình Kỳ Phong đã biến đổi lớn, nhưng với Hân Vũ thì bao giờ cũng có chút trẻ con như thế. Thấy hấn hậm hực, ngón tay cô di từ mũi sang khóe môi hấn, đột ngột lại nảy ra một ý: “Anh biết không, hồi trước em luôn muốn làm một việc với anh mà không được.”

Giọng điệu cô rất nghiêm túc. Kỳ Phong nghe vậy cũng ngồi thẳng hơn hấn: “Chuyện gì?”

“Anh cúi xuống đây, em nói cho nghe.”

Tuy thái độ cô có đôi chút quái dị nhưng Kỳ Phong khó khăn lắm mới làm cô hết giận, chiều ý đành cúi xuống. Đúng vào lúc cảm nhận được hơi thở ấm nóng của ai đó lướt lơ nơi cổ, dây thần kinh cũng căng như dây đàn thì cửa phòng đột ngột mở ra.

“...”, Kỳ Phong suýt ra đã bật ra một tiếng chửi ở thế giới hiện đại. Lyrik đứng ở ngưỡng cửa, nhìn thấy hai người đang trong tư thế mờ ám thì sượng trân cả người. Có phải lỗi của cậu ta đâu chứ? Đây cũng đâu phải phòng ngủ?

Sắc mặt Kỳ Phong đã lúc xanh lúc tím, Lyrik biết không nên làm hấn nổi giận nữa, tất cả sự chú ý của cậu ta bây giờ đều dán vào cứu tinh duy nhất là Hân Vũ. Cậu ta cười ngoác cả mang tai, hấn hờ nói: “Công chúa, công chúa Diệp Y tỉnh rồi. Người phải cảm ơn tôi đây nhé.”

Lời vừa dứt, Kỳ Phong đã bị một lực đẩy mạnh ra. Hân Vũ thậm chí chẳng kịp mang dép vào, cô đứng bật dậy, run rẩy muốn bước ra ngoài, sau đó lại nhận ra mình hơi thất thố, quay đầu hỏi Lyrik: “Nó vẫn ở phòng cũ chứ?”

Tuy giọng nói cô từ tốn, nhưng cả Lyrik cũng dễ dàng cảm nhận thanh âm như sắp vỡ vụn.

67. Chương 67: Đồng Huyết (2) Linh Thức Cuối Cùng

Trường thành, hai từ này nói ra chẳng dễ dàng gì, bởi những người có thể vượt tới được đều phải trả một cái giá quá đắt. Cung điện của Diệp Y nằm trên sườn dốc của phần núi bên kia rừng, tuy hẻo lánh nhưng lại thuộc khu vực xa hoa bậc nhất hoàng cung. Dù giữa mùa đông lạnh giá song con đường dẫn vào cung bấy giờ vẫn ngập tràn màu tím của hoa oải hương. Không khí phảng phất mùi hương thoang thoảng bị kìm hãm trong giá lạnh, nền trời giăng đầy những bông tuyết lảng vảng phát phơ trong không khí, dường như không tìm thấy bên đở mà chỉ kịp tô điểm vài đốm trắng trên nền tím lung linh huyền ảo đó.

Đây mới là lần đầu tiên Kỳ Phong đến cung điện của Diệp Y, trước giờ hấn không màng quan tâm đến cô bé, cũng không ngờ nơi ở của cô lại xa hoa đến chừng này. Có lẽ bước chân dừng lại quá lâu, đến cả Hân Vũ cũng nhận ra sự ngạc nhiên trong mắt hấn, cô nhẹ giọng giải thích: “Hoa oải hương thường chỉ nở độ cuối mùa thu hoạch, nhưng vì Diệp Y rất thích nên trước đây cha đã nhờ vài pháp sư ếm chút bùa quanh khu vực này. Hoa ở đây nở quanh năm.”

Kỳ Phong thoáng xúc động song không vội lên tiếng, chỉ gật đầu đáp lại Hân Vũ. Trước đây Hạ Dương nằng nặc muốn trồng loài hoa này quanh mộ Minh Viễn, bảo rằng đó là loài hoa anh ta thích nhất, Kỳ Phong chưa hề tin. Mãi đến hôm nay bước vào cổng cung điện này, hấn mới chợt vỡ lẽ.

Là quyền sách nào đã từng nói tới, hoa oải hương đại diện cho việc chờ đợi một tình yêu vô vọng?

Có lẽ, cả Diệp Y cũng thế, mà Minh Viễn cũng vậy. Minh Viễn thích oải hương cũng chẳng phải chỉ vì đó là thứ Diệp Y thích, chẳng qua nó cũng biểu lộ cho chính nỗi lòng anh ta mà thôi. Phong ngầm nghĩ, sự cảm thông dành cho Minh Viễn lại nhiều hơn một chút.

Hân Vũ đã đi đến bậc tam cấp dẫn vào trong mới nhận thấy Kỳ Phong không có bên cạnh, cô cau mày nhìn hấn, tuy không nói ra nhưng ánh mắt đầy sốt ruột. Hấn mím môi, lại bước chậm rãi theo cô, không rõ ràng tư vị trong lòng mình lúc này là gì.

Trên cùng một quãng đường tình yêu này, liệu sẽ có mấy người may mắn như hấn, có thể đợi được một cái ngoái đầu của người mình yêu?

Lúc bọn họ vào được đến bên trong điện thì một nhóm người đông đúc đã chờ sẵn ở đó. Đại sảnh cung điện rất rộng, với trần cao đến năm bảy thước nổi thành hình mái vòm mang màu sắc trung cổ. Chạy dài theo sảnh là một chuỗi những chiếc đèn chùm vàng vọt rực rỡ soi rọi lên bờ tường vốn đã được rêu xanh bao phủ.

Sự hoa lệ và lộng lẫy của tòa cung điện này thật sự khiến Kỳ Phong choáng ngợp. Dù đến vương quốc loài người đã lâu nhưng đến giờ hẳn vẫn chưa hề nhìn thấy một công trình nào có thể xa hoa đến nhường ấy. Hẳn chậm rãi gõ nhẹ để giày lên sàn điện, hơi ngẩn người khi ngỡ đoán ra sàn có thể lát hoàn toàn bằng vàng nguyên chất.

Chẳng trách khi di thư của hoàng đế ban ra, người ta chỉ ngạc nhiên chứ chẳng ai nghi ngờ đó có thể là di chiếu giả. Sự yêu chiều tuyệt đối đến thế này thì cả thế giới ai có thể sánh bằng?

Kỳ Phong và Hân Vũ lướt qua đoàn người đi thẳng vào gian phòng ngủ của Điệp Y, lại thấy thêm một nhóm cung nhân chen chút bên ngoài. Phong biết Hân Vũ sốt ruột, vội bảo họ lui đi. Chưa nhìn thấy người, cả hai đã nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Vân Tình chẳng biết đã hay tin từ lúc nào mà đến trước cả họ, bấy giờ đang ngồi bên giường lớn ôm lấy Điệp Y, nước mắt cứ giọt ngấn giọt dài thi nhau rơi xuống. Cả Hân Vũ lẫn Kỳ Phong đều đã quen với dáng vẻ này của cô, chẳng ai bận tâm muốn an ủi, lúc này chỉ nhìn đăm đăm vào cô gái vẫn còn nằm trên giường. Trên người Điệp Y vẫn đắp một lớp chăn mỏng, mái tóc xõa hững hờ qua vai, ánh mắt yếu ớt lại lộ chút mông lung. Lớp da bên ngoài xù xì như rễ cây trước đây tựa hồ được thay mới hoàn toàn, trông cô bé lúc này mang theo một vẻ hồng hào hiếm thấy, trừ thần thái mệt mỏi thì tựa như cũng không có tổn hại gì khác.

Điệp Y vẫn đang nhẹ giọng an ủi Vân Tình, vừa thấy Hân Vũ bước vào thì những lời muốn nói cũng nghẹn lại nơi đầu lưỡi. Thấy ánh mắt cô bé đờ đẫn, Vân Tình cũng nhận ra sự khác biệt. Cô nghiêng đầu, nhận ra hai người mới đến thì sững sốt đứng bật dậy, âm thanh lấp bắp hồi lâu mới thốt ra được: “Bệ hạ, chị.”

Tuy đã biết Kỳ Phong mới thật sự là anh trai mình, song cô và hẳn tới giờ cũng không thân thuộc gì. Sau khi cô lấy Hạ Dương thì chẳng mấy qua lại với người trong cung, trước mặt mọi người cũng chỉ gọi hẳn một tiếng ‘bệ hạ’. Hân Vũ nghe vậy thì cau mày nhưng không nói gì, tầm mắt cô lại quan sát Điệp Y đang nằm, háng giọng: “Tình trạng thế nào rồi?”

Mấy tiếng thốt ra rất lạnh nhạt, nhưng Kỳ Phong nhận thấy nắm tay cô đặt sau lưng đã siết chặt lại. Hẳn đặt tay lên vai cô, lại nghiêng đầu, hàng mi hé ra nhìn Vân Tình.

“Có lẽ là không sao rồi. Lyrik nói vừa tỉnh dậy sẽ hơi khó chịu. Thời gian đầu chỉ được ăn uống chất lỏng. Được vài hôm sẽ hoàn toàn khỏe lại thôi.” Vân Tình dụi hàng mi vốn đã long lanh nước mắt, háo hức đáp: “Chị xem, cả những phần da trước đây bị cây hóa cũng hồi phục rồi.”

Dĩ nhiên mấy thứ này thì Hân Vũ đâu cần Vân Tình lên tiếng nhắc nhở, vừa nhìn là đã có thể thấy được. Theo cái mím môi của cô, không khí cũng bắt đầu lắng đọng u ám. Hân Vũ cứ quan sát Điệp Y, song thật lâu cũng chẳng biết mở lời thế nào, còn Điệp Y thì cũng đăm đăm nhìn cô, dù không còn vẻ đối nghịch như một năm trước nhưng lại chẳng mang theo chút tư vị gì.

Vân Tình dù lồi thoi đến đâu cũng nhận thấy bầu không khí kỳ quặc này, vội đứng dậy nói: “Em ra ngoài mang trà nước cho hai người.”

Cung nhân đứng đầy bên ngoài, hiển nhiên nếu Vân Tình muốn, cô chỉ cần gọi một tiếng là đồ dùng gì cũng có ngay. Thế nhưng bấy giờ cô chẳng những đứng dậy thật mà còn cười cười nghịch ngợm bảo Kỳ Phong: “Bệ hạ, người đi với thần chứ?”

Phong bĩu môi, đầy ngán ngẩm trước cô gái có thể thay đổi sắc mặt như lật thuyền này, song cũng cam chịu đi theo cô. Vừa ra đến bên ngoài hành lang thăm thẳm, đột nhiên hẳn gọi Vân Tình lại, môi khó chịu lên tiếng: “Bệ hạ cái gì mà bệ hạ? Vì sao gọi Hân Vũ là chị mà lại gọi anh là bệ hạ?”

Vân Tình ngây người. Trước giờ cô đều gọi như vậy, đã bao giờ có phản ứng gì nên còn tưởng là hẳn cũng không phản đối. Giờ nghe hẳn giọng bắt bẻ thì nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Phong gõ gõ đầu cô: “Gọi Hân Vũ thế nào thì phải gọi anh thế đó. Trước đây sao thì giờ vậy đi.”

Dứt lời lại chấp tay sau lưng, đi một mạch ra ngoài khiến Vân Tình cũng ngẩn tò te, tự hỏi gã anh trai này sao lại nổi cơn vô cơ như thế chứ?

Mà không khí bên trong điện bấy giờ lại càng căng thẳng hơn bao giờ hết.

Hân Vũ trước giờ đều không phải người giỏi bắt chuyện, lại gặp phải Điệp Y cứ như gà mắc thóc, môi mở ra mấy lần rồi cứ khép lại. Cô phân vân hồi lâu mới thốt ra được một câu chẳng rõ đầu đuôi: “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Điệp Y ngơ ngác, vô thức lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Cử chỉ này khiến Hân Vũ chú ý hẳn. Cô ngồi xuống cạnh giường, dùng tay sờ nắn tứ chi của Điệp Y mãi mà không nhận ra có điều gì bất thường. Hỏi thì Điệp Y lại chẳng nói chẳng rằng, chỉ biết ngậy người nhìn cô. Hân Vũ nghĩ nghĩ, lại sợ xảy ra di chứng, vừa định đứng dậy cho người đi gọi Lyrik thì Điệp Y đã nín tay cô lại, thật lâu mới thốt thành lời: “Chị à, em xin lỗi.”

Chỉ có năm tiếng này thôi mà cô đã mất cả ngày trời mới có thể thốt ra được.

Thực tế, do lớn lên trong gia đình đế vương nên sự kiêu ngạo của Điệp Y không kém cạnh gì Hân Vũ. Trước đây cô luôn cảm thấy mình không hề lép vế so với người chị này trong bất cứ chuyện gì, chẳng qua là cô không có ý muốn tranh đoạt mà thôi. Mãi cho đến khi xảy ra chuyện hoàng đế mất cô mới hiểu được, trước giờ Hân Vũ vẫn nhường nhịn cô.

Cô chưa từng nghĩ năng lực của Hân Vũ lại có thể lớn đến vậy. Nếu nói chị cô là Thủy linh, vậy thì cô cũng là Mộc linh hiếm hoi có thể xuất hiện ở núi Tiên Tri bao năm nay, vì thế mà vô cùng được pháp sư Hàn thương yêu chiều chuộng. Thầy cô luôn nói, sự nghiệp của cô còn có thể tiến xa, thậm chí có thể vượt qua mặt Hân Vũ. Sau khi Nam Tinh ám sát hoàng đế bất thành, danh tiếng của Hân Vũ đã vang dội khắp loài người, ai cũng cho rằng vị công chúa này là anh hùng, nghiêm nhiên sẽ là người thừa kế duy nhất của Nhân quốc. Chỉ có pháp sư Hàn vỗ đầu cô, yêu thương nói rằng nếu cô chịu cố gắng, thành tích của cô sẽ còn hơn rất nhiều.

Điệp Y khinh thường tất cả những lời khen này, một phần vì cô không mấy quan trọng thắng thua, phần khác vì cô cảm thấy mình chưa bao giờ cố gắng, chuyện vượt qua Hân Vũ là không tưởng. Vậy mà vì Đình Nguyên, cô đã cố gắng bao nhiêu năm trời, kết quả vẫn là không thể với tới.

Khoảnh khắc cả hai giao đấu trong đấu trường Định Mệnh, chỉ có vài mươi giây ngắn ngủi thôi mà cô đã biết được đời này mình chỉ có thể đứng sau Hân Vũ.

Điệp Y chẳng biết mình bị làm sao nữa? Bao năm nay cho dù lớn lên cùng nhau, dù có thể không thân thuộc với Hân Vũ bằng Vân Tình, tuy nhiên trong lòng cô chưa bao giờ muốn làm hại Hân Vũ, vậy mà khoảng thời gian đó cô cứ như bị ếm bùa, diên tiết lao về phía trước, dùng thù hận và chấp nhất của mình đuổi cùng giết tận. Đến lúc này nghĩ lại, cô thật sự rất sợ hãi. Nếu như khi đó Hân Vũ không vượt qua được, vậy thì nửa đời còn lại này cô phải làm sao để vượt qua?

Cô đã từng đứng trên đỉnh của loài người nhìn xuống, nhưng đồng thời, cũng từng bị biệt giam, từng mất đi tất cả. Cuộc đời cô cứ nghĩ mình chẳng còn gì để bầu vùi nữa, nhưng ít nhất cô vẫn còn Minh Viễn bên cạnh.

Khoảng thời gian đó, Minh Viễn thật sự là cứu tinh của cô. Anh dìu tay cô đi qua quãng thời gian cô quạnh nhất, giúp cô hiểu được lòng người ấm lạnh, cũng giúp cô nhận ra điều gì là quan trọng nhất trong nhất trong cuộc đời.

Minh Viễn nói chờ anh trở lại sẽ dẫn cô đi. Cô sống trong những ngày tĩnh lặng, bắt đầu chờ mong, nhưng ngày đó không bao giờ đến. Lúc cô nhận ra tình cảm của mình dành cho Minh Viễn cũng là lúc anh đã ra đi mãi mãi.

Lúc đó cô hiểu, so với Minh Viễn, thứ tình cảm bao năm với Đình Nguyên thật ra chẳng là gì cả. Khó khăn nhất không phải mất đi thứ chưa từng có được, mà là có được rồi, sau cùng lại mất đi.

Nghĩ đến thời điểm tưởng rằng Đình Nguyên không còn nữa, cô đau lòng nhưng chưa từng nghĩ đến ý định quyền sinh, vậy mà khi ôm lấy thi thể nguội lạnh của Minh Viễn, cô chỉ muốn đi theo anh.

Giá như, chỉ có một lần thôi, cô dừng lại những suy nghĩ ấu trĩ và hiếu thắng của mình. Giá như cô có thể nghe theo lời khuyên của Minh Viễn, giá như cô không bị Kiến Phi làm lầm đường lối bước...

Vì muốn trả thù Kiến Phi mà cô bị lời nguyên phản tác dụng, trở thành một thân cây không có tình người. Tuy vậy chẳng ai biết được khoảng thời gian này cô vẫn sống, vẫn có ý thức. Tất cả những gì xảy ra bên ngoài cô đều nghe thấy hết nhưng lại không thể cử động, không thể mở mắt. Cô cứ nghĩ cả đời mình sẽ chìm đắm trong bóng tối vô tận như vậy, có lẽ cũng là một cách đền bù cho việc đã phụ ân tình của Minh Viễn.

Nhưng ngày qua ngày như thế, sau cùng lại để cô cảm nhận được Hân Vũ.

Việc Hân Vũ xuất hiện bên ngoài cánh đồng Ký Úc là một sự bất ngờ. Bởi vùng đất này xưa nay rất heo lánh, thậm chí chẳng ai thèm lai vãng đến. Nhưng Hân Vũ chẳng những mạo hiểm để cứu được cô mà sau đó còn làm tất cả cứu cô tỉnh dậy. Những đêm không ăn không ngủ miệt mài chăm sóc, những lời thì thầm đầy tự trách trong lúc vô tình của Hân Vũ đều truyền đến tai cô, giúp cô nhận ra mình chẳng hề đơn độc trên cõi đời này. Ít ra, sẽ luôn có Hân Vũ, luôn có Vân Tình dung thứ cho cô, cô vẫn còn nợ họ nhiều đến vậy thì làm sao có thể bỏ mặc mà ra đi?

Cơ thể Diệp Y chưa thể gượng dậy nổi, vậy mà lúc này hầu như đã dùng hết sức lực để ôm lấy Hân Vũ, cô bé cứ thế khóc rầm rức, miệng lại không ngừng nói xin lỗi. Cho dù Hân Vũ là người chậm chạp đến đâu cũng có thể hiểu được.

Khóe môi cô khẽ giương ra một nụ cười, cánh tay lại chậm rãi vỗ nhẹ lên tấm lưng em gái. Gánh nặng trên vai bao năm đột nhiên cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cô nghĩ, em gái cô sau cùng cũng hiểu chuyện một chút rồi.

Sức khỏe Diệp Y vẫn chưa hoàn toàn bình phục, khóc một hồi lại ngủ thiếp đi mất. Hân Vũ dọn đồ cung nhân chuẩn bị đầu vào đó cho cô bé rồi mới bước ra ngoài. Lúc cô và Kỳ Phong rời khỏi cung điện thì tuyết đã thưa dần, ráng lam chiều giăng ngang trên nền trời, tựa như một tấm chăn khổng lồ phủ lên trên vườn hoa oải hương ngút ngàn. Cảnh tượng nên thơ đến mức khiến một chàng trai tự cho rằng chẳng có chút lãng mạn nào như Kỳ Phong cũng muốn dừng chân.

Hân Vũ vẫn đang thơ thẩn cất bước, không để ý đến việc Kỳ Phong dừng lại đột ngột, cả người liền đập vào lưng hắn. Cô xoa xoa vầng trán vừa ăn đau, nhăn nhó mặt mày hỏi: “Sao đột nhiên dừng lại?”

Kỳ Phong không đáp lời mà lại nắm lấy tay cô, tùm tùm cười chỉ tay về vầng màu ráng chiều rực rỡ bên kia trời. Hắn ăn ngay nói thật: “Sớm biết chỗ này có một nơi đẹp như vậy thì anh đã giành cho hai đứa mình rồi.”

Chỉ khi ở trước mặt cô Kỳ Phong mới để lộ dáng vẻ trẻ con ngang ngược như vậy. Ánh tà dương hắt lên mặt hắn vẫn không sao che lấp được nụ cười rạng rỡ. Hân Vũ nhìn thấy bèn không nén được, dùng tay véo mạnh má hắn: “Anh đang hoàng một chút đi. Em đang phiền lắm.”

“Phiền chuyện gì cơ? Diệp Y à?”, Phong ngẩn người.

Hân Vũ mím môi, có những lời không tiện thốt ra trước mặt Kỳ Phong song thực tế lại rõ ràng hơn ai hết. Diệp Y xưa nay là người thế nào? Cô chứng kiến con bé lớn lên, từng cử chỉ, hành động đều mơ hồ đoán được đôi chút. Tuy nhiên lần này cô cảm thấy... Diệp Y quá mức tĩnh lặng.

Giống như mơ hồ nhận thấy được sự thay đổi nào đó, nhưng chớp mắt lại không cách nào níu giữ được.

Kỳ Phong đợi mãi mà không thấy Hân Vũ lên tiếng, lúc hắn đã bỏ cuộc rồi lại nghe giọng cô thấp thoáng bên tai: “Trước đây em không sợ Diệp Y vì theo đuổi Đình Nguyên mà nghĩ cách đối phó em, tới giờ em cũng chẳng sợ con bé sẽ gây ra chuyện gì bên ngoài. Nhưng em thật sự sợ, nếu bỗng nhiên con bé nhận ra người mình yêu thật sự lại là Minh Viễn thì thế nào? Minh Viễn đã chết rồi, với tính cách của Diệp Y tuyệt đối sẽ không thể an tĩnh thế này.”

Gương mặt Hân Vũ hơi cúi xuống, giọng nói nhẹ nhàng đượm vẻ lo lắng. Kỳ Phong vẫn biết cô thương nhất là đứa em gái này, nhất thời chẳng biết khuyên giải thế nào, chỉ đành dịu dàng ôm lấy cô: “Con bé đã trưởng thành rồi, sẽ không sao đâu.”

Hân Vũ tựa đầu vào ngực Kỳ Phong, thật lâu vẫn không đáp lời. Ánh tà dương cứ thế, nhẹ nhẹ luồn vào kẽ tóc của hai người vốn đang phát phơ dưới làn gió.

Cô không tài nào nói rõ với Kỳ Phong suy nghĩ trong lòng mình, nhưng cô đã nhìn thấy sự bất lực của Hải Kỳ đối với Tâm Du, nhìn thấy kết cuộc của Diệp Anh và Kiến Phi, lần này lại thấy thái độ của Diệp Y, cô có chút hiểu, có chút lại không hiểu. Nếu như tình yêu chỉ là một cuộc hẹn, vì sao có những người đã đến đúng nơi, đúng lúc nhưng vẫn không thể ở bên nhau?

Cô ngẩng đầu, nhìn chiếc cằm lún phún râu của người đàn ông đang ôm lấy mình, lại sợ tình cảnh này chỉ là một giấc mộng thoáng qua. Không chỉ nói Diệp Y, ngay cả bản thân cô cũng đã thay đổi. Nếu là Hân Vũ của trước đây, cô vĩnh viễn sẽ không sống trong nỗi lo được mất như vậy, cũng chưa từng sợ hãi trước viễn cảnh mình phải mất đi một ai đó.

Nhưng giờ đây, cô biết, cho dù có đánh đổi tất cả cô cũng chỉ hy vọng mình sẽ không mất đi Kỳ Phong.

Ánh sáng cuối cùng cũng tắt lịm phía bên kia ngọn đồi. Kỳ Phong thấy sắc trời cũng trễ, định kéo tay Hân Vũ cùng về. Chẳng ngờ vừa thẳng lưng dậy đã thấy cổ tay mình bị níu lấy, đôi mắt sáng ngời của Hân Vũ ngẩng lên, âm thanh mang theo chút ngọt ngào: “Phong, em yêu anh.”

Lúc nói ra những lời đó, hẳn Hân Vũ cũng không ngờ Kỳ Phong lại nhìn mình đến đờ đẫn, môi hẳn há hốc ra, mấp máy mấy lần mà không thốt được lời nào, chân dường chỉ oán hận không thể lùi ra sau ba bước. Dù phản ứng này chỉ diễn ra trong chớp mắt nhưng Hân Vũ vẫn kịp nhìn thấy hết, cô cắn môi, có hơi oán hận, chẳng lẽ lời thú thật của mình lại khó chấp nhận đến thế sao?

Kỳ Phong phải mất đến mấy mươi nhịp tim mới có thể điều chỉnh lại hơi thở. Hắn nghiêng răng hồi lâu, sau cùng vẫn đặt bàn tay run rẩy lên trán cô, ánh mắt không khỏi hoài nghi: “Đâu có sốt? Sao lại vậy nhỉ?”

Lần này thì đến cả người điềm tĩnh như Hân Vũ cũng không khỏi nổi giận.

Có vẻ như việc chọc được cô nổi nóng là điều khiến Kỳ Phong vui vẻ nhất. Hắn nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô, cười to một tràng dài, sau đó trước đôi mắt vẫn còn mở to giận dữ, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, nhanh chóng đặt nụ hôn lên cánh môi vẫn còn run rẩy bấy.

Hắn chẳng hề phủ nhận, những lời tận đáy lòng này của cô khiến hắn vui chết đi được.

Nên biết rằng tuy quan hệ của hai người họ giờ đã rất khăng khít, nhưng Hân Vũ của hắn là loại con gái như thế nào? Liệu sẽ dễ dàng nói ra mấy tiếng này sao? Hắn không biết tại sao cô đột nhiên lại kích động như thế, nhưng chỉ cần biết đó là lời nói tự đáy lòng cô, hắn đã mãn nguyện rồi.

Cơn giận dữ của Hân Vũ thoáng chốc đã bị Kỳ Phong nhấn chìm, sự dịu dàng ngọt ngào của hắn khiến cô dần dần buông lỏng, hé mở đôi môi mềm mại của mình ra, tiếp nhận tất cả nhiệt tình của hắn.

Nụ hôn của hắn, hương vị của hắn, sự mạnh mẽ, ương ngạnh cũng như động tác dịu dàng của hắn hoàn toàn khiến cô ngây ngất. Thoáng chốc cô quên đi tất cả cảm xúc ban đầu của mình, hai tay nhẹ nhàng đan qua sau gáy hắn, chỉ để hắn có thể ở gần mình nhiều hơn. Mãi đến khi hơi thở rối loạn, Phong mới buông cô ra, sắc mặt hắn đỏ hồng, vừa hớp lấy không khí mà không nén được cười: “Đồ ngốc, anh cũng yêu em.”

Oán giận của Hân Vũ thoáng chốc tiêu tán gần hết. Khóe môi cô cũng hé thành một đường.

Thật kỳ lạ, nhưng hình như cô hơi thích cách hắn gọi mình thế này.

Bấy giờ trời đã tối hẳn, trăng cũng dần lên, cung điện Diệp Y lại nằm trên sườn núi, đoạn đường xuống núi khá nguy hiểm. Kỳ Phong nhắc quyết đòi công Hân Vũ xuống núi, cô không ngăn được hắn, đành để mặc. Suốt cả chặng đường hắn cứ cười tủm tỉm, lại như nghĩ đến điều gì đó, đột ngột hỏi cô: “Sao tự nhiên lại thổ lộ với anh vậy?”

Đối với Kỳ Phong, dường như Hân Vũ đã để hắn vượt qua tất cả mọi bức tường phòng vệ quanh mình. Cô đoán đo nghĩ một lúc rồi thú thật: “Em nghĩ đến Minh Viễn và Hải Kỳ.”

Bước chân Kỳ Phong bỗng dừng hẳn lại.

Bóng lưng hắn cứng đờ, lời muốn nói bất giác lại nuốt vào lòng. Hân Vũ lại cho rằng hắn không hiểu, nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng hắn, giọng nói thổ lộ như hơi thở: “Anh biết không, lúc chúng ta diễn kịch trước

mặt Kiến Phi, dù biết đó chỉ là một vở kịch mà thôi, thế nhưng khoảnh khắc ôm lấy anh, nhìn thấy cả người anh đầy máu, em rất sợ. Em sống đến chừng này tuổi đầu cũng chưa từng sợ hãi như vậy.”

“Em nhập vai quá rồi.” Kỳ Phong cười trấn an cô nhưng sống mũi lại cay xè.

Hân Vũ lắc đầu: “Không đâu, đó đều là cảm xúc thật của bản thân em. Thế nên em rất hiểu cảm giác của Diệp Y. Mùi vị mất đi người mình yêu nhất thật sự chẳng hề dễ chịu gì.”

Bởi vì cảm thấy bản thân quá hạnh phúc so với bọn họ, càng bởi vì hiểu được hạnh phúc quý giá nên mới sợ mất đi.

Hân Vũ không nói, song Kỳ Phong dường như có thể nhìn thấy đáy lòng cô. Trong không gian nhất thời lặng như tờ, chỉ nghe được tiếng thở nặng nhọc của Kỳ Phong hòa cùng mùi hoa oải hương lan tỏa.

Kỳ Phong đắn đo rất lâu, sau cùng vẫn quyết định lựa lời lên tiếng: “Vợ à, em như vậy, nếu như có một ngày anh không còn nữa...”

“Sẽ không có ngày đó đâu.” Hân chưa nói hết câu Hân Vũ đã vội vã ngắt lời, giọng điệu cô mềm mỏng, nhưng lại chứa đựng sự ương ngạnh cố hữu: “Nếu anh chết, em cũng không thể sống nữa.”

Không gian trên núi tĩnh lặng nên những lời cô thốt ra lại rất rõ ràng: “Phong à, em chỉ muốn anh khắc ghi một điều, làm người ở lại mới là người đau khổ nhất, chuyện thiệt thòi vậy em sẽ không làm đâu. Vậy nên cho dù anh có xảy ra chuyện gì, em nhất định cũng sẽ cứu được anh. Sinh mạng anh chắc chắn phải dài hơn sinh mạng của em biết không?”

Bả vai Kỳ Phong như bị đông cứng. Hân không tài nào nhìn rõ được ánh mắt Hân Vũ, nhưng giọng nói cứng rắn và cổ chấp của cô, thái độ không nhân nhượng đến quyết liệt này hân đều có thể tưởng tượng ra được, hàng mi dài không khỏi nhắm lại. Hân Vũ của hân thông minh đến chừng ấy, làm sao cô lại không nhìn thấy được dấu hiệu bất thường đây?

Nhưng hân lại không thể nói với cô. Chẳng thà hân dọn hết mọi con đường để cô có thể thanh thản mà bước tiếp cũng không muốn cô đi theo mình, chỉ nghĩ đến viễn cảnh đó thôi hân đã cảm thấy không sao chịu nổi.

Hân Vũ cau mày, dưới ánh trăng khổng lồ rọi sáng nửa bên người thậm chí có thể giúp cô nhìn rõ những sợi gân đang đập thành nhịp trên cổ hân. Cô nhìn chăm chú, không nén được lại nuốt nước bọt, môi lén lút trườn đến. Chẳng ai hiểu được vì sao giờ phút này cô lại kích động đến thế.

Kỳ Phong vẫn đang chìm trong suy tư, làm sao biết được hành động quái lạ của cô? Mãi đến khi cảm giác bén nhọn đâm vào da thịt hân mới rú lên một tiếng, kiềm chế được thì mới nhận ra Hân Vũ đang... nhe răng cắn mạnh vào cổ mình.

“Vợ, em đùa cái gì vậy?”, hân nổi cáu thật sự, đừng tưởng hân chiều cô thì có thể làm tới nhé.

Chẳng biết Hân Vũ chịu kích thích gì mà hành động tập kích thành công này khiến cô có vẻ rất mãn nguyện, cắn một hồi còn chưa đã, lại miết hàm răng trắng bóng lên da thịt hân cắn thêm mấy cái. Kỳ Phong bị cô đùa đến mức lông tơ nổi lên hết, suýt chút nữa mà đã nổi giận quăng cô xuống đất.

“Em không nói thì đừng trách anh không khách sáo đó.” Hiển nhiên giọng hân đã thêm mấy phần bực bội.

Ngược lại Hân Vũ lại bật cười khanh khách, tựa như mong ước bao năm sau cùng cũng thực hiện được. Nụ cười này làm nổi uất ức trong lòng Kỳ Phong bỗng chốc tiêu tan. Từ lúc biết nhau đến giờ, hân chưa từng nghe thấy cô cười sảng khoái như thế.

Cô cọ cọ mũi vào gáy hân làm lạnh: “Sau này không làm nữa, không làm nữa.”

“Có nghĩa là sao đây?”, càng nói hân càng không hiểu.

Hân Vũ dùng ngón trỏ tì lên động mạch cổ hân, cười hi hi: “Thú thật, trước đây mỗi lần ôm anh em đều muốn làm thế này.”

Máu người luôn có sự quyền rũ rất lớn đối với kẻ biến thể, cho dù Hân Vũ không dùng máu thường xuyên thì đôi lúc cũng bị cảm giác này chi phối. Chính vì vậy mà cô luôn buộc mình phải tỉnh táo ngay cả khi

đang thân mật với Kỳ Phong. Chỉ có cô mới hiểu được, thanh âm của từng mạch máu đang đập rộn rã, hay mùi vị tanh tươi của thứ chất lỏng màu đỏ trong tưởng tượng có sức cảm dỗ đến thế nào.

“Em muốn cắn anh?”, lúc này Phong mới ngộ ra, bắt giắc rùng mình.

“Chứ sao nữa? Cứ như treo miếng sườn trước mặt mà không được ăn ấy.” Hân Vũ sờ tay lên vị trí vẫn còn in dấu răng của mình, giọng nói chẳng chút hối lỗi.

“Sao em không nói? Nếu em nói anh có thể lấy máu cho em mà.”

“Ai bảo em muốn máu anh, em chỉ muốn thử cảm giác cắn cổ một người thì thế nào thôi. Thì ra kích thích thật.”

Kỳ Phong xanh mặt: “Nhìn mặt vậy mà biến thái.”

“Có anh biến thái ấy, thử làm biến thể đi rồi biết.”

Triền núi hoang vắng, chỉ có duy nhất một con đường mòn chằng mấy chốc đã vang đầy giọng hai người. Mấy cảm vệ quân đi trước mở đường dĩ nhiên không thể không nghe thấy, chốc chốc ánh mắt lại lén nhìn nhau cười trộm. Hai người này trước mặt người khác thì luôn tỏ vẻ nghiêm nghị, ai biết được thì ra ở bên cạnh nhau lại có thể trẻ con đến thế.

Chẳng mấy chốc mà Diệp Y đã tỉnh lại gần một tháng. Bấy giờ sinh hoạt ở Lam Thành cũng dần trở lại bình thường, quý tộc ở biên giới dường như cũng không còn có hành động bất thường nào khác nữa.

Đình Nguyên sau khi nghe tin về Diệp Y đã nảy ý muốn trở về Lam Thành một chuyến. Kỳ Phong ngẫm nghĩ, vẫn quyết định nên hỏi ý kiến Diệp Y. Kỳ lạ là lúc Hân Vũ đến chuyển lời, lại nghe thấy con bé từ chối.

“Đóng quân ở biên giới rất quan trọng, giờ chúng ta lại chỉ còn mỗi anh Nguyên trấn giữ ngoài ấy. Em không muốn vì chút việc nhỏ này mà anh ấy phải đích thân trở về. Dù sao có gặp hay không cũng vậy.”

Khi đó Diệp Y đã hoàn toàn khỏe hẳn, nhưng phần lớn thời gian cũng chỉ nán lại trong cung điện của mình. Hân Vũ và Vân Tình có thời gian đều ghé thăm, tình cờ thấy con bé bắt đầu chú tâm tập luyện Mộc linh thuật, bấy giờ trong lòng đều hiểu ra ít nhiều.

Phương án Đồng Huyết diễn ra tốt hơn mọi người vẫn nghĩ. Sau một tháng, lượng biến thể trở lại làm người đã hơn con số năm nghìn. Chẳng mấy chốc, rất nhiều biến thể cá biệt lâu nay vẫn trốn chạy cũng nghe được tin, lũ lượt kéo về Lam Thành. Kỳ Phong đưa tất cả họ vào pháo đài Chết, một lần nữa thay da đổi thịt nơi này, biến nó thành trung tâm chữa trị cho biến thể với phần lớn nhân viên là những nhóm người của Từ Cảnh. Hành động này gây nên tiếng vang rất lớn trong lòng dân chúng, kể cả những pháp sư trên núi Tiên Tri cũng bị đánh động, vài lần cử người xuống tìm hiểu. Kỳ Phong chẳng giấu gì bọn họ cả, hiển nhiên trừ việc thuốc điều trị lấy từ chính máu của Hân Vũ.

Nhưng điều kỳ lạ là dù mọi thứ đã lan rộng đến thế, nhưng phía quý tộc lại hoàn toàn im ắng.

Người từ biên giới trở về hồi báo rằng cộng đồng quý tộc đang phải đối mặt với sự thất thoát cực lớn. Hầu hết biến thể đều rục rịch trở về Nhân quốc với mong muốn tái sinh lần nữa, chỉ một số ít với tham vọng bất tử và quyền luyện sức mạnh của quý tộc mới quyết định ở lại. Dù vậy, sau khi tể tướng quý tộc thất thế thì số lượng người trung thành cũng chẳng còn bao nhiêu. Do địa bàn hoạt động phải lui sâu về phía nam, thời gian này bọn họ còn thường xuyên phải đối mặt với việc bị dã nhân trên núi tấn công, chặt vật không sao kể xiết.

Kỳ Phong ngồi vắt chân lên ghế, nghiêm túc nghe thám tử báo lại. Tuy tin tức không có gì đặc biệt song trong lòng hẳn lại bắt đầu đo lường suy ngẫm, liệu phải là loại dã nhân thế nào mới có thể khiến cả quý tộc cũng phải chao đảo đây?

Thoảng cái mà lại đến đông chí.

Với Kỳ Phong mà nói đông chí năm này có ý nghĩa hết sức quan trọng. Ban đầu hẳn muốn phát thiệp mời cho quý tộc khắp kinh thành, thế nhưng sau đó nhớ đến đáng về phụng phịu không mấy ưng ý của Hân Vũ thì đành thôi, chỉ cho người chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ trong khuôn viên hoàng cung. Suốt mười ngày trời

cả hoàng cung vẫn rộn rã chuẩn bị tiết mục, Hân Vũ vốn không thích náo nhiệt, cứ nhìn thấy lại đau cả đầu. Hơn nữa cô cũng không có tâm trạng như Kỳ Phong, đã rất lâu rồi, cô không hề có tin tức gì của hai người cha mình cả.

Cô biết họ đang thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm, dù thực tế chẳng mấy người trên thế giới này có thể chống lại cả hai vị pháp sư cùng Hải Duệ tiên nhân cùng lúc, song cô vẫn thấy lo. Có vẻ Hân Vũ thể hiện tâm trạng này quá rõ ràng, đến mức khi cô đến thăm Điệp Y, cả người ít chịu quan sát như cô bé cũng phát hiện ra được.

“Chị à, thấy không khỏe thì nên tĩnh dưỡng nhiều hơn, không cần miễn cưỡng đến thăm em đâu.”

Khi ấy Điệp Y đang khom người tỉa cành cho vườn hoa quả mới trồng của cô bé. Gần đây thái độ của Điệp Y hòa nhã hơn rất nhiều, thậm chí Hân Vũ có thể mơ hồ thấy được hình ảnh của cô bé hồi mười một mười hai tuổi, mỗi lần cô về cung đều leo đèo theo cô. Tuy vui mừng vì sự thay đổi ấy, nhưng nhất thời cô vẫn không hiểu được điều gì đã giúp Điệp Y nghĩ thông.

Tiết trời đang vào giữa đông, tuy thời điểm này không có tuyết, nhưng ngoài vườn vẫn lạnh hơn trong điện rất nhiều, tách trà trong tay Hân Vũ cũng chẳng biết nguội từ lúc nào. Đáy mắt cô lay chuyển, nhìn lá trà đang xoay tròn trong tách, lại gọi người đến thêm lửa, hâm nóng một ấm khác. Điệp Y thấy cô không nói gì bèn vút kéo sang một bên, đoạn cúi hai tay dính đầy bùn đất vào tấm tạp dề vẫn đeo trên người, đứng đĩnh bước đến gần bàn đá.

Tuy Hân Vũ đến đây thường xuyên song những mẩu đối thoại với Điệp Y vẫn tương đối ngắn, phần lớn thời gian cô đều nhìn Điệp Y trị liệu, chăm sóc hoa cảnh rồi lại nhắc đến một vài vấn đề lời thoại nào đó. Tâm tư Hân Vũ đều đặt vào những chuyện quan trọng, mà trong suy nghĩ của cô, Điệp Y lại không phải đối tượng thích hợp để san sẻ những điều này. Bấy giờ đột nhiên Điệp Y lại bước đến trước mặt cô, tay con bé cầm lấy một cốc nước trà, điệu bộ muốn nói lại thôi buộc cô cũng phải chú ý.

“Chị à, em có điều này, không biết có nên nói với chị không.”

Hân Vũ ngẩng đầu lên, cung nhân vừa đun thêm củi dưới cái bếp nhỏ đặt trên bàn, khói trà bay lững lờ khiến cô không nhìn rõ dáng vẻ Điệp Y, chỉ cười phì đáp: “Em học điệu bộ khúm núm này từ ở đâu vậy? Em gái chị tuyệt đối sẽ không có dáng vẻ sợ sệt như thế.”

Điệp Y thấy cô cười thoải mái, bờ vai căng thẳng cũng thoáng buông lỏng. Cô bé ngồi xuống bàn, mím môi hồi lâu mới lên tiếng: “Chị đã từng đến cánh đồng Ký Úc rồi, ý là nơi chị cứu được em đó. Chị thấy nơi đó thế nào?”

Hân Vũ nghiêng đầu, thấy sắc mặt Điệp Y nghiêm túc hiem thấy mới suy nghĩ cẩn kẽ: “Khi chị đến thì nơi đó đã bị em biến thành rừng rồi. Thực tế trước đó có gì thì chị không nhìn thấy được.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Điệp Y xoắn hai tay vào nhau. Tính lại đã gần một tháng, thế nhưng cô bé chưa bao giờ nhắc đến những gì xảy ra, bọn Hân Vũ lại sợ chạm vào vết thương lòng của cô nên cũng không gắng hỏi. Đây mới là lần đầu tiên cô chủ động nói đến. “Trước đó em đã từng có ý nghi ngờ Kiến Phi, nhưng chỉ một lòng muốn đối phó chị nên không vạch trần anh ta. Tuy vậy em vẫn thực hiện một loại bùa Định vị nho nhỏ để phòng ngừa. Khi Minh Viễn mất, em giận quá mất khôn, chỉ một lòng muốn tìm anh ta trả thù bèn bỏ trốn khỏi hoàng cung. Lúc em tìm được Kiến Phi, anh ta đang ở cánh đồng đó.”

“Sao em không báo với Hạ Dương một tiếng? Cho dù chị có chuyện, khi đó vẫn còn Vân Tình ở kinh thành mà.” Hiển nhiên khi nghe Điệp Y nói xong Hân Vũ đã lập tức nổi giận. Ngay cả cô khi muốn giăng bày đối phó Kiến Phi cũng cũng phối hợp với nhiều người như vậy, Điệp Y chỉ có một mình, đừng nói là Kiến Phi, chỉ nói đến mấy người sửa hộ vệ của anh cũng khó vượt qua rồi. Điệp Y thở dài: “Chị đó, em biết nói ra thế nào chị cũng sẽ như vậy. Chính vì vậy trước giờ em đều không dám trao đổi với chị. Hơn nữa khi đó em mất đi Minh Viễn, cứ cảm thấy thế giới này chẳng còn gì đáng lưu lại nữa. Nếu để mọi người phiền não thay em, chẳng thà em tự buộc nút tự gỡ thắt vậy.”

Mấy tiếng cuối cùng lại nhỏ dần. Hân Vũ nghe vậy thì lời trách móc cũng không thốt ra được nữa.

“Ban đầu là em mù quáng, không tự lượng sức mình. Vì muốn giết được Kiến Phi mà vút bỏ tất cả. Em đã dùng lời nguyền Niết bàn đối với anh ấy.”

Dứt lời, Diệp Y lại ngẩng lên liếc nhìn thấy độ của Hân Vũ. Đúng như cô nghĩ, ánh mắt Hân Vũ đã long lên sòng sọc, bàn tay vốn để trên bàn đá cứng siết chặt, song sau cùng vẫn nuốt được xuống. Diệp Y đặt những ngón tay mềm mại của mình lên tay Hân Vũ, nhỏ nhẹ tiếp: “Em biết Kiến Phi rất giỏi pháp thuật, chỉ là không ngờ anh ta lại giỏi đến vậy. Bọn em giao đấu gần cả giờ, sau cùng em thực hiện Niết bàn không thành công, bị phản lời nguyên, tình trạng sau đó thì chị biết cả rồi. Nhưng em kể chuyện này cho chị không phải là kể khổ hay thanh minh gì cả, suốt gần một năm bị giam giữ trong hình hài yêu tinh cây, em vẫn có ý thức nhất định, chính vì vậy mà em cảm thấy vùng đất này rất đáng ngờ.”

“Ý em là cánh đồng Ký Úc mà em nhắc đến sao?”

Diệp Y gật đầu: “Đúng vậy. Suốt thời gian đó, Kiến Phi và thuộc hạ của anh ta thường xuyên trở lại. Trong hình hài yêu tinh cây, em không còn là chướng ngại đối với anh ta nữa. Em nhìn thấy bọn họ thường xuyên tổ chức tìm kiếm gì đó. Lúc ấy mơ hồ không hiểu chuyện, mấy ngày này, em có tìm hiểu đôi chút.”

Hân Vũ không ngắt lời cô bé, Diệp Y đã quyết định kể việc này với cô, hẳn là con bé đã phát hiện ra điều gì đó.

Quả nhiên, cô bé tiếp: “Chị đã từng nghe nói về một ngôi làng đột nhiên bị mất tích cách đây mấy trăm năm chưa?”

Ánh mắt Hân Vũ lóe sáng: “Ý em là cánh đồng Ký Úc đó thực tế chính là thị trấn bị mất tích bí hiểm trước đây?”

“Đúng vậy, chuyện này cũng là do gần đây em mới tìm hiểu được. Mấy trăm năm trước có một thị trấn đột nhiên hoàn toàn bốc hơi trong khi đồ đạc và nhà cửa họ vẫn còn nguyên vẹn. Không ai lí giải được điều này, nhiều người còn cho rằng họ mắc phải một lời nguyền rửa nào đó hoặc bị một thế lực hắc ám nào đó nuốt chửng. Chính vì điều này mà bao năm nay không ai đến gần, mãi cho đến khi mọi thứ dần hoang phế, cỏ dại mọc lên cao che lấp tất cả. Vì thế mà người ta gọi nó là cánh đồng Ký Úc.” Diệp Y thở dài nói: “Nhưng có rất nhiều chuyện em không tài nào hiểu được, việc này có liên hệ gì với Kiến Phi? Thứ anh ta tìm kiếm rốt cuộc là gì? Mấy ngày nay em có tìm hiểu đôi chút ở chỗ Vân Tình và Lyrik, họ đều bảo Kiến Phi là người cá. Theo độ tuổi anh ta, chắc chắn chuyện mất tích của thị trấn này chẳng liên quan gì đến anh ta cả.”

“Hơn nữa chị à, em nghi ngờ chắc chắn Kiến Phi có mối liên hệ mật thiết với quỷ tộc. Chị không thấy kỳ lạ sao? Lúc Diệp Anh và Lyrik mang em đi trốn, số người đó rõ ràng là quỷ tộc thuần chủng. Bọn thuần chủng này cao ngạo đến chừng nào, vốn chẳng bao giờ coi loài người chúng ta ra gì, vì sao lại có thể nghe lời Kiến Phi đến thế?”

Diệp Y nói một mạch, dứt lời đã thở hổn hển mà Hân Vũ vẫn không nói gì, chỉ khoanh tay nhìn cô. Nhận ra cái nhìn của Hân Vũ có hơi là lạ, gương mặt đang căng thẳng của Diệp Y bỗng chốc cũng ửng đỏ: “Chị...”

Tiếng gọi rất nhẹ nhưng lại mang theo chút nũng nịu khiến đáy lòng Hân Vũ thư thả không ít. Cô lật bàn tay vẫn bị Diệp Y nắm chặt, vỗ nhẹ lên đó: “Diệp Y, em trưởng thành rồi.”

Sắc mặt Diệp Y càng thêm ngại ngùng. Cô cũng muốn nói với Hân Vũ, trải qua phong ba lớn đến vậy, nếu cô còn không chịu trưởng thành thì giết cho heo ăn cũng xứng.

Vốn cô bé còn nghĩ những gì mình tiết lộ rất bất ngờ, nhưng trừ tin tức đầu tiên, về mặt Hân Vũ vẫn thần nhiên chứng tỏ chị cô đều đã đoán trước được, đáy lòng cô thoáng an tâm nhưng cũng chột dạ, e rằng hành động của cô mấy ngày qua Hân Vũ đều biết rồi.

Bên ngoài trời đã bắt đầu một trận tuyết nhẹ. Hân Vũ thoáng nhìn ra mái hiên, ánh mắt thấp thoáng ý cười: “Mấy ngày nay em cố gắng luyện mộc linh thuật, đã quyết tâm rồi sao?”

Diệp Y e thẹn gật đầu.

“Nếu đã quyết định thì phải cố gắng hết sức. Là con gái cha, nhất định không thể để cha mất mặt.”

Nghe Hân Vũ nói vậy, đôi mắt Diệp Y lại ửng đỏ, nhưng đáy mắt lại thấp thoáng sự kiên định.

Hơn ai hết, Hân Vũ hiểu rằng điều này chỉ có giá trị khích lệ về tinh thần mà thôi. Diệp Y đã trải qua quá trình mộc hóa, xem như đã được đánh thức năng lực hoàn toàn. Diệp Y của ngày hôm nay không còn ích

kỷ và háo thắng như xưa nữa. Sau tổn thương chồng chết, con bé đã học được cách bẻ đi gai nhọn trên người mà vững vàng bước tiếp, con bé chững chạc hơn, chân thành hơn, song càng nhìn thấy như vậy cô lại càng nhớ nhung đến con bé Diệp Y ngang ngạnh và bất cần của ngày nào.

Cô cứ nghĩ, cho dù Diệp Y mãi trẻ con và tùy ý như trước cũng chẳng sao, chỉ cần có cô ở đây, cô sẽ dùng đôi cánh của mình để che chở Diệp Y, để con bé có thể mãi mãi như cô mong muốn, nhưng quay đi ngoảnh lại, sau cùng em gái cô cũng vấp ngã, cũng phải chịu tổn thương.

Trưởng thành, hai từ này nói ra chẳng dễ dàng gì, bởi những người có thể vượt qua được đều phải trả một cái giá quá đắt.

Từ cung điện Diệp Y trở về, cô bất ngờ gặp được pháp sư Lân.

Sau khi pháp sư Hàn mất, người của núi Tiên Tri thường xuyên lui tới hoàng cung, thế nhưng đã lâu rồi cô không còn gặp ai trong bọn họ. Có thể Kỳ Phong sợ cô nhớ đến những điều không hay nên mỗi lần tiếp họ đều chỉ quanh quẩn trong nội điện. Lân vốn có mối quan hệ rất thân thiết với Diệp Y, thế nên lần này nghe tin cô bé tỉnh, anh ta lặn lội đến tận đây để thăm hỏi.

Vốn Hàn Vũ không muốn nhiều lời với anh ta, chỉ định chào cho phải phép rồi thôi, chẳng ngờ Lân lại lên tiếng trước: “Công chúa, có thể dành cho tôi chút thời gian không?”

Lân vốn là người rất thẳng thắn, tuy cô và anh ta có thể xem là đối thủ chẳng ưa gì nhau, nhưng đến giờ cô vẫn có vài phần nể trọng người này. Chưa kể lúc cô bị giam giữ trong pháo đài Chết, anh ta cũng có ý muốn giúp đỡ. Hàn Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy trời vẫn chưa muộn hẳn bèn đi theo anh ta đến một chỗ nghỉ chân cạnh gốc cây lớn trong vườn oải hương. Sau khi đợi người hầu kẻ hạ lui hết, Lân mới lên tiếng: “Công chúa, người biết chuyện của Hải Duệ tiên nhân cùng hai vị pháp sư chứ?”

Hàn Vũ gật đầu, trong lòng băn khoăn không biết anh ta có ý gì.

“Vậy công chúa có biết họ muốn làm gì không?”

Sắc mặt Lân không tốt lắm, bấy giờ Hàn Vũ nhìn kỹ lại nhận thấy anh ta có hơi xanh xao, sát mép cằm thậm chí còn có một vết thương lớn vừa kết vảy, hơi khuất tằm nên phải nhìn kỹ mới thấy được. Quan sát thấy vẻ mặt Hàn Vũ, Lân cũng đoán được cô không biết gì, đành lắc đầu thở hắt ra.

“Lần trước pháp sư Tần liên hệ với hội đồng pháp sư yêu cầu giúp đỡ. Núi Tiên Tri vốn đã đồng ý rồi, nhưng giữa đường chẳng may thầy tôi lại gặp nạn. Chuyện cấp bách nên chúng tôi đành cử Long và Phượng đi thay thế. Sau khi họ đi, chúng tôi mất hoàn toàn liên lạc với họ. Mấy hôm trước tình cờ tôi nghe được có người nhìn thấy bọn họ ở gần vịnh Phục Sinh nên đến đó tìm thử. Chưa vào được trung tâm vịnh thì tôi đã bị linh vật trong đó đánh cho tơi tả rồi.”

Tin tức này chẳng mấy chốc khiến Hàn Vũ kinh ngạc. Lân tuy còn trẻ tuổi, thế nhưng dù gì anh ta cũng là một trong bốn biểu tượng của núi Tiên Tri, có thể đánh thắng Lân đã là chuyện chẳng mấy người làm được, nói chi chỉ là một linh vật trấn giữ. Đường như cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Hàn Vũ, Lân sờ sờ miệng vết thương của mình, sắc mặt sa sầm: “Cô biết linh vật đó như thế nào không? Bách khoa về quái vật gọi nó là Hydra, hình dáng trông tựa như rắn, có chín đầu, mỗi cái đầu lại tương tự như đầu rồng biết phun lửa. Tôi chặt đầu nó lại có thể mọc ra một cái mới, cứ như vậy tôi không chống trả được, đành phải dùng thuật Dịch chuyển tức thời rời khỏi. Công chúa, một quái vật từ thời cổ có sức nguy hiểm như vậy trấn áp khu vực đó bao năm nay nhưng lại không có ai phát hiện, theo cô là vì sao?”

Hàn Vũ nghe đến việc Lân còn trẻ tuổi mà đã có thể thực hiện Dịch chuyển tức thời thì hơi nướng mày, ánh mắt cẩn thận chuyên chú nhìn anh ta. Đường như anh ta cũng không có ý muốn giấu diếm cô, thản nhiên thừa nhận: “Tôi là Thổ linh.”

Chẳng trách anh ta lại được pháp sư Hàn thương yêu đến thế, mới hai mấy tuổi đầu đã có thể đứng trong hàng ngũ tứ linh. Hàn Vũ suy nghĩ đến mức thất thần, Lân lại không để cô có nhiều thời gian tĩnh tâm, tiếp tục lên tiếng: “Công chúa, tôi biết hiện giờ loại thuốc điều trị biến thể có thể xuất hiện là đóng góp không nhỏ của cô. Thế nhưng cô đã từng nghĩ đến chưa, nếu như thế giới này diệt vong, cho dù cô có tìm ra một trăm một ngàn loại thuốc cũng chẳng có ích gì cả.”

“Tôi không hiểu lời anh vừa nói.” Hàn Vũ trực tiếp nói.

“Chẳng lẽ cô không nhận ra tinh tượng trên bầu trời thời gian này rất kỳ lạ sao? Sau khi nhóm người Hải Duệ tiên nhân bắt đầu khởi hành, các vì sao cũng dần dịch chuyển, hiện giờ nó đã rời khỏi vùng trời phương đông, càng lúc càng di chuyển vào giữa nền trời.”

“Điều này có nghĩa là gì?”

“Công chúa, tôi nghi ngờ chúng ta đang bị kéo vào cùng một quỹ đạo của một thế giới khác.”

Thái độ của Lâm hết sức điềm tĩnh, nhưng lời anh nói lại khiến những bất an trong lòng Hân Vũ vỡ òa ra. Cô nhìn người đối diện thật lâu, sau cùng mới chậm rãi nói lên suy đoán: “Anh cho rằng việc này có liên quan đến bốn bảo vật vừa bị đánh mất của tiên tộc?”

Lâm gật đầu: “Ban đầu tôi còn chưa nghĩ đến việc này, nhưng giờ có thể mơ hồ khẳng định. Đây cũng là lý do tôi vội vã đến kinh thành một chuyến. Công chúa, hẳn cô biết nhóm người pháp sư Tần đang trên đường tìm kiếm bảo vật cuối cùng là Thần tượng, vậy cô có biết, vì sao mấy ngàn năm qua, thế giới lần lượt xuất hiện mộc linh, thổ linh, thủy linh hay hỏa linh, nhưng không có bất kỳ ai nghe nói đến sự tồn tại của kim linh chẳng?”

Hân Vũ mờ mịt lắc đầu.

“Chính là vì Kim linh không phải con người, mấy ngàn năm qua, nó là linh thức duy nhất tồn tại dưới hình dạng vật thể. Tứ linh còn lại có thể xuất hiện rồi mất đi, nhưng Kim linh thì không thể, nó vẫn ở đó, ngàn năm qua vẫn chưa hề dịch chuyển.

Đáy mắt Hân Vũ lay chuyển, nhất thời hiểu được toàn bộ điều Lâm muốn truyền đạt.

Nói vậy, linh thức cuối cùng mà bấy lâu mọi người luôn tìm kiếm thì ra chưa bao giờ mất đi? Mà thứ quyền năng có thể tồn tại lâu đến thế mà chưa từng bị đánh thức chỉ có thể là:

“Thần tượng.” Cả Hân Vũ và Lâm đều bật lên thành tiếng. Chàng thanh niên trẻ tuổi lúc này mới nhìn Hân Vũ đầy hài lòng: “Cô biết không, đã rất lâu rồi, thế giới này chưa từng xuất hiện năm ngũ linh cùng một lúc. Tôi nghĩ lần này, sự có mặt của tất cả chúng ta trong cùng một thời điểm hẳn đều có một ý nghĩa nào đó.”

68. Chương 70: Ngoại Truyện Đình Nguyên: Hy Vọng Em Cả Đời Hạnh Phúc

“Nếu như sự thật giả dối này có thể khiến cô thanh thản mà sống, anh sẽ tình nguyện vì cô mà che giấu cả đời.”

Trong số các hộ quốc, Đình Nguyên có thể xem là người đặc biệt nhất. Bởi bốn người kia đều xuất thân trong những gia đình quyền uy nhất của Nhân Quốc, chỉ có Đình Nguyên là ngoại lệ. Anh là con nuôi duy nhất của hoàng hậu đã mất. Thực tế là một đứa trẻ mồ côi.

Năm Hân Vũ năm tuổi, trên đường từ đảo Rùa về thăm nhà, cô đã gặp đứa nhỏ ăn xin Đình Nguyên bên đường. Khi đó, cô đã nài nỉ người hầu mang anh theo cùng.

Khi đó cô vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ, chưa hề để tâm bất cứ chuyện gì. Việc giúp đỡ Đình Nguyên cũng thế, chẳng qua chỉ là vì thấy một đứa bé khác đáng thương, lại bị bạn bè cùng lứa đánh đập, nên tùy hứng mà thôi.

Thế nhưng trong lòng Đình Nguyên thì không nghĩ vậy. Trong mắt anh khi đó, cô công chúa vàng ngọc áo gấm đầy người này tựa như một thiên sứ, đã xua đi khoảng thời gian tăm tối nhất của cuộc đời anh.

Đình Nguyên lớn lên trong cung với thân phận một cung nhân. Anh rất hiếm khi nhìn thấy Hân Vũ. Quanh năm cô đều ở đảo Rùa, chỉ quay về nhà vào mỗi mùa hè trong kỳ nghỉ. Có đôi lần gặp lại, thật ra cô cũng chẳng hề nhớ đến anh.

Nếu là lúc vui vẻ, cô sẽ tặng anh và các cung nhân khác một ít kẹo bánh. Những viên kẹo ấy anh chẳng dám ăn, chỉ âm thầm đem giấu dưới gối. Để rồi một thời gian sau chúng mốc meo cả lên, khiến anh bị người tổng quản la mắng không thôi.

Nhưng đầu là vậy, anh cũng chẳng dám động đến, chỉ có thể âm thầm quan sát cô từ xa. Lặng lẽ nhìn cô trưởng thành.

Mà càng lớn, dường như Hân Vũ càng trở nên trầm lặng.

Anh không biết điều gì đã khiến cô trở nên như vậy. Rõ ràng lần đầu gặp anh, cô rất nghịch ngợm, cô bé con ngây ngốc đã sưởi ấm trái tim anh dần không còn hòa nhã với mọi người. Thỉnh thoảng quan sát cô, anh lại nhận thấy cô ngây người, nhìn về nơi nào đó với vẻ mặt trầm tư.

Anh biết, đó là hướng đảo Rùa. Thì ra trong lòng cô từ lâu, hoàng cung không còn là nhà nữa. Hòn đảo vô tri neo ngoài biển kia mới là mái ấm mà cô luôn hướng về.

Nghĩ đến đây anh có hơi buồn bã.

Năm Đinh Nguyên chín tuổi, Hân Vũ bảy tuổi, trong cung xảy ra một sự cố.

Hôm đó cô bé Hân Vũ leo đèo đi một mình ra ngoài con suối, cung nhân đi theo chẳng biết vì lý do gì mà lại lạc mất cô. Tình cờ Đinh Nguyên cũng ở gần đó, anh nhìn thấy, nhưng lại không dám ngăn cản, chỉ lặng lẽ đi theo cô.

Hân Vũ dần bị lạc trong rừng, cô đi xa về ngọn núi phía sau Hoàng cung, nơi được đồn đãi rằng chôn giấu rất nhiều bí thuật, những lời chú nguyện cổ xưa vẫn còn tồn tại. Lúc này Đinh Nguyên đã cảm thấy sợ hãi, anh muốn chạy theo ngăn cô lại, song đã chẳng còn kịp.

Tiếng gọi của Hân Vũ dẫn dắt vài con thú hoang đến, đáng kể nhất trong số đó là một con sói có bộ lông trắng toát.

Thấy nó nhảy lên vồ về phía cô, Đinh Nguyên chẳng nghĩ ngợi gì, vội lao đến chắn ngang người cô lại, sau đó đánh nhau với con sói.

Cũng may là, con sói này hành động đơn độc mà không kéo bạn bè nó cùng đến. Thế nên khi những người khác tìm được Hân Vũ, Đinh Nguyên vẫn còn sống, chỉ là toàn thân bị cắn nát.

Chưa bao giờ anh thấy Hân Vũ khóc thảm thương như thế.

Hoàng hậu vì chuyện này mà ngược lại rất có cảm tình với anh. Hoàng hậu và Hoàng đế nhiều năm vẫn không có con trai, mọi gánh nặng đều đặt lên lưng Hân Vũ. Bảy giờ nhìn thấy có một thiếu niên trung thành với con gái mình như thế khiến bà rất cảm động. Bất chấp lời hoài nghi của Hoàng đế, bà vẫn quyết định nhận anh làm con nuôi, ban cho anh một thân phận vô cùng hiển hách.

Từ đó cuộc đời Đinh Nguyên rẽ sang một trang mới, không còn phải nhìn người khác bằng cặp mắt dè dặt nữa. Hân Vũ cũng đối xử đặc biệt tốt với anh hơn. Cô luôn nhớ, anh chính là ân nhân đã cứu mình khỏi tay sói trắng.

Chỉ là, cái anh cần cũng chẳng phải món nợ ân nghĩa đó. Bởi nói nào ngay, nếu không có Hân Vũ thì anh đã phơi xác ngoài đường từ rất lâu rồi.

Có lẽ là cơ duyên. Một thời gian sau anh nhìn thấy chú sói trắng nọ thoi thóp trôi giữa bờ suối. Chẳng biết nghĩ thế nào, anh lại quyết định cứu nó. Chỉ tiếc là, chú sói mất quá nhiều máu, chỉ sống được thêm ba ngày.

Lúc anh chôn nó, tình cờ Hân Vũ lại nhìn thấy. Anh cứ tưởng cô sẽ la hét đầy sợ hãi. Nhưng Hân Vũ chỉ đứng trơ ra sau lưng anh, nhìn cái xác bất động mãi một lúc rồi mới nghe giọng cô nhẹ lẩm bẩm: “Nó hẳn là một chú sói cô độc.”

Bởi vì cô độc, nên thậm chí đi săn cũng không có bạn bè đi cùng. Cô độc nên bị đuổi khỏi lãnh thổ, phải lang bạt ở vùng đất lẽ ra nó không thuộc về. Anh vốn không nhận ra, nhưng Hân Vũ dường như tìm được sự đồng cảm trên người chú sói này.

Thế nên, cô giúp anh chôn nó, thậm chí còn cho người xây cho nó một ngôi một thật đẹp, rồi chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

Hân Vũ vẫn ở hoàng cung dăm ngày nửa tháng như trước. Anh có rất ít cơ hội gặp cô, nhưng lại được học cùng lớp với hai vị công chúa và những bạn mới khác. Đó cũng là ấn tượng đầu tiên của anh về Vân Tình, Điệp Y, và đám người Kiến Phi.

Càng lớn, Hân Vũ càng cô lập bản thân mình. Nhiều lần anh muốn bước vào thế giới đó nhưng lại không cách nào mở lời được. Có những lần Hoàng đế muốn gửi quà đến đảo Rùa cho Hân Vũ, anh muốn mở miệng xưng phong song lần nào cũng là Kiến Phi và Vĩnh Hi lên tiếng trước.

Không thể không nói, anh vô cùng ghen tị với Kiến Phi, bởi cậu ta có thể thoải mái trêu chọc cô như thế, trong khi đó Vĩnh Hi lại mặc nhiên chăm sóc cô trước mặt mọi người.

Bao giờ cũng thế, một đứa trẻ không danh phận như anh làm sao có thể thốt thành lời.

Có lần cả nhóm cùng đá cầu. Điệp Y và Vân Tình háo hức, cứ nín lấy vai anh và Hạ Dương mà đòi bọn anh hướng dẫn. Lúc ấy tình cờ thế nào, anh đưa mắt sang góc đường bên cạnh, lại trông thấy Hân Vũ đứng sững nhìn bọn họ, ánh mắt cô ánh lên chút chờ mong.

Anh biết, sâu thẳm trong cô cũng muốn có thể hòa mình cùng bọn họ, chơi đùa như những đứa trẻ, thế nhưng gánh nặng trên vai lại khiến cô chẳng thể bước tiếp một bước cuối cùng.

Hân Vũ của anh luôn tự ép mình phải cô độc như thế đó.

Cô chạm đến tuổi 13 rất nhanh. Ở cái tuổi đính hôn ước này, Hoàng đế bắt đầu bắn khoán giữa Kiến Phi và Vĩnh Hi. Việc này gây xôn xao hoàng cung trong một khoảng thời gian rất dài, Đình Nguyên nghe tin như ngồi trên đống lửa. Chẳng ngờ đúng lúc này, hoàng hậu lại cho gọi anh.

Mãi về sau này, anh luôn nhớ đến cái ngày định mệnh hôm đó, khi Hoàng hậu hỏi anh nên chọn lựa thế nào giữa hai người kia, anh cuối cùng cũng hiểu bà có ý gì.

Hoàng hậu nhận nuôi một đứa trẻ đường phố, chỉ để khiến anh trở thành bề tôi trung thành nhất cho con gái bà trong tương lai, chứ không phải trở thành con rể bà.

Bắt đầu từ giây phút ấy, anh đã biết, giữa anh và Hân Vũ là không thể nào. Vì anh mãi mãi cũng chỉ có thể là thuộc hạ của cô.

Anh đồng ý với Hoàng hậu, chọn Vĩnh Hi, vì cảm thấy chỉ có Vĩnh Hi mới có thể mang lại hạnh phúc cho cô. Còn với anh, đó chỉ có thể là một ước vọng xa vời, tựa như vì sao ở nơi xa xôi, tuy rằng rất lấp lánh, nhưng lại không thể nào với tới.

Anh không phải ngôi sao, chỉ là một người bình thường luôn chúc cô có thể hạnh phúc mà thôi.

Những năm đó, một loạt sóng gió ập đến.

Chiến tranh xảy ra, hoàng hậu qua đời. Hân Vũ không biết vì lý do gì ba năm liền không trở lại hoàng cung nữa. Anh chỉ nghe nói cô bệnh rất nặng, cho dù lo lắng, nhưng cũng không nghĩ ra được bất cứ lý do gì để ghé thăm cô. Rồi cô trở lại chưa lâu, anh lại nghe được có một vị tiên nhân đến tận nơi để ngỏ lời cầu hôn cô.

Cho dù y không thành công, nhưng việc này thật sự khiến anh sợ hãi. Anh nghĩ mình có thể bình thản nhìn cô sống tốt, nhưng thì ra, lại khó chịu đến thế nếu tưởng tượng hình ảnh cô nằm trong vòng tay người khác.

Quốc sư của quý tộc là Nam Tinh bất ngờ tấn công hoàng cung, ám sát hoàng đế. Hân Vũ và bọn anh liều mình chống cự. Đó cũng là lần đầu tiên anh trông thấy năng lực của Hân Vũ, thì ra mười mấy năm luyện tập trên hòn đảo kia đã biến cô bé con nấp xưa trở nên có pháp lực vô biên đến vậy. Khi đó, cả đám bọn anh chỉ có thể đứng nhìn, ngây ngốc nhìn cô một tay thu phục Nam Tinh.

Dù chiến thắng, nhưng Hân Vũ bị thương rất nặng, suốt một tuần liền đều hôn mê bất tỉnh. Vĩnh Hi đã được cử đi đóng quân ở Hỏa Thành, chăm sóc bên cạnh cô chỉ có mỗi mình Kiến Phi.

Kiến Phi vẫn là người chu toàn nhất trong đám bọn anh. Chỉ thi thoảng, cậu ta mệt mỗi ngủ thiếp đi, hoặc bận việc đi đây đó, anh mới có cơ hội đứng nhìn cô một chút. Đôi lúc nhìn lại, anh nghĩ, nếu như năm đó mình chỉ mãi đứng nhìn cô như thế, hẳn mọi việc sẽ chẳng xảy ra.

Có lẽ, do tuổi trẻ bồng bột, lại bị tình cảm đè nén lâu ngày bùng phát, anh đã nhân cơ hội cô ngủ say mà hôn cô.

Có nằm mơ anh cũng chẳng ngờ sẽ có ngày mình được hôn cô như thế. Nụ hôn đầu đời nhẹ nhàng, mang theo chút dục vọng chiếm hữu làm anh cảm thấy rất thỏa mãn. Nếu như đã không thể ở bên cạnh nhau, thì chỉ khoảnh khắc này thôi cũng đủ để anh mang theo đến tận cuối đời.

Thế nhưng sự đời chẳng như những gì anh mong muốn. Cảnh tượng ấy, bất ngờ thay lại bị hoàng đế nhìn thấy.

Không cần nói cũng biết hoàng đế tức giận đến mức nào. Nếu như trong mắt hoàng hậu, anh còn là đứa con nuôi được bà tin tưởng, thì hoàng đế bắt quả cũng chỉ xem anh như một nô bộc trung thành mà thôi.

Anh biết, trong năm người bọn họ, là Vĩnh Hi cũng được, Kiến Phi cũng không sao. Thậm chí cho dù là Hạ Dương, Minh Viễn muốn giành lấy Hân Vũ, hoàng đế cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ riêng có anh là không thể.

Hân Vũ hôn mê suốt hai tuần. Hai tuần liền, anh bị phạt quỳ trước đại điện. Nếu không có sự ngăn cản của bọn Kiến Phi và Điệp Y có lẽ anh đã bị đem ra ngoài xử tử rồi cũng nên.

Khi đó, chiếu chỉ ban hôn cho Điệp Y và Minh Viễn chỉ vừa mới công bố. Chuyện của anh xảy đến quá bất ngờ khiến không ai trở tay kịp. Chẳng ngờ đúng vào thời khắc hoàng đế tức giận muốn giết anh, Điệp Y lại quỳ xuống, dùng cái chết của mình ngăn cản.

Tận lúc này anh mới biết, thì ra từ lâu Điệp Y vẫn thầm để ý đến mình. Nhưng tình cảm chẳng phải là thứ muốn trao thì trao, lấy lại thì lấy lại. Từ lâu trong mắt anh đã không còn ai hơn được Hân Vũ nữa. Tấm chân tình của Điệp Y, anh chỉ có thể cảm kích, nhưng lại không thể nhận. Cứ xem như là món nợ ân tình này, là anh đã nợ cô.

Giữa những ngày sống gió đó, Hân Vũ rốt cuộc cũng tỉnh lại sau hai tuần hôn mê. Chẳng biết hoàng đế và bọn Kiến Phi nói với cô thế nào, Hân Vũ lại mặc nhiên xem việc anh bị trách phạt là do hôn ước của Điệp Y và Minh Viễn, thậm chí còn nghĩ rằng anh muốn dẫn Điệp Y bỏ trốn nên hoàng đế mới tức giận như thế.

Đêm ấy, dù sức khỏe vẫn còn kém nhưng cô lại chạy đến trước đại điện gặp anh. Nhìn thấy anh quỳ dưới sàn đá lạnh, cô lấy áo choàng của mình đắp lên vai anh, vừa ho khù khụ vừa nói: “Anh cũng thật là, tại sao anh và Điệp Y đến tình trạng hôm nay rồi mà không nói với em một tiếng? Nếu em biết trước còn giúp hai người được một chút. Bây giờ cha rất giận. Em đã nói với cha rồi, tạm thời cử anh đến Yên Thành một thời gian. Đợi đến khi cha bớt giận thì quay về, anh thấy được không?”

Anh nhếch môi, muốn bật cười, nhưng đột nhiên lại thấy môi mình đắng nghét.

Có đôi khi, cái chúng ta tưởng là chân tướng cũng chẳng hoàn toàn là sự thật.

Thế nhưng, nếu như sự thật giả dối này có thể khiến cô thanh thản mà sống, anh sẽ tình nguyện vì cô mà che giấu cả đời.

Trước ngày khởi hành đến Yên Thành, anh theo thói quen lại tìm đến ngôi mộ chú sói trắng trước kia, lặng lẽ ngồi đấy thật lâu. Lại giống như ngày trước, đục khắc dòng chữ trên những tảng đá tròn rồi chôn xuống mặt đất.

Chẳng ai biết, từ năm mười lăm tuổi anh đã bắt đầu có thói quen này. Những viên đá cũng chính là tâm nguyện của riêng anh trong từng ấy năm trời. Năm đầu tiên, anh viết: “Mong được, nhìn thấy, Hân Vũ, nhiều hơn.” Năm tiếp đó, anh lại viết: “Hân Vũ, không bị, cảm lạnh, nữa.” Rồi thì: “Hân Vũ, mau, trở về, hoàng cung” ...

Toàn bộ thế giới của anh, toàn bộ ước nguyện mà anh từng nghĩ đến, hóa ra đều xoay quanh hai chữ Hân Vũ.

Năm cuối cùng này, anh chẳng biết lần tiếp theo mình có thể trở lại đây là bao lâu nữa. Cơ giận của hoàng đế nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Anh không muốn mười năm tới, những lời ước nguyện của mình cũng bị giam cầm ở một nơi xa xôi nào đó, chẳng thể nương theo gió gửi về với cô.

Thế là anh nhắm mắt, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng chỉ viết lên mấy chữ: “Hy vọng, Hân Vũ, cả đời, hạnh phúc.”

Thật ra, suy đi nghĩ lại, toàn bộ tâm nguyện của anh đến giờ phút này, cũng chỉ có thế mà thôi.

69. Chương 71: Ngoại Truyện: Giai Thoại Về Người Cá Cuối Cùng

“Nếu như có kiếp sau, anh chỉ hi vọng có thể cho cô một tình cảm đơn thuần nhất, không có thù hận chủng loài, không có báo thù và phản bội, mà cho dù nếu có, anh cũng tình nguyện vượt gió mưa ngàn chỉ để trở về với cô.”

Viết về vị Hộ quốc tướng quân Kiến Phi, rất nhiều năm sau này, các sử gia đều cho rằng đây chính là vị tướng quân trung thành và thông tuệ nhất trong lịch sử, không phải vì anh ta mười bảy tuổi đã mạo hiểm cứu sống công chúa Hân Vũ khỏi nanh vuốt của quý tộc, hai mươi ba tuổi phò tá Hoàng đế Kỳ Phong lên ngôi, đông chinh bắc chiến, dẹp loạn khắp các vùng, mà còn vì một lý do khác: Anh ta là một người cá.

Truyền thuyết nói rằng người cá không thể lên bờ, thân thể yếu ớt, không thể tập luyện pháp thuật. Truyền thuyết cũng nói người cá hung hãn lại ích kỷ, cư trú ở một nơi rất xa, thường dùng tiếng hát của mình để dụ dỗ các thủy thủ đánh cá, sau đó giết chết họ làm thức ăn. Thế nhưng, sau sự xuất hiện của Kiến Phi, tất cả truyền thuyết này đều bị đẩy lùi, nhường chỗ cho hình ảnh một người cá hiền lành, với gương mặt điển trai của con người, cho dù không có pháp thuật, song anh vẫn dùng tài trí của mình giúp đỡ hoàng đế, lại dùng sự nhân hậu của mình bảo toàn sự sống của hàng nghìn cư dân vùng chiến loạn.

Sự thật thế nào, truyền thuyết là đúng hay sai chẳng một ai có thể kiểm chứng được, bởi vì lịch sử ghi lại, Kiến Phi hy sinh năm hai mươi bốn tuổi, dùng thân mình để cản trở một nhóm người mưu sát hoàng đế. Kỳ Phong may mắn thoát chết, song Kiến Phi với thân thể yếu ớt lại không vượt qua được. Sau cái chết của anh ta, chủng tộc người cá cũng hoàn toàn tuyệt diệt.

Những lời lưu truyền được phủ lên lớp bụi thời gian dần được hậu thế tin là sự thật. Lịch sử được viết lên bởi con người, đúng hay sai, chân thật hay giả dối cũng không đến phiên các các sử học có thể tìm ra được.

Theo tháng năm, hình tượng Kiến Phi dần càng có vị trí rất cao trong lòng dân chúng loài người. Có thị trấn ven biển còn lập đền thờ anh ta, xem anh ta như một vị thánh sống. Còn với những cư dân phải sống nhờ vào việc giong thuyền ra khơi, rày đây mai đó trên những con thuyền thì chính bức tượng người cá nam kiêu hãnh trước mũi thuyền là vật phúc lành sẽ phù hộ cho họ. Anh ta trở thành một anh hùng huyền thoại trong lòng thế hệ sau. Tất cả mọi người đều xem anh ta như thần thánh, sự tôn thờ đó dần dần vươn cao như tín ngưỡng, như một đức tin. Cuối cùng, thực tế chẳng còn ai nhớ đến đáng về chân thật của chàng thanh niên Kiến Phi thuở ban đầu.

Kiến Phi thật ra là cháu trai duy nhất của trưởng tộc người cá, cũng là bộ tộc lãnh đạo Thủy tộc vùng biển Đông. Thành phố mà Thủy tộc sống được xem là cực kỳ sung túc, trôi dạt rất xa về phương đông, nơi không có pháp thuật, không bị những trận chiến dai dẳng ám ảnh, thành phố đó không có vua, không có hội đồng lãnh đạo, cư dân sống với nhau hòa thuận và ấm áp dưới sự dẫn dắt của một người đàn ông thông thái gọi là trưởng tộc.

Năm Kiến Phi bảy tuổi, cậu ta vẫn bị xem là một đứa trẻ yếu ớt trong số những người cá nhỏ. Trong các cuộc đấu vật với bọn trẻ cùng tộc, cậu luôn là kẻ thua cuộc. Thế nhưng thay vì những bậc cha mẹ loài người sẽ an ủi con cái mình, khi ấy, cha Kiến Phi chỉ cười lớn, vỗ vai cậu ta bảo cố lên.

Chủng tộc người cá không như tất cả những gì con người thường hình dung. Đa số họ có làn da trắng tái, chỉ vì sống trong thành phố dưới lòng biển, nơi mà ánh sáng mặt trời không thể chạm đến được, song tính cách lại rất vui vẻ và hào sảng. Thanh niên người cá vạm vỡ và khỏe mạnh, nữ lại yếu đuối, mang theo đôi chút kiêu mị. Họ cũng không có ý dùng tiếng hát của mình mê hoặc bất cứ ai, chẳng qua vì bọn họ thường tổ chức các lễ hội quanh năm, khi các cô gái cất cao tiếng hát, tình cờ lại bị ngư dân loài người nghe được mà thôi.

Kiến Phi từ nhỏ đã yếu ớt, lại ý thức được việc mình là cháu cưng của trưởng tộc nên rất lười biếng. Khi đó cậu đã có hứng thú với những vật nhỏ nhặt, như ngọc trai, vỏ sò, đá san hô trên biển. Trong lúc bọn trẻ con cùng lứa bắt đầu học tập, cậu lại thường xuyên lên ra ngoài phạm vi thành phố tìm những vật hiếm lạ. Song chính cậu cũng chẳng ngờ, chính thú vui này đã cứu sống cậu.

Năm đó, Kiến Phi đã gần mười tuổi tính theo niên thọ của người cá, còn đang háo hức la cà trong một khe đá san hô để tìm cho được chiếc vỏ trai ưng ý thì đột ngột nghe được một tiếng nổ cực lớn vang dội từ thành phố Thủy tộc.

Tiếng nổ trong tích tắc nhấn chìm cả vùng biển vốn được soi sáng bởi đá phản quang. Khói bốc lên khắp nơi, thế rồi cả những vùng biển xung quanh đó đều vang lên những tiếng nổ tương tự, những cột lửa khổng lồ, cột nham thạch phun trào chẳng mấy chốc bị nước lạnh làm ngưng tụ thành những tảng đá đen khổng lồ rơi ngược xuống đáy biển như mưa.

Kiến Phi như đứng chôn chân trong khói bụi. Nhớ đến tình cảnh mẹ và em gái vẫn còn trong thành phố, cậu hầu như không nhúc nhích nổi. Mãi đến khi bốn viên binh sĩ hộ vệ người sứa tìm được cậu thì đuôi cá của cậu đã bị nham thạch hủy hoại hoàn toàn.

Nhiều năm sau này, dẫu cho Kiến Phi đã không còn nhớ rõ những diễn biến xảy ra trong ngày hôm đó nữa, thì cảnh tượng lúc bọn họ trôi lên mặt nước, nhìn thấy cả biển đại dương quyện đầy màu của máu vẫn là thứ ám ảnh cậu đến tuyệt vọng. Những giọt máu này, có thể là của mẹ cậu, cũng có thể là của em gái cậu, cha cậu, thậm chí là ông cậu. Tất cả những người cậu biết, tất cả những người từng yêu thương và che chở cậu, trong một đêm đã hoàn toàn biến mất.

Kể từ hôm đó, Kiến Phi biết, cậu đã không còn có nơi gọi là nhà.

Người sứa đều có ẩn thuật. Đó chỉ là một dạng ảo thuật thông thường khiến người khác không thể nhìn thấy họ. Trong suốt mấy ngày sau đó, nhóm người sứa này đã cùng nhau che chở cho Kiến Phi, dìu cậu lên một hòn đảo cạn trên biển, nằm vật vờ giữa sóng và chết. Sau khi địa chấn kết thúc, họ lại lặn xuống biển tiếp tục tìm kiếm người còn sống. Thế nhưng Kiến Phi chờ bảy ngày, mỗi lần nhìn thấy họ đều nhận được những cái lắc đầu tuyệt vọng.

Cậu không kể với họ, trong bảy ngày này, cậu đã nhìn thấy những khối máu thịt trôi dạt trên biển. Có khi cậu nhận ra đó là bàn tay có đeo nhẫn của bác thợ may đầu ngõ, có lúc là cả phần đuôi cá mà cậu không tài nào phân biệt rõ hình dạng. Càng nhìn thấy nhiều như thế, chút niềm tin ít ỏi trong lòng cậu càng teo tóp, cuối cùng hoàn toàn từ bỏ cậu.

Cậu bắt đầu sợ hãi thứ màu sắc tằm lợm lờn trong nước, hết như những sợi rong rêu kéo tuột cậu vào cơn ác mộng. Cậu sợ hãi cả nước, sợ hãi biển, cho dù đó từng là nhà cậu, nhưng đồng thời đó cũng là mồ chôn cả bộ tộc. Cô độc, sợ hãi, cảm hờn chẳng mấy chốc đã dâng tràn trong trái tim còn non nớt. Có khoảnh khắc, cậu đã nằm sững sờ trên biển, trơ mắt nhìn ánh trăng khổng lồ soi sáng bên trên, lại trầm nghĩ nếu như ánh trăng có thể giết người thì tốt biết mấy, nếu cậu chết rồi, ít ra cậu sẽ không còn cảm thấy cô đơn.

Cậu biết bản thân mình quá yếu ớt, mà thực tế thì trước giờ cậu cũng chưa bao giờ mạnh mẽ. Vậy thì, tại sao người còn sống lại cố tình là cậu? Nếu như người còn sống là cha cậu, hay thậm chí là em gái cậu thì tốt biết mấy. Họ mạnh mẽ hơn cậu rất nhiều, ít ra, họ sẽ biết phải làm gì.

Bảy ngày, cậu nhìn trăng lên rồi lại lặn, từ lúc nào nước mắt đã không còn rơi được nữa.

Khi bốn người sứa thất thủ trở về, họ kinh hãi nhận ra Kiến Phi chỉ còn chút hơi thở cuối cùng. Nửa thân dưới cậu chìm dưới mặt nước biển, ánh mắt yên tĩnh nhắm lại, mà trên bờ cát xung quanh cậu, toàn bộ đều là trân châu rải rác. (*)

Đó cũng là toàn bộ dấu tích về những giọt nước mắt cuối cùng của chủng tộc người cá.

Kiến Phi là người cá duy nhất sống sót, thế nhưng cậu quá yếu ớt, thân thể hầu như đã bị hủy hoại. Cậu không thể bơi được dưới nước, cũng chẳng thể sống được trên bờ. Người sứa khó xử nhìn nhau. Để khỏi phực ý chí sinh tồn của cậu, họ bắt đầu kể lại nguồn căn của thảm họa diệt chủng này.

Một ngày rất lâu trước kia, khi Kiến Phi chưa ra đời, trưởng tộc của họ có hai người con, một là cha của Kiến Phi, hai là một nàng tiên cá xinh đẹp tuyệt trần, gọi tên là Phi Yến. Thế nhưng Phi Yến không an phận với cuộc sống ở thành phố Thủy tộc. Một ngày kia, nàng ta đột nhiên mất tích, mặc cho trưởng tộc cho người săn tìm cả bờ biển Đông mà không cách nào tìm được.

Mọi sự tưởng như chìm vào quên lãng, nỗi nhớ con của vợ chồng trưởng tộc cũng dần nguôi ngoai, mãi cho đến mấy ngày trước đây, một gã pháp sư loài người đột nhiên xông vào thành phố, ông ta ôm Phi Yến trong tay, yêu cầu gặp cho bằng được trưởng tộc.

Phi Yến đã chết. Nhưng người đàn ông này không biết đã làm cách gì mà tạm giữ cho thân thể cô được nguyên vẹn. Ông ta muốn Thủy tộc giao ra quan tài bằng ngọc, thứ duy nhất có thể bảo toàn thi thể của người cá. Thế nhưng trưởng nhóm tự vệ trong thành phố chính là cha của Kiến Phi, cũng là anh trai Phi Yến, nhìn thấy em gái biến mất gần mười năm, khi trở về lại chỉ còn một cái xác không hồn, dĩ nhiên không dễ dàng chấp nhận. Hai bên cứ thế giằng co, người đàn ông kia hóa ra lại là pháp sư, thắng bại không cần phải tiếp tục bàn đến. Lúc trưởng tộc nhận được tin báo chạy ra cổng thành thì toàn bộ dân quân tự vệ không còn một ai sống sót.

Sự việc này xảy ra đúng vào lúc Kiến Phi ra ngoài dạo chơi. Trưởng tộc người cá giận dữ và đau lòng vì mất con, cương quyết phản kháng. Người đàn ông kia càng đánh càng nổi giận, kết quả là cả một thành phố vốn phồn hoa là thế, hoàn toàn biến mất trong một đêm.

Người sửa chỉ kể qua loa câu chuyện, sau đó lặng lẽ nhìn Kiến Phi chờ đợi. Bấy giờ lần đầu tiên cậu mới nhận ra được trách nhiệm của mình. Người sửa chọn lựa cứu cậu trước nhất, chẳng phải chỉ vì cậu may mắn rời khỏi vùng chiến, mà hơn nữa, cậu là người kế thừa duy nhất của thủy tộc, là ưu tiên số một của họ.

Nếu vẫn còn người sống sót, họ mong cậu có thể gây dựng lại Thủy tộc, nếu cậu chính là người duy nhất sót lại, vậy trọng trách của cậu chính là trả thù.

Lúc nhìn vào ánh mắt phần uất của bọn họ, Kiến Phi biết, mình đã không còn chọn lựa nào khác. Máu của dòng tộc, cái chết oan khuất của cha và ông, cậu chắc chắn phải trả từng món một. Nhưng trên trời dưới đất, thế giới to lớn đến như vậy, có ai giải đáp được cho cậu câu hỏi: Kẻ thù của cậu là ai?

Vết thương của Kiến Phi thật sự quá nặng. Nếu cậu muốn sống sót, việc đầu tiên là phải chữa trị xong cái đuôi rách nát. Người sửa mang cậu phiêu bạt khắp nơi để chữa thương. Rồi thì tình cờ thế nào, bọn họ lại đi ngang qua một hòn đảo pháp thuật.

Khi đó cậu được người sửa công trên lưng, thoi thóp trôi lặn lên mặt biển nhìn thấy vị pháp sư mặc áo chùng trắng đứng phất phơ. Dáng người ông mảnh khảnh, đôi mắt sâu hoắm. Ông cao hơn bất cứ người cá nào mà cậu từng thấy, mái tóc dài đen nhánh hờ hững chạm bờ vai. Khi ông nhấc tay, gió đang gào thét cũng lắng lặng phiêu tán, sóng biển cuộn cuộn lại im ắng một cách bất thường. Xuyên qua mặt nước biển, cậu thấy một con chim vút qua, chao nghiêng lượn lờ trên vai ông.

Chưa bao giờ, cậu thấy kích động đến thế.

Kiến Phi cầu xin vị pháp sư này truyền dạy pháp thuật cho cậu. Ông ta nheo mắt, nhìn đến dáng vẻ nhếch nhác của cậu, trầm ngâm nói: “Không phải là không thể, nhưng cậu phải chặt bỏ đuôi cá của mình trước.”

Thấy cậu kinh hãi, ông ta lại cười nhạt: “Sợ rồi sao? Cá chép muốn hóa rồng thì phải tự tay chặt bỏ đuôi cá, trên đời này không có loại thành công nào mà không cần trả giá. Đuôi cá của cậu không thích hợp để sống trên bờ, thế trạng cũng không đủ mạnh để học pháp thuật. Cậu vẫn cương quyết muốn giữ cái đuôi này sao?”

Thật ra, trong lòng Kiến Phi rất sợ hãi. Thế nhưng cậu chẳng mất bao lâu thời gian suy nghĩ đã gạt đầu đồng ý với vị pháp sư nọ, sau đó dùng dao, tự tay chặt đi xương đuôi cá của mình.

Đau đến tận xương tủy, đón đến mức từng tế bào trong cơ thể đều vậy vùng gào thét. Cậu cắn răng đến bật máu, cơ thể co giật vì gắng gượng, vậy mà khoảng khắc đôi mắt đầy tơ máu của cậu ngẩng lên, lại chỉ nhìn thấy nụ cười lạnh giá của người kia.

Không có thành công nào mà không cần trả giá.

Trong một truyền thuyết có nói, cá chép muốn hóa rồng thì phải rút đi toàn bộ vảy cá trên người, chặt đứt vây cá mới có thể hóa rồng. Kiến Phi rất đau đớn, đau đến tận cùng sinh mạng, nhưng cậu không hối hận.

Bởi vì nỗi đau nhắc nhở cậu mình vẫn còn sống. Cậu biết, chỉ có người sống sót mới có thể giữ được sinh mạng, chỉ có sinh mạng mới có thể già yếu, chỉ có sinh mạng mới có thể đau, chỉ sinh mạng, mới có đủ khả năng chống lại định mệnh.

Nếu đau đớn hơn ngàn lần thế này, mà đổi được gia đình cậu trở về, cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Không có gì đáng sợ hãi hơn cái chết, cũng chẳng có gì khó khăn hơn sự sống.

Khoảnh khắc nhìn chiếc đuôi cá đã gắn bó với mình mười năm rời khỏi cơ thể, cậu suýt chút đã ngã đi. Nhưng vị pháp sư nọ lại khẽ vung tay, theo làn ánh sáng mờ ảo, phần thân dưới trống trơn của cậu bấy giờ lại hình thành đôi chân hết như chân người.

Từ đó, Kiến Phi bán linh hồn mình cho pháp sư, được ông ta dạy pháp thuật, lại nghe theo sự sắp đặt của ông ta, từng bước từng bước một gia nhập vào thế giới loài người.

Khi đó, trong kinh thành có năm gia tộc nổi bật nhất, cùng chia nhau thống giữ bốn phương tám hướng, giữ trị an cho loài người. Trong đó một gia tộc có con trai đang mắc bệnh nặng, chắc chắn sẽ không qua khỏi. Vị pháp sư nọ mang Kiến Phi đến kinh thành, lại cho anh một vỏ bọc mới. Từ đó anh thay tên đổi họ, trở thành Kiến Phi.

Năm tháng ấu thơ dưới sự giáo dục thần bí của ân nhân, Kiến Phi hầu như chỉ sống trong thù hận và tập luyện, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm chính anh cũng không hiểu, rốt cuộc mình phải trả thù ai, trả thù cái gì? Và liệu việc phải hi sinh cả sinh mệnh cuối cùng của dòng tộc này vào việc trả thù thì liệu có đáng giá hay không? Năm năm sống với cha mẹ nuôi, với vợ chồng vị tướng quân lỗi lạc nhưng hết lòng nhân hậu đã hết lòng chăm sóc anh như con ruột, mối hận thù trong lòng Kiến Phi dần lung lay, cho đến một thời gian dài ân nhân không còn đến tìm anh nữa, anh được gửi đến học cùng con cháu của các dòng tộc quyền quý nhất trong trường pháp thuật Hoàng gia.

Tại đó, lần đầu tiên trong suốt nhiều năm anh có những người bạn thật sự, là Vĩnh Hi cao ngạo, là Đình Nguyên trầm tĩnh, Hạ Dương hoạt bát, Minh Viễn chính trực, cả chị em Hân Vũ, thế nhưng cột mốc của đời anh chỉ thật sự thay đổi khi hoàng đế phái anh đến đảo Rùa.

Cũng nơi đó, anh gặp được Diệp Anh.

Ban đầu anh chẳng mấy để tâm đến cô bé này lắm. Tất cả sự quan tâm của anh đều dành cho Hân Vũ, đó là nhiệm vụ mà hoàng đế trao lại, mà khiến hoàng đế tin tưởng lại là một phần sứ mệnh của anh. Phần lớn thời gian nếu không phải gặp Hân Vũ thì anh lại trở về phòng mình, không thì la cà cố gắng tìm kiếm thứ gì đó với hi vọng có thể có ích cho ân nhân.

Lần đầu anh gặp cô bé cũng trong một dịp như vậy, khi anh đi ngang qua vườn thú vốn là nơi trú ngụ của các sinh vật huyền bí trên đảo, tình cờ thế nào lại trông thấy Diệp Anh ngồi bó gối bên dưới tàng nguyệt quế khóc thút thít, nước mắt nước mũi vung vãi trên gương mặt mồm mím của cô, dây cả ra hai bên bộ quần áo. Anh nhìn thấy, bất giác khịt mũi, bước chân cũng lùi lại định rẽ sang một hướng khác.

Diệp Anh ngẩng đầu, không biết qua màn nước mịt mù như thế thì cô bé có nhìn thấy gì không, chỉ là anh vừa đi được hai bước thì cô đã lại khóc to hơn, đánh động cả mấy con thú đầy linh tính trong vườn. Bọn nó liếc anh lườm nguyệt. Kiến Phi xoa xoa đầu, không còn cách nào khác đành phải trở về xem cô bé nọ.

Anh nhớ mãi khoảnh khắc gương mặt bu bẫm đỏ hồng vì khóc ngẩng lên, sau đó lại giương mấy ngón tay búp măng nhào nhoẹt đầy nước túm lấy vạt áo mình, gào khóc như gặp phải cứu tinh: “Anh ơi, Chân Thọt muốn giết em.”

Kiến Phi ngẩng ra hai giây, vừa hiểu ra đã lập tức cười khùng khục.

Trên đảo này trừ pháp sư Tần ra thì chỉ có mấy cụ già chăm sóc cây cối và đàn thú vốn không có gì đặc biệt, nhưng thẳng bạn Vĩnh Hi cùng anh đến đây lại khác. Tháng trước Vĩnh Hi nhận lời thách đấu của một gã trong trường pháp thuật, tuy thắng nhưng chân lại bị thương. Trước giờ Vĩnh Hi vốn coi trọng hình tượng, lúc này nghe con bé gọi cậu ta là chân thọt thì anh không khỏi có chút... khoái trá.

Nhưng nụ cười này chỉ kéo dài chưa đến nửa phút, bởi chưa gì anh đã cảm nhận được cánh tay nhót nhọt của con bé nọ đang níu lấy lòng bàn tay mình, mặc kệ con bé nước mắt nước mũi đầm đề, anh đã rút tay lại, co giò chạy mất.

Nhiều năm sau này nghĩ lại cảnh tượng đó, vô số lần anh đều nghĩ, thì ra từ lúc đó tay cô đã ấm áp đến như vậy.

Diệp Anh là một cô gái ngốc, ngang ngạnh và vô cùng phiền phức, bản thân Kiến Phi lại chẳng phải người đường hoàng gì cho cam. Thi thoảng anh sẽ lại giúp cô trêu chọc Vĩnh Hi, khiến cậu ta tức giận đến mức vức bỏ hình tượng mà bắt nạt cô. Lúc đó anh đứng một bên, vừa an ủi cô, lại vừa thoải mái trong lòng.

Anh bắt đầu để ý đến cô hơn, biết cô tên Diệp Anh, biết cô là bạn học của Hân Vũ, lại biết gia cảnh của cô, biết cô chỉ còn lại một mình trên thế gian này. Anh nghĩ, ban đầu chỉ là vì cảm thấy cô ngộ nghĩnh, sau đó dần dần là sự đồng cảm, rồi anh có cảm giác với cô lúc nào chẳng biết.

Cô rất háo hức, nhưng có lúc lại ngậm thớ đến đáng yêu. Có một lần cô khóc dở mãi không được, Vĩnh Hi ngán ngẩm liền trừng mắt bậm môi hăm dọa: “Còn khóc nữa tôi sẽ ăn thịt cô đấy.” Tối hôm ấy đi qua phòng, nghe thấy tiếng Vĩnh Hi mài kiếm, cô nằng sợ đến mức khóc bù lu bù loa đòi trốn khỏi đảo, anh phải khuyên mãi mới thôi.

Lại có lần khác, Vĩnh Hi bảo cô khóc xấu chết đi được. Khi đó tình cảm của cô với Hân Vũ đã khá hơn ban đầu rất nhiều rồi, thế là cô bèn chạy đến chỗ Hân Vũ và anh đang chơi cờ, nức nở nói: “Hai người nói xem, thầy Tần luôn bảo mình rất dễ thương mà.”

Hân Vũ sờ sờ mũi, anh vừa nhìn thấy biểu cảm đó của con bé liền biết không ổn rồi, chẳng ngờ chưa kịp ngăn cản thì nó đã xoay người bước đi, bỏ lại anh ấp úng mãi mà chẳng biết khuyên can Diệp Anh thế nào cho phải. Anh cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói: “Mắt mỗi người mỗi khác mà, làm sao so bì được?”, nói mãi mà cô cũng chẳng chịu nín.

Thực tế anh muốn nói, dù cô khóc đến thế nào thì anh vẫn thấy đáng yêu như thế thôi, song Diệp Anh chẳng để ý, vẫn rầm rức khóc.

Ít phút sau, Hân Vũ đã lơ đãng quay lại, trên tay con xách theo một con yêu tinh mắt lồi, mũi khoằm vô cùng đáng sợ, thản nhiên giương ra trước mặt Diệp Anh. Lời con bé nói khiến cả anh lẫn Diệp Anh đều nhất thời há hốc: “Lúc mình cứu con yêu tinh này, thầy cũng khen nó rất dễ thương đó.”

Từ đó Diệp Anh chẳng bao giờ khóc lóc trước mặt Hân Vũ nữa, và anh trở thành đối tượng trút giận duy nhất của cô. Bỗng nhiên nghĩ đến việc mình là người duy nhất được đối đãi khác biệt thế này, anh bỗng cảm thấy an lòng.

Tuổi thanh xuân như cái chớp mắt, thoát cái đã lấy đi khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong quãng đời làm “con người” của anh. Họ cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nào là cô ghen với Hân Vũ, Hạ Dương lần đầu đến đảo Rùa đã bị tiếng sét ái tình với cô, hay như chuyện bọn họ cãi nhau nhiều như cơm bữa, song điều đó chỉ càng khiến mối quan hệ lại thắt chặt hơn. Cũng có lúc, anh mơ hồ cảm thấy chỉ cần có cô gái này bên cạnh, cuộc sống đã mỹ mãn lắm rồi.

Nhưng đó chỉ là khi Kiến Phi quên mất sinh mệnh này đã không còn là của riêng anh nữa.

Trận chiến năm đó của loài người và quỷ tộc hết sức căng thẳng, bọn Vĩnh Hi, Minh Viễn dù nhỏ tuổi cũng phải ra chiến tuyến. Chính trong những ngày này, đột nhiên ân nhân liên hệ với anh sau rất nhiều năm, ông ấy muốn anh đưa Hân Vũ đến vực Tinh Linh.

Thật ra lâu ngày, có lúc Kiến Phi đã hi vọng vị ân nhân này quên bẵng đi mình, thế nhưng có những lời đã hứa thì không thể rút lại, cho dù không muốn làm hại Hân Vũ, song khi nhìn thấy cô một mình trở về hoàng cung, anh biết rằng số mệnh không chờ đợi mình nữa.

Anh nhìn thấy Hân Vũ trở thành kẻ biến thái, thấy cô đau đớn đến mức muốn rời khỏi cõi đời, nhìn thấy những năm cô đau đớn vật vã giữa ranh giới sự sống và cái chết, đột nhiên phần nào đó trong thâm tâm lại rất đau lòng. Ban đầu, Kiến Phi còn nghĩ đó chẳng qua vì anh không có người thân, chẳng qua trước đến nay anh luôn xem cô là em gái, không ngờ cô mới thật sự là em gái anh.

Hân Vũ nán lại đảo Rùa ba năm để chữa trị, sau cùng cũng phải trở về. Khi đó Diệp Anh cũng đã mười chín tuổi, qua đi cái tuổi trưởng thành của một pháp sư từ lâu. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, lời nói nhẹ như gió thoảng bên tai: “Diệp Anh, cùng bọn anh đến kinh thành nhé. Anh và Hân Vũ sẽ trở thành gia đình của em.”

Diệp Anh không nơi nương tựa, nghe được những lời đó của anh thì vui mừng đến rớt nước mắt mà ôm lấy anh thút thít. Sau bao nhiêu năm, lần đầu tiên anh mới có cảm giác cô đang khóc thật. Trong lòng lại dâng lên từng đợt xúc động ngọt ngào.

Cô chẳng bao giờ biết được, chính những giọt nước mắt này đã cứu rỗi anh.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc mỏng manh, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của cô trên bờ vai thắm đẫm.

Nơi nào có cô, nơi đó mới chính là nhà.

Ở kinh thành, dưới sự dung túng quá mức của anh, Diệp Anh ngày càng ngang ngược và thích chống đối hơn, đến mức nhiều lần Hân Vũ cũng cũng phải lên tiếng trách anh quá chiều cô nàng. Những lúc ấy, anh lại ngồi vắt vẻo trên ghế trải lông thú, cười hề hề mà không đáp lời.

Hân Vũ làm sao hiểu được, trên thế giới này, tìm được một người để chiều chuộng thật tốt biết bao.

Anh từng nghĩ, Diệp Anh chính là thiên sứ mà thượng đế gửi đến anh thay cho sự bù đắp. Anh đã mất cả chủng loài của mình, nhưng thật may, anh vẫn còn có cô.

Chỉ tiếc là anh đã lầm. Tình yêu của bọn họ sau cùng cũng không vượt qua nổi định mệnh.

Sau khi pháp sư Thiệu xuất hiện, biết Hân Vũ là con gái ông ta, Kiến Phi hầu như không còn là chính mình nữa. Anh đến bờ biển cố gắng nhìn nhận quãng thời gian đã qua trong đời mình, không muốn làm tổn thương con người, nhưng đồng thời khao khát trả thù trong lòng lại như những đợt sóng đánh vượt dốc đá. Anh nhớ đến từng thân thể người cá trôi lênh bênh trên biển, nhớ đến mặt biển nhuộm đỏ một màu, lại nhớ đến mùi hôi tanh của máu nồng nặc đến mức làm vẩn đục không khí. Anh tuyệt vọng, anh gào thét, rồi tất cả lại chỉ còn lại một hồi sóng yên biển lặng.

Minh Viễn chết, Diệp Y vì tìm anh tra hỏi sự thật mà bị phản lời nguyện. Lúc này thì đối tượng của anh không còn chỉ là vị hoàng đế đã chết kia nữa. Anh đứng trong bóng tối, đưa mắt thờ ơ nhìn từng người từng người bạn đã từng vào sinh ra tử của mình gục xuống, đột nhiên cảm thấy nhân cách con người hóa ra cũng chỉ bản cùng được đến thế mà thôi.

Anh tiên liệu trước rất nhiều việc, thậm chí dự đoán cái chết cho tất cả mọi người, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cả Diệp Anh cũng bỏ anh mà đi.

Hôm đó anh để hai người sửa đóng vai mình dẫn binh. Họ đã quen với nhiệm vụ này bao nhiêu năm nay, chưa từng có bất cứ sơ sót nào, song lúc về được đến thị trấn nhỏ, anh không tìm được Diệp Y, chỉ nhìn thấy Diệp Anh hai tay đã bị quân quỷ tộc trói oặt, gương mặt nhìn anh cười cười.

Lẽ ra anh phải nghĩ đến, một kẻ như anh, hai tay nhuộm đầy máu thì làm sao có tư cách nhắc đến hạnh phúc?

Anh nhân nhượng hết mức có thể cố giải thích với Diệp Anh, mong cô hiểu, mong cô tha thứ, nhưng Diệp Anh chỉ mỉm cười nhìn anh thật lâu, buông giọng: “Xin lỗi Kiến Phi, em không thể làm chuyện phản bội loài người được.”

“Nhưng em đã hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh mà?”, anh nắm lấy tay cô, tuyệt vọng tựa như năm đó trợ trọi giữa biển, cố gắng tìm kiếm chút sự sống cuối cùng.

Đôi mắt Diệp Anh thoáng qua một chút tiếc nuối: “Xin lỗi, em hối hận rồi.”

Khoảnh khắc đó, anh biết cả thượng đế cũng vứt bỏ anh.

Kiến Phi không nhớ mình đã từng có lúc điên cuồng đến vậy hay chưa. Suốt một đêm, mồ hôi đổ rồi lại tạnh, cơ thể họ dính chặt lấy nhau, nhưng linh hồn đã không cách nào hòa quyện lại lần nữa. Nằm trên

chiếc giường nhỏ chật chội trong căn nhà trọ gỗ của người thú, âm thanh của Diệp Anh vang lên còn nghẹn ngào hơn cả tiếng nước nở của cô bé bên khu vườn năm đó: “Phi, anh thật sự yêu em sao?”

Như được mở lời, anh gật đầu nhanh hơn cả một đứa trẻ: “Đương nhiên rồi.”

“Vậy, giữa em và trả thù, điều nào quan trọng hơn?”

Anh mấp máy môi, nhưng rất lâu cũng không biết đáp án trong lòng mình là gì. Đời người ai cũng có lúc tham lam, anh cũng không ngoại lệ. Anh muốn trả thù, nhưng cũng không muốn mất đi cô.

Diệp Anh mỉm cười, xoay lưng về phía anh. Lúc anh tưởng cô đã ngủ lại nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng thốt lên: “Thật muốn đánh cược một lần trong đời.”

Mãi đến ngày hôm sau, khi binh sĩ chạy đến báo cô bỏ trốn, anh mới hiểu lời cô nói có nghĩa là gì.

Kiếp này làm người, ai cũng biết Kiến Phi anh thích nhất là đánh cược. Anh mở ra một tổ chức, lấy tật xấu này làm bình phong che mắt thiên hạ, ngược lại, Diệp Anh lại ghét cay ghét đắng trò chơi này.

Không ai biết rõ Diệp Anh hơn anh, mọi người đều tìm kiếm dưới mặt đất, anh leo lên tầng cao nhất nhà trọ, dõi mắt lên tầng trời cao. Nơi đó có một bóng chim đảo cánh, mỗi lúc một nhỏ dần.

Cô không hề quay lại nhìn anh, anh cũng không cho cô cơ hội. Chớp mắt mũi tên đã xé gió lao đến, găm thẳng vào chân trái đại bàng.

Thế giới này trừ ân nhân và bốn hộ vệ người sửa, không ai biết được anh là một tay xạ thủ, tài bắn cung của anh có thể thua Đình Nguyên về lực, nhưng tầm chính xác lại hơn rất nhiều.

Mũi tên đầu tiên khiến đôi cánh nhỏ trên không trung chệnh vênh đôi chút, nhưng vẫn ngoan cường đập cánh. Anh bắn thêm một mũi tên nữa, nhưng cánh tay lại run rẩy khiến tên không thể chạm được đến đôi cánh cô.

Anh thả cung xuống đất, đầu gục xuống sàn cười gượng. Thật ra cô đã bay rất xa rồi, nhưng không hiểu sao anh lại có cảm giác, một giọt nước mắt cô đã rơi vào đáy lòng anh.

Lần cá cược duy nhất trong đời Diệp Anh, sau cùng vẫn thua thảm hại.

Anh đợi hết hai ngày rồi mới quay trở về hoàng cung, không phải vì sợ người khác chú ý, chẳng qua là anh sợ, kết cục chờ đợi anh mới càng thê lương hơn hết thảy. Sự thật là phép lạ không bao giờ đến hai lần, hai mươi năm trước người sửa cứu được mạng anh, nhưng Diệp Anh thì sao? Không ai có thể cứu cô được cả.

Anh ôm thân xác lạnh lẽo của cô trong lòng, hai mươi năm, thật sự chỉ mong rằng mình còn có nước mắt. Nước mắt của người cá rất quý giá, vì sao năm đó anh lại có thể phí phạm như vậy? Giờ đây, anh làm sao có thể khóc cho cô?

Người anh yêu nhất trên cõi đời không còn nữa, mà lại do chính tay anh giết, tình yêu của anh, nỗi căm hờn của anh, thù hận, cái chết, tình thân, chẳng mấy chốc cuốn anh vào vòng xoáy của mâu thuẫn. Hầu như mỗi đêm anh đều không thể ngủ, lúc nào anh cũng mở mắt trần tráo nhìn lên trần nhà mái vòm, và nhớ thương lại vừa hận cô.

Cô gái nhỏ nhắn lại thích khóc nhe của năm đó, vì sao lại có thể trở nên tàn nhẫn đến như vậy? Vì sao cô lại có thể vứt bỏ anh?

Hầu như lúc nào anh cũng uống say, chỉ mong rằng trong lúc mơ màng có thể nhìn thấy cô, có thể cảm nhận hơi thở ấm nóng và dịu dàng của cô. Có một đêm, anh nằm cuộn tròn trong cái quán cũ nát mà trước đây anh và cô vẫn thường đến, nơi có người hàng xóm thân thiết hồi nhỏ của cô để đếm từng vì sao trên trời, đột nhiên cảm thấy nhớ cô, rất nhớ, thậm chí nhớ đến sắp phát điên.

Anh cảm thấy lúc đó nhất định mình điên thật rồi, vì sao anh có thể bắn ra mũi tên đó chứ? Không có cô trên thế giới này, nhìn đâu anh cũng chỉ thấy cô độc và đau khổ.

Sau cùng anh cũng quyết định dùng con dao gọt hoa quả trên bàn rạch sâu vào cổ tay, anh rạch rất nhiều lần, nhưng lại bị ai phát hiện ra nỗi đau trên đời này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, nhưng anh lại không hề suy yếu, anh lại đưa dao ấn vào ngực mình, nơi có trái tim ấm nóng đang chảy. Đau, rất đau, cơn đau này nhắc nhở anh, Diệp Anh chết rồi, người mà anh yêu nhất không còn nữa. Nhưng anh thì vẫn phải sống, một mình.

Không có cô, anh cảm thấy mình sống không nổi nữa, nhưng máu chảy nhiều đến vậy, tử thần vẫn lười đến tìm anh.

Lúc đó, anh nằm vật mình trên sàn nhà giá lạnh, lại nhìn những mảng tuyết bay lất phất bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ đến lời thề Bất khả tư nghị mình từng lập với ân nhân, cơ thể lại cuộn tròn, cười khùng khục.

Tình yêu là gì chứ? Ngay cả quyền quyết định sinh mệnh này, hai mươi năm trước đã không thuộc về anh nữa.

Vậy nên, anh tiếp tục làm những gì ân nhân sai bảo, tuân theo những gì ông ta muốn anh làm, đích đến rất xa, nhưng anh mong đợi biết bao nhiêu, nếu có một ngày bọn Kỳ Phong, Hân Vũ phát hiện, mình sẽ không còn phải đau khổ đến thế nữa.

Còn trong trường hợp mạng sống này dai dẳng đến thế, đến ngày ân nhân có thể thực hiện giấc mộng của mình, khi ấy, anh sẽ xin ông ta một nguyện vọng.

Diệp Anh, người anh yêu nhất, con nhóc bụ bẫm thích khóc nhè và tựa vào anh, cô ngang bướng, gàn dở nhưng lại nhất gan đến như thế, anh làm sao nở để cô đơn độc một mình?

...

Người ta thường bảo, với những người sắp chết đi, quãng thời gian trước kia sẽ càng tái hiện rõ ràng hơn bao giờ hết. Trước đây Kiến Phi đều không tin vào những chuyện như vậy, mãi cho đến khi anh ta nằm cô độc trên mặt đất, dần dần cảm nhận linh hồn mình rời khỏi thể xác, dần phiêu bay trong gió.

Kiến Phi dần cảm nhận, thân thể mình hóa thành những bọt khí lững lơ rồi biến mất. Trong khoảnh khắc đó, thứ anh ta nghĩ đến không còn là cảnh tượng đau thương của dòng tộc hay mối thù ghi khắc bao nhiêu năm nữa mà lại là gương mặt như ánh mặt trời của Diệp Anh.

Nụ cười trên khóe môi anh ta càng lúc càng đậm. Tựa như trong mơ, có cô bé Diệp Anh với gò má phúng phính hồng hào, đôi tay búp măng mẫm mĩm đang đứng dưới tàn cây nguyệt quế mỉm nhìn anh.

Cánh tay anh ta giương ra, chẳng ngờ lại chạm phải gò má Hân Vũ. Anh sờ sờ, cảm nhận được lòng bàn tay có một chất lỏng trong suốt mà ấm ướt, sau cùng cũng thừa nhận đó chỉ là một ảo ảnh.

Diệp Anh của anh đi rồi, cô hận đến mức không muốn quay lại tìm anh nữa. Nhưng cũng chẳng sao, nếu như có kiếp sau, anh chỉ hi vọng có thể cho cô một tình cảm đơn thuần nhất, không có thù hận chủng loài, không có báo thù và phản bội, mà cho dù nếu có, anh cũng tình nguyện vượt gió mưa ngàn chỉ để trở về với cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-em-noi-tan-cung-the-gioi>